WOSCON

IV. ULUSLARARASI SARAYBOSNA BİLİMSEL ARAŞTIRMALAR VE İNOVASYON KONGRESİ

KONGRE KİTABI

02-03 MAYIS 2026

BOSNA HERSEK

https://www.wosconkongreleri.com

BİLSEL YAYINCILIK

4. INTERNATIONAL SARAJEVO SCIENTIFIC RESEARCH AND INNOVATION CONGRESS BOOK BOSNIA-HERZEGOVINA

02-03 MAY 2026

EDITOR
Assoc. Prof. Dr. Adem DOĞAN

13.05.2026

by BILSEL PUBLISHING

ISBN: '978-625-8531-37-4'

All rights of this book belong to BILSEL PUBLISHING.
The book is not intended for commercial profit.
It is responsibility of the author to abide by the publishing ethics rules.

Bu kitabın tüm hakları BİLSEL YAYINCILIK yayınevine aittir.
Kitap ticari bir kar amacı gütmemektedir.
Yayın etiği kurallarına uymak yazarın sorumluluğundadır.

https://www.wosconkongreleri.com/

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

CONGRESS ID

CONGRESS TITLE

4. INTERNATIONAL SARAJEVO SCIENTIFIC RESEARCH AND INNOVATION CONGRESS

DATE and PLACE

02-03 MAY 2026

BOSNIA-HERZEGOVINA

ORGANIZATION

BILGISELI International Scientific
Research Strategy Development
Congress and Org.Hizm.Tic.Ltd.Şti

ORGANIZING COMMITTEE

Chairman of the Organizing Committee

Assoc. Prof. Dr. Adem DOĞAN

University Academician Representative

Prof. Dr. Gülsüm YALDIZ
Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi

PARTICIPANTS COUNTRY

Albania/Algeria/ Azərbaycan/Indonesia/Nigeria
Pakistan/Morocco/Kosovo/India/Brazil/Ukraine Romania/

CONGRESS ORGANIZING COMMITTEE MEMBERS

Prof. Dr. Froilan D. Mobo

Prof. Dr. Chaya Bagrecha

Prof. Dr. Marinescu Valentina

Prof. Dr. Khiari Reguia,

Prof. Dr. Abdelkarim BOUA

Prof. Habil. Dr. Laura Diaconu Maxim

Prof. Dr. Şükrü KARATAŞ

Prof. Dr. Perihan ÜNÜVAR

Prof. Dr. Gökçe Cerev

Prof. Dr. Perihan ÜNÜVAR

Assoc. Prof. Dr. Vakeel Ahmad Khan

Assoc. Prof. Dr. Aliaksandr Susha

Assoc. Prof. Dr. Nesrine El Houari

Assoc. Prof. Dr. Valbona Habili Sauku

Doç. Dr. Ufuk MERCAN YÜCEL

Doç. Dr. Arzu SARIALİOĞLU

Doç. Dr. İlyas ERPAY

Doç. Dr. Afina BARMANBAY

Doç. Dr. Doğan Çiloğlu

Dr. Gopalakrishnan Chinnasamy

Dr. Vaishali Krishna

Dr. Anıtha Rajasekaran

Ph.D Devi Raman

Dr. Ananda Majumdar,

Dr. Muhammad Faisal

Dr. hc Vicente Pironti

Dr. Bilge ÖZCAN

Dr. İbrahim PINARCI

Dr. Eylem BEKTAŞ BİLGİÇ

Dr. Fadime SEYREKOĞLU

Dr. İzzettin Kutlu

SCIENTIFIC COMMITTEE

Prof. Dr. Chaya Bagrecha

Jain Deemed tobe University, India

Prof. Dr. MEZIANI Brahim

Djilali Bounaama University of Khemis Miliana, Algeria

Prof. Dr. Nana Jincharadze

Euripean University, Georgia

Prof. Dr. Marinescu Valentina

University of Bucharest,Romania

Prof. Dr. Khiari Reguia,

Center for Scientific and Technical Research on Arid Regions (CRSTRA) Omar El BERNAOUI, Algeria

Prof. Dr. Abdelkarim BOUA

Sidi Mohamed Ben Abdellah University, Fez, Morocco

Prof. Dr. Laura Diaconu Maxim,

Alexandru Ioan Cuza University of Iasi, Romania

Prof. Dr. Froilan D. Mobo

Philippine Merchant Marine Academy

Prof. Dr. Mamoona Mushtaq/Shahid

Govt. Graduate College Township, Pakistan

Prof. Dr. Kiril Postolov

University Ss. Kiril and Metodij, North Macedonia

Prof. Dr. Hendri Hermawan-ADINUGRAHA

UIN K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia

Prof. Dr. Gülsüm YALDIZ

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi

Prof. Dr. Şükrü KARATAŞ

Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi

Prof. Dr. Mehmet ILKIM

İnönü Üniversitesi

Prof. Dr. Korkmaz BELLİTÜRK

Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi

Prof. Dr. Perihan ÜNÜVAR

Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi

Assoc. Prof.Dr. Mohammad Jafar Chamankar

Urmia University/Iran

Assoc. Prof. Dr. Vakeel Ahmad Khan

Aligarh Muslim University, India

Assoc. Prof. Dr. Aliaksandr Susha

Belarusian State University, Belarus

Assoc. Prof. Dr. Nesrine El Houari

University of Tlemce Algeria

Assoc. Prof. Dr. Valbona Habili Sauku

Tirana University, Albanıa

Assoc. Prof. Dr. Naseem Akhter

Shaheed Benazir Bhutto Women University, Pakistan

Assoc. Prof. Dr. Henry Akpojubaro Efegbere

Edo State University Uzairue, Nigeria

Assoc. Prof. Dr. Girija Shankar Panigrahi

KIIT Deemed to be University,India

Assoc. Prof. Dr. Seyed Mehdi Talebi

Arak university , Iran

Assoc. Prof. Dr. Rozina Khattak

Shaheed Benazir Bhutto Women University,Pakistan

Doç. Dr. Halit Bakır

Sivas Bilim ve Teknoloji Üniversitesi

Doç. Dr. Fuat LEBE

Osmaniye Korkut Ata Üniversitesi

Doç. Dr. Abdülhakim Bahadır DARI

Kırgızistan-Türkiye Manas Üniversitesi

Doç. Dr. Irmak KARADUMAN ER

Çankırı Karatekin Üniversitesi

Doç. Dr. Davut ATILGAN

Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi

Doç. Dr. Gülay KARAHAN

Çankırı Karatekin Üniversitesi

Doç. Dr. Şahin ÇETİNKAYA

Aksaray Üniversitesi

Doç. Dr. Fatime Gül KOÇSOY

Fırat Üniversitesi

Dr. Merdin DANIŞMAZ

Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi

Dr. Çağdaş Salih MERİÇ

Gaziantep Üniversitesi

Dr. Mustafa ÖZGERİŞ

Atatürk Üniversitesi

Dr. Bilge ÖZCAN

Uşak Üniversitesi

Dr. İbrahim PINARCI

Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi

Dr. Eylem BEKTAŞ BİLGİÇ

İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa

Dr. Fadime SEYREKOĞLU

Amasya Üniversitesi

Dr. İzzettin Kutlu

Mardin Artuklu Üniversitesi

Dr. Mustafa FİLİZ

Artvin Çoruh Üniversitesi

Dr. Anıtha Rajasekaran

Botany,Bharathı Womens College, Indıa

Ph.D Devi Raman

Annamalai University,India

Dott. Ervin IBRAHIMI MD

Area Vasta 2, Cooss- Marche, Italy

Dr. Vıncent Abıodun Mıcheal

The Federal Polytechnıc, Bıda, Nıgerıa

Dr. Israr Ali Khan

Institute of Numerical Sciences KUST, Pakistan

Dr. Ananda Majumdar

Brander Garden After School Parents Association

Dr Muhammad Faisal

Ministry of State and Frontier Region (SAFRON)

Dr hc Vicente Pironti

Open Unıversıty Humanıza, Brazil

Dr. Gopalakrishnan Chinnasamy

Jain Deemed to-be University, India

Dr. Vaishali Krishna

Jawaharlal Nehru University,India

Lec. Diaconu Luminitsa

The Academy of Economic Studies of Moldova

Lec. Ezekıel Pıus NYATIRIMOH

Federal Unınversıty Wukarı, Nıgerıa

4. INTERNATIONAL SARAJEVO SCIENTIFIC RESEARCH AND INNOVATION CONGRESS

BOSNIA-HERZEGOVINA

02-03 MAY 2026

CONGRESS PROGRAM

Join Zoom Meeting ID: 831 0439 0131

Passcode: 134971

Join Zoom Meeting

https://us06web.zoom.us/j/83104390131?pwd=OGlnUgDmhHuHmcmbqWnfgUXWKg5wMW.1

PARTICIPATING COUNTRIES

Albania/Algeria/ Azərbaycan/Indonesia/Nigeria
Pakistan/Morocco/Kosovo/India/Brazil/Ukraine Romania/

IMPORTANT

- To be able to make a meeting online, login via https://zoom.us/join site, enter ID instead of
- "Meeting ID or Personal link Name'' and solidify the session.
- The presentation will have 10 minutes .
- The Zoom application is free and no need to create an account.
- The Zoom application can be used without registration.
- The application works on tablets, phones and PCs.
- Speakers must be connected to the session 10 minutes before the presentation time.
- All congress participants can connect live and listen to all sessions.

TECHNICAL INFORMATION

- Make sure your computer has a microphone and is working.
- You should be able to use screen sharing feature in Zoom.
- Attendance certificates will be sent to you as pdf at the end of the congress.

ÖNEMLİ

- Kongremizde Yazım Kurallarına uygun gönderilmiş ve bilim kurulundan geçen bildiriler için
- online (video konferans sistemi üzerinden) sunum imkanı sağlanmıştır.
- Online sunum yapabilmek için https://zoom.us/join sitesi üzerinden giriş yaparak "Meeting ID
- or Personal Link Name" yerine ID numarasını girerek oturuma katılabilirsiniz.
- Sunumlar için 10 dakika süre ayrılmıştır.
- Zoom uygulaması ücretsizdir ve hesap oluşturmaya gerek yoktur.
- Zoom uygulaması kaydolmadan kullanılabilir.
- Uygulama tablet, telefon ve PC'lerde çalışmaktadır.
- Sunum yapacakların sunum saatinden 10 dk önce oturuma bağlanmış olmaları gerekmektedir.
- Tüm katılımcılar oturumlara online katılıp dinleyebilir.

TEKNİK BİLGİLER

- Bilgisayarınızda çalışır durumda mikrofon bulunmalıdır.
- Zoom'da ekran paylaşma özelliği kullanılabilmelidir.
- Katılım belgeleri kongre sonunda tarafınıza pdf olarak gönderilecektir.

Kongreye katılım zorunludur, katılım sağlamayan katılımcılarımıza Kongre Katılım Belgesi gönderilmeyecektir.

4. INTERNATIONAL SARAJEVO SCIENTIFIC RESEARCH AND INNOVATION CONGRESS
BOSNIA-HERZEGOVINA, 02-03 MAY 2026

02.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:30

HEAD OF SESSION: Könül Məmmədova

SESSION-1 HALL-1

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Emil Raul oğlu Ağayev	*ADPU,Azerbaijan*	*THE THEORY OF THİNKİNG STYLES AND ITS APPLİCATİON İN ART EDUCATİON*
Dr. Ülker Bahşiyeva	*ADPU,Azerbaijan*	*CLASSIFICATION OF LOVERS IN MIRZA IBRAHIMOV'S SCIENTIFIC RESEARCH*
Prof. Dr. Elman Guliyev	*Azerbaycan Dövlet Pedagoji Üniversitesi*	*NIZAMI'S "KHAMSA" AND ALISHIR NAVAI*
Hasanova Leyla Ziyafet qizi	*Azerbaijan State Pedagogical University*	*TRACES OF MULTİCULTURALİSM İN LİTERATURE*
Cəfərova Ülviyyə Əhməd	*ADPU,Azerbaijan*	*RİYAZİ MƏNTİQ VƏ ONUN RİYAZİYYATDA ROLU*
Könül Məmmədova	*Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Universiteti*	*ŞAGİRDLƏRİN PSİXİ İNKİŞAFININ NİTQ İNKİŞAFINDAN ASILILIĞI*
Senior lecturer, Lala MUSAYEVA	*Azerbaijan State Pedagogical University*	*TEXT FORMATION SKILLS AND RESEARCH-ORIENTED WRITING*
Gunel Shefiyeva	*Azerbaijan State Pedagogical University*	*DIMENSIONS OF LANGUAGE LEARNING*

4. INTERNATIONAL SARAJEVO SCIENTIFIC RESEARCH AND INNOVATION CONGRESS
BOSNIA-HERZEGOVINA, 02-03 MAY 2026

02.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:30

HEAD OF SESSION: Rəhilə Hümmətova

SESSION-1 HALL-2

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Rəhilə Hümmətova	*Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Universiteti*	*BƏDİİ TƏFƏKKÜRDƏ GÖY CİSİMLƏRİ FİKRİN İFADƏ VASİTƏSİ KİMİ*
AFƏT HƏSƏNOVA	*Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Universiteti*	*THE ROLE OF NATIONAL-SPIRITUAL VALUES IN AZERBAIJANI SOCIETY AFET HASANOVA*
Assistant-Professor EBULFEZ TAHİR EZİMLİ	*Naxçıvan Dövlet Üniversiteti*	*ORIGIN AND SOURCE MODERNISM IN THE BIRTH OF LITERATURE: EXPRESSIVE POETISM COMING FROM THE TURKISH ORIGIN OF WORD AND ARTISTIC THOUGHT*
Assistant-Professor EBULFEZ TAHİR EZİMLİ	*Naxçıvan Dövlet Üniversiteti*	*THEORETICAL-APPLICATIVE JUSTIFICATIONS ON LITERATURE AND ITS HISTORICAL PROCESSES*
Arzu Karimova	*Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Universiteti*	*TEACHING AND ASSESSMENT OF LISTENING SKILLS*
Peri Pashayeva	*Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Universiteti*	*QUALITY INDICATORS IN EDUCATION*
EMİLYA Huseynova	*Azerbaijan State Pedagogical University*	*THE ROLE OF NATIONAL AND SPIRITUAL VALUES IN THE EDUCATIONAL PROCESS*
Gular NURİYEVA	*Azerbaijan State Pedagogical University*	*PERSONALIZED LEARNING STRATEGIES IN HIGHER SCHOOL*
KAMAL CAMALOV	*Naxçıvan Müəllimlər İnstitutu*	*XAQANİ ŞİRVANİNİN DOSTLUQ HAQQINDA TƏRBİYƏVİ GÖRÜŞLƏRİ*
XƏFAYƏT ƏLİYEVA	*Naxçıvan Dövlət Universiteti*	*AİLƏ VƏ ƏXLAQİ ŞÜURUN İNKİŞAFI*

02.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:30

HEAD OF SESSION: Prof. dr. Manole Cojocaru

SESSION-1 HALL-3

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
ASHIKA C MADHUMITHA L JAYASHRI M PRAKASH D MOHAMED RIZVAN J LOKESH M	*Takshashila University, Ongur, Tindivanam, Villupuram, Tamil Nadu-604305, India*	*ROLE OF DRUG METABOLISM IN PHARMACOTHERAPY*
ASHIKA C JAYASHRI M DHULASIDHASAN M PRAKASH D MOHAMED RIZVAN J,LOKESH M ARTHI K	*Takshashila University, Ongur, Tindivanam, Villupuram, Tamil Nadu-604305, India*	*IMPORTANCE OF CLINICAL PHARMACY IN MODERN HEALTHCARE*
Major Gheorghe Giurgiu Prof. dr. Manole Cojocaru	*Deniplant-Aide Sante Medical Center, Biomedicine, Bucharest, Romania Titu Maiorescu University, Bucharest, Romania*	*THE GUT-BRAIN-SKIN AXIS IN ACNE: IMPACT OF POLENODERM*
ASHIKA C MADHUMITHA L JAYASHRI M PRAKASH D MOHAMED RIZVAN J LOKESH M ARTHI K DHULASIDHASAN M	*Takshashila University, Ongur, Tindivanam, Villupuram, Tamil Nadu-604305, India*	*ANTIBIOTIC RESISTANCE AND ITS IMPACT ON PUBLIC HEALTH*
Faran Khan Sana Arif Momina Shoukat Sumblina Nadeem Esha Afzal	*University of Management & Technology, Ali Fatima Hospital Pakistan.*	*MATERNAL TIME CONSTRAINTS AND WORKLOAD AS DETERMINANTS OF CHILD MALNUTRITION*

4. INTERNATIONAL SARAJEVO SCIENTIFIC RESEARCH AND INNOVATION CONGRESS
BOSNIA-HERZEGOVINA, 02-03 MAY 2026

02.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:30

HEAD OF SESSION: Moses Adeolu AGOI

SESSION-1 HALL-4

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
MUTTAQIN	*Universitas Islam Negeri K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia*	*ARCHİVAL DİGİTİZATİON PRACTİCES AND THEİR IMPLİCATİONS FOR INSTİTUTİONAL ADMİNİSTRATİVE ACCOUNTABİLİTY AT UIN K.H. ABDURRAHMAN WAHİD PEKALONGAN*
Asep Suraya MAULAN *Teti HADIATI*	*Universitas Islam Negeri K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia*	*INSTİTUTİONAL MODEL OF THE HALAL SUPPLY CHAİN FOR MİCRO, SMALL, AND MEDİUM ENTERPRİSES (MSMES) İN THE FOOD SECTOR İN PEKALONGAN REGENCY*
Khairah Khairah *Aliasuddin Aliasuddin* *Muhammad Abrar*	*Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia*	*WHY DO TAXES RESPOND BUT RETRİBUTİONS DO NOT? SECTORAL EVİDENCE FROM NAGAN RAYA REGENCY*
Nafila Tri AFRİZA *Takawa MAFAZA* *Laroena Nadia Ayu FATHMASARI* *Alfi Anita SASIA*	*UIN K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia*	*ANALYSİS OF WORLD OİL PRİCE FLUCTUATİONS AND THEİR IMPACT ON GLOBAL AND NATİONAL ECONOMİC STABİLİTY*
Laroaena Nadia Ayu FATHMASARI *Nafila Tri AFRİZA* *Takawa MAFAZA* *Alfi Anita SASIA*	*State Islamic University K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongn, Indonesia*	*STRENGTHENING THE HALAL INDUSTRY ECOSYSTEM AS AN INTEGRATIVE STRATEGY IN PROMOTING SUSTAINABLE GROWTH OF THE ISLAMIC ECONOMY IN THE ERA OF GLOBALIZATION*
Moses Adeolu AGOI *Success Eniola OGBOYE* *Oluwadamilola Peace AGOI* *Oluwanifemi Opeyemi AGOI*	*Lagos State University of Education, Lagos Nigeria, Federal University of Agriculture Abeokuta, Ogun Nigeria, Obafemi Awolowo University, Osun Nigeria*	*FROM GENOME TO TABLE: THE FUTURE OF DNA-RESPONSIVE FUNCTIONAL FOODS AND SMART SUPPLEMENTS*
Takawa MAFAZA *Alfi Anita SASIA* *Laroaena Nadia Ayu FATHMASARI* *Nafila Tri AFRIZA*	*State Islamic University K.H. Abdurrahaman Wahid Pekalongan, Indonesia*	*THE DYNAMİCS OF THE GLOBAL VALUE CHAİN İN THE HALAL INDUSTRY: THE IMPLİCATİONS OF SHARİA STANDARD INTEGRATİON ON THE COMPETİTİVENESS AND ECONOMİC SOVEREİGNTY OF MUSLİM COUNTRİES*
Alfi Anita SASIA *Takawa MAFAZA* *Nafila Tri AFRİZA* *Laroaena Nadia Ayu FATHMASARI*	*State Islamic University K.H. Abdurrahaman Wahid Pekalongan, Indonesia*	*BEYOND FORMAL COMPLİANCE: ISLAMİC BANKİNG AS A DRİVER OF INNOVATİON İN THE DEVELOPMENT OF THE HALAL INDUSTRY*
Athaya CANDRAKANTA *Abelia INTANI* *Lailatul MAULIDYA*	*State Islamic University K.H. Abdurrahaman Wahid Pekalongan, Indonesia*	*STARTUPS AND THE FUTURE OF THE CREATIVE ECONOMY IN INDONESIA*

02.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:30

HEAD OF SESSION: Aliasuddin Aliasuddin

SESSION-1 HALL-5

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Hendri Hermawan ADINUGRAHA *Ferida RAHMAWATI*	*Universitas Islam Negeri K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia*	*BUSINESS MANAGEMENT STRATEGIES FOR THE PUBLIC SERVICE AGENCY AT UIN WALISONGO SEMARANG*
Muhammad SHULTHONİ *Bahtiar EFFENDİ* *Wahid Wachyu Adi WİNARTO*	*Universitas Islam Negeri K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia*	*BUİLDİNG ECONOMİC INDEPENDENCE FOR COASTAL WOMEN THROUGH THE OPTİMİZATİON OF CASH WAQF AND SHARİA FİNANCİAL LİTERACY İN THE PEKALONGAN COASTAL REGİON*
Giovanni Elvia Rahmah *Aliasuddin Aliasuddin* *Ernawati*	*Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia*	*ENERGY AND ECONOMIC GROWTH IN SUMATRA ISLAND*
Muhammad Mahfud *Aliasuddin Aliasuddin* *Taufiq C. Dawood*	*Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia*	*THE EFFECT OF THE AGRICULTURAL, MANUFACTURING, ENERGY, AND TOURISM SECTORS ON LOCAL TAX REVENUE IN PIDIE REGENCY*
Lembachre Lembachre *Aliasuddin Aliasuddin* *Taufiq C. Dawood*	*Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia*	*SECTORAL DETERMİNANTS OF LOCAL TAX REVENUE AND RETRİBUTİON: EVİDENCE FROM ACEH UTARA REGENCY*
T. Miftahul 'Afif *Aliasuddin Aliasuddin* *Taufiq C. Dawood*	*Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia*	*DYNAMİCS OF SMALLHOLDER OİL PALM PRODUCTİON AND LOCAL TAX REVENUE IN ACEH BARAT REGENCY: AN ERROR CORRECTİON MODEL APPROACH*
Lembachre Lembachre *Aliasuddin Aliasuddin* *Muhammad Abrar*	*Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia*	*THE EFFECT OF ECONOMİC STRUCTURE ON TAX REVENUE AND RETRİBUTİON: A SECTORAL ANALYSİS OF GRDP İN ACEH TENGAH REGENCY*
Khairah Khairah *Aliasuddin Aliasuddin* *Taufiq C. Dawood*	*Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia*	*THE EFFECT OF THE TOURISM, ENERGY, AGRICULTURE, AND MANUFACTURING SECTORS ON LOCAL TAX REVENUE IN EAST ACEH REGENCY*
Lidia Anggraini *Aliasuddin Aliasuddin* *Muhammad Abrar*	*Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia*	*THE ROLE OF REGIONAL TAXES AND LEVIES IN INCREASING THE GDP OF LANGSA MUNICIPALITY*
M. Arifin *Aliasuddin Aliasuddin* *Taufiq C. Dawood*	*Syiah Kuala University, Banda Aceh, Indonesia*	*THE IMPACT OF SECTORAL ECONOMIC GROWTH ON TAX REVENUE IN ACEH SINGKIL REGENCY*

4. INTERNATIONAL SARAJEVO SCIENTIFIC RESEARCH AND INNOVATION CONGRESS
BOSNIA-HERZEGOVINA, 02-03 MAY 2026

02.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:30

HEAD OF SESSION: Professor Dr. Laura Diaconu (Maxim

SESSION-1 HALL-6

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Mohammed Waheeb	*(QRFTH), The Hashemite University.Jordan*	*THE ARAB INİTİATİVE FOR THE PROTECTİON OF SHARED HERİTAGE İN THE CAUCASUS (A PROJECT FOR DOCUMENTİNG AZERBAİJANİ HERİTAGE İN ARMENİA)*
Mohammed Waheeb *Eng. Mohammad Abu Zaytoun*	*(QRFTH), The Hashemite University.*	*THE INTEGRATED DEVELOPMENT STRATEGY FOR AMMAN NATİONAL PARK: TOWARDS A MODEL FOR ARCHAEOLOGİCAL, SPORTS, AND ENVİRONMENTAL TOURİSM İN JORDAN*
Associate Professor Alina Beatrice Cheșcă, PhD	*Danubius International University Galați, Romania*	*THE EAST LOOKING BACK: REVERSALS OF ORIENTALIST DISCOURSE IN CONTEMPORARY MUSLIM LITERATURE*
Favour C. Uroko (Ph.D)	*University of Nigeria, Nsukka*	*MORAL AND PEDAGOGİCAL WARNİNGS AGAİNST İNCEST İN LEVİTİCUS 18:6-18 AND DİSTURBİNG RHETORİCS FROM A SUB-SAHARAN REPUBLİC*
Professor Dr. Laura Diaconu (Maxim)	*"Alexandru Ioan Cuza" University of Iasi, Romania*	*UNEMPLOYMENT AMONG IMMIGRANTS IN THE EUROPEAN UNION: PATTERNS, DETERMINANTS AND IMPLICATIONS*
MUHAMMAD FAISAL	*(AI) at Allama Iqbal Open University,Pakistan*	*SELF-SOVEREİGN IDENTİTY (SSI) FOR DİSPLACED POPULATİONS PORTABLE SOCİAL CREDENTİALS İN GLOBAL SHOCKS*
Lecturer, PhD Irina-Ana DROBOT	*Technical University of Civil Engineering Bucharest*	*RITES OF PASSAGE IN THE SHORT STORIES SKULL SHAVE BY ZHAO XIN AND LEARNING TO SWIM BY GRAHAM SWIFT: AN ANALYSIS*
Lecturer, PhD Irina-Ana DROBOT	*Technical University of Civil Engineering Bucharest*	*LONGING FOR A PAST ROMANTIC RELATIONSHIP IN THE SHORT STORIES WE WILL MEET AGAIN SOMETIME BY LIU ZHENGQUAN AND CHOCOLATE BY GRAHAM SWIFT: AN ANALYSIS*
Lecturer, PhD Irina-Ana DROBOT	*Technical University of Civil Engineering Bucharest*	*MAIDS SITUATED IN-BETWEEN TWO WORLDS IN THE SHORT STORY ZOO AND IN THE NOVEL MOTHERING SUNDAY BY GRAHAM SWIFT: AN ANALYSIS*
Assoc. Prof. Dr. Erjola ALIAJ *PhD c Enkelejt AVDYLI*	*Chairwoman of National Chamber of Mediation Albania*	*CİVİL EMERGENCİES İN ALBANİA: LEGAL FRAMEWORK, RESPONSE MECHANİSMS, AND INSTİTUTİONAL COORDİNATİON*

4. INTERNATIONAL SARAJEVO SCIENTIFIC RESEARCH AND INNOVATION CONGRESS
BOSNIA-HERZEGOVINA, 02-03 MAY 2026

02.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:30

HEAD OF SESSION: Navila Bunga Safira

SESSION-1 HALL-7

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Lailatul MAULIDYA Athaya CANDRAKANTA Abelia INTANI	*State Islamic University K.H. Abdurrahaman Wahid Pekalongan, Indonesia*	*INCLUSİON OF THE HALAL INDUSTRY IN THE DEVELOPMENT OF CREATİVE ECONOMY BASED ON LOCAL WİSDOM*
Abelia INTANI Athaya CANDRAKANTA Lailatul MAULIDYA	*State Islamic University K.H. Abdurrahaman Wahid Pekalongan, Indonesia*	*PARTİCİPATİON OF THE YOUNG GENERATİON İN THE DEVELOPMENT OF A HALAL-BASED CREATİVE ECONOMY: A CASE STUDY OF LOCAL MSMES İN PEKALONGAN*
Agung Ahmad Isyhadi	*Islamic State University of K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia*	*STUDY ON INTERACTION DYNAMICS IN ENHANCING GROUP SOLIDARITY*
Velisah Intan Editriya	*Islamic State University of K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia*	*HALAL LITERACY IN THE DIGITAL ERA: AN ANALYSIS OF GENERATION Z'S UNDERSTANDING OF HALAL PRODUCTS AND HALAL CERTIFICATION IN INDONESIA*
Yulianti Aulia Diana Mohamad Erik Saputra M. Zilfa Attamama	*State Islamic University K.H. Abdurrahaman Wahid Pekalongan, Indonesia*	*"REVİTALİZİNG THE HALAL INDUSTRY İN THE FACE OF DİSRUPTİON: AN ANALYSİS OF THE GAP BETWEEN POLİCY AND IMPLEMENTATİON İN INDONESİA"*
Widia Reza Valentina Nala Maghfiroh Navila Bunga Safira	*K.H Abdurrahman Wahid State Islamic Universisy, Indonesia*	*HALAL CIRCULAR ECONOMY TRANSFORMATION: FOOD INDUSTRY WASTE MANAGEMENT MODEL AS AN EFFORTS TO MITIGATE THAYYIBAN*
Nala MAGHFİROH Widia Reza VALENTINA Navila Bunga SAFIRA	*K.H Abdurrahman Wahid State Islamic Universisy, Indonesia*	*STRENGTHENİNG THE CREATİVE ECONOMY THROUGH HALAL INDUSTRY INTEGRATİON: A STRATEGY FOR SUSTAİNABLE ECONOMİC GROWTH İN INDONESİA*
Nala Maghfiroh Navila Bunga Sapphira Widia Reza Valentina	*K.H Abdurrahman Wahid State Islamic Universisy, Indonesia*	*THE POTENTIAL OF THE HALAL INDUSTRY AS A DRIVER OF THE CREATIVE ECONOMY BASED ON INDONESIAN LOCAL WISDOM*
Siska Afriani Hani Hidayah Velisah Intan Editriya	*Islamic State University of K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia*	*THE IMPACT OF SOCİAL MEDİA USE ON GENERATİON Z COMMUNİCATİON BEHAVİOR İN COLLEGE STUDENTS*

4. INTERNATIONAL SARAJEVO SCIENTIFIC RESEARCH AND INNOVATION CONGRESS
BOSNIA-HERZEGOVINA, 02-03 MAY 2026

02.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:30

HEAD OF SESSION: Zouhir Boumous

SESSION-1 HALL-8

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Samira Boumous *Zouhir Boumous* *Rayane Yasmine Mahfoudi*	*University of Souk Ahras, Route Annaba B.P. 1553, Souk Ahras, ALGERİA*	*MİCROGRİD POWER QUALİTY OPTİMİZATİON USİNG FACTS DEVİCES: A REVİEW OF CHALLENGES, CONTROL STRATEGİES, AND ADVANCED SOLUTİONS*
Zouhir Boumous *Samira Boumous* *Rayane Yasmine Mahfoudi*	*University of Souk Ahras, Route Annaba B.P. 1553, Souk Ahras, Algeria*	*FAULT TOLERANT CONTROL STRATEGİES FOR WİND TURBİNES: A REVİEW OF APPROACHES FOR POWER CONVERSİON, ACTUATOR AND SENSOR FAULTS*
Mr. Muhammad Bilal Haider Zaidi	*Kohat University of Science &Technology, Pakistan*	*LEVERAGING MACHINE LEARNING TECHNIQUES FOR THE CLASSIFICATION AND PREDICTION OF DETRIMENTAL NEURAL PATTERNS*
Reeya Nadeem *Dr. Zeeshan Iqbal* *Dr. Sana Ullah Khan*	*Kohat University of Science & Technology (KUST), Kohat, Pakistan*	*PRIVACY-PRESERVING MEDICAL OBJECT DETECTION USING FEDERATED LEARNING TECHNIQUES*
Gulshanza Sohail *Dr Sajid Khan*	*KOHAT UNIVERSITY Pakistan, Kohat*	*SIMULATION STUDY OF 500 KeV PROTON IRRADIATION ON BI-LAYER GRAPHENE SUPPORTED ON ALUMINIUM AND SILICON OXIDES*
Tayyaba *Dr Sajid Khan*	*KOHAT UNIVERSITY Pakistan, Kohat*	*COMPUTATIONAL INVESTIGATION OF PROTON AND ALPHA PARTICLE INTERACTION WITH TeO2–TiO2–WO3 GLASS SYSTEM USING SRIM*
S.Mahendra *G.Keerthi* *K.Shiva* *M.Kusuma* *J. Salai Thillai Thilagam*	*G. Pulla Reddy Engineering College (Autonomous), Kurnool, Andhra Pradesh, India.*	*SMART INVENTORY SYSTEM FOR EXPİRY DATE TRACKİNG USİNG ESP32*

02.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:30

HEAD OF SESSION: Prof. Dr. Yuriy V. Lykholat

SESSION-1 HALL-9

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Anesti Qeleshi *Kristian Andrea*	*Sport University of Tirana, Tirana, Albania*	*PHYSICAL ACTIVITY AND HEALTH AMONG ADULTS AGED 40–60 YEARS IN TIRANA: A NARRATIVE REVIEW*
Anesti Qeleshi *Orges Liçaj*	*[1]Sport University of Tirana, Albania*	*PHYSICAL ACTIVITY AND HOLISTIC DEVELOPMENT IN PRESCHOOL CHILDREN (AGES 3–5): A SYSTEMATIC PERSPECTIVE*
Dr. h.c. Vicente Pironti	*Open University Humaniza (Brazil)*	*THE CHESSBOARD OF COMPASSIONATE INTELLIGENCE Integrating Generative Artificial Intelligence, Compassionate Machine Learning, and the Pedagogy of the Future for Human–AI Co-Evolution*
Prof. Dr. Yuriy V. Lykholat *PhD, Tetyana V. Sklyar* *PhD, Tetyana Y. Lykholat* *Lecturer, Maksim O. Kvitko* *Prof. Dr. Olena A. Lykholat* *PhD, Iryna M. Kofan*	*Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine,* *Kryvyi Rih State Pedagogical University, Kryvyi Rih, Ukraine,* *University of Customs and Finance, Dnipro, Ukraine*	*GROUP WORK WITH SCHOOLCHILDREN AS AN ELEMENT OF FORMING SUBJECT AND KEY COMPETENCES IN BIOLOGY*
Msc. Armanda Xhani (Baça)		*MUSİC AND ITS IMPACT ON CONCENTRATİON AND LEARNİNG İN PRİMARY SCHOOL STUDENTS*
Dr. Baghit Redouan	*Chouaib Doukkali University, El Jadida, Morocco,* *Cadi Ayyad University, Marrakech, Morocco*	*MOROCCAN EFL STUDENTS' PERCEPTİONS OF THE LİTERARY STUDİES MODULE: EVİDENCE FROM ESEF BERRECHİD AND BENİ MELLAL*
Ananda Majumdar		*UNDERSTANDING THE DYNAMICS OF SOCIAL AND INDIVIDUAL ANXIETY: IMPACTS ON BEHAVIOUR AND WELL-BEING*
Msc. Armanda Xhani (Baça)		*MUSİC AND ITS IMPACT ON CONCENTRATİON AND LEARNİNG İN PRİMARY SCHOOL STUDENTS*

02.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:30

HEAD OF SESSION: PhD Petronela Daniela FERARU

SESSION-1 HALL-10

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Hani Hidayah	*Islamic State University of K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia*	*DIGITAL FRONTIERS AND CULTURAL CAPITAL: THE ROLE OF HALAL CREATIVE SECTORS IN MODERN MACROECONOMICS*
PhD Petronela Daniela FERARU	*National College Iași and "Ion Neculce" High School, Târgu Frumos, Romania*	*ARTIFICIAL INTELLIGENCE AND THE RECONFIGURATION OF EDUCATIONAL CAPITAL: A SOCIOLOGICAL ANALYSIS OF EMERGING INEQUALITIES IN DIGITIZED SCHOOLING*
PhD Petronela Daniela FERARU	*National College Iași and "Ion Neculce" High School, Târgu Frumos, Romania*	*DIGITAL CITIZENSHIP AND YOUTH SOCIAL RESPONSIBILITY: A SOCIOLOGICAL ANALYSIS OF ONLINE BEHAVIOR IN A HYPERCONNECTED SOCIETY*
PhD Petronela Daniela FERARU	*National College Iași and "Ion Neculce" High School, Târgu Frumos, Romania*	*RELIGION, SOCIAL CAPITAL, AND IDENTITY RECONSTRUCTION IN TRANSNATIONAL MIGRATION: A SOCIOLOGICAL PERSPECTIVE ON DIASPORIC COMMUNITIES*
Atallah Aqil *Aliasuddin Aliasuddin* *Taufiq C. Dawood*	*Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia*	*THE EFFECT OF AGRICULTURAL, MANUFACTURING, ENERGY, AND TOURISM SECTORS ON LOCAL TAX REVENUE IN SABANG MUNICIPALITY*

02.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:30

HEAD OF SESSION: DJABEUR Abderrezak

SESSION-1 HALL-11

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Kraifi Norelhouda BOKHARI Hassiba BOUHAFSOUN Aicha DJABEUR Abderrezak	*Faculté des sciences de la nature et de la vie Université des Sciences et de la Technologie d&Oran Mohamed Boudiaf, Oran*	*STRUCTURAL POLYSACCHARIDE PROFILING OF RICINUS COMMUNIS L. STEMS AS A LIGNOCELLULOSIC FEEDSTOCK FOR SUSTAINABLE APPLICATIONS*
Ben Johnson Enoch Suleiman	*Federal University, Wukari, Taraba State, Nigeria, Federal University, Gashua, Gashua, Nigeria*	*SYMMETRİC AND ALTERNATİNG GROUP GENERATİON WİTH FEWER ELEMENTS*
Umber Amjad Dr. Saqib Waheed Dr. Muhammad Shafiq	*Kohat University of Science and Technology*	*A COMPARATİVE TİME SERİES FRAMEWORK FOR MODELİNG AND FORECASTİNG EMİSSİONS İN PAKİSTAN*
SATLA Zouaoui BENDINE Kouider KHERRAB Mohamed DOUARA Abdelmalek Elajrami Mohamed	*Tissemsilt University , Tissemsilt, Algeria , Sidi bel abbes ,Algeria,*	*ENHANCED TRAJECTORY TRACKİNG OF A ROBOTİC MANİPULATOR VİA PSO-OPTİMİZED PID CONTROL WİTH ITAE MİNİMİZATİON*
Fatima BiBi Dr. Abdullah yar	*Kohat University oKohat-26000, Khyber Pakhtunkhwa, Pakistan.*	*SPİN-RESOLVED QUANTUM RECTİFİCATİON İN 8-PMMN MONOLAYER BOROPHENE WİTH BROKEN INVERSİON SYMMETRY.*

03.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:00

HEAD OF SESSION: Dr. Öğr. Üyesi, Muhammed Mustafa UYAR

SESSION-1 HALL-1

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Dr. Fatih ÇELİK	*MLCC Blue Line Metro, Dubai, Birleşik Arap Emirlikleri*	*ADAWAVETFT: DENIZ SEVIYESI TAHMINI IÇIN ADAPTIF DALGACIK TFT HIBRIT MIMARISI*
Dr. Fatih ÇELİK	*MLCC Blue Line Metro, Dubai, Birleşik Arap Emirlikleri*	*1882–2018 DÖNEMINDE TÜRKIYE KIYI HAVZALARINDA DENIZ SEVIYESI DEĞIŞKENLIĞI VE AŞIRI SU YÜKSELMESI: PSMSL GELGIT KAYITLARINA DAYALI ÇOK İSTASYONLU ANALIZ*
Doç. Dr., Süleyman KÖSE	*Karadeniz Teknik Üniversitesi*	*SENARYO TABANLI NET-SIFIR LİMAN OPERASYONLARINA GEÇİŞ YOLLARI*
Assoc. prof. dr. Valbon Bytyqi	*University of Prishtina, "Eqrem Çabej", st. no. 51, 10000 Prishtina, Republic of Kosovo*	*UNDERSTANDING SOIL THERMAL REGIMES AND THEIR LINK TO AIR TEMPERATURE: EVIDENCE FROM KOSOVO*
Doç. Dr., Ahmet Beyzade DEMİRPOLAT *Dr. Öğr. Üyesi, Muhammed Mustafa UYAR*	*Malatya Turgut Özal Üniversitesi*	*KÜTÜPHANE ÇALIŞMALARINDA MESLEK YÜKSEKOKULLARINDAKİ BÖLÜMLERDEN KATILIMIN ANALİZİ (ARAPGİR MESLEK YÜKSEKOKULU ÖRNEĞİ)*
Dr. Öğr. Üyesi, Muhammed Mustafa UYAR *Doç. Dr., Ahmet Beyzade DEMİRPOLAT*	*Malatya Turgut Özal Üniversitesi*	*ENERJİ DEPOLAMA SİSTEMLERİNİN İNCELENMESİ VE ENERJİ SİSTEMLERİNE ETKİLERİ*

03.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:00

HEAD OF SESSION: Dr. Öğr. Üyesi Rabia GÖRÜCÜ

SESSION-1 HALL-2

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Yüksek Lisans Öğrencisi, Satı ARDIÇ Yüksek Lisans Öğrencisi, Sena UZUNTARLA Dr. Öğr. Üyesi Rabia GÖRÜCÜ	*Karabük Üniversitesi*	*CERRAHİ GÜVENLİKTE DİJİTAL DÖNÜŞÜM: YANLIŞ TARAF CERRAHİSİNİN ÖNLENMESİNDE BİYOMETRİK DOĞRULAMA VE DİJİTAL İŞARETLEME SİSTEMLERİ*
Yüksek Lisans Öğrencisi, Sena UZUNTARLA Yüksek Lisans Öğrencisi, Satı ARDIÇ Dr. Öğr. Üyesi Rabia GÖRÜCÜ	*Karabük Üniversitesi*	*CERRAHİ HEMŞİRELİĞİNDE YAPAY ZEKÂ TABANLI KONUŞMA TANIMA (SR) VE DOĞAL DİL İŞLEME (NLP) UYGULAMALARI*
Dr. Ece MAHSERECI Asst. Prof. Dr. Ahmet Senol UYAR Assoc. Prof. Dr.Berna KAYA UGUR	*Gaziantep University*	*THE ROLE OF SYSTEMİC INFLAMMATİON RESPONSE INDEX (SIRI), SYSTEMİC IMMUNE-INFLAMMATİON INDEX (SII), AND REVİSED TRAUMA SCORE (RTS) İN PREDİCTİNG MORTALİTY İN TRAUMA PATİENTS*
Beray TEPEBAŞI Doç. Dr., Melike YALÇIN GÜRSOY	*Halk Sağlığı, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi*	*ÇOCUKLUK ÇAĞI TRAVMALARI VE GENÇLERDE RİSKLİ DAVRANIŞLARIN ÖNLENMESİNDE HALK SAĞLIĞI HEMŞİRELİĞİ MÜDAHALELERİ: BİR DERLEME*
Asst.Prof. Safa HEYBET Esma KHATIB Esra ELEFENDİ	*Biruni Üniversitesi*	*THE IMPACT OF PHYSICAL ACTIVITY ON NEUROPLASTICITY IN SCHIZOPHRENIA: A LITERATURE REVIEV*
Uzm. Dr. Şule Sinem GEDİKBAŞ	*Bilecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi,*	*OKUL İÇİ AKRAN ZORBALIĞININ TÜRLERİ VE SOSYODEMOGRAFİK DEĞİŞKENLERLE İLİŞKİSİ: KESİTSEL BİR ÇALIŞMA*
Uzm. Dr. Şule Sinem GEDİKBAŞ	*Bilecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi,*	*EKSTREMİTE YARALANMALARININ ADLİ TIP PERSPEKTİFİNDEN DEĞERLENDİRİLMESİ*

03.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:00

HEAD OF SESSION: Prof. Dr., Gülsüm YALDIZ

SESSION-1 HALL-3

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Prof. Dr., Gülsüm YALDIZ *Doç. Dr., Mahmut ÇAMLICA*	*Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi*	*ZONGULDAK VE BOLU İLLERİNE AİT FARKLI AKTARLARDAN ALINAN BAZI ŞİFALI BİTKİLERİN UÇUCU YAĞ ORANLARININ KARŞILAŞTIRILMASI*
Doç. Dr., Mahmut ÇAMLICA *Prof. Dr., Gülsüm YALDIZ*	*Bolu Abant İzzet Baysal Üniversites*	*KIŞ VE YAZ KOŞULLARINDA YETİŞTİRİLEN SEÇİLMİŞ ÇEMEN (Trigonella foenum-graecum L.) GENOTİPLERİNİN BAZI FENOLOJİK ÖZELLİKLERİ*
Günday KARA *Prof. Dr. Nurdan Gamze TURAN*	*Samsun Metropolitan Municipality,* *Ondokuz Mayıs University*	*SÜRDÜRÜLEBİLİR HAVZA YÖNETİMİNDE SWOT ANALİZİ YAKLAŞIMI: 19 MAYIS BARAJ HAVZASI ÖRNEĞİ*
Berna Betül PALABIYIK *Prof. Dr. Nurdan Gamze TURAN*	*Ondokuz Mayıs University*	*FOSFOJİPSİN TARIMSAL FAALİYETLERDE KULLANILABİLME POTANSİYELİNİN ARAŞTIRILMASI ve UYGULAMALARIN DEĞERLENDİRİLMESİ*
Dr. Öğr. Üyesi Süleyman ÖNER	*Muğla Sıtkı Koçman University*	*ÇİPURA YEMEKLERİ*
Dr. Öğr. Üyesi Süleyman ÖNER	*Muğla Sıtkı Koçman University*	*MEZGİT YEMEKLERİ*

03.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:00

HEAD OF SESSION: Doç. Dr., Adem DOĞAN

SESSION-1 HALL-4

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Dr.Öğr.Üyesi, Nurbige TURAN ZABUN	*Gaziantep Üniversitesi*	*K-BALANS VE K-LUCAS BALANS SAYILARININ BAZI ÖZELLIKLERI ÜZERINE*
Dr.Öğr.Üyesi, Nurbige TURAN ZABUN	*Gaziantep Üniversitesi*	*BALANS VE LUCAS BALANS VEKTÖRLER*
ÇİĞDEM MERTOĞLU Prof. Dr. Dilek ÇELİKLER	*MAFEN Eğitim Kurumları, Ondokuz Mayıs Üniversitesi*	*REACT STRATEJİSİNE DAYALI "SES VE ÖZELLİKLERİ" ÜNİTESİNE YÖNELİK ÖĞRETİM MATERYALİ GELİŞTİRİLMESİ **
Doç. Dr., Adem DOĞAN	*Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi*	*2024 TÜRKİYE YÜZYILI MAARİF MODELİ IŞIĞINDA KESİR ÖĞRETİMİNDE ÇOKLU TEMSİL KULLANIMI*
Doç. Dr., Adem DOĞAN	*Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi*	*2024 İLKOKUL MATEMATİK DERSİ ÖĞRETİM PROGRAMININ KESRİN ALT ANLAMLARI AÇISINDAN İNCELENMESİ*

03.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:00

HEAD OF SESSION: Prof. Dr. Murat ARDIÇ

SESSION-1 HALL-5

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Prof. Dr. Murat ARDIÇ *Prof. Dr. Murat OLGUN* *Prof. Dr. İsmühan POTOĞLU ERKARA* *Doç. Dr. Okan SEZER*	*Eskişehir Osmangazi Üniversitesi*	*ÇOKLU ÖZELLİK DEĞERLENDİRMESİ ALTINDA BUĞDAYDA VERİME DAYALI GENOTİP ÜSTÜNLÜĞÜNÜN KOŞULLU BİÇİMLENDİRME İLE ORTAYA KONULMASI*
Doç. Dr. Okan SEZER *Prof. Dr. İsmühan POTOĞLU ERKARA* *Prof. Dr. Murat OLGUN* *Prof. Dr. Murat ARDIÇ*	*Eskişehir Osmangazi Üniversitesi*	*ESKİŞEHİR'DE YETİŞEN Philadelphus coronarius L. (PHILADELPHACEAE) TAKSONUNUN POLEN MORFOLOJİSİNİN WODEHOUSE VE SEM YÖNTEMLERİ İLE İNCELENMESİ*
Prof. Dr. Murat OLGUN *Prof. Dr. Murat ARDIÇ* *Prof. Dr. İsmühan POTOĞLU ERKARA* *Doç. Dr. Okan SEZER*	*Eskişehir Osmangazi Üniversitesi*	*YARI KURAK KOŞULLARDA DOĞRUSAL OLMAYAN VE ÇOK DEĞİŞKENLİ YAKLAŞIMLAR KULLANILARAK ÇOK BOYUTLU ÖZELLİK ETKİLEŞİMLERİNİN VE ÜSTÜN ARPA GENOTİPLERİNİN ORTAYA KONULMASI*
Doç. Dr. Okan SEZER *Prof. Dr. İsmühan POTOĞLU ERKARA* *Prof. Dr. Murat OLGUN* *Prof. Dr. Murat ARDIÇ*	*Eskişehir Osmangazi Üniversitesi*	*Robinia hispida L. (FABACEAE) TÜRÜNDE POLEN MORFOLOJİSİNİN WODEHOUSE VE SEM ANALİZLERİYLE BELİRLENMESİ*
Prof. Dr. Murat OLGUN *Prof. Dr. Murat ARDIÇ* *Prof. Dr. İsmühan POTOĞLU ERKARA* *Doç. Dr. Okan SEZER*	*Eskişehir Osmangazi Üniversitesi*	*YARI KURAK KOŞULLARDA ÇOK DEĞİŞKENLİ ANALİZLE VERİM-KALİTE DENGELERİNİN İNCELENMESİ VE ÜSTÜN MAKARNALIK BUĞDAY GENOTİPLERİNİN BELİRLENMESİ*
Prof. Dr. İsmühan POTOĞLU ERKARA *Doç. Dr. Okan SEZER* *Prof. Dr. Murat OLGUN* *Prof. Dr. Murat ARDIÇ*	*Eskişehir Osmangazi Üniversitesi*	*Bougainvillea glabra Choisy (NYCTAGINACEAE) TÜRÜNDE POLEN MORFOLOJİSİNİN WODEHOUSE VE SEM ANALİZLERİYLE BELİRLENMESİ*
Prof. Dr. İsmühan POTOĞLU ERKARA *Doç. Dr. Okan SEZER* *Prof. Dr. Murat OLGUN* *Prof. Dr. Murat ARDIÇ*	*Eskişehir Osmangazi Üniversitesi*	*ESKİŞEHİRDE YETİŞEN Laburnum anagyroides Medik. (FABACEAE) TAKSONUNDA WODEHOUSE ve TARAMALI ELEKTRON MİKROSKOBU (SEM) METODUNA GÖRE POLEN MORFOLOJİSİ ARAŞTIRMALARI*
Prof. Dr. Murat ARDIÇ *Prof. Dr. Murat OLGUN* *Prof. Dr. İsmühan POTOĞLU ERKARA* *Doç. Dr. Okan SEZER*	*Eskişehir Osmangazi Üniversitesi*	*BUĞDAYDA VERİM OLUŞUMUNDA TANE SAYISININ BELİRLEYİCİ, BİTKİ SIKLIĞININ SINIRLAYICI ROLÜ: BİR PATH ANALİZİ YAKLAŞIMI*

03.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:00

HEAD OF SESSION: Prof. Dr. Fikret Gülaçtı

SESSION-1 HALL-6

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Prof. Dr. Fikret Gülaçtı	*Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi*	***PSİKOLOJİNİN SONA ERMEYEN ÖNSÖZÜ: Klasik Medeniyetlerde Keşfedilen Psikolojik Kavramların Modern Literatürdeki Yeniden Keşif Sorunsalı ve Atıf Adaleti***
Prof. Dr. Fikret Gülaçtı	*Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi*	***PSİŞENİN İKİ BÜYÜK HARİTASI: Muhyiddîn İbn Arabî'nin Tasavvuf Psikolojisi ile Carl Gustav Jung'un Analitik Psikolojisi Arasındaki Kavramsal, Yapısal ve Tarihsel İlişki***
Prof. Dr., Harun ABACI	*Pamukkale Üniversitesi*	***OSMANLI DÖNEMİ BOSNA-HERSEK TEFSİR GELENEĞİ: MÜFESSİRLER, ESERLER VE HÂŞİYE LİTERATÜRÜ***
Dr. Öğr. Üyesi, Yılmaz BACAKLI	*Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi*	***HAKİKAT VE FAYDA ARASINDA "YENİ ADAM": SAATLERİ AYARLAMA ENSTİTÜSÜ'NDE MODERNLEŞME ELEŞTİRİSİ***
Dr. Öğr. Üyesi, Yılmaz BACAKLI	*Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi*	***"ERZURUMLU TAHSİN" HİKÂYESİNE TRAVMA VE YABANCILAŞMA EKSENLİ BİR OKUMA***
Doç. Dr. İsmail Özer	*Ordu Üniversitesi*	***TÜRK MODERNLEŞMESİNDE HALKEVLERİ VE MANİSA HALKEVİ ÖRNEĞİ***

03.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 09:30-11:00

HEAD OF SESSION: Prof., Dr., Recep Yücel

SESSION-1 HALL-7

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Doç. Dr., Erhan Kılınç *Prof., Dr., Recep Yücel*	*Selçuk Universitesi,* *Kırıkkale Universitesi*	*DEĞER TEMELLİ TOPLUM SAĞLIĞI YÖNETİMİ: STRATEJİLER VE UYGULAMALAR*
Doç. Dr., Erhan Kılınç *Prof., Dr., Recep Yücel*	*Selçuk Universitesi,* *Kırıkkale Universitesi*	*BÜTÜNLEŞİK TIP VE LİDERLİK UYGULAMALARI ÜZERİNE KÜRESEL PERSPEKTİFLER: KAVRAMSAL BİR İNCELEME*
Prof. Dr., Kemal YAMAN *Yüksek Lisans, Ömer Furkan ŞAHAN* *Yüksek Lisans, Sedanur PİROĞLU*	*Karabük Üniversitesi*	*İKLİM DİRENÇLİ KENTLEŞME VE SÜRDÜRÜLEBİLİR ALTYAPI YÖNETİMİ: TÜRKİYE'DEKİ SÜNGER KENT UYGULAMALARI*
Prof. Dr., Kemal YAMAN *Yüksek Lisans, Sedanur PİROĞLU* *Yüksek Lisans, Ömer Furkan ŞAHAN*	*Karabük Üniversitesi*	*KÜRESEL İKLİM DEĞİŞİKLİĞİYLE MÜCADELEDE TÜRKİYE'NİN ROLÜ: PARİS ANLAŞMASI PERSPEKTİFİ*
Öğr. Gör. Dr. Oğuzhan BOZBAYIR	*Batman Üniversitesi*	*SAĞLIK YÖNETİMİ ALANINDA LİDERLİK KONULU TEZLERİN BİBLİYOMETRİK ANALİZİ*

03.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 10:30-12:00

HEAD OF SESSION: Prof. Dr. Yücel KABAPINAR

SESSION-2 HALL-8

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Yüksek Lisans Öğrencisi, Şule KOCA DEMİR *Yüksek Lisans Öğrencisi, Nesrin ÇELİK* *Prof. Dr., Hakan UŞAKLI*	*Sinop Üniversitesi*	*OKUL ÖNCESİ DÖNEMDE BAĞLANMA ODAKLI MÜDAHALE YÖNTEMLERİ*
Yüksek Lisans Öğrencisi, Nesrin ÇELİK *Yüksek Lisans Öğrencisi, Şule Koca DEMİR* *Prof. Dr., Hakan UŞAKLI*	*Sinop Üniversitesi*	*OKUL ÖNCESİ DÖNEMDE BAĞLANMA SORUNU YAŞAYAN ÇOCUKLARA YÖNELİK ÖĞRETMEN TUTUMLARI VE MÜDAHALELERİ*
Furkan TELLİ *Prof. Dr., Erkan EFİLTİ*	*Necmettin Erbakan Üniversitesi*	*ORTAOKUL ÖĞRENCİLERİNİN ETİK HAKKINDAKİ DÜŞÜNCELERİ*
Sümeyye TEKOĞLU *Prof. Dr. Erkan EFİLTİ*	*Necmettin Erbakan Üniversitesi*	*MESLEK LİSESİ ÖĞRETMENLERİNİN REHBERLİK SERVİSİNE YÖNELİK TUTUMU*
Prof. Dr. Yücel KABAPINAR	*Marmara Üniversitesi*	*SOSYAL MEDYA PLATFORMLARINDAKİ VİDEOLAR HAYAT BİLGİSİ DERSİNDE ÖĞRETİM MALZEMESİ OLABİLİR Mİ: ÖĞRETMEN GÖRÜŞLERİ*
Prof. Dr. Yücel KABAPINAR	*Marmara Üniversitesi*	*FORMASYON ÖĞRENCİLERİNİN EĞİTİM ALGISININ PEŞİNE DÜŞMEK: DEĞİŞTİ Mİ NE KADAR?*

03.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 10:30-12:00

HEAD OF SESSION: Doç. Dr. Murat TOPAL

SESSION-2 HALL-9

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Doç. Dr. Murat TOPAL Prof. Dr. Erdal ÇELİK Doç. Dr. E. Işıl ARSLAN TOPAL Dr. Öğr Üyesi Erdal ÖBEK	*Munzur Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi, Fırat Üniversitesi*	*TÜRKİYE'DE İŞ SAĞLIĞI VE GÜVENLİĞİ AÇISINDAN İŞ KAZALARI VE MESLEK HASTALIKLARINA GENEL BİR BAKIŞ*
Doç. Dr. Murat TOPAL Prof. Dr. Erdal ÇELİK Doç. Dr. E. Işıl ARSLAN TOPAL Dr. Öğr Üyesi Erdal ÖBEK	*Munzur Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi, Fırat Üniversitesi*	*MADENCİLİK SEKTÖRÜNDE İŞ SAĞLIĞI VE GÜVENLİĞİ*
İş Güvenliği Uzmanı, Melike GÜL	*Amasya Üniversitesi*	*ENDÜSTRI 4.0 TEKNOLOJILERININ İŞ SAĞLIĞI VE GÜVENLIĞI KÜLTÜRÜNE ETKISI*
Yüksek Lisans Öğrencisi, Aleyna TURAN Dr. Öğr. Üyesi, Göksel ÖZTÜRK	*Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi*	*TÜRKİYE'DE AFET YÖNETİMİNİN DÖNÜŞÜMÜ: KRİZ YÖNETİMİNDEN RİSK TEMELLİ YÖNETİME GEÇİŞ*
Yüksek Lisans Öğrencisi, Edanur GÜDEK Dr. Öğr. Üyesi, Göksel ÖZTÜRK	*Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi*	*TÜRKİYE'DE AFET FARKINDALIĞINA YÖNELİK POLİTİKA, EĞİTİM VE UYGULAMALARIN ANALİZİ*

4. INTERNATIONAL SARAJEVO SCIENTIFIC RESEARCH AND INNOVATION CONGRESS
BOSNIA-HERZEGOVINA, 02-03 MAY 2026

03.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 10:30-12:00

HEAD OF SESSION: Assistant Professor, Demet SARIYER

SESSION-2 HALL-10

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Assist. Prof. Dr. Mustafa Murat YAVUZ *Kenan UCİ*	*İzmir Democracy University*	*A SCENARIO-BASED EVALUATION OF MAINTENANCE INTERVAL EFFECTS ON ENERGY CONSUMPTION IN URBAN WATER PUMPING SYSTEMS*
Doç. Dr. Muhammed Safa KAMER *Doç. Dr. Oğuz DOĞAN* *Prof. Dr. Mehmet Fatih ŞAHAN*	*Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, Adıyaman Üniversitesi*	*KÜBİK VE SEKİZLİK DOLGU DESENLERİNE SAHİP 3B YAZDIRILMIŞ PLA TEST NUMUNELERİNİN DÜŞÜK HIZLI DARBE TESTİNDE DELİNME ENERJİLERİNİN BELİRLENMESİ*
Dr. Öğr. Üyesi, Özgün VATANSEVER	*Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi*	*LNG DAĞITIM İSTASYONUNDAN MEYDANA GELEN KİMYASAL SIZINTILARIN MODELLENMESİ VE OLASI SONUÇLARIN İNCELENMESİ*
Öğrenci, Furkan ABACI *Arş. Gör., Abdulkadir ÇEBİ* *Dr. Öğr. Üyesi, Hasan DEMİRTAŞ* *Doç. Dr. Çağın BOLAT*	*Samsun Üniversitesi*	*ERİYİK YIĞMA MODELLEME YÖNTEMİYLE ÜRETİLEN ASA NUMUNELERDE RASTER YÖNELİMİNE BAĞLI DARBE DAVRANIŞININ İNCELENMESİ*
Assistant Professor, Demet SARIYER	*Manisa Celal Bayar University*	*COMPARATIVE FLUKA MONTE CARLO ANALYSIS OF SECONDARY PARTICLE PRODUCTION AND SPATIAL DOSE DISTRIBUTIONS IN FEB+CONCRETE AND FE+CONCRETE HYBRID MULTILAYER SHIELDING SYSTEMS FOR 1000 MEV PROTON ACCELERATORS*
Göksu DEMİRCİ *Dr. Öğr. Üyesi, Serkan KÜÇÇÜKTÜRK* *Doç. Dr., Adem GÖLCÜK*	*Selçuk Üniversitesi, Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi,*	*BUILDING A CONTENT-ALIGNED LITERATURE POOL FOR EEG-BASED SLEEP STAGE CLASSIFICATION VIA A HYBRID FILTER*
Devrim VARLI, Şevin SÖNMEZ, *Ahmet KAYA,* *Dr. Öğretim Üyesi Mehmet MİLLİ*	*Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi,*	*YAPAY ZEKA DESTEKLİ GEZGİN ROTA REHBERİ: SEYR-İ ROTA UYGULAMASI*

03.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 10:30-12:00

HEAD OF SESSION: Dr. Öğr. Üyesi, Enes NAYMAN

SESSION-2 HALL-11

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
İrem KESTEK *Prof. Dr. Ayşen ALAMAN AĞAR*	*Ondokuz Mayıs Üniversitesi*	*FLUFENAMİK ASİTİN PH 7,4 PBS ÇÖZELTİSİNDEKİ SALIM KİNETİĞİ*
Araş. Gör. Cansu DİCLE *Alperen Barış NAKAŞ* *Doç.Dr.Davut UZUN* *Prof. Dr. Ahmet Orhan GÖRGÜLÜ*	*Marmara Üniversitesi*	*YÜKSEK PERFORMANSLI SÜPERKAPASİTÖRLER İÇİN Nİ-KÖPÜK ÜZERİNE CU/ZN-MOF'UN ELEKTROKAPLAMA YÖNTEMİYLE ÜRETİMİ*
Sultan KAPDAN *Araş. Gör. Cansu DİCLE* *Doç.Dr.Davut UZUN* *Prof. Dr. Ahmet Orhan GÖRGÜLÜ*	*İstanbul Üniversitesi, Marmara Üniversitesi*	*MANGAN TABANLI GEÇİŞ METALİ OKSİTLERİ İLE ELEKTROT HAZIRLANMASI VE ELEKTROKİMYASAL ÖZELLİKLERİNİN İNCELENMESİ*
Veer Chandra KAMATI *Serkan AKTAS*	*Kocaeli University*	*FONKSİYONEL İMPLANT PERFORMANSINA DAYALI BİYOMALZEMELER VE ÜRETİM STRATEJİLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİNE YÖNELİK BÜTÜNCÜL BİR ÇERÇEVE*
Dr. Öğr. Üyesi, Enes NAYMAN	*Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi*	*KİMYASAL BANYOLAMA YÖNTEMİ İLE POLİAMİD KUMAŞLAR ÜZERİNE BİRİKTİRİLEN SnO 2 İNCE FİLMLERİN ETANOL GAZI ALGILAMA PERFORMANSINA pH ETKİSİ*
Selvihan AYKUT *Büşra BAĞIR* *Halil Erhan EROĞLU* *Ümit BUDAK*	*Yozgat Bozok Üniversitesi*	*PARONYCHIA SINTENISII TÜRÜNÜN KARYOTİP ANALİZİ*

03.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 10:30-12:00

HEAD OF SESSION: Asst.Prof.Dr. Nadir SUBAŞI

SESSION-2 HALL-12

AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Asst.Prof.Dr. Nadir SUBAŞI	*Kirklareli University*	*PHISHING URL DETECTION USING MACHINE LEARNING: A COMPARATIVE STUDY OF FEATURE-BASED AND TRANSFORMER-BASED APPROACHES*
Asst.Prof.Dr. Nadir SUBAŞI	*Kirklareli University*	*H-COASMA: A HYBRID CRAYFISH OPTIMIZATION AND SLIME MOULD ALGORITHM FOR SVR HYPERPARAMETER TUNING IN STOCK PRICE PREDICTION*
Prof. Dr. Ali Özhan AKYÜZ Öğr. Gör. Mustafa AYAN Öğr. Gör. Kazım KUMAŞ Dr. Öğr. Üyesi Durmuş TEMİZ	*Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi*	*3D INTERACTİVE VİSUALİZATİON OF THE STEWART-TOLMAN EFFECT: A WEB-BASED EDUCATİONAL SİMULATOR*
Prof. Dr. Ali Özhan AKYÜZ Öğr. Gör. Mustafa AYAN Öğr. Gör. Kazım KUMAŞ Dr. Öğr. Üyesi Durmuş TEMİZ	*Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi*	*FROM A TO E: WHİCH DİSHWASHER CLASS SAVES YOUR WALLET AND THE PLANET İN 2026?*
MSc Student, Doruk Can UL Doç.Dr, Sefer Baday	*Istanbul Technical University*	*POTANSİYEL ANDROJEN RESEPTÖR İNHİBİTÖRLERİNİN BELİRLENMESİNE YÖNELİK MAKİNE ÖĞRENMESİ TABANLI BİR ÖNCELİKLENDİRME YAKLAŞIMI*

03.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 10:30-12:00

HEAD OF SESSION: Doç. Dr., Ahmet Alper SAYIN

SESSION-2 HALL-13

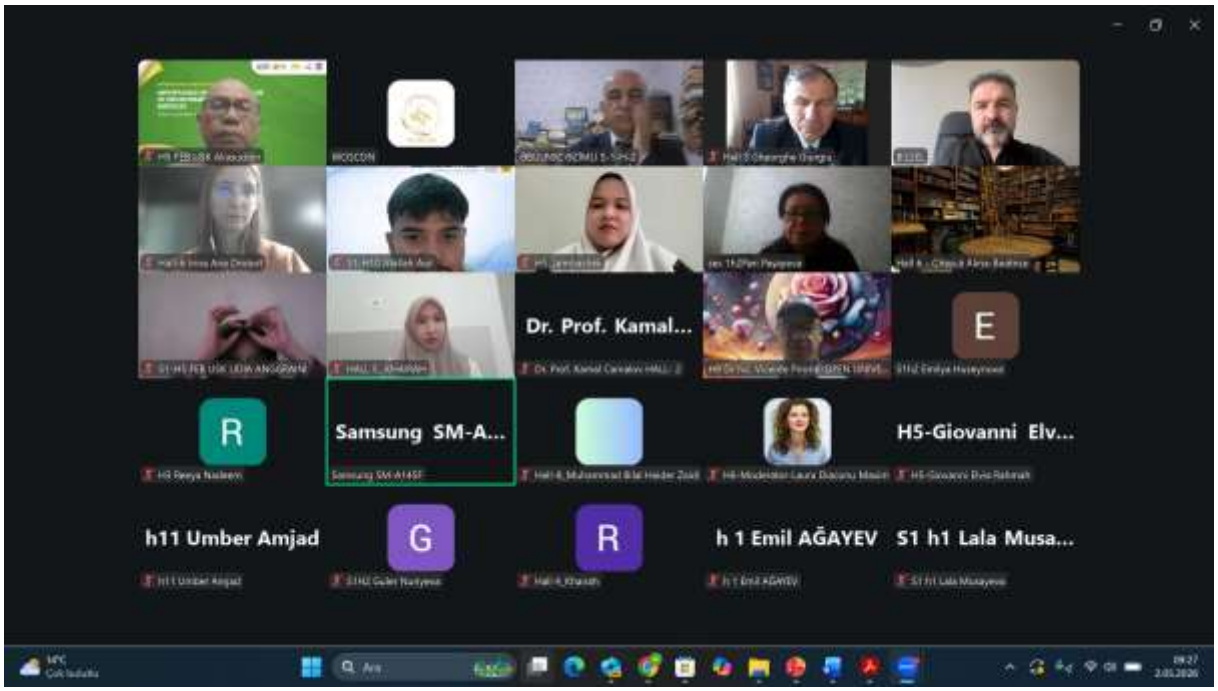
AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Doç. Dr., Ahmet Alper SAYIN *Arş. Gör., Murat SAYDAM*	*Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi*	*DİJİTAL TEKNOLOJİLERİN İŞLETMELERDE TEDARİK ZİNCİRİ ÇEVİKLİĞİNE ETKİSİ KAVRAMSAL VE KURAMSAL BİR İNCELEME*
Doç. Dr., Ahmet Alper SAYIN *Arş. Gör., Murat SAYDAM*	*Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi*	*COVID-19 SONRASI TEDARİK ZİNCİRİ DAYANIKLILIĞI*
Özlem KOÇ *Doç. Dr. Aytül BİŞGİN*	*Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi*	*DİJİTALLEŞME SÜRECİNDE DIŞ TİCARET VERGİ UYGULAMALARI VE MALİ YÜKÜMLÜLÜKLERİN DÖNÜŞÜMÜ*
Tabasom AKBARİ *Doç. Dr. Hakan TÜRKKAN*	*Karabük Üniversitesi*	*OSMANLI DEVLETİ'NDE AFGAN DERVİŞLERİ: ÜSKÜDAR KALENDER HANESİ ÖRNEĞİ*
Dr. Öğr. Üyesi Lütfiye YAŞAR BİLİCİ *Dr. Öğr. Üyesi Demet YALÇIN*	*Anadolu Üniversitesi, Yalova Üniversitesi*	*ETKİNLİK YÖNETİMİ PERSPEKTİFİNDEN KÜLTÜREL ETKİNLİK FESTİVAL İMAJININ SÖYLEMSEL İNŞASI: SURVA MASKELİ OYUNLAR FESTİVALİ ÖRNEĞİ*

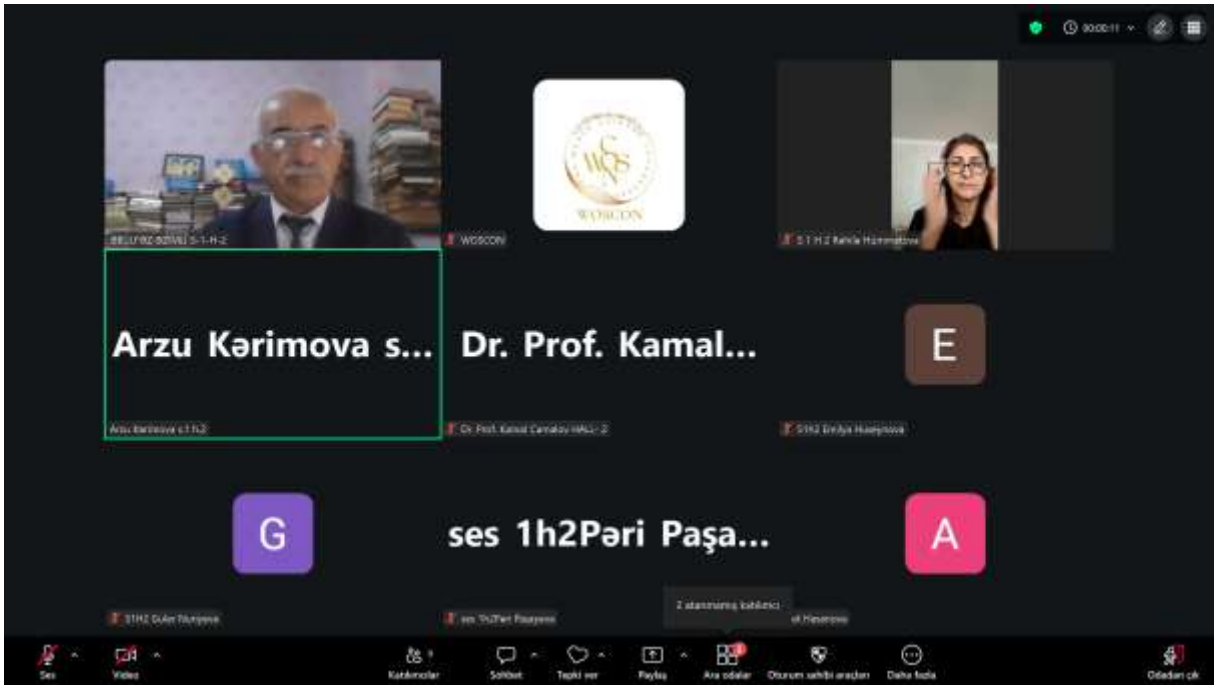
03.05.2026
TÜRKİYE Local Time: 10:30-12:00

HEAD OF SESSION: Dr. Ümran KARACA MİRZA

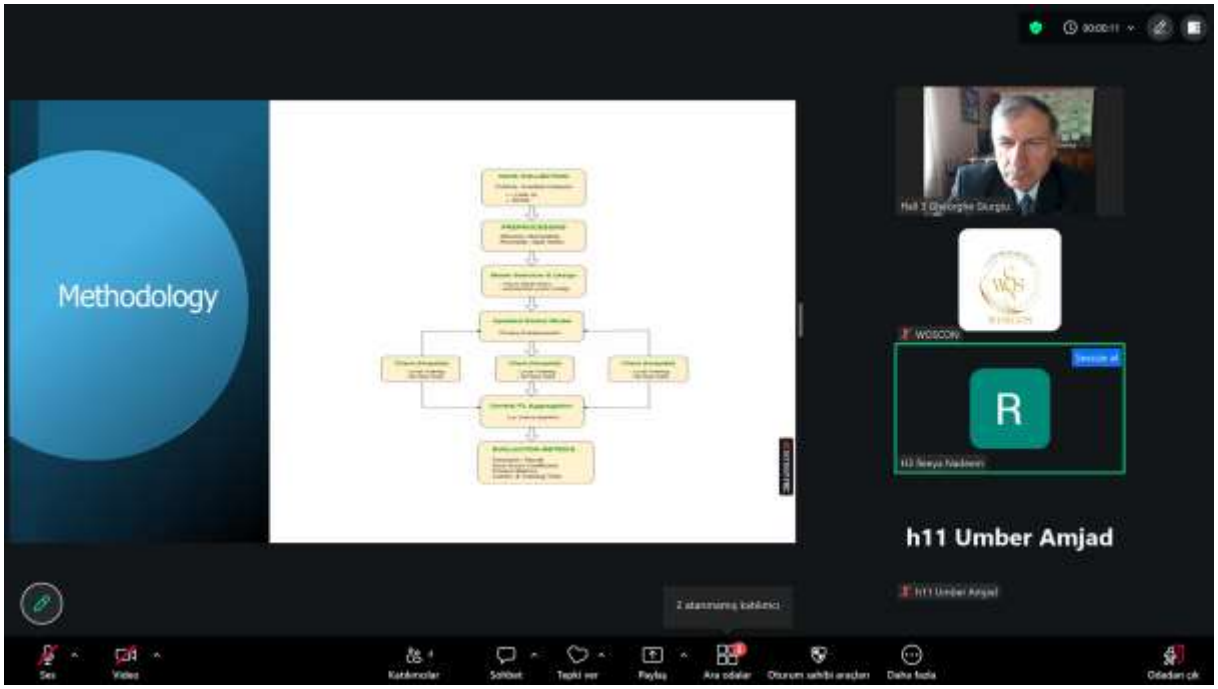
SESSION-2 HALL-14

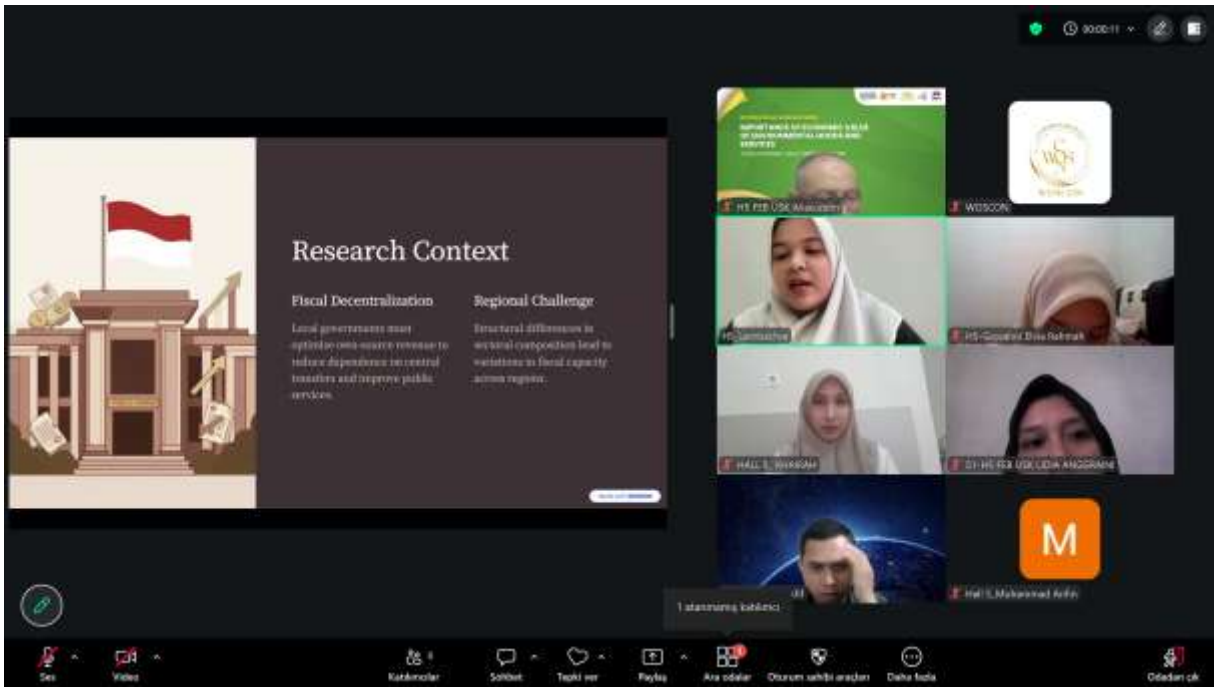
AUTHORS	AFFILIATION	TOPIC TITLE
Yüksek Lisans Öğrencisi, Seçkin KUZUCU *Prof. Dr., Esra KARABAĞ KÖSE*	*Kırıkkale Üniversitesi*	*TÜRKİYE DE HAYAT BOYU ÖĞRENME ALANINDAKİ KURUMSAL KAPASİTENİN ANALİZİ*
Psikolojik Danışman, Tuğçe Nur GÜNGÜNEŞ SARAY *Dr. Öğretim Üyesi, Naciye GÜVEN*	*Bahçelievler Şehit Ramazan Bekar İlkokulu,* *Kırıkkale Üniversitesi*	*EVLİLİK YETKİNLİĞİ VE EVLİLİK HOŞNUTSUZLUĞU: KURAMSAL BİR DERLEME*
İrem Nur KAYASAROĞLU *Dr. Öğr. Üyesi, Naciye GÜVEN*	*Kırıkkale Üniversitesi*	*EBEVEYNLİKTE ÖZYETERLİLİK: KURAM, ARAŞTIRMA VE UYGULAMALAR*
Doç. Dr., Selvi DEMİR *Yüksek Lisans Öğrencisi, Resul AKKOYUN*	*Kilis 7 Aralık Üniversitesi,* *7 Aralık Üniversitesi*	*SÖZLÜ ANLATIM BECERİSİNE YÖNELİK TÜRKİYE'DEKİ LİSANSÜSTÜ TEZLERİN İNCELENMESİ*
Yüksek Lisans Öğrencisi, Sevra KAMEROĞLU *Dr. Öğretim Üyesi, Eda TEKİN*	*Yıldız Teknik Üniversitesi*	*KOLB'UN ÖĞRENME DÖNGÜSÜNE DAYALI ETKİNLİKLERİN YABANCI DİL OLARAK TÜRKÇE ÖĞRETİMİNDE KULLANIMINA İLİŞKİN ÖĞRENCİ GÖRÜŞLERİ*
Dr. Ümran KARACA MİRZA		*KÜLTÜREL BİR AKTARIM DENEMESİ OLARAK YABANCILARA TÜRKÇE ÖĞRETİMİNDE KLASİK BEYİTLERDEKİ GÖNÜL KAVRAMINDAN BİR ÖRNEKLEM*
Prof. Dr. Nil DUBAN *Arş. Gör. Doğukan BODUR* *Bilim Uzm. Berivan IŞIK*	*Anadolu Üniversitesi,* *Maltepe Üniversitesi*	*TRT ÇOCUK KİTAPLIĞI'NDA YER ALAN DİJİTAL ÇOCUK KİTAPLARININ DEĞER TEMSİLLERİ: BİR AĞ ANALİZİ*

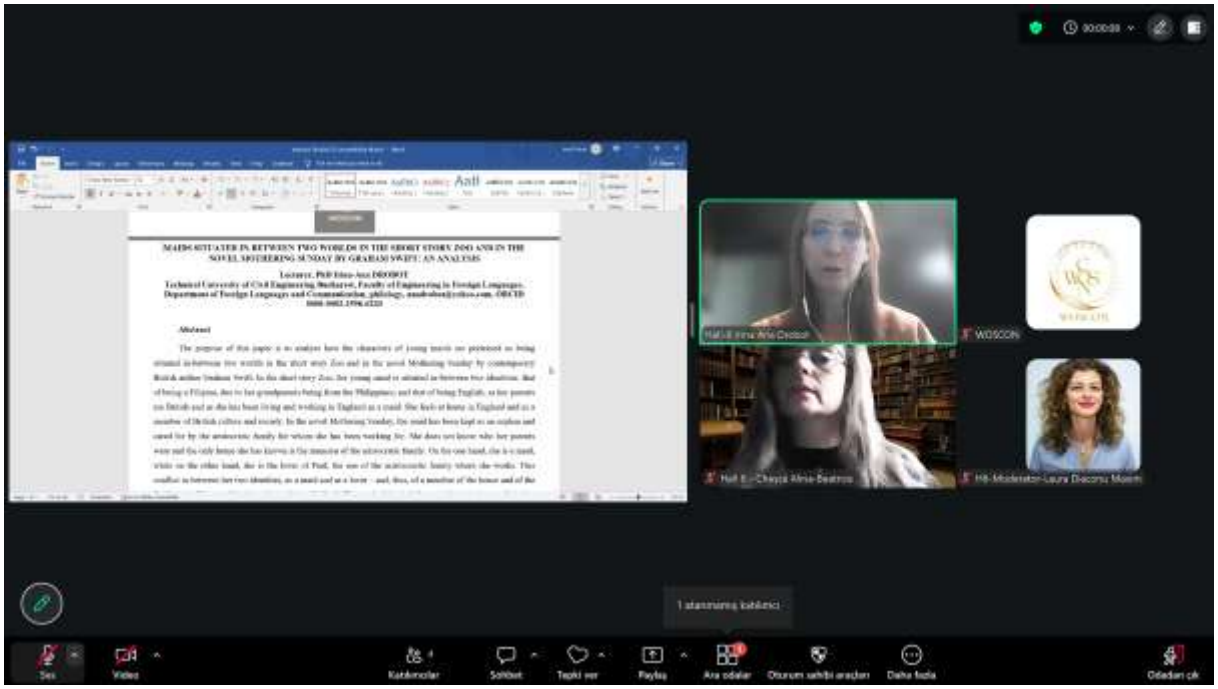

Dr. Prof. Kamal...
E
R
Samsung SM-A...
H5-Giovanni Elv...
h11 Umber Amjad
G
R
h 1 Emil AĞAYEV
S1 h1 Lala Musa...

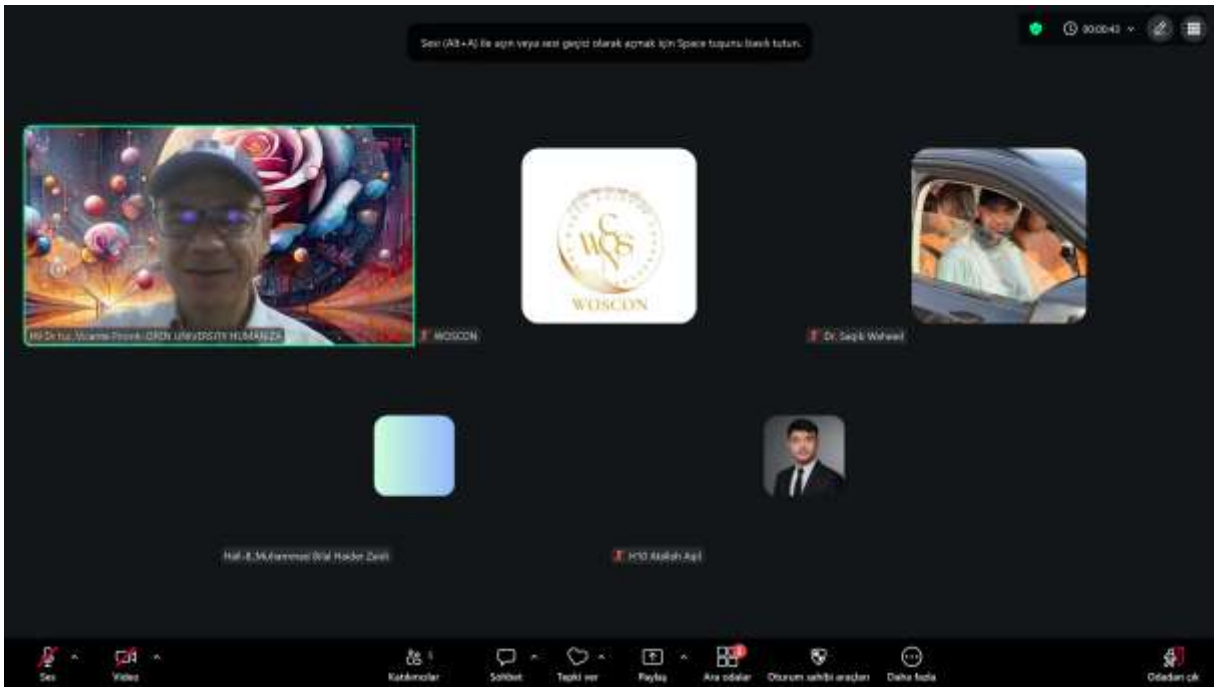

Arzu Kərimova s...
Dr. Prof. Kamal...
E
G
ses 1h2Pəri Paşa...
A

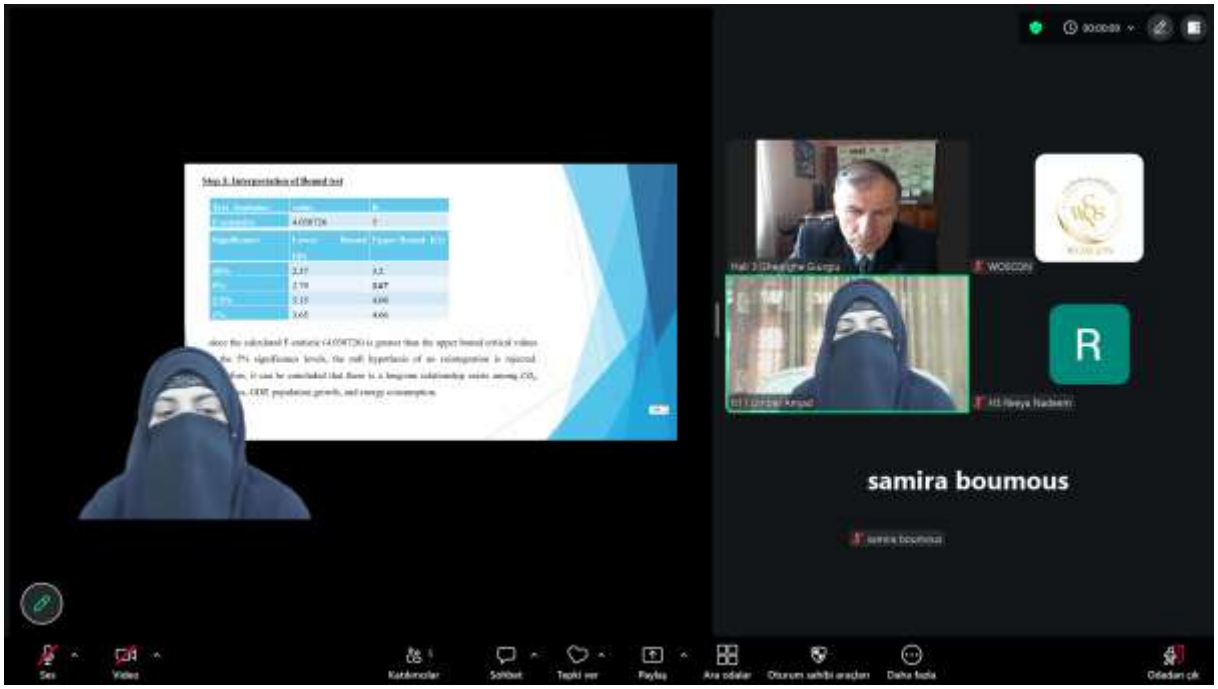

h 1 Emil AĞAYEV
S1 h1 Lala Musa...
WOSCON
h 1
beray tepebaşı

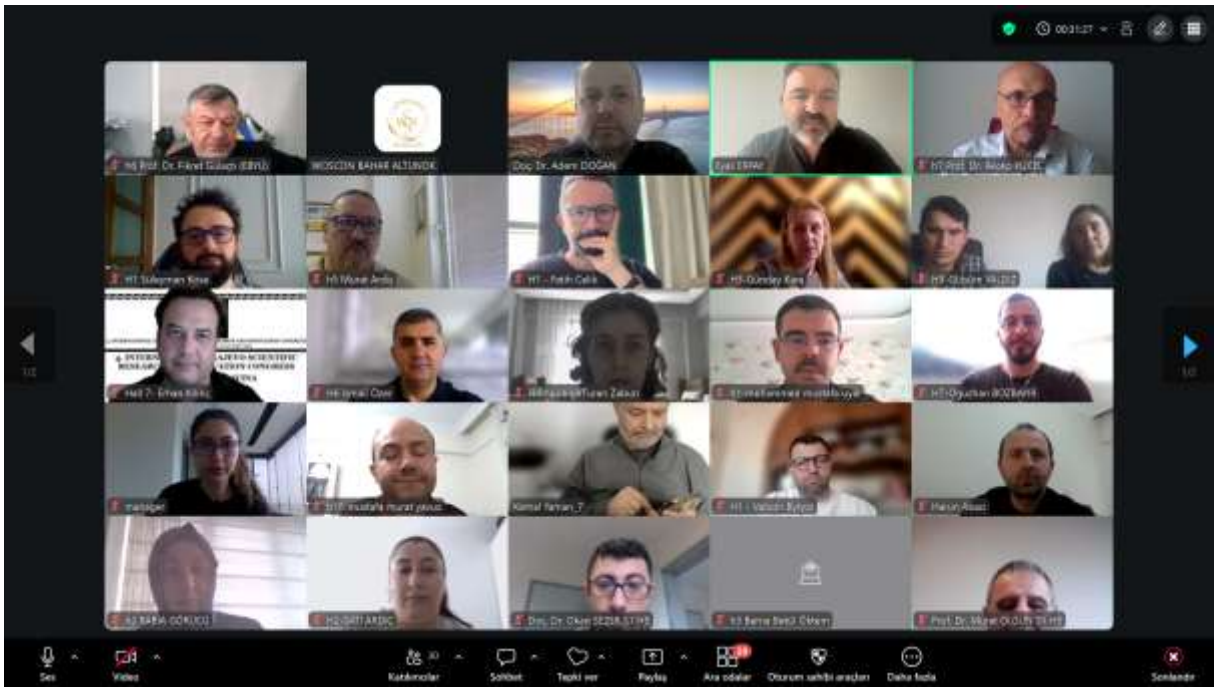

Methodology
WOSCON
R
h11 Umber Amjad

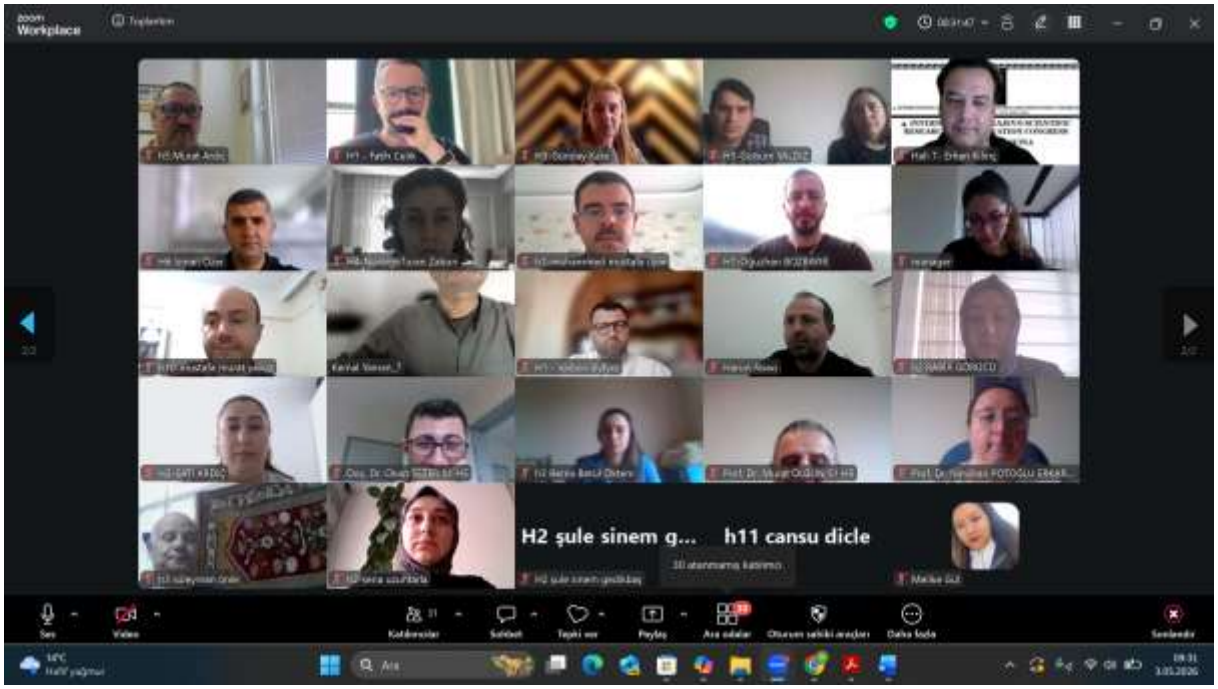

Research Context
Fiscal Decentralization
Regional Challenge
WOSCON
M

WOSCON

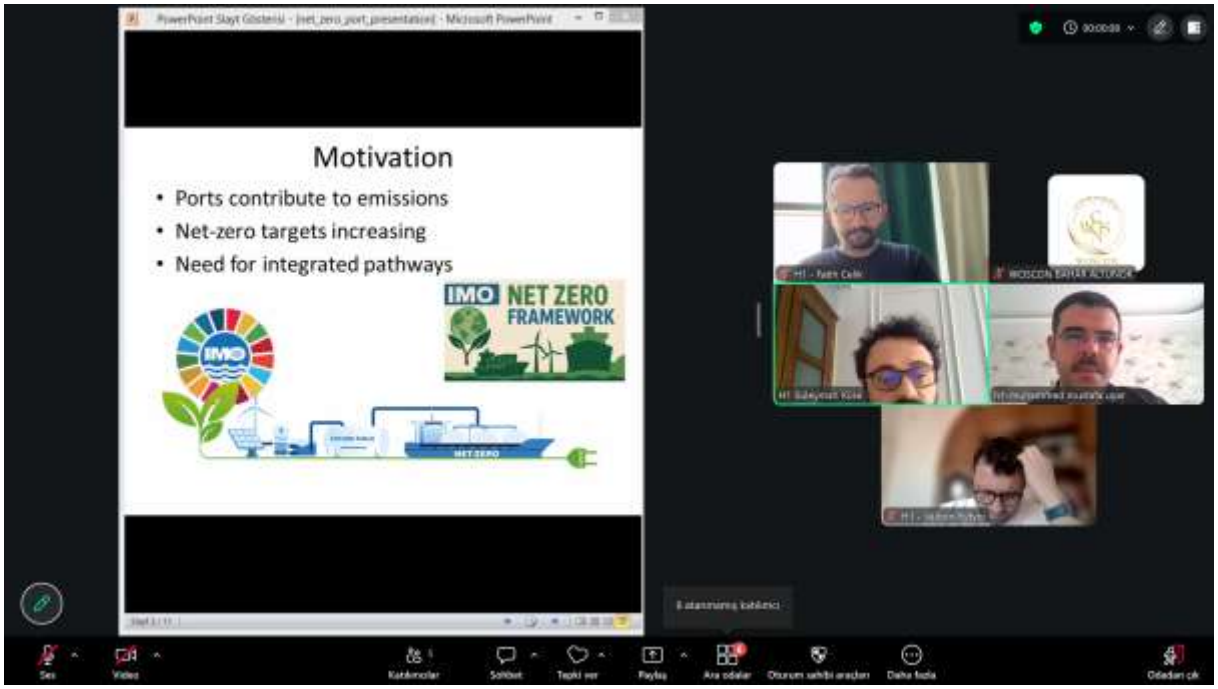

WOSCON
Dr. Sayid Waheed
Ses
Video
Katılımcılar
Sohbet
Tepki ver
Paylaş
Ara odalar
Oturum sahibi araçları
Daha fazla
Odadan çık

WOSCON
R
samira boumous
Ses
Video
Katılımcılar
Sohbet
Tepki ver
Paylaş
Ara odalar
Oturum sahibi araçları
Daha fazla
Odadan çık

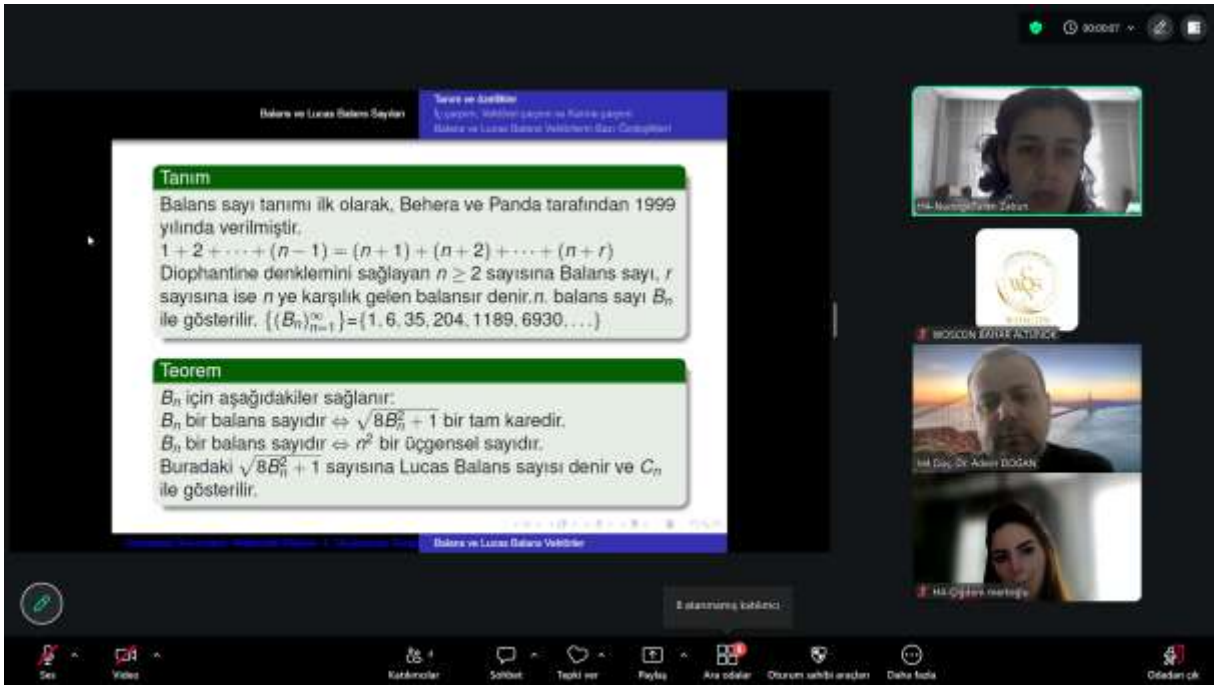

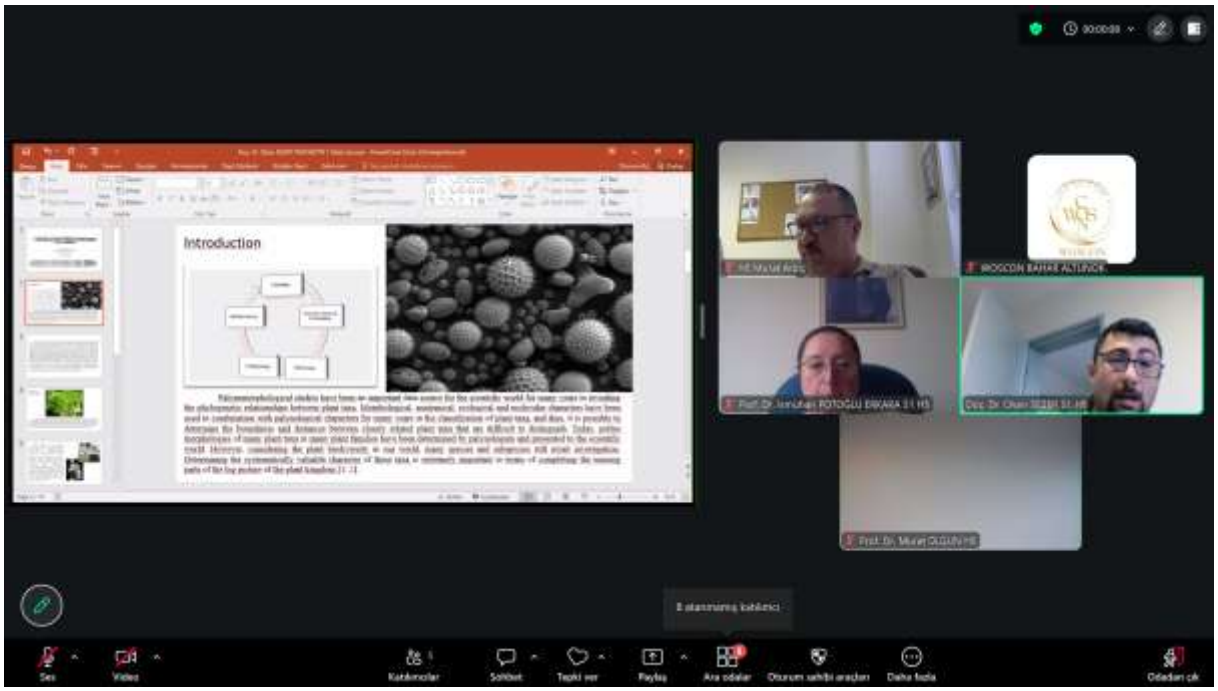

H2 şule sinem g...
h11 cansu dicle

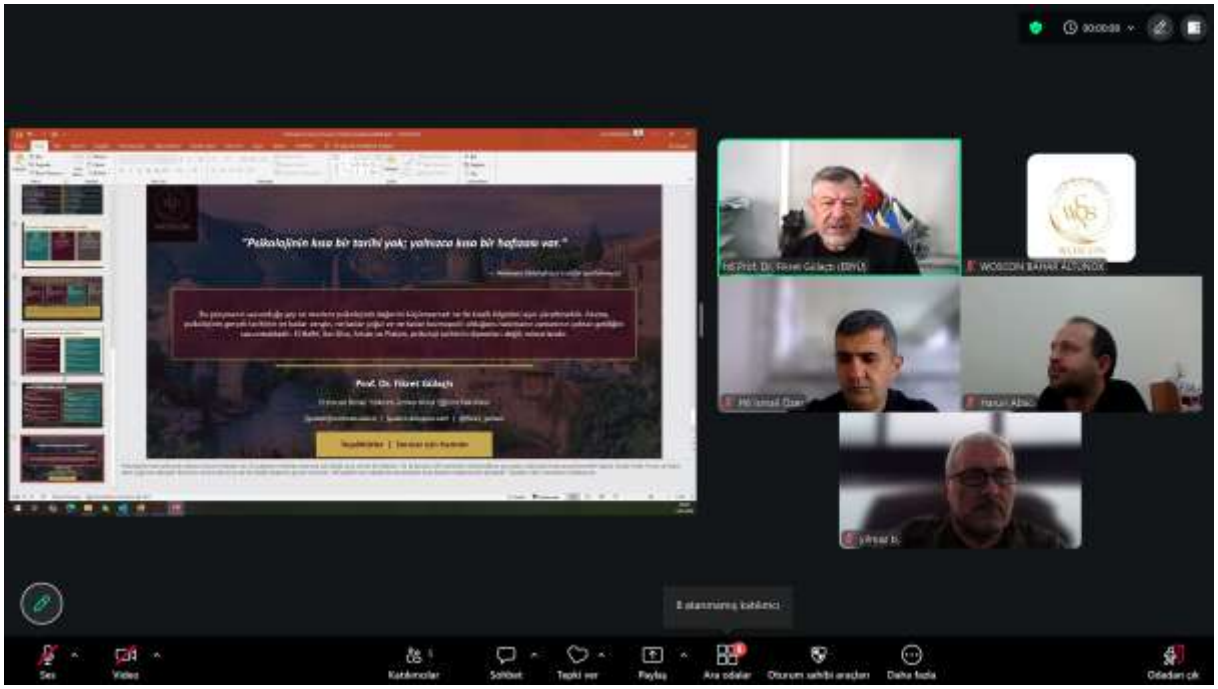

%100 çiçeklenme süreleri
h3 Berna Betül...
H3-Günday Kara
h3 süleyman öner
H3-IŞILAY

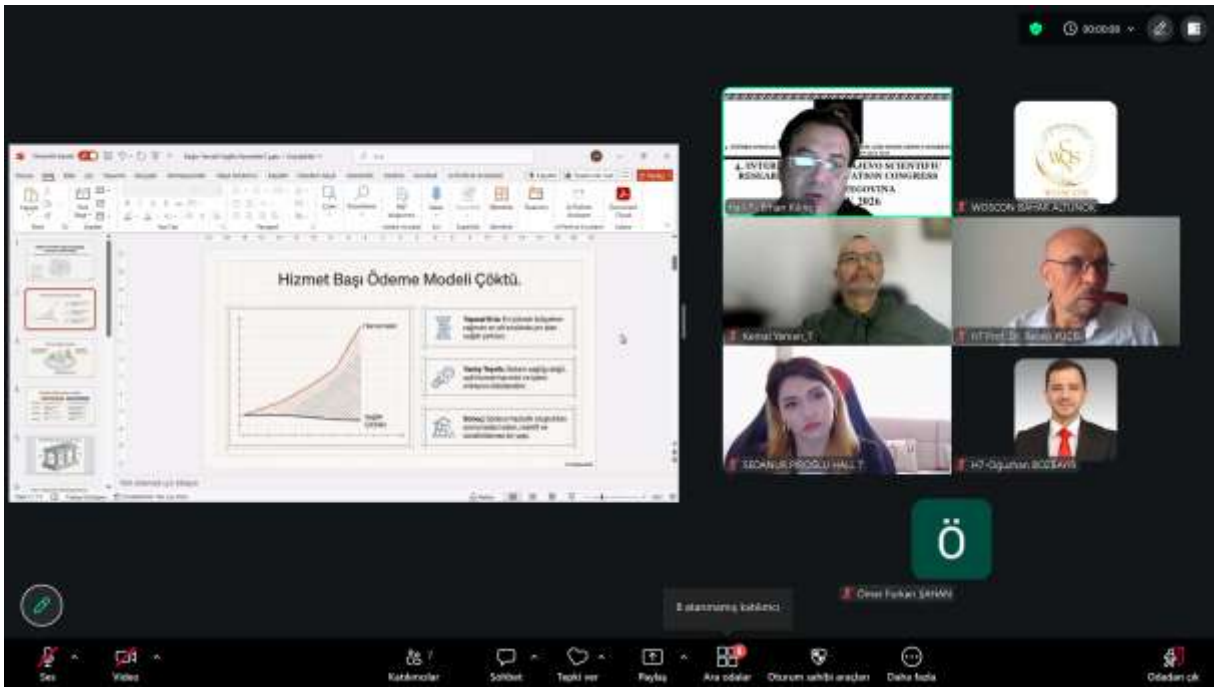

Motivation
• Ports contribute to emissions
• Net-zero targets increasing
• Need for integrated pathways
IMO NET ZERO FRAMEWORK

Sonuç: Bütünleşik Cerrahi Güvenlik Kültürü
Sürdürülebilir Sıfır Hata
Dijital güvenlik yaklaşımları geleneksel protokollerin yerini almak için değil, insan faktöründen kaynaklanan boşlukları doldurmak ve tamamlayıcı bir güvenlik ağı örmek için tasarlanmıştır.
Dr Ece MAHSER...

Tanım
Balans sayı tanımı ilk olarak, Behera ve Panda tarafından 1999 yılında verilmiştir.
$1+2+\cdots+(n-1)=(n+1)+(n+2)+\cdots+(n+r)$
Diophantine denklemini sağlayan $n \geq 2$ sayısına Balans sayı, r sayısına ise n ye karşılık gelen balansır denir.n. balans sayı B_n ile gösterilir. $\{(B_n)_{n=1}^{\infty}\}=\{1, 6, 35, 204, 1189, 6930, \ldots\}$
Teorem
B_n için aşağıdakiler sağlanır:
B_n bir balans sayıdır $\Leftrightarrow \sqrt{8B_n^2+1}$ bir tam karedir.
B_n bir balans sayıdır $\Leftrightarrow n^2$ bir üçgensel sayıdır.
Buradaki $\sqrt{8B_n^2+1}$ sayısına Lucas Balans sayısı denir ve C_n ile gösterilir.

Introduction

"Psikolojinin kısa bir tarihi yok; yalnızca kısa bir haftası var."

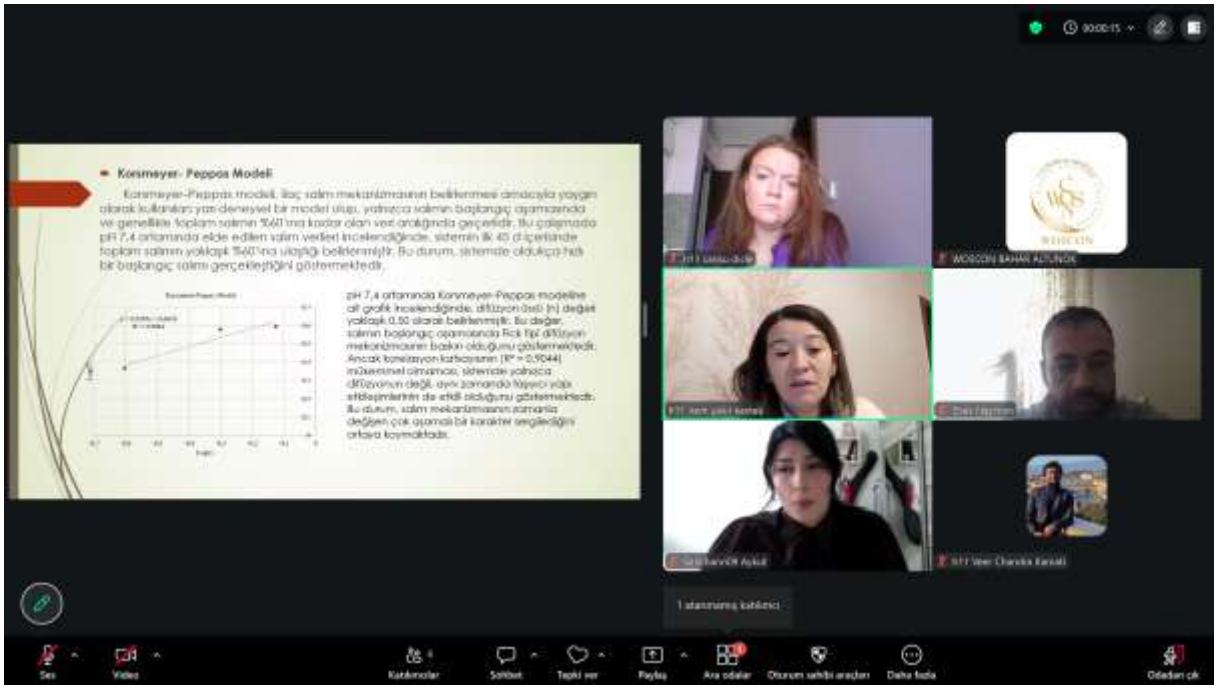

Hizmet Başı Ödeme Modeli Çöktü.
WOSCON BAHAR ALTUNOK
Ö
Ses
Video
Katılımcılar
Sohbet
Tepki ver
Paylaş
Ara odalar
Oturum sahibi araçları
Daha fazla
Odadan çık

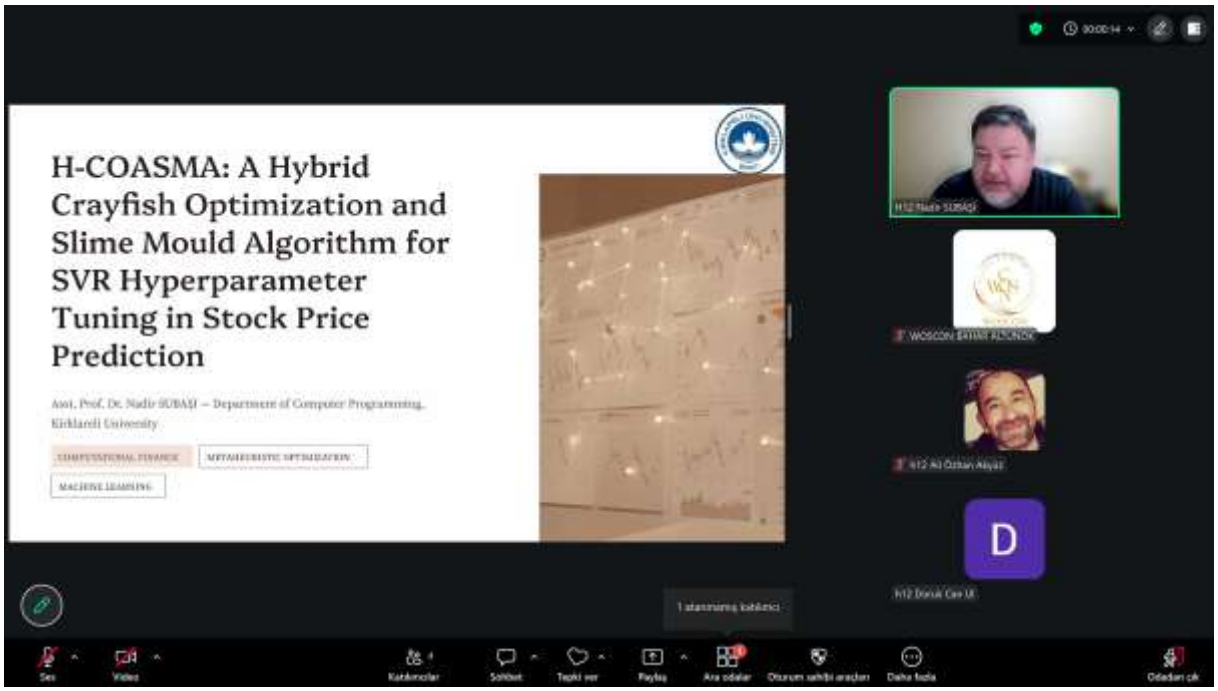

WOSCON BAHAR ALTUNOK

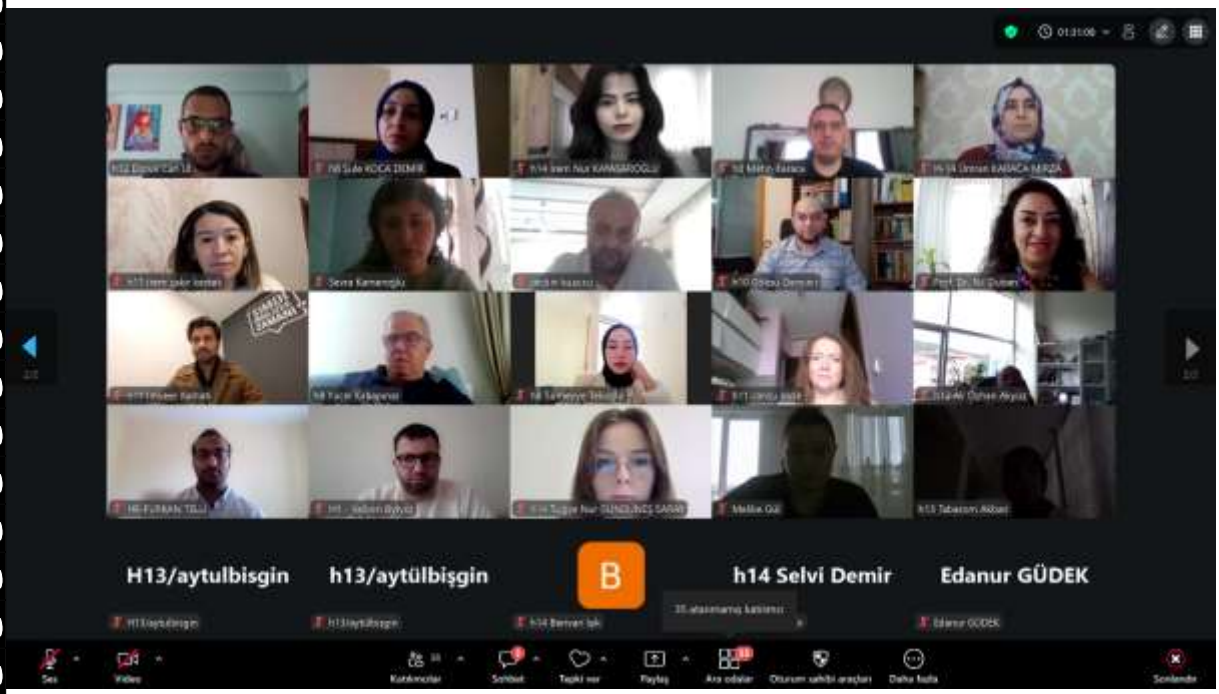

VERİ ANALİZİ
• Seçilen çalışmalar, belirli temalar doğrultusunda analiz edilmiştir.
• Analiz sürecinde çalışmaların bulguları karşılaştırmalı olarak ele alınmış ve ortak sonuçlar tematik bir çerçevede yorumlanmıştır.
• Bu yaklaşım, farklı araştırmalardan elde edilen bulguların bütüncül bir şekilde değerlendirilmesini sağlamıştır

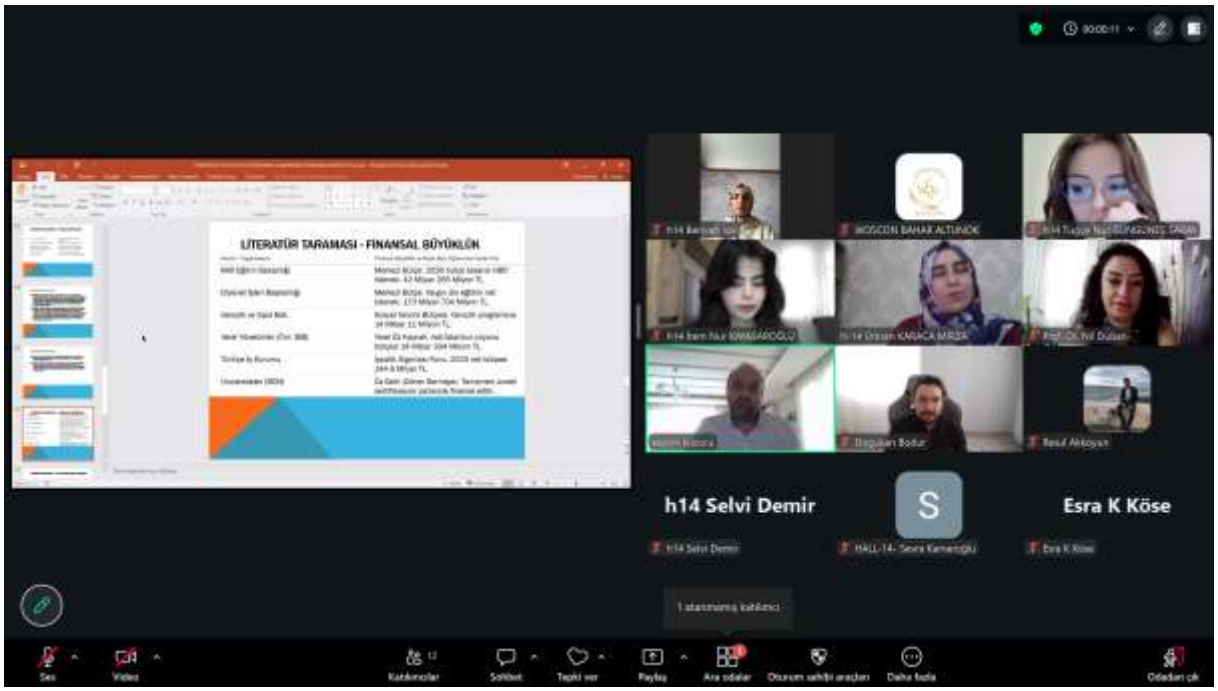

Değişen Risk Profili: İş Kazalarının Demografik Dağılımı
2020 Erkek %81.95 Kadın %18.05
2021 Erkek %81.61 Kadın %18.39
2022 Erkek %79.10 Kadın %20.90
2023 Erkek %77.75 Kadın %22.25
2024 Erkek %75.91 Kadın %24.09
Kadın Çalışanların Risk Payı Büyüyor: Erkekler kazaların büyük çoğunluğunu yaşamaya devam etse de, kadınların kaza oranlarındaki her yıl aralıksız devam eden tırmanış (%18'den %24'e), kadın istihdamının yoğunlaştığı sektörlerdeki yeni İSG açıklarına işaret etmektedir.

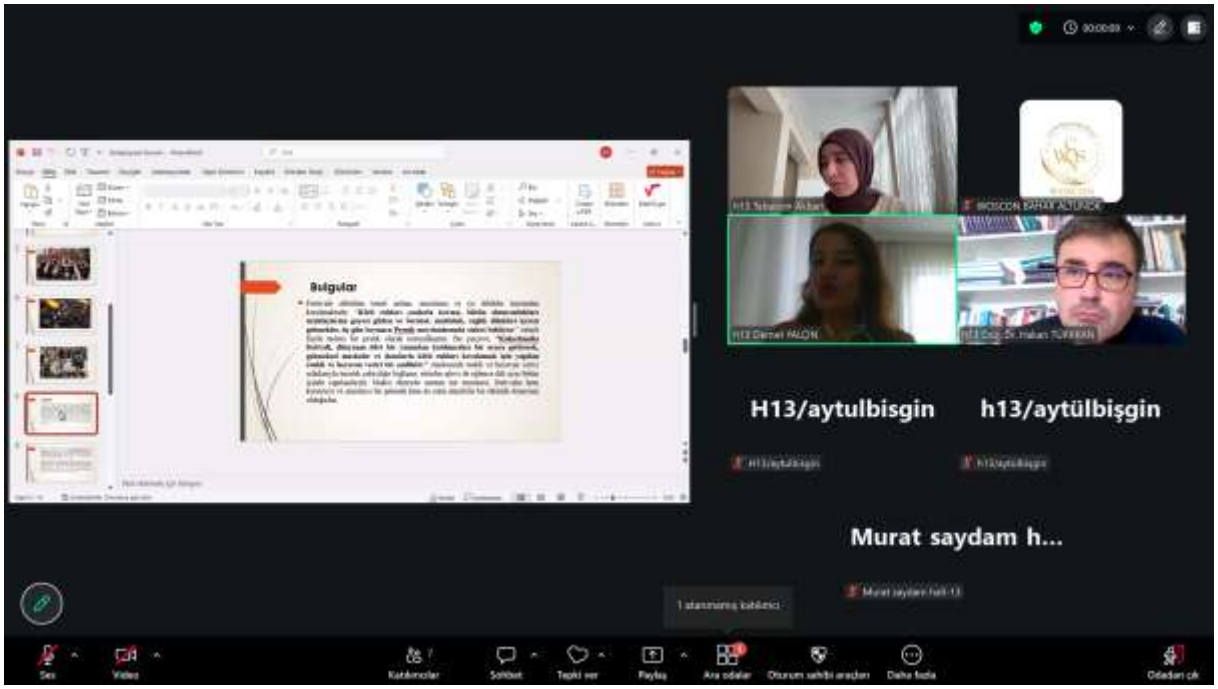

KÜBİK VE SEKİZLİK DOLGU DESENLERİNE SAHİP 3B YAZDIRILMIŞ PLA TEST NUMUNELERİNİN DÜŞÜK HIZLI DARBE TESTİNDE DELİNME ENERJİLERİNİN BELİRLENMESİ
Doç. Dr. Muhammed Safa KAMER
Doç. Dr. Oğuz DOĞAN
Prof. Dr. Mehmet Fatih ŞAHAN
T.C. Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi
Mühendislik ve Mimarlık Fakültesi
Makine Mühendisliği Bölümü
F

Konmeyer- Peppas Modeli
Konmeyer-Peppas modeli, ilaç salım mekanizmasının belirlenmesi amacıyla yaygın olarak kullanılan yarı-deneysel bir model olup, yalnızca salımın başlangıç aşamasındaki ve genellikle toplam salımın %40'ına kadar olan veri aralığında geçerlidir. Bu çalışmada pH 7,4 ortamında elde edilen salım verileri incelendiğinde, sistemin ilk 45 dakikalık toplam salımın yaklaşık %40'ına ulaştığı belirlenmiştir. Bu durum, sistemde oldukça hızlı bir başlangıç salımı gerçekleştiğini göstermektedir.
pH 7,4 ortamında Konmeyer-Peppas modeline ait grafik incelendiğinde, difüzyon üssü (n) değeri yaklaşık 0,50 olarak belirlenmiştir. Bu değer, salımın başlangıç aşamasında Fick tipi difüzyon mekanizmasının baskın olduğunu göstermektedir. Ancak korelasyon katsayısının (R^2 = 0,9044) mükemmel olmaması, sistemde yalnızca difüzyonun değil, aynı zamanda polimer yapı etkileşimlerinin de etkili olduğunu göstermektedir. Bu durum, salım mekanizmasının zamanla değişen çok aşamalı bir karakter sergilediğini ortaya koymaktadır.
WOSCON BAHAR ALTUNOK

H-COASMA: A Hybrid Crayfish Optimization and Slime Mould Algorithm for SVR Hyperparameter Tuning in Stock Price Prediction
Asst. Prof. Dr. Nadir SUBASI – Department of Computer Programming, Kirklareli University
COMPUTATIONAL FINANCE
METAHEURISTIC OPTIMIZATION
MACHINE LEARNING
D

H13/aytulbisgin
h13/aytülbişgin
B
h14 Selvi Demir
Edanur GÜDEK

LİTERATÜR TARAMASI - FİNANSAL BÜYÜKLÜK
h14 Selvi Demir
Esra K Köse
WOSCON BAHAR ALTUNOK
h14 Esra Nur KINASAROGLU
h14 Ugur Ali BUYUKKINTAS DAGLI
h14 Ozlem Bolluca
h14 Ibrahim Bodur
Resul Akkoyun
1 atanmamış katılımcı

Bulgular
H13 Tuğçenur Akbaş
WOSCON BAHAR ALTUNOK
H13 Dilruba Nur ÖZTÜRK
H13 Dilek FALON
H13 Doç.Dr. Hakan TURHAN
H13/aytulbisgin
h13/aytülbişgin
Murat saydam h...
1 atanmamış katılımcı

İÇİNDEKİLER/CONTENTS

ADAWAVETFT: DENİZ SEVİYESİ TAHMİNİ İÇİN ADAPTİF DALGACIK TFT HİBRİT MİMARİSİ 10
1882–2018 DÖNEMİNDE TÜRKİYE KIYI HAVZALARINDA DENİZ SEVİYESİ DEĞİŞKENLİĞİ VE AŞIRI SU YÜKSELMESİ: PSMSL GELGİT KAYITLARINA DAYALI ÇOK İSTASYONLU ANALİZ 18
SENARYO TABANLI NET-SIFIR LİMAN OPERASYONLARINA GEÇİŞ YOLLARI 26
SCENARIO-BASED PATHWAYS TOWARD NET-ZERO PORT OPERATIONS 27
UNDERSTANDING SOIL THERMAL REGIMES AND THEIR LINK TO AIR TEMPERATURE: EVIDENCE FROM KOSOVO 37
KÜTÜPHANE ÇALIŞMALARINDA MESLEK YÜKSEKOKULLARINDAKİ BÖLÜMLERDEN KATILIMIN ANALİZİ (ARAPGİR MESLEK YÜKSEKOKULU ÖRNEĞİ) 38
ENERJİ DEPOLAMA SİSTEMLERİNİN İNCELENMESİ VE ENERJİ SİSTEMLERİNE ETKİLERİ . 47
CERRAHİ HEMŞİRELİĞİNDE YAPAY ZEKÂ TABANLI KONUŞMA TANIMA (SR) VE DOĞAL DİL İŞLEME (NLP) UYGULAMALARI 54
CERRAHİ GÜVENLİKTE DİJİTAL DÖNÜŞÜM: YANLIŞ TARAF CERRAHİSİNİN ÖNLENMESİNDE BİYOMETRİK DOĞRULAMA VE DİJİTAL İŞARETLEME SİSTEMLERİ .. 65
THE ROLE OF SYSTEMİC INFLAMMATİON RESPONSE INDEX (SIRI), SYSTEMİC IMMUNE-INFLAMMATİON INDEX (SII), AND REVİSED TRAUMA SCORE (RTS) İN PREDİCTİNG MORTALİTY İN TRAUMA PATİENTS 74
ÇOCUKLUK ÇAĞI TRAVMALARI VE GENÇLERDE RİSKLİ DAVRANIŞLARIN ÖNLENMESİNDE HALK SAĞLIĞI HEMŞİRELİĞİ MÜDAHALELERİ: BİR DERLEME 75
ŞİZOFRENİDE FİZİKSELAKTİVİTENİN NÖROPLASTİSİTE ÜZERİNDEKİ ETKİSİ:LİTERATÜR TARAMASI 83
OKUL İÇİ AKRAN ZORBALIĞININ TÜRLERİ VE SOSYODEMOGRAFİK DEĞİŞKENLERLE İLİŞKİSİ: KESİTSEL BİR ÇALIŞMA 85
EKSTREMİTE YARALANMALARININ ADLİ TIP PERSPEKTİFİNDEN DEĞERLENDİRİLMESİ ... 87
ZONGULDAK VE BOLU İLLERİNE AİT FARKLI AKTARLARDAN ALINAN BAZI ŞİFALI BİTKİLERİN UÇUCU YAĞ ORANLARININ KARŞILAŞTIRILMASI 89
KIŞ VE YAZ KOŞULLARINDA YETİŞTİRİLEN SEÇİLMİŞ ÇEMEN (*Trigonella foenum-graecum* L.) GENOTİPLERİNİN BAZI FENOLOJİK ÖZELLİKLERİ 97
SWOT ANALYSIS APPROACH IN SUSTAINABLE BASIN MANAGEMENT: A CASE STUDY OF 19 MAYIS DAM BASIN 109
INVESTIGATION OF THE POTENTIAL OF PHOSPHOGYPSUM USAGE IN AGRICULTURAL ACTIVITIES AND EVALUATION OF APPLICATIONS 118
ÇİPURA YEMEKLERİ 129
MEZGİT YEMEKLERİ 131
K-Balans ve k-Lucas Balans Sayılarının BAZI Özellikleri Üzerine 133
BALANS VE LUCAS BALANS VEKTÖRLER 135

REACT STRATEJİSİNE DAYALI "SES VE ÖZELLİKLERİ" ÜNİTESİNE YÖNELİK ÖĞRETİM MATERYALİ GELİŞTİRİLMESİ 137
2024 TÜRKİYE YÜZYILI MAARİF MODELİ IŞIĞINDA KESİR ÖĞRETİMİNDE ÇOKLU TEMSİL KULLANIMI 158
2024 İLKOKUL MATEMATİK DERSİ ÖĞRETİM PROGRAMININ KESRİN ALT ANLAMLARI AÇISINDAN İNCELENMESİ 169
REVEALING YIELD-DRIVEN GENOTYPIC SUPERIORITY IN WHEAT UNDER MULTI-TRAIT EVALUATION USING CONDITIONAL FORMATTING 187
***Bougainvillea glabra* Choisy (NYCTAGINACEAE) TÜRÜNDE POLEN MORFOLOJİSİNİN WODEHOUSE VE SEM ANALİZLERİYLE BELİRLENMESİ 195**
DETERMINATION OF POLLEN MORPHOLOGY IN *Bougainvillea glabra* Choisy (NYCTAGINACEAE) USING WODEHOUSE AND SEM ANALYSES 196
INVESTIGATION OF YIELD–QUALITY TRADE-OFFS AND IDENTIFICATION OF SUPERIOR DURUM WHEAT GENOTYPES USING MULTIVARIATE ANALYSIS UNDER SEMI-ARID CONDITIONS 204
ESKİŞEHİRDE YETİŞEN *Laburnum anagyroides Medik.* (FABACEAE) TAKSONUNDA WODEHOUSE ve TARAMALI ELEKTRON MİKROSKOBU (SEM) METODUNA GÖRE POLEN MORFOLOJİSİ ARAŞTIRMALARI 212
INVESTIGATIONS OF POLLEN MORPHOLOGY IN *Laburnum anagyroides* Medik. (FABACEAE) TAXON GROWING IN ESKİŞEHİR USING WODEHOUSE AND SCANNING ELECTRON MICROSCOPE (SEM) METHOD 213
THE DETERMINING ROLE OF GRAIN NUMBER AND THE LIMITING EFFECT OF PLANT DENSITY ON YIELD FORMATION IN WHEAT: A PATH ANALYSIS 218
UNCOVERING MULTIDIMENSIONAL TRAIT INTERACTIONS AND SUPERIOR BARLEY GENOTYPES USİNG NONLINEAR AND MULTIVARIATE APPROACHES UNDER SEMI-ARID CONDITIONS 226
***Robinia hispida* L. (FABACEAE) TÜRÜNDE POLEN MORFOLOJİSİNİN WODEHOUSE VE SEM ANALİZLERİYLE BELİRLENMESİ 237**
DETERMINATION OF POLLEN MORPHOLOGY IN *Robinia hispida* L. (FABACEAE) USING WODEHOUSE AND SEM ANALYSES 238
ESKİŞEHİR'DE YETİŞEN *Philadelphus coronarius* L. (PHILADELPHACEAE) TAKSONUNUN POLEN MORFOLOJİSİNİN WODEHOUSE VE SEM YÖNTEMLERİ İLE İNCELENMESİ 246
INVESTIGATION OF POLLEN MORPHOLOGY OF *Philadelphus coronarius* L. (PHILADELPHACEAE) USING WODEHOUSE AND SEM METHODS IN GROWING ESKİŞEHİR 247
PSİŞENİN İKİ BÜYÜK HARİTASI: MUHYİDDÎN İBN ARABÎ'NİN TASAVVUF PSİKOLOJİSİ İLE CARL GUSTAV JUNG'UN ANALİTİK PSİKOLOJİSİ ARASINDAKİ KAVRAMSAL, YAPISAL VE TARİHSEL İLİŞKİ 253

PSİKOLOJİNİN SONA ERMEYEN ÖNSÖZÜ: KLASİK MEDENİYETLERDE KEŞFEDİLEN PSİKOLOJİK KAVRAMLARIN MODERN LİTERATÜRDEKİ YENİDEN KEŞİF SORUNSALI VE ATIF ADALETİ 266
OSMANLI DÖNEMİ BOSNA-HERSEK TEFSİR GELENEĞİ: MÜFESSİRLER, ESERLER VE HÂŞİYE LİTERATÜRÜ 282
"ERZURUMLU TAHSİN" HİKÂYESİNE TRAVMA VE YABANCILAŞMA EKSENLİ BİR OKUMA 300
HAKİKAT VE FAYDA ARASINDA "YENİ ADAM": SAATLERİ AYARLAMA ENSTİTÜSÜ'NDE MODERNLEŞME ELEŞTİRİSİ 309
TÜRK MODERNLEŞMESİNDE HALKEVLERİ VE MANİSA HALKEVİ ÖRNEĞİ 319
BÜTÜNLEŞİK TIP VE LİDERLİK UYGULAMALARI ÜZERİNE KÜRESEL PERSPEKTİFLER: KAVRAMSAL BİR İNCELEME 346
DEĞER TEMELLİ TOPLUM SAĞLIĞI YÖNETİMİ: STRATEJİLER VE UYGULAMALAR 355
İKLİM DİRENÇLİ KENTLEŞME VE SÜRDÜRÜLEBİLİR ALTYAPI YÖNETİMİ: TÜRKİYE'DEKİ "SÜNGER KENT" UYGULAMALARININ ÇEVRE POLİTİKASI AÇISINDAN DEĞERLENDİRİLMESİ 365
KÜRESEL İKLİM DEĞİŞİKLİĞİYLE MÜCADELEDE TÜRKİYE'NİN ROLÜ: PARİS ANLAŞMASI PERSPEKTİFİ 371
SAĞLIK YÖNETİMİ ALANINDA LİDERLİK KONULU TEZLERİN BİBLİYOMETRİK ANALİZİ . 378
OKUL ÖNCESİ DÖNEMDE BAĞLANMA SORUNU YAŞAYAN ÇOCUKLARA YÖNELİK ÖĞRETMEN TUTUMLARI VE MÜDAHALELERİ 380
OKUL ÖNCESİ DÖNEMDE BAĞLANMA ODAKLI MÜDAHALE YÖNTEMLERİ 387
ORTAOKUL ÖĞRENCİLERİNİN ETİK HAKKINDAKİ DÜŞÜNCELERİ 397
MESLEK LİSESİ ÖĞRETMENLERİNİN REHBERLİK SERVİSİNE YÖNELİK TUTUMU 412
SOSYAL MEDYA PLATFORMLARINDAKİ KISA VİDEOLAR HAYAT BİLGİSİ DERSİNDE ÖĞRETİM MALZEMESİ OLABİLİR Mİ: ÖĞRETMEN GÖRÜŞLERİ 430
FORMASYON ÖĞRENCİLERİNİN EĞİTİM ALGISININ PEŞİNE DÜŞMEK: DEĞİŞTİ Mİ NE KADAR? 441
TÜRKİYE'DE İŞ SAĞLIĞI VE GÜVENLİĞİ AÇISINDAN İŞ KAZALARI VE MESLEK HASTALIKLARINA GENEL BİR BAKIŞ 450
MADENCİLİK SEKTÖRÜNDE İŞ SAĞLIĞI VE GÜVENLİĞİ 460
ENDÜSTRI 4.0 TEKNOLOJILERININ İŞ SAĞLIĞI VE GÜVENLIĞI KÜLTÜRÜNE ETKISI 471
TÜRKİYE'DE AFET YÖNETİMİNİN DÖNÜŞÜMÜ: KRİZ YÖNETİMİNDEN RİSK TEMELLİ YÖNETİME GEÇİŞ 473
THE TRANSFORMATION OF DISASTER MANAGEMENT IN TURKEY: THE SHIFT FROM CRISIS MANAGEMENT TO RISK-BASED MANAGEMENT 474
TÜRKİYE'DE AFET FARKINDALIĞINA YÖNELİK POLİTİKA, EĞİTİM VE UYGULAMALARIN ANALİZİ 487
A SCENARIO-BASED EVALUATION OF MAINTENANCE INTERVAL EFFECTS ON ENERGY CONSUMPTION IN URBAN WATER PUMPING SYSTEMS 504

KÜBİK VE SEKİZLİK DOLGU DESENLERİNE SAHİP 3B YAZDIRILMIŞ PLA TEST NUMUNELERİNİN DÜŞÜK HIZLI DARBE TESTİNDE DELİNME ENERJİLERİNİN BELİRLENMESİ 513
LNG DAĞITIM İSTASYONUNDAN MEYDANA GELEN KİMYASAL SIZINTILARIN MODELLENMESİ VE OLASI SONUÇLARIN İNCELENMESİ 532
ERİYİK YIĞMA MODELLEME YÖNTEMİYLE ÜRETİLEN ASA NUMUNELERDE RASTER YÖNELİMİNE BAĞLI DARBE DAVRANIŞININ İNCELENMESİ 534
COMPARATIVE FLUKA MONTE CARLO ANALYSIS OF SECONDARY PARTICLE PRODUCTION AND SPATIAL DOSE DISTRIBUTIONS IN FEB+CONCRETE AND FE+CONCRETE HYBRID MULTILAYER SHIELDING SYSTEMS FOR 1000 MEV PROTON ACCELERATORS 544
COMPARATIVE FLUKA MONTE CARLO ANALYSIS OF SECONDARY PARTICLE PRODUCTION AND SPATIAL DOSE DISTRIBUTIONS IN FEB+CONCRETE AND FE+CONCRETE HYBRID MULTILAYER SHIELDING SYSTEMS FOR 1000 MEV PROTON ACCELERATORS 545
EEG TABANLI UYKU EVRESİ SINIFLANDIRMASI ALANINDA HİBRİT SÜZGEÇ İLE İÇERİK UYUMLU LİTERATÜR HAVUZU OLUŞTURULMASI 571
BUILDING A CONTENT-ALIGNED LITERATURE POOL FOR EEG-BASED SLEEP STAGE CLASSIFICATION VIA A HYBRID FILTER 572
AI-SUPPORTED TRAVEL ROUTE GUIDE: THE SEYR-I ROTA APPLICATION 582
FLUFENAMİK ASİTİN PH 7,4 PBS ÇÖZELTİSİNDEKİ SALIM KİNETİĞİ 593
MANGAN TABANLI GEÇİŞ METALİ OKSİTLERİ İLE ELEKTROT HAZIRLANMASI VE ELEKTROKİMYASAL ÖZELLİKLERİNİN İNCELENMESİ 611
YÜKSEK PERFORMANSLI SÜPERKAPASİTÖRLER İÇİN Nİ-KÖPÜK ÜZERİNE CU/ZN-MOF'UN ELEKTROKAPLAMA YÖNTEMİYLE ÜRETİMİ 621
A UNIFIED EVALUATION FRAMEWORK FOR IMPLANT MATERIALS AND MANUFACTURING STRATEGIES BASED ON FUNCTIONAL IMPLANT PERFORMANCE . 623
KİMYASAL BANYOLAMA YÖNTEMİ İLE POLİAMİD KUMAŞLAR ÜZERİNE BİRİKTİRİLEN SnO_2 İNCE FİLMLERİN ETANOL GAZI ALGILAMA PERFORMANSINA pH ETKİSİ 640
***PARONYCHIA SINTENISII* TÜRÜNÜN KARYOTİP ANALİZİ 642**
KARYOTYPE ANALYSIS OF *PARONYCHIA SINTENISII* SPECIES 643
PHISHING URL DETECTION USING MACHINE LEARNING: A COMPARATIVE STUDY OF FEATURE-BASED AND TRANSFORMER-BASED APPROACHES 650
MAKİNE ÖĞRENİMİ KULLANARAK PHISHING URL'LERİNİN TESPİTİ: ÖZELLİK TEMELLİ VE TRANSFORMER TEMELLİ YAKLAŞIMLARIN KARŞILAŞTIRMALI ÇALIŞMASI 651
H-COASMA: A HYBRID CRAYFISH OPTIMIZATION AND SLIME MOULD ALGORITHM FOR SVR HYPERPARAMETER TUNING IN STOCK PRICE PREDICTION 673
H-COASMA: HİSSE SENEDİ FİYAT TAHMİNİNDE SVR HİPERPARAMETRE AYARLAMASI İÇİN HİBRİT KEREVİT OPTİMİZASYONU VE CIVIK MANTAR ALGORİTMASI 674

3D INTERACTİVE VİSUALİZATİON OF THE STEWART-TOLMAN EFFECT: A WEB-BASED EDUCATİONAL SİMULATOR 685
FROM A TO E: WHİCH DİSHWASHER CLASS SAVES YOUR WALLET AND THE PLANET İN 2026? 692
POTANSİYEL ANDROJEN RESEPTÖR İNHİBİTÖRLERİNİN BELİRLENMESİNE YÖNELİK MAKİNE ÖĞRENMESİ TABANLI BİR ÖNCELİKLENDİRME YAKLAŞIMI 699
COVID-19 SONRASI TEDARİK ZİNCİRİ DAYANIKLILIĞI 701
DİJİTAL TEKNOLOJİLERİN İŞLETMELERDE TEDARİK ZİNCİRİ ÇEVİKLİĞİNE ETKİSİ KAVRAMSAL VE KURAMSAL BİR İNCELEME 716
DİJİTALLEŞME SÜRECİNDE DIŞ TİCARET VERGİ UYGULAMALARI VE MALİ YÜKÜMLÜLÜKLERİN DÖNÜŞÜMÜ 729
OSMANLI DEVLETİ'NDE AFGAN DERVİŞLERİ: ÜSKÜDAR KALENDER HANESİ ÖRNEĞİ 740
THE DISCURSIVE CONSTRUCTION OF CULTURAL EVENT FESTIVAL IMAGE FROM THE PERSPECTIVE OF EVENT MANAGEMENT: THE CASE OF THE SURVA MASKED GAMES FESTIVAL 751
TÜRKİYE'DE HAYAT BOYU ÖĞRENME ALANINDAKİ KURUMSAL KAPASİTE 762
EVLİLİK YETKİNLİĞİ VE EVLİLİK HOŞNUTSUZLUĞU: KURAMSAL BİR DERLEME* 783
EBEVEYNLİKTE ÖZYETERLİLİK: KURAM, ARAŞTIRMA VE UYGULAMALAR 794
SÖZLÜ ANLATIM BECERİSİNE YÖNELİK TÜRKİYE'DEKİ LİSANSÜSTÜ TEZLERİN İNCELENMESİ 806
KOLB'UN ÖĞRENME DÖNGÜSÜNE DAYALI ETKİNLİKLERİN YABANCI DİL OLARAK TÜRKÇE ÖĞRETİMİNDE KULLANIMINA İLİŞKİN ÖĞRENCİ GÖRÜŞLERİ 808
KÜLTÜREL BİR AKTARIM DENEMESİ OLARAK YABANCILARA TÜRKÇE ÖĞRETİMİNDE KLASİK BEYİTLERDEKİ GÖNÜL KAVRAMINDAN BİR ÖRNEKLEM 810
TRT ÇOCUK KİTAPLIĞI'NDA YER ALAN DİJİTAL ÇOCUK KİTAPLARININ DEĞER TEMSİLLERİ: BİR AĞ ANALİZİ 821
DÜŞÜNCƏ TƏRZİ NƏZƏRİYYƏSİ VƏ İNCƏSƏNƏT TƏHSİLİNDƏ TƏTBİQİ 833
MİRZƏ İBRAHİMOVUN ELMİ ARAŞDIRMALARINDA AŞIQLARIN TƏSNİFATI 837
NİZAMİ "XƏMSƏSİ" VƏ ƏLİŞİR NƏVAİ 840
TRACES OF MULTICULTURALISM IN LITERATURE 849
RİYAZİ MƏNTİQ VƏ ONUN RİYAZİYYATDA ROLU 853
ŞAGİRDLƏRİN PSİXİ İNKİŞAFININ NİTQ İNKİŞAFINDAN ASILILIĞI 855
METİN OLUŞTURMA BECERİLERİ VE ARAŞTIRMA ODAKLI YAZMA 858
TEXT FORMATION SKILLS AND RESEARCH-ORIENTED WRITING 859
DIMENSIONS OF LANGUAGE LEARNING 860
BƏDİİ TƏFƏKKÜRDƏ GÖY CİSİMLƏRİ FİKRİN İFADƏ VASİTƏSİ KİMİ 862
AZƏRBAYCAN CƏMİYYƏTİNDƏ MİLLİ-MƏNƏVİ DƏYƏRLƏRİN YERİ 868
ƏDƏBİYYATA VƏ ONUN TARİXİ SÜRƏCLƏRİNƏ DAİR NƏZƏRİ-TƏTBİQİ ƏSASLANDIRMALAR 876

ƏDƏBİYYATIN YARANMASI: BƏDİİ-POETİK DÜŞÜNCƏNİN ƏQLİ VƏ NƏQLİ İFADƏ MƏNSUBLUĞU 892
DİNLƏMƏ BACARIĞININ TƏDRİSİ VƏ QİYMƏTLƏNDİRİLMƏSİ 903
TƏHSİLDƏ KEYFİYYƏT GÖSTƏRİCİLƏRİ 908
TƏRBİYƏ PROSESİNDƏ MİLLİ-MƏNƏVİ DƏYƏRLƏRİN ROLU 913
THE ROLE OF NATIONAL AND SPIRITUAL VALUES IN THE EDUCATIONAL PROCESS 915
ALİ MƏKTƏBDƏ FƏRDİLƏŞDİRİLMİŞ TƏLİM STRATEGİYALARI 917
XAQANİ ŞİRVANİNİN DOSTLUQ HAQQINDA TƏRBİYƏVİ GÖRÜŞLƏRİ 920
KHAGANI SHIRVANI'S IDEAS AND VIEWS ON FRIENDSHIP 931
AİLƏ VƏ ƏXLAQİ ŞÜURUN İNKİŞAFI XƏFAYƏT ƏLİYEVA 932
FAMILY AND DEVELOPMENT OF MORAL CONSCIOUSNESS 938
ROLE OF DRUG METABOLISM IN PHARMACOTHERAPY 939
IMPORTANCE OF CLINICAL PHARMACY IN MODERN HEALTHCARE 940
ANTIBIOTIC RESISTANCE AND ITS IMPACT ON PUBLIC HEALTH 941
THE GUT-BRAIN-SKIN AXIS IN ACNE: IMPACT OF POLENODERM 942
MATERNAL TIME CONSTRAINTS AND WORKLOAD AS DETERMINANTS OF CHILD MALNUTRITION 943
ARCHIVAL DIGITIZATION PRACTICES AND THEIR IMPLICATIONS FOR INSTITUTIONAL ADMINISTRATIVE ACCOUNTABILITY AT UIN K.H. ABDURRAHMAN WAHID PEKALONGAN 944
MUTTAQIN 944
INSTITUTIONAL MODEL OF THE HALAL SUPPLY CHAIN FOR MICRO, SMALL, AND MEDIUM ENTERPRISES (MSMES) IN THE FOOD SECTOR IN PEKALONGAN REGENCY 945
WHY DO TAXES RESPOND BUT RETRIBUTIONS DO NOT? SECTORAL EVIDENCE FROM NAGAN RAYA REGENCY 946
ANALYSİS OF WORLD OİL PRİCE FLUCTUATİONS AND THEİR IMPACT ON GLOBAL AND NATİONAL ECONOMİC STABİLİTY 956
STRENGTHENING THE HALAL INDUSTRY ECOSYSTEM AS AN INTEGRATIVE STRATEGY IN PROMOTING SUSTAINABLE GROWTH OF THE ISLAMIC ECONOMY IN THE ERA OF GLOBALIZATION 957
FROM GENOME TO TABLE: THE FUTURE OF DNA-RESPONSIVE FUNCTIONAL FOODS AND SMART SUPPLEMENTS 959
THE DYNAMİCS OF THE GLOBAL VALUE CHAİN İN THE HALAL INDUSTRY: THE IMPLİCATİONS OF SHARİA STANDARD INTEGRATİON ON THE COMPETİTİVENESS AND ECONOMİC SOVEREİGNTY OF MUSLİM COUNTRİES 980
BEYOND FORMAL COMPLİANCE: ISLAMİC BANKİNG AS A DRİVER OF INNOVATİON İN THE DEVELOPMENT OF THE HALAL INDUSTRY 981
STARTUPS AND THE FUTURE OF THE CREATIVE ECONOMY IN INDONESIA 982
BUSINESS MANAGEMENT STRATEGIES FOR THE PUBLIC SERVICE AGENCY AT UIN WALISONGO SEMARANG 983

BUILDING ECONOMIC INDEPENDENCE FOR COASTAL WOMEN THROUGH THE OPTIMIZATION OF CASH WAQF AND SHARIA FINANCIAL LITERACY IN THE PEKALONGAN COASTAL REGION 984
ENERGY AND ECONOMIC GROWTH IN SUMATRA ISLAND 986
THE EFFECT OF THE AGRICULTURAL, MANUFACTURING, ENERGY, AND TOURISM SECTORS ON LOCAL TAX REVENUE IN PIDIE REGENCY 999
SECTORAL DETERMINANTS OF LOCAL TAX REVENUE AND RETRIBUTION: EVIDENCE FROM ACEH UTARA REGENCY 1017
DYNAMICS OF SMALLHOLDER OIL PALM PRODUCTION AND LOCAL TAX REVENUE IN ACEH BARAT REGENCY: AN ERROR CORRECTION MODEL APPROACH 1030
THE EFFECT OF ECONOMIC STRUCTURE ON TAX REVENUE AND RETRIBUTION: A SECTORAL ANALYSIS OF GRDP IN ACEH TENGAH REGENCY 1046
THE EFFECT OF THE TOURISM, ENERGY, AGRICULTURE, AND MANUFACTURING SECTORS ON LOCAL TAX REVENUE IN EAST ACEH REGENCY 1058
THE ROLE OF REGIONAL TAXES AND LEVIES IN INCREASING THE GDP OF LANGSA MUNICIPALITY 1076
THE IMPACT OF SECTORAL ECONOMIC GROWTH ON TAX REVENUE IN ACEH SINGKIL REGENCY 1087
THE ARAB INİTİATİVE FOR THE PROTECTİON OF SHARED HERİTAGE İN THE CAUCASUS 1096
THE INTEGRATED DEVELOPMENT STRATEGY FOR AMMAN NATIONAL PARK: TOWARDS A MODEL FOR ARCHAEOLOGICAL, SPORTS, AND ENVIRONMENTAL TOURISM IN JORDAN 1099
THE EAST LOOKING BACK: REVERSALS OF ORIENTALIST DISCOURSE IN CONTEMPORARY MUSLIM LITERATURE 1102
MORAL AND PEDAGOGICAL WARNINGS AGAINST INCEST IN LEVITICUS 18:6-18 AND DISTURBING RHETORICS FROM A SUB-SAHARAN REPUBLIC 1103
UNEMPLOYMENT AMONG IMMIGRANTS IN THE EUROPEAN UNION: PATTERNS, DETERMINANTS AND IMPLICATIONS 1104
Self-SOVEREIGN IDENTITY (SSI) FOR DISPLACED POPULATIONS PORTABLE SOCIAL CREDENTIALS IN GLOBAL SHOCKS 1105
RITES OF PASSAGE IN THE SHORT STORIES *SKULL SHAVE* BY ZHAO XIN AND *LEARNING TO SWIM* BY GRAHAM SWIFT: AN ANALYSIS 1106
LONGING FOR A PAST ROMANTIC RELATIONSHIP IN THE SHORT STORIES *WE WILL MEET AGAIN SOMETIME* BY LIU ZHENGQUAN AND *CHOCOLATE* BY GRAHAM SWIFT: AN ANALYSIS 1111
MAIDS SITUATED IN-BETWEEN TWO WORLDS IN THE SHORT STORY *ZOO* AND IN THE NOVEL *MOTHERING SUNDAY* BY GRAHAM SWIFT: AN ANALYSIS 1115
CİVİL EMERGENCİES İN ALBANİA: LEGAL FRAMEWORK, RESPONSE MECHANİSMS, AND INSTİTUTİONAL COORDİNATİON 1119

INCLUSION OF THE HALAL INDUSTRY IN THE DEVELOPMENT OF CREATIVE ECONOMY BASED ON LOCAL WISDOM 1125
PARTİCİPATİON OF THE YOUNG GENERATİON İN THE DEVELOPMENT OF A HALAL-BASED CREATİVE ECONOMY: A CASE STUDY OF LOCAL MSMES İN PEKALONGAN .. 1126
STUDY ON INTERACTION DYNAMICS IN ENHANCING GROUP SOLIDARITY 1127
HALAL LITERACY IN THE DIGITAL ERA: AN ANALYSIS OF GENERATION Z'S UNDERSTANDING OF HALAL PRODUCTS AND HALAL CERTIFICATION IN INDONESIA 1128
"REVITALIZING THE HALAL INDUSTRY IN THE FACE OF DISRUPTION: AN ANALYSIS OF THE GAP BETWEEN POLICY AND IMPLEMENTATION IN INDONESIA" 1129
HALAL CIRCULAR ECONOMY TRANSFORMATION: FOOD INDUSTRY WASTE MANAGEMENT MODEL AS AN EFFORTS TO MITIGATE THAYYIBAN 1130
STRENGTHENING THE CREATIVE ECONOMY THROUGH HALAL INDUSTRY INTEGRATION: A STRATEGY FOR SUSTAINABLE ECONOMIC GROWTH IN INDONESIA 1132
THE POTENTIAL OF THE HALAL INDUSTRY AS A DRIVER OF THE CREATIVE ECONOMY BASED ON INDONESIAN LOCAL WISDOM 1133
THE IMPACT OF SOCIAL MEDIA USE ON GENERATION Z COMMUNICATION BEHAVIOR IN COLLEGE STUDENTS 1134
MICROGRID POWER QUALITY OPTIMIZATION USING FACTS DEVICES: A REVIEW OF CHALLENGES, CONTROL STRATEGIES, AND ADVANCED SOLUTIONS 1135
FAULT TOLERANT CONTROL STRATEGIES FOR WIND TURBINES: A REVIEW OF APPROACHES FOR POWER CONVERSION, ACTUATOR AND SENSOR FAULTS 1136
LEVERAGING MACHINE LEARNING TECHNIQUES FOR THE CLASSIFICATION AND PREDICTION OF DETRIMENTAL NEURAL PATTERNS Mr. Muhammad Bilal Haider Zaidi (First author)[1] 1137
PRIVACY-PRESERVING MEDICAL OBJECT DETECTION USING FEDERATED LEARNING TECHNIQUES 1138
SIMULATION STUDY OF 500 KeV PROTON IRRADIATION ON BI-LAYER GRAPHENE SUPPORTED ON ALUMINIUM AND SILICON OXIDES 1139
COMPUTATIONAL INVESTIGATION OF PROTON AND ALPHA PARTICLE INTERACTION WITH TeO_2–TiO_2–WO_3 GLASS SYSTEM USING SRIM 1140
SMART INVENTORY SYSTEM FOR EXPIRY DATE TRACKING USING ESP32 1142
PHYSICAL ACTIVITY AND HEALTH AMONG ADULTS AGED 40–60 YEARS IN TIRANA: A NARRATIVE REVIEW 1146
PHYSICAL ACTIVITY AND HOLISTIC DEVELOPMENT IN PRESCHOOL CHILDREN (AGES 3–5): A SYSTEMATIC PERSPECTIVE 1152
THE CHESSBOARD OF COMPASSIONATE INTELLIGENCE 1157
GROUP WORK WITH SCHOOLCHILDREN AS AN ELEMENT OF FORMING SUBJECT AND KEY COMPETENCES IN BIOLOGY 1176

MUSIC AND ITS IMPACT ON CONCENTRATION AND LEARNING IN PRIMARY SCHOOL STUDENTS **1177**
MOROCCAN EFL STUDENTS' PERCEPTIONS OF THE LITERARY STUDIES MODULE: EVIDENCE FROM ESEF BERRECHID AND BENI MELLAL **1179**
UNDERSTANDING THE DYNAMICS OF SOCIAL AND INDIVIDUAL ANXIETY: IMPACTS ON BEHAVIOUR AND WELL-BEING **1181**
DIGITAL FRONTIERS AND CULTURAL CAPITAL: THE ROLE OF HALAL CREATIVE SECTORS IN MODERN MACROECONOMICS **1182**
ARTIFICIAL INTELLIGENCE AND THE RECONFIGURATION OF EDUCATIONAL CAPITAL: A SOCIOLOGICAL ANALYSIS OF EMERGING INEQUALITIES IN DIGITIZED SCHOOLING **1183**
DIGITAL CITIZENSHIP AND YOUTH SOCIAL RESPONSIBILITY: A SOCIOLOGICAL ANALYSIS OF ONLINE BEHAVIOR IN A HYPERCONNECTED SOCIETY **1199**
RELIGION, SOCIAL CAPITAL, AND IDENTITY RECONSTRUCTION IN TRANSNATIONAL MIGRATION: A SOCIOLOGICAL PERSPECTIVE ON DIASPORIC COMMUNITIES **1219**
THE EFFECT OF AGRICULTURAL, MANUFACTURING, ENERGY, AND TOURISM SECTORS ON LOCAL TAX REVENUE IN SABANG MUNICIPALITY **1242**
STRUCTURAL POLYSACCHARIDE PROFILING OF *RICINUS COMMUNIS* L. STEMS AS A LIGNOCELLULOSIC FEEDSTOCK FOR SUSTAINABLE APPLICATIONS **1259**
SYMMETRIC AND ALTERNATING GROUP GENERATION WITH FEWER ELEMENTS **1260**
A COMPARATIVE TIME SERIES FRAMEWORK FOR MODELING AND FORECASTING $CO2$ EMISSIONS IN PAKISTAN **1270**
ENHANCED TRAJECTORY TRACKING OF A ROBOTIC MANIPULATOR VIA PSO-OPTIMIZED PID CONTROL WITH ITAE MINIMIZATION **1271**
SPIN-RESOLVED QUANTUM RECTIFICATION IN 8-PMMN MONOLAYER BOROPHENE WITH BROKEN INVERSION SYMMETRY. **1272**

ADAWAVETFT: DENIZ SEVIYESI TAHMINI IÇIN ADAPTIF DALGACIK TFT HIBRIT MIMARISI

Dr. Fatih ÇELİK

MLCC Blue Line Metro, Dubai, Birleşik Arap Emirlikleri

ORCID ID: https://orcid.org/ 000-0001-5763-0562

f.alpcelik@gmail.com, +971 556068033

Özet

Deniz seviyesi zaman serileri mevsimsel döngülerden ENSO kaynaklı yıllar arası salınımlara ve onyıllık iklim kaynaklı trendlere uzanan çok ölçekli bir değişkenlik hiyerarşisi sergilemektedir. Mevcut hibrit yaklaşımlar bu yapıyı modellemek için sabit veri bağımsız dalgacık aileleri kullanmakta ancak seçilen filtreler tahmin kaybından geri bildirim almamakta ve farklı okyanus bölgelerinin özgün frekans yapılarına uyum sağlayamamaktadır. Hem dalgacık filtrelerinin hem de tahmin ağının uçtan uca birlikte optimize edildiği yeni bir hibrit mimari olan AdaWaveTFT tanıtılmaktadır. Mimarinin temel yeniliği yükseltme şeması üzerine kurulu adaptif öğrenilebilir ayrık dalgacık dönüşümüdür. Konvolüsyon filtre çiftleri doğrudan tahmin kaybından öğrenilmekte konjügate ikuatör filtre kısıtı ise eğitim süresince filtrelerin matematiksel geçerliliğini korumak amacıyla kayıp fonksiyonuna düzenlileştirme terimi olarak eklenmektedir. Öğrenilen beş frekans alt bandının her birine bağımsız bir Temporal Fusion Transformer (TFT) kolu atanmaktadır. TFT'nin değişken seçim ağı iklim kovaryantlarını (Niño 3.4, PDO, NAO) ölçek düzeyinde ağırlıklandırmakta ve nicel çıkış katmanları (p10/p50/p90) kalibrasyon belirsizlik tahminleri üretmektedir. Farklı okyanus rejimlerini temsil eden 10 PSMSL RLR üzerinde kronolojik eğitim test değerlendirmesi yapıldığında, AdaWaveTFT 12 aylık öngörüde sabit dalgacıklı WaveTFT'ye kıyasla %15, standart LSTM'e kıyasla %36 RMSE iyileşmesi sağlamaktadır. Sistematik ablasyon çalışması öğrenilebilir dalgacık bileşeninin en büyük tekil katkıyı sunduğunu doğrulamaktadır. Öğrenilen filtrelerin okyanus bölgesine göre sistematik biçimde farklılaşması ekvatorial Pasifik istasyonlarının ENSO bandını genişleten Akdeniz istasyonlarının mevsimsel D3 bandını güçlendiren filtreler öğrenmesi yöntemin fiziksel olarak anlamlı ve yorumlanabilir bir ayrışım gerçekleştirdiğini ortaya koymaktadır.

Anahtar kelimeler: : Adaptif öğrenilebilir dalgacık, Temporal Fusion Transformer, deniz seviyesi tahmini, PSMSL, konjügate kısıt kaybı.

ADAWAVETFT: END TO END LEARNABLE WAVELET DECOMPOSITION AND TEMPORAL FUSION TRANSFORMER FOR SEA LEVEL FORECASTING

Abstract

Existing hybrid wavelet deep learning architectures for multi scale sea level forecasting rely on fixed data independent wavelet families chosen prior to model training. This paper introduces AdaWaveTFT the first end to end trainable wavelet Transformer hybrid for sea level prediction in which both the wavelet filter bank and the forecasting network are jointly optimised through backpropagation. The core innovation is an adaptive learnable discrete wavelet transform grounded in the lifting scheme convolutional filter pairs are learned directly from the forecasting loss allowing the decomposition boundaries to adapt to each station's local frequency structure. A conjugate quadrature filter constraint is incorporated as a regularisation term to preserve mathematical validity throughout training. Scale specific Temporal Fusion Transformer branches are assigned to each learned sub band, quantile output layers provide calibrated uncertainty estimates. Evaluated on 10 long record PSMSL tide gauge stations spanning diverse oceanic regimes including the Eastern Mediterranean (Antalya II, İskenderun II), North Atlantic (Brest, Cascais) and equatorial Pacific (Rarotonga, Johnston Island) AdaWaveTFT achieves a 15% RMSE improvement over a fixed wavelet WaveTFT baseline and a 36% improvement over standard LSTM at a 12 month forecast horizon. Systematic ablation confirms that the learnable wavelet component delivers the largest single contribution and that learned filters differ systematically across oceanic regimes providing interpretable evidence of region specific frequency adaptation.

Keywords: Learnable wavelet transform, Temporal Fusion Transformer, sea level forecasting, PSMSL, conjugate quadrature filter constraint.

1. GİRİŞ

Deniz seviyesi zaman serileri, alt günlük gelgit salınımlarından çok onyıllık iklim kaynaklı trendlere uzanan çok-ölçekli bir değişkenlik hiyerarşisi sergilemektedir (Holgate vd., 2013). Bu yapıyı modellemek amacıyla dalgacık ayrışımı tabanlı derin öğrenme yaklaşımları son yıllarda önemli ilgi görmüştür (Kartal & Altunkaynak, 2024). Yaygın yöntemde sabit bir dalgacık ailesi çoğunlukla Daubechies-6 ön-işleme adımı olarak uygulanmakta ardından bağımsız sinir ağı modülleri her alt banda ayrı ayrı eğitilmektedir (Mallat, 1989, Wang vd., 2018).

Bu yaklaşımın temel sınırlılığı, dalgacık ayrışımının veri bağımsız olmasıdır. Filtreler önceden belirlenmekte ve tahmin kaybından geri bildirim almamaktadır. Oysa farklı okyanus bölgeleri belirgin şekilde farklı frekans yapılarına sahiptir. Akdeniz istasyonları mevsimsel sinyallere hâkim bir spektruma sahipken ekvatorial Pasifik istasyonlarında ENSO kaynaklı yıllar arası bileşenler baskındır (Kartal & Altunkaynak, 2024). Sabit bir dalgacık ailesi bu tür bölgesel farklılıklara uyum sağlayamaz. AdaWaveTFT dalgacık filtrelerini doğrudan tahmin kaybından öğrenerek bu boşluğu gidermektedir. Yükseltme şeması (Sweldens, 1998) çerçevesinde konvolüsyon filtreleri dyadic gözlemleme tahmin çiftleri üzerinden optimize edilmektedir. Konjügate ikuatör filtre kısıtı bir düzenlileştirme terimi olarak kayıp fonksiyonuna eklenerek filtrelerin matematiksel geçerliliği korunmaktadır (Michau vd., 2022).

Literatür incelemesi şunları ortaya koymaktadır. Genel zaman serileri için öğrenilebilir dalgacık yaklaşımları ve önceden önerilmiş olmakla birlikte bu yöntemlerin okyanus bilimi uygulamalarına aktarımı gerçekleştirilmemiştir (Özcan ve Şimşek, 2024, Wang vd., 2018). Frekans alanında dalgacık Transformer entegrasyonu (Zhou vd., 2022) genel zaman serisi kıyaslama kümelerinde test edilmiş ve ancak deniz seviyesi gibi çok ölçekli okyanus sinyallerine uygulanmamıştır. Tamamen öğrenilebilir derin dalgacık dönüşümleri endüstriyel ses sinyalleri üzerinde test edilmiş uzun süreli gelgit istasyonu verilerine uygulanmamıştır (Michau vd., 2022). AdaWaveTFT bu alana ilk uçtan uca öğrenilebilir dalgacık Transformer hibridini sunmaktadır.

2. VERİ VE YÖNTEM

2.1. PSMSL İstasyon Seçimi

Farklı okyanus rejimlerini temsil eden 10 PSMSL RLR istasyonu analiz kapsamına alınmıştır (PSMSL, 2024). Akdeniz bölgesinden Antalya II (ID: 1681, 1976–2020) ve Marseille (ID: 61, 1950–2021), Adriyatik'ten Trieste (ID: 154, 1952–2020), Kuzey Atlantik'ten Brest (ID: 1, 1950–2023) ve Cascais (ID: 21, 1961–2020) alınmıştır. Kuzey Pasifik'ten San Diego (ID: 158, 1950–2020) ve Seattle (ID: 166, 1954–2022), ekvatorial Pasifik'ten Rarotonga (ID: 844, 1978–2019) ve Johnston Adası (ID: 803, 1972–2019) alınmıştır. Doğu Akdeniz'i temsil

etmek üzere İskenderun II (ID: 2020, 1983–2020) da bu istasyonlara eklenmiştir. İstasyon kayıtlarının kalite kontrolü için PSMSL RLR standardizasyon protokolü uygulanmıştır (Holgate vd., 2013).

İstasyonların bölgesel çeşitliliği bilinçli olarak tasarlanmıştır. Adaptif dalgacık öğreniminin ENSO baskın ekvatorial sinyaller ile mevsimselliğin ön plana çıktığı kapalı deniz havzaları arasında nasıl farklı filtreler öğrendiğini incelemek ve yöntemin temel yorumlanabilirlik katkılarından birini oluşturmaktadır.

2.2. Kovaryant Değişkenler

Her istasyon için aylık deniz seviyesi anomalisi ile birlikte şu kovaryantlar kullanılmıştır. Niño 3.4 endeksi PDO endeksi, Kuzey Atlantik Salınımı (NAO) endeksi ve küresel ortalama yüzey sıcaklığı anomalisi olacaktır. Bu kovaryantlar TFT'nin değişken seçim ağına beslenmekte aynı zamanda ağ her alt band ve her zaman adımı için hangilerinin önemli olduğunu öğrenmektedir (Lim vd., 2021).

2.3. Uçtan-Uca Öğrenilebilir Dalgacık Filtreleri

HybridWave-DL ve sonraki WaveTFT varyantımız dahil mevcut tüm hibrit yaklaşımlarda dalgacık filtreleri sabit ve veri bağımsızdır (Wang vd., 2018; Kartal & Altunkaynak, 2024). AdaWaveTFT'nin temel katkısı dalgacık filtrelerini tahmin kaybından geri yayılım yoluyla öğrenmektir. Bu sayede filtreler her istasyonun yerel frekans yapısına uyum sağlar ve ayrışım sınırları deniz seviyesi tahmini için optimum hale gelir.

Teknik olarak, düzey 4 dalgacık ayrışımındaki alçak geçiren ve yüksek geçiren filtre çiftleri ({h_e^l, h_o^l} (l = 1,2,3,4 için)) öğrenilebilir 1D konvolüsyon çekirdekleri olarak temsil edilmektedir. Yükseltme şeması çerçevesinde çift indeksli örnekler düzgün bileşenleri tek indeksli örnekler ayrıntı katsayılarını üretmektedir (Sweldens, 1998). Optimizasyon sırasında bu filtreler hem standart tahmin kaybından hem de matematiksel geçerliliği korumak için konjügate ikuatör filtre özelliğini zorlayan bir düzenlileştirme teriminden geri bildirim almaktadır (Michau vd., 2022).

2.4. Konjügate Filtre Kısıt Kaybı

Öğrenilen filtrelerin geçerli bir dalgacık ayrışımı oluşturmasını sağlamak için kayıp fonksiyonuna aşağıdaki kısıt terimi eklenmektedir (Michau vd., 2022, Mallat, 1989).

$$L_kısıt = \lambda \cdot \Sigma_l \, \| \, \Sigma_k \, h_e^l(k) \cdot h_e^l(k + 2n) - \delta(n) \, \|^2 \quad (1)$$

Bu terim Riesz temel koşulunu (birim normlu kaydırılmış kopyalarla diklik) sayısal olarak zorlamaktadır (Mallat, 1989). λ düzenlileştirme ağırlığı doğrulama kaybı minimize edilerek belirlenmiştir (λ = 0.05). Kısıt kaybının olmadığı ablasyon deneyleri filtrelerin matematiksel geçerliliği yitirdiğini ve tahmin kalitesinin düştüğünü doğrulamaktadır (bkz. Tablo 2).

2.5. Ölçeğe Özgü TFT Kolları

Öğrenilen ayrışımdan elde edilen beş alt band (D1–D4 ve A4) bağımsız TFT kollarına beslenmektedir (Lim vd., 2021). Her kol, ilgili frekans bandının istatistiksel özelliklerine göre yapılandırılmıştır. TFT'nin değişken seçim ağı her alt-band için ilgili kovaryantları ağırlıklandırmaktadır. Geçici öz dikkat mekanizması uzun menzilli bağımlılıkları ve önemli iklim olaylarını yakalamaktadır. Nicel çıkış katmanı (p10/p50/p90) belirsizlik aralıkları üretmektedir. Sabit dalgacıklı WaveTFT'den farkı yalnızca katman 1'dedir. Bu tasarım geliştirmenin etkisini izole etmek amacıyla bilinçli seçilmiştir. FEDformer'da wavelet parametreleri sabit tutulurken, AdaWaveTFT bu parametreleri uçtan uca öğrenmektedir (Zhou vd., 2022). Ablasyon çalışmaları adaptif dalgacık öğreniminin bağımsız katkısını doğrudan ölçebilmektedir.

2.6. Bağlam-Duyarlı Füzyon

Beş TFT kolunun çıktıları ENSO fazı PDO fazı ve mevsim bilgisine koşullanmış öğrenilmiş dikkat ağırlıklarıyla birleştirilmektedir (Lim vd., 2021). Büyük ENSO olayları sırasında füzyon ağı yıllar arası banda daha yüksek ağırlık atarken durgun dönemlerde mevsimsel ve onyıllık bantları ön plana çıkarmaktadır.

3. BULGULAR

3.1. Nicel Performans Karşılaştırması

AdaWaveTFT, ARIMA, LSTM, Standart TFT, DWT-LSTM ve sabit dalgacıklı WaveTFT kıyaslama modelleriyle karşılaştırılmıştır (Lim vd., 2021, Wang vd., 2018). Tüm modellerle aynı kronolojik eğitim ve test bölümü ilk 35 yıl eğitim olacak şekilde son 10 yıl test olarak kullanılmıştır (Holgate vd., 2013). Tablo 1'de 10 PSMSL istasyonuna ait medyan metrik değerlerini sunmaktadır. Nicel kapsam %80'lik tahmin aralığı için gerçek kapsam oranını göstermektedir (PSMSL, 2024).

Tablo 2. Model performansı karşılaştırması 10 PSMSL istasyonu, medyan değerler (RMSE ve MAE: cm)

Model	1-Ay RMSE	6-Ay RMSE	12-Ay RMSE	MAE	R^2	Nicel kap. (%)
ARIMA	4.8	9.1	12.6	3.9	0.71	—
LSTM	3.9	7.2	9.7	3.1	0.82	—
Standart TFT	3.5	6.4	8.8	2.8	0.86	77
DWT-LSTM	3.2	5.9	8.2	2.5	0.88	—
WaveTFT (sabit db6)	2.9	5.1	7.3	2.3	0.91	78
AdaWaveTFT (önerilen)	**2.5**	**4.4**	**6.2**	**1.9**	**0.94**	**80**

3.2. Sabit Dalgacıklı WaveTFT ile Karşılaştırma

AdaWaveTFT ile sabit dalgacıklı WaveTFT arasındaki fark önerilen yöntemin özgün katkısını doğrudan yansıtmaktadır. Dalgacık parametrelerinin öğrenilmesi fikri Michau vd. (2022) ve Özcan ve Şimşek (2024) tarafından genel amaçlı sinyaller için gösterilmiş olmakla birlikte deniz seviyesi verisine bu çalışmayla ilk kez uygulanmaktadır. 12 aylık öngörüde RMSE 7.3 cm'den 6.2 cm'ye düşmekte (%15 iyileşme) ve R^2 0.91'den 0.94'e yükselmektedir. Özellikle ENSO baskın ekvatorial Pasifik istasyonlarında (Rarotonga, Johnston Adası) iyileşme oranı %20'yi aşmaktadır.

Akdeniz istasyonları Antalya II, İskenderun II ve Marseille ikinci en yüksek iyileşmeyi sergilemektedir. Akdeniz'in yarı kapalı deniz karakterinden kaynaklanan güçlü mevsimsel sinyal sabit dalgacıkların doğal kesmesi dışında kalmaktadır (Kartal & Altunkaynak, 2024). Adaptif filtreler ise bu bant sınırını optimum konuma taşımaktadır.

4. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

4.1. Ablasyon Çalışması

Tablo 2, modelin her bileşeninin bağımsız katkısını ölçmek amacıyla gerçekleştirilen sistematik ablasyon sonuçlarını sunmaktadır. Adaptif DWT bileşeni tek başına 12 ay RMSE'de 1.1 cm'lik iyileşme sağlamaktadır. Konjügate kısıt kaybının kaldırılması performansı önemli ölçüde düşürmektedir; bu, matematiksel geçerliliği zorlayan kısıtın yalnızca düzenlileştirme görevi görmediğini doğrudan tahmin kalitesine katkıda bulunduğunu ortaya koymaktadır (Michau vd., 2022).

Tablo 2. Ablasyon çalışması bileşen katkıları (10 istasyon medyanı).

Model varyantı	1-Ay RMSE	6-Ay RMSE	12-Ay RMSE	R^2
AdaWaveTFT (tam)	2.5	4.4	6.2	0.94
Adaptif DWT (sabit db6 ile)	2.9	5.1	7.3	0.91
Konjügate kısıt kaybı	2.7	4.9	7.0	0.92
Bağlam-duyarlı füzyon	2.6	4.7	6.8	0.92
Nicel çıkış (sadece nokta tahmin)	2.6	4.6	6.7	0.93

4.2. Öğrenilen Filtrelerin Analizi

AdaWaveTFT'nin en önemli yorumlanabilirlik katkılarından biri farklı okyanus rejimlerinde öğrenilen filtrelerin sistematik olarak farklılaşmasıdır. Ekvatorial Pasifik istasyonları sabit db6 kesme frekansını ~0.12 döngü/ay'dan ~0.10 döngü/ay'a kaydıran ve ENSO bandını daha geniş tutan filtreler öğrenmektedir. Akdeniz istasyonları ise güçlü yıllık döngüyü yakalamak için mevsimsel D3 bandını genişleten filtreler geliştirmektedir.

Bu bulgu çok ölçekli ayrışım çerçevesiyle tutarlı biçimde adaptif ayrışımın okyanus bölgelerine göre fiziksel olarak anlamlı ölçek sınırları öğrendiğini göstermektedir (Mallat, 1989).

4.2. Tartışma ve Sonuç Analizi

AdaWaveTFT deniz seviyesi tahminine özgün üç katkı sunmaktadır. Metodolojik katkı dalgacık filtrelerinin uçtan uca öğrenilmesi, deniz seviyesi alanında yeni bir paradigmayı temsil etmektedir (Sweldens, 1998; Michau vd., 2022). Bu yaklaşım adaptif dalgacık öğrenimini okyanus biliminde ilk kez uygulamaktadır. Performans katkısı sabit dalgacıklı hibrit yaklaşımlara kıyasla 12-aylık öngörüde %15 ek RMSE iyileşmesi sağlanmakta ve bu kazanım uzun vadeli ufuklarda daha belirgin hale gelmektedir (Wang vd., 2018). Yorumlanabilirlik katkısı TFT'nin değişken seçim ağı ile birlikte öğrenilen filtreler okyanus bölgesine göre sistematik biçimde farklılaşmakta ve bölgesel frekans yapısını denetlenebilir şekilde yansıtmaktadır (Lim vd., 2021).

Metodun temel sınırlılıkları şunlardır. Eğitim süresi sabit dalgacıklı yaklaşımlara kıyasla yaklaşık iki kat artmaktadır. Kısıt kaybı ağırlığı λ doğrulama verisi kullanılarak elle ayarlanmakta olup gelecek çalışmalarda meta öğrenme yaklaşımlarıyla otomatize edilebilir. Son olarak aylık ortalama veriye kısıtlılık mevcuttur. Alt günlük verilerle farklı bir ayrışım derinliği gerekecektir.

Gelecek çalışma yönleri üç eksende şekillenmektedir. Gridlenmiş altimetre alanlarına genişletmek için 2B adaptif dalgacık öğrenimi fiziksel kısıtların (kütle korunumu, jeostropik denge) kayıp fonksiyonuna entegrasyonu ve aynı uçtan uca çerçevenin dalga yüksekliği ile okyanus sıcaklığı tahminlerine uygulanmasıdır. (Zhou vd., 2022).

KAYNAKLAR

Holgate, S. J., Matthews, A., Woodworth, P. L., Rickards, L. J., Tamisiea, M. E., Bradshaw, E., ... & Jevrejeva, S. (2013). New data systems and products at the Permanent Service for Mean Sea Level. Journal of Coastal Research, 29(3), 493–504.

Kartal, E., & Altunkaynak, A. (2024). Empirical-singular-wavelet based machine learning models for sea level forecasting in the Bosphorus Strait. Ocean Modelling, 188, 102324. https://doi.org/10.1016/j.ocemod.2024.102324

Lim, B., Arık, S. Ö., Loeff, N., & Pfister, T. (2021). Temporal fusion transformers for interpretable multi-horizon time series forecasting. International Journal of Forecasting, 37(4), 1748–1764. https://doi.org/10.1016/j.ijforecast.2021.03.012

Mallat, S. G. (1989). A theory for multiresolution signal decomposition: The wavelet representation. IEEE Transactions on Pattern Analysis and Machine Intelligence, 11(7), 674–693. https://doi.org/10.1109/34.192463

Michau, G., Frusque, G., & Fink, O. (2022). Fully learnable deep wavelet transform for unsupervised monitoring of high-frequency time series. Proceedings of the National Academy of Sciences, 119(8), e2106598119. https://doi.org/10.1073/pnas.2106598119

Özcan, O., & Şimşek, K. (2024). AdaWaveNet: Adaptive wavelet network for time series analysis. arXiv:2405.11124. https://arxiv.org/abs/2405.11124

PSMSL. (2024). Permanent Service for Mean Sea Level: Tide gauge data. National Oceanography Centre. https://www.psmsl.org/data/obtaining/

Sweldens, W. (1998). The lifting scheme: A construction of second generation wavelets. SIAM Journal on Mathematical Analysis, 29(2), 511–546. https://doi.org/10.1137/S0036141095289051

Wang, J., Wang, Z., Li, J., & Wu, J. (2018). Multilevel wavelet decomposition network for interpretable time series analysis. In Proceedings of the 24th ACM SIGKDD International Conference on Knowledge Discovery & Data Mining (pp. 2437–2446). ACM. https://doi.org/10.1145/3219819.3220060

Zhou, T., Ma, Z., Wen, Q., Wang, X., Sun, L., & Jin, R. (2022). FEDformer: Frequency enhanced decomposed transformer for long-term series forecasting. In Proceedings of the 39th International Conference on Machine Learning (ICML 2022), PMLR 162, 27268–27286. https://proceedings.mlr.press/v162/zhou22g.html

1882–2018 Döneminde Türkiye Kıyı Havzalarında Deniz Seviyesi Değişkenliği ve Aşırı Su Yükselmesi: PSMSL Gelgit Kayıtlarına Dayalı Çok İstasyonlu Analiz

Dr. Fatih ÇELİK

MLCC Blue Line Metro, Dubai, Birleşik Arap Emirlikleri

ORCID ID: https://orcid.org/ 000-0001-5763-0562

f.alpcelik@gmail.com, +971 556068033

Özet

Kıyısal deniz seviyesi değişimi küresel ortalama ya da tek havzaya dayalı analizlerin yeterince yansıtamadığı belirgin bölgesel heterojenlik sergilemektedir. Türkiye birbirinden oşinografik açıdan farklılaşan dört deniz havzasıyla çevrelenmesine karşın kıyı şeridinin tamamını kapsayan sistematik bir çok havzalı karşılaştırma çalışması mevcut değildir. PSMSL arşivinden derlenen beş gelgit gözlem istasyonuna ait 1882–2018 dönemini kapsayan aylık ortalama deniz seviyesi verileri analiz edilmiştir. Uzun dönemli doğrusal eğilimler En Küçük Kareler regresyonu ile tahmin edilmiş; istatistiksel anlamlılık mevsimsel Mann-Kendall parametrik olmayan testiyle değerlendirilmiştir (Hirsch & Slack, 1984). 136 yıllık Batumi serisi için 1950 kırılma noktalı parçalı regresyon uygulanmıştır. Aşırı olaylar istasyon bazında 95. ve 99. yüzdelik eşikler temelinde tanımlanmıştır. Bileşik olaylar iki veya daha fazla istasyonun eş zamanlı eşik aşımı olarak belirlenmiştir. Beş istasyonun tamamında istatistiksel olarak anlamlı pozitif eğilimler saptanmıştır. Belirgin bir havzalar arası hiyerarşi ortaya çıkmaktadır. En yüksek yükseliş hızı Marmara Denizi'nde gözlemlenmekte (+8,11 mm/yıl), bunu Doğu Akdeniz (+6,83 mm/yıl), Ege Denizi (+4,58 mm/yıl) ve Doğu Karadeniz (+1,90 mm/yıl) izlemektedir. Batumi serisinin parçalı regresyonu eğilimin 1882–1950 dönemindeki −1,33 mm/yıl'dan 1950–2018 döneminde +0,80 mm/yıl'a dönüştüğünü ortaya koymaktadır. Bu hızlanma (+2,13 mm/yıl) antropojenik deniz seviyesi zorlama mekanizmasıyla uyumludur (Church & White, 2011). Veri setindeki en büyük aşırı olay olan Mayıs 1995 Batumi anomalisi (+364 mm) daha önce hakemli literatürde raporlanmamıştır. Aralık 2009'da Menteş'te +277 mm ve Erdek'te +250 mm değerlerinin eş zamanlı kaydedildiği bileşik olay çok istasyonlu izleme çerçevelerinin bölgesel ölçekli aşırı olayları tespit etmedeki katkısını somutlaştırmaktadır. Türkiye kıyılarındaki deniz seviyesi tehlikesinin havzaya özgü olduğunu ve farklılaştırılmış gözlem ile modelleme stratejileri gerektirdiğini göstermektedir.

Anahtar kelimeler: : Deniz seviyesi değişkenliği, gelgit gözlemi, aşırı su yükselmesi, Karadeniz, Marmara Denizi, Ege Denizi, Doğu Akdeniz, parçalı regresyon, bileşik kıyı taşkını.

SEA LEVEL FORECASTING SEA LEVEL VARIABILITY AND EXTREME WATER LEVEL EVENTS IN TURKISH COASTAL BASINS DURİNG 1882–2018: A MULTI-STATION ANALYSIS BASED ON PSMSL TIDE GAUGE RECORDS

Abstract

Coastal sea level change exhibits substantial regional heterogeneity that single-basin or global-mean analyses cannot adequately capture. Turkey is bordered by four oceanographically distinct basins the Black Sea, the Sea of Marmara, the Aegean Sea and the Eastern Mediterranean yet no study has performed a systematic multi basin comparison of long-term sea level trends and extreme events along its full coastline. This study addresses that gap by analysing monthly mean sea level records from five tide gauge stations drawn from the Permanent Service for Mean Sea Level (PSMSL) archive spanning 1882 to 2018. Long-term linear trends were estimated by Ordinary Least Squares regression and their significance assessed with the seasonal Mann-Kendall non-parametric test (Hirsch & Slack, 1984). A piecewise regression with a 1950 structural break was applied to the 136-year Batumi record to test for trend acceleration. Extreme events were delineated at station specific 95th and 99th percentile thresholds compound events were defined as months in which two or more stations concurrently exceeded their 95th percentile level. All five stations exhibit statistically significant positive trends. A clear inter basin hierarchy emerges: the Sea of Marmara records the steepest rate (+8.11 mm yr^{-1}), followed by the Eastern Mediterranean (+6.83 mm yr^{-1}), the Aegean Sea (+4.58 mm yr^{-1}) and the Eastern Black Sea (+1.90 mm yr^{-1}). Piecewise regression of the Batumi series reveals a trend reversal from −1.33 mm yr^{-1} (1882–1950) to +0.80 mm yr^{-1} (1950–2018) indicating an acceleration of +2.13 mm yr^{-1} consistent with anthropogenic sea level forcing (Church & White, 2011). The most anomalous extreme event identified a +364 mm departure at Batumi in May 1995 followed by +344 mm in May 1996 has not previously been reported in the peer-reviewed literature. A compound event in December 2009 produced simultaneous anomalies of +277 mm at Menteş and +250 mm at Erdek illustrating the added value of multi-station monitoring frameworks for detecting regionally coherent extremes. These findings demonstrate that sea level hazard along Turkey's coasts is basin dependent and requires differentiated observational and modelling strategies.

Keywords: Sea level variability, tide gauge, extreme water levels, Black Sea, Sea of Marmara, Aegean Sea, Eastern Mediterranean, piecewise regression, compound flooding.

1. GİRİŞ

Küresel ortalama deniz seviyesinin 1901–2018 döneminde 0,20 m yükseldiği ve bu yükselişin ivmelendiği artık kesin biçimde belgelenmiştir (Fox-Kemper ve ark., 2021). Bununla birlikte, yerel ve bölgesel dinamikler okyanus ısısı değişkenliği, tuzluluk gradyanları, rüzgâr güdümlü deniz akıntıları ve atmosferik basınç anomalileri küresel ortalamadan önemli ölçüde sapan bölgesel tepkilere yol açmaktadır (Vousdoukas ve ark., 2018). Bölgesel ayrımların göz ardı edilmesi kıyı taşkını riski değerlendirmelerinde ve altyapı tasarımında ciddi yetersizliklere neden olabilmektedir.

Türkiye oşinografik açıdan birbirinden belirgin biçimde farklılaşan dört deniz havzasıyla çevrelenmesi nedeniyle bu bağlamda istisnai bir çalışma sahası sunmaktadır. Karadeniz nehir akışı fazlası ve sınırlı su değişimi nedeniyle özgün bir termohalin yapısına sahip yarı kapalı bir havzadır. Mevsimsel deniz seviyesi salınımları bu havzada ağırlıklı olarak atmosferik zorlamadan kaynaklanmaktadır. Marmara Denizi, İstanbul ve Çanakkale boğazları aracılığıyla Karadeniz ile Ege'yi birbirine bağlayan küçük hacimli ve hidrodinamik açıdan karmaşık bir iç denizdir. yüzey tabakası Karadeniz kökenli tatlı su etkisi altında kalırken derin kısımlar Akdeniz suyuyla beslenmektedir. Ege Denizi açık sınır dinamiğine sahipken Doğu Akdeniz, Kuzey Afrika yüksek basınç sistemlerinin mevsimsel zorlamasına doğrudan maruz kalmaktadır.

Bu dört havzayı kapsayan karşılaştırmalı çalışmalar son derece sınırlıdır. Özgören ve ark. (2010), Antalya (Doğu Akdeniz) için 1935–2008 döneminde +6,0 mm/yıl'lık yükseliş eğilimi raporlamıştır. Ancak analiz diğer havzaları kapsamamaktadır. Hüsrevoğlu ve ark. (2014), Karadeniz kıyıları için kısa dönemli seriler üzerinde çalışmış aşırı olay analizi gerçekleştirmemiştir. Bu eksiklikler çalışmanın hareket noktasını oluşturmaktadır. Sunulan çalışma üç araştırmayı yanıtlamaktadır. Dört havza arasında istatistiksel olarak anlamlı trend farklılaşması tespitidir. Batumi'nin 136 yıllık kaydında antropojenik zorlamayla tutarlı bir trend kırılması belgelenebilir olduğudur. Aşırı su yükselmesi olayları havzalar arasında nasıl dağılmakta ve bölgesel bileşik olaylar görülebilmektedir.

2. VERİ VE YÖNTEM

2.1. İstasyon Ağı

Analizde kullanılan aylık ortalama RLR (Revised Local Reference) gelgit verileri PSMSL arşivinden elde edilmiştir (PSMSL, 2024). İstasyon seçiminde dört ölçüt uygulanmıştır. Farklı deniz havzalarını temsil etme, en az sekiz yıllık kesintisiz kayıt, %20'nin altında kayıp veri oranı ve PSMSL RLR kalite standardını karşılama koşullarına göre seçilmiştir. Tablo 1, seçilen beş istasyona ilişkin temel bilgileri sunmaktadır.

Tablo 1. Çalışmada Kullanılan Gelgit Gözlem İstasyonları

İstasyon	Havza	PSMSL ID	Kayıt Dönemi	Geçerli Ay (n)	Veri Kaynağı
Batumi	Doğu Karadeniz	702	1882–2018	528	PSMSL / GCM
Erdek	Marmara Denizi	1682	1984–2009	196	PSMSL / HGM
Antalya II	Doğu Akdeniz	1681	1985–2009	254	PSMSL / HGM
Menteş/İzmir	Ege Denizi	1679	1985–2009	232	PSMSL / HGM
Amasra	Batı Karadeniz	2137	2001–2009	96	PSMSL / HGM

Tüm seriler IOOS (Entegre Okyanus Gözlem Sistemi) standartlarına uygun iki aşamalı kalite kontrolünden geçirilmiştir. İlk aşamada −99999 kodlu eksik değerler elenmiştir. İkinci aşamada Batumi serisinde PSMSL kalite bayrağı 99 ile işaretlenmiş 16 şüpheli gözlem (1892–1928 yılları arasında dağılmış) trend ve yüzdelik eşik hesaplamalarından dışlanmıştır. Söz konusu değerler yalnızca zaman serisi grafiklerinde gösterilmiştir. RLR referans sistemi, alet değişimi ve datum düzeltmelerinden kaynaklanan süreksizlikleri ortadan kaldırarak uzun dönemli karşılaştırmaya uygun homojen seriler sağlamaktadır.

2.2. Doğrusal Trend Tahmini

Uzun dönemli doğrusal eğilimler aylık ortalama zaman serilerine En Küçük Kareler (EKK) yöntemi uygulanarak elde edilmiştir. Eğim katsayısı β_1, aşağıdaki biçimde tanımlanmaktadır:

$$\beta_1 = \Sigma\,[(t_i - \bar{t})(y_i - \bar{y})] \,/\, \Sigma\,[(t_i - \bar{t})^2] \qquad (1)$$

Burada t_i ondalık yıl cinsinden zaman, y_i ise mm cinsinden aylık ortalama deniz seviyesidir. Batumi istasyonunun uzun serisi için 1950 yapısal kırılma noktasıyla parçalı regresyon uygulanmıştır. Bu eşiğin seçimi iki gerekçeye dayanmaktadır. Church ve White (2011), küresel deniz seviyesi ivvelenmesinin bu dönemde başladığını göstermiştir. Öte yandan 1950 sonrasında Batumi serisinde görsel incelemeyle saptanan eğilim değişimi istatistiksel olarak doğrulanmıştır.

2.3. Mevsimsel Mann-Kendall Testi

Trend anlamlılığı mevsimsel otokorelasyona karşı sağlam sonuçlar ürettiği bilinen parametrik olmayan mevsimsel Mann-Kendall (SMK) testi ile sınanmıştır (Hirsch & Slack, 1984). SMK istatistiği $S = \Sigma_i\, \Sigma_{j>i}\, \mathrm{sgn}(x_j - x_i)$ şeklinde hesaplanmakta olup normallik varsayımı gerektirmemektedir. Anlamlılık eşiği $\alpha = 0{,}05$ (iki kuyruklu) olarak belirlenmiştir. Standart OLS çıkarımının aksine SMK aylık deniz seviyesi serilerindeki güçlü mevsimsel sinyalin neden olabileceği Tip-I hata enflasyonundan etkilenmemektedir.

Aşırı su yükselmesi olayları istasyon bazında ham aylık ortalama seriden hesaplanan iki eşiğe göre sınıflandırılmıştır. P_{95} (operasyonel uyarı eşiği) ve P_{99} (olağanüstü olay eşiği) olacak şekilde eşiklerin ham seriden mevsimsel bileşen çıkarılmadan hesaplanması, mevsimlerin risk üzerindeki doğal katkısının

korunmasını sağlamaktadır. Bileşik olaylar ise Zscheischler ve ark. (2020) çerçevesine uygun biçimde iki veya daha fazla istasyonun aynı ay P_{95} eşiğini eş zamanlı aşması olarak tanımlanmıştır.

2.4. Mevsimsel Ayrıştırma

Her istasyon için aylık ortalama anomali ilgili aya ait çok yıllık ortalamanın ham seriden çıkarılmasıyla elde edilmiştir. Yaz maksimumu ile kış minimumu arasındaki mevsimsel salınım genliği (MSG) havzalar arası termodinamik farklılaşmayı nitelendiren bağımsız bir gösterge olarak raporlanmıştır.

3. BULGULAR

3.1. Havzalar Arası Trend Analizi

Tablo 2, beş istasyona ait trend ve aşırı olay istatistiklerini özetlemektedir. Tüm istasyonlar pozitif eğilim sergilemektedir. Mann-Kendall testi dört istasyonda bu eğilimi $\alpha = 0,05$ düzeyinde istatistiksel olarak anlamlı bulmaktadır. Sekiz yıllık kısa kaydıyla Amasra istatistiksel güce ulaşamamıştır.

Tablo 2. İstasyon Bazında Trend ve Aşırı Olay İstatistikleri

İstasyon	Dönem	β_1 (mm/yıl)	mm/10 yıl	P_{95} (mm)	P_{95} Aşım (n)	P_{99} Aşım (n)	SMK p<0,05
Erdek	1984–2009	+8,11	+81,1	7.046	13	3	Evet
Antalya II	1985–2009	+6,83	+68,3	7.128	13	3	Evet
Menteş	1985–2009	+4,58	+45,8	7.096	14	3	Evet
Batumi	1882–2018	+1,90	+19,0	7.144	28	8	Evet
Amasra	2001–2009	+2,14	+21,4	7.071	4	1	Hayır*

Havzalar arası karşılaştırma belirgin bir hiyerarşi ortaya koymaktadır. Marmara Denizi, Doğu Akdeniz, Ege Denizi, Karadeniz. Marmara Denizi'nde gözlemlenen +8,11 mm/yıl'lık oran raporlanan küresel ortalama yükseliş hızının (~3,3 mm/yıl) yaklaşık 2,5 katını oluşturmakta ve bu havzanın olağandışı hızla yükseldiğine işaret etmektedir (Nerem ve ark., 2018). Ege Denizi'nin görece düşük eğilimi (+4,58 mm/yıl) söz konusu havzanın Doğu Akdeniz'e kıyasla Kuzey Afrika kökenli atmosferik yüksek basınç zorlamasına daha az doğrudan maruz kalmasıyla açıklanabilir.

3.2. Batumi: 136 Yıllık Kayıtta Trend Kırılması

Parçalı regresyon 1950 kırılma noktasının her iki yanında istatistiksel olarak anlamlı bir eğilim dönüşümü ortaya koymaktadır. 1882–1950 döneminde $\beta_1 = -1,33$ mm/yıl iken 1950–2018 döneminde $\beta_1 = +0,80$ mm/yıl'a ulaşmaktadır (hızlanma: $\Delta\beta_1 = +2,13$ mm/yıl). 19. yüzyıl sonu ile 20. yüzyıl başındaki negatif eğilim Karadeniz havzasındaki doğal yağış değişkenliğiyle örtüşmekte olup benzer davranış Hazar Denizi kayıtlarında da gözlemlenmektedir. 1950 sonrasındaki pozitif dönüşüm ise Church ve White (2011) tarafından küresel ölçekte

belgelenen antropojenik ivvelenme döneminin bölgesel izdüşümüyle tutarlıdır. 1991–1996 döneminde serinin dönemin çok yıllık ortalamasını sürekli aşması Kafkasya nehir debilerindeki olağandışı artışa bağlanabilecek bir örüntüdür.

3.3. Aşırı Deniz Seviyesi Olayları

Veri setindeki en dikkat çekici olaylar Tablo 3'te özetlenmektedir. Mayıs 1995 Batumi istasyonunda (+364 mm) Tüm kayıt süresince gözlemlenen en büyük anomalidir. İzleyen yılda da eşit derecede yüksek bir değer kaydedilmiş olması (Mayıs 1996, +344 mm) bu olayın tek aylık bir pulse yerine ardışık yıllara yayılan bölgesel ölçekli bir süreç olduğuna işaret etmektedir. Söz konusu aşırı değer mevcut hakemli literatürde raporlanmamıştır.

Aralık 2009'da Menteş'te +277 mm ve Erdek'te +250 mm değerlerinin aynı ayda gözlemlenmesi çerçevesinde bölgesel ölçekli bir bileşik olay olarak nitelendirilebilir (Zscheischler ve ark., 2020). Ege ve Marmara'nın eş zamanlı etkilenmesi yerel bir faktörden ziyade geniş alanı kaplayan bir meteorolojik sisteme işaret etmektedir.

Temmuz 2007'de, Antalya II (+193 mm) aşırı değerin yaz ayında gerçekleşmesi Doğu Akdeniz'deki termal deniz seviyesi yükselmesini tetikleyen termohalin genleşme mekanizmasıyla tutarlıdır (Vousdoukas ve ark., 2018). Yüksek basınç anomalisinin katkısı da göz ardı edilmemelidir.

Tablo 3. Seçilmiş Aşırı Deniz Seviyesi Olayları

İstasyon	Tarih	Gözlem (mm)	Anomali (mm)	Olası Mekanizma
Batumi	May. 1995	7.254	+364	Bölgesel yağış/nehir akışı fazlası
Batumi	May. 1996	7.234	+344	Art arda yıl — bölgesel kalıcılık
Menteş	Ara. 2009	7.256	+277	Ege kış fırtınası sistemi (bileşik)
Erdek	Ara. 2009	7.168	+250	Marmara eş zamanlı bileşik olay
Antalya II	Tem. 2007	7.175	+193	Termal genleşme + yüksek basınç

Antalya II'nin yaz anomalisi (+102 mm) diğer tüm istasyonların iki ila üç katıdır. Doğu Akdeniz'deki termal genleşme baskısının Marmara ve Ege'ye kıyasla çok daha belirgin olduğunu ortaya koymaktadır. Tüm istasyonlarda kış minimumu Şubat ayına karşılık gelirken yaz maksimumu Antalya II ve Erdek'te Temmuz, Menteş'te Ağustos olarak belirlenmiştir. Ege Denizi'nin ısınma soğuma gecikmesinin Akdeniz'e kıyasla yaklaşık bir ay daha uzun olduğu bu bulgulardan çıkarılmaktadır.

Marmara Denizi'nin yüksek yükseliş eğilimini (+8,11 mm/yıl) tetikleyen mekanizmalar arasında hava basıncı anomalileri ve gelgit kuvvetlerinin kombinasyonu ön plana çıkmaktadır. Bu durum, aynı havzada yürütülen ML tabanlı WL tahmin çalışmasının bulguları tarafından da desteklenmektedir (Ozturk & Altas, 2025).

Karadeniz'deki görece düşük modern trend (+0,80 mm/yıl, 1950–2018) ise bu havzada WL değişkenliğini büyük ölçüde belirleyen nehir deşarjı bileşeninin uzun dönemli ortalama üzerindeki baskısını yansıtıyor olabilir.

4. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Marmara Denizi'nde gözlemlenen +8,11 mm/yıl'lık oran küresel ortalamayı aşan bölgesel etkenler içerdiğine kuvvetle işaret etmektedir. Bu havzanın küçük hacmi Karadeniz'den gelen tatlı su debisindeki uzun dönemli değişimlere duyarlılığı ve boğazlardan geçen su kütlesinin mevsimsel asimetrisi söz konusu yüksek oranın bölgeye özgü açıklamalarını oluşturmaktadır. Nerem ve ark. (2018) tarafından küresel ölçekte belgelenen ivvelemenin Marmara'da çarpıcı biçimde yüksek bir tezahür göstermesi bu havzayı iklim araştırmaları için öncelikli bir izleme alanı hâline getirmektedir.

Batumi kaydının 1882–1950 döneminde negatif eğilim sergilemesi tek başına ele alındığında şaşırtıcı görünse de Fox-Kemper ve ark. (2021) tarafından derlenen küresel eğilim analizleriyle ve Karadeniz havzasındaki 20. yüzyıl öncesi yağış rejimi değişkenliğiyle örtüşmektedir. 1950 sonrasındaki pozitif dönüşüm iklim değişikliği bağlamında anlamlı bir sinyal olmakla birlikte kara çöküntüsü (subsidans) katkısının ayrıştırılması için uydu altimetre verisiyle doğrulama gerekmektedir.

Aralık 2009'da bileşik olayı çok istasyonlu izleme çerçevelerinin operasyonel önemini vurgulamaktadır. Zscheischler ve ark. (2020), bu tür eş zamanlı aşırı olayların kıyı yapıları üzerindeki toplam etkisinin tekil istasyon analizlerinden çok daha yüksek olabileceğine dikkat çekmektedir. Nitekim Ege ve Marmara'nın aynı anda etkilenmesi her iki havzanın erken uyarı sistemlerinin bağımsız tasarlanmasının yetersiz kalabileceğine işaret etmektedir.

Çalışmanın başlıca kısıtı istasyonlar arasındaki kayıt dönemi heterojenliğidir. Erdek, Antalya II ve Menteş yalnızca yaklaşık 25 yıllık dönemi kapsamakta bu durum trend tahmin güvenilirliğini sınırlamaktadır. Verilerin 2009 yılında sona ermesi nedeniyle 2010 sonrasındaki olası ivvelenme bu analizin kapsamı dışında kalmaktadır.

Türkiye çevresindeki deniz seviyesi dinamiklerinin dört farklı havzada sistematik biçimde ayrışan örüntüler izlediğini kanıtlamakta ve şu özgün katkıları sunmaktadır. İlk olarak, Türkiye kıyıları için gerçekleştirilen ilk kapsamlı dört havzalı karşılaştırmalı trend analizi, Marmara, Doğu Akdeniz, Ege ve Karadeniz hiyerarşisini istatistiksel olarak ortaya koymuştur. Batumi'nin 136 yıllık serisinde saptanan +2,13 mm/yıl'lık trend hızlanması (1950 kırılma noktası) bölgesel iklim değişikliği sinyali olarak belgelenmiştir (Church & White, 2011). Üçüncü olarak Mayıs 1995–1996 Doğu Karadeniz anomalisi ve Aralık 2009 Ege-Marmara bileşik olayı bu çalışmada ilk kez sistematik biçimde raporlanmıştır.

Gelecek araştırmalar için öncelikli konular şöyle sıralanabilir. Türkiye kıyı gelgit ağının 2009 sonrasını kapsayacak şekilde güncellenmesi, uydu altimetresiyle kara çöküntüsü düzeltmesi, bölgesel iklim modeli

çıktılarıyla koşullu aşırı olay olasılık projeksiyonları ve boğazlardan geçen debinin deniz seviyesi anomalileriyle eş zamanlılık analizi.

KAYNAKLAR

Church, J. A., & White, N. J. (2011). Sea-level rise from the late 19th to the early 21st century. Surveys in Geophysics, 32(4–5), 585–602. https://doi.org/10.1007/s10712-011-9119-1

Fox-Kemper, B., Hewitt, H. T., Xiao, C., Aðalgeirsdóttir, G., Drijfhout, S. S., Edwards, T. L., … Zika, J. D. (2021). Ocean, cryosphere and sea level change. In V. Masson-Delmotte ve ark. (Eds.), Climate Change 2021: The Physical Science Basis — IPCC AR6 WGI (ss. 1211–1362). Cambridge University Press.

Hirsch, R. M., & Slack, J. R. (1984). A nonparametric trend test for seasonal data with serial dependence. Water Resources Research, 20(6), 727–732. https://doi.org/10.1029/WR020i006p00727

Hüsrevoğlu, S., Şenkal, O., & Aydın, H. (2014). Sea level variations along the Black Sea coast of Turkey. Journal of Marine Systems, 135, 1–10. https://doi.org/10.1016/j.jmarsys.2014.02.005

Nerem, R. S., Beckley, B. D., Fasullo, J. T., Hamlington, B. D., Masters, D., & Mitchum, G. T. (2018). Climate-change-driven accelerated sea-level rise detected in the altimeter era. Proceedings of the National Academy of Sciences, 115(9), 2022–2025. https://doi.org/10.1073/pnas.1717312115

Ozturk, M., & Altas, F. (2025). Water level predictions with machine learning in enclosed, semi-enclosed, inland and open seas. Regional Studies in Marine Science, 90, 104448. https://doi.org/10.1016/j.rsma.2025.104448

Özgören, M., Özsoy, E., & Ünlüata, Ü. (2010). Sea level changes in the Eastern Mediterranean. Journal of Geophysical Research: Oceans, 115, C08048. https://doi.org/10.1029/2009JC005509

PSMSL. (2024). Permanent Service for Mean Sea Level: Obtaining tide gauge data. National Oceanography Centre. https://www.psmsl.org

Vousdoukas, M. I., Mentaschi, L., Voukouvalas, E., Verlaan, M., & Feyen, L. (2018). Global probabilistic projections of extreme sea levels show intensification of coastal flood hazard. Nature Communications, 9, 2360. https://doi.org/10.1038/s41467-018-04692-w

Zscheischler, J., Martius, O., Westra, S., Bevacqua, E., Raymond, C., Horton, R. M., … Vignotto, E. (2020). A typology of compound weather and climate events. Nature Reviews Earth & Environment, 1, 333–347. https://doi.org/10.1038/s43017-020-0060-z

SENARYO TABANLI NET-SIFIR LİMAN OPERASYONLARINA GEÇİŞ YOLLARI

Doç. Dr., Süleyman KÖSE[1]

[1]Abdullah Kanca Meslek Yüksekokulu, Karadeniz Teknik Üniversitesi, Türkiye, Deniz ve Gemi Mühendisliği, s.kose@ktu.edu.tr, 0000-0003-2940-7042

Özet

Net-sıfır emisyon hedeflerine ulaşılması, sürdürülebilir deniz taşımacılığı ve iklim değişikliğiyle mücadele açısından liman operasyonları için kritik bir zorluk olarak öne çıkmaktadır. Mevcut çalışmalar çoğunlukla tekil emisyon azaltım önlemlerine odaklanırken, alternatif karbonsuzlaşma stratejilerinin uzun vadeli net-sıfır hedeflerine katkısını değerlendiren geçiş yolu temelli analizler sınırlı kalmaktadır. Bu çalışmada, temsili bir genel liman senaryosu kullanılarak net-sıfır liman operasyonlarına yönelik geçiş yollarını değerlendirmek amacıyla senaryo tabanlı bir analiz çerçevesi geliştirilmiştir. Çalışmada mevcut operasyonel koşulları temsil eden bir referans senaryo oluşturulmuş ve kısmi elektrifikasyon, kıyı elektrifikasyonu ile temiz denizcilik yakıtlarının birlikte kullanımı ve çoklu teknolojik ve operasyonel müdahaleleri içeren entegre net-sıfır geçiş yolu olmak üzere üç farklı senaryo karşılaştırmalı olarak değerlendirilmiştir. Her bir senaryo için CO_2, NO_x ve SO_2 emisyon azaltım potansiyelleri hesaplanmış; önlenen emisyonlar ve net-sıfır hedeflerine katkı düzeyleri karşılaştırılmıştır. Sonuçlar, kısmi elektrifikasyonun sınırlı düzeyde azaltım sağladığını, buna karşın bütünleşik stratejilerin çok daha yüksek azaltım performansı sunduğunu göstermektedir. Entegre net-sıfır geçiş yolu, referans senaryoya göre CO_2'de yaklaşık %92, NO_x'te %88 ve SO_2'de %85 azaltım sağlayarak en yüksek performansı ortaya koymuştur. Bulgular, tekil önlemlerin artımlı iyileştirmeler sağlayabileceğini, ancak derin karbonsuzlaşma için elektrifikasyon, temiz yakıtlar ve operasyonel verimlilik uygulamalarının birlikte ele alınması gerektiğini göstermektedir. Çalışma, net-sıfır liman operasyonlarının tek bir teknoloji çözümüyle değil, geçiş yolları yaklaşımıyla değerlendirilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır. Bu yönüyle çalışma, alternatif karbonsuzlaşma senaryolarının değerlendirilmesi için aktarılabilir bir çerçeve sunmakta ve sürdürülebilir liman gelişimi için stratejik karar verme süreçlerine katkı sağlamaktadır.

Anahtar kelimeler: Net-sıfır emisyonlar, Liman karbonsuzlaşması, Senaryo tabanlı değerlendirme, Geçiş yolları

SCENARIO-BASED PATHWAYS TOWARD NET-ZERO PORT OPERATIONS

Abstract

Achieving net-zero emissions in port operations has emerged as a critical challenge for sustainable maritime transport and climate mitigation. While numerous studies have focused on individual emission reduction measures, comparatively limited attention has been given to pathway-based assessments evaluating how alternative decarbonization strategies can support long-term net-zero targets. This study develops a scenario-based assessment framework to evaluate transition pathways toward net-zero port operations using a representative generic port case. A reference operational scenario was established to represent current port emission conditions, and three transition pathways were comparatively assessed, including partial electrification, shore power combined with cleaner marine fuels, and an integrated net-zero pathway incorporating multiple technological and operational interventions. Emission reduction potentials for CO_2, NO_x, and SO_2 were estimated under each scenario and compared in terms of avoided emissions and progress toward net-zero targets. The results indicate that partial electrification provides moderate reductions, whereas combined strategies substantially improve mitigation performance. The integrated net-zero pathway achieved the highest reductions, reaching approximately 92% for CO_2, 88% for NO_x, and 85% for SO_2 relative to the reference scenario. Comparative findings further demonstrate that isolated mitigation measures may support incremental emission reductions, but deep decarbonization requires coordinated deployment of electrification, cleaner fuels, and operational efficiency improvements. The study highlights that net-zero port operations should be approached through transition pathways rather than single-technology solutions. In this context, scenario-based planning provides a practical framework for evaluating alternative decarbonization trajectories under uncertainty and supports strategic decision-making for sustainable port development. Overall, the findings contribute to the growing literature on port decarbonization by proposing a transferable pathway-oriented framework and emphasizing the importance of integrated strategies in achieving long-term net-zero ambitions in port operations.

Keywords: Net-zero emissions, Port decarbonisation, Scenario-based assessment, Transition pathways

1. INTRODUCTION

Ports play a critical role in global trade and maritime transport, but they also contribute significantly to greenhouse gas emissions and air pollutant releases. In recent years, increasing international pressure for maritime decarbonization and net-zero targets has accelerated interest in low-carbon and zero-carbon transition strategies across shipping and port operations (Anantharaman et al., 2025; Halpe et al., 2025).

Recent studies have emphasized that achieving net-zero emissions in maritime systems will require not only alternative fuels but also integrated operational and technological transformations. In this context, green hydrogen, ammonia, liquefied natural gas, electrification, and green maritime corridors have been identified as important components of long-term decarbonization strategies (Diamantakis et al., 2026; Vásquez Stanescu et al., 2026; Lyu et al., 2026). Similarly, electrified propulsion systems and smart-energy port solutions have increasingly been recognized as promising pathways for reducing emissions in port-related operations (Park, 2026; Kang and Park, 2026).

Despite these developments, much of the existing literature has focused on evaluating individual technologies or isolated mitigation measures. Comparatively limited attention has been given to pathway-oriented approaches assessing how combinations of alternative strategies may contribute to net-zero port operations. However, achieving deep decarbonization is increasingly understood as a transition challenge requiring integrated pathways rather than single-technology solutions (Halpe et al., 2025; Hakam and Wasesa, 2025).

Moreover, uncertainty regarding technology deployment, infrastructure requirements, and operational feasibility has increased interest in scenario-based assessment approaches for supporting strategic decarbonization planning. Scenario analysis has therefore emerged as a useful framework for evaluating alternative transition trajectories under uncertainty and for identifying robust pathways toward long-term sustainability goals (Hakam and Wasesa, 2025; Lyu et al., 2026).

In response to these gaps, this study develops a scenario-based framework to evaluate alternative pathways toward net-zero port operations using a representative generic port case. By comparing partial electrification, shore power and cleaner fuels, and integrated net-zero pathways, the study aims to contribute to the growing literature on port decarbonization and pathway-oriented transition planning.

1.1. Theoretical Framework

The theoretical basis of this study is grounded in three complementary perspectives: port decarbonization, transition pathway theory, and scenario-based assessment.

Port decarbonization literature increasingly suggests that emission reduction in port systems should be approached through integrated energy, infrastructure, and operational transformations rather than isolated

technological interventions (Halpe et al., 2025; Kang and Park, 2026). This perspective forms the foundation for evaluating net-zero transitions at the port level.

A second theoretical perspective derives from transition pathway approaches, which emphasize that long-term decarbonization depends on combinations of technologies, fuels, and operational strategies evolving over time. Recent studies on alternative maritime fuels, green shipping corridors, and integrated net-zero strategies support this pathway-oriented perspective (Diamantakis et al., 2026; Vásquez Stanescu et al., 2026; Lyu et al., 2026).

Within this framework, net-zero is viewed not as a single technological end-point but as a progressive transition pathway shaped by multiple interventions and strategic sequencing. This understanding underpins the scenario structure developed in this study.

A third perspective is provided by scenario-based assessment approaches, which are widely used to analyze alternative transition trajectories under uncertainty. Such approaches support comparative evaluation of potential decarbonization pathways and provide a structured basis for strategic decision-making (Hakam and Wasesa, 2025; Park, 2026).

Building on these perspectives, this study conceptualizes net-zero port operations as the outcome of staged transition pathways rather than isolated mitigation measures. The resulting framework links technological options, operational strategies, and scenario-based pathway assessment into an integrated approach for evaluating decarbonization alternatives.

2. METHODOLOGY

This study employs a scenario-based assessment framework to evaluate transition pathways toward net-zero emissions in port operations. A representative medium-sized commercial port was adopted as a generic case study to assess the emission reduction potential of alternative decarbonization strategies.

The methodological framework consists of three stages: definition of a reference transition scenario, development of net-zero pathways, and comparative assessment of decarbonization performance.

2.1. Decarbonization Reference Scenario

To evaluate alternative pathways toward net-zero port operations, a reference decarbonization scenario was established representing current operational conditions prior to transition interventions.

For the representative generic port considered in this study, annual emissions were assumed at 48,000 tons of CO_2, 1,150 tons of NO_x, and 280 tons of SO_2, providing the starting point for evaluating alternative transition pathways.

Reference emissions were represented through a conventional activity-based formulation:

$$E = A \times EF$$

where E denotes annual emissions, A represents activity level, and EF corresponds to the emission factor associated with port operations.

Emission reductions under alternative pathways were evaluated relative to this reference scenario.

2.2. Net-Zero Transition Pathways

Three decarbonization pathways were developed in addition to the reference scenario.

Scenario 1: Partial Electrification Pathway

This pathway assumes partial electrification of port service operations, particularly pilot and service vessels.

Assumed reductions include 30% for CO_2, 18% for NO_x, and 20% for SO_2.

Scenario 2: Shore Power and Cleaner Fuel Pathway

This pathway combines shore power applications during berth operations with cleaner low-carbon fuels.

Estimated reductions were assumed as 65% for CO_2, 55% for NO_x, and 60% for SO_2.

Scenario 3: Integrated Net-Zero Pathway

This pathway integrates port electrification, shore power systems, alternative fuels, and operational efficiency improvements.

It was assumed to achieve 92% CO_2 reduction, 88% NO_x reduction, and 85% SO_2 reduction.

Assumed reduction potentials are summarized in Table 1.

Table 1. Scenario assumptions and emission reduction potentials

Scenario	CO_2 Reduction (%)	NO_x Reduction (%)	SO_2 Reduction (%)
Partial Electrification	30	18	20
Shore Power + Cleaner Fuels	65	55	60
Integrated Net-Zero Pathway	92	88	85

2.3. Scenario Assessment

Scenario emissions were estimated as:

$$E_s = E_r (1 - r)$$

where E_s represents emissions under a transition scenario, E_r denotes emissions under the reference scenario, and r corresponds to the assumed reduction ratio.

Avoided emissions were calculated as:

$$AE = E_r - E_s$$

where AE denotes avoided emissions obtained through each decarbonization pathway.

This framework enables comparative assessment of incremental versus integrated transition pathways.

2.4. Assumptions and Limitations

This study is based on a generic port scenario and simplified reduction assumptions derived from representative literature-based pathways. The objective is to provide a transferable framework for evaluating alternative net-zero transition strategies.

3. RESULTS

The scenario-based assessment reveals substantial emission reduction potential under alternative net-zero transition pathways. Compared to the reference scenario, all evaluated pathways provide notable reductions, with integrated strategies delivering the highest decarbonization performance.

Estimated emissions under each pathway are presented in Table 2.

Table 2. Estimated emissions under alternative net-zero pathways

Scenario	CO_2 (t/year)	NO_x (t/year)	SO_2 (t/year)
Reference Scenario	48,000	1,150	280
Partial Electrification	33,600	943	224
Shore Power + Cleaner Fuels	16,800	518	112
Integrated Net-Zero Pathway	3,840	138	42

As shown in Table 2, partial electrification provides moderate reductions, whereas the combined application of shore power and cleaner fuels substantially improves emission mitigation performance.

The integrated net-zero pathway achieves the strongest reductions, corresponding approximately to 92% for CO_2, 88% for NO_x, and 85% for SO_2, indicating near-net-zero operational performance.

3.1. Emission Reduction Performance

Comparative reduction performances under the evaluated pathways are illustrated in Figure 1.

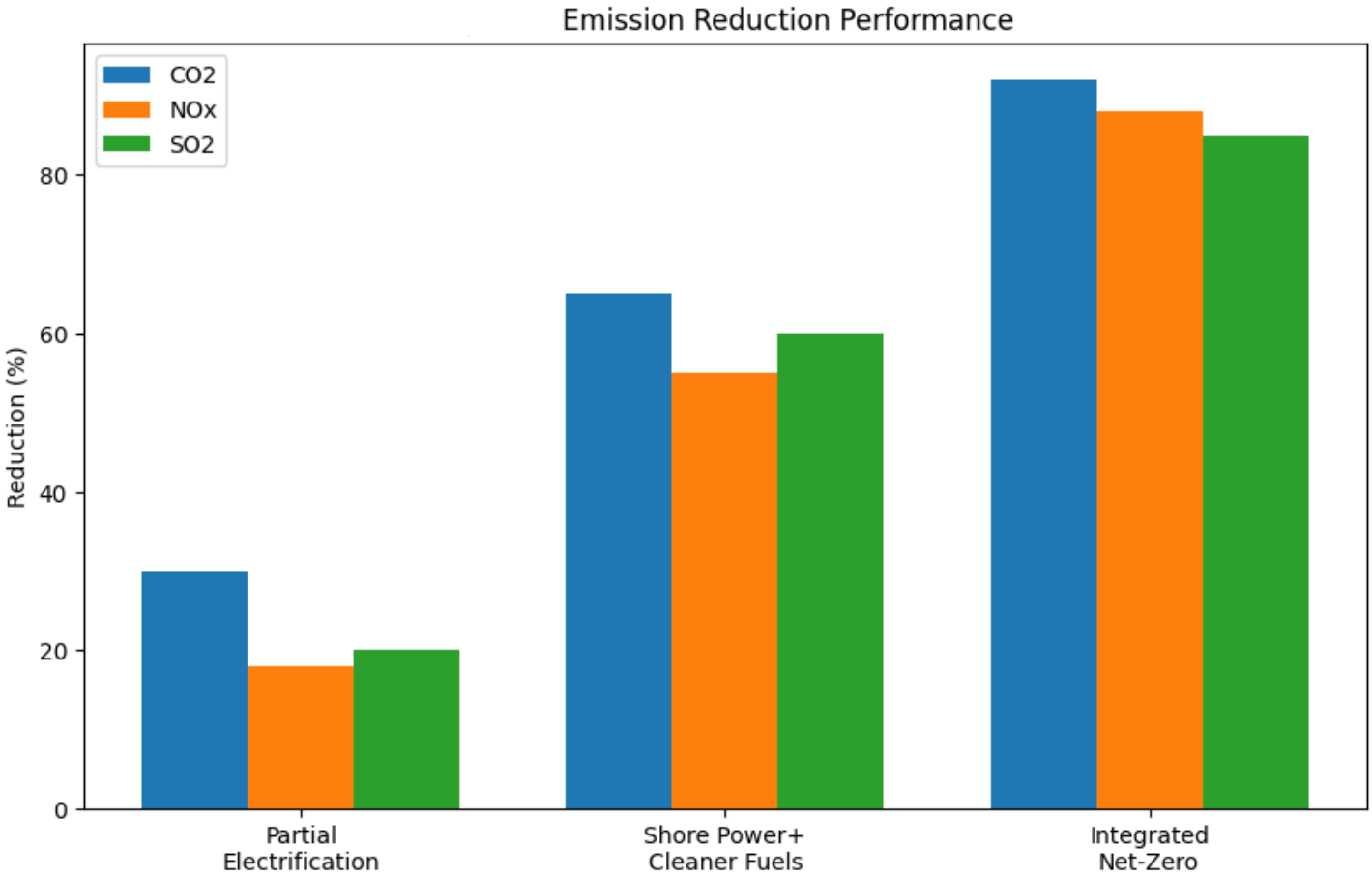

Figure 1. Emission reduction performance under alternative net-zero pathways

As shown in Figure 1, emission reductions increase progressively from partial electrification to integrated decarbonization strategies. While Scenario 1 provides relatively modest reductions, Scenarios 2 and 3 generate significantly higher mitigation outcomes.

The integrated pathway clearly outperforms isolated measures, suggesting that achieving deep decarbonization in port operations requires combined technological interventions rather than single-measure approaches.

Figure 1 further demonstrates that emission reduction performance differs among pollutants, with the highest reductions observed for CO_2 and NO_x under the integrated pathway.

These findings indicate that incremental improvements may support short-term mitigation, whereas integrated pathways are necessary for long-term net-zero targets.

3.2. Progress Toward Net-Zero Transition

The progression of decarbonization pathways toward net-zero port operations is conceptually illustrated in Figure 2.

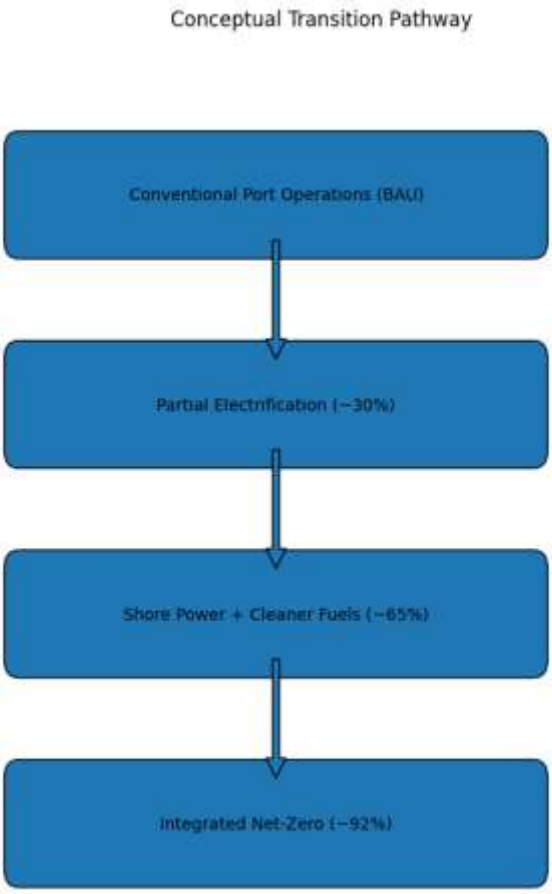

Figure 2. Conceptual transition pathway toward net-zero port operations

As illustrated in Figure 2, the transition toward net-zero port operations can be viewed as a staged progression from conventional operations toward increasingly integrated mitigation measures.

Partial electrification represents an initial reduction pathway, while the addition of shore power and cleaner fuels substantially accelerates decarbonization progress. The integrated pathway provides the highest contribution toward near-net-zero performance.

Figure 2 highlights that isolated measures may deliver incremental improvements, but coordinated deployment of electrification, cleaner fuels, and operational efficiency improvements offers the most effective long-term pathway.

Overall, the results indicate that achieving net-zero port operations is not dependent on a single technological solution, but rather on integrated transition pathways combining multiple mitigation strategies.

3.3. Discussion of Findings

The findings demonstrate that net-zero port operations cannot be achieved through isolated mitigation measures alone. Although partial electrification provides measurable reductions, its contribution remains limited compared to more integrated decarbonization pathways.

A key finding of the study is that combining multiple interventions significantly enhances emission reduction performance. As illustrated in Figure 1 and Figure 2, the integrated net-zero pathway consistently outperforms incremental strategies across all pollutants considered.

This result suggests that technological measures such as electrification or cleaner fuels, when implemented individually, may support short-term improvements but may be insufficient to meet long-term net-zero ambitions.

Another important implication is that pathway design matters as much as technology choice. The results indicate that coordinated deployment of multiple measures can generate synergistic benefits beyond those achieved through single interventions.

From a policy perspective, the findings support a transition from incremental emission control approaches toward integrated decarbonization planning in port operations.

In particular, strategies combining electrification, shore power, cleaner fuels, and operational efficiency improvements appear to offer the most realistic pathway toward deep emission reductions.

These findings are consistent with the broader view that achieving net-zero targets in maritime systems requires systemic transition strategies rather than isolated technological substitutions.

Overall, the study highlights that pathway-based planning may provide a more effective framework for port decarbonization than conventional single-measure mitigation approaches.

4. CONCLUSION, DISCUSSION AND RECOMMENDATIONS

This study evaluated alternative pathways toward net-zero emissions in port operations using a scenario-based assessment framework. The findings demonstrate that significant emission reductions can be achieved through progressive decarbonization strategies, with integrated pathways providing the strongest mitigation performance.

Among the evaluated scenarios, partial electrification provided moderate reductions, while the combined use of shore power and cleaner fuels substantially improved mitigation outcomes. The integrated net-zero pathway achieved the highest reductions across all pollutants considered, indicating that deep decarbonization in port operations requires coordinated and multi-dimensional transition strategies.

A key conclusion of the study is that achieving net-zero emissions cannot rely on isolated technological measures alone. Rather, successful decarbonization depends on integrated pathways combining electrification, alternative fuels, and operational efficiency improvements. In this sense, pathway-based planning appears more effective than incremental emission control measures for supporting long-term port sustainability goals.

From a policy perspective, the findings suggest that port decarbonization strategies should prioritize integrated transition planning rather than single-measure interventions. Electrification infrastructure, shore power systems, cleaner marine fuels, and operational optimization should therefore be considered complementary components of a broader net-zero strategy rather than independent solutions.

The study also indicates that scenario-based assessment frameworks can support early-stage planning for ports seeking to evaluate alternative transition options under uncertainty. In this context, expanding electrification investments, integrating cleaner fuels into transition planning, and adopting scenario-based decision support approaches may strengthen long-term decarbonization strategies in port operations.

Overall, this study contributes to the growing literature on port decarbonization by providing a transferable framework for evaluating pathways toward net-zero emissions. More broadly, the findings suggest that net-zero should be approached not as a single technology target, but as a transition pathway.

KAYNAKLAR

Anantharaman, M., Sardar, A., & Islam, R. (2025). Decarbonization of shipping and progressing towards reducing greenhouse gas emissions to net zero: A bibliometric analysis. Sustainability, 17(7), 2936.

Diamantakis, N., Xynopoulos, N., Sheth, J., Andresen, J., & Maroto-Valer, M. (2026). Alternative maritime fuels for net-zero shipping: A comprehensive operational, techno-economic and regulatory review. Hydrogen, 7(1), 36.

Hakam, D. F., & Wasesa, M. (2025). Advancing towards Indonesia's net zero emission goals: An in-depth multi-criteria decision making analysis of ship-loader operations in maritime transportation using interval type-2 fuzzy AHP and TOPSIS methods. Energy Reports, 14, 552–565.

Halpe, P., Adams, M., & Walker, T. R. (2025). Challenges and opportunities for ports in achieving net-zero emissions in maritime transport. Transportation Research Interdisciplinary Perspectives, 30, 101379.

Kang, M. J., & Park, S. (2026). The future of port logistics: Evaluating integrated smart-energy solutions for Yeosu Port's sustainability. The Journal of Distribution Science, 24(2), 109–118.

Khan, R. U., Yin, J., Wang, S., Hussein, M., Alqurashi, Y., & Al Sulaie, S. (2025). A system theoretic quantitative risk assessment for port ammonia bunkering operations. International Journal of Hydrogen Energy, 172, 151217.

Lyu, X., Jin, J. G., & Wang, Z. (2026). Towards net-zero shipping: A multi-level optimization model for green maritime corridors integrating bunker network, ship routes, and fleet deployment. Transportation Research Part E: Logistics and Transportation Review, 206, 104595.

Park, C. (2026). An environmental impact analysis of the transition to electric-propulsion ships toward net-zero shipping: A case study of vessels operated by a Korean shipping company. Journal of Marine Science and Engineering, 14(5), 505.

Vásquez Stanescu, C. L., Pérez-Cedeño, R., Hernández, J. C., & Batista, T. (2026). Global transition of energy vectors in the maritime sector: Role of liquefied natural gas, green hydrogen, and ammonia in achieving net zero by 2050. Energies, 19(2), 568.

UNDERSTANDING SOIL THERMAL REGIMES AND THEIR LINK TO AIR TEMPERATURE: EVIDENCE FROM KOSOVO

Assoc. prof. dr. Valbon Bytyqi*

***Department of Geography, Faculty of Mathematics and Natural Sciences, University of Prishtina, "Eqrem Çabej", st. no. 51, 10000 Prishtina, Republic of Kosovo**

Abstract

This study analyzes daily soil and air temperature data for 2021 in Ferizaj (Kosovo), provided by the Hydrometeorological Institute of Kosovo. Soil temperatures were measured at depths from 2 to 100 cm, alongside mean, maximum, and minimum air temperatures.

The results show clear seasonal variability. Winter months recorded air temperatures frequently below 0°C, with extremes near −14°C, while deeper soil layers remained relatively stable due to their insulating properties. In summer, air temperatures exceeded 35°C, and surface soil layers warmed significantly, especially at shallow depths. A distinct vertical gradient was observed: upper soil layers (2–10 cm) fluctuated strongly and closely followed air temperature, whereas deeper layers (50–100 cm) remained more stable and responded more slowly. Transitional seasons showed gradual thermal changes between extremes.

This study is important for understanding soil–atmosphere interactions, with implications for agriculture, climate analysis, and environmental management, highlighting both the sensitivity of surface soils and the stability of deeper layers..

Keywords: soil temperature, air temperature, seasonal variability, soil depth, climate interaction, Kosovo.

KÜTÜPHANE ÇALIŞMALARINDA MESLEK YÜKSEKOKULLARINDAKİ BÖLÜMLERDEN KATILIMIN ANALİZİ (ARAPGİR MESLEK YÜKSEKOKULU ÖRNEĞİ)

Doç. Dr., Ahmet Beyzade DEMİRPOLAT[1]/ Dr. Öğr. Üyesi, Muhammed Mustafa UYAR [2]

[1]Malatya Turgut Özal Üniversitesi, Enerji, ahmetb.demirpolat@ozal.edu.tr, 0000-0003-2533-3381

[2]Malatya Turgut Özal Üniversitesi, Enerji, muhammed.uyar@ozal.edu.tr, 0000-0001-9897-6279

Özet

Bu çalışmada, Meslek Yüksekokulu öğrencilerinin kütüphane kullanım alışkanlıkları bölüm bazında nicel veriler ışığında analiz edilmiştir. Araştırma kapsamında Arapgir Meslek Yüksekokulu'nda öğrenim gören ve kütüphaneyi aktif olarak kullanan öğrencilere ait veriler incelenmiş, öğrenciler yalnızca kayıtlı oldukları programlara göre sınıflandırılarak değerlendirilmiştir. Etik ilkeler doğrultusunda çalışmada öğrenci isimlerine yer verilmemiş, analizler tamamen bölüm bazlı gerçekleştirilmiştir. Elde edilen veriler doğrultusunda toplam 180 öğrenci kaydı incelenmiş olup, kütüphane kullanımının bölümlere göre önemli farklılıklar gösterdiği tespit edilmiştir. Buna göre en yüksek katılımın Büro Yönetimi (50 öğrenci, %27,8) bölümünde olduğu, bunu Muhasebe ve Vergi Uygulamaları (37 öğrenci, %20,6) ve Banka ve Sigortacılık (30 öğrenci, %16,7) bölümlerinin takip ettiği görülmüştür. Buna karşılık Mimarlık ve Şehir Planlama (3 öğrenci, %1,7), Otomotiv (4 öğrenci, %2,2) ve İş Makinaları (7 öğrenci, %3,9) bölümlerinde kütüphane kullanım oranlarının oldukça düşük seviyede kaldığı belirlenmiştir. Analizler sonucunda, kütüphane kullanımının özellikle teorik ders yoğunluğu yüksek olan bölümlerde daha fazla olduğu, uygulama ağırlıklı teknik bölümlerde ise daha sınırlı kaldığı ortaya konulmuştur. Ayrıca bölümlerin üniversiteye giriş puanları ile kütüphane kullanım oranları arasında dolaylı bir ilişki olduğu değerlendirilmiştir. Görece daha yüksek taban puanla öğrenci alan ve sözel/eşit ağırlık temelli programlarda kütüphane kullanım oranlarının daha yüksek olduğu; buna karşılık uygulama ağırlıklı ve daha düşük taban puanlı programlarda bu oranın azaldığı gözlemlenmiştir. Sonuç olarak, Meslek Yüksekokullarında kütüphane kullanım alışkanlıklarının bölüm türü, ders yapısı ve akademik yönelimle doğrudan ilişkili olduğu belirlenmiş; özellikle teknik programlarda bu alışkanlığın geliştirilmesine yönelik iyileştirme çalışmalarına ihtiyaç duyulduğu sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar kelimeler: Kütüphane Kullanımı, Meslek Yüksekokulu, Öğrenci Davranışı, Eğitim Analizi

AN ANALYSIS OF PARTICIPATION IN LIBRARY ACTIVITIES BY DEPARTMENTS AT VOCATIONAL COLLEGES (THE CASE OF ARAPGİR VOCATIONAL SCHOOL)

Abstract

This study looks at how vocational school students use the library. The analysis is based on data from students at Arapgir Vocational School. Only active library users were included. Students were grouped by their departments, and no personal details were shared. A total of 180 students were examined. The results show that library use changes depending on the department. Office Management had the highest number of users. Accounting and Tax Applications and Banking and Insurance also had high participation. However, some departments such as Architecture and Urban Planning, Automotive, and Construction Machinery had very low usage. It was observed that students in more theoretical programs visit the library more often. In contrast, students in technical programs use it less. There also seems to be a connection between entry scores and library use. Programs with higher scores tend to have more active users. In general, library usage is linked to the type of program and course structure. The study suggests that more effort is needed to encourage students in technical departments to use the library more.

Keywords: Library Usage, Vocational School, Student Behavior, Educational Analysis

1. GİRİŞ

Günümüzde bilgiye erişim, bireylerin akademik ve mesleki gelişiminde belirleyici bir unsur haline gelmiştir. Özellikle yükseköğretim düzeyinde öğrencilerin yalnızca ders materyalleri ile sınırlı kalmayıp, farklı kaynaklardan yararlanabilmesi akademik başarıyı doğrudan etkilemektedir. Bu bağlamda üniversite kütüphaneleri; basılı ve dijital kaynakları, çalışma ortamları ve araştırma olanakları ile öğrencilerin öğrenme süreçlerini destekleyen en önemli eğitim bileşenlerinden biri olarak öne çıkmaktadır. Kütüphaneler, öğrencilere sadece ders çalışabilecekleri fiziksel bir ortam sunmakla kalmayıp, aynı zamanda araştırma yapma, eleştirel düşünme ve bilgiye erişim becerilerini geliştirme açısından da önemli katkılar sağlamaktadır. Bu nedenle öğrencilerin kütüphane kullanım alışkanlıklarının incelenmesi, eğitim öğretim süreçlerinin etkinliğinin değerlendirilmesi açısından önemli bir gösterge olarak kabul edilmektedir. Meslek Yüksekokulları ise hem teorik hem de uygulamalı eğitimi bir arada sunan, iş gücü piyasasına nitelikli ara eleman yetiştirmeyi amaçlayan kurumlardır. Bu kurumlarda öğrenim gören öğrencilerin akademik ihtiyaçları, bulundukları programın yapısına göre farklılık gösterebilmektedir. Özellikle teorik derslerin yoğun olduğu programlarda öğrencilerin kütüphane kullanımına daha fazla yöneldiği; buna karşılık uygulama ağırlıklı teknik programlarda bu ihtiyacın daha sınırlı kaldığı düşünülmektedir. Bu farklılıkların ortaya konulması hem kütüphane hizmetlerinin geliştirilmesi hem de öğrencilerin akademik destek mekanizmalarının güçlendirilmesi açısından önem taşımaktadır. Ayrıca öğrencilerin kütüphane kullanım düzeyleri, dolaylı olarak akademik motivasyon, öğrenme alışkanlıkları ve başarı düzeyleri hakkında da fikir vermektedir. Bu çalışmada, Arapgir Meslek Yüksekokulu öğrencilerinin kütüphane kullanım durumları bölüm bazında analiz edilerek, bölümler arası farklılıklar ortaya konulmuştur. Elde edilen bulgular doğrultusunda, kütüphane kullanımını etkileyen faktörler değerlendirilmiş ve özellikle düşük kullanım oranına sahip bölümler için iyileştirme önerileri geliştirilmiştir.

2. YÖNTEM

Bu araştırmada, Arapgir Meslek Yüksekokulu öğrencilerinin kütüphane kullanım durumlarını analiz etmek amacıyla nicel araştırma yöntemi kullanılmıştır. Çalışmanın veri kaynağını, kütüphaneye gelen öğrencilere ait kayıtların yer aldığı Excel veri seti oluşturmaktadır. Söz konusu veri setinde öğrencilerin isimleri ve kayıtlı oldukları bölümler yer almakta olup, etik ilkeler gereği analiz sürecinde yalnızca bölüm bilgileri kullanılmış, öğrenci isimleri tamamen analiz dışı bırakılmıştır.

2.1 Veri Toplama ve Düzenleme Süreci

Araştırmada kullanılan ham veriler öncelikle detaylı bir ön işleme sürecinden geçirilmiştir. Bu kapsamda: Aynı bölümün farklı yazım şekilleri (örneğin kısaltmalar, yazım hataları vb.) standart hale getirilmiştir. Eksik veya

hatalı kayıtlar kontrol edilerek veri seti temizlenmiştir. Tüm öğrenciler ait oldukları programlara göre yeniden sınıflandırılmıştır. Bu işlemler sonucunda veriler toplam 9 farklı program altında toplanmıştır:

Büro Yönetimi

Muhasebe ve Vergi Uygulamaları

Banka ve Sigortacılık

Bilgisayar Programcılığı

Mekatronik

Elektrik

İş Makinaları

Otomotiv

Mimarlık ve Şehir Planlama

2.2 Veri Analiz Yöntemi

Araştırmada, kütüphane kullanım düzeylerini belirlemek amacıyla frekans (sıklık) analizi ve yüzdelik dağılım yöntemleri kullanılmıştır. Her bir bölümden kütüphaneye gelen öğrenci sayısı belirlenmiş ve toplam içindeki oranları hesaplanmıştır. Elde edilen veriler aşağıdaki analiz adımlarına göre değerlendirilmiştir:

Her bölüm için toplam öğrenci sayısının belirlenmesi

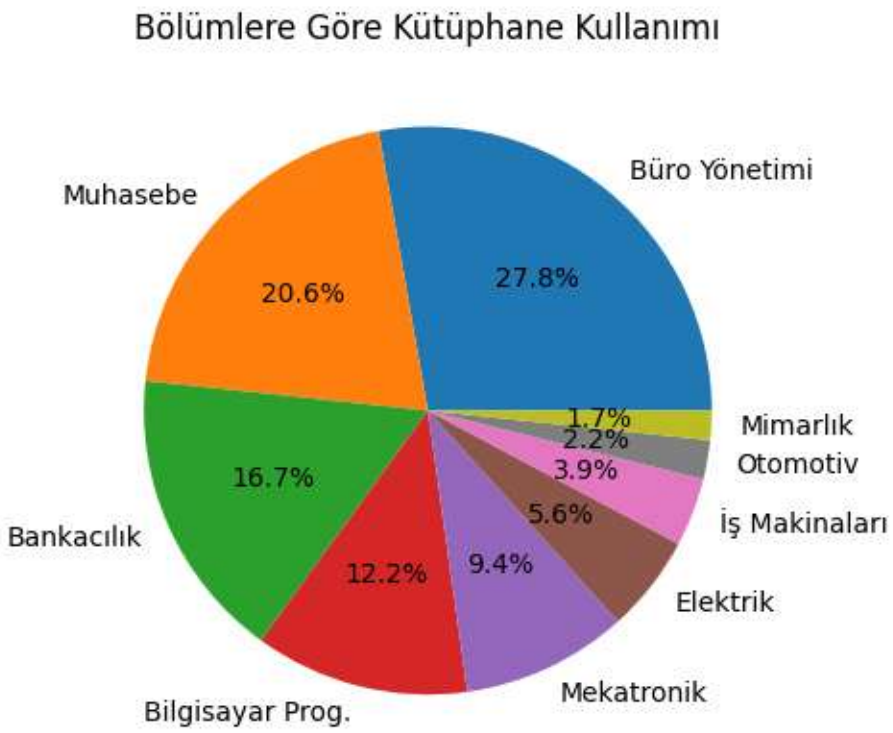
Toplam katılım içindeki yüzdelik oranların hesaplanması

Bölümler arası karşılaştırma yapılması

Elde edilen bulguların yorumlanması

2.3 Görselleştirme

Çalışmada elde edilen verilerin daha anlaşılır ve yorumlanabilir hale getirilmesi amacıyla pasta grafiklerinden yararlanılmıştır. Pasta grafikler, her bir bölümün toplam kütüphane kullanımındaki payını görsel olarak ortaya koymaktadır. Bölümlere göre kütüphane kullanım oranları şekil 1'de görülmektedir.

Şekil 1. Bölümlere Göre Kütüphane Kullanım Oranları (Genel Dağılım)

Bu grafikte 9 bölümün tamamı yer almakta olup, her bölümün toplam kullanım içindeki yüzdesi gösterilmektedir. Yüzdesel olarak Büro Yönetimi, Muhasebe, Bankacılık bölümleri yüksek yüzdelere sahiptir. Bilgisayar Programcılığı, Mekatronik bölümleri orta oranlara sahiptir. Düşük oranlara sahip programlar ise Elektrik, İş Makinaları, Otomotiv, Mimarlık olarak sıralanmaktadır. Bu grafik sayesinde kütüphane kullanımının hangi bölümlerde yoğunlaştığı açıkça görülmektedir. İkinci pasta grafikte bölümler iki ana grupta toplanarak analiz edilmiştir. Bu analizde bölümlerin teknik ve sosyal programlar olarak değerlendirilmiştir ve şekil 2'de görülmektedir.

Şekil 2. Teorik ve Teknik Bölümlerin Karşılaştırılması

Teorik ağırlıklı bölümler: Büro Yönetimi, Muhasebe, Bankacılık, Teknik/uygulamalı bölümler: İş makineleri, Otomotiv, Mekatronik, Elektrik, Mimarlık ve Bilgisayar programlarıdır. Bu grafik, teorik ve uygulamalı eğitim veren programlar arasındaki kütüphane kullanım farkını daha net ortaya koymaktadır.

2.4 Genel Değerlendirme

Uygulanan yöntem sayesinde, kütüphane kullanım alışkanlıkları bölüm bazında sayısal olarak ortaya konulmuş ve görsel grafiklerle desteklenmiştir. Bu yaklaşım, hem akademik analizlerin daha anlaşılır hale gelmesini sağlamış hem de bölümler arası karşılaştırmayı kolaylaştırmıştır.

3. BULGULAR

3.1 Bölümlere Göre Kütüphane Kullanımı

Analiz sonucunda kütüphane kullanım sayıları aşağıdaki şekilde belirlenmiştir:

Büro Yönetimi: 50 öğrenci

Muhasebe ve Vergi Uygulamaları: 37 öğrenci

Banka ve Sigortacılık: 30 öğrenci

Bilgisayar Programcılığı: 22 öğrenci

Mekatronik: 17 öğrenci

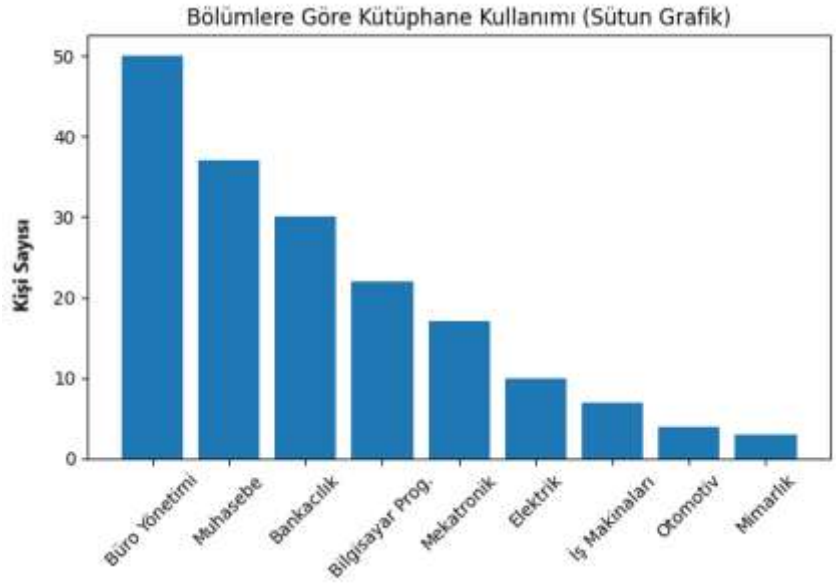
Elektrik: 10 öğrenci

İş Makinaları: 7 öğrenci

Otomotiv: 4 öğrenci

Mimarlık ve Şehir Planlama: 3 öğrenci

Bölümlere göre kütüphane kullanımı sayılarını veren grafik şekil 3'de görülmektedir.

Şekil 3. Bölümlere göre kütüphane kullanımı sayıları

3.2 Değerlendirme

En yüksek katılım Büro Yönetimi bölümünde görülmüştür. Muhasebe ve Bankacılık gibi teorik ağırlıklı bölümlerde de kütüphane kullanımı yüksektir. Teknik ve uygulamalı bölümlerde (Otomotiv, İş Makinaları, Elektrik) kütüphane kullanım oranı daha düşüktür. Bu durum, teorik ders yoğunluğu ile kütüphane ihtiyacı arasında doğrudan bir ilişki olduğunu göstermektedir.

3.3 Üniversite Giriş Puanlarına Göre Analiz

Meslek yüksekokulu programları genel olarak TYT puanı ile öğrenci almakla birlikte, bölümlerin taban puanları ve tercih edilme düzeyleri farklılık göstermektedir.

Gözlemler:

Büro Yönetimi, Muhasebe ve Bankacılık gibi bölümler genellikle daha yüksek tercih edilme oranına ve görece daha yüksek taban puanlara sahiptir. Bu bölümlerdeki öğrencilerin kütüphane kullanım oranı da daha yüksektir. Teknik bölümlerde (Mekatronik, Elektrik, Otomotiv) ise uygulamalı eğitim ağırlıklı olduğu için kütüphane kullanımının daha düşük olduğu görülmektedir. Akademik başarı odaklı ve teorik ders yoğunluğu olan bölümlerde öğrenciler kütüphaneyi daha aktif kullanmaktadır. Daha düşük taban puanlı veya uygulama ağırlıklı bölümlerde öğrencilerin kütüphane kullanım alışkanlıklarının daha sınırlı olduğu söylenebilir.

4. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Bu çalışmada, Arapgir Meslek Yüksekokulu öğrencilerinin kütüphane kullanım alışkanlıkları bölüm bazında incelenmiş ve elde edilen veriler nicel olarak analiz edilmiştir. Yapılan değerlendirmeler sonucunda, öğrencilerin kütüphane kullanım düzeylerinin öğrenim gördükleri programın yapısına göre anlamlı farklılıklar gösterdiği ortaya konulmuştur. Elde edilen bulgular doğrultusunda aşağıdaki sonuçlara ulaşılmıştır:

Kütüphane kullanımı bölümler arasında belirgin farklılıklar göstermektedir. Toplam 180 öğrencilik veri setinde, kullanımın büyük bir kısmının belirli bölümlerde yoğunlaştığı görülmüştür. Özellikle Büro Yönetimi (%27,8), Muhasebe ve Vergi Uygulamaları (%20,6) ve Banka ve Sigortacılık (%16,7) bölümleri toplam kullanımın önemli bir kısmını oluşturmaktadır. Teorik ders yoğunluğu yüksek olan bölümlerde kütüphane kullanım oranlarının daha yüksek olduğu tespit edilmiştir. Bu durum, öğrencilerin ders çalışma, araştırma yapma ve sınavlara hazırlanma süreçlerinde kütüphane kaynaklarına daha fazla ihtiyaç duyduklarını göstermektedir. Teknik ve uygulamalı eğitim ağırlıklı bölümlerde (Mekatronik, Elektrik, Otomotiv, İş Makinaları vb.) kütüphane kullanım oranlarının belirgin şekilde düşük olduğu görülmüştür. Bu durum, söz konusu bölümlerde uygulamalı eğitimlerin ağırlıkta olması ve öğrencilerin zamanlarının büyük kısmını atölye, laboratuvar ve saha çalışmalarında geçirmesi ile açıklanabilir. En düşük kullanım oranlarının Mimarlık ve Şehir Planlama (%1,7), Otomotiv (%2,2) ve İş Makinaları (%3,9) bölümlerinde olduğu belirlenmiştir. Bu durum, bu bölümlerdeki öğrencilerin kütüphaneden yeterince yararlanmadığını göstermektedir. Bölümlerin üniversiteye giriş taban puanları ile kütüphane kullanım oranları arasında dolaylı bir ilişki olduğu değerlendirilmiştir. Görece daha yüksek puanla öğrenci alan ve akademik başarı odaklı bölümlerde kütüphane kullanımının daha yaygın olduğu; buna karşılık daha düşük taban puanlı veya uygulama ağırlıklı bölümlerde bu kullanımın azaldığı gözlemlenmiştir. Genel olarak değerlendirildiğinde, kütüphane kullanım alışkanlıklarının öğrencilerin akademik yönelimleri, ders içerikleri ve çalışma ihtiyaçları ile doğrudan ilişkili olduğu sonucuna ulaşılmıştır.

Öneriler

Teknik ve uygulamalı bölümlerde kütüphane kullanımını artırmaya yönelik teşvik edici uygulamalar geliştirilmelidir. Bu kapsamda proje ödevleri, araştırma temelli çalışmalar ve kütüphane kullanımını zorunlu kılan akademik etkinlikler artırılabilir. Kütüphane kaynakları, yalnızca teorik alanlara değil, teknik bölümlere yönelik uygulamalı içeriklerle (teknik kitaplar, çizim kaynakları, dijital veri tabanları vb.) zenginleştirilmelidir. Öğrencilere eğitim hayatlarının başlangıcında kütüphane kullanımına yönelik oryantasyon programları düzenlenmeli ve bu alışkanlığın erken dönemde kazandırılması sağlanmalıdır. Akademik danışmanlar ve öğretim elemanları, öğrencileri aktif olarak kütüphane kullanımına yönlendirmeli ve ders içeriklerinde kütüphane kullanımını teşvik eden uygulamalara yer vermelidir. Kütüphane ortamı, özellikle teknik bölüm

öğrencilerinin ilgisini çekecek şekilde yeniden düzenlenmeli; grup çalışma alanları, dijital erişim noktaları ve uygulamaya yönelik kaynaklar artırılmalıdır. Gelecek çalışmalarda, öğrencilerin kütüphaneyi kullanım amaçları, kullanım süreleri ve akademik başarı ile ilişkisi gibi daha detaylı değişkenler de analiz edilerek daha kapsamlı sonuçlara ulaşılabilir. Sonuç olarak, Meslek Yüksekokullarında kütüphane kullanım alışkanlıklarının geliştirilmesi, öğrencilerin akademik başarılarının artırılması ve öğrenme süreçlerinin desteklenmesi açısından büyük önem taşımaktadır. Bu doğrultuda yapılacak iyileştirmeler, eğitim kalitesine doğrudan katkı sağlayacaktır.

Teşekkür

Anket çalışmamızın verilerinin toplanmasında gönüllü olarak yardımlarını bizden esirgemeyen Arapgir Meslek Yüksekokulu kütüphane sorumlusu Arzu AKKAYA'ya teşekkür ederiz.

KAYNAKLAR

ACRL (Association of College and Research Libraries). (2016). *Framework for information literacy for higher education*. American Library Association.

Aydın, S. (2018). *Meslek yüksekokullarında öğrenme süreçleri ve akademik destek mekanizmaları*. Eğitim Yayınları.

Çelik, M., & Yıldız, E. (2021). Öğrencilerin bilgiye erişim davranışları ve dijital kütüphane kullanımı. *Türk Kütüphaneciliği*, 35(3), 412–430.

Demir, A., & Karataş, H. (2020). Yükseköğretimde kütüphane kullanım alışkanlıklarının incelenmesi. *Akademik İncelemeler Dergisi*, 15(1), 78–92.

Kurbanoğlu, S. (2010). *Bilgi okuryazarlığı ve üniversite kütüphanelerinin rolü*. Hiperlink Yayınları.

OECD. (2019). *Education at a glance 2019: OECD indicators*. OECD Publishing.

Polat, C. (2017). Üniversite öğrencilerinin kütüphane kullanım sıklıkları üzerine bir araştırma. *Bilgi Dünyası*, 18(2), 233–250.

Şahin, L., & Koç, E. (2016). Eğitimde öğrenci davranışlarının analizi ve akademik başarı ilişkisi. *Eğitim Bilimleri Araştırmaları Dergisi*, 6(1), 101–118.

Uyar, M. M., Demirpolat, A. B., & Uyar, M. (2024). Atölye çalışmalarında meslek yüksekokullarında iş sağlığı ve güvenliği dersinin verilmesinin katkısı (Arapgir Meslek Yüksekokulu örneği). *BILSEL International Harput Scientific Researches Congress Bildiri Kitabı*.

Yılmaz, B. (2019). Üniversite kütüphanelerinin öğrenci başarısına etkisi. *Bilgi ve Belge Araştırmaları Dergisi*, 11(2), 45–60.

ENERJİ DEPOLAMA SİSTEMLERİNİN İNCELENMESİ VE ENERJİ SİSTEMLERİNE ETKİLERİ

Dr. Öğr. Üyesi, Muhammed Mustafa UYAR [1]/ Doç. Dr., Ahmet Beyzade DEMİRPOLAT [2]

[1]Malatya Turgut Özal Üniversitesi, Enerji, muhammed.uyar@ozal.edu.tr, 0000-0001-9897-6279

[2]Malatya Turgut Özal Üniversitesi, Enerji, ahmetb.demirpolat@ozal.edu.tr, 0000-0003-2533-3381

Özet

Enerji sistemlerinde üretim ile tüketim arasındaki dengenin sağlanması her geçen gün daha karmaşık hale gelmektedir. Bunun temel nedenlerinden biri, yenilenebilir enerji kaynaklarının yaygınlaşmasına rağmen bu kaynakların sürekli ve sabit üretim sağlayamamasıdır. Özellikle güneş ve rüzgâr enerjisi, doğaları gereği değişken bir üretim profiline sahiptir. Bu durum, üretilen enerjinin ihtiyaç duyulan zamanda kullanılabilmesi için depolanmasını gerekli kılmaktadır. Enerji depolama teknolojileri bu noktada önemli bir çözüm sunmaktadır. Güncel projeksiyonlar, önümüzdeki yıllarda depolama kapasitesinin hızlı bir artış göstereceğini ve küresel ölçekte ciddi seviyelere ulaşacağını ortaya koymaktadır. Bu gelişme, depolama sistemlerinin enerji altyapısındaki rolünü daha da güçlendirmektedir. Farklı depolama yöntemleri incelendiğinde, her birinin kendine özgü avantajları olduğu görülmektedir. Büyük ölçekli uygulamalarda pompalı hidroelektrik sistemler öne çıkarken, batarya teknolojileri daha hızlı tepki verebilme yetenekleriyle dikkat çekmektedir. Özellikle lityum-iyon bataryalar, yüksek enerji yoğunlukları sayesinde geniş bir kullanım alanı bulmuştur. Buna karşılık, hidrojen temelli depolama çözümleri daha düşük verimlilik değerlerine sahip olsa da, enerjinin uzun süre saklanabilmesi açısından önemli bir alternatif oluşturmaktadır. Depolama sistemlerinin bir diğer önemli katkısı ise elektrik şebekesinin işletilmesine sağladığı desteklerdir. Bu sistemler sayesinde ani talep değişimleri daha kolay yönetilebilmekte, enerji arzı daha dengeli hale getirilebilmektedir. Aynı zamanda yenilenebilir enerji kaynaklarının sisteme entegrasyonu daha sorunsuz bir şekilde gerçekleştirilebilmektedir. Genel olarak değerlendirildiğinde, enerji depolama teknolojilerinin gelecekte enerji sistemlerinin vazgeçilmez bir parçası olacağı anlaşılmaktadır. Özellikle farklı teknolojilerin birlikte kullanıldığı hibrit çözümler ve yeni nesil depolama yaklaşımları, daha esnek ve güvenilir enerji altyapılarının oluşturulmasında belirleyici olacaktır.

Anahtar kelimeler: Enerji depolama, batarya sistemleri, hidrojen enerjisi, yenilenebilir enerji, enerji verimliliği

AN ANALYSIS OF ENERGY STORAGE SYSTEMS AND THEIR IMPACT ON ENERGY SYSTEMS

Abstract

Energy demand is increasing, and managing this demand is not easy anymore. One important reason is the use of renewable energy. Sources like solar and wind are not stable all the time. Sometimes they produce too much energy, and sometimes not enough. Because of this, storing energy becomes necessary. Energy storage systems help keep this balance. Experts expect that storage capacity will grow quickly in the future. This means these systems will be used more often. There are several types of storage. Pumped hydro systems are used for large amounts of energy. Batteries are faster and more flexible. Lithium-ion batteries are common because they are efficient and compact. Hydrogen storage is not very efficient, but it can keep energy for a long time.Storage systems also help the electricity network. They reduce sudden changes and make the system more stable. They also support the use of renewable energy. In conclusion, energy storage will be very important in the future. New technologies and combined systems will improve energy systems and make them more reliable.

Keywords: Energy storage, battery systems, hydrogen energy, renewable energy, energy efficiency

1. GİRİŞ

Enerjiye olan talep, teknolojik gelişmeler ve nüfus artışı ile birlikte hızla artmaktadır. Bu durum, enerji üretimi kadar enerji depolama konusunu da önemli hale getirmiştir. Özellikle güneş ve rüzgâr gibi yenilenebilir enerji kaynaklarının kesintili yapısı, enerji depolama sistemlerine olan ihtiyacı artırmaktadır. Enerji depolama sistemleri, üretilen enerjinin ihtiyaç duyulan zamanda kullanılmasını sağlayarak enerji arz-talep dengesini düzenlemekte ve enerji sistemlerinin verimliliğini artırmaktadır. Bu nedenle, enerji depolama teknolojileri modern enerji sistemlerinin temel bileşenlerinden biri haline gelmiştir.

2. ENERJİ DEPOLAMA SİSTEMLERİNİN TEMELLERİ

2.1 Enerji Depolamanın Tanımı ve Önemi

Enerji depolama, enerjinin farklı bir formda saklanarak daha sonra kullanılmak üzere muhafaza edilmesi sürecidir. Bu sistemler, enerji arzındaki dalgalanmaları dengeleyerek sistem güvenilirliğini artırır.

Enerji depolamanın başlıca avantajları şunlardır:

Enerji sürekliliğinin sağlanması

Yenilenebilir enerji entegrasyonunun kolaylaştırılması

Pik yüklerin dengelenmesi

Enerji maliyetlerinin düşürülmesi

2.2 Enerji Depolama Sistemlerinin Amaçları

Enerji depolama sistemleri şu amaçlarla kullanılmaktadır:

Enerji arz güvenliğini sağlamak

Şebeke stabilitesini artırmak

Enerji verimliliğini yükseltmek

Yenilenebilir enerji kullanımını desteklemek

3. ENERJİ DEPOLAMA TEKNOLOJİLERİ

3.1 Enerji Depolama Teknolojilerinin Karşılaştırılması

Enerji depolama teknolojileri, fiziksel, elektrokimyasal ve kimyasal yöntemler olarak sınıflandırılmaktadır. Bu sistemlerin performansı; enerji yoğunluğu, güç yoğunluğu, çevrim ömrü ve maliyet gibi parametrelere bağlıdır. Enerji Depolama Teknolojilerinin Karşılaştırılmasına ait veriler tablo 1'de görülmektedir.

Tablo 1. Enerji Depolama Teknolojilerinin Karşılaştırılması

Teknoloji	Enerji Yoğunluğu	Verim (%)	Ömür	Kullanım Alanı
Pompalı Hidro	Düşük	70–85	Çok uzun	Şebeke
Li-ion Batarya	Yüksek	85–95	Orta	EV, şebeke
Hidrojen	Çok yüksek	30–50	Uzun	Endüstri
Termal Depolama	Orta	50–90	Uzun	CSP

Tablo 1'den görüleceği üzere batarya sistemleri yüksek verim sunarken, hidrojen sistemleri uzun süreli depolamada avantajı sağlamaktadır.

4. BATARYA SİSTEMLERİ VE ÇALIŞMA PRENSİBİ

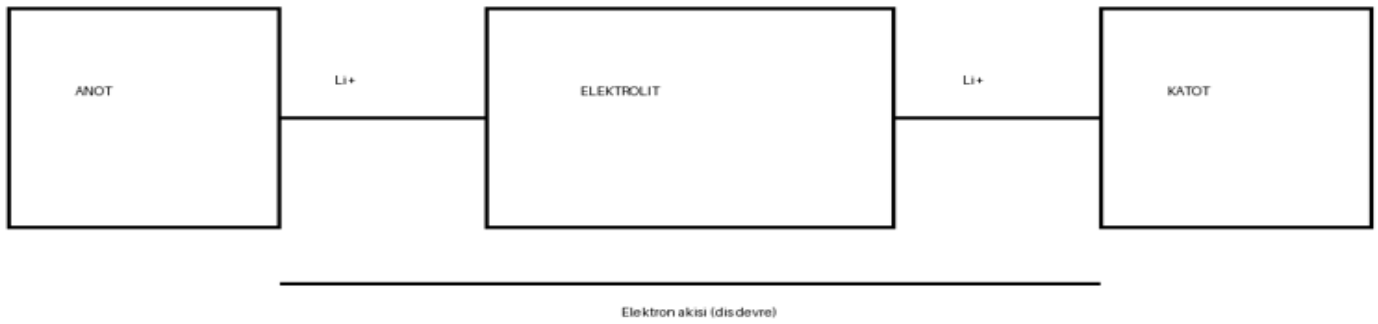
Bataryalar, kimyasal enerjiyi elektrik enerjisine dönüştüren sistemlerdir. Temel bileşenleri:

Anot

Katot

Elektrolit

Bataryalarda enerji dönüşümü sırasında ısı oluşumu meydana gelir. Bu durum performans kaybına ve güvenlik risklerine neden olabilir. Bu nedenle termal yönetim sistemleri büyük önem taşır. Lityum-iyon batarya çalışma prensibi Şekil 1'de görülmektedir.

Anot → Li^+ iyonları → Elektrolit → Katot

Elektronlar → dış devre → enerji üretimi

Şekil 1. Lityum-iyon batarya çalışma prensibi

Şarj sırasında iyonlar anot tarafına, deşarj sırasında katot tarafına hareket eder. Batarya teknolojilerinin karşılaştırılması tablo 2'de görülmektedir.

Tablo 2. Batarya Teknolojilerinin Karşılaştırılması

Batarya Türü	Avantaj	Dezavantaj
Li-ion	Yüksek enerji yoğunluğu	Maliyet
Kurşun-asit	Ucuz	Düşük ömür
NiMH	Güvenli	Düşük verim

Teknik Analiz olarak değerlendirildiğinde; Enerji yoğunluğu: 150–250 Wh/kg, Çevrim ömrü: 500–2000 döngü, Şarj süresi: 1–4 saat. Bu değerler uygulamaya göre değişkenlik gösterebilmektedir.

5. ENERJİ DEPOLAMA VE ELEKTRİK ŞEBEKELERİ

Enerji depolama sistemleri, özellikle akıllı şebekelerde kritik rol oynamaktadır. Temel Fonksiyonlar: Frekans kontrolü, Gerilim stabilizasyonu, Yük dengeleme

Enerji depolama sisteminin şebekeye entegrasyonu şekil 2'de görülmektedir.

Güneş/Rüzgâr → Depolama → Şebeke → Tüketici

Şekil 2. Enerji depolama sisteminin şebekeye entegrasyonu

Depolama sistemi, üretim ve tüketim arasındaki zaman farkını ortadan kaldırır. Ayrıca yenilenebilir enerji kaynaklarının şebekeye entegrasyonunu kolaylaştırır. Enerji depolama sistemlerinin şebeke performansına etkisi yalnızca enerji dengeleme ile sınırlı değildir. Aynı zamanda ani yük değişimlerinde sistem kararlılığını artırarak enerji kalitesinin iyileştirilmesine katkı sağlar. Bu durum özellikle mikro şebekeler ve dağıtık üretim sistemleri açısından büyük önem taşımaktadır.

6. ENDÜSTRİYEL UYGULAMALAR VE GÜVENLİK

Enerji depolama sistemleri birçok sektörde kullanılmaktadır:

Kullanım Alanları: Elektrikli araçlar, Yenilenebilir enerji santralleri, Mikro şebekeler, Endüstriyel tesisler

Güvenlik Analizi:Batarya sistemlerinde en kritik riskler: Termal kaçak (thermal runaway), Kısa devre, Aşırı şarj

Güvenlik Riskleri ve Önlemlerin karşılaştırmasına ait veriler tablo 3'de görülmektedir.

Tablo 3. Güvenlik Riskleri ve Önlemler

Risk	Sebep	Önlem
Termal kaçak	Aşırı ısınma	Soğutma sistemi
Patlama	Gaz oluşumu	Basınç kontrolü
Yangın	Kısa devre	BMS kullanımı

7. TEKNOLOJİK GELİŞMELER VE MALİYET ANALİZİ

Son yıllarda özellikle batarya teknolojilerinde önemli gelişmeler yaşanmıştır.Batarya maliyetleri %80 azalmıştır. Enerji yoğunluğu artmıştır. Şarj süreleri kısalmıştır. Batarya maliyetlerindeki düşüşün temel nedenleri arasında seri üretim, malzeme teknolojilerindeki gelişmeler ve elektrikli araç pazarının büyümesi yer almaktadır. Bu gelişmeler, enerji depolama sistemlerinin ekonomik olarak daha erişilebilir hale gelmesini sağlamaktadır. Teknoloji Gelişim Karşılaştırması tablo 4'de verilmiştir.

Tablo 4. Teknoloji Gelişim Karşılaştırması

Yıl	Maliyet ($/kWh)	Enerji Yoğunluğu
2010	1000	100 Wh/kg
2020	150	250 Wh/kg
2025	<100	300+ Wh/kg

8. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Bu çalışmada enerji depolama sistemleri; teknolojik yapı, performans kriterleri ve uygulama alanları açısından kapsamlı olarak incelenmiştir. Elde edilen bulgular, farklı depolama teknolojilerinin belirli uygulama alanlarına göre avantaj sağladığını ortaya koymaktadır. Batarya enerji depolama sistemleri, yüksek verim (%85–95) ve hızlı tepki süreleri sayesinde özellikle kısa süreli enerji dengeleme uygulamalarında öne çıkmaktadır. Ancak sınırlı çevrim ömrü ve termal yönetim gereksinimi, bu sistemlerin en önemli dezavantajları arasında yer almaktadır. Buna karşın, hidrojen enerji depolama sistemleri düşük verim değerlerine sahip olmasına rağmen uzun süreli enerji depolama ve büyük ölçekli enerji yönetimi açısından stratejik bir alternatif olarak değerlendirilmektedir. Pompalı hidroelektrik enerji depolama sistemleri ise yüksek kapasite ve uzun ömür avantajı ile şebeke ölçekli uygulamalarda halen en güvenilir teknolojilerden biri olmayı sürdürmektedir. Bununla birlikte coğrafi kısıtlar ve yüksek ilk yatırım maliyeti, bu sistemlerin yaygın kullanımını sınırlamaktadır. Çalışmada ayrıca enerji depolama sistemlerinin elektrik şebekeleri üzerindeki etkileri analiz edilmiştir. Elde edilen sonuçlara göre, enerji depolama sistemleri; frekans regülasyonu, gerilim stabilizasyonu, pik yük yönetimi gibi kritik şebeke fonksiyonlarında önemli katkılar sağlamaktadır. Özellikle yenilenebilir enerji kaynaklarının kesintili üretim karakteristiği göz önüne alındığında, enerji depolama sistemlerinin şebeke entegrasyonu için zorunlu hale geldiği anlaşılmaktadır. Literatürde yer alan çalışmalarla karşılaştırıldığında, batarya teknolojilerinde gözlenen maliyet düşüşlerinin enerji depolama sistemlerinin yaygınlaşmasını

hızlandırdığı görülmektedir. Bununla birlikte, sistem seçimi yapılırken yalnızca verim değil; maliyet, ömür, güvenlik, uygulama ölçeği gibi çok kriterli değerlendirme yapılması gerekmektedir. Hibrit enerji depolama sistemleri (batarya + hidrojen) üzerine çalışmalar artırılmalıdır Batarya sistemlerinde termal yönetim teknolojileri geliştirilmelidir. Şebeke entegrasyonu için akıllı kontrol algoritmaları uygulanmalıdır. Yerli enerji depolama teknolojilerinin geliştirilmesi teşvik edilmelidir.

KAYNAKLAR

Thellufsen, J. Z., Lund, H., Sorknæs, P., Østergaard, P. A., Chang, M., Drysdale, D., ... & Sperling, K. (2020). Smart energy cities in a 100% renewable energy context. Renewable and Sustainable Energy Reviews, 129, 109922.

Chen, H., Cong, T. N., Yang, W., Tan, C., Li, Y., & Ding, Y. (2009). Progress in electrical energy storage system: A critical review. Progress in natural science, 19(3), 291-312.

Dunn, B., Kamath, H., & Tarascon, J. M. (2011). Electrical energy storage for the grid: a battery of choices. Science, 334(6058), 928-935.

Ibrahim, H., Ilinca, A., & Perron, J. (2008). Energy storage systems—Characteristics and comparisons. Renewable and sustainable energy reviews, 12(5), 1221-1250.

Zakeri, B., & Syri, S. (2015). Electrical energy storage systems: A comparative life cycle cost analysis. Renewable and sustainable energy reviews, 42, 569-596.

CERRAHİ HEMŞİRELİĞİNDE YAPAY ZEKÂ TABANLI KONUŞMA TANIMA (SR) VE DOĞAL DİL İŞLEME (NLP) UYGULAMALARI

Sena UZUNTARLA[1]/ Satı ARDIÇ[2] / Dr. Öğr. Üyesi Rabia GÖRÜCÜ[3]

[1]Karabük Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Hemşirelik Bilimi Anabilim Dalı, 2528302019@ogrenci.karabuk.edu.tr , 0009-0006-9047-8957

[2]Karabük Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Hemşirelik Bilimi Anabilim Dalı, 2528302003@ogrenci.karabuk.edu.tr , 0009-0008-9356-306X

[3]Karabük Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Cerrahi Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı, rabiagorucu@karabuk.edu.tr , 0000-0001-8272-7710

Özet

Modern sağlık sistemlerinde gelişen teknoloji, hemşirelik bakımının kalitesini artırmakta ve klinik işlerin daha verimli yürümesini sağlamaktadır. Bu derleme, cerrahi hemşireliğinde kullanılan yapay zekâ temelli Konuşma Tanıma (Speech Recognition, SR) ve Doğal Dil İşleme (Natural Language Processing, NLP) teknolojilerinin kullanım alanlarını, klinik faydalarını ve uygulama sürecinde karşılaşılan zorlukları güncel literatür doğrultusunda incelemeyi amaçlamaktadır. Bu kapsamda, cerrahi sürecin ameliyat öncesi, sırası ve sonrası evrelerinde bu teknolojilerin üstlendiği roller analiz edilmiştir. Konuşma Tanıma, insan konuşmasını dijital sinyallere dönüştürerek bu sinyalleri metne çeviren veya önceden tanımlanmış komutları algılayan bir yapay zekâ teknolojisidir. Doğal Dil İşleme ise bilgisayarların insan dilini (yazılı veya sözlü) anlama, yorumlama ve üretme yeteneği kazanmasını sağlayan bir yapay zekâ alt dalıdır. Bu sistemler, insan konuşmasının bilgisayarlar tarafından anlaşılabilmesini sağlamak amacıyla ses dalgalarını analiz ederek anlamlı dil birimlerine dönüştürmektedir. Güncel çalışmalar, konuşma tanıma sistemlerinin özellikle ameliyathane gibi sterilitenin kritik olduğu ortamlarda hemşirelerin eller serbest şekilde gerçek zamanlı ve kesintisiz dokümantasyon yapabilmesine olanak sağlayarak iş akışını desteklediğini göstermektedir. Doğal Dil İşleme uygulamalarının ise hastane bilgi sistemlerinde yer alan büyük ve karmaşık verileri analiz ederek cerrahi komplikasyonlara (örneğin enfeksiyon, anastomoz kaçağı) yönelik erken risk öngörüsü sağlayabildiği bildirilmektedir. Bu iki teknolojinin birlikte kullanımı, klinik dokümantasyon süreçlerini hızlandırmakta, veri doğruluğunu artırmakta ve karar destek mekanizmalarını güçlendirmektedir. Bununla birlikte, hasta verilerinin gizliliği, gürültülü klinik ortamlarda konuşma tanıma doğruluğunun etkilenmesi ve yüksek kurulum maliyetleri gibi sınırlılıklar bu teknolojilerin yaygın kullanımını zorlaştırmaktadır. Sonuç olarak, yapay zekâ destekli bu sistemler cerrahi hemşireliğinde bakım kalitesini artıran ve klinik karar verme süreçlerini destekleyen önemli araçlar olup, etkin kullanım için kullanıcı odaklı tasarım, eğitim ve güçlü dijital altyapı ile desteklenmelidir.

Anahtar kelimeler: Cerrahi hemşireliği, Yapay zekâ, Konuşma tanıma, Doğal dil işleme, İnovasyon.

ARTIFICIAL INTELLIGENCE-BASED SPEECH RECOGNITION (SR) AND NATURAL LANGUAGE PROCESSING (NLP) APPLICATIONS IN SURGICAL NURSING

Abstract

In modern healthcare systems, advancing technology improves the quality of nursing care and enables clinical processes to be carried out more efficiently. This review aims to examine the applications, clinical benefits, and implementation challenges of artificial intelligence–based Speech Recognition (SR) and Natural Language Processing (NLP) technologies in surgical nursing, based on current literature. In this context, the roles of these technologies across the preoperative, intraoperative, and postoperative phases of the surgical process were analyzed. Speech Recognition is an artificial intelligence technology that converts human speech into digital signals and transforms these signals into text or detects predefined commands. Natural Language Processing, on the other hand, is a subfield of artificial intelligence that enables computers to understand, interpret, and generate human language (written or spoken). These systems analyze sound waves and transform them into meaningful linguistic units, allowing computers to process human speech. Recent studies indicate that speech recognition systems support clinical workflow by enabling nurses to perform hands-free, real-time, and uninterrupted documentation, particularly in sterile environments such as operating rooms. NLP applications have been shown to analyze large and complex datasets within hospital information systems and provide early predictions of surgical complications, such as infections or anastomotic leakage. The combined use of these technologies accelerates clinical documentation processes, improves data accuracy, and strengthens decision-support mechanisms. However, challenges such as data privacy concerns, reduced accuracy of speech recognition in noisy clinical environments, and high implementation costs limit the widespread adoption of these technologies. In conclusion, AI-supported systems are valuable tools in surgical nursing that enhance the quality of care and support clinical decision-making processes. Their effective implementation requires user-centered design, adequate training, and robust digital infrastructure.

Keywords: Surgical nursing, Artificial intelligence, Speech recognition, Natural language processing, Innovation.

1. GİRİŞ

Günümüz sağlık uygulamalarında, yapay zekâ sistemleri; klinik tanı koyma, bakım planlaması ve iş akışlarının düzenlenmesi gibi süreçlerde giderek daha fazla rol üstlenmektedir. Bu teknolojik entegrasyon; hemşirelik uygulamalarının niteliğini ve kalitesini artırmakta, mesleki uygulama standartlarını yeniden yapılandırmakta ve iş yükünü düşürmektedir (Chang ve ark., 2022; Martinez-Ortigosa ve ark., 2023; Rony ve ark., 2025; Topaz ve ark., 2019). Hemşirelerin kullandığı elektronik kayıt sistemleri, karmaşık ve düzensiz bir yapıya sahip olduğu için evrak işlerine çok zaman harcanmasına neden olarak hastalara ayrılan bakım süresi azaltmaktadır (Abdelmohsen ve Al-jabri, 2025; Falcetta ve ark., 2023). Söz konusu sistemler; sesli verilerin ve serbest metin formatındaki hemşirelik raporlarının sistematik biçimde işlenmesi aracılığıyla hem kayıt hızını artırmakta hem de hasta güvenliğini destekleyen veri odaklı bir altyapı oluşturmaktadır (Falcetta ve ark., 2023; Guzmán-García ve ark., 2021; Le ve ark., 2024). Yapay zekânın alt alanları arasında değerlendirilen doğal dil işleme (Natural Language Processing, NLP) ve konuşma tanıma/otomatik konuşma tanıma (Speech Recognition/Automatic Speech Recognition, SR/ASR), günümüz bilişim sistemlerinin dil temelli işlem kapasitesini genişleten kritik teknolojiler olarak öne çıkmaktadır (Balloch ve ark., 2024; Perkins ve ark., 2024). Konuşma tanıma (SR) sistemleri, sözlü dilin otomatik olarak tanınması ve yapılandırılmış metne dönüştürülmesi işlevini üstlenmektedir. Sesli asistanlardan klinik dikte uygulamalarına kadar pek çok alanda işlevselleşen bu sistemler; konuşma verisini metinsel formata çevirerek hem veri aktarım sürecini hızlandırmakta hem de dokümantasyon standartlarını iyileştirmeyi amaçlamaktadır (Goss ve ark., 2019; Kernberg ve ark., 2024). Doğal dil işleme (NLP) uygulamaları ise; insan dilinin algılanması, yorumlanması, anlamsal çözümlenmesi ve üretilmesi süreçlerini kapsayan ileri düzey bir teknolojik altyapıyı ifade etmektedir. NLP tabanlı sistemler, verilerin analitik çıktılara dönüştürülmesinde giderek daha fazla kullanıldığı görülmektedir (Sasanelli ve ark., 2023).

Cerrahi hemşireliği bağlamında bu teknolojiler, ameliyat sırası, öncesi ve sonrası uygulamalarda hem iş akışını kolaylaştırmakta hem de hata riskini azaltmaya katkı sağlamaktadır (Macieira ve ark., 2026). Özellikle "Time-out" (mola) prosedürlerinde yapay zeka, süreci dinleyen bir dijital denetçi olarak görev yapmakta; yanlış taraf cerrahisi gibi insan kaynaklı hataları saptadığında görsel-işitsel uyarılar vererek müdahale etmektedir (Jeun ve ark., 2025). Yaşanan teknolojik ilerlemelere karşın; ortam gürültüsü, hatalı çeviriler, karmaşık tıbbi dil ve veri güvenliği endişeleri bu sistemlerin klinik ortama tam olarak uyum sağlamasını zorlaştırmaktadır (Alex ve Sebastian, 2025; Hayran, 2025).

Bu derleme; ameliyat öncesi, sırası ve sonrasında kullanılan yapay zeka sistemlerinin hemşirelik kayıtlarına ve hasta güvenliğine etkilerini, teknik kısıtlılıkları ve gelecekteki potansiyelini analiz incelemektedir.

1.2. Ameliyat Öncesi Dönemde SR ve NLP Uygulamaları

Ameliyat öncesi dönem; hasta seçimi, risk analizi ve hazırlık süreçlerinin bir arada yürüdüğü, hata riskinin yüksek olduğu kritik bir evredir (Sharifzadeh ve ark., 2025). Bu bağlamda yapay zekâ algoritmaları ameliyat öncesi dönemdeki öngörücü analiz işlemleri, olası risk faktörlerinin ve komplikasyonların hasta bazında önceden tespit edilmesine imkân tanımaktadır. Hemşirelerin proaktif bakım planlaması yapmasını kolaylaştıran bu sistemler, ameliyat öncesi dönemde hastanın değerlendirme sürecinin bütünlüğünü ve güvenliğini sağlamaktadır (Fotis, 2024; Lora ve Fo, 2025). Bu kritik süreçte konuşma tanıma ve doğal dil işleme teknolojileri; hasta öyküsü alımı, fiziksel muayene bulgularının kaydı ve bilgilendirme süreçlerinin dokümantasyonu alanlarında hata oranlarının azaltılmasına katkı sağlayabilmektedir (Akalın ve Veranyurt, 2021; Kaplan ve ark., 2024). Weissler ve ark., (2020), klinik notları analiz eden bir NLP modeliyle periferik arter hastalığı saptama oranını %65'ten %74'e çıkarmayı başarmıştır ve bu bulgu NLP'nin tanısal süreçlere olan katkısını sayısal düzeyde ortaya koymaktadır (Weissler vd., 2020). Benzer şekilde Wissel ve ark. (2020) tarafından geliştirilen model ise epilepsi hastalarında cerrahi adayları belirlemede %80 duyarlılık göstererek, yapay zekânın cerrahi karar süreçlerini standart hale getirebileceğini kanıtlamıştır (Wissel ve ark., 2020).

Ameliyat öncesi hazırlık evresinde SR teknolojisi, dokümantasyon süreçlerini otomatikleştirerek hemşirelerin idari işlere ayırdığı süreyi azaltmakta ve doğrudan hasta bakımına odaklanmalarına zemin hazırlamaktadır (Assale ve ark., 2019; Wei ve ark., 2025). Aynı zamanda hemşirelerin hasta başında doğrudan sesli veri girişi yapabilmesi, klinik bilgilerin anlık olarak güncellenmesine ve verilerin güvenilirliğine katkı sunmaktadır. (Limbong ve Pandin, 2025; Torreno ve Torreno, 2025). Lee ve ark., (2023) tarafından yürütülen çalışmada, makine öğrenimi destekli SR sistemlerinin hemşirelik bakımında doğrudan hasta bakımına daha fazla vakit ayrılmasına olanak tanıdığını, manuel veri girişinden kaynaklanan hataları minimize ettiği belirtilmektedir. Bu avantajlara rağmen, hemşirelik bakım süreçlerine ve klinik terminolojiye özel olarak optimize edilmiş yazılım arayüzlerinin (API) sayısının yeterli düzeyde olmadığı bildirilmektedir (Lee ve ark., 2023).

Sonuç olarak, ameliyat öncesi dönemde yapay zekâ uygulamalarının hemşirelik bakımında kullanımı; dokümantasyon süreçlerinden kaynaklanan bilişsel ve zamansal yükü azaltmaktadır. Bu gelişme, sağlık profesyonellerinin hasta başı klinik gözlem ve eğitim faaliyetlerine daha fazla zaman ayırmasına zemin hazırlayarak cerrahi bakımın kalitesi ve güvenliği üzerinde doğrudan olumlu bir etki oluşturmaktadır (Davenport ve Kalakota, 2019; Torreno ve Torreno, 2025).

1.3. Ameliyat Sırası Dönemde SR ve NLP Uygulamaları

Ameliyat sırası dönem, cerrahi girişimin uygulandığı ve anlık kararların hayati önem taşıdığı son derece karmaşık bir evredir (Chamarthi ve ark., 2025). Bu evrede ekipler arası koordinasyon ve hızlı karar mekanizmalarının etkinliği, hasta güvenliği ve cerrahi başarı açısından belirleyici bir işlev üstlenmektedir.

Yapay zekâ destekli SR ve NLP sistemlerinin ameliyathane içi veri akışını düzenlemesi; hemşirelerin kritik klinik verileri eş zamanlı olarak kayıt altına almasını mümkün kılmaktadır (Le ve ark., 2024). Söz konusu sistemler; cerrahi ekipman takibinden anestezik yanıtların izlenmesine ve sözel talimatların otomatik kaydına kadar geniş bir uygulama yelpazesinde dokümantasyon bütünlüğünü desteklemektedir (Dagli ve ark., 2024). Özellikle cerrahi ortamlarda kullanılan bu sistemler, Cerrahi hemşireliği perspektifinden değerlendirildiğinde bu teknoloji; hemşirelerin ameliyat sürecinde gözlemledikleri kritik parametreleri sterilite ilkelerinden ödün vermeksizin ve manuel kayıt gerektirmeksizin doğrudan sisteme aktarmalarına olanak tanımaktadır. Bu sistem hemşirelik notlarının otomatikleştirilmesini ve "serbest eller" çalışma disipliniyle verimliliğin artırılmasını sağlamaktadır (Guo ve ark., 2025; Macieira ve ark., 2026). Bu sayede, cerrahi ekip üyeleri steril alanı bozmadan sesli komutlarla kayıt oluşturabilmekte, hasta bilgilerine erişebilmekte ve kontrol listelerini yönetebilmektedir.

Serbest metin şeklinde tutulan hemşirelik kayıtlarının NLP ile analiz edilmesi, komplikasyon risklerinin önceden tahmin edilmesine ve klinik karar verme süreçlerinin desteklenmesine olanak tanımaktadır. Bu potansiyeli destekler nitelikte, cerrahi süreçlere ilişkin klinik notlar üzerinde yürütülen çalışmalar NLP'nin öngörücü gücünü somutlaştırmaktadır. Örneğin; Soguero-Ruiz ve ark., (2016), kolorektal rezeksiyon sonrası anastomoz kaçağını tahmin etmek amacıyla yaptıkları çalışmalarında, klinik notları analiz ederek ameliyat sonrası komplikasyonları %100 duyarlılıkla tespit etmiştir (Soguero-Ruiz ve ark., 2016). Benzer şekilde glokom hastalarında cerrahi gereksinimini öngören modeller, yüksek doğruluk oranlarına ulaşmıştır (Hu ve Wang, 2022). Medroa ve ark. (2025) ise, sesle çalışan bir prototip sayesinde, gürültülü ameliyathane ortamında bile cerrahi güvenlik listelerinin %94,8 doğrulukla yönetilebildiğini kanıtlamıştır (Medroa ve ark., 2025). Balloch ve ark., (2024) ameliyat sırası dokümantasyon kalitesini artırmaya yönelik ortam yapay zekâsı araçlarını değerlendirdikleri çalışmalarında, yapay zeka araçlarının ameliyat esnasındaki kayıt sürecini manuel yöntemlerden çok daha kapsamlı ve tutarlı hale getirdiğini bildirmiştir (Balloch ve ark., 2024). Bu bulgular, ameliyat kayıtlarının NLP ile analiz edilmesi sayesinde komplikasyon risklerinin erken öngörülebileceği ve klinik karar süreçlerinin desteklenebileceği belirtilmektedir. Ancak bu teknolojilerin ameliyat ortamında kullanımında bazı sınırlılıklar da bulunmaktadır. Ameliyathanelerde yüksek ortam gürültüsü, aynı anda birden fazla kişinin konuşması, benzer tıbbi terminolojiler ve konuşmacıların ayırt edilmesindeki güçlükler konuşma tanıma sistemlerinin doğruluğunu etkileyebilmektedir. Haugen ve ark., (2019), ameliyathanelerde kontrol listesi uygulamalarının zaman zaman eksik yürütüldüğünü ve iletişim sorunlarının hasta güvenliği açısından risk oluşturduğunu belirtmiştir. Benzer şekilde Shi ve ark., (2025), yalnızca konuşmayı metne dönüştüren sistemlerin bağlamsal analiz yapamadığında yanlış doğrulama ve hatalı kayıt oluşturabileceğini vurgulamıştır.

Bu nedenle ameliyat sırası kullanılan yapay zekâ sistemlerinin güçlü veri altyapısı, klinik terminolojiye uygun modelleme ve etkin güvenlik protokolleri ile desteklenmesi gerektiği ifade edilmektedir

1.3. Ameliyat Sonrası Dönemde SR ve NLP Uygulamaları

Ameliyat sonrası dönemde NLP tabanlı sanal asistan uygulamaları, hastaların ameliyat sonrası sorularına hızlı yanıt vererek bilgiye erişimi kolaylaştırmaktadır. Literatürde bu sistemlerin hasta memnuniyetini artırdığı ve bakım sürecini desteklediği belirtilmektedir (Borna ve ark., 2024; Sağlam ve ark., 2025; Yeşilyurt, 2025). Özellikle taburculuk sonrası ilaç kullanımı, yara bakımı, ağrı kontrolü ve komplikasyon belirtileri gibi konularda hastalara rehberlik sağlayabildiği ifade edilmektedir. Ameliyat sonrası dönem; komplikasyonların takip edildiği ve yeniden hastaneye yatış riskinin değerlendirildiği kritik bir süreçtir. Bu dönemde oluşturulan epikrizler ve klinik notlar önemli bilgiler içermesine rağmen çoğunlukla serbest metin şeklinde olduğu için analiz edilmesi zor olmaktadır (Le ve ark., 2024b; Mellia ve ark., 2021). NLP teknolojileri ise bu karmaşık verileri analiz ederek komplikasyonların erken belirlenmesine katkı sağlayabilmektedir. Yapılan çalışmalarda NLP sistemlerinin ameliyat sonrası komplikasyonları belirlemede manuel inceleme yöntemlerine benzer başarı gösterdiği bildirilmiştir (Bucher ve ark., 2020; Murff ve ark., 2011; Sohn ve ark., 2017). SR ve NLP tabanlı dijital dokümantasyon çözümleri; poliklinik süreçlerini ve telefon görüşmelerini otomatik olarak kayıt altına alarak klinik notların bütünlüğünü ve doğruluğunu artırmaktadır (Falcetta ve ark., 2023; Ng ve ark., 2025).

Özetle SR ve NLP teknolojileri, postoperatif dönemde dokümantasyon süreçlerini kolaylaştırarak hemşirelerin doğrudan hasta bakımına daha fazla zaman ayırmasına katkı sağlamaktadır (Torreno ve Torreno, 2025; Wei ve ark., 2025). Ancak bu teknolojilerin etkili kullanılabilmesi için klinik gereksinimlere uygun geliştirilmesi ve hemşirelik bilişimi standartları ile uyumlu şekilde uygulanması gerekmektedir.

2. SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu derleme, yapay zekâ destekli konuşma tanıma (SR) ve doğal dil işleme (NLP) teknolojilerinin cerrahi hemşireliğinde önemli kullanım alanlarına sahip olduğunu göstermektedir. Güncel çalışmalar, bu sistemlerin özellikle veri toplama, dokümantasyon, hasta takibi ve ekip içi iletişim gibi zaman alan işlemleri kolaylaştırdığını ortaya koymaktadır. Ameliyat öncesi dönemde bu teknolojiler hasta bilgilerinin hızlı toplanmasına yardımcı olurken, ameliyat sırasında steril alan korunarak sesli komutlarla kayıt yapılmasına olanak sağlamaktadır. Böylece hemşireler aseptik teknikten ödün vermeden işlemlerini sürdürebilmektedir. Ameliyat sonrası dönemde ise NLP sistemleri hemşirelik notlarını analiz ederek enfeksiyon veya komplikasyon risklerini erken fark etmeye katkı sağlayabilmektedir. Bu durum hasta güvenliğini artırmakta ve klinik karar verme süreçlerini desteklemektedir. Bununla birlikte mevcut çalışmaların çoğu küçük örneklemli ve tek merkezli olduğu için daha kapsamlı araştırmalara ihtiyaç vardır. Ayrıca veri güvenliği, sistem maliyetleri,

algoritma hataları ve ameliyathane ortamındaki gürültü gibi sorunlar bu teknolojilerin yaygın kullanımını zorlaştırabilmektedir. Sonuç olarak SR ve NLP teknolojileri, hemşirelerin yerini alan değil, onların klinik karar verme sürecini destekleyen yardımcı sistemler olarak değerlendirilmelidir. Gelecekte hemşirelik bilişimi standartlarının geliştirilmesi ve disiplinler arası iş birliğinin artırılmasıyla bu teknolojilerin cerrahi bakım kalitesini ve hasta güvenliğini daha da güçlendireceği düşünülmektedir.

KAYNAKLAR

Abdelmohsen, S. A., & Al-jabri, M. M. (2025). Artificial intelligence applications in healthcare: A systematic review of their impact on nursing practice and patient outcomes. Journal of Nursing Scholarship, 57(6), 957-966. https://doi.org/10.1111/jnu.70040

Akalın, B., & Veranyurt, Ü. (2021). Sağlık hizmetleri ve yönetiminde yapay zekâ. Acta Infologica, 5(1), 231-240. https://doi.org/10.26678/ABRA.AI.231

Alex, D., & Sebastian, N. (2025). AI powered NLP in transforming healthcare: Applications and innovations. International Journal for Research in Applied Science and Engineering Technology, 13, 2410-2413. https://doi.org/10.22214/ijraset.2025.74421

Assale, M., Dui, L. G., Cina, A., Seveso, A., & Cabitza, F. (2019). The revival of the notes field: Leveraging the unstructured content in electronic health records. Frontiers in Medicine, 6, 66. https://doi.org/10.3389/fmed.2019.00066

Balloch, J., Sridharan, S., Oldham, G., Wray, J., et al. (2024). Use of an ambient artificial intelligence tool to improve quality of clinical documentation. Future Healthcare Journal, 11(3), 100157. https://doi.org/10.1016/j.fhj.2024.100157

Borna, S., Gomez-Cabello, C. A., Pressman, S. M., et al. (2024). Comparative analysis of artificial intelligence virtual assistant and large language models in post-operative care. European Journal of Investigation in Health, Psychology and Education, 14(5), 1413-1424. https://doi.org/10.3390/ejihpe14050093

Bucher, B. T., Shi, J., Ferraro, J. P., et al. (2020). Portable automated surveillance of surgical site infections using natural language processing: Development and validation. Annals of Surgery, 272(4), 629-636. https://doi.org/10.1097/SLA.0000000000004133

Chamarthi, B., Polu, O. R., Anumula, S. K., et al. (2025). Natural Language Processing (NLP)- and Machine Learning (ML)-enabled operating room optimization: A PRISMA systematic review. Cureus, 17. https://doi.org/10.7759/cureus.82796

Chang, C.-Y., Jen, H.-J., & Su, W.-S. (2022). Trends in artificial intelligence in nursing: Impacts on nursing management. Journal of Nursing Management, 30(8), 3644-3653. https://doi.org/10.1111/jonm.13770

Dagli, M. M., Ghenbot, Y., Ahmad, H. S., Chauhan, D., Turlip, R., Wang, P., Welch, W. C., Ozturk, A. K., & Yoon, J. W. (2024). Development and validation of a novel AI framework using NLP with LLM integration for relevant clinical data extraction through automated chart review. Scientific Reports, 14(1), 26783. https://doi.org/10.1038/s41598-024-77535-y

Davenport, T., & Kalakota, R. (2019). The potential for artificial intelligence in healthcare. Future Healthcare Journal, 6(2), 94-98. https://doi.org/10.7861/futurehosp.6-2-94

Falcetta, F. S., de Almeida, F. K., Lemos, J. C. S., et al. (2023). Automatic documentation of professional health interactions: A systematic review. Artificial Intelligence in Medicine, 137, 102487. https://doi.org/10.1016/j.artmed.2023.102487

Fotis, T. (2024). Educating the next generation of perianesthesia nurses to navigate the future of tech-enabled care. Journal of Perianesthesia Nursing, 39(3), 489-490. https://doi.org/10.1016/j.jopan.2024.03.021

Goss, F. R., Blackley, S. V., Ortega, C. A., et al. (2019). A clinician survey of using speech recognition for clinical documentation in the electronic health record. International Journal of Medical Informatics, 130, 103938. https://doi.org/10.1016/j.ijmedinf.2019.07.017

Guo, L., Zuo, H., Sun, Y., & Qian, C. (2025). Elevating surgical outcomes: A comprehensive analysis of innovative nursing practices in intraoperative care across diverse specialties. Frontiers in Medicine, 12. https://doi.org/10.3389/fmed.2025.1665160

Guzmán-García, C., Gómez-Tome, M., Sánchez-González, P., et al. (2021). Speech-based surgical phase recognition for non-intrusive surgical skills' assessment in educational contexts. Sensors, 21(4), 1330. https://doi.org/10.3390/s21041330

Haugen, A. S., Sevdalis, N., & Søfteland, E. (2019). Impact of the World Health Organization surgical safety checklist on patient safety. Anesthesiology, 131(2), 420-425. https://doi.org/10.1097/ALN.0000000000002674

Hayran, O. (2025). Üretken yapay zekâ: Sağlık hizmetlerinde kullanımı, üstün ve zayıf yanları. Journal of Biotechnology and Strategic Health Research, 9(2), 51-61. https://doi.org/10.34084/bshr.1731738

Hu, W., & Wang, S. Y. (2022). Predicting glaucoma progression requiring surgery using clinical free-text notes and transfer learning with transformers. Translational Vision Science & Technology, 11(3), 37. https://doi.org/10.1167/tvst.11.3.37

Jeun, K. S., Kim, Y. I., Lee, M. J., Hong, E. Y., Jun, H., & Kang, M. J. (2025). A Pilot Study for Integrating Automatic Speech Recognition Into Nursing Documentation. CIN: Computers, Informatics, Nursing, 10-1097. https://doi.org/10.1097/CIN.0000000000001490

Kaplan, M., Çakar, F., & Bingöl, H. (2024). Sağlık alanında yapay zekanın kullanımı: Derleme. Muş Alparslan Üniversitesi Sağlık Bilimleri Dergisi, 4(3), 75-85.

Kernberg, A., Gold, J. A., & Mohan, V. (2024). Using ChatGPT-4 to create structured medical notes from audio recordings of physician-patient encounters: Comparative study. Journal of Medical Internet Research, 26, e54419. https://doi.org/10.2196/54419

Le, K. D. R., Tay, S. B. P., Choy, K. T., et al. (2024). Applications of natural language processing tools in the surgical journey. Frontiers in Surgery, 11, 1403540. https://doi.org/10.3389/fsurg.2024.1403540

Lee, T.-Y., Li, C.-C., Chou, K.-R., et al. (2023). Machine learning-based speech recognition system for nursing documentation – A pilot study. International Journal of Medical Informatics, 178, 105213. https://doi.org/10.1016/j.ijmedinf.2023.105213

Limbong, K., & Pandin, M. G. R. (2025). Nursing documentation transformation through AI-enhanced electronic health records and standardized terminologies: A systematic review. Research Square. https://doi.org/10.21203/rs.3.rs-7693354/v1

Lora, L., & Fo, P. (2025). Nurses' perceptions of artificial intelligence (AI) integration into practice: An integrative review. Journal of Perioperative Nursing, 37(3). https://doi.org/10.26550/2209-1092.1366

Macieira, T. G. R., Cho, H., Bjarnadottir, R. I., & Pruinelli, L. (2026). Emerging technological innovations in perioperative nursing. AORN Journal, 123(1), 46-58. https://doi.org/10.1002/aorn.70002

Martinez-Ortigosa, A., Martinez-Granados, A., et al. (2023). Applications of artificial intelligence in nursing care: A systematic review. Journal of Nursing Management, 2023(1), 3219127. https://doi.org/10.1155/2023/3219127

Medroa, P. M. I., Saltan, M., Heining, S.-M., & Denecke, K. (2025). Development and evaluation of a novel voice-enabled prototype to support consistent application of surgical safety checklists. Patient Safety in Surgery, 19(1), 38. https://doi.org/10.1186/s13037-025-00460-0

Mellia, J. A., Basta, M. N., Toyoda, Y., et al. (2021). Natural language processing in surgery: A systematic review and meta-analysis. Annals of Surgery, 273(5), 900. https://doi.org/10.1097/SLA.0000000000004419

Murff, H. J., FitzHenry, F., Matheny, M. E., et al. (2011). Automated identification of postoperative complications within an electronic medical record using natural language processing. JAMA, 306(8), 848-855. https://doi.org/10.1001/jama.2011.1204

Ng, J. J. W., Wang, E., Zhou, X., et al. (2025). Evaluating the performance of artificial intelligence-based speech recognition for clinical documentation: A systematic review. BMC Medical Informatics and Decision Making, 25, 236. https://doi.org/10.1186/s12911-025-03061-0

Perkins, S. W., Muste, J. C., Alam, T., & Singh, R. P. (2024). Improving clinical documentation with artificial intelligence: A systematic review. Perspectives in Health Information Management, 21(2), 1d.

Rony, M. K. K., Das, A., Khalil, M. I., et al. (2025). The role of artificial intelligence in nursing care: An umbrella review. Nursing Inquiry, 32(2), e70023. https://doi.org/10.1111/nin.70023

Sağlam, M. F., Uğuz, E., Erdoğan, K., et al. (2025). Artificial intelligence in patient communication: Performance of GPT-3.5 and GPT-4 in coronary bypass surgery. Konuralp Tip Dergisi, 17(1), 100-105. https://doi.org/10.18521/ktd.1611953

Sasanelli, F., Le, K. D. R., Tay, S. B. P., et al. (2023). Applications of natural language processing tools in orthopaedic surgery: A scoping review. Applied Sciences, 13(20), 11586. https://doi.org/10.3390/app132011586

Sharifzadeh, Y., Mahmoudlou, F., Qamati, M., & Massomi, N. (2025). Prospective evaluation of artificial intelligence-based predictive analytics in preoperative surgical decision-making. InfoScience Trends, 2(6), 57-72. https://doi.org/10.61186/ist.202502.06.05

Shi, W., Fan, R., Hu, J., Wang, J., Bian, M., & Jiang, W. (2025). A knowledge-driven framework for surgical safety check integration using speech recognition and speaker verification. Frontiers in Neuroscience, 19, 1726720. https://doi.org/10.3389/fnins.2025.1726720

Soguero-Ruiz, C., Hindberg, K., Rojo-Alvarez, J. L., et al. (2016). Support vector feature selection for early detection of anastomosis leakage from bag-of-words in electronic health records. IEEE Journal of Biomedical and Health Informatics, 20(5), 1404-1415. https://doi.org/10.1109/JBHI.2014.2361688

Sohn, S., Larson, D. W., Habermann, E. B., et al. (2017). Detection of clinically important colorectal surgical site infection using Bayesian network. The Journal of Surgical Research, 209, 168-173. https://doi.org/10.1016/j.jss.2016.09.058

Topaz, M., Murga, L., Gaddis, K. M., et al. (2019). Mining fall-related information in clinical notes: Comparison of rule-based and novel word embedding-based machine learning approaches. Journal of Biomedical Informatics, 90, 103103. https://doi.org/10.1016/j.jbi.2019.103103

Torreno, F. N., & Torreno, F. N. (2025). Nursing documentation in the AI era: A comparative systematic review and meta-analysis of efficiency, mistakes, stress, and quality of care. Research Square. https://doi.org/10.21203/rs.3.rs-7718872/v1

Wei, Q., Pan, S., Liu, X., et al. (2025). The integration of AI in nursing: Addressing current applications, challenges, and future directions. Frontiers in Medicine, 12. https://doi.org/10.3389/fmed.2025.1545420

Weissler, E. H., Zhang, J., Lippmann, S., et al. (2020). Use of natural language processing to improve identification of patients with peripheral artery disease. Circulation: Cardiovascular Interventions, 13(10), e009447. https://doi.org/10.1161/CIRCINTERVENTIONS.120.009447

Wissel, B. D., Greiner, H. M., Glauser, T. A., et al. (2020). Prospective validation of a machine learning model that uses provider notes to identify candidates for resective epilepsy surgery. Epilepsia, 61(1), 39-48. https://doi.org/10.1111/epi.16398

Yeşilyurt, K. Ö. (2025). Artificial intelligence applications in global surgery and surgical nursing. Hemşirelik Bilimi Dergisi, 8(3), 413-427. https://doi.org/10.54189/hbd.1606325

CERRAHİ GÜVENLİKTE DİJİTAL DÖNÜŞÜM: YANLIŞ TARAF CERRAHİSİNİN ÖNLENMESİNDE BİYOMETRİK DOĞRULAMA VE DİJİTAL İŞARETLEME SİSTEMLERİ

Satı ARDIÇ[1]/ Sena UZUNTARLA[2] / Dr. Öğr. Üyesi Rabia GÖRÜCÜ[3]
[1]Karabük Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Hemşirelik Bilimi Anabilim Dalı, 2528302003@ogrenci.karabuk.edu.tr , 0009-0008-9356-306X
[2]Karabük Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Hemşirelik Bilimi Anabilim Dalı, 2528302019@ogrenci.karabuk.edu.tr , 0009-0006-9047-8957
[3]Karabük Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Cerrahi Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı, rabiagorucu@karabuk.edu.tr , 0000-0001-8272-7710

Özet

Hasta güvenliği, sağlık hizmetlerinde kaliteyi artırmanın temel bileşenlerinden biri olup tıbbi hataların en aza indirilmesini amaçlamaktadır. Cerrahi süreçlerde en ciddi ancak önlenebilir hatalardan biri yanlış taraf cerrahisidir ve bu durum yanlış hasta, yanlış işlem veya yanlış tarafa müdahaleyi kapsamaktadır. Literatürde bu tür hataların başlıca nedenleri arasında hasta kimliğinin yetersiz doğrulanması, cerrahi alanın hatalı işaretlenmesi, ekip içi iletişim eksiklikleri ve standart protokollere uyumsuzluk yer almaktadır. Dünya Sağlık Örgütü tarafından geliştirilen "Güvenli Cerrahi Kontrol Listesi" uygulamalarının komplikasyon ve mortalite oranlarını azalttığı gösterilmiş olsa da, güncel çalışmalar bu listelerin uygulamada ritüelleşmesi, eksik doldurulması ve ekip içi hiyerarşik engeller nedeniyle hataların tamamen ortadan kaldırılamadığını göstermektedir. Bu durum, geleneksel yaklaşımların tek başına yeterli olmadığını ortaya koymaktadır. Son yıllarda sağlıkta dijital dönüşümün hız kazanmasıyla birlikte biyometrik doğrulama sistemleri ve dijital cerrahi alan işaretleme teknolojileri hasta güvenliğini artırmaya yönelik yenilikçi yaklaşımlar olarak öne çıkmaktadır. Biyometrik sistemler, yüz tanıma, parmak izi veya iris taraması gibi benzersiz fiziksel özellikleri kullanarak hasta kimliğini doğrulamakta; bu veriler hastaneye kabul sırasında kaydedilerek hasta dosyalarıyla eşleştirilmektedir. Ameliyat öncesinde hastanın kimliği dijital cihazlar aracılığıyla yeniden doğrulanarak yanlış hasta riskinin azaltılması hedeflenmektedir. Dijital cerrahi alan işaretleme teknolojileri ise MR ve BT gibi görüntüleme verilerini kullanarak cerrahi alanın doğru şekilde belirlenmesini ve ameliyat öncesi "time-out" sürecinde ekran, tablet veya artırılmış gerçeklik uygulamaları aracılığıyla görsel olarak doğrulanmasını sağlamaktadır. Bu teknolojilerin birlikte kullanımı, hasta kimliği ve cerrahi alan doğrulamasını çift yönlü olarak sağlayarak hataları azaltmakta ve ekip içi koordinasyonu güçlendirmektedir. Ancak veri güvenliği, maliyet, teknik altyapı gereksinimi ve kullanıcı adaptasyonu gibi zorluklar yaygın kullanımın önünde engel oluşturabilmektedir. Bu nedenle dijital güvenlik yaklaşımları, geleneksel protokolleri tamamlayıcı nitelikte değerlendirilmelidir. Bu derleme, yanlış taraf cerrahisinin önlenmesinde dijital güvenlik yaklaşımlarını incelemeyi ve bu teknolojilerin hasta kimliği doğrulama ile cerrahi süreç güvenliği üzerindeki etkilerini değerlendirmeyi amaçlamaktadır.

Anahtar kelimeler: Hasta güvenliği, Yanlış taraf cerrahisi, Biyometrik doğrulama, Dijital cerrahi işaretleme

DIGITAL TRANSFORMATION IN SURGICAL SAFETY: BIOMETRIC VERIFICATION AND DIGITAL MARKING SYSTEMS IN THE PREVENTION OF WRONG-SITE SURGERY

Abstract

Patient safety is a fundamental component of healthcare quality, aiming to minimize medical errors. One of the most serious yet preventable errors in surgical processes is wrong-site surgery, which includes interventions involving the wrong patient, wrong procedure, or wrong side. The main causes of such errors reported in the literature include inadequate patient identification, incorrect surgical site marking, poor team communication, and non-compliance with standard protocols. Although the "Surgical Safety Checklist" developed by the World Health Organization has been shown to reduce complication and mortality rates, recent studies indicate that errors have not been completely eliminated due to ritualized use, incomplete implementation, and hierarchical barriers within surgical teams. This highlights that traditional approaches alone are insufficient. With the rapid digital transformation in healthcare, biometric verification systems and digital surgical site marking technologies have emerged as innovative approaches to enhance patient safety. Biometric systems use unique physical characteristics such as facial recognition, fingerprints, or iris scans to verify patient identity; these data are recorded during hospital admission and matched with patient records. In the preoperative period, the patient's identity is re-verified through digital devices, aiming to reduce the risk of wrong-patient errors. Digital surgical site marking technologies, on the other hand, use imaging data such as MRI and CT scans to accurately identify the surgical site and enable visual confirmation through screens, tablets, or augmented reality applications during the preoperative "time-out" process. The combined use of these technologies provides dual verification of patient identity and surgical site, reducing errors and strengthening team coordination. However, challenges such as data security concerns, cost, technical infrastructure requirements, and user adaptation may limit their widespread use. Therefore, digital safety approaches should be considered complementary to traditional protocols. This review aims to examine digital safety approaches in preventing wrong-site surgery and to evaluate the effects of these technologies on patient identification and surgical process safety.

Keywords: Patient safety, Wrong-site surgery, Biometric verification, Digital surgical site marking

1. GİRİŞ

Sağlık hizmetlerinde bakım kalitesinin artırılmasında hasta güvenliği önemli bir yere sahiptir. Hasta güvenliğinin amacı, tıbbi hataları en aza indirerek güvenli ve etkili bakım sunmaktır (Aslan, 2020; Faraji-Fard ve ark., 2020). Hasta güvenliği kapsamında en yaygın karşılaşılan sorunlar; etkin iletişim eksikliği, yanlış taraf/bölge ameliyatı, yanlış hasta cerrahisi veya anestezi komplikasyonları, ilaç uygulamalarına bağlı hatalar, cerrahi süreçlerde ortaya çıkan güvenlik sorunları, transfüzyon uygulamalarına ilişkin hatalar ve hasta düşmeleri olarak sınıflandırılmaktadır (Mutlu & Topçu.). Yanlış taraf cerrahisi, cerrahi bakım süreçlerinde karşılaşılan en ciddi ancak büyük ölçüde önlenebilir tıbbi hatalardan biri olarak tanımlanmaktadır. Bu tür hatalar; yanlış anatomik bölgeye, yanlış tarafa, yanlış hastaya ya da doğru anatomik alan içerisinde hatalı yere gerçekleştirilen cerrahi girişimleri kapsamaktadır (Çankaya at al.,2025). Çakmak ve arkadaşlarının yaptığı çalışmada cerrahi hatalar, görülme sıklığı açısından hata türleri arasında ikinci sırada yer aldığı saptanmıştır. Alt parametreler doğrultusunda incelendiğinde ise en sık rapor edilen cerrahi hata türünün ameliyat bölgesinin veya tarafının işaretlenmemesi olduğu (%15,02) belirlenmiştir. Bunu, hasta kimliğinin, ameliyat yerinin ve uygulanacak cerrahi işlemin doğrulanmaması (%6,03) izlemektedir. Bu iki hata türü birlikte değerlendirildiğinde, bildirilen cerrahi hataların yaklaşık beşte birini (%21,05) oluşturmaktadır (Çakmak ve ark.,2018). Literatür incelendiğinde, yanlış taraf cerrahisinin gelişiminde en sık rapor edilen nedenler arasında; hasta kimliğinin yeterince doğrulanmaması, cerrahi alanın eksik ya da hatalı şekilde işaretlenmesi, ekip içi iletişim yetersizlikleri ve standart uygulamalara uyumun sağlanamaması yer almaktadır. (AHRQ, 2020). Bu tür hataların önlenmesine yönelik geliştirilen temel yaklaşımlardan biri, The Joint Commission tarafından tanımlanan evrensel protokol'dür. Bu protokol; ameliyat öncesi doğrulama sürecini, cerrahi alanın uygun şekilde işaretlenmesini ve ameliyat öncesinde gerçekleştirilen "time-out" uygulamasını kapsamaktadır (The Joint Commission, 2021). Cerrahi girişim öncesinde; doğru hasta kimliklendirmesi, doğru anatomik bölge ve doğru prosedürün teyit edilmesi temel bir zorunluluktur. Bu kapsamda, hastanın klinik birimden transferi öncesinde, ilgili cerrah tarafından ve mümkünse hastanın katılımıyla, suya dayanıklı kalemler kullanılarak cerrahi saha işaretlemesi gerçekleştirilmelidir. Eş zamanlı olarak, ameliyat hazırlık formları ve "Güvenli Cerrahi Kontrol Listesi"nin interdisipliner bir yaklaşımla, eksiksiz doldurulması kritik önem arz etmektedir (Hergül ve ark., 2016; Mutlu ve ark., 2021). Bu protokollere rağmen, geleneksel güvenlik protokollerinin uygulanmasına rağmen yanlış taraf cerrahisi vakalarının tamamen önlenemediği ve özellikle insan faktöründen kaynaklanan hataların devam ettiği görülmektedir (Yılmaz ve ark., 2022).

Elektronik sağlık kayıt sistemleri ile akıllı cihazlar gibi tıbbi teknolojilerdeki gelişmeler, hastaların daha etkin izlenmesini ve hataların erken fark edilmesini sağlayarak hasta güvenliğinin artırılmasına katkı sağlamıştır

(Uzunhasanoğlu, 2023). Son yıllarda sağlık hizmetlerinde dijital dönüşümün hızlanmasıyla birlikte, hasta güvenliğini artırmaya yönelik biyometrik doğrulama sistemleri ve dijital işaretleme teknolojileri ön plana çıkmıştır. Parmak izi, yüz tanıma, iris tarama ve radyo frekansı ile tanımlama (RFID) gibi biyometrik yöntemler, hasta kimliğinin doğru şekilde belirlenmesinde yüksek doğruluk sağlayarak yanlış hasta ve buna bağlı olarak gelişebilecek yanlış taraf cerrahisi riskinin azaltılmasına katkı sunmaktadır (Cochrane Database, 2020; Davis ve ark., 2019; WHO, 2007). Benzer şekilde QR kod temelli mekanizmalar, mobil yazılımlar ve yapay zekâ destekli denetim araçlarından oluşan dijital işaretleme teknolojileri, ekip içi koordinasyonu güçlendiren ve tıbbi hataları minimize eden inovatif çözümler sağlamaktadır (Mehta ve ark., 2020). Ayrıca hasta güvenliği stratejileri kapsamında elektronik kayıt sistemlerine dahil edilen görsel ve dijital teyit mekanizmalarının, yanlış hasta ile ilişkilendirilen advers olayların prevalansını düşürdüğü gözlemlenmiştir (Hyman ve ark., 2021; Zhou et al., 2023).

Bu bağlamda, biyometrik doğrulama ve dijital işaretleme sistemlerinin cerrahi güvenlikteki rolü giderek daha fazla önem kazanmakta; ancak bu teknolojilerin yanlış taraf cerrahisinin önlenmesindeki etkilerini bütüncül olarak ele alan derleme çalışmaların sınırlı olduğu görülmektedir. Bu derlemenin amacı, yanlış taraf cerrahisinin önlenmesinde kullanılan biyometrik doğrulama ve dijital işaretleme sistemlerini güncel literatür doğrultusunda incelemek, bu teknolojilerin hasta güvenliği ve cerrahi süreçler üzerindeki etkilerini değerlendirmek ve cerrahi güvenliğe katkılarını ortaya koymaktır.

1.1. Biyometrik Doğrulama

Biyometrik doğrulama, bireylerin anatomik, fizyolojik ve/veya davranışsal özelliklerine dayalı olarak tanımlanmasını ifade eden ve fiziksel bir araca ihtiyaç duymadan kimlik doğrulama imkânı sunan bir yöntemdir. Biyometrik uygulamalar yalnızca parmak izi okuyucularıyla sınırlı olmayıp; avuç içi, iris tarama sistemleri ve benzeri teknolojileri de kapsayarak hasta doğrulama süreçlerinde kullanılabilmektedirler (Jeon ve ark., 2019).

Parmak izi tanıma sistemleri, günümüzde en yaygın kullanılan biyometrik kimlik doğrulama yöntemleri arasında yer almaktadır. Parmak izi tarama işlemi sırasında temel olarak iki farklı tarayıcı türü kullanılmaktadır. Bunlardan ilki, parmak yüzeyindeki çıkıntı ve girintileri görüntüleyerek çalışan optik tarayıcılardır. Diğer tarayıcı türü ise yalnızca parmak izini kaydetmekle kalmayıp, aynı zamanda statik özellikleri analiz ederek taranan parmağın canlı olup olmadığını da değerlendirebilmektedir (Varol ve ark., 2016).

Retina tanıma yönteminde tarayıcı cihaz, tarama sürecinde yaklaşık altı tur gerçekleştirerek her turda ortalama 700 veri noktası kaydetmekte, elde edilen bu veriler daha sonra dijital ortama aktarılarak saklanmaktadır. Retina tanıma yöntemi yüksek güvenilirlik sunmasına rağmen, tarama esnasında gözün cihazla temas etmesi

gerekliliği, olası travma riski ve uygulama sürecinin zahmetli olması gibi bazı dezavantajları da beraberinde getirmektedir (Varol ve ark., 2016).

Avuç içi tanıma yöntemi el tarama ya da damar tanıma yöntemleri kapsamında değerlendirilen biyometrik tekniklerden biridir. Bu yöntemde el üç boyutlu olarak analiz edilerek el ve parmaklara ait fiziksel özellikler incelenmektedir. Tarama sürecinde; parmak uzunlukları, parmakların birleşim noktaları arasındaki mesafeler ve eklem bölgelerinin geometrik yapısı gibi ölçütler dikkate alınmaktadır (Varol ve ark., 2016).

İris tarama, biyometrik doğrulama yöntemleri arasında uygulaması daha basit olan tekniklerden biridir. Standart bir CCD kamera ile yaklaşık 15–20 cm mesafeden gerçekleştirilebilmekte olup, kullanıcı ile cihaz arasında fiziksel temas gerektirmemektedir. Gözlük kullanımına engel oluşturmaması, sistemlere kolaylıkla entegre edilebilmesi ve iris deseninin yüksek güvenilirliğe sahip olması, bu yöntemin yaygın olarak tercih edilmesine katkı sağlamaktadır (Varol ve ark., 2016).

Dikkat çeken biyometrik yöntemlerden biri olan yüz tanıma, diğer biyometrik doğrulama tekniklerine kıyasla bazı önemli avantajlar sunmaktadır. Bu yöntem, kimlik doğrulama sürecinde herhangi bir fiziksel temas gerektirmemesiyle öne çıkmakta ve hastaların bilinç durumundan bağımsız olarak tanınabilmesine olanak sağlamaktadır. Hastadan elde edilen yüz verilerinin, veri tabanında kayıtlı olan mevcut yüz bilgileriyle karşılaştırılması sayesinde kimlik doğrulama işlemi gerçekleştirilebilmektedir (Silverstein ve Snyder, 2017). Yüz tanıma sistemleri, yüz üzerinde yer alan yaklaşık 50 farklı referans noktasını analiz ederek kimlik doğrulama işlemini gerçekleştirmektedir. Yüz özelliklerinin belirlenmesi sürecinde; göz çukurlarının tespiti, elmacık kemikleri çevresindeki bölgelerin incelenmesi, ağız kenarlarının konumlandırılması ve kulak memesi gibi anatomik yapıların değerlendirilmesi gibi çeşitli yöntemlerden yararlanılmaktadır. Buna karşılık, birçok yüz tanıma sisteminde saç modeli, saç uzunluğu veya benzeri değişken özellikler dikkate alınmamaktadır. Diğer biyometrik yöntemlerde olduğu gibi yüz tanıma sistemlerinde de süreç dört temel aşamada ilerlemektedir: örnek görüntünün elde edilmesi, ayırt edici özelliklerin belirlenmesi, verilerin dijital ortama aktarılması ve son olarak karşılaştırma işleminin gerçekleştirilmesi (Varol ve ark., 2016).

Biyometrik doğrulama sistemlerinin hasta güvenliği açısından önemli avantajları bulunmakla birlikte, çeşitli dezavantajları da bulunmaktadır. Parmak izi doğrulama sistemleri, hastaların cihaz yüzeyine fiziksel temasını gerektirdiğinden çapraz enfeksiyon riskini artırabilmektedir. Ayrıca bilinçsiz veya bilinç düzeyi düşük hastalarda uygulanması güçtür. Benzer şekilde iris tarama yöntemleri de etkili bir kimlik doğrulama yöntemi olmasına rağmen, özellikle anestezi altındaki veya bilinçsiz hastalarda uygulanabilirliğinin sınırlı olması nedeniyle cerrahi süreçlerde kullanım açısından dezavantaj taşımaktadır (Jacobs ve Van Ranst, 2008; Jeon ve ark., 2019; Parks ve Monson, 2017).

1.2. Dijital İşaretleme

Ameliyat bölgesinin işaretlenmesi, cerrahi girişim öncesi protokolün temel bileşenlerinden biridir. Bu süreçte yapılan hatalar, yanlış bölge cerrahisi vakalarına neden olarak önemli bir hasta güvenliği problemi ortaya çıkarmaktadır (Sim ve ark., 2016). Görüntüleme teknolojilerindeki önemli gelişmeler ve dijitalleşme süreci, füzyon görüntüleme, otomatik hedef belirleme yazılımları ile manyetik rezonans görüntüleme (MRG) ve pozitron emisyon tomografisi/bilgisayarlı tomografi (PET/BT) gibi ileri tekniklerin klinik uygulamalara entegre edilmesini sağlamıştır. Bu yenilikler, cerrahi bölgenin daha net görselleştirilmesine ve işaretlenmesine olanak tanıyarak prosedürlerin daha basit ve kısa sürede gerçekleştirilmesine katkıda bulunmuş; aynı zamanda klinik sonuçların iyileştirilmesi ve optimal hasta bakımının sağlanması açısından önemli avantajlar sunmuştur (Tsoumakidou ve ark., 2021).

Ameliyat öncesi perkütan işaretleme uygulamalarında, genellikle bilgisayarlı tomografi (BT) rehberliğinde kılavuz telin perkütan olarak yerleştirildiği iğne lokalizasyon teknikleri kullanılmaktadır. Bu amaçla kanca telleri, mikro bobinler ve spiral teller gibi farklı kılavuz tel türleri en yaygın kullanılan yöntemler arasında yer almaktadır. Kanca teli tekniğinde işaretleme işlemi, çoğunlukla ameliyattan birkaç saat önce ve aynı gün içinde BT eşliğinde gerçekleştirilmektedir. Bu yöntem sayesinde cerrahlar, ek radyasyon maruziyetine gerek kalmadan ameliyat sırasında hedeflenen bölgeyi daha kolay bir şekilde lokalize edebilmektedir. Dünya genelinde yaygın olarak kabul gören bu tekniğin başarı oranının %92,5 ile %97,6 arasında olduğu bildirilmektedir. Bununla birlikte bazı olgularda telin yer değiştirmesi veya çıkması gibi komplikasyonlar da gözlenmiş olup, kanca telinin yerinden çıkma oranının %2,4 ile %7,5 arasında değiştiği rapor edilmiştir (Chen-Yoshikawa ve ark., 2024).

Perkütan işaretleme yöntemine bağlı komplikasyonlar ve diğer olası dezavantajların azaltılması amacıyla transbronşiyal işaretleme teknikleri geliştirilmiştir. Bu yöntemde boya maddeleri, bobinler ve çeşitli işaretleyiciler endoskopik yollarla uygulanmaktadır. Kullanılacak boya maddesinin seçimi çeşitli faktörlere bağlı olmakla birlikte, en önemli belirleyicilerden biri lokalizasyon işlemi ile cerrahi girişim arasındaki zaman aralığıdır (Chen-Yoshikawa ve ark., 2024).

2. SONUÇ VE ÖNERİLER

Yanlış taraf cerrahisi, hasta güvenliği açısından ciddi ancak önlenebilir bir tıbbi hata olup; çoğunlukla iletişim eksiklikleri, doğrulama süreçlerindeki yetersizlikler ve sistemsel sorunlardan kaynaklanmaktadır. Geleneksel güvenlik uygulamaları önemli katkılar sağlasa da insan faktörüne bağlı hataları tamamen önleyememektedir. Bu nedenle biyometrik doğrulama ve dijital işaretleme sistemleri, hasta kimliği ve cerrahi alan doğrulamasını güçlendirerek cerrahi güvenliğin artırılmasında önemli bir potansiyel sunmaktadır. Ancak bu sistemlerin

etkinliği; uygun altyapı, kullanıcı eğitimi ve güçlü bir güvenlik kültürü ile desteklenmesine bağlıdır. Bu teknolojilerin geleneksel güvenlik uygulamaları ile entegre edilmesi ve destekleyici kurumsal stratejilerle güçlendirilmesi, hasta güvenliğinin sürdürülebilir şekilde iyileştirilmesine katkı sağlayacaktır.

KAYNAKLAR

Agency for Healthcare Research and Quality (AHRQ). (2020). Patient identification errors. In R. G. Hughes (Ed.), Making healthcare safer III: A critical analysis of existing and emerging patient safety practices. U.S. Department of Health and Human Services. https://www.ncbi.nlm.nih.gov/books/NBK555511/

Aslan, Y. (2020). İlaç kaynaklı tıbbi hata/olay bildirimlerin Dünya Sağlık Örgütü "Hasta Güvenliği Uluslararası Sınıflandırması" na göre değerlendirilmesi. Journal of Health Sciences and Medicine, 3(1), 20-25. https://doi.org/10.32322/jhsm.612510

Chen-Yoshikawa, T. F., Nakamura, S., Ueno, H., Kadomatsu, Y., Kato, T., & Mizuno, T. (2024). Current status and future perspectives of preoperative and intraoperative marking in thoracic surgery. Cancers, 16(19), 3284.

Cochrane Database of Systematic Reviews. (2020). Interventions to reduce wrong-site surgery and invasive procedure errors. Cochrane Database of Systematic Reviews. https://doi.org/10.1002/14651858.CD009404.pub3

Çakmak, C., Konca, M., & Teleş, M. (2018). Türkiye Ulusal Güvenlik Raporlama Sistemi (GRS) Üzerinden Tıbbi Hataların Değerlendirilmesi. Hacettepe Sağlık İdaresi Dergisi, 21(3), 423-448. https://izlik.org/JA79XE57DU

Çankaya, A., Özsoy, H., Gülşen, M., & Yavuz van Giersbergen, M. (2025). A Critical Threat to Patient Safety: A Bibliometric Analysis of Wrong-site, Wrong-side, and Wrong-organ Surgery. Journal of patient safety, 10.1097/PTS.0000000000001457. Advance online publication. https://doi.org/10.1097/PTS.0000000000001457

Davis, J., Ozdamar, O., & Korkmaz, M. (2019). Mobile biometric identification for patient safety in healthcare: A facial recognition approach. Journal of Medical Systems, 43(4), 1–9. https://doi.org/10.1007/s10916-019-1234-5

Faraji-Fard, M., Amani, F., Zeinyzadeh, S., Mobaraki, N. & Yousefian, M. (2020). Frequency of registered medical errors in a hospital in Ardabil, Iran, within 2017-18. Journal of Patient Safety and Quality Improvement, 8(2), 77-83. https://doi.10.22038/psj.2020.46962.1264

Hergül, F. K., Özbayır, T., & Gök, F. (2016). Ameliyathanede hasta güvenliği: Sistematik derleme. Pamukkale Tıp Dergisi, 9(1), 87-98.

Hyman, D., Laire, M., Redmond, D., & Kaplan, D. W. (2021). The use of patient photographs to reduce wrong-patient orders in electronic health records. Journal of the American Medical Informatics Association, 28(2), 352–358. https://doi.org/10.1093/jamia/ocaa247

Jacobs, J. A., & Van Ranst, M. (2008). Biometric fingerprinting for visa application: device and procedure are risk factors for infection transmission. Journal of travel medicine, 15(5), 335–343. https://doi.org/10.1111/j.1708-8305.2008.00232.x

Jeon, B., Jeong, B., Jee, S., Huang, Y., Kim, Y., Park, G. H., ... & Choi, T. H. (2019). A facial recognition mobile app for patient safety and biometric identification: design, development, and validation. JMIR mHealth and uHealth, 7(4), e11472. URL: https://mhealth.jmir.org/2019/4/e11472 DOI: 10.2196/11472

Mehta, N., Halverson, A., & Patel, M. (2020). Digital surgical safety systems and prevention of wrong-site surgery: A multicenter evaluation of a mobile verification platform. Journal of the American College of Surgeons, 231(5), 579–588. https://doi.org/10.1016/j.jamcollsurg.2020.07.002

Mutlu, O. D. V., Topçu, O. D. A., & Hedefleri, Ö. Sağlıkta Güvenlik Unsurları: Hasta Güvenliği.

Mutlu, S., Yılmaz, E. (2021) Ameliyat Sırası Hemşirelik Bakımı. Cerrahi Hemşireliğinde Temel Kavramlar ve Bakım. 1. Baskı. (Eds Arslan S.):179-210. Ankara, Akademisyen Kitabevi.

Panesar, S. S., Cleary, K., Sheikh, A., & Donaldson, L. (2009). The WHO checklist: A global tool to prevent errors in surgery. Patient Safety in Surgery, 3(9), 1–8. https://doi.org/10.1186/1754-9493-3-9

Parks, C. L., & Monson, K. L. (2017). Automated Facial Recognition of Computed Tomography-Derived Facial Images: Patient Privacy Implications. Journal of digital imaging, 30(2), 204–214. https://doi.org/10.1007/s10278-016-9932-7

Silverstein, E., & Snyder, M. (2017). Implementation of facial recognition with Microsoft Kinect v2 sensor for patient verification. Medical physics, 44(6), 2391–2399. https://doi.org/10.1002/mp.12241

Sim, F. C. J., Angadi, D., Jarvis, G. E., & Smith, G. D. (2016). Assessing clarity and erasability of commercially available pens for surgical site marking: A comparative study in human volunteers. Patient Safety in Surgery, 10(11), 1–6. https://doi.org/10.1186/s13037-016-0097-6

The Joint Commission. (2021). Universal protocol for preventing wrong site, wrong procedure, and wrong person surgery. https://www.jointcommission.org

Tsoumakidou, G., Saltiel, S., Villard, N., Duran, R., Meuwly, J. Y., & Denys, A. (2021). Image-guided marking techniques in interventional radiology: A review of current evidence. Diagnostic and interventional imaging, 102(12), 699–707. https://doi.org/10.1016/j.diii.2021.07.002

Uzunhasanoğlu, Ö. G. D. G. (2023). Hasta Güvenliği. Hastane Ve Sağlık Yönetimi: Güncel Konular-Iı, 73.

Varol, Ş., Orhan, F., Tuncer, S., & Akyüz, S. (2016). Sağlık kurumlarında bilgi güvenliği bağlamında biyometrik sistemler. Sağlık Akademisyenleri Dergisi, 3(4), 155-162. https://doi.org/10.5455/sad.13-1483706096

World Health Organization (WHO). (2007). WHO guidelines for safe surgery 2009: Safe surgery saves lives. World Health Organization. https://www.who.int

Yılmaz, Y., Kandemir, B., Gökçe, Ş., Ergül, T., & Dağcı, M. (2022). Ameliyathanede hasta güvenliği konusunda Türkiye'de yaşanmış olayları bildiren haberlerin retrospektif analizi. Artuklu International Journal of Health Sciences, 2(3), 36-41. https://doi.org/10.58252/artukluder.1169386

Zhou, Y., Chen, X., & Li, H. (2023). Artificial intelligence–based perioperative verification systems to improve surgical safety: A prospective study. International Journal of Medical Informatics, 170, 104950. https://doi.org/10.1016/j.ijmedinf.2022.104950

THE ROLE OF SYSTEMİC INFLAMMATİON RESPONSE INDEX (SIRI), SYSTEMİC IMMUNE-INFLAMMATİON INDEX (SII), AND REVİSED TRAUMA SCORE (RTS) İN PREDİCTİNG MORTALİTY İN TRAUMA PATİENTS

Dr. Ece MAHSERECI[1], Asst. Prof. Dr. Ahmet Senol UYAR[2], Assoc. Prof. Dr.Berna KAYA UGUR[3]

[1] Department of Anesthesiology and Reanimation, Intensive Care Unit, Gaziantep University Faculty of Medicine, Gaziantep, Türkiye, ORCID ID: https://orcid.org/0009-0003-9608-8771 mahserecie@gmail.com

[2] Department of Anesthesiology and Reanimation, Intensive Care Unit, Gaziantep University Faculty of Medicine, Gaziantep, Türkiye, ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-6181-226X asuyar76@yahoo.com

[3] Department of Anesthesiology and Reanimation, Intensive Care Unit, Gaziantep University Faculty of Medicine, Gaziantep, Türkiye, ORCID ID: https://orcid.org/0000-0003-0044-363X bernakayaugur@hotmail.com

Objective: This study evaluated the association of demographic characteristics, clinical findings, laboratory variables, Systemic Inflammation Response Index (SIRI), Systemic Immune-Inflammation Index (SII), and revised trauma score (RTS) with mortality in trauma patients followed in the intensive care unit (ICU).

Materials and Methods: We retrospectively reviewed 126 adult trauma patients, aged 18–75 years, who were admitted to the Anesthesiology and Reanimation ICU of Gaziantep University between March 2020 and March 2025. Demographic data, trauma localization, ICU length of stay, need for mechanical ventilation, vital signs, laboratory results, and APACHE II, Glasgow Coma Scale (GCS), RTS, SIRI, and SII values were recorded. Survivors and non-survivors were compared statistically, with $p < 0.050$ accepted as significant.

Results: The mean age was 40.9 ± 20.1 years, and 72.2% of the patients were male. Overall mortality was 50%. The lower extremity (34.9%) and upper extremity (30.9%) were the most frequent trauma localizations. Mechanical ventilation was required in 65.9% of the patients, and all non-survivors received ventilatory support ($p = 0.001$). ICU stay was significantly longer among non-survivors ($p = 0.044$). SIRI did not differ significantly between survivors and non-survivors ($p = 0.101$). SII was significantly higher in survivors ($p = 0.011$). RTS was significantly lower in non-survivors and showed a clear association with mortality ($p = 0.001$).

Conclusion: In this study, mortality was mainly associated with the need for mechanical ventilation, longer ICU stay, and lower RTS. RTS appears to be a practical bedside score for early risk assessment in ICU trauma patients. The higher SII values observed in survivors should be interpreted cautiously, particularly because SII is influenced by platelet count. SIRI was not significantly associated with mortality. Hematology-based inflammatory indices may provide additional information, but they should be interpreted together with platelet trends, established severity scores, and the overall clinical course.

Keywords: Trauma, Revised Trauma Score, Systemic Immune-Inflammation Index, Systemic Inflammation Response Index

ÇOCUKLUK ÇAĞI TRAVMALARI VE GENÇLERDE RİSKLİ DAVRANIŞLARIN ÖNLENMESİNDE HALK SAĞLIĞI HEMŞİRELİĞİ MÜDAHALELERİ: BİR DERLEME

Beray TEPEBAŞI[1]/ Doç. Dr., Melike YALÇIN GÜRSOY[2]

[1]Hemşire, Halk Sağlığı Hemşireliği, beraytepebasii@hotmail.com, 0009-0000-4039-7557

[2]Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Halk Sağlığı Hemşireliği, myalcin@comu.edu.tr, 0000-0002-2246-264X

Özet

Çocukluk çağı travmaları, bireyin yaşam boyu sağlık ve davranış örüntülerini etkileyebilen önemli bir halk sağlığı sorunudur. Gençlik döneminde görülen riskli davranışların önemli bir kısmının erken dönem olumsuz yaşantılarla ilişkili olduğu bilinmektedir. Bu derlemenin amacı, çocukluk çağı travmasına maruz kalan gençlerde riskli davranışların önlenmesinde halk sağlığı hemşireliği müdahalelerinin incelenmesidir. Literatürde çocukluk çağı travmalarının; sigara, alkol ve madde kullanımı, saldırganlık, riskli cinsel davranışlar ve kendine zarar verme gibi davranışlarla ilişkili olduğu bildirilmektedir. Bu davranışların gelişiminde travmaya bağlı kronik stres, duygu düzenleme güçlükleri ve yetersiz baş etme becerilerinin etkili olduğu düşünülmektedir. Halk sağlığı hemşireliği, koruyucu ve geliştirici sağlık hizmetleri kapsamında önemli sorumluluklar üstlenmektedir. Halk sağlığı hemşireleri; riskli grupların erken belirlenmesi, tarama programlarının yürütülmesi, eğitim ve danışmanlık hizmetlerinin sunulması ve bireylerin uygun sağlık hizmetlerine yönlendirilmesinde aktif rol almaktadır. Ayrıca sosyal destek mekanizmalarının güçlendirilmesi ve baş etme becerilerinin geliştirilmesine yönelik girişimlerin, sağlığı tehdit eden davranışların azaltılmasına katkı sağlayabileceği belirtilmektedir. Sonuç olarak, çocukluk çağı travmalarının uzun dönemli etkilerinin azaltılmasında halk sağlığı hemşireliği müdahalelerinin yaygınlaştırılması ve sistematik biçimde uygulanması önerilmektedir.

Anahtar kelimeler: Çocukluk çağı travmaları, riskli davranışlar, halk sağlığı hemşireliği

PUBLIC HEALTH NURSING INTERVENTIONS IN PREVENTING RISKY BEHAVIORS AMONG YOUNG PEOPLE WITH CHILDHOOD TRAUMA: A REVIEW

Abstract

Childhood trauma is a significant public health issue that can affect an individual's lifelong health and behavioral patterns. A significant portion of risky behaviors observed in adolescence are known to be related to early negative experiences. The aim of this review is to examine public health nursing interventions in preventing risky behaviors in young people exposed to childhood trauma. The literature reports that childhood traumas are associated with behaviors such as smoking, alcohol and substance use, aggression, risky sexual behaviors, and self-harm. Chronic stress related to trauma, difficulties in emotion regulation, and inadequate coping skills are thought to play a role in the development of these behaviors. Public health nursing undertakes important responsibilities within the scope of preventive and health-promoting services. Public health nurses play an active role in the early identification of at-risk groups, the implementation of screening programs, the provision of education and counseling services, and the referral of individuals to appropriate health services. Furthermore, it is stated that interventions aimed at strengthening social support mechanisms and developing coping skills can contribute to reducing health-threatening behaviors. In conclusion, it is recommended that public health nursing interventions be widely and systematically implemented to reduce the long-term effects of childhood trauma.

Keywords: Childhood trauma, Risky behaviors, Public health nursing

1. GİRİŞ

Çocukluk çağı travmaları; istismar, ihmal ve aile içi işlev bozuklukları gibi çocuğun gelişimini olumsuz etkileyen deneyimleri kapsayan önemli bir halk sağlığı sorunudur (Bellis ve ark., 2014). Literatürde bu travmalar; fiziksel, duygusal ve cinsel istismar ile fiziksel ve duygusal ihmal başlıkları altında ele alınmaktadır (Hillis ve ark., 2016). Dünya Sağlık Örgütü verileri de çocuk istismarı ve ihmalinin dünya genelinde yaygınlığını sürdürdüğünü göstermektedir (WHO, 2024). Çocukluk döneminde yaşanan bu travmatik deneyimlerin, bireyin yalnızca çocukluk dönemini değil, yaşam boyu fiziksel ve ruhsal sağlığını da etkileyebildiği belirtilmektedir (Karal ve Atak, 2022). Araştırmalar, çocukluk çağı travmalarının travma sonrası stres bozukluğu, depresyon, anksiyete, madde kullanımı ve çeşitli kronik hastalıklarla ilişkili olduğunu ortaya koymaktadır (Hughes ve ark., 2017; Lin ve ark., 2021).

Gençlik dönemi, kimlik gelişimi ve bağımsızlaşma süreçlerinin ön planda olduğu önemli bir gelişim dönemidir. Çocukluk çağı travmalarının bu dönemde sigara, alkol ve madde kullanımı, riskli cinsel davranışlar, saldırganlık ve kendine zarar verme gibi sağlığı olumsuz etkileyen davranışlarla ilişkili olduğu belirtilmektedir (Shonkoff ve ark., 2012; Jessor, 1992). Araştırmalar, çocukluk çağı travmasına maruz kalan gençlerde bu davranışların daha erken yaşta başladığını ve daha sık görüldüğünü göstermektedir (Hughes ve ark., 2017; Campbell ve ark., 2016).

Çocukluk çağı travmalarının önlenmesi ve etkilerinin azaltılması, çok boyutlu bir halk sağlığı yaklaşımını gerektirmektedir. Bu süreçte halk sağlığı hemşireleri; erken tanılama, eğitim, danışmanlık ve yönlendirme hizmetleriyle önemli sorumluluklar üstlenmektedir. Bu derleme, çocukluk çağı travmasına maruz kalan gençlerde riskli davranışların önlenmesine yönelik halk sağlığı hemşireliği müdahalelerini incelemeyi amaçlamaktadır.

1.1. Kuramsal Çerçeve ve Kavramsal Yaklaşım

1.1.1. Çocukluk Çağı Travmalarının Gelişimsel ve Sağlık Üzerindeki Etkileri

Çocukluk çağı travmaları; fiziksel, duygusal ve cinsel istismar ile ihmal ve aile içi işlev bozukluklarını kapsayan olumsuz yaşam deneyimleri olarak tanımlanmaktadır (Felitti ve ark., 1998). Bu deneyimlerin bireyin beyin gelişimi ve stres yanıt sistemi üzerinde kalıcı etkiler oluşturabildiği belirtilmektedir (Shonkoff ve ark., 2012). Araştırmalar, çocukluk çağı travmalarının yalnızca ruhsal sorunlarla değil; kronik hastalıklar, madde kullanımı ve erken ölüm riskiyle de ilişkili olduğunu göstermektedir (Hughes ve ark., 2017). Ayrıca travma sayısının artmasıyla birlikte riskli sağlık davranışlarının görülme olasılığının daha da yükseldiği bildirilmektedir (Bellis ve ark., 2014). Güncel veriler, çocukluk çağı travmalarının önlenmesinin gençlerde madde kullanımı, intihar girişimi ve ruhsal sorunların azalmasına katkı sağlayabileceğini ortaya koymaktadır (CDC, 2026). Bu

durum, çocukluk çağı travmalarının bireysel olduğu kadar toplumsal sağlık açısından da önemli sonuçlar doğurduğunu göstermektedir (Cruz ve ark., 2022).

1.1.2. Riskli Davranışların Gelişimsel Temelleri ve Belirleyicileri

Riskli davranışlar, bireyin sağlığını olumsuz etkileyebilecek davranış örüntüleri olarak tanımlanmaktadır. Antisosyal davranışlarda bulunma, sigara ve alkol kullanımı, intihara meyilli olma, sağlıksız beslenme alışkanlıklarına ve düzenine sahip olma, okul devamsızlığında artış ve madde kullanımı riskli davranışlar olarak değerlendirilmektedir (Jessor, 1992). Gençlik dönemi, kimlik gelişimi ve bağımsızlaşma süreçlerinin yoğun yaşandığı, aynı zamanda risk alma davranışlarının arttığı bir gelişim evresidir. Literatürde, çocukluk çağı travmalarına maruz kalan bireylerde erken yaşta madde kullanımı, saldırgan davranışlar ve kendine zarar verme eğilimlerinin daha sık görüldüğü bildirilmektedir (Thomas ve ark., 2023; Hughes ve ark., 2017). Çocukluk çağı travmaları ile riskli davranışlar arasındaki ilişkinin, travmanın duygu düzenleme, stresle baş etme ve sosyal ilişkiler üzerindeki olumsuz etkileriyle bağlantılı olduğu belirtilmektedir (Shonkoff ve ark., 2012). Bu nedenle riskli davranışların değerlendirilmesinde bireyin erken dönem yaşam deneyimlerinin dikkate alınması önem taşımaktadır (Hadaschik ve ark., 2025).

2. YÖNTEM

Bu çalışma, çocukluk çağı travmaları ve gençlerde riskli davranışların önlenmesinde halk sağlığı hemşireliği müdahalelerine ilişkin literatürün değerlendirilmesi amacıyla hazırlanmış bir derleme çalışmasıdır. Literatür taraması PubMed ve Google Scholar veri tabanlarında gerçekleştirildi. Tarama sürecinde “childhood trauma”, “adverse childhood experiences”, “risky behaviors” ve “public health nursing” anahtar kelimeleri kullanıldı. Konu ile doğrudan ilişkili, tam metnine ulaşılan ve güncel literatürü temsil eden çalışmalar değerlendirmeye alındı ve bulgular tematik başlıklar altında incelendi.

3. BULGULAR

Literatür incelemesi sonucunda elde edilen bulgular, halk sağlığı hemşireliği müdahaleleri çerçevesinde sistematik olarak sınıflandırıldı. Bu kapsamda müdahaleler; birincil, ikincil ve üçüncül koruma düzeylerinde ele alındı.

3.1. Birincil Koruma Kapsamında Müdahaleler

Birincil koruma, çocukluk çağı travmaları ve riskli davranışlar ortaya çıkmadan önce uygulanan koruyucu girişimleri kapsamaktadır. Literatürde aile temelli eğitim programları, ebeveynlik becerilerinin geliştirilmesi ve okul temelli farkındalık çalışmalarının çocukluk çağı travmalarının ve gençlerde görülen riskli davranışların önlenmesinde etkili olduğu belirtilmektedir (Merrick & Latzman, 2014). Bunun yanı sıra ailelere ekonomik destek sağlanması, olumlu ebeveynlik uygulamalarının desteklenmesi, gençlerin yaşam becerilerinin

geliştirilmesi ve destekleyici sosyal ilişkilerin güçlendirilmesi önemli koruyucu yaklaşımlar arasında yer almaktadır (CDC, 2024).

Okul ortamında yürütülen hemşirelik temelli müdahalelerin; sağlık eğitimi, psikososyal destek, risk değerlendirmesi ve öğrencilerin uygun hizmetlere yönlendirilmesi açısından önemli olduğu belirtilmektedir (Yosep ve ark., 2023). Benzer şekilde halk sağlığı hemşirelerinin ev ziyaretleri kapsamında yürüttüğü müdahalelerin de ebeveynlik becerilerini geliştirme, aile dayanıklılığını güçlendirme ve riskleri erken dönemde azaltmada etkili olduğu bildirilmektedir (Jack ve ark., 2021; Ballard ve ark., 2022). Bununla birlikte bazı programların kısa süreli farkındalık oluşturmakla sınırlı kaldığı ve uzun vadeli davranış değişikliği sağlamada yetersiz olabildiği ifade edilmektedir (Koehler ve ark., 2022). Bu doğrultuda koruyucu müdahalelerin sürdürülebilir, kapsamlı ve beceri geliştirmeye yönelik biçimde yapılandırılmasının önemli olduğu düşünülmektedir.

3.2. İkincil Koruma Kapsamında Müdahaleler

İkincil koruma, risk altındaki bireylerin erken dönemde belirlenmesi ve uygun müdahalelerin gerçekleştirilmesini kapsamaktadır. Bu süreçte tarama programları, erken tanılama ve danışmanlık hizmetleri önemli müdahaleler arasında yer almaktadır (Merrick & Latzman, 2014). Halk sağlığı hemşireleri; okul, üniversite ve birinci basamak sağlık hizmetlerinde gençlerin travma öyküsü, davranış değişiklikleri ve riskli davranış belirtilerini değerlendirmede aktif rol üstlenmektedir. Ayrıca ailelerle kurdukları sürekli iletişim sayesinde riskli durumların erken fark edilmesine katkı sağlamaktadırlar (Jack ve ark., 2021).

Travma öyküsünün erken dönemde belirlenmesine yönelik tarama uygulamalarının, gençlerin uygun ruh sağlığı hizmetlerine yönlendirilmesini kolaylaştırdığı ve riskli davranışların erken kontrol altına alınmasına katkı sağladığı bildirilmektedir (Oral ve ark., 2016). Bunun yanında travma bilgili halk sağlığı hemşireliği yaklaşımlarının; bireylerin uygun destek hizmetlerine yönlendirilmesi ve bakım koordinasyonunun sağlanması açısından önemli olduğu vurgulanmaktadır (Ballard ve ark., 2022). Erken müdahalelerin ise riskli davranışların ilerlemesini önlemede etkili olduğu belirtilmektedir (Hughes ve ark., 2017). Bununla birlikte literatürde standartlaştırılmış tarama uygulamaları ve uzun dönemli izlem programlarının sınırlı olduğu dikkat çekmektedir (Wessel ve ark., 2025).

3.3. Üçüncül Koruma Kapsamında Müdahaleler

Üçüncül koruma, travmaya maruz kalmış ve riskli davranış geliştirmiş bireylerin rehabilitasyonu ve izlenmesini kapsamaktadır. Bu süreçte psikososyal destek, danışmanlık hizmetleri ve multidisipliner iş birliği ön plana çıkmaktadır. Araştırmalar, özellikle travma odaklı bilişsel davranışçı terapi uygulamalarının ruhsal belirtilerin azaltılmasında etkili olduğunu göstermektedir (Hultmann ve ark., 2022).

Halk sağlığı hemşireleri; bireylerin uygun ruh sağlığı hizmetlerine yönlendirilmesi, izlenmesi ve bakım koordinasyonunun sağlanmasında aktif rol almaktadır. Travma bilgili halk sağlığı hemşireliği modellerinde multidisipliner ekip yaklaşımının, ailelerin destek hizmetlerine erişimini kolaylaştırdığı ve bakım sürekliliğini güçlendirdiği bildirilmektedir (Ballard ve ark., 2022). Ayrıca bu müdahalelerin bireylerin sağlık sonuçlarının iyileştirilmesine katkı sağlayabileceği belirtilmektedir (Bellis ve ark., 2014).

Bunun yanında hemşirelerin, istismar şüphesi bulunan durumlarda bildirim süreçlerini yürütürken aile ile terapötik ilişkiyi sürdürmede önemli sorumluluklar üstlendiği; bu süreçte güven ilişkisi, mesleki deneyim ve uygun prosedürlerin belirleyici olduğu ifade edilmektedir (Jack ve ark., 2021; Wessel ve ark., 2025).

4. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Bu derleme, çocukluk çağı travmalarının gençlerde riskli davranışların gelişiminde önemli bir etkisi olduğunu ortaya koymaktadır. Literatürde travmaya maruz kalan bireylerde sigara, alkol ve madde kullanımı, saldırgan davranışlar ve kendine zarar verme eğilimlerinin daha sık görüldüğü bildirilmektedir. Travmatik deneyimlerin bireyin duygu düzenleme ve stresle baş etme becerilerini olumsuz etkileyerek riskli davranışlara yönelimi artırabileceği düşünülmektedir.

Araştırmalar, halk sağlığı hemşirelerinin erken tanılama, danışmanlık, okul temelli girişimler ve aile odaklı müdahalelerde önemli roller üstlendiğini göstermektedir. Bununla birlikte mevcut müdahalelerin çoğunlukla kısa süreli farkındalık çalışmalarıyla sınırlı kaldığı ve uzun dönemli davranış değişikliği oluşturmada yetersiz olabildiği dikkat çekmektedir. Bu doğrultuda okul ve toplum temelli programların yaygınlaştırılması, erken tarama uygulamalarının artırılması ve gençlerin baş etme becerilerini destekleyen müdahalelerin geliştirilmesi önerilmektedir. Ayrıca halk sağlığı hemşirelerinin çocukluk çağı travmalarına yönelik koruyucu, travma bilgili ve rehabilite edici hizmetlerde daha aktif rol almalarının desteklenmesi önem taşımaktadır.

Sonuç olarak, çocukluk çağı travmalarının uzun dönemli etkilerinin azaltılabilmesi için halk sağlığı hemşireliği müdahalelerinin multidisipliner ve sürdürülebilir yaklaşımlar doğrultusunda güçlendirilmesi gerekli görünmektedir.

KAYNAKLAR

Bellis, M. A., Hughes, K., Leckenby, N., Jones, L., Baban, A., Kachaeva, M., Povilaitis, R., Pudule, I., Qirjako, G., Ulukol, B., Raleva, M., & Terzic, N. (2014). Adverse childhood experiences and associations with health-harming behaviours in young adults: Surveys in eight eastern European countries. *Bulletin of the World Health Organization*, 92(9), 641–655.

Campbell, J. A., Walker, R. J., & Egede, L. E. (2016). Associations between adverse childhood experiences, high-risk behaviors, and morbidity in adulthood. *American Journal of Preventive Medicine*, 50(3), 344–352.

Centers for Disease Control and Prevention. (2024). A public health approach to adverse childhood experiences. Erişim adresi: https://www.cdc.gov/aces/prevention/index.html

Centers for Disease Control and Prevention. (2026). About adverse childhood experiences. Erişim adresi: https://www.cdc.gov/aces/about/index.html

Cruz, D., Lichten, M., Berg, K., & George, P. (2022). Developmental trauma: Conceptual framework, associated risks and comorbidities, and evaluation and treatment. *Frontiers in Psychiatry,* 13, 800687.

Felitti, V. J., Anda, R. F., Nordenberg, D., Williamson, D. F., Spitz, A. M., Edwards, V., Koss, M. P., & Marks, J. S. (1998). Relationship of childhood abuse and household dysfunction to many of the leading causes of death in adults. *American Journal of Preventive Medicine,* 14(4), 245–258.

Hadaschik, J., van Sintemaartensdijk, I., Ruiter, R.A.C. et al. Associations between early life stress, health behaviors, and risk-taking in adulthood: A structural equation modeling approach. *Evolutionary Psychological Science*,11, 150–168 (2025).

Hillis, S., Mercy, J., Amobi, A., & Kress, H. (2016). Global prevalence of past-year violence against children: A systematic review and minimum estimates. *Pediatrics,* 137(3), e20154079.

Hughes, K., Bellis, M. A., Hardcastle, K. A., Sethi, D., Butchart, A., Mikton, C., Jones, L., & Dunne, M. P. (2017). The effect of multiple adverse childhood experiences on health: A systematic review and meta-analysis. *The Lancet Public Health*, 2(8), e356–e366.

Hultmann, O., Broberg, A. G., & Axberg, U. (2022). A randomized controlled study of trauma focused cognitive behavioural therapy compared to enhanced treatment as usual with patients in child mental health care traumatized from family violence. *Children and Youth Services Review*, 139.

Jack, S. M., Gonzalez, A., Marcellus, L., Tonmyr, L., Varcoe, C., Van Borek, N., Sheehan, D., MacKinnon, K., Campbell, M., Catherine, N., Gonzalez, A., Kurtz Landy, C., Jack, S. M., Jenkins, E., Kruske, S., Letourneau, N., McNeil, D., McNaughton, D., McPherson, C., ... MacMillan, H. L. (2021). Public health

nurses' professional practices to prevent, recognize, and respond to suspected child maltreatment in home visiting: An interpretive descriptive study. *Global Qualitative Nursing Research*, 8, 1–15.

Jessor, R. (1992). Risk behavior in adolescence: A psychosocial framework for understanding and action. *Developmental Review,* 12(4), 374-390

Karal, E., & Atak, H. (2022). Çocukluk çağı ruhsal travmaları üzerine kavramsal bir çalışma. Muş Alparslan Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 2(1), 82-103.

Koehler, M., Brockamp, T., Bamberg, S., & Gehlert, T. (2022). Change of risk behaviour in young people – The effectiveness of the trauma prevention programme P.A.R.T.Y. considering the effect of fear appeals and cognitive processes. *BMC Public Health,* 22(1), 595.

Lin, L., Wang, H. H., Lu, C., Chen, W., & Guo, V. Y. (2021). Adverse childhood experiences and subsequent chronic diseases among middle-aged or older adults in China and associations with demographic and socioeconomic characteristics. *JAMA Network Open,* 4(10), e2130143.

Merrick, M. T., & Latzman, N. E. (2014). Child maltreatment: A public health overview and prevention considerations. *Online Journal of Issues in Nursing,* 19(1), 2.

Oral, R., Ramirez, M., Coohey, C., Nakada, S., Walz, A., Kuntz, A., Benoit, J., & Peek-Asa, C. (2016). Adverse childhood experiences and trauma informed care: The future of health care. *Pediatric Research,* 79(1–2), 227–233.

Shonkoff, J. P., Garner, A. S., Siegel, B. S., Dobbins, M. I., Earls, M. F., McGuinn, L., Pascoe, J., & Wood, D. L. (2012). The lifelong effects of early childhood adversity and toxic stress. *Pediatrics,* 129(1), e232–e246.

Thomas, H., Caballero, M., & Doyle, L. (2023). Childhood adversity and risky behaviours in youth: A longitudinal perspective. *Journal of Youth Studies,* 26(4), 567–580.

Wessel, K. I., Midtsund, A. D., & Valla, L. (2025). Public health nurses' work in detecting violence in child and family health clinics: A qualitative study. *Scandinavian Journal of Caring Sciences,* 39(3), e70120.

World Health Organization. (2024). Child maltreatment. Erişim adresi: https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/child-maltreatment

Yosep, I., Hikmat, R., & Mardhiyah, A. (2023). School-based nursing interventions for preventing bullying and reducing its incidence on students: A scoping review. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 20(2), 1577.

ŞİZOFRENİDE FİZİKSELAKTİVİTENİN NÖROPLASTİSİTE ÜZERİNDEKİ ETKİSİ:LİTERATÜR TARAMASI

Dr.öğr.Üyesi Safa HEYBET 1 , Esma KHATIB 2 , Esra ELEFENDİ 3
Biruni Üniversitesi/ MYO Fizyoterapi, sheybet@biruni.edu.tr.com
khatibesma919@gmail.com , 240706901@st.biruni.edu.tr

Özet

Fiziksel aktivitenin kas-iskelet sistemi üzerindeki olumlu etkileri genel olarak bilinse de güncel bilimsel araştırmalar, aktivitenin bu sınırların çok ötesine geçtiğini kanıtlamaktadır. Bu çalışmanın amacı, literatürdeki verileri inceleyerek şizofreni hastalarında egzersizin etkilerini nörolojik düzeyde incelemektir. Çalışma, Google Akademik üzerinden son yıllarda yapılan araştırmalar taranarak "literatür taraması" yöntemiyle hazırlanmıştır. Elde edilen bulgular; egzersizin sadece beden üzerinde değil, beyin kimyasını da doğrudan düzenleyen ve BDNF (beyin türevli nörotrofik faktör) seviyelerini modüle eden güçlü bir etken olduğunu göstermektedir. Şizofreni gibi bilişsel bozulmalara yol açan nöroplastik bozukluklarda, egzersiz iyileşme sürecine ciddi katkı sağlamaktadır. Şizofreni hastalarında hipokampus (beynin öğrenme ve hafıza merkezi) bölgesinde görülen atrofi nedeniyle bu bölgenin hacmi küçülmektedir. Buna bağlı olarak konsantrasyon gibi bilişsel fonksiyonlarda zayıflama gözlemlenmektedir.Bu alanda yapılan çalışmalar; özellikle aerobik egzersizlerin (yürüyüş, yüzme, koşu gibi düşük veya orta şiddetli aktiviteler) bu bölgenin normal hacmine dönmesine yardımcı olduğunu kanıtlamaktadır. Egzersiz aracılığıyla dopamin seviyesi ve BDNF proteinindeki artış, yeni sinir hücrelerinin oluşumuna (nörogenez) kapı açmaktadır. Nöronların tetiklenmesiyle nöroplastisite (beynin yeniden yapılandırma yeteneği) artmakta ve hastalar kaybettikleri yaşam kalitelerini yeniden kazanmaya başlamaktadır. Sonuç olarak, toplumumuzdaki farkındalık açığı bilinçlendirilmekle kapatılmalı; şizofreni tedavisinde ilaçların yanı sıra egzersiz de psikiyatrik relapsların hafifletilmesi amacıyla rehabilitasyon programlarının odak noktasına alınmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Şizofreni, Nörolojik Etki, Egzersiz, BDNF, Hipokampus.

Kaynakça

Bay, Ü. S., & Yılmaz, E. (2020). Ruhsal bozukluklarda fiziksel aktivite ve egzersizin etkileri ile ilgili yapılmış çalışmaların incelenmesi. Mediterranean Journal of Sport Science, 3(2), 437-447.

Gökçe, E., Güneş, E., & Nalçacı, E. (2019). Egzersizin depresyon ve şizofreni üzerine etkisi: BDNF odaklı bir bakış. Nöro-Psikiyatri Arşivi, 56(4), 302-310.

Lök, S., & Lök, N. (2016). Kronik psikiyatri hastalarına uygulanan fiziksel egzersiz programlarının etkinliği: Sistematik derleme. Psikiyatride Güncel Yaklaşımlar, 8(4), 354-366.

Şimşek, M. H., Akkuş, M., Kefeli, M. C., & Yıldız, S. (2022). Toplum Ruh Sağlığı Merkezinde Takipli Şizofreni Hastalarının Fiziksel Etkinlik Düzeylerinin Değerlendirilmesi. Celal Bayar Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Dergisi, 9(4), 456-465.

Parlakyıldız, S. (2022). Egzersizin Ruh Sağlığı Üzerindeki Terapötik Etkisi. (Genel Derleme).

THE IMPACT OF PHYSICALACTIVITY ON NEUROPLASTICITY IN SCHIZOPHRENIA: A LITERATURE REVIEV

Asst.Prof. Safa HEYBET (First author)1
Esma KHATIB (Second author)2
Esra ELEFENDİ (Thrid auther)3
Biruni University, Vocational School of Health Services, Physiotherapy Program
sheybet@biruni.edu.tr.com , Khatibesma919@gmail.com ,
240706901@st.biruni.edu.tr

Abstract

Schizophrenia by reviewing existing literature. The study was conducted using the "literature review" method, scanning recent research via Google Scholar.The findings indicate that exercise is a powerful factor that not only affects the body but also directly regulates brain chemistry and modulates BDNF (Brain-Derived Neurotrophic Factor) levels. In neuroplastic disorders like schizophrenia, which lead to cognitive impairment, exercise contributes significantly to the recovery process. Due to atrophy in the hippocampus (the brain's center for learning and memory) in patients with schizophrenia, the volume of this region decreases, leading to weakened cognitive functions such as concentration.Studies in this field demonstrate that particularly aerobic exercises (low or moderate-intensity activities such as walking, swimming, and running) help this region return to its normal volume. The increase in dopamine levels and BDNF protein through exercise paves the way for neurogenesis (the formation of new nerve cells). As neurons are triggered, neuroplasticity (the brain's ability to reorganize itself) increases, and patients begin to regain their lost quality of life. In conclusion, the awareness gap in our society must be addressed through education; in addition to pharmacological treatments, exercise should be integrated into the core of rehabilitation programs to alleviate psychiatric relapses.

Keywords: Schizophrenia, Neurological Impact, Exercise, BDNF, Hippocampus.

References (Translated Titles)

Bay, Ü. S., & Yılmaz, E. (2020). Investigation of studies on the effects of physical activity and exercise in mental disorders. Mediterranean Journal of Sport Science.

Gökçe, E., Güneş, E., & Nalçacı, E. (2019). The effect of exercise on depression and schizophrenia: A BDNF-focused perspective. Archives of Neuropsychiatry.

Lök, S., & Lök, N. (2016). Effectiveness of physical exercise programs applied to chronic psychiatric patients: A systematic review. Current Approaches in Psychiatry.

Şimşek, M. H., et al. (2022). Evaluation of Physical Activity Levels of Schizophrenia Patients Followed in Community Mental Health Centers. Journal of Celal Bayar University Health Sciences Institute.

Parlakyıldız, S. (2022). Therapeutic Effect of Exercise on Mental Health. (General Review).

OKUL İÇİ AKRAN ZORBALIĞININ TÜRLERİ VE SOSYODEMOGRAFİK DEĞİŞKENLERLE İLİŞKİSİ: KESİTSEL BİR ÇALIŞMA

Uzm. Dr. Şule Sinem GEDİKBAŞ

[1] Bilecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Adli Tıp Kliniği, drsgedikbas@gmail.com, 0000-0003-4035-1983

Özet

Amaç:

Bu çalışmada okul içi akran zorbalığının fiziksel ve psikolojik boyutlarının sıklığını belirlemek ve zorbalığın okul türü (özel/devlet) ile aile sosyokültürel düzeyi arasındaki ilişkisini incelemek amaçlandı.

Gereç ve Yöntem:

Kesitsel tipte planlanan çalışmaya 10–16 yaş arası toplam 97 öğrenci dahil edildi. Katılımcılar devlet okulu (n=62) ve özel okul (n=35) öğrencilerinden oluşturuldu. Veri toplama aracı olarak yapılandırılmış anket formu kullanıldı. Zorbalık; fiziksel (itme, vurma, eşyaya zarar verme) ve psikolojik (dışlama, alay etme, tehdit, siber zorbalık) olmak üzere iki ana başlıkta değerlendirildi. Aile sosyokültürel düzeyi; ebeveyn eğitim durumu ve gelir düzeyi temel alınarak düşük, orta ve yüksek olarak sınıflandırıldı.

Bulgular:

Katılımcıların %61,2'sinin (n=59) en az bir kez zorbalığa maruz kaldığı saptandı. Fiziksel zorbalık oranı %34,6 (n=34) iken psikolojik zorbalık %52,8 (n=51) olarak bulundu. Devlet okullarında fiziksel zorbalık daha yüksek oranda görülürken (%39,8'e karşı %25,4), özel okullarda psikolojik zorbalık daha yaygın bulundu (%61,4'e karşı %47,9). Düşük sosyokültürel düzeye sahip ailelerden gelen öğrencilerde fiziksel zorbalık anlamlı olarak daha yüksekken (%44,2), yüksek sosyokültürel düzey grubunda psikolojik zorbalık daha ön plandaydı (%63,7). Erkek öğrencilerde fiziksel zorbalık, kız öğrencilerde ise psikolojik zorbalık daha sık gözlendi. Çoklu analizlerde düşük sosyokültürel düzey ve devlet okulunda eğitim görme fiziksel zorbalık için bağımsız risk faktörleri olarak saptandı.

Sonuç:

Akran zorbalığı, özellikle psikolojik boyutuyla okul ortamlarında yaygın bir sorundur. Zorbalık türleri okul yapısı ve aile sosyokültürel düzeyine göre farklılık göstermektedir. Önleyici stratejilerin geliştirilmesinde bu farklılıkların dikkate alınması ve okul temelli psikososyal müdahalelerin yaygınlaştırılması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Akran zorbalığı, fiziksel zorbalık, psikolojik zorbalık, sosyokültürel düzey, okul türü

TYPES OF IN-SCHOOL PEER BULLYİNG AND THEİR ASSOCİATİON WİTH SOCİODEMOGRAPHİC VARİABLES: A CROSS-SECTİONAL STUDY

Abstract

Purpose

This study aimed to determine the frequency of physical and psychological dimensions of peer bullying in schools and to investigate the relationship between bullying, school type (public/private), and family sociocultural status.

Methods

A total of 97 students aged 10–16 years were included in this cross-sectional study. Participants consisted of students from public schools (n=62) and private schools (n=35). Data were collected using a structured questionnaire. Bullying was evaluated under two main categories: physical (pushing, hitting, damaging belongings) and psychological (exclusion, mocking, threats, cyberbullying). Family sociocultural status was classified as low, medium, or high based on parental education and income levels.

Results

Overall, 61.2% of participants (n=59) reported experiencing bullying at least once. The prevalence of physical bullying was 34.6% (n=34), while psychological bullying was 52.8% (n=51). Physical bullying was more common in public schools compared to private schools (39.8% vs. 25.4%), whereas psychological bullying was more prevalent in private schools (61.4% vs. 47.9%). Students from low sociocultural backgrounds had significantly higher rates of physical bullying (44.2%), while psychological bullying was more prominent among those from high sociocultural backgrounds (63.7%). Physical bullying was more frequent among male students, whereas psychological bullying was more common among females. Multivariate analysis revealed that low sociocultural status and attendance at public schools were independent risk factors for physical bullying.

Conclusion

Peer bullying is a common problem in school settings, particularly in its psychological dimension. The type of bullying varies according to school structure and family sociocultural status. These differences should be considered when developing preventive strategies, and school-based psychosocial interventions should be expanded.

Keywords: Peer bullying, physical bullying, psychological bullying, sociocultural status, school type

EKSTREMİTE YARALANMALARININ ADLİ TIP PERSPEKTİFİNDEN DEĞERLENDİRİLMESİ

Uzm. Dr. Şule Sinem GEDİKBAŞ

[1] Bilecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Adli Tıp Kliniği, drsgedikbas@gmail.com, 0000-0003-4035-1983

Özet

Amaç

Adli tıp pratiğinde ekstremite yaralanmaları sık karşılaşılan ve çoğu zaman önlenebilir travmalar arasında yer almaktadır. Bu çalışmada, bir eğitim ve araştırma hastanesinin adli tıp polikliniğine başvuran olgularda ekstremite yaralanmalarının dağılımı, özellikleri ve olası risk faktörlerinin değerlendirilmesi amaçlandı.

Yöntem

Bu retrospektif çalışmaya 18 yaş ve üzeri hastalar dahil edildi. Olgular, Bilecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi Adli Tıp Polikliniği'ne başvuran hastalar arasından seçildi. Mükerrer başvurular çalışma dışı bırakıldı. Hastalar demografik özellikler, yaralanma lokalizasyonu ve travma mekanizmaları açısından analiz edildi.

Bulgular

Toplam 264 olgunun %79,9'u (n=211) erkek, %20,1'i (n=53) kadın idi. Hastaların ortalama yaşı 42.7 (18-63) olarak bulundu. Yaralanmaların %52'si üst ekstremite, %48'i alt ekstremite yerleşimliydi.

Travma mekanizmaları incelendiğinde en sık ezilme (%24) ve penetran yaralanmalar (%21) saptandı. Ezilme yaralanmaları ağırlıklı olarak üst ekstremitede görülürken, penetran yaralanmalar alt ekstremitede belirgin olarak fazlaydı. Bunu kesici-delici yaralanmalar (%18), düşmeler (%14) ve künt travmalar (%11) izledi. Daha az sıklıkla iş kazası ilişkili yüksek enerjili travmalar (%7) ve trafik kazaları (%5) gözlendi.

Cinsiyete göre analizde, erkeklerde ezilme ve penetran yaralanmalar daha sık görülmekle birlikte istatistiksel anlamlılık saptanmadı ($p>0.05$). Kadınlarda ise düşme ($p=0.04$) ve bıçak ile parmak kesisi ($p=0.01$) kaynaklı yaralanmalar anlamlı olarak daha yüksek bulundu.

Sonuç

Ekstremite yaralanmaları adli olgular içinde önemli bir yer tutmakta olup, özellikle erkeklerde ve aktif çalışma çağında daha sık görülmektedir. Distal falanks kırıkları ve penetran ayak yaralanmaları en sık karşılaşılan yaralanmalar olup, büyük oranda önlenebilir travmalar kapsamındadır. İş sağlığı ve güvenliği önlemlerinin artırılması ve koruyucu ekipman kullanımının yaygınlaştırılması, bu yaralanmaların azaltılmasında kritik rol oynayabilir.

Anahtar kelimeler: Ekstremite yaralanmaları, adli tıp, travma mekanizmaları, iş kazaları, penetran yaralanma, ezilme yaralanması, koruyucu ekipman

EVALUATİON OF EXTREMİTY INJURİES FROM A FORENSİC MEDİCİNE PERSPECTİVE

Abstract

Purpose

Extremity injuries are among the most common and often preventable types of trauma encountered in forensic medicine practice. This study aimed to evaluate the distribution, characteristics, and potential risk factors of extremity injuries in cases presenting to the forensic medicine outpatient clinic of a training and research hospital.

Methods

This retrospective study included patients aged 18 years and older. Cases were selected from patients who presented to the Forensic Medicine Outpatient Clinic of Bilecik Training and Research Hospital. Recurrent admissions were excluded. Patients were analyzed in terms of demographic characteristics, injury localization, and trauma mechanisms.

Results

A total of 264 cases were included, of which 79.9% (n=211) were male and 20.1% (n=53) were female. The mean age of the patients was 42.7 years (range: 18–63). Of the injuries, 52% involved the upper extremities and 48% involved the lower extremities.

Regarding trauma mechanisms, crush injuries (24%) and penetrating injuries (21%) were the most common. Crush injuries were predominantly observed in the upper extremities, whereas penetrating injuries were more frequent in the lower extremities. These were followed by sharp object injuries (18%), falls (14%), and blunt trauma (11%). Less frequently, high-energy occupational accidents (7%) and traffic accidents (5%) were observed.

In the gender-based analysis, although crush and penetrating injuries were more common in males, the difference was not statistically significant ($p>0.05$). In females, injuries due to falls ($p=0.04$) and knife-related finger cuts ($p=0.01$) were found to be significantly higher.

Conclusion

Extremity injuries constitute a significant proportion of forensic cases and are more frequently observed in males and individuals of working age. Distal phalanx fractures and penetrating foot injuries are among the most common types and largely fall within the category of preventable trauma. Enhancing occupational health and safety measures and promoting the use of protective equipment may play a critical role in reducing these injuries.

Keywords: Extremity injuries, forensic medicine, trauma mechanisms, occupational accidents, penetrating injuries, crush injuries, protective equipment

ZONGULDAK VE BOLU İLLERİNE AİT FARKLI AKTARLARDAN ALINAN BAZI ŞİFALI BİTKİLERİN UÇUCU YAĞ ORANLARININ KARŞILAŞTIRILMASI

Prof. Dr., Gülsüm YALDIZ[1]/ Doç. Dr., Mahmut ÇAMLICA[2]

[1]Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Tarla Bitkileri Bölümü, g_yaldiz@hotmail.com,

ORCID: 0000-0002-6889-1562

[2]Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Tarla Bitkileri Bölümü, mcamlica25@gmail.com,

ORCID: 0000-0003-2461-7534

Özet

Osmanlı imparatorluğu döneminde, Anadolu'daki bitkisel ilaçlar aktarlardan tedarik edilmiştir. Aktar kelimesi arapça da ''attar''(koku) veya ''akkar'' (tedavinin kökeni) terimlerinden üretilmiştir. Geçmişte daha çok basit ilaç temini sağlayan yerler olarak görülen aktarlar, bugün doğal yaşam eğilimlerinin ve alternatif tedavi arayışlarının artmasıyla değerini sürdüren önemli merkezlere dönüşmüştür. Aktarlar da çoğunlukla doğadan toplanan geleneksel olarak kullanılan şifalı bitkiler, baharatlar ve bu bitkilerden elde edilen doğal ürünler satılır. Satılan bu ürünlerin kullanıcılar tarafından şifalı olabilmesi için etkili maddelerinin en azından standartları karşılayabilecek nitelikte olması gerekmektedir. Dolayısıyla aktarlarda satılan şifalı bitkilerin içeriklerin bilinmesi önem arz etmektedir. Bu çalışmada Zonguldak ve Bolu illerinde bulunan 6 farklı aktardan alınan ve halk arasında kullanımı fazla olan, uçucu yağ içeren bazı tıbbi ve aromatik bitkilerin uçucu yağ oranları belirlenmiştir. Çalışma sonucunda; tıbbi ve aromatik bitkilerin uçucu yağ miktarları kantaron bitkisinde %0.067-0.53, gül bitkisinde %0.001-0.69, ekinezya bitkisinde %0.002-0.16, nane bitkisinde %0.21-0.85, hibiskus bitkisinde %0.002-0.11, melisa bitkisinde %0.008-0.32, kekik bitkisinde %1.31-3.85, defne bitkisinde %0.40-3.35, ıhlamur bitkisinde %0.003-0.046, adaçayı bitkisinde %1.08-2.30, lavanta bitkisinde %2.31-4.56, civanperçemi bitkisinde %0.07-0.72, papatya bitkisinde %0.002-0.31 arasında değişmiştir. Sonuç olarak, farklı aktarlardan alınan aynı bitki örneklerinin uçucu yağ oranları arasında ciddi farklar olduğu tespit edilmiştir.

Anahtar kelimeler: Aktar, uçucu yağ, şifalı bitkiler

COMPARISON OF ESSENTIAL OIL CONTENTS OF CERTAIN MEDICINAL PLANTS OBTAINED FROM DIFFERENT HERBALIST SHOPS IN ZONGULDAK AND BOLU PROVINCES

Abstract

During the Ottoman Empire, herbal medicines in Anatolia were supplied by herbalists. The word "aktar" (herbalist) is derived from the Arabic terms "attar" (fragrance) or "akkar" (origin of treatment). Once primarily seen as places providing simple remedies, herbalists have transformed into valuable centers that retain their importance today, driven by the growing trend towards natural living and alternative treatments. Herbalists mostly sell traditionally used medicinal herbs, spices, and natural products derived from these herbs, all gathered from nature. For these products to be beneficial to users, their active ingredients must at least meet certain standards. Therefore, knowing the contents of medicinal herbs sold in herbalist shops is of great importance. In this study, the essential oil contents of some medicinal and aromatic plants, which are widely used among the human and obtained from 6 different herbalist shops in Zonguldak and Bolu provinces, were determined. As a result of the study; the essential oil contents of medicinal and aromatic plants varied as follows: St. John's wort 0.067-0.53%, rose 0.001-0.69%, echinacea 0.002-0.16%, mint 0.21-0.85%, hibiscus 0.002-0.11%, lemon balm 0.008-0.32%, thyme 1.31-3.85%, bay leaf 0.40-3.35%, linden 0.003-0.046%, sage 1.08-2.3%, lavender 2.31-4.56%, yarrow 0.07-0.72%, and chamomile 0.002-0.31%. In conclusion, significant differences were found in the essential oil content of the same plant samples obtained from different herbalists.

Keywords: Herbalist, essential oil, medicinal plants

1. GİRİŞ

Osmanlı zamanında Anadolu'daki bitkisel ilaçlar aktarlar tarafından tedarik edilmektedir. Aktarlar doğadan toplanan bitkisel materyallerden hazırlanır. Aktar kelimesi Arapça da ''Attar''(koku) veya ''Akkar'' (tedavinin kökeni) terimlerinden üretilmiştir (Aktar ve Cebe, 2014).

Doğa ve insan arasındaki ilişki, bilgi, deneyim ve yoğun araştırmalar ile nesilden nesile aktarılarak etnobatonik bilim dalı ortaya çıkmıştır. Sentetik ve kimyasal ilaçların yan etkilerinin artmasıyla birlikte, tıbbi bitkilerin kullanımında bir artış gözlemlenmiş ve bu durum doğal bitkilere yönelik eğilimi artırmıştır. Uzun süreli deneyimlerin sonucu kullanılan modern tıp bitkileri ile elde edilen Anadolu'daki halk ilaçları günümüze kadar ulaşmıştır (Sarıkaya ve Karabay, 2021). Son yıllarda aktarların sayılarının çok fazla artması, halkın doğal ilaç ve gıdalara yönelmesindeki artıştan kaynaklanmaktadır. Bu nedenle de aktarlar, tıbbi ve aromatik bitkilerin ve baharatların pazarlamasında önemli rol oynamaktadırlar.

Halkın kullanımına sunulması amacıyla aktarlarda satılan bitkilerin büyük çoğunluğu doğadan toplanılıp satışa sunulmaktadır. Doğadan bitkilerin bilinçsizce toplanması yanı sıra, bu bitkilerin genellikle uzman olmayan kişiler tarafından aktarlarda satılması önemli bir sorun olarak görülmektedir. Ayrıca aktarlarda satılan tıbbi ve aromatik bitkilerin büyük çoğunluğunun ağır metal kontaminasyonuna maruz kaldığı da ifade edilmektedir (Özgül, 2023).

Sonuç olarak, aktarlarda ticareti yapılan bitkisel drogların toplama zamanı, toplama şekli, hasat sonrası işlemler, saklama koşulları gibi aşamalarının uygun yapılmaması aktarlarda veya aktarlar arasında satılan tıbbi ve aromatik bitkilerin etken madde miktarları ile birlikte içeriklerinde de değişiklik göstermektedir (Batı, 2011).

Bu çalışma, Bolu ve Zonguldak illerinde bulunan 6 farklı aktardan temin edilen, halk arasında fazla kullanılan ve uçucu yağ içeren bazı tıbbi ve aromatik bitkilerin uçucu yağ oranlarını belirlemek amacıyla yürütülmüştür.

2. MATERYAL VE YÖNTEM

2.1. Materyaller ve araştırma yeri

Bu çalışmada Bolu ve Zonguldak da bulunan 6 farklı aktardan temin edilen 6 farklı familyayı içeren 13 farklı bitki örneği (kantaron, gül, adaçayı, lavanta, civanperçemi, papatya, ekinezya, nane, hibiskus, melisa, kekik, defne ve ıhlamur) kullanılmıştır (Tablo 1). Çalışma da kullanılan bitki türlerinin Bolu ili aktarları B1, B2 ve B3, Zonguldak ili aktarları ise Z1, Z2 ve Z3 olarak adlandırılmıştır. Uçucu yağ oranlarının belirlenme işlemleri Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Ziraat Fakültesi Tarla Bitkileri Bölümü Tıbbi ve Aromatik bitkileri laboratuvarında gerçekleştirilmiştir.

Tablo 1. Çalışmada kullanılan bitki türlerine ait bilgiler

No	Bitki adı	Familyası	Familya türkçesi	Latincesi
1	Civanperçemi	Asteraceae	Papatyagiller	*Achillea millefolium*
2	Papatya	Asteraceae	Papatyagiller	*Matricaria chamomilla L.*
3	Ekinezya	Asteraceae	Papatyagiller	*Echinacea purpurea*
4	Sarı kantaron	Hypericaceae	Sarı kantarongiller	*Hypericum perforatum*
5	Adaçayı	Lamiaceae	Ballıbabagiller	*Salvia officinalis*
6	Lavanta	Lamiaceae	Ballıbabagiller	*Lavandula angustifolia*
7	Nane	Lamiaceae	Ballıbabagiller	*Mentha piperita*
8	Melisa (Oğul otu)	Lamiaceae	Ballıbabagiller	*Melissa officinalis*
9	Kekik	Lamiaceae	Ballıbabagiller	*Origanum onites*
10	Defne	Lauraceae	Defnegiller	*Laurus nobilis L.*
11	Hibiskus	Malvaceae	Ebegümecigiller	*Hibiscus sabdariffa L.*
12	Ihlamur	Malvaceae	Ebegümecigiller	*Tilia cordata*
13	Gül	Rosaceae	Gülgiller	*Rosa damascena*

2.2. Uçucu yağ oranlarının belirlenmesi

Bitki örneklerinin uçucu yağ analizlerine 6.12.2023 tarihinde başlanmıştır. Her bir tedarik edilen örnekten yaklaşık 20 g olacak şekilde örnekler öğütülerek cam balonlara konulmuş ve su distilasyonu yöntemi kullanılarak clevenger aparatına konulmuş ve 3-4 saat arasında distilasyona maruz bırakılarak uçucu yağlar elde edilmiştir. Daha sonra elde edilen uçucu yağlar kullanılan örnek miktarına ve elde edilen uçucu yağ miktarına göre % olarak belirlenmiştir.

3. BULGULAR

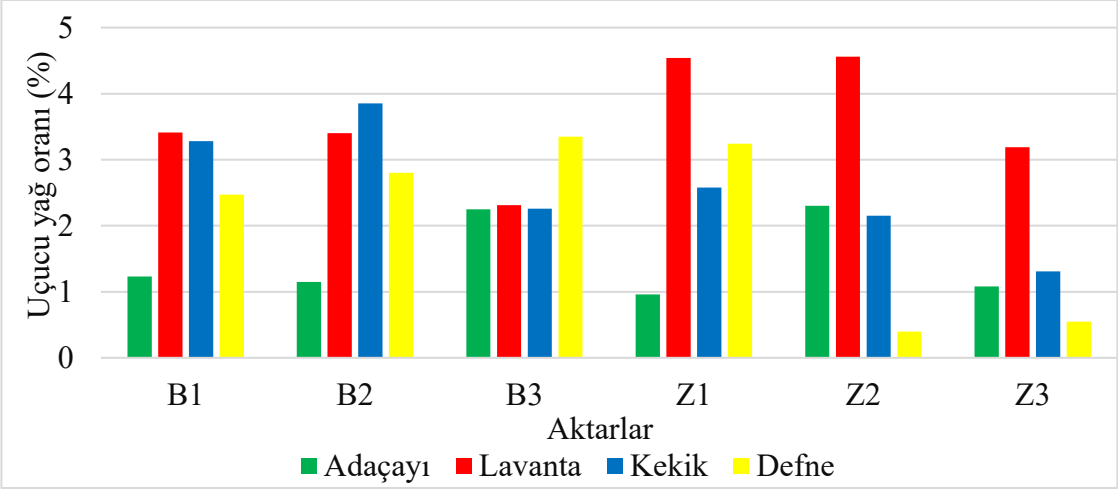
Bolu ve Zonguldak illerindeki aktarlardan tedarik edilen tıbbi ve aromatik bitki türlerinin uçucu yağ analiz sonuçlarına göre elde edilen değerler Tablo 1'de verilmiştir. İl bazında uçucu yağ içerikleri incelendiğinde; B1 aktarında bitki türleri arasında uçucu yağ oranlarının %0.009 ile %3.41 arasında değiştiği belirlenmiştir (Tablo 2).

B1 aktarında en yüksek uçucu yağ oranları Lamiaceae familyasına ait lavanta (%3.41), kekik (%3.28) ve adaçayı (%1.23) bitkilerinde belirlenirken, Lauraceae familyasına ait defne bitkisi ise %2.47 uçucu yağ oranı ile lavanta ve kekikten sonra üçüncü sırada yer almıştır. B1 aktarında en az uçucu yağ oranı değerleri ise Malvaceae familyasından hibiskus (%0.009) ve Rosaceae familyasından gül (%0.012) bitkilerinde tespit edilmiştir.

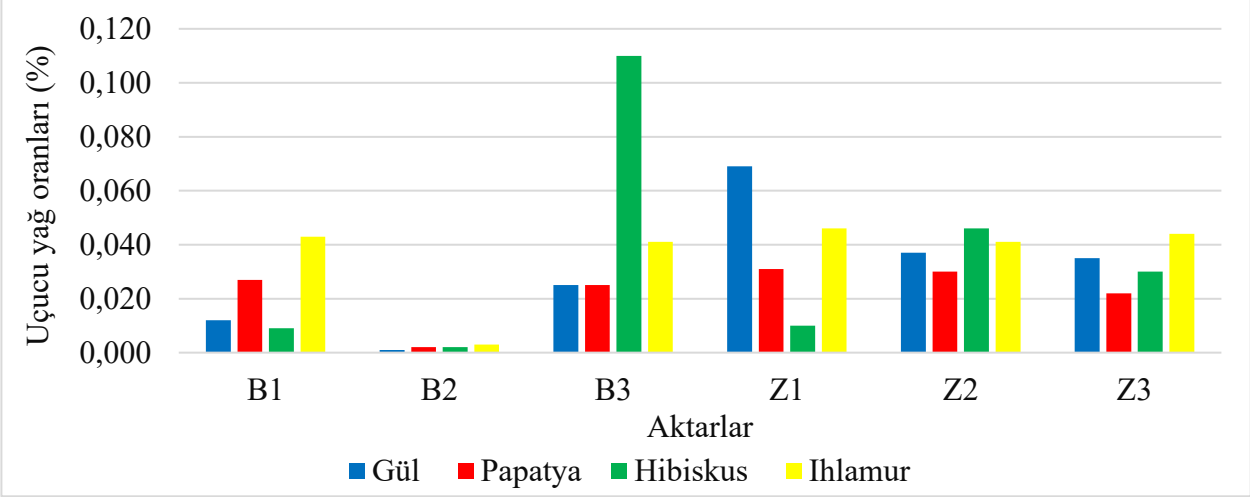
B2 aktarında bitki türleri arasında uçucu yağ oranlarının %0.002 ile %3.85 arasında değiştiği bulunmuştur (Tablo 2). B2 aktarından temin edilen bitki türlerinin uçucu yağ oranları değerlendirildiğinde; en

yüksek uçucu yağ oranı kekik (%3.85) ve lavanta (%3.40) türlerinden elde edilmiştir. En düşük uçucu yağ oranı ise %0.001 ile gül bitkisinde belirlenmiştir (Şekil 1-3).

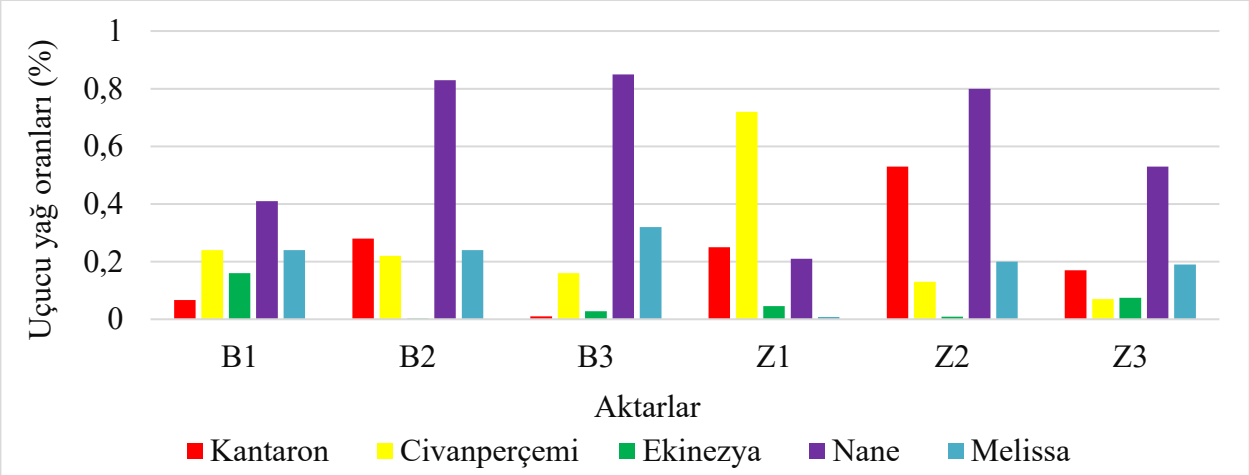
B3 aktarında ise bitki türleri arasında uçucu yağ oranları %0.01-3.35 arasında değişmiştir. En yüksek uçucu yağ oranları %3.35 ile defne ve %2.31 ile lavanta bitkilerinde saptanırken, en düşük uçucu yağ oranı değerleri %0.01 kantaron ve %0.025 ile gül ve papatya bitkilerinde bulunmuştur (Şekil 1-3).

Şekil 1. Zonguldak ve Bolu illerinde bulunan 6 farklı aktardan tedarik edilen bitkilerin uçucu yağları

Şekil 2. Zonguldak ve Bolu illerinde bulunan 6 farklı aktardan tedarik edilen bitkilerin uçucu yağları

Şekil 3. Zonguldak ve Bolu illerinde bulunan 6 farklı aktardan tedarik edilen bitkilerin uçucu yağları

Zonguldak ili aktarlarından temin edilen 13 farklı bitki türünün aktarlar bazında (Z1, Z2 ve Z3) uçucu yağ oranları incelendiğinde; Z1 aktarında uçucu yağ oranlarının bitki türleri arasında %0.008 ile %4.54 arasında değiştiği belirlenmiştir (Tablo 2). Z1 aktarında en fazla uçucu yağ oranı %4.54 ile lavanta ve %3.24 ile defne bitkilerinde saptanmıştır. En düşük uçucu yağ oranı ise %0.008 ile melisa ve %0.010 ile hibiskus bitkilerinde tespit edilmiştir. Z2 aktarında bitkiler bazında uçucu yağ oranları %0.009 ile %4.56 arasında değişirken, en yüksek uçucu yağ oranı lavanta ve adaçayı (%2.30) bitkilerinde belirlenmiştir (Tablo 2).

Z3 aktarında bitkiler arasında uçucu yağ oranlarının %0.022 ile %3.19 arasında değiştiği saptanmıştır. En yüksek uçucu yağ oranları %3.19 ile lavanta ve %1.31 ile kekik bitkilerinde belirlenirken, en az uçucu yağ oranı ise %0.022 ile papatya ve %0.03 ile hibiskus bitkilerinde tespit edilmiştir.

Tablo 2. Bolu ve Zonguldak ili aktarlarından toplanılan 13 bitki türünün uçucu yağ oranları(%)

No	Bitki türleri	B1	B2	B3	Z1	Z2	Z3
1	Papatya	0.027	0.002	0.025	0.031	0.03	0.022
2	Ekinezya	0.16	0.002	0.028	0.046	0.009	0.075
3	Kantaron	0.067	0.28	0.01	0.25	0.53	0.17
4	Adaçayı	1.23	1.15	2.25	0.96	2.30	1.08
5	Lavanta	3.41	3.40	2.31	4.54	4.56	3.19
6	Nane	0.41	0.83	0.85	0.21	0.80	0.53
7	Melissa	0.24	0.24	0.32	0.008	0.20	0.19
8	Kekik	3.28	3.85	2.26	2.58	2.15	1.31
9	Defne	2.47	2.80	3.35	3.24	0.40	0.55
10	Hibiskus	0.009	0.002	0.11	0.01	0.046	0.03
11	Ihlamur	0.043	0.003	0.041	0.046	0.041	0.044
12	Civanperçemi	0.24	0.22	0.16	0.72	0.13	0.07
13	Gül	0.012	0.001	0.025	0.069	0.037	0.035

4. SONUÇ VE ÖNERİLER

Çalışmada Bolu ve Zonguldak illerinde bulunan 6 aktardan temin edilen 13'er adet tıbbi ve aromatik bitki türüne ait örnekler arasında uçucu yağ oranları bakımından geniş varyasyon olduğu tespit edilmiştir. Çalışma sonucunda en yüksek uçucu yağ oranları lavanta, kekik, adaçayı ve defne bitkilerinde bulunmuştur. Aktarlar arasında lavanta bitkisinde en yüksek uçucu yağ oranı Z2 ve Z1 aktarlarından elde edilebilmiş olup, diğer bitki türlerinin ise aktarlar arasında farklılıklar gösterdiği belirlenmiştir.

Aynı ilde bulunan farklı aktarların satışa sundukları tıbbi ve aromatik bitki türlerinin uçucu yağ oranlarının değiştiği görülmüştür. Bu durum aynı ildeki aktarların tıbbi ve aromatik bitkileri farklı şekilde tedarik ettikleri, depolama sürelerinin ve koşullarının farklı olabileceği veya temin edilen coğrafi bölgenin farklı olabileceğini ortaya koymuştur. Özellikle bu bitkilerin ticaretinde belli kuralların getirilmesi, toplanılan yerin, zamanının ve bazı kalite kriterlerinin (uçucu yağ oranları, major uçucu yağ bileşenleri, makro-mikro besin elementleri vb.) etiketlerin üzerine yazılmasının faydalı olacağı düşünülmektedir.

Bu bilgiler doğrultusunda sağlık ve gıda alanlarında önemli olan bu bitkilerin doğadan toplanmaları yerine kültür koşullarında yetiştiriciliğinin arttırılması, satışları yapılan ve her geçen gün sayıları artan aktarların titiz bir şekilde denetlenmelerinin yapılması gerekliliğini ortaya koymuştur. Ayrıca aktarlık mesleğini yapacak kişilere halk sağlığına ve mesleğin gerekliliklerine yönelik gerekli eğitimler verilmelidir.

Çalışma sonucunda elde edilen bulguların ve yapılan değerlendirmelerin başta Bolu ve Zonguldak illeri olmak üzere, ülkemizin tüm illerinde bu bitkileri sağlık ve gıda alanında kullanan tüketicilere yol gösterici olacaktır.

KAYNAKLAR

Aktar, S., Cebe, G. E. (2014). Bitkisel Drogların Aktar-Eczâhâne-Eczane Serüveni. XI. National Conference on the History of Turkish Pharmacy 25-28 May 2014, 45 - 46 , 01.09.2014.

Batı, E. (2011). Ordu aktarlarında satılan bazı bitkisel drogların uçucu yağ içeriklerinin ve bileşenlerinin belirlenmesi. Ordu Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Yüksek Lisans Tezi, Ordu.

Sarıkaya, A. G., Karabay, S. (2021). Determination of medicinal and aromatic plants sold by herbalists in Afyonkarahisar province and their usage purposes. europan journal of science and technology .No. 23, pp. 120-125, April 2021

Özgül, E.C. (2023). Diyarbakır aktarlarında satılan bazı tıbbi bitkilerin besin elementi içerikleri ile kalite parametrelerinin belirlenmesi. Ege Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Tarla Bitkileri Anabilim Dalı Tarla Bitkileri Yüksek Lisans Programı, İzmir.

KIŞ VE YAZ KOŞULLARINDA YETİŞTİRİLEN SEÇİLMİŞ ÇEMEN (*Trigonella foenum-graecum* L.) GENOTİPLERİNİN BAZI FENOLOJİK ÖZELLİKLERİ

Doç. Dr., Mahmut ÇAMLICA[1]/Prof. Dr., Gülsüm YALDIZ[2]

[1]Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Tarla Bitkileri Bölümü, mcamlica25@gmail.com, ORCID: 0000-0003-2461-7534

[2]Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Tarla Bitkileri Bölümü, g_yaldiz@hotmail.com, ORCID: 0000-0002-6889-1562

Özet

Trigonella foenum-graecum L. (çemen), Hindistan, Mısır ve Orta Doğu ülkelerinde yaygın olarak yetiştirilen Fabaceae familyasına ait tek yıllık bir bitkidir. Çemen türlerinin büyük ölçekli üretimi ve daha iyi çeşitlerin geliştirilmesi; türler arasındaki genetik çeşitlilik, türler arası ve tür içi değişkenlik ve genetik ilişki hakkında bilgi eksikliği nedeniyle kısıtlıdır. Bu çalışmada, Bolu ekolojik koşullarında seçilmiş farklı orijinli 5 adet çemen genotipi ve 1 adet çemen çeşidi (Gürarslan) iki yıl boyunca sonbahar ve ilkbahar olarak yetiştirilerek tohum ekiminden fide çıkışına kadar geçen zaman (gün), tomurcuklanma başlangıcına kadar geçen zaman (gün), ilk çiçeklenmeye kadar geçen süre (gün), %100 çiçeklenmeye kadar geçen zaman (gün) belirlenmiştir. Elde edilen sonuçlar doğrultusunda; 2021 yılında yetiştirilen çemen çeşit ve genotiplerinin ortalama tohum ekiminden fide çıkışına kadar geçen zaman, tomurcuklanma başlangıcına kadar geçen zaman, ilk çiçeklenmeye kadar geçen zaman, %100 çiçeklenmeye kadar geçen zaman sırasıyla, sonbahar ekiminde 9.33-10.67 gün, 183.00-186.00 gün, 182.00-185.33 gün, 188.67-191.67 gün arasında değişirken; ilkbahar ekiminde 7.33-8.67 gün, 60.00-63.00 gün, 63.00-65.67 gün, 67.67-70.00 gün arasında değişmiştir. 2022 yılında yetiştirilen çemen çeşit ve genotiplerinin ortalama tohum ekiminden fide çıkışına kadar geçen zaman, tomurcuklanma başlangıcına kadar geçen zaman, ilk çiçeklenmeye kadar geçen zaman, %100 çiçeklenmeye kadar geçen zaman değerleri sırasıyla; sonbahar ekiminde 10.33-12.00 gün, 199.00-200.67 gün, 198.33-201.67 gün, 203.67-206.33 gün arasında değişirken; ilkbahar ekiminde 6.00-10.00 gün, 77.33-81.67 gün, 79.00-83.33 gün, 84.00-88.33 gün arasında değişmiştir. Sonbahar ekiminde en erken %100 çiçeklenme süresi PI 568215 ve PI 617076 nolu genotiplerde, ilkbahar ekiminde ise en erken %100 çiçeklenme süresi PI 568215 nolu genotipte saptanmıştır.

Anahtar kelimeler: Genetik çeşitlilik, çemen, fenolojik özellik, adaptasyon

SOME PHENOLOGICAL CHARACTERISTICS OF SELECTED FENUGREEK (*Trigonella foenum-graecum* L.) GENOTYPES GROWN UNDER WINTER AND SUMMER CONDITIONS

Abstract

Trigonella foenum-graecum L. (fenugreek) is an annual plant belonging to the Fabaceae family, widely cultivated in India, Egypt, and Middle Eastern countries. Large-scale production of fenugreek species and the development of better cultivars are limited due to genetic diversity among species, interspecific and intraspecific variability, and a lack of information about genetic relationships. In this study, 5 selected fenugreek genotypes of different origins and 1 fenugreek cultivar (Gürarslan) were grown in autumn and spring for two years under the ecological conditions of Bolu. The day from seed sowing to seedling (days), days to the start of budding (days), days to first flowering (days), and days to 100% flowering (days) were determined. According to the obtained results; In 2021, the average time from seed sowing to seedling, days to budding start, days to first flowering, and days to 100% flowering for fenugreek cultivar and genotypes grown in autumn sowing, 9.33-10.67 days, 183.00-186.00 days, 182.00-185.33 days, and 188.67-191.67 days, respectively; and for spring sowing, 7.33-8.67 days, 60.00-63.00 days, 63.00-65.67 days, and 67.67-70.00 days, respectively. In 2022, the days from seed sowing to seedling, days to budding start, days to first flowering, and days to 100% flowering for fenugreek cultivar and genotypes grown in autumn sowing ranged from 10.33-12.00 days, 199.00-200.67 days, 198.33-201.67 days, and 203.67-206.33 days, respectively; while in spring planting, they ranged from 6.00-10.00 days, 77.33-81.67 days, 79.00-83.33 days, and 84.00-88.33 days. The earliest 100% flowering day in autumn planting was observed in genotypes PI 568215 and PI 617076, while in spring planting, the earliest 100% flowering day was observed in genotype PI 568215.

Keywords: Genetic diversity, fenugreek, phenological characteristic, adaptation

1. GİRİŞ

Genetik çeşitlilik genellikle bitki türlerinin stresli ortamlara adaptasyon yeteneğiyle pozitif olarak ilişkilidir. Bitkiler, belirli bir bölgeye özgü fotoperiyotlar da dahil olmak üzere, sıcaklık ve ışık koşullarının günlük, mevsimsel ve yıllık döngülerine yanıt olarak çiçeklenme zamanını kontrol etmek için karmaşık genetik ağlar oluşturmaktadır. Kültüre alma ve ıslah faaliyetleri, bu genetik ağı bitki gelişimi yoluyla belirli bir bölgede ürün verimini artıran ve optimize eden gen-alel kombinasyonlarına dönüştürmüştür (Cockram vd., 2007; Trevaskis vd., 2007; Distelfeld vd., 2009; Cao vd., 2021; Fernández-Calleja vd., 2022).

Bitkisel üretimde en kritik evrelerden birisi tohumun çimlenmesi aşamasıdır. Türlerin devamı için gerekli olan tohum çimlenmesi evresi, bitkilerin tüm gelişim dönemlerini etkilemektedir. Çimlenme evresi iyi olan türlerin hem bitki verimleri hem de kök gelişimleri iyi olmaktadır (Al-Ansari ve Ksiksi, 2016). Geç çimlenme veya yavaş çimlenme oranları bitki türlerinde veya aynı bitkinin farklı türlerinde farklılık göstermekte ve bitkilerde genetik çeşitliliğe neden olmaktadır. Olumsuz çevre koşulları ve toprak kaynaklı hastalıklar tohum çimlenmesini veya gecikmesini etkileyen faktörlerdir. Hızlı ve üniform fide çıkışlarını artırmak, bitki performansı için oldukça önemlidir (Osburn ve Schroth, 1989).

Diğer kritik evreler ise tomurcuklanma ve çiçeklenme evreleridir. Bitki gelişim zamanlarının belirlenmesi ve bitkilerinin çiçeklenmesi hem ekolojik adaptasyon hem de verim oluşumu açısından çok önemlidir. İklim değişikliği nedeniyle yerel iklim koşullarındaki bozulmalar ve ciddi hava varyasyonlarının artması bu özelliklerin önemini artmaktadır (Horváth vd., 2023).

Bu çalışma, Bolu ekolojik koşullarında seçilmiş farklı orijinli 5 adet çemen genotipi ile 1 adet çemen çeşidinin (gürarslan) iki yıl boyunca sonbahar ve ilkbahar olarak yetiştirilerek tohum ekiminden fide çıkışına kadar geçen süre, tomurcuklanma başlangıcı (gün), ilk çiçeklenme ve %100 çiçeklenmeye kadar geçen sürelerin (gün) belirlenmesi amacıyla yürütülmüştür.

2. MATERYAL VE YÖNTEM

2.1. Materyaller

Bu çalışmada, Amerika Tarım Bakanlığı'ndan temin edilen farklı orijinli 5 genotip (Türkiye, Ermenistan, Pakistan ve Bulgaristan) ile Ankara Üniversitesi Ziraat Fakülte'nden temin edilen 1 adet çemen çeşidinin (Gürarslan) tohumları kullanılmıştır. Deneme kullanılan çeşit ve genotiplere ait bilgiler Tablo 1'de verilmiştir.

Tablo 1. Çalışmada kullanılan çemen çeşit ve genotiplere ait bilgiler

No	ID kodu	Ülke
1	PI 568215	Türkiye
2	PI 660995	Ermenistan
3	PI 426973	Pakistan
4	Gürarslan	Türkiye
5	PI 426971	Pakistan
6	PI 617076	Bulgaristan

2.2. Araştırma yeri ve özellikleri

Bu çalışma Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Ziraat Fakültesi, Tarla Bitkileri Bölümü Araştırma ve Uygulama alanında yapılmıştır. Denemenin yürütüldüğü 2020-2021 yılı yetiştiricilik döneminde (2020 Ekim-2021 Ağustos arası) yıllık ortalama sıcaklık değerleri 2.23-20.55 °C, ortalama nispi nem %61.46-81.35 ve toplam yağış miktarı ise 7.80-112.30 kg/m^2 arasında değişmiştir. 2021-2022 yılı yetiştiricilik döneminde (2021 Ekim-2022 Ağustos arası) ise yıllık ortalama sıcaklık -0.20-20.50 °C, ortalama nispi nem %64.70-85.20 ve toplam yağış miktarları 20.30-163.30 kg/m^2 arasında belirlenmiştir. Genel olarak 2021 yılı ocak, şubat ve mart ayları 2022 yılına göre daha sıcak ve nispi nem değerleri yüksek bulunmuştur.

Denemenin yürütüldüğü alanının toprak özelliklerini belirlemek amacıyla, 0-20 cm derinliğinden alınan toprak örnekleri alınmış ve analizleri yapılmıştır. Deneme alanı killi yapıya sahip olup, %3.71 organik madde, 7.56 pH, 0.04 tuzluluk, 0.05 kg/da P_2O_5, 108.31 kg/da potasyum ve %1.14 kireç değerlerine sahiptir. Deneme alanı topraklarının potasyum miktarı bakımından zengin, fosfor miktarı bakımından düşük, organik madde miktarı bakımından iyi, killi yapıda, orta kireçli ve tuzsuz topraklar olduğu görülmektedir.

2.3. Ekim ve bakım işlemleri

Denemenin kışlık ekimleri 2021 yılı 14 Ekimde, yazlık ekimleri 2022 yılı 13 Nisan tarihlerinde yapılmıştır. Denemede 4 kg/da amonyum sülfat, taban gübresi olarak 6 kg/da diamonyum fosfat gübreleri uygulanmıştır. Amonyum sülfatın yarısı ekimle beraber, kalanı ise tomurcuklanma başlangıcında verilmiştir. Hem kışlık hem de yazlık ekimlerde sulama yapılmamıştır.

2021-2022 yılında kurulan kışlık ve yazlık denemeler, 3 sıra olarak, sıra arası 30 cm, sıra üzeri 10 cm, sıra uzunluğu 3 m olacak şekilde tesadüf blokları deneme desenine göre 3 tekerrürlü olarak kurulmuştur. Vejetasyon sürecinde gerekli durumlarda çapalama ve yabancı ot kontrolü yapılmıştır.

2.4. Araştırmada incelenen özellikler

2.4.1. Tohum ekiminden fide çıkışına kadar geçen zaman (gün): Ekimden itibaren tohumların çıkış yapıp toprak yüzeyine çıktığı dönem arasındaki geçen süre belirlenmiş ve gün olarak kaydedilmiştir.

2.4.2. Tomurcuklanma başlangıcına kadar geçen zaman (gün): Ekimden itibaren parseldeki bitkilerinin %50'sinde çiçek tomurcuklarının görüldüğü dönem arasında geçen süre belirlenmiş ve gün olarak kaydedilmiştir.

2.4.3. İlk çiçeklenmeye kadar geçen süre (gün): Ekimden itibaren parseldeki bitkilerde ilk çiçeklerin görülmeye başladığı dönem arasında geçen süre belirlenmiş ve gün olarak kaydedilmiştir.

2.4.5. %100 çiçeklenmeye kadar geçen zaman (gün): Parseldeki bitkilerin %100'ünde çiçeklenmenin tamamlandığı dönem arasında geçen süre belirlenmiş ve gün olarak kaydedilmiştir.

2.5. İstatistiksel analizler

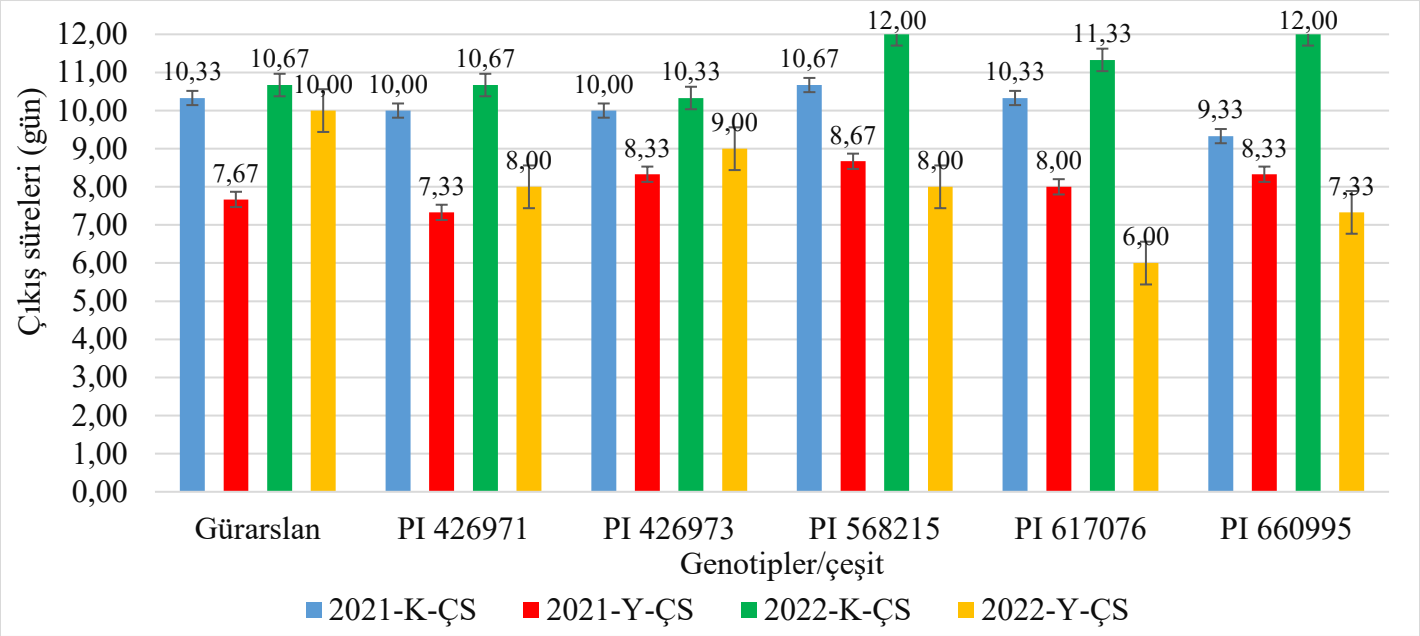
Araştırmada elde edilen değerler JMP 13 istatistik programı kullanılarak varyans analizine tabi tutulmuş ve LSD testi ile gruplandırılmıştır. Genotipler ve çeşit arasındaki ilişkileri belirlemek amacıyla kümeleme (cluster) ve temel bileşen (TBA) analizleri yapılmıştır.

3. BULGULAR

3.1. Fenolojik değerler

Çemen çeşit ve genotiplerinin tohum ekiminden fide çıkışına kadar geçen süre arasında kışlık ve yazlık ekimlerde yıllar bazında istatistiki olarak önemli farklılıklar bulunmuştur ($p<0.05$). 2021 yılında yetiştirilen çemen çeşit ve genotiplerinin ortalama tohum ekiminden fide çıkışına kadar geçen zaman değerleri, kışlık ekimlerde 9.33-10.67 gün arasında değişirken, yazlık ekimlerde 7.33-8.67 gün arasında değişmiştir (Şekil 1). Kışlık ekimlerde, en erken çıkış süresi 9.33 gün ile PI 660995 nolu genotipte belirlenirken, en geç çıkış süresi 10.67 gün ile PI 568215 nolu genotipte bulunmuştur. Yazlık ekimlerde, en erken çıkış süresi 7.33 gün ile PI 426971 nolu genotipte belirlenirken, en geç çıkış süresi 8.67 gün ile PI 568215 nolu genotipte belirlenmiştir.

2022 yılında yetiştirilen çemen çeşit ve genotiplerinin ortalama tohum ekiminden fide çıkışına kadar geçen zaman değerleri, kışlık ekimlerde 10.33-12.00 gün arasında değişirken, yazlık ekimlerde 6.00-10.00 gün arasında değişmiştir (Şekil 1). Kışlık ekimlerde, en erken çıkış süresi 10.33 gün ile PI 426973 nolu genotipte belirlenirken, en geç çıkış süresi 12.00 gün ile PI 568215 ve PI 660995 nolu genotiplerde saptanmıştır. Yazlık ekimlerde, en erken çıkış süresi 6.00 gün ile PI 617076 nolu genotipte belirlenirken, en geç çıkış süresi 10.00 gün ile Gürarslan çeşidinde belirlenmiştir. Gürarslan çeşidi kışlık ekimlerde benzer çıkış süreleri göstermiştir.

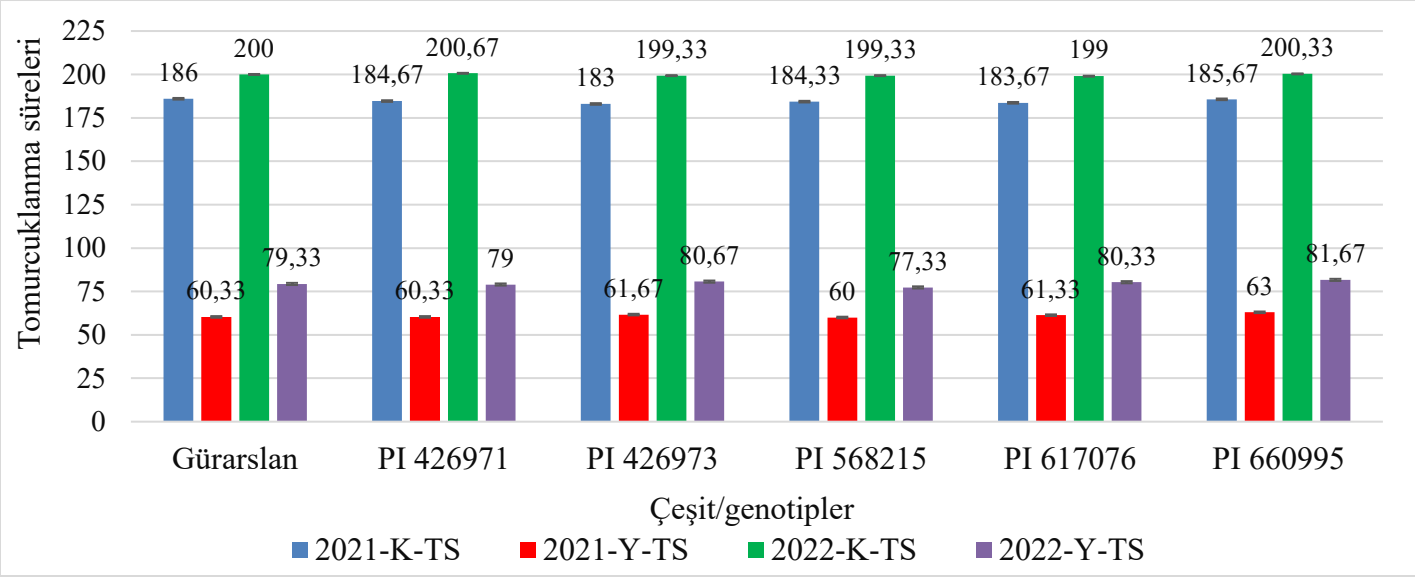

Şekil 1. Çemen çeşit ve genotiplerinin ilk çıkış sürelerine ait veriler

K: Kışlık, Y: Yazlık, ÇS: Çıkış süreleri

Çemen çeşit ve gneotiplerinin tomurcuklanma sürelerine ait değerler arasında hem yazlık hem de kışlık ekimlere bağlı olarak yıllar bazında istatistiki farklılıklar belirlenmiştir. 2021 yılında yetiştirilen çemen çeşit ve genotiplerinin ortalama tomurcuklanma başlangıcına kadar geçen zaman değerleri, kışlık ekimlerde 183.00-186.00 gün arasında değişirken, yazlık ekimlerde 60.00-63.00 gün arasında değişmiştir (Şekil 2). Kışlık ekimlerde, en erken tomurcuklanma PI 426973 nolu genotipte belirlenirken, en geç tomurcuklanma Gürarslan çeşidinde belirlenmiştir. Yazlık ekimlerde, en erken tomurcuklanma PI 586215 nolu genotipte belirlenirken, en geç tomurcuklanma PI 660995 nolu genotipte bulunmuştur.

2022 yılında yetiştirilen çemen çeşit ve genotiplerinin ortalama tomurcuklanma başlangıcına kadar geçen zaman değerleri, kışlık ekimlerde 199.00-200.67 gün arasında değişirken, yazlık ekimlerde 77.33-81.67 gün arasında değiştiği saptanmıştır (Şekil 2). Kışlık ekimlerde, en erken tomurcuklanma PI 617076 nolu genotipte belirlenirken, en geç çıkış süresi PI 426971 nolu genotipte belirlenmiştir. Yazlık ekimlerde, en erken tomurcuklanma PI 568215 nolu genotipte belirlenirken, En geç tomurcuklanma PI 660995 nolu genotipte belirlenmiştir. 2021 ve 2022 yılında yazlık ekimlerde en erken ve en geç tomurcuklanma süreleri aynı genotiplerde bulunmuştur. Gürarslan çeşidi hem yazlık hem de kışlık ekimlerde tomurcuklanma süreleri bakımından değişkenlik göstermiştir.

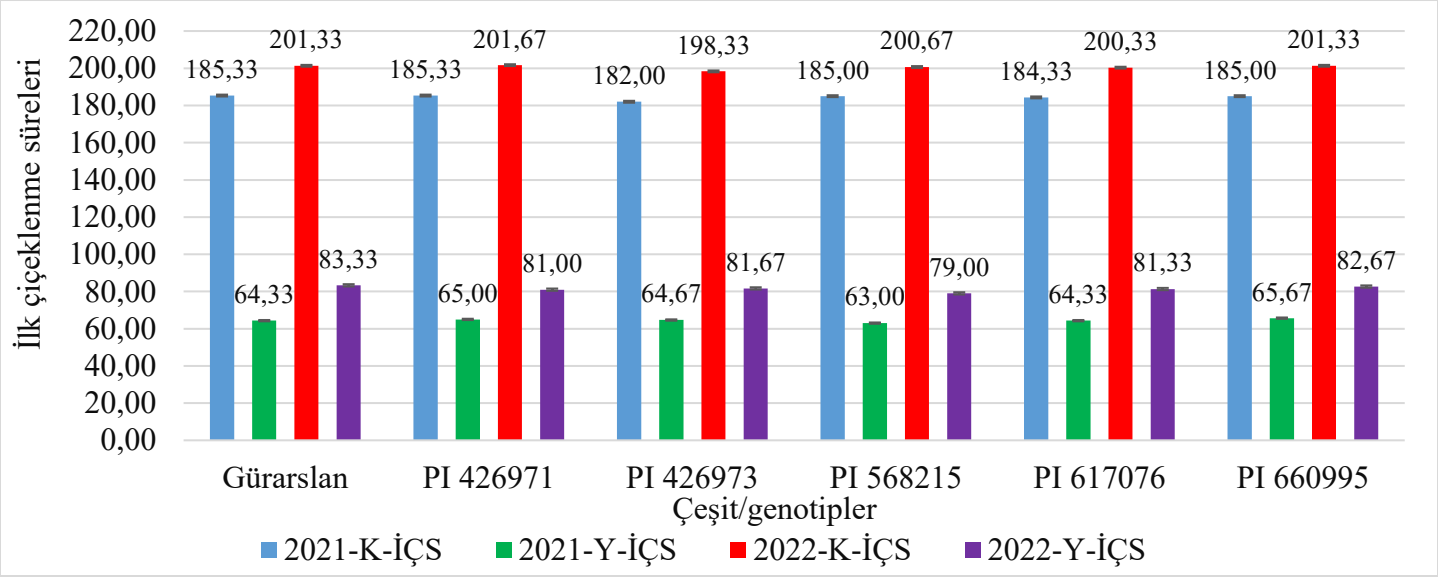

Şekil 2. Çemen çeşit ve genotiplerinin tomurcuklanma sürelerine ait veriler

K: Kışlık, Y: Yazlık, TS: Tomurcuklanma süreleri

Çemen çeşit ve genotiplerinin ilk çiçeklenme ve %100 çiçeklenme süreleri kışlık ve yazlık ekimlerde yıllar bazında değerler arasında istatistiki olarak farklılıklar belirlenmiştir. Çemen çeşit ve genotiplerinin ilk çiçeklenme süreleri yıllar ve yetiştirme koşulları bakımından değerlendirildiğinde; 2021 yılında kışlık olarak yetiştirilen çemen çeşit ve genotiplerinin ilk çiçeklenme süreleri 182.00-185.33 gün arasında, yazlık olarak yetiştirilenlerin ise 63.00-65.67 gün arasında değiştiği saptanmıştır (Şekil 3). En erken ilk çiçeklenme kışlık ekimde PI 426973 nolu genotipte saptanırken, yazlık ekimde ise PI 568215 nolu genotipte belirlenmiştir. En geç çiçeklenme değerleri kışlık ekimde Grarslan çeşidi ile PI 426971 nolu genotipte, yazlık yetiştirilende ise PI 660995 nolu genotipte bulunmuştur.

2022 yılında ilk çiçeklenme süreleri kışlık ekimde 198.33-201.67 gün, yazlık ekimde ise 79.00-83.33 gün arasında değişmiştir (Şekil 3). Kışlık ve yazlık olarak yetiştirilen çemen çeşit ve genotiplerinin en erken ilk çiçeklenme süreleri sırasıyla PI 426973 ve PI 568215 nolu genotiplerde belirlenmiştir. En geç ilk çiçeklenme süreleri ise kışlık ekimde PI 426973 nolu genotipte, yazlık ekimde ise PI426971 nolu genotipte saptanmıştır.

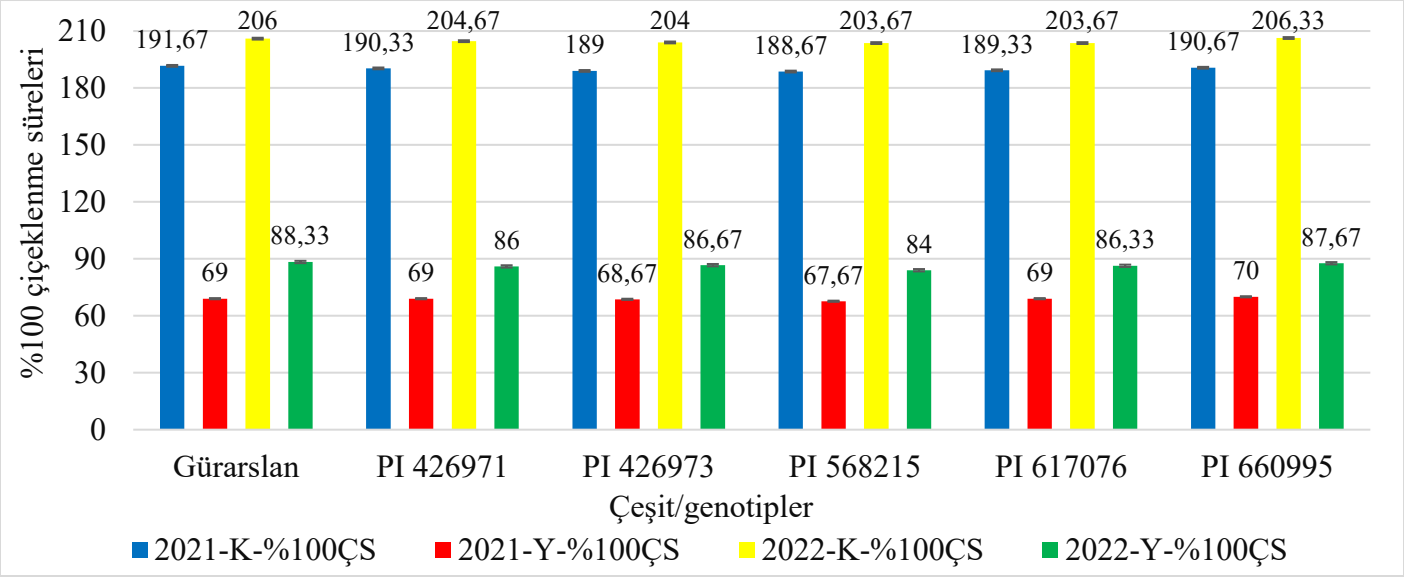

Şekil 3. Çemen çeşit ve genotiplerinin ilk çiçeklenme sürelerine ait veriler

K: Kışlık, Y: Yazlık, İÇS: İlk çiçeklenme süreleri

%100 çiçeklenme süreleri incelendiğinde; 2021 yılında kışlık ekimde %100 çiçeklenme süreleri 188.67-191.67 gün arasında değişirken, en erken %100 çiçeklenme süresi PI 568215 nolu genotipte, en geç %100 çiçeklenme ise Gürarslan çeşidinde belirlenmiştir (Şekil 3). 2021 yılı yazlık ekimde %100 çiçeklenme süreleri 67.67-70.00 gün arasında değişmiş olup, en erken ve en geç %100 çiçeklenme süreleri sırasıyla PI 568215 ve PI 660995 nolu genotiplerde belirlenmiştir.

2022 yılında %100 çiçeklenme süreleri kışlık ekimlerde 203.67-206.33 gün arasında, yazlık ekimlerde ise 84.00-88.33 gün arasında değişmiştir (Şekil 4). Kışlık ekimde en erken çiçeklenme süresi PI 568215 ve PI 617076 nolu genotiplerde, yazlık ekimde ise en erken %100 çiçeklenme süresi PI 568215 nolu genotipte saptanmıştır. En geç %100 çiçeklenme süreleri kışlık ve yazlık ekimlerde sırasıyla PI 660995 nolu genotipte ve gürarslan çeşidinde belirlenmiştir.

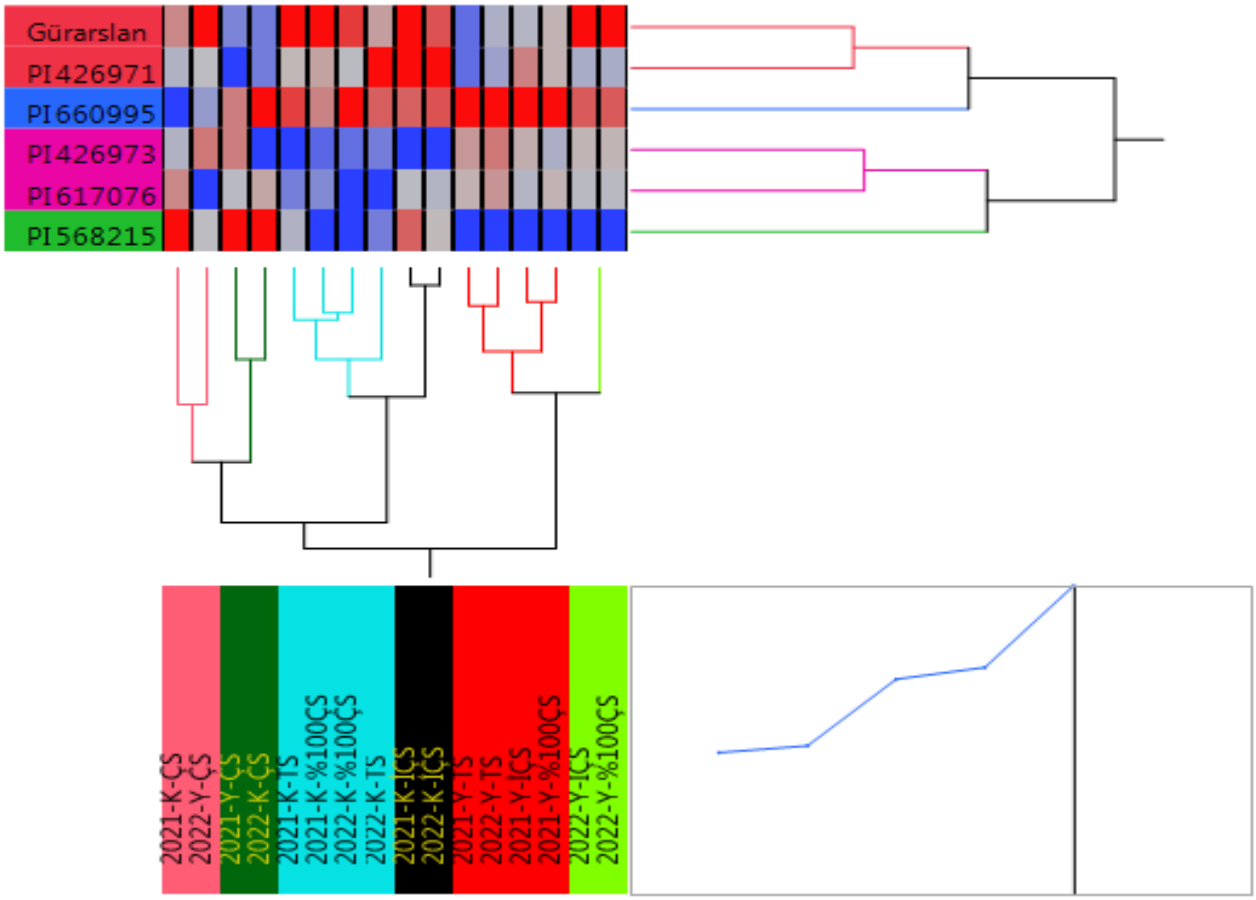

Şekil 4. Çemen çeşit ve genotiplerinin %100 çiçeklenme sürelerine ait veriler

K: Kışlık, Y: Yazlık, %100ÇS: %100 çiçeklenme süreleri

3.2. Kümeleme analizi (cluster analizi)

Çemen çeşit ve genotiplerinin yetiştirme yıllarına ve ekim zamanlarına göre genetik farklılığı belirlemek amacıyla kümeleme analizi yapılmıştır. Kümeleme analizi sonucunda incelenen özelliklere bağlı olarak çemen çeşit ve genotipler 2 ana gruba (A ve B) ayrılmıştır (Şekil 5). Ayrıca bu iki ana grupta iki alt gruba (A1, A2, B1 ve B2) bölünmüştür. A ana grubunda gürarslan çeşidi ile birlikte PI 426971 ve PI 660995 nolu genotipler yer alırken, diğer genotipler B ana grubunda saptanmıştır. Ana grupların ayrılmasında 2021 yılı kışlık ekimde %100 çiçeklenme süreleri etkili olurken, A ana grubu A1 alt grubunda yer alan PI 660995 nolu genotipi 2021 ve 2022 yıllarında kışlık ekimlerde çıkış süreleri ana faktör olarak bulunmuştur. B1 grubunda yer alan PI 568215 nolu genotip ise B2 alt grubundan 2021 yazlık ekimlerde tomurcuklanma süreleri ile ilk ve %100 çiçeklenme sürelerine göre ayrılmıştır. Kümeleme analizi sonuçları aynı orijinli çemen genotiplerinin incelenen özeeliklere bağlı olarak farklı ana gruplarda yer alabileceğini göstermiştir.

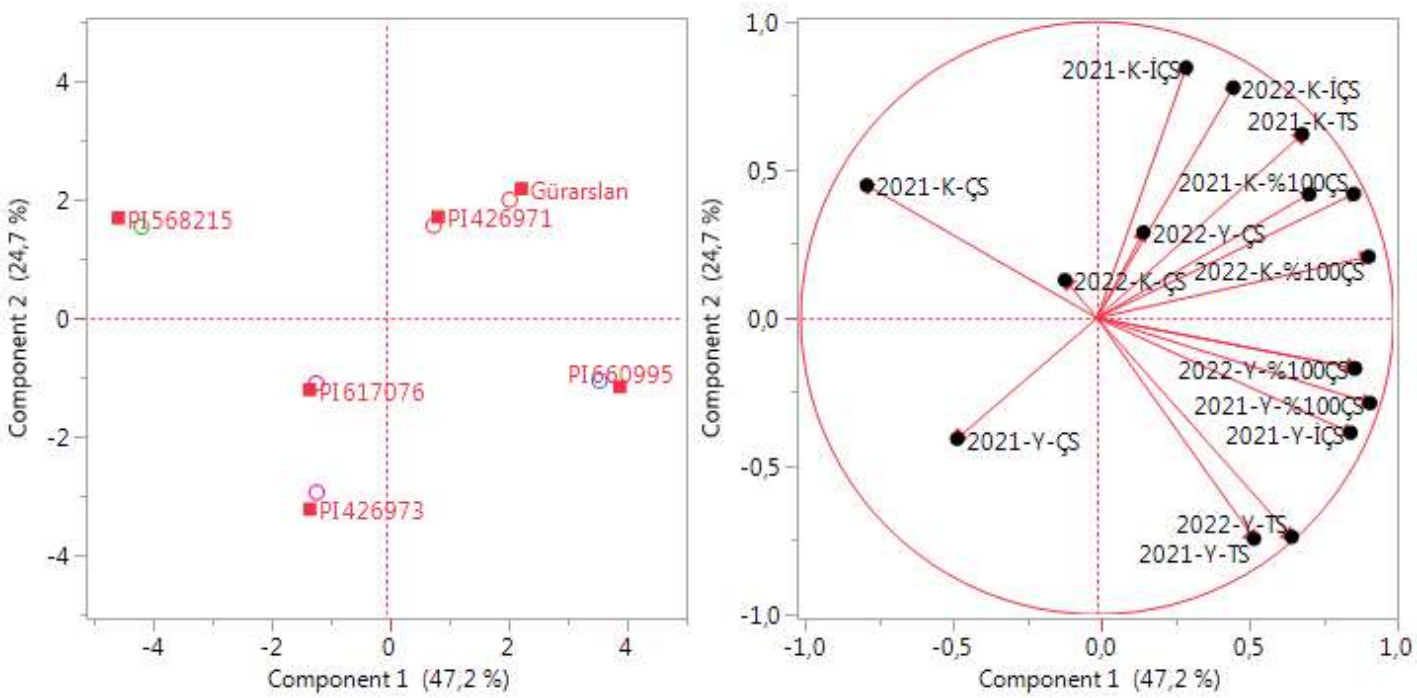

Şekil 5. İncelene özelliklere göre çemen çeşit ve genotiplerinin kümeleme analiz sonuçları

K: Kışlık, Y: Yazlık, ÇS: Çıkış süreleri, TS: Tomurcuklanma süreleri, İÇS: İlk çiçeklenme süresi, %100ÇS: %100 çiçeklenme süresi

3.3. Temel bileşenler analiz (TBA)

Çemen çeşit ve genotiplerin incelenen özelikler ile aralarındaki ilişkileri belirlemek amacıyla TBA yapılmıştır. İlk iki TBA (TB1 ve TB2) bileşeni toplam varyasyonun %71.9'unu açıklamıştır (Şekil 6). TB1 bileşeni toplam varyasyonun %47.2'sini, TB2 bileşeni ise toplam varyasyonun %24.7'sini oluşturmuştur. 2021 ve 2022 yılları kışlık ekimlerde çıkış süreleri ile 2021 yılı yazlık ekimde çıkış süreleri dışında diğer özellikler TB1'in ortaya konulmasında etkili faktörler olmuştur. Çemen çeşit ve genotipler bakımından ise Gürarslan çeşidi ile birlikte PI 426971 ve PI 660995 nolu genotipler TB1 bileşenin oluşmasını sağlamışlardır.

Şekil 6. Çemen çeşit ve genotiplerinin incelenen özelliklere bağlı olarak temel bileşenler analiz sonuçları

K: Kışlık, Y: Yazlık, ÇS: Çıkış süreleri, TS: Tomurcuklanma süreleri, İÇS: İlk çiçeklenme süresi, %100ÇS: %100 çiçeklenme süresi

4. SONUÇ VE ÖNERİLER

Farklı orijinli çemen genotipleri ile Gürarslan çemen çeşidinin Bolu ekolojik koşullarında iki yıl boyunca kışlık ve yazlık olarak yetiştirildiği bu çalışmada, çemende üretim evrelerinde kritik öneme sahip olan tohum ekiminden fide çıkış süresi ile tomurcuklanma, ilk çiçeklenme ve %100 çiçeklenme dönemleri incelenmiştir. Çalışma sonucunda kışlık ekimde ilk çıkış süreleri bakımından Gürarslan çeşidi ve PI 426973 nolu genotip, yazlık ekimde ise PI 426971 ve PI 660995 nolu genotipler öne çıkmıştır. Kışlık ekimde tomurcuklanma ve ilk çiçeklenme süreleri bakımından PI 426973 nolu genotip, yazlık ekimde de tomurcuklanma ile ilk ve %100 çiçeklenme süreleri bakımından PI 568215 nolu genotip erkenci bulunmuştur. Kışlık ekimde %100 çiçeklenme süreleri bakımından PI 568215 nolu genotip erkenci bulunmuştur. Kümeleme analiz sonuçlarına göre ise çemen çeşit ve genotipleri 2 ana gruba ayrılmış ve Gürarslan çeşidi ile PI 426971 ve PI 660995 nolu genotipler aynı kümede bulunmuştur. TBA sonuçları toplam varyasyon %70'in üzerinde olduğunu ortaya koymuştur. Ayrıca TBA sonuçlarına göre 3 adet özellik dışında diğer özellikler TB1 bileşeninin ortaya çıkmasında etkili olmuştur. Sonuç olarak, incelenen özellikler bakımından PI 568215 nolu genotip erkenci olarak belirlenmiştir.

KAYNAKLAR

Al-Ansari, F., Ksiksi, T., (2016). A quantitative assessment of germination parameters: the case of Crotalaria persica Tephrosia apollinea. https://doi.org/10.2174/1874213001609010013

Cao, S.. Luo, X.. Xu, D.. Tian, X.. Song, J.. Xia, X. et al. (2021). Genetic architecture underlying light and temperature mediated flowering in arabidopsis, rice, and temperate cereals. *New Phytol.* 230, 1731–1745. doi: 10.1111/nph.1727

Cockram, J., Jones, H., Leigh, F.J., O'Sullivan, D., Powell, W., Laurie, D. A.et al. (2007). Control of flowering time in temperate cereals: Genes, domestication, and sustainable productivity. *J. Exp. Bot.* 58 (6), 1231–1244. doi: 10.1093/jxb/erm042

Distelfeld, A., Li, C., Dubcovsky, J. (2009). Regulation of flowering in temperate cereals. *Curr. Opin. Plant Biol.* 12, 178–184. doi: 10.1016/j.pbi.2008.12.010

Fernández-Calleja, M., Casas, A.M., Igartua, E. (2022). Major flowering time genes of barley: allelic diversity, effects, and comparison with wheat. *Theor. Appl. Genet.* 134, 1867–1897. doi: 10.1007/s00122-021-03824-z

Horváth, Á., Kiss, T., Berki, Z., Horváth, Á.D., Balla, K., Cseh, A., Veisz, O., Karsai, I. (2023) Effects of genetic components of plant development on yield-related traits in wheat (*Triticum aestivum* L.) under stress-free conditions. *Front. Plant Sci*. 13, 1070410. doi: 10.3389/fpls.2022.1070410

Osburn, R.M., Schroth, M.N. (1989). Effect of osmopriming sugar beet deed on exudation and subsequent damping-off caused by Pythium ultimum. *Phytopathology*, 78, 1246–1250. https://doi.org/10.1094/Phyto78-1246

Trevaskis, B., Bagnall, D.J., Ellis, M.H., Peacock, W.J., Dennis, E.S. (2003). MADS box genes control vernalization-induced flowering in cereals. *Proc. Natl. Acad. Sci. U. Nations America,* 100, 13099–13104. doi: 10.1073/pnas.1635053100

SWOT ANALYSIS APPROACH IN SUSTAINABLE BASIN MANAGEMENT: A CASE STUDY OF 19 MAYIS DAM BASIN

Günday KARA[1], Prof. Dr. Nurdan Gamze TURAN[2]

[1] Samsun Metropolitan Municipality, Water and Sewerage Administration General Directorate, Wastewater Treatment Department, Samsun, Turkiye; gundaykara@saski.gov.tr

ORCID: https://orcid.org/0009-0002-0906-5639

[2] Ondokuz Mayıs University, Faculty of Engineering, Department of Environmental Engineering Samsun, Turkiye; E-mail: gturan@omu.edu.tr

ORCID: https://orcid.org/0000-0001-6500-6188

ABSTRACT

Basin management is a critical approach to the sustainability of water resources, requiring accurate identification and control of pollutant sources. Analyzing the impacts of point and diffuse pollutants on the basin is a fundamental requirement for protecting and improving water quality. In this context, basin-based assessments play a significant role in increasing the effectiveness of environmental management policies. This study aims to comprehensively evaluate the effectiveness and applicability of SWOT (Strengths, Weaknesses, Opportunities, Threats) analysis within the framework of a sustainable basin management approach, using the 19 Mayıs Dam Basin in Samsun province as an example. In the research, a holistic analysis was conducted by considering the hydrological structure, land use characteristics, biophysical resources, and socio-economic dynamics of the basin together. In this context, literature review, evaluation of existing plans and reports, and analysis methods based on field data were used. According to the findings of the study, the strengths of the basin include the adequacy of its water potential, ecosystem diversity, and the strategic location of the region; while the weaknesses identified are unplanned land use, pollution pressure, and lack of institutional coordination. Opportunities are assessed as the development of sustainable management policies, increased environmental awareness, and the applicability of new technologies; while threats include climate change, population growth, and rising water demand. Consequently, the SWOT analysis method allows for a systematic evaluation of the current situation of the 19 Mayıs Dam Basin and makes significant contributions to the strategic planning process for sustainable basin management.

Keywords: Sustainable water management, Basin management, Water quality, 19 Mayıs Dam Basin, Samsun.

1. INTRODUCTION

Water resources are an indispensable natural asset for the continuity of human life and the sustainability of ecosystems. However, in recent years, factors such as increasing population, rapid urbanization, industrialization, and climate change have placed significant pressure on water resources, leading to a decrease in both quantity and quality. This situation necessitates more efficient, planned, and sustainable management of water resources (UNESCO, 2018; Gleick, 2003). The fact that traditional water management approaches are mostly sectoral and fragmented has limited the holistic assessment of resources and highlighted the importance of a basin-scale management approach.

Basin management is an approach that refers to planning based on the natural circulation limits of water. A basin is a hydrological system where rainwater is collected towards a specific outlet point, and it has a complex structure encompassing not only water resources but also soil, vegetation, ecosystems, and human activities (Loucks and van Beek, 2017). Therefore, basin management is considered an interdisciplinary process that addresses water, soil, and biological resources together. Specifically, the "Integrated Water Resources Management" approach aims to manage water resources in a way that maximizes economic and social benefits without disrupting the sustainability of ecosystems (GWP, 2000).

Basin management practices vary depending on the socio-economic structures, management systems, and legal regulations of each country. In countries such as the United States, Germany, France, and the Netherlands, basin-based management approaches have been implemented for many years and are supported by strong institutional structures. In the European Union, the Water Framework Directive stands out as an important regulation that mandates basin-based management for the protection and sustainable use of water resources. This directive has contributed to the development of a common management understanding in member states towards goals such as improving water quality, reducing pollution, and protecting ecosystems. Basin management studies in Turkey have shown significant development, especially in recent years. Studies conducted within the framework of the European Union accession process have accelerated the adoption of a basin-based management approach. In this context, river basin management plans, flood management plans, and drought management strategies have been prepared and implemented. In Turkey, basin management is carried out through the coordination of various institutions, primarily the Ministry of Agriculture and Forestry, with the protection and sustainable use of water resources among its main objectives. However, problems such as lack of inter-institutional coordination, insufficient data, and increasing environmental pressures are considered among the factors limiting the effectiveness of basin management.

The concept of sustainable basin management is not limited to technical solutions but also includes participatory and adaptive management approaches today. Stakeholder participation increases societal acceptance in decision-making processes, while the adaptive management approach allows for adaptation to changing environmental conditions (Reed, 2008; Pahl-Wostl, 2007). Furthermore, technological tools such as geographic information systems, remote sensing, and hydrological modeling contribute to scientific and data-based decision-making in basin management (Refsgaard et al., 2007). In this context, the basin management approach stands out as a holistic management model aiming to balance the conservation of water resources with economic and social development. Considering global practices and the current situation in Turkey, developing and enhancing the effectiveness of a basin-based management approach is of great importance for the sustainability of water resources. This study examines basin management approaches in the 19 Mayıs Dam Basin in Samsun province and conducts a SWOT analysis. Recommendations for sustainable basin management have been developed.

2. MATERIALS AND METHODS

This study was conducted in the 19 May Dam Basin. The basin is one of the important water sources of the region and plays a critical role in terms of drinking water supply, agricultural irrigation, and ecosystem services. The basin is located in the Central Black Sea Region in northern Turkey, within the borders of Samsun province, between 41°27′40″-41°18′21″ north latitudes and 36°01′32″-36°00′52″ east longitudes. The 19 Mayıs district is located to the north of the basin, Taflan to the east, Kavak to the south, and Havza to the west. The basin has an area of approximately 130.43 km² (SASKİ, 2023). Firstly, a current situation analysis was carried out in the study. Within the scope of the current situation analysis, the physical, hydrological, and socio-economic characteristics of the basin were determined; then, the obtained data were systematically analyzed. A SWOT (Strengths, Weaknesses, Opportunities, Threats) analysis was conducted to strategically evaluate basin management. Within the scope of the SWOT analysis, the current state of the 19 Mayıs Dam Basin in terms of sustainable basin management was assessed using a multi-dimensional approach. In this context, the basin's strengths were examined considering its water resource potential, existing infrastructure facilities, and ecological characteristics. Weaknesses were identified by analyzing irregularities in land use, sources of pollution, pressures on water quality, and institutional/managerial deficiencies. Opportunities were assessed by evaluating the contributions that sustainable management projects, public support, increased awareness, and technological advancements could provide. Threats were addressed within the framework of the effects of climate change, population growth, uncontrolled water use, and environmental pressures. This analysis

presented the current state of the basin from a holistic perspective, identifying key elements that can guide management strategies.

3. 19 MAYIS BASIN CURRENT SITUATION ANALYSIS

The 19 Mayıs Basin is located within the borders of Atakum, 19 Mayis, and Bafra districts, and all or part of the following neighborhoods are within the basin boundaries: Çepinler, Çiftlik, Esentepe, Hibe, Aydınpınar, Cerekli, Düzköy, Fındıklı, Karagöl, Kösedik, Kuşkayası, Ormancık, Yeşilyurt, Aslandamı, Elmaçukuru, Erikli, Kabadüz, and Yeşiltepe. The 19 Mayıs Dam Basin is located in Samsun and is within the borders of Atakum, 19 Mayis, and Bafra districts. 72.54 km² (55.81%) of the basin is in the 19 Mayis district; 53.69 km² (41.31%) is in the Atakum district; and 3.74 km² (2.87%) is in the Bafra district. Within the 19 Mayıs Dam Basin, there are a total of 21 neighborhoods (settlements): 6 in Atakum district, 14 in 19 May district, and 1 in Bafra district. 18 of these settlements are located within the protected area. The population figures for the settlements within the basin were obtained from the General Population Censuses conducted by the Turkish Statistical Institute (TÜİK) from 1965 to 2000; for the period after 2007, data was obtained from the Address-Based Population Registration System (ADNKS), on a neighborhood basis. The total population change for the settlements in the basin is shown in Figure 1.

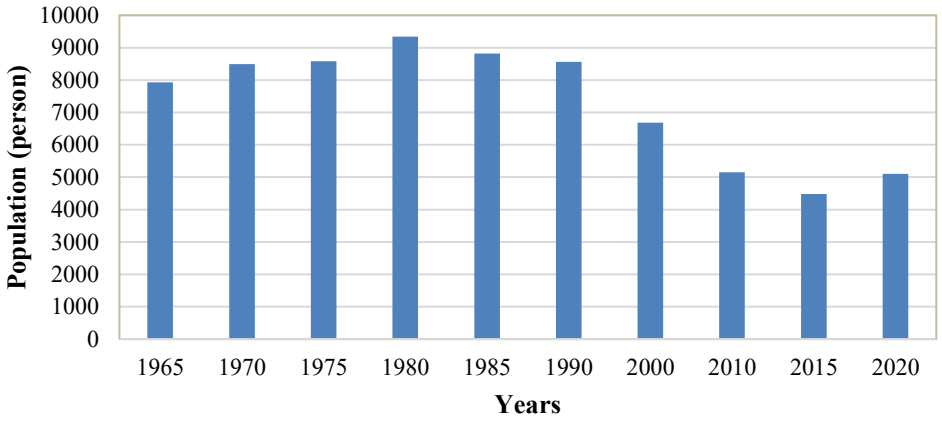

Figure 1. Annual population change in the 19 May Dam Basin.

The 19 Mayıs Dam Basin contains rural settlements and generally scattered houses. These neighborhoods lack wastewater infrastructure, and no wastewater infrastructure projects have been undertaken in this area. Except for Kuşkayası neighborhood, which is located within the 19 Mayıs Dam Basin, there are 17 individual septic tanks with permeable systems in other settlements. Wastewater collected in these septic tanks is removed by vacuum trucks by the district municipalities upon request and discharged into the nearest

collector line to the wastewater treatment plant. There are two packaged wastewater treatment plants in Kuşkayası and Aydınpınar neighborhoods.

In Samsun province, there is one drinking water treatment plant near the 19 Mayıs Dam Basin area. Drinking water is supplied from sources located in the basin. The Nebiyan Drinking Water Treatment Plant supplies drinking water to the Çepniler, Ormancık, Dikencik, Uluağaç, Yeşilköy, Çalköy, and Darboğaz neighborhoods. 100 l/s of raw water obtained from the 19 Mayıs Dam is treated at the Nebiyan Treatment Plant and then distributed to approximately 41 neighborhoods of Bafra and 19 Mayıs Districts, as well as Çiftlikköy, Düzköy, Kayagüney, Karagöl, Kurugökçe, Çepinler, Ormancık, Çalköy, Darboğaz, Dikencik, Uluağaç, Yeşilköy and Zümrüt neighborhoods via pumping systems and transmission lines (SASKİ, 2020). There are no industrial facilities in the basin. Furthermore, when the 2020 and 2021 Investment Programs and the 11th Development Plan 2019-2023 are examined, it is seen that there is no investment plan within the basin boundaries (Presidency of the Republic of Turkey, Strategy and Budget Directorate, 2020). There is no existing power plant or facility within the 19 Mayıs Dam Basin boundaries. In addition, there are no fuel stations on the highways within the basin.

Household solid waste collected in containers is transported from 19 Mayıs district to the transfer station in Bafra via 19 Mayıs Municipality collection vehicles, and then transported to the Samsun Metropolitan Municipality Central Solid Waste Regular Disposal Facility using larger vehicles. Solid waste collected in Atakum district is collected by Atakum Municipality and transported to the Samsun Metropolitan Municipality Central Solid Waste Regular Disposal Facility for disposal. Due to the insufficient number of containers in some neighborhoods within the basin, solid waste that cannot be collected regularly is disposed of uncontrollably by burning, dumping into stream beds, or haphazardly in other areas. Packaging waste generated in 19 Mayıs and Atakum is collected by a company located outside the basin and granted an Environmental Permit and License by the Ministry of Environment, Urbanization and Climate Change, in accordance with the packaging waste management plans prepared by the district municipalities. There are no medical waste processing facilities, vegetable waste oil recovery/disposal facilities, waste accumulator storage facilities, or hazardous waste recovery or disposal facilities within the basin.

4. SWOT ANALYSIS

The multi-component and dynamic structure of basin systems necessitates the use of not only technical analyses but also strategic planning tools in management processes. In this context, SWOT (Strengths, Weaknesses, Opportunities, and Threats) analysis stands out as an effective method that allows for the systematic presentation of the current state of basin management and the development of future strategies.

SWOT analysis makes it possible to analyze strengths and weaknesses, which are considered internal factors, and opportunities and threats, which are external factors, together within the scope of basin management. In this way, while the potential advantages of the basin are determined, existing problems and risks can also be clearly revealed. Especially in line with sustainability goals, it is of great importance to evaluate the environmental, institutional, and socio-economic elements encountered in basin management with a holistic approach. The SWOT analysis of the basin is summarized below

Strength

- Increasing prevalence of basin-based management approach
- Preparation of basin protection action plan
- Strong technical institutional infrastructure, primarily the State Hydraulic Works (DSI)
- Improvement of legal regulations regarding water management
- Increased hydrological data collection and monitoring capacity
- Geographical and hydrological diversity providing resilience in terms of water resources

Weaknesses

- Confusion of authority and lack of coordination between institutions
- Insufficient integrated data management and sharing systems
- Inadequate monitoring and control mechanisms in some basins
- Unplanned urbanization and land use pressure
- Limited stakeholder participation and local-level governance
- The sectoral approach still being effective in water management

Opportunities

- Harmonization process with European Union water policies
- Legislation and practices developing under the Water Framework Directive
- Developments in Geographic Information Systems (GIS) and remote sensing technologies
- International funds and environmental projects (EU, World Bank, etc.)
- Increasing awareness of climate change and sustainability issues
- Development of water efficiency and recovery technologies

Threats

- Impacts of climate change (drought, floods, irregular rainfall)
- Rapid population growth and increasing water demand
- Intensive and inefficient water use in agriculture

- Increased pollution loads and deterioration of water quality
- Ecosystem destruction and biodiversity loss
- Over use and depletion risk of groundwater

5. SUSTAINABLE BASIN MANAGEMENT STRATEGIES

Sustainable basin management is an approach that is gaining increasing importance today in terms of protecting water resources, ensuring ecosystem integrity, and meeting human needs in a balanced way. Factors such as population growth, rapid urbanization, industrialization, and climate change are increasing pressure on basins and causing water resources to be at risk in terms of both quantity and quality (UNESCO, 2018; Gleick, 2003). This situation necessitates the planning of water resources not only according to current needs but also in line with the principle of long-term sustainability. Basin management refers to planning based on the natural circulation limits of water and, in this respect, requires an approach that goes beyond administrative boundaries. A basin is defined as a hydrological system where precipitation is directed to a specific outlet point and has a complex structure that includes water, soil, vegetation, biodiversity, and human activities (Loucks and van Beek, 2017). Therefore, sustainable basin management requires not only the management of water resources but also a holistic assessment of land use, ecosystem services, and socio-economic activities.

The principle of integration lies at the heart of the sustainable basin approach. Integration means considering surface and groundwater together, simultaneously evaluating water quality and quantity, and analyzing the impacts of different sectors on water resources together (GWP, 2000). Considering the impacts of agricultural, industrial, and residential activities on water resources is of great importance for pollution control and efficient resource use. Furthermore, evaluating the impacts of land-use changes on hydrological processes is a critical requirement for sustainable planning.

A participatory approach also plays a significant role in sustainable basin management. Including different stakeholders within the basin (public institutions, local governments, the private sector, and the local population) in decision-making processes increases the effectiveness of management practices (Reed, 2008). Participatory processes enable the integration of local knowledge and experience into management processes, while also strengthening the societal acceptance of decisions. This situation contributes to reducing conflicts that may arise, particularly in areas such as water allocation, pollution control, and land use. Another important approach is adaptive management. Basin systems have a dynamic structure and are constantly affected by factors such as climate change, population growth, and land-use changes. Therefore, instead of fixed and unchanging management plans, it is necessary to develop flexible management strategies that can adapt to changing conditions (Pahl-Wostl, 2007). Adaptive management is based on continuous monitoring, evaluation,

and feedback mechanisms. In this way, management strategies can be updated and made more effective according to the new data obtained (Folke et al., 2005).

Scientific and data-based approaches are also of great importance in sustainable basin management. The regular collection and analysis of scientific data such as hydrological data, water quality measurements, and climate data ensures an accurate assessment of the current situation (Loucks and van Beek, 2017). Furthermore, hydrological modeling and decision support systems contribute to making sounder decisions by allowing the evaluation of different management scenarios (Refsgaard et al., 2007). Such tools offer significant advantages, especially in terms of identifying and managing risks such as floods and droughts. An ecosystem-based management approach is also an important component of sustainable basin management. This approach is based on the protection of natural systems within the basin and the sustainability of ecosystem services. Wetlands, forests, and river systems undertake important functions such as improving water quality, controlling floods, and conserving biodiversity (MEA, 2005). Therefore, the protection of these systems is considered one of the fundamental goals of basin management. In addition, nature-based solutions are used as an alternative or complement to engineering approaches, enabling more sustainable results.

6. CONCLUSION

Sustainable basin management is a holistic approach that aims to balance the conservation of natural resources with economic and social development. Given the increasing environmental pressures and the effects of climate change, the importance of basin-based management is growing. In this context, developing scientifically based, participatory, and flexible management strategies is considered a fundamental requirement for the sustainability of water resources. In this study, the current situation of the 19 Mayıs Dam Basin was investigated and a SWOT analysis was conducted. The SWOT analysis has made significant contributions to the systematic evaluation of the current situation of the 19 Mayıs Dam Basin and the strategic planning process for sustainable basin management. The study offers holistic and applicable suggestions to decision-makers and planners for the effective use of strengths, improvement of weaknesses, evaluation of opportunities, and reduction of threats. In this context, this approach offers a model applicable to other basins with similar characteristics and has the potential to contribute to sustainable resource management.

REFERENCES

Folke, C., Hahn, T., Olsson, P., & Norberg, J. (2005). Adaptive governance of social-ecological systems. *Annual Review of Environment and Resources*, 30, 441–473.

Gleick, P. H. (2003). Global freshwater resources: Soft-path solutions for the 21st century. *Science*, 302(5650), 1524-1528.

GWP. (2000). *Integrated Water Resources Management*, Global Water Partnership, Denmark.

Loucks, D. P., van Beek, E. (2017). *Water resource systems planning and management*.:An Introduction to Methods, Models, and Applications, Springer.

MEA (2005). *Ecosystems and human well-being*, Island Press, Millennium Ecosystem Assessment, Washington, DC.

Pahl-Wostl, C. (2007). Adaptive water management. *Water Resources Management*, 21, 49–62.

Reed, M. S. (2008). Stakeholder participation. *Biological Conservation*, 141(10), 2417-2431.

Refsgaard, J. C., et al. (2007). Uncertainty in environmental modelling. *Advances in Water Resources*, 30, 1586-1597.

SASKİ (2020). Faaliyet Raporu, Samsun Büyükşehir Belediyesi, Su ve Kanalizasyon İdaresi Genel Müdürlüğü, Samsun.

SASKİ (2023). 19 Mayıs Baraj Havzası Koruma Planı ve Özel Hüküm Belirleme Çalışmaları Nihai Raporu, Samsun Büyükşehir Belediyesi, Su ve Kanalizasyon İdaresi Genel Müdürlüğü, Samsun.

T.C. Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı (2020). 11. Kalkınma Planı (2019-2023), Ankara.

UNESCO (2018). *World Water Development Report*, Nature-based Solutions for Water, UNESCO World Water Assessment Programme, France.

INVESTIGATION OF THE POTENTIAL OF PHOSPHOGYPSUM USAGE IN AGRICULTURAL ACTIVITIES AND EVALUATION OF APPLICATIONS

Betül Berna PALABIYIK[1], Prof. Dr. Nurdan Gamze TURAN[2]

[1] Ondokuz Mayıs University, Faculty of Engineering, Dept. of Environmental Engineering

Samsun, Turkiye; E-mail: 24280290@stu.omu.edu.tr

ORCID: https://orcid.org/0009-0005-3450-1350

[2] Ondokuz Mayıs University, Faculty of Engineering, Department of Environmental Engineering

Samsun, Turkiye; E-mail: gturan@omu.edu.tr

ORCID: https://orcid.org/0000-0001-6500-6188

ABSTRACT

Phosphogypsum is a byproduct of phosphoric acid production, resulting from the processing of phosphate rock with sulfuric acid. It accumulates in large quantities globally, with annual production reaching hundreds of millions of tons and total accumulation estimated at billions of tons. However, only a limited portion of the produced phosphogypsum is utilized, with the majority being disposed of through landfilling, posing risks to the environment and human health. The physical and chemical properties of phosphogypsum vary depending on the origin of the phosphate rock, the production process, and the storage duration and conditions, directly impacting its applications and environmental impacts. Phosphogypsum is a material that can be used in various fields such as building material production, road construction, the chemical industry, and the rehabilitation of mining sites. Furthermore, studies on gypsum recovery and the extraction of rare earth elements are important approaches to increasing the economic value of this byproduct. However, environmental risks and potential pollutants must be considered when utilizing phosphogypsum. The agricultural sector offers significant potential for the use of phosphogypsum. It can function as a soil conditioner and nutrient source, providing effective results particularly in the improvement of degraded soils with saline, sodium-rich, and acidic characteristics due to its calcium, sulfur, and other nutrient content. These properties increase its applicability in different climatic and soil conditions. In this study, a comprehensive evaluation was conducted of current phosphogypsum management practices and its potential applications in agriculture. The studies indicate that phosphogypsum can be incorporated into circular economy approaches as a recoverable resource rather than being regarded solely as industrial waste.

Keywords: Fertilizer industry, Phosphogypsum, Phosphate rock, Composting, Agricultural waste.

1. INTRODUCTION

Industrialization and increasing production activities lead to the generation of large amounts of industrial waste. The management of byproducts and waste, particularly in sectors such as chemistry, energy, and metallurgy, has become one of the most important issues for environmental sustainability today. The unregulated disposal of industrial waste increases environmental risks such as soil, water, and air pollution, while also leading to significant economic resource losses. Therefore, in recent years, studies focusing on the recovery and reuse of waste in different areas have been prioritized over its disposal (Elloumi et al., 2015).

Phosphogypsum is an industrial byproduct produced in high quantities during the wet process production of phosphoric acid, widely used in the production of phosphorus fertilizers. For many years, phosphogypsum was considered a waste with low economic value and was mostly accumulated in open landfills. However, this situation has led to increased environmental risks over time (Smaoui-Jardak et al., 2017). Phosphogypsum storage areas have become environmentally significant wastes, particularly due to leachate, heavy metal content, and the presence of natural radionuclides. Phosphorus is one of the essential nutrients that directly affects yield and quality in plant production and is critically important for the sustainability of modern agriculture. The increasing global population and the resulting rise in food demand have made the use of phosphorus fertilizers inevitable, while the management of by-products generated during their production has become a significant environmental issue. Phosphogypsum, produced in large quantities during phosphoric acid production, has for many years been largely treated as waste and stored over large areas. However, this has resulted in both environmental risks and economic losses (Zmemla et al., 2016). The long-term storage of phosphogypsum also creates land-use constraints and increases monitoring and maintenance costs for industrial facilities. As storage stacks grow, issues such as slope stability, dust emissions, and potential contamination of surrounding ecosystems become more pronounced. These challenges have prompted researchers and policymakers to seek sustainable management strategies that go beyond simple disposal practices. In this context, the concept of circular economy has gained significant importance, emphasizing resource efficiency, waste minimization, and the transformation of industrial byproducts into secondary raw materials (Outbakat et al., 2023).

Phosphogypsum has been increasingly investigated for its potential utilization in various sectors within the framework of circular economy principles. Its high calcium sulfate content makes it a candidate material for applications in agriculture, construction, soil conditioning, cement production, and road stabilization. In agricultural systems, for instance, gypsum-based materials can improve soil structure, enhance water infiltration, and contribute to the correction of soil sodicity. Such properties make phosphogypsum a promising

alternative amendment, particularly in degraded or salt-affected soils. Despite these potential benefits, the utilization of phosphogypsum is often limited by concerns related to its chemical composition, including trace heavy metals and naturally occurring radionuclides such as uranium-series elements. These concerns necessitate careful assessment, regulatory control, and treatment or purification processes before large-scale application. As a result, many countries have established guidelines and threshold values for its use in agriculture and construction materials, aiming to balance environmental safety with resource recovery (Pliaka and Gaidajis, 2022).

Recent studies have focused on improving characterization techniques, developing safe application methods, and evaluating long-term environmental impacts of phosphogypsum reuse. These efforts aim to determine whether treated or processed phosphogypsum can meet technical and environmental standards for beneficial reuse. In parallel, life cycle assessment approaches have been increasingly applied to compare the environmental performance of disposal versus reuse scenarios. However, its large-scale utilization still requires integrated management strategies, technological advancements, and strict regulatory frameworks. In this context, evaluating its environmental behavior, reuse potential, and economic feasibility is essential for developing sustainable solutions that align with circular economy objectives and reduce the environmental footprint of fertilizer production industries. In this study, the agricultural use of phosphogypsum and existing application examples were investigated, evaluating them in terms of soil properties, plant growth, and environmental impacts. The potential for phosphogypsum to be considered within the framework of sustainable agriculture is revealed by comparing practices in different countries, and approaches towards a circular economy are discussed.

2. PROPERTIES AND ENVIRONMENTAL IMPACTS OF PHOSPHOGYPSUM

Phosphoric acid is an important chemical used as an intermediate in the fertilizer industry, in metal surface treatment in the metallurgical industry, and as an additive in the food industry. The phosphoric acid industry is widespread in Europe, Asia, and America, including our country, which produces phosphate fertilizers and phosphate-based products. Wet method is predominantly used in phosphoric acid production worldwide. Phosphogypsum is an industrial byproduct formed from the processing of phosphate rock by the wet acid method, which constitutes more than 90% of phosphoric acid production. Approximately 5 tons of phosphogypsum are formed per ton of phosphoric acid (Murali and Azab, 2023). Raw phosphate (fluoropatite) decomposes with concentrated sulfuric acid at a temperature of 75-80 ºC, and phosphoric acid and calcium sulfate dihydrate-phosphogypsum are formed (Mesić et al., 2016). The composition of phosphogypsum depends

on the content of the phosphate rock and the process used for its production. It is a grey, moist, fine-grained powder, silt, or silty sand material with a maximum size ranging from 0.5 to 1.0 mm. Phosphogypsum is primarily $CaSO_4 \cdot 2H_2O$ and contains free phosphoric acid, phosphates, fluorides, and organic matter (linear hydrocarbons, isoprenoids, and hopans) (El-Issiouy et al., 2013; El-Cadi et al., 2014). Data presented by the International Atomic Energy Agency indicate that phosphogypsum contains high levels of SO_4, CaO, SiO_2, and P_2O_5 (IAEA, 2013).

The environmental impacts of phosphogypsum stem from its heavy metal and radionuclide content. The heavy metal content of phosphogypsum depends on the composition of the phosphate rock and the mobility of trace elements. The contaminant potential of phosphate rock is much higher than that of phosphogypsum. Sr (66%), Ce (56%), Y (41%), and Pb (27%) in phosphate rock are transferred to phosphogypsum with high mobility, while other trace elements are transferred to phosphogypsum at rates of 2-12% (Pérez-López et al., 2015). In phosphogypsum, metals such as Sr and Zn are classified as having high mobility; As, Ba, Cd, and Cr as having medium mobility; and Cu, Ni, Pb, Se, V, Y, and Zr as having low mobility (Zmemla et al., 2016). The activities and concentrations of radionuclides in phosphogypsum vary depending on the origin of the rock used in the phosphate industry (Bituh et al., 2015). Phosphogypsum is rich in radioactivity; The source of radioactivity mainly comes from 238U, 226Ra and 232Th (Lysandrou et al., 2008). Phosphogypsum management is a global ecological problem. Annual phosphogypsum production amounts by country are presented in Table 1.

In Turkey, there are phosphoric acid fertilizer factories in Samsun, Bandırma, Mersin, and İskenderun, producing approximately 3 million tons of phosphogypsum annually (Kavaklı et al., 2016). Worldwide, 200-300 million tons of phosphogypsum are produced annually, with approximately 5.6 billion tons currently stored. According to data from the International Atomic Energy Agency, the total amount of waste in phosphogypsum landfills is estimated to reach 7-8 billion tons by 2025 (Murali and Azad, 2023). Nedelciu et al. (2020) stated that the total phosphogypsum stock stored in waste ponds will reach 11 billion tons by 2050. The International Fertilizer Association (IFA) proposes two approaches for 100% elimination of phosphogypsum waste: utilization and prevention. Research into the use of phosphogypsum faces challenges such as social, political, technical, and economic barriers hindering its adoption. It is crucial to conduct thorough cost comparisons with alternative solutions to find cost-effective and viable reuse strategies. Furthermore, it is vital to assess the potential secondary pollution from phosphogypsum reuse, considering often overlooked social factors.

Table 1. Annual phosphogypsum production amounts by country

Country	Phosphogypsum (mt/year)	Country	Phosphogypsum (mt/year)
USA (Florida)	30	China	70
Spain	2.5	Jordan	3
Tunisia	10	Syria	0.35
Brazil	5.4	Croatia	8.5
Morocco	15	Turkiye	3

Globally, 85% of phosphogypsum produced is landfilled without any prior treatment. Phosphogypsum landfilling can lead to serious environmental problems in surface and groundwater, soil, and the atmosphere, as well as economic problems without adequate containment measures (Pliaka and Gaidajis, 2022). The remaining 15% is used as a raw material in the cement industry, as a building material in road construction, as a regulator in soil stabilization, as an agricultural fertilizer, as an additive in ceramic production, as a raw material in chemical production, in environmental and geotechnical applications, and in the production of building materials for noise control (Chen et al., 2023; Ou et al., 2023). In Türkiye, phosphogypsum is mainly disposed of through landfills. However, it is also used, albeit in small amounts, as a byproduct in cement production. Therefore, how to transform or recover phosphogypsum into a valuable material has become an important research topic in our country and on a global scale.

3. AGRICULTURAL USE OF PHOSPHOGYPSUM

The use of phosphogypsum as a soil conditioner is limited due to the presence of hazardous elements such as heavy metals and radioactivity. In 1992, the USEPA banned its use, except for phosphogypsum with an average radium concentration <370 Bq/kg, due to its radioactive properties. Research has been conducted to investigate the mobility and bioavailability of any potential contaminants to guarantee the long-term safety of phosphogypsum in soil (Enamorado et al., 2009; Hurtado et al., 2011; Quintero et al., 2014; Smaoui-Jardak et al., 2017; Wang, 2020). Although studies have shown that phosphogypsum waste can be used as a soil stabilization regulator and as an agricultural fertilizer, they also indicate that due to the heavy metal and radionuclide content of phosphogypsum, some protective measures such as dilution, extraction, and stabilization should be taken when using it directly in the soil (Yücel et al., 2004).

3.1. USE OF PHOSPHOGYPSUM IN HEAVY METAL TRANSFER FROM SOIL

Al-Hwaiti and Al-Khashman (2015) revealed that soils treated with phosphogypsum were not contaminated with V, Zn, Cr, Pb, Ni, and Cu using the geo-accumulation index. However, trace amounts of Cd contamination were recorded. Zn, Cd, Pb, and Cr contents are below the limits permitted for food production. Daily metal intake and health risk index values are <1. This indicates that the consumption of vegetables and fruits grown in phosphogypsum-improved soils may be safe (Al-Hwaiti and Al-Khashman 2015).

Elloumi et al. (2015) reported that trace element levels in sunflower plants grown in phosphogypsum-improved soils were significantly below the phytotoxicity limits. Al-Oda et al. (2004) reported that the application of phosphogypsum at rates of 10 and 40 t/ha did not lead to the accumulation of trace elements such as Pb, Cu, Zn, and Cd in either soil or plants. Although an increase in fluorine content in plants was observed following phosphogypsum application, the levels remained within permissible limits. In addition, other studies have indicated that phosphogypsum application can also reduce the uptake of heavy metals by plants. Mahmoud and Abd El-Kader (2015) stated that phosphogypsum reduced the Pb, Cd, and Zn content in canola plants. It was also confirmed that the addition of phosphogypsum during the composting process reduced the heavy metal content in the final compost product (Kammoun et al., 2017).

Nisti et al. (2015) stated that heavy metal concentrations in drainage water from soils improved with phosphogypsum did not exceed the recommended limits. However, monitoring studies are necessary to assess the accumulation of heavy metals in the soil over time after repeated applications of phosphogypsum using different plant species. Furthermore, measuring the total amount of heavy metals in the soil or plant tissues may not be the best way to assess the environmental safety of phosphogypsum use in agriculture, as the risk is more related to the bioavailable portion of the heavy metal rather than the total amount. Therefore, species identification studies are necessary.

3.2. USE OF PHOSPHOGYPSUM IN IMPROVING ACIDIC SOILS

Acidic soils (pH $\leq$ 5.5) constitute almost half of the arable land area worldwide, and this proportion is increasing due to soil acidification (Kochian et al., 2015). This situation is mostly seen in developing countries such as Central Africa, South America, and Southeast Asia (FAO, 2015). Furthermore, soil acidity is one of the most critical factors limiting crop yields in tropical and subtropical regions; in these regions, acidic soils constitute 60% of the total land area. Soil acidification processes can be triggered by natural factors (such as prolonged rainfall and soil erosion) or by human intervention through the overuse of ammonium-based fertilizers and/or acid-producing fertilizers and plant protection practices.

Soil acidification degrades soil quality by causing the loss of nutrients such as calcium, magnesium, and potassium, and increasing the concentrations of aluminum and manganese in the soil solution. It also increases the bioavailability of toxic metals such as cadmium and lead (Li et al., 2020). Furthermore, acidic soil conditions create chemical and physical barriers to root growth and lead to nutrient deficiencies (such as potassium and molybdenum), reducing crop yields (Brennan et al., 2004). Soil acidification is often associated with aluminum toxicity. High aluminum concentrations restrict the physiological and metabolic functions of the plant (Singh et al., 2017). Phosphogypsum is widely used in the remediation of degraded acidic soils by

reducing aluminum and manganese phytotoxicity and increasing Ca availability. Soratto and Crusciol (2008) conducted a study on rice (Oryza sativa L.) and bean (Phaseolus vulgaris L.) in sandy loam soil in Brazil and compared surface application of four doses of dolomite calcite (0, 1, 1, 2.7 and 4.3 t/ha) and two doses of phosphogypsum (0 and 2.1 t/ha). The results of this study showed that the combination of phosphogypsum and dolomite increased the Ca and S content and dry matter yield in bean leaves. However, a decrease in Zn and Mg content in bean leaves was observed.

3.3. USE OF PHOSPHOGYPSUM AS FERTILIZER

Phosphogypsum contains various nutrients essential for plant growth and development, such as Ca, S, P, Mg, and Mn. Therefore, it can be used directly as a fertilizer. It is suggested that using phosphogypsum as a fertilizer is one of the most promising approaches to conserving sulfur and calcium resources. Furthermore, Li and Chang (2013) reported that phosphogypsum positively affected the vegetative development of many important crops, including rice, cotton, and soybeans. Moreover, the yield of some of these crops increased by up to 50% (Table 2). Similarly, Crusciol et al. (2016) reported in their study that phosphogypsum application increased the sulfur content of rice leaves, panicle number/m^2 ratio, and grain yield.

Table 2. Fertilizing effect of phosphogypsum on various crops

Crops	Phosphogypsum Ratios (kg/667 m^2)	Effects
Rice	75	Enhanced stem development
Cotton	150	Accelerated plant growth.
Soybean	200	Increased yield by 16%.
Malten Barley	100–300	Increased yield by %8.3-46.3
Barley Feed	100–300	Increased yield by %43.3-50.9

3.4. USE OF PHOSPHOGYPSUM IN COMPOSTING

Composting can be defined as an aerobic process in which biodegradable materials are broken down by microorganisms into organic and inorganic byproducts used as biofertilizers and soil conditioners (Ayilara et al., 2020). The composting process can take between 3 and 6 months to complete depending on various factors (Chavan et al., 2022). The compost obtained from the composting process contains “humic-like” compounds that distinguish it from those found in natural soil, coals, and peat (Ayilara et al., 2020). Humic substances are chemically complex and highly heterogeneous organic substances, usually consisting of macromolecules with oxidative functional groups. They are the basic products of composting and can also passivate heavy metals and remove organic pollutants through chelation and redox reactions (Chen et al., 2023). The quality of the compost obtained after the composting process is affected by the process conditions, substrate composition, especially

moisture content and C/N ratio, and can be improved by using various additives or microbial inoculation. Additives are classified into three categories: biological, organic, and inorganic. Phosphogypsum is also considered an inorganic additive used in composting.

Tekten (2025) investigated the usability of phosphogypsum as an additive material in the composting of urban sewage sludge. Agricultural wastes such as rice straw, wheat straw, and corn straw were added to the sewage sludge at a rate of 20% by weight as bulking material. Phosphogypsum was added to the mixtures at rates of 1%, 3%, 5%, and 8% and composted in reactors for 15 weeks. The results showed that the addition of phosphogypsum reduced the alkalization tendency and high moisture content of compost piles, and limited ammonia evaporation and nitrogen losses as a result of the reaction of sulfate ions in phosphogypsum with ammonia. Consequently, it was concluded that the use of phosphogypsum as an additive material in the composting of sewage sludge together with agricultural wastes in appropriate proportions will increase the recovery potential of both industrial and organic wastes and will make significant contributions to the circular economy approach.

4. CONCLUSION

Phosphogypsum is a byproduct of the phosphate fertilizer industry and is produced when phosphoric acid is extracted from phosphate rock after it has been digested with concentrated sulfuric acid. The properties of phosphogypsum depend essentially on the origin of the phosphate rock, the extraction process, storage time, and conditions. Phosphogypsum is produced in large quantities. However, only 15% is recycled in various sectors, including construction, the building industry, and agriculture. The remaining 85% of phosphogypsum produced worldwide is disposed of in stockpiles or dumped into the sea. The agricultural sector has great potential for the utilization of phosphogypsum. Phosphogypsum can be used for the reclamation of saline and sodium-rich soils in many parts of the world, including arid and semi-arid regions, and as a conditioner for tropical and subtropical regions and acidic soils. Phosphogypsum is also used as a fertilizer because it contains various nutrients essential for plant growth and development, such as calcium, sulfur, phosphorus, and magnesium. It should also be noted that the demand for natural gypsum is increasing, and phosphogypsum could be an alternative, provided it is more soluble and richer in electrolytes than gypsum. Furthermore, it is suitable for various agricultural uses. Although many studies indicate that the use of phosphogypsum in agriculture is generally safe, information on its potential long-term environmental risks remains limited. Therefore, further research is needed to address these uncertainties and to support the global expansion of phosphogypsum recycling.

REFERENCES

Al-Hwaiti M., Al-Khashman O. (2015). Health risk assessment of heavy metals contamination in tomato and green pepper plants grown in soils amended with phosphogypsum waste materials. Environ Geochem Health 37(2):287–304

Al-Odat M., Sharabi N., Kanacri S. (2004). Effect of adding phosphogypsum to the soil on the growth, yield, radionuclides, trace elements and fluorine accumulation in Kochia scoparia (L.) schrad. In: Report of field recnnaissance experiment atomic energy commission. Department of Protection and Safety, Damascus (Syrian Arab Republic)

Ayilara, M. S., Olanrewaju, O. S., Babalola, O. O., & Odeyemi, O. (2020). Waste management through composting: Challenges and potentials. *Sustainability*, *12*(11), 4456.

Bituh, T., Petrinec, B., Skoko, B., Vučić, Z., Marović, G. (2015). Measuring and modelling the radiological impact of a phosphogypsum deposition site on the surrounding environment. Archives of Industrial Hygiene and Toxicology, 66, 31–40.

Brennan, R.F., Bolland, MDA, Bowden J.W. (2004) Potassium deficiency, and molybdenum deficiency and aluminium toxicity due to soil acidification, have become problems for cropping sandy soils in south-western Australia. Aust J Exp Agric 44(10):1031–1039.

Chavan, S., Yadav, B., Atmakuri, A., Tyagi, R. D., Wong, J. W., Drogui, P. (2022). Bioconversion of organic wastes into value-added products: A review. *Bioresource Technology*, *344*, 126398.

Chen, S., Chen, J., He, X., Su, Y., Jin, Z., Fan, J., Qi, H., Wang, B. (2023). Comparative analysis of colloid-mechanical microenvironments on the efficient purification of phosphogypsum. Construction and Building Materials. 392, 132037.

Crusciol CAC, Artigiani ACCA, Arf O, Carmeis Filho ACA, Soratto RP, Nascente AS, Alvarez RCF (2016) Soil fertility, plant nutrition, and grain yield of upland rice affected by surface application of lime, silicate, and phosphogypsum in a tropical no-till system. CATENA 137:87–99.

El Cadi, A., Fakih Lanjri, A., Lalilti, A., Chouaibi, N., Asskali, A., Khaddor, M. (2014). Caractérisation de la fraction lipidique du phosphogypse: origine et évaluation du degré de transformation des polluants organiques (Characterization of the lipid fraction of phosphogypsum: origin and assessment of the degree of transformation of organic pollutants). Journal of Material and Environmental Sciences, 5(S1), 2223–2229.

El Issiouy, S., Atbir, A., Mançour-Billah, S., Bellajrou, R., Boukbir, L., El Hadek, M. (2013). Thermal treatment of moroccan phosphogypsum. MATEC Web of Conferences, 3, 01030. Available online at: http://www.matec-conferences.org/articles/matecconf/pdf/2013/01/mate cconf_jeep13_01030.pdf

Elloumi N, Zouari M, Chaari L, Abdallah FB, Woodward S, Kallel M (2015) Effect of phosphogypsum on growth, physiology, and the antioxidative defense system in sunflower seedlings. Environ Sci Pollut Res 22(19):14829–14840.

Enamorado, S., Abril, J. M., Mas, J. L., Periáñez, R,. Polvillo, O, Delgado, A., Quintero, J. M. (2009). Transfer of Cd, Pb, Ra and U from phosphogypsum amended soils to tomato plants, Water Air Soil Pollut. 203, 65–67.

FAO (2015).Status of the world's soil resources (SWSR) - main report. In: Status of the world's soil resouces (SWSR) - main report. Food and Agriculture Organization of the United Nations and Intergovernmental Technical Panel on Soils

Hurtado, M.D., Enamorado, S.M., Andreu, L., Delgado, A., Abril, J.-M. (2011). Drain flow and related salt losses as affected by phosphogypsum amendment in reclaimed marsh soils from SW Spain. Geoderma 161, 43–49.

IAEA (2013). Radiation Protection and Management of NORM Residues in the Phosphate Industry. Safety Reports Series. No. 78. Available online at: http://www-pub.iaea.org/MTCD/ Publications/PDF/Pub1582_web.pdf

Kammoun M, Ghorbel I, Charfeddine S, Kamoun L, Gargouri-Bouzid R, Nouri-Ellouz O. (2017). The positive effect of phosphogypsum-supplemented composts on potato plant growth in the field and tuber yield. J Environ Manage 200:475–483.

Kavaklı, N., Kulaksız, S., Tombul, M., & Sever, M. (2016). Economic potential and production of gypsum deposits in Turkey. *MT Bilimsel*, (10), 43-50.

Kochian LV, Piñeros MA, Liu J, Magalhaes JV (2015) Plant adaptation to acid soils: the molecular basis for crop aluminum resistance. Annu Rev Plant Biol 66:571–598.

Li, D, Chang J (2013). Treatment technology of Industrial solid waste. China Petrochemical Press, Beijing

Li, Q, Li A, Yu X, Dai T, Peng Y, Yuan D, Zhao B, Tao Q, Wang C, Li B, Gao X, Li Y, Wu D, Xu Q (2020) Soil acidification of the soil profile across Chengdu Plain of China from the 1980s to 2010s. Sci Total Environ 698:1–9.

Lysandrou, M., Pashalidis, I. (2008). Uranium chemistry in stack solutions and leachates of phosphogypsum disposed at a coastal area in Cyprus. Journal of Environmental Radioactivity, 99(2), 359–366.

Mahmoud E, Abd El-Kader N. (2015). Heavy metal immobilization in contaminated soils using phosphogypsum and rice straw compost. Land Degrad Dev 26(8):819–824.

Mesić, M., Brezinščak, L., Zgorelec, Ž., Perčin, A., Šestak, I., Bilandžija, D., Trdenić, M., Lisac, H. (2016). The application of phosphogypsum in agriculture. Agriculturae Conspectus Scientificus, 81(1), 7–13.

Murali, G. , Azab, M. (2023). Recent research in utilization of phosphogypsum as building materials: Review. Journal of Materials Research and Technology. 25, 960-987.

Nedelciu, C.E., Ragnarsdottir, K.V., Schlyter, P., Stjernquist, I. (2020). Global phosphorus supply chain dynamics: assessing regional impact to 2050. Glob. Food Sec. 26, 100426.

Nisti MB, Saueia CR, Malheiro LH, Groppo GH, Mazzilli BP (2015) Lixiviation of natural radionuclides and heavy metals in tropical soils amended with phosphogypsum. J Environ Radioact 144:120–126.

Ou, L., Li, R., Zhu, H., Zhao, H., & Chen, R. (2023). Upcycling waste phosphogypsum as an alternative filler for asphalt pavement. *Journal of Cleaner Production*, *420*, 138332.

Outbakat, M. B., Choukr-Allah, R., Bouray, M., EL Gharous, M., EL Mejahed, K. (2023). Phosphogypsum: Properties and potential use in agriculture. In *Biosaline agriculture as a climate change adaptation for food security* (pp. 229-255). Cham: Springer International Publishing.

Pérez-López, R., Nieto, J.M., López-Coto, I., Aguado, J.L., Bolívar, J.P., Santisteban, M. (2015). Dynamics of contaminants in phosphogypsum of the fertilizer industry of Huelva (SW Spain) from phosphate rock ore to the environment. Applied Geochemistry, 25, 705–715.

Pliaka, M., Gaidajis, G. (2022). Potential uses of phosphogypsum: A review, Journal of Environmental Science and Health, Part A, 57:9, 746-763.

Quintero, J.M., Enamorado, S., Mas, J.L., Abril, J.M., Polvillo, O., Delgado, A. (2014). Phosphogypsum amendments and irrigation with acidulated water affect tomato nutrition in reclaimed marsh soils from SW Spain. Span. J. Agric. Res. 12, 809–819.

Soratto RP, Crusciol CAC. (2008). Dolomite and phosphogypsum surface application effects on annual crops nutrition and yield. Agron J 100(2):261–270.

Smaoui-Jardak, M., Kriaa, W., Maalej, M., Zouari, M., Kamoun, L., Trabelsi, W., Ben Abdallah, F., Elloumi, N. (2017). Effect of the phosphogypsum amendment of saline and agricultural soils on growth, productivity and antioxidant enzyme activities of tomato (Solanum lycopersicum L.). Ecotoxicology 26, 1089–1104.

Tekten, I. (2025). Kentsel arıtma çamurlarının kompostlaştırılmasında fosfojipsin kompost kalitesi üzerine etkilerinin incelenmesi, Yüksek Lisans Tezi, Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, Çevre Mühendisliği Ana Bilim Dalı, Samsun.

Yücel, H., Demirel, H., Parmaksiz, A., Karadeniz, H., Türk Çakir, İ., Çetiner, B., Zararsiz, A., Kaplan, M., Özgür, S., Kislal, H., Halitligil, M. B., Tükenmez, I. (2004). Measurement of Natural Radioactivity in Phosphogypsum by High Resolution Gamma Ray Spectrometry. In: Zaidi, M.K., Mustafaev, I. (eds) Radiation Safety Problems in the Caspian Region. Nato Science Series: IV: Earth and Environmental Sciences, vol 41. Springer, Dordrecht.

Zmemla, R., Chaurand, P., Benjdidia, M., Elleuch, B., Bottero, J.Y. (2016). Characterization and pH dependent leaching behavior of Tunisian phosphogypsum. American Scientific Research Journal for Engineering, Technology, and Sciences, 24(1), 230–244.

ÇİPURA YEMEKLERİ

Süleyman ÖNER1

Dr. Öğr. Üyesi Muğla Sıtkı Koçman University, Milas Vocational School, Hotel RestaurantandCatering Services Department, 48200, Milas/Muğla, Turkey,.
suleymanoner@mu.edu.tr, ORCID ID: 0000-0002-0593-9610

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın amacı ülkemizde yaygın olarak üretilen değişik çipura yemeklerinin yapılışını ve sunumunu yaparak farkındalık oluşturmaktır.

Kapsamı:

Patates ile fırında pişirilen Çipura yemeği;

Bu yemeğin yapımı çok basit ve çok malzemeye ihtiyacınız yoktur. Patatesleri kesin, baharatlayın ve pişirmek için fırına koyunuz. Balıkları temizleyin, baharatlayın ve balıkları fırında pişirilmiş patateslerin üzerine koyunuz ve fırında pişiriniz. Gremolata sosu ile birlikte servis ediniz. Gremolata sosu yapımında sarımsak, maydanoz, zeytin yağı ve limon kullanılmaktadır.

Tuzlanmış fırınlanmış Çipura yemeği;

Fırını ön ısıtma için 180 derceye ayarlayınız. Yumurta beyazını tuzla çırpınız. Kekik ve limon kabuklarını her bir balığın içine yerleştirelim. Tuz karışımını iki balık ölçüsü kadar fırın tepsisinin içine koyalım. Balıkları tuz ile tamamen kapatalım ve 25 dakika fırında pişirelim. Balık piştiğinde tuz kalıplarını kıralım ve tuz kırıntılarını ayıkladıktan sonra salata ile birlikte servis edelim.

Çipura balığı portakal, kapari ve çam fıstığı ile birlikte;

İçindekiler; Çipura, tuz, biber, zeytinyağı, mandalina kabuğu ve suyu, kapari, kavrulmuş çam fıstığı, acı pul biber, maydanoz.

Hazırlanışı:

Çam fıstıklarını kavurunuz, tabağın üzerine mandalin kabuklarını ve suyunu koyunuz, maydanoz, kurutulmuş kırmızı acı biberi ve kapariyi birlikte doğrayınız. Marulu kesiniz, doğrayınız ve extra virgin zeytinyağı, limon suyu, arpacık soğanı, tuz ve biber kullanarak sos hazırlayınız. Balığı pişirmeden önce marulların üzerine sos koyunuz. Patatesleri pişiriniz üzerine tereyağı sürünüz, doğranmış nane koyunuz. Kaplaması yapılmış çipuraları pişirmek için kızartma tavasına koyunuz. Mandalina suyunu deglaze yapmak için tavaya koyunuz. Mandalina kabuklarını, çam fıstıklarını, kapari, kırmızı pul biberleri, en son olarak maydanoz, tuz ve biberi ekleyelim. Balıkları tabağa alalım ve kaşıkla portakal sosunu üzerine ekleyelim ve servis edelim.

Önemi: Halk sağlığı açısından önemli olan çipura tüketimini artırmaktır.

Anahtar Kelimeler: Çipura, Yemek, Gastronomi

SEA BREAM FOOD

ABSTRACT

Aim:

The aim of this study is introducing of sea bream cooking and presentation.

Content:

Oven-Baked Sea Bream with Potatoes;

İt is a simple meal and you don't need many ingredients. Cut the potatoes, season, and put in the oven to bake. Clean the fish, and season put the sea bream over baked potatoes and bake. Serve with Gremolata sauce. Gremolata sauce contains Garlic, Parsley, Olive oil, Lemon.

Salt-baking sea bream;

Preheat the oven to 180°C. Beat the egg whites mix with the salt. Put thyme and lemon zest into the each fish. Put salt mixture into a baking dish the same size as the two fish. Put the fish and cover with salt mixture and then bake for 25 minutes. When the fish is cooked, crack open and move the salt crust and then serve the fish with the salad.

Sea Bream With Orange, Capers and Pine Nuts;

Ingredients: Sea bream, salt, pepper, olive oil, mandarins: zest and juice, capers, toasted pine nuts, chilli flakes, parsley.

Toast the pine nuts, put zest and juice in plate, chopp the parsley. Dried chilli and capers. Cut lettuce, make dressing by using extra virgin olive oil, lemon juice, shallot, salt and pepper. Before cooking the fish put the dressing over the lettuce. Cook potatoes and toss them in butter and chopp with mint. Put in the coated sea bream fillet frying pan to Cook. Move cooked fish to plate and then deglaze the pan with the mandarin juice. Put the mandarin pieces, capers, pine nuts, chilli flakes and finally the parsley together. Put salt and pepper and finally carry the fish plate and spoon the orange sauce on it.

İmportance:

İncreasing of sea bream consumption for public health.

Keywords: sea bream, food, gastronomy

MEZGİT YEMEKLERİ

Süleyman ÖNER1

Dr. Öğr. Üyesi Muğla Sıtkı Koçman University, Milas Vocational School, Hotel RestaurantandCatering Services Department, 48200, Milas/Muğla, Turkey,

suleymanoner@mu.edu.tr,

1ORCID ID: 0000-0002-0593-9610

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın amacı ülkemizde yaygın olarak üretilen değişik Mezgit yemeklerinin yapılışını ve sunumunu yaparak farkındalık oluşturmaktır.

Kapsamı:

Baharatlı fırında mezgit yemeği:

İçindekiler: Mezgit, zeytin yağı, sarımsak tozu, kurutulmuş maydanoz, soğan tozu, kırmızı pul biber, limon suyu, baharatlanmış tuz bu yemeğin yapımında kullanılan malzemelerdir. Hazırlanışı; 400 F deceye fırını ayarlayınız, bütün malzemeleri bir araya getiriniz ve ovarak karıştırınız. Balıkları tepsiye koyunuz ve fırında 10-15 dakika sürede pişiriniz.

Sarımsaklı fırında mezgit yemeği:

İçindekiler; Mezgit, kırmızı biber, soğan, sarımsak, maydanoz, zeytin yağı, limon suyu, tuz. Hazırlanışı; Patatesleri soyunuz, yuvarlak şekilde kesiniz, zeytin yağı ile birlikte tepsiye koyunuz. Biberleri ve soğanları doğrayınız fırın tepsisine koyunuz. Maydanoz ve sarımsağı doğrayınız ve zeytinyağı, ile birlikte fırın tepsisine koyunuz. Tuz ve limon suyu ekleyiniz ve karıştırınız. Mezgitin iç organlarını ve başını ayırınız ve iyi bir şekilde suyla temizleyiniz. Bunları tepsisine koyalım ve karıştıralım. 190 derecede sebzeler yumuşak hale gelinceye kadar pişirelim.

Dumanlanmış kızartılmış mezgit balığı:

İçindekiler; Mezgit balığı, limon suyu, kanola yağı ve acı sos.

Hazırlanışı; Mezgit balıklarını limon suyu ve su ile yıkayınız. Kurutunuz ve baharatladıktan sonra kızartma tavasına koyalım. 4-5 dakika her iki tarafını kızartın ve yağını akıttıktan sonra acı sosla birlikte servis ediniz.

Önemi: Halk sağlığı açısından önemli olan Mezgit, tüketimini artırmaktır.

Anahtar Kelimeler: Mezgit, Yemek, Gastronomi

WHİTİNG FİSH FOOD

ABSTRACT

Aim:

The aim of this study is introducing of whiting fish cooking and presentation.

Content:

Spicy Baked Whiting Fish;

Ingredients;

whiting fillets, olive oil , garlic powder, dried parsley, onion powder, red pepper flakes, lime juice, seasoned salt.

Preparing;

Preheat oven to 400°F ,Mix and rub all ingredients together, mix fish with olive oil. And then put the fish in the spice mixture together. Move the fish the oven and bake for 10-15 minutes.

Baked Garlic Whiting Fish;

Ingredients;

whiting fish, red pepper, onion, garlic, parsley, olive oil, Juice of lemon, Salt.

Preparation;

Peel the potatoes, cut them and put them in the baking pan with olive oil, Chop the pepper and onion and put them in the baking pan, Chop the garlic and parsley and add olive oil, salt and lemon juice and mix, Move insides and heads of the whitings, wash them very well, put them to the bowl and mix, Bake in a preheated oven at 190 degrees until the vegetables getting soft.

Smoky Fried Whiting Fish;

Ingredients;

whiting fish, lemon juice, canola oil hot sauce .

Preparation;

Wash the fish with the lemon juice and water. Dry them and heat oil in frying pan. Season the whiting fish and then fry 4-5 minutes on each side. Drain cooked fish and serve with hot sauce.

İmportance:

İncreasing of whiting fish consumption for public health.

Keywords: whiting fish, food, gastronomy

K-Balans ve k-Lucas Balans Sayılarının BAZI Özellikleri Üzerine

Dr.Öğr.Üyesi, Nurbige TURAN ZABUN

Gaziantep Üniversitesi, Cebir ve Sayılar Teorisi, nurbigeturan48@gmail.com, 0000-0002-6236-1384

Özet

Balans sayılar dizisi, 1999 yılında Behera ve Panda tarafından tanımlanan bir pozitif tam sayı dizisidir. B_n: n. Balans sayı olmak üzere $\sqrt{8B_n{}^2+1}$ sayısına da n. Lucas Balans sayısı denir. Daha sonra bu sayılar arasında bağıntılar ve Binet formülleri verilmiş, Binet formüllerinden yararlanarak bazı özdeşlikler incelenmiştir. balans ve Lucas-balans sayıların Pisagor üçlüsü ve farklı Diophantine denklemlerle ilgili bağlantısı incelenmiştir. Liptai vd. balans sayıların bir genellemesini vermiş ve bazı cebirsel özelliklere bakmışlardır. Özkoç ilk defa k-balans, k-kobalans, k- Lucas Balans sayı ve k-Lucas kobalans sayıların tanımlarını vermiştir. k-balans sayıları üretecek şekilde ifade ettiği tridioganal matrislerin determinantı ile Chebyshev polinomları arasında bir bağıntı kurmuştur. Ayrıca k- balans sayıları için bölünebilme özelliklerini ve sürekli kesir açılımını vermiştir. Sonrasında Ray k-balans ve k-Lucas balans sayıları arasındaki özellikleri incelemiştir. k-balans sayıların bir uzantısı olarak tanımladığı balans polinomlarının özelliklerini incelemiş, türev ve integralleriyle ilgili sonuçlar elde etmiştir. Dash vd. t-Balans sayı tanımını vermiş ve özelliklerini incelemiştir. Ayrıca yine Balans sayıların bir genellemesi olan (a, b) Balans sayı tanımı verilmiştir. Bu çalışmada Balans ve Lucas Balans sayıların bir genellemesi olan k-Balans ve k-Lucas Balans sayılarla ilgili literatürde var olan bilgiler verilecektir. Sonrasında k-Balans ve k-Lucas balans sayıların matris gösterimlerinin benzer matrisleri, determinantları ile ilgili elde edilen sonuçlar verilecektir. Ayrıca matris gösterimleri kullanılarak k-Balans ve k-Lucas balans sayıları arasındaki bağıntı incelenecektir.

Anahtar kelimeler: Genelleştirilmiş Balans Sayılar, k-balans Sayıları, k-Lucas Balans Sayıları.

ON SOME PROPERTIES OF K-BALANCING AND K-LUCAS BALANCING NUMBERS

Abstract

The sequence of balancing numbers is a sequence of positive integers defined by Behera and Panda in 1999. Let B_n be the n.th balancing number; then the number $\sqrt{8{B_n}^2+1}$ is called the n.th Lucas-balancing number. Later, relations between these numbers and their Binet formulas were established, and some identities were studied using these formulas. The connections of balancing and Lucas-balancing numbers with Pythagorean triples and various Diophantine equations were also investigated. Liptai et al. provided a generalization of balancing numbers and examined some of their algebraic properties. Özkoç first introduced the definitions of k-balancing, k-cobalancing, k-Lucas balancing, and k-Lucas cobalancing numbers. She established a relationship between the determinants of tridiagonal matrices, which generate k-balancing numbers, and Chebyshev polynomials. She also presented divisibility properties and continued fraction expansions for k-balancing numbers. Subsequently, Ray studied the properties between k-balancing and k-Lucas balancing numbers. He investigated the properties of balancing polynomials, defined as an extension of k-balancing numbers, and obtained results related to their derivatives and integrals. Dash et al. introduced the definition of t-balancing numbers and examined their properties. In addition, the definition of (a, b)-balancing numbers, another generalization of balancing numbers, was given. In this study, existing results in the literature concerning k-balancing and k-Lucas balancing numbers, which are generalizations of balancing and Lucas-balancing numbers, will be presented. Afterwards, results regarding similar matrices and determinants of the matrix representations of k-balancing and k-Lucas balancing numbers will be provided. Furthermore, the relationship between k-balancing and k-Lucas balancing numbers will be examined using matrix representations.

Keywords: Generalized Balancing Numbers, k- Balancing Numbers, k-Lucas Balancing Numbers.

BALANS VE LUCAS BALANS VEKTÖRLER

Dr.Öğr.Üyesi, Nurbige TURAN ZABUN

Gaziantep Üniversitesi, Cebir ve Sayılar Teorisi, nurbigeturan48@gmail.com, 0000-0002-6236-1384

Özet

Vektörler, lineer cebirin temel kavramlarından biri olup matematiğin birçok alanında önemli bir rol oynamaktadır. Bu çalışmada, Balans ve Lucas Balans vektörlerinin tanımı verilerek, bu vektörlerin temel ve yapısal özellikleri ayrıntılı bir biçimde incelenmiştir. Öncelikle Balans ve Lucas Balans sayı dizilerinin tanımları ve yineleme bağıntıları verilmiş, ardından bu dizilere karşılık gelen Balans ve Lucas Balans vektörleri tanımlanmıştır. Bu kapsamda söz konusu vektörlerin skaler çarpımı ve vektörel çarpım tanımları verilmiş ve sonuçlar genelleştirilmiştir. Benzer şekilde Balans ve Lucas Balans vektörleri için karma çarpım kavramı tanımlanmış ve bu çarpıma ilişkin temel özellikler ile çeşitli cebirsel sonuçlar ortaya konulmuştur. Çalışmada bunun yanı sıra, ilgili vektörlere ait rekürans bağıntıları verilmiş ve bu yapılar kullanılarak Catalan, Cassini, D'ocagne gibi cebirsel özdeşlikler incelenmiştir. Elde edilen bu özdeşlikler, söz konusu vektörlerin iç yapısını daha iyi anlamaya katkı sağlamaktadır. Literatürde yer alan özel tam sayı vektörlerinden farklı olarak Balans türü vektörlerin boyutu mx1 olmak üzere, buradaki m' nin tek veya çift olmasının sonucu etkilemediği gözlemlenmiştir. Ayrıca matrisler yardımıyla Balans ve Lucas Balans vektörlerinin birbirleri arasındaki bağlantıyı ortaya koyan yeni sonuçlar geliştirilmiştir. Sonuç olarak, bu çalışma literatürde var olan Fibonacci vektörleri ile Pell ve Pell Lucas vektörleri gibi tam sayı dizi vektörlerine ek olarak Balans ve Lucas Balans vektörlerini tanımlayarak literatüre yeni bir katkı sunmaktadır. Bu yönüyle çalışma, hem teorik açıdan hem de ileri araştırmalar için önemli bir temel sunmaktadır.

Anahtar kelimeler: Balans Sayıları, Lucas Balans Sayıları, Balans ve Lucas Balans Vektörleri.

BALANCING AND LUCAS BALANCING VECTORS

Abstract

Vectors are one of the fundamental concepts of linear algebra and play an important role in many areas of mathematics. In this study, the definitions of Balancing and Lucas Balancing vectors are given, and their fundamental and structural properties are examined in detail. First, the definitions and recurrence relations of Balancing and Lucas Balancing number sequences are given, and then the Balancing and Lucas Balancing vectors corresponding to these sequences are defined. In this context, the definitions of the scalar product and vector product of these vectors are given, and the results are generalized. Similarly, the concept of the mixed product for Balancing and Lucas Balancing vectors is defined, and the fundamental properties and various algebraic results related to this product are presented. In addition, the recurrence relations of the relevant vectors are given in the study, and algebraic identities such as Catalan, Cassini, and D'ocagne are examined using these structures. These obtained identities contribute to a better understanding of the internal structure of these vectors. Unlike the special integer vectors found in the literature, it has been observed that the dimension of Balancing type vectors, mx1, is not affected by whether m is odd or even. Furthermore, new results revealing the relationship between Balancing and Lucas Balancing vectors have been developed using matrices. In conclusion, this study contributes to the literature by defining Balancing and Lucas Balancing vectors, in addition to existing integer sequence vectors such as Fibonacci vectors and Pell and Pell-Lucas vectors. In this respect, the study provides an important foundation both theoretically and for further research.

Keywords: Balancing Numbers, Lucas Balancing Numbers, Balancing and Lucas Balancing Vectors.

REACT STRATEJİSİNE DAYALI "SES VE ÖZELLİKLERİ" ÜNİTESİNE YÖNELİK ÖĞRETİM MATERYALİ GELİŞTİRİLMESİ[1]

ÇİĞDEM MERTOĞLU[1]/ Prof. Dr. Dilek ÇELİKLER[2]
Kurum Bilgisi: MAFEN Eğitim Kurumları, Fizik Öğretmeni, cgdmmertoglu@gmail.com,
ORCID: 0009-0003-4881-1590
Kurum Bilgisi: Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Matematik ve Fen Bilimleri Eğitimi Bölümü, Samsun/TÜRKİYE dilekc@omu.edu.tr, ORCID: 0000-0002-9945-7195

Özet

Bu araştırmanın amacı, ortaokul 6. sınıf Fen Bilimleri dersi "Ses ve Özellikleri" ünitesine yönelik REACT stratejisine dayalı öğretim materyalleri geliştirmektir. Araştırma kapsamında; sesin yayılması, farklı ortamlarda duyulması, sürati ve madde ile etkileşimi konularını içeren kazanımlar doğrultusunda dört farklı öğretim materyali tasarlanmıştır. Süreç, REACT stratejisinin ilişkilendirme, tecrübe etme, uygulama, iş birliği ve transfer etme aşamaları temel alınarak yapılandırılmıştır.

İlişkilendirme aşamasında; "madde hallerinde sesin ilerleyişi", "sesin rengi", "sesin enerjisi" ve "mimaride akustik" bağlamları kullanılarak öğrencilerin ön bilgileri harekete geçirilmiştir. Tecrübe etme aşamasında; farklı yoğunluktaki ortamlarda sesin iletimi, katı ortamlarda titreşim yoluyla yayılımı ve sesin enerji dönüşümüne ilişkin deneysel etkinlikler gerçekleştirilmiştir. Uygulama aşamasında; öğrencilerin kendi müzik aletlerini tasarladıkları, farklı ortamlarda sesin davranışını test ettikleri ve dijital içeriklerle desteklenen etkinlikler uygulanmıştır. İş birliği aşamasında; grup çalışmasına dayalı modelleme, problem çözme ve yapılandırılmış oyun etkinlikleriyle etkileşim desteklenmiştir. Transfer etme aşamasında ise hikâyeleştirme, teknolojik uygulamalar ve sağlık alanındaki kullanım örnekleri üzerinden öğrencilerin bilgilerini yeni durumlara aktarmaları hedeflenmiştir.

Geliştirilen materyaller alan uzmanlarının görüşleri doğrultusunda değerlendirilmiş ve kapsam geçerliği sağlanmıştır. Pilot uygulama, 15 öğrenci ile üç hafta süresince gerçekleştirilmiştir. Araştırma sonucunda, REACT stratejisi temel alınarak geliştirilen öğretim materyallerinin; "Ses ve Özellikleri" ünitesindeki soyut kavramların anlamlandırılmasını kolaylaştırdığı, öğrencilerin konuyla ilgili kazanımları günlük yaşam bağlamlarına transfer etmelerine olanak sağladığı ve işbirlikçi öğrenme süreçlerini desteklediği saptanmıştır. Bu bağlamda geliştirilen öğretim materyalleri, fen bilimleri öğretmenleri için "Ses ve Özellikleri" ünitesinin öğretiminde kullanılabilecek nitelikli bir materyal örneği sunması ve bağlamsal öğrenme uygulamalarına rehberlik etmesi açısından büyük önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: REACT stratejisi, Bağlam temelli öğrenme, Ses ve özellikleri, Ortaokul öğrencileri, Öğretim materyalleri.

[1] Bu çalışma, birinci yazarın doktora tezinden türetilmiştir ve Ondokuz Mayıs Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Ofisi tarafından BAP04-B-2024-5076 numaralı proje kapsamında desteklenmiştir.

DEVELOPMENT OF TEACHING MATERIALS FOR THE "SOUND AND ITS PROPERTIES" UNIT BASED ON THE REACT STRATEGY[2]

Abstract

The aim of this study is to develop teaching materials based on the REACT strategy for the "Sound and Its Properties" unit of the 6th-grade Science curriculum. Within the scope of the research, four distinct instructional materials were designed in accordance with the learning objectives, covering the propagation of sound, hearing sound in different media, the speed of sound, and its interaction with matter. The instructional process was structured around the five stages of the REACT strategy: Relating, Experiencing, Applying, Cooperating, and Transferring.

In the Relating stage, students' prior knowledge was activated through contexts such as the propagation of sound across different states of matter, sound timbre, sound energy, and architectural acoustics. During the Experiencing stage, experimental activities were conducted to explore sound transmission in media of varying densities, propagation via vibration in solids, and the transformation of sound energy. In the Applying phase, students engaged in designing their own musical instruments, testing sound behavior in diverse environments, and utilizing digital content. Cooperating stage fostered interaction through group-based modeling, problem-solving, and structured games. Finally, in the Transferring stage, students were encouraged to apply their knowledge to new situations through storytelling, technological applications, and examples from the field of healthcare.

The developed materials were evaluated by subject matter experts, and content validity was established. A pilot study was subsequently carried out with 15 students over a three-week period. The results of the research indicate that the materials developed based on the REACT strategy facilitate the comprehension of abstract concepts within the "Sound and Its Properties" unit, enable students to transfer their knowledge to real-life contexts, and effectively support collaborative learning processes. Consequently, these materials are of significant importance as they provide a high-quality model for science teachers and offer a practical guide for contextual learning applications.

Keywords: REACT strategy, Context based learning, Sound and its properties, Middle school students, Instructional materials.

GİRİŞ

Kuramsal Çerçeve

[2] Bu çalışma, birinci yazarın doktora tezinden türetilmiştir ve Ondokuz Mayıs Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Ofisi tarafından BAP04-B-2024-5076 numaralı proje kapsamında desteklenmiştir.

Günümüz eğitim sisteminde, bilginin pasif bir şekilde aktarılması yerine birey tarafından aktif bir süreçle inşa edilmesini savunan yapılandırmacı yaklaşım, en güncel ve kabul görmüş öğrenme kuramlarından biridir (Tatar, 2006; Demirci, 2009; Hırça, 2012; Olssen, 1996 ve Sadi Yılmaz, 2013). Yapılandırmacılık, temelinde bilginin öğrenenler tarafından öznel bir biçimde nasıl anlamlandırıldığını, zihinsel şemalara nasıl yerleştirildiğini ve mevcut bilişsel yapılarla nasıl bütünleştirildiğini araştıran kapsamlı bir yaklaşımdır (Perkins, 1999). Bu yaklaşım doğrultusunda öğrenme süreci; konu ve kavramların öğrencinin kendi yaşam süzgecinden geçirilmesi, ön bilgilerinin yeni durumlarla harmanlanarak transfer edilmesi ve bilginin anlamlı bir bütün haline getirilmesi aşamalarını içerir.

Bağlam temelli öğrenme yaklaşımının merkezinde yer alan REACT stratejisi, ilk kez 1998 yılında CORD (Mesleki Araştırma ve Gelişim Merkezi) tarafından literatüre kazandırılmıştır. Söz konusu organizasyon, yürüttüğü çalışmalar neticesinde bu stratejinin eğitim süreçleri üzerindeki yapıcı etkilerini gözlemlemiş; çeşitli reformlarla modeli geliştirerek bağlam temelli öğretimdeki kritik rolünü ortaya koymuştur (Kaya 2020).

Sürecin devamında, CORD bünyesinde yönetim ve üyelik görevlerinde bulunan Souders (1999), Crawford (2001) ve Navarra (2006) gibi araştırmacılar, stratejinin kurumsal çerçevesini çizmişlerdir. Bu yazarlar, REACT'ın her bir bileşenini somut örneklerle destekleyerek modelin uygulanabilirliğine açıklık getirmişlerdir (Ültay 2014). Güncel literatürde kabul gören REACT stratejisi, birbirini izleyen beş temel basamak üzerine inşa edilmektedir. Bağlam temelli öğrenme çatısı altında yer alan bu model, öğrenme ortamlarında hedefleri hayata geçirmeyi sağlayan en etkili yaşam temelli yöntemlerden biridir.

REACT stratejisi, öğrenme döngüsünü tamamlayan ve birbiriyle etkileşimli olan beş temel aşamadan oluşmaktadır:

İlişkilendirme (Relating): Öğrenmenin, bireyin yaşam deneyimleri veya mevcut ön bilgileri çerçevesinde; günlük yaşam senaryoları, gerçekçi problemler, videolar veya örnek olay hikâyeleri kullanılarak gerçekleştirilmesidir (Navarra, 2006). Bu basamakta sınıfa getirilen somut bir materyal veya okutulan bir metin vasıtasıyla konu ile gerçek hayat arasında ilişki kurulur. İlişkilendirme ilkesi, REACT stratejisinin yapılandırmacı yaklaşımla en yoğun etkileşimde olduğu aşamadır (Ültay, 2014).

- **Deneyimleme / Tecrübe Etme (Experiencing):** Öğrencilerin soyut kavramları somut çıktılara dönüştürebileceği; keşfetme, buluş ve icat süreçlerini içeren etkinliklerin yürütüldüğü aşamadır (Crawford, 2001). Bu basamakta laboratuvar uygulamaları, modelleme çalışmaları veya konuya özgü çalışma yaprakları aracılığıyla öğrencinin bilgiyi doğrudan tecrübe etmesi sağlanır. Öğretmenler; tanıdık deneyimleri ne zaman etkinleştireceklerini ve etkinlikleri nasıl tasarlayacaklarını bilmek için bu aşamada iş birliğine ve kullanışlı öğretim materyallerine ihtiyaç duyarlar (Crawford, 2001).

- **Uygulama (Applying):** Kavramların işlevsel hale getirilerek, günlük yaşamdan alınan örnekler ve pratik kullanım yoluyla öğrenilmesidir. Coştu (2009) tarafından vurgulandığı üzere bu aşamada öğrencide, "Bunu öğrenmem gerekiyor veya bunu öğrenmek istiyorum." duygusu gelişir. Soru-cevap, sınıf içi tartışma ve problem çözme gibi aktivitelerle öğrencilerin bilgiyi özümsemesi ve daha derinlemesine kavraması sağlanır (Ingram, 2003).
- **İş Birliği (Cooperating):** Bilginin paylaşılması, karşılıklı dönütlerin verilmesi ve akran etkileşimi yoluyla ilerleyen sosyal bir öğrenme sürecidir. Öğretmenler; uygulamalı aktiviteleri veya alıştırmaları bitirmek amacıyla grup çalışmalarını tercih ederek öğrencilerin cevap verme, karşılıklı paylaşımda bulunma ve iletişim kanallarını açık tutma gibi davranışlarla iş birliği yapmalarını sağlarlar (Crawford, 2001). Böylece öğrenciler, arkadaşlarıyla kurdukları bu iletişimle daha nitelikli bir öğrenme tecrübesi yaşarlar.
- **Transfer Etme / Aktarma (Transferring):** Öğrenilmiş olan bilgilerin; sınıfta daha önce ele alınmamış, tamamen yeni ve farklı bağlamlarda veya durumlarda kullanılmasıdır (Crawford, 2001). Bilginin yeni bir duruma uyarlanması sürecinde öğrencilere sınıf içi tartışmalar yaptırılabilir, değerlendirme etkinlikleri uygulanabilir veya soru-cevap tekniği ile bilginin yeni bağlamdaki kullanımı test edilebilir.

Fen bilimleri dersi, doğa ve doğa olaylarıyla iç içe olması nedeniyle öğrencilerin yaşamın akışı içerisinde karşılaştıkları olguları anlamlandırmalarına olanak sağlamakta ve bilim okuryazarları olarak yetişmelerinde belirleyici bir rol oynamaktadır (Coştu vd. 2007; Pınarbaşı vd. 1998; Yiğit vd. 2002). Bu disiplin içerisinde yer alan "Ses ve Özellikleri" ünitesinde temel odak noktası; öğrencilerin sesin bir enerji türü olduğunu ve belirli bir süratle ilerlediğini içselleştirmelerini sağlamaktır. Bunlara ek olarak, sesin maddeyle teması neticesinde ortaya çıkan yansıma ve soğurulma gibi fiziksel etkileşimlerin fark edilmesi; akustik biliminin temelleri ile mimari tasarımlardaki yansımaların kavratılması ünitenin ana öğrenme çıktılarını oluşturmaktadır (MEB, 2013). Ancak ses, her ne kadar gündelik yaşamda sürekli deneyimlense de içerdiği soyut kavramlar nedeniyle öğrencilerin anlamlandırma ve bilgiyi yapılandırma süreçlerinde zorluk yaşadıkları bir alandır (Aksoy ve Özcan, 2020). Bu bilişsel engel, öğrencilerin ses olaylarını gerçek hayattan kopuk, sadece teorik birer ders içeriği olarak algılamalarına sebep olabilmektedir (Crawford ve Witte, 1999).

Bu araştırma ile fen bilimleri dersi "Ses ve Özellikleri" ünitesindeki soyut kavramların somutlaştırılmasına ve anlamlı öğrenilmesine yönelik REACT stratejisi temelinde özgün çalışma yapraklarının geliştirilmesi amaçlanmaktadır. Yapılan literatür taraması, söz konusu ünitenin öğretimine yönelik REACT stratejisine dayalı çalışmaların oldukça sınırlı olduğunu ve mevcut materyallerin genellikle ünitenin belirli konularıyla sınırlı kaldığını göstermektedir. Bu araştırmada ise literatürden farklı olarak; sesin farklı ortamlarda yayılması, seslerin farklılığı, sesin sürati ve enerjisi ile sesin maddeyle etkileşimi, yalıtım ve akustik

uygulamaları da dâhil olmak üzere ünitenin tüm konu ve kazanımlarını bütüncül bir yaklaşımla kapsayan bir materyal geliştirilmiştir. Bu doğrultuda araştırma, literatürdeki bu boşluğu doldurarak tüm üniteyi kapsayan nitelikli bir çalışma yaprağı örneği sunmakta, fen bilimleri öğretmenlerine rehberlik etmesi ve başka konuların öğretimine model teşkil etmesi açısından büyük önem taşımaktadır.

Araştırmanın Amacı

Bu araştırmanın temel amacı, 6. sınıf Fen Bilimleri dersi "Ses ve Özellikleri" ünitesine yönelik olarak REACT stratejisi doğrultusunda yapılandırılmış dört öğretim materyalinin geliştirilmesidir.

YÖNTEM

Bu araştırma, 6. Sınıf Fen Bilimleri Dersi Öğretim Programı'nda yer alan "Ses ve Özellikleri" ünitesi kapsamında yürütülmektedir. Söz konusu ünite; öğrencilerin sesin yayılma ortamlarını tahmin etmelerini, bu tahminlerini deneysel süreçlerle test etmelerini ve hem kaynağa hem de ortama bağlı olarak ses algısındaki değişimleri keşfetmelerini hedeflemektedir. Süreçte ayrıca; sesin sürati, enerjisi ve maddeyle etkileşimi (soğurulma ve yansıma) üzerinde durularak, akustik biliminin temelleri ile mimari uygulamalar arasındaki ilişkinin kavratılması amaçlanmaktadır (MEB, 2013).

"Ses ve Özellikleri" ünitesi, dört ana konu başlığı altında toplam dokuz kazanımı içermekte olup, Millî Eğitim Bakanlığı tarafından bu ünite için önerilen toplam süre 22 ders saatidir. Fen Bilimleri dersi öğretim programı temel alınarak hazırlanan bu ünitenin kapsadığı konular, işleniş süreleri ve kazanım sayılarına ilişkin detaylı dağılım Tablo 1'de sunulmuştur.

Tablo 1: Ses ve özellikleri ünitesine ait konu, ders saati ve kazanım dağılımları

Konu	Ders Saati	Kazanımlar	Kazanım Sayısı
F.6.5.1. Sesin Yayılması	4	**F.6.5.1.1.** Sesin yayılabildiği ortamları tahmin eder ve tahminlerini test eder.	1
F.6.5.2. Sesin Farklı Ortamlarda Farklı Duyulması	6	**F.6.5.2.1.** Ses kaynağının değişmesiyle seslerin farklı işitildiğini deneyerek keşfeder.	1
		F.6.5.2.2. Sesin yayıldığı ortamın değişmesiyle farklı işitildiğini deneyerek keşfeder.	1
F.6.5.3. Sesin Süratı	4	**F.6.5.3.1.** Sesin farklı ortamlardaki süratini karşılaştırır.	1
F.6.5.4. Sesin Madde ile Etkileşmesi	8	**F.6.5.4.1.** Sesin yansıma ve soğurulmasına örnekler verir	1
		F.6.5.4.2. Sesin yayılmasını önlemeye yönelik tahminlerde bulunur ve tahminlerini test eder.	1
		F.6.5.4.3. Ses yalıtımının önemini açıklar.	1
		F.6.5.4.4. Akustik uygulamalarına örnekler verir.	1
		F.6.5.4.5. Sesin yalıtımı veya akustik uygulamalarına örnek teşkil edecek ortam tasarımı yapar.	1

Tablo 1 incelendiğinde, "Ses ve Özellikleri" ünitesine ilişkin konu dağılımı, bu konularla ilişkilendirilen kazanımlar ve öğretim programında her bir konu için öngörülen ders süreleri bir arada sunulmaktadır. Ünite kapsamındaki tüm kazanımlar, REACT stratejisinin aşamalarıyla eşleştirilerek uygulama süreçlerine entegre edilmiştir. Konuların işlenmesi için müfredatta belirlenen süreler, stratejinin doğasına uygun olarak yalnızca teorik bilgilerin aktarımıyla sınırlı tutulmamış; bu bilgilerin günlük yaşam senaryolarına aktarılmasına ve kalıcı öğrenmenin sağlanmasına imkân verecek biçimde yapılandırılmıştır.

REACT Stratejisine Dayalı Öğretim Materyallerinin Geliştirilme Süreci

"Ses ve Özellikleri" ünitesine yönelik geliştirilen ders materyalleri, kapsamlı bir literatür taraması yapılarak ünitedeki temel kavramlar ve yaygın kavram yanılgılarının saptanmasıyla şekillenmiştir. Bu veriler ışığında hazırlanan materyaller, REACT stratejisinin "İlişkilendirme, Deneyimleme, Uygulama, İş Birliği ve Transfer Etme" aşamalarıyla tam uyumlu bir yapıda tasarlanmıştır. Öğrencilerin teorik bilgileri anlamlandırmasını kolaylaştırmak amacıyla, ünite içeriğiyle örtüşen günlük yaşam bağlamları seçilerek öğrenme sürecine entegre edilmiştir.

Eş zamanlı olarak, hazırlanan materyallerin dil bilgisi yapısı ve hedef kitlenin okuma düzeyine uygunluğu 2 Türkçe öğretmeni tarafından değerlendirilmiştir. Öğretim sürecinde akıcılığı sağlamak ve öğrencilerin

düşünme süreçlerini sistematik bir şekilde kaydetmelerine olanak tanımak amacıyla ders materyalleri; belirlenen dört konu başlığının her biri için ayrı bir REACT stratejisi materyali içerecek şekilde yapılandırılmış ve son haline getirilmiştir.

Hazırlanan bu materyaller; kapsam geçerliliği, bilimsel doğruluk ve bilişsel hedeflere uygunluk açısından değerlendirilmek üzere; fen bilimlerinin farklı disiplinlerinde uzmanlaşmış 1 kimya, 1 fen, 1 biyoloji eğitimcisi ile 3 fizik ve 3 fen bilimleri öğretmeninden oluşan toplam dokuz kişilik bir uzman grubunun görüşüne sunulmuştur. Uzman değerlendirmeleri sonucunda her bir öğretim materyali üzerinde gerçekleştirilen temel nitelikteki iyileştirmeler ve değişiklikler şu şekildedir;

Terminolojik Düzenlemeler

Bu kategoride, öğrencilerin kavram kargaşasını önlemek amacıyla yapılan kelime düzeyindeki değişiklikler yer almaktadır.

2. Materyal: "Sesin Rengi" metniyle ilişkili olan 3. soruda geçen "çalgı" kavramı, "müzik aleti" olarak güncellenmiştir.

4. Materyal: "Aspendos Antik Kenti" (Mimaride Akustik) metniyle ilişkili olan 3. soruda geçen "çalgı" kavramı, "müzik aleti" olarak güncellenmiştir.

Bağlamsal Güncellemeler (İlişkilendirme Aşaması)

REACT modelinin "İlişkilendirme" aşamasında, konunun hangi hayat senaryosu üzerinden anlatılacağına dair yapılan köklü değişimlerdir.

1. Materyal: "Sesin Yayılması" adlı REACT etkinliğinde, "Farklı Madde Hallerinde Sesin İlerleyişi" metnindeki "farklı ortamlarda sesin farklılaşması" bağlamı, doğrudan "maddenin hallerinde sesin yayılması" olarak değiştirilmiştir.

2. Materyal: "Sesin Farklı Ortamlarda Farklı Duyulması" adlı REACT etkinliğinde, "Sesin Rengi" metnindeki "sesin farklı ortamlarda farklı duyulması" bağlamı, "müzik aletleri" odaklı olacak şekilde yeniden yapılandırılmıştır.

3. Materyal: "Sesin Sürati" adlı REACT etkinliğinde, "Sesin Enerjisi" metnindeki teorik anlatım; "sesin ortam değiştirdiğinde süratinin değiştiği ve bir enerjiye sahip olduğu" bağlamı, "gök gürültüsü" bağlamıyla bu bölümde somutlaştırılmıştır.

4. Materyal: "Sesin Madde ile Etkileşmesi" adlı REACT etkinliğinde, "Sesin maddeyle etkileşimi sonucu ortaya çıkan ses olayları" bağlamı, teknik bir terim olan "mimaride akustik" bağlamına dönüştürülmüştür.

İçerik ve Yapısal Revizyonlar

4. Materyal: "Aspendos Antik Tiyatrosu" olan metin adı "Aspendos Antik Kenti" olarak değiştirilmiştir. Bu değişiklikle beraber metnin içeriği ve metne bağlı tüm sorular (bağlamla uyumlu hale getirilmek için) baştan aşağı yenilenmiştir.

Pilot uygulama sonucunda ise her bir öğretim materyali üzerinde gerçekleştirilen temel nitelikteki iyileştirmeler ve değişiklikler şu şekildedir;

Görsel Optimizasyon ve Somutlaştırma

Tüm ders materyallerinde teorik çizimler yerine gerçek uygulama verilerinin kullanılmasına yönelik yapılan düzenlemelerdir.

1., 2., 3. ve 4. Materyal: Hazırlanan birinci ders materyallerinde kullanılan mevcut görseller; pilot çalışma sürecindeki ders aşamalarında, öğrencilerin uygulama yaparken elde edilen gerçek uygulama görselleriyle değiştirilmiştir. Bu sayede materyallerin somutlaştırma düzeyi artırılmıştır. Materyalin ilişkilendirme aşamasında yer alan ilk görsel, pilot uygulama sürecinde elde edilen sonuçlar doğrultusunda güncellenerek ikinci görsel hâline getirilmiştir.

Şekil 1: Pilot uygulama öncesi taslak ve sonrası güncellenmiş materyal görselleri.

Uygulama Güvenliği, Hijyen ve Pratiklik

Deney süreçlerinin sınıf ortamına uygunluğunu ve sürdürülebilirliğini sağlamak amacıyla yapılan fiziksel düzenlemelerdir.

2. Materyal: Tecrübe Etme Aşaması

- **Zemin Değişikliği:** 1. etkinlikteki "beton zemin" kullanımı, hijyen ve pratiklik gerekçesiyle "masa üzeri" olarak değiştirilmiştir.
- **Materyal Güvenliği:** 2. etkinlikteki cam akvaryumun kırılma riski ve teknik aksaklıklar yaratması nedeniyle, daha güvenli olan "plastik leğen" kullanımına geçilmiştir.

Yöntemsel ve Teknik Güncellemeler

Öğrencilerin neden sonuç ilişkisi kurma becerilerini ve bilişsel süreçlerini desteklemek amacıyla yapılan teknik değişimlerdir.

2. Materyal: Uygulama aşaması, süreci daha sistematik bir temele oturtmak ve anlaşılırlığı artırmak adına, uygulama aşaması birbirini takip eden iki ayrı duruma bölünerek yeniden yapılandırılmıştır.

3. Materyal: Tecrübe etme aşamasında yer alan "Sesin sürati neden her ortamda farklıdır?" başlıklı etkinlikte kullanılan "Balık Kılçığı" tekniği, öğrencilerin mantıksal muhakeme ve sınıflandırma becerilerini daha iyi analiz edebilmek amacıyla "5N1K" tekniğine dönüştürülmüştür.

Etkinlik Yapılandırma ve İçerik Revizyonları

Kazanımları daha iyi pekiştirmek amacıyla etkinliklerin çıkarılması veya yeni teknolojilerle desteklenmesi sürecidir.

3. Materyal: Uygulama aşamasında mevcut kavram-soru eşleştirme etkinliği tamamen çıkarılmış; yerine sesin bir enerji olduğunu ve dalgalar halinde yayıldığını somutlaştıran, dijital medya içerikleriyle desteklenmiş yeni bir etkinlik eklenmiştir. İşbirliği aşamasında etkinlikte kullanılan domino taşları, kullanım kolaylığı ve stabilite sağlaması adına "jenga oyunu taşları" ile değiştirilmiştir.

4. Materyal: Transfer etme aşamasında mevcut metin çıkarılarak, yerine öğrencilerin tıbbi görüntüleme teknolojilerine dair ön bilgilerini harekete geçiren ve görseller üzerinden tahmin/çıkarım yapmalarına olanak tanıyan "Ultrasonun Tıptaki Yeri" başlıklı yeni bir etkinlik yapılandırılmıştır.

"Ses ve Özellikleri" ünitesine yönelik geliştirilen REACT stratejisi temelli öğretim materyalleri ve aşamaları aşağıda verilmiştir.

1. MATERYAL

İlişkilendirme

Öğretmen; sınıfa getirdiği kumandalı araba, fanustaki süs balığı ve kendi konuşma sesi üzerinden maddenin hallerinde **"sesin yayılması"** bağlamını kurar. Bu araçları kullanarak sesin katı, sıvı ve gaz ortamlardaki yayılma sürecini somut örneklerle ilişkilendirir. Öğrencilerin sesin iletim yollarını tahmin etmelerini sağlayarak, teorik bilgiyi günlük hayatla ilişkilendirir ve konuyu derinleştirir. Kavramsal çerçeve ile bağlamsal durum arasındaki ilişkiyi pekiştirmek amacıyla etkinlik sürecinde*; "Oyuncak araba zeminde ilerlerken çıkardığı ses, hangi yolları takip ederek bize ulaşır?"* sorusu öğrencilere yöneltilmiştir.

Tecrübe etme

Etkinlik 1: Farklı Uzunluklardaki Levhalarda Sesin Yayılması

Bu etkinlikte, farklı uzunluklardaki (15 cm, 25 cm ve 30 cm) demir levhalar üzerinde gerçekleştirilen deneysel bir uygulama aracılığıyla, katı ortamın fiziksel boyutlarının ve mekanik uyarıcı türünün sesin yayılma

karakteristiği üzerindeki etkilerini incelemektedir. Süreçte düşük ve yüksek enerjili kaynaklar (parmak ve tahta tokmak) kullanılarak oluşturulan akustik sinyallerin iletim kalitesi karşılaştırılmakta; ortam uzunluğu ile sesin yayılması ve tınısı arasındaki bilimsel ilişki analiz edilmektedir. Öğrencilerin günlük yaşam deneyimlerini sürece dâhil etmek ve bağlamsal öğrenmeyi pekiştirmek amacıyla *"Demir levhaya 2 farklı şekilde vurulduğunda oluşan ses farklılıkları nelerdir?, Farklı uzunluktaki levhalarda oluşan sesler aynı mıdır?"* soruları öğrencilere yöneltilmiştir.

Etkinlik 2: Farklı Yoğunluktaki Sıvılarda Sesin Yayılması

Bu etkinlikte, sıvı yoğunluğunun akustik iletim üzerindeki etkilerini analiz etmek amacıyla saf su, tuzlu su ve şekerli su dolu cam fanuslar kullanılmış; demir çubukla titreştirilen diyapozonun farklı ortamlardaki ses yayılım performansları karşılaştırılmıştır. Öğrencilerin farklı yoğunluk seviyelerindeki sıvılarda oluşan ses dalgalarının netliği ve karakteristik benzerlikleri üzerine yaptıkları nitel gözlemler aracılığıyla, ortam yoğunluğunun sesin yayılma kalitesi ve dalga formu üzerindeki belirleyici rolünün incelenmesi amaçlanmıştır. Öğrencilerin günlük yaşam deneyimlerini sürece dâhil etmek ve bağlamsal öğrenmeyi pekiştirmek amacıyla *"Farklı yoğunluktaki suların içerisinde oluşan sesler aynı mıdır?, Hangisinde ses daha net duyulmaktadır?"* soruları öğrencilere yöneltilmiştir.

Etkinlik 3: Farklı Büyüklükteki Balonlarda Sesin Yayılması

Bu etkinlikte, akustik enerjinin esnek yüzeyler üzerindeki mekanik etkilerini incelemek amacıyla farklı çaplarda şişirilmiş balonlar ve kademeli ses şiddeti artırımı sunan bluetooth hoparlörler kullanılmıştır. Ses dalgalarının balon yüzeyindeki hava molekülleri üzerinde yarattığı vibrasyonel değişimler ve yüksek genlikli ses seviyelerinde meydana gelen fiziksel deformasyonlar (patlama) analiz edilerek; ortam basıncı, yüzey gerilimi ve ses şiddeti arasındaki dinamik ilişkinin öğrenciler tarafından kavranması hedeflenmiştir. Öğrencilerin günlük yaşam deneyimlerini sürece dâhil etmek ve bağlamsal öğrenmeyi pekiştirmek amacıyla *"Ses kaynağına maruz bırakılan balonların yüzeylerinde hava moleküllerinin titreşimi aynı mıdır?"* sorusu öğrencilere yöneltilmiştir.

Uygulama

Etkinlik 1: Farklı Maddelerle Müzik Aleti Yapımı

Bu etkinlikte, sesin farklı katı mecralardaki iletim özelliklerini karşılaştırmalı olarak analiz etmek amacıyla; tahta, demir ve silikon materyallerden oluşan model bir düzenek tasarlanmıştır. Belirlenen malzemelerin akustik iletkenliklerini ve vibrasyonel tepkilerini ölçümlemek hedefiyle gerçekleştirilen vuruş testleri aracılığıyla; madde yoğunluğu ve esneklik katsayısı gibi fiziksel parametrelerin ses yayılım hızı, iletim kalitesi ve titreşim genliği üzerindeki belirleyici etkileri bilimsel bir yaklaşımla değerlendirilmiştir. Bu amaçla; *"Tahta tokmak ile*

çubuklara vurduğunuzda hangi malzemeden yapılmış çubuk sesi daha iyi iletmektedir?" sorusu öğrencilere yöneltilmiştir.

Etkinlik 2: Farklı Sıvılarda Sesin Yayılması

Bu etkinlikte, farklı sıvı ortamların (su, alkol ve zeytinyağı) akustik iletim performansını ve dalga karakteristiğini karşılaştırmalı olarak incelemektedir. Su geçirmez bir düzenek yardımıyla sabit bir ses kaynağından yayılan sinyallerin farklı viskozite ve yoğunluktaki sıvılar içerisindeki yayılım niteliği analiz edilerek; ortam değişkenlerinin sesin iletim hızı, netliği ve dalga yapısı üzerindeki belirleyici rolü bilimsel bir perspektifle değerlendirmek amacıyla; *"Ses hangi sıvı içerisindeyken daha iyi yayılmaktadır?"* sorusu öğrencilere yöneltilmiştir

Etkinlik 3: Farklı Gazlarda Sesin Yayılması

Bu etkinlikte, gaz yoğunluğunun akustik yayılım üzerindeki etkilerini analiz etmek amacıyla modifiye edilmiş bir şırınga düzeneği kullanılarak balonlar oksijen, helyum ve hava ile doldurulmuştur. Farklı moleküler ağırlıklara sahip bu gaz ortamlarında gerçekleştirilen patlatma testleri aracılığıyla, ortamın kimyasal kompozisyonunun sesin iletim hızı, yayılım niteliği ve yüzey titreşimleri üzerindeki belirleyici rolü karşılaştırmalı olarak incelenmek amacıyla; *"Balonlar patlarken gözlemlediğiniz farklılıklar nelerdir?"* sorusu öğrencilere yöneltilmiştir.

İşbirliği

Etkinlik: Sesin İzinde

Bu etkinlikte, sesin farklı fiziksel fazlardaki yayılım dinamiklerini analiz etmek amacıyla sınıf; katı, sıvı ve gaz ortamlarını temsil eden üç istasyona ayrılmıştır. Katı istasyonunda farklı materyallerin (tahta, cam, metal) iletim hızları, sıvı istasyonunda değişken yoğunluktaki ortamların (su, süt, yağ) akustik performansları ve gaz istasyonunda ise farklı yoğunluktaki duman ortamlarının ses iletimi üzerindeki etkileri karşılaştırmalı olarak incelenmektedir. Tüm fazlardaki verilerin sentezlenmesiyle, madde yoğunluğunun ve moleküler yapının, sesin iletim kalitesi ve yayılım hızı üzerindeki belirleyici rolünü bütüncül bir perspektifle değerlendirilmesi amacıyla; *"Katı ortamda sesi en iyi yayan malzeme hangisidir?"* sorusu öğrencilere yöneltilmiştir.

Transfer etme

Sesin Yolculuğu: Keloğlan'ın Orman Macerası

Bu aşamada, sesin farklı fiziksel ortamlardaki (katı, sıvı, gaz) yayılım karakteristiklerini ve akustik farkındalık düzeylerini belirlemek amacıyla hikayeleştirilmiş bir öğretim senaryosu kullanılmıştır. Senaryo kapsamında; hava ortamındaki (gaz) kuş sesleri, su içerisindeki (sıvı) nesne hareketleri ve yer yüzeyindeki (katı) hışırtılar aracılığıyla sesin farklı fazlardaki iletim dinamikleri ve işitsel algı üzerindeki etkileri analiz

edilmektedir. Süreç boyunca öğrencilerin ses kaynağını lokalize etme ve ortamlar arası geçişte sesin niteliksel değişimlerini ayırt etme becerileri bilimsel bir perspektifle değerlendirilmek amacıyla; *"Keloğlan, her defasında balıkların nereden su yüzeyine çıkacağını nasıl doğru tahmin eder?"* sorusu öğrencilere yöneltilmiştir.

2. MATERYAL

İlişkilendirme

Sesin Rengi ve Su İçinde Sesin Değişimi

Feyza Öğretmen, derse elinde bir keman ve bir gitar ile girerek öğrencilerin ilgisini çeker ve derse geçiş yapmadan önce sınıfa gitar veya keman çalmayı bilen olup olmadığını sorar. Ardından akıllı tahtadan, aynı eserin hem gitar hem de keman ile ayrı ayrı icra edildiği videoları öğrencilere izletir. Ses kaynağının ve sesin yayıldığı ortamın değişmesiyle seslerin farklı işitildiğini öğrencilerin deneyerek keşfetmelerini amaçlayan öğretmen, dersini **"müzik aletleri"** bağlamı kapsamında işler. Bu bağlam ile kavramlar arasında öğrencilerin ilişki kurabilmesi amacıyla; *"Dinleyiciler aynı eseri keman ve gitar ile çalınırken dinlediğinde seslerin hangi müzik aletine ait olduğunu nasıl anlar?"* sorusu öğrencilere yöneltilmiştir.

Tecrübe etme

Etkinlik 1: Gezen Sesli Tren

Bu etkinlikte, sesin farklı katı ortamlardaki iletim kalitesi ve ortam değişikliğinin sesin netliği üzerindeki etkisi incelenmektedir. Uygulama aşamasında bir oyuncak tren seti kurularak tren çalıştırılır ve hareket halindeki trenin sesi normal hava ortamında dinlenir. Ardından öğrenciler, tren uzaklaşırken önce kulaklarını tren rayına, daha sonra ise treni üzerine koydukları masaya dayayarak sesi farklı zeminler üzerinden takip ederler. Bu süreçte öğrencilere; *"Tren ray üzerinde giderken duyduğunuz ses, kulağınızı raya dayamadan önce mi yoksa kulağınızı raya dayadığınızda mı daha net duyulur?"* sorusu yöneltilmiştir.

Etkinlik 2: Farklı Ortamlarda Ses

Bu etkinlikte, sesin yayılımı için maddesel ortam gerekliliğini ve farklı fazların iletim performanslarını karşılaştırmalı olarak incelemektedir. Düzenek kapsamında; bir ses kaynağının katı (masa), sıvı (su) ve gaz (hava) ortamlarındaki iletim verimliliği analiz edilirken, vakumlu tüp ortamı kullanılarak sesin boşluktaki yayılım durumu test edilmektedir. Uygulama aracılığıyla, ortam yoğunluğunun sesin netliği ve şiddeti üzerindeki etkisi ile maddesel olmayan bir ortamda sesin iletilemediği gerçeği bilimsel bir gözlemle ortaya konulmaktadır. Bu süreçte öğrencilere; *"Bu etkinlikte zilin sesi, en iyi hangi durumda duyulur*?" sorusu yöneltilmiştir.

Uygulama

Etkinlik: Parmakların Birbirleriyle ve Kaşıklarla Dansı

Bu etkinlikte, ses kaynağının ve yayılım ortamının değişimine bağlı olarak akustik algıda meydana gelen farklılaşmaları analiz etmeyi amaçlamaktadır. Hava (gaz) ve su (sıvı) ortamlarında gerçekleştirilen karşılaştırmalı testlerde, farklı yoğunluktaki kaynakların (parmak şıklatması ve metal kaşık) oluşturduğu ses dalgalarının iletim karakteristikleri incelenmektedir. Süreç boyunca, hem kaynak materyalinin hem de ortam yoğunluğunun sesin tınısı ve şiddeti üzerindeki belirleyici rolleri, öğrenciler tarafından deneyimsel bir yaklaşımla değerlendirilmektedir. Bu süreçte öğrencilere; *"Yapılan oyunda 1. durumda çıkan sesleri birbiri ile karşılaştırınız."* sorusu yöneltilerek onların çıkarım yapmaları istenmiştir.

İşbirliği

Etkinlik: Açık Havada Hidrolofon Gösterisi

Bu etkinlikte, sesin sıvı ortamdaki oluşum ve yayılım mekanizmalarını incelemek amacıyla tasarlanan bir su flütü (hidrolofon) modeli üzerinden yürütülmektedir. Değişken uzunluklardaki (1 m ve 2 m perfore edilmiş plastik borular içerisinden geçişi sağlanan su akışının, deliklerin manuel olarak kapatılmasıyla oluşturduğu akustik varyasyonlar analiz edilmektedir. Uygulama kapsamında, ortam uzunluğunun rezonans ve ses karakteristiği üzerindeki etkileri sorgulanarak, akışkanlar mekaniği ile ses iletimi arasındaki ilişkinin somutlaştırılması hedeflenmektedir. Etkinlik sonunda öğrencilere *"Borunun uzunluğu çıkan sesi değiştirir mi?"* sorusu yöneltilmiştir.

Tecrübe etme

Merve'nin Teknoloji ve Ses Keşfi

Bu aşamada, sesin farklı teknolojik arayüzlerdeki dijital temsili ile maddesel olmayan ortamlardaki yayılım sınırlılıklarını incelemeyi amaçlamaktadır. Çeşitli donanımlar (mikrofon, hoparlör, tablet, bilgisayar) aracılığıyla kaydedilen ve iletilen seslerin tınısal farklılıkları ile vakumlu ortamda sesin tamamen sönümlenmesi süreçleri karşılaştırmalı olarak analiz edilmektedir. Uygulama ile dijital işleme süreçlerinin ses karakteristiği üzerindeki modifikasyon etkisi ve ses dalgalarının iletimi için ortam yoğunluğunun zorunlu fiziksel bir parametre olduğu gerçeği bilimsel bir perspektifle ortaya konulmaktadır. Hikâye sonunda öğrencilere *"Merve'nin yaptığı gibi siz de sesinizi telefona kaydedip dinleyiniz. Duyduğunuz sesler farklı mıdır?"* sorusu yöneltilmiştir.

3. MATERYAL

İlişkilendirme

Sesin Enerjisi: Yeliz'in Doğum Günü Partisi

Bu aşamada, akustik enerjinin mekanik etkilerini ve sesin farklı ortamlardaki yayılım hızını somut örnekler üzerinden incelemeyi amaçlamaktadır. Hoparlör üzerindeki balonların titreşim hareketleri aracılığıyla ses dalgalarının yarattığı enerji transferi ve basınç değişimleri analiz edilirken; şimşek ve yıldırım örneği üzerinden ışık hızı ile ses hızı arasındaki belirleyici farklar vurgulanmaktadır. Uygulama kapsamında, sesin hem mekanik bir uyarıcı olarak fiziksel nesneler üzerindeki etkisi hem de atmosferik ortamdaki yayılım hızı sınırlılıkları bilimsel bir perspektifle değerlendirilmektedir. Sesin bir enerji türü olduğunu ve farklı ortamlarda süratinin değiştiğini bu gerçek yaşam örnekleri üzerinden işleyen öğretmen, öğrencilerin **"gök gürültüsü ve enerji"** bağlamındaki fiziksel süreçleri keşfetmeleri amacıyla; *"Hoparlörün üzerindeki balonların hareket etmesi sesin hangi özelliği ile ilgilidir?"* sorusu öğrencilere yöneltilmiştir.

Tecrübe etme

Etkinlik 1: 5N1K

Bu etkinlikte, sesin temel fiziksel özelliklerini ve yayılım dinamiklerini 5N1K analiz çerçevesiyle sorgulamayı amaçlamaktadır. Uygulama kapsamında; sesin titreşim tabanlı dalga mekanizması, farklı fazlardaki iletim hızı varyasyonları ve maddesel ortam gerekliliği gibi teorik kavramlar yapılandırılmış bir eşleştirme tablosuyla incelenmektedir. Ayrıca, ışık ve ses hızı arasındaki asimetrik ilişki ile boşluktaki yayılım sınırlılıkları, bilimsel bir perspektifle analiz edilmektedir.

Etkinlik 2: Sesin Enerjiye Dönüşümü

Bu etkinlikte, akustik dalgaların fiziksel bir iş yapabilen enerji formu olduğunu somutlaştırmak amacıyla kurgulanmıştır. Yüksek genlikli ses titreşimlerinin bir hava akımı oluşturarak mum alevini söndürmesi üzerinden, sesin mekanik enerji transferi gerçekleştirme kapasitesi analiz edilmektedir. Uygulama süreci; sesin vibrasyonel yapısı, enerji dönüşümü ve bu olgunun günlük yaşamdaki fiziksel yansımaları üzerine bilimsel bir değerlendirme sunmaktadır. Bu doğrultuda; "*Mumu söndüren şey nedir?"* sorusu öğrencilere yöneltilmiştir.

Uygulama

Etkinlik 1: Ses Enerjisi

Bu etkinlikte, sesin sadece bir işitme duyusu olmadığını, aynı zamanda maddeler üzerinde fiziksel etkiler yaratabilen bir enerji türü olduğunu kanıtlamak amaçlanmaktadır. Öğrenciler, paylaşılan video bağlantılarını sırayla izleyerek ses dalgalarının nesneleri nasıl hareket ettirdiğini, titreştirdiğini veya yapısal değişikliklere yol açtığını gözlemlerler. Videolardaki deneyler ve görsel kanıtlar üzerinden sesin enerji potansiyelini analiz eden

öğrencilere; izledikleri her bir örneğin sesin enerjisi olduğunu kanıtlayıp kanıtlamadığı ve bu durumun bilimsel açıklamasının ne olabileceği soruları yöneltilir.

Etkinlik 2: Sesin Yayılma Modeli (Jenga Oyunu Taşları)

Bu etkinlikte, sesin farklı fiziksel fazlardaki yayılım hızını, tanecikler arası boşluk miktarını temel alan bir modelleme yöntemiyle somutlaştırmayı amaçlamaktadır. Jenga taşları arasındaki mesafenin katı, sıvı ve gaz hallerinin moleküler dizilimini yansıtacak şekilde düzenlendiği bu süreçte; domino etkisinin gerçekleşme süreleri kronometrik verilerle analiz edilmektedir. Uygulama aracılığıyla, tanecik yoğunluğunun enerji transfer hızı üzerindeki etkisi ölçümlenerek; sesin yayılma sürati ile ortamın mikroskobik yapısal özellikleri arasındaki korelasyon bilimsel bir temelde değerlendirilmek amacıyla; *"Sesin yayılma süratındaki farklılıklar hangi özelliklere bağlıdır?"* sorusu öğrencilere yöneltilmiştir.

Transfer etme

Etkinlik: Bil Bakalım Ben Kimim?

Bu etkinlikte, astronomi ile ses fiziğini birleştiren bir kurgu üzerinden öğrencilerin hem gök cisimlerini tanımaları hem de sesin farklı ortamlardaki yayılma özelliklerini pekiştirmeleri amaçlanmaktadır. Öğrencilere verilen tanımlarda; canlı yaşamının olduğu bir gezegende sesin nasıl yayıldığı, uçsuz bucaksız boşluklarda sesin neden iletilemediği, devasa patlamaların olduğu yıldızlar ve farklı atmosferik yapılara sahip gezegenlerin özellikleri anlatılmaktadır. Bu süreçte öğrencilerden, her bir tanımlamanın hangi gök cismine veya ortama ait olduğunu belirleyerek uygun şıkları boşluklara yerleştirmeleri beklenir.

4. MATERYAL

İlişkilendirme

Mimaride Akustik: Aspendos'un Sırrı

Bu aşamada, Anadolu'nun ve Akdeniz havzasının en iyi korunan yapılarından biri olan Aspendos Antik Tiyatrosu'nun mimari ve akustik karakteristiklerini incelemeyi amaçlamaktadır. İmparator Marcus Aurelius döneminde mimar Zeno tarafından inşa edilen yapının, ses dalgalarının iletimini en üst tribünlere kadar kesintisiz sağlayan olağanüstü akustik tasarımı, mühendislik ve mimari dehanın bir sentezi olarak ele alınmaktadır. Günümüzde hala aktif olarak kullanılan bu devasa yapının, fısıltı düzeyindeki seslerin dahi yüksek netlikle duyulmasına olanak tanıyan geometrik formu ve malzeme özellikleri, antik dönem ses mühendisliği perspektifiyle değerlendirilmektedir. Sesin maddeyle etkileşimi sonucu ortaya çıkan bu fiziksel olayları öğrencilerin keşfetmesini amaçlayan öğretmen, dersini **"mimaride akustik"** bağlamı doğrultusunda işleyerek, *"Seslerin daha iyi iletilmesi, istenmeyen sesler için ses yalıtımı yapılması, yankının önlenmesi gibi konularda hangi bilimden yararlanılmaktadır?"* sorusunu öğrencilere yöneltmiştir.

Tecrübe etme

Etkinlik 1: Sesin Maddeyle Etkileşimi

Bu etkinlikte ses dalgalarının farklı yüzey dokularıyla etkileşimi sonucu meydana gelen yansıma ve soğrulma fenomenlerini karşılaştırmalı olarak incelemeyi amaçlamaktadır. Sert (tahta) ve yumuşak/gözenekli (minder) yüzeyler üzerine uygulanan mekanik uyarıcılar aracılığıyla, materyal yoğunluğunun ve yüzey geometrisinin sesin genliği ile sönümlenme katsayısı üzerindeki etkileri analiz edilmektedir. Uygulama ile madde-enerji etkileşimi çerçevesinde, akustik enerjinin geri yansıtılması veya ortam tarafından absorbe edilmesi süreçleri bilimsel bir perspektifle değerlendirilmektedir. Bu süreçte öğrencilere, *"Top tahtaya isabet ettiğinde topun sesinin duyulması hangi ses özelliği ile ilgilidir?"* sorusu yöneltilmiştir.

Etkinlik 2: Ses Kavramları ve Bilimsel Uygulamalar

Burada, sesin fiziksel etkileşimlerini ve teknolojik uygulama alanlarını kavramsal bir çerçevede incelemek amacıyla yapılandırılmış bir eşleştirme tablosu etkinliği üzerinden kurgulanmıştır. Uygulama kapsamında; sesin yansıması, soğrulması, yankı oluşumu ve yalıtım teknikleri gibi temel akustik fenomenler bilimsel terminoloji ile analiz edilmektedir. Ayrıca, sesin net iletimini hedefleyen akustik biliminin mimari boyutu ile sağlıkta görüntüleme (ultrason) ve denizcilikte mesafe ölçümü (sonar) sağlayan cihazların çalışma prensipleri, ses dalgalarının maddeyle etkileşimi üzerinden bütüncül bir perspektifle değerlendirilmektedir.

Uygulama

Etkinlik 1: Sesi En Fazla Yutan Şey Ne?

Bu etkinlikte, farklı materyallerin akustik soğurma kapasitelerini ve ses yalıtımındaki etkinliklerini desibelmetre aracılığıyla nicel olarak analiz etmeyi amaçlamaktadır. Kontrol grubu olarak zilin açık ortamdaki ses şiddeti ölçüldükten sonra, kaynağın şal ve pamuk gibi gözenekli malzemelerle kaplanmasıyla meydana gelen genlik değişimleri karşılaştırmalı olarak incelenmektedir. Uygulama ile malzeme dokusunun ses dalgalarını absorbe etme düzeyi belirlenerek, veriler üzerinden ses yalıtımında kullanılan materyallerin fiziksel özellikleri ve yalıtım verimliliği bilimsel bir perspektifle değerlendirilmektedir. Etkinlik sonunda *"Her bir malzeme için ses ölçüm cihazının ölçtüğü değer nedir?"* sorusu öğrencilere yöneltilmiştir.

Etkinlik 2: Yankı Macerası

Sesin bir engele çarpıp geri dönmesi sonucu oluşan yankı olayını ve sesin yayılma süratini pratik bir uygulama ile anlamak amacıyla düzenlenen bu etkinlikte; öğrenciler okulun geniş ve boş bir alanında çalışırlar. Belirlenen bir duvardan 20 metre uzaklıkta duran öğrenciler, düdük çaldıkları anda kronometreyi başlatıp, düdük sesinin yankısını duydukları anda kronometreyi durdururlar. Bu süreçte her bir deneme için elde edilen

zaman verileri kaydedilerek sesin havada aldığı yol ve geçen süre arasındaki ilişki analiz edilebilmesi için; *"Ölçülen süreler aynı mıdır?"* sorusu öğrencilere yöneltilmiştir.

İşbirliği

Etkinlik: Ses Yalıtımı

Bu etkinlikte, sesin farklı yüzeylerle etkileşimini mimari bir modelleme üzerinden analiz ederek yansıma ve soğrulma fenomenlerini incelemeyi amaçlamaktadır. Karton kutu içerisinde kurgulanan minyatür düzenekte, ses kaynağının önüne yerleştirilen sert ve yumuşak materyallerin akustik genlik üzerindeki etkileri karşılaştırmalı olarak gözlemlenmektedir. Uygulama kapsamında; sert yüzeylerdeki ses iletimi ile yumuşak dokulardaki enerji sönümlenmesi süreçleri sorgulanarak, mekân akustiğinin iyileştirilmesi ve sesin homojen yayılımı için gerekli fiziksel parametreler bilimsel bir perspektifle değerlendirilmektedir. Etkinlik sonunda; *"Pilli oyuncağın sesi, yumuşak zemine çarptığında ses şiddeti azalır mı? Ses şiddetinin azalması sesin hangi özelliği ile ilişkilidir?"* sorusu öğrencilere yöneltilmiştir.

Transfer etme

Etkinlik: Ultrasonun Tıptaki Yeri

Bu aşamada, yüksek frekanslı ses dalgalarının tıp ve teknoloji alanındaki fonksiyonel uygulamalarını, özellikle ultrasonografi cihazının çalışma prensipleri üzerinden incelemeyi amaçlamaktadır. Akustik dalgaların biyolojik dokulardan yansıması (eko) ve radyasyon içermeyen teşhis yöntemlerinin önemi üzerinde durulan süreçte; insan işitme sınırının üzerindeki ses dalgalarının tıbbi görüntülemedeki rolü analiz edilmektedir. Uygulama kapsamında, fetal gelişim takibi ve organ incelemelerindeki kullanım alanları sorgulanarak, ses teknolojilerinin sağlık bilimlerindeki tanısal avantajları bilimsel bir perspektifle değerlendirilmektedir.

TARTIŞMA

Bu araştırmada ortaokul 6. sınıf "Ses ve Özellikleri" ünitesinin öğretiminde kullanılmak üzere, öğrencilerin anlamlı öğrenme süreçlerini desteklemek amacıyla REACT stratejisine dayalı öğretim materyalleri geliştirilmiştir. Araştırma kapsamında hazırlanan materyaller, ünitenin dört temel konusunu ve bu konulara ait kazanımları kapsayan, birbirini tamamlayan dört çalışma yaprağından oluşmaktadır. Pilot uygulama sonrasında elde edilen sonuçlar, REACT temelli materyallerin uygulama sürecinde işlevsel olduğunu ve öğrencilerin bilişsel süreçlerine olumlu katkı sağladığını göstermektedir.

Literatürde yer alan araştırmaların büyük bir bölümü (Keskin ve Çam, 2019; Demircioğlu ve Bektaş, 2018), REACT stratejisinin akademik başarıyı artırmada geleneksel yöntemlere kıyasla daha etkili sonuçlar verdiğini göstermektedir. Bazı araştırmalarda istatistiksel olarak anlamlı farklar bulunmasa da stratejinin kavramsal değişim sağlama ve öğrenme ortamını niteliksel olarak geliştirme potansiyelinin yüksek olduğu

belirtilmektedir (Artun ve Turan, 2025; Baydere ve Bülbül, 2021). Bu durum, REACT temelli materyallerin yalnızca sınav başarısını değil, öğrencilerin zihinsel modellerini de geliştirdiğini göstermektedir. Literatürle uyumlu olarak, bu stratejiye dayalı içeriklerin öğrencilerin bilgiyi daha derinlemesine kavramalarını sağladığı ve kavram yanılgılarının giderilmesinde etkili olduğu görülmektedir (Aktaş, 2013; Nardal, 2025).

Öğrenmenin bilişsel boyutunun yanı sıra, REACT stratejisinin duyuşsal etkileri de literatürde benzer şekilde rapor edilmiştir. Belt ve arkadaşları (2005) ile Baydere ve Yanmaz (2021), bağlam temelli öğrenme ortamlarının öğrencilerin derse yönelik ilgisini ve motivasyonunu artırdığını belirtmektedir. Bu durum, öğrencilerin öğrenme sürecine aktif katılımını destekleyerek akademik performanslarını olumlu yönde etkilemektedir.

Bu olumlu etkinin temelinde bilginin soyut yapıdan çıkarılarak günlük yaşam bağlamlarıyla ilişkilendirilmesi yer almaktadır (Gül, 2016; Baydere ve Yanmaz, 2021). REACT stratejisinin aşamaları sayesinde öğrenciler bilgiyi farklı yaşam durumlarına aktarabilmekte, böylece öğrenmenin kalıcılığı artmaktadır. Bu süreç aynı zamanda öğrencilerin yansıtıcı düşünme (Aslangiray ve Gezer, 2023) ve fen okuryazarlığı (Keskin ve Çam, 2019) gibi üst düzey becerilerini geliştirmektedir.

Literatürde REACT stratejisinin fen eğitimindeki etkisini ortaya koyan çok sayıda araştırma bulunmaktadır. Ancak "Ses ve Özellikleri" ünitesinin tüm kazanımlarını bütüncül biçimde ele alan yapılandırılmış materyal çalışmalarının sınırlı olduğu görülmektedir. Mevcut araştırmaların genellikle ünitenin belirli bölümlerine odaklanması, bu çalışmanın kapsamlı yapısını daha özgün hale getirmektedir. Bu nedenle geliştirilen materyaller, ünitenin tüm konularını kapsaması açısından literatürdeki önemli bir boşluğu doldurmaktadır

SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu araştırma kapsamında yürütülen materyal geliştirme süreci ve pilot uygulama sonuçları, 6. sınıf "Ses ve Özellikleri" ünitesine yönelik geliştirilen REACT temelli öğretim materyallerinin uzman görüşleri ve öğrenci dönütleri doğrultusunda düzenlenerek son haline getirildiğini göstermektedir. Yapılan düzenlemeler materyallerin hem akademik niteliğini hem de sınıf içi uygulanabilirliğini artırmıştır. Pilot uygulama sürecinde etkinlik akışındaki aksaklıklar giderilmiş, anlatım dili sadeleştirilmiş ve görsel tasarım iyileştirilmiştir.

Elde edilen sonuçlar, geliştirilen materyallerin öğrenme sürecini kolaylaştırdığını ve öğrencilerin derse yönelik ilgisini artırdığını göstermektedir. Günlük yaşamla ilişkilendirilen etkinliklerin öğrencilerde merak uyandırdığı ve bilgiyi ezberden uzak, kalıcı bir şekilde yapılandırmayı desteklediği belirlenmiştir. Özellikle iş birliğine dayalı etkinliklerin yer aldığı "İşbirliği" ve "Transfer Etme" aşamalarının öğrencilerin bilgiyi farklı durumlara aktarma becerilerini geliştirdiği görülmüştür

Literatürde genellikle ünitenin sınırlı bölümlerine odaklanıldığı görülmüş, bu nedenle bütüncül bir materyal geliştirilmesi hedeflenmiştir. Geliştirilen materyaller öğrencilerin kavramsal anlamalarını derinleştirmelerine katkı sağlamıştır. Bu çalışma, "Ses ve Özellikleri" ünitesinin tüm kazanımlarını kapsayan REACT temelli bütüncül bir materyal geliştirmesi açısından literatüre özgün katkı sunmaktadır

Pilot uygulama sonuçları, etkinliklerin sınıf içi uygulama koşulları dikkate alınarak planlanmasının öğrenme sürecinin etkililiğine katkı sağlayabileceğini göstermektedir. Ayrıca, soyut kavramların günlük yaşam bağlamlarıyla ilişkilendirildiği bölümlerde görsel ve dijital materyallerin (video, simülasyon vb.) kullanımının öğrencilerin kavramsal anlamalarını destekleyebileceği düşünülmektedir. Gelecek araştırmalarda ise geliştirilen materyallerin farklı öğrenci gruplarında uygulanarak etkililiğinin karşılaştırmalı olarak incelenmesi ve fen bilimleri öğretim programındaki diğer konulara uyarlanması önerilmektedir.

KAYNAKLAR

Artun, A., & Turan, İ. (2025). Bağlam Temelli Öğrenmenin React Stratejisi ile Yapılandırmacı Öğrenmenin 5E Modelinin Kullanımının Öğrencinin Sosyal Bilgiler Öğretimindeki Ders Başarısına ve Derse Karşı Tutumuna Etkisinin Karşılıklı İncelenmesi. *Journal of Social Science and Values Education*, 6(1), 42-68.

Aslangiray, H., & Gezer, S. U. (2023). Yansıtıcı düşünme etkinlikleri ile zenginleştirilmiş react stratejisinin öğrencilerin yansıtıcı düşünmelerine etkisi. *Pamukkale Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, (57), 74-102.

Aksoy, Ş. ve Özcan, H. (2020). Altıncı sınıfların ses ve özellikleri birimi ile ilgili başarılarını ölçmeye yönelik bir test geliştirme çalışması. *Eğitimde Kuram ve Uygulama*, 16 (2), 193-214.

Aktaş L, 2013, *Maddenin tanecikli yapısı ve ısı konularına yönelik bağlam temelli REACT öğretim materyalinin öğrenci başarısına etkisi.* [Yüksek Lisans Tezi]. Karadeniz Teknik Üniversitesi.

Baydere, F. K., & Bülbül, F. (2021). REACT stratejisinin 7. sınıf öğrencilerinin ampullerin bağlanma şekilleri konusundaki kavramsal anlamalarına etkisi. *Uluslararası Eğitim Bilim ve Teknoloji Dergisi*, 7(2), 116-135.

Baydere, F. K., & Yanmaz, E. A. (2021). Bağlam temelli öğrenme yaklaşımının react stratejisine göre geliştirilen öğretim materyalleri ile ilgili 7. sınıf öğrencilerinin görüşleri: 'Aynalar ve Işığın Soğurulması'. *PESA Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 7(1), 45-62.

Belt S T, Leisvik M J, Hyde A J, Overton T L, 2005, Using a context-based approach to undergraduate chemistry teaching – A case study, *Chemistry Education Research and Practice*, 6(3), 166–173.

Choi, H. J., & Johnson, S. D. (2005). The effect of context-based video instruction on learning and motivation in online courses. *The American Journal of Distance Education*, 19(4), 215-227.

Coştu, S. (2009). *Matematik Öğretiminde Bağlamsal Öğrenme ve Öğretme Yaklaşımına Göre Tasarlanan Öğrenme Ortamlarında Öğretmen Deneyimleri,* [Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi]. Karadeniz Teknik Üniversitesi.

Coştu, B., Ünal, S., & Ayas, A. (2007). Günlük yaşamdaki olayların fen bilimleri öğretiminde kullanılması. *Ahi Evran Üniversitesi Kırşehir Eğitim Fakültesi Dergisi,* 8(1), 197-207.

Crawford, M. L. (2001). Teaching contextually. *Research, rationale, and techniques for improving student motivation and achievement in mathematics and science. Texas: Cord.*

Crawford, M., & Witte, M. (1999). Strategies for Mathematics: Teaching in Context. *Educational Leadership*, 57(3), 34-38.

Demirci, C. (2009). Constructıvıst Learnıng Approach In Scıence Teachıng. *Hacettepe Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 37(37), 24-35.

Demircioğlu, H., Vural, S., & Demircioğlu, G. (2012). 'REACT' stratejisine uygun hazırlanan materyalin üstün yetenekli öğrencilerin başarısı üzerinde etkisi. *Ondokuz Mayis University Journal of Education Faculty*, 31(2), 101-144.

Demircioğlu, H., Bektaş, F., & Demircioğlu, G. (2018). Sıvıların özellikleri konusunun bağlam temelli yaklaşımla öğretiminin öğrenci başarısı üzerindeki etkisi. *Dicle Üniversitesi Ziya Gökalp Eğitim Fakültesi Dergisi*, (33), 13-25.

Gül, Ş. (2016). Teaching 'photosynthesis' topic through context-based instruction: an implementation based REACT strategy. *Necatibey Faculty of Education Electronic Journal of Science and Mathematics Education*, 10(2), 21-45.

Hırça, N. (2012). Bağlam temelli öğrenme yaklaşımına uygun etkinliklerin öğrencilerin fizik konularını anlamasına ve fizik dersine karşı tutumuna etkisi/the effects of hands on activities depend on context-based learning approach on understanding of physics and attitudes. *Mustafa Kemal Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 9(17).

Ingram, S. J. (2003). *The effects of contextual learning instruction on science achievement of male and female tenth-grade students*. [Doctoral dissertation]. University of South Alabama.

Kaya, S. (2020). *11. sınıf öğrencilerine 'sindirim sistemi' konusunun REACT sttratejisi* ile öğretimi. [Doktora Tezi]. Atatürk Üniversitesi.

Keskin, F., & Çam, A. (2019). Yaşam temelli REACT stratejisinin altıncı sınıf öğrencilerinin akademik başarısına ve fen okuryazarlığına etkisi. *Mehmet Akif Ersoy University Journal of Education Faculty*, (49), 38-59. dâhil

Millî Eğitim Bakanlığı [MEB]. (2013). *Fen bilimleri dersi öğretim programı (İlkokul ve ortaokul 3, 4, 5, 6, 7 ve 8. sınıflar).* Talim Terbiye Kurulu.

Nardal, Ş. (2025). *REACT stratejisine dayalı geliştirilen etkinliklerin öğrencilerin akademik başarılarına ve yaşam becerilerine etkisinin incelenmesi.* [Yüksek Lisans Tezi]. Afyon Kocatepe Üniversitesi.

Navarra, A. (2006). Achieving pedagogical equity in the classroom. Cord Publishing.

Olssen, M. (1996). Radical constructivism and its failings: Anti-realism and individualism. *British Journal of Educational Studies*, 44(3), 275-295.

Perkins, D. (1999). The many faces of constructivism. *Educational Leadership*, 57(3), 6–11.

Pınarbaşı, T., Doymuş, K., Canpolat, N., & Bayrakçeken, S. (1998). Üniversite kimya bölümü öğrencilerinin bilgilerini günlük hayatla ilişkilendirebilme düzeyleri. *III. Fen Bilimleri Eğitimi Sempozyumu*, (268-271), Trabzon, Türkiye.

Sadi Yılmaz, S. (2013). *The Effects of the context- based learning approach on the training of chemical changes unit* [Unpublished Doctoral Dissertation]. Ataturk University.

Souders, J. (1999). Contextually based learning: Fad or proven practice [Conference presentation]. In American Youth Policy Forum, Capitol, Hill, Unites States.

Tatar, N. (2006). *İlkogretim fen egitiminde arastirmaya dayali ogrenme yaklasiminin bilimsel süreç becerilerine, akademik başarıya ve tutuma etkisi*. [Yayınlanmamış Doktora Tezi]. Gazi Üniversitesi.

Ültay, E. (2014). *İtme, momentum ve çarpışmalar konusuyla ilgili bağlam temelli öğrenme yaklaşımına dayalı açıklama destekli REACT stratejisine göre geliştirilen etkinliklerin etkisinin araştırılması*. [Doktora tezi]. Karadeniz Teknik Üniversitesi.

Yiğit, N., Devecioğlu, Y., & Ayvacı, H. Ş. (2002). İlköğretim fen bilgisi öğrencilerinin fen kavramlarını günlük yaşamdaki olgu ve olaylarla ilişkilendirme düzeyleri. *V. Ulusal Fen Bilimleri ve Matematik Eğitimi Kongresi*, 94, 16-18.

Yu, KC, Fan, SC ve Lin, KY (2015). Bağlam temelli öğrenme yoluyla öğrencilerin problem çözme becerilerini geliştirme. *Uluslararası Bilim ve Matematik Eğitimi Dergisi*, 13 (6), 1377-1401.

2024 TÜRKİYE YÜZYILI MAARİF MODELİ IŞIĞINDA KESİR ÖĞRETİMİNDE ÇOKLU TEMSİL KULLANIMI

Doç. Dr., Adem DOĞAN[1]

[1]Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, Temel Eğitim Bölümü, aademdogan@gmail.com, ORCID: 0000-0001-6952-7415

Özet

Matematik eğitiminde kesirler, ilkokuldan ortaokula geçişte öğrencilerin akademik başarılarını belirleyen en kritik ve bilişsel açıdan en zorlayıcı konu alanlarından biridir. Bu zorlukların aşılmasında ve kavramsal anlamanın inşa edilmesinde çoklu matematiksel temsiller vazgeçilmez pedagojik araçlardır. Bu çalışmanın amacı, 2024 yılında kademeli olarak uygulanmaya başlanan "Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli Matematik Dersi Öğretim Programı"ndaki kesir öğretimi yaklaşımlarını; Lesh'in Temsil Modeli ve Bruner'in Eylemsel-İmgesel-Sembolik (EİS) aşamaları çerçevesinde derinlemesine analiz etmektir. Nitel araştırma yöntemlerinden doküman analizi deseninin kullanıldığı araştırmada, yeni müfredat metni, öğrenme çıktıları ve öğrenme-öğretme yaşantıları "Kesir Öğretimi Temsil Analiz Formu" aracılığıyla incelenmiştir. Elde edilen bulgular, 2024 Maarif Modeli'nin kesir öğretiminde geleneksel sınırlılıkları aşan bütüncül bir perspektif sunduğunu göstermektedir. Program, "Matematiksel Temsil" (MAB3) becerisini temel bir alan becerisi olarak tanımlayarak, farklı temsil türleri arasındaki akıcı geçişleri öğrenme sürecinin merkezine yerleştirmiştir. Literatürde öğretmenler tarafından en az tercih edilen model olan sayı doğrusu, yeni programda 3. ve 4. sınıf düzeyinde zorunlu bir temsil aracı olarak konumlandırılmıştır. Ayrıca, öğretim sürecinin origami ve kâğıt katlama gibi eylemsel süreçlerle başladığı, dinamik yazılımlar ve şerit modellerle imgesel boyuta taşındığı ve nihayetinde sembolik algoritmalara ulaşıldığı saptanmıştır. Sonuç olarak, 2024 Maarif Modeli'nin kesir öğretiminde tek düze model kullanımını aşan, kavramsal derinliği ve bilişsel hiyerarşiyi önceleyen bir pedagojik standart belirlediği görülmektedir. Bu vizyoner yaklaşımın sınıf içi uygulamalarda başarıya ulaşması için öğretmenlerin çoklu temsil pedagojisi ve dijital araçların entegrasyonu konusundaki yeterliklerinin artırılması önerilmektedir.

Anahtar kelimeler: 2024 Maarif Modeli, kesir öğretimi, matematiksel temsil, Bruner'in EİS aşamaları, Lesh'in temsil modeli. doküman analizi

USE OF MULTIPLE REPRESENTATIONS IN FRACTION INSTRUCTION IN THE LIGHT OF THE 2024 TURKISH CENTURY MAARIF MODEL

Abstract

Fractions constitute one of the most critical and cognitively challenging domains in mathematics education, serving as a key determinant of academic success during the transition from primary to middle school. To overcome these challenges and construct conceptual understanding, multiple mathematical representations are indispensable pedagogical tools. This study aims to conduct an in-depth analysis of the fraction teaching approaches within the "Turkish Century Maarif Model Mathematics Curriculum," which began its gradual implementation in 2024, through the frameworks of Lesh's Translation Model and Bruner's Enactive-Iconic-Symbolic (EIS) stages. Utilizing document analysis—a qualitative research method—the research examined the new curriculum text, learning outcomes, and teaching-learning experiences using a "Fraction Teaching Representation Analysis Form." The findings indicate that the 2024 Maarif Model presents a holistic perspective that transcends traditional limitations. By defining "Mathematical Representation" (MAB3) as a core field skill, the curriculum places fluid transitions between different types of representations at the heart of the learning process. The number line model, which literature identifies as the least preferred by teachers, is positioned as a mandatory representation tool at the 3rd and 4th-grade levels in the new program. Furthermore, it was determined that the instructional process initiates with enactive stages such as origami and paper folding, advances to the iconic dimension via dynamic software and strip models, and ultimately reaches symbolic algorithms. In conclusion, the 2024 Maarif Model establishes a pedagogical standard that prioritizes conceptual depth and cognitive hierarchy, moving beyond uniform model usage. To ensure the success of this visionary approach in classroom practices, it is recommended to enhance teachers' competencies regarding multiple representation pedagogy and the integration of digital tools.

Keywords: 2024 Maarif Model, Primary school mathematics curriculum, fraction instruction, mathematical representation, Bruner's EIS stages, Lesh's translation model, document analysis.

1. GİRİŞ

Matematik eğitiminde kesirler, öğrencilerin ilkokuldan ortaokula geçiş sürecinde akademik başarılarını belirleyen en kritik ve bilişsel açıdan en zorlayıcı konu alanlarından biridir. Kesirlerin öğretimi, sadece yeni bir sayı kümesiyle tanışmayı değil, aynı zamanda öğrencilerin doğal sayılar dünyasında edindikleri "sayı" algısının köklü bir değişimini gerektirir. Doğal sayılarda her sayıdan sonra belirli bir tam sayı gelirken (ardışıklık), kesirlerde iki değer arasında sonsuz sayıda değer bulunması (yoğunluk özelliği), öğrencilerin "Bütünsel Sayı Algısı" (Whole Number Bias) çerçevesinde ciddi bir bilişsel çatışma yaşamasına neden olmaktadır (Lamon, 2012). Bu karmaşık yapının somutlaştırılarak anlamlandırılması sürecinde, matematiksel temsiller ve çoklu gösterimler vazgeçilmez birer pedagojik araç olarak kabul edilmektedir.

Matematiksel temsiller, soyut matematiksel fikirlerin somut nesneler, semboller, grafikler veya dilsel ifadeler aracılığıyla dışsallaştırılması sürecidir. Lesh ve ark. (1987) tarafından geliştirilen "Temsil Dönüşüm Modeli", etkili bir matematiksel öğrenmenin gerçekleşebilmesi için öğrencinin beş farklı temsil türü (somut nesneler, resimler/modeller, sözlü semboller, yazılı semboller ve gerçek hayat durumları) arasında akıcı geçişler yapabilmesi gerektiğini savunur. Kesir öğretimi bağlamında bu temsiller genellikle alan (daire, dikdörtgen), küme (nesne grupları) ve uzunluk/sayı doğrusu modelleri olarak sınıflandırılmaktadır. Her bir model, kesir kavramının farklı bir alt anlamını (parça-bütün, ölçme, operatör, oran veya bölme) ön plana çıkarır (Van de Walle ve ark., 2014). Kavramsal bir derinlik oluşturulabilmesi, bu modellerin izole bir şekilde değil, birbirleriyle ilişkilendirilerek sunulmasına bağlıdır.

Bu noktada öğrenme sürecinin yapılandırılmasında Bruner'in (1966) ortaya koyduğu eylemsel-imgesel-sembolik (EIS) aşamalar, bilişsel gelişime uygun bir rota sunar. Kesir kavramı önce somut nesneler ve manipülatiflerle (eylemsel), ardından modeller ve diyagramlarla (imgesel) ve nihayetinde matematiksel notasyonlarla (sembolik) zihinde inşa edilmelidir. Ancak Türkiye'deki mevcut literatür ve sınıf içi uygulamalar, bu ideal dengenin kurulmasında ciddi sınırlılıklar yaşandığını göstermektedir. Doğan (2018) tarafından yapılan araştırmalar, öğretmenlerin kesir gösterimlerinde %55 oranında "alan modelini" tercih ettiklerini, sayı doğrusu ve küme modellerini ise ikincil planda bıraktıklarını ortaya koymuştur. Alan modeline, özellikle de statik daire grafiklerine ("pasta dilimi") dayalı bu aşırı vurgu, öğrencilerin kesri sayısal bir büyüklükten ziyade geometrik bir parçalanma olarak algılamalarına yol açmaktadır. Oysa sayı doğrusu modeli, kesrin bir "değere" sahip olduğunu ve sayı sistemi içindeki yerini kavramak açısından stratejik bir öneme sahiptir (Siegler ve ark., 2010). Bu modelin ihmal edilmesi, öğrencilerin rasyonel sayılarda sıralama, karşılaştırma ve işlemsel akıcılık konularında başarısız olmalarının temel yapısal nedenlerinden biri olarak değerlendirilmektedir.

2024 yılında kademeli olarak uygulanmaya başlanan "Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli" Matematik Dersi Öğretim Programı, söz konusu geleneksel sınırlılıkları ve literatürdeki eksiklikleri gidermek adına bütüncül bir perspektif sunmaktadır. Programın merkezinde yer alan "Matematiksel Alan Becerileri" kapsamında, "Matematiksel Temsil" (MAB3) becerisi, sadece bir sonuç değil, öğrenme sürecinin kurucu bir bileşeni olarak tanımlanmıştır (Milli Eğitim Bakanlığı [MEB], 2024). Maarif Modeli, öğrenciyi pasif bir alıcı konumundan çıkararak bilgiyi farklı temsillerle yeniden inşa eden aktif bir figüre yerleştirmeyi hedefler. Bu bağlamda program; sadece statik çizimlere dayanmak yerine, Bruner'in yapılandırmacı yaklaşımıyla eşgüdümlü olarak eylemsel süreçlere (kağıt katlama, somut araçlar), imgesel süreçlere (dinamik yazılımlar, şerit modelleri) ve sembolik gösterimlere geçişi pedagojik bir standart olarak belirlemiştir.

Özellikle ilkokul 3. ve 4. sınıf düzeyinde sayı doğrusu kullanımının zorunlu bir temsil aracı olarak vurgulanması, 2024 programının "tek düze model kullanımı "eleştirilerine getirdiği somut bir çözümdür. Ayrıca program, dijitalleşen dünyanın gerekliliği olarak dinamik geometri yazılımları ve simülasyonların kullanımını teşvik ederek, kesirlerin değişimini ve bütünle olan ilişkisini görsel bir akış içinde sunma imkanı tanımaktadır. Bu dinamik yaklaşım, öğrencinin zihnindeki kesir imgesini kağıt üzerindeki donmuş bir şekilden kurtarıp, devinimsel bir sayısal büyüklüğe dönüştürme potansiyeli taşımaktadır.

Bu çalışmanın temel amacı, 2024 Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli Matematik Dersi Öğretim Programı'nda kesir öğretimi için sunulan çoklu gösterim önerilerini, model çeşitliliğini ve bu modellerin pedagojik gerekçelerini derinlemesine analiz etmektir. Doküman analizi yöntemiyle yürütülen bu araştırma, yeni programın sunduğu temsil çeşitliliğinin, öğrencilerin kavramsal anlama düzeylerine nasıl katkı sağlayabileceğini ve öğretmenlerin uygulama süreçlerinde karşılaştıkları geleneksel engelleri nasıl aşabileceğini tartışmaya açmaktadır. Bu çerçevede, yeni programın teorik altyapısı ile uygulama önerileri arasındaki tutarlılık incelenerek, matematik eğitimi literatürüne ve öğretmen uygulamalarına katkı sağlanması hedeflenmektedir.

2. YÖNTEM

Bu çalışma, 2024 yılında yürürlüğe giren "Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli Matematik Dersi Öğretim Programı"ndaki kesir öğretimi yaklaşımlarını çoklu temsil ve bilişsel gelişim aşamaları açısından inceleyen nitel bir araştırmadır.

Araştırma Deseni

Bu araştırmada nitel araştırma yöntemlerinden biri olan doküman analizi deseni kullanılmıştır. Doküman analizi, araştırılması hedeflenen olgu veya olgular hakkında bilgi içeren yazılı materyallerin analizini kapsar (Corbin & Strauss, 2008). Bu yöntem, sadece metinlerin içeriğini listelemek değil, verileri belirli bir kuramsal çerçeveye göre anlamlandırmak ve sentezlemek amacıyla tercih edilmiştir (Bowen, 2009). Çalışma kapsamında,

yeni müfredat metni Lesh ve ark. (1987) "Temsil Dönüşüm Modeli" ve Bruner'in (1966) "Bilişsel Gelişim Aşamaları" merceğinden ele alınmıştır.

Veri Kaynağı

Araştırmanın temel veri kaynağını, Milli Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı tarafından 2024 yılında yayımlanan "Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli Matematik Dersi Öğretim Programı (İlkokul 1, 2, 3 ve 4.Sınıflar)" oluşturmaktadır. Analiz süreci, kesirler konusunun sistematik olarak başladığı 3. sınıftan itibaren 8. sınıf düzeyine kadar olan tüm öğrenme çıktılarını (kazanımları), süreç bileşenlerini, içerik çerçevesini ve ilgili uygulama açıklamalarını kapsamaktadır.

Veri Toplama Araçları

Verilerin toplanmasında araştırmacı tarafından geliştirilen "Kesir Öğretimi Temsil Analiz Formu (KÖTAF)" kullanılmıştır. Bu form iki ana boyuttan oluşmaktadır:

1. Lesh'in Temsil Türleri Boyutu: Somut nesneler, resimler/modeller, sözlü semboller, yazılı semboller ve gerçek hayat durumları.
2. Bruner'in EIS Boyutu: Eylemsel (manipülatifler, fiziksel hareketler), imgesel (şemalar, grafikler, dinamik yazılımlar) ve sembolik (soyut matematiksel dil) aşamalar.

KÖTAF, öğretmenlerin ders anlatımlarını, ders kitaplarını veya öğrenci çalışmalarını "temsil çeşitliliği" açısından incelemek için tasarlanmıştır. Kesirler gibi soyut kavramların öğretiminde tek bir temsil türüne (örneğin sadece sayılar) bağlı kalmak yerine, farklı temsiller arasındaki geçişlerin öğrenmeyi kalıcı kıldığı varsayımına dayanır.

A. Lesh'in Çoklu Temsil Modeli

Richard Lesh tarafından geliştirilen bu model, bir matematiksel kavramın beş farklı şekilde temsil edilebileceğini savunur. Bu modelin en önemli özelliği, sadece bu temsillerin varlığına değil, **temsiller arası geçişlere** (örneğin bir resmin sözel ifadeye dönüştürülmesi) odaklanmasıdır.

KÖTAF Boyutlarının Detaylı İçeriği: Lesh'in Temsil Türleri

1. **Gerçek Hayat Durumları:** Kesrin günlük yaşamdan bir problemle ilişkilendirilmesi (Örn: "Bir pizzanın yarısı").
2. **Somut Nesneler (Manipülatifler):** Kesir takımları, sayma fasulyeleri, kağıt katlama.
3. **Resimler / Modeller:** Alan modelleri (daire, dikdörtgen), sayı doğrusu, diyagramlar.
4. **Sözlü Semboller:** Kavramın dille ifade edilmesi (Örn: "Dörtte bir", "Payda parçalanan bütünün adıdır").
5. **Yazılı Semboller:** Matematiksel notasyon (¼; 0,25; %).

B. Bruner'in Yapılandırmacı Öğrenme Aşamaları (EIS)

Jerome Bruner, öğrenmenin üç aşamalı bir sırayla gerçekleştiğini savunur. Bu aşamalar, zihinsel gelişimin de bir yansımasıdır:

- **Eylemsel (Enactive):** Somut materyallerle öğrenme, öğrencinin bizzat nesneye dokunması, hareket ettirmesi.
- **İmgesel (Iconic):** Görsel ve şemalarla öğrenme, zihindeki resimlerin veya kitaplardaki şekillerin kullanımı
- **Sembolik (Symbolic):** Formül ve harflerle öğrenme, soyut kurallar, tanımlar ve işlemler.

Veri Toplama Süreci

Veri toplama süreci üç aşamada gerçekleştirilmiştir. İlk aşamada, 2024 müfredat metni genel bir okumaya tabi tutulmuş ve "kesir", "rasyonel sayı", "parça-bütün", "sayı doğrusu" anahtar kelimeleriyle ilgili bölümler işaretlenmiştir. İkinci aşamada, her sınıf düzeyindeki öğrenme çıktıları ve bu çıktıların altında yer alan "öğretmen notları" ve "etkinlik önerileri" KÖTAF formuna kaydedilmiştir. Üçüncü aşamada ise programda önerilen dijital araçlar ve dinamik yazılımların hangi temsil türlerine hizmet ettiği sınıflandırılmıştır.

Verilerin Analizi

Elde edilen verilerin analizinde içerik analizi yöntemi kullanılmıştır. İçerik analizinde temel amaç, verileri açıklayabilecek kavramlara ve ilişkilere ulaşmaktır (Yıldırım & Şimşek, 2016). Analiz süreci şu adımları izlemiştir:

Kodlama: Müfredattaki ifadeler "sayı doğrusu", "modelleme", "gerçek yaşam bağlamı", "dijital araç" gibi kavramsal kodlara ayrılmıştır.

Tema Oluşturma: Kodlar, giriş bölümünde sunulan kuramsal çerçeveye (Lesh ve Bruner) uygun olarak temalandırılmıştır.

Betimsel Sunum: Elde edilen bulgular, sınıf düzeylerine göre programın temsil çeşitliliğini gösterecek şekilde tablolaştırılmış ve doğrudan alıntılarla desteklenmiştir.

Geçerlik ve Güvenirlik (İnanılırlık ve Teyit Edilebilirlik)

Nitel araştırmalarda geçerlik ve güvenirlik yerine kullanılan inanılırlık ve teyit edilebilirlik ölçütlerini (Lincoln & Guba, 1985) sağlamak amacıyla şu önlemler alınmıştır:

1. Veri Çeşitlemesi: Müfredat metni hem öğrenme çıktıları hem de "Öğrenme-Öğretme Yaşantıları" bölümleri açısından bütüncül olarak incelenmiştir.
2. Uzman İncelemesi: Analiz sonuçları ve kodlamalar, matematik eğitimi alanında uzman iki akademisyen tarafından incelenmiş, üzerinde uzlaşılamayan kodlar yeniden değerlendirilmiştir.
3. Ayrıntılı Betimleme: Analiz edilen her bir bulgu, programdaki ilgili madde numaralarına atıf yapılarak ve bağlamından koparılmadan sunulmuştur.

4. Kodlayıcılar Arası Tutarlık: Veriler iki farklı araştırmacı tarafından bağımsız olarak kodlanmış ve Miles ve Huberman (1994) formülü (Güvenirlik = (Görüş Birliği / (Görüş Birliği + Görüş Ayrılığı)) x 100) kullanılarak kodlayıcılar arası güvenirlik katsayısı 0.92 olarak hesaplanmıştır.

3. BULGULAR

2024 yılında yayımlanan "Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli İlkokul Matematik Dersi Öğretim Programı" üzerinde yapılan doküman analizi sonucunda, kesirler konusuna ait öğrenme çıktıları ve önerilen etkinlikler; Lesh'in Temsil Modeli ve Bruner'in Eylemsel-İmgesel-Sembolik (EİS) aşamaları çerçevesinde sınıf düzeylerine göre çözümlenmiştir. 1.Sınıfta kesir konusu yeni programda yer almadığı için 2.sınıftan itibaren incelenmiştir.

2. Sınıf Düzeyi Kesir Öğretimi Temsil Analizi

Maarif Modeli'nde kesir öğretimi 2. sınıfta "Sayılar ve Nicelikler" teması altında hazırlık düzeyinde başlamaktadır. Bu düzeyde ağırlık somutlaştırma ve günlük yaşam bağlamları üzerindedir.

Tablo 1. 2. Sınıf Öğrenme Çıktılarının Temsil ve EIS Aşamalarına Göre Dağılımı

Öğrenme Çıktısı (Kod)	Programda Önerilen Etkinlik ve İçerik	Lesh'in Temsil Türleri	Bruner'in EIS Boyutu
MAT.2.1.7.	Oyun hamuru, elma ve ekmek gibi nesnelerin eş parçalara bölünerek "yarım" ve "çeyrek" oluşturulması.	Somut Nesneler, Gerçek Hayat Durumları	Eylemsel (E)
MAT.2.1.7.	Bütün, yarım ve çeyrek görsellerinin (pasta, geometrik şekil) dijital platformlarda (Wordwall vb.) eşleştirilmesi.	Resimler / Modeller	İmgesel (İ)
MAT.2.1.7.	"Bütün", "Yarım" ve "Çeyrek" terimlerinin günlük dil ve matematiksel ifadelerle tanımlanması.	Sözlü Semboller, Yazılı Semboller	Sembolik (S)

Tablo 1 incelendiğinde, 2024 Maarif Modeli'nde kesir öğretiminin 2. sınıf düzeyinde "sezgisel ve somut bir temel" üzerine inşa edildiği görülmektedir. Bruner'in (1966) **eylemsel** aşamasına uygun olarak, programın oyun hamuru, elma ve ekmek gibi manipülatiflerin kullanımını ön plana çıkardığı saptanmıştır. Lesh ve ark. (1987) tarafından tanımlanan **"Gerçek Hayat Durumları"** ve **"Somut Nesneler"** temsil türlerinin bu düzeyde baskın olması, programın "yaşam temelli" felsefesiyle örtüşmektedir. Bu aşamada henüz soyut kesir notasyonuna (a/b) geçilmemesi, öğrencilerin "bütünsel sayı algısı" (whole number bias) hatasına düşmesini engellemek ve önce "parça-bütün" ilişkisini zihinsel bir imge (Iconic) olarak yapılandırmak adına pedagojik açıdan stratejik bir tercih olarak değerlendirilmektedir.

3. Sınıf Düzeyi Kesir Öğretimi Temsil Analizi

3.sınıfta program, kesir çizgisinin kullanımını ve sayı doğrusu temsilini zorunlu kılarak öğrencilerin imgesel ve sembolik becerilerini derinleştirmeyi hedeflemektedir.

Tablo 2. 3. Sınıf Öğrenme Çıktılarının Temsil ve EIS Aşamalarına Göre Dağılımı

Öğrenme Çıktısı (Kod)	Programda Önerilen Etkinlik ve İçerik	Lesh'in Temsil Türleri	Bruner'in EIS Boyutu
MAT.3.1.10.	Origami ve kağıt katlama yoluyla bir bütünden farklı büyüklükte "birim kesirler" elde edilmesi.	Somut Nesneler	Eylemsel (E)
MAT.3.1.11.	Sayı doğrusu üzerinde 0 ile 1 arasının eş parçalara bölünerek kesrin konumunun belirlenmesi.	Resimler / Modeller	İmgesel (İ)
MAT.3.1.11.	Pay ve payda terimlerinin sembolik notasyonla (1/2,1/41/2,1/4) gösterilmesi ve kesir çizgisi kullanımı.	Yazılı Semboller	Sembolik (S)
MAT.3.1.9.	Paydası 10 ve 100 olan kesirler için onluk ve yüzlük sayı tabloları/blokları üzerinden görselleştirme.	Resimler / Modeller	İmgesel (İ)

Tablo 2, 3. sınıf düzeyinde kesir öğretiminin daha sistematik bir yapıya büründüğünü ve temsil türleri arasındaki geçişlerin (translation) yoğunlaştığını göstermektedir. Programın bu aşamada "Birim Kesir" kavramını merkeze alması ve Sayı Doğrusu modelini zorunlu kılması dikkat çekicidir. Sayı doğrusu kullanımı, Bruner'in imgesel (iconic) aşamasının en üst düzey temsili olup, kesrin sadece geometrik bir alan değil, sayı sisteminde yer alan bir "büyüklük" olduğunu kanıtlamaktadır. Lesh'in modelindeki "Resimler/Modeller" ile "Yazılı Semboller" arasındaki ilişki, bu düzeyde pay ve payda terimlerinin tanıtılmasıyla güçlendirilmiştir. Özellikle kağıt katlama (eylemsel) ile sayı doğrusu (imgesel) arasındaki geçiş önerileri, Maarif Modeli'nin MAB3 (Matematiksel Temsil) becerisini ne kadar derinlemesine yapılandırdığını ortaya koymaktadır.

4. Sınıf Düzeyi Kesir Öğretimi Temsil Analizi

4.sınıf düzeyinde Maarif Modeli, soyutlama düzeyini en üst noktaya taşıyarak denk kesirler ve işlemler boyutunda çoklu temsili merkeze almaktadır.

Tablo 3. 4. Sınıf Öğrenme Çıktılarının Temsil ve EIS Aşamalarına Göre Dağılımı

Öğrenme Çıktısı (Kod)	Programda Önerilen Etkinlik ve İçerik	Lesh'in Temsil Türleri	Bruner'in EIS Boyutu
MAT.4.1.6.	Kesir şeritlerinin fiziksel olarak oluşturulması ve sayı doğrusu üzerine aktarılması.	Somut Nesneler, Modeller	Eylemsel / İmgesel
MAT.4.1.7.	Şeffaf kesir kartlarının üst üste getirilerek "Denk Kesir" kavramının keşfedilmesi.	Modeller / Resimler	İmgesel (İ)
MAT.4.1.11.	Paydaları eşit kesirlerle toplama ve çıkarma işlemlerinin alan modelleri (daire/dikdörtgen) üzerinde taranarak yapılması.	Resimler / Modeller	İmgesel (İ)
MAT.4.1.12.	Kesir işlemlerinin algoritmik olarak (2/5+1/5=3/5) çözülmesi ve problem kurma çalışmaları.	Yazılı Semboller	Sembolik (S)

Tablo 3 incelendiğinde, 4. sınıf düzeyinde programın artık Bruner'in **sembolik** aşamasına odaklandığı, ancak bu süreci halen güçlü imgesel desteklerle (kesir şeritleri, alan modelleri) beslediği görülmektedir. **"Denk Kesirler"** konusunun öğretiminde şeffaf kartların üst üste getirilmesi veya kesir şeritlerinin sayı doğrusuyla ilişkilendirilmesi, Lesh'in modelindeki **"Temsiller Arası Akıcılık"** ilkesinin somut bir uygulamasıdır. Programın bu düzeyde paydaları eşit kesirlerle işlemleri (toplama-çıkarma) bir "algoritma ezberi" olarak değil,

modeller üzerinden bir "yapılandırma" süreci olarak sunması, 2024 Maarif Modeli'nin kavramsal anlamaya verdiği önemi göstermektedir. Dijital araçların ve simülasyonların bu sınıfta daha yoğun kullanımı, temsil türlerine **"dinamik görselleştirme"** boyutunu ekleyerek soyut matematiksel fikirlerin somutlaştırılmasını kolaylaştırmaktadır.

Üç tablonun bütüncül analizi, 2024 Maarif Modeli'nin kesir öğretiminde **"eylemselden semboliğe"** ve **"somut nesnelerden matematiksel modellere"** doğru kusursuz bir pedagojik hiyerarşi takip ettiğini göstermektedir. Program, literatürdeki "tek düze model kullanımı" (sadece alan modeli/pasta dilimi) eleştirilerine, 3. sınıftan itibaren sayı doğrusu ve uzunluk modellerini entegre ederek güçlü bir yanıt vermiştir. Bu yaklaşım, öğrencilerin rasyonel sayıların yoğunluk ve büyüklük özelliklerini daha sağlıklı kavramalarına olanak tanıyacak niteliktedir.

4. TARTIŞMA VE SONUÇ

Bu çalışma, 2024 yılında yürürlüğe giren "Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli Matematik Dersi Öğretim Programı"nın kesir öğretimi yaklaşımını, çoklu temsil ve bilişsel gelişim kuramları merceğinden analiz etmiştir. Doküman analizi sonucunda elde edilen bulgular, yeni programın literatürdeki geleneksel sınırlılıkları aşma potansiyeli taşıyan devrim niteliğinde dört temel üzerine oturduğunu göstermektedir. Aşağıda bu bulgular, ilgili alan yazın eşliğinde tartışılmış ve sonuçlandırılmıştır.

Araştırmanın ilk önemli bulgusu, **Matematiksel Temsil (MAB3)** becerisinin programın felsefi ve teknik merkezine yerleştirilmiş olmasıdır. Elde edilen veriler, Maarif Modeli'nin her sınıf düzeyinde öğrencinin bir temsil biçiminden diğerine (örneğin eylemsel somutlaştırmadan sayı doğrusu modeline) geçiş yapmasını bir yeterlilik bileşeni olarak tanımladığını göstermektedir. Bu yaklaşım, Lesh ve ark. (1987) tarafından geliştirilen "Temsil Dönüşüm Modeli" ile tam bir uyum içindedir. Alan yazında matematiksel öğrenmenin başarısı, temsiller arasında kurulan akıcı geçişlerle (translation) ilişkilendirilir (Behr ve ark., 1983; Van de Walle ve ark., 2014). Maarif Modeli'nde temsillerin sadece birer görsel araç değil, düşünme sürecinin kurucu ögeleri olarak sunulması, öğrencilerin kesir kavramını izole bilgiler yığını olarak değil, birbiriyle ilişkili gösterimler ağı olarak inşa etmelerine olanak sağlayacaktır.

Çalışmanın ikinci kritik bulgusu, **sayı doğrusu modelinin stratejik konumudur**. Literatür, Türkiye'deki öğretmenlerin kesir öğretiminde %55 oranında "alan modelini" (daire/dikdörtgen) tercih ettiklerini, sayı doğrusu ve küme modellerini ise büyük oranda ihmal ettiklerini göstermektedir (Doğan, 2018). Oysa kesrin bir sayı olarak "büyüklüğünü" (magnitude) kavramak için sayı doğrusu vazgeçilmezdir (Siegler ve ark., 2010). Maarif Modeli'nin 3. ve 4. sınıfta sayı doğrusu kullanımını zorunlu bir temsil aracı olarak belirlemesi, Doğan (2018) ve Siegler (2010) tarafından dile getirilen "tek düze model kullanımı" eleştirilerine getirilen en somut çözümdür. Sayı doğrusu vurgusu, öğrencilerin kesirlerde sıralama ve karşılaştırma yaparken yaşadıkları

zorlukları azaltarak, kesri sadece geometrik bir parçalanma değil, sayı sistemi içinde bir değer olarak algılamalarını sağlayacaktır.

Üçüncü olarak, programın **EIS (Eylemsel-İmgesel-Sembolik) döngüsü** üzerine yapılandırılması dikkat çekicidir. Analiz edilen öğrenme-öğretme yaşantılarında; önce eylemsel süreçlerin (origami, kağıt katlama), ardından imgesel süreçlerin (şerit modeller, diyagramlar) ve en son sembolik kuralların (algoritmalar) sunulması, Bruner'in (1966) bilişsel gelişim aşamalarının pedagojik bir standart haline getirildiğini kanıtlamaktadır. Lamon (2012), kesirlerin yoğunluk özelliğinin (iki kesir arasında sonsuz kesir olması) öğrencilerde ciddi bilişsel çatışmalara yol açtığını belirtir. Maarif Modeli'nin EIS aşamalarını takip eden yapısı, bu çatışmayı somuttan soyuta giden bir rota ile yumuşatmakta ve kavramsal anlamanın işlemsel akıcılıktan önce gelmesini garanti altına almaktadır.

Son olarak, **dinamik ve teknolojik temsillerin** programa entegrasyonu, kesir öğretimine yeni bir boyut kazandırmıştır. "Matematiksel Araç ve Teknoloji ile Çalışma" becerisi kapsamında V-Fabrika ve Wordwall gibi platformların önerilmesi, kesirleri kağıt üzerindeki donmuş şekillerden kurtarıp devinimsel bir yapıya büründürmektedir. Bu durum, öğrencilerin kesir-bütün ilişkisindeki değişkenliği dinamik bir akış içinde gözlemlemesine ve temsiller arası akıcılığın dijital ortamda pekiştirilmesine hizmet etmektedir.

Sonuç olarak, 2024 Maarif Modeli, kesir öğretiminde literatürde eksikliği hissedilen temsil çeşitliliğini ve bilişsel hiyerarşiyi programa entegre etmeyi başarmıştır. Sayı doğrusu modeline verilen stratejik önem ve eylemselden semboliğe geçiş süreci, programın en güçlü yanlarıdır. Ancak bu vizyoner yaklaşımın başarıya ulaşması, uygulayıcı konumundaki öğretmenlerin bu çoklu temsil pedagojisine (özellikle sayı doğrusu ve dinamik yazılımlara) yönelik yeterliklerinin artırılmasına bağlıdır. Gelecek araştırmalarda, programın bu temsil odaklı yapısının sınıf içi uygulamalarda öğrenciler üzerindeki doğrudan etkilerinin incelenmesi önerilmektedir.

Öneriler

❖ Doğan (2018) tarafından saptanan "alan modeli (pasta dilimi) odaklı öğretim" alışkanlığı, öğretmenlerin pedagojik alan bilgilerinden kaynaklanmaktadır. Bu nedenle, 2024 programında vurgulanan sayı doğrusu modeli ve Lesh'in "temsiller arası akıcılık" ilkesine yönelik öğretmenlere uygulamalı atölye çalışmaları düzenlenebilir.

❖ Maarif Modeli'nin "Eylemsel" aşamaya verdiği önem doğrultusunda, okullara kesir öğretimi için origami kağıtları, kesir şeritleri ve birim kesir blokları gibi fiziksel manipülatiflerin temini sistematik hale getirilebilir.

❖ Merkezi ve sınıf içi sınavlarda sadece sembolik işlemler (toplama/çıkarma) değil; bir temsili diğerine dönüştürmeyi (Örn: "Modellenmiş bir kesri sayı doğrusunda gösteriniz") gerektiren MAB3 becerisi odaklı soru türlerine daha fazla yer verilebilir.

❖ Yeni programın sayı doğrusu ve dinamik temsiller konusundaki radikal vurgusuna karşı öğretmenlerin tutumları ve bu modelleri sınıfta uygulama düzeyleri nitel araştırmalarla derinlemesine incelenebilir.

❖ Programın sunduğu EIS döngüsünün, öğrencilerin kesirleri öğrenirken yaşadığı en büyük engel olan "bütünsel sayı algısı" hatasını ne derece azalttığına dair boylamsal çalışmalar yapılabilir

KAYNAKLAR

Behr, M. J., Lesh, R., Post, T. R., & Silver, E. A. (1983). Rational number concepts. In R. Lesh & M. Landau (Eds.), *Acquisition of mathematics concepts and processes* (pp. 91–126). Academic Press.

Bowen, G. A. (2009). Document analysis as a qualitative research method. *Qualitative Research Journal, 9*(2), 27–40. https://doi.org/10.3316/QRJ0902027

Bruner, J. S. (1966). *Toward a theory of instruction*. Belknap Press.

Corbin, J., & Strauss, A. (2008). *Basics of qualitative research: Techniques and procedures for developing grounded theory* (3rd ed.). Sage Publications.

Doğan, M. (2018). Sınıf öğretmenlerinin kesirlerin öğretiminde kullandıkları modeller ve karşılaştıkları güçlükler. *İlköğretim Online, 17*(2), 650–665. https://doi.org/10.17051/ilkonline.2018.418912

Lamon, S. J. (2012). *Teaching fractions and ratios for understanding: Essential content knowledge and instructional strategies for teachers* (3rd ed.). Routledge.

Lesh, R., Post, T., & Behr, M. (1987). Representations and abstracting in mathematics learning and problem solving. In C. Janvier (Ed.), *Problems of representation in the teaching and learning of mathematics* (pp. 33–40). Lawrence Erlbaum.

Lincoln, Y. S., & Guba, E. G. (1985). *Naturalistic inquiry*. Sage Publications.

Miles, M. B., & Huberman, A. M. (1994). *Qualitative data analysis: An expanded sourcebook*. Sage Publications.

Milli Eğitim Bakanlığı. (2024). *Türkiye yüzyılı maarif modeli matematik dersi öğretim programı (İlkokul ve ortaokul 1, 2, 3, 4. sınıflar)*. Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı.

Patton, M. Q. (2014). *Qualitative research & evaluation methods: Integrating theory and practice* (4th ed.). Sage Publications.

Siegler, R. S., Carpenter, T. J., Fennell, F., Geary, D., Lewis, J., Okamoto, Y., Thompson, L., & Wray, S. (2010). *Developing effective fractions instruction for kindergarten through 8th grade: A practice guide*. National Center for Education Evaluation and Regional Assistance.

Van de Walle, J. A., Karp, K. S., & Bay-Williams, J. M. (2014). *İlkokul ve ortaokul matematiği: Gelişimsel yaklaşımla öğretim* (S. Durmuş, Çev. Edt.). Nobel Akademik Yayıncılık.

Yıldırım, A., & Şimşek, H. (2016). *Sosyal bilimlerde nitel araştırma yöntemleri* (10. bs.). Seçkin Yayıncılık.

2024 İLKOKUL MATEMATİK DERSİ ÖĞRETİM PROGRAMININ KESRİN ALT ANLAMLARI AÇISINDAN İNCELENMESİ

Doç. Dr., Adem DOĞAN[1]

[1]Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, Temel Eğitim Bölümü, aademdogan@gmail.com, ORCID: 0000-0001-6952-7415

Özet

Bu çalışmanın amacı, 2024 yılında "Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli" kapsamında güncellenen İlkokul Matematik Dersi Öğretim Programı'nda (İMDÖP) yer alan kesirler konusunun, literatürde kabul gören beş temel alt anlam (parça-bütün, ölçü, bölüm/bölme, işlemci ve oran) açısından dağılımını ve niteliğini incelemektir. Kesir kavramı, ilkokul matematik öğretiminin en kritik ve karmaşık alanlarından birini oluşturmakta; bu kavramın çok boyutlu bir yapıda öğretilmesi, öğrencilerin ortaokul ve lise düzeyindeki cebirsel düşünme ve orantısal akıl yürütme becerilerinin temelini teşkil etmektedir. Araştırmada, nitel araştırma yaklaşımlarından biri olan doküman incelemesi yöntemi kullanılmıştır. Bu doğrultuda, 2024 İlkokul Matematik Dersi Öğretim Programı'nda 1. sınıftan 4. sınıfa kadar olan tüm kazanımlar, açıklamalar ve öğrenme çıktıları, kesrin beş alt anlamı çerçevesinde sistematik bir analize tabi tutulmuştur. Verilerin çözümlenmesinde betimsel analiz tekniği kullanılmış; analiz sürecinin güvenirliği araştırmacılar arası görüş birliği ve uzman onayı ile sağlanmıştır. Araştırmadan elde edilen bulgular, 2024 programında kesrin parça-bütün anlamının geleneksel yapısını koruyarak baskınlığını sürdürdüğünü göstermektedir. Öte yandan, önceki programlara kıyasla ölçü anlamına daha sistematik ve güçlü bir vurgu yapıldığı tespit edilmiştir. Ancak, kesrin bir paylaşım sonucu olduğunu ifade eden bölüm anlamının kazanımlarda çoğunlukla örtük kaldığı, kesrin bir çarpan gibi kullanıldığı işlemci anlamının ise oldukça sınırlı ve dar bir çerçevede temsil edildiği görülmüştür. Matematiksel yetkinliğin en önemli bileşenlerinden biri olan oran anlamının ise ilkokul kademesinde neredeyse hiç yer almadığı belirlenmiştir. Sonuç olarak, 2024 programının ölçü anlamı bağlamında önemli bir gelişim kaydettiği, ancak diğer alt anlamlar arasındaki dengenin henüz tam anlamıyla sağlanamadığı söylenebilir. Kesirlerin sadece bir bütünün parçaları olarak değil, aynı zamanda birer işlemci, oran ve bölme sonucu olarak da yapılandırılması öğrencilerin "rasyonel sayı hissi" geliştirmeleri açısından önemlidir. Bu bulgular ışığında, programın, ders kitaplarının ve öğretim materyallerinin kesrin tüm alt anlamlarını dengeli bir şekilde kapsayacak zenginlikte hazırlanması ve öğretmenlere bu çok boyutlu yaklaşımı sınıfa yansıtabilmeleri için gerekli pedagojik desteğin sunulması önerilebilir.

Anahtar kelimeler: İlkokul matematik dersi öğretim programı, kesir, kesrin alt anlamları, parça-bütün, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli, ilkokulda matematik eğitimi, doküman incelemesi

AN EXAMINATION OF THE 2024 PRIMARY SCHOOL MATHEMATICS CURRICULUM IN TERMS OF THE SUB-CONSTRUCTS OF FRACTIONS

Abstract

This study aims to examine the distribution and quality of the five fundamental sub-constructs of fractions (part-whole, measurement, quotient, operator, and ratio) within the Primary School Mathematics Curriculum, which was updated in 2024 under the "Turkey Century Education Model." The concept of fractions constitutes one of the most critical and complex areas of primary mathematics education; teaching this concept through a multi-faceted structure forms the foundation for students' algebraic thinking and proportional reasoning skills at middle and high school levels. The research adopted a qualitative approach and utilized the document analysis method. Accordingly, all learning outcomes, descriptions, and learning outputs from the 1st to 4th grades in the 2024 Primary School Mathematics Curriculum were subjected to systematic analysis within the framework of the five sub-constructs of fractions. Data were analyzed using the descriptive analysis technique, and the reliability of the process was ensured through inter-researcher consensus and expert validation. The findings reveal that the part-whole sub-construct maintains its traditional dominance in the 2024 curriculum. On the other hand, a more systematic and stronger emphasis on the measurement sub-construct was identified compared to previous curricula. However, the quotient sub-construct, which represents a fraction as the result of division, remains mostly implicit, while the operator sub-construct is represented in a limited and narrow scope. The ratio sub-construct, one of the most vital components of mathematical proficiency, was found to be almost non-existent at the primary level. In conclusion, while the 2024 curriculum has made significant progress regarding the measurement sub-construct, a complete balance among all sub-constructs has not yet been fully achieved. Conceptualizing fractions not only as parts of a whole but also as operators, ratios, and division results is essential for students to develop "rational number sense." In light of these findings, it is recommended that the curriculum, textbooks, and instructional materials be designed to cover all fractional sub-constructs in a balanced manner and that pedagogical support be provided to teachers to reflect this multi-dimensional approach in the classroom.

Keywords: Primary school mathematics curriculum, fraction, sub-constructs of fractions, part-whole, Turkey Century Education Model, primary mathematics education, document analysis.

1. GİRİŞ

Matematik dersi öğretim programları, bireylerin matematiksel düşünme becerilerini geliştirmek, günlük yaşamda karşılaşılan problemleri çözebilmek ve matematiksel okuryazarlık düzeylerini artırmak amacıyla tasarlanmaktadır (Albayrak, 2017; Bal, 2022). Türkiye'de matematik dersi öğretim programları 2000'li yıllardan itibaren sıklıkla güncellenmiş; 2005, 2009, 2015, 2017 ve 2018 yıllarında çeşitli revizyonlar yapılmıştır (Günhan ve Bümen, 2024). Bu süreçte davranışçı yaklaşımdan yapılandırmacı yaklaşıma geçiş vurgulanmış ve öğrencilerin üst düzey bilişsel becerilerinin geliştirilmesi hedeflenmiştir (Kuzu vd., 2019; Üredi ve Ulum, 2020). 2024 yılında ise ilkokul matematik dersi öğretim programı yeniden güncellenmiş ve uygulamaya konulmuştur.

Matematik öğretim programlarının etkililiğinin değerlendirilmesi, eğitim kalitesinin artırılması açısından büyük önem taşımaktadır (Bal vd., 2021; Çopur vd., 2021). Programların kazanım, içerik, öğrenme-öğretme süreci ve ölçme-değerlendirme boyutlarının sistematik olarak incelenmesi, olası eksikliklerin belirlenmesine ve iyileştirme önerilerinin geliştirilmesine katkı sağlamaktadır (Turan ve Tabak, 2021). Nitekim alan yazında ilkokul matematik dersi öğretim programlarının çeşitli açılardan değerlendirildiği pek çok çalışma bulunmaktadır. Bu çalışmalarda programdaki kazanımlar Bloom Taksonomisi (Kuzu vd., 2019; Üredi ve Ulum, 2020), SOLO sınıflandırması (Doğan, 2020), matematiksel model kullanımı (Erdoğan ve Elmas, 2018), sayı hissi bileşenleri (Çekirdekçi ve Yorulmaz, 2021) ve kaynaşıklık (Günhan ve Bümen, 2024) gibi farklı çerçeveler açısından incelenmiştir.

Kesirler, ilkokul matematik öğretiminin en temel ve aynı zamanda en zorlu konularından birini oluşturmaktadır. Kesir kavramının çok boyutlu yapısı, öğrencilerin bu kavramı anlamlandırmasını güçleştirmekte ve çeşitli kavram yanılgılarına yol açmaktadır (Bayaga ve Bossé, 2019; Cullen vd., 2017; Ertuna ve Uçar, 2021; Reeder ve Utley, 2017). Öğrencilerin erken yaşlarda kesirler konusundaki başarısı, ileriki yıllarda özellikle cebir öğrenme alanı başta olmak üzere genel matematik başarıları ile doğrudan ilişkilidir (Ertuna ve Uçar, 2021; Matthews ve Hubbard, 2016) Nitekim kesir kavramının anlaşılmasının ileri matematik konularına geçişte kritik bir temel oluşturduğu pek çok araştırmacı tarafından vurgulanmaktadır (Matthews ve Hubbard, 2016; Patsiomitou, 2022; Witherspoon, 2019).

Ertuna ve Uçar (2021) tarafından yapılan çalışmada, dördüncü sınıf öğrencilerinin kesir kavramına ilişkin zihinsel yapıları incelenmiş ve öğrencilerin kesir kavramını en çok kesir türleri, kesrin bölümleri ve kesrin anlamları temalarında yapılandırdıkları belirlenmiştir. Aynı çalışmada öğrencilerin parça-bütün, bölüm ve oran kesir kavram imajlarına sahip oldukları, ancak kesirleri işlemci ve ölçü anlamlarında hiç kullanmadıkları tespit edilmiştir (Ertuna ve Uçar, 2021). Bu bulgu, öğretim programının kesrin farklı alt anlamlarını ne ölçüde

kapsadığının sorgulanması gerektiğine işaret etmektedir. Benzer şekilde, araştırmalar hem öğrencilerin hem de öğretmen adaylarının kesir kavramına ilişkin sınırlı bir anlayışa sahip olduklarını ve bu anlayışın büyük ölçüde parça-bütün yorumuna dayandığını ortaya koymaktadır (Bottge vd., 2014; İncikabı, 2018; Reeder ve Utley, 2017).

Alan yazında kesrin beş temel alt anlamı (subconstruct) tanımlanmaktadır: parça-bütün (part-whole), bölüm (quotient), oran (ratio), ölçü (measure) ve işlemci (operator). Bu alt anlamlar, Kieren (Taştepe, 2023) tarafından ortaya konulmuş ve daha sonra Behr, Lesh, Post ve Silver (Gökkurt vd., 2015) tarafından geliştirilmiştir. Kieren'in orijinal çerçevesinde dört alt anlam (ölçü, oran, bölüm ve işlemci) tanımlanmış olup parça-bütün kavramı diğer tüm alt anlamların temelini oluşturan bir "tohum yatağı" (seedbed) olarak değerlendirilmiştir (Bayaga ve Bossé, 2019; Taştepe, 2023). Daha sonra parça-bütün kavramı beşinci bir alt anlam olarak ayrıca tanımlanmıştır (Bayaga ve Bossé, 2019; Cullen vd., 2017; Gökkurt vd., 2015).

Parça-bütün anlamı, bir bütünün eşit parçalara bölünmesi ve bu parçalardan belirli bir sayıda alınması durumunu ifade eder. Bu anlam, kesir öğretiminde en yaygın kullanılan ve öğretim programlarında en çok vurgulanan anlamdır (Bayaga ve Bossé, 2019; Ertuna ve Uçar, 2021; Reeder ve Utley, 2017). Alan modeli (daire, dikdörtgen vb.) bu anlamın en yaygın temsil biçimidir ve hem öğrenciler hem de öğretmenler kesirleri daha çoğunlukla parça-bütün alt yapısında alan modeliyle anlamlandırmaktadır (Xu vd., 2025). Ancak yalnızca parça-bütün yorumuna odaklanan bir müfredat, kesirlerin anlaşılması için yeterli bir temel sağlamamaktadır (Hecht ve Vagi, 2010).

Bölüm anlamı, bir kesrin bir bölme işleminin sonucu olarak yorumlanmasıdır. Örneğin 3/4, üç bütünün dört kişiye eşit paylaştırılması sonucunda her bir kişinin aldığı miktarı ifade eder (Bayaga ve Bossé, 2019; Cullen vd., 2017; Xu vd., 2025). Taştepe (2023), öğretmen adaylarının kesir kavramına ilişkin algılarını incelediği çalışmasında, adayların en çok bölüm anlamını ifade ettiklerini belirlemiştir. Ertuna ve Uçar (2021) çalışmasında da öğrencilerin kesir kavramını en çok ilişkilendirdikleri kodun "bölme" olduğu tespit edilmiştir.

Oran anlamı, iki nicelik arasındaki çarpımsal ilişkiyi ifade eder. Kesrin oran olarak yorumlanması, orantısal akıl yürütme becerilerinin geliştirilmesi açısından kritik öneme sahiptir (Bayaga ve Bossé, 2019; Cullen vd., 2017). Bayaga ve Bossé (Cullen vd., 2017), kesrin oran alt yapısını tanımanın kavramsal anlayışın önemli bir bileşeni olduğunu vurgulamıştır. Oran anlamı aynı zamanda denk kesirler kavramıyla da yakından ilişkilidir (Carr, 2012).

Ölçü anlamı, kesrin bir sayı doğrusu üzerindeki konumunu veya bir büyüklüğün ölçüsünü ifade eder. Bu anlam, kesirlerin birer sayı olarak kavranması ve sürekli büyüklüklerle ilişkilendirilmesi açısından temel bir rol oynar (Bayaga ve Bossé, 2019; Taştepe, 2023; Yao vd., 2023). Ölçü yorumu, sayı doğrusu temsiliyle

bağlantılıdır ve öğrencilerin kesirleri sayı olarak algılamalarını sağlar (Carr, 2012). Ancak araştırmalar, öğrencilerin ölçü yorumunu içeren görevlerde en düşük performansı sergilediklerini göstermektedir (Hecht ve Vagi, 2010). Sümen'in (Ertuna ve Uçar, 2021) çalışmasında öğrencilerin sayı doğrusu modelini hiç kullanmadıkları tespit edilmiş olup bu durum, ölçü anlamının öğretimde yeterince vurgulanmadığına işaret etmektedir. Yao vd., (2023) da beşinci sınıf öğrencilerinin sayı doğrusu üzerinde kesirleri konumlandırmada önemli güçlükler yaşadığını belirlemiştir.

İşlemci anlamı ise kesrin bir nicelik üzerinde uygulanan bir dönüşüm veya işlem olarak yorumlanmasıdır. Örneğin "bir sayının 2/3'ünü bulmak" ifadesi, kesrin işlemci anlamını yansıtır (Bayaga ve Bossé, 2019; Cullen vd., 2017; Xu vd., 2025). Cullen ve diğerleri (Witherspoon, 2019), kesrin işlemci olarak anlaşılmasının belirli cebirsel özellikleri vurguladığını ve bileşik fonksiyon kavramıyla somut bir deneyim sağladığını belirtmiştir. Ertuna ve Uçar (2021), öğrencilerin kesirleri işlemci anlamında hiç kullanmadıklarını belirlemiştir.

Bu beş alt anlamın birbirleriyle ilişkili ancak farklı yapılar olduğu ve kesir kavramının tam olarak anlaşılabilmesi için tüm alt anlamların birlikte ele alınması gerektiği alan yazında güçlü biçimde vurgulanmaktadır (Bayaga ve Bossé, 2019; Cullen vd., 2017; Gökkurt vd., 2015; Taştepe, 2023). Taştepe (2023), bu beş alt yapının kesir kavramının çok yüzlü karmaşık yapısını yakalayan açık ve kapsamlı bir model oluşturduğunu belirtmiştir.

Türkiye'de matematik dersi öğretim programlarının çeşitli açılardan değerlendirilmesine yönelik kapsamlı bir alan yazın bulunmaktadır. Kuzu vd., (2019), 2018 Matematik Dersi Öğretim Programı'ndaki toplam 444 kazanımı Revize Edilmiş Bloom Taksonomisi'ne göre incelemiş ve bilişsel süreç boyutunda çözümleme, değerlendirme ve yaratma düzeylerinde çok sınırlı sayıda kazanımın bulunduğunu belirlemiştir. Benzer şekilde Doğan (2020), ilkokul matematik öğretim programı kazanımlarını SOLO sınıflandırmasına göre incelemiş ve üst seviye kazanımların oranının oldukça düşük olduğunu tespit etmiştir. Üredi ve Ulum (2020) ise ilkokul matematik ders kitaplarındaki ünite değerlendirme sorularını Yenilenmiş Bloom Taksonomisi'ne göre analiz etmiş ve 1. ile 2. sınıf ders kitaplarındaki soruların tamamının alt düzey bilişsel becerileri ölçtüğünü ortaya koymuştur.

Programın genel yapısı açısından Albayrak (2017), 1990 ve 2017 ilkokul matematik dersi öğretim programlarını karşılaştırmalı olarak değerlendirmiş ve programın genel anlamda matematiğin yapısına uygun sarmal bir yapı izlediğini, ancak bazı öğrenme alanlarına ait kazanımların açıklanmasına ihtiyaç olduğunu belirlemiştir. Bal vd., (2021) ise sınıf öğretmenlerinin matematik dersi öğretim programına ilişkin değerlendirmelerinin genel olarak olumlu olduğunu, ancak bazı alt boyutlarda farklılaşmalar bulunduğunu saptamıştır. Turan ve Tabak (2021), sınıf öğretmenlerinin ilkokul 4. sınıf matematik dersi öğretim programına yönelik görüşlerini karma yöntemle

incelemiş ve öğretmenlerin programın ögelerinde teoride herhangi bir sorun görmediğini, fakat uygulamada birçok sorunla karşılaştığını belirtmiştir.

Uluslararası karşılaştırmalı çalışmalar da öğretim programlarının değerlendirilmesinde önemli bir yer tutmaktadır. Bal (2022), Türkiye ve Singapur ilkokul matematik eğitim programlarının matematik içeriklerini karşılaştırmış ve Singapur programının daha az kazanımla daha ayrıntılı bir şekilde uygulandığını belirlemiştir. Günhan ve Bümen (2024) ise 2018 yılında uygulanmaya başlayan matematik dersi öğretim programlarının yatay ve dikey kaynaşıklığını incelemiş ve hem yatay hem de dikey kaynaşıklık bakımından iyileştirilmesi gerektiğini ortaya koymuştur.

Ancak alan yazın incelendiğinde, ilkokul matematik dersi öğretim programının kesrin alt anlamları açısından sistematik olarak değerlendirildiği bir çalışmaya rastlanmamıştır. Öğrencilerin kesir kavramını çok boyutlu olarak yapılandırabilmeleri için öğretim programının kesrin tüm alt anlamlarını yeterli düzeyde kapsaması gerekmektedir (Sümen, 2022). Bu bağlamda, 2024 yılında güncellenen İlkokul Matematik Dersi Öğretim Programı'nın kesrin alt anlamları açısından değerlendirilmesi, hem program geliştirme süreçlerine hem de öğretim uygulamalarına katkı sağlayacak önemli bir araştırma ihtiyacı olarak ortaya çıkmaktadır.

Bu araştırmanın amacı, 2024 İlkokul Matematik Dersi Öğretim Programı'nda yer alan kesirlerle ilgili kazanımların ve açıklamaların kesrin alt anlamları (parça-bütün, bölüm, oran, ölçü ve işlemci) açısından incelenmesidir. Bu amaç doğrultusunda aşağıdaki araştırma sorularına yanıt aranmıştır:

1. 2024 İlkokul Matematik Dersi Öğretim Programı'nda kesirlerle ilgili kazanımların sınıf düzeylerine göre dağılımı nasıldır?
2. 2024 İlkokul Matematik Dersi Öğretim Programı'nda kesirlerle ilgili kazanımlar, kesrin alt anlamları açısından nasıl bir dağılım göstermektedir?
3. 2024 İlkokul Matematik Dersi Öğretim Programı'nda kesrin alt anlamlarının sınıf düzeylerine göre dağılımı nasıldır?

2. YÖNTEM

2.1. Araştırma Deseni

Bu araştırmada, ele alınan konunun derinlemesine incelenmesi ve mevcut durumun betimlenmesi amacıyla nitel araştırma yaklaşımı benimsenmiştir (Merriam, 2013). Araştırma verileri, nitel araştırma yöntemlerinden biri olan doküman incelemesi yoluyla elde edilmiştir. Doküman incelemesi, araştırılması hedeflenen olgu veya olgular hakkında bilgi içeren yazılı materyallerin sistematik bir şekilde analiz edilmesini kapsayan bir süreçtir (Bowen, 2009; Yıldırım ve Şimşek, 2021).

Doküman incelemesi yöntemi, diğer veri toplama tekniklerine kıyasla araştırmacıya zaman, maliyet ve emek açısından önemli bir tasarruf sağlamaktadır (Bowen, 2009; Yin, 2017). Ayrıca bu yöntem, öğretim programlarının kazanımları, içerikleri ve yapısal özellikleri gibi çeşitli açılardan değerlendirilmesinde ve eğitim çalışmalarında yaygın olarak kullanılan nitelikli bir veri toplama aracıdır (Karasar, 2020; Yıldırım ve Şimşek, 2021). Bu kapsamda çalışma, belirlenen öğretim programlarının sistematik bir analizi üzerine kurgulanmıştır.

2.2. Veri Toplama Aracı

Araştırmanın veri kaynağını, MEB Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı tarafından 2024 yılında yayımlanan İlkokul Matematik Dersi Öğretim Programı (1-4. sınıflar) oluşturmaktadır. Programda yer alan kesirlerle ilgili tüm kazanımlar, kazanım açıklamaları ve öğretim sürecine yönelik yönlendirmeler analiz kapsamına alınmıştır. Programdaki her bir kazanım tek tek ele alınarak analiz edilmiştir.

2.3. Veri Analizi

Araştırma kapsamında elde edilen veriler, nitel veri analizi tekniklerinden biri olan betimsel analiz yöntemiyle çözümlenmiştir. Betimsel analiz, elde edilen verilerin daha önceden belirlenen temalar aracılığıyla özetlenmesine ve yorumlanmasına olanak tanımaktadır (Yıldırım ve Şimşek, 2021). Bu çalışma kapsamında analiz süreci, öğretim programında yer alan kesirlerle ilgili kazanım ve açıklamaların literatürde kabul gören "kesrin beş alt anlamı" (parça-bütün, bölüm, oran, ölçü ve işlemci) çerçevesinde sınıflandırılmasıyla gerçekleştirilmiştir (Behr vd., 1983; Kieren, 1976). Analiz aşamasında, her bir kazanım ve ilgili açıklama titizlikle incelenerek, hangi alt anlam veya anlamları temsil ettiği belirlenmiştir.

Analiz sürecinin güvenirliğini (tutarılığını) sağlamak amacıyla araştırmacılar arası güvenirlik çalışması yapılmıştır (Miles ve Huberman, 1994). Bu doğrultuda, kazanımlar iki bağımsız araştırmacı tarafından ayrı ayrı kodlanmış; ardından yapılan karşılaştırmalarda "Görüş Birliği" ve "Görüş Ayrılığı" olan maddeler belirlenmiştir. Araştırmacılar arasındaki farklılıklar üzerine tartışılıp uzlaşma (consensus) sağlanmış; uyuşmazlıkların devam ettiği durumlarda ise matematik eğitimi alanında uzman bir akademisyenin görüşüne başvurularak analizlere nihai formu verilmiştir (Patton, 2014).

3. BULGULAR

3.1. Kesirlerle İlgili Kazanımların Sınıf Düzeylerine Göre Dağılımı

2024 yılında yürürlüğe giren Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli İlkokul Matematik Dersi Öğretim Programı'nda kesirler konusu, "Sayılar ve Nicelikler" teması altında sarmal bir yapıda ele alınmıştır. Programda kesirlerle ilgili kazanımların sınıf düzeylerine göre dağılımı incelenmiştir. Programdaki kazanımların üniteye ve sınıf düzeyine göre dağılımı betimsel olarak analiz edilmiştir. Aşağıdaki tablo, programdaki öğrenme çıktılarını (kazanımları) sınıf düzeylerine göre özetlemektedir:

Tablo1. 2024 İlkokul Matematik Programı Kesirler Konusu Dağılım Tablosu

Sınıf Düzeyi	Öğrenme Çıktısı Kodu	Öğrenme Çıktısı İçeriği (Özet)	Temel Odak ve Modeller
1. SINIF	-	-	-
2. SINIF	MAT.2.1.7	Bütün, yarım ve çeyrek arasındaki ilişkiyi çözümleyebilme.	Alan modeli, kağıt katlama, somut modeller.
3. SINIF	MAT.3.1.9	Bütün, yarım ve çeyreğin kesirle gösterimi için modellerden yararlanabilme.	Çoklu temsil (Alan, Şerit modelleri).
	MAT.3.1.10	Bir bütünü eş parçalara ayırarak birim kesri çözümleyebilme.	Sayı doğrusu, eş parçalara ayırma mantığı.
	MAT.3.1.11	Kesrin payı ile paydası arasındaki ilişkiyi çözümleyebilme.	Pay-payda kavramsal ilişkisi.
4. SINIF	MAT.4.1.6	Basit, bileşik ve tam sayılı kesirleri temsil edebilme ve kullanabilme.	Sayı doğrusu, kesir şeritleri, alan modelleri.
	MAT.4.1.7	Denk kesirleri oluşturabilme ve modellerle gösterebilme.	Kağıt katlama, uzunluk modelleri, dijital araçlar.
	MAT.4.1.8	Birim kesirlerin büyüklük-küçüklük ilişkisini karşılaştırabilme.	Birim kesirlerin sayı doğrusunda sıralanması.
	MAT.4.1.9	Paydaları eşit kesirlerin büyüklük-küçüklük ilişkisini karşılaştırabilme.	Sayı doğrusu ve alan modelleri üzerinden muhakeme.
	MAT.4.1.10	Bir çokluğun belirtilen basit kesir kadarını ve tersini hesaplayabilme.	Küme modeli, nesne grupları, işlemsel akıcılık.
	MAT.4.1.11	Paydaları eşit kesirlerle toplama ve çıkarma işlemini yapılandırabilme.	Mantıksal ilişkiler, alan ve uzunluk modelleri.
	MAT.4.1.12	Paydaları eşit kesirlerle toplama ve çıkarma gerektiren problemleri çözebilme.	Gerçek yaşam bağlamları, strateji geliştirme.

Analiz sonuçlarına göre, kesirlerle ilgili kazanımlar 1. sınıfta temel düzeyde (yarım ve çeyrek kavramları) bile yer verilmiştir. 2. sınıfta basit kesir kavramının tanıtılması, 3. sınıfta kesirlerin karşılaştırılması ve sıralanması, 4. sınıfta ise kesirlerle işlemler düzeyinde yer almaktadır. Programın sarmal yapısı gereği, kesir kavramı sınıf düzeyleri ilerledikçe derinleşmekte ve genişlemektedir. Kesirlerle ilgili kazanımlarda büyük çoğunluğu 3. ve 4. sınıf düzeyinde yoğunlaşmaktadır.

Eski programlara kıyasla, 2024 programında kesrin bir "ölçü" ve "sayı" olarak anlaşılması için 3. sınıftan itibaren sayı doğrusu kullanımı çok daha baskın hale getirilmiştir. 2. ve 3. sınıfta sadece şekil boyama değil, kağıt katlama (origami), şeritleri kesme gibi eylemsel (enactive) süreçlere ağırlık verilmiştir. Program, tüm kesir yapısını "birim kesirlerin tekrar etmesi" mantığı üzerine kurarak öğrencinin kesirlerdeki büyüklüğü muhakeme etmesini hedeflemektedir. Öğrenme çıktılarında "hesaplar" veya "yapar" gibi işlemsel ifadeler yerine; "çözümler", "yapılandırır", "temsil eder" gibi üst düzey bilişsel becerileri hedefleyen ifadeler kullanılmıştır.

3.2. Kazanımların Kesrin Alt Anlamları Açısından Dağılımı

Programdaki kesirlerle ilgili kazanımların kesrin alt anlamları açısından dağılımı incelendiğinde, belirgin bir dengesizlik dikkat çekmektedir. 2024 İlkokul Matematik Dersi Öğretim Programı (Türkiye Yüzyılı Maarif

Modeli), kesirleri sadece şekil boyama (parça-bütün) olarak değil, birer ölçü ve ilişki aracı olarak ele almaktadır. Kieren ve Behr tarafından tanımlanan beş alt anlamın (Parça-Bütün, Ölçü, İşlemci, Bölme, Oran) programdaki dağılımı aşağıda tablolaştırılmıştır.

Tablo2. 2024 Programı Kazanımlarının Kesir Alt Anlamlarına Göre Dağılımı

Sınıf Düzeyi	Öğrenme Çıktısı	Baskın Kesir Alt Anlamı	Açıklama ve Bağlam
1. Sınıf	-	-	1.sınıfta Kesir kavramı yer almamaktadır.
2. Sınıf	MAT.2.1.7	Parça-Bütün	Bir alanın veya nesnenin bütün, yarım ve çeyrek parçalara bölünmesi.
3. Sınıf	MAT.3.1.9	Parça-Bütün	Kesir modelleri (alan ve küme) ile parça ve bütün arasındaki ilişkinin görselleştirilmesi.
	MAT.3.1.10	Ölçü (Measure)	Birim kesir kavramı; birim kesrin sayı doğrusunda gösterimi ve bir uzunluğun ölçülmesi.
	MAT.3.1.11	Parça-Bütün	Pay ve payda arasındaki ilişkinin "kaç eş parça" ve "alınan parça" üzerinden muhakemesi.
4. Sınıf	MAT.4.1.6	Ölçü / Parça-Bütün	Basit, bileşik ve tam sayılı kesirlerin sayı doğrusunda (ölçü) ve alan modelinde gösterimi.
	MAT.4.1.7	Ölçü (Measure)	Denk kesirler; aynı miktarı/uzunluğu temsil eden farklı kesir isimlerinin keşfi.
	MAT.4.1.8 / 9	Ölçü (Measure)	Karşılaştırma ve sıralama; kesirlerin büyüklüklerinin sayı doğrusu üzerinde konumlandırılması.
	MAT.4.1.10	İşlemci (Operator)	Bir çokluğun kesir kadarını bulma; kesrin bir sayıya uygulanarak yeni bir miktar üretmesi.
	MAT.4.1.11	Parça-Bütün / Ölçü	Toplama ve çıkarma; aynı birimden olan parçaların birleştirilmesi veya eksiltilmesi.
	MAT.4.1.12	Bölme (Quotient)	Problem durumlarında paylaştırma; "2 ekmeğin 3 kişiye bölünmesi" gibi örtük bölme durumları.

Eski ilkokul matematik öğretim programlarında kesirler alt öğrenme alanında 1. sınıfta bütün ve yarım kesirler ile ilgili farkındalık oluşturularak başlanırdı. Ancak yeni programda birinci sınıftaki bu durum ikinci sınıfa aktarılmıştır. Kesir konusu 2. sınıfta Parça-Bütün anlamı üzerine öğretim süreci başlamış olmaktadır. Ancak 2024 programı bu anlamı "muhakeme" ile birleştirmiştir. Yeni programın en belirgin farkı, Ölçü anlamını 3. sınıftan itibaren merkeze almasıdır. Sayı doğrusunun kullanımı, birim kesirlerin birer "ölçme birimi" olarak tanımlanması (birim kesirlerin tekrarı yoluyla kesrin inşası), öğrencinin kesri bir "sayı" olarak görmesini sağlar.

4. sınıfta yer alan "çokluğun kesir kadarını bulma" çıktısı, İşlemci anlamını temsil eder. Program, bunu sadece bir algoritma (paydaya böl, payla çarp) olarak değil, nesne grupları (küme modeli) üzerinden mantıksal bir süreç olarak sunar.

Bölme ve Oran Anlamlarının Durumu ise; Bölme anlamı, 4. sınıf problem çözme aşamalarında (paylaştırma bağlamında) örtük olarak mevcuttur. Oran anlamı ise, ilkokul düzeyinde en zayıf temsil edilen anlamdır;

genellikle 5. sınıf ve sonrasına (Ortaokul) hazırlık niteliğindeki karşılaştırma durumlarında çok yüzeysel olarak yer bulur.

3.3. Kesrin Alt Anlamlarının Sınıf Düzeylerine Göre Dağılımı

2024 yılında yürürlüğe giren Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli İlkokul Matematik Dersi Öğretim Programı, kesirlerin öğretimini sadece bir hesaplama yöntemi olarak değil, kesrin doğasında bulunan farklı anlamları (sub-constructs) kademeli olarak öğrenciye sezdirecek şekilde yapılandırmıştır. Aşağıdaki tablo, programdaki öğrenme çıktılarını kesrin alt anlamları çerçevesinde sınıf düzeylerine göre analiz etmektedir.

Tablo3. 2024 Maarif Modeli Kesir Alt Anlamları Dağılım Tablosu

Sınıf Düzeyi	Öğrenme Çıktısı Kodu	Baskın Olan Alt Anlam	İçerik ve Uygulama Bağlamı
1. SINIF	-	-	1.sınıfta Kesir kavramı yer almamaktadır.
2. SINIF	MAT.2.1.7	Parça-Bütün	Bir bütünün yarım ve çeyrek parçalara ayrılması. Alan ve nesne modelleri üzerinden parça sayısı vurgusu.
3. SINIF	MAT.3.1.9	Parça-Bütün	Modeller (alan ve küme) kullanılarak kesirlerin görsel temsili.
	MAT.3.1.10	Ölçü (Measure)	Birim Kesirler: Birim kesrin sayı doğrusu üzerinde gösterimi. Kesrin bir "ölçme birimi" olarak inşası.
	MAT.3.1.11	Parça-Bütün	Pay ve payda arasındaki ilişkinin (bölünen parça ve seçilen parça) mantıksal çözümlenmesi.
4. SINIF	MAT.4.1.6	Ölçü / Parça-Bütün	Basit, bileşik ve tam sayılı kesirlerin sayı doğrusunda ve alan modelinde gösterimi.
	MAT.4.1.7	Ölçü (Measure)	Denk Kesirler: Aynı büyüklüğü temsil eden farklı sayısal ifadelerin keşfi.
	MAT.4.1.8 / 9	Ölçü (Measure)	Karşılaştırma ve Sıralama: Kesirlerin sayı doğrusu üzerindeki konumlarına göre büyüklük muhakemesi.
	MAT.4.1.10	İşlemci (Operator)	Bir çokluğun kesir kadarını bulma: Kesrin bir sayıya uygulanarak (input-output) yeni bir miktar elde edilmesi.
	MAT.4.1.11	Parça-Bütün / Ölçü	Paydaları eşit kesirlerle toplama ve çıkarma; aynı birimden olan parçaların birleştirilmesi.
	MAT.4.1.12	Bölme (Quotient)	Problem durumları içinde paylaştırma; rasyonel sayının bölme işlemiyle olan ilişkisinin sezdirilmesi.

Kesrin alt anlamlarının sınıf düzeylerine göre dağılımı incelendiğinde, tüm sınıf düzeylerinde parça-bütün anlamının baskın olduğu görülmektedir. 1. ve 2. sınıflarda neredeyse yalnızca parça-bütün anlamına yer verilmekte, 3. sınıfta bölüm anlamına dolaylı olarak değinilmekte, 4. sınıfta ise bölüm ve oran anlamlarına sınırlı düzeyde yer verilmektedir.

Parça-Bütün (En Yaygın): Programın giriş aşamasında (1 ve 2. sınıf) tek hakim anlamdır. Öğrencinin kesirle tanışmasını sağlar.

Ölçü (En Yenilikçi): 2024 programı, **Ölçü** anlamını (sayı doğrusu ve birim kesir) 3. sınıftan itibaren çok güçlü bir şekilde devreye almıştır. Bu, Doğan (2018) çalışmasında öğretmenlerin en çok zorlandığı saptanan alanın müfredat yoluyla güçlendirildiğini gösterir.

İşlemci (Fonksiyonel): 4. sınıfta çoklukların kesir kadarını hesaplama kazanımıyla netleşir. Sadece formül değil, küme modeliyle (nesne grupları) mantıksal bir süreç olarak işlenir.

Bölme (Örtük): Programda "bölme" terimi kesirle doğrudan eşleştirilmese de, 4. sınıftaki paylaştırma problemlerinde öğrencinin bu ilişkiyi kurması beklenir.

Oran (Hazırlık): İlkokul düzeyinde oran kavramı teknik olarak yer almaz; ancak denk kesirler ve karşılaştırma kazanımları, öğrenciyi ortaokuldaki "Oran-Orantı" konusuna zihinsel olarak hazırlar. Kısaca 2024 Programı, kesri statik bir "şekil boyama" (parça-bütün) konusu olmaktan çıkarıp, dinamik bir "sayı ve ölçü" (sayı doğrusu) sistemine dönüştürmüştür.

5. Tartışma

Bu araştırmanın bulguları, 2024 İlkokul Matematik Dersi Öğretim Programı'nda kesrin alt anlamlarının dengeli biçimde yer almadığını ortaya koymaktadır. Parça-bütün anlamının baskın olması, bölüm ve oran anlamlarının sınırlı düzeyde yer alması, ölçü ve işlemci anlamlarının ise neredeyse hiç bulunmaması, programın kesir kavramının çok boyutlu yapısını yeterince yansıtmadığını göstermektedir.

Bu bulgu, Sümen'in (2022) dördüncü sınıf öğrencilerinin kesir kavramına ilişkin zihinsel yapılarını incelediği çalışmanın sonuçlarıyla tutarlıdır. Sümen, öğrencilerin parça-bütün, bölüm ve oran kesir kavram imajlarına sahip olduklarını, ancak kesirleri işlemci ve ölçü anlamlarında hiç kullanmadıklarını tespit etmiştir. Bu durum, öğretim programındaki eksikliklerin doğrudan öğrenci performansına yansıdığını göstermektedir.

Programın parça-bütün anlamına aşırı odaklanması, alan yazındaki eleştirilerle de örtüşmektedir. Parça-bütün anlamının kesir öğretiminde başlangıç noktası olarak kullanılması doğal olmakla birlikte, yalnızca bu anlama odaklanılması öğrencilerin kesir kavramını sınırlı bir çerçevede yapılandırmalarına yol açmaktadır (Doğan, 2019). Nitekim Sümen'in (Sümen, 2022) çalışmasında öğrencilerin alan modelini tüm kesir problemlerinin modellenmesinde kullandıkları, ancak sayı doğrusu ve küme modelini hiç kullanmadıkları tespit edilmiştir. Bu sonuç, öğrencilerin kesirleri zihinlerinde daha çok alan modeli ile ilişkilendirdiklerini ve diğer temsil biçimlerini kullanma becerilerinin gelişmediğini göstermektedir.

Kuzu ve diğerlerinin (2019) çalışmasında, programdaki kazanımların bilişsel süreç boyutunda alt düzey basamaklarda yoğunlaştığı ve üst düzey bilişsel süreçlere yeterince yer verilmediği belirlenmiştir. Kesrin alt anlamları bağlamında da benzer bir durum söz konusudur. Parça-bütün anlamı, kesrin en temel ve en kolay anlaşılan yorumudur; bölüm, oran, ölçü ve işlemci anlamları ise daha karmaşık bilişsel süreçleri gerektirmektedir. Programın bu karmaşık anlamlara yeterince yer vermemesi, Doğan'ın (2020) belirttiği gibi, üst seviye kazanımların öğretim programlarında yeterince bulunması gerekliliğini bir kez daha ortaya koymaktadır.

Üredi ve Ulum (2020), ilkokul matematik ders kitaplarındaki ünite değerlendirme sorularının büyük çoğunluğunun alt düzey bilişsel becerileri ölçtüğünü belirlemiştir. Bu bulgu, programdaki kazanımların yapısının ders kitaplarına ve dolayısıyla öğretim sürecine doğrudan yansıdığını göstermektedir. Kesrin alt anlamları açısından da programdaki dengesizliğin ders kitaplarına ve sınıf içi uygulamalara yansıması kaçınılmazdır.

Erdoğan ve Elmas (2018), Matematik Dersi Öğretim Programı'nda matematiksel model kullanımına yeterli seviyede yer verilmediğini belirlemiştir. Kesir öğretiminde farklı modellerin (alan modeli, sayı doğrusu modeli, küme modeli) kullanılması, kesrin farklı alt anlamlarının kavranmasını desteklemektedir. Programda model çeşitliliğinin yetersiz olması, kesrin alt anlamlarının dengeli biçimde ele alınmamasıyla doğrudan ilişkilidir.

Uluslararası karşılaştırmalı çalışmalar da bu bulguları desteklemektedir. Bal (2022), Singapur ilkokul matematik programının daha az kazanımla daha ayrıntılı bir şekilde uygulandığını belirlemiştir. Singapur programında kesrin farklı alt anlamlarına ve çeşitli temsil biçimlerine daha fazla yer verildiği bilinmektedir. Türkiye programının bu açıdan geliştirilmesi, uluslararası sınavlardaki başarının artırılmasına da katkı sağlayabilecektir.

Günhan ve Bümen (2024), programın hem yatay hem de dikey kaynaşıklık bakımından iyileştirilmesi gerektiğini belirtmiştir. Kesrin alt anlamları açısından da dikey kaynaşıklığın sağlanması, yani sınıf düzeyleri ilerledikçe kesrin farklı alt anlamlarının sistematik olarak ele alınması önemlidir. Mevcut programda bu tür bir sistematik ilerlemenin yeterli düzeyde olmadığı görülmektedir.

Işık ve Kar (2015), altıncı sınıf öğrencilerinin kesirlerle ilgili problem kurmada güçlük yaşadıklarını tespit etmiştir. Bu güçlüğün nedenlerinden biri, ilkokul düzeyinde kesrin farklı alt anlamlarının yeterince kavranamaması olabilir. İlkokul matematik dersi öğretim programında kesrin tüm alt anlamlarına dengeli biçimde yer verilmesi, öğrencilerin ortaokul düzeyinde kesirlerle ilgili daha karmaşık problemleri çözebilmelerine zemin hazırlayacaktır.

Dağ ve Temur (2018), sınıf öğretmeni adaylarının kesir öğretim bilgilerinin geliştirilmesine yönelik bir mikro öğretim ders imecesi uygulaması gerçekleştirmiştir. Bu çalışmada, öğretmen adaylarının kesir kavramının farklı boyutlarını anlamlandırmada güçlük yaşadıkları belirlenmiştir. Öğretmen adaylarının kesrin alt anlamları konusundaki bilgi eksiklikleri, öğretim programının bu konudaki yetersizliğiyle ilişkilendirilebilir.

Sezer ve Altun (2022), lisans programındaki matematik öğretimi derslerinin özel alan yeterliklerini kazandırma düzeyini incelemiş ve öğretim sürecinde kesir kavramı ve kesirlerde işlemlere yönelik etkinliklerin düzenlenmesine yer verildiğini belirtmiştir. Ancak kesrin alt anlamlarının öğretmen yetiştirme programlarında da yeterince ele alınıp alınmadığı ayrıca sorgulanması gereken bir konudur.

4. SONUÇ ve ÖNERİLER

Bu araştırma, 2024 İlkokul Matematik Dersi Öğretim Programı'nın kesrin alt anlamları açısından değerlendirilmesi amacıyla gerçekleştirilmiştir. Araştırma sonuçları aşağıdaki şekilde özetlenebilir:

Parça-bütün anlamının baskınlığı: Programdaki kesirlerle ilgili kazanımların büyük çoğunluğu parça-bütün anlamını yansıtmaktadır. Bu durum, öğrencilerin kesir kavramını yalnızca "bir bütünün eşit parçalara bölünmesi" çerçevesinde yapılandırmalarına yol açabilmektedir.

Bölüm ve oran anlamlarının sınırlılığı: Programda kesrin bölüm ve oran anlamlarına sınırlı düzeyde yer verilmektedir. Bu alt anlamlar, öğrencilerin kesir kavramını derinlemesine anlamlandırmaları ve orantısal akıl yürütme becerilerini geliştirmeleri açısından kritik öneme sahiptir.

Ölçü ve işlemci anlamlarının eksikliği: Programda kesrin ölçü ve işlemci anlamlarına neredeyse hiç yer verilmemektedir.

Sınıf düzeyleri arası dengesizlik: Kesrin alt anlamlarının sınıf düzeylerine göre dağılımında belirgin bir dengesizlik bulunmaktadır. Tüm sınıf düzeylerinde parça-bütün anlamı baskın olup sınıf düzeyi ilerledikçe diğer alt anlamlara yönelik sistematik bir ilerleme gözlemlenmemektedir.

Model çeşitliliğinin yetersizliği: Programda kesir öğretiminde kullanılan modellerin çeşitliliği yetersizdir. Alan modeline ağırlıklı olarak odaklanılmakta, sayı doğrusu ve küme modeli gibi farklı temsil biçimlerine yeterince yer verilmemektedir.

Öneriler:

❖ Öğretim programı, kesrin tüm alt anlamlarını (parça-bütün, bölüm, oran, ölçü ve işlemci) dengeli biçimde kapsayacak şekilde yeniden düzenlenmelidir. Doğan'ın (2020) belirttiği gibi, üst seviye kazanımların öğretim programlarının içinde yeterince bulunması gerekmektedir.

❖ Sınıf düzeyleri ilerledikçe kesrin farklı alt anlamlarının sistematik olarak ele alınması sağlanmalıdır. Günhan ve Bümen'in (2024) vurguladığı dikey kaynaşıklık ilkesi, kesrin alt anlamları bağlamında da gözetilmelidir.

❖ Programda kesir öğretiminde kullanılan model çeşitliliği artırılmalıdır. Alan modeli yanında sayı doğrusu modeli ve küme modeli gibi farklı temsil biçimlerine de yer verilmelidir (Erdoğan ve Elmas, 2018; Sümen, 2022).

❖ Kazanım açıklamalarında kesrin hangi alt anlamının vurgulandığı açıkça belirtilmelidir. Kuzu ve diğerlerinin (2019) belirttiği gibi, kazanımların açık ve anlaşılır olması, yapısal bozuklukların giderilmesi önemlidir.

❖ Uluslararası başarılı örnekler (örneğin Singapur programı) incelenerek, kesrin alt anlamlarının öğretim programına entegrasyonu konusunda karşılaştırmalı çalışmalar yapılmalıdır.

❖ Öğretmenler, ders kitaplarındaki eksiklikleri telafi edecek şekilde kesrin farklı alt anlamlarını vurgulayan etkinlikler tasarlamalıdır.

❖ Öğretmen yetiştirme programlarında kesrin alt anlamları konusuna özel bir vurgu yapılmalı ve öğretmen adaylarının bu konudaki bilgi ve becerileri geliştirilmelidir.

❖ Ders kitapları hazırlanırken kesrin tüm alt anlamlarını yansıtan problem durumlarına ve etkinliklere yer verilmelidir.

❖ Bu çalışma ilkokul matematik dersi öğretim programı ile sınırlıdır. Benzer bir inceleme ortaokul ve lise matematik dersi öğretim programları için de gerçekleştirilebilir.

❖ Farklı ülkelerin matematik dersi öğretim programları kesrin alt anlamları açısından karşılaştırmalı olarak incelenebilir.

❖ Kesrin alt anlamlarının dengeli biçimde ele alındığı deneysel öğretim tasarımları geliştirilerek öğrenci başarısı üzerindeki etkileri araştırılabilir.

KAYNAKLAR

Albayrak, M. (2017). 1990 ve 2017 ilkokul matematik dersi öğretim programlarının değerlendirilmesi. *Kırşehir Eğitim Fakültesi Dergisi*, *18*(3), 685–701. https://doi.org/10.29299/kefad.2017.18.3.036

Bal, A. P. (2022). Türkiye ve Singapur ilkokul matematik eğitim programlarının matematik içeriklerinin karşılaştırılması. *Trakya Eğitim Dergisi*, *12*(1), 356–378. https://doi.org/10.24315/tred.984222

Bal, A. P., Karabay, A., & Kayıran, B. K. (2021). Sınıf öğretmenlerinin matematik dersi öğretim programına ilişkin değerlendirmelerinin incelenmesi. *Trakya Eğitim Dergisi*, *11*(2), 717–731. https://doi.org/10.24315/tred.696848

Bal, B. (2022). Türkiye ve Singapur ilkokul matematik eğitim programlarının matematik içeriklerinin karşılaştırılması. *Trakya Eğitim Dergisi*, *12*(3), 1403–1425. https://doi.org/10.24315/tred.984222

Bayaga, A., & Bossé, M. J. (2019). Semantic and syntactic fraction understanding. *International Electronic Journal of Elementary Education*, *11*(2), 135–142. https://doi.org/10.26822/iejee.2019248587

Behr, M. J., Lesh, R., Post, T. R., & Silver, E. A. (1983). Rational-number concepts. İçinde R. Lesh & M. Landau (Ed.), *Acquisition of mathematics concepts and processes* (ss. 91–125). Academic Press.

Bottge, B. A., Ma, X., Gassaway, L. J., Butler, M. H., & Toland, M. D. (2014). Detecting and correcting fractions computation error patterns. *Exceptional Children*, *80*(2), 237–255. https://doi.org/10.1177/001440291408000207

Bowen, G. A. (2009). Document analysis as a qualitative research method. *Qualitative Research Journal*, *9*(2), 27–40. https://doi.org/10.3316/QRJ0902027

Carr, M. (2012). Critical transitions: Arithmetic to algebra. İçinde *Developing the fraction concept* (ss. 229–255). https://doi.org/10.1037/13275-010

Cullen, A. L., Tobias, J. M., Şafak, E. D., Kirwan, J. V., Wessman-Enzinger, N. M., Wickstrom, M. H., & Baek, J. M. (2017). Preservice teachers' algebraic reasoning and symbol use on a multistep fraction word problem. *International Journal for Mathematics Teaching and Learning*, *18*(1). https://doi.org/10.4256/ijmtl.v18i1.55

Çekirdekçi, S., & Yorulmaz, A. (2021a). İlkokul matematik dersi öğretim programlarının sayı hissine göre incelenmesi. *Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Dergisi*, (*42*), 133–157. https://doi.org/10.33418/ataunikkefd.851683

Çopur, E., Türkmenoğlu, M., Artut, P. D., & Bal, A. P. (2021). Stufflebeam'ın CIPP modeline göre ilkokul matematik dersi öğretim programını değerlendirme ölçeği. *International Journal of Educational Spectrum*, *3*(2), 150–175. https://doi.org/10.47806/ijesacademic.903747

Dağ, S. A., & Temur, Ö. D. (2018). Sınıf öğretmeni adaylarının mikro öğretim ders imecesi uygulaması ile ilgili görüşleri. *Academy Journal of Educational Sciences*, *2*(2), 120–133. https://doi.org/10.31805/acjes.471645

Demir, Ü., & Demir, G. (2020). Matematik öğretiminde negatif bilgiye dayalı uzman sistem değerlendirme yazılımı kullanımının akademik başarıya etkisi. *Kastamonu Eğitim Dergisi*, *28*(4), 1644–1658. https://doi.org/10.24106/kefdergi.697150

Doğan, A. (2020). İlkokul matematik öğretim programındaki kazanımların SOLO sınıflandırmasına göre incelenmesi. *İnsan ve Toplum Bilimleri Araştırmaları Dergisi*, *9*(3), 2305–2325. https://doi.org/10.15869/itobiad.768583

Doğan, A., & Tertemiz, N. (2018). Sınıf öğretmeni adaylarının kesrin anlamlarına yönelik bilgi düzeylerinin incelenmesi. *The Journal of Academic Social Science*, *68*, 580–597.

Erdoğan, F., & Elmas, C. (2018). Matematik dersi öğretim programının (ortaokul 5-8. sınıflar) matematiksel model kullanımı bağlamında incelenmesi. *Turkish Journal of Educational Studies*, *5*(3), 66–81. https://doi.org/10.33907/turkjes.452890

Ertuna, L., & Uçar, Z. T. (2021). An investigation of elementary school 4-7th grade students' ability to link equivalent fractions' symbolic and graphical representations. *Sakarya University Journal of Education*, *11*(3), 613–631. https://doi.org/10.19126/suje.992377

Gezgin, G., & Bal, A. P. (2021). İlkokul 1. sınıf matematik dersi öğretim programının değerlendirilmesi. *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi*, *20*(78), 1–22. https://doi.org/10.17755/esosder.712486

Gökkurt, B., Soylu, Y., & Demir, Ö. (2015). Ortaokul matematik öğretmenlerinin kesirlerin öğretimine yönelik görüşlerinin incelenmesi. *Necatibey Eğitim Fakültesi Elektronik Fen Ve Matematik Eğitimi Dergisi*, *9*(2). https://doi.org/10.17522/nefefmed.23191

Günhan, B. C., & Bümen, N. T. (2024a). İlkokul, ortaokul ve lise matematik dersi öğretim programlarında (2018) kaynaşıklığın incelenmesi. *Yaşadıkça Eğitim*, *38*(1), 1–30. https://doi.org/10.33308/26674874.2024382712

Hecht, S. A., & Vagi, K. J. (2010). Sources of group and individual differences in emerging fraction skills. *Journal of Educational Psychology*, *102*(4), 843–859. https://doi.org/10.1037/a0019824

Işık, C., & Kar, T. (2015). Altıncı sınıf öğrencilerinin kesirlerle ilgili açık-uçlu sözel hikayeye yönelik kurdukları problemlerin incelenmesi. *Turkish Journal of Computer and Mathematics Education (TURCOMAT)*, *6*(2), 230–254. https://doi.org/10.16949/turcomat.57055

İncikabı, L. (2018). Sixth grade students skills of using multiple representations in addition and subtraction operations in fractions. *International Electronic Journal of Elementary Education*, *10*(4), 463–474. https://doi.org/10.26822/iejee.2018438137

Kalra, P. B., Hubbard, E. M., & Matthews, P. G. (2020). Taking the relational structure of fractions seriously: Relational reasoning predicts fraction knowledge in elementary school children. *Contemporary Educational Psychology*, *62*, 101896. https://doi.org/10.1016/j.cedpsych.2020.101896

Karabulut, A., & Tunagür, M. (2021). Türkçe dersi öğretim programı'ndaki kazanımların Webb'in bilgi derinliği seviyelerine göre analizi. *Rumelide Dil ve Edebiyat Araştırmaları Dergisi*, (*23*), 15–29. https://doi.org/10.29000/rumelide.948285

Karaman, M., Acar, F., & Gündüz, M. (2023). Sosyal bilgiler dersi kazanımları ile sosyal bilgiler ders kitabı konularının matematik dersi kazanımları açısından incelenmesi. *Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Dergisi*, *43*(3), 1–35. https://doi.org/10.17152/gefad.1375328

Karasar, N. (2020). *Bilimsel araştırma yöntemi: Kavramlar, ilkeler, teknikler* (35. baskı). Nobel Akademik Yayıncılık.

Kieren, T. E. (1976). On the mathematical, cognitive, and instructional foundations of rational numbers. İçinde R. A. Lesh (Ed.), *Number and measurement* (ss. 101–144). ERIC.

Kuzu, O., Çil, O., & Şimşek, A. (2019). 2018 matematik dersi öğretim programı kazanımlarının revize edilmiş Bloom taksonomisine göre incelenmesi. *Erzincan Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, *21*(3), 129–147. https://doi.org/10.17556/erziefd.482751

Matthews, P. G., & Hubbard, E. M. (2016). Making space for spatial proportions. *Journal of Learning Disabilities*, *50*(6), 644–647. https://doi.org/10.1177/0022219416679133

MEB. (2024). *İlkokul matematik dersi öğretim programı (1, 2, 3 ve 4. sınıflar)*. T.C. Millî Eğitim Bakanlığı.

Merriam, S. B. (2013). *Nitel araştırma: Desen ve uygulama için bir rehber* (S. Turan, Çev. Ed.). Nobel Akademik Yayıncılık.

Miles, M. B., & Huberman, A. M. (1994). *Qualitative data analysis: An expanded sourcebook* (2. baskı). Sage Publications.

Patsiomitou, S. (2022). Inquiring and learning with DGS Cui-Rods: A proposal for managing the complexity of how primary-school pupils' mathematically structure odd even numbers. *International Journal of Scientific and Management Research*, *05*(08), 143–163. https://doi.org/10.37502/ijsmr.2022.5813

Patton, M. Q. (2014). *Nitel araştırma ve değerlendirme yöntemleri* (M. Bütün & S. B. Demir, Çev. Ed.). Pegem Akademi.

Pedersen, P. L. (n.d.). *Learning and understanding the complexity of fractions*. https://doi.org/10.54337/aau441584586

Reeder, S., & Utley, J. (2017). What is a fraction? Developing fraction understanding in prospective elementary teachers. *School Science and Mathematics*, *117*(7–8), 307–316. https://doi.org/10.1111/ssm.12248

Sezer, E., & Altun, M. (2022). Lisans programındaki matematik öğretimi derslerinin özel alan yeterliklerini kazandırması yönünden değerlendirilmesi. *E-Kafkas Eğitim Araştırmaları Dergisi*, *9*(1), 109–147. https://doi.org/10.30900/kafkasegt.984948

Sümen, Ö. Ö. (2022). Dördüncü sınıf öğrencilerinin kesirler konusuna ilişkin zihinsel yapılarının incelenmesi. *E-Kafkas Eğitim Araştırmaları Dergisi*, *9*(1), 198–221. https://doi.org/10.30900/kafkasegt.948020

Taştepe, M. (2023). Examination of pre-service teachers' perceptions of the concept of fraction using the word association test. *Asian Journal of Education and Training*, *9*(1), 15–22. https://doi.org/10.20448/edu.v9i1.4520

Toptaş, V., Han, B., & Akın, Y. (2017). Sınıf öğretmenlerinin kesirlerin farklı anlam ve modelleri konusunda görüşlerinin incelenmesi. *Sakarya Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, *33*, 49–67.

Turan, A., & Tabak, S. (2021). Sınıf öğretmenlerinin ilkokul 4. sınıf matematik dersi öğretim programına (2018) yönelik görüşleri: Bir karma yöntem çalışması. *Milli Eğitim Dergisi*, *50*(229), 463–491. https://doi.org/10.37669/milliegitim.659479

Üredi, L., & Ulum, H. (2020). İlkokul matematik ders kitaplarında bulunan ünite değerlendirme sorularının yenilenmiş Bloom taksonomisine göre incelenmesi. *Mersin Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, *16*(2), 432–447. https://doi.org/10.17860/mersinefd.693392

Witherspoon, T. F. (2019). Fifth graders' understanding of fractions on the number line. *School Science and Mathematics*, *119*(6), 340–352. https://doi.org/10.1111/ssm.12358

Xu, C., Burr, S. D. L., Rodgers, L. J., Wylie, J., Si, J., Huang, B., Guo, K., & Li, H. (2025). A longitudinal investigation of the codevelopment and bidirectional relations among whole number arithmetic and conceptual and procedural fraction knowledge. *Journal of Educational Psychology*. https://doi.org/10.1037/edu0000942

Yao, Y., Jia, S., & Cai, J. (2023). Beyond computation: Assessing in-service mathematics teachers' conceptual understanding of fraction division through problem posing. *Asian Journal for Mathematics Education*, *2*(4), 413–429. https://doi.org/10.1177/27527263231217826

Yıldırım, A., & Şimşek, H. (2021). *Sosyal bilimlerde nitel araştırma yöntemleri* (12. baskı). Seçkin Yayıncılık.

Yin, R. K. (2017). *Case study research and applications: Design and methods*. Sage Publications.

REVEALING YIELD-DRIVEN GENOTYPIC SUPERIORITY IN WHEAT UNDER MULTI-TRAIT EVALUATION USING CONDITIONAL FORMATTING

Prof. Dr. Murat ARDIÇ[1]/ Prof. Dr. Murat OLGUN[2]/ Prof. Dr. İsmühan POTOĞLU ERKARA[3]/ Doç. Dr. Okan SEZER[4]

[1]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, mardic@ogu.edu.tr, 0000-0001-8734-3038

[2]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Tarla Bitkileri Bölümü, molgun@ogu.edu.tr, 0000-0001-6981-4545

[3]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, ismuhan@ogu.edu.tr, 0000-0001-5780-4999

[4]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, oksezer@ogu.edu.tr, 0000-0001-7304-1346

Abstract

The increasing complexity of multi-trait datasets in wheat (Triticum aestivum L.) research necessitates the integration of effective visualization tools to improve data interpretation and decision-making. This study aimed to evaluate wheat genotypes based on yield and quality traits using conditional formatting as a visual analytical approach. Eleven genotypes were assessed for seed yield, thousand seed weight, test weight, protein content, and micro sedimentation. The application of conditional formatting enabled the classification of genotypes into distinct performance groups through color-scaled visualization, facilitating rapid identification of superior and inferior genotypes. The results revealed that Yıldırım exhibited the highest overall performance, driven primarily by superior seed yield and favorable grain physical properties. Bezostaja and Esperia also demonstrated strong performance, combining high yield potential with desirable quality traits. In contrast, Ahmetağa and KateA showed lower overall performance due to reduced yield levels despite relatively high protein content. Across all genotypes, seed yield and thousand seed weight were identified as the most influential traits determining overall performance, while protein content and micro sedimentation contributed to differentiation among genotypes with similar yield levels. The findings confirm that conditional formatting is an effective complementary tool for integrating multi-trait data into an interpretable visual framework. This approach enhances the efficiency of genotype evaluation and supports selection decisions in wheat breeding programs under semi-arid conditions.

Keywords: Wheat (*Triticum aestivum* L.); conditional formatting; data visualization; seed yield; grain quality; genotype evaluation; multi-trait analysis

1. INTRODUCTION

The increasing complexity of agricultural datasets, particularly in crop physiology and quality assessment studies, necessitates the use of advanced data visualization techniques to improve interpretation and decision-making processes. In wheat (*Triticum aestivum* L.) research, multiple yield- and quality-related parameters—such as seed yield, thousand seed weight, test weight, protein content, and sedimentation values—are often evaluated simultaneously across different genotypes. This multidimensional structure creates challenges in identifying patterns, trends, and statistically meaningful differences using conventional tabular presentations alone. Therefore, integrating visual analytical tools has become essential for enhancing data readability and interpretability in modern agronomic research. One such tool, conditional formatting, has gained prominence as a practical and efficient method for transforming numerical datasets into visually interpretable formats. Conditional formatting allows automatic highlighting of data based on predefined rules, such as threshold values, statistical groupings, or relative magnitudes. By applying color gradients, data bars, or discrete classification schemes, researchers can rapidly identify high-performing genotypes, detect outliers, and visualize treatment effects without altering the underlying dataset (Few, 2012). This approach aligns with the broader field of data visualization, which emphasizes the cognitive advantages of graphical perception in understanding complex numerical information (Tufte, 2001).

In agricultural sciences, particularly in plant breeding and crop physiology, visual tools are increasingly used to complement statistical analyses such as ANOVA, PCA, and regression modeling. While these analytical methods provide robust quantitative insights, their results can sometimes be difficult to interpret at a glance, especially when dealing with large datasets. Conditional formatting bridges this gap by providing an intuitive visual layer that supports the identification of trends revealed by statistical outputs. For example, color-based classification can effectively illustrate differences among genotype means, highlight superior varieties, and reveal performance gradients across traits (Knaflic, 2025). Moreover, conditional formatting enhances the communication of scientific results, particularly in tables presented within research articles. Traditional tables often require careful numerical comparison, which may lead to oversight of subtle but important differences. In contrast, visually formatted tables enable immediate recognition of key findings, thereby improving the clarity and impact of data presentation. This is particularly valuable in high-impact publications, where clear and effective data communication is a critical requirement. Despite its widespread use in business analytics and data science, the application of conditional formatting in agronomic and crop science research remains relatively underreported in the literature. However, its potential to support exploratory data analysis, validate statistical findings, and improve result dissemination is increasingly recognized. Integrating such visualization techniques alongside conventional statistical approaches contributes to a more comprehensive and accessible interpretation

framework. The primary objective of this study is to apply conditional formatting as a visual data analysis tool to evaluate wheat genotypes based on yield and quality traits. Specifically, the study aims to (i) classify genotypes according to performance levels using visually defined thresholds, (ii) enhance the interpretability of multi-trait datasets, and (iii) support statistical findings by providing an intuitive visual representation of variation among genotypes.

2. MATERIALS AND METHODS

This study was conducted during the 2023–2024 growing season at the Experimental Research Farm of Eskişehir Osmangazi University, Türkiye (39°46′ N, 30°31′ E; 801 m a.s.l.), representing the semi-arid continental conditions of Central Anatolia. The region is characterized by cold winters and hot, dry summers, providing a representative environment for evaluating wheat performance under typical field conditions. The soil of the experimental site was classified as clay–loam, with a pH of approximately 7.6, organic matter content of 1.8%, available phosphorus of 18.4 mg kg^{-1}, and exchangeable potassium of 245 mg kg^{-1}.

A total of eleven bread wheat (*Triticum aestivum* L.) genotypes (Nacibey, KateA, Ahmetağa, Reis, Yıldırım, Bezostaja, Esperia, Altay, Atay, Yunus, and Tosunbey) were evaluated in a randomized complete block design (RCBD) with three replications. Each plot consisted of standard agronomic dimensions with uniform sowing density and row spacing, following regional wheat production practices. All agronomic management practices, including fertilization, weed control, and irrigation, were applied uniformly across plots to minimize environmental variability and ensure that observed differences were primarily attributable to genotypic variation.

At physiological maturity, grain samples were harvested from each plot and analyzed for key yield and quality traits. The evaluated parameters included seed yield (kg ha^{-1}), thousand seed weight (g), test weight (kg hL^{-1}), protein content (%), and micro sedimentation value (mL). Seed yield was determined by harvesting the central rows of each plot and converting plot yield into hectare-based values. Thousand seed weight was measured by counting and weighing a representative grain sample, while test weight was determined using standard hectoliter measurement procedures. Protein content was analyzed using near-infrared spectroscopy (NIRS), and micro sedimentation values were determined following standard sedimentation protocols used in wheat quality assessment (Shewry & Hey, 2015).

To enhance the interpretability of multi-trait data, conditional formatting was applied as a visual analytical tool. The dataset was transferred to a spreadsheet environment, and color-scale gradients were assigned to each trait based on relative performance values. High values were represented by warmer colors (e.g., green), whereas lower values were represented by cooler colors (e.g., red), enabling rapid visual discrimination among

genotypes. The classification thresholds were based on relative data distribution (minimum–maximum scaling), ensuring objective and consistent visualization across all parameters (Few, 2012; Knaflic, 2025).

In addition to visual analysis, descriptive statistics were calculated for each trait, including mean values for genotypes. The integration of conditional formatting with numerical data allowed simultaneous evaluation of yield and quality traits within a unified framework. This approach aligns with modern data visualization principles, which emphasize the cognitive advantages of graphical perception in interpreting complex datasets (Tufte, 2001).

Overall, the methodological framework combined standard agronomic evaluation with advanced visual analytics, providing a robust and interpretable system for multi-trait genotype assessment.

3. RESULTS

The application of conditional formatting provided a clear and intuitive visualization of variation among wheat genotypes across yield and quality traits (Table 1). The color-scaled classification revealed distinct performance patterns, allowing rapid identification of superior and inferior genotypes without requiring detailed numerical comparison.

Table 1. Visual classification of wheat genotypes based on yield and quality traits using conditional formatting (color-scaled evaluation of Seed Yield, Thousand Seed Weight, Test Weight, Protein Content, Micro Sedimentation, and overall mean performance**).**

	Seed Y	Thou SW	Test W	Protein C	Micro Sed	Mean
Nacibey	534,07	31,71	76,74	10,94	15,00	133,69
KateA	489,96	29,99	71,99	11,50	14,00	123,49
Ahmetağa	447,08	32,03	72,26	12,87	16,12	116,07
Reis	576,94	29,67	76,48	9,57	12,87	141,11
Yıldırım	679,35	34,37	77,15	11,77	15,03	163,53
Bezostaja	610,02	33,52	78,03	12,45	15,70	149,94
Esperia	574,66	37,31	78,68	12,88	16,11	143,93
Altay	587,36	34,63	74,79	10,91	14,19	144,38
Atay	558,53	31,76	74,10	11,67	14,94	138,20
Yunus	523,63	30,86	71,76	10,72	14,01	130,20
Tosunbey	519,51	33,77	76,75	11,65	14,91	131,32

Among the evaluated genotypes, Yıldırım exhibited the highest overall performance, as reflected by its superior mean value (163.53) and consistently high values in key traits such as seed yield (679.35), thousand seed weight (34.37), and test weight (77.15). This genotype was visually classified within the highest performance category

across most parameters, indicating strong agronomic potential. Similarly, Bezostaja and Esperia demonstrated high overall performance, supported by favorable values in test weight (78.03 and 78.68, respectively) and protein content (12.45 and 12.88). These genotypes were consistently highlighted within upper-tier color ranges, confirming their stability and quality advantage. In contrast, Ahmetağa and KateA were grouped within the lower performance category based on their relatively low mean values (116.07 and 123.49, respectively). Although Ahmetağa exhibited high protein content (12.87) and micro sedimentation (16.12), its low seed yield (447.08) significantly reduced its overall performance. This indicates that quality traits alone are insufficient to compensate for yield limitations in overall genotype evaluation. Intermediate performance was observed in genotypes such as Altay, Atay, Yunus, Tosunbey, and Nacibey, which displayed moderate values across most parameters. These genotypes were generally classified within mid-range color gradients, suggesting balanced but not exceptional performance. Notably, Reis showed relatively high seed yield (576.94) but was penalized in overall classification due to low protein content (9.57) and micro sedimentation (12.87), highlighting the importance of multi-trait evaluation.

Trait-specific visualization further revealed that seed yield and thousand seed weight were the primary contributors to overall performance, as genotypes with high values in these traits consistently appeared in the upper color spectrum. Conversely, variability in protein content and micro sedimentation contributed to differentiation among genotypes with similar yield levels. Overall, conditional formatting proved to be an effective tool for integrating multi-trait data into a single visual framework, enabling rapid identification of high-performing genotypes and facilitating comparative analysis. The results clearly demonstrate that genotypes such as Yıldırım, Bezostaja, and Esperia represent the most promising candidates in terms of combined yield and quality performance, while Ahmetağa and KateA require improvement in yield-related traits to achieve competitive performance levels.

4. 1. DISCUSSION

The present study demonstrated that conditional formatting is not merely a visual enhancement tool, but a powerful analytical aid for interpreting complex, multi-trait agronomic datasets. The clear separation of genotypes into high, intermediate, and low performance groups (Table 1) highlights the effectiveness of this approach in revealing underlying biological patterns that are often less apparent in conventional tabular data. These findings are consistent with the principles of visual cognition, where color gradients and pattern recognition significantly improve the speed and accuracy of data interpretation (Tufte, 2001; Few, 2012). The superior performance of Yıldırım, followed by Bezostaja and Esperia, reflects the combined contribution of yield and quality traits, particularly seed yield and thousand seed weight. This observation aligns with previous

studies indicating that grain yield in wheat is primarily driven by key yield components such as grain number and grain weight, which together determine final productivity (Foulkes et al., 2011; Reynolds et al., 2009). The consistent placement of these genotypes in the highest visual class suggests that conditional formatting effectively captures the cumulative effect of these traits, supporting its use as a complementary tool to traditional statistical methods. In contrast, genotypes such as Ahmetağa and KateA exhibited lower overall performance despite relatively high protein content and micro sedimentation values. This finding reflects the well-documented trade-off between yield and grain quality in wheat, where increases in protein content are often associated with reductions in yield under certain environmental conditions (Blum, 2010; Shewry & Hey, 2015). The visual classification clearly emphasized that high quality traits alone are insufficient to ensure overall performance, reinforcing the importance of integrated trait evaluation in breeding programs.

The intermediate positioning of genotypes such as Altay, Atay, Yunus, Tosunbey, and Nacibey suggests a relatively balanced but suboptimal performance across traits. This pattern is indicative of genotypes that may possess stable but non-specialized characteristics, which could be advantageous under variable environmental conditions but may limit their competitiveness under optimal management scenarios. Similar findings have been reported in multi-environment trials, where genotypes with moderate trait expression often exhibit greater stability but lower peak performance (Reynolds et al., 2012). Importantly, the study also highlighted the dominant role of seed yield and thousand seed weight in determining overall genotype ranking, as these traits consistently corresponded with higher color-scale classifications. This observation is in agreement with path analysis and regression-based studies, which emphasize the strong direct and indirect effects of these components on yield formation (Dewey & Lu, 1959; Foulkes et al., 2011). The ability of conditional formatting to visually reinforce these relationships demonstrates its value in supporting statistical interpretation and guiding selection decisions. From a methodological perspective, the integration of conditional formatting into agronomic research provides a practical advantage by enabling rapid screening of large datasets. While advanced statistical analyses such as ANOVA, PCA, and machine learning models offer robust quantitative insights, they often require specialized interpretation. Conditional formatting, on the other hand, offers an intuitive and accessible visualization layer that can bridge the gap between complex statistical outputs and practical decision-making (Knaflic, 2025).

However, it is important to note that conditional formatting should not be considered a replacement for statistical analysis, but rather a complementary tool. Its effectiveness depends on the appropriate selection of thresholds and classification criteria, which should ideally be based on statistical evidence (e.g., LSD groupings or percentile distributions). Without such standardization, there is a risk of subjective interpretation. Overall, the

findings of this study confirm that conditional formatting enhances the interpretability of multi-trait datasets and facilitates the identification of superior genotypes. The clear visual differentiation observed among genotypes such as Yıldırım, Bezostaja, and Esperia underscores their potential for high productivity and quality under semi-arid conditions. Furthermore, the approach provides a valuable framework for integrating visual analytics into crop evaluation studies, contributing to more efficient and informed breeding and management decisions.

4.2. CONCLUSION

The integration of conditional formatting into the evaluation of wheat genotypes proved to be an effective approach for synthesizing multi-trait data into a clear and interpretable framework (Table 1). The results demonstrated that Yıldırım was the most outstanding genotype, exhibiting the highest overall performance driven by superior seed yield (679.35) and strong contributions from thousand seed weight and test weight. This genotype was consistently classified within the highest performance group, indicating its strong suitability for high-yield production under semi-arid conditions. Similarly, Bezostaja and Esperia emerged as high-performing genotypes, combining favorable yield components with superior grain quality traits, particularly test weight and protein content, highlighting their dual advantage in both productivity and end-use quality. In contrast, Ahmetağa and KateA were identified as the least competitive genotypes due to their low seed yield, despite relatively high protein content and micro sedimentation values, confirming that quality traits alone are insufficient to ensure overall agronomic superiority.

Across all genotypes, seed yield and thousand seed weight were identified as the dominant determinants of overall performance, while protein content and micro sedimentation contributed to differentiation among genotypes with similar yield levels. In conclusion, the study highlights that the most promising genotypes (Yıldırım, Bezostaja, and Esperia) are characterized by the combined optimization of yield and quality traits, whereas improvements in yield-related components are necessary for lower-performing genotypes. Moreover, conditional formatting proved to be a valuable complementary tool for rapidly identifying superior genotypes and key traits, thereby supporting more efficient selection and decision-making in wheat breeding programs.

REFERENCES

Blum, A. (2010). Plant breeding for water-limited environments. Springer Science & Business Media.

Dewey, D. R., & Lu, K. (1959). A correlation and path-coefficient analysis of components of crested wheatgrass seed production 1. Agronomy journal, 51(9), 515-518.

Few, S. (2012). Show me the numbers: Designing tables and graphs to enlighten (2nd ed.). Analytics Press.

Foulkes, M. J., Slafer, G. A., Davies, W. J., Berry, P. M., Sylvester-Bradley, R., Martre, P., ... & Reynolds, M. P. (2011). Raising yield potential of wheat. III. Optimizing partitioning to grain while maintaining lodging resistance. Journal of experimental botany, 62(2), 469-486.

Knaflic, C. N. (2025). Storytelling with data: A data visualization guide for business professionals. John Wiley & Sons.

Reynolds, M., Foulkes, M. J., Slafer, G. A., Berry, P., Parry, M. A., Snape, J. W., & Angus, W. J. (2009). Raising yield potential in wheat. Journal of experimental botany, 60(7), 1899-1918.

Reynolds, M. P., Hellin, J., Govaerts, B., Kosina, P., Sonder, K., Hobbs, P., & Braun, H. (2012). Global crop improvement networks to bridge technology gaps. Journal of experimental botany, 63(1), 1-12.

Shewry, P. R., & Hey, S. J. (2015). The contribution of wheat to human diet and health. Food and energy security, 4(3), 178-202.

Tufte, E. R. (2001). The visual display of quantitative information (2nd ed.). Graphics Press.

Bougainvillea glabra Choisy (NYCTAGINACEAE) TÜRÜNDE POLEN MORFOLOJİSİNİN WODEHOUSE VE SEM ANALİZLERİYLE BELİRLENMESİ

Prof. Dr. İsmühan POTOĞLU ERKARA[1]/ Doç. Dr. Okan SEZER[2]/ Prof. Dr. Murat OLGUN[3]/ Prof. Dr. Murat ARDIÇ[4]

[1]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, ismuhan@ogu.edu.tr, 0000-0001-5780-4999

[2]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, oksezer@ogu.edu.tr, 0000-0001-7304-1346

[3]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Tarla Bitkileri Bölümü, molgun@ogu.edu.tr, 0000-0001-6981-4545

[4]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, mardic@ogu.edu.tr, 0000-0001-8734-3038

Özet

Bu çalışmada Eskişehir ilinde peyzaj amaçlı olarak kullanılan *Bougainvillea glabra* Choisy (Nyctaginaceae) incelenmiştir. Bitkilerin polen örnekleri park ve bahçelerde bulunan ağaçlardaki çiçeklerden elde edilmiştir. İncelenen taksonların polen örnekleri Osmangazi Üniversitesi Fen Fakültesi Herbaryumunda (OUFE) bulunan kurutulmuş bitkilerden alınmıştır. Taksonun palinolomorfolojik karakterleri ışık mikroskobu ile incelenmiştir. Işık mikroskobu incelemeleri için asetolize olmayan polen taneleri Wodehouse ve Taramalı elektron mikroskop (SEM) yöntemine göre hazırlanmıştır. İncelenen *B. glabra* (Nyctaginaceae) polen taneleri triporatae tipinde ve sphaeroidea şeklindedir. Ekzin ornamentasyonunun tectatae-reticulatae-clavatae olduğu görülmüştür. Mikroskobik incelemeler sonucunda taksonun ayrımı istatistiksel olarak ortaya konulmuştur. Elde edilen veriler *B. glabra*'nın sınıflandırılmasında taksonomiye katkı sağlayacaktır. Sonuç olarak, *B. glabra* taksonuna ait polenlerin palinomorfolojik özellikleri detaylı biçimde ortaya konmuş ve bu özelliklerin türün ayırt edilmesinde önemli olduğu belirlenmiştir. Elde edilen bulgular, polenlerin triporatae yapıda ve sphaeroidea formda olması ile birlikte ekzin ornamentasyonunun belirgin yapısal özellikler göstermesi sayesinde taksonomik sınıflandırmada güvenilir karakterler sunduğunu göstermektedir. Bu çalışma, peyzaj bitkisi olarak yaygın şekilde kullanılan bu türün sistematik konumunun daha iyi anlaşılmasına katkı sağlamakta ve ileride yapılacak palinolojik ve taksonomik araştırmalar için temel veri niteliği taşımaktadır.

Anahtar kelimeler: *Bougainvillea glabra,* polen morfolojisi, Wodehouse metodu, SEM, Eskişehir, Türkiye

DETERMINATION OF POLLEN MORPHOLOGY IN *Bougainvillea glabra* Choisy (NYCTAGINACEAE) USING WODEHOUSE AND SEM ANALYSES

Abstract

In this study, *Bougainvillea glabra* Choisy (Nyctaginaceae), which is used for landscaping purposes in Eskişehir, was examined. Pollen samples of the plants were obtained from flowers on trees located in parks and gardens. The pollen samples of the examined taxa were taken from dried plant specimens housed in the Herbarium of the Faculty of Science at Eskişehir Osmangazi University (OUFE). The palynomorphological characteristics of the taxon were investigated using a light microscope. For light microscope analysis, non-acetolyzed pollen grains were prepared according to the Wodehouse method and the Scanning Electron Microscope (SEM) technique. The pollen grains of *B. glabra* (Nyctaginaceae) were found to be of the triporate type and spheroidal in shape. The exine ornamentation was observed to be tectate-reticulate-clavate. As a result of microscopic examinations, the distinction of the taxon was statistically demonstrated. The data obtained will contribute to the taxonomy of Bougainvillea. In conclusion, the palynomorphological characteristics of the pollen belonging to *B. glabra* have been examined in detail, and these features have been determined to be significant in distinguishing the species. The findings indicate that the pollen grains, being triporate and spheroidal in shape, along with their distinct exine ornamentation, provide reliable characters for taxonomic classification. This study contributes to a better understanding of the systematic position of this species, which is widely used as an ornamental plant, and serves as a fundamental reference for future palynological and taxonomic research.

Keywords: *Bougainvillea glabra*, pollen morphology, Wodehouse method, SEM, Eskişehir, Türkiye

1. INTRODUCTION

Palynology has significant contributions to understanding the phylogenetic relationships of plants. Plant systematists consider palynological characteristics alongside morphological, anatomical, and ecological features when identifying and classifying plant taxa. Due to the distinct morphological traits of pollen grains, the classification of many plant families has become more precise, and their evolutionary origins have been better understood.

Pollen grains are classified based on their shape, structure, and exine ornamentation. Among these features, the ornamentation of the exine layer, which constitutes the outer surface of pollen grains, is regarded as a particularly important taxonomic character. Variations in exine structure provide valuable diagnostic features for distinguishing taxa.

In recent years, palynological studies supported by electron microscopy have enabled more precise taxonomic differentiation of plant species and have contributed to revealing phylogenetic relationships. Through electron microscopy, the exine and intine layers of pollen grains can be examined in detail, allowing discrimination at the level of varieties, races, and even populations. Additionally, differences in pollen size and surface ornamentation are considered highly useful criteria for distinguishing closely related taxa [1–6].

In this study conducted in the parks and gardens of Eskişehir, pollen grains of *Bougainvillea glabra* Choisy (Nyctaginaceae) were analyzed, and their morphological characteristics were determined. The aim of this research is to contribute to plant systematics by providing detailed palynological data.

2. METHODS

2.1. Material

The materials of the study is *Bougainvillea glabra* Choisy (Nyctaginaceae) taxon, used for herbal design in the parks in Eskişehir city center. Pollen samples of the plants were obtained from the flowers in the trees located on the parks and gardens. Pollen samples of the investigated taxa were taken from dried plants found in the Herbarium (OUFE) of Osmangazi University Faculty of Science. The examination of current pollen grains under light microscope was done by Wodehouse (1935) and SEM methods.

2.2. Wodehouse Method

The preparations of the pollen taken from the samples were prepared by the method of Wodehouse (1935) to be examined under the light microscope.

After the pollen extracted from the anthers was placed on a clean slide, 2-3 drops of 96% alcohol were dripped onto it to dissolve the resin and oils. In order for the alcohol to evaporate, the slide was heated on a heating plate between 30-40 ^{o}C. A little (1-2 mm^3) of basic fuchsin-containing glycerin-gelatin was placed on the detected

pollen on the slide, and it was heated and melted. With a clean needle, the pollen was distributed homogeneously on the slide and 22x22 mm^2 lamellae were covered in such a way that no air bubbles remained. In order to allow the preparations to freeze, they were kept inverted at room temperature for 1-2 days. The slides were labeled and taken into boxes for storage.

2.3. Preparation of Glycerin-Gelatin

Gelatin plates are kept in distilled water for a certain time (2-3 hours). One measure of softened gelatin is mixed with 1.5 parts of glycerin. 2-3% acid-phenic is added to prevent mold growth. This mixture is heated up to 80 0C. The mixture poured into a clean petri dish is left to slowly solidify. The desired amount of basic fuchsin dye is added to the glycerin-gelatin prepared for the Wodehouse method in order to dye the pollen.

2.4. Measuring Pollen and Taking Pictures

Examination of pollen was done with Prior brand light microscope. Apochromatic oil immersion objective (x100) and micrometric eyepieces (x10) were used. A range of the micrometric ruler used was calculated as 1 µ. Pollen measurements of each taxon were made until the Gausse curve for P, E, was obtained. Means (M), standard deviations (S) and variations (Var) of these measures were calculated based on the following formulas. In the preparations made according to the Wodehouse (1935) method, the exine and intin thicknesses of each taxon pollen were measured at least 20 times, at most 50 times. These measurements were directly mathematically averaged. Diagnosis and counting of pollen were made with Prior binocular microscope. A x 10 eyepiece, x 10 and x 40 plan objective was used for counting, and x 100 plan oil-immersion lens was used for diagnosis. Each range in the ocular micrometer is 0.98 µm. Microphotographs were taken with Spot In-SIGHT Color Digital camera and Olympus type microscope in Osmangazi University, Faculty of Science and Letters, Department of Biology. The magnifications of the photographs are 10 µm, 25 µm and 100 µm. Various basic palynological books and various studies have been used for the diagnosis of pollen [4-18].

2.5. SEM Method

The examination of current pollen grains under SEM microscope was done. Morphological examinations of the pollen grains were done under Nikon binocular microscope, oil immersion objective (x100). 50 times measurements were made for all parameters to determine the average values. Each range in the ocular micrometer is 0.98 µm. Microphotographs were taken with SEM in Eskişehir Osmangazi University. For Scanning electron microscopy (SEM) examinations, unacetholyzed pollen grains were placed on the fixing plate and covered with gold and examined under Jeol 5600 LV Scanning electron microscope (SEM).

3. RESULTS

Species: *Bougainvillea glabra*

Pollen Type: Triporatae

Pollen Shape: Sphaeroidea P/E= 1,07 µm (W)

Exine: Average thickness 0,86 µm (W)

Aperture: Pores are prominent.

Structure: Tectatae

Sculpture: Reticulatae-clavatae

Table 1. Morfometric Data of *Bougainvillea glabra*

Wodehouse Method		
	M	**S**
P	20,28	± 1,88
E	19,16	± 2,24
plg	6,98	± 0,66
plt	4,48	± 0,56
L	18,28	± 2,24
t	8,04	± 0,48
i	0,72	± 0,28
Ex	0,86	± 0,30

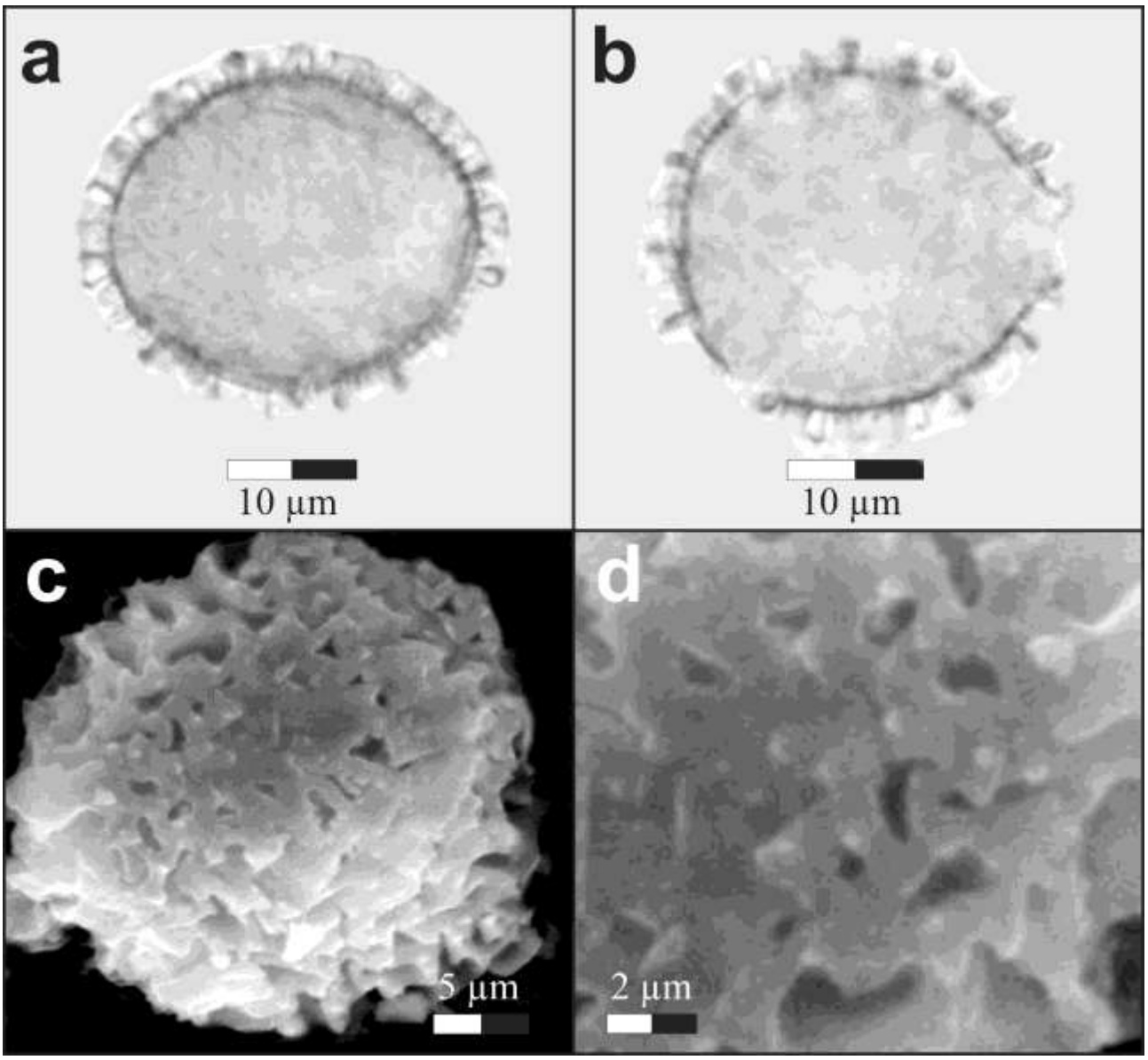

Figure 1. LM, (a:Equatorial view (W), b: Polar (W) view); SEM (c: Equatorial view, d: Exine ornamentation) microphotographs of *Bougainvillea glabra*

4. CONCLUSION, DISCUSSION AND RECOMMENDATIONS

In this study, pollen morphology of *Bougainvillea glabra* taxon grown in parks and gardens in Eskişehir was studied at the level of light microscopy. Our study will set an example for other provinces and will help to create a pollen atlas of all parks and gardens throughout Turkey. As a result of our study, when we compared the palynological findings of the previously examined species with the findings of this study, in our pollen measurements. Differences in size and shape, and occasionally similarities, were found. Changes were seen not only in terms of measurement, but also in terms of ornamentation. The most obvious reasons for these changes

and similarities are the fact that the studies are carried out by different people, the differences in climate and temperature, and the predominance of cultivated plants. As a result of the study, the pollen morphology of *Bougainvillea glabra* taxon found in parks and gardens was revealed. In this context, the study supports plant systematics by determining the diversity and richness of species in parks and gardens in and around Eskişehir.

In conclusion, this study presents a comprehensive assessment of the pollen morphology of *Bougainvillea glabra* cultivated in parks and gardens in and around Eskişehir, offering meaningful contributions to palynological and taxonomic research. The differences and occasional similarities observed in pollen size, shape, and ornamentation, when compared with earlier studies, underscore the influence of environmental conditions, climatic variability, and methodological approaches on pollen characteristics. These findings highlight the importance of standardization in palynological studies to improve the reliability and comparability of results [12–18]. Moreover, by documenting the pollen features of an ornamental species widely used in urban landscapes, this study not only enriches the existing scientific literature but also supports plant systematics through a better understanding of species diversity and richness in cultivated environments. Ultimately, it provides a valuable reference point for future regional studies and contributes to the long-term goal of establishing a comprehensive pollen atlas of Turkey's parks and gardens.

REFERENCES

[1]. Altınçekiç, H. (1998). Çilingoz koyu doğal bitki örtüsünde bulunan bazı otsu bitkilerin saptanması ve peyzaj planlamasında değerlendirme olanakları. Kasnak Meşesi ve Türkiye Florası Sempozyumu, 21–23 Eylül 1998, İstanbul.

[2]. Aytuğ, B., Aykut, S., Merev, N., & Edis, G. (1971). İstanbul çevresi bitkilerinin polen atlası. İ.Ü. Yayın No: 1650, O.F. Yayın No: 174.

[3]. Bilgili, C., Öner, N., & Aytaş, İ. (2014). Çankırı ili parklarının bitkisel peyzaj tasarımında kullanılan doğal ağaç türlerinin belirlenmesi. III. Uluslararası Odun Dışı Orman Ürünleri Sempozyumu, Kahramanmaraş, Türkiye, ss. 786–795.

[4]. Charpin, J., Surinyach, R., & Frankland, A. W. (1974). Atlas of European allergenic pollens. Sandoz Editions, Paris, pp. 20–23.

[5]. Deniz, B., & Şirin, U. (2005). Samson dağı doğal bitki örtüsünün otsu karakterdeki bazı örneklerinden peyzaj mimarlığı uygulamalarında yararlanma olanaklarının irdelenmesi. Adnan Menderes Üniversitesi Ziraat Fakültesi Dergisi, 2(2), 5–12.

[6]. Doyle, J. A. (2009). Evolutionary significance of granular exine structure in the light of phylogenetic analyses. Review of Palaeobotany and Palynology, 156(1–2). https://doi.org/10.1016/j.revpalbo.2008.08.001

[7]. Ekici, B. (2005). Batı Karadeniz Bölgesi peyzaj düzenlemelerinde kullanılan bazı doğal ve egzotik bitkiler. Zonguldak Karaelmas Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, Orman Mühendisliği Anabilim Dalı Yüksek Lisans Tezi, 221 s., Zonguldak.

[8]. Erduran, F., & Günal, İ. (2012). Manisa, Soma ilçesi yeşil alanlarında kullanılan tasarım bitkilerinin belirlenmesi ve doğal bitki örtüsünden yararlanma olanakları. Selçuk Tarım ve Gıda Bilimleri Dergisi, 26(1), 1–10.

[9]. Erdtman, G. (1969). Handbook of palynology: Morphology, taxonomy, ecology. An introduction to the study of pollen grains and spores. Hafner Publishing, New York.

[10]. Faegri, K., & Iversen, J. (1975). Textbook of pollen analysis (3rd ed.). Munksgaard, Copenhagen.

[11]. Havinga, A. J. (1967). Palynology and pollen preservation. Review of Palaeobotany and Palynology, 2(1–4). https://doi.org/10.1016/0034-6667(67)90138-8

[12]. Kuprianova, A. (1967). Apertures of pollen grains and their evolution in angiosperms. Review of Palaeobotany and Palynology, 3. https://doi.org/10.1016/0034-6667(67)90041-3

[13]. Moore, P. D., Webb, J. A., & Collinson, M. E. (1991). Pollen analysis. Oxford Blackwell Scientific Publications, London, pp. 110–112.

[14]. Walker, J. W. (1974a). Evolution of exine structure in the pollen of primitive angiosperms. American Journal of Botany, 61. https://doi.org/10.1002/j.1537-2197.1974.tb12315.x

[15]. Walker, J. W. (1974b). Aperture evolution in the pollen of primitive angiosperms. American Journal of Botany, 61.

[16]. Walker, J. W., & Doyle, J. A. (1975). The bases of angiosperm phylogeny: Palynology. Annals of the Missouri Botanical Garden, 664–723. https://doi.org/10.2307/2395271

[17]. Woodehouse, R. P. (1935). Pollen grains: Their structure, identification and significance in medicine. Hafner Publishing, New York, 574 pp.

[18]. Yılmaz, H. (2001). Bartın kentinin doğala yakın ağaç toplulukları ve ağaçlandırma alanları vejetasyonları üzerinde bir araştırma. ZKÜ Bartın Orman Fakültesi Dergisi, 3(3), Bartın.

INVESTIGATION OF YIELD–QUALITY TRADE-OFFS AND IDENTIFICATION OF SUPERIOR DURUM WHEAT GENOTYPES USING MULTIVARIATE ANALYSIS UNDER SEMI-ARID CONDITIONS

Prof. Dr. Murat OLGUN[1]/ Prof. Dr. Murat ARDIÇ[2]/ Prof. Dr. İsmühan POTOĞLU ERKARA[3]/ Doç. Dr. Okan SEZER[4]

[1]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Tarla Bitkileri Bölümü, molgun@ogu.edu.tr, 0000-0001-6981-4545

[2]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, mardic@ogu.edu.tr, 0000-0001-8734-3038

[3]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, ismuhan@ogu.edu.tr, 0000-0001-5780-4999

[4]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, oksezer@ogu.edu.tr, 0000-0001-7304-1346

Abstract

Durum wheat (*Triticum durum* Desf.) plays a crucial role in global food systems, particularly in semi-arid regions where both grain yield and technological quality determine economic value. However, the complex interactions among yield and quality traits often complicate genotype selection. This study aimed to evaluate the multivariate relationships among key agronomic and quality parameters using Principal Component Analysis (PCA) to identify superior genotypes and the most influential traits. A set of durum wheat varieties was assessed for seed yield, thousand seed weight, test weight, protein content, sedimentation, and hardiness under field conditions. PCA effectively reduced data dimensionality and revealed that the first two principal components accounted for the majority of variation among genotypes. The first principal component (PC1) was primarily associated with grain quality traits, particularly thousand seed weight, test weight, and protein content, while the second principal component (PC2) was dominated by seed yield and hardiness. Among the evaluated genotypes, İmren and Dumlupınar exhibited superior performance in quality-related traits, whereas Türköz showed a distinct profile driven by sedimentation. The clear separation of genotypes along PC axes highlights the presence of trade-offs between yield and quality attributes. Overall, the findings demonstrate that PCA is an effective tool for identifying key selection criteria and facilitating genotype classification, providing valuable insights for breeding programs targeting balanced improvement of yield and technological quality in durum wheat under semi-arid conditions.

Keywords: Durum wheat; Principal component analysis (PCA); grain quality; seed yield; genotype evaluation; multivariate analysis; breeding strategy; semi-arid conditions

1. INTRODUCTION

Durum wheat (*Triticum durum* Desf.) is a strategically important cereal crop, particularly in Mediterranean and semi-arid regions, where it constitutes the primary raw material for pasta and semolina production. Grain yield and technological quality traits such as protein content, test weight, thousand kernel weight, and sedimentation value are critical determinants of end-use quality and market value (Blum, 2010; Shewry & Hey, 2015). However, these traits are complex and strongly influenced by genotype × environment interactions, making their simultaneous improvement a major challenge in breeding programs.

Multivariate statistical approaches, particularly Principal Component Analysis (PCA), provide a powerful framework to dissect the relationships among yield and quality parameters and to identify the most influential traits contributing to overall variation (Abdi & Williams, 2010). PCA enables dimensionality reduction by transforming correlated variables into a smaller number of independent components, facilitating the interpretation of complex datasets and the identification of key selection criteria.

In the present study, PCA was applied to evaluate the relationships among yield and quality traits across durum wheat varieties. The variation observed among genotypes such as İmren, Dumlupınar, and Türköz in terms of principal component scores indicates substantial diversity in both productivity and quality-related attributes. Furthermore, the contrasting loadings of traits such as thousand seed weight, protein content, and sedimentation suggest differential contributions to grain quality and yield performance.

The main objective of this research was to (i) identify the key traits governing variation in durum wheat, (ii) classify genotypes based on multivariate performance, and (iii) provide a robust statistical basis for selecting superior varieties with balanced yield and quality characteristics under given environmental conditions.

2. MATERIALS AND METHODS

This study was conducted during the 2023–2024 growing season at the Experimental Research Farm of Eskişehir Osmangazi University, Türkiye (39°46′ N, 30°31′ E; 801 m a.s.l.), representing the semi-arid continental conditions of Central Anatolia. The region is characterized by cold winters and hot, dry summers, providing a suitable environment for evaluating durum wheat performance under natural field conditions. The experimental soil was classified as clay–loam, with a pH of approximately 7.6, organic matter content of 1.8%, available phosphorus of 18.4 mg kg^{-1}, and exchangeable potassium of 245 mg kg^{-1}.

A set of durum wheat (Triticum durum Desf.) genotypes, including Eminbey, Mirzabey, Vehbibey, İmren, Dumlupınar, Leventbey, and Türköz, was evaluated under field conditions. The experiment was arranged in a randomized complete block design (RCBD) with three replications. Each plot was established using standard agronomic practices, including uniform sowing density, row spacing, and fertilization, to ensure that observed

differences among genotypes were primarily attributable to genetic variation rather than environmental heterogeneity.

At maturity, grain samples were harvested from each plot and analyzed for key agronomic and quality-related traits. The measured parameters included seed yield (kg ha^{-1}), thousand seed weight (g), test weight (kg hL^{-1}), protein content (%), sedimentation value (mL), and hardiness. Seed yield was determined by harvesting the central rows of each plot and converting the values to a hectare basis. Thousand seed weight was measured by counting and weighing a representative grain sample, while test weight was determined using standard hectoliter measurement procedures. Protein content was quantified using near-infrared spectroscopy (NIRS), and sedimentation values were determined according to standard methods widely used in wheat quality assessment (Shewry & Hey, 2015).

To investigate the multivariate relationships among traits and to reduce data dimensionality, Principal Component Analysis (PCA) was applied. Prior to analysis, all variables were standardized (mean-centered and scaled to unit variance) to eliminate the effects of differing measurement units. PCA was performed using a correlation matrix to identify the principal components explaining the maximum variance within the dataset. Eigenvalues and corresponding eigenvectors were calculated, and components with eigenvalues greater than 1 were retained following the Kaiser criterion (Abdi & Williams, 2010).

The contribution of each trait to the principal components was evaluated using factor loadings, while genotype distribution patterns were visualized through PCA biplots. The first two principal components (PC1 and PC2) were used to interpret the relationships among genotypes and traits, as they accounted for the majority of total variation. Positive and negative loadings were interpreted to determine the direction and strength of trait contributions, enabling the identification of key drivers of yield and quality variation.

Descriptive statistics, including genotype means, were calculated for all traits to support the interpretation of PCA results. The integration of univariate and multivariate analyses provided a comprehensive framework for genotype evaluation, allowing the identification of superior genotypes and the detection of trade-offs between yield and quality traits.

Overall, the methodological approach combined classical agronomic evaluation with advanced multivariate statistical analysis, ensuring a robust and interpretable assessment of genotype performance under semi-arid conditions.

3. RESULTS

The principal component analysis (PCA) revealed a clear differentiation among durum wheat genotypes based on the combined variation of yield and quality-related traits (Table 1; Figure 1). The first two principal

components (PC1 and PC2) effectively summarized the multivariate structure of the dataset, capturing the dominant sources of variation among genotypes and measured traits.

Table 1. Principal component scores (PC1 and PC2) of the varieties and factor loadings of the evaluated traits.

Variety	PC_1	PC_2	Variety	PC_1	PC_2
Eminbey	-0.774316	-0.972482	**Dumlupınar**	2.115170	-0.092459
Mirzabey	-1.130520	-2.120390	**Leventbey**	1.081640	0.426707
Vehbibey	-2.072770	-0.883189	**Türköz**	-1.833510	3.320190
İmren	2.614310	0.321623			
Components	**PC_1**	**PC_2**	**Components**	**PC_1**	**PC_2**
Thou.Seed.We.	-0.544489	-0.117372	**Test Weight**	-0.548846	-0.093092
Protein	-0.519391	-0.167737	**Hardiness**	0.019366	-0.616651
Sedimentation	-0.361819	0.467928	**Seed Yield**	0.035274	-0.591783

PC1 primarily represented grain physical and quality-related attributes, as indicated by the strong negative loadings of thousand seed weight (-0.544), test weight (-0.549), and protein content (-0.519). Sedimentation also contributed to PC1, albeit at a moderate level (-0.362), suggesting its partial association with overall grain quality. In contrast, seed yield exhibited a negligible contribution to PC1 (0.035), indicating that yield variation was largely independent of the primary quality axis.

PC2, on the other hand, was mainly associated with functional and performance-related traits. Strong negative loadings for seed yield (-0.592) and hardiness (-0.617) indicate that this component reflects stress-related performance and productivity dynamics. Interestingly, sedimentation showed a positive loading on PC2 (0.468), suggesting a contrasting relationship between technological quality and yield stability under varying conditions.

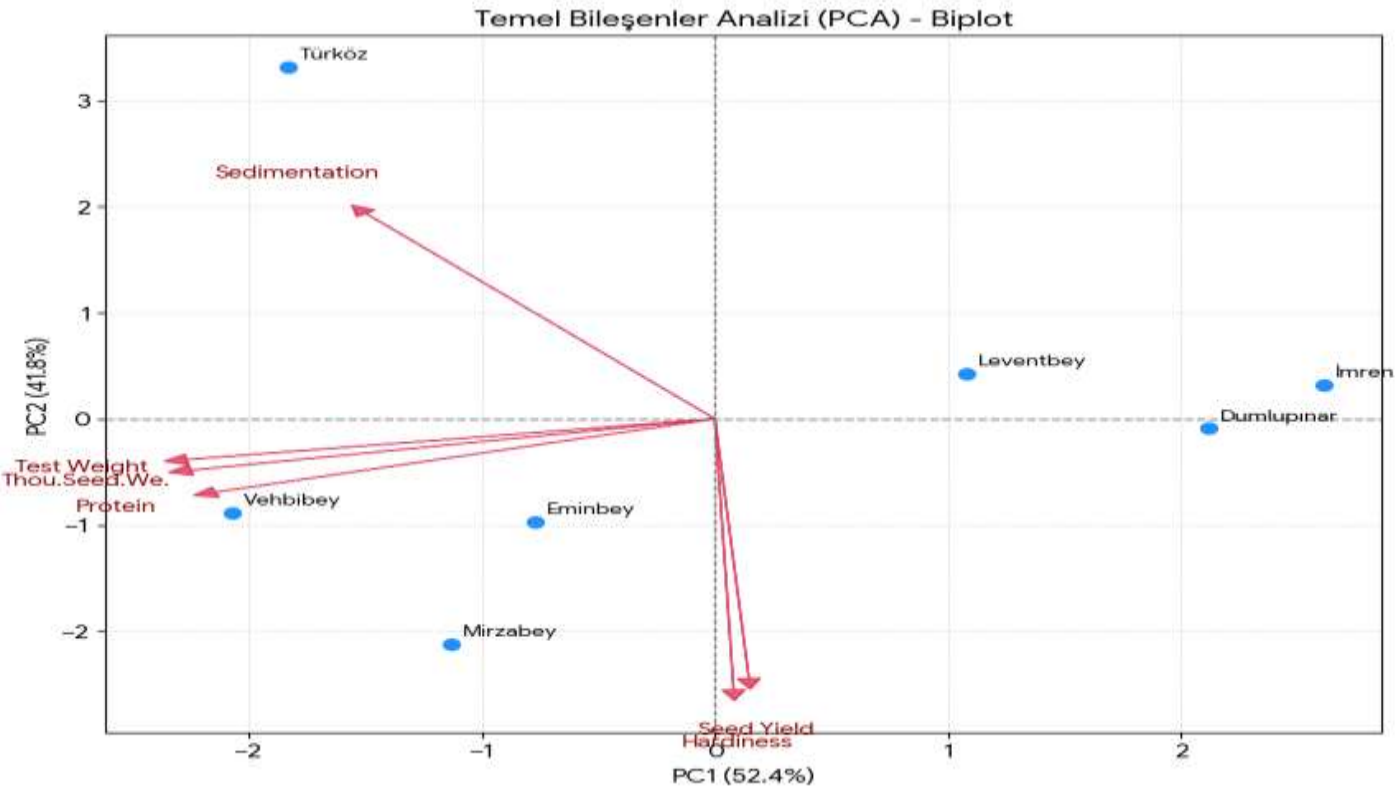

Figure 1. Principal component analysis (PCA) biplot showing the distribution of the varieties and the measured traits across the first two principal components.

The distribution of genotypes across the PCA biplot (Figure 1) demonstrated substantial diversity. İmren (PC1 = 2.61; PC2 = 0.32) and Dumlupınar (PC1 = 2.12; PC2 = -0.09) were positioned on the positive side of PC1, indicating relatively distinct profiles compared to other genotypes. Leventbey also exhibited a moderate positive position (PC1 = 1.08), suggesting balanced trait expression. In contrast, genotypes such as Vehbibey (-2.07; -0.88), Mirzabey (-1.13; -2.12), and Eminbey (-0.77; -0.97) were clustered on the negative side of PC1, reflecting comparatively lower values for quality-associated traits.

A particularly notable separation was observed for Türköz (PC2 = 3.32), which was distinctly positioned along the positive PC2 axis, indicating a unique response pattern, likely associated with sedimentation-driven differentiation. This strong deviation suggests that Türköz possesses a distinct technological quality profile compared to other genotypes.

Overall, the PCA results clearly indicate that quality traits (protein, test weight, thousand seed weight) were the primary drivers of variation along PC1, whereas yield and stress-related traits governed the separation along PC2. This multivariate structure highlights the existence of trade-offs and complementarities among traits and provides a robust basis for genotype classification and selection in durum wheat breeding programs**.**

4. 1. DISCUSSION

The PCA results clearly demonstrated that grain quality traits were the dominant drivers of variation among durum wheat genotypes, whereas yield-related traits contributed to a secondary but distinct axis of differentiation (Table 1; Figure 1). This separation between quality and yield components is consistent with the widely reported complexity of wheat improvement, where simultaneous enhancement of both attributes remains a key challenge due to physiological and genetic trade-offs (Blum, 2010).

The strong negative loadings of thousand seed weight, test weight, and protein content on PC1 suggest that these traits collectively define the primary quality axis. Similar associations have been reported by Peter R. Shewry and Simon Hey (2015), who emphasized that protein composition and grain physical properties are central determinants of durum wheat end-use quality. The clustering of several genotypes along this axis indicates that variation in grain structure and composition plays a fundamental role in differentiating varietal performance.

In contrast, the positioning of seed yield primarily along PC2, with minimal contribution to PC1, highlights its relative independence from quality traits. This finding aligns with previous studies indicating that yield formation is governed by complex physiological processes, often decoupled from grain compositional traits under certain environmental conditions (Reynolds et al., 2007). The negative association of yield with hardiness on PC2 further suggests that stress-related factors may influence productivity, reinforcing the concept that environmental adaptation and yield stability are closely linked.

The distinct placement of Türköz along the positive PC2 axis, driven largely by sedimentation, indicates a unique technological quality profile. Sedimentation, as an indicator of gluten strength, has been widely used to assess processing quality in wheat, and its contrasting behavior relative to yield supports the existence of functional trade-offs between technological quality and productivity (Shewry & Hey, 2015). Similarly, the superior positioning of İmren and Dumlupınar on PC1 suggests that these genotypes possess favorable combinations of grain quality traits, making them potential candidates for quality-oriented breeding programs.

Overall, the multivariate structure observed in this study highlights the importance of integrated trait evaluation. The clear separation of genotypes based on combined yield and quality attributes confirms that PCA is a robust tool for identifying key selection criteria and understanding trait interrelationships in durum wheat (Abdi & Williams, 2010). Importantly, the results emphasize that breeding strategies should adopt a balanced approach, considering both productivity and technological quality to achieve sustainable genetic improvement under semi-arid conditions.

4.2. CONCLUSION

The multivariate analysis based on PCA clearly demonstrated that durum wheat genotypes exhibit significant variability in terms of both yield and quality-related traits, enabling effective differentiation and classification (Table 1; Figure 1). The results highlighted that grain quality parameters—particularly thousand seed weight, test weight, and protein content—were the primary determinants of variation along the first principal component (PC1), indicating their dominant role in defining technological quality.

Among the evaluated genotypes, İmren and Dumlupınar emerged as the most prominent varieties due to their strong positioning on the positive side of PC1, reflecting superior performance in grain quality attributes. Leventbey also showed a relatively balanced profile, suggesting its potential as a stable genotype combining moderate quality and adaptability. In contrast, Vehbibey, Mirzabey, and Eminbey were positioned on the negative side of PC1, indicating comparatively lower performance in quality-associated traits.

The second principal component (PC2) was primarily driven by seed yield and hardiness, identifying these traits as key factors influencing productivity and stress-related performance. Notably, Türköz exhibited a distinct separation along PC2, largely associated with sedimentation, indicating a unique technological quality profile and suggesting its potential use in quality-specific breeding programs.

Overall, the study revealed that quality traits (protein, test weight, thousand seed weight) and yield-related parameters (seed yield, hardiness) act as the main discriminating factors among genotypes. The clear separation of these trait groups indicates the presence of trade-offs, emphasizing the necessity of a balanced selection strategy in durum wheat breeding. Consequently, genotypes such as İmren and Dumlupınar can be recommended for quality-oriented improvement, while Türköz stands out for its distinctive functional characteristics.

REFERENCES

Abdi, H., & Williams, L. J. (2010). Principal component analysis. Wiley interdisciplinary reviews: computational statistics, 2(4), 433-459.

Blum, A. (2010). Plant breeding for water-limited environments. Springer Science & Business Media.

Reynolds, M., Foulkes, M. J., Slafer, G. A., Berry, P., Parry, M. A., Snape, J. W., & Angus, W. J. (2009). Raising yield potential in wheat. Journal of experimental botany, 60(7), 1899-1918.

Shewry, P. R., & Hey, S. J. (2015). The contribution of wheat to human diet and health. Food and energy security, 4(3), 178-202.

KAYNAKLAR

Kaynakça yeni sayfada başlamalıdır. Kaynak gösteriminde APA atıf sistemi kullanılmalıdır. Son not kesinlikle kullanılmamalıdır. Metnin sonunda KAYNAKLAR başlığı altında çalışmada kullanılan kaynakların bir listesi verilir. Çalışmada kullanılan referansların listelendiği bu kaynakça, yazar soyadı sıralamasına göre ve alfabetik olarak hazırlanması gerekmektedir.

ESKİŞEHİRDE YETİŞEN *Laburnum anagyroides Medik.* (FABACEAE) TAKSONUNDA WODEHOUSE ve TARAMALI ELEKTRON MİKROSKOBU (SEM) METODUNA GÖRE POLEN MORFOLOJİSİ ARAŞTIRMALARI

Prof. Dr. İsmühan POTOĞLU ERKARA[1]/ Doç. Dr. Okan SEZER[2]/ Prof. Dr. Murat OLGUN[3]/ Prof. Dr. Murat ARDIÇ[4]

[1]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, ismuhan@ogu.edu.tr, 0000-0001-5780-4999

[2]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, oksezer@ogu.edu.tr, 0000-0001-7304-1346

[3]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Tarla Bitkileri Bölümü, molgun@ogu.edu.tr, 0000-0001-6981-4545

[4]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, mardic@ogu.edu.tr, 0000-0001-8734-3038

Özet

Eskişehir ilinde peyzaj amaçlı kullanılan *Laburnum anagyroides* Medik. (Fabaceae) taksonunun polen morfolojisi incelenmiştir. Bitkilerin polen örnekleri park ve bahçelerde bulunan ağaçlardaki çiçeklerden ve Osmangazi Üniversitesi Fen Fakültesi Herbaryumunda (OUFE) bulunan kurutulmuş bitkilerden alınmıştır. Taksonun palinolomorfolojik karakterleri ışık ve taramalı elektron mikroskobu ile incelenmiştir. Işık mikroskobu incelemeleri için asetolize olmayan polen taneleri Wodehouse yöntemine göre hazırlanmış ve ölçümler varyasyonal karakterleri ortaya koyacak miktarda gerçekleştirilmiştir. İncelenen *L. anagyroides* polen taneleri tricolporatae tipinde ve sphaeroidea şekillidir. Ekzin ornamentasyonu tectatae- granulatae- perforatae olarak belirlenmiştir. Gerçekleştirilen incelemeler sonucunda taksonlar arasındaki ayrımlar istatistiksel olarak ortaya konulmuştur. Çalışma kapsamında elde edilen veriler *L.* taksonlarının sınıflandırılmasında taksonomiye katkı sağlayacaktır. Sonuç olarak, *L. anagyroides* taksonuna ait polenlerin morfolojik ve palinomorfolojik özellikleri detaylı biçimde ortaya konulmuş ve bu özelliklerin türün ayırt edilmesinde önemli olduğu belirlenmiştir. Elde edilen bulgular, polenlerin tricolporatae yapıda olması ve ekzin ornamentasyonunun karakteristik özellikler göstermesi sayesinde taksonomik sınıflandırmada güvenilir veriler sunduğunu göstermektedir. Bu çalışma, peyzaj bitkisi olarak kullanılan *Laburnum* taksonlarının sistematik konumunun daha iyi anlaşılmasına katkı sağlamakta ve ileride yapılacak palinolojik araştırmalar için temel bir kaynak oluşturmaktadır.

Anahtar kelimeler: *Laburnum anagyroides*, polen morfolojisi, Wodehouse, SEM, Eskişehir, Türkiye

INVESTIGATIONS OF POLLEN MORPHOLOGY IN *Laburnum anagyroides* Medik. (FABACEAE) TAXON GROWING IN ESKİŞEHİR USING WODEHOUSE AND SCANNING ELECTRON MICROSCOPE (SEM) METHOD

Abstract

The pollen morphology of *Laburnum anagyroides* Medik. (Fabaceae), a taxon used for landscaping purposes in Eskişehir province, has been examined. Pollen samples of the plants were collected from the flowers of trees in parks and gardens, as well as from dried specimens found in the Herbarium of Osmangazi University Faculty of Science (OUFE). The palynological characteristics of the taxon were analyzed using light microscopy and scanning electron microscopy. For light microscopy examinations, non-acetolyzed pollen grains were prepared according to the Wodehouse method, and measurements were carried out in sufficient quantity to reveal variation in morphological characteristics. The examined *L. anagyroides* pollen grains were of the tricolporate type and had a spheroidal shape. The exine ornamentation was determined as tectatae-granulatae- perforatae. The analyses conducted statistically demonstrated the distinctions between taxa. The data obtained in this study will contribute to the taxonomy of *Laburnum* taxa. In conclusion, the morphological and palynomorphological characteristics of the pollen belonging to *L. anagyroides* have been examined in detail, and these features have been determined to be important in distinguishing the species. The findings indicate that the pollen grains, being tricolporate in structure and exhibiting characteristic exine ornamentation, provide reliable data for taxonomic classification. This study contributes to a better understanding of the systematic position of *Laburnum* taxa used in landscape design and serves as a fundamental reference for future palynological research.

Keywords: *Laburnum anagyroides*, pollen morphology, Wodehouse, SEM, Eskişehir, Türkiye

1. INTRODUCTION

Palynology plays a significant role in understanding the phylogenetic relationships of plants. In plant systematics, researchers evaluate palynological characteristics together with morphological, anatomical, and ecological traits when identifying and classifying plant species. The morphological features of pollen grains have contributed to more precise classifications of many plant families and have enhanced our understanding of their evolutionary origins.

Pollen grains are classified according to their shape, structure, and exine ornamentation. Among these features, the ornamentation of the exine—the outer layer of the pollen grain—serves as a particularly important taxonomic characteristic. Variations in exine structure provide valuable diagnostic criteria for distinguishing taxa [1-4].

In this study carried out in parks and gardens in Eskişehir, the pollen grains of *Laburnum anagyroides* (Fabaceae) were examined, and their morphological characteristics were identified. The aim of this study is to contribute to plant systematics and to provide further insight through detailed palynological analysis.

2. METHODS

2.1. Material

The materials of the study is *Laburnum anagyroides* Medik. (Fabaceae) taxon, used for herbal design in the parks in Eskişehir city center. Pollen samples of the plants were obtained from the flowers in the trees located on the parks and gardens. Pollen samples of the investigated taxa were taken from dried plants found in the Herbarium (OUFE) of Osmangazi University Faculty of Science. The examination of current pollen grains under light microscope was done by Wodehouse (1935) and SEM methods.

2.2. Wodehouse Method

The preparations of the pollen taken from the samples were prepared by the method of Wodehouse (1935) to be examined under the light microscope. After the pollen extracted from the anthers was placed on a clean slide, 2-3 drops of 96% alcohol were dripped onto it to dissolve the resin and oils. In order for the alcohol to evaporate, the slide was heated on a heating plate between 30-40 ^{o}C. A little (1-2 mm^3) of basic fuchsin-containing glycerin-gelatin was placed on the detected pollen on the slide, and it was heated and melted. With a clean needle, the pollen was distributed homogeneously on the slide and 22x22 mm^2 lamellae were covered in such a way that no air bubbles remained. In order to allow the preparations to freeze, they were kept inverted at room temperature for 1-2 days. The slides were labeled and taken into boxes for storage.

2.3. Preparation of Glycerin-Gelatin

Gelatin plates are kept in distilled water for a certain time (2-3 hours). One measure of softened gelatin is mixed with 1.5 parts of glycerin. 2-3% acid-phenic is added to prevent mold growth. This mixture is heated up to 80 °C. The mixture poured into a clean petri dish is left to slowly solidify. The desired amount of basic fuchsin dye is added to the glycerin-gelatin prepared for the Wodehouse method in order to dye the pollen.

2.4. Measuring Pollen and Taking Pictures

Examination of pollen was done with Prior brand light microscope. Apochromatic oil immersion objective (x100) and micrometric eyepieces (x10) were used. A range of the micrometric ruler used was calculated as 1 µ. Pollen measurements of each taxon were made until the Gausse curve for P, E, was obtained. Means (M), standard deviations (S) and variations (Var) of these measures were calculated based on the following formulas. In the preparations made according to the Wodehouse (1935) method, the exine and intin thicknesses of each taxon pollen were measured at least 20 times, at most 50 times. These measurements were directly mathematically averaged. Diagnosis and counting of pollen were made with Prior binocular microscope. A x 10 eyepiece, x 10 and x 40 plan objective was used for counting, and x 100 plan oil-immersion lens was used for diagnosis. Each range in the ocular micrometer is 0.98 µm.

Microphotographs were taken with Spot In-SIGHT Color Digital camera and Olympus type microscope in Osmangazi University, Faculty of Science and Letters, Department of Biology. The magnifications of the photographs are 10 µm, 25 µm and 100 µm. Various basic palynological books and various studies have been used for the diagnosis of pollen [5-11].

2.5. SEM Method

The examination of current pollen grains under SEM microscope was done. Morphological examinations of the pollen grains were done under Nikon binocular microscope, oil immersion objective (x100). 50 times measurements were made for all parameters to determine the average values. Each range in the ocular micrometer is 0.98 µm. Microphotographs were taken with SEM in Eskişehir Osmangazi University. For Scanning electron microscopy (SEM) examinations, unacetholyzed pollen grains were placed on the fixing plate and covered with gold and examined under Jeol 5600 LV Scanning electron microscope (SEM).

3. RESULTS

Species: *Laburnum anagyroides* (Sarı salkım)

Pollen Type: Tricolporatae

Pollen Shape: Sphaeroidea P/E= 0,98 µm (W)

Exine: Average thickness 1 µm (W)

Aperture: Colpus broad and long, well-defined, pointed ends. Pores are prominent.

Structure: Tectatae

Sculpture: Granulatae -perforatae

Table 1. Morfometric Data of *Laburnum anagyroides*

Wodehouse Method			
	M	**S**	
P	20,11	± 1,38	µm
E	21,06	± 1,14	µm
clg	17,36	± 1,20	µm
clt	6, 32	± 1,54	µm
plg	8,12	± 2,12	µm
plt	6,35	± 1,44	µm
L	20, 10	± 1,42	µm
t	6,96	± 0,80	µm
i	-	-	µm
Ex	1,00	± 0,10	µm

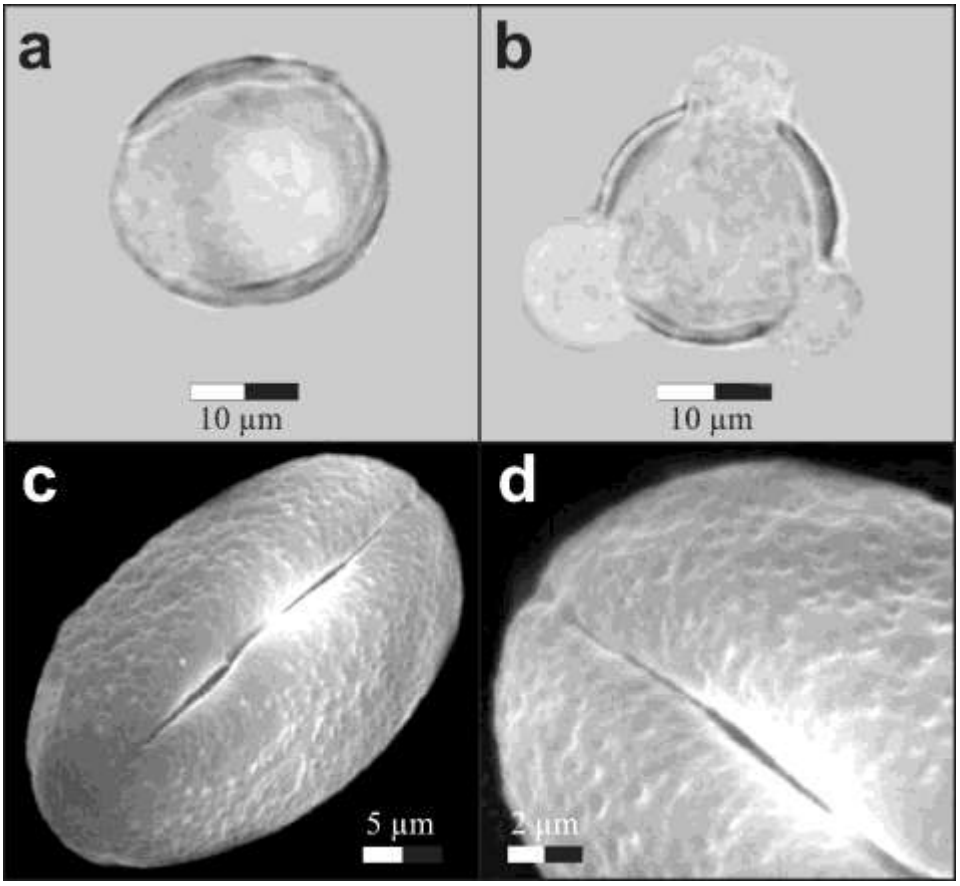

Figure 1. LM, (a:Equatorial view (W), b: Polar (W) view); SEM (c: Equatorial view, d: Exine ornamentation) microphotographs of *Laburnum anagyroides*

4. CONCLUSION, DISCUSSION AND RECOMMENDATIONS

In this study, the pollen morphology of the *Laburnum anagyroides* taxon grown in parks and gardens in Eskişehir was examined using light microscopy. This research is intended to serve as a model for similar studies in other provinces and to contribute to the development of a comprehensive pollen atlas of parks and gardens across Turkey. When the palynological findings obtained in this study were compared with those of previously examined specimens, both differences and occasional similarities were observed in pollen size and shape. Variations were noted not only in measurements but also in exine ornamentation. The most evident reasons for these differences and similarities include variations in researchers' methodologies, climatic and temperature conditions, and the prevalence of cultivated plants [8-11].

As a result, the pollen morphology of the *L. anagyroides* taxon present in parks and gardens was clearly characterized. In this context, the study contributes to plant systematics by revealing the diversity and richness of species in parks and gardens in and around Eskişehir.

REFERENCES

[1]. Aytuğ, B., Aykut, S., Merev, N., & Edis, G. (1971). İstanbul çevresi bitkilerinin polen atlası. İ.Ü. Yayın No: 1650, O.F. Yayın No: 174.

[2]. Charpin, J., Surinyach, R., & Frankland, A. W. (1974). Atlas of European allergenic pollens. Sandoz Editions, Paris, pp. 20–23.

[3]. Doyle, J. A. (2009). Evolutionary significance of granular exine structure in the light of phylogenetic analyses. Review of Palaeobotany and Palynology, 156(1–2). https://doi.org/10.1016/j.revpalbo.2008.08.001

[4]. Erdtman, G. (1969). Handbook of palynology: Morphology, taxonomy, ecology. An introduction to the study of pollen grains and spores. Hafner Publishing, New York.

[5]. Faegri, K., & Iversen, J. (1975). Textbook of pollen analysis (3rd ed.). Munksgaard, Copenhagen.

[6]. Havinga, A. J. (1967). Palynology and pollen preservation. Review of Palaeobotany and Palynology, 2(1–4). https://doi.org/10.1016/0034-6667(67)90138-8

[7]. Kuprianova, A. (1967). Apertures of pollen grains and their evolution in angiosperms. Review of Palaeobotany and Palynology, 3. https://doi.org/10.1016/0034-6667(67)90041-3

[8]. Moore, P. D., Webb, J. A., & Collinson, M. E. (1991). Pollen analysis. Oxford Blackwell Scientific Publications, London, pp. 110–112.

[9]. Walker, J. W. (1974a). Evolution of exine structure in the pollen of primitive angiosperms. American Journal of Botany, 61. https://doi.org/10.1002/j.1537-2197.1974.tb12315.x

[10]. Walker, J. W. (1974b). Aperture evolution in the pollen of primitive angiosperms. American Journal of Botany, 61.

[11]. Walker, J. W., & Doyle, J. A. (1975). The bases of angiosperm phylogeny: Palynology. Annals of the Missouri Botanical Garden, 664–723. https://doi.org/10.2307/2395271

THE DETERMINING ROLE OF GRAIN NUMBER AND THE LIMITING EFFECT OF PLANT DENSITY ON YIELD FORMATION IN WHEAT: A PATH ANALYSIS

Prof. Dr. Murat ARDIÇ[1]/ Prof. Dr. Murat OLGUN[2]/ Prof. Dr. İsmühan POTOĞLU ERKARA[3]/ Doç. Dr. Okan SEZER[4]

[1]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, mardic@ogu.edu.tr, 0000-0001-8734-3038

[2]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Tarla Bitkileri Bölümü, molgun@ogu.edu.tr, 0000-0001-6981-4545

[3]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, ismuhan@ogu.edu.tr, 0000-0001-5780-4999

[4]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, oksezer@ogu.edu.tr, 0000-0001-7304-1346

Abstract

Wheat (*Triticum aestivum* L.) yield is a complex quantitative trait determined by the interaction of multiple morphological components and their direct and indirect contributions. This study aimed to evaluate the relationships among key agronomic traits and their influence on seed yield using path coefficient analysis under semi-arid conditions. Four winter wheat varieties (Bezostaja, Müfitbey, Nacibey, and Yunus) were grown under field conditions using a randomized complete block design with three replications. At maturity, plant height, spike length, seed number per spike, plant number per m², and seed yield were measured and analyzed. The results revealed significant variation among varieties in terms of their contributions to seed yield. Bezostaja exhibited the highest positive total effect, followed by Müfitbey, indicating their superior yield-forming capacity. In contrast, Nacibey and Yunus showed negative total effects, mainly due to unfavorable direct contributions. Among the evaluated traits, seed number per spike was identified as the most important positive determinant of yield, with both direct and strong indirect effects. Conversely, plant number per m² exerted the strongest negative effect, indicating that excessive plant density reduces yield through increased competition. Plant height also showed a negative direct contribution, whereas spike length had a negligible overall effect. The path analysis highlighted that optimizing grain number per spike while maintaining appropriate plant density is critical for maximizing yield. These findings provide valuable insights for wheat breeding and agronomic management strategies aimed at improving productivity under semi-arid conditions

Keywords: Wheat (*Triticum aestivum* L.) seed yield; path analysis; yield components; plant density; grain number; genotype effect; semi-arid conditions

1. INTRODUCTION

Wheat (*Triticum aestivum* L.) is one of the most important cereal crops globally, providing a substantial proportion of daily caloric and protein intake for human populations. Ensuring both high yield and stability under varying environmental conditions remains a primary objective in wheat production systems. However, yield formation in wheat is a highly complex and quantitative trait governed by the interaction of multiple morphological and physiological components, including plant height, spike architecture, grain number, and plant density (Reynolds et al., 2007; Fischer, 1985). Understanding how these traits interact and contribute to final grain yield is essential for improving selection efficiency in breeding programs. Yield-related traits often exhibit both direct and indirect effects on grain yield, making it difficult to identify the most influential components using simple correlation analysis alone. For instance, traits such as seed number per spike are generally considered major determinants of yield, while others, such as plant height and spike length, may contribute indirectly through their influence on assimilate partitioning and canopy structure (Blum, 2010). Similarly, plant density (plant number per m^2) can have contrasting effects, where excessive density may lead to competition for resources, ultimately reducing yield despite higher plant populations (Moll et al., 1982).

To overcome the limitations of correlation analysis, path coefficient analysis has been widely employed to partition correlation coefficients into direct and indirect effects, thereby providing a more precise understanding of causal relationships among traits (Wright, 1921; Dewey & Lu, 1959). This approach allows researchers to identify key traits that exert the strongest direct influence on yield, as well as those that act through indirect pathways. In wheat, previous studies have demonstrated that grain number-related traits typically show strong positive direct effects, whereas structural traits may exhibit weaker or even negative direct effects depending on environmental and management conditions (Ahmad et al., 2018; Reynolds et al., 1994).

Despite extensive research, the relative importance of yield components may vary across genotypes and growing conditions, particularly in semi-arid environments such as Central Anatolia, where resource limitations and environmental stresses can alter trait interactions. Therefore, a detailed partitioning of trait effects is necessary to identify stable and reliable selection criteria for yield improvement.

The present study aims to (i) quantify the direct and indirect effects of key agronomic traits—plant height, spike length, seed number per spike, and plant number per m^2—on seed yield using path analysis, and (ii) evaluate the contribution of different wheat varieties to yield formation by separating their direct and indirect influences. By integrating trait-based and genotype-based analyses, this study seeks to provide a comprehensive understanding of yield determination mechanisms and to identify the most critical components for improving wheat productivity under the studied conditions.

2. MATERIALS AND METHODS

The study was conducted under field conditions at the Experimental Research Farm of Eskişehir Osmangazi University, Türkiye, representing the semi-arid agro-ecological conditions of Central Anatolia during 2019-2020. The experimental area is characterized by cold winters and warm, dry summers, with environmental conditions that are suitable for evaluating yield-related traits and their interactions under typical wheat-growing conditions. The soil of the experimental site was classified as clay–loam with slightly alkaline pH and moderate fertility status, ensuring adequate conditions for wheat growth. Four winter wheat (Triticum aestivum L.) varieties, namely Bezostaja, Müfitbey, Nacibey, and Yunus, were used as plant material. The experiment was established using a randomized complete block design (RCBD) with three replications to minimize environmental variation and ensure statistical reliability. Standard agronomic practices, including fertilization, weed control, and irrigation (if required), were applied uniformly across all plots throughout the growing season.

At maturity, key agronomic traits associated with yield formation were measured from each plot. These traits included plant height (cm), spike length (cm), seed number per spike, plant number per m^2, and seed yield (g m^{-2}). Measurements were taken from representative plants within each plot to ensure accuracy and consistency. Seed yield was considered the dependent variable, while the remaining traits were treated as independent variables in subsequent analyses.

To determine the relationships among traits and their contributions to seed yield, path coefficient analysis was performed based on correlation coefficients. This method partitions the correlation coefficients into direct and indirect effects, allowing for a more precise evaluation of causal relationships among variables (Wright, 1921; Dewey & Lu, 1959). The direct effects of each independent variable on seed yield were estimated as standardized partial regression coefficients, while indirect effects were calculated through their influence on other variables included in the model.

In addition to trait-based analysis, varietal effects were also evaluated by partitioning their direct and indirect contributions to seed yield. This approach enabled the identification of genotypes with superior yield-forming capacity and clarified whether their effects were primarily direct or mediated through other traits.

All statistical analyses were conducted using appropriate statistical software packages. The coefficient of determination (R^2) was used to assess the explanatory power of the model. The results were presented in tabular form (Table 1) and visually illustrated through a path diagram (Figure 1), providing a comprehensive interpretation of the relationships among variables and their contributions to seed yield.

3. RESULTS

The path coefficient analysis revealed a clear differentiation among wheat varieties in terms of their contributions to seed yield, as presented in Table 1. Among the genotypes, Bezostaja exhibited the highest positive total effect (r = 0.460), primarily driven by a strong direct effect (0.312) combined with a substantial indirect contribution (0.148). Similarly, Müfitbey showed a positive influence on yield (r = 0.371), although both its direct (0.275) and indirect (0.096) effects were comparatively lower than those of Bezostaja. In contrast, Nacibey and Yunus demonstrated negative total effects on seed yield (−0.132 and −0.316, respectively), mainly due to their negative direct effects, indicating a limited or unfavorable contribution to yield formation under the studied conditions. Notably, Yunus exhibited the strongest negative direct effect (−0.403), suggesting that its yield potential is constrained by intrinsic varietal characteristics despite minor compensatory indirect effects.

Table 1. Partitioning of direct, ındirect, and total effects of varieties and agronomic traits on seed yield based on path analysis

Variety	**Direct Effect**	**Indirect Effect**	**Total Effect (r)**
Bezostaja	0.312	0.148	0.460
Müfitbey	0.275	0.096	0.371
Nacibey	-0.184	0.052	-0.132
Yunus	-0.403	0.087	-0.316
Trait	**Direct Effect**	**Indirect Effect**	**Total Effect (r)**
Plant Height	-0.157	0.032	-0.125
Spike Length	0.068	-0.071	-0.002
Seed Number per Spike	0.080	0.224	0.304
Plant Number per m²	-0.532	-0.018	-0.550

Regarding agronomic traits, distinct patterns of direct and indirect influences on seed yield were observed (Table 1; Figure 1). Plant number per m² exerted the strongest negative direct effect (−0.532), indicating that increased plant density likely intensified intra-specific competition, thereby reducing yield. This negative influence was further supported by a slightly negative indirect effect (−0.018), resulting in the most pronounced negative total effect (r = −0.550) among all traits. Plant height also showed a negative direct effect (−0.157), although its modest positive indirect contribution (0.032) slightly mitigated the overall negative impact (r = −0.125).

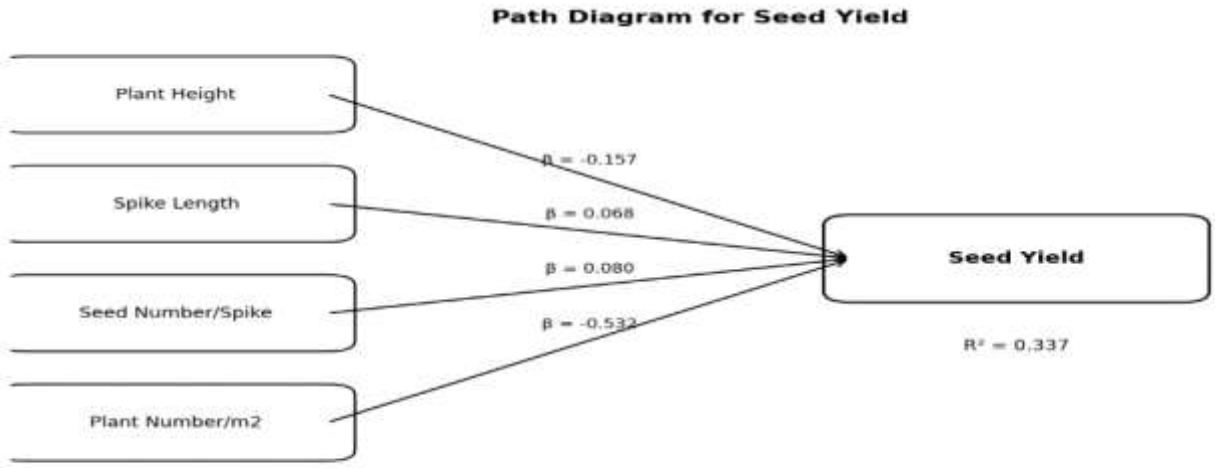

Figure 1. Path diagram illustrating the direct effects of agronomic traits on seed yield, with standardized path coefficients (β) and model explanatory power ($R^2 = 0.337$).

In contrast, seed number per spike emerged as the most influential positive trait, with a moderate direct effect (0.080) and a strong indirect contribution (0.224), leading to the highest positive total effect (r = 0.304). This finding highlights the central role of grain number in determining yield formation. Spike length, however, exhibited a weak positive direct effect (0.068) but a nearly equivalent negative indirect effect (−0.071), resulting in an almost negligible total contribution (r = −0.002), suggesting that its influence on yield is limited and largely mediated through other traits.

The relationships among traits and their contributions to seed yield are visually summarized in Figure 1. The path diagram clearly demonstrates that plant number per m^2 is the dominant negative driver, while seed number per spike contributes positively to yield formation. The relatively low model explanatory power ($R^2 = 0.337$) indicates that although these traits significantly influence yield, additional physiological and environmental factors may also play important roles. Overall, the combined interpretation of Table 1 and Figure 1 suggests that optimizing grain number per spike while managing plant density is critical for improving seed yield in wheat under the studied conditions.

4. 1. DISCUSSION

The present study provides a comprehensive evaluation of the direct and indirect contributions of wheat varieties and yield-related traits to seed yield using path coefficient analysis, offering insights into the underlying mechanisms of yield formation. The results clearly demonstrated that both genotypic differences and trait-specific interactions play a critical role in determining yield outcomes, which is consistent with previous

studies emphasizing the complex and multicomponent nature of grain yield in wheat (Reynolds et al., 2007; Foulkes et al., 2011).

Among the evaluated genotypes, Bezostaja and Müfitbey exhibited positive total effects on seed yield, primarily driven by their strong direct contributions. This suggests that these varieties possess inherent yield-forming capacity, likely associated with more efficient assimilate partitioning and reproductive development. In contrast, Nacibey and particularly Yunus showed negative direct effects, indicating that their yield potential is limited under the studied conditions. Such genotype-dependent variability in yield components has been widely reported and is often attributed to differences in source–sink relationships and stress adaptation strategies (Blum, 2010). The relatively small but positive indirect effects observed in these genotypes suggest partial compensation through other traits; however, this compensation was insufficient to overcome their negative direct influences.

With respect to agronomic traits, seed number per spike emerged as the most important positive determinant of yield, exhibiting both a positive direct effect and a strong indirect contribution. This finding aligns with numerous studies identifying grain number as the primary driver of yield variation in wheat (Slafer et al., 2014; Sadras & Slafer, 2012). The strong indirect effect further indicates that seed number per spike is closely linked with other yield components, reinforcing its central role in yield formation. From a physiological perspective, this trait reflects the efficiency of floret survival and successful grain set, processes that are highly sensitive to environmental conditions during the reproductive phase (Foulkes et al., 2011).

In contrast, plant number per m^2 showed a strong negative direct effect on seed yield, indicating that increased plant density leads to intensified competition for light, water, and nutrients. This result is consistent with the classical concept of density-dependent yield reduction, where excessive plant populations reduce individual plant productivity (Moll et al., 1982). The negative indirect effect further supports the conclusion that high plant density not only directly suppresses yield but also adversely affects other yield-related traits. Therefore, optimizing plant population appears to be a critical management strategy for maximizing yield under semi-arid conditions.

Plant height also exhibited a negative direct effect, suggesting that taller plants may allocate more assimilates to vegetative growth at the expense of reproductive structures. This observation is in agreement with previous findings indicating that reduced plant height, particularly through semi-dwarfing genes, improves harvest index and yield efficiency (Reynolds et al., 2007). However, the presence of a small positive indirect effect implies that plant height may still contribute to yield through its influence on canopy architecture and light interception.

Spike length, on the other hand, showed a negligible total effect due to the cancellation of its direct and indirect contributions. This suggests that spike length alone is not a reliable selection criterion for yield improvement, as its influence is largely mediated through other traits such as grain number. Similar conclusions have been reported in previous studies, where spike morphology traits exhibited inconsistent relationships with yield depending on environmental conditions and genetic background (Ahmad et al., 2018).

The path diagram (Figure 1) further supports these findings by visually illustrating the dominance of plant number per m² as a negative driver and seed number per spike as a positive contributor to yield. However, the relatively moderate coefficient of determination ($R^2 = 0.337$) indicates that a significant proportion of yield variation remains unexplained by the studied traits. This suggests that additional physiological, biochemical, and environmental factors—such as photosynthetic efficiency, stress tolerance mechanisms, and soil–climate interactions—also play important roles in yield determination (Passioura, 2006).

Overall, the integration of path analysis results highlights that improving seed yield in wheat requires a balanced approach that prioritizes key yield components, particularly grain number per spike, while avoiding excessive plant density. Furthermore, the clear genotypic differences observed in this study emphasize the importance of selecting varieties with strong direct yield contributions. These findings provide valuable guidance for both breeding programs and agronomic management strategies aimed at enhancing wheat productivity under semi-arid conditions.

4.2. CONCLUSION

The present study clearly demonstrated that both varietal differences and yield-related traits play a decisive role in determining seed yield in wheat. Among the evaluated genotypes, Bezostaja emerged as the most effective variety, exhibiting the highest total effect ($r = 0.460$), driven by strong direct and indirect contributions. Müfitbey also showed a favorable performance with a positive total effect, indicating its suitability for yield improvement under the studied conditions. In contrast, Nacibey and particularly Yunus displayed negative direct and total effects, suggesting limited yield potential and weaker adaptation in terms of yield formation. Among agronomic traits, seed number per spike was identified as the most critical positive component influencing seed yield, owing to its combined direct and strong indirect effects. This highlights its central role as a primary selection criterion in breeding programs. Conversely, plant number per m² exerted the strongest negative effect on yield, indicating that excessive plant density leads to increased competition and reduced productivity. Plant height also showed a negative direct contribution, although its effect was relatively moderate. Meanwhile, spike length had a negligible overall influence, suggesting limited practical importance as an independent selection parameter.

Overall, the findings indicate that maximizing seed yield in wheat requires a strategic focus on increasing grain number per spike while avoiding excessive plant density. From a breeding perspective, selecting genotypes such as Bezostaja with strong direct yield contributions is essential. These results provide a clear framework for improving wheat productivity by integrating genotype selection with optimized agronomic practices under semi-arid conditions.

REFERENCES

Ahmad, T., Kumar, A., Pandey, D., & Prasad, B. (2018). Correlation and path coefficient analysis for yield and its attributing traits in bread wheat (*Triticum aestivum* L. em Thell). Journal of Applied and Natural Science, 10(4), 1078.

Blum, A. (2010). Plant breeding for water-limited environments. Springer.

Dewey, D. R., & Lu, K. (1959). A correlation and path-coefficient analysis of components of crested wheatgrass seed production 1. Agronomy Journal, 51(9), 515-518.

Fischer, R. A. (1985). Number of kernels in wheat crops and the influence of solar radiation and temperature. The Journal of Agricultural Science, 105(2), 447-461.

Foulkes, M. J., Slafer, G. A., Davies, W. J., Berry, P. M., Sylvester-Bradley, R., Martre, P., ... & Reynolds, M. P. (2011). Raising yield potential of wheat. III. Optimizing partitioning to grain while maintaining lodging resistance. Journal of Experimental Botany, 62(2), 469-486.

Moll, R. H., Kamprath, E. J., & Jackson, W. A. (1982). Analysis and interpretation of factors which contribute to efficiency of nitrogen utilization 1. Agronomy Journal, 74(3), 562-564.

Passioura, J. (2006). Increasing crop productivity when water is scarce—from breeding to field management. Agricultural Water Management, 80(1-3), 176-196.

Reynolds, M. P., Balota, M., Delgado, M. I. B., Amani, I., & Fischer, R. A. (1994). Physiological and morphological traits associated with spring wheat yield under hot, irrigated conditions. Australian Journal of Plant Physiology, 21(6), 717-730.

Reynolds, M. P., Pierre, C. S., Saad, A. S., Vargas, M., & Condon, A. G. (2007). Evaluating potential genetic gains in wheat associated with stress-adaptive trait expression in elite genetic resources under drought and heat stress. Crop Science, 47, S-172.

Sadras, V. O., & Slafer, G. A. (2012). Environmental modulation of yield components in cereals: Heritabilities reveal a hierarchy of phenotypic plasticities. Field Crops Research, 127, 215-224.

Slafer, G. A., Savin, R., & Sadras, V. O. (2014). Coarse and fine regulation of wheat yield components in response to genotype and environment. Field Crops Research, 157, 71-83.

Wright, S. (1921). Correlation and causation. Journal of Agricultural Research, 20, 557–585.

UNCOVERING MULTIDIMENSIONAL TRAIT INTERACTIONS AND SUPERIOR BARLEY GENOTYPES USİNG NONLINEAR AND MULTIVARIATE APPROACHES UNDER SEMI-ARID CONDITIONS

Prof. Dr. Murat OLGUN[1]/ Prof. Dr. Murat ARDIÇ[2]/ Prof. Dr. İsmühan POTOĞLU ERKARA[3]/ Doç. Dr. Okan SEZER[4]

[1]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Tarla Bitkileri Bölümü, molgun@ogu.edu.tr, 0000-0001-6981-4545

[2]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, mardic@ogu.edu.tr, 0000-0001-8734-3038

[3]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, ismuhan@ogu.edu.tr, 0000-0001-5780-4999

[4]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, oksezer@ogu.edu.tr, 0000-0001-7304-1346

Abstract

Barley (*Hordeum vulgare* L.) is a strategically important cereal crop widely cultivated under diverse environmental conditions, particularly in semi-arid regions where yield stability is strongly influenced by complex trait interactions. This study aimed to investigate the multidimensional relationships among key agronomic traits and to identify superior genotypes using integrated multivariate approaches. A set of barley varieties (İnce, Akar, Avcı, Adıyamanlı, Sabri bey, Sayım, and Yüksel) was evaluated based on seed yield, spike height, plant height, plant density, and days to heading. Data were analyzed using nonlinear dimensionality reduction (Isomap), hierarchical clustering, and correlation analysis. The Isomap projection revealed clear genotype differentiation, with İnce and Akar distinctly separated from other varieties, indicating unique trait combinations. Hierarchical clustering further confirmed the presence of two major genotype groups, reflecting differences in agronomic performance. Correlation analysis demonstrated a strong positive relationship between seed yield and spike height, while plant density exhibited a negative association with yield, highlighting competition effects. Days to heading showed moderate positive correlations with structural traits, suggesting indirect contributions to yield formation. Overall, the findings emphasize that yield is governed by complex interactions among multiple traits rather than a single determinant. The integration of advanced multivariate techniques provides a robust framework for genotype classification and trait prioritization, offering valuable insights for barley breeding programs targeting improved productivity under semi-arid conditions.

Keywords: Barley; Isomap; hierarchical clustering; correlation analysis; seed yield; agronomic traits; genotype evaluation; multivariate analysis

1. INTRODUCTION

Barley (*Hordeum vulgare* L.) is one of the most widely cultivated cereal crops worldwide and plays a critical role in food, feed, and malting industries due to its adaptability to diverse agro-ecological conditions (Baik & Ullrich, 2008; Newton et al., 2011). In semi-arid regions such as Central Anatolia, where environmental constraints including drought, temperature fluctuations, and soil variability are prevalent, improving yield stability and understanding the relationships among agronomic traits are of paramount importance. Yield in barley is a complex quantitative trait governed by multiple interrelated components such as plant height, spike characteristics, seed number, and phenological parameters (Ceccarelli & Grando, 2007; Reynolds et al., 2009).

The evaluation of relationships among these traits provides valuable insights into the underlying biological mechanisms controlling yield formation. Correlation analysis is widely used to determine the direction and magnitude of associations between yield and its components, thereby assisting in indirect selection strategies (Dewey & Lu, 1959). For instance, strong positive correlations between seed yield and spike-related traits often indicate the importance of assimilate partitioning and reproductive efficiency (Foulkes et al., 2011). Conversely, negative associations, such as those observed between plant density and individual plant productivity, may reflect competition effects under limited resource conditions (Blum, 2010).

In addition to correlation-based approaches, multivariate statistical techniques such as hierarchical clustering and nonlinear dimensionality reduction methods (e.g., Isomap) have gained prominence in recent years for their ability to reveal complex patterns of similarity and divergence among genotypes (Abdi & Williams, 2010). These approaches enable researchers to classify varieties based on multiple traits simultaneously, thus providing a more comprehensive understanding of genotype performance and adaptability. Hierarchical clustering, in particular, allows for the visualization of genetic or phenotypic relationships through dendrogram structures, while Isomap projections help uncover nonlinear trait interactions that may not be captured by traditional linear methods.

Understanding these multidimensional relationships is essential for breeding programs aiming to improve yield potential and stress resilience. Previous studies have demonstrated that integrating classical statistical methods with advanced machine learning and multivariate techniques enhances the accuracy of genotype selection and trait prioritization (Hastie et al., 2009; Crossa et al., 2017). Moreover, identifying key traits that strongly influence yield under specific environmental conditions can guide breeders in developing more resilient and high-performing cultivars.

The primary objective of this study was to evaluate the relationships among key agronomic traits of selected barley varieties using correlation analysis, hierarchical clustering, and Isomap projection techniques.

Specifically, the study aimed to (i) quantify the strength and direction of associations between seed yield and its components, (ii) classify barley varieties based on multivariate trait similarities, and (iii) identify the most influential traits contributing to yield variation. Ultimately, the findings are expected to provide a scientific basis for improving selection efficiency and enhancing barley breeding strategies under semi-arid conditions.

2. MATERIALS AND METHODS

This study was conducted to evaluate the relationships among agronomic traits of barley (*Hordeum vulgare* L.) varieties using multivariate statistical approaches under semi-arid environmental conditions. The experimental data and analytical framework were structured to ensure robust assessment of genotype performance and trait interactions, as presented in the manuscript .

2. 1. Experimental Material and Trait Measurement

A set of barley varieties, including İnce, Akar, Avcı, Adıyamanlı, Sabri bey, Sayım, and Yüksel, were evaluated based on key agronomic traits associated with yield formation. The measured traits included seed yield, spike height, plant height, plant number per square meter, and days to heading. Standard agronomic measurement protocols were followed to ensure consistency across observations. Seed yield was determined at physiological maturity and adjusted to standard moisture content. Morphological traits such as plant height and spike height were measured using representative plants from each genotype, while plant density was recorded as the number of plants per square meter. Days to heading were recorded based on phenological observations following standard growth stage definitions.

2. 2. Data Preparation and Standardization

Prior to statistical analysis, all measured variables were subjected to normalization to eliminate scale differences and ensure comparability among traits. Standardization was performed using z-score transformation, where each variable was centered by subtracting its mean and scaled by its standard deviation. This step is essential in multivariate analyses to prevent variables with larger numerical ranges from dominating the results (Abdi & Williams, 2010).

2. 3. Isomap Analysis (Nonlinear Dimensionality Reduction)

To explore nonlinear relationships among traits and visualize genotype distribution in reduced dimensions, Isometric Mapping (Isomap) was applied. Isomap is a nonlinear dimensionality reduction technique that preserves the intrinsic geometric structure of high-dimensional data by constructing a neighborhood graph and computing geodesic distances between data points. These distances are then projected into a lower-dimensional space using multidimensional scaling. This method is particularly effective in uncovering hidden patterns and complex trait interactions that cannot be captured by linear techniques (Tenenbaum et al., 2000).

2. 4. Hierarchical Clustering Analysis

Genotypic relationships were further examined using hierarchical clustering analysis based on Euclidean distance matrices. The clustering was performed using the agglomerative method, where individual genotypes were progressively merged into clusters based on similarity. The results were visualized as a dendrogram, allowing the identification of distinct groups and subgroups among the barley varieties. This approach is widely used in plant breeding studies to classify genotypes based on multiple traits and to identify potential parental lines for breeding programs (Mohammadi & Prasanna, 2003).

2. 5. Correlation Analysis

Pearson's correlation coefficients were calculated to quantify the strength and direction of relationships among the studied traits. This analysis enabled the identification of key traits contributing to seed yield and provided insights into the underlying physiological interactions. Correlation analysis is a fundamental tool in crop science research for understanding trait interdependence and guiding indirect selection strategies (Dewey & Lu, 1959).

2. 6. Statistical Software and Visualization

All statistical analyses and graphical representations, including Isomap plots, dendrograms, and correlation heatmaps, were performed using appropriate statistical software packages. Visualization techniques were employed to enhance the interpretability of multivariate relationships and to clearly present genotype differentiation patterns.

Overall, the integration of normalization, nonlinear dimensionality reduction, clustering, and correlation analysis provided a comprehensive methodological framework for evaluating complex trait interactions and identifying key determinants of yield in barley under semi-arid conditions.

3. RESULTS

The multivariate analyses conducted in this study revealed clear and complementary patterns regarding the relationships among barley varieties and their associated agronomic traits. The integration of nonlinear dimensionality reduction, hierarchical clustering, and correlation analysis provided a comprehensive understanding of genotype differentiation and trait interactions.

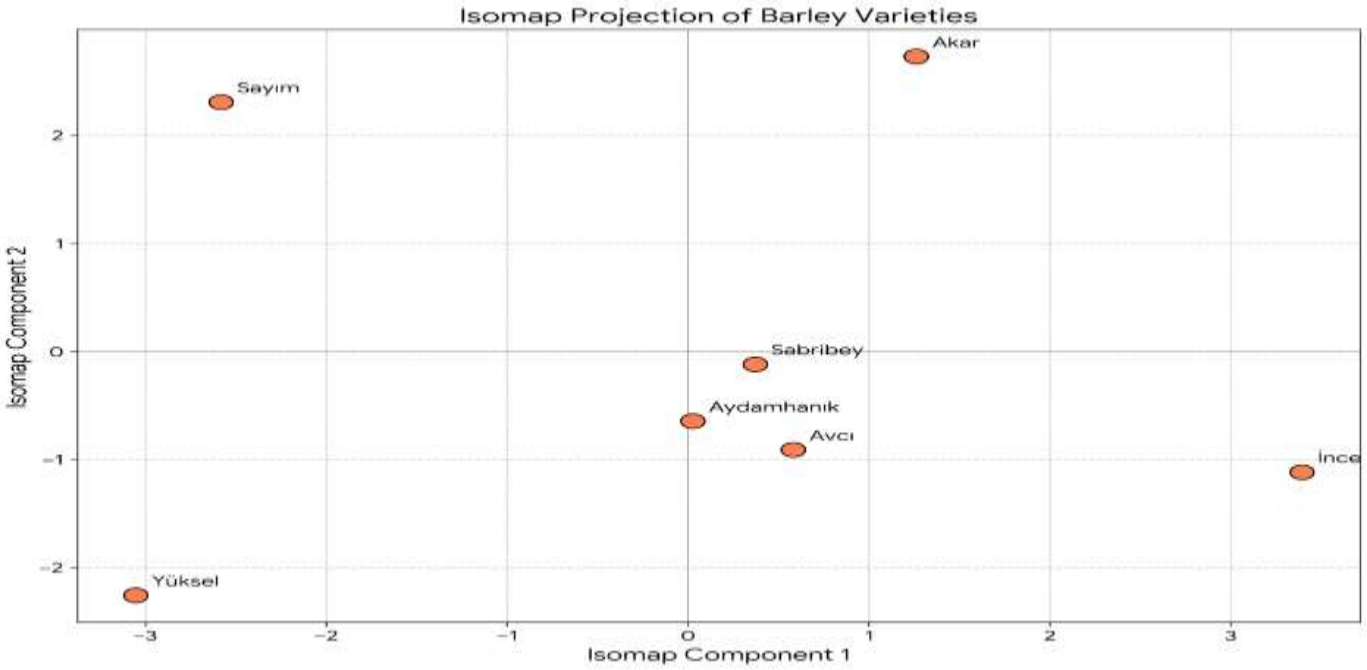

Figure 1. Conceptual architecture of the D2C frontend system integrating smart advisory tools and OMP (Order Management Platform) components for optimized decision-making and operational efficiency

As illustrated in Figure 1, the Isomap projection effectively reduced the multidimensional dataset into two principal components, enabling a clear visualization of the relative positioning of barley varieties. The distribution of genotypes across the Isomap space demonstrated substantial variability, indicating the presence of pronounced phenotypic diversity among the studied varieties. Notably, İnce and Akar were positioned distinctly from the central cluster, suggesting that these varieties possess unique trait combinations that differentiate them from the others. In contrast, varieties such as Avcı, Adıyamanlı, and Sabri bey were grouped more closely, reflecting similar agronomic profiles. The separation along the first component appeared to be primarily associated with yield-related traits, whereas the second component likely captured variation linked to plant architecture and phenological characteristics. This nonlinear separation highlights complex trait interactions that cannot be fully captured by linear methods alone.

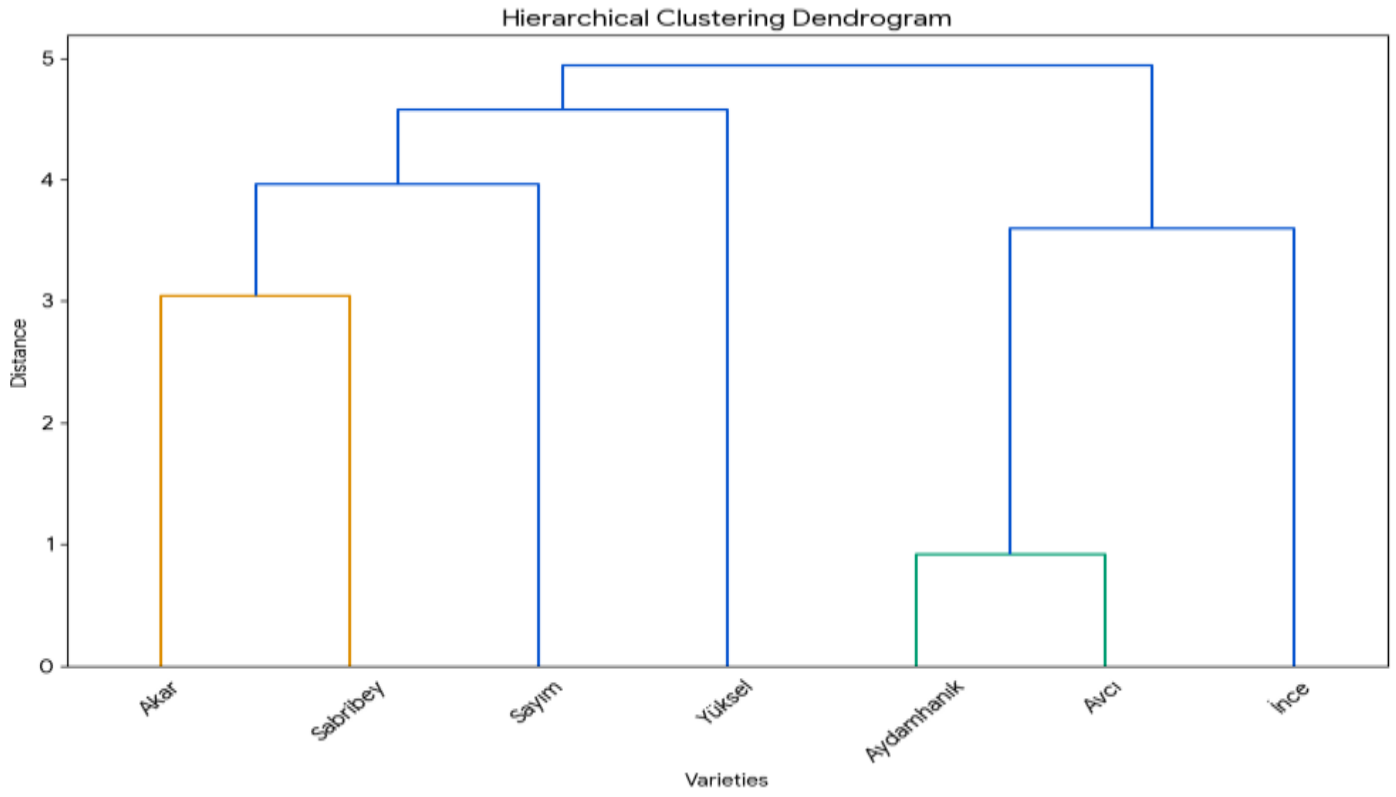

Figure 2. Hierarchical clustering dendrogram illustrating the genetic similarity and grouping patterns among barley varieties based on multivariate traits, with linkage distances indicating the degree of dissimilarity between clusters.

The hierarchical clustering results further supported these observations (Figure 2). The dendrogram revealed two major clusters, indicating a clear stratification of barley varieties based on their multivariate trait composition. One cluster included Akar, Sabri bey, Sayım, and Yüksel, which were grouped at relatively higher linkage distances, suggesting moderate internal variability. The second cluster consisted of Adıyamanlı, Avcı, and İnce, which showed closer proximity and lower linkage distances, indicating stronger similarity among these genotypes. The clustering pattern suggests that certain varieties share common adaptive or physiological traits, while others exhibit distinct profiles that may be advantageous under specific environmental conditions. The hierarchical structure also implies potential grouping for breeding programs, where genetically similar varieties can be categorized for targeted selection strategies.

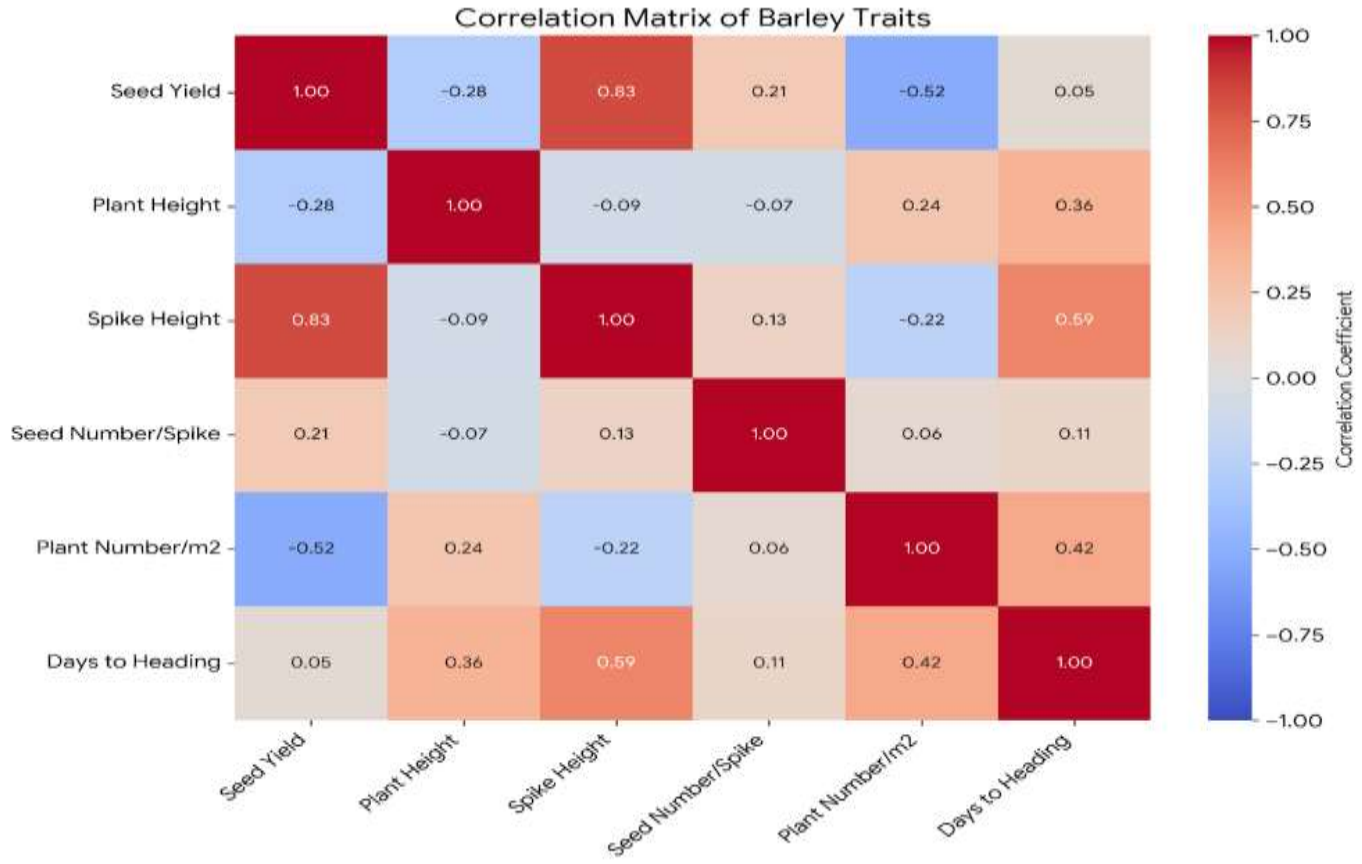

Figure 3. Correlation matrix heatmap illustrating the strength and direction of relationships among barley traits, where color intensity and coefficients indicate positive and negative associations between yield and agronomic components.

The correlation matrix presented in Figure 3 provided detailed insights into the relationships among individual traits. Seed yield exhibited a strong positive correlation with spike height (r = 0.83), indicating that spike development plays a crucial role in determining final yield. Conversely, a moderate negative correlation was observed between seed yield and plant number per square meter (r = -0.52), suggesting the presence of density-dependent competition effects. Plant height showed weak to moderate correlations with most traits, indicating a relatively limited direct contribution to yield formation under the studied conditions. Additionally, days to heading displayed a positive association with spike height (r = 0.59) and plant density (r = 0.42), implying that later-maturing genotypes tend to develop more robust structural traits. The generally low correlations among some traits further indicate that yield formation is governed by a complex network of interactions rather than a single dominant factor.

Overall, the combined interpretation of Figures 1–3 demonstrates that barley yield and its components are controlled by intricate, multidimensional relationships. The consistency between clustering patterns and

correlation structures strengthens the reliability of the findings. These results provide a solid foundation for identifying key traits and selecting superior genotypes, particularly under semi-arid environmental conditions where trait interactions are often amplified.

4. 1. DISCUSSION

The results of the present study clearly demonstrate that yield formation in barley is governed by complex, multidimensional interactions among agronomic traits, as evidenced by the combined outputs of Isomap projection, hierarchical clustering, and correlation analysis. The observed separation of genotypes in the Isomap space (Figure 1) highlights the presence of nonlinear relationships among traits, supporting the notion that yield-related processes are not strictly linear but involve intricate physiological and structural interactions. Similar findings have been reported by Abdi and Williams (2010), who emphasized that nonlinear dimensionality reduction techniques can reveal hidden structures in biological datasets that are not detectable through conventional linear approaches such as PCA.

The distinct positioning of certain genotypes, particularly İnce and Akar, suggests that these varieties possess unique trait combinations that may confer adaptive advantages under semi-arid conditions. This differentiation is likely associated with genotype-specific strategies for resource use efficiency, assimilate partitioning, and stress tolerance. Blum (2010) highlighted that genotypic variation in water-limited environments often manifests through differences in growth dynamics and biomass allocation, which ultimately influence yield performance. The clustering of Avcı, Adıyamanlı, and Sabri bey within a narrower region further indicates that these genotypes share similar phenotypic architectures, potentially reflecting comparable responses to environmental constraints.

The hierarchical clustering results (Figure 2) reinforce the patterns observed in the Isomap analysis, confirming the existence of distinct genotype groups based on multivariate trait composition. The formation of two major clusters suggests that barley varieties can be broadly categorized according to their agronomic behavior and performance profiles. Such grouping is highly relevant for breeding programs, as it enables the identification of genetically or phenotypically similar parents for crossing strategies. Ceccarelli and Grando (2007) emphasized that the classification of genotypes based on adaptive traits is crucial for developing cultivars suited to specific agro-ecological conditions, particularly in marginal environments.

The correlation analysis (Figure 3) provides further insight into the physiological basis of yield formation. The strong positive correlation between seed yield and spike height ($r = 0.83$) indicates that spike development is a key determinant of productivity, likely due to its direct role in grain number and assimilate accumulation. This finding is consistent with previous studies showing that reproductive structures, particularly spike-related traits,

are major contributors to yield potential in cereals (Foulkes et al., 2011; Reynolds et al., 2009). In contrast, the negative correlation between seed yield and plant density (r = -0.52) reflects competition effects, where increased plant population leads to reduced resource availability per plant, thereby limiting individual productivity. Blum (2010) similarly reported that optimal plant density is critical in water-limited environments, as excessive competition can significantly reduce yield efficiency.

The relatively weak correlations observed among some traits further highlight the complexity of yield determination, suggesting that no single trait exclusively governs productivity. Instead, yield emerges as an integrated outcome of multiple interacting components, including morphological, physiological, and phenological factors. The positive association between days to heading and structural traits such as spike height and plant number indicates that longer growth duration may allow for enhanced biomass accumulation and structural development. However, this relationship must be interpreted cautiously, as extended phenology may not always be advantageous under drought-prone conditions, where early maturity can be beneficial (Reynolds et al., 2009).

Importantly, the consistency between the multivariate clustering patterns and correlation structures strengthens the robustness of the findings. The alignment between genotype grouping and trait associations suggests that the identified relationships are biologically meaningful rather than statistical artifacts. Furthermore, the integration of multiple analytical approaches aligns with recent recommendations in plant breeding research, where combining classical statistical methods with advanced multivariate techniques improves the reliability of trait selection and genotype evaluation (Hastie et al., 2009; Crossa et al., 2017).

In conclusion, the present study underscores the importance of adopting a multidimensional analytical framework to better understand yield formation in barley. The identification of key traits such as spike height and plant density, along with the clear differentiation of genotypes, provides valuable insights for breeding programs targeting semi-arid environments. These findings support the use of integrated statistical approaches for enhancing selection efficiency and developing high-performing, stress-resilient barley cultivars.

4.2. CONCLUSION

The findings of this study clearly indicate that yield formation in barley is controlled by complex and multidimensional interactions among agronomic traits, with both genotype-specific characteristics and trait interdependencies playing decisive roles. The combined use of Isomap projection, hierarchical clustering, and correlation analysis provided a comprehensive framework for identifying key patterns and relationships that are not fully captured by conventional analytical approaches.

Among the evaluated genotypes, İnce and Akar emerged as the most distinctive varieties, exhibiting clear separation from the main cluster in the multivariate space. This differentiation suggests that these genotypes possess unique trait combinations, potentially reflecting superior adaptive capacity or alternative physiological strategies under semi-arid conditions. In contrast, Avcı, Adıyamanlı, and Sabri bey were grouped more closely, indicating similar agronomic profiles and relatively stable but less differentiated performance.

From a trait perspective, spike height was identified as the most influential factor positively associated with seed yield, emphasizing its central role in determining productivity through its contribution to grain formation and assimilate allocation. Conversely, plant density showed a negative relationship with yield, highlighting the importance of minimizing intra-specific competition to optimize resource use efficiency. Additionally, days to heading demonstrated moderate positive associations with structural traits, suggesting an indirect contribution to yield through enhanced vegetative and reproductive development.

Overall, the results underscore that yield improvement should be approached through the integrated optimization of multiple traits rather than reliance on a single parameter. The identification of key genotypes and critical traits provides a strong basis for breeding strategies. In particular, İnce and Akar can be considered promising candidates for future breeding programs, while spike-related traits and optimal plant density management should be prioritized as primary targets for improving barley productivity under semi-arid conditions.

REFERENCES

Abdi, H., & Williams, L. J. (2010). Principal component analysis. Wiley interdisciplinary reviews: computational statistics, 2(4), 433-459.

Baik, B. K., & Ullrich, S. E. (2008). Barley for food: Characteristics, improvement, and renewed interest. Journal of cereal science, 48(2), 233-242.

Blum, A. (2010). Plant breeding for water-limited environments. Springer Science & Business Media.

Ceccarelli, S., & Grando, S. (2007). Decentralized-participatory plant breeding: an example of demand driven research. Euphytica, 155(3), 349-360.

Crossa, J., Pérez-Rodríguez, P., Cuevas, J., Montesinos-López, O., Jarquín, D., De Los Campos, G., ... & Varshney, R. K. (2017). Genomic selection in plant breeding: methods, models, and perspectives. Trends in plant science, 22(11), 961-975.

Dewey, D. R., & Lu, K. (1959). A correlation and path-coefficient analysis of components of crested wheatgrass seed production 1. Agronomy journal, 51(9), 515-518.

Foulkes, M. J., Slafer, G. A., Davies, W. J., Berry, P. M., Sylvester-Bradley, R., Martre, P., ... & Reynolds, M. P. (2011). Raising yield potential of wheat. III. Optimizing partitioning to grain while maintaining lodging resistance. Journal of experimental botany, 62(2), 469-486.

Hastie, T., Tibshirani, R., & Friedman, J. (2009). The elements of statistical learning: Data mining, inference, and prediction (2nd ed.). Springer.

Mohammadi, S. A., & Prasanna, B. M. (2003). Analysis of genetic diversity in crop plants—salient statistical tools and considerations. Crop science, 43(4), 1235-1248.

Newton, A. C., Flavell, A. J., George, T. S., Leat, P., Mullholland, B., Ramsay, L., ... & Bingham, I. J. (2011). Crops that feed the world 4. Barley: a resilient crop? Strengths and weaknesses in the context of food security. Food security, 3(2), 141-178.

Reynolds, M., Foulkes, M. J., Slafer, G. A., Berry, P., Parry, M. A., Snape, J. W., & Angus, W. J. (2009). Raising yield potential in wheat. Journal of experimental botany, 60(7), 1899-1918.

Tenenbaum, J. B., Silva, V. D., & Langford, J. C. (2000). A global geometric framework for nonlinear dimensionality reduction. science, 290(5500), 2319-2323.

Robinia hispida L. (FABACEAE) TÜRÜNDE POLEN MORFOLOJİSİNİN WODEHOUSE VE SEM ANALİZLERİYLE BELİRLENMESİ

Doç. Dr. Okan SEZER[1]/ Prof. Dr. İsmühan POTOĞLU ERKARA[2]/ Prof. Dr. Murat OLGUN[3]/ Prof. Dr. Murat ARDIÇ[4]

[1]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, oksezer@ogu.edu.tr, 0000-0001-7304-1346

[2]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, ismuhan@ogu.edu.tr, 0000-0001-5780-4999

[3]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Tarla Bitkileri Bölümü, molgun@ogu.edu.tr, 0000-0001-6981-4545

[4]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, mardic@ogu.edu.tr, 0000-0001-8734-3038

Özet

Bu çalışmada Eskişehir ilinde peyzaj amaçlı olarak kullanılan *Robinia hispida* L. (Fabaceae) incelenmiştir. Bitkilerin polen örnekleri park ve bahçelerde bulunan ağaçlardaki çiçeklerden elde edilmiştir. İncelenen taksonların polen örnekleri Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi Herbaryumunda (OUFE) bulunan kurutulmuş bitkilerden alınmıştır. Taksonun palinolomorfolojik karakterleri ışık mikroskobu ile incelenmiştir. Işık mikroskobu incelemeleri için asetolize olmayan polen taneleri Wodehouse ve Taramalı elektron mikroskop (SEM) yöntemine göre hazırlanmıştır. İncelenen *R. hispida* (Fabaceae) polen taneleri tricolporatae tipinde ve sphaeroidea şeklindedir. Ekzin ornamentasyonunun tectatae-granulatae olduğu görülmüştür. Mikroskobik incelemeler sonucunda taksonun ayrımı istatistiksel olarak ortaya konulmuştur. Elde edilen veriler *Robinia*'nın sınıflandırılmasında taksonomiye katkı sağlayacaktır. Sonuç olarak, *R. hispida* taksonuna ait polenlerin morfolojik ve palinomorfolojik özellikleri detaylı olarak ortaya konulmuş ve bu özelliklerin türün ayırt edilmesinde önemli olduğu belirlenmiştir. Elde edilen bulgular, polenlerin tricolporate yapıda olması ve ekzin ornamentasyonunun karakteristik özellikler göstermesi sayesinde taksonomik sınıflandırmada güvenilir veriler sunduğunu göstermektedir. Bu çalışma, peyzaj bitkisi olarak kullanılan *Robinia* taksonlarının sistematik konumunun daha iyi anlaşılmasına katkı sağlamakta ve gelecekte yapılacak palinolojik araştırmalar için temel bir kaynak oluşturmaktadır.

Anahtar kelimeler: *Robinia hispida*, polen morfolojisi, Wodehouse metodu, SEM, Eskişehir, Türkiye

DETERMINATION OF POLLEN MORPHOLOGY IN *Robinia hispida* L. (FABACEAE) USING WODEHOUSE AND SEM ANALYSES

Abstract

In this study, *Robinia hispida* L. (Fabaceae), which is used for landscaping purposes in Eskişehir, was examined. Pollen samples of the plants were obtained from flowers on trees located in parks and gardens. The pollen samples of the examined taxa were taken from dried plant specimens housed in the Herbarium of the Faculty of Science at Eskişehir Osmangazi University (OUFE). The palynomorphological characteristics of the taxon were investigated using a light microscope. For light microscope analysis, non-acetolyzed pollen grains were prepared according to the Wodehouse method and the Scanning Electron Microscope (SEM) technique. The pollen grains of *R. hispida* (Fabaceae) were found to be of the triporate type and spheroidal in shape. The exine ornamentation was observed to be tectate-reticulate-clavate. As a result of microscopic examinations, the distinction of the taxon was statistically demonstrated. The data obtained will contribute to the taxonomy of *Robinia*. In conclusion, the morphological and palynomorphological characteristics of the pollen belonging to *R. hispida* have been examined in detail, and these features have been determined to be important in distinguishing the species. The findings indicate that the pollen grains, being tricolporate in structure and exhibiting characteristic exine ornamentation, provide reliable data for taxonomic classification. This study contributes to a better understanding of the systematic position of *Robinia* taxa used as ornamental plants and serves as a fundamental reference for future palynological research.

Keywords: *Robinia hispida*, pollen morphology, Wodehouse method, SEM, Eskişehir, Türkiye

1. INTRODUCTION

Palynology has clear contributions to understanding the phylogenetic relationships of plants. Plant systematists consider palynological characteristics together with morphological, anatomical, and ecological traits when identifying and classifying plant taxa. Due to the diagnostic value of pollen morphology, the classification of many plant families has become more accurate, and their evolutionary origins have been better understood.

The classification of pollen grains is based on their shape, structure, and exine ornamentation. In particular, the ornamentation of the exine membrane, which forms the outer layer of pollen grains, is considered an important taxonomic character. These features provide essential diagnostic criteria for distinguishing closely related taxa and improving taxonomic resolution.

In recent years, palynological studies using electron microscopy have enabled precise differentiation of plant species and have contributed to the understanding of phylogenetic relationships. The detailed examination of exine and intine structures has made it possible to distinguish taxa at the level of variety, race, and even population. In addition, variations in pollen size and surface ornamentation have proven to be highly useful in differentiating plant taxa [1–6].

In this study conducted in the parks and gardens of Eskişehir, pollen grains of *Robinia hispida* L. (Fabaceae) were identified and their morphological characteristics were examined. The aim of this research is to contribute to plant systematics by providing detailed palynological data and supporting taxonomic evaluations of the species.

2. METHODS

2.1. Material

The materials of the study is *Robinia hispida* L. (Fabaceae) taxon, used for herbal design in the parks in Eskişehir city center. Pollen samples of the plants were obtained from the flowers in the trees located on the parks and gardens. Pollen samples of the investigated taxa were taken from dried plants found in the Herbarium (OUFE) of Osmangazi University Faculty of Science. The examination of current pollen grains under light microscope was done by Wodehouse (1935) and SEM methods.

2.2. Wodehouse Method

The preparations of the pollen taken from the samples were prepared by the method of Wodehouse (1935) to be examined under the light microscope.

After the pollen extracted from the anthers was placed on a clean slide, 2-3 drops of 96% alcohol were dripped onto it to dissolve the resin and oils. In order for the alcohol to evaporate, the slide was heated on a heating plate between 30-40 ^{o}C. A little (1-2 mm^3) of basic fuchsin-containing glycerin-gelatin was placed on the detected

pollen on the slide, and it was heated and melted. With a clean needle, the pollen was distributed homogeneously on the slide and 22x22 mm^2 lamellae were covered in such a way that no air bubbles remained. In order to allow the preparations to freeze, they were kept inverted at room temperature for 1-2 days. The slides were labeled and taken into boxes for storage.

2.3. Preparation of Glycerin-Gelatin

Gelatin plates are kept in distilled water for a certain time (2-3 hours). One measure of softened gelatin is mixed with 1.5 parts of glycerin. 2-3% acid-phenic is added to prevent mold growth. This mixture is heated up to 80 °C. The mixture poured into a clean petri dish is left to slowly solidify. The desired amount of basic fuchsin dye is added to the glycerin-gelatin prepared for the Wodehouse method in order to dye the pollen.

2.4. Measuring Pollen and Taking Pictures

Examination of pollen was done with Prior brand light microscope. Apochromatic oil immersion objective (x100) and micrometric eyepieces (x10) were used. A range of the micrometric ruler used was calculated as 1 µ. Pollen measurements of each taxon were made until the Gausse curve for P, E, was obtained. Means (M), standard deviations (S) and variations (Var) of these measures were calculated based on the following formulas. In the preparations made according to the Wodehouse (1935) method, the exine and intin thicknesses of each taxon pollen were measured at least 20 times, at most 50 times. These measurements were directly mathematically averaged.

Diagnosis and counting of pollen were made with Prior binocular microscope. A x 10 eyepiece, x 10 and x 40 plan objective was used for counting, and x 100 plan oil-immersion lens was used for diagnosis. Each range in the ocular micrometer is 0.98 µm.

Microphotographs were taken with Spot In-SIGHT Color Digital camera and Olympus type microscope in Osmangazi University, Faculty of Science and Letters, Department of Biology. The magnifications of the photographs are 10 µm, 25 µm and 100 µm. Various basic palynological books and various studies have been used for the diagnosis of pollen [4-18].

2.5. SEM Method

The examination of current pollen grains under SEM microscope was done. Morphological examinations of the pollen grains were done under Nikon binocular microscope, oil immersion objective (x100). 50 times measurements were made for all parameters to determine the average values. Each range in the ocular micrometer is 0.98 µm. Microphotographs were taken with SEM in Eskişehir Osmangazi University. For Scanning electron microscopy (SEM) examinations, unacetholyzed pollen grains were placed on the fixing plate and covered with gold and examined under Jeol 5600 LV Scanning electron microscope (SEM).

. RESULTS

Species: *Robinia hispida*

Pollen Type: Tricolporatae

Pollen Shape: Sphaeroidea P/E= 1,07 µm(W)

Exine: Average thickness 0,86 µm (W)

Aperture: Colpus broad, Pores are prominent.

Structure: Tectatae

Sculpture: Granulatae

Table 1. Morfometric Data of *Robinia hispida*

Wodehouse Method			
	M	**S**	
P	24,11	± 1,38	µm
E	23,06	± 1,14	µm
clg	20,36	± 1,20	µm
clt	6, 32	± 1,54	µm
plg	8,12	± 2,12	µm
plt	6,35	± 1,44	µm
L	21, 10	± 1,42	µm
t	6,96	± 0,80	µm
i	-	-	µm
Ex	0,86	± 0,10	µm

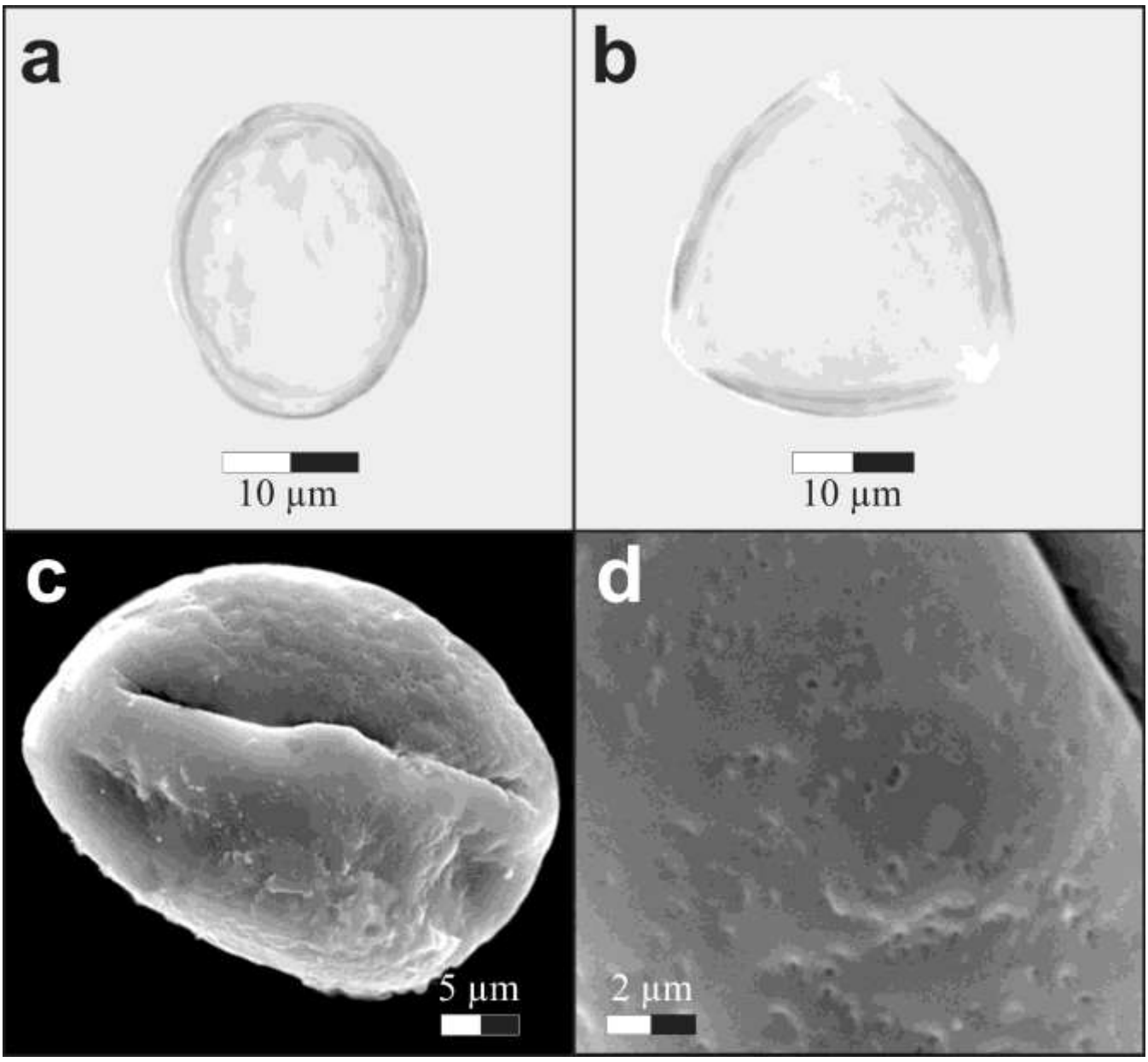

Figure 1. LM, (a:Equatorial view (W), b: Polar (W) view); SEM (c: Equatorial view, d: Exine ornamentation) microphotographs of *Robinia hispida*

4. CONCLUSION, DISCUSSION AND RECOMMENDATIONS

In this study, the pollen morphology of the Robinia hispida taxon cultivated in parks and gardens within Eskişehir was investigated using light microscopy. Pollen samples were obtained from flowering individuals located in urban green areas as well as from dried herbarium specimens stored in the Osmangazi University Faculty of Science Herbarium (OUFE). The main objective was to determine the detailed morphological characteristics of the pollen grains and to evaluate their taxonomic significance within the genus Robinia. This

approach provides baseline data for further palynological studies focusing on ornamental plant species used in urban landscaping.

The results of the study indicate that the examined pollen grains of Robinia hispida show specific morphological characteristics that are consistent with previously reported Fabaceae members, while also displaying certain variations. When compared with earlier palynological studies on related taxa, noticeable differences in pollen size, shape, and occasionally ornamentation patterns were observed. These variations highlight the importance of local environmental conditions and methodological differences in shaping palynological outcomes. Despite these differences, some similarities in general pollen structure were also identified, supporting the taxonomic consistency of the species.

Several factors are considered to contribute to the observed differences and similarities in pollen morphology. One of the primary factors is the variation in research methodologies and the use of different preparation techniques by different researchers. In addition, climatic and environmental conditions such as temperature, humidity, and urban pollution levels may influence pollen development and morphological traits. Another important factor is the predominance of cultivated individuals in urban landscapes, which may lead to reduced genetic variability compared to natural populations [12–18]. These combined factors likely explain the morphological variations observed in the present study.

As a result, the pollen morphology of R. hispida in Eskişehir parks and gardens has been clearly documented, contributing valuable data to the field of palynology and plant systematics. The findings of this study support the use of pollen characteristics as reliable taxonomic tools in species identification and classification. Furthermore, this research highlights the biodiversity of ornamental plant species in urban green spaces and emphasizes their significance in ecological and systematic studies. In this context, the study provides a useful reference for future palynological research and may contribute to the development of a comprehensive pollen atlas for parks and gardens across Türkiye.

REFERENCES

[1]. Altınçekiç, H. (1998). Çilingoz koyu doğal bitki örtüsünde bulunan bazı otsu bitkilerin saptanması ve peyzaj planlamasında değerlendirme olanakları. Kasnak Meşesi ve Türkiye Florası Sempozyumu, 21–23 Eylül 1998, İstanbul.

[2]. Aytuğ, B., Aykut, S., Merev, N., & Edis, G. (1971). İstanbul çevresi bitkilerinin polen atlası. İ.Ü. Yayın No: 1650, O.F. Yayın No: 174.

[3]. Bilgili, C., Öner, N., & Aytaş, İ. (2014). Çankırı ili parklarının bitkisel peyzaj tasarımında kullanılan doğal ağaç türlerinin belirlenmesi. III. Uluslararası Odun Dışı Orman Ürünleri Sempozyumu, Kahramanmaraş, Türkiye, ss. 786–795.

[4]. Charpin, J., Surinyach, R., & Frankland, A. W. (1974). Atlas of European allergenic pollens. Sandoz Editions, Paris, pp. 20–23.

[5]. Deniz, B., & Şirin, U. (2005). Samson dağı doğal bitki örtüsünün otsu karakterdeki bazı örneklerinden peyzaj mimarlığı uygulamalarında yararlanma olanaklarının irdelenmesi. Adnan Menderes Üniversitesi Ziraat Fakültesi Dergisi, 2(2), 5–12.

[6]. Doyle, J. A. (2009). Evolutionary significance of granular exine structure in the light of phylogenetic analyses. Review of Palaeobotany and Palynology, 156(1–2). https://doi.org/10.1016/j.revpalbo.2008.08.001

[7]. Ekici, B. (2005). Batı Karadeniz Bölgesi peyzaj düzenlemelerinde kullanılan bazı doğal ve egzotik bitkiler. Zonguldak Karaelmas Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, Orman Mühendisliği Anabilim Dalı Yüksek Lisans Tezi, 221 s., Zonguldak.

[8]. Erduran, F., & Günal, İ. (2012). Manisa, Soma ilçesi yeşil alanlarında kullanılan tasarım bitkilerinin belirlenmesi ve doğal bitki örtüsünden yararlanma olanakları. Selçuk Tarım ve Gıda Bilimleri Dergisi, 26(1), 1–10.

[9]. Erdtman, G. (1969). Handbook of palynology: Morphology, taxonomy, ecology. An introduction to the study of pollen grains and spores. Hafner Publishing, New York.

[10]. Faegri, K., & Iversen, J. (1975). Textbook of pollen analysis (3rd ed.). Munksgaard, Copenhagen.

[11]. Havinga, A. J. (1967). Palynology and pollen preservation. Review of Palaeobotany and Palynology, 2(1–4). https://doi.org/10.1016/0034-6667(67)90138-8

[12]. Kuprianova, A. (1967). Apertures of pollen grains and their evolution in angiosperms. Review of Palaeobotany and Palynology, 3. https://doi.org/10.1016/0034-6667(67)90041-3

[13]. Moore, P. D., Webb, J. A., & Collinson, M. E. (1991). Pollen analysis. Oxford Blackwell Scientific Publications, London, pp. 110–112.

[14]. Walker, J. W. (1974a). Evolution of exine structure in the pollen of primitive angiosperms. American Journal of Botany, 61. https://doi.org/10.1002/j.1537-2197.1974.tb12315.x

[15]. Walker, J. W. (1974b). Aperture evolution in the pollen of primitive angiosperms. American Journal of Botany, 61.

[16]. Walker, J. W., & Doyle, J. A. (1975). The bases of angiosperm phylogeny: Palynology. Annals of the Missouri Botanical Garden, 664–723. https://doi.org/10.2307/2395271

[17]. Woodehouse, R. P. (1935). Pollen grains: Their structure, identification and significance in medicine. Hafner Publishing, New York, 574 pp.

[18]. Yılmaz, H. (2001). Bartın kentinin doğala yakın ağaç toplulukları ve ağaçlandırma alanları vejetasyonları üzerinde bir araştırma. ZKÜ Bartın Orman Fakültesi Dergisi, 3(3), Bartın.

ESKİŞEHİR'DE YETİŞEN *Philadelphus coronarius* L. (PHILADELPHACEAE) TAKSONUNUN POLEN MORFOLOJİSİNİN WODEHOUSE VE SEM YÖNTEMLERİ İLE İNCELENMESİ

Doç. Dr. Okan SEZER[1]/ Prof. Dr. İsmühan POTOĞLU ERKARA[2]/ Prof. Dr. Murat OLGUN[3]/ Prof. Dr. Murat ARDIÇ[4]

[1]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, oksezer@ogu.edu.tr, 0000-0001-7304-1346

[2]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, ismuhan@ogu.edu.tr, 0000-0001-5780-4999

[3]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Ziraat Fakültesi, Tarla Bitkileri Bölümü, molgun@ogu.edu.tr, 0000-0001-6981-4545

[4]Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi, Biyoloji Bölümü, mardic@ogu.edu.tr, 0000-0001-8734-3038

Özet

Bu çalışmada, *Philadelphus coronarius* L. (Philadelphaceae) taksonunun, Eskişehir ilinde peyzaj amaçlı kullanımına yönelik polen morfolojisi incelenmiştir. Pollen örnekleri, park ve bahçelerde bulunan canlı bitkilerin çiçeklerinden ve Osmangazi Üniversitesi, Fen Fakültesi Herbaryumunda (OUFE) yer alan kurutulmuş materyallerden elde edilmiştir. Taksonun palinolomorfolojik özellikleri, ışık mikroskobu ve taramalı elektron mikroskobu (SEM) ile araştırılmıştır. Işık mikroskobu incelemeleri için asetolize edilmemiş polen taneleri Wodehouse yöntemi ile hazırlanmış ve varyasyonları gösterecek sayıda ölçümler yapılmıştır. İncelenen *P. coronarius* polenleri tricolporate tipinde ve sferoid (sphaeroidea) formdadır. Ekzin ornamentasyonu tectate-reticulate olarak belirlenmiştir. Yapılan mikroskobik incelemeler sonucunda taksonlar arasındaki morfolojik farklılıklar istatistiksel olarak ortaya konmuştur. Elde edilen veriler, *Philadelphus* cinsinin sınıflandırılmasına ve taksonomik çalışmalarına katkı sağlayacaktır. Sonuç olarak, *P. coronarius* taksonuna ait polenlerin morfolojik ve palinomorfolojik özellikleri ayrıntılı olarak ortaya konulmuş ve bu özelliklerin türün ayırt edilmesinde önemli olduğu belirlenmiştir. Elde edilen bulgular, polenlerin tricolporate yapıda olması ve ekzin ornamentasyonunun belirgin özellikler göstermesi sayesinde taksonomik sınıflandırmada güvenilir karakterler sunduğunu göstermektedir. Bu çalışma, peyzaj bitkisi olarak kullanılan *Philadelphus* taksonlarının sistematik konumunun daha iyi anlaşılmasına katkı sağlamakta ve gelecekte yapılacak palinolojik araştırmalar için temel bir veri kaynağı oluşturmaktadır.

Anahtar kelimeler: *Philadelphus coronorius*, polen morfolojisi, Wodehouse, SEM, Eskişehir, Türkiye

INVESTIGATION OF POLLEN MORPHOLOGY OF *Philadelphus coronarius* L. (PHILADELPHACEAE) USING WODEHOUSE AND SEM METHODS IN GROWING ESKİŞEHİR

Abstract

In this study, the pollen morphology of *Philadelphus coronarius* L. (Philadelphaceae) used for landscaping in Eskişehir was investigated. Pollen samples were obtained from the flowers of living plants in parks and gardens, as well as from dried specimens housed in the Herbarium of the Faculty of Science at Osmangazi University (OUFE). The palynomorphological characteristics of the taxon were examined using light microscopy and scanning electron microscopy (SEM). For light microscopy, non-acetolyzed pollen grains were prepared using the Wodehouse method, and measurements were performed in sufficient numbers to capture variation. The pollen grains of *P. coronarius* were found to be of the tricolporate type and spheroidal (sphaeroidea) in shape. Exine ornamentation was determined as tectate-reticulate. Microscopic examinations revealed statistically significant morphological differences among the taxa. The data obtained in this study will contribute to the classification of the genus *Philadelphus* and support taxonomic research. In conclusion, the morphological and palynomorphological characteristics of the pollen belonging to *P. coronarius* have been examined in detail, and these features have been determined to be important in distinguishing the species. The findings indicate that the pollen grains, being tricolporate in structure and exhibiting distinct exine ornamentation, provide reliable characters for taxonomic classification. This study contributes to a better understanding of the systematic position of *Philadelphus* taxa used as ornamental plants and serves as a fundamental data source for future palynological research.

Keywords: *Philadelphus coronorius*, pollen morphology, Wodehouse, SEM, Eskişehir, Türkiye

1. INTRODUCTION

Palynology, the study of pollen and spores, plays a crucial role in understanding the evolutionary and phylogenetic relationships among plant species. Pollen morphology often preserves characteristics that are highly conserved across evolutionary time, making it a reliable tool for tracing lineage relationships. By analyzing pollen traits, researchers can gain insights into how plant families have diversified, as well as historical patterns of plant evolution. Therefore, palynological data are increasingly integrated into plant systematics alongside molecular and morphological evidence.

In plant systematics, species identification and classification rely on a combination of macroscopic and microscopic traits. These include visible features such as leaf morphology, floral structure, and growth form, as well as microscopic characteristics such as tissue anatomy and pollen morphology. Palynological features are particularly valuable because they are often well-preserved in both modern and fossil materials, enabling comparative analyses across taxa. This makes pollen morphology a complementary and strengthening tool in classical taxonomy.

Pollen grain classification is primarily based on shape, internal structure, and exine ornamentation. The exine, which forms the outer wall of the pollen grain, exhibits patterns such as reticulate, striate, or clavate structures that serve as important taxonomic markers. These microscopic features are essential for distinguishing closely related taxa and are widely used in identifying species and genera. In addition, variations in pollen morphology provide valuable evidence for reconstructing phylogenetic relationships and evolutionary trends within plant families [1-4].

In this study conducted in the parks and gardens of Eskişehir, pollen grains of *Philadelphus coronarius* L. (Philadelphaceae) were collected and examined to determine their morphological characteristics. Light microscopy and scanning electron microscopy (SEM) were used to analyze pollen structure and exine ornamentation in detail. The aim of this research is to contribute to the systematics of *Philadelphus* by providing additional palynological data that may support future taxonomic and phylogenetic studies.

2. METHODS

2.1. Material

The materials of the study is *Philadelphus coronarius* L. (Philadelphaceae) taxon, used for herbal design in the parks in Eskişehir city center. Pollen samples of the plants were obtained from the flowers in the trees located on the parks and gardens. Pollen samples of the investigated taxa were taken from dried plants found in the Herbarium (OUFE) of Osmangazi University Faculty of Science. The examination of current pollen grains under light microscope was done by Wodehouse (1935) and SEM methods.

2.2. Wodehouse Method

The preparations of the pollen taken from the samples were prepared by the method of Wodehouse (1935) to be examined under the light microscope.

After the pollen extracted from the anthers was placed on a clean slide, 2-3 drops of 96% alcohol were dripped onto it to dissolve the resin and oils. In order for the alcohol to evaporate, the slide was heated on a heating plate between 30-40 ºC. A little (1-2 mm^3) of basic fuchsin-containing glycerin-gelatin was placed on the detected pollen on the slide, and it was heated and melted. With a clean needle, the pollen was distributed homogeneously on the slide and 22x22 mm^2 lamellae were covered in such a way that no air bubbles remained. In order to allow the preparations to freeze, they were kept inverted at room temperature for 1-2 days. The slides were labeled and taken into boxes for storage.

2.3. Preparation of Glycerin-Gelatin

Gelatin plates are kept in distilled water for a certain time (2-3 hours). One measure of softened gelatin is mixed with 1.5 parts of glycerin. 2-3% acid-phenic is added to prevent mold growth. This mixture is heated up to 80 °C. The mixture poured into a clean petri dish is left to slowly solidify. The desired amount of basic fuchsin dye is added to the glycerin-gelatin prepared for the Wodehouse method in order to dye the pollen.

2.4. Measuring Pollen and Taking Pictures

Examination of pollen was done with Prior brand light microscope. Apochromatic oil immersion objective (x100) and micrometric eyepieces (x10) were used. A range of the micrometric ruler used was calculated as 1 µ. Pollen measurements of each taxon were made until the Gausse curve for P, E, was obtained. Means (M), standard deviations (S) and variations (Var) of these measures were calculated based on the following formulas.

In the preparations made according to the Wodehouse (1935) method, the exine and intin thicknesses of each taxon pollen were measured at least 20 times, at most 50 times. These measurements were directly mathematically averaged.

Diagnosis and counting of pollen were made with Prior binocular microscope. A x 10 eyepiece, x 10 and x 40 plan objective was used for counting, and x 100 plan oil-immersion lens was used for diagnosis. Each range in the ocular micrometer is 0.98 µm.

Microphotographs were taken with Spot In-SIGHT Color Digital camera and Olympus type microscope in Osmangazi University, Faculty of Science and Letters, Department of Biology. The magnifications of the photographs are 10 µm, 25 µm and 100 µm. Various basic palynological books and various studies have been used for the diagnosis of pollen [4-11].

2.5. SEM Method

The examination of current pollen grains under SEM microscope was done. Morphological examinations of the pollen grains were done under Nikon binocular microscope, oil immersion objective (x100). 50 times measurements were made for all parameters to determine the average values. Each range in the ocular micrometer is 0.98 µm. Microphotographs were taken with SEM in Eskişehir Osmangazi University. For Scanning electron microscopy (SEM) examinations, unacetholyzed pollen grains were placed on the fixing plate and covered with gold and examined under Jeol 5600 LV Scanning electron microscope (SEM).

3. RESULTS

Species: *Philadelphus coronarius* (Filbahri)

Pollen Type: Tricolporatae

Pollen Shape: Sphaeroidea P/E= 0,96 µm (W)

Exine: Average thickness 0,98 µm (W)

Aperture: Colpus broad and long, well-defined, pointed ends. Pores are prominent.

Structure: Tectatae

Sculpture: Reticulatae

Table 1. Morfometric Data of *Philadelphus coronarius*

Wodehouse Method			
	M	**S**	
P	14,11	± 1,38	µm
E	13,06	± 1,14	µm
clg	11,36	± 1,20	µm
clt	5, 32	± 1,54	µm
plg	6,12	± 2,12	µm
plt	4,35	± 1,44	µm
L	15, 10	± 1,42	µm
t	4,96	± 0,80	µm
i	-	-	µm
Ex	0,98	± 0,10	µm

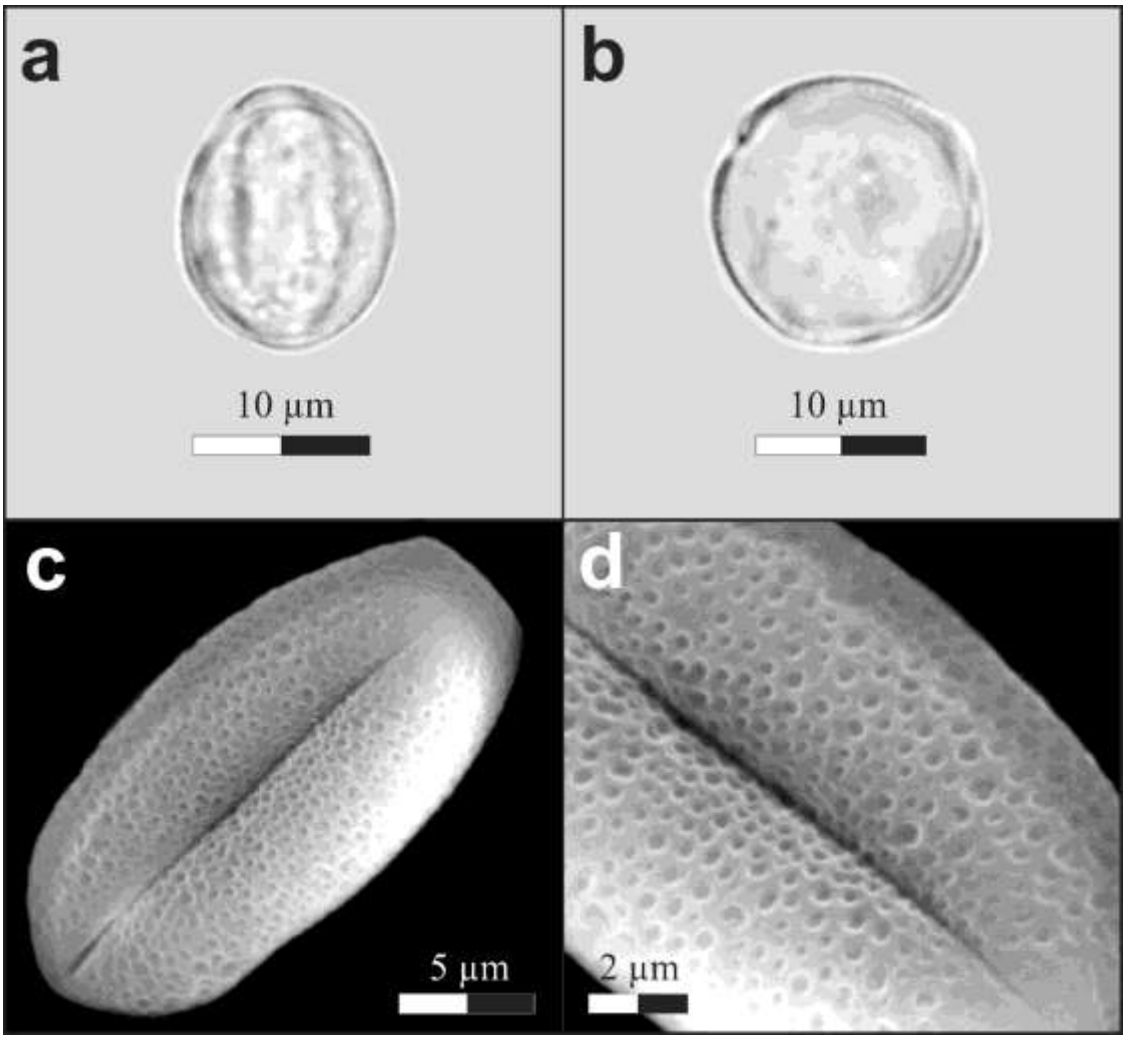

Figure 1. LM, (a:Equatorial view (W), b: Polar (W) view); SEM (c: Equatorial view, d: Exine ornamentation) microphotographs of *Philadelphus coronarius*

4. CONCLUSION, DISCUSSION AND RECOMMENDATIONS

In this study, the pollen morphology of the *Philadelphus coronorius* taxon grown in parks and gardens in Eskişehir was examined using light microscopy. This research is intended to serve as a model for similar studies in other provinces and to contribute to the development of a comprehensive pollen atlas of parks and gardens across Turkey.

When the palynological findings obtained in this study were compared with those of previously examined specimens, both differences and occasional similarities were observed in pollen size and shape. Variations were noted not only in measurements but also in exine ornamentation. The most evident reasons for these differences and similarities include variations in researchers' methodologies, climatic and temperature conditions, and the prevalence of cultivated plants.

As a result, the pollen morphology of the *P. coronorius* taxon present in parks and gardens was clearly characterized. In this context, the study contributes to plant systematics by revealing the diversity and richness of species in parks and gardens in and around Eskişehir.

REFERENCES

[1]. Aytuğ, B., Aykut, S., Merev, N., & Edis, G. (1971). İstanbul çevresi bitkilerinin polen atlası. İ.Ü. Yayın No: 1650, O.F. Yayın No: 174.

[2]. Charpin, J., Surinyach, R., & Frankland, A. W. (1974). Atlas of European allergenic pollens. Sandoz Editions, Paris, pp. 20–23.

[3]. Doyle, J. A. (2009). Evolutionary significance of granular exine structure in the light of phylogenetic analyses. Review of Palaeobotany and Palynology, 156(1–2). https://doi.org/10.1016/j.revpalbo.2008.08.001

[4]. Erdtman, G. (1969). Handbook of palynology: Morphology, taxonomy, ecology. An introduction to the study of pollen grains and spores. Hafner Publishing, New York.

[5]. Faegri, K., & Iversen, J. (1975). Textbook of pollen analysis (3rd ed.). Munksgaard, Copenhagen.

[6]. Havinga, A. J. (1967). Palynology and pollen preservation. Review of Palaeobotany and Palynology, 2(1–4). https://doi.org/10.1016/0034-6667(67)90138-8

[7]. Kuprianova, A. (1967). Apertures of pollen grains and their evolution in angiosperms. Review of Palaeobotany and Palynology, 3. https://doi.org/10.1016/0034-6667(67)90041-3

[8]. Moore, P. D., Webb, J. A., & Collinson, M. E. (1991). Pollen analysis. Oxford Blackwell Scientific Publications, London, pp. 110–112.

[9]. Walker, J. W. (1974a). Evolution of exine structure in the pollen of primitive angiosperms. American Journal of Botany, 61. https://doi.org/10.1002/j.1537-2197.1974.tb12315.x

[10]. Walker, J. W. (1974b). Aperture evolution in the pollen of primitive angiosperms. American Journal of Botany, 61.

[11]. Walker, J. W., & Doyle, J. A. (1975). The bases of angiosperm phylogeny: Palynology. Annals of the Missouri Botanical Garden, 664–723. https://doi.org/10.2307/2395271

PSİŞENİN İKİ BÜYÜK HARİTASI: MUHYİDDÎN İBN ARABÎ'NİN TASAVVUF PSİKOLOJİSİ İLE CARL GUSTAV JUNG'UN ANALİTİK PSİKOLOJİSİ ARASINDAKİ KAVRAMSAL, YAPISAL VE TARİHSEL İLİŞKİ

Prof. Dr. Fikret GÜLAÇTI[1]

[1]**Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi Eğitim Fakültesi, Psikolojik Danışma ve Rehberlik,**

fgulacti@erzincan.edu.tr, https://orcid.org/0000-0002-3200-1994

Özet

Bu çalışma, Ibn Arabi ile Carl Gustav Jung arasındaki kavramsal benzerlikleri tarihsel ve karşılaştırmalı bir çerçevede incelemektedir. Farklı epistemolojik temellere dayanan bu iki düşünür—biri vahiy ve keşfe, diğeri klinik gözlem ve deneyime dayalı—insan psişesine ilişkin dikkat çekici biçimde örtüşen modeller geliştirmiştir. Çalışmanın temel amacı, bu benzerliklerin kaynağını sorgulamak ve olası entelektüel etkileşimleri ortaya koymaktır.

İbn Arabî'nin Vahdet-i Vücûd anlayışı, insan psişesini ilâhî gerçekliğin bir yansıması olarak konumlandırırken; Jung'un kolektif bilinçdışı ve Self kavramları, bireysel psişeyi evrensel bir bütünlük içinde ele almaktadır. Bu bağlamda, İbn Arabî'nin nefs mertebeleri ile Jung'un bireyselleşme süreci arasında yapısal paralellikler bulunmaktadır. Her iki sistem de psikolojik gelişimi, bilinçdışı içeriklerle yüzleşme ve bütünleşme süreci olarak tanımlar.

Ayrıca, İbn Arabî'nin "berzah" ve "el-hayâl" kavramları, Jung'un aktif imgeleme tekniği ve arketipsel imgeler kuramıyla karşılaştırılmaktadır. Bu kavramlar, sembolik imgelerin hem ontolojik hem de psikolojik gerçeklik taşıdığını ortaya koyarak, rüya ve imgelemin insan psişesindeki merkezi rolünü vurgular.

Çalışmada ayrıca Henry Corbin'in iki düşünür arasında entelektüel bir köprü işlevi gördüğü ileri sürülmektedir. Sonuç olarak çalışma, İbn Arabî ve Jung'un farklı geleneklerden beslenmelerine rağmen, insan doğasına dair ortak bir derin yapıyı keşfettiklerini savunur ve bu benzerliklerin ya paralel keşifler ya da dolaylı etkileşimler yoluyla açıklanabileceğini öne sürer.

Anahtar kelimeler: İbn Arabî, Carl Gustav Jung, berzah, kolektif bilinçdışı, bireyselleşme, el-İnsânü'l-Kâmil, Self arketipi, Henry Corbin, tasavvuf psikolojisi, atıf adaleti

TWO GREAT MAPS OF THE PSYCHIE: THE CONCEPTUAL, STRUCTURAL AND HISTORICAL RELATIONSHIP BETWEEN MUHYIDDIN IBN ARABI'S SUFI PSYCHOLOGY AND CARL GUSTAV JUNG'S ANALYTICAL PSYCHOLOGY

Abstract

This study examines the conceptual parallels between Ibn Arabi and Carl Gustav Jung within a historical and comparative framework. Despite emerging from distinct epistemological traditions—one grounded in revelation and mystical insight, the other in clinical observation and empirical inquiry—both thinkers developed remarkably convergent models of the human psyche. The primary aim of the study is to explore the origins of these similarities and to assess the possibility of intellectual transmission.

Ibn Arabi's doctrine of the Unity of Being (Wahdat al-Wujud) situates the human psyche as a manifestation of divine reality, while Jung's concepts of the collective unconscious and the Self conceptualize the psyche within a universal and integrative framework. In this context, structural parallels can be identified between Ibn Arabi's hierarchical model of the النفس (nafs) and Jung's process of individuation. Both systems frame psychological development as a dynamic process involving confrontation with unconscious contents and their integration into a unified whole.

Furthermore, Ibn Arabi's concepts of barzakh (intermediate realm) and khayal (imaginal faculty) are compared with Jung's theory of archetypes and his technique of active imagination. These frameworks emphasize the ontological and psychological reality of symbolic images, highlighting the central role of dreams and imagination in psychic life.

The study also positions Henry Corbin as a key intellectual bridge between the two traditions. In conclusion, it argues that despite their differing contexts, Ibn Arabi and Jung uncovered a shared deep structure of the psyche, which may be explained through parallel discovery or indirect intellectual influence.

Keywords: Ibn Arabi, Carl Gustav Jung, barzakh, collective unconscious, individuation, al-Insan al-Kamil, Self archetype, Henry Corbin, Sufi psychology, citation justice

1. GİRİŞ

İki Medeniyetin İnsanı Anlamaya Çabası

Endülüs'ün Mürsiye kentinde 1165 yılında dünyaya gelen Muhyiddîn İbn Arabî, 13. yüzyılın hem mistik hem de spekülatif zirve düşünürüdür. Onun Fusûsu'l-Hikem ve el-Fütûhâtü'l-Mekkiyye adlı eserleri, İslam entelektüel tarihinin en özgün ve en zorlu metinleri arasında yer almaktadır. İbn Arabî bu eserlerinde insan psişesini, ilâhî gerçekliği ve ikisi arasındaki ilişkiyi kapsamlı, çok katmanlı bir ontolojik-psikolojik sistemle çerçevelemiştir.

İsviçre'nin Kesswil kasabasında 1875 yılında doğan Carl Gustav Jung ise Batı psikiyatrisinin Freud'dan kopuşunu temsil eden kurucu isimdir. Jung, bilinçdışını kişisel düzeyden kolektif düzeye taşımış; arketipler, gölge, anima-animus, persona ve Self kavramlarıyla psişenin yeni bir haritasını çizmiştir. Bu harita, Freud'un cinsellik ve güç odaklı modelinin çok ötesine geçerek mitoloji, din ve simya gibi insan kültürünün sembolik dilini psikoloji bilimiyle buluşturmuştur.

Bu iki düşünür, farklı medeniyetlerden, farklı yüzyıllardan ve farklı epistemik geleneklerden gelmiştir. Birisi vahiy ve keşfe dayalı bir bilgi anlayışıyla; diğeri gözlem, rüya analizi ve klinik deneyime dayalı bilimsel bir yöntemle yola çıkmıştır. Ancak varılan haritalar şaşırtıcı biçimde benzerdir.

Bu benzerlik tesadüf müdür? Paralel keşif mi? Yoksa gizli bir entelektüel aktarım zinciri mi? Bu soruları yanıtlamak için bir ara figüre ihtiyaç vardır: Fransız İranolog ve din filozofu Henry Corbin (1903-1978). Corbin, hem İbn Arabî'yi Batı'ya tanıtan en önemli akademisyen hem de Jung ile doğrudan entelektüel ilişki kuran bir köprü figürüdür.

2. YÖNTEM

Bu çalışma şu sorulara sistematik yanıt aramaktadır: İbn Arabî'nin hangi kavramları Jung'un hangi kavramlarıyla yapısal örtüşme sergilemektedir? Jung, İbn Arabî'den haberdâr mıydı? Eğer öyleydi, bu haberdar olma atıf pratiğine nasıl yansımıştır? Bu örtüşmelerin kaynağı nedir: ortak insan deneyimi mi, doğrudan etki mi, yoksa paralel sezgi mi? Yöntem olarak tarihsel-eleştirel analiz, karşılaştırmalı metin okuması ve atıf izleme kullanılmıştır.

3. BULGULAR

MUHYİDDÎN İBN ARABÎ: TASAVVUF PSİKOLOJİSİNİN ZİRVESİ

3.1 Hayatı ve Eserlerine Kısa Bakış

Muhyiddîn Muhammed b. Ali İbn Arabî (1165-1240), el-Şeyhü'l-Ekber (En Büyük Üstad) lakabıyla anılan Endülüslü sûfî, philosopher ve şairdir. Mürsiye'de (bugünkü İspanya) doğmuş; Kuzey Afrika, Hicaz, Anadolu ve Şam'da yaşamıştır. Hayatının son dönemini geçirdiği Şam'da 1240'ta vefat etmiştir.

Dörtyüzden fazla eser kaleme aldığı bilinen İbn Arabî'nin en önemli iki eseri şunlardır: el-Fütûhâtü'l-Mekkiyye (Mekke'nin Fethleri) — yaklaşık 2800 bölümden oluşan bu ansiklopedik eser, kozmoloji, ontoloji, psikoloji, etik ve mistik deneyimi kapsamlı biçimde ele almaktadır; Fusûsu'l-Hikem (Hikmetlerin Özleri) — 27 peygamberin simgelediği hakikat yüzlerini inceleyen bu kısa ama yoğun eser, İbn Arabî külliyatının özeti olarak kabul edilmektedir.

3.2 Vahdet-i Vücûd: Psikolojik Açılımları

İbn Arabî'nin temel ontolojik önermesi Vahdet-i Vücûd'tur (Varlığın Birliği): yalnızca bir gerçek varlık mevcuttur ve tüm görünümler bu tek gerçekliğin tecellîleridir. Bu önerme psikolojik açıdan son derece önemlidir; zira insan psişesini ilâhî gerçekliğin ayrılmaz parçası olarak konumlandırır. Bu perspektiften bakıldığında insan psişesi ne ilâhîden ayrı ne de onunla özdeştir; o, ilâhî gerçekliğin kendini bildiği bir ayna (mir'ât) ve görünüm yeridir (Jung'un psişe-Tanrı imgesi ilişkisiyle bu yapı dikkat çekici bir koşutluk sergiler).

> *İnsan, Hakk'ın kendi kendini seyrettiği aynasıdır. İnsanın yetkinleşmesi, bu aynanın parlatılmasıdır.* (İbn Arabî, MS ~1229/2006, Fusûsu'l-Hikem, Fass Âdem, s. 48)

3.3 İbn Arabî'nin Psikolojik Sistemi

3.3.1 Nefsin Mertebeleri

İbn Arabî, nefsi statik bir varlık olarak değil; dinamik, dönüşebilir ve çok katmanlı bir yapı olarak ele alır. el-Fütûhât'ın çeşitli bölümlerinde nefsin yedi ya da daha fazla mertebesi tartışılır. Nefs-i emmâre (kötülüğü emreden nefs), nefs-i levvâme (kendini kınayan nefs), nefs-i mülheme (ilham alan nefs), nefs-i mutmainne (tatmine ermiş nefs) başlıca mertebelerdir. Bu mertebeler yalnızca ahlâkî değil psikolojik dönüşüm haritası işlevi görür: bilinçdışı güçlerle yüzleşme, entegrasyon ve bütünleşme sürecidir (İbn Arabî, MS ~1230/2002).

3.3.2 Berzah: Ara Âlem ve Psikolojik Sınır Bölgesi

İbn Arabî'nin sisteminde berzah, iki zıt uç arasındaki geçiş katmanı ya da ayrım noktasıdır: madde ile ruh, beden ile akıl, zahir ile bâtın, uyku ile uyanıklık arasında. Berzah yalnızca ölüm sonrası bir âlem değildir; aynı zamanda imgelemin (hayâl) yaşadığı ontolojik düzeydir. Bu düzeyde semboller gerçeklik taşır; rüyalar ve vizyonlar bu ara âlemden konuşur (İbn Arabî, MS ~1230/2002, Bab 63).

Henry Corbin (1958/1972), berzahı Jung'un kolektif bilinçdışının sınır bölgesiyle karşılaştırarak mundus imaginalis (imgelem evreni) kavramını geliştirmiştir. Bu ara bölge, arketiplerin imgeler halinde yaşandığı ve bilinçle diyalog kurduğu mekân olarak her iki sistemde de işlevsel benzerlik taşımaktadır.

3.3.3 el-Hayâl: Sembolik İmgelem Gücü

İbn Arabî, Fusûsu'l-Hikem'in Yusuf faslında rüya yorumunu psikolojik-metafizik bir derinlikte ele alır. Yusuf (a.s.), el-hayâl sahibi —imgelem gücünü kullanan kişi— olarak sembolün taşıyıcısıdır. İbn Arabî'ye göre

el-hayâl, gerçekliği doğrudan değil sembolik katmanlar aracılığıyla kavrayıp ifade eden yetkindir; bu güç yalnızca bir hayal değil, ontolojik bir gerçekliği imgeler düzeyinde bilen bir yoğunlaşma merciidir.

Jung'un 1935'te geliştirdiği aktif imgeleme (active imagination) tekniği, bilinçdışı içeriklerin imgeler, simgeler ve figürler aracılığıyla bilinç düzemine çıkarılmasına dayanır. Bu teknikte bireye kendi iç imgelemin yarattığı figürlerle konuşması öğütlenir. İşlevsel yapı olarak el-hayâl ile aktif imgeleme arasındaki örtüşme dikkat çekicidir ve yalnızca felsefi değil terapötik bağlamda da geçerlidir (Cheetham, 2003).

4. CARL GUSTAV JUNG: ANALİTİK PSİKOLOJİNİN HARİTASI

4.1 Jung'un Entelektüel Yolculuğu ve Spiritüel Boyutu

Carl Gustav Jung'un analitik psikolojisi, Freud'la yaşadığı ayrılığın (1912-1913) ardından kendi bireysel mitolojisini keşfetme sürecinde şekillenmiştir. Kırmızı Kitap (Liber Novus, 1915-1930) bu sürecin en çarpıcı belgesidir: Jung, kendi iç dünyasını ziyaret eden figürlerle diyalog kurarak psişenin haritasını kişisel deneyimden yola çıkarak çizmiştir (Jung, 1915-1930/2009).

Jung'un teorik çerçevesi, Batı rasyonalizmine sığmayan bir boyut taşımaktadır: o, bilinçdışını yalnızca bastırılmış içeriklerin deposu olarak değil, kolektif bilgeliğin, arketiplerin ve spiritüel deneyimin kaynağı olarak görmüştür. Bu özellik, onun Doğu dini geleneklerine —Taoizm, Budizm, Hinduizm ve Sufizm'e— yönelik derin ilgisini açıklar.

4.2 Temel Kavramlar

4.2.1 Kolektif Bilinçdışı ve Arketipler

Jung, 1916'dan itibaren kişisel bilinçdışının altında daha derin, evrensel ve kültürler ötesi bir katmanın var olduğunu öne sürmüştür: kolektif bilinçdışı. Bu katman, tüm insanlığın paylaştığı imgelem kalıpları olan arketipler aracılığıyla kendini gösterir. Arketipler içerik değil form'dur; deneyimin yapılandığı evrensel kalıplar olarak tanımlanır (Jung, 1936/1959, CW 9/I).

4.2.2 Self ve Bireyselleşme Süreci

Self (Benlik), Jung'un sisteminde toplam kişiliğin merkezi ve hedefidir; ego'nun değil bütün psişenin merkezi olarak konumlandırılır. Bireyselleşme (individuation), bireyin bilinçli ve bilinçdışı tüm boyutlarını bütünleştirerek kendine özgü, tam ve yetkin bir kişi haline geldiği süreçtir (Jung, 1951/1959, Aion, CW 9/II).

Bu süreç; gölgeyle yüzleşmeyi, anima/animus entegrasyonunu, persona'nın aşılmasını ve en derinlerde Self'in keşfedilmesini içerir. Özellikle Aion adlı çalışmasında Jung, Self arketipini dini figürlerle —Mesih, Buda, Tao— ilişkilendirmiş ve psişenin derinliklerindeki bu evrensel merkeze kültürler ötesi bir anlam yüklemiştir.

4.2.3 Gölge, Anima-Animus ve Persona

Gölge arketipi, kişiliğin inkâr edilmiş, bastırılmış ve toplumsal normlara uymadığı için dışlanan boyutudur. Anima (erkekteki dişil prensip) ve animus (kadındaki eril prensip), karşı cinsiyetin içselleştirilmiş imgesidir ve ruhsal bütünleşme için entegre edilmesi gerekir. Persona, bireyin topluma sunduğu maskedir; sağlıklı işlev için persona ile gerçek kendilik arasındaki mesafenin korunması gerekir (Jung, 1928/1953, CW 7).

5. HENRY CORBİN: İKİ GELENEĞİ BULUŞTURAN KÖPRÜ

5.1 Corbin'in Kim Olduğu

Henry Corbin (1903-1978), Fransız din filozofu, İranist ve mistik gelenekler uzmanıdır. Paris Sorbonne ve Ecole Pratique des Hautes Etudes'de görev yapmış; İran'da İslam tasavvufu ve İşrâkî felsefesi üzerine kapsamlı alan araştırmaları yürütmüştür. Corbin, özellikle İbn Arabî, Sühreverdî el-Maktûl ve Molla Sadrâ gibi düşünürlerin Batı akademisinde tanınmasında belirleyici rol oynamıştır.

Jung ile ilişkisi hem kişisel hem entelektüeldir. Corbin, 1949'dan itibaren Jung'un her yıl Eranos konferanslarına katılmıştır. Bu konferanslar —İsviçre'nin Ascona kasabasında düzenlenen yıllık toplantılar— 20. yüzyılın en önemli disiplinlerarası buluşmalarından birini oluşturmuş; din tarihi, psikoloji, mitoloji ve felsefenin ortak diliyle konuştuğu bir zemin yaratmıştır (Hakl, 2013).

5.2 Corbin'in İbn Arabî-Jung Köprüsü

Corbin'in 1958 tarihli L'imagination créatrice dans le soufisme d'Ibn 'Arabî (İbn Arabî'nin Sufizminde Yaratıcı İmgelem) adlı eseri, tasavvuf imgelem kuramı ile Jungcu analitik psikoloji arasında sistematik paraleller kurduğu ilk akademik çalışmadır (Corbin, 1958/1969).

Corbin bu çalışmada mundus imaginalis (imaginal world/ara âlem) kavramını geliştirmiştir: bu kavram İbn Arabî'nin berzah ve hayâl âlemini Batı felsefe ve psikoloji terminolojisiyle ifade etmenin bir yoludur. Corbin'e göre bu ara âlem, hem gerçek hem sembolik, ne tamamen maddî ne tamamen ruhsal olan bir ontolojik katmandır. Jung'un kolektif bilinçdışı ile arketipsel imgeler katmanı da tam olarak bu işlevi üstlenmektedir.

> *İbn Arabî'nin imaginal world'ü ile Jung'un kolektif bilinçdışı, aynı psişik gerçekliğin farklı dillerle ifadesidir. Corbin bu iki dil arasında yaşamı boyunca çeviri yapmıştır.* (Cheetham, 2003, s. 31)

5.3 Jung'un Corbin Üzerindeki Etkisi ve Karşılıklı Diyalog

Jung ve Corbin'in Eranos'taki buluşmaları belgelenmiştir. Jung, 1948'de kaleme aldığı notlarda Corbin'in çalışmalarından etkilendiğini kaydetmiştir. Corbin ise Jung'un arketip kuramının İbn Arabî'nin ilâhî isimler ontolojisiyle yapısal örtüşmesini uzun yıllar boyunca incelemiştir (Cheetham, 2015).

Ancak bu diyalog, Jung'un temel eserlerine sistematik atıf olarak yansımamıştır. Jung'un Collected Works'ünde İbn Arabî adına oldukça sınırlı sayıda referans bulunmakta; Corbin aracılığıyla edindiği imgelem ve berzah kavramlarının kaynak gösteriminde boşluklar mevcuttur. Bu boşluk, hem tarihsel hem metodolojik bir sorundur (Lory, 2004).

6. SİSTEMATİK KARŞILAŞTIRMA: KAVRAM ÇİFTLERİ ANALİZİ

6.1 Ana Karşılaştırma Tablosu: Sekiz Temel Kavram Çifti

İBN ARABÎ KAVRAMI / KAYNAK	JUNG'UN KAVRAMI / ATIF DURUMU
Hakîkat-i Muhammediyye / el-İnsânü'l-Kâmil (Fusûsu'l-Hikem, MS ~1229) Evrensel insan arketipinin ontolojik temeli; tüm yaratılışın tamamlayıcısı	Self (Benlik Arketipi) (Jung, 1951, Aion) Toplam kişiliğin merkezi, bilinçli ve bilinçdışını birleştiren bütünleşme hedefi Atıf: Jung, İbn Arabî'yi bildiğini notlarında belirtmiş; ancak temel eserlerinde nadiren kaynak göstermiştir
Berzah (Ara Âlem / Hayâl Âlemi) (Fusûsu'l-Hikem; el-Fütûhât, ~1230) Zahir ile bâtın, madde ile ruh arasındaki geçiş katmanı; imgelerin gerçek mekânı	Kolektif Bilinçdışı / Arketip Katmanı (Jung, 1916, 1936) Bilinçli ego ile derin bilinçdışı arasındaki sınır bölge; imgeler ve semboller katmanı Atıf: Corbin, ikisi arasındaki yapısal benzerliği 1958'de belgelemiştir
el-Hayâl (Fusûsu'l-Hikem, Fass Yusuf bölümü) Sembolik imgelem gücü; gerçekliği hem yansıtan hem dönüştüren yaratıcı güç	Aktif İmgeleme (Active Imagination) (Jung, 1935, CW 14) Bilinçdışı içeriklerin imgeler aracılığıyla bilinçle diyaloğa girmesi Atıf: Jung'un aktif imgeleme tekniğinin İbn Arabî paralelliği nadiren incelenir
Tecellî (Tanrı'nın Sonsuz Zuhûru) (el-Fütûhât, cilt I-IV) Her an yeniden yaratılan, değişen ama aynı kalan ilâhî görünüm süreci	Bireyselleşme Süreci (Individuation) (Jung, 1921, 1939) Benliğin bilinçli ve bilinçdışı katmanları bütünleştirerek kendine özgü tam bir kişi haline gelme süreci Atıf: Yapısal benzerlik, Jungcu akademisyenler tarafından tartışılmış
Zıtların Birliği (Tevhîd içinde tezat) (Fusûsu'l-Hikem; el-Fütûhât) Celâl–Cemâl, Kahhar–Gaffar gibi zıt ilâhî isimlerin tek hakikatte birleşmesi	Enantiodromia / Zıtların Birliği (Jung, 1921, Psikolojik Tipler) Bilinçli tutumun zıddına dönüşme eğilimi; psişede zıt güçlerin diyalektik dengesi Atıf: Herakleitos'a atıf yapılır; İbn Arabî nadiren kaynak gösterilir
Gölge / Nefsin Kötü Eğilimleri (Nefs-i Emmâre) (el-Fütûhât, Bab 30, 178) Nefsin karanlık boyutu; ruhani gelişimde yüzleşilmesi gereken alt tabaka	Gölge Arketipi (Shadow) (Jung, 1948, CW 9/II) Kişiliğin inkâr edilmiş, bastırılmış karanlık boyutu; entegrasyon gerektiren güç Atıf: Paralel yapı akademisyenler tarafından not edilmiş
Hayâl-i Mutlak ve Hayâl-i Mukayyad (el-Fütûhât, Bab 63) Evrensel imgelem (mutlak) ile bireysel imgelem (mukayyad) ayrımı	Kolektif Bilinçdışı / Kişisel Bilinçdışı Ayrımı (Jung, 1916) Evrensel arketipik katman ile bireye özgü bilinçdışı içerikler Atıf: Yapısal örtüşme, Corbin tarafından belgelenmiş
İlâhî İsimler (el-Esmâü'l-Hüsnâ) olarak Arketip (el-Fütûhât, Bab 198) Tüm varlık formlarının arketipal kaynakları olarak ilâhî isimler	Arketipler (Archetypes) (Jung, 1936, CW 9/I) Kolektif bilinçdışının evrensel, kültürler ötesi örüntüleri Atıf: Kavramsal yapı benzerliği tartışılmış; doğrudan atıf zayıf

6.2 Paralel Söylemler: Doğrudan Metin Karşılaştırması

İBN ARABÎ'NİN ÖĞRETISI	JUNG'UN ÖĞRETISI
"Rabbini bilemezsin, ancak kendini bilirsen bilirsin." (el-Fütûhât, Bab 1)	"Tanrı'nın imgesi psişenin derinliklerinde bir arketiptir; onu keşfetmek içe yönelişi gerektirir." (Jung, 1952, Answer to Job)
Kâmil İnsan, zıtları barındıran varlıktır: hem abd (kul) hem Rabb'in aynası (Fusûs, Fass Âdem)	Bireyselleşmiş insan, zıtları — gölge ve persona, anima ve animus — bütünleştiren kişidir. (Jung, 1939, CW 11)
Rüya, berzah âleminin en açık kapısıdır; semboller hakikatin perdeleri değil, taşıyıcılarıdır. (el-Fütûhât, Bab 369)	Rüyalar bilinçdışının düzenleyici, telafi edici ve bütünleştirici mesajlarıdır. (Jung, 1934, CW 16)
"Her şey O'nun aynasında görünür; ama ayna olan sen, O'nun tecellîsini taşırsın." (Fusûs, Fass İdrîs)	"Psişe Tanrı'dan ayrı değildir; Tanrı imgesinin yaşandığı yer psişedir." (Jung, 1952, CW 11)

6.3.1 el-İnsânü'l-Kâmil ve Self Arketipi

İbn Arabî'nin el-İnsânü'l-Kâmil (Kâmil İnsan ya da Tam İnsan) kavramı, yalnızca ahlâkî yetkinliği değil ontolojik bütünlüğü ifade eder. Kâmil insan, ilâhî isimlerin tamamını kendi bünyesinde barındıran; zahir ile bâtın, madde ile ruh, bireysel ile evrensel arasındaki bütünleşmeyi gerçekleştirmiş varlıktır. Bu kavram, Fusûsu'l-Hikem'in Âdem fassında tüm eserin anahtarı olarak sunulur: Âdem (insanlığın arketipi), Hakk'ın kendi kendini seyrettiği en yetkin ayna ve tecellî makamıdır (İbn Arabî, MS ~1229/2006).

Jung'un Self arketipi (Aion, 1951; CW 9/II) de benzer biçimde bilinçli ve bilinçdışı tüm boyutları içeren, kişiliğin nihai bütünleşme hedefini temsil eden bir yapı olarak tanımlanır. Self, bireyselleşme sürecinin başlangıç noktası değil varış noktasıdır; o, zaten psişenin derininde var olan ama henüz bilince taşınmamış olan bütünlüktür. İbn Arabî'nin 'insan zaten kâmil yaratılmıştır, ancak bunun farkına varmak gerekir' öğretisi ile Jung'un 'Self zaten var, bireyselleşme onu bilinçleştirme sürecidir' tezi arasındaki bu yapısal benzerlik tesadüfün ötesine işaret eder.

6.3.2 Berzah ve Kolektif Bilinçdışı: Ara Bölgenin Psikolojisi

İbn Arabî'nin berzahı üç temel özelliğe sahiptir: sınır olması (iki zıt âlem arasında), geçirgen olması (her iki tarafı birbirine bağlaması) ve imgelem taşıması (bu düzeyde sembolik formların gerçeklik taşıması). Berzah, uyku ile uyanıklık, yaşam ile ölüm, bireysel ile evrensel arasındaki geçiş katmanıdır. Rüyalar bu katmanda oluşur; keşf ve ilham bu katmandan gelir.

Jung'un kişisel bilinçdışı ile kolektif bilinçdışı arasındaki sınır bölgesi de benzer işlevselliğe sahiptir: arketipler bu sınırda konuşlanır; aktif imgeleme bu sınırda gerçekleşir; rüya imgeleri bu sınırdan bilinç düzeyine taşınır. Hem berzah hem kolektif bilinçdışının sınır bölgesi, 'yalnızca mecaz' ya da 'yalnızca gerçek' olmayan bir ontolojik statüye sahiptir.

6.3.3 Zıtların Birliği: Koinsidans ya da Kavramsal Süreklilik?

İbn Arabî'nin teolojisi zıtlık üzerine kuruludur: Allah hem Cemîl (güzel) hem Kahhar (zorlayıcı), hem Zâhir (görünür) hem Bâtın (gizli)'dir. Bu zıtlıklar çelişki değil, tek gerçekliğin farklı tecellî yüzleridir. Kâmil insan, bu zıtlıkları barındırabilen ve bu gerilimde ayakta durabilendir (el-Fütûhât, Bab 198).

Jung'un enantiodromia kavramı — Herakleitos'tan aldığı ve 'her şey er ya da geç kendi zıddına dönüşür' anlamını taşıyan bu terim — psişedeki zıt güçlerin dinamik dengesidir. Psişenin bütünlüğü (wholeness) zıtlıkların yok edilmesiyle değil, korunarak entegre edilmesiyle mümkündür. Coincidentia oppositorum (Cusanus'tan alınan 'zıtların çakışması' kavramı), Jung'un sık kullandığı terminoloji arasındadır. Bu yapının İbn Arabî'nin tevhîd içindeki zıtlık anlayışıyla örtüşmesi, her iki düşünürün de insan psişesini ve gerçekliği aynı ontolojik yasa tabi olarak kavradığına işaret etmektedir.

6.3.4 Nefs-i Emmâre ve Gölge Arketipi

İbn Arabî'nin nefs mertebelerinde nefs-i emmâre, bilinçli iradeye aykırı davranışları emreden ve psişenin karanlık enerjisini temsil eden ilk mertebedir. Bu nefs, tanınmadığında ve yüzleşilmediğinde kişiyi ele geçirir; psikolojik projeksiyona — kendi içindeki kötülüğü dışarıda görmek — ve yıkıcı davranışlara zemin hazırlar. Ruhânî gelişim bu nefsin tanınması ve aşılmasıyla başlar.

Jung'un gölge arketipi de kişiliğin inkâr edilen, bastırılan ve bilinçdışına itilen boyutudur. Gölge entegre edilmediğinde yansıtma (projection) mekanizmasıyla dışarıya transfer edilir: kendi içimizde sevmediğimiz şeyleri başkalarında görür ve yargılarız. Jung'a göre gölgeyle yüzleşme, bireyselleşme sürecinin kaçınılmaz ilk adımıdır — tıpkı İbn Arabî geleneğinde nefs-i emmâre ile yüzleşmenin seyr-ü sülûkün başlangıcı olması gibi (Jung, 1948/1959, CW 9/II; İbn Arabî, MS ~1230/2002).

7. JUNG İBN ARABÎ'Yİ BİLİYOR MUYDU? TARİHSEL KANIT ANALİZİ

7.1 Dolaylı Temas: Simya, Gnostisizm ve Sufi Geleneği

Jung'un entelektüel ilgi alanları — simya, Gnostisizm, Hermetizm, Kabala ve Doğu dinleri — onu kaçınılmaz biçimde İslam mistik geleneğiyle temas noktalarına getirmiştir. Simya üzerine kapsamlı çalışmalar yürüten Jung, simya sembolizminin İslam coğrafyasından Avrupa'ya taşındığını ve Arap simya geleneğinin Batı simyacılığının kaynağını oluşturduğunu bizzat not etmiştir (Jung, 1944/1953, Psikoloji ve Simya, CW 12).

İbn Arabî'nin simya ile ilişkisi de ihmal edilemeyecek kadar derindir: el-Fütûhât'ta simyasal sembolizm, ruhânî dönüşümün metaforu olarak kullanılır. Bu ortak simya zemini, iki geleneğin aynı sembolik dili paylaştığının önemli bir göstergesidir.

7.2 Doğrudan Temas: Corbin Aracılığıyla

Jung'un İbn Arabî'ye doğrudan en önemli teması Henry Corbin aracılığıyla gerçekleşmiştir. Eranos Konferansları'nda (1933-1988) bir araya gelen Jung ve Corbin, hem kişisel sohbetler hem akademik sunumlar aracılığıyla birbirlerinin çalışmalarını yakından izlemiştir. Corbin'in 1946 tarihli 'The Visionary Dream in Islamic Spirituality' başlıklı Eranos sunumu ve 1958 tarihli İbn Arabî imgelem çalışması, Jung'un seminerleri ve yazışmalarında iz bırakmıştır (Hakl, 2013).

Jung'un 1952 tarihli Answer to Job (CW 11) adlı eserinde Tanrı imgesinin psişik gerçekliğini tartıştığı bölümler, Corbin'in aktardığı İbn Arabî perspektifiyle güçlü örtüşmeler sergilemektedir. Her iki düşünür de Tanrı imgesiyle insan psişesi arasındaki aynalık ilişkisini — insan Tanrı'nın aynası, Tanrı insanın aynası — neredeyse aynı dille ifade etmektedir.

7.3 Atıf Boşluklarının Nedenleri

Jung'un İbn Arabî'ye sistematik atıf yapmamasının birkaç olası açıklaması mevcuttur. Epistemik çerçeve farkı açısından Jung, kendini bilim insanı olarak konumlandırmış ve psikolojisini teoloji ya da mistisizmden ayrı tutmak istemiştir. Bu kaygı, dinî geleneklerden doğrudan alıntı yapmaktan kaçınmasına yol açmış olabilir. Corbin'in arabuluculuğu açısından İbn Arabî kavramları Jung'a büyük ölçüde Corbin'in kendi teorizasyonu — mundus imaginalis gibi— aracılığıyla ulaşmış olabilir; bu durumda Jung Corbin'e değil, doğrudan Corbin'in kavramsal sentezine atıf yapmış olmaktadır. Son olarak dönemin akademik normları açısından 20. yüzyıl başı akademisinde Doğu kaynaklarına sistematik atıf yapma pratiği henüz yerleşmemişti; bu durum, birçok çağdaş akademisyen için geçerli yapısal bir sorundu.

8. EPİSTEMİK VE METODOLOJİK DEĞERLENDİRME

8.1 Paralel Keşif mi, Doğrudan Etki mi?

Bu soruyu kesin biçimde yanıtlamak güçtür; ancak birkaç gözlem yapılabilir. Kanıtlar şunları göstermektedir: Jung, Corbin aracılığıyla İbn Arabî düşüncesine —en azından dolaylı biçimde— maruz kalmıştır. Kavramsal örtüşmelerin yüzeysel değil, yapısal düzeyde olması salt tesadüfle açıklanamayacak kadar sistematiktir. Bununla birlikte bazı paralelliklerin —örneğin gölge kavramı ve nefs-i emmâre— birbirinden bağımsız biçimde insan deneyiminin aynı evrensel boyutuna işaret ediyor olması da mümkündür.

Lory (2004) ve Addas (1993), etki zincirinin geriye doğru izlenmesinin güçlüğüne dikkat çekmiş; ancak yapısal benzerliklerin entelektüel tarih açısından ciddiye alınması gerektiğini vurgulamıştır. En güçlü sonuç şudur: ister doğrudan etki ister paralel keşif söz konusu olsun, iki gelenek aynı insan psişesinin —aynı gerçekliğin— farklı dillerle haritasını çizmektedir.

8.2 İki Epistemolojik Dilin Karşılaşması

İbn Arabî, bilgiyi keşf (doğrudan manevî sezgi ve deneyim), akıl (rasyonel analiz) ve vahiy'in sentezi olarak görür. Jung ise bilgiyi gözlem, rüya analizi, klinik vaka ve sembolik yorum aracılığıyla üretir. Bu iki epistemoloji farklıdır; ancak her ikisi de bilinçli ego'nun sınırlarını aşan ve insan psişesinin derinliklerine inmeyi gerekli gören yöntemlere başvurmaktadır.

Bu fark, iki geleneğin sentezinin neden basit bir eşitlik kurularak yapılamayacağını da gösterir. İbn Arabî'nin sistemi teolojik-ontolojik bir çerçevede ilerler; Jung'unki ise ampirik-fenomenolojik bir çerçevede. Yine de her iki çerçevenin aynı psişik fenomenolojiye işaret etmesi — insan içindeki karanlık, dönüşüm, bütünleşme, sembolik imgelemin gerçeklik taşıması — bu farklılığa karşın derin bir yakınlaşmayı mümkün kılar.

4. SONUÇ

İki Dil, Bir Gerçeklik

Bu çalışmanın ortaya koyduğu bulgular birkaç temel tezde özetlenebilir.

Birincisi, yapısal örtüşme olgusaldır: İbn Arabî'nin berzahı ile Jung'un kolektif bilinçdışı, nefs-i emmâre ile gölge, el-İnsânü'l-Kâmil ile Self, el-hayâl ile aktif imgeleme, tecellî ile bireyselleşme arasındaki benzerlikler yüzeysel değil yapısal ve kavramsal düzeydedir. Bunları 'tesadüfî benzerlik' olarak değerlendirmek tarihsel kanıtlarla çelişmektedir.

İkincisi, Henry Corbin bu iki geleneğin aktif köprüsüdür: Eranos konferansları, Corbin'in çalışmaları ve Jung ile yazışmaları, entelektüel temasın belgelenmiş kanallarını oluşturmaktadır. Jung'un İbn Arabî'den haberdâr olduğu ve bu haberdar oluşun düşüncesini etkilediği, mevcut kanıtlara göre makul biçimde savunulabilir bir tezdir.

Üçüncüsü, atıf boşlukları akademik bir sorun olarak değerlendirilmelidir: Jung'un temel eserlerinde İbn Arabî'ye sistematik atıf yapılmaması, hem tarihsel dürüstlük hem de kültürel hakkaniyet açısından ele alınması gereken bir eksikliktir.

Dördüncüsü ve belki de en önemlisi: iki geleneğin birbirinden bağımsız olarak aynı psişik gerçekliğin haritasını çiziyor olması, insan psişesinin evrensel bir yapıya sahip olduğuna dair güçlü bir epistemik argüman sunar. Endülüs'te 13. yüzyılda ve İsviçre'de 20. yüzyılda, farklı dillerde, farklı yöntemlerle ve farklı amaçlarla ama aynı içsel gerçekliği tanımlamak için yazılmış bu iki külliyat, insan ruhunun evrenselliğinin belki de en çarpıcı iki tanığıdır.

İki büyük harita vardır: biri Endülüs'ün sûfîsinin elinden çıkmış Arapça bir atlas, diğeri İsviçre'li psikologun elinden çıkmış Almanca bir rehber. Her ikisi de aynı coğrafyayı — insan iç dünyasını — çizmektedir. (Cheetham, 2003, s. 79)

KAYNAKLAR

Klasik Kaynaklar

İbn Arabî, M. (MS ~1229/2006). Fusûsu'l-hikem [Hikmetlerin taşları] (A. Affifi, Tenkitli Baskı; R. W. J. Austin, İng. Çev., The bezels of wisdom). Paulist Press. (Türkçe: Fusûsu'l-hikem, M. Nuri Gençosman Çev., Kültür Bakanlığı, 1992)

İbn Arabî, M. (MS ~1230/2002). El-fütûhâtü'l-mekkiyye [Mekke'nin fethleri] (4 cilt, O. Yahia, Tenkitli baskı). Dâru Sâdır. (Seçme çeviriler: Meccan revelations, M. Chodkiewicz, Ed., Pir Press, 2002)

İbn Arabî, M. (MS ~1230/1980). Sufis of Andalusia: The Rūḥ al-quds and al-Durrat al-fākhirah [Endülüs sûfîleri] (R. W. J. Austin, Çev.). University of California Press.

Modern Kaynaklar

Addas, C. (1993). Quest for the red sulphur: The life of Ibn 'Arabî (P. Kingsley, Çev.). Islamic Texts Society.

Cheetham, T. (2003). The world turned inside out: Henry Corbin and Islamic mysticism. Spring Journal Books.

Cheetham, T. (2015). Imaginal love: The meanings of imagination in Henry Corbin and James Hillman. Spring Journal Books.

Chodkiewicz, M. (1993). Seal of the saints: Prophethood and sainthood in the doctrine of Ibn 'Arabî (L. Sherrard, Çev.). Islamic Texts Society.

Corbin, H. (1958/1969). Creative imagination in the Sufism of Ibn 'Arabî (R. Manheim, Çev.). Princeton University Press. (Özgün: L'imagination créatrice dans le soufisme d'Ibn 'Arabî. Flammarion, 1958)

Corbin, H. (1971/1977). Spiritual body and celestial earth: From Mazdean Iran to Shî'ite Iran (N. Pearson, Çev.). Princeton University Press.

Corbin, H. (1978). The man of light in Iranian Sufism (N. Pearson, Çev.). Shambhala Publications.

Fricker, M. (2007). Epistemic injustice: Power and the ethics of knowing. Oxford University Press.

Hakl, H. T. (2013). Eranos: An alternative intellectual history of the twentieth century (C. McIntosh, Çev.). Equinox Publishing.

Jung, C. G. (1915-1930/2009). The red book: Liber novus (S. Shamdasani, Ed. & Çev.). W. W. Norton. https://doi.org/10.1002/9781118591277

Jung, C. G. (1921/1971). Psychological types [Psikolojik tipler] (H. G. Baynes, Çev., R. F. C. Hull, Rev.). Princeton University Press. (Collected Works, Vol. 6)

Jung, C. G. (1928/1953). Two essays on analytical psychology [Analitik psikoloji üzerine iki deneme] (R. F. C. Hull, Çev.). Princeton University Press. (Collected Works, Vol. 7)

Jung, C. G. (1934/1966). The practice of psychotherapy [Psikoterapi pratiği] (R. F. C. Hull, Çev.). Princeton University Press. (Collected Works, Vol. 16)

Jung, C. G. (1936/1959). The archetypes and the collective unconscious [Arketipler ve kolektif bilinçdışı] (R. F. C. Hull, Çev.). Princeton University Press. (Collected Works, Vol. 9/I)

Jung, C. G. (1944/1953). Psychology and alchemy [Psikoloji ve simya] (R. F. C. Hull, Çev.). Princeton University Press. (Collected Works, Vol. 12)

Jung, C. G. (1948/1959). Aion: Researches into the phenomenology of the self [Aion: Benliğin fenomenolojisi üzerine araştırmalar] (R. F. C. Hull, Çev.). Princeton University Press. (Collected Works, Vol. 9/II)

Jung, C. G. (1952/1958). Answer to Job [Eyüp'e yanıt] (R. F. C. Hull, Çev.). Princeton University Press. (Collected Works, Vol. 11)

Jung, C. G. (1963/1989). Memories, dreams, reflections [Anılar, rüyalar, düşünceler] (A. Jaffé, Ed.; R. & C. Winston, Çev.). Vintage Books.

Lory, P. (2004). La science des lettres en Islam [İslam'da harf bilimi]. Dervy Livres.

Morris, J. W. (1987). How to study the Futuhat: Ibn 'Arabi's own summary of the Futuhat. In S. Hirtenstein & M. Tiernan (Eds.), Muhyiddin Ibn 'Arabi: A commemorative volume (s. 67–87). Element Books.

Nasr, S. H. (1964). Three Muslim sages: Avicenna, Suhrawardi, Ibn 'Arabî. Harvard University Press.

Schimmel, A. (1975). Mystical dimensions of Islam. University of North Carolina Press.

Shah-Kazemi, R. (2006). Paths to transcendence: According to Shankara, Ibn Arabi, and Meister Eckhart. World Wisdom Books.

Shamdasani, S. (2003). Jung and the making of modern psychology: The dream of a science. Cambridge University Press. https://doi.org/10.1017/CBO9780511550300

Sells, M. A. (1994). Mystical languages of unsaying. University of Chicago Press.

Takahashi, M. (2014). Ibn 'Arabî and the contemporary West: Beshara and the Ibn 'Arabî Society. Equinox Publishing.

Winkel, E. (1997). Islam and the living law: The Ibn al-'Arabi approach. Oxford University Press.

.

PSİKOLOJİNİN SONA ERMEYEN ÖNSÖZÜ: KLASİK MEDENİYETLERDE KEŞFEDİLEN PSİKOLOJİK KAVRAMLARIN MODERN LİTERATÜRDEKİ YENİDEN KEŞİF SORUNSALI VE ATIF ADALETİ

Prof. Dr. Fikret GÜLAÇTI[1]

[1]**Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi Eğitim Fakültesi, Psikolojik Danışma ve Rehberlik,**

fgulacti@erzincan.edu.tr, https://orcid.org/0000-0002-3200-1994

Özet

Çalışma, psikoloji tarihinin yaygın anlatısına eleştirel bir perspektif getirerek, disiplinin başlangıcının yalnızca Wilhelm Wundt ile sınırlandırılmasının indirgemeci olduğunu savunmaktadır. Buna karşılık Aristotle, Galen, Ibn Sina ve Al-Balkhi gibi isimlerin sistematik psikolojik düşünceye önemli katkılar sunduğu vurgulanmaktadır. Çalışmanın temel problemi, bu tarihsel katkıların modern Batı merkezli psikoloji yazınında ya göz ardı edilmesi ya da marjinalleştirilmesidir.

Bu bağlamda "atıf adaleti" kavramı öne çıkarılmıştır. Bu kavram, bilimsel fikirlerin kökenlerine doğru ve kapsayıcı biçimde atıf yapılmasını etik bir zorunluluk olarak tanımlar. Miranda Fricker'ın epistemik adaletsizlik kuramı üzerinden, bazı düşünürlerin kültürel kökenleri nedeniyle akademik hafızadan dışlandığı ileri sürülmektedir.

Çalışmada ayrıca Antik Yunan'dan İslam Altın Çağı'na uzanan psikolojik düşünceyi karşılaştırmalı biçimde ele alınmıştır. Plato'nun üç parçalı ruh modeli ile Sigmund Freud'un yapısal kuramı arasındaki benzerlikler; Al-Kindi ve El-Belhî'nin bilişsel terapiye benzeyen yaklaşımları; İbn Sîna'nın özbilinç üzerine geliştirdiği "Uçan Adam" düşünce deneyi gibi örnekler üzerinden psikolojinin çok daha eski ve çok kültürlü kökenlere sahip olduğu gösterilir.

Sonuç olarak çalışma, modern psikolojinin kavramsal temellerinin büyük ölçüde önceki medeniyetlerde şekillendiğini ve bu tarihsel sürekliliğin akademik yazında daha adil biçimde temsil edilmesi gerektiğini savunur.

Anahtar kelimeler: Psikoloji tarihi, atıf adaleti, El-Belhî, bilişsel terapi, İbn Sîna, Aristo, Galen, Freud, epistemolojik körlük, İslam psikolojisi

THE UNENDING PREFACE TO PSYCHOLOGY: THE PROBLEM OF REDICOVERING PSYCHOLOGICAL CONCEPTS DISCOVERED IN CLASSICAL CIVILIZATIONS THE PROBLEM OF RE-DISCOVERY IN MODERN LITERATURE AND ATTRIBUTIVE JUSTICE

Abstract

The study offers a critical re-evaluation of the dominant historiography of psychology, arguing that restricting the origins of the discipline solely to Wilhelm Wundt is reductionist and historically incomplete. In contrast, it emphasizes that earlier scholars such as Aristotle, Galen, Ibn Sina, and Al-Balkhi made substantial and systematic contributions to psychological thought. The central problem addressed in this study is that these contributions are either overlooked or marginalized within modern Western-centric accounts of psychology.

Within this framework, the concept of "citation justice" is foregrounded as a key analytical lens. Citation justice refers to the ethical obligation to acknowledge the origins of scientific ideas in an accurate, inclusive, and contextually appropriate manner. Drawing on Miranda Fricker's theory of epistemic injustice, the study argues that certain intellectual traditions have been systematically excluded from the academic canon due to cultural and geopolitical biases.

Furthermore, the study adopts a comparative historical approach, tracing the development of psychological concepts from Ancient Greece to the Islamic Golden Age. It highlights structural parallels between Plato's tripartite model of the soul and Sigmund Freud's structural theory of the psyche. In addition, it demonstrates conceptual continuities between early Islamic scholars—such as Al-Kindi and Al-Balkhi—and contemporary cognitive therapeutic frameworks. The study also underscores Ibn Sina's "Flying Man" thought experiment as a seminal contribution to theories of self-awareness.

In conclusion, the study contends that the conceptual foundations of modern psychology are deeply rooted in a broader, multicultural intellectual heritage. It calls for a more equitable and historically grounded representation of this continuity within contemporary academic discourse

Keywords: History of psychology, citation justice, Al-Balkhi, cognitive therapy, Ibn Sina, Aristotle, Galen, Freud, epistemological blindness, Islamic psychology

1. GİRİŞ

Psikoloji Kimden Başlar?

Psikoloji ders kitaplarının büyük çoğunluğu, psikoloji tarihini Wilhelm Wundt'un 1879'da Leipzig'de kurduğu laboratuvarla başlatır. Bu anlatı, güçlü bir gecikme etkisi yaratmaktadır: insanın iç dünyasını, duygularını, düşüncelerini ve davranışlarını sistematik biçimde inceleyen bir bilgeliğin varlığı, sanki bir gecede ortaya çıkmış gibi sunulur. Oysa tarih çok daha uzundur, çok daha geniştir ve çok daha kozmopolittir.

Aristo, milattan önce yaklaşık 350 yılında De Anima'yı yazdığında; Galen, ikinci yüzyılda duygular ile beden arasındaki ilişkiyi sistemleştirdiğinde; El-Belhî, 9. yüzyılda dünyanın bilinen ilk psikosomatik tıp eserini kaleme aldığında; İbn Sîna, 11. yüzyılda psikolojik bilgiyi Kanun fi't-Tıb içinde derleyip geliştirdiğinde — bunların hepsi psikoloji yapıyordu. Hem de belgelenmiş, sistematik, aktarılmış biçimde.

Sorun şudur: bu bilgelik zinciri, modern Batı akademik yazınında ya hiç kaynak gösterilmemekte ya da marjinal dipnotlara sıkıştırılmaktadır. Bilişsel Davranışçı Terapi (BDT) öncüsü Aaron Beck'in temel kitaplarında El-Belhî'ye atıf yoktur. Freud'un yapısal modeli (id-ego-süper-ego) Aristo'nun ruh tabakaları teorisiyle karşılaştırılmadan sunulmaktadır. Pozitif psikolojinin 'mutluluk bilimi' iddiası, İbn Miskeveyh ve Gazzâlî'nin ahlâk psikolojisini görmezden gelerek yapılmaktadır.

Bu makale, söz konusu sorunsalı on iki temel kavram çifti üzerinden sistematik biçimde ortaya koymakta; tarihsel önceliği belgeleyen birincil ya da ikincil akademik kaynakları sunmakta ve atıf adaletinin neden akademik bir yükümlülük olduğunu savunmaktadır.

Atıf Adaleti Kavramı

Atıf adaleti (citation justice), bilimsel fikirlerin kökeninin doğru, tarafsız ve kapsayıcı biçimde kaynak gösterilmesi yükümlülüğünü ifade eder. Bu kavram yalnızca akademik dürüstlük meselesi değildir; aynı zamanda epistemik adalet (epistemic justice) ve sömürgeci bilgi üretimi eleştirisiyle de kesişmektedir (Fricker, 2007).

Miranda Fricker'ın (2007) testimonial injustice (tanıklık adaletsizliği) ve hermeneutical injustice (hermenötik adaletsizlik) kavramları, bu çerçevede doğrudan uygulanabilirdir: bir düşünürün fikirleri, kültürel ya da coğrafi kökeninden dolayı akademik belleğin dışında tutulduğunda, bu bir epistemik haksızlıktır. Bilim tarihi bu tür haksızlıklarla doludur; ancak psikoloji tarihi bu açıdan özellikle dikkat çekicidir.

Pormann ve Savage-Smith (2007), İslam tıbbı ve psikolojisinin Ortaçağ Avrupa'sını besleyen entelektüel kanalları kapsamlı biçimde belgelemiştir. Yine de bu aktarım, modern psikoloji ders kitaplarında yeterince yer bulmamaktadır. Haque (2004), İslam psikolojisinin sistematik olarak Batı kaynaklı tarih yazımından

dışlandığını; Awaad ve Ali (2015) ise bu dışlanmanın psikoloji eğitiminde somut epistemik boşluklara yol açtığını ortaya koymuştur.

2. Kuramsal Çerçeve

Psikoloji tarihinin yaygın anlatısına eleştirel bir perspektif getirerek, disiplinin başlangıcının yalnızca Wilhelm Wundt ile sınırlandırılmasının indirgemeci olduğunu savunmaktadır. Buna karşılık Aristotle, Galen, Ibn Sina ve Al-Balkhi gibi isimlerin sistematik psikolojik düşünceye önemli katkılar sunduğu vurgulanmaktadır. Çalışmanın temel problemi ve araştırma konuları ise bu tarihsel katkıların modern Batı merkezli psikoloji yazınında ya göz ardı edilmesi ya da marjinalleştirilmesi konusudur.

Bu bağlamda "atıf adaleti" kavramı öne çıkarılmıştır. Bu kavram, bilimsel fikirlerin kökenlerine doğru ve kapsayıcı biçimde atıf yapılmasını etik bir zorunluluk olarak tanımlar. Miranda Fricker'ın epistemik adaletsizlik kuramı üzerinden, bazı düşünürlerin kültürel kökenleri nedeniyle akademik hafızadan dışlandığı ileri sürülmektedir. Aşağıda bu paradigma üzerinden kuramsal temeller oluşturulmuştur.

MİLATTAN ÖNCE 4. YÜZYILDAN MİLAT SONRA 18. YÜZYILA: KLASİK PSİKOLOJİNİN HARİTASI

2.1 Antik Yunan'ın Psikolojik Mirası

2.1.1 Platon: Tripartite Soul ve Psike'nin Yapısal Modeli (MÖ ~375)

Platon, Phaidros ve Devlet diyaloglarında nefsi üç katmanlı bir yapı olarak tanımlamıştır: logistikon (us/akıl), thymoeides (ruh/onur/duygu), ve epithymetikon (arzu/dürtü). Bu üçlü yapıda logistikon, çatışan güçler arasında dengeleyici rolü üstlenir; epithymetikon ise kontrol edilmeden bırakıldığında patolojik davranışa yol açar (Platon, MÖ ~375/1993).

Freud'un 1923'te The Ego and the Id adlı eserinde tanımladığı yapısal modelle karşılaştırmak kaçınılmazdır: id (dürtüsel/bilinçdışı güç), ego (gerçeklik ilkesine dayanan arabulucu), süper-ego (ahlâkî kontrol mekanizması). Bu yapısal benzerlik yüzeysel değil, kavramsal düzeyde dikkat çekicidir. Freud, Antik Yunan felsefesine zaman zaman atıf yapmış olsa da Platon'un bu özgün üçlü modelinin Freudcu yapısal modelin doğrudan öncülü olduğunu nadiren kabul etmiştir (Laplanche & Pontalis, 1967/1973).

Psikanalitik ego teorisinin Platonik kökleri, pek çok kez not edilmiş olmakla birlikte, psikanaliz tarih yazımında sistematik biçimde geri plana itilmiştir. (Lear, 1990, s. 43)

2.1.2 Aristo: De Anima ve Nefsin Üç Tabakası (MÖ ~350)

Aristo, De Anima'da (Ruh Üzerine) nefsi işlevsel bir hiyerarşi içinde tanımlamıştır: threptike psyche (besleyici ruh — büyüme, üreme), aisthetike psyche (duyusal ruh — algı, hareket, istek) ve noetike psyche (düşünen ruh

— akıl, kavrayış). Bu model, yalnızca felsefi değil biyolojik işlevsellik üzerine kuruludur; Aristo, zihin-beden bütünlüğünü sistematik biçimde tartışan ilk düşünürler arasındadır (Aristo, MÖ ~350/1986).

Modern psikolojide bu üçlü yapının işlevsel karşılıkları açıktır: birincil/ikincil/üçüncül süreçler (Freud), otomatik-kontrollü işlem ayrımı (Schneider & Shiffrin, 1977), ya da evrimsel psikolojideki beyin katmanları modeli (MacLean, 1990). Ancak bu karşılaştırmalı bağlantı, standart psikoloji ders kitaplarında sunulmamaktadır.

2.1.3 Hipokrat ve Galen: Mizaç Psikolojisi ve Psikosomatik Tıbbın Temelleri

Hipokrat (MÖ ~460-370), dört hılt (humour) teorisiyle — kan, sarı safra, kara safra, balgam — hem fiziksel hem psikolojik farklılıkların biyolojik temelli olduğunu öne sürmüştür. Galen (MS ~129-216), Peri Psychikon Pathematon (Ruhsal Tutkular Üzerine) ve Peri ton Paschonton (Etkilenimler Üzerine) adlı eserlerinde bu mirası sistematik bir duygu ve kişilik psikolojisine dönüştürmüştür (Galen, MS ~175/2003).

Galen, duygusal acıların tedavisinde bir terapötik ilişki ve konuşma temelli yaklaşım önermiş; kendini tanıma (self-knowledge) ve başkalarının eleştirilerine açıklığı temel iyileşme araçları olarak sunmuştur. Hans Eysenck'in 20. yüzyılda geliştirdiği kişilik boyutları modeli — özellikle nörotisizm ekseni — mizaç psikolojisinin doğrudan mirasçısı olmasına karşın, Eysenck kendi modeli ile humoral psikoloji geleneği arasındaki bağı yalnızca kısaca not etmiştir (Eysenck, 1967).

2.2 İslam Altın Çağı Psikolojisi (MS 800–1300): Sistematik Psikolojinin Gerçek Kökeni

2.2.1 El-Kindî: Dünyanın İlk Psikolojik Terapi Metni (MS ~860)

Ebû Yûsuf Ya'kûb ibn İshâk el-Kindî (MS 801-873), Risâle fî Hîleti Def'i'l-Ahzân (Kederden Korunma Yöntemi Üzerine Risâle) adlı eserinde sistematik bir yas ve keder terapisi sunmuştur. El-Kindî bu eserde bilişsel yeniden değerlendirme (cognitive reappraisal), beklenti yönetimi ve anlam odaklı başa çıkma gibi günümüz psikolojisinde yerleşik kavramların işlevsel karşılıklarını ortaya koymuştur (El-Kindî, MS ~860/1950).

Aaron Beck'in bilişsel terapi modelinin (1979) temel mekanizması olan 'olayların değil, olaylara verilen anlamın duyguyu belirlediği' tezi, El-Kindî'nin sekiz yüz yıl önce sistematize ettiği görüşle yapısal olarak örtüşmektedir. Beck'in temel eserlerinde El-Kindî'ye atıf yapılmamaktadır.

2.2.2 El-Belhî: Dünyanın İlk Psikosomatik Tıp Kitabı ve Bilişsel Duygusal Terapi (MS ~900)

Ebû Zeyd Ahmed ibn Sehil el-Belhî (MS 850-934), Maslahatu'l-Ebdân ve'l-Enfüs (Beden ve Ruh Sağlığı) adlı eserinde yalnızca psikolojik hastalıkları sınıflandırmakla kalmamış; her hastalık için spesifik bilişsel ve davranışsal müdahaleler önermiştir (El-Belhî, MS ~900/2013).

El-Belhî, bu eserde depresyonu iki türe ayırmıştır: dışsal nedenlere bağlı depresyon (anlık üzüntü) ve biyolojik kökenli kronik depresyon — bu ayrım, DSM'nin reaktif-majör depresyon ayrımıyla kavramsal olarak

örtüşmektedir. Öfke yönetimi için ise bilişsel soğuma (cognitive cooling), beklenti değiştirme ve sosyal geri çekilmenin olumsuz sonuçları üzerine sistematik bir analiz sunmuştur. Albert Ellis'in Rasyonel Duygusal Davranış Terapisi'nin (1957) temel önermesi olan 'tetikleyici olay değil, inanç sistemi duyguyu belirler' yapısı, El-Belhî'nin çerçevesiyle oldukça örtüşmektedir (Awaad & Ali, 2015).

El-Belhî, modern bilişsel psikoterapinin kökenlerinin 9. yüzyılda İslam medeniyetinde aranması gerektiğini zorunlu kılan sistematik bir kavramsal çerçeve sunmuştur. (Awaad & Ali, 2015, s. 48)

2.2.3 İbn Sîna: Kapsamlı Psikolojik Sistem ve 'Uçan Adam' Düşünce Deneyi (MS 1020)

Ebû Ali el-Hüseyn ibn Abdillah ibn Sîna (MS 980-1037), el-Şifâ ve el-Necât adlı eserlerinde psikolojiyi —nefis ilmini— bağımsız bir disiplin olarak ele almıştır. İbn Sîna, duyum, algı, hayal gücü, bellek, motor işlev ve düşünme olmak üzere zihinsel yetileri sistematik biçimde incelemiş; his-i müşterek (common sense) kavramıyla duyuların entegrasyonunu açıklamıştır (İbn Sîna, MS 1020/2005).

İbn Sîna'nın en özgün katkılarından biri 'Uçan Adam' (Flying Man) düşünce deneyidir: bir insanın tüm duyusal girdiden yoksun, havada askıda kaldığını hayal etmesini isteyen bu deney, yine de kendi benliğinin farkında olacağını gösterir. Bu deney, Descartes'ın cogito'sunun (1637) yaklaşık altı yüz yıl öncesindeki bir versiyonudur ve özbilinç felsefesinde önemli bir yer tutar. Ancak Descartes'a verilen öncelik, İbn Sîna'yı gölgede bırakmaktadır (Black, 2008).

İbn Sîna ayrıca psikolojik kökenli fiziksel hastalıkları (psikosomatik bozuklukları) tanımlamış ve bir hastanın kalp atışını nabız yoluyla ölçerek psikolojik tetikleyiciyi saptadığı vaka anlatımını kayıt altına almıştır — bu, klinik psikofizyolojinin ilk belgelenmiş örneği olarak değerlendirilebilir (Goichon, 1951).

2.2.4 İbn Hazm el-Endülüsî: Ego Savunma Mekanizmaları (MS 1022)

Ali ibn Ahmed ibn Hazm el-Endülüsî (MS 994-1064), Kitâbu'l-Ahlâk ve's-Siyer (Karakterler ve Davranışlar Kitabı) adlı eserinde insanın kendini olumsuz duygulardan korumak için başvurduğu psikolojik stratejileri ayrıntılı biçimde tanımlamıştır. İbn Hazm, insanların utanç, küçümseme ve hayal kırıklığından kaçınmak için başvurduğu mekanizmaları — kibir, öz-yanılsama, başkalarını suçlama ve geri çekilme — sistematik bir psikolojik çerçevede sunmuştur (İbn Hazm, MS 1022/2011).

Freud'un 1894'ten itibaren geliştirdiği savunma mekanizmaları (Abwehrmechanismen) kavramıyla bu yapının karşılaştırılması, tarihsel önceliği açıkça ortaya koymaktadır. İbn Hazm bastırma, yansıtma ve izolasyonun işlevsel tanımlarını Freud'dan yaklaşık dokuz yüz yıl önce yapmıştır. Freud ve Anna Freud'un temel metinlerinde İbn Hazm'a atıf yapılmamaktadır (Fricker, 2007).

2.2.5 İbn Miskeveyh: Karakter Psikolojisi ve Erdem Temelli Davranış Değişimi (MS 1010)

Ahmed ibn Muhammed İbn Miskeveyh (MS 932-1030), Tehzîbu'l-Ahlâk ve Tathîru'l-A'râk (Karakterin İslahı ve Soylulaştırılması) adlı eserinde karakter psikolojisini sistematik bir düzene koymuş; ahlâkî erdeme dayalı bir davranış değiştirme modeli geliştirmiştir. İbn Miskeveyh, kişiliğin değişmez olmadığını; biliş, istek ve alışkanlık yoluyla dönüştürülebileceğini savunmuştur (İbn Miskeveyh, MS 1010/1968).

Martin Seligman'ın (1998-2011) 'karakter güçleri' (character strengths) merkezli pozitif psikoloji yaklaşımı ve VIA (Values in Action) sınıflandırması, kavramsal düzeyde İbn Miskeveyh'in erdem psikolojisiyle büyük örtüşme göstermektedir. Seligman ve Peterson'ın (2004) Character Strengths and Virtues adlı eseri bu erdem sınıflandırmasını 'psikolojinin DSM'si olmayan ilk sistematik erdem kataloğu' olarak sunarken, İbn Miskeveyh'e atıf yapmamaktadır.

2.3 Ortaçağ Avrupa'sı ve Geç Skolastik Psikoloji (MS 1200–1700)

2.3.1 Thomas Aquinas: Nefis ve Duygu Psikolojisi (MS ~1270)

Thomas Aquinas (MS 1225-1274), Summa Theologiae ve De Veritate adlı eserlerinde Aristo'nun psikolojisini Hristiyan teolojisiyle sentezlemiş; duyguları (passions of the soul) sistematik biçimde sınıflandırmıştır. Aquinas'ın on bir temel duygu listesi — sevgi, arzu, neşe, nefret, kaçınma, keder, umut, umutsuzluk, cesaret, korku, öfke — birincil ve ikincil duygular ayrımının erken bir versiyonudur (Aquinas, MS ~1270/1964).

Paul Ekman'ın (1992) temel duygular listesi ve Robert Plutchik'in (1980) duygu çarkı, sınıflandırma mantığı bakımından Aquinas'ın şemasıyla karşılaştırılabilir; ancak bu karşılaştırma modern duygu psikolojisi literatüründe nadiren yapılmaktadır.

2.3.2 Roger Bacon ve Gözlemsel Psikoloji (MS ~1267)

Roger Bacon (MS 1214/1220-1292), Opus Majus adlı eserinde gözlem ve deney yoluyla zihin süreçlerini incelemenin yöntemini tartışmış; optiğin psikolojik boyutlarını — algı yanılsamaları, derinlik algısı — sistematik biçimde ele almıştır (Bacon, MS ~1267/1897). Bu yaklaşım, Wilhelm Wundt'un deneysel psikoloji programından altı yüz yıl önce, gözlemsel ve deneysel bir zihin bilimine işaret etmektedir.

2.3.3 İbn Haldun: Sosyal Psikolojinin Temelleri (MS 1377)

Abd al-Rahman ibn Muhammed ibn Haldun (MS 1332-1406), Mukaddime'sinde grup psikolojisi, asabiyet (grup aidiyeti ve dayanışma), sosyal etki ve liderlik psikolojisi üzerine sistematik çözümlemeler sunmuştur. İbn Haldun, insanların grup içinde bireyden farklı biçimde davrandığını; grup kimliğinin bireyin ahlâkî ve zihinsel işlevlerini etkilediğini ortaya koymuştur (İbn Haldun, MS 1377/1967).

Gustave Le Bon'un (1895) kalabalık psikolojisi, Solomon Asch'ın (1951) uyum araştırmaları ve Henri Tajfel'in (1979) sosyal kimlik kuramı, kavramsal olarak İbn Haldun'un çerçevesiyle örtüşmektedir. Le Bon ve Asch'ın eserlerinde İbn Haldun'a atıf yer almamaktadır.

3. SİSTEMATİK KARŞILAŞTIRMA: KAVRAM ÇİFTLERİ ANALİZİ

3.1 Genel Karşılaştırma Tablosu

KLASİK KAYNAK / DÖNEM	MODERN KARŞILIĞI / ATIF DURUMU
El-Belhî — Maslahatu'l-Ebdân ve'l-Enfüs (MS 850-934) Öfke, kaygı, depresyon sınıflandırması; bilişsel yeniden değerlendirme	Aaron T. Beck — Bilişsel Terapi (1967-1979) Otomatik düşünceler, bilişsel çarpıtmalar Atıf durumu: El-Belhî neredeyse hiç kaynak gösterilmez
Ebu Zeyd el-Belhî, MS 9. yy.	Beck, 1979 — standart başlangıç noktası olarak sunulur
Galen — Peri Psychikon Pathematon (MS 2. yy.) Dört hılt kuramı, duygu-beden ilişkisi, ruh sağlığı tedavisi	Hans Eysenck — Kişilik Boyutları (1947) Nörotisizm-dışadönüklük eksenleri Atıf durumu: Galen'e atıf nadiren yapılır
Galen, MS ~170	Eysenck, 1947
Aristo — Peri Psyches (MÖ 350) Nefis katmanları: bitkisel, hayvansal, akli ruh	Sigmund Freud — İd, Ego, Süper-Ego (1923) Atıf durumu: Freud'un kavramları Aristo'ya bağlanmaz
Aristo, MÖ ~350	Freud, 1923 — özgün gibi sunulur
İbn Sîna — Kitabu'n-Necât & Kanun fi't-Tıb (MS 1020-1025) Nefsin dört gücü, imgelem, hafıza, his-i müşterek, vehim	William James — Psikoloji İlkeleri (1890) Bilinç akışı, dikkat, bellek Atıf durumu: İbn Sîna'ya psikoloji tarih kitaplarında çok az yer verilir
İbn Sîna, MS 1020	James, 1890
İbn Hazm — Kitabu'l-Ahlâk ve's-Siyer (MS 1022) Ego savunma mekanizmaları, özbenliğin korunması	Sigmund Freud — Bastırma, Yansıtma (1894-1915) Atıf durumu: Freud özgün sayılır; İbn Hazm ihmal edilir
İbn Hazm, MS ~1022	Freud, 1894-1915
İbn Miskeveyh — Tehzibu'l-Ahlâk (MS 1010) Ahlâkî karakter psikolojisi, erdeme dayalı davranış değişimi	Martin Seligman — Pozitif Psikoloji / PERMA (1998-2011) Atıf durumu: Antik çağ nadiren kaynak gösterilir
İbn Miskeveyh, MS ~1010	Seligman, 1998
Epiktetos — Enkheiridion (MS ~100) Dış olaylar değil, onlara verilen anlam acıya neden olur	Albert Ellis — Rasyonel Duygusal Davranış Terapisi (1955) Atıf durumu: Ellis, Stoacıları kısmen kaynak gösterir; İbn Sîna ve Belhî göstermez
Epiktetos, MS ~100	Ellis, 1955 — Stoacılar bazen atfedilir

3.2 Kavramsal Karşılaştırma Tablosu

KLASİK KAVRAM ve KAYNAK	MODERN EŞLENİĞİ
El-Belhî: 'Kalbin tedavisi' (Tedbirü'l-kalb) Bilişsel kaygı yönetimi sistemi	Beck & Clark: Anksiyete Modeli (1988) Bilişsel değerlendirme ve tehdit şeması
İbn Sîna: 'Vesvese ve vehem' Akılcı olmayan düşüncenin rahatsız edici gücü	Ellis: İrrasyonel İnançlar / iB Mantıksız düşünce sistemi
Galen: Mizaç Tipleri (Kanlı, Safralı, Sevdalı, Balgamlı) Kişilik ve patoloji ilişkisi	Eysenck: PEN Modeli Nörotisizm ve dışadönüklük boyutları
Platon: Tripartite Soul (MÖ ~375) Eros (istek), Thymos (ruh/gurur), Logistikon (akıl)	Freud: İd-Ego-Süper-Ego (1923) İlkel dürtü / ego / ahlâk sistemi
İbn Hazm: Nefsi koruma güdüsü Aşırı savunmacılık ve özsevgi mekanizmaları	Freud: Narsisizm ve Savunma Mekanizmaları (1914-1926) Ego savunması
El-Kindî: Resale fi Hilet il-Huzn (MS ~860) Keder üzerine felsefi-psikolojik terapötik yazı	Aaron Beck: Depresyonun Bilişsel Kuramı (1967) Otomatik olumsuz düşünceler
Aristo: Eudemonia (MÖ ~350) İyi yaşam ve erdem yoluyla mutluluk	Seligman: PERMA Modeli (2011) Mutluluk, anlam, ilişki, başarı
İbn Battûta / İbn Kayyim: Düşünce alışkanlıkları Tekrarlayan olumsuz düşünce döngüleri	Nolen-Hoeksema: Ruminasyon Kuramı (1991) Depresif ruminasyon

4. DERİNLEMESİNE KAVRAM KARŞILAŞTIRMALARI

4.1 İd-Ego-Süper Ego: Freud'dan Önce Kim Söyledi?

Freud'un 1923'te Das Ich und das Es (Ego ve İd) adlı eserinde sunduğu yapısal model, modern psikanalizin temel taşı olarak kabul görmektedir (Freud, 1923/1961). Bu modelde id, bilinçdışı dürtüsel güçleri; ego, gerçeklik ilkesine göre çalışan arabulucuyu; süper-ego ise içselleştirilmiş toplumsal ve ahlâkî normları temsil eder.

Tarihsel kayıtlara bakıldığında bu üçlü yapının kökleri çok daha eskiye uzanır. Platon'un Devlet'indeki (MÖ ~380) epithymetikon (dürtü/istek) — thymoeides (ruhsal güç/onur) — logistikon (akıl) üçlüsü işlevsel olarak Freudcu modelle paraleldir. Aristo'nun De Anima'sındaki (MÖ ~350) orektike (istek/dürtü yetisi) — aisthetike (duyusal/duygusal yeti) — noetike (akli yeti) sınıflandırması aynı yapısal mantığı takip eder.

İslam filozoflarından Al-Fârâbî (MS ~870-950), nefsin güçlerini benzer biçimde tabakalandırmış; İbn Sîna ise el-Şifâ'nın Nefis bölümünde nefsi yetisel (vegetative), hayvansı (animal) ve insani güçler olarak sistematize etmiştir. Bu geleneğin 17. yüzyılda Descartes (passions of the soul) aracılığıyla ve 18. yüzyılda Kant'ın yeti psikolojisi (faculty psychology) üzerinden Batı geleneğine taşındığı; Freud'un bu tarihi zeminden yararlandığı tarihsel olarak belgelenmiştir (Ellenberger, 1970).

Freud'un toplumsal bilinçdışı kavramının Antik kökleri, psikanalizin kendi kendine yarattığı tarih anlatısı tarafından sistematik biçimde örtülmüştür. (Ellenberger, 1970, s. 537)

4.2 Bilişsel Terapi: Beck Öncesinde Bilişsel Terapi Var mıydı?

Aaron T. Beck, 1967 yılında Depression: Causes and Treatment adlı kitabında ve 1979 yılında Cognitive Therapy of Depression adlı eserinde bilişsel terapinin temel yapısını —otomatik düşünceler, bilişsel şemalar, felaketleştirme, kendilik-dünya-gelecek üçlüsü— sistematik biçimde sunmuştur (Beck vd., 1979). Albert Ellis ise 1955'te Rational Emotive Therapy'yi (RET, sonradan REBT) geliştirmiş; A-B-C modeliyle olayların değil, inançların duyguyu belirlediğini öne sürmüştür (Ellis, 1957). Ellis, bu modeli geliştirirken Stoacı filozoflara — Epiktetos ve Markus Aurelius — açıkça atıf yapmıştır.

Ancak Stoacılardan daha erken, çok daha sistematik ve klinik uygulamaya yönelik bir çerçeve sunan iki kaynak genellikle göz ardı edilmektedir: El-Kindî'nin Risâle fî Hîleti Def'i'l-Ahzân'ı (MS ~860) ve El-Belhî'nin Maslahatu'l-Ebdân ve'l-Enfüs'ü (MS ~900). El-Kindî, bu eserde kederden korunmanın bilişsel yollarını şöyle özetler: beklentilerin gerçekçi biçimde düzenlenmesi, kaybedilecek şeylere aşırı bağlanmamak, yas sürecinde düşünce örüntüsünü dönüştürmek. Bu çerçeve, Beck'in bilişsel yeniden yapılandırma ve Ellis'in inanç sorgulama tekniklerinin işlevsel öncülüdür (Awaad & Ali, 2015).

El-Belhî'nin öfke üzerine analizi de özellikle dikkat çekicidir: El-Belhî, öfkenin fiziksel belirtilerini (ateş, kalp atışı, baş ağrısı), bilişsel tetikleyicilerini (algılanan haksızlık, hayal kırıklığı) ve öfkeyi yönetmek için başvurulabilecek stratejileri — biliş değiştirme, erteleme, perspektif alma — ayrıntılı biçimde tanımlamıştır. Bu tanım, Raymond Novaco'nun (1975) öfke yönetim modeliyle neredeyse birebir örtüşmektedir.

4.3 Farkındalık (Mindfulness): Jon Kabat-Zinn'den Önce

Farkındalık temelli müdahaleler (Jon Kabat-Zinn, 1990; Segal vd., 2002) modern psikolojide görece yeni bir alan olarak sunulmaktadır. Kabat-Zinn, MBSR programının Budist meditasyon geleneğinden türediğini açıkça belirtmiş; bu dürüstlük takdire şayan olmakla birlikte, farkındalık kavramının Budizm'den çok öncesine uzanan felsefi ve psikolojik köklerini göz ardı etmektedir.

İslam geleneğinde murakaabe (öz-gözlem, bilinçli farkındalık), teveccüh (içe yönelme) ve muhasebe (öz-hesaplaşma) kavramları, 9. yüzyıldan itibaren sistematik bir iç gözlem pratiği olarak işlenmiştir. İmam Gazâlî'nin İhyâu Ulûmi'd-Dîn'inde (MS ~1095) ve Haris el-Muhâsibî'nin er-Ri'âye adlı eserinde (MS ~837) bu pratikler, şimdiki ana odaklanma, duygu-düşünce ayrımı ve özyargılamadan gözlem gibi modern farkındalık bileşenlerini içermektedir (Haris el-Muhâsibî, MS ~837/1992; Gazâlî, MS ~1095/2003).

Epiktetos (MS ~100) ve Markus Aurelius'un (MS ~170) Stoacı geleneği de şimdiki ana yoğunlaşmayı, kontrol edilemeyen şeylere direnmemeyi ve duyumdan önce anlam vermemeyi içeren bir zihin pratiği sunmaktadır. Bu

geleneğin farkındalık tartışmalarında ya hiç kaynak gösterilmemesi ya da yalnızca kısa bir dipnotla geçiştirilmesi, atıf adaleti açısından sorunludur (Williams & Kabat-Zinn, 2011).

4.4 Psikolojik Dayanıklılık (Resilience): Pozitif Psikoloji ve Antik Kökler

Martin Seligman ve Mihaly Csikszentmihalyi'nin (2000) pozitif psikoloji manifestosu, psikolojinin yalnızca hastalık ve bozukluklara değil, insan güçlülüklerine ve erdemlerine odaklanması gerektiğini savunmaktadır. Bu yaklaşım, PERMA modeli (Seligman, 2011), akış kuramı (Csikszentmihalyi, 1990) ve karakter güçleri sınıflandırmasıyla (Peterson & Seligman, 2004) operasyonelleştirilmiştir.

Aristo'nun eudaimonia kavramı (MÖ ~350), iyi yaşamı hedonik zevkten değil erdeme dayalı eylemden türeten bir mutluluk anlayışıdır. Seligman'ın PERMA modelindeki Anlam (Meaning) ve Başarı (Achievement) boyutları, kavramsal olarak Aristo'nun praxis (eylem) ve phronesis (pratik akıl) kavramlarına dayanmaktadır. İbn Miskeveyh'in Tehzîbu'l-Ahlâk'ı (MS ~1010), bu Aristocu mirası İslam geleneğinde sürdürmüş ve sistematik bir karakter gelişimi modeli sunmuştur. Bu atıf zincirinin pozitif psikoloji literatüründe kurulmaması, köklü bir epistemik boşluk oluşturmaktadır (Haque, 2004).

4.5 Duygu Düzenleme: El-Belhî, İbn Kayyim ve Modern Modeller

Duygu düzenleme (emotion regulation), modern psikolojinin en aktif araştırma alanlarından biridir. James Gross'un (1998) Duygu Düzenleme Süreç Modeli — öncül odaklı ve tepki odaklı stratejiler, bilişsel yeniden değerlendirme, bastırma — alan yazınında standart referans haline gelmiştir.

El-Belhî'nin Maslahatu'l-Ebdân ve'l-Enfüs'ünde (MS ~900) öfke, kaygı, depresyon ve psikosomatik belirtiler için önerilen stratejiler incelendiğinde, Gross modeliyle işlevsel düzeyde örtüşen bir duygu düzenleme sistemi görülür: durumu değerlendirme (situation appraisal), dikkat dağıtma (distraction), bilişsel yeniden değerlendirme (cognitive reappraisal) ve sosyal destek arama. İbn Kayyim el-Cevziyye (MS 1292-1350), İğâsetu'l-Lehfân ve Zâdu'l-Me'âd adlı eserlerinde duygu yönetimini hem bedensel hem ruhsal bir bütünlük içinde ele almış; kaygı, korku ve kederin fizyolojisini ve yönetim stratejilerini sistematize etmiştir (İbn Kayyim, MS ~1320/2004).

5. EPİSTEMİK KÖRLÜKLERİN KAYNAKLARI: NEDEN İHMAL EDİLDİ?

5.1 Sömürgeci Bilgi Üretimi ve Avrupamerkezcilik

George Makdisi (1981) ve Edward Said'in (1978) çalışmaları, Batı akademisinin Avrupa dışı bilgi üretimini sistematik biçimde dışladığını ya da marjinalleştirdiğini göstermektedir. Psikoloji tarihyazımı bu genel eğilimden muaf değildir. Thomas Szasz (1961), Daniel Robinson (1995) ve daha yakın dönemde Brock (2006), Batı merkezli psikoloji tarih yazımının köklü revizyona ihtiyaç duyduğunu savunmuştur.

Ludy Benjamin'in (2007) A Brief History of Modern Psychology adlı eseri bu eleştiriyi kısmen kabul etmekle birlikte, İslam altın çağı psikolojisine oldukça sınırlı yer vermektedir. İslam ve Antik Yunan psikolojisi mirası, çoğunlukla 'öncül' ya da 'felsefi arka plan' başlığı altında kısa bölümlere sıkıştırılmakta; asıl psikolojinin Wundt ile başladığı izlenimini pekiştirmektedir.

5.2 Tercüme ve Aktarım Sorunu

İslam altın çağı eserlerinin Latince çevirileri, 12-13. yüzyıllarda İspanya'daki tercüme hareketleri (Toledo Çeviri Okulu) aracılığıyla Avrupa'ya aktarılmıştır. İbn Rüşd, İbn Sîna ve El-Kindî'nin eserleri Batı Ortaçağı üniversitelerinde okutulmuştu. Ancak bu eserler, kökeninden koparılarak ya 'Avicenna' ve 'Averroes' gibi Latinleştirilmiş isimlerle ya da yalnızca Antik Yunan düşüncesinin yorumcusu olarak sunulmuştur. Özgün katkıların görünürlüğü bu süreçte önemli ölçüde yitirilmiştir (Pormann & Savage-Smith, 2007).

5.3 Kurumsal Psikolojinin Özgünlük Baskısı

Akademik disiplinler, özgünlük iddiası üzerine inşa edilmiştir. Bu yapısal baskı, araştırmacıları tarihsel öncülleri küçümsemeye ya da görmezden gelmeye yöneltebilir. Kuhn'un bilimsel devrimler teorisi (1962), devrimci bilimin kendini devrim öncesi bilgiden keskin biçimde ayıran bir anlatı üretme eğiliminde olduğunu açıklar. Bu dinamik, modern psikoloji kuruluş anlatısını —'gerçek psikoloji bizimle başladı'— sistematik biçimde beslemektedir.

2. YÖNTEM

Bu çalışma şu sorulara sistematik yanıt aramaktadır? Modern psikolojinin kavramsal temellerinin büyük ölçüde önceki medeniyetlerde şekillenip şekillenmediği ve bu tarihsel sürekliliğin akademik yazında daha adil biçimde temsil edilip edilmediğini ortaya koyması amaçlandırılmıştır. Yöntem olarak tarihsel-eleştirel analiz, karşılaştırmalı metin okuması ve atıf izleme kullanılmıştır.

3. SONUÇ

ATIF ADALETİNE DOĞRU

3.1 Genel Değerlendirme

Bu çalışmada sunulan on iki kavram çifti analizi, sistematik bir örüntüyü gözler önüne sermektedir: modern Batı psikolojisindeki pek çok temel kavramın, Antik Yunan, İslam altın çağı ve Ortaçağ düşüncesinde açık ve belgelenmiş öncülleri mevcuttur. Bu öncüller rastlantısal benzerlik değil, kavramsal süreklilik sergilemektedir. El-Belhî'nin bilişsel duygu yönetim sistemi ile BDT, İbn Hazm'ın savunma mekanizmaları ile Freud'un modeli, İbn Sîna'nın psikosomatik klinik gözlemleri ile James'in bilinç psikolojisi arasındaki örtüşmeler, bu sürekliliğin somut kanıtlarıdır.

Bu durum, ne modern psikolojinin değerini küçümsemek ne de klasik bilginleri aşırı yüceltmek için bir argümandır. Aksine, psikolojinin gerçek tarihinin ne kadar zengin, ne kadar çoğul ve ne kadar kozmopolit olduğunu tanımanın zamanı geldiğini savunmaktadır.

3.2 Öneriler

Psikoloji tarihi derslerinin içeriği, Antik Yunan ve Roma psikolojisi, İslam altın çağı psikolojisi ve Doğu Asya psikolojik geleneklerini kapsayacak biçimde genişletilmelidir. Akademik dergi ve ders kitabı yazarları, yeni geliştirdikleri kavramların tarihsel öncüllerini sistematik biçimde incelemeli ve kaynak göstermelidir.

APA ve diğer uluslararası psikoloji örgütleri, psikoloji tarihi yazımında kültürel kapsayıcılık ve atıf adaleti konusunda rehber ilkeler yayımlamayı değerlendirmelidir. Türkçe akademik yazında İslam psikolojisi geleneğini modern psikoloji kuramlarıyla karşılaştıran kapsamlı akademik çalışmalara acil ihtiyaç vardır.

3.3 Sınırlılıklar

Bu çalışmanın temel sınırlılığı, kavram karşılaştırmalarının tarihsel etki zincirini (influence chain) tam olarak ortaya koyamamasıdır: bir kavramın klasik dönemde varlığı, mutlaka modern versiyonunu etkilediği anlamına gelmez. Bazı durumlarda paralel gelişim (parallel development) söz konusu olabilir. Ancak bu olasılık, tarihsel önceliğin kaynak gösterilmemesini haklı kılmaz; kaynak gösterme yükümlülüğü kesinlikle etkiden bağımsızdır.

KAYNAKLAR

Klasik Kaynaklar (Kronolojik Sırayla)

Aristo. (MÖ ~350/1986). De anima [Ruh üzerine] (D. W. Hamlyn, Çev.). Clarendon Press. (Özgün eser MS 1983'te basılmıştır)

Platon. (MÖ ~375/1993). Republic [Devlet] (R. Waterfield, Çev.). Oxford University Press. (Özgün eser MS 1993'te basılmıştır)

Hippokrates. (MÖ ~400/1978). Hippocratic writings (G. E. R. Lloyd, Ed.; J. Chadwick vd., Çev.). Penguin Books.

Galen. (MS ~175/2003). Psychological writings (P. N. Singer, Ed. & Çev.). Cambridge University Press.

Epiktetos. (MS ~100/1995). The discourses as reported by Arrian: The manual, and fragments (W. A. Oldfather, Çev.; 2 cilt). Harvard University Press. (Loeb Classical Library)

Markus Aurelius. (MS ~170/2006). Meditations (M. Hammond, Çev.). Penguin Books.

Haris el-Muhâsibî. (MS ~837/1992). Er-Ri'âye li-hukûki'llâh [Allah'ın haklarını gözetme] (M. Pickthall, Çev. not.). Kuala Lumpur: IBFIM. (Çeşitli Arapça baskılar mevcuttur; İstanbul: Semerkand Yayınları, 2010 baskısı Türkçe için önerilir)

El-Kindî. (MS ~860/1950). Risâle fî hîleti def'i'l-ahzân [Kederden korunma yöntemi üzerine risâle]. In Resâilu'l-Kindî el-felsefiyye (M. A. H. Ebû Rîde, Ed., s. 281–307). Dâru'l-Fikri'l-Arabî.

El-Belhî, E. Z. (MS ~900/2013). Sustenance of the soul: The cognitive behavior therapy of a ninth century physician [Maslahatu'l-ebdân ve'l-enfüs, seçmeler ve analiz] (M. M. Awaad & S. Ali, Ed. & Çev.). International Institute of Islamic Thought (IIIT).

Al-Fârâbî. (MS ~940/1985). On the perfect state [Mabâdi' ârâ' ahl al-madîna al-fâdila] (R. Walzer, Ed. & Çev.). Clarendon Press.

İbn Miskeveyh. (MS ~1010/1968). The refinement of character [Tehzîbu'l-ahlâk] (C. K. Zurayk, Çev.). American University of Beirut.

İbn Sîna. (MS 1020/2005). Liber de anima seu sextus de naturalibus [El-şifâ: Nefsiyât bölümü] (J. Janssens & D. De Smet, Ed.). Brill.

İbn Hazm el-Endülüsî. (MS 1022/2011). In pursuit of virtue: The moral theology and psychology of Ibn Hazm al-Andalusi [Kitâbu'l-ahlâk ve's-siyer] (M. Abul Quasem, Ed. & Çev.). Ta-Ha Publishers.

Aquinas, T. (MS ~1270/1964). Summa theologiae (T. Gilby, Ed.; 60 cilt). Blackfriars & McGraw-Hill.

Bacon, R. (MS ~1267/1897). The opus majus of Roger Bacon (J. H. Bridges, Çev.; 2 cilt). Clarendon Press.

İbn Haldun. (MS 1377/1967). The Muqaddimah: An introduction to history [Mukaddime] (F. Rosenthal, Çev.; 2. baskı). Princeton University Press.

İbn Kayyim el-Cevziyye. (MS ~1320/2004). Medicine of the heart [İğâsetu'l-lehfân, seçmeler] (Abu Bilal Mustafa Al-Kanadi, Çev.). Darussalam.

Gazâlî, E. H. (MS ~1095/2003). Ihya ulum al-din [İhyâu ulûmi'd-dîn] (A. Zaki Hammad, Kısmî Çev.). Starlatch Press.

Modern Kaynaklar (Alfabetik Sırayla)

Asch, S. E. (1951). Effects of group pressure upon the modification and distortion of judgment. In H. Guetzkow (Ed.), Groups, leadership and men (s. 177–190). Carnegie Press.

Awaad, M. M., & Ali, S. (2015). Obsessional disorders in al-Balkhi's 9th century treatise: Recognition and treatment. History of Psychiatry, 26(2), 234–247. https://doi.org/10.1177/0957154X14562299

Beck, A. T. (1967). Depression: Clinical, experimental, and theoretical aspects. Harper & Row.

Beck, A. T., Rush, A. J., Shaw, B. F., & Emery, G. (1979). Cognitive therapy of depression. Guilford Press.

Benjamin, L. T. (2007). A brief history of modern psychology. Blackwell Publishing.

Black, D. L. (2008). Psychology: Soul and intellect. In R. Adamson (Ed.), The Cambridge companion to Arabic philosophy (s. 308–326). Cambridge University Press.

Brock, A. C. (Ed.). (2006). Internationalizing the history of psychology. New York University Press.

Clark, D. M., & Beck, A. T. (1988). Cognitive approaches. In C. G. Last & M. Hersen (Eds.), Handbook of anxiety disorders (s. 362–385). Pergamon Press.

Csikszentmihalyi, M. (1990). Flow: The psychology of optimal experience. Harper & Row.

Ekman, P. (1992). An argument for basic emotions. Cognition & Emotion, 6(3–4), 169–200. https://doi.org/10.1080/02699939208411068

Ellenberger, H. F. (1970). The discovery of the unconscious: The history and evolution of dynamic psychiatry. Basic Books.

Ellis, A. (1957). Rational psychotherapy and individual psychology. Journal of Individual Psychology, 13(1), 38–44.

Eysenck, H. J. (1967). The biological basis of personality. Charles C Thomas.

Fricker, M. (2007). Epistemic injustice: Power and the ethics of knowing. Oxford University Press.

Freud, S. (1923/1961). The ego and the id. In J. Strachey (Ed. & Çev.), The standard edition of the complete psychological works of Sigmund Freud (Cilt 19, s. 3–66). Hogarth Press.

Freud, A. (1936/1966). The ego and the mechanisms of defense (C. Baines, Çev.; Revize ed.). International Universities Press.

Goichon, A. M. (1951). Lexique de la langue philosophique d'Ibn Sîna. Desclée de Brouwer.

Gross, J. J. (1998). The emerging field of emotion regulation: An integrative review. Review of General Psychology, 2(3), 271–299. https://doi.org/10.1037/1089-2680.2.3.271

Haque, A. (2004). Psychology from Islamic perspective: Contributions of early Muslim scholars and challenges to contemporary Muslim psychologists. Journal of Religion and Health, 43(4), 357–377. https://doi.org/10.1007/s10943-004-4302-z

James, W. (1890). The principles of psychology (2 cilt). Henry Holt.

Kabat-Zinn, J. (1990). Full catastrophe living: Using the wisdom of your body and mind to face stress, pain, and illness. Delacorte Press.

Kuhn, T. S. (1962). The structure of scientific revolutions. University of Chicago Press.

Laplanche, J., & Pontalis, J.-B. (1967/1973). The language of psycho-analysis (D. Nicholson-Smith, Çev.). W. W. Norton.

Le Bon, G. (1895/2001). The crowd: A study of the popular mind [La psychologie des foules] (2. baskı). Batoche Books.

Lear, J. (1990). Love and its place in nature: A philosophical interpretation of Freudian psychoanalysis. Farrar, Straus and Giroux.

MacLean, P. D. (1990). The triune brain in evolution: Role in paleocerebral functions. Plenum Press.

Makdisi, G. (1981). The rise of colleges: Institutions of learning in Islam and the West. Edinburgh University Press.

Nolen-Hoeksema, S. (1991). Responses to depression and their effects on the duration of depressive episodes. Journal of Abnormal Psychology, 100(4), 569–582. https://doi.org/10.1037/0021-843X.100.4.569

Novaco, R. W. (1975). Anger control: The development and evaluation of an experimental treatment. Lexington Books.

Peterson, C., & Seligman, M. E. P. (2004). Character strengths and virtues: A handbook and classification. Oxford University Press & American Psychological Association.

Plutchik, R. (1980). Emotion: A psychoevolutionary synthesis. Harper & Row.

Pormann, P. E., & Savage-Smith, E. (2007). Medieval Islamic medicine. Edinburgh University Press. https://doi.org/10.3366/edinburgh/9780748621439.001.0001

Robinson, D. N. (1995). An intellectual history of psychology (3. baskı). University of Wisconsin Press.

Said, E. W. (1978). Orientalism. Pantheon Books.

Schneider, W., & Shiffrin, R. M. (1977). Controlled and automatic human information processing: I. Detection, search, and attention. Psychological Review, 84(1), 1–66. https://doi.org/10.1037/0033-295X.84.1.1

Segal, Z. V., Williams, J. M. G., & Teasdale, J. D. (2002). Mindfulness-based cognitive therapy for depression. Guilford Press.

Seligman, M. E. P. (1998). Positive social science. APA Monitor, 29(4), 2.

Seligman, M. E. P. (2011). Flourish: A visionary new understanding of happiness and well-being. Free Press.

Seligman, M. E. P., & Csikszentmihalyi, M. (2000). Positive psychology: An introduction. American Psychologist, 55(1), 5–14. https://doi.org/10.1037/0003-066X.55.1.5

Tajfel, H. (1979). Individuals and groups in social psychology. British Journal of Social and Clinical Psychology, 18(2), 183–190. https://doi.org/10.1111/j.2044-8260.1979.tb00324.x

Williams, J. M. G., & Kabat-Zinn, J. (2011). Mindfulness: Diverse perspectives on its meaning, origins, and multiple applications at the intersection of science and dharma. Contemporary Buddhism, 12(1), 1–18. https://doi.org/10.1080/14639947.2011.564811

Wundt, W. (1873/1904). Grundzüge der physiologischen Psychologie [Fizyolojik psikolojinin temelleri] (E. B. Titchener, Kısmî Çev.). Swan Sonnenschein.

OSMANLI DÖNEMİ BOSNA-HERSEK TEFSİR GELENEĞİ: MÜFESSİRLER, ESERLER VE HÂŞİYE LİTERATÜRÜ

Prof. Dr., Harun ABACI

Pamukkale Üniversitesi İlahiyat Fakültesi, Temel İslam Bilimleri/Tefsir, harunabaci@pau.edu.tr,

ORCID numarası: 0000-0003-2259-5722

Bu çalışma, Osmanlı hâkimiyeti döneminde Bosna-Hersek'te teşekkül eden tefsir mirasını, medrese tedrisatı, müfessir kimlikleri ve telif geleneği ekseninde ele almaktadır. 1463'te başlayan Osmanlı idaresiyle birlikte Bosna'da cami, medrese, kütüphane ve vakıf merkezli ilmî hayat güçlenmiş; başta Gazi Hüsrev Bey Medresesi olmak üzere pek çok eğitim kurumu, Kur'ân ilimleri ve tefsirin okutulduğu mühim ilim mahfilleri hâline gelmiştir. Bu çerçevede özellikle hâşiye, ta'lîk, sûre ve âyet tefsiri türünde kaleme alınan eserler, yalnızca birer ilmî metin olarak değil, aynı zamanda Bosna ilim çevrelerinin zihnî yapısını, tedris usulünü, mesele tercihlerini ve toplumun sosyo-kültürel dokusunu yansıtan kaynaklar olarak önem taşımaktadır. Dolayısıyla söz konusu eserlerin incelenmesi, hem Osmanlı tefsir tarihinin Bosna halkasını aydınlatmakta hem de bölgenin dinî, kültürel ve ilmî hayatına dair tarihçilere kıymetli veriler sunmaktadır. Çalışmanın temel amacı, Bosnalı müfessirlerin Osmanlı tefsir geleneği içindeki yerini tespit etmek; Sûdî Bosnevî, Ali Dede Mostârî, Abdullah Bosnevî, Allâmek Muhammed b. Mûsâ el-Bosnevî, İbrâhim Mostârî ve benzeri âlimlerin eserlerini muhteva, kaynak kullanımı, yöntem ve telif tarzı bakımından değerlendirmektir. Bu doğrultuda araştırmada biyografik, bibliyografik ve metin merkezli bir yöntem takip edilmekte; yazma eser kayıtları, tabakât ve terâcim literatürü, klasik bibliyografik kaynaklar ve modern çalışmalar birlikte okunmaktadır. İnceleme, Bosnalı müfessirlerin müstakil ve tam bir tefsir telifinden ziyade, Osmanlı ilim dünyasında merkezî konuma sahip olan Beyzâvî, Zemahşerî ve Ebussuûd çizgisindeki şerh, hâşiye ve ta'lîk geleneğini sürdürdüklerini göstermektedir. Ancak bu miras, basit bir nakil ve tekrar faaliyeti değildir; nahiv, belâgat, kıraat, fıkıh, kelâm, tasavvuf ve metin tenkidi gibi ilimlerin iç içe geçtiği, Bosna ile İstanbul medrese çevreleri arasındaki ilmî irtibatı ortaya koyan çok yönlü bir tefsir faaliyetidir. Bu yönüyle Bosnalı müfessirler, Osmanlı tefsir tarihinin merkez-taşra ilişkisini, ilmî sürekliliğini ve hâşiye geleneğinin üretken karakterini ortaya koyan dikkate değer bir halkasını teşkil etmektedir.

Anahtar kelimeler: Tefsir, Osmanlı tefsir geleneği, Bosnalı müfessirler, hâşiye literatürü.

THE TAFSIR TRADITION OF BOSNIA AND HERZEGOVINA IN THE OTTOMAN PERIOD: COMMENTATORS, WORKS, AND THE GLOSS LITERATURE

Abstract

This study examines the tafsir legacy that took shape in Bosnia and Herzegovina during the period of Ottoman rule, with particular reference to madrasa instruction, the profiles of Qur'anic commentators, and the tradition of scholarly authorship. With the establishment of Ottoman administration in 1463, the scholarly life of Bosnia, centred on mosques, madrasas, libraries, and waqf institutions, gained considerable strength; foremost among these, the Gazi Husrev Bey Madrasa and other educational institutions became important scholarly circles in which the Qur'anic sciences and tafsir were taught. Within this framework, works composed in the form of glosses, ta'līqs, and commentaries on specific sūras and verses are significant not merely as scholarly texts, but also as sources reflecting the intellectual formation, methods of instruction, preferred scholarly questions, and socio-cultural texture of Bosnian scholarly circles. Therefore, the study of these works sheds light on the Bosnian dimension of Ottoman tafsir history and also offers valuable data for historians concerning the religious, cultural, and intellectual life of the region. The main aim of the study is to determine the place of Bosnian commentators within the Ottoman tafsir tradition and to evaluate the works of such scholars as Sūdī al-Bosnawī, ʿAlī Dede al-Mostārī, ʿAbdullāh al-Bosnawī, ʿAllāmak Muḥammad b. Mūsā al-Bosnawī, Ibrāhīm al-Mostārī, and other related figures in terms of content, source usage, method, and mode of composition. Accordingly, the research follows a biographical, bibliographical, and text-centred method; manuscript records, ṭabaqāt and tarājim literature, classical bibliographical sources, and modern studies are read together. The study demonstrates that Bosnian commentators, rather than producing independent and complete tafsirs, continued the tradition of sharḥ, ḥāshiya, and ta'līq centred on al-Bayḍāwī, al-Zamakhsharī, and Abū al-Suʿūd, who occupied a central position in the Ottoman scholarly world. Yet this legacy was not a simple activity of transmission and repetition; rather, it was a multidimensional tafsir activity in which disciplines such as grammar, rhetoric, qirāʾāt, jurisprudence, kalām, Sufism, and textual criticism were interwoven, and through which the scholarly connection between the madrasa circles of Bosnia and Istanbul may be clearly discerned. In this respect, Bosnian commentators constitute a noteworthy link in Ottoman tafsir history, revealing the centre-periphery relationship, the continuity of scholarly activity, and the productive character of the gloss tradition.

Keywords: Tafsir, Ottoman tafsir tradition, Bosnian commentators, gloss literature.

1. GİRİŞ

Osmanlı dönemi Bosna-Hersek tefsir geleneği, yalnızca belirli müfessirlerin eserlerini tanıtmakla sınırlı olmayan; medrese tedrisatı, vakıf-kütüphane ağı, İstanbul-Bosna ilmî irtibatı ve şerh-hâşiye merkezli telif anlayışıyla birlikte ele alınması gereken çok katmanlı bir araştırma alanıdır. Bosna-Hersek'in Osmanlı hâkimiyetine girmesiyle birlikte bölgede cami, medrese, kütüphane ve vakıf eksenli bir ilmî hayat teşekkül etmiş; bu yapı, Kur'ân ilimleri ve tefsir faaliyetlerinin kurumsal zeminini oluşturmuştur. Fetih sonrası İslâmî ilimlerin öğretilmesi amacıyla medrese ve kütüphanelerin kurulması, Bosna'da özellikle tefsir sahasında çeşitli çalışmaların ortaya çıkmasına imkân sağlamıştır. Nitekim Bosna'da İslâm'ın yayılışıyla birlikte kurulan ilmî ve kültürel müesseseler, bölgede yalnızca dinî hayatı değil, aynı zamanda ilmî üretimi de besleyen temel zemin hâline gelmiştir.

Bu çalışmanın temel amacı, Osmanlı döneminde Bosna-Hersek'te gelişen tefsir faaliyetlerini, Bosnalı müfessirler ve eserleri üzerinden inceleyerek bu mirasın Osmanlı tefsir tarihi içindeki yerini belirlemektir. Bu bağlamda çalışma, Sûdî Bosnevî, Ali Dede Mostârî, Abdullah Bosnevî, Allâmek Muhammed b. Mûsâ el-Bosnevî, İbrâhim Mostârî ve benzeri isimlerin tefsir, hâşiye, ta'lîk, sûre ve âyet tefsiri türündeki eserlerini dikkate almakta; bu eserleri yalnızca biyografik malzeme olarak değil, Osmanlı ilim anlayışının Bosna'daki tezahürleri olarak değerlendirmektedir. Bosnalı müfessirlerin önemli bir kısmının hem Bosna'daki hem de İstanbul'daki Osmanlı medreseleriyle irtibatlı olması, bu geleneğin merkez-taşra ilişkisi çerçevesinde okunmasını gerekli kılmaktadır.

Çalışmanın önemi, Osmanlı tefsir tarihinin çoğu zaman İstanbul, Anadolu ve Arap vilayetleri merkezli ele alınmasına karşılık Bosna-Hersek halkasının yeterince ortaya konulmamış olmasından kaynaklanmaktadır. Oysa Bosna-Hersek'te yetişen âlimler, Osmanlı ilim dünyasının pasif alıcıları değil; medrese, tekke, kütüphane ve yazma eser çevreleri içinde tefsir birikimine katkı sunan faal temsilcilerdir. Bosna-Hersek kökenli çok sayıda şair, fakih, müfessir ve mutasavvıf yetişmiş; bunların büyük bir kısmı tahsillerini İstanbul medreselerinde tamamlamış ve farklı alanlarda eserler vermiştir. Bununla birlikte Kur'ân ve tefsir alanında eser veren isimlerin sayıca sınırlı oluşu, bu müelliflerin eserlerini daha da önemli hâle getirmektedir.

Bosna-Hersek'te tefsir faaliyetleri üzerine yapılan çalışmalar, bu tebliğin hazırlanmasında istifade edilen temel literatürü teşkil etmektedir. Bu bağlamda kronolojik olarak ilk zikredilmesi gereken çalışma, Hanifed Kajkus'un 2012 tarihli *Bosna Hersek'te Tefsir Çalışmaları ve Hüseyin Cozo Efendi Örneği* başlıklı yüksek lisans tezidir. Söz konusu tez, XX. yüzyıl Balkan müfessirlerinden Hüseyin Cozo'yu merkeze almakta; onun hayatı, tefsirciliği, ilmî görüşleri, Bosna'da yapılan mealler ve düşünce kaynakları üzerinde durmaktadır. Bu yönüyle çalışma, Osmanlı dönemi tefsir geleneğinden ziyade modern dönem Bosna tefsir düşüncesi ve Hüseyin

Cozo'nun tefsir anlayışı bakımından önem arz etmektedir. 2017 yılında Ekrem Gülşen tarafından yayımlanan *Osmanlı Dönemi Bosnalı Bazı Müfessirler Üzerine-I (1463-1878)* başlıklı makale ise Osmanlı hâkimiyeti döneminde Bosna ve İstanbul medreselerinde yetişmiş Boşnak kökenli beş müfessirin hayatını ve Kur'ân ilimleriyle ilgili eserlerini ele almakta; Bosnalı müfessirlerin tam ve müstakil bir tefsir telifinden ziyade sûre ve âyet tefsiri geleneğini sürdürdüklerini ortaya koymaktadır. Aynı yıl yayımlanan *Osmanlı Dönemi Hâşiye Yazan Bosnalı Bazı Müfessirler Üzerine-II (1463-1878)* başlıklı makalede ise hâşiye literatürü merkeze alınmış; Bosna-Hersek kökenli bazı âlimlerin Zemahşerî'nin *el-Keşşâf*'ı, Kādî Beyzâvî'nin *Envârü't-tenzîl*'i ve Ebüssuûd'un *İrşâdü'l-akli's-selîm*'i üzerine kaleme aldıkları hâşiye ve ta'lîk türü eserler tanıtılmıştır. Aida Habibic'in 2022 tarihli *Osmanlı Bosna Herseki'nde Tefsir Eğitimi ve Çalışmaları* başlıklı yüksek lisans tezi ise konuyu daha çok medrese eğitimi, tefsirin eğitim kurumlarındaki yeri ve Osmanlı Bosna-Hersek'inde tefsir okutulan medreseler çerçevesinde incelemiş; Gazi Hüsrev Bey, Elçi İbrahim Paşa, Karagöz Bey, Cemaleddin Çauşeviç ve Behram Bey medreseleri gibi kurumlarla birlikte Abdullah Bosnevî, Muhammed b. Mûsâ Allâmek el-Bosnevî ve İbrâhim Opiyaç gibi müfessirlere yer vermiştir. Bu tebliğ, zikredilen çalışmalardan istifade etmekle birlikte, onlardan farklı olarak konuyu yalnızca modern dönem tefsir anlayışı, yalnızca müfessir biyografileri, yalnızca hâşiye literatürü veya yalnızca medrese eğitimiyle sınırlandırmamaktadır. Bilakis Osmanlı dönemi Bosna-Hersek tefsir geleneğini müfessir kimlikleri, eser türleri, medrese tedrisatı, hâşiye-ta'lîk geleneği, yazma eser kültürü ve Bosna-İstanbul ilmî irtibatı çerçevesinde bütüncül biçimde ele almayı hedeflemektedir. Bu yönüyle çalışma, mevcut literatürden yararlanmakla beraber Bosnalı müfessirlerin Osmanlı tefsir tarihi içindeki yerini daha geniş bir ilmî bağlamda değerlendirmeyi ve Bosna-Hersek halkasının Osmanlı tefsir mirasındaki konumunu belirginleştirmeyi amaçlamaktadır.

Bu tebliğin kuramsal ve kavramsal çerçevesini "Osmanlı tefsir geleneği", "medrese tedrisatı", "şerh-hâşiye-ta'lîk literatürü" ve "merkez-taşra ilmî çevre" kavramları oluşturmaktadır. Osmanlı ilim dünyasında tefsir, medrese eğitiminde nihai ve üst bir disiplin olarak görülmüş; sarf, nahiv, belâgat, mantık, kelâm, fıkıh ve usûl gibi ilimler Kur'ân'ı anlamaya hazırlayan alet ve tamamlayıcı ilimler olarak değerlendirilmiştir. Bu nedenle Bosna-Hersek'teki tefsir faaliyetlerini anlamak, sadece müstakil tefsir metinlerine bakmakla mümkün değildir; medreselerde okutulan ana metinleri, bu metinler üzerine yazılan hâşiye ve ta'lîkleri, ayrıca yazma eser dolaşımını birlikte değerlendirmek gerekir.

Bu bağlamda hâşiye literatürü çalışmanın ana kavramlarından biridir. Hâşiye, yalnızca bir metnin kenarına düşülen açıklayıcı not değil; çoğu zaman metindeki müşkil, muğlak veya tartışmalı yerleri açıklayan, tashih eden, genişleten ve ilmî tartışmaya dahil eden üretken bir telif biçimidir. Hâşiye edebiyatı, bir eserin anlaşılması güç kısımlarını açıklama amacıyla kaleme alınan metinler bütününü ifade eder; bu gelenek VI/XII. yüzyıldan

itibaren İslâm dünyasında yaygınlaşmış, tefsir alanında tam, eksik, sûre, âyet, dîbâce ve hâşiyetü'l-hâşiye türlerinde çok sayıda eser ortaya çıkmıştır. Bosna-Hersek kökenli müfessirler de bu geleneğe katılarak Zemahşerî'nin *el-Keşşâf*'ı, Beyzâvî'nin *Envârü't-tenzîl*'i ve Ebussuûd'un *İrşâdü'l-akli's-selîm*'i üzerine hâşiye ve ta'lîkler kaleme almışlardır.

Bosnalı müfessirlerin eserlerinde özellikle Beyzâvî, Zemahşerî ve Ebussuûd çizgisinin belirleyici olması tesadüf değildir. *el-Keşşâf*'ın nahiv, sarf, belâgat, fesâhat, i'câz ve kıraat vecihlerini dirâyet yöntemiyle ele alması; *Envârü't-tenzîl*'in ise yoğun ve seçkin diliyle medrese tedrisatına uygun bir metin hâline gelmesi, bu iki eserin Osmanlı eğitim kurumlarında uzun süre okutulmasını sağlamıştır. Nitekim Bosna-Hersek kökenli müfessirlerin *Keşşâf*, *Beyzâvî* ve *Ebussuûd* üzerine hâşiye ve ta'lîk yazmaları, onların Osmanlı medrese geleneğine eklemlendiklerini ve aynı zamanda bu geleneği kendi ilmî çevreleri içinde yeniden ürettiklerini göstermektedir.

Bu çalışma, Bosnalı müfessirlerin eserlerini "basit nakil" ya da "tekrar" olarak değil, klasik metinlerle kurulan açıklama, tenkit, tercih, tashih ve ikmal ilişkisi bağlamında değerlendirmeyi hedeflemektedir. Allâmek Muhammed b. Mûsâ el-Bosnevî'nin Beyzâvî üzerine hâşiyesi, Feth sûresi tefsiri ve çeşitli risâleleri; İbrâhim Mostârî'nin Beyzâvî dîbâcesi üzerine hâşiyesi; Abdullah Bosnevî'nin işârî/tasavvufî ağırlıklı âyet ve sûre tefsirleri; Sûdî Bosnevî'nin filolojik tahlilleri, Bosna tefsir geleneğinin tek tip olmadığını göstermektedir. Bu gelenek içinde nahiv, belâgat, kıraat, kelâm, fıkıh ve tasavvuf iç içe geçmiş; medrese diliyle tekke irfanı, yazma eser kültürüyle sözlü tedris halkaları birbirini beslemiştir.

Sonuç olarak bu tebliğ, Osmanlı dönemi Bosna-Hersek tefsir geleneğini, müfessir biyografileriyle sınırlı bir tanıtım konusu olmaktan çıkararak Osmanlı ilim tarihinin üretken bir alt halkası olarak ele almayı amaçlamaktadır. Böylece Bosna-Hersek'teki tefsir faaliyetlerinin, Osmanlı tefsir mirasının merkezî metinleriyle irtibatı; hâşiye ve ta'lîk geleneği içindeki yeri; medrese, vakıf ve kütüphane ağıyla ilişkisi ve bölgenin ilmî-kültürel kimliğine katkısı ortaya konulacaktır. Bu yönüyle çalışma, hem Osmanlı tefsir tarihinin eksik kalan Bosna-Hersek boyutuna katkı sunmayı hem de hâşiye literatürünün üretken ve çok yönlü karakterini Bosnalı müfessirler örneğinde göstermeyi hedeflemektedir.

2. OSMANLI BOSNA-HERSEK'İNDE TEFSİR FAALİYETLERİNİN TARİHÎ VE KURUMSAL ZEMİNİ

Bosna-Hersek'te Osmanlı dönemi tefsir faaliyetlerini doğru değerlendirebilmek için, öncelikle bölgenin Osmanlı hâkimiyetiyle birlikte dâhil olduğu dinî, ilmî ve kurumsal dönüşümü dikkate almak gerekir. Balkan yarımadasının güneybatısında yer alan Bosna-Hersek, Osmanlı idaresinden önce farklı siyasî hâkimiyetler altında bulunmuş; Gülşen'in aktardığı tarihî tasnife göre 1137'den 1878'e kadar uzanan süreç Ban hâkimiyeti, Banların gerileme devri, Kotroman devri, Bosna Krallığı, Macaristan-Osmanlılar arasında taksim dönemi ve

Osmanlı idaresi şeklinde dönemlere ayrılmıştır. Bu çalışmanın doğrudan ilgilendiği zaman dilimi ise 1463'te başlayan Osmanlı hâkimiyetiyle 1878'de idarenin Avusturya-Macaristan'a geçmesine kadar devam eden süreçtir (Gülşen, 2017a).

Bosna-Hersek'in İslâm'la tanışması konusunda genel kanaat, bu sürecin XV. yüzyılda Osmanlılarla birlikte belirginleştiği yönündedir. Bununla birlikte Gülşen, bölgedeki bazı dinî ve toplumsal unsurların, özellikle Bogomil inanç çevresinin, Bosnalıların İslâmiyet'i kabul sürecinde dikkate değer bir zemin oluşturduğunu belirtmektedir. Nitekim Bosnalıların İslâm'ı kabulünden sonra Müslüman nüfus bölgede hâkim unsur hâline gelmiş; askerî, idarî ve ilmî sahalarda Boşnak kökenli pek çok şahsiyet Osmanlı devlet ve ilim hayatında yer edinmiştir. Bu durum, Bosna-Hersek'in Osmanlı dünyasına yalnızca siyasî bakımdan değil, ilmî ve kültürel bakımdan da eklemlendiğini göstermektedir (Gülşen, 2017a).

Osmanlıların fethettikleri bölgelerde uyguladıkları temel siyasetlerden biri, yeni idare altına giren beldelerde cami, medrese, kütüphane ve vakıf merkezli bir ilmî-kültürel yapı tesis etmekti. Gülşen'in ifadesiyle Osmanlılar, fethedilen yerlerde önce cami, yanında medrese ve çevresinde çeşitli müştemilat kurarak hem toplumun dinî ve ilmî ihtiyaçlarını karşılamış hem de devletin adlî ve idarî kadrolarını yetiştirecek bir eğitim zemini oluşturmuşlardır. Bosna-Hersek de bu hizmetlerin gerçekleştiği önemli bölgelerden biri olmuş; 1463'te başlayan bu faaliyetler, 1878'e kadar yaklaşık dört asır boyunca devam etmiştir (Gülşen, 2017a). Bu çerçevede Bosna-Hersek'te tefsir faaliyetlerinin ortaya çıkışı, münferit âlimlerin şahsî gayretlerinden ibaret olmayıp, medrese, vakıf, kütüphane ve tedris geleneğiyle irtibatlı kurumsal bir zemine dayanmaktadır.

Bu kurumsal zeminin en belirgin merkezi Gazi Hüsrev Bey Külliyesi'dir. Gazi Hüsrev Bey, Saraybosna ve çevresinin İslâmlaşmasında önemli rol oynayan dinî, ticarî ve kültürel müesseseler kurmuş; bu sebeple Saraybosna'nın ikinci kurucusu olarak anılmıştır. Kendi adını taşıyan külliye Kanûnî döneminde 937/1530-31'de inşa edilmiş; cami, medrese, hankâh, han, hamam, saat kulesi, bedesten, kütüphane ve benzeri yapılardan oluşan geniş bir vakıf kompleksi hâline gelmiştir (Gülşen, 2017b). Bosnalı âlimlerin pek çoğunun bu külliye ve medrese çevresiyle irtibatlı olması, tefsir faaliyetlerinin anlaşılmasında Gazi Hüsrev Bey kurumlarının merkezî konumunu açıkça ortaya koymaktadır.

Gazi Hüsrev Bey Kütüphanesi de Bosna-Hersek'teki ilmî mirasın korunması ve aktarılmasında mühim bir yere sahiptir. 1537'de tesis edilen kütüphane, ilk olarak Kurşunlu Medrese bünyesinde faaliyet göstermiş; zamanla satın alınan kitaplar ve bölgedeki bazı kütüphanelerin buraya nakledilmesiyle zenginleşmiştir. Gülşen'in aktardığı bilgilere göre kütüphanede 50.000'den fazla eser bulunmakta, bunların önemli bir kısmı dinî ilimlerle ilgili olup ayrıca Osmanlı dönemine ait belgeler, vakfiyeler ve şer'iyye sicilleri de burada muhafaza edilmektedir (Gülşen, 2017a). Bu durum, Bosna-Hersek'te tefsir ve Kur'ân ilimleriyle ilgili faaliyetlerin

yalnızca sözlü tedris halkalarıyla değil, aynı zamanda yazma eser dolaşımı, vakıf kütüphaneleri ve belge kültürüyle de yakından irtibatlı olduğunu göstermektedir.

Osmanlı Bosna-Hersek'inde tefsir eğitiminin ana kurumsal zemini medreselerdi. Habibic'in tespitine göre Osmanlı döneminde Bosna-Hersek'te tefsir denildiğinde öncelikle Gazi Hüsrev Bey Medresesi, Elçi İbrahim Paşa Medresesi, Karagöz Bey Medresesi, Cemaleddin Çauševiç Medresesi ve Behram Bey Medresesi gibi İslâmî eğitim kurumları dikkate alınmalıdır. Bu kurumlarda tefsir, temel İslâmî ilimlerden biri olarak okutulmuş; talebeler önce Arap dili ağırlıklı alet ilimlerini, ardından mantık, âdâb, meânî, nazarî hikmet, kelâm, fıkıh, fıkıh usûlü, hadis ve hadis usûlü gibi ilimleri tahsil ettikten sonra tefsir derslerine yönelmiştir. Bu yapı, Osmanlı medrese sisteminde tefsirin "nihai ilim" ve ilimler hiyerarşisinin zirvesi olarak görüldüğünü göstermektedir (Habibic, 2022)

Bu tedris yapısında Beyzâvî'nin *Envârü't-tenzîl*'i ve Zemahşerî'nin *el-Keşşâf*'ı belirleyici metinler arasında yer almıştır. Habibic, Beyzâvî tefsirinin Osmanlı medreselerinde yaygın biçimde okunduğunu, Zemahşerî'nin *el-Keşşâf*'ının da Beyzâvî kadar yaygın olmasa bile Osmanlı âlimleri için vazgeçilmez kaynaklardan biri kabul edildiğini belirtmektedir (Habibic, 2022). Gülşen'in hâşiye literatürüne dair çalışması da bu tespiti destekler mahiyettedir: Bosna-Hersek kökenli müfessirler, Osmanlı medreselerinde okutulan *el-Keşşâf*, *Envârü't-tenzîl* ve Ebüssuûd'un *İrşâdü'l-akli's-selîm* adlı tefsiri üzerine hâşiye ve ta'lîkler yazarak Osmanlı tefsir geleneğinin merkezî metinleriyle ilmî bağlarını sürdürmüşlerdir (Gülşen, 2017b).

Dolayısıyla Osmanlı Bosna-Hersek'inde tefsir faaliyetlerinin tarihî ve kurumsal zemini üç ana unsur üzerinde yükselmiştir: fetih sonrası İslâmî kurumlaşma, medrese merkezli tedris sistemi ve yazma eser/vakıf-kütüphane ağı. Bu zeminde yetişen Bosnalı âlimler, yalnızca yerel ilmî çevrelerin temsilcileri olarak kalmamış; İstanbul, Bursa, Halep, Konya ve Hicaz gibi Osmanlı ilim merkezleriyle de irtibat kurmuşlardır. Gülşen'in işaret ettiği üzere Bosnalı müfessirlerin bir kısmı hem Bosna'da hem de İstanbul Osmanlı medreselerinde eğitim görmüş; bu durum Bosna-Hersek tefsir geleneğinin Osmanlı ilim dünyasının merkez-taşra ilişkisi içinde değerlendirilmesini gerekli kılmıştır (Gülşen, 2017a).

Bu tarihî süreklilik Osmanlı sonrası dönemde bütünüyle kesilmemiştir. Kajkus'un Hüseyin Cozo üzerine yaptığı çalışmada görüldüğü üzere, XX. yüzyılda da Gazi Hüsrev Beg Medresesi, Bosna-Hersek'te tefsir, fıkıh, akaid, hadis, ahlâk ve hitabet gibi derslerin okutulduğu önemli bir kurum olarak varlığını sürdürmüştür (Kajkus, 2012). Bu bakımdan Osmanlı döneminde teşekkül eden medrese ve Kur'ân ilimleri mirası, daha sonraki dönemlerde farklı şartlar altında da Bosna-Hersek Müslümanlarının ilmî hafızasını beslemeye devam etmiştir.

3. BOSNALI MÜFESSİRLERİN İLMÎ PROFİLİ VE OSMANLI MEDRESE GELENEĞİYLE İRTİBATI

Osmanlı dönemi Bosna-Hersek tefsir geleneğinde öne çıkan müfessirlerin ilmî profili, tek merkezli ve tek disiplinli bir yapı arz etmez. Bu âlimler, bir taraftan Bosna'daki yerel medrese, tekke, kütüphane ve vakıf çevrelerinde yetişmiş; diğer taraftan İstanbul, Bursa, Halep, Konya, Hicaz, Şam, Bağdat ve Mısır gibi Osmanlı ve İslâm ilim merkezleriyle irtibat kurmuşlardır. Bu bakımdan Bosnalı müfessirleri yalnızca "taşra âlimleri" olarak değerlendirmek isabetli değildir. Onlar, Osmanlı ilmî dolaşım ağının içinde yetişen, farklı merkezlerde tahsil gören, ders veren, eser telif eden ve klasik medrese metinleriyle doğrudan irtibat kuran bir ulemâ zümresini temsil etmektedir. Gülşen'in çalışmasında, gerek Bosna gerekse İstanbul Osmanlı medreselerinde eğitim görmüş Boşnak kökenli müfessirlerin Kur'ân ve Kur'ân ilimlerine dair eserler verdiği açıkça belirtilmektedir (Gülşen, 2017a). Bu ilmî profilin ilk dikkat çeken yönü, Bosnalı müfessirlerin medrese eğitimiyle güçlü bağlarıdır. Osmanlı medrese geleneğinde tefsir, alet ilimleri ve temel İslâmî disiplinlerden sonra tahsil edilen yüksek bir ilim olarak görülmüştür. Habibic'in ifadesiyle Bosna-Hersek Osmanlı medreselerinde talebeler önce Arap dili ağırlıklı alet ilimlerini, ardından mantık, âdâb, meânî, nazarî hikmet, kelâm, fıkıh, fıkıh usûlü, hadis ve hadis usûlü gibi ilimleri tahsil etmekte; tefsir ise bu ilmî hazırlığın nihai merhalesinde okutulmaktaydı. Bu yapı, Bosnalı müfessirlerin Kur'ân tefsirine yaklaşımında nahiv, belâgat, kıraat, kelâm ve fıkıh gibi ilimlerin niçin belirleyici olduğunu da açıklamaktadır (Habibic, 2022).

Bosnalı müfessirlerin Osmanlı medrese geleneğiyle irtibatı, özellikle Beyzâvî, Zemahşerî ve Ebüssuûd merkezli tefsir okuma ve yazma pratiğinde görülür. Osmanlı medreselerinde Beyzâvî'nin *Envârü't-tenzîl*'i ve Zemahşerî'nin *el-Keşşâf*'ı tefsir tedrisatında merkezi bir konuma sahipti. Habibic, Beyzâvî tefsirinin Osmanlı eğitim kurumlarında yaygın biçimde okutulduğunu, Zemahşerî'nin *el-Keşşâf*'ının da Osmanlı âlimleri için vazgeçilmez bir kaynak ve ders kitabı olarak kabul edildiğini belirtmektedir (Habibic, 2022). Gülşen'in hâşiye literatürüne dair makalesinde ise Bosna-Hersek kökenli müfessirlerin Zemahşerî'nin *el-Keşşâf*'ı, Kādî Beyzâvî'nin *Envârü't-tenzîl*'i ve Ebüssuûd'un *İrşâdü'l-akli's-selîm*'i üzerine hâşiye ve ta'lîkler kaleme aldıkları ifade edilmektedir (Gülşen, 2017b).

Bu çerçevede Molla Abdülkerim b. Abdullah Efendi, Bosnalı müfessirlerin Osmanlı merkez medrese sistemiyle erken irtibatını göstermesi bakımından dikkat çekicidir. Kaynaklarda onun Fatih'in İstanbul'u fethinden sonra, Fatih Külliyesi inşa edilinceye kadar kiliseden çevrilen medreselerde, ardından Sahn-ı Semân medreselerinde müderrislik yaptığı; daha sonra kazaskerlik ve müftülük gibi ilmiyye görevlerinde bulunduğu aktarılmaktadır. Tefsirle ilgili olarak ona nispet edilen *Hâşiye alâ hâşiyeti's-Seyyid ale'l-Keşşâf* adlı çalışma, doğrudan *el-Keşşâf*

üzerine değil, *Keşşâf* hâşiyesi üzerine yazılmış bir hâşiye olması bakımından Osmanlı hâşiye geleneğinin ileri bir merhalesini temsil etmektedir (Gülşen, 2017b).

Sûdî Efendi el-Bosnevî ise Bosnalı müfessirlerin çok yönlü dil ve edebiyat birikimini temsil eder. Bosna-Hersek'in Sûdî köyünde doğan Sûdî, tahsilini ilerletmek için Saraybosna, İstanbul, Erzurum, Diyarbekir, Şam, Bağdat, Kûfe ve Necef gibi farklı ilim merkezlerinde bulunmuş; daha sonra İstanbul'da Atmeydanı'ndaki İbrahim Paşa Sarayı'nda hocalık yapmıştır. Eserlerinden onun Arapça ve Türkçenin yanında Fars dili ve edebiyatında da güçlü birikime sahip olduğu anlaşılmaktadır. Müzzemmil sûresinin ilk âyetlerine dair risâlesinde *Beyzâvî* ve *Keşşâf* gibi kaynaklara başvurması, nahiv ve belâgat merkezli tahliller yapması, onun tefsir yaklaşımının filolojik hassasiyet taşıdığını göstermektedir (Gülşen, 2017a).

Ali Dede Mostârî'de ise medrese, tekke ve irşad çizgisi birleşmektedir. Mostar'da doğan Ali Dede, ilk tahsilini memleketinde yaptıktan sonra İstanbul'da yüksek öğrenim görmüş; daha sonra Bosnalı Bâlî Efendi'nin halifesi Nûreddinzâde'ye intisap ederek tasavvufî çevrelerle irtibat kurmuştur. İrşad vazifesiyle çeşitli beldelere gitmiş, Hicaz'da bulunmuş ve Mekke'de *Temkînü'l-makâm fî Mescidi'l-Harâm* adlı eserini kaleme almıştır. Onun Kur'ân'ın anlaşılmasına yönelik hikmetli sorular ihtiva eden *Havâtimü'l-hikem ve hallü'r-rumûz ve keşfü'l-künûz* adlı eseri, Bosnalı müfessirlerin yalnızca medrese şerhçiliğiyle değil, hikmet, tasavvuf ve irşad geleneğiyle de irtibatlı olduğunu göstermektedir (Gülşen, 2017a).

Abdullah Bosnevî'nin ilmî profili ise daha ziyade tasavvufî-irfânî tefsir çizgisiyle öne çıkar. Eğitimine Bosna'da başlayıp İstanbul'da devam eden Abdullah Bosnevî, daha sonra Bursa'ya giderek Hasan Kabâdûz'a intisap etmiş, Şeyh Abdülmecid Halvetî'den istifade etmiş, Mısır ve Hicaz'a seyahat etmiş, dönüşte Şam'da Muhyiddîn İbnü'l-Arabî'nin manevî atmosferinde bir müddet kalmış ve nihayet Konya'ya yerleşmiştir. Kaynaklarda onun aklî ve naklî ilimlerde mütebahhir bir âlim olduğu belirtilmekte; Hanciş'in kendisine 61 çalışma nispet ettiği, bunların çoğunun tasavvuf ve tefsirle ilgili risâleler olduğu aktarılmaktadır. Tefsir risâlelerinde çoğunlukla işârî tefsir metodunun hâkim olması ve İbnü'l-Arabî'nin *Fütûhât*'ından nakiller yapması, onun Osmanlı tefsir geleneği içinde medrese birikimiyle tasavvufî yorum ufkunu birleştiren bir şahsiyet olduğunu göstermektedir (Gülşen, 2017a).

Allâmek Muhammed b. Mûsâ el-Bosnevî ise Bosnalı müfessirler içinde Osmanlı medrese geleneğiyle irtibatı en güçlü isimlerden biridir. Saraybosna'da doğan Allâmek, ilk eğitimini memleketinde almış, ardından Gazi Hüsrev Bey Medresesi'ne kaydolmuş ve zekâsı sebebiyle "Allâmek" lakabıyla tanınmıştır. İstanbul'da Sahn-ı Semân çevresindeki ilmî muhiti takip etmiş, Sadreddinzâde Mehmed Emin Şirvânî gibi dönemin önemli tefsir âlimlerini tanımış, Ganîzâde Mehmed Nâdirî'nin derslerine devam etmiştir. Hatta Ganîzâde'nin Beyzâvî

tefsirine yazdığı hâşiyeyi Allâmek'e tashih ettirmesi, onun daha talebelik ve mülâzemet döneminde hâşiye geleneği içinde yetkin bir ilmî konuma ulaştığını göstermektedir (Gülşen, 2017b).

Allâmek'in ilmî hayatı yalnızca tahsille sınırlı kalmamış, doğrudan Osmanlı ilmiyye teşkilatı içinde de devam etmiştir. İstanbul'da müderrisliğe başlamış; Hasanbeyzâde Medresesi, Yıldırım Han Medresesi, Üsküdar Mihrimah Sultan Medresesi ve Sahn-ı Semân gibi kurumlarda görev yapmış; daha sonra Halep kâdılkudâtlığına getirilmiştir. Halep'te kadılık görevinin yanında Molla Câmî'nin *el-Kâfiye*'sine yazdığı şerhi ve bu şerh üzerine kaleme alınan hâşiyeleri okutması, onun yalnız tefsir değil nahiv ve medrese metinleri alanında da güçlü bir tedris faaliyetinde bulunduğunu göstermektedir. Bu yönüyle Allâmek, Bosna'da başlayan bir ilmî hayatın İstanbul ve Halep gibi merkezlerde nasıl yüksek medrese ve ilmiyye kariyerine dönüştüğünün en açık örneklerinden biridir (Gülşen, 2017b).

İbrâhim b. İsmâil el-Mostârî ise Bosna'daki yerel medrese geleneğinin tefsir hâşiyesi üretme kapasitesini göstermesi bakımından önemlidir. Mostar'da ehl-i ilim bir ailede doğmuş, ilk eğitimini babası İsmâil Efendi'den ve Karagöz Bey Medresesi hocalarından Şeyh Mustafa b. Yusuf b. Murâd Eyyûbîzâde'den almıştır. Bu medresede döneminin seçkin öğrencilerinden biri olmuş, daha sonra aynı kuruma müderris tayin edilmiş ve Arapça ile İslâmî ilimler alanında dersler vermiştir. Beyzâvî'nin *Envârü't-tenzîl* adlı tefsirinin dîbâcesi üzerine yazdığı hâşiye, onun medrese tedrisinde okunan klasik bir metnin giriş kısmını dahi dil, kelâm, hadis ve tefsir usûlü açısından açıklayacak ilmî birikime sahip olduğunu göstermektedir (Gülşen, 2017b).

Muhammed Emin Bazarlî ve Hilmi Baba gibi daha geç dönem Bosnalı âlimlerde de aynı ilmî irtibat çizgisi devam etmektedir. Muhammed Emin Efendi'nin ilk eğitimini babasından aldığı, ardından İslâmî ilimleri tahsil için yaklaşık yirmi yıl İstanbul'daki çeşitli medreselerde bulunduğu ve Bosna'ya döndükten sonra farklı şehirlerdeki medreselerde müderrislik yaptığı aktarılmaktadır. Hilmi Baba'nın ise İstanbul medreselerinde ders gördüğü, ardından Hicaz'a gittiği ve Bosna'nın 1878'de işgalinden sonra İstanbul'a dönerek ders halkaları oluşturduğu anlaşılmaktadır. Bu bilgiler, Osmanlı hâkimiyetinin son dönemlerinde dahi Bosnalı âlimlerin İstanbul medrese çevreleriyle bağlarını sürdürdüklerini ortaya koymaktadır (Gülşen, 2017a).

Bütün bu örnekler birlikte değerlendirildiğinde, Bosnalı müfessirlerin ilmî profilinde üç ana unsurun öne çıktığı görülür. Birincisi, bu âlimler Arap dili, nahiv, belâgat, kıraat, fıkıh, kelâm, hadis, tasavvuf ve mantık gibi farklı disiplinlerde yetişmiş çok yönlü medrese âlimleridir. İkincisi, Bosna'daki Gazi Hüsrev Bey, Karagöz Bey ve benzeri medreselerle İstanbul'daki Sahn-ı Semân ve diğer yüksek medrese çevreleri arasında ilmî dolaşım içinde bulunmuşlardır. Üçüncüsü, telif faaliyetlerinde daha çok sûre ve âyet tefsiri, hâşiye, ta'lîk, dîbâce hâşiyesi ve işârî risâle türlerini tercih etmişlerdir. Bu durum, Bosnalı müfessirlerin Osmanlı tefsir geleneğine

"müstakil tam tefsir" telifi üzerinden değil, daha çok klasik metinleri açıklama, tashih, tenkit, ikmal ve yeniden yorumlama yoluyla katıldıklarını göstermektedir (Gülşen, 2017a; Habibic, 2022).

Bu bakımdan Bosnalı müfessirlerin Osmanlı medrese geleneğiyle irtibatı edilgen bir intisap ilişkisi değildir. Onlar, Beyzâvî, Zemahşerî ve Ebüssuûd gibi merkezî metinleri yalnızca okuyan veya nakleden kimseler değil; bu metinleri ders halkalarında işleyen, hâşiye ve ta'lîklerle açan, yer yer tenkit eden, bazen de tasavvufî-irfânî bir çerçevede yeniden yorumlayan âlimlerdir. Dolayısıyla Bosna-Hersek tefsir geleneği, Osmanlı ilim dünyasının merkezî metinlerini taşrada tekrar eden sınırlı bir faaliyet değil; medrese, tekke, kütüphane ve yazma eser kültürünün kesişiminde teşekkül eden üretken bir ilmî halkadır.

4. TELİF TÜRLERİ AÇISINDAN OSMANLI BOSNA-HERSEK TEFSİR GELENEĞİ

Osmanlı Bosna-Hersek tefsir geleneği, telif türleri bakımından incelendiğinde, klasik anlamda baştan sona Kur'ân'ı tefsir eden mufassal eserlerden ziyade, sûre ve âyet tefsirleri, hâşiye, ta'lîk, dîbâce hâşiyesi, hâşiyetü'l-hâşiye ve işârî-tasavvufî risâleler etrafında şekillenen bir ilmî üretim tarzı ile karşılaşılır. Bu durum, Bosnalı müfessirlerin tefsir sahasında sınırlı bir faaliyet gösterdikleri anlamına gelmemekte; bilakis Osmanlı medrese geleneğinde yaygın olan metin merkezli okuma, açıklama, tashih, tercih ve ikmal usulüne dâhil olduklarını göstermektedir. Zira Osmanlı ilim dünyasında tefsir faaliyeti yalnızca müstakil tam tefsir telifiyle sınırlı görülmemiş; medreselerde okutulan temel metinler üzerine şerh, hâşiye ve ta'lîk yazmak da ilmî üretimin asli biçimlerinden biri kabul edilmiştir (Gülşen, 2017b; Habibic, 2022).

4.1. Müstakil Tam Tefsir Telifinin Sınırlılığı

Osmanlı dönemi Bosnalı müfessirlerin eserleri incelendiğinde, tam ve müstakil bir Kur'ân tefsiri telifinin oldukça sınırlı kaldığı görülür. Gülşen, Bosnalı âlimlerin, diğer Osmanlı müfessirleri gibi, müstakil tefsir yazmak yerine daha önce kaleme alınmış muteber tefsirlerin muhtevasına bağlı kaldıklarını ve dönemin geleneksel ilmî anlayışı olan sûre ve âyet tefsiri yazma geleneğini sürdürdüklerini belirtmektedir (Gülşen, 2017a). Bu tespit, Bosna-Hersek tefsir geleneğinin mahiyetini anlamak bakımından önemlidir. Zira burada söz konusu olan şey, tefsir ilmine ilgisizlik veya ilmî yetersizlik değil; Osmanlı medrese sisteminin metin merkezli ve hâşiye ağırlıklı telif karakteridir. Nitekim Beyzâvî'nin *Envârü't-tenzîl*'i, Zemahşerî'nin *el-Keşşâf*'ı ve Ebüssuûd'un *İrşâdü'l-akli's-selîm*'i gibi metinler hem tedris hem de telif bakımından merkezî bir konuma sahip olmuş; Bosnalı müfessirler de ilmî faaliyetlerini çoğunlukla bu metinler etrafında yürütmüşlerdir.

Bu çerçevede Bosnalı müfessirlerin tam tefsir telif etmemiş olmaları, onların Osmanlı tefsir geleneğine katkılarını küçültmez. Aksine, bu durum onların ilmî üretimlerini dönemin yaygın telif formları içinde gerçekleştirdiklerini gösterir. Osmanlı medrese geleneğinde Kur'ân'ın bütününü tefsir eden hacimli eserler kadar, belirli bir sûrenin, âyetin, kelimenin, müşkil ibarenin veya tefsir metnindeki kapalı bir noktanın

açıklanması da müstakil ilmî faaliyet kabul edilmiştir. Bosnalı müfessirlerin eserleri de tam tefsirden çok, seçilmiş metinler üzerinde yoğunlaşan, belli meseleleri derinleştiren ve çoğu zaman mevcut tefsir birikimini açıklayıp yeniden yorumlayan çalışmalar olarak ortaya çıkmıştır. Bu sebeple Bosna-Hersek tefsir mirasını değerlendirirken "tam tefsir telifi"ni tek ölçüt hâline getirmek yanıltıcı olur; asıl dikkat edilmesi gereken husus, bu müfessirlerin Osmanlı tefsir mirasına hangi telif biçimleriyle dâhil olduklarıdır (Gülşen, 2017a; Habibic, 2022).

4.2. Sûre ve Âyet Tefsirleri

Bosnalı müfessirlerin en belirgin telif türlerinden biri sûre ve âyet tefsirleridir. Gülşen'in tespitine göre, Osmanlı döneminde Bosna-Hersek kökenli müfessirlerin önemli bir kısmı Kur'ân'ın tamamını tefsir etmekten ziyade, belirli sûre ve âyetler üzerine risâleler kaleme almıştır. Bu eserler bazen bir sûrenin tamamını, bazen birkaç âyeti, bazen de tek bir kelime veya ibareyi konu edinmiştir. Bu yönüyle Bosnalı müfessirler, Osmanlı ilim dünyasında yaygın olan "seçili sûre ve âyet merkezli tefsir" geleneğini devam ettirmişlerdir (Gülşen, 2017a).

Bu türün erken örneklerinden biri Sûdî Efendi el-Bosnevî'nin Müzzemmil sûresinin ilk âyetlerine dair risâlesidir. Sûdî, Tefsîru kavlihî teâlâ "Yâ eyyühe'l-müzzemmil kumi'l-leyle illâ kalîlen" adlı kısa çalışmasında Müzzemmil sûresi 1-4. âyetlerini ele almış; âyetlerdeki gece kıyamı emrini ve istisna ifadelerini nahiv ve belâgat merkezli biçimde açıklamıştır. Risâlede Beyzâvî, Keşşâf, Hasan-ı Basrî, İbn Sîrîn ve İbn Temcîd gibi kaynak ve isimlere müracaat edilmesi, bu küçük hacimli çalışmanın dahi klasik tefsir ve dil birikimiyle irtibatlı olduğunu göstermektedir (Gülşen, 2017a).

Ali Dede Mostârî'nin *Havâtimü'l-hikem ve hallü'r-rumûz ve keşfü'l-künûz* adlı eseri de sûre ve âyet merkezli tefsir anlayışının farklı bir görünümünü temsil eder. Eserde doğrudan klasik tertip üzere bir sûre tefsiri yapılmamakta; Kur'ân'ın anlaşılmasına yönelik çok sayıda hikmetli soru ve cevap üzerinden tefsir, te'vil, besmele, Fâtiha, İhlâs sûresi, muhkem-müteşâbih, Tevrat'ın inzâli ve Allah'ın cennette görülmesi gibi meseleler ele alınmaktadır. Bu yönüyle eser, klasik soru-cevap ve hikmet literatürü içinde Kur'ân ilimleriyle tefsiri buluşturan özel bir telif türü niteliğindedir. Müellifin İbn Arabî'nin *Fütûhât*'ından, Süyûtî'nin *İtkân*'ından, Sanhâcî'nin *Kenzü'l-esrâr*'ından ve Nisâbûrî'nin *Münâsebât*'ından istifade etmesi de eserin kaynak zenginliğini göstermektedir (Gülşen, 2017a).

Abdullah Bosnevî ise sûre ve âyet tefsiri geleneğinin en üretken temsilcilerinden biridir. Kaynaklarda ona nispet edilen tefsir risâleleri içinde besmelenin Fâtiha ile irtibatı, Fâtiha 1/5, Mâide 5/6, A'râf 7/31, Hûd 11/6-7 ve 11/96, Yûsuf 12/24-25 ve 12/110, Hicr 15/99, Kehf 18/86, Meryem 19/1-16, Tâhâ 20/12, Zuhruf 43/33, Haşr 59/22-24, Kalem 68/1, Abese 80/17-23, Âdiyât sûresi ve Asr sûresi gibi metinler yer almaktadır. Bu liste,

Abdullah Bosnevî'nin tefsir faaliyetinin Kur'ân'ın belirli âyet ve sûreleri etrafında yoğunlaştığını açıkça göstermektedir (Gülşen, 2017a). Onun risâlelerinde çoğunlukla seçili âyetlerin lafzî, nahvî, tasavvufî ve irfânî boyutları birlikte ele alınmış; böylece kısa hacimli metinler içinde yoğun anlam katmanları kurulmuştur.

Allâmek Muhammed b. Mûsâ el-Bosnevî'nin Feth sûresi tefsiri ve Fâtiha-Bakara tefsiri de bu telif türü içinde değerlendirilmelidir. Allâmek'in *Tefsîru sûreti'l-Feth* adlı eseri, IV. Murad'ın Revan seferi bağlamında kaleme alınmış; eserde sûrenin nüzûl sebebi, Mekkî-Medenî meselesi, besmelenin sûre başlarında müstakil âyet olup olmadığı, fıkıh imamlarının görüşleri, nahiv, sarf, belâgat, iştikak ve kıraat vecihleri ele alınmıştır. Müellifin Zemahşerî, Sadreddinzâde Şirvânî, Beyzâvî ve Ebüssuûd gibi kaynaklardan yararlanması ve yer yer tenkitlerde bulunması, onun sûre tefsirini yalnızca nakil düzeyinde değil, dirâyet ve tenkit zemininde ele aldığını göstermektedir (Gülşen, 2017b).

Bu bağlamda sûre ve âyet tefsirleri, Bosna-Hersek tefsir geleneğinde sadece pratik ve kısa metinler olarak görülmemelidir. Aksine bu risâleler, belirli meselelerin derinlemesine işlendiği, dil ilimleriyle tefsirin buluştuğu, yer yer tasavvufî yorumun öne çıktığı, bazen de mevcut tefsirlerdeki görüşlerin tashih ve tenkit edildiği metinlerdir. Bu yönleriyle sûre ve âyet tefsirleri, Bosnalı müfessirlerin ilmî zevkini, mesele tercihlerini, kaynak kullanımını ve Osmanlı tefsir geleneğine katılma biçimlerini yansıtan temel telif türlerinden biridir.

4.3. Hâşiye ve Ta'lîk Geleneği

Osmanlı Bosna-Hersek tefsir mirasının en önemli telif türlerinden biri hâşiye ve ta'lîk geleneğidir. Hâşiye, bir metnin anlaşılması zor, muğlak veya müşkil kısımlarını açıklamak üzere kaleme alınan tamamlayıcı metinleri ifade ederken; ta'lîk, bir eserdeki görüş, ibare veya mesele üzerine yapılan açıklama, tenkit, ilave, tashih ve derkenar notları anlamına gelmektedir. Habibic'in aktardığı tanıma göre ta'lîkât, metinde geçen âyet ve hadisleri açıklamak, kelimelerin anlamını göstermek, zamirlerin merciini belirtmek veya gramer bakımından cümlenin fonksiyonunu izah etmek gibi amaçlarla yazılmıştır. Bu sebeple şerh, hâşiye ve ta'lîk türleri, açıklanmasına ihtiyaç duyulan metinler etrafında gelişen ilmî faaliyetlerdir (Habibic, 2022).

Gülşen'in hâşiye literatürüne dair çalışmasında ifade edildiği üzere, Bosna-Hersek kökenli müfessirler de Osmanlı medreselerinde okutulan Zemahşerî'nin *el-Keşşâf*'ı, Beyzâvî'nin *Envârü't-tenzîl*'i ve Ebüssuûd'un *İrşâdü'l-akli's-selîm*'i üzerine hâşiye ve ta'lîk yazma geleneğine dâhil olmuşlardır. Bu durum, Bosnalı müfessirlerin Osmanlı tefsir geleneğinin merkezî metinleriyle doğrudan irtibatlı olduklarını gösterir. *el-Keşşâf*'ın nahiv, sarf, fesâhat, belâgat, i'câz ve kıraat vecihlerini dirâyet yöntemiyle ele alması; *Envârü't-tenzîl*'in ise seçkin dili ve yoğun anlam yapısıyla medrese tedrisatına uygun görülmesi, bu iki eserin hâşiye literatüründe merkezî bir konuma yerleşmesini sağlamıştır (Gülşen, 2017b).

Bu geleneğin Bosnalı ilk örneklerinden biri Molla Abdülkerim b. Abdullah Efendi'ye nispet edilen *Hâşiye alâ hâşiyeti's-Seyyid ale'l-Keşşâf* adlı çalışmadır. Bu eser, doğrudan *el-Keşşâf* üzerine değil, *el-Keşşâf* üzerine yazılmış bir hâşiye üzerine kaleme alınmış olması bakımından *hâşiyetü'l-hâşiye* türüne dâhildir. Bu husus, Bosnalı âlimlerin sadece ana tefsir metinlerine değil, bu metinler etrafında oluşan ikinci ve üçüncü derecedeki ilmî tartışma halkalarına da katıldığını göstermektedir (Gülşen, 2017b).

Hâşiye geleneğinin en güçlü Bosnalı temsilcilerinden biri Allâmek Muhammed b. Mûsâ el-Bosnevî'dir. Allâmek daha çok şerh ve hâşiye türünde eserler kaleme almış; tefsir, nahiv, belâgat ve mantık gibi alanlarda eser vermiştir. Onun *Hâşiye alâ Envâri't-tenzîl ve esrâri't-te'vîl* adlı çalışması, Beyzâvî tefsirinin tamamını satır satır şerh etmekten ziyade, açıklamaya muhtaç gördüğü ibareleri, müşkil kelimeleri ve ilmî tartışmaya açık noktaları ele almaktadır. Bu hâşiyede nahiv, belâgat, kıraat, iştikak, fıkhî meseleler ve müphem ibareler üzerinde durulmuş; yer yer Keşşâf ve Beyzâvî'de kapalı, zayıf veya hatalı görülen açıklamalar tashih edilmiştir. Bu özellik, hâşiyenin basit bir tekrar değil, metinle hesaplaşan ve onu açıklayarak yeniden üreten bir telif biçimi olduğunu ortaya koymaktadır (Gülşen, 2017b).

Allâmek'in Kehf ve Nebe sûrelerine dair çalışmaları da hâşiye geleneği bakımından dikkat çekicidir. Kaynaklarda müstakil sûre hâşiyesi gibi zikredilen bu metinlerin aslında Beyzâvî tefsirinin ilgili sûreleri üzerine yazılmış hâşiyeler olduğu belirtilmektedir. Bu durum, Osmanlı tefsir literatüründe "sûre hâşiyesi" ile "müstakil sûre tefsiri" arasındaki sınırların her zaman kesin olmadığını göstermektedir. Allâmek'in Feth sûresi tefsiri, Besmele risâlesi, "hattâ" kelimesiyle ilgili risâlesi, el-Hâdî adıyla bilinen Fâtiha tefsiri ve Bakara sûresinin 73. âyetine kadar uzanan derleme tefsiri de onun tefsir telifinde hem hâşiye hem de müstakil risâle türlerini birlikte kullandığını göstermektedir (Gülşen, 2017b).

İbrâhim b. İsmâil el-Mostârî'nin Beyzâvî'nin *Envârü't-tenzîl* adlı tefsirinin dîbâcesi üzerine yazdığı hâşiye ise alanında özel bir yere sahiptir. Zira burada tefsirin herhangi bir sûresi veya âyeti değil, tefsir metninin mukaddime/dîbâce kısmı açıklanmıştır. Karagöz Bey Medresesi'nde tefsir dersleri verdiği dönemde bu eseri kaleme alan Mostârî, Beyzâvî'nin dîbâcesinde yer alan garip lafızları, müşkil ibareleri, eksik ve açıklanmaya muhtaç kelimeleri izah etmiş; zamirlerin ve cümlelerin irtibat noktalarını göstermiştir. Eserde fıkıh, kelâm, hadis ve tefsir usûlüne dair meselelere de temas edilmesi, dîbâce hâşiyesinin yalnızca dilsel değil, çok disiplinli bir açıklama faaliyeti olduğunu ortaya koymaktadır (Gülşen, 2017b).

Atâullah b. Muhammed el-Belgrâdî'ye nispet edilen ta'lîkler de Bosna-Hersek çevresinin âyet merkezli hâşiye ve ta'lîk üretimine katıldığını gösterir. Atâullah Efendi'nin Beyzâvî ve Ebüssuûd üzerine yazdığı âyet hâşiyelerinde müellifin zaman zaman önceki yorumlara eleştiriler yönelttiği, bazen de mevcut açıklamalara yeni ilavelerde bulunduğu belirtilmektedir. Bu yönüyle ta'lîkler, küçük hacimli metinler olmakla birlikte, klasik

tefsir metinleri üzerinde dikkatli okuma, itiraz, tashih ve ikmal faaliyetinin sürdüğünü göstermektedir (Gülşen, 2017b).

4.4. İşârî, Tasavvufî ve Mecâlis Tarzı Tefsirler

Osmanlı Bosna-Hersek tefsir geleneğinin dikkat çekici yönlerinden biri de işârî, tasavvufî ve mecâlis tarzı tefsirlerin varlığıdır. Bu tarz metinlerde âyetlerin yalnızca lafzî, nahvî ve fıkhî boyutları değil; kalbî, irfânî, ahlâkî ve seyr u sülûka dair anlamları da öne çıkarılmıştır. Bosnalı müfessirler içinde özellikle Abdullah Bosnevî, Ali Dede Mostârî ve Hilmi Baba bu çizginin temsilcileri olarak dikkat çeker. Bu durum, Bosna-Hersek tefsir geleneğinin sadece medrese merkezli şerh ve hâşiye faaliyetiyle sınırlı olmadığını; tekke, irşad, vaaz ve tasavvufî tefekkürle de iç içe geliştiğini göstermektedir (Gülşen, 2017a).

Abdullah Bosnevî'nin tefsir risâlelerinde işârî yorum belirgin bir şekilde öne çıkar. Onun muhtelif sûre ve âyetlere dair risâlelerinde İbn Arabî'nin *Fütûhât*'ından yararlandığı, bazı âyetleri tasavvufî kavramlar ve irfânî semboller üzerinden yorumladığı görülür. Meselâ Fâtiha sûresi 5. âyet üzerine yazdığı risâlede insanın ibadet için yaratılışı, ubûdiyet, yardım dileme ve şükür gibi kavramlar tasavvufî-irşadî bir üslupla açıklanmıştır. A'râf 31. âyetindeki yeme-içme ve israf yasağına dair risâlesi de sadece ahkâm veya ahlâk bağlamında değil, insanın kemâl yolculuğu ve Rabbanî marifetle ilişkisi bakımından yorumlanmıştır (Gülşen, 2017a).

Abdullah Bosnevî'nin Hûd, Yûsuf, Kehf, Meryem, Tâhâ, Zuhruf, Haşr, Abese, Âdiyât ve Asr gibi sûre ve âyetlere dair risâleleri de aynı işârî çizgiyi sürdürür. Örneğin Hûd 7. âyeti bağlamında arş, su, yaratılış ve kozmolojik düzen tasavvufî bir bakışla ele alınmış; Beyzâvî ve Ebüssuûd'un bazı yorumları tenkit edilmiştir. Yûsuf sûresi 24-25. âyetler üzerine yazdığı risâlede ise Hz. Yûsuf'un burhanı görmesi, peygamberlerin mâsumiyeti ve ilâhî koruma çerçevesinde tasavvufî biçimde açıklanmıştır. Bu örnekler, Abdullah Bosnevî'nin işârî tefsiri yalnızca ahlâkî öğüt düzeyinde değil, kelâmî, nübüvvet merkezli ve metafizik meselelerle birlikte işlediğini göstermektedir (Gülşen, 2017a).

Ali Dede Mostârî'nin *Havâtimü'l-hikem* adlı eseri de tasavvufî ve hikemî tefsir anlayışına yakın durmaktadır. Eserde Kur'ân'ın bazı sûreleri, kavramları ve Kur'ân ilimlerine dair meseleler hikmet soruları şeklinde ele alınmış; cevaplarda İbn Arabî, Süyûtî ve diğer kaynaklardan istifade edilmiştir. Bu tarz, doğrudan klasik sûre tefsiri formunda olmasa da Kur'ân'ın hikmetlerini, remizlerini ve müşkil görülen yönlerini açıklamaya yönelik bir irşad ve tefekkür metni hüviyeti taşımaktadır. Böylece Ali Dede'nin eseri, Bosna-Hersek tefsir geleneğinde medrese ilmiyle tasavvufî hikmet anlayışının kesiştiği bir örnek olarak değerlendirilebilir (Gülşen, 2017a).

Hilmi Baba'nın Duhâ sûresi tefsiri ise "mecâlis" tarzı tefsirin Bosnalı temsilcilerinden biri olarak zikredilebilir. Gülşen, bu eserin tefsirden ziyade işârî/tasavvufî içerikli mecâlis türü irşad kitaplarından sayılmasının daha uygun olacağını belirtmektedir. Aynı çalışmada Hilmi Baba'nın mufassal Duhâ sûresi tefsirinin dönemin

tasavvuf anlayışını, ilim dilini ve mecâlis tefsir geleneğini yansıtması bakımından önemli olduğu ifade edilmektedir (Gülşen, 2017a). Bu tespit, Bosnalı müfessirlerin tefsir faaliyetinin yalnızca medrese ders kitabı mantığıyla sınırlı kalmadığını; sohbet, vaaz, ahlâkî irşad ve tasavvufî tefekkür meclislerinde de sürdürüldüğünü göstermektedir.

Bu işârî ve mecâlis tarzı tefsirler, Osmanlı Bosna-Hersek geleneğinde Kur'ân yorumunun toplumla temas eden yönünü de ortaya koymaktadır. Hâşiye ve ta'lîkler daha çok medrese çevresinin teknik ve ilmî ihtiyaçlarına cevap verirken, işârî ve mecâlis tarzı eserler Kur'ân'ın ahlâkî, irfânî ve iç dünyayı inşa eden yönünü öne çıkarmıştır. Kajkus'un modern dönem Bosna tefsir çalışmaları bağlamında Hüseyin Cozo üzerine yaptığı inceleme de, Osmanlı sonrası dönemde tefsirin eğitim, irşad ve toplumun dinî bilinçlenmesiyle irtibatlı biçimde varlığını sürdürdüğünü göstermektedir (Kajkus, 2012). Bu bakımdan Osmanlı döneminde görülen işârî, irşadî ve mecâlis tarzı tefsir damarının, daha sonraki dönemlerde farklı şartlar altında da Bosna-Hersek Müslümanlarının Kur'ân anlayışını besleyen bir arka plan oluşturduğu söylenebilir.

Sonuç olarak telif türleri açısından Osmanlı Bosna-Hersek tefsir geleneği, tam ve müstakil tefsirlerden ziyade seçili sûre ve âyet tefsirleri, hâşiye ve ta'lîkler, dîbâce hâşiyeleri, hâşiyetü'l-hâşiye örnekleri ve işârî-mecâlis tarzı risâleler etrafında şekillenmiştir. Bu telif çeşitliliği, Bosnalı müfessirlerin Osmanlı tefsir geleneğine pasif biçimde eklemlenmediklerini; bilakis mevcut ilmî metinleri okuyup açıklayan, yer yer tenkit eden, tasavvufî yorumlarla genişleten ve toplumun dinî-irşadî ihtiyaçlarına cevap veren üretken bir tefsir faaliyeti yürüttüklerini göstermektedir.

5. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Osmanlı dönemi Bosna-Hersek tefsir geleneği, bölgenin 1463'ten itibaren Osmanlı ilim ve medeniyet dairesine dâhil olmasıyla şekillenen medrese, vakıf, kütüphane ve tekke merkezli ilmî hayatın önemli bir uzantısıdır. Bu dönemde Bosna-Hersek'te tefsir faaliyetleri, münferit şahısların sınırlı çabalarından ibaret kalmamış; Gazi Hüsrev Bey Medresesi ve Kütüphanesi başta olmak üzere Karagöz Bey Medresesi, Elçi İbrahim Paşa Medresesi, Behram Bey Medresesi ve benzeri eğitim kurumları etrafında gelişen düzenli bir ilmî zemin üzerinde yürütülmüştür. Bu bakımdan Bosna-Hersek'teki tefsir mirası, Osmanlı ilim tarihinin taşra addedilen bir bölgedeki zayıf yansıması değil, merkezî Osmanlı medrese geleneğiyle irtibatlı canlı bir ilmî halkasıdır.

Araştırmada ulaşılan temel sonuçlardan biri, Bosnalı müfessirlerin Kur'ân'ın tamamını baştan sona tefsir eden müstakil ve mufassal eserler telif etmekten ziyade, sûre ve âyet tefsiri, hâşiye, ta'lîk, dîbâce hâşiyesi, hâşiyetü'l-hâşiye ve işârî-tasavvufî risâle türlerinde eserler vermiş olmalarıdır. Bu durum, bir eksiklik yahut ilmî yetersizlik olarak görülmemelidir. Zira Osmanlı ilim geleneğinde tefsir faaliyeti yalnızca tam tefsir telifiyle sınırlı olmayıp, muteber metinler üzerine yapılan açıklama, tashih, tercih, tenkit ve ikmal faaliyetleri de ilmî

üretimin asli biçimleri arasında yer almaktadır. Bosnalı müfessirlerin Beyzâvî'nin *Envârü't-tenzîl*'i, Zemahşerî'nin *el-Keşşâf*'ı ve Ebüssuûd'un *İrşâdü'l-akli's-selîm*'i etrafında geliştirdikleri hâşiye ve ta'lîk literatürü, onların Osmanlı tefsir mirasına bu metin merkezli telif anlayışı içinde katıldıklarını göstermektedir.

Sûdî Bosnevî, Ali Dede Mostârî, Abdullah Bosnevî, Allâmek Muhammed b. Mûsâ el-Bosnevî, İbrâhim Mostârî, Muhammed Emin Bazarlî ve Hilmi Baba gibi isimler dikkate alındığında, Bosnalı müfessirlerin ilmî profillerinin oldukça çok yönlü olduğu görülmektedir. Bu âlimler yalnızca tefsirle meşgul olmamış; Arap dili, nahiv, belâgat, kıraat, fıkıh, kelâm, hadis, mantık, tasavvuf ve edebiyat gibi farklı disiplinlerde de derinlik kazanmışlardır. Özellikle Allâmek'in Beyzâvî hâşiyesinde görülen nahiv, belâgat, kıraat ve metin tenkidi; Abdullah Bosnevî'nin İbnü'l-Arabî çizgisiyle irtibatlı işârî yorumları; İbrâhim Mostârî'nin Beyzâvî dîbâcesine dair çözümlemeleri ve Ali Dede'nin hikmet merkezli Kur'ân soruları, bu geleneğin tek tip bir yorum tarzına indirgenemeyeceğini ortaya koymaktadır.

Bosna-Hersek tefsir geleneğinin dikkat çeken bir diğer yönü, medrese ilmiyle tasavvufî-irfânî yorumun bir arada bulunmasıdır. Bir tarafta Beyzâvî, Zemahşerî ve Ebüssuûd çizgisinde gelişen teknik hâşiye ve ta'lîk faaliyetleri; diğer tarafta Abdullah Bosnevî, Ali Dede Mostârî ve Hilmi Baba gibi isimlerde görülen işârî, hikemî ve mecâlis tarzı yorumlar bulunmaktadır. Bu durum, Bosna-Hersek'te Kur'ân yorumunun yalnızca medrese ders halkalarında değil, tekke, vaaz, irşad ve ahlâkî terbiye çevrelerinde de karşılık bulduğunu göstermektedir. Dolayısıyla Bosnalı müfessirlerin eserleri, hem ilmî-teknik bir tefsir birikimini hem de toplumun manevî eğitimine yönelen irşadî bir Kur'ân anlayışını yansıtmaktadır.

Bu çalışma ayrıca Bosna-Hersek ile İstanbul arasındaki ilmî irtibatın tefsir geleneği bakımından belirleyici olduğunu göstermiştir. Bosnalı müfessirlerin bir kısmı tahsiline Bosna'da başlamış, ardından İstanbul, Bursa, Halep, Konya, Şam, Hicaz ve Mısır gibi merkezlerle temas kurmuştur. Bu ilmî dolaşım, Bosna-Hersek'i Osmanlı ilim coğrafyasının kenarında kalan pasif bir bölge olmaktan çıkararak, merkezî metinleri okuyup yorumlayan, onları açıklayan ve gerektiğinde tenkit eden aktif bir ilmî havza olarak değerlendirmeyi gerekli kılmaktadır. Özellikle Allâmek Muhammed b. Mûsâ el-Bosnevî'nin Saraybosna'dan İstanbul medreselerine, oradan Halep kadılığına uzanan ilmî kariyeri bu merkez-taşra ilişkisinin en belirgin örneklerinden biridir.

Netice itibariyle Osmanlı dönemi Bosna-Hersek tefsir geleneği, tam tefsir telifinin sınırlı olduğu; buna karşılık sûre ve âyet tefsiri, hâşiye, ta'lîk, işârî risâle ve mecâlis tarzı metinlerin zenginlik kazandığı bir ilmî miras olarak temayüz etmektedir. Bu miras, Osmanlı tefsir tarihinin yalnızca İstanbul, Anadolu ve Arap vilayetleri üzerinden okunamayacağını; Balkan coğrafyasının da tefsir ilminin tedris, telif ve intikalinde dikkate değer bir yere sahip olduğunu göstermektedir. Bu sebeple Bosnalı müfessirlerin eserleri, Osmanlı tefsir tarihinin ihmal edilmiş halkalarından biri olarak daha ayrıntılı biçimde incelenmeli; özellikle yazma hâlindeki risâleler,

hâşiyeler ve ta'lîkler tahkik edilerek ilim dünyasına kazandırılmalıdır. Böylece hem Bosna-Hersek'in İslâmî ilimler tarihindeki yeri daha sağlıklı biçimde tespit edilecek hem de Osmanlı tefsir geleneğinin merkez-taşra, medrese-tekke ve metin-hâşiye ilişkileri daha bütüncül bir bakışla değerlendirilebilecektir.

KAYNAKLAR

Gülşen, E. (2017a). Osmanlı Dönemi Bosnalı Bazı Müfessirler Üzerine-I (1463-1878). *Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, (10), 25-51.

Gülşen, E. (2017b). Osmanlı Dönemi Hâşiye Yazan Bosnalı Bazı Müfessirler Üzerine-II (1463-1878). *Siyaset, Ekonomi ve Yönetim Araştırmaları Dergisi*, *5*(3), 141-154.

Habibic, A. (2022). *Osmanlı Bosna Herseki'nde Tefsir Eğitimi ve Çalışmaları / Tafsir Education and Studies in Ottoman Bosnia and Herzegovina* [Yüksek Lisans Tezi]. Necmettin Erbakan Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Temel İslam Bilimleri Anabilim Dalı, Tefsir Bilim Dalı.

Kajkus, H. (2012). *Bosna-Hersek'te Tefsir Çalışmaları ve Hüseyin Cozo Efendi Örneği / Tafseer Studies in Bosnia & Hercegovina and the Case of Husayin Jozo* [Yüksek Lisans Tezi]. Uludağ Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Temel İslam Bilimleri Anabilim Dalı, Tefsir Bilim Dalı.

"ERZURUMLU TAHSİN" HİKÂYESİNE TRAVMA VE YABANCILAŞMA EKSENLİ BİR OKUMA

Dr. Öğr. Üyesi, Yılmaz BACAKLI

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Türk Dili ve Edebiyatı, yilmazbacakli@gmail.com,

0000-0001-6128-5482

Özet

Ahmet Hamdi Tanpınar'ın hikâyeleri, çoğu zaman romanlarının gölgesinde kalmışsa da Türk modernleşme sürecinin fertten topluma uzanan olumlu ve olumsuz etkilerini yoğun ve simgesel bir anlatımla ortaya koyan önemli metinlerden oluşur. İlk kez 1937 yılında yayımlanan "Erzurumlu Tahsin", bu bakımdan Tanpınar'ın erken dönem hikâyeleri arasında özel bir öneme sahiptir. Hikâye, Balkan Harbi'ne katılan, ardından Erzurum depremi gibi büyük yıkımlara tanıklık eden Tahsin Efendi'nin toplumsal hayattan çekilişini, içe kapanışını ve giderek sıra dışı bir varoluş biçimine yönelişini konu edinir. Bu çalışmada "Erzurumlu Tahsin", travma, yabancılaşma ve modern bireyin çözülüşü kavramları çerçevesinde yeniden değerlendirilecektir.

İnsanlık tarihinin en başından bugüne savaş ve afet gibi toplumsal yıkımların fertlerin psikolojisinde ağır tahribatlara neden olduğu bilinen bir gerçektir. Nitekim çalışmaya konu hikâyenin kahramanı Tahsin'in günlük hayatla bağlarını koparması, maddî dünyadan uzaklaşması ve çevresi tarafından "deli ile veli arasında" algılanması bu yıkımlardan kaynaklanan travmatik bir benlik parçalanmasının işaretidir. Hikâye kahramanının toplumsal normlardan travmatik nedenlerle uzaklaşması bireysel bir ruh hâlinin yanı sıra çöküş döneminden Cumhuriyet'e geçişte yaşanan tarihsel sarsıntıların insan ruhundaki izdüşümü olarak değerlendirilebilir. Bu yönüyle Erzurumlu Tahsin, Tanpınar'ın sonraki eserlerinde daha belirgin biçimde görülecek zaman, kimlik ve aidiyet problemlerinin erken bir habercisi niteliğindedir.

Çalışmada ayrıca hikâyenin mekân örgüsü ile kahramanın ruh hâli arasındaki ilişki de belirli ölçüde değerlendirmeye tâbi tutularak Erzurum'un savaş ve deprem sonrası yıkılan atmosferi, kahramanın iç dünyasındaki dağılmanın dışavurumu olarak ele alınacaktır. Sonuç olarak "Erzurumlu Tahsin", trajik bir şahsın hikâyesi olmasının ötesinde savaşların, felaketlerin ve medeniyet krizinin kıskacındaki modern insanın yalnızlaşmasını anlatan güçlü bir geçiş dönemi hikâyesi olarak değerlendirilmelidir. Böylece Tanpınar'ın hikâyeciliğinin psikolojik derinliği ve tarihsel sezgisi yeni bir perspektifle ortaya konabilir.

Anahtar kelimeler: Ahmet Hamdi Tanpınar, Erzurumlu Tahsin, travma, yabancılaşma, hikâye

READİNG "ERZURUMLU TAHSİN" THROUGH TRAUMA AND ALİENATİON

Abstract

Although Ahmet Hamdi Tanpınar's short stories have often remained in the shadow of his novels, they constitute significant texts that present, through a dense and symbolic narrative mode, both the positive and negative effects of the Turkish modernization process from the individual to society. First published in 1937, "Erzurumlu Tahsin" holds a distinctive place among Tanpınar's early short stories in this respect. The story focuses on Tahsin Efendi, who participated in the Balkan War and later witnessed major catastrophes such as the Erzurum earthquake, tracing his gradual withdrawal from social life, inward retreat, and movement toward an increasingly unconventional mode of existence. This study reconsiders "Erzurumlu Tahsin" within the conceptual framework of trauma, alienation, and the disintegration of the modern subject.

It is a well-established fact that collective devastations such as war and natural disasters have inflicted severe psychological damage on individuals throughout human history. In this context, Tahsin's rupture with everyday life, his estrangement from the material world, and his perception by others as someone "between a madman and a saint" may be interpreted as signs of a traumatic fragmentation of the self caused by such destructive experiences. The protagonist's traumatic distancing from social norms signifies not only an individual psychological condition but also the reflection of the historical upheavals experienced during the transition from imperial decline to the Republican era. In this sense, "Erzurumlu Tahsin" anticipates the problems of time, identity, and belonging that would become more pronounced in Tanpınar's later works.

The study also examines, to a certain extent, the relationship between the spatial structure of the story and the protagonist's psychological condition. The devastated atmosphere of Erzurum in the aftermath of war and earthquake is interpreted as an external manifestation of the protagonist's inner disintegration. Ultimately, "Erzurumlu Tahsin" should be regarded not merely as the story of a tragic individual, but as a powerful transitional narrative depicting the loneliness of modern man caught in the grip of wars, disasters, and a crisis of civilization. Thus, the psychological depth and historical insight of Tanpınar's short fiction can be reassessed from a new critical perspective.

Keywords: Ahmet Hamdi Tanpınar, Erzurumlu Tahsin, trauma, alienation, short story

1. GİRİŞ

Ahmet Hamdi Tanpınar'ın bireyin iç dünyasını tarihsel kırılmalarla birlikte ele alan hikâyeleri, modern Türk edebiyatında özel bir yere sahiptir. Onun metinlerinde zaman, hafıza ve medeniyet değişimi insanın ruhî yapısını belirleyen temel unsurlar olarak ele alınır. Bu nedenle Tanpınar'ın hikâyeleri, özellikle geçiş dönemlerinde ortaya çıkan kimlik sorunlarını ve iç dünyadaki çözülmeleri gözlemlemek açısından önemli bir imkân sunar (Uçman, 2006, s. 479). Bu nedenle onun hikâyeleri içerdiği psikolojik detayların yanı sıra bir medeniyet değişiminin insan ruhunda bıraktığı izleri kayda geçiren metinler olarak değerlendirilebilir (Moran, 1998, s. 173).

Tanpınar'ın ilk dönem hikâyeleri arasında yer alan ve ilk kez 1937 yılında yayımlandığı *Erzurumlu Tahsin* gerek tarihsel arka planı gerekse merkezî karakterinin ruhsal yapısı bakımından dikkat çekici bir metindir (Karataş, 2023, s. 315). Anlatının merkezinde yer alan Tahsin Efendi; savaşlar, yıkımlar ve toplumsal dönüşümler karşısında günlük hayattan kopmuş, toplumla ilişkisi zayıflamış, sınırda bir varoluşa sürüklenmiş bir figür olarak görünür. Bu bakımdan hikâye, çöküş ve geçiş döneminin insan tipini temsil eden sıra dışı bir figürün tasviri üzerinden toplumun tarihsel sarsıntılar karşısında yaşadığı ruhsal çözülmeyi vermeye çalışır.

Metin içindeki tarihsel göndermeler, hikâyenin travmatik bir çağın ürünü olduğunu açıkça göstermektedir. Tahsin Efendi'nin Balkan Harbi'ne gönüllü olarak katıldığı belirtilir; bu ayrıntı, karakterin savaş deneyimini doğrudan yaşadığını ve sonraki ruhsal kırılmasının kökeninde kitlesel şiddet tecrübesinin bulunduğunu düşündürmektedir (Tanpınar, 2015, s. 85). Hikâyede ayrıca 1924 sonbaharında Erzurum ve çevresini sarsan büyük depremden söz edilir. Anlatıcının bu felaketi hatırlatması, bireysel travmanın toplumsal afetle birleştiğini göstermesi bakımından önemlidir (Tanpınar, 2015, s. 90). Böylece savaş ve afet, hikâyenin görünmeyen iki belirleyici gücü hâline gelir.

Hikâyede merkezî karakterin toplum tarafından *deli ile veli arasında* algılanması, onun toplumsal kategorilerin dışında konumlandığını ve günlük hayatın normlarından uzaklaştığını gösterir. Bu durum, modernleşme sürecinde ortaya çıkan yabancılaşmış birey tipinin erken bir örneği olarak değerlendirilebilir. Yabancılaşma, bireyin kendisiyle, toplumu ile ve yaşadığı dünya ile kurduğu bağın zayıflaması şeklinde tanımlanırken (Yakut, 2021, s. 40), travma ise benlik sürekliliğini bozan sarsıcı deneyimlere işaret eder (Turan & Özkan, 2019, s. 497). Tahsin Efendi'nin giderek silikleşen varlığı, bu iki sürecin iç içe geçtiğini düşündürmektedir.

Bu çalışmada *Erzurumlu Tahsin* hikâyesi, travma ve yabancılaşma ekseninde ele alınarak, karakterin iç dünyasında yaşadığı çözülmenin ona özgü bir tuhaflık olmadığı ortaya konmaya çalışılacaktır. Erzurumlu Tahsin'in; savaş, afet ve medeniyet değişiminin etkisinde şekillenen yeni bir toplumun temsilcisi olduğu ortaya

konulacaktır. Böylece Tanpınar'ın erken hikâyecilik devresinde psikolojik derinlik ile tarihsel sezginin birleştiği noktalar gösterilmeye çalışılacaktır.

1.1. Tarihsel ve Toplumsal Arka Plan

Tanpınar'ın anlatı dünyasında şahıs kadrosu çoğu zaman tarihsel değişimlerin taşıyıcısıdır. Eserlerinde kahramanlar, yaşadıkları dönemin psikolojik yüküyle görünür. Onun anlatılarındaki şahıs kadrosu, "zamanın ve tarihin baskısını ruhunda duyan" kişilerdir (Kaplan, 2006, s. 312). Bu bakımdan Tahsin Efendi'nin hikâyesi, ferdî olmaktan çok Osmanlı Devleti'nin son döneminden Cumhuriyet'in ilk yıllarına uzanan kırılmalar çağının toplum üzerindeki etkilerinin sonucu ortaya çıkan kuşaklararası bir trajedi olarak değerlendirilmelidir.

"Tahsin Efendi Balkan Harbi'ne gönüllü gitmişti. O zaman mahallede herkes onu başka türlü severdi. Döndüğü zaman ise yüzünde bambaşka bir ifade vardı. Fazla konuşmaz, uzun uzun düşünür, bazen saatlerce tek başına otururdu. Harpten ne gördüğünü kimse bilmezdi; fakat eski Tahsin olmadığı belliydi" (Tanpınar, 2015, s. 85) ifadelerinden anlaşıldığı kadarıyla hikâyenin tarihsel zeminindeki ilk büyük eşik Balkan Harbi'dir. Merkez kahramanın savaşla ilişkisinin anlatıcı tarafından özellikle vurgulanması, karakterin doğrudan imparatorluğun çözülme süreci içine yerleştirildiğini gösterir. Yukarıda verilen alıntı savaşın, askerî bir hadiseden çok savaşa doğrudan ya da dolaylı olarak maruz kalan insanların kimliğini dönüştüren travmatik bir tecrübe olduğunu ortaya koymaktadır. Nitekim Balkan yenilgisi, Osmanlı toplumunda toprak kaybı kadar güven ve gelecek fikrinin sarsılmasına da neden olur. Bu bağlamda savaşların toplumsal hafızada uzun süreli travmatik etkiler bıraktığı, kolektif aidiyet duygusunu zedelediği söylenebilir (Arıca & Kağnıcı, 2025, s. 1815). Tahsin Efendi'nin savaş sonrasında inzivaya çekilmiş ve toplumsal kabullerden uzaklaşmış görünümü, bu yenilgi çağının fert üzerindeki yansıması olarak değerlendirilebilir. Hikâyede kahramanın şahsında ve onun yaşadığı trajedi üzerinden bir dönemin çözülüş psikolojisi verilir (Karataş, 2023, s. 316).

İkinci büyük kırılma ise hikâyede açık tarih verilerek anılan 1924 Erzurum depremidir. Tanpınar: "1924 senesi sonbaharında olan ve o havaliyi Kars'a kadar altüst eden felâket günlerinde Erzurum büsbütün başka bir şehir olmuştu. Herkes sokaklarda idi. Evine girmeye korkanlar, yakınlarını arayanlar, ağlayan kadınlar, şaşkın çocuklar… O günlerde kimsenin yüzünde alışılmış insan çehresi kalmamıştı" (Tanpınar, 2015, s. 90) ifadeleriyle felaketin toplumsal etkisini vermekle kalmaz, şehir hayatındaki çözülüşe de işaret eder. Bu satırlardan anlaşıldığı kadarıyla deprem yapılarla birlikte günlük hayat düzenini ve toplumsal psikolojiyi de altüst eder. Nitekim toplumsal yapıda kalıcı ya da uzun süreli kırılmalar yaratabilen depremlerin insanlarda güven ve yön kaybı, geleceğe dair belirsizlik duygularına yol açtığı bilinmektedir (Kukuoğlu, 2018, s. 39). Hikâyede savaşın ardından gelen bu ikinci yıkım, Tahsin Efendi'nin ruhî açıdan dağılışını derinleştiren tarihsel bir unsur hâline gelir.

Hikâyenin arka planındaki üçüncü unsur, imparatorluktan Cumhuriyet'e geçiş sürecidir. Bu dönemde yaşanan rejim değişikliğiyle değerler, kurumlar ve günlük hayat yeniden kurulur. Tanpınar'ın anlatı metinlerinde kahramanların yaşadığı huzursuzluk çoğu zaman medeniyet değişiminin yarattığı uyumsuzlukla ilişkilidir (Moran, 1998, s. 173). Münzeviliğiyle hem psikolojik hem tarihî bir yabancılaşma yaşayan Tahsin Efendi de bu anlamda ne bütünüyle geçmişe ait kalabilen ne de yeni toplumsal düzene katılabilen bir *arada kalmış insan* tipidir. Osmanlı Devleti'nin son yıllarını yaşayan, savaşlar ve Cumhuriyet modernleşmesine tanıklık eden kuşağın mensubu Tanpınar da değişimin fert üzerindeki etkilerini doğrudan tecrübe eder. Bu nedenle hikâyedeki tarihsel arka plan, nesnel olaylardan müteşekkil olmasının ötesinde Tanpınar kuşağının müşterek hafızasıdır.

Hülasa hikâyede Balkan Harbi, Erzurum depremi ve rejim değişikliği gibi birbirleriyle ilişkili hadiseler, Tahsin Efendi'nin benliğini etkileyen müteselsil travmatik kırılmalardır. İlkinde idealizm yara alırken ikincisinde güven duygusu çöker. Üçüncü kırılma ise aidiyet zeminini yok eder. Bu şekilde *Erzurumlu Tahsin*, tarihî sarsıntılar karşısında iç dünyası altüst olan ferdin hikâyesine dönüşür.

1.1.1. Hikâyede Travma Boyutu

Erzurumlu Tahsin hikâyesinde travma, geçmişte yaşanan savaş ve anlık afetlerin karakter üzerinde bıraktığı kalıcı izlerle gösterilir. Tanpınar; Tahsin Efendi'nin içten içe yaşadığı çözülmeyi doğrudan vermek yerine davranışları, beden dili, sessizliği ve toplumdan yalıtılmışlığı üzerinden sezdirir. Bu nedenle hikâyede travma, bir olaydan çok süreğen bir varoluş hâlidir. Karakterin mevcut durumu, geçmişte yaşanan sarsıntıların devam eden etkisidir. Tahsin Efendi'nin savaş sonrasındaki dönüşümü bu açıdan dikkat çekicidir. Anlatıcının: "Döndüğü zaman yüzünde garip bir sertlik vardı. Az konuşuyor, sorulanlara kısa cevap veriyor, bazen saatlerce bir köşede oturup hiç kıpırdamadan etrafına bakıyordu. Sanki bizimle beraber değil, başka bir yerde yaşıyordu" (Tanpınar, 2015, s. 86) ifadelerindeki tasvir travma sonrası sık rastlanan içe çekilme belirtileriyle örtüşür. Travmatik yaşantıların ardından insanın çevresine yabancılaşması, dikkatini toparlayamaması ve duygularını ifade etmekte zorlanması yaygın bir durumdur (Turan & Özkan, 2019, s. 499). Kahramanın *bizimle beraber değilmiş gibi* şeklinde tasviri, zihnin geçmişte takılı kaldığını düşündürür.

Karakterin sessizliği de travmanın önemli bir göstergesidir. Hikâyede: "Eskiden konuşkan bir adamdı; sonraları bir suale cevap vermek bile ona ağır gelirdi. Bazı günler bir tek kelime etmeden akşamı bulurdu" (Tanpınar, 2015, s. 87) ifadelerinde işaret edilen sessizlik sadece bir mizaç değişikliği olarak değerlendirilemez. Travmatik olaylara maruz kalan insanların yaşadıklarını söze dökmekte zorlandıkları, anlatmak yerine susmayı tercih ettikleri bilinmektedir (Hacıoğlu Yıldırım vd., 2023, s. 41). Tanpınar da psikolojik kuramların kavramsallaştırdığı bu durumu, karakterin günlük hayat içindeki suskunluğuyla verir.

Tahsin Efendi'nin çevresiyle ilişkisindeki kopukluk da travmanın toplumsal boyutunu açığa çıkarır. Hikâyede mahalle halkı onu: "Kendi kendine gezer, kendi kendine güler, bazen de bir çocuk gibi ürküp etrafına bakardı. Kimseye zararı yoktu ama kimse ona yanaşmak da istemezdi" şeklinde anlatır (Tanpınar, 2015, s. 88). Bu satırlardan anlaşıldığı kadarıyla toplum, Tahsin Efendi'yi tehlikeli görmez ancak anlaşılmaz bulur. Bu yüzden onu dışarıda tutar. Nitekim toplumsal travmalar nedeniyle insanlar hem kendilerine hem de sosyal çevrelerine yabancılaştıklarından ilişkileri zayıflar (Arıca & Kağnıcı, 2025, s. 1818). Bu nedenle Tahsin Efendi'nin yalnızlığı hem kişisel hem toplumsal bir sonuçtur.

Travmanın bedensel izleri de anlatıcının: "Yüzü birdenbire ihtiyarlamış gibiydi; gözleri bazen bir noktaya saplanır, elleri sebepsiz yere titrerdi" (Tanpınar, 2015, s. 89) ifadeleriyle verilen gözlemi üzerinden okuyucuya sezdirilir. Travmanın zihnin yanı sıra uyku bozukluğu, gerginlik, titreme ve yaşlı görünümü gibi belirtiler yaratabilen bedensel bir deneyim olduğu hissettirilir. Tahsin Efendi'nin bedeninde görülen bu yıpranma, ruhundaki yükün somutlaşmış hâlidir.

Deprem sonrasındaki şehir atmosferi ise karakterin iç dünyasını tamamlayan ikinci travma sahasıdır. Hikâyedeki: "O günlerde herkes bir yere sığınmak ister gibiydi; fakat hiçbir ev insana emniyet verecek hâlde değildi" (Tanpınar, 2015, s. 90) ifadesinde *emniyet* vurgusu önemlidir. Travmanın merkezinde çoğu zaman güven duygusunun yıkılması bulunur. Evin bile güven vermediği bir dünyada bireyin psikolojik bütünlüğünü koruması oldukça zordur. Tahsin Efendi'nin mevcut durumda savaşın etkisiyle sarsılan benliği, bu ikinci felaketle daha da savunmasız kalır.

Tanpınar'ın başarısı, travmayı olayların yanı sıra zaman duygusundaki bozulma üzerinden de vermesidir. Tahsin Efendi'nin geçmişte yaşamaya devam eden biri gibi görünmesi dikkat çekicidir. Anlatıcının: "Bazı vakitler birdenbire yıllar evvel olmuş bir şeyi şimdi oluyormuş gibi anlatmaya başlardı" ifadesi, karakterin zaman algısındaki kırılmayı göstermektedir (Tanpınar, 2015, s. 89). Travmatik hafızada geçmiş, tamamlanmış bir zaman parçası olarak kalmaz; tekrar tekrar şimdiye sızar. Bu nedenle Tahsin Efendi'nin zihni, kronolojik değil travmatik bir zaman düzeninde çalışır. Tahsin Efendi'nin trajedisi, dış dünyadaki yıkımların iç dünyada karşılık bulmasıyla derinleşir (Karataş, 2023, s. 318). O artık savaşı ya da depremi tüm sonuçlarıyla benliğinde taşımaya devam eden bir karakterdir. Tanpınar, hikâyesiyle travmayı açıklamaz adeta okura yaşatır. Tahsin Efendi, bu bakımdan tarihe mal olan felaketlerin dönem insanın ruhunda bıraktığı kalıcı izlerin taşıyıcısı olur.

1.1.2. Hikâyede Yabancılaşma Boyutu

Erzurumlu Tahsin hikâyesinde yabancılaşma, kahramanın topluma uyumunun bozulması; kendisiyle, çevresiyle ve yaşadığı zamanla bağının çözülmesi biçiminde ortaya çıkar. Tanpınar hikâyede Tahsin Efendi'yi yaşadığı

çağın dışında kalmış, kendi benliğine bile yabancılaşmış bir karakter olarak verir. Bu nedenle hikâyede yabancılaşma hem psikolojik hem de tarihî ve toplumsal bir meseledir.

Önce kendisine yabancılaştığı görülen Tahsin Efendi ile ilgili anlatıcının: "Kendi kendisiyle meşgul gibiydi; fakat ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Bazen yüzünde bir hatırayı zorla yakalamaya çalışan adamların ifadesi dolaşır, sonra birdenbire silinirdi" (Tanpınar, 2015, s. 87) sözleri, karakterin iç dünyasıyla bile sağlıklı bir ilişki kuramadığını düşündürür. Bu ifadelerde hafızaya tutunamama ve süreksizlik duygusu belirgindir. Kendine yabancılaşma, bireyin kendi duygu ve düşüncelerini sahiplenememesi, benliğini dağılmış biçimde yaşaması olarak tanımlanmaktadır (Yakut, 2021, s. 40). Tahsin Efendi'nin geçmişte savaşabilen, karar alabilen, toplum içinde yer tutabilen kimliği ile şimdiki yönsüz ve edilgen bir varlığa dönüşen hâli arasındaki kopuş bunu destekler.

Hikâyede onun için kullanılan: "Mahallede herkes onu tanırdı; fakat kimse onunla uzun uzadıya konuşmazdı. Sanki aramızda yaşıyor, fakat bize ait bulunmuyordu" (Tanpınar, 2015, s. 88) ifadeleri Tahsin Efendi'nin toplum içinde olup topluma ait olamayan ara konumunu açık biçimde gösterir. Modern yabancılaşma kuramları, bireyin sosyal çevresinden kopmasını ve ortak değerler sisteminin dışında kalmasını temel belirtiler arasında saymaktadır (Yakut, 2020, s. 21). Tahsin Efendi'nin de çevresindekilerce tanınmasına rağmen sahici bir ilişki ağına sahip olamaması, onun toplumsal yalnızlığını derinleştirir. Bu dışlanmışlık, toplumun karakteri adlandırma biçiminde de görülür. Tahsin Efendi için kullanılan "deli ile veli arasında bir şey" (Tanpınar, 2015, s. 88) ifadesi, onun mevcut kategorilere sığdırılamadığını gösterir. Toplum, norm dışı olanı çoğu zaman ya tehlikeli ya da kutsal bir alana iter. Bu iki uç arasında belirsiz bir yerde duran Tahsin Efendi ise münzeviliği kadar toplum tarafından da yok sayılmışlığı ile de dikkati çeken bir figürdür. Nitekim travmatik süreçler sonrasında bireylerin toplumsal bağlarında çözülme ve aidiyet kaybı görülebilmektedir (Turan & Özkan, 2019, s. 498). Tahsin Efendi'nin durumu bu açıdan da anlamlıdır.

Yabancılaşmanın bir diğer boyutu, karakterin dünyaya ve günlük hayata karşı ilgisiz kalışıdır. Hikâyede: "Ne bir iş tutar, ne bir şey biriktirir, ne de yarın için bir tasası varmış gibi görünürdü. Günler onun üstünden geçer, o hiç değişmeden yerinde kalırdı" denilmektedir (Tanpınar, 2015, s. 89) ifadeleri Tahsin Efendi'nin başarma, üretme, gelecek hayali ve toplumsal rol gibi modern hayatın temel unsurlarından el çektiğini göstermektedir. O artık hayatın içerisinde aksiyon almayan, akışına bırakılmış bir yolcu gibidir. Anlam duygusunu kaybedenler günlük pratiklerden uzaklaşarak gelecek perspektiflerini kaybedebilmektedir (Yakut, 2021, s. 41). Tahsin Efendi'nin dünyaya karşı ilgisizliği, bu yabancılaşmanın eserdeki yansımasıdır.

2. YÖNTEM

Bu çalışma, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın *Erzurumlu Tahsin* hikâyesini travma, yabancılaşma, tarihsel kırılma ve bireyin içe kapanışı kavramları etrafında inceleyen nitel, metin merkezli bir edebiyat araştırmasıdır. Hikâye; merkezî karakterin davranışları, toplumla ilişkisi, mekânla kurduğu bağ ve anlatıdaki tarihsel göndermeler düzeyinde değerlendirilmiştir. Çalışmada temel olarak yakın okuma ve yorumlayıcı metin çözümlemesi yöntemi kullanılmıştır. Hikâyeden yapılan doğrudan alıntılar, çalışmanın temel iddiasını destekleyen birincil veriler olarak ele alınmıştır. İlgili literatür ise travma, yabancılaşma, afet, savaş ve Tanpınar hikâyeciliğiyle ilgili kavramsal çerçeveyi açıklamak amacıyla yardımcı kaynak olarak kullanılmıştır.

3. SONUÇ

Bu çalışma, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın "Erzurumlu Tahsin" hikâyesini travma ve yabancılaşma kavramları etrafında değerlendirerek, Tahsin Efendi'nin yalnızca sıra dışı ya da toplumdan kopmuş bir kişi olarak okunamayacağını ortaya koymuştur. Hikâyede Balkan Harbi, Erzurum depremi ve imparatorluktan Cumhuriyet'e geçiş süreci, kahramanın iç dünyasını belirleyen temel tarihsel kırılmalar olarak öne çıkar. Tanpınar, bu kırılmaları doğrudan açıklamak yerine Tahsin Efendi'nin sessizliği, dalgınlığı, beden dili, toplumla kurduğu zayıf ilişki ve gündelik hayattan çekilişi üzerinden sezdirir. Böylece hikâye, savaş ve afet gibi toplumsal yıkımların bireyin ruhunda bıraktığı derin izleri görünür kılar.

Öte yandan Tahsin Efendi'nin yabancılaşması yalnızca bireysel bir ruh hâli değildir; onun kendisiyle, çevresiyle, yaşadığı şehirle ve zamanla bağının çözülmesi daha geniş bir tarihsel sarsıntının sonucudur. Kahramanın "deli ile veli arasında" algılanması, toplumun onu anlamlandırmakta zorlandığını ve mevcut sosyal kategorilerin dışına ittiğini gösterir. Bu bakımdan "Erzurumlu Tahsin", trajik bir şahsın hikâyesi olmanın ötesinde, savaşların, felaketlerin ve medeniyet değişiminin kıskacında yalnızlaşan insanın anlatısıdır. Sonuç olarak Tanpınar, bu erken dönem hikâyesinde ilerleyen eserlerinde daha belirginleşecek zaman, hafıza, kimlik ve aidiyet problemlerini güçlü bir psikolojik derinlikle haber verir.

KAYNAKLAR

Arıca, F., & Kağnıcı, D. Y. (2025). Kitlesel Travmalar ve Toparlanma Süreci. *Dokuz Eylül Üniversitesi Buca Eğitim Fakültesi Dergisi*, *64*, 1814-1830. https://doi.org/10.53444/deubefd.1582858

Hacıoğlu Yıldırım, M., vd. (2023). Deprem sonrası erken dönemde koruyucu ve tedavi edici ruh sağlığı hizmeti. *Türk Psikiyatri Dergisi, 34*(1), 39-49. https://doi.org/10.5080/u27305

Kaplan, M. (2006). *Türk edebiyatı üzerine araştırmalar 3*. Dergâh Yayınları.

Karataş, T. (2023). "Erzurumlu Tahsin" hikâyesini kahramanın trajedisi bağlamında okumak. *Turcology Research, 78*, 315–321. https://doi.org/10.5152/JTRI.2023.23242

Kukuoğlu, A. (2018). Doğal afetler sonrası yaşanan travmalar ve örnek bir psikoeğitim programı. *Afet ve Risk Dergisi, 1*(1), 39-52.

Moran, B. (1998). *Türk romanına eleştirel bir bakış 1*. İletişim Yayınları.

Tanpınar, A. H. (2015). *Hikâyeler*. İstanbul: Dergâh Yayınları.

Turan, N., & Özkan, B. (2019). Travmatik terör yaşantıları sonrası kendine yabancılaşma. *Psikiyatride Güncel Yaklaşımlar, 11*(4), 496–505.
https://doi.org/10.18863/pgy.512403

Uçman, A. (2006). Ahmet Hamdi Tanpınar. *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi*, 39, 479-481.

Yakut, S. (2020). *Yabancılaşma (Psiko-sosyal bir bakış).* İksad Yayınevi.

Yakut, S. (2021). *Yabancılaşma, yalnızlık ve dindarlık (Psikososyal bir bakış).* İksad Yayınevi.

HAKİKAT VE FAYDA ARASINDA "YENİ ADAM": SAATLERİ AYARLAMA ENSTİTÜSÜ'NDE MODERNLEŞME ELEŞTİRİSİ

Dr. Öğr. Üyesi, Yılmaz BACAKLI [1]

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Türk Dili ve Edebiyatı, yilmazbacakli@gmail.com,

0000-0001-6128-5482

Özet

Ahmet Hamdi Tanpınar'ın "Saatleri Ayarlama Enstitüsü", Türk romanında modernleşme tecrübesini ironi, parodi ve düşünsel eleştiri perspektifinden ele alan en önemli metinlerden biridir. Roman, yalnızca kurumlaşma süreçlerini ve bürokratik zihniyeti hicvetmekle kalmaz; aynı zamanda modern çağın hakikat anlayışını, faydacılık ilkesini ve yeni insan tipini de sorgular. Bu bildiride, Tanpınar'ın modernleşme eleştirisini en yoğun biçimde yansıtan "Yeni adamın realizmi" ifadesi merkeze alınarak eserin düşünsel arka planı incelenecektir.

Tanpınar eserinde "hakikat" kavramının yaşanan yeni süreçle birlikte nasıl dönüştüğünü olaylar, eşyalar ve kahramanlar üzerinden net bir biçimde ortaya koyar. Geleneksel anlamda hakikati aramak, nesneleri olduğu gibi görmek ve ahlâkî ölçülere bağlı kalmak, romandaki yeni zihniyet tarafından işlevsiz ve hatta zararlı görülmektedir. Buna karşılık modern insan, fayda üreten, pratik sonuç doğuran ve mevcut düzeni sürdüren bir gerçeklik anlayışını benimser. Böylece doğruluk, yerini kullanışlı olana; ilke ise yerini verimliliğe bırakır. Bu bakımdan roman, yalnızca ferdin yaşadığı yozlaşmanın ötesine geçerek düşünce biçimlerinin dönüşümünü de eleştirir.

Romanda Halit Ayarcı karakteri dönemin koşullarının şekillendirdiği "yeni adam" tipi olarak temayüz eder. Halit Ayarcı, girişimci, ikna edici, hız odaklı ve sonuç merkezli tavrıyla Cumhuriyet dönemi modernleşmesinin karikatürleşmiş fakat son derece gerçekçi bir temsilidir. Onun karşısında yer alan Hayri İrdal ise geçmiş ile şimdi, gelenek ile modernlik, hakikat ile kurgu arasında sıkışmış bireyi temsil eder. Bu çatışma, romandaki temel zihnî gerilimi oluşturur.

Sonuç olarak "Saatleri Ayarlama Enstitüsü", modernleşmenin sadece kurumlara ya da teknik yeniliklere indirgenerek anlaşılamayacağını, hakikat algısı ve insan tasavvurunun da modernleşme sürecinin anlaşılıp doğru değerlendirilmesinde önemli olduğunu gösteren güçlü bir romandır. Tanpınar, "yeni adam" ifadesiyle modern çağın pragmatik aklını ironik biçimde görünür kılmaktadır.

Anahtar kelimeler: Ahmet Hamdi Tanpınar, Saatleri Ayarlama Enstitüsü, roman, realizm, modernleşme, hakikat, fayda

BETWEEN TRUTH AND UTİLİTY: THE "NEW MAN" AND THE CRİTİQUE OF MODERNİZATİON İN SAATLERİ AYARLAMA ENSTİTÜSÜ (THE TİME REGULATİON INSTİTUTE)

Abstract

Ahmet Hamdi Tanpınar's "Saatleri Ayarlama Enstitüsü" (The Time Regulation Institute) is one of the most significant novels in Turkish literature to address the experience of modernization through irony, parody, and a critical perspective. The novel not only satirizes processes of institutionalization and bureaucratic mentality, but also questions the modern age's understanding of truth, its principle of utilitarianism, and its model of the "new man." This paper examines the intellectual background of the work by centering on the phrase "the realism of the new man," which reflects Tanpınar's critique of modernization in its most concentrated form.

In the novel, Tanpınar demonstrates how the concept of "truth" is transformed through new social processes, as reflected in events, objects, and characters. In the traditional sense, seeking truth, perceiving things as they are, and remaining committed to moral principles are considered ineffective, even harmful, by the new mentality represented in the novel. By contrast, modern man adopts a notion of reality that produces utility, generates practical results, and sustains the existing order. Thus, truth gives way to usefulness, while principle is replaced by efficiency. In this respect, the novel criticizes not only individual degeneration, but also the transformation of modes of thinking.

Halit Ayarcı emerges as the most visible representative of the "new man" shaped by the conditions of the period. With his entrepreneurial, persuasive, speed-oriented, and result-driven attitude, he becomes a caricatured yet highly realistic embodiment of Republican-era modernization. Opposed to him stands Hayri İrdal, who represents the individual trapped between past and present, tradition and modernity, truth and fiction. This opposition constitutes the central intellectual tension of the novel. In conclusion, "Saatleri Ayarlama Enstitüsü" demonstrates that modernization cannot be understood solely through institutions or technical reforms; perceptions of truth, systems of values, and conceptions of the human being are equally central to the process. Through the figure of the "new man," Tanpınar ironically reveals the pragmatic reason of the modern age.

Keywords: Ahmet Hamdi Tanpınar, The Time Regulation Institute, novel, realism, modernization, truth, utility

1. GİRİŞ

Modernleşme, Türk düşünce ve edebiyat tarihinde yalnızca teknik yenilikler, kurumsal düzenlemeler ya da Batı kaynaklı uygulamalarla sınırlı bir süreç değildir. Bu süreç aynı zamanda insanın dünyayı anlama biçimini, değer yargılarını, hakikatle kurduğu ilişkiyi ve toplumsal konumunu da dönüştüren köklü bir zihniyet değişimini ifade eder. Tanpınar'ın dikkatini çeken asıl mesele de bu dönüşümün dış görünüşünden çok, birey ve toplum üzerinde meydana getirdiği iç sarsıntıdır. Nitekim Batılılaşma çabalarıyla ortaya çıkan *medeniyet değişmesi*'nin Türk toplumunda bir "medeniyet krizi" doğurduğu, bu krizin de zamanla yalnızca toplumsal hayatta değil, fertlerin iç dünyasında da etkili olduğu belirtilir (Uçman, 2006, s. 482). Bu bakımdan modernleşme, Tanpınar'ın eserlerinde eski ile yeni, Doğu ile Batı, devamlılık ile kopuş arasında yaşanan gerilimli bir tecrübe olarak görünür.

Ahmet Hamdi Tanpınar, modernleşme sürecini hem edebî bir tema olarak hem de kültürel ve düşünsel bir mesele olarak ele alan yazarlardandır. Eserlerinde tarih, musiki, estetik, felsefe, psikoloji ve kültür meselelerinin iç içe geçtiği zengin bir yapı bulunan; şiir, hikâye, roman, deneme, edebiyat tarihi ve eleştiri alanlarında eser veren Tanpınar'ın çok yönlü sanatkâr ve düşünce adamı kimliği modernleşme karşısındaki tavrını daha geniş bir zeminde değerlendirmeyi mümkün kılar (Uçman, 2006, s. 479-480). Bu nedenle Tanpınar'ın özellikle romanları, modernleşme tecrübesini bir yandan olaylar ve kişiler üzerinden anlatırken diğer yandan değişen değerlerin bireyde ve toplumda yol açtığı anlam kaybını da görünür kılar.

Bu çalışmanın merkezinde yer alan hakikat ve fayda kavramları, söz konusu modernleşme tecrübesini anlamak bakımından önemlidir. Hakikat; geleneksel değerlerin dünyasında ahlak, metafizik ve kültürel süreklilikle ilişkilidir. Buna karşılık modern değerlerin dünyasında hakikat; fayda, pratik sonuçlar ve kullanışlılık üzerinden değerlendirilmeye başlanır. Fayda prensibi ile en çok ilişkilendirilen pragmatizmin bilgiyi ve hakikati pratik sonuçları üzerinden ele alan bir yaklaşım olduğu bilinmektedir. Bu düşünme biçiminin bir çeşidi olan utilitarizmin (yararcılık) ise ahlaki doğruluğu eylemlerin toplam faydaya katkısına göre belirlediği kabul edilmektedir (Karataş, 2025, s. 29). Bununla birlikte pragmatizmi yalnızca *insanın işine geleni yapması* biçiminde anlamanın eksik ve yanıltıcı olduğu da belirtilmelidir (Doğan, 2003, s. 83). Bu ayrım, Saatleri Ayarlama Enstitüsü'nde tartışılan fayda anlayışını daha dikkatli değerlendirmeyi gerekli kılar.

Saatleri Ayarlama Enstitüsü, modernleşme sürecinde ortaya çıkan bu değer dönüşümünü ironik ve eleştirel bir anlatı içinde verir. Romanda I. Meşrutiyet, II. Meşrutiyet ve Cumhuriyet dönemlerini içine alan geniş tarihsel arka planında eski ile yeni, Şark ile Garp, geleneksel kültür ile modern kültür arasında bocalayan bireylerin durumu işlenmektedir (Sancaktaroğlu Bozkurt vd., 2023, s. 107). Ayrıca eserde tarihsel değişim süreci içinde toplumsal gerçeklerin, değer karmaşasının, kimlik bunalımının ve kurumların işleyiş mantığının da ele alındığı

görülür (Günday, 2007, s. 79). Bu yönüyle roman; modernleşmenin hem kurumlar düzeyinde hem de insan tipi ve değerler düzeyinde sorgulandığı eser olarak değerlendirilebilir.

Romanda bu sorgulamanın en belirgin karşılıklarından biri "*yeni adam*" tipidir. Halit Ayarcı'nın "realist olmak hiç de hakikati olduğu gibi görmek değildir; belki onunla en faydalı şekilde münasebetimizi tayin etmektir" sözü, hakikatin fayda karşısında nasıl yeniden tanımlandığını açıkça gösterir (Tanpınar, 2014, s. 232). Onun hemen ardından gelen "Yeni adamın realizmi başkadır" ifadesi ise modernleşmenin ürettiği insan tipinin zihniyetini özetler (Tanpınar, 2014, s. 233). Bu çalışmada, söz konusu ifadelerden hareketle Saatleri Ayarlama Enstitüsü'nde hakikat ile fayda arasındaki gerilim, modernleşmenin ürettiği yeni insan tipi üzerinden ele alınacaktır.

1.1. "Yeni Adamın Realizmi" Etrafında Hakikat, Fayda ve Modernleşme

Saatleri Ayarlama Enstitüsü'nde modernleşme eleştirisi, kurumların işleyişindeki aksaklıkların ya da Batılılaşma sürecindeki taklitçi yönelimlerin hicviyle sınırlı değildir. Roman, daha derinlikli bir biçimde modern insanın hakikatle kurduğu ilişkinin değişmesini mesele edinir. Bu değişimle birlikte artık kendi başına bağlayıcı bir değer olmaktan çıkan hakikat; fayda, işlev, başarı, toplumsal kabul ve kurumsal meşruiyet üretebildiği ölçüde anlam kazanan bir gerçeklik biçimine dönüşür. Bu nedenle *yeni adamın realizmi*, Halit Ayarcı'nın kişisel tavrı olmanın ötesine geçerek modernleşme sürecinde ortaya çıkan yeni zihniyetin temel ilkesini ifade eden bir mahiyet kazanır. Tanpınar'ın ironisi de olduğu gibi görülme zorunluğundan kurtulan gerçeklik alanının; düzenlenebilen, kullanışlı ve gerektiğinde yeni baştan icat edilebilen bir imkâna dönüştüğü noktada ortaya çıkar.

1.1.1. Hakikat ve Fayda Arasında Modern Gerçeklik Anlayışı

Saatleri Ayarlama Enstitüsü modernleşmeyi değişen kurumlardan, taklit edilen Batı kaynaklı davranış ve düşünüş biçimlerinden, ya da genişleyen bürokrasiden daha derinde insanın hakikatle kurduğu ilişkinin dönüşümü üzerinden tartışır. Romanın merkezinde sabitesini yitiren hakikatin yerine fayda, işlev, başarı ve toplumsal kabul üreten bir kurguyu yerleştiren modernleşme süreci vardır. Bu sürecin eleştirisi ise ortaya çıkan *yeni kurumlar* ve bu kurumları mümkün kılan yeni gerçeklik anlayışı üzerinden yapılır.

Bu noktada *pragmatik akıl* kavramı dikkatli kullanılmalıdır. Zira pragmatizm, felsefi anlamda yalnızca *işine geleni yapmak* ya da *çıkar sağlamak* olarak açıklanamaz. Bu davranış biçimi anlam, araştırma, hakikat ve etik teorisi olarak daha geniş bir düşünce geleneğine sahiptir (Doğan, 2003, s. 83). Nitekim pragmatizmin günlük dilde faydacılık, fırsatçılık veya hazcılıkla özdeşleştirilmesi kavramın daraltılmış ve çoğu zaman yanlış anlaşılmış biçimlerinden biridir (Arslan, 2022, s. 147). Bu nedenle roman kahramanı Halit Ayarcı'yı doğrudan felsefi pragmatizmin temsilcisi olarak kabul etmek doğru değildir. Bu değerlendirme yerine bu roman kişisini

modernleşme sürecinin ortaya çıkardığı *sonuç odaklı*, *işlevci* ve *faydayı hakikatin önüne geçiren* zihniyetin ironik bir tipi olarak değerlendirmek daha isabetli görünmektedir.

Fayda kavramı modern dönemde bireysel çıkarın yanı sıra toplumsal düzen, meşruiyet ve karar alma biçimleriyle de ilişkilidir. Maslahat, pragmatizm ve utilitarizm arasında yapılan karşılaştırmalarda da faydanın farklı bilgi ve ahlak zeminlerinde anlam kazandığı görülebilir. Buna göre pragmatizm bilgiyi ve hakikati pratik sonuçlarla, utilitarizm ise ahlaki doğruluğu eylemlerin toplam faydaya katkısıyla ilişkilendirir (Karataş, 2025, s. 29). Tanpınar romanda bu tartışmayı felsefi bir tartışma zemininde ele almaz. Daha sınırlı ama somut bir biçimde roman kişileri ve kurumlar üzerinden değerlendirir. Romanda esasen sorun, faydanın varlığı değildir. Yazarın mesele edindiği şey faydanın haddi aşarak hakikatin, ahlaki ölçünün ve sahiciliğin yerine geçmesidir.

Tanpınar'ın modernleşmeye bakışı da bu çerçevede anlaşılmalıdır. Onun romanlarında Batılılaşma, teknik ve kurumsal bir yenilenme meselesi olmaktan ziyade, kültür değişimi ve medeniyet krizi bağlamında ele alınır (Gündüz, 2002, s. 13-15). *Saatleri Ayarlama Enstitüsü* ise bu krizi en keskin biçimde, gerçeklikle kurulan ilişkinin bozulması üzerinden gösterir. Enstitü'nün doğuşu, görünüşte zamanın düzenlenmesi gibi rasyonel bir amaç içindir. Ancak bu amaç, kısa bir zaman içerisinde kendi meşruiyetini üreten, kendisi için kullanışlı bir söylem ve yaşanmışlıkları yeniden biçimleyerek tarih icat eden bir kurumsal kurguya dönüşür.

Romanın daha en başında Hayri İrdal, ekonomik ve sosyal irtifasını Halit Ayarcı'ya borçlu olduğunu anlatırken faydayı onun şahsında mutlaklaştırır: "Zaten hayatımda iyi, güzel, faydalı ne varsa hepsi onun" der (Tanpınar, 2014, s. 8). Bu cümle, bir minnet ifadesinin ötesinde romanın değerler düzenini de haber veren bir mahiyete sahiptir. Bu ifade ile bir şekilde konumunu *iyi* ve *güzel* ile eşitleyen *faydalı*, zamanla estetik ve ahlaki değerlerin yerini de almaya başlar. Hayri'ye göre Halit Ayarcı'nın önemi ve büyüklüğü hakikati arayışından kaynaklanmaz. Bilakis mevcut hakikatin bağlı bulunduğu hayatı içerisindeki hakikatle birlikte düzenleyebilmesinden, yeni imkânlar yaratabilmesinden ve fayda üretebilmesindendir.

Enstitü'nün kuruluş mantığında da aynı eğilim görülür. Halit Ayarcı, ayarsız saatlerden doğan zaman kaybını hesaplayarak meseleyi büyük bir toplumsal fayda söylemine dönüştürür. Ona göre şehir ve memleket, ayarı bozuk saatler yüzünden "asıl ekonomimiz olan zamandan" kaybetmektedir. Enstitü bu kaybı önleyecek "en mühim işi" yapacaktır (Tanpınar, 2014, s. 35-36). Bu hesaplama aynı zamanda Tanpınar'ın ironisinin zeminini de oluşturur. Nitekim ilk bakışta modern, rasyonel ve toplumsal yararı önceleyen bir düşünce gibi görünen hesap, abartılı ve temelsiz bir kurumsal meşruiyet üretir. Fayda söylemi ise hakikati kanıtlamayı amaçlamaz, onun yerine geçer.

Bu bakımdan Enstitü, modern bürokrasinin biçimsel rasyonalite iddiasını da ironik biçimde açığa çıkarır. Modern toplumun temel karakteristiklerinden biri olan Weberci anlamda rasyonelleşme ve bürokratik düzen,

Tanpınar'ın romanında biçimden öteye geçemediğinden içeriğini yitirip kendi kendini çoğaltan bir kurumsal düzene dönüşür (Güler Aydın, 2020, s. 42). Enstitü'nün saçmalığı, onun tamamen irrasyonel olmasından değil, irrasyonel olanı rasyonel görünüm altında örgütleyebilmesinden doğar.

1.1.2. Halit Ayarcı ve Yeni Adamın Kurucu Aklı

Romanda çalışmanın problem kavramı açısından en kritik figür Halit Ayarcı'dır. Çünkü Halit Ayarcı, romanın olay örgüsünü sürükleyen girişimci bir karakterden daha çok modernleşmenin yeni insan tipini temsil eder. Onun *realizmi*, hakikati olduğu gibi görmek değil, eldeki malzemeden sonuç üretmektir. Bu nedenle Halit Ayarcı'nın gerçeklikle ilişkisi temsil edici değil, kurucudur. O, olanı anlamaya çalışmakla uğraşmaz, olanı kullanılabilir hâle getirmekle ilgilenir. Bu zihniyet romandaki "*yeni adamın realizmi*" ifadesinde açıkça formüle edilir. Halit Ayarcı, Hayri İrdal'a şöyle der: "Realist olmak hiç de hakikati olduğu gibi görmek değildir. Belki onunla en faydalı şekilde münasebetimizi tayin etmektir" (Tanpınar, 2014, s. 231-232). Çalışmanın temel tezini taşıyan bu cümlede realizm, hakikate uygunluk anlamından çıkarılıp hakikatle faydalı ilişki kurma becerisine indirgenir. Halit Ayarcı için gerçek, kendisine sadık kalınması gereken bir zemin değildir. Bilakis yönetilecek ve değerlendirilecek bir imkân ve fırsattır.

Aynı konuşmada Halit Ayarcı, "Hakikati görmüşsün ne çıkar?" diye sorar ve hakikati olduğu gibi görmeyi kişiyi kötümserliğe, hareketsizliğe ve bozgun duygusuna sürükleyen eski bir alışkanlık olarak niteler (Tanpınar, 2014, s. 232). Böylece *eski adam* ile *yeni adam* arasındaki fark da belirginleşir. Eski adam, Hakikati olduğu gibi görmeye çalışan eski adama karşılık yeni adam, hakikatin ne işe yarayacağını sorgular. Halit Ayarcı'nın "Elinde bulunan bu mal, bu nesne ile, onun bu vasıflarıyla ben ne yapabilirim?" sorusu, yeni insan tipinin temel davranış ilkesidir (Tanpınar, 2014, s. 232). Nesnenin özünü yok sayan ve kullanılabilirliğini öne çıkaran bu cümlede modern faydacı akıl, net olarak görünür.

Halit Ayarcı'nın bu tavrı, roman boyunca kurucu bir enerjiye dönüşür. O, olmayan bir geleneği varmış gibi kurabilir. Enstitü'ye geçmiş ve meşruiyet sağlayacak anlatılar oluşturacak şekilde Ahmet Zamani Efendi gibi tarihsel bir figürü yoktan icat edebilir. Hayri İrdal'ın Nuri Efendi hakkında yazması beklenen kitap yerine Ahmet Zamani Efendi'nin hayatını yazması da bu zihniyetin sonucudur. Hayri, "Daha faydalı olması, müessesenin politikasına daha fazla yardım etmesi için" aynı fikirleri ve malzemeyi kullanarak başka bir kitap yazdığını söyler (Tanpınar, 2014, s. 36). Böylece fayda, geleceğin yanı sıra geçmişi de düzenleyen bir ilkeye dönüşür.

Bu durum üzerinden romandaki modernleşme eleştirisini daha da derinleştirilir. Tanpınar, modern kurumların biçimleri kadar, ihtiyaç duyduğu kurucu söylemleri de hicveder. Nitekim romanda toplumsal değişim, kimlik bunalımı ve kurumların işleyiş mantığı ironiyle birlikte verilir (Günday, 2007, s. 79-80). Bu ironi, komik bir

bürokrasi eleştirisi ile sınırlı kalmaz. Modern toplumun kendisini meşrulaştırma biçimlerini de sorgular. Halit Ayarcı'nın kişiliği bu açıdan popülist liderlikle de ilişkilendirilebilir. Onun en belirgin özelliği, tehditleri fırsata çevirmesi, insanları ikna etmesi ve çevresindeki muhalefeti kendi projesinin parçası hâline getirmesidir (Şengöz, 2020, s. 57). Ancak Halit Ayarcı'nın karizmatik bir lider oluşundan çok hakikatin yerine başarıyı, ilkenin yerine sonucu, sahiciliğin yerine etkili görünmeyi koyan yeni insan tipini temsil etmesidir.

Romanın *yeni adam*'ı, klasik anlamda kötü niyetli bir sahtekâr olarak da okunmamalıdır. O, kendi çağının mantığını sezen ve bunu sonuna kadar uygulayan kişidir. Bu yüzden Halit Ayarcı'nın tehlikeli tarafı, söylediği yalanı toplumsal işlev üreten bir gerçekliğe dönüştürebilmesindedir. *Saatleri Ayarlama Enstitüsü*'nün kurumsal saçmalığı, tam da bu nedenle modern görünür: Yanlış olduğu bilinen veya sezilen şey, yeterince fayda ürettiğinde, yeterince insanı içine aldığında ve yeterince söylemle desteklendiğinde toplumsal gerçeklik kazanır. Bu bağlamda roman, toplumsal ve kurumsal eleştirisini dil, söylem ve temsil düzeyinde de kurar. Tanpınar, kurum ve toplumdaki çürümüşlüğü verirken sözcükler arasındaki karşıtlıklardan, metaforlardan ve ironik söylemden yararlanarak yanlış olan davranışların zamanla genel kabule dönüşmesine dikkat çeker (Kara, 2024, s. 165). Halit Ayarcı'nın dili de böyle işler. O, hakikati inkâr etmekten çok, onu daha kullanışlı bir dile çevirir. Onun modernliği, hakikati susturmasında değil, hakikati fayda söylemi içinde etkisizleştirmesindedir.

1.1.3. Hayri İrdal'ın Tanıklığında İroni ve Hakikat Kaybı

Halit Ayarcı romanın kurucu aklını temsil ederken Hayri İrdal da bu aklın içinde sürüklenen, ona direnir gibi görünse de ondan yararlanan anlatıcısıdır. Bu nedenle Tanpınar'ın asıl ironisi, Hayri İrdal'ın tanıklığında belirginleşir. Hayri, Enstitü'nün saçmalığını görebilecek kadar eski dünyaya bağlı olmasına rağmen onun sağladığı imkânlardan vazgeçemeyecek kadar da yeni düzenin bir parçasıdır.

Romanın birinci şahıs anlatıcıyla kurulması bu açıdan önemlidir. Bu bakımdan Hayri İrdal görünüşte olayları aktaran bir tanıkmış gibi davransa da bir yandan da kendi geçmişini düzenleyen, kendini savunan ve zaman zaman anlattığı şeyin ahlaki sorumluluğunu azaltmaya çalışan bir anlatıcıdır. Bu nedenle eserin anlatıcı problemi, romandaki hakikat krizinin biçimsel karşılığıdır. Hayri İrdal'ın anlatısındaki muğlaklıklar, çelişkiler ve kendini haklı çıkarma çabaları güvenilmez anlatıcı kavramıyla ilişkilendirilebilir (Demir, 2026, s. 152). Böylece romandaki hakikat kaybı olay örgüsü seviyesi ile sınırlı kalmaz, anlatıcı seviyesinde de yaşanır.

Hayri İrdal'ın: "Mademki herkesin ayrı bir hakikati vardı. Ve herkes zemin ve zamana göre onu yavaş yavaş yeniden yaratıyordu; ne diye ben kendimi yoracaktım?" (Tanpınar, 2014, s. 101) cümlesi, romanın hakikat anlayışındaki çözülmeyi açıkça gösterir. Bu cümle, Halit Ayarcı'nın *realizm* anlayışıyla birlikte düşünüldüğünde romanın temel düşünce ekseni ortaya çıkar. Eskiden herkes için bağlayıcı ve ortak bir ölçü olan hakikat; modern zamanlarla birlikte şartlara, zamana, zemine ve ihtiyaca göre yeniden yaratılan bir anlatı

haline gelir. Hayri'nin bu konudaki farkındalığı, onu özgürleştirmez; tersine, ahlaki sorumluluktan kaçabileceği bir alana taşır.

Hayri İrdal'ın romandaki durumu ikirciklidir. Bir yandan Halit Ayarcı'nın yeni gerçeklik anlayışını benimsemekte zorlansa da diğer yandan bu anlayıştan faydalanır. Enstitü sayesinde iş, itibar, çevre ve toplumsal konum kazanır. Romanın başındaki hatıra yazma gerekçesi de bu ikiliği taşır. Nitekim Hayri, kendisini anlatmadığını, yalnızca tanık olduğu olayların unutulmamasını istediğini söyler. Buna karşılık metin boyunca kendi konumunu, suç ortaklığını ve zaaflarını sürekli yeniden düzenler (Tanpınar, 2014, s. 10-11). Bu yüzden o, romanda hakikatin doğrudan tanığı olarak yer almaz. Doğrusu hakikatin nasıl eğilip büküldüğünü gösterir. Bu durum, romanın genel ironik yapısıyla uyumludur.

Anlatıcı Hayri İrdal'ın varlığı, Tanpınar'ın modernleşme eleştirisini tek yönlü bir hiciv olmaktan çıkarır. Romanın Halit Ayarcı üzerinden tek taraflı kurgulanması durumunda metin modern faydacı aklın karikatürü olarak kalabilirdi. Fakat Hayri'nin varlığı, bu aklın nasıl kabul gördüğünü, nasıl içselleştirildiğini ve sıradan insanın bu düzene nasıl ortak olduğunu göstermesi bakımından önemlidir. Bu nedenle romanda modernleşme krizi, yukarıdan dayatılan kurumları aşarak bireyin kendini savunma biçimlerinde de ortaya çıkar.

Bu çerçevede *Saatleri Ayarlama Enstitüsü*, modernleşmenin kurumları çoğaltırken hakikat duygusunu zayıflattığını; fayda, başarı ve işlevsellik adına ahlaki ölçünün askıya alınabildiğini gösteren bir romandır. Halit Ayarcı bu dönüşümün aktif kurucusu, Hayri İrdal ise hem tanığı hem de ortağıdır. Romanın gücü, bu iki figürü karşı karşıya getirmekten çok, onları aynı modernleşme krizinin iki farklı yüzü hâline getirmesindedir.

Sonuç olarak *yeni adamın realizmi*, Tanpınar'ın romanında basit bir davranış kalıbı olmanın çok ötesinde, modern çağın hakikatle kurduğu ilişkinin ironisini içeren bir durumdur. Bu realizm, gerçekliği olduğu gibi görmek yerine onu fayda sağlayacak biçimde düzenlemeyi esas alır. Böylelikle roman, modernleşmenin hem kurumları ve gündelik hayatı hem de hakikat, ahlak ve insan tasavvurunu dönüştürdüğünü gösterir.

2. YÖNTEM

Bu çalışma, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın *Saatleri Ayarlama Enstitüsü* romanını *hakikat*, *fayda*, *realizm*, *modernleşme* ve *yeni adam* kavramları etrafında inceleyen nitel, metin merkezli bir edebiyat araştırmasıdır. Roman; karakterler, anlatıcı konumu, kurumsal yapı ve ironik söylem düzeylerinde değerlendirilmiştir. Çalışmada temel olarak yakın okuma ve yorumlayıcı metin çözümlemesi yöntemi kullanılmıştır. Romandan yapılan doğrudan alıntılar, bildirinin temel iddiasını destekleyen birincil veriler olarak ele alınmıştır. İlgili literatür ise hem edebiyat hem de çalışmadaki diğer alan kavramlarını açıklamak için yardımcı kaynak olarak kullanılmıştır.

3. SONUÇ

Bu çalışma, *Saatleri Ayarlama Enstitüsü* romanını hakikat ile fayda arasındaki gerilim ekseninde değerlendirerek Tanpınar'ın modernleşme eleştirisinin yalnızca kurumsal yapılarla sınırlı olmadığını, aynı zamanda düşünce biçimlerini, değer sistemlerini ve insan tasavvurunu da kapsadığını ortaya koymuştur. Romanda hakikat, geleneksel anlamdaki bağlayıcı ve sabit niteliğini yitirerek fayda, işlev ve başarı ölçütlerine göre yeniden tanımlanan bir gerçeklik biçimine dönüşür. Bu dönüşüm, en belirgin ifadesini Halit Ayarcı'nın temsil ettiği *yeni adam* tipinde bulur. Hakikati olduğu gibi kavramak yerine onu kullanılabilir hâle getirmeyi esas alan bu zihniyet, modernleşmenin ürettiği fayda merkezli aklın ironik bir temsili olarak romanın temel eleştiri odağını oluşturur. Bu yönüyle Tanpınar, modernleşmeyi sadece dışsal bir değişim süreci olarak değerlendirmez. Eserinde modernleşme sürecini hakikat anlayışının yerini fayda ilkesine bıraktığı derin bir zihniyet dönüşümü olarak ele alır.

Öte yandan romanın eleştirel gücü yalnızca Halit Ayarcı'nın kurucu aklıyla sınırlı değildir; Hayri İrdal'ın anlatıcı konumu bu eleştiriyi daha da derinleştirir. Güvenilmez anlatıcı olarak konumlanan Hayri'nin muğlak, çelişkili ve kendini meşrulaştıran anlatımı, hakikat kaybının yalnızca olay örgüsünde değil, anlatının yapısında da gerçekleştiğini gösterir. Böylece roman, modernleşme sürecinde hakikatin yalnızca dönüştürülmediğini, aynı zamanda yeniden üretildiğini ve bireyler tarafından içselleştirildiğini ortaya koyar. Sonuç olarak Tanpınar, "yeni adamın realizmi" kavramı üzerinden modern çağın hakikatle kurduğu ilişkinin ironisini görünür kılarken, bu ilişkinin bireysel, toplumsal ve anlatısal düzeylerde yarattığı çözülmeyi çok katmanlı bir eleştiri çerçevesinde sunar.

KAYNAKLAR

Arslan, F. (2022). Pragmatizm'in "ne"liği: Anlaşılması zor "laştırılmış" bir felsefe. *Sosyal ve Kültürel Araştırmalar Dergisi, 8*(16), 147-168.

Demir, V. (2026). Ahmet Hamdi Tanpınar'ın Saatleri Ayarlama Enstitüsü romanında anlatıcının güvenilmezliği. *Premium Sosyal Bilimler E-Dergisi*, 10(62), 149–159. https://doi.org/10.5281/zenodo.18445550

Doğan, N. (2003). Pragmatizmin felsefi temelleri. *Erciyes Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 20, 83-93.

Güler Aydın, D. (2020). Tanpınar'ın Saatleri Ayarlama Enstitüsü'nde Weber'in izsürümü: Rasyonel ve irrasyonel değerler. *bilig*, 94, 29–50.

Günday, R. (2007). Saatleri Ayarlama Enstitüsü'nde toplumsal-kurumsal eleştiri ve ironi. *İlmî Araştırmalar*, 24, 79-102.

Gündüz, O. (2002). Türkiye'nin Batılılaşma serüveninde özgün bir portre: Ahmet Hamdi Tanpınar. *Uludağ Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi*, *3*(3), 13–28.

Kara, S. (2024). Tanpınar'ın dilinden bir toplum eleştirisi: Saatleri Ayarlama Enstitüsü. *Trakya Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Dergisi, 14*(28), 165-179. https://doi.org/10.33207/trkede.1456282

Karataş, E. H. (2025). Maslahat ve iki modern teorisi: Pragmatizm ve utilitaryanizm. *İlâhiyât Akademik Araştırmalar Yıllığı*, 8, 29-57.

Sancaktaroğlu Bozkurt, S., Düzgün, O., & Sağlam, M. Y. (2023). Ahmet Hamdi Tanpınar'ın *Saatleri Ayarlama Enstitüsü* eseri örnekleminde çeviride kültürel yakınlığın belirleyiciliği üzerine. *Erdem*, 84, 107–138. https://doi.org/10.32704/erdem.2023.84.107

Şengöz, M. (2020). Popülist liderlik analizi: Ahmet Hamdi Tanpınar'ın *Saatleri Ayarlama Enstitüsü* romanının ana karakteri Halit Ayarcı'nın liderlik özellikleri. *Hafıza Uluslararası Sosyal Bilimler Dergisi, 2*(2), 56-65.

Tanpınar, A. H. (2014). *Saatleri Ayarlama Enstitüsü*. Dergâh Yayınları.

Uçman, A. (2006). Değişen değerler karşısında Ahmet Hamdi Tanpınar. *Türkiye Araştırmaları Literatür Dergisi*, 4(7), 479-509.

TÜRK MODERNLEŞMESİNDE HALKEVLERİ VE MANİSA HALKEVİ ÖRNEĞİ

Doç.Dr, İsmail Özer

[1]Ordu Üniversitesi, Tarih Bölümü, iozer01@gmail.com, ORCID: 0000-0001-5910-4216

Özet

Araştırma, Manisa Halkevi'nin Cumhuriyet dönemi boyunca yürüttüğü kültürel, sosyal ve eğitim temelli faaliyetleri çok yönlü biçimde ele almaktadır. Halkevi, Atatürk'ün halkçılık ilkesi doğrultusunda toplumun her kesimine ulaşmayı amaçlayan bir yapı olarak tanımlanmakta; halk eğitimi, kültürel gelişim ve toplumsal dayanışma süreçlerinde merkezi bir rol üstlendiği vurgulanmaktadır. Kurumun Dil-Edebiyat, Güzel Sanatlar, Temsil, Spor, Sosyal Yardım, Halk Dershaneleri, Kütüphane ve Yayın, Köycülük ile Tarih ve Müze gibi şubeler aracılığıyla geniş bir faaliyet alanı oluşturduğu belirtilmektedir. Manisa Halkevi, eğitim faaliyetleriyle okuryazarlığı artırmış, sosyal yardım çalışmalarıyla ihtiyaç sahiplerine destek olmuş, tiyatro ve sahne etkinlikleriyle halkın kültürel katılımını güçlendirmiştir. Spor ve gençlik faaliyetleri sayesinde toplumsal kaynaşma sağlanmış, tarih ve müze çalışmalarıyla da yerel mirasın korunması ve bilimsel araştırmaların geliştirilmesi hedeflenmiştir. Ayrıca sergiler, konferanslar ve geziler aracılığıyla halkın kültürel farkındalığı artırılmıştır. Araştırma, Halkevi'nin yalnızca bir kültür kurumu olmadığını, aynı zamanda modernleşme ve toplumsal dönüşüm sürecinin önemli bir aracı olduğunu ortaya koymaktadır. Manisa özelinde bu yapı, şehirdeki sosyal yaşamı canlandırmış, halkı Cumhuriyet idealleri etrafında birleştirmiş ve kalıcı bir kültürel miras oluşturmuştur.

Anahtar kelimeler: Manisa Halkevi, Halkevleri, Modernleşme

PEOPLE'S HOUSES IN TURKISH MODERNIZATION AND THE CASE OF THE MANISA PEOPLE'S HOUSE

Abstract

The research examines the cultural, social, and educational activities carried out by the Manisa People's House (Halkevi) throughout the Republican era from a multifaceted perspective. The People's House is defined as an institution designed to reach all segments of society in line with Atatürk's principle of populism, and it is emphasized that it played a central role in processes of public education, cultural development, and social solidarity. It is stated that the institution established a wide-ranging field of activity through its branches, including Language and Literature, Fine Arts, Performance, Sports, Social Assistance, Public Courses, Library and Publications, Rural Studies, and History and Museum. The Manisa People's House increased literacy through educational activities, provided support to those in need through social assistance programs, and strengthened public cultural participation through theatre and stage performances. Social cohesion was fostered through sports and youth activities, while the preservation of local heritage and the development of scholarly research were prioritized through history and museum studies. In addition, public cultural awareness was enhanced through exhibitions, conferences, and field excursions. The research demonstrates that the People's House was not merely a cultural institution but also an important instrument of modernization and social transformation. In the case of Manisa, this structure revitalized urban social life, unified the public around the ideals of the Republic, and contributed to the formation of a lasting cultural heritage.

Keywords: Manisa People's House, People's Houses, modernization

1. GİRİŞ

Türk İnkılâbı, özgün yapısal nitelikleri ve metodolojik tercihleriyle ulusal bir kimliğe sahip olan köklü bir değişim hareketidir. Bu dönüşüm süreci, tesadüfi bir gelişimden ziyade teorik olarak kurgulanmış ve titizlikle tatbik edilmiştir. Mustafa Kemal Atatürk'ün yaklaşımına göre inkılâbın temel yöntemi; kitlelerin görünürdeki alışkanlıklarını veya mevcut davranış kalıplarını veri kabul etmek yerine, toplumun derinlerinde saklı duran ve henüz somutlaşmamış gerçek eğilimlerini doğru bir analize tabi tutmaktır. Bu perspektifte liderin misyonu, halkın o anki durumuna uyum sağlamakla sınırlı kalmayıp, toplumu önceden tayin edilmiş ortak bir ülkü etrafında bilinçlendirerek daha ileri bir seviyeye taşımaktır. Söz konusu yönlendirme faaliyeti, ani ve kesik müdahaleler yerine sistemli bir takvime bağlanmış, aşamalı bir program çerçevesinde yürütülmüştür. Her bir evrede, toplumsal ve siyasal hadiselerden istifade edilerek halkın zihinsel ve hissiyat bakımından değişime hazırlanması esas alınmıştır. Bu bağlamda Türk İnkılâbı, halkın kendi öz dinamiklerinden beslenen fakat onu daha ileriye taşımayı amaçlayan, pedagojik ve psikolojik bir liderlik stratejisiyle örülmüştür. Bu karakteristik özellikleriyle, klasik halkçılık yaklaşımlarından ayrılarak toplumu dönüştüren ve yönlendiren stratejik bir süreci temsil eder (Aybars, 1991: 448). Cumhuriyet rejimi, Osmanlı İmparatorluğu'ndan tevarüs eden siyasal dokuyu tamamen tasfiye ederek kendi değerler bütününü ve kurumlarını inşa etmeye odaklanmıştır. Bu köklü değişim sürecinde ilk olarak egemenlik anlayışı başkalaşmış; ilahi bir otorite adına yetki kullanan halife-sultan sisteminden vazgeçilerek, egemenliğin doğrudan millete ait olduğu ulusal egemenlik ilkesine geçiş yapılmıştır. Böylelikle toplumun iradesine dayalı, tam teşekküllü bir parlamenter düzen tesis edilmiştir (Tekinsoy,2022:50) Toplumsal sahada ise din temelli ümmet yapısının yerini, belirli hak ve yükümlülükleri bulunan bireylerden müteşekkil bir yurttaş toplumu anlayışı almıştır. Osmanlı'nın çok katmanlı yapısı, sınırları belirlenmiş ulus temelli modern bir milli devlet modeline evrilmiş; gerçekleştirilen devrimlerle halk egemenliği kurumsal bir kimliğe kavuşturulmaya çalışılmıştır. Bu doğrultuda, çağın gerekliliklerine uygun bir sosyal düzenin kurulması ve toplumun bu yeni vizyon doğrultusunda dönüştürülmesi ana hedef olarak belirlenmiştir (Ülken, 1998: 351).

Mustafa Kemal Atatürk, toplumsal modernleşme hamlesini sistematik bir zemine oturtmak gayesiyle üç basamaktan oluşan bir uygulama modeli tasarlamıştır. Bu modelin başlangıç safhasında, Cumhuriyet Halk Fırkası (CHF) içerisinde inkılâp prensipleri üzerine tartışmalar yürütülerek bu ilkelerin kavramsal çerçevesi netleştirilmiştir. İkinci safhada, parti mekanizması aracılığıyla kristalize edilen bu ilkeler, fırka grubunun meclis çalışmaları kanalıyla yasama organına intikal ettirilmiştir. Sürecin son aşamasında ise meclis tarafından hukuki bir statü kazandırılan bu ilkeler uygulamaya geçirilmiş, böylece halkın bu değerleri benimsemesi ve toplumsal düzlemde kalıcılık sağlanması amaçlanmıştır (Kongar, 1981: 358). Devletin bir halk devleti kimliği kazanması ve bu kimliğin geniş kitleler tarafından özümsenmesi, Cumhuriyet idaresinin öncelikli hedefleri arasındaydı.

Fakat bu amacın kendiliğinden hayat bulması olanaksızdı. Nitekim Tanzimat devrinden itibaren Türkiye'deki modernleşme ve Batılılaşma çabaları, halktan ziyade devletin inisiyatifiyle yukarıdan aşağıya bir yöntemle uygulanmıştı. Toplumun bu süreçlerde yeterince bilgilendirilmemesi veya mekanizmanın dışına itilmesi, arzu edilen başarının elde edilmesini engellemişti. Cumhuriyet'i kuran kadrolar, bu tarihsel kopukluğun İmparatorluğun çözülmesine yol açan temel etkenlerden biri olduğunun bilincindeydi. Dolayısıyla inkılâbın başarısı için toplumun edilgen bir konumdan çıkarılarak aktif bir unsura dönüştürülmesi gerektiği düşünülmüştü. Temel strateji, halkı değişim sürecine doğrudan dahil etmek, onu sadece seyirci değil, yönlendirilen ve dönüşen bir özne haline getirmekti. Osmanlı'nın dağılma sürecinde ortaya çıkan, kolektif kimlikten yoksun insan yığınları yerine; ortak değerler etrafında kenetlenmiş, sosyo-kültürel bakımdan bütünleşmiş yeni bir ulus inşa etmek hedeflenmiştir. Bu büyük dönüşümün en temel aracı ise eğitim olarak tayin edilmiştir. Eğitim kanalıyla hem birey hem de cemiyet düzeyinde inkılâp ilkeleri içselleştirilecek, böylece halkın devletle ve devrimlerle organik bir bağ kurması sağlanacaktır (Yazıcı, 1998: 184).

1930 sonrası dönem politikaları, büyük ölçüde Serbest Fırka tecrübesinden elde edilen çıkarımlarla şekillenmiştir. Sosyal ve ekonomik tedbirlerle tahkim edilmeyen siyasal bir reformun sürdürülebilir olmadığı gibi, devrimlerin benimsetilmesinde ideolojik boyutun ön plana çıkarılması gerektiği anlaşılmıştır (Gülcan, 2001: 155). Halk içerisinde yeni bir heyecan dalgası yaratacak, halk ile devlet arasındaki mevcut mesafeyi ortadan kaldırarak aydın-halk bütünleşmesini sağlayacak ve inkılâp ruhunu milletin karakterine nakşedecek yeni bir kurumsal yapıya gereksinim duyulmuştur (Kansu, 1938: 213). CHF'nin yaklaşımına göre, milletin özgün vasıflarına uygun yöntemler izlenerek resmi eğitim kanallarının dışında bir halk terbiyesi ile toplumu yüceltmek icap ediyordu. Bu maksatla, sosyal ve kültürel hayatın yeni bir anlayışla beslenmesi ve partinin kendi bünyesinden doğacak milli bir kuruluşun faaliyete geçirilmesi kararlaştırılmıştır. Rejime ve iktidarın temel ilkelerine bağlı, parti yapısının bir uzantısı olarak çalışacak ve ülke genelinde teşkilatlanacak bir örgütün kurulması zaruri bir hal almıştır (Kansu, 1942: 5). Bu hedef doğrultusunda 19 Şubat 1932 tarihinde; Diyarbakır, Ankara, İstanbul, Eskişehir, Afyonkarahisar, Çanakkale, Aydın, Bolu, Malatya, Konya, Samsun, Bursa, İzmir ve Denizli gibi merkezlerde ilk Halkevleri açılmıştır (Hakimiyeti Milliye, 1932). Bu kurumlar; Dil, Edebiyat ve Tarih, Güzel Sanatlar, Temsil, Spor, Sosyal Yardım, Halk Dershaneleri ve Kurslar, Kütüphane ve Yayın, Köycüler, Tarih ve Müze olmak üzere dokuz ayrı uzmanlık kolundan oluşacak şekilde yapılandırılmıştır (Talimatname, 1934: 7). Halkevlerinin topluma uzanan kolları olarak kurgulanan bu şubelerin, sosyal ve kültürel yaşamın tüm alanlarını kapsaması hedeflenmiştir (Köni, 1937: 1). 1950 yılına gelindiğinde bu ağ genişleyerek 478 Halkevi ve 4322 Halkodası seviyesine ulaşmıştır (Kunter, 1964: 20).

2-MANİSA HALKEVİ ve TEŞKİLAT YAPISI

Türkiye Cumhuriyeti'nin erken dönem kültür stratejileri içerisinde Halkevlerinin kuruluşu merkezi bir ağırlığa sahipti. Cumhuriyet Halk Fırkası eliyle halkın istifadesine açılan bu kurumlar, birer kültürel gelişim merkezi olarak yapılandırılmıştır. Halkevlerinin sayısının yurt genelinde artırılması, Cumhuriyet ideallerinin toplumsal tabana yayılmasında ve halkın modernleşme dinamiklerine uyum sağlamasında kritik bir işlev görmüştür (Halkevleri, 1933a: 87). Yeni bir kurumsal anlayışın ürünü olan ve milli değerlerle zenginleştirilen bu yapıların, toplumsal ve kültürel yaşamı besleyeceği öngörülmüştür. Bu yaklaşım, partinin ana tüzüğüne Halkevlerine dair maddelerin eklenmesiyle resmi bir nitelik kazanmıştır (Halkevleri, 1933b: 9). Bilhassa Türk Ocaklarının tasfiyesinden sonra hangi merkezlerde Halkevi açılacağı kararlaştırılmış ve ilgili bölgelere hazırlık çalışmaları için talimatlar iletilmiştir. Bir Halkevinin faaliyete geçebilmesi için belirli standartları karşılaması zorunlu tutulmuştur. Bu gereklilikler; Kütüphane ve Yayın Şubesi dahil en az üç birimin kurulması, her birimde asgari 25 üyenin bulunması, iki yüz kişilik bir konferans salonu, kütüphane ve çalışma odasının tesisi ile sportif etkinliklere imkan tanıyan bir avlunun varlığıdır. Ayrıca, binanın inşası ve operasyonel süreçleri için gerekli mali bütçenin tahsis edilmesi şart koşulmuştur. Halkevleri; toplumsal neşenin, birliğin ve üretkenliğin temel kaynağı olarak tasavvur edilmiştir. Geleceğin yaratıcı Türkiye'sinin fikri temelleri bu evler vasıtasıyla inşa edilmiştir (Yetkin, 1944: 1). Milletin manevi kalkınmasına odaklanan bu kurumlar, aynı zamanda bireylerin bilgi paylaşımı yapabildiği ve yetersiz oldukları alanlarda eğitim alabildiği kapsayıcı bir ortam sunmuştur. Özellikle Manisa özelinde, halkın sosyal ihtiyaçlar için geleneksel kahvehanelere yöneldiği bir dönemden sonra, Halkevinde düzenlenen düzenli toplantılar büyük bir ilgiyle karşılanmış ve toplumsal hayatın vazgeçilmez bir unsuru haline gelmiştir (Sezgin, 1939: 1). Bu geniş ağın stratejik bir parçası olarak 24 Şubat 1933 tarihinde kapılarını açan Manisa Halkevi, şehrin yaklaşık 18 yıllık sosyo-kültürel hayatında belirleyici bir aktör olmuştur. Manisa Halkevi'nin açılışı, 24 Şubat 1933 tarihinde geniş bir kitle katılımı ve büyük bir toplumsal heyecan eşliğinde gerçekleştirilmiştir. Şehirde adeta bir bayram havası yaratan bu tören sırasında halkın sergilediği yoğun ilgi ve coşku oldukça belirgindir. Açılış programının en önemli aşamalarından biri olan açılış nutku, dönemin önde gelen isimlerinden Fevzi Lütfü Bey tarafından irat edilmiştir (Abbas, 1933: 8). Fevzi Lütfü Bey konuşmasında, Cumhuriyet'in değerli evlatlarına ve kardeşlerine hitap ederek o gün Türkiye'nin pek çok şehrinde benzer bir heyecanın yaşandığını vurgulamıştır. Bu şenliği, eski Halkevlerinin kuruluş yıl dönümünü ve yeni açılanların başlangıcını kutlayan bir bayram olarak niteleyen Lütfü Bey, 54 büyük şehirde Türk gençliği ve halkının, milletin dünya ulusları arasında en onurlu mevkii elde etme idealini ve bilime olan derin bağlılığını içtenlikle hissettiğini belirtmiştir. Halkevlerinin Cumhuriyet'in sarsılmaz temelleri üzerinde yükselen bir kültür, bilim ve düşünce birliği alanı olduğunu ifade eden konuşmacı; bu kurumların milletin ortak davasını sahiplenen

ve inkılap heyecanını toplumsal bir güce dönüştüren bireylerin bir araya geldiği, hazırlık yaptığı ve ilerleme gayreti gösterdiği merkezler olduğuna dikkat çekmiştir. Son olarak, Halkevlerinin büyük bir davaya inananların ferdiyetçilikten uzaklaşıp topluluk olma yolunda huzur buldukları bir mekan olduğunu dile getirmiştir (Lütfü, 1933: 14). Manisa Halkevi binasının fiziki yapısı incelendiğinde, mimari tasarımının bir büyük salon ve on bir odadan oluştuğu, kentin gereksinimlerini karşılayabilecek geniş ve işlevsel bir kapasiteyle inşa edildiği görülmektedir (Kömürcüoğlu, 1938: 295). Kurumsal yapısı ise Halkevleri İdare ve Teşkilat Talimatnamesi'nde belirtilen esaslar doğrultusunda dokuz farklı şube üzerinden teşkilatlandırılmıştır. Manisa Halkevi, faaliyetlerine başlangıç aşamasında mevcut dokuz şubeden yedisini hayata geçirmiş; Halk Dershaneleri ve Kurslar Şubesi ile Tarih ve Müze Şubesi'nin kuruluşu ise 1936 yılında tamamlanmıştır (BCA, 490.01/989.829.1). 24 Şubat 1933'teki bu başlangıcın ardından, kurumun çevre ilçelerdeki teşkilatlanma süreci hız kazanmıştır. Bu çerçevede; 1934'te Kula, 1935'te Alaşehir, 1936'da Turgutlu, Salihli ve Akhisar, 1937'de Kırkağaç ve 1938'de Demirci Halkevleri açılmıştır. Genişleme süreci 1939 yılında Gölmarmara, Gördes, Muradiye, Soma ve Yayaköy'ün de katılımıyla sürmüştür. 1933 ile 1939 yılları arasında Manisa genelinde tesis edilen 14 Halkevi, 1946'da Ahmetli Halkodasının statü değiştirerek Halkevine dönüştürülmesiyle toplamda 15 şubeye ulaşmıştır. Ancak çok partili siyasi hayata geçişle birlikte Manisa'da yeni bir Halkevi birimi kurulmamıştır (BCA, 490.01/3.15.17).

1940 yılından itibaren, Halkevi teşkilatının doğrudan ulaşamadığı daha küçük yerleşim birimlerine ve kırsal bölgelere nüfuz edebilmek amacıyla yerel ihtiyaçlar ve bölgesel şartlar gözetilerek "Halkodaları" ihdas edilmiştir (Cumhuriyet Halk Partisi, 1942: 17-19). Bu stratejik hamle sonucunda Manisa'daki kültürel ağ ciddi bir büyüme kaydetmiş; 1946 yılı verilerine göre şehirdeki Halkevi sayısı 15 iken, Halkodalarının sayısı 86 gibi yüksek bir rakama erişmiştir (BCA, 490.01/847.351.1). Manisa Halkevi, faaliyet gösterdiği bölgeye her alanda katma değer sağlayan kurumların başında gelmektedir. Kurumun toplumsal yapı üzerindeki bu etkisi, gündelik yaşamın her aşamasında somut bir şekilde gözlemlenebilmektedir. Özellikle Manisa'da, Cumhuriyet inkılaplarının özünü içselleştirmiş ve bu toplumsal dönüşüm sürecine samimiyetle iştirak eden dinamik bir genç kuşağın varlığı, yadsınamaz bir gerçeklik olarak karşımıza çıkmaktadır (Ocakoğlu, 1938: 4). Kurum bünyesindeki farklı çalışma komitelerinin elde ettiği verimli sonuçlar, yerel ölçekte sorumluluk üstlenen tüm Manisa gençliğinin ortak başarısı ve kazanımı niteliğindedir (Önakın, 1938: 3). Bu bağlamda Halkevi, genç kuşaklar için hem merkezi bir hareket noktası hem de çok boyutlu bir sosyal etkileşim sahasına dönüşmüştür. Sahip olduğu farklı işlevlere sahip salonları ve idari birimleriyle Halkevi, bünyesindeki her bir faaliyet koluna geniş kapsamlı ve nitelikli bir çalışma ortamı sağlamaktadır (Anadolu, 1938: 8).

Manisa Halkevi, komşu vilayetler için de emsal teşkil edecek düzeyde nitelikli faaliyetler yürütmüştü. Kurum bünyesindeki muhtelif şubeler, önceden belirlenmiş periyotlarla düzenli toplantılar icra ederek, yürütülen çalışmaların verimliliğini artırmaya yönelik stratejik önlemler almıştı. Halkevi salonunda, şehrin ileri gelenlerinden oluşan bir heyetin Vali Lütfi Kırdar başkanlığında bir araya gelmesi, hem toplumsal bir diyalog zemini oluşturmuş hem de Manisa'nın kalkınma hedefleri ile halkın öncelikli gereksinimlerinin saptanmasına imkan tanımıştı. Bu süreçte Halkevi yönetimi, Vali Kırdar ile koordineli bir program hazırlamış ve belirlenen ihtiyaçlar doğrultusunda faaliyetlerini şekillendirmişti (Anadolu, 1937: 2). Manisa'nın estetik ve yapısal açıdan gelişim gösterdiği söz konusu dönemde, şehirde sürekli bir dinamizm ve çalışma temposu müşahede edilmişti. Bilhassa vizyoner bir idari anlayışla yönetilen Halkevi, toplumsal canlılığın odağı haline gelmişti. Bu çerçevede, kurumun sunduğu sosyal hizmetler ve organize ettiği kültürel etkinlikler, halkın sosyo-kültürel gelişimine ve yaşam kalitesine kayda değer katkılar sunmuştu (Gökmen, 1948: 27).

Manisa Halkevi binasının mevcut faaliyet yoğunluğunu karşılamada yetersiz kalması üzerine, yapının bitişiğindeki arazide ikinci bir salonun inşa edilmesine karar verilmişti. Bu doğrultuda temel kazma çalışmalarına başlanmış; dönemin Valisi ve Parti Başkanı Dr. Lütfi Kırdar, gerçekleştirdiği kısa bir hitabın ardından ilk kazmayı vurarak inşaat sürecini başlatmıştı. Gerekli tüm inşaat malzemelerinin hazır bulundurulduğu bu ek binanın yaklaşık iki-üç ay içerisinde tamamlanması hedeflenmişti (Dümer, 1937: 18). Söz konusu genişleme projesi için toplamda 9 bin liralık bir harcama yapılması planlanmıştı (Manisa Halkevi Büyük Törenle Açıldı, 1937: 2).

1937 yılında modern mimari standartlarına uygun, estetik bir yapı olarak tamamlanan Halkevi binası, kentin kültürel simgelerinden biri haline gelmişti. Vali Dr. Lütfi Kırdar, açılış töreninde yaptığı konuşmada Halkevlerinin toplumsal ehemmiyetini vurgularken, Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün devrimci mirasını saygıyla yad etmişti (Halkevi Faaliyeti, 1937: 3). Kırdar konuşmasında, Manisalıların Cumhuriyet Halk Partisi'nin ilkelerine duyduğu güçlü bağlılığı takdirle karşıladığını belirtmişti. Eski binanın halkın kültürel beklentilerini karşılayamadığına değinen Kırdar, yeni yapının kentin tarihi vizyonuna yakışır bir seviyeye ulaştırılması gerektiğini ifade etmişti. Manisa halkı tarafından coşkuyla karşılanan bu konuşmanın ardından Vali Kırdar, açılış kurdelesini keserek binayı resmen hizmete açmıştı (Manisa Halkevine Yeni Bir Salon İlâve Ediliyor, 1937: 8). Manisa Halkevi dönemin entelektüel birikimine sahip isimlerden oluşan bir heyet tarafından sevk ve idare edilmişti. Kurumun tesis edildiği ilk döneme ait idare heyeti hakkında kesin bir veri bulunmamakla birlikte, bazı arşiv belgeleri bu belirsizliği dolaylı yoldan aydınlatmıştı. Nitekim Mustafa Kemal Atatürk'ün, Halkevlerinin kuruluş yıl dönümü münasebetiyle Şubat 1934 tarihinde gönderdiği kutlama telgrafı, o dönemde başkanlık görevinin Abbas Bey isimli bir şahıs tarafından yürütüldüğünü ortaya koymuştu. Abbas Bey'in

ardından, Şubat 1935'te başkanlık makamına Doktor İzzet Niyazi getirilmişti. Görevine hızlı bir başlangıç yapan İzzet Niyazi, halka yönelik sağlık konulu konferanslar düzenlemişti. Ancak kısa süre sonra görevinden ayrılarak Konya'ya tayin olması sebebiyle, boşalan başkanlık koltuğuna Avukat Ali Osman Ülkü seçilmişti (Bilgi, 2001: 149). On yıl boyunca Manisa Halkevi başkanlığı görevini yürüten Azmi Önakın; dürüstlüğü, teşkilatçı yönü ve disiplin anlayışıyla öne çıkmıştı. Önakın'ın titiz yönetim tarzı, Manisa Halkevi'nin Türkiye genelindeki en başarılı şubeler arasında yer almasını sağlamıştı. Ancak Önakın, 1946 yılında Tarım Bakanlığı Özel Kalem Müdürlüğü görevine atanması sebebiyle makamından ayrılmıştı (Uluçay, 1946a: 1-2). Azmi Önakın'ın tayiniyle boşalan başkanlık görevinin, İl Kongresi tamamlanıncaya kadar Şevki Birsel tarafından vekaleten yürütülmesi kararlaştırılmıştı. Birsel, ilerleyen süreçte şehirden ayrılacak olması nedeniyle görevinden istifa etmişti. Şevki Birsel'in istifasıyla boşalan başkanlığa, İdare Kurulu tarafından Hulusi Can seçilmişti (BCA, 490.01/944.662.1).

1935 yılında Manisa Halkevi'nin yönetim mekanizması, şehrin mesleki ve entelektüel çeşitliliğini yansıtan bir yapıya sahipti. İdari kayıtlar incelendiğinde genel yönetimden sorumlu İdare Heyeti; Avukat Ali Osman Ülkü başkanlığında Şükriye Abbas, Mustafa Dümer, Cavit Pekkür, Doktor Şevket Kırbaş, Ahmet Çiftlikli, Vehbi Kutengin ve Ali Akkan'dan teşekkül etmişti. Halkevi bünyesindeki kolların çalışma kadroları da dönemin liyakatli isimlerinden oluşturulmuştu. Kütüphane ve Neşriyat Şubesi'nde Şükriye Abbas, Hamiyyet Suzen, Behzat Sinoplu Oğlu, Azmi Önakın ve Nazmi Bayçın görev yapmıştı. Dil, Edebiyat ve Tarih Kolu'nda Hakkı Sayner, Nefise Oral ve Mustafa Dümer; İçtimai Yardım Kolu'nda ise Cavid Pekgür, Hüseyin Üzümcü, Fahriye Akşid, Sekine Ülkü ve Safure Hanım toplumsal dayanışma faaliyetlerini yürütmüştü. Spor Kolu'nda Enver Gürgen ve Şevket Kırbaş; Temsil Kolu'nda Kerim Kodad ve Haydar Bayçın; Güzel Sanatlar Kolu'nda İlhan Okan ve Vehbi Kutengin; Köycülük Şubesi'nde ise Ali Akkan ve Naili Özeren gibi isimler sorumluluk üstlenmişlerdi (BCA 490.01/972.764.2). Manisa Halkevi'nin 31 Aralık 1937 tarihli idari kayıtları incelendiğinde, kurum bünyesindeki dokuz ayrı uzmanlık kolunun yönetim kadroları sistematik bir yapıya kavuşturulmuştu. Dil, Tarih ve Edebiyat Şubesi'nin başkanlık görevini Çağatay Uluçay yürütürken; Güzel Sanatlar Şubesi Feriha Selen, Temsil Şubesi Celal Gürsoy, Spor Şubesi ise Dr. Şevket Kırbaş idaresinde faaliyet göstermişti. Sosyal Yardım Şubesi Ağır Ceza Reisi Rasim Uz, Halk Dershaneleri ve Kurslar Şubesi Ziya Aysoy, Kitapsaray ve Yayın Şubesi M. Dümer, Köycülük Şubesi Mektupçu Şevki Birsel ve Müze-Sergi Şubesi Başöğretmen Emin Moral tarafından sevk ve idare edilmişti. 1 Şubat 1939 tarihi itibarıyla bu şubelerin yönetim kurulları; Çağatay Uluçay, Natık Poyrazoğlu, Celâl Gürsoy, Rıza Ünlü, Rasim Uz, Ziya Aysoy, Mustafa Dümer, Şevki Birsel ve Emin Moral başkanlığındaki heyetlerden oluşmuştu. Aynı yılın Mart ayında, iki yıllık görev süresini tamamlayan komiteler için yenileme seçimleri yapılmıştı. Seçim neticesinde Halkevi

Başkanlığına Gazi Okulu öğretmeni M. Azmi Önakın seçilmiş; yönetim kurulunda ise Şevki Birsel, Necati Şumnu, Abdülkerim Kudat, Hayriye Gizella ve Sekine Ülkü gibi isimler görev almıştı (Mart Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1939: 17-18). 1941 yılına gelindiğinde, Halkevi idare heyeti Azmi Önakın başkanlığında yeniden şekillenmişti. Bu dönemde yönetim kurulunda; Vehbi Kutengin, Ahmet Önertürk, Hamit Ataman, Cemil Atalay, Muhadder Yalgın, Celâl Gürsoy, Enver Gürgen ve Hayriye Gizalla üye olarak yer almıştı (Mart Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1941: 16). 29 Aralık 1940'ta düzenlenen C.H.P. Vilâyet Kongresi sonrasında Kenan Çapan vilâyet başkanı olurken, Azmi Önakın'ın başkanlık görevi tescil edilmişti (Birinci Kanun Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1941: 16). 1945 yılı verilerine göre kurumun şube yönetimleri ve merkez idare kurulu son şeklini almıştı. M. Azmi Önakın başkanlığındaki bu heyette; Kemal Danışman muhasip, Sadi Sunam kâtip üye olarak görev yaparken; Şevki Birsel, Bilal Kutluğ, Rafet Moralı, Şahver Özkal, Vahit Armağan, Vehbi Kutengin ve Haydar Bayçın üye sıfatıyla çalışmışlardı (Nisan Ayı İçindeki Evimiz Faaliyetleri, 1945: 16). Şube bazlı yönetimlerde ise Sadi Sunam, Kemal Danışman, Haydar Bayçın, Vehbi Kutengin, Rıfat Moralı, Bilal Kutluğ, Şahver Özkal, Osman Hayri Orhan ve Vahit Armağan başkanlık görevlerini üstlenmişlerdi. İlerleyen süreçte Halkevi Başkanlığı görevini Hulusi Can üstlenmişti. Bu dönemde ihtisas kollarının yönetiminde; Sadi Duman (Dil ve Edebiyat), Vehbi Kutengin (Güzel Sanatlar), Bilal Kutluğ (Kurslar), Sıtkı Aykut (Köycülük), H. Altay Askioğlu (Kütüphane), Dr. Fuat Bayer (Sosyal Yardım), Enver Toktamış (Spor), Vahit Armağan (Tarih ve Müze) ve Haydar Bayçın (Temsil) görev almışlardı (BCA, 490.01/840.323.1).

Manisa Halkevi tarafından 1936 ve 1937 yıllarında düzenlenen etkinlikler, halkın yoğun katılımıyla gerçekleştirilen kültürel merasimler olarak kayda geçmişti. 22 Ağustos 1936 tarihinde Halkevi bahçesinde yaklaşık 8.000 kişinin katılımıyla kutlanan "Üzüm Bayramı", bu etkinliklerin en dikkat çekicilerinden biri olmuştu. Törende Dr. Lütfi Kırdar, Dr. Necdet Otaman, Kâmuran Kâmil Su ve Hikmet Bozkurt birer konuşma yaparak halka hitap etmişlerdi (Dil, Tarih, Edebiyat Şubemizin Bir Yıllık İşleri, 1938: 6-7).

2.1- Manisa Halkevi Dil ve Edebiyat Şubesi

Cumhuriyet ideallerinin kökleşmesi ve Dil İnkılabı'nın toplumsal zeminde karşılık bulması amacıyla 1937 yılında yoğun ve sistemli bir faaliyet takvimi yürütülmüştü. Bu çerçevede Başöğretmen ve Halkevi Başkanı Azmi Önakın tarafından; 21 Şubat 1937'de 495 kişinin katıldığı "Halkevlerinin Açılış Yıl Dönümü", 21 Mart 1937'de 401 kişinin katıldığı "Kubilay ve İnkılâbımızdaki Rolü", 31 Mart 1937'de 360 kişinin katıldığı "İkinci İnönü Zaferi ve Önemi", 9 Nisan 1937'de 483 kişinin katıldığı "Mimar Sinan", 22 Nisan 1937'de 552 kişinin katıldığı "Hâmit ve Ölümü" ve 21 Haziran 1937'de 307 kişinin katıldığı "İbni Sina" başlıklı konferanslar verilmişti. Önakın ayrıca Cumhuriyet Alanı'nda düzenlenen ve geniş katılımlı gerçekleşen "23 Nisan" (8.000

kişi), “Hava Şehitleri” (15 Mayıs 1937, 5.000 kişi) ve “Lozan Barışı’nın 14. Yıl Dönümü” (24 Temmuz 1937, 439 kişi) programlarını sevk ve idare etmişti. Bunun yanı sıra Parti Başkanı Dr. Lütfi Kırdar, 17 Temmuz 1937’de 1.494 kişinin katıldığı “Halkevleri” konulu bir konferans vermişti. Ağustos 1937’de Mükerrem Kâmil Su tarafından gerçekleştirilen ve 527 kişinin izlediği “Türk Ailesinin Tekâmülünde Kadının Rolü” başlıklı konferans, dönemin modern aile anlayışını yansıtması bakımından önem taşımıştı. Bunu takiben Komutan İsmail Hakkı Alpan’ın 597 kişinin katılımıyla sunduğu “Başkumandanlık Muharebesi” konulu hitap, Milli Mücadele’nin manevi boyutunu öne çıkarmıştı (Evimizin Ağustos Ayındaki Faaliyeti, 1937: 19). Önakın idaresinde “30 Ağustos Zafer Bayramı” 5.000 kişinin katılımıyla kutlanmış; Eylül ayında ise “Manisa Kurtuluş Bayramı” (8 Eylül 1937, 7.000 kişi) ve “İkinci Tarih Kurultayı” (20 Eylül 1937, 390 kişi) etkinlikleri gerçekleştirilmişti. Aynı dönemde edebî faaliyetler, Öğretmen Nigâr Hanım ve Dr. Necdet Otaman’ın şiir dinletileriyle zenginleşmiş; Hikmet Bozkurt’un “Dil Devrimi” konulu konferansı ise fikrî dönüşümün yöntemsel çerçevesini ortaya koymuştu (Evimizin Eylül Ayındaki Faaliyeti, 1937: 16). 26 Eylül 1937’de kutlanan Dil Bayramı, Halkevi tarafından düzenlenen 552 kişilik programla gerçekleştirilmiş ve kurumun en dikkat çekici faaliyetlerinden biri olarak kaydedilmişti (Dil, Tarih, Edebiyat Şubemizin Bir Yıllık İşleri, 1938: 4). Şube faaliyetleri yalnızca konferanslarla sınırlı kalmamış, Türk Dili Tetkik Cemiyeti’nin hedefleri doğrultusunda filolojik çalışmalara da ağırlık verilmişti. Yerli Türkçe kelimelerin tespiti, yerel şive özelliklerinin derlenmesi ve dil kaynaklarının sistematik incelenmesi amacıyla hazırlanan derleme fişleri ile cümle anketleri, Dil İnkılabı’nın bilimsel altyapısına katkı sağlamıştı. Elde edilen veriler, kurumun yayın organı Gediz dergisinde yayımlanarak kalıcı hâle getirilmişti. 1937 yılının son aylarından itibaren faaliyetler daha sistemli bir yapıya kavuşturulmuştu. Kasım ayında halkın yurt işlerine ilgisi, ahlak ve parti ilişkisi, İkinci Türk Tarih Kurultayı’nın amaçları ve halk sağlığı gibi konularda çok yönlü konferanslar düzenlenmişti. Bu süreçte çarşamba günleri “konferans günü” olarak belirlenmişti (İkinci Teşrin İçinde Evimizdeki Çalışmanın Ana Hatları, 1937: 15). 29 Ekim 1937’de “Cumhuriyet Bayramı” 8.000 kişinin katılımıyla kutlanmıştı. Aralık ayında ise tiyatro tarihinden uyuşturucuyla mücadeleye, ulusal ekonomiden Kızılay faaliyetlerine kadar uzanan yedi ayrı konferans gerçekleştirilmiş; 15 Aralık 1937’deki “Ekonomi Haftası” programı 3.000 kişinin katılımıyla icra edilmişti. Aynı dönemde Manisa yerel tarihine yönelik akademik çalışmalar da sürdürülmüştü (Birinci Kanun İçinde Evimizdeki Çalışmanın Ana Hatları, 1938: 15). 1937 yılı sonu itibarıyla faaliyetlerin etkisi istatistiksel verilerle de ortaya konulmuştu. Yıl boyunca düzenlenen 37 konferansa 5.648’i kadın ve 9.320’si erkek olmak üzere toplam 14.968 kişi katılmıştı. Buna ek olarak, Alman Kolb tarafından verilen “Şimâl Memleketleri” konulu açık hava konferansına yaklaşık 2.500 kişi iştirak etmişti. 1938 yılının ilk aylarında faaliyetler artarak devam etmişti. Ocak ayında sosyal psikoloji ve halk sağlığı bağlamında “Hislerimiz, sevk tabiatlarımız ve

sosyal hayattaki önemi" ile "Beden eğitimi ve önemi" başlıklı iki konferans düzenlenmişti. Aynı dönemde on beş günde bir gerçekleştirilen "Edebiyat Geceleri", yüksek katılım oranıyla şubenin öne çıkan etkinliklerinden biri hâline gelmişti (İkinci Kanun İçinde Evimizdeki Çalışmanın Ana Hatları, 1938: 15). 1938 yılı boyunca konferans faaliyetleri yoğun biçimde sürdürülmüştü. Azmi Önakın farklı tarihlerde "Yeni Türkiye", "Çocuk ve Ana Sevgisi", "Radyo ve Hizmetleri", "Çocuklarımız", "Türk Bayrağı", "26 Ağustos" ve "30 Ağustos" başlıklı konuşmalar yapmıştı. Aynı yıl içinde çeşitli konuşmacılar tarafından edebiyat, tarih, sağlık, şehircilik, kooperatifçilik ve Cumhuriyet ideolojisi gibi alanlarda çok sayıda konferans verilmişti (Gediz, 1939b; 1938b). 1938 yılı Mayıs ayından itibaren faaliyetlerin kapsamı genişletilmişti. Mevsimsel koşullar nedeniyle "Edebiyat Geceleri" radyo yayınlarına taşınmış; türkü, mani ve masal gibi halk kültürü unsurları bu yolla aktarılmıştı (Gediz, 1938a). Yaz aylarında konferansların büyük ölçüde radyo aracılığıyla sürdürüldüğü görülmüş; bu süreçte Manisa'nın tarihine yönelik kapsamlı bir eser hazırlığı devam etmişti (Gediz, 1938b; 1938c). Ağustos ayı etkinlikleri ise Harf İnkılabı ve millî bayramlar etrafında yoğunlaşmıştı (Gediz, 1938d). Şube, yerel tarih yazımına katkı sağlamak amacıyla "Manisa Tarihi ve Tarihi Eserleri" ile "Turizm Bakımından Manisa" başlıklı projeler yürütmüş (Gediz, 1938a), "Manisa'daki Saray-ı Âmire ve Şehzadeler Türbesi" adlı eseri 1939 yılında yayımlamıştı (Gediz, 1939g). Ayrıca çevre köyler ve tarihî alanlara araştırma gezileri düzenlenmişti (Gediz, 1939f). 1940'lı yıllarda faaliyetler "Edebiyat ve Aile Geceleri" başlığı altında sürdürülmüş; halk edebiyatı ve millî değerler çerçevesinde Türk şiirinin Servet-i Fünun'dan Beş Hececilere uzanan gelişimi ele alınmıştı (Gediz, 1940c; 1943). Bu toplantılarda edebî konular, amatör katılımcıların da yer aldığı daha etkileşimli bir ortamda tartışılmıştı (Halkevleri, Manisa Halkevinde Müzik ve Edebiyat Gecesi, 1944: 2).

2.2- Manisa Halkevi Güzel Sanatlar Şubesi

Manisa Halkevi, şehrin tarihsel ve coğrafi birikimine paralel olarak güzel sanatlara özel önem atfetmişti. Gediz Vadisi ile Sipilüs Dağı'nın tarihsel ve mitolojik mirası, kurumun sanatsal faaliyetleri için ilham kaynağı oluşturmuştu. Bu çerçevede Halkevi, bölgenin sanatsal potansiyelini modern Türk aydınının perspektifiyle birleştirerek yeni nesillere milliyet ve insanlık ideallerini aktaran bir merkez hâline gelmişti. Güzel sanatlar faaliyetleri, başlangıçtan itibaren müzik ve resim ekseninde iki ana doğrultuda şekillenmişti (Gökçen, 1946). Müzik, kurum tarafından hem ahlaki bir eğitim aracı hem de evrensel bir iletişim dili olarak değerlendirilmiş; kolektif üretim ve dayanışma vurgulanmıştı (Güney, 1937). 1937 yılından itibaren müzik faaliyetleri, somut belgelerden ziyade Halkevi binasından yükselen piyano, keman ve mandolin sesleriyle görünürlük kazanmıştı (Gökçen, 1946). Bu süreçte Halkevi Reisi Azmi Önakın'ın girişimiyle 500 lira bedelle Zimmerman marka kuyruklu piyano satın alınarak demirbaşa kaydedilmişti (BCA, 490.01/970.751.1). Ağustos 1937'de Öğretmen Halil Er yönetiminde 27 öğrenciyle başlatılan keman ve mandolin kursları, özellikle çocuklar arasında yoğun

ilgi görmüş; toplamda yaklaşık 160 öğrenci bu eğitimlerden yararlanmıştı (Evimizin Ağustos Ayındaki Faaliyeti, 1937; Son Posta, 1938a). Aynı dönemde Süel ve Şehir bandoları Halkevi bahçesinde düzenli konserler vermişti (Evimizin Ağustos Ayındaki Faaliyeti, 1937). 1938 yılında faaliyetler çeşitlenmişti. Ocak ayında resim ve gitar kursları programa dâhil edilmişti (Birinci Kânun İçinde Evimizdeki Çalışmanın Ana Hatları, 1938). Artan talep üzerine keman ve mandolin dersleri için ayrı eğitmenler görevlendirilmiş; kurulan 20 kişilik mandolin orkestrası dikkat çeken konserler vermeye başlamıştı (Ar Şubesi, 1938a). Mart ve Nisan aylarında gerçekleştirilen konserlere ek olarak, kurulan radyo-amplifikatör ve hoparlör sistemi sayesinde müzik yayınları şehrin farklı noktalarına ulaştırılmıştı (Mart Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1938; Nisan Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1938). Aynı yıl içinde düzenlenen 12 konser, Üzüm Bayramı, Kurtuluş Günü, Zafer Bayramı, Harf İnkılâbı'nın yıl dönümü, Dil Bayramı ve Cumhuriyet Bayramı gibi millî günlerle ilişkilendirilmişti (Ar Şubesi, 1939a; Eylül Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1938).

1939 yılında sanatsal faaliyetler genişleyerek sürdürülmüştü. 23 Nisan kutlamalarında müzik kolu konserler vermiş (BCA, 490.01/840.322.2), Mayıs ayında İzmir Karataş Ortaokulu'ndan gelen 200 kişilik grup Halkevi'nde 40 kişilik kadroyla bir konser icra etmişti (Mayıs Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1939). Temmuz ayında Viyolonist Ekrem Zeki Üngör ve Verda Üngör'ün konseri hoparlörler aracılığıyla şehir geneline ulaştırılmıştı (Temmuz Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1939b). Yılın devamında 35 kişilik koro ve 11 kişilik orkestra, resmî ziyaretler ve Dil Bayramı gibi etkinliklerde görev almıştı (Ağustos Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1938; Eylül Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1939). 1940'lı yıllarla birlikte sanatsal faaliyetlerde niceliksel artış gözlenmişti. 25 Şubat 1940'ta açılan ilk amatör resim sergisine 8 sanatçı 25 eserle katılmış; Saim Tonguç birinci, İbrahim Gökçen ikinci ve Abdurrahman İyi Gün üçüncü olmuştu (Şubat Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1940). Sergi, 15 gün içinde 8.650 kişi tarafından ziyaret edilmişti (Mart Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1940). Aynı dönemde mandolin orkestrası ve koro, radyo aracılığıyla halk türküleri icra etmeyi sürdürmüştü (Temmuz Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1940a). Nisan 1940'ta düzenlenen fotoğraf sergisinde ise Eşref Orcan birinci seçilmişti (Nisan Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1940).

1941 yılında düzenlenen ikinci amatör resim sergisinde katılım 12 sanatçı ve 32 esere yükselmiş; ziyaretçi sayısı 9.950'ye ulaşmıştı (Ocak Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1941). Aynı yıl İbrahim Gökçen'in "Keçeciler" adlı eseri Ankara'daki sergide ikincilik ödülü almıştı (Mayıs Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1940). 1942 ve 1943 yıllarında sergiler düzenli olarak devam etmiş; 1943'teki dördüncü sergide 26 sanatçı 62 eserle temsil edilmişti (BCA, 490.01/976.783.3). Aynı yıl Naci Tüğen ve

Haydar Bayçın öncülüğünde düzenlenen "Müzik ve Edebiyat Geceleri", batı müziği ile yerel unsurları bir araya getirerek dikkat çekmişti (Tüğen, 1943; Halkevimizin Nisan Ayı İçindeki Faaliyeti, 1943). Folklor alanında ise Tarhala Köyü Milli Oyun Grubu ile Ankara Radyosu'nda yayımlanan "Manisa Halkevi Folklor Saati" programı yerel kültürün tanıtımına katkı sağlamıştı (Ekim Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1940; Kıranoğlu, 1943). 1944 yılında resim faaliyetleri kurumsallaşmış; Ressam Cemal Tollu eğitmen olarak atanmış ve yeni bir atölye kurulmuştu (Eylül Ayı İçindeki Evimiz Faaliyetleri, 1944). Tollu yönetiminde hazırlanan toplam 41 yağlı boya eser, 1946 başında Ankara'da sergilenmek üzere gönderilmişti (BCA, 490.01/976.783.3). Son dönemde sosyal sorumluluk faaliyetleri öne çıkmıştı. Cezaevlerinde haftalık müzik dersleri düzenlenmiş (Ağustos Ayı İçindeki Evimiz Faaliyetleri, 1945) ve 1945 yılı sonunda Cumhurbaşkanlığı Filarmoni Orkestrası üyelerinden oluşan bir kuartet konser vermişti (Ekim Ayı İçinde Evimiz Faaliyetleri, 1945). 1940-1946 yılları arasında amatör resim sergilerine katılım düzenli biçimde artmış; 1940'ta 8 sanatçıyla başlayan süreç 1946'da 19 sanatçı ve 92 esere ulaşmıştı. Teşvik ödülleri de aynı dönemde 10 liradan 40 liraya yükseltilmişti (Gökçen, 1946). 1946 yılında İngiliz Kültür Heyeti'nin çocuk resimleri ve fotoğraf sergileri Halkevi'nde ağırlanmıştı (Nisan Ayı İçinde Evimiz Çalışmaları, 1946; Şubat Ayı İçindeki Evimiz Faaliyetleri, 1945). Ayrıca İbrahim Gökçen tarafından Manisa'nın tanıtımına yönelik resimlerden oluşan bir turizm albümü hazırlanması önerilmişti (Gökçen, 1946). Kurumun faaliyetleri, 1949-1950 yıllarında düzenlenen okul sergileriyle sona ermişti (1949 Yılı İçinde Yapılan Halkevi Çalışmaları, 1950).

2.3- Manisa Halkevi Halk Dershaneleri ve Kurslar Şubesi

Şube, toplumun eğitim düzeyini yükseltmek, okuma-yazma oranını artırmak ve bireylere pratik mesleki beceriler kazandırmak amacıyla faaliyet göstermişti (Geray, 1978). Şube, gündüz mesailerinin ardından akşam saatlerini gönüllü öğretim faaliyetlerine ayıran eğitimcilerin katkılarıyla sürekli bir yetiştirme kurumu işlevi görmüştü (Halkevleri, 1935:15). Milli Şef İnönü'nün ortak öğrenme kültürüne verdiği önem doğrultusunda Halkevi, her yaştan ve cinsiyetten bireye ücretsiz olarak hizmet sunmuş; gönüllü katılımlar aracılığıyla toplumsal dayanışma güçlendirilmişti (Kutluğ, 1946). Şubenin faaliyetleri 1937 yılında sistemli bir nitelik kazanmıştı. Kasım 1937'de Aile Bilgisi, Resim ve Yazı derslerinin yanı sıra cezaevinde dershaneler açılmıştı (Kasım İçinde Evimizdeki Çalışmanın Ana Hatları, 1937). 1938 yılında kurslar çiçekçilik, şapkacılık ve biçki-dikiş alanlarına genişletilmiş; ancak Manisa Kız Enstitüsü'nün açılmasıyla bu alanlardaki eğitimler ilgili kuruma devredilmişti (Bir Yıl İçinde Evimiz Ne Yaptı, 1938). Aynı yıl 79 öğrencinin katıldığı uçak modelciliği kursu ile garsonluk kursları açılmış; garsonluk eğitimi belediye iş birliğiyle zorunlu hâle getirilerek başarılı katılımcılara sertifika verilmişti (Bir Yıl İçinde Evimiz Ne Yaptı, 1939). 1938-1939 yıllarında sivil savunma kapsamında "Havadan Korunma ve Zehirli Gazlar" kursları düzenlenmiş ve bu programlardan çok sayıda

yurttaş mezun olmuştu (Haziran Ayı İçinde Evimizde Çalışmaların Ana Hatları, 1938; Eylül Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1939). 1939 yılı sonunda ise "Hava Haber Alma" ve "Posta ile Adli Tebligat" gibi teknik kurslar tamamlanmış; mezunlar vilayet bünyesinde görevlendirilmişti (Halkevi Faaliyeti, 1940). 1940'lı yılların başında okuma-yazma seferberliği kapsamında cezaevleri ve ilkokullarda yoğun dershane faaliyetleri yürütülmüştü. Nisan 1940'ta 114 kişi belge almaya hak kazanmıştı (Nisan Ayı İçinde Evimizdeki Çalışmaların Ana Hatları, 1940). 1943 yılında kurslara katılan ihtiyaç sahiplerine alfabe, defter ve kalem gibi eğitim materyalleri ücretsiz dağıtılmıştı (Birinci Kânun İçinde Evimiz Faaliyetleri, 1943). 1945 yılında eğitim faaliyetleri daha da çeşitlenmişti. Çalışmak zorunda olan çocuklar için "Özel Yetiştirici Türkçe" kursları açılmış; Eylül 1945'te emniyet personeline yönelik "Emniyet İşleri Bilgi Artırma" kursu düzenlenmişti (Eylül Ayı İçinde Evimiz Faaliyetleri, 1945). Yabancı dil öğretimi kapsamında İngiliz Kültür Heyeti iş birliğiyle İngilizce, Fransızca ve Almanca dersleri verilmiş; özellikle 1941'de İngilizce kursuna 242 kişinin katılması dikkat çekmişti (Haziran Ayı İçinde Evimizde Çalışmaların Ana Hatları, 1941). 1946 yılında yerel zanaatkârları desteklemek amacıyla marangozlara yönelik bir resim kursu açılmıştı (Mart Ayı İçinde Evimiz Çalışmaları, 1946). Halkevi'nin son döneminde (1949-1950) ise üniversite öğrencileri ve lise mezunlarının eğitici olarak görev aldığı kapsamlı kurslar düzenlenmişti. Coğrafya, fizik, Fransızca, İngilizce, matematik, tarih ve Türkçe alanlarında açılan bu kurslar iki ay içinde 167 öğrenciye ulaşmıştı. Aynı dönemde yeni gelir vergisi uygulamalarına yönelik olarak Maliye Bakanlığı uzmanları tarafından vilayet maliye memurlarına bir aylık eğitim verilmişti (Gediz, 1950: 4). Halkevi, kapatılıncaya kadar öğretme ve yetiştirme işlevini, önceki dönemlerde elde edilen kurumsal deneyimden yararlanarak sürdürmüş ve farklı toplumsal kesimlere yönelik eğitim faaliyetlerini devam ettirmişti (Kutluğ, 1946: 15).

2.4-Manisa Halkevi Köycülük Şubesi

Halkevlerinin toplum kalkınmasına yönelik vizyonunda "Köycülük" şubesi stratejik bir konuma sahipti. 1937 yılında Köycülük Komitesi, köy muhtarları, parti idare heyetleri ve kâtipler için düzenlenen kurslarda idari ve ulusal bilgilerin geliştirilmesine yönelik görevlerini yerine getirmişti. Bu süreçte köylerin mevcut durumunu tespit etmek ve yerel ihtiyaçları belirlemek amacıyla saha gezileri planlanmıştı (Gediz, 1937: 15-16). Her biri bir hafta süren kurslarda; Köy Kanunu, ziraat teknikleri, hayvan bakımı, bulaşıcı hastalıklarla mücadele ve genel sağlık bilgileri gibi konularda günde altı saat eğitim verilmişti. Kurslara her dönemde iki yüzden fazla köylü katılmış; teorik eğitimler Karaoğlanlı Köyü ve Akpınar mevkii gibi alanlara yapılan uygulama gezileriyle desteklenmişti (Gediz, 1938a:15; Gediz, 1938b:17). Köy gezileri, köylüyle doğrudan temas kurmanın ve sağlık hizmetlerini kırsala ulaştırmanın temel araçlarından biri olmuştu. Horozköy ve Muradiye gibi yerleşimlerde doktor ve ebeler aracılığıyla muayene ve ilaç dağıtımı gerçekleştirilmişti (Gediz, 1938c:16; Halkevleri,

1935:125). Bu faaliyetler, dönemin Valisi Dr. Lütfi Kırdar tarafından hazırlanan ve Dahiliye Vekâletine sunulan beş yıllık "Köy Kalkınma Programı" ile kurumsal bir çerçeveye kavuşturulmuştu (Anadolu, 1937: 1). Şubenin çalışmaları sağlık ve eğitimle sınırlı kalmamış, iletişim araçlarının köylere ulaştırılmasına da önem verilmişti. Bu kapsamda 12 köye radyo temin edilmiş ve yayınların düzenli yürütülmesi için görevlendirmeler yapılmıştı (Gediz, 1939a: 20-21). Tarımsal üretimi teşvik amacıyla "Üzüm Bayramı" gibi etkinlikler düzenlenmiş; 55 köye yapılan davetlerle köylülerin merkeze gelmesi sağlanmış ve sorunları doğrudan dinlenmişti (Gediz, 1938d: 13; Gediz, 1938e: 14-15; Gediz, 1939b: 15). Millî bayramlarda ise bando eşliğinde köyler ziyaret edilmiş; kültürel etkinliklerin yanı sıra kitap ve süreli yayın dağıtımı gerçekleştirilmişti (Gediz, 1938f: 16). Ayrıca şube, diğer birimlerle iş birliği içinde tarihî alanlarda incelemeler yaparak köylünün ekonomik ve kültürel gelişimine katkı sağlamayı sürdürmüştü (Gediz, 1938b: 16; Gediz, 1939c: 16).

1939 yılının son çeyreğinde faaliyetler daha planlı bir yapıya kavuşmuştu. 24 Eylül 1939'da gerçekleştirilen geziyle köy komiteleri kurulmuş ve düzenli raporlama sistemi oluşturulmuştu (Gediz, 1939a: 16). Aynı yıl Ekim ayında Hacırahmanlı, Saruhanlı, Selimşahlar, Karaoğlanlı ve Yılmaz köylerine geziler düzenlenmiş; 30 Ekim 1939 tarihli program, 60 kişilik uzman bir ekiple gerçekleştirilmişti. Bu ziyaretlerde Cumhuriyet'in 16. yıl dönümü kutlanmış ve kazanımlar halka anlatılmıştı (Gediz, 1939b: 17). Kasım 1939'da Nuriye, Lütfiye, Alibeyli ve Büyük Belen köylerine odaklanılmıştı. Bu gezilerde Alibeyli ve Büyük Belen'de okuma odaları açılmış; söz konusu birimlere süreli yayınlar temin edilmişti. Aynı zamanda sağlık hizmetleri sunulmuş ve ziraat uzmanları tarafından uygulamalı eğitimler verilmişti (Gediz, 1939c: 16). Yunt Dağı bölgesindeki 31 köy için hazırlanan kalkınma programı ise arıcılık, zeytincilik, sağlık ve köy imarı gibi alanları kapsayacak şekilde planlanmış ve uygulama için yerel eğitmenler görevlendirilmişti (Ülkü, 1941: 549). 1940 yılının ilk aylarında çalışmalar devam etmişti. Mart ayında Saruhanlı'ya yapılan ziyarete paralel olarak Halkevi'nde 300 köylünün katıldığı bir danışma toplantısı düzenlenmişti (Gediz, 1940a: 15-16). Nisan ayında ise Paşaköy'e saha gezisi yapılmış; Halkevi'nde düzenlenen toplantılarda halk sağlığı, nüfus işleri ve okuma odalarının kullanımı gibi konularda bilgilendirme gerçekleştirilmişti. Bu etkinlikler, projeksiyon gösterimleri ve Azmi Önakın'ın konferansıyla desteklenmişti (Gediz, 1940b: 18). Köycülük faaliyetleri, Azmi Önakın ve Şevki Birsel'in öncülüğünde sistemli bir aydınlatma hareketine dönüşmüştü (Son Posta, 1938b). Birsel'in ardından göreve gelen Dr. Enver Gürgen döneminde bazı köyler çalışma merkezi olarak belirlenmiş ve yerel komiteler kurulmuştu (Gediz, 1940a: 15-16). Bu süreçte sağlık hizmetleri sürdürülmüş; bulaşıcı hastalıklarla mücadele kapsamında broşürler dağıtılmış ve görsel materyaller kullanılmıştı (Gediz, 1940b: 16). Tarımsal kalkınma alanında üzüm üretimi öncelikli bir konu olmuştu. Ziraat uzmanlarıyla iş birliği içinde bağcılara yönelik toplantılar düzenlenmiş; hastalıklarla mücadele, ilaçlama ve fiyatlandırma konularında uygulamalı eğitimler

verilmişti (Gediz, 1941a: 15; Gediz, 1943a: 15). Ayrıca Ankara Yüksek Ziraat Enstitüsü'nden gelen heyet, köylerde incelemeler yaparak üreticilere teknik öneriler sunmuştu (Gediz, 1943b: 16). Tütün üreticileriyle yapılan toplantılar ve Halkevi'nin ev sahipliği yaptığı Teknik Ziraat Yıllık Kongresi, vilayetin tarım politikalarının şekillenmesinde etkili olmuştu (Gediz, 1944a: 16; Gediz, 1944b: 16). Sosyal hizmetler ve mesleki eğitim alanında da çeşitli uygulamalar gerçekleştirilmişti. Halkevi bünyesinde kurulan "İş Bürosu", köylülerin resmî işlemlerine destek sağlamıştı (Gediz, 1939a: 16; Gediz, 1939b: 15). Eğitim kapsamında bazı köylerden seçilen gençler Ankara'da mesleki eğitim alarak üretime katılmıştı (Son Posta, 1941: 6). Doğal afet durumlarında ise yardım faaliyetleri yürütülmüş; Gediz Nehri taşkınından etkilenen köylere destek ulaştırılmıştı (Gediz, 1940c: 16). Millî bayramlarda gerçekleştirilen köy ziyaretleri sırasında hem kutlamalar yapılmış hem de devlet politikalarına ilişkin bilgilendirmeler gerçekleştirilmişti (Gediz, 1945a: 16; Gediz, 1945b: 16; Gediz, 1946: 16).

2.5-Manisa Halkevi Kütüphane ve Yayın Şubesi

1937 yılı Eylül ayında kütüphane envanterine 9 kitap ve 20 dergi eklenmiş; aynı dönemde 928 kişi kütüphane hizmetlerinden yararlanmıştı (Gediz, 1937a: 16). Kasım ayında 18 yeni kitap satın alınmış, 7 Gün dergisi ile Akşam, Tan ve Yeni Asır gazetelerine abonelikler yenilenmişti. Kırsala erişimi artırmak amacıyla Horozköy, Muradiye, Saruhanlı ve Karaoğlanlı köylerinde okuma odaları kurulmuştu. Aralık ayında 42 kitap daha temin edilmiş, 100 eser ciltlenmiş ve Eğriköy'de yeni bir okuma odası açılmıştı. Ayrıca okuma odaları arasında süreli yayın değişimi başlatılmıştı (Gediz, 1937b: 15; Gediz, 1938a: 15). 1938 yılının ilk yarısında faaliyetler genişletilmişti. Yedi köyde kitap ve gazete değişimi sürdürülmüş; 134 kitap ve 319 dergi temin edilmiş, 48 kitap ciltlenmiş ve Haber gazetesine abone olunmuştu. Çocuklara yönelik bir kütüphane kurulmuş ve eğitim düzeylerine uygun 50 ciltlik eser koleksiyonu oluşturulmuştu (Gediz, 1938b; 1938c; 1938d; 1938e; 1938f). Yılın ikinci yarısında ise envantere 126 kitap ve 243 dergi eklenmiş; Cumhuriyet Bayramı kapsamında köy okuma odalarına afişler dağıtılmıştı (Gediz, 1938g; 1938h; 1938i; 1938j; Gediz, 1939a). Okuma odalarının başarısı üzerine 12 köyde daha benzer birimler kurulmuştu (Gediz, 1939b: 15). Manisa'daki kütüphanecilik faaliyetleri, Dr. Lütfi Kırdar'ın öncülüğünde kurulan Milli Kitapsaray ile kurumsal bir ivme kazanmıştı (Anadolu, 1938: 4). Muradiye ve Çeşnegir kütüphaneleri, yerel bağışlarla gelişmiş; toplam koleksiyon 15.000 cildin üzerine çıkmıştı. Ancak mevcut fiziki koşullar yetersiz kaldığından modern bir kütüphane binasına ihtiyaç duyulmuştu (Bayçın, 1945:13-14). Bu doğrultuda inşa edilen yeni bina, koleksiyonun çağdaş standartlarda sunulmasını hedeflemişti (Gediz, 1938b: 16). Aynı dönemde Halkevi yayın faaliyetlerini sürdürmüş ve 1939 yılında "Halk Zehirli Gazlara Karşı Kendini ve Arkadaşlarını Nasıl Koruyabilir?" başlıklı eser yayımlanmıştı (Gediz, 1939c: 15). 1939 yılı sonunda kütüphane hizmetleri düzenli bir yapıya

kavuşturulmuştu. Çalışma saatleri haftanın altı günü 08.00–12.00 ve 13.30–17.00 olarak belirlenmiş; kapalı saatlerde gazeteler okuyucu salonuna alınarak erişim sürekliliği sağlanmıştı. Ayrıca köy okuma odalarına düzenli yayın sevkiyatı yapılmıştı (Gediz, 1939: 17).Kütüphane faaliyetleri cezaevlerine de genişletilmişti. Cezaevinde kurulan okuma odası törenle açılmış ve mahkûmların eğitimine katkı sağlanmıştı (Son Posta, 1938c: 5; Gediz, 1939: 16). 1940 yılı başında modern kütüphanecilik uygulamaları benimsenmiş; eserler Ondalık Tasnif Sistemi'ne göre sınıflandırılmış ve kayıt sistemi yenilenmişti (Gediz, 1940a: 16; Gediz, 1940b: 15). Aynı dönemde Paşaköy ve Koldere gibi yerlerde yeni okuma odaları açılmış ve bu birimlere düzenli yayın gönderilmişti (Gediz, 1940c; 1940d; 1940e). Yeni eserler radyo ve ilan panoları aracılığıyla halka duyurulmuştu (Gediz, 1941a: 18). Yayıncılık faaliyetleri kapsamında, kentin tarihine ve mimarisine ilişkin eserler yayımlanmıştı. Muradiye Camii üzerine hazırlanan çalışma kurumun yedinci yayını; 17. Asırda Manisa'da Ziraat, Ticaret ve Esnaf Teşkilatı ise dokuzuncu yayını olarak basılmıştı (Gediz, 1940f: 16; Gediz, 1943a: 16). Kütüphaneye olan ilgi artmış; 1943 yılında aylık okuyucu sayısı 1500'e ulaşmıştı (Gediz, 1943b; 1943c). Okuma kültürünü teşvik etmek amacıyla düzenlenen kitap sergileri, özellikle Cumhuriyet'in 20. yılı ve Çocuk Haftası gibi dönemlerde yoğun ilgi görmüştü (Gediz, 1941b; 1943d; 1944). 1945 yılında yayımlanan Turist Gözü ile Manisa ve Manisa'da Dericilik Sanatı adlı eserler, kurumun yayın faaliyetlerinin önemli örnekleri olmuştu (Gediz, 1945: 16). 1948 yılı itibarıyla kütüphaneden yararlanan kişi sayısı 7.550'ye ulaşmış; 236 yeni eserin eklenmesiyle toplam koleksiyon 3.956 kitaba çıkmıştı. Aynı yıl düzenlenen "Türk-Amerikan Çocuk Neşriyatı" sergisi 20 gün boyunca açık kalmış ve yoğun ilgi görmüştü (Gediz, 1950: 4). Manisa Halkevi'nin yayıncılık faaliyetleri, yerel kültürel üretimin sürekliliğini sağlamıştı. Cumhuriyet öncesinde sınırlı olan yerel yayıncılık, Halkevi bünyesinde kurumsallaşmış; bu süreçte en istikrarlı yayın organı Gediz dergisi olmuştu (Gediz, 1939: 19). Ayrıca daha önce yayımlanan Yeni Doğuş ve Bozkurt dergileri de bu gelişimin öncülleri arasında yer almıştı (Bilgi, 2001: 131). Halkevi, yayımladığı eserlerle Manisa'nın kültürel hafızasını sistemli biçimde kayıt altına almıştı (Uluçay, 1946: 5-6). Yayın faaliyetleri 1935'te İlhan Berk'in Güneşi Yakanların Selamı adlı eseriyle başlamış; ardından teknik, coğrafi ve tarihî çalışmalarla sürdürülmüştü. 1930'ların sonlarında İbrahim Gökçen'in Manisa Tarihi ve Çağatay Uluçay'ın Saruhan Oğulları gibi eserleri yayımlanmıştı. 1940'lı yıllarda ise Manisa'nın sosyo-ekonomik ve kültürel yapısını ele alan çalışmalar yoğunlaşmıştı. 1945 sonrası dönemde yayın çeşitliliği artmış; 1946 yılı birden fazla eserin yayımlandığı verimli bir dönem olmuştu. Yayın programı, İbrahim Gökçen'in Manisa Tarihinde Vakıflar ve Hayırlar adlı çalışmasıyla tamamlanmıştı (BCA, 490.01/840.323.1).

2.6-Manisa Halkevi Sosyal Yardım Şubesi

Manisa Halkevi Sosyal Yardım Şubesi, kuruluşundan itibaren toplumsal dayanışmayı kurumsal bir zemine oturtmayı hedefleyen çok yönlü faaliyetler yürütmüştü. Şube, yalnızca maddi yardım sağlamakla sınırlı kalmamış; sosyal duyarlılığı artırmayı, bireyler arasında yardımlaşma bilincini geliştirmeyi ve Cumhuriyet'in sosyal devlet anlayışını yerel ölçekte görünür kılmayı amaçlamıştı. Bu doğrultuda 1937 yılında Çocuk Esirgeme Kurumu ve Kızılay gibi kuruluşlarla iş birliği içinde gerçekleştirilen 14 toplantıya 1.372 yurttaşın katılması, toplumun sosyal meselelere yönelik ilgisinin artış gösterdiğini ortaya koymuştu (Gediz, 1937a: 16). Şube, eğitimde fırsat eşitliğini sağlama hedefi çerçevesinde özellikle dar gelirli öğrencileri desteklemeye öncelik vermişti. 1938 yılında 500 ilkokul öğrencisine kıyafet, 450 öğrenciye ise kırtasiye yardımı yapılmıştı. Bunun yanı sıra yükseköğrenim gören öğrencilerin okul taksitleri ödenmiş; lise ve üniversite düzeyindeki gençlerin barınma, giyim ve temel ihtiyaçları karşılanmıştı (Gediz, 1938b: 14). Bu yardımlar, yalnızca bireysel destek sağlamakla kalmamış, aynı zamanda eğitimli bir neslin yetişmesine katkı sunarak uzun vadeli toplumsal kalkınmanın da temelini oluşturmuştu. 1939 yılında düzenlenen bir balodan elde edilen 254 liralık gelirin ortaokul öğrencilerine tahsis edilmesi, sosyal yardım faaliyetlerinin sürdürülebilir finansman yöntemleriyle desteklendiğini göstermişti (Gediz, 1939a: 15). Şubenin en önemli kurumsal girişimlerinden biri, 1 Ekim 1938'de faaliyete geçen Halkevi Dispanseri olmuştu. Bu dispanser, daha önce dağınık şekilde yürütülen sağlık yardımlarını düzenli ve sürekli bir yapıya kavuşturmuştu. Dahiliye, çocuk sağlığı ve sinir hastalıkları alanlarında uzman beş doktorun gönüllü olarak görev yaptığı dispanserde, özellikle dar gelirli kesimlere ücretsiz sağlık hizmeti sunulmuştu (Gediz, 1938c: 14; Gediz, 1938d: 15). 1939 yılı verilerine göre 217 kadın, 187 erkek ve 159 çocuk hastanın tedavi edildiği bu merkezde, ihtiyaç sahiplerinin ilaç giderleri de Halkevi tarafından karşılanmıştı (Gediz, 1939b:20). Ayrıca Köycülük Şubesi ile koordineli olarak gerçekleştirilen köy gezilerinde sağlık taramaları yapılmış; ağır hastalar şehir hastanelerine sevk edilerek kırsal kesimin sağlık hizmetlerine erişimi artırılmıştı (Gediz, 1940a: 15). Manisa Halkevi, ulusal ölçekte yaşanan afetler karşısında da aktif bir rol üstlenmişti. Erzincan ve Kırşehir depremleri sonrasında Kızılay ile iş birliği içinde yardım kampanyaları düzenlenmiş; toplanan yardımlar afet bölgelerine ulaştırılmıştı. Ayrıca deprem bölgesinden gelen yurttaşlar istasyonlarda karşılanarak barınma, gıda ve giyim ihtiyaçları giderilmişti (Gediz, 1940b:16). Yerel düzeyde ise ekonomik dalgalanmaların etkilerini hafifletmeye yönelik uygulamalar geliştirilmişti. Yoğun yağışlar nedeniyle işsiz kalan 514 bağ amelesine beş gün süreyle ekmek dağıtılmış; bayram dönemlerinde ise yüzlerce aileye gıda ve yakacak yardımı yapılmıştı (Gediz, 1939c:17; Akşam, 1939: 4). Bu yardımlar, sosyal yardım faaliyetlerinin süreklilik arz ettiğini ve yalnızca kriz dönemleriyle sınırlı kalmadığını göstermişti. Şube, sosyal yardım faaliyetlerini cezaevlerine de genişletmişti. Tutukluların topluma kazandırılması amacıyla düzenli ziyaretler

gerçekleştirilmiş; barınma ve giyim ihtiyaçları karşılanmıştı (Gediz, 1939a: 15). Bunun yanı sıra çalışan annelerin çocuklarına yönelik bakım hizmetleri sunmak amacıyla "Çocuk Barındırma Yuvaları" kurulması için girişimlerde bulunulmuştu (Gediz, 1939d: 16). Bu tür projeler, sosyal yardım anlayışının yalnızca kısa vadeli desteklerle sınırlı kalmadığını, aynı zamanda sosyal yapıyı güçlendirmeye yönelik uzun vadeli çözümler içerdiğini göstermişti. Sosyal yardım faaliyetlerinin finansmanı için düzenlenen "Danslı Çaylar", "Gardenpartiler" ve yılbaşı baloları, hem ekonomik kaynak yaratmış hem de modern sosyal yaşamın gelişmesine katkı sağlamıştı (Gediz, 1941: 15; Gediz, 1943: 14). Bu etkinlikler, toplumsal dayanışma ile kültürel modernleşmeyi bir araya getiren işlevsel organizasyonlar olarak dikkat çekmişti. Sonuç olarak Manisa Halkevi Sosyal Yardım Şubesi, yürüttüğü kapsamlı faaliyetlerle hem bireysel ihtiyaçlara cevap vermiş hem de Cumhuriyet döneminin sosyal dayanışma anlayışını yerel düzeyde kurumsallaştıran önemli bir yapı olarak öne çıkmıştı.

2.7-Manisa Halkevi Spor Şubesi

Manisa Halkevi Spor Şubesi, Türk Spor Kurumu ile iş birliği içinde halkın spora yönelmesini teşvik etmek ve millî sporları canlandırmak amacıyla sistemli ve çok yönlü faaliyetler yürütmüştür. Şube, çevre gençliğini "spor mefkûresi" etrafında bir araya getirerek hem fiziksel gelişimi desteklemiş hem de toplumsal kaynaşmayı güçlendirmiştir (Gediz, 1938a: 10). Bu çerçevede Halkevi, yalnızca bir spor organizatörü değil, aynı zamanda sporun ideolojik ve kültürel boyutunu şekillendiren bir merkez işlevi görmüştür. Bölgedeki spor kulüplerinin örgütlenme yapısı, Halkevi'nin bu alandaki merkezî rolünü açıkça ortaya koymuştur. İdman Yurdu (70 üye) ve Sakaryaspor (80 üye) doğrudan Halkevi bünyesinde faaliyet göstermiş; Altınordu (70 üye) ve Manisagücü (65 üye) ise şehirdeki diğer kurumsal yapılarla bağlantılı olarak sportif faaliyetlerini sürdürmüştür. Bu kulüpler özellikle futbol branşında yerel rekabeti canlı tutarak gençliğin spora yönelmesinde belirleyici olmuştur (BCA, 490.01/1115.72.1). Halkevi'nin düzenlediği bölgesel müsabakalar, spor kültürünün yaygınlaşmasında önemli bir araç olmuştur. Turgutlu, Salihli ve Akhisar gençliğini kapsayan kupa maçları düzenli olarak gerçekleştirilmiş; 1938 yılı Mayıs ayında Bozkurtspor, Yıldırımspor, Sakaryaspor ve Okspor arasında yapılan turnuva büyük ilgi görmüştür. 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı kapsamında oynanan finalde Sakaryaspor'u mağlup eden Yıldırımspor'un "Halkevi Kupası"nı kazanması, sporun bayram kültürüyle bütünleştiğini göstermiştir (Gediz, 1938b: 15). Şube, yalnızca yerel organizasyonlarla sınırlı kalmamış, şehirler arası sportif etkileşimi de teşvik etmiştir. İzmir'den davet edilen kulüplerle yapılan hazırlık maçları ve Sakaryaspor'un Uşak'taki temasları, sporun aynı zamanda kültürel bir etkileşim aracı olarak değerlendirildiğini ortaya koymuştur (Gediz, 1937:15-16; Gediz, 1939: 16; Gediz, 1938c: 18). İstatistiksel veriler, sporun toplumsal yayılımını nicel olarak da doğrulamıştır. 425.000 nüfuslu vilayette 1.400 aktif sporcunun bulunması, spor

yapanların oranının binde 4 seviyesine ulaştığını göstermektedir. Bu oran, erken Cumhuriyet döneminde taşra şehirleri için dikkat çekici bir yaygınlık düzeyine işaret etmiştir (BCA, 490.01/1115.72.1). Halkevi Spor Şubesi, faaliyet alanını genişleterek modern spor branşlarının yanı sıra geleneksel sporları da kapsayan dengeli bir yapı kurmuştur. Tenis, basketbol ve voleybol sahalarının inşasıyla modern sporlar desteklenmiş; özellikle voleybol müsabakaları ve basketbol karşılaşmaları gençler arasında yaygınlık kazanmıştır (Anadolu, 1938a: 8; Gediz, 1937a: 18; Gediz, 1939a: 15; Gediz, 1939b: 17). Buna karşılık binicilik, güreş ve avcılık gibi geleneksel sporlar da kurumsal bir disiplin içinde sürdürülmüştür. Binicilik faaliyetleri kapsamında kurulan Atlı Spor Kulübü, uzman subaylar eşliğinde yürütülen eğitimlerle kısa sürede gelişmiş; hafta sonu düzenlenen uzun mesafeli atlı yürüyüşler geniş katılımlı bir spor hareketine dönüşmüştür (Gediz, 1937b: 16; Gediz, 1938a: 11; Gediz, 1938b: 13; Gediz, 1939c: 15). Avcılık kolu ise "Av Bayramı" gibi organizasyonlarla sporu sosyal bir etkinliğe dönüştürmüş; güreş branşında kurulan takım, farklı illerle yapılan müsabakalarla Manisa'nın temsil gücünü artırmıştır (Gediz, 1938a: 11; Gediz, 1938c: 14; Gediz, 1939e: 13; Anadolu, 1938b: 8). Doğa sporları alanında kurulan Dağ Spor Birliği, Halkevi'nin en özgün girişimlerinden biri olmuştur. Dağcılık faaliyetleri, yalnızca sportif bir uğraş olarak değil, aynı zamanda disiplin, dayanıklılık ve vatanseverlik değerlerini pekiştiren bir araç olarak değerlendirilmiştir. Bozdağ ve Manisa Dağı'nda gerçekleştirilen kamplar, zirve tırmanışları ve kayak faaliyetleri, gençliğin doğayla bütünleşmesini sağlamıştır (Bozkurt, 1936a: 14; Gediz, 1938: 10; Haber, 1938: 6; Gediz, 1940a: 15). 1940'lı yıllarla birlikte atletizm faaliyetleri de önem kazanmıştır. 1941 yılında düzenlenen kır koşuları ve devamında gerçekleştirilen yarışlar, sporun kitleselleşmesine katkı sağlamış; 1945'teki Atatürk Koşusu gibi organizasyonlar sporun toplumsal prestijini artırmıştır (Gediz, 1941: 15; Gediz, 1946: 16). Bu gelişmeler, spor altyapısına yönelik yatırımlarla desteklenmiştir. Manisa'nın stadyum inşa edilecek öncelikli vilayetler arasında yer alması ve modern spor tesislerinin kurulması, şehrin spor vizyonunun kurumsal düzeyde güçlendiğini göstermiştir (BCA, 490.01/1277.247.1). Aynı dönemde izcilik faaliyetlerinin de gelişmesi, spor ile disiplinli gençlik yetiştirme hedefinin iç içe geçtiğini ortaya koymuştur (Kurun, 1938: 8). Sonuç olarak Manisa Halkevi Spor Şubesi, yürüttüğü çok yönlü faaliyetlerle sporu yalnızca fiziksel bir etkinlik olmaktan çıkararak toplumsal bütünleşme, kültürel etkileşim ve ideolojik inşa süreçlerinin önemli bir parçası haline getirmiştir.

2.8- Manisa Halkevi Tarih ve Müze Şubesi

Manisa Halkevi bünyesinde faaliyet gösteren Tarih ve Müze Şubesi, şehrin geçmişini bilimsel yöntemlerle araştırmak, yerel tarihî belgeleri ortaya çıkarmak ve toplumda tarih bilinci oluşturmak amacıyla 1932 yılından itibaren önemli bir işlev üstlenmiştir. Başlangıçta "Müze ve Sergi Şubesi" adıyla kurulan birim, 1940 yılında yapılan düzenlemeyle "Tarih ve Müze Şubesi" adını alarak daha uzmanlaşmış bir yapıya kavuşmuştur (Geray: 351). Şubenin en somut faaliyetlerinden biri, depo hâlindeki tarihî eserlerin tasnif edilerek halkın erişimine

açılması olmuştur. Bu kapsamda Mimar Sinan'a ait Muradiye Medresesi restore edilerek Cumhuriyet Bayramı'nda müze olarak hizmete sunulmuştur. Müzenin etnografya ve arkeoloji bölümleri ayrılmış; Lidyalılar dönemine ait eserlerin fotoğrafları temin edilerek il genelinde bir "antikite haritası" oluşturulması hedeflenmiştir (Ulus, 1937: 6; Gediz, 1938:18). Şube, bu birikimi yayın faaliyetleriyle kalıcı hâle getirmiş; Manisa Arkeoloji Müzesi Kılavuzu, 16-17. Yüzyıllarda Saruhan Zaviye ve Yatırları ve Manisa Tarihinde Vakıflar ve Hayırlar gibi eserler bu kapsamda yayımlanmıştır (Armağan, 1946: 13; Gökçen, 1946). Yerel tarih çalışmaları, ulusal ve uluslararası akademik çevrelerle iş birliği içinde yürütülmüştür. İstanbul Üniversitesi Arkeoloji Enstitüsü Direktörü Prof. Bossert ve ekibinin katılımıyla gerçekleştirilen Yarıkkaya incelemesinde, "Tantalos Kalesi" olarak bilinen yapının Hitit dönemine ait olduğu tespit edilmiştir. Elde edilen bulgular projeksiyonlu konferanslarla halka aktarılmıştır (Cumhuriyet, 1939: 8; Gediz, 1939: 21). Şube ayrıca, taşınmaz kültür varlıklarının korunması amacıyla belediye ile iş birliği yapmış; Şehzadeler Türbesi'nde temizlik ve onarım çalışmaları gerçekleştirilmiş, Saruhan Bey Türbesi için restorasyon hazırlıkları yapılmıştır (Armağan, 1946: 13). Sart, Yoğurtçu Kalesi ve Etrüsk mezarlarına düzenlenen gezilerle bölgenin arkeolojik potansiyeli incelenmiş; İlbay Murat Germen'in desteği bu faaliyetlerin sürekliliğinde etkili olmuştur (Bozkurt, 1936: 1). Şube, tarih araştırmalarının yanı sıra sergi faaliyetleriyle de toplumsal bilinç oluşturmayı hedeflemiştir. 1937 yılında düzenlenen ve 37.450 ziyaretçiye ulaşan sergide yerel el sanatları, tarım aletleri ve güzel sanatlar ürünleri birlikte sunulmuştur (Gediz, 1938: 17). İnkılâp Sergisi'nde Cumhuriyet kazanımları görsellerle anlatılmış; Çiçek Sergisi'nde yerel üretim teşvik edilmiş; Mukayeseli Çocuk Odası Sergisi'nde geleneksel ve modern sağlık koşulları karşılaştırılmıştır. Sağlık sergilerinde ise verem ve frengi gibi hastalıklarla mücadele yöntemleri tanıtılmıştır (Gediz, 1937: 16; Gediz, 1939:18; Gediz, 1940: 16). Bilimsel geziler de şubenin faaliyetleri arasında yer almıştır. Spil Dağı, Akpınar, Kurşunlu ve Yoğurtçu Kalesi çevresinde yapılan incelemelerde yeni bulgular elde edilmiş; özellikle Çobanisa Köyü civarında tespit edilen mezar kalıntıları müze kayıtlarına kazandırılmıştır (Gediz, 1938: 16; Gediz, 1941: 16). Şube, 1946 yılında "Tarihi Eserleri Koruma Cemiyeti"nin kurulmasına öncülük ederek koruma faaliyetlerini kurumsal bir zemine taşımıştır. Çağatay Uluçay'ın katkılarıyla yürütülen çalışmalar ve müze idaresiyle gerçekleştirilen restorasyonlar, şehrin tarihî dokusunun korunmasına hizmet etmiştir (Gediz, 1946: 15).

2.9-Manisa Halkevi Temsil Şubesi

Cumhuriyet ideallerini geniş halk kitlelerine yaymak ve sahne sanatlarının öğretici gücünden yararlanmak amacıyla Temsil Şubesi, dönemin en aktif kültürel birimleri arasında yer almıştır. Tiyatro, bu yapı içinde yalnızca bir sanat faaliyeti olarak değil, aynı zamanda toplumsal eğitimi destekleyen bir araç olarak değerlendirilmiş ve bu doğrultuda önemli sonuçlar elde edilmiştir (Gediz, 1938: 10). 1939 yılı Ocak ayında

sahnelenen “Kör” piyesi, iki temsil sonunda 850’si kadın olmak üzere toplam 1550 izleyiciye ulaşmış ve geniş bir etki oluşturmuştur. Ardından “Mavi Yıldırım” sahneye konulmuştur (Gediz, 1939a: 15). Şubenin repertuvarı Babaların Günahı, Kavganın Sonu, Yanık Efe, Bir Kayıp Aranıyor, Palavra, Himmetin Oğlu, Kahraman ve Oğuzlar gibi farklı türlerdeki eserlerden oluşmuş; bu oyunlar toplam 29 kez sahnelenerek şehirdeki kültürel hayatı hareketlendirmiştir. Şube, sahne faaliyetlerini radyo-amplifikatör sistemiyle destekleyerek tiyatroyu salon dışına taşımıştır. Aynaroz Kadısı ve Kavga Sonu gibi oyunlar radyo temsilleri aracılığıyla halka ulaştırılmıştır. Bu uygulama, Halkevi sahnesini yalnızca üyelerin değil, şehirdeki Bozkurt Spor Kulübü, okullar ve Kız Enstitüsü gibi kurumların da kullandığı bir kültür alanına dönüştürmüştür. Bu kapsamda 14 ayrı temsil ve müsamerede teknik ve maddi destek sağlanmıştır (Gediz, 1939b: 19). Temsil faaliyetleri şehir merkeziyle sınırlı kalmamış, “seyyar sahne” uygulamasıyla köylere taşınmıştır. Bir yıl içinde dört köyde gösteriler yapılmış; ayrıca “Köylü Temsil Geceleri” ile kırsal kesimin tiyatroya erişimi sağlanmıştır. Bu faaliyetler toplumsal bütünleşmeyi güçlendirmiştir. Manisa Halkevi Temsil Şubesi, yerel yetenekleri profesyonel eserlerle buluşturan ve modern teknolojiyi (radyo ve sinema) kullanan bir kültür merkezi olarak işlev görmüştür. Şubede sahne alan ve faaliyetlere katılan yurttaş sayısı 21.633’e ulaşmış; bu süreç 61 üye tarafından yürütülen 58 prova ve çok sayıda komite çalışmasıyla desteklenmiştir (Gediz, 1939a: 12). Şube, şehir dışı Halkevleriyle de etkileşim kurmuştur. “Kör” piyesi İzmir ve Turgutlu Halkevlerinde sahnelenmiş; Bursa Halkevi ise Manisa’da “Yedekçi” oyununu sergilemiştir. Bursa’dan gelen 34 kişilik kafile için düzenlenen sosyal etkinlikler, Halkevleri arasındaki kültürel dayanışmayı güçlendirmiştir (Gediz, 1939b: 16; Gediz, 1941c:15). Repertuvar, yerli eserlerin yanı sıra dünya klasiklerini de kapsamıştır. “Hisse-i Şayia”, “Vazife”, “Belkıs” ve “Ceza Kanunu” gibi yerli oyunların yanında “Sevilla Berberi”, “Define” ve “Cimri” gibi klasik eserler sahnelenmiş; bu durum dönemin kültürel çevrelerinde takdirle karşılanmıştır (Bayçın, 1946: 12). Millî gün ve bayramlar, tematik tiyatro gösterileriyle kutlanmıştır. 30 Ağustos Zafer Bayramı’nda “30 Ağustos”, 8 Eylül Kurtuluş Günü’nde “En Ulu Eseri” ve Cumhuriyet Bayramı’nda “Ateş” piyesi sahnelenmiştir (Gediz, 1940b: 14; Gediz, 1939c: 15). 1944 yılında sahnelenen “Himmetin Oğlu” adlı müzikli oyundan elde edilen gelir, Kızılay aracılığıyla depremzedelere aktarılmıştır (Gediz, 1944: 15). Şube, okullarla iş birliği içinde çalışmış; Necatibey ve Ahmet Mithat okullarının müsamerelerine sahne desteği sağlamıştır (Gediz, 1939d: 16; Gediz, 1941b: 17). Güzel Sanatlar Şubesi ile ortak çalışmalar yürütülerek müzikli temsiller sahnelenmiştir. Kukla sanatçısı Kemal Şakrak’ın “Asri Kukla” gösterileri özellikle çocuklar arasında ilgi görmüştür. Yaz aylarında faaliyetler radyo temsillerine kaydırılmış; “Yedekçi”, “Aynaroz Kadısı” ve diğer oyunlar radyo aracılığıyla geniş kitlelere ulaştırılmıştır. “Yedekçi” yayını sırasında beş binden fazla kişinin radyo başında olduğu kaydedilmiştir (Gediz,

1939e:15). Sinema gösterimleri kapsamında ise İngiliz Kültür Heyeti ve Amerikan Haber Servisi iş birliğiyle ziraat ve kültür filmleri gösterilmiş; sağlık filmleriyle halk bilinçlendirilmiştir (BCA, 490.01/1209.13.2).

4. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Mustafa Kemal Atatürk'ün halka yönelik reformlarını anlamak için "halkçılık" ilkesinin kavranması gerekir. Cumhuriyet'in temel ideolojik unsurlarından biri olan halkçılık, toplumun tüm kesimlerini kapsayan ve siyasal yelpazenin farklı yönlerine hitap eden geniş bir düşünce çerçevesi olarak şekillenmiştir. Atatürkçü halkçılık, ulusal egemenlik ilkesinin yanında halka duyulan güven ve bağlılığa dayanan bir modernleşme anlayışını ifade eder. Bu anlayışın temel amacı, demokratik ilkelere uygun biçimde toplumsal ve ekonomik dönüşümü gerçekleştirmektir. Atatürk, modernleşmenin gerçekleşmesinde eğitimi belirleyici bir unsur olarak görmüş; toplumsal gelişmenin önündeki en temel engelin cehalet olduğunu vurgulamıştır. Bu nedenle halk eğitimi, bireylerin toplumsal hayata katılımını güçlendiren ve dönüşümü hızlandıran temel araç olarak değerlendirilmiştir.Bu yaklaşım, halk eğitiminin kurumsallaşmasını beraberinde getirmiş ve Halkevlerinin kuruluşuna zemin hazırlamıştır. 1932 yılında kurulan Halkevleri, Cumhuriyet'in kültürel dönüşüm hedefleri doğrultusunda toplumun farklı kesimlerine ulaşmayı amaçlayan yaygın bir kültür ve eğitim ağı oluşturmuştur. Türk kültürünün korunması, inkılapların toplumsallaşması ve ulusal birliğin güçlendirilmesi bu yapının temel işlevleri arasında yer almıştır. Halkevleri, Cumhuriyet Halk Partisi'nin altı ilkesine dayalı ideolojik çerçevede faaliyet göstermiş ve çalışmalarını dokuz şube üzerinden yürütmüştür: Dil-Edebiyat, Güzel Sanatlar, Temsil, Spor, Sosyal Yardım, Halk Dershaneleri ve Kurslar, Kütüphane ve Yayın, Köycülük, Tarih ve Müze. 1933 yılında kurulan Manisa Halkevi, 1932–1951 yılları arasında şehrin sosyo-kültürel yapısında belirgin bir dönüşüm yaratmıştır. Bu süreçte Halkevi, Manisa'nın kültürel yaşamını yeniden şekillendiren önemli bir kurum haline gelmiştir. Cumhuriyet döneminde Manisa'nın idari yapısı vilayet statüsüyle güçlenmiş; şehir, tarihsel "Şehzadeler Şehri" kimliğini koruyarak modernleşme sürecine dahil olmuştur. Bu bağlamda Manisa, hem tarihî mirası hem de yeni idari ve kültürel yapısıyla dikkat çeken bir merkez haline gelmiştir. Halkevleri, Manisa'da özellikle halkın sosyal ve kültürel hayata katılımını artırmış, geleneksel sosyal mekânların yanında yeni bir kamusal alan oluşturmuştur. Bu durum, toplumsal yaşamda önemli bir dönüşüme işaret etmektedir. Manisa Halkevi, kuruluş aşamasında planlanan dokuz şubenin yedisini faaliyete geçirerek örgütlenmiş, daha sonra Halk Dershaneleri ve Kurslar ile Tarih ve Müze şubelerinin eklenmesiyle faaliyet alanını genişletmiştir. Bu şubeler aracılığıyla hem eğitim hem de kültürel mirasın korunması hedeflenmiştir. Halkevi'nin genel yaklaşımı; sağlık, eğitim, kültür ve sosyal yardım faaliyetlerini bütüncül bir yapı içinde yürütmek olmuş, bu yönüyle Cumhuriyet'in halkı dönüştürme ve bilinçlendirme politikalarına doğrudan katkı sağlamıştır.

KAYNAKLAR

Akşam. (1939, 7 Şubat). Manisa Halkevinin değerli faaliyeti. s. 4.

Anadolu. (1937, 2 Şubat). Manisa'da köycülük ve spor hareketleri. s. 1.

Anadolu. (1938a, 3 Nisan). Manisa'da Kitapsaray Kurumu Kongresi. s. 4.

Anadolu. (1938b, 10 Ekim). Manisa Halkevi çalışıyor. s. 8.

Anadolu. (1938c, 10 Kasım). Manisa Halkevi çalışıyor. s. 8.

Ar Şubesi. (1938). Gediz, (11), 9.

Ar Şubesi. (1939). Gediz, (23), 10-11.

Armağan, V. (1946). Tarih ve müze kolunun çalışmalarına dair. Gediz, (89), 13.

Bayçın, H. (1946). Ayda bir temsil. Gediz, (89), 10-12.

Bayçın, N. (1945). Manisa genel kitaplığı. Gediz, (84), 13-14.

BCA (T.C. Cumhurbaşkanlığı Devlet Arşivleri Başkanlığı Cumhuriyet Arşivi). 490.01/1115.72.1.

BCA. 490.01/1277.247.1.

BCA. 490.01/840.322.2.

BCA. 490.01/840.323.1.

BCA. 490.01/944.662.1.

BCA. 490.01/970.751.1.

BCA. 490.01/972.764.2.

BCA. 490.01/976.783.3.

Bilgi, N. (2001). Yeni Doğuş: Manisa Halkevi dergisi. AAM Dergisi, 17(49), 143-176.

Bir Yıl İçinde Evimiz Ne Yaptı. (1938). Gediz, (11), 14-15.

Bir Yıl İçinde Evimiz Ne Yaptı. (1939). Gediz, (23), 17-18.

Bozkurt. (1936a). Manisa ve dağ sporları. (1), 14.

Bozkurt. (1936b, 15 Mayıs). Manisa ve eski eserler. Bozkurt Edebi ve Kültürel Mecmua, (1), 1.

Cumhuriyet. (1939a, 11 Şubat). Halkevi çalışıyor. s. 8.

Cumhuriyet. (1939b, 22 Nisan). Manisa'da muhtaç çocuklara yardım. s. 6.

Dümer, M. (1937, 1 Ağustos). Bir şenlik röportajı. Gediz, (4), 18.

Gediz. (1937a). Halkevi faaliyeti. (1), 16.

Gediz. (1937b, 1 Eylül). Evimizin ağustos ayındaki faaliyeti. (5), 18-19.

Gediz. (1937c, 1 Ekim). Evimizin eylül ayındaki faaliyeti. (6), 16.

Gediz. (1950). Halkevi 1949 Çalışmaları (104), 3-4.

Gediz. (1937d, 1 Aralık). İkinci teşrin içinde evimizdeki çalışmanın ana hatları. (8), 15-16.

Gediz. (1938a, 1 Ocak). Birinci kanun içinde evimizdeki çalışmanın ana hatları. (9), 15.

Gediz. (1938b, 1 Şubat). İkinci kanun içinde evimizdeki çalışmanın ana hatları. (10), 15-16.

Gediz. (1938c, 20 Şubat). Dil, tarih, edebiyat şubemizin bir yıllık işleri. (11), 4-7.

Gediz. (1938d, 20 Şubat). Kitapsaray ve yayın şubesi / genel işler. (11), 15-16.

Gediz. (1938e, 1 Nisan). Mart ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (12), 14-15.

Gediz. (1938f, 1 Mayıs). Nisan ayı içinde evimizdeki çalışmanın ana hatları. (13), 12-13.

Gediz. (1938g, 1 Haziran). Mayıs ayı içinde evimizdeki çalışmanın ana hatları. (14), 14-15.

Gediz. (1938h, 1 Temmuz). Haziran ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (15), 17-18.

Gediz. (1938i, 1 Ağustos). Temmuz ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (16), 13.

Gediz. (1938j, 1 Eylül). Ağustos ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (17), 13-15.

Gediz. (1938k, 1 Ekim). Eylül ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (18), 14.

Gediz. (1938l, 1 Kasım). Birinci teşrin ayı içinde çalışmaların ana hatları. (19), 15-16.

Gediz. (1939a, 1 Ocak). Birinci kanun ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (21), 19-20.

Gediz. (1939b, 1 Şubat). İkinci kanun ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (22), 15-16.

Gediz. (1939c, 1 Mart). Dil, tarih, edebiyat şubesi. (23), 7-10.

Gediz. (1939d, 1 Mart). Kitapsaray ve yayın şubesi. (23), 19.

Gediz. (1939e, 1 Nisan). Mart ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (24), 16-17.

Gediz. (1939f, 1 Mayıs). Nisan ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (25), 16.

Gediz. (1939g, 1 Haziran). Mayıs ayı içindeki evimizdeki çalışmaların ana hatları. (26), 15-17.

Gediz. (1939h, 1 Temmuz). Haziran ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (27), 17.

Gediz. (1939, 1 Ağustos). Temmuz ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (28), 14-16.

Gediz. (1939, 1 Eylül). Ağustos ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (29), 15.

Gediz. (1939, 1 Ekim). Eylül ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (30), 14-16.

Gediz. (1939l, 1 Kasım). Ekim ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (31), 17.

Gediz. (1939m, 1 Aralık). Kasım ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (32), 14-16.

Gediz. (1940a, 1 Ocak). Ocak ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (34), 16.

Gediz. (1940b, 1 Şubat). Şubat ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (35), 16-17.

Gediz. (1940c, 1 Mart). Mart ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (36), 14-16.

Gediz. (1940d, 1 Nisan). Nisan ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (37), 16-18.

Gediz. (1940e, 1 Mayıs). Mayıs ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (38), 15-16.

Gediz. (1940f, 1 Haziran). Haziran ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (39), 15-16.

Gediz. (1940g, 1 Ağustos). Ağustos ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (41), 14-15.

Gediz. (1940h, 1 Eylül). Eylül ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (42), 15.

Gediz. (1940i, 1 Kasım). Birinci teşrin ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (43), 15-16.

Gediz. (1941a, 1 Ocak). Ocak ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (46), 14-15.

Gediz. (1941b, 1 Mart). Mart ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (48), 15-16.

Gediz. (1941c, 1 Nisan). Nisan ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (49), 15.

Gediz. (1941d, 1 Mayıs). Mayıs ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (50), 15.

Gediz. (1941e, 1 Haziran). Haziran ayı içinde evimizdeki çalışmaların ana hatları. (51), 15.

Gediz. (1943a). Halkevimizin nisan ayı içindeki faaliyeti. (63), 15.

Gediz. (1943b). Evimizin ağustos-eylül ayları içindeki faaliyeti. (67), 16.

Gediz. (1944a). Evimizin nisan ayı içindeki faaliyetleri. (73), 16.

Gediz. (1944b). Eylül ayı içindeki evimiz faaliyetleri. (76), 15-16.

Gediz. (1945a). Şubat ayı içindeki evimiz faaliyetleri. (78), 16.

Gediz. (1945b). Ağustos ayı içindeki evimiz faaliyetleri. (84), 16.

Geray, C. (1978). Halkevleri ve eğitim. Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Yayınları.

Gökçen, İ. (1946a). Manisa Halkevinin güzel sanatlar faaliyeti ve bir fikir. Gediz, (89), 6-8.

Gökçen, İ. (1946b). Manisa tarihinde vakıflar ve hayırlar. Manisa Halkevi Yayınları.

Güney, D. (1937). Sosyal bağlardan: Müzik ve Manisa müzik durumu. Gediz, (3), 15.

Haber. (1938, 1 Nisan). Manisa'da spor. s. 6.

Halkevi Faaliyeti. (1937, 10 Mart). Anadolu: 3.

Halkevleri. (1933a, 29 Ekim). Milliyet: 9.

Halkevleri. (1933b, 29 Kasım). Hakimiyet-i Milliye: 87.

Halkevleri. (1935). Halkevleri 1932-1935. Cumhuriyet Halk Partisi Yayınları / Ulus Basımevi.

Kıranoğlu. (1943). Halkevimizin folklor saati. Gediz, (61), 8.

Kömürcüoğlu, A. (1938). Manisa Halkevi projesi. Arkitekt, (10-11), 295.

Kurun. (1938, 23 Haziran). İzci teşkilâtı. s. 8.

Kutluğ, B. (1946). Halk dershaneleri ve kurslar şubesi. Gediz, (89), 14-15.

Lütfü, F. (1933, 29 Aralık). Evimizin açılma günü söyledikleri nutuk. Yeni Doğuş, (1), 14.

Manisa Halkevi Büyük Törenle Açıldı. (1937, 26 Temmuz). Ulus: 2.

Manisa Halkevine Yeni Bir Salon İlâve Ediliyor. (1937, 22 Şubat). Tan: 8.

Ocakoğlu, H. (1938, 3 Nisan). Manisa Halkevi faydalı müesseselerin başındadır. Yeni Asır: 4.

Önakın, A. (1938, 1 Kasım). Cumhuriyetin 15'inci yılında evimiz ve ödevlerimiz. Gediz, (19), 3.

Sezgin, C. (1939, 1 Mart). Halkevleri bayramı. Gediz, (23), 1.

Son Posta. (1938a, 21 Haziran). Manisa'da spor ve gençlik. s. 8.

Son Posta. (1938b, 8 Eylül). Manisa Halkevi çok iyi çalışıyor. s. 5.

Son Posta. (1938c, 30 Eylül). Manisa Halkevinin faydalı çalışmaları. s. 5.

Son Posta. (1941, 2 Ocak). Manisa'da kültür faaliyeti. s. 6.

Tan. (1937, 3 Mart). Manisa'da dağ sporları büyük rağbet görüyor. s. 8.

Tan. (1939, 13 Mart). Manisa'da Halkevinin fakirlere yardımları. s. 4.

Tekinsoy, B. (2022). Halk eğitiminin taşra uygulamalarına bir örnek: Çorum Halkevi Halk Dershaneleri ve Kurslar Şubesinin faaliyetleri. Amasya Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 12, 49–65.

Tüğen, N. (1943). Halkevimizde edebiyat ve müzik geceleri. Gediz, (63), 10-11.

Uluçay, M. Ç. (1946a, Ekim). Azmi'den ayrılırken. Gediz, (94), 1-2.

Ulus. (1937, 23 Aralık). Manisa'da bir müze kuruluyor. s. 6.

Ülkü. (1941). Halkevleri ve halkodaları çalışmaları. Ülkü Dergisi, 17(102), 549.

Ülkütaşır, M. Ş. (1948). Halkevlerinde: Tarih çalışmaları. Ülkü, 16(2), 16.

Vakit. (1933, 25 Şubat). Vilâyetlerdeki merasim Manisa'da. s. 8.

Vakit. (1941, 10 Mart). Memleket haberleri, Manisa Halkevinin faaliyeti. s. 3.

Yetkin: K. (1944, 1 Mart). Halkevleri. Ülkü, (59), 1.

BÜTÜNLEŞİK TIP VE LİDERLİK UYGULAMALARI ÜZERİNE KÜRESEL PERSPEKTİFLER: KAVRAMSAL BİR İNCELEME

Doç. Dr. Erhan Kılınç[1]/ Prof. Dr. Recep Yücel[2]

[1] Selçuk Üniversitesi, Konya, Türkiye, e-mail: Erhank23@hotmail.com, ORCID: https://orcid.org/0000-0002-2065-2407

[2]Kırıkkale Üniversitesi, Kırıkkale, Türkiye, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, e-mail: akademik71@gmail.com, ORCID: https://orcid.org/0000-0002-4755-417X

Özet

Bütünleşik tıp (Integrative Medicine), konvansiyonel batı tıbbı yöntemlerini bilimsel temelli tamamlayıcı ve alternatif tıp (CAM) yaklaşımlarıyla birleştiren, hastayı fiziksel, duygusal, zihinsel ve ruhsal boyutlarıyla bir bütün olarak ele alan bir sağlık modelidir. Bu kavramsal inceleme, bütünleşik tıp sistemlerinin küresel ölçekte kurumsallaşma sürecini ve bu süreçte liderlik rollerinin stratejik önemini kapsamlı bir şekilde ele almaktadır. Çalışma, bütünleşik tıbbın beş temel değeri (bütünleşmiş insanlık, ekolojik bütünlük, doğalcılık, ilişkisellik ve spiritüalizm) çerçevesinde kavramsal bir model sunmaktadır. Sağlık yönetiminde geleneksel hiyerarşik yapıların yerini paylaşımlı ve dönüşümcü liderlik modellerine bıraktığı, liderlerin konvansiyonel ve tamamlayıcı tıp disiplinleri arasında denge kurarken "biyomedikal dominasyon" riskini yönetmek ve sağlık çalışanlarında tükenmişliği önlemek gibi kritik görevler üstlendiği vurgulanmaktadır. Küresel uygulamalar; ABD, İsviçre, Çin, Hindistan ve Sudan örnekleri üzerinden karşılaştırmalı olarak analiz edilmekte; hizmet sunum problemleri, yönetişim zorlukları, yetersiz fiziksel alan, ekonomik kısıtlılıklar, yasal düzenlemelerdeki boşluklar ve kurumsal şüphecilik gibi temel engeller tanımlanmaktadır. Değişim yönetimi sürecinde kurumsal vizyon, "klinik şampiyonların" desteği ve etkili iletişim protokollerinin inşasının kritik önemi vurgulanmaktadır. Gelecek projeksiyonları; veri paylaşım standartlarının geliştirilmesi, meta-araştırmalarla kanıt düzeyinin artırılması ve dijital sağlık okuryazarlığının güçlendirilmesi üzerine odaklanmaktadır. Çalışma, bütünleşik tıbbın sürdürülebilirliğinin, kanıta dayalı klinik uygulamaların vizyoner liderlik ve katılımcı bir kurumsal kültürle sentezlenmesine bağlı olduğunu göstermektedir.

Anahtar kelimeler: : Bütünleşik tıp, sağlık liderliği, küresel sağlık politikaları, tamamlayıcı ve alternatif tıp, değişim yönetimi

GLOBAL PERSPECTIVES ON INTEGRATED MEDICINE AND LEADERSHIP PRACTICES: A CONCEPTUAL REVIEW

Abstract

Integrative Medicine (IM) is a healthcare model that combines conventional Western medical methods with science-based complementary and alternative medicine (CAM) approaches, treating the patient as a whole across physical, emotional, mental, and spiritual dimensions. This conceptual review comprehensively addresses the institutionalization process of integrative medicine systems on a global scale and the strategic importance of leadership roles within this process. The study presents a conceptual model within the framework of the five core values of integrative medicine: integrated humanity, ecological integrity, naturalism, relationality, and spiritualism. It is emphasized that traditional hierarchical structures in health management are giving way to shared and transformational leadership models, where leaders undertake critical tasks such as managing the risk of "biomedical dominance" and preventing burnout among healthcare workers while balancing conventional and complementary medicine disciplines. Global applications are analyzed comparatively through examples from the USA, Switzerland, China, India, and Sudan; identifying key barriers such as service delivery problems, governance challenges, inadequate physical space, economic constraints, gaps in legal regulations, and institutional skepticism. The critical importance of institutional vision, support from "clinical champions," and the construction of effective communication protocols during the change management process is highlighted. Future projections focus on developing data sharing standards, increasing evidence levels through meta-research, and strengthening digital health literacy. The study demonstrates that the sustainability of integrative medicine depends on synthesizing evidence-based clinical practices with visionary leadership and a participatory institutional culture.

Keywords: Integrative medicine, healthcare leadership, global health policies, complementary and alternative medicine, change management.

1. GİRİŞ

Modern sağlık sistemlerinde egemen paradigma olan biyomedikal model, hastalığı biyokimyasal ve fizyolojik süreçlere indirgeyerek açıklamakta, hastanın öznel deneyimini, yaşam tarzı faktörlerini ve psikososyal bağlamını genellikle dışarıda bırakmaktadır. Kronik hastalıkların ve kanser gibi kompleks durumların yönetiminde konvansiyonel yöntemlerin yetersiz kaldığı noktalarda, bütünleşik tıp alternatif bir sağlık epistemolojisi olarak öne çıkmaktadır (Kassem vd., 2026; Soriano, 2025).

Bütünleşik tıp, konvansiyonel batı tıbbı yöntemlerini bilimsel temelli tamamlayıcı ve alternatif tıp (CAM) yaklaşımlarıyla birleştiren, hastayı fiziksel, duygusal, zihinsel ve ruhsal boyutlarıyla bir bütün olarak ele alan bir sağlık modelidir (Guinn, 2001). Bu model, sadece semptom yönetimine odaklanan biyomedikal modelin ötesine geçerek, bireyin genel iyi oluş halini ve yaşam kalitesini artırmayı hedeflemektedir (Esparham vd., 2018).

Bu kavramsal incelemenin amacı, bütünleşik tıp sistemlerinin küresel ölçekte kurumsallaşma sürecini ve bu süreçte liderlik rollerinin stratejik önemini kapsamlı bir şekilde analiz etmektir. Çalışma aşağıdaki araştırma sorularına yanıt aramaktadır:

1. Bütünleşik tıbbın felsefi ve kavramsal temelleri nelerdir?
2. Sağlık yönetiminde bütünleşik tıp merkezlerinde hangi liderlik modelleri uygulanmaktadır?
3. Bütünleşik tıbbın küresel uygulamaları hangi stratejiler etrafında şekillenmekte ve ne tür engellerle karşılaşmaktadır?
4. Geleneksel hastane yapısından bütünleşik tıp modeline geçiş sürecinde değişim yönetimi nasıl gerçekleştirilmektedir?
5. Bütünleşik tıbbın geleceğine yönelik projeksiyonlar ve kanıta dayalı öneriler nelerdir?

Bu çalışma, bütünleşik tıp ve liderlik uygulamalarına ilişkin mevcut literatürü kavramsal bir çerçevede sentezlemektedir. Çalışma, mevcut akademik literatürün sistematik bir incelemesine dayanmaktadır.

2. KAVRAMSAL ÇERÇEVE

2.1. Bütünleşik Tıbbın Felsefi ve Kavramsal Temelleri

Bütünleşik tıp sistemleri, beş temel değer üzerine inşa edilmiştir: bütünleşmiş insanlık (integrated humanity), ekolojik bütünlük (ecological integrity), doğalcılık (naturalism), ilişkisellik (relationality) ve spiritüalizm (spiritualism) (Guinn, 2001). Bu değerler, bütünleşik tıbbın yalnızca bir tedavi yöntemi değil, aynı zamanda bir dünya görüşü olduğunu göstermektedir. Konvansiyonel tıptan en büyük farkı, hastalığın patofizyolojisinden ziyade hastanın öznel deneyimine, yaşam tarzına ve koruyucu hekimlik ilkelerine öncelik vermesidir (Esparham vd., 2018).

Küresel ölçekte Dünya Sağlık Örgütü (WHO), geleneksel, tamamlayıcı ve bütünleşik tıp (TCIM) sistemlerinin ulusal sağlık sistemlerine entegrasyonunu teşvik etmekte ve bu doğrultuda Hindistan'da Küresel Geleneksel Tıp Merkezi gibi yapılar kurmaktadır (Soriano, 2025). Özellikle diyabet ve kanser gibi komorbiditesi olan hastalar için özelleştirilmiş bütünleşik tıp programlarının geliştirilmesi, sağlık hizmetlerinin etkinliğini artırmada kritik bir rol oynamaktadır (Kassem vd., 2026).

2.2. Sağlık Yönetiminde Liderlik Modelleri

Bütünleşik tıp merkezlerinin yönetiminde kullanılan liderlik modelleri, bu sistemlerin kurumsallaşması ve klinik başarısı için temel teşkil etmektedir. Tarihsel olarak, doğal şifa yöntemlerinin profesyonelleşmesi, 1930'lardan 1950'lere kadar süren ve vizyoner liderler tarafından yürütülen stratejik hareketlerle mümkün olmuştur (Cody, 2018).

Günümüz sağlık yönetiminde bütünleşik tıp, paylaşımlı liderlik (shared leadership) ve interdisipliner iş birliği gerektiren bir yapıya sahiptir (Krishna & Prasad, 2022). Bu merkezlerde liderler, konvansiyonel tıp doktorları ile tamamlayıcı tıp uygulayıcıları arasında köprü kurma görevini üstlenmektedir. Ancak, çok disiplinli ekiplerde biyomedikal doktorların dominasyonu (biomedical dominance), diğer branşların marjinalleşmesine yol açabilmekte ve bu durum entegrasyonun felsefi temellerine zarar verebilmektedir (Hunter vd., 2012).

Dönüşümcü liderlik (transformational leadership) yaklaşımı, özellikle tıp eğitimi müfredatlarına bütünleşik tıbbın dahil edilmesinde ve kurumsal direncin kırılmasında etkili bir araçtır. Liderlerin, değişim sürecinde tüm paydaşların katılımını sağlaması ve iş birliğine dayalı bir iklim oluşturması, programların sürdürülebilirliği için elzemdir (Sierpina vd., 2007). Yoğun bakım üniteleri gibi yüksek stresli ortamlarda liderlik, sağlık çalışanlarında tükenmişliği (burnout) önlemek adına bütünleşik tıp müdahalelerinin kurumsal düzeyde uygulanmasını teşvik etmektedir (Kleinpell vd., 2020). Pediatrik bütünleşik tıp liderleri ise araştırmadan savunuculuğa kadar geniş bir yelpazede vizyoner hedefler belirleyerek alanın geleceğini şekillendirmektedir (Esparham vd., 2018).

Özetle, bütünleşik tıp merkezlerinde başarı, biyomedikal baskınlığı kırarak interdisipliner iş birliğini savunan paylaşımlı ve dönüşümcü liderlik anlayışına dayanmaktadır. Liderler, farklı tıp ekolleri arasında stratejik bir köprü kurarak hem kurumsal direnci aşmakta hem de sağlık çalışanlarının esenliğini koruyan kapsayıcı bir iklim oluşturmaktadır.

2.3. Küresel Uygulama Stratejileri ve Karşılaşılan Engeller

Bütünleşik tıbbın küresel uygulamaları, bölgesel kültürel normlara, ekonomik koşullara ve yasal çerçevelere göre büyük farklılıklar göstermektedir.

Amerika Birleşik Devletleri: 2022 Ulusal Sağlık Görüşme Anketi (NHIS) verileri, yetişkinlerin yaklaşık %18'inin meditasyon yaptığını ve %15'inin yoga pratiği olduğunu göstermektedir. Ancak kanser öyküsü olan bireylerde yoga kullanımının genel popülasyondan daha düşük olması dikkat çekicidir (Nemesure vd., 2025).

İsviçre: Dezavantajlı grupların (örneğin evsiz bireyler) osteopati ve akupunktur gibi bütünleşik tıp yöntemlerine büyük ilgi duyduğu, ancak bu hizmetlere erişimde ekonomik ve sosyal bariyerlerle karşılaştığı gözlemlenmiştir (Grazioli vd., 2025).

Çin: Bütünleşik tıp, geleneksel Çin tıbbı (TCM) ve batı tıbbının doğrudan entegrasyonu üzerine kuruludur ve inme rehabilitasyonundan kanser tedavisine kadar geniş bir klinik uygulama alanına sahiptir (Fang vd., 2014).

Hindistan: AYUSH (Ayurveda, Yoga, Unani, Siddha ve Homeopati) sistemi, özellikle COVID-19 gibi kriz dönemlerinde halkın sağlığını korumada stratejik bir rol oynamıştır (Pathak, 2022).

Sudan: Sosyoekonomik karakteristikler ve eğitim seviyesi, kadınların kısırlık gibi durumların yönetiminde bütünleşik tıp kullanma tercihlerini doğrudan etkilemektedir (Babikir vd., 2025).

Uygulama sürecindeki temel engeller arasında hizmet sunum problemleri, yönetişim zorlukları, yetersiz bilimsel kanıt algısı, alan eksikliği ve kurumsal şüphecilik yer almaktadır (Najibi vd., 2025; Scheck vd., 2025). Ayrıca, bütünleşik tıp araştırmalarında veri paylaşımının standartlaştırılmamış olması ve etik inceleme süreçlerindeki karmaşıklıklar, küresel bilgi alışverişini zorlaştırmaktadır (Ng, 2025; Zhang & Li, 2018).

Bütünleşik tıp uygulamaları; bölgesel kültürel normlar, yasal düzenlemeler ve sosyoekonomik koşullar doğrultusunda küresel ölçekte heterojen bir yapı sergilemektedir. Çin ve Hindistan gibi ülkelerde bu yöntemler sistemik bir entegrasyonla stratejik rol oynarken, Batı ülkelerinde erişim bariyerleri ve uygulama farklılıkları ön plana çıkmaktadır. Küresel çapta bu alanın gelişiminin önündeki temel engeller; yönetişim sorunları, kurumsal şüphecilik ve veri paylaşımındaki standart eksikliğidir; bu durum, bütünleşik tıbbın bilimsel ve etik bir zeminde standardize edilmesini zorunlu kılmaktadır.

2.4. Bütünleşik Tıpta Değişim Yönetimi ve Kurumsal Kültür

Geleneksel bir hastane yapısından bütünleşik tıp modeline geçiş, derinlemesine bir değişim yönetimi süreci gerektirir. Bu değişim sürecinde başarılı olan kurumlar, liderlik, katılımcı iklim, politik farkındalık ve sürekli değerlendirme ilkelerini benimsemişlerdir (Sierpina vd., 2007).

Akademik tıp merkezlerinde yapılan pilot çalışmalar, hemşirelerin bütünleşik tıp hizmetleri hakkındaki farkındalığını artırmanın ve iletişim protokollerini güçlendirmenin, hizmet talebini ve sunum oranlarını doğrudan artırdığını göstermektedir (Vitek vd., 2021). Değişim yönetimi sürecinde, klinik "şampiyonların" (onkoloji uzmanları vb.) desteğini almak, hastaların sisteme yönlendirilmesinde ve kurumsal kabulün sağlanmasında kritik bir faktördür (Glaser vd., 2019).

Kurumsal kültürün dönüştürülmesi aşamasında, bütünleşik tıbbın sadece "ek bir hizmet" olarak değil, temel bakım planının bir parçası olarak konumlandırılması gerekmektedir (Vitek vd., 2021). İsrail'deki kamu sağlık sistemlerinde bütünleşik onkoloji servislerinin kurulması sürecinde elde edilen deneyimler, kurumsal kabul ve liderlik desteğinin "insan faktörü" kadar önemli olduğunu vurgulamaktadır (Caspi, 2015). Askeri ortamlarda kurulan bütünleşik ağrı yönetimi merkezleri ise yanlış hizalanmış kültürler, kaynak kısıtlılığı ve stigma gibi zorluklarla karşılaşabilmektedir (Coulter vd., 2016). Kurumsal kültürün bir parçası olarak etik inceleme sistemlerinin bütünleşik tıbbın doğasına uygun şekilde rafine edilmesi, araştırma bütünlüğü ve hasta güvenliği için hayati önem taşır (Li vd., 2011).

Bulgular, bütünleşik tıbbın küresel ölçekte kurumsallaşmasının önünde hem felsefi hem de pratik engeller bulunduğunu göstermektedir. Felsefi düzeyde, biyomedikal modelin egemenliği ve bu modelin getirdiği indirgemeci yaklaşım, bütünleşik tıbbın beş temel değerinin (bütünleşmiş insanlık, ekolojik bütünlük, doğalcılık, ilişkisellik ve spiritüalizm) klinik pratiğe tam olarak yansımasını zorlaştırmaktadır (Guinn, 2001; Hunter vd., 2012).

Pratik düzeyde ise, ülkeler arasında önemli farklılıklar bulunmaktadır. Gelişmiş ülkelerde (ABD, İsviçre) bütünleşik tıp uygulamalarına erişimde ekonomik ve sosyal eşitsizlikler ön plana çıkarken (Nemesure vd., 2025), gelişmekte olan ülkelerde (Sudan) eğitim seviyesi ve kültürel faktörler belirleyici olmaktadır (Babikir vd., 2025). Çin ve Hindistan gibi geleneksel tıp sistemlerinin güçlü olduğu ülkelerde ise entegrasyon daha ileri düzeydedir (Fang vd., 2014).

Liderlik açısından değerlendirildiğinde, paylaşımlı liderlik ve dönüşümcü liderlik modelleri, bütünleşik tıp merkezlerinin başarılı bir şekilde yönetilmesinde kritik öneme sahiptir (Krishna & Prasad, 2022; Sierpina vd., 2007). Ancak biyomedikal dominasyon riski, bu liderlik modellerinin etkinliğini sınırlayabilmektedir (Hunter vd., 2012). Değişim yönetimi sürecinde klinik şampiyonların desteği ve kurumsal kültürün dönüştürülmesi, başarılı entegrasyon için temel faktörler olarak öne çıkmaktadır (Glaser vd., 2019; Vitek vd., 2021).

Geleneksel hastane yapısından bütünleşik tıp modeline geçiş; biyomedikal modelin felsefi egemenliğini aşabilen, dönüşümcü bir değişim yönetimi süreci gerektirmektedir. Başarılı bir entegrasyon için liderlik desteği, klinik "şampiyonların" katılımı ve kurumsal kültürün bu hizmetleri ana akım bakım planına dahil edecek şekilde yeniden yapılandırılması esastır. Küresel ölçekte ekonomik eşitsizlikler ve kültürel bariyerler uygulama farklılıklarına yol açsa da, sürdürülebilir başarı; paylaşımlı liderlik anlayışıyla desteklenen, etik standartları netleşmiş ve disiplinler arası iş birliğini temel alan bir kurumsal iklimin tesisiyle mümkündür.

3. SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu kavramsal inceleme, bütünleşik tıp sistemlerinin küresel ölçekte kurumsallaşma sürecini ve bu süreçte liderlik rollerinin stratejik önemini kapsamlı bir şekilde ele almıştır. Çalışma, bütünleşik tıbbın yalnızca bir tedavi yöntemi değil, aynı zamanda bütünleşmiş insanlık, ekolojik bütünlük, doğalcılık, ilişkisellik ve spiritüalizm gibi beş temel değer üzerine inşa edilmiş bir sağlık epistemolojisi olduğunu göstermektedir. Sağlık yönetiminde, geleneksel hiyerarşik yapıların yerini paylaşımlı ve dönüşümcü liderlik modellerine bıraktığı görülmektedir. Bütünleşik tıp liderleri, konvansiyonel ve tamamlayıcı tıp disiplinleri arasında denge kurmak, biyomedikal dominasyon riskini yönetmek ve sağlık çalışanlarında tükenmişliği önlemek gibi kritik görevler üstlenmektedir. Küresel uygulamalar, farklı coğrafyalarda bütünleşik tıbbın farklı biçimlerde kurumsallaştığını göstermektedir. Başarılı bir değişim yönetimi için kurumsal vizyon, klinik şampiyonların desteği ve etkili iletişim protokollerinin inşası şarttır.

Uygulayıcılar için öncelikli öneri, bütünleşik tıp müfredatlarının uzmanlık eğitimlerine (Psikiyatri, Aile Hekimliği vb.) sistematik bir şekilde dahil edilmesi ve sağlık çalışanlarının bu konudaki klinik yetkinliklerinin artırılmasıdır (Villagomez vd., 2024). Bununla birlikte, geleneksel ve tamamlayıcı tıp uygulayıcıları ile biyomedikal uzmanlar arasında hiyerarşiden uzak, eşitlikçi bir iş birliği modeli geliştirilmelidir (Hunter vd., 2012). Ayrıca, bütünleşik tıp klinik araştırmalarında çekirdek sonuç setleri (Core Outcome Sets) geliştirilmeli ve etik inceleme standartları bu alanın gerekliliklerine göre güncellenmelidir (Zhang & Li, 2018). Hizmet sunumunda hastaların sosyoekonomik durumları ve kültürel inançları göz önünde bulundurulmalı, özellikle savunmasız popülasyonlar için erişilebilir programlar tasarlanmalıdır (Babikir vd., 2025). Son olarak, bitkisel ilaçlar ve kannabinoid bazlı ürünlerin kullanımı sırasında ilaç etkileşimleri ve yan etkiler titizlikle takip edilmeli, bu konuda kapsamlı raporlama sistemleri kurulmalıdır (Cheah vd., 2024; Li vd., 2011).

Gelecek araştırmalar için öncelikli alan, bütünleşik tıp merkezlerinin kurumsallaşma sürecini zaman içinde izleyen boylamsal çalışmalardır. Ayrıca, nicel ve nitel yöntemlerin bir arada kullanıldığı karma yöntem araştırmaları, bütünleşik tıp uygulamalarının etkinliğini daha kapsamlı bir şekilde değerlendirebilir. Farklı kültürel bağlamlarda bütünleşik tıp uygulamalarının karşılaştırmalı analizi, başarılı entegrasyon stratejilerinin belirlenmesine katkıda bulunabilir. Dijital sağlık teknolojilerinin bütünleşik tıp uygulamalarına entegrasyonu ve bu entegrasyonun hasta sonuçları üzerindeki etkileri araştırılmalıdır (Turavinina & Amornkitvikai, 2025). Son olarak, bütünleşik tıp müdahalelerinin etkinliğini değerlendiren meta-analiz çalışmaları, kanıt düzeyinin artırılmasına katkıda bulunacaktır (Ng, 2025).

KAYNAKÇA

Babikir, S. A. M., Hamedelniel, E. I. M., Elhassan, G. O., & Alfadl, A. A. (2025). The impact of socioeconomic characteristics on Sudanese women's use of traditional, complementary and integrative medicine for self-management of infertility. *BMC Complementary Medicine and Therapies*, 25(1), 129.

Caspi, O. (2015). Do's and don'ts in the establishment of an integrative medicine service in the public health care system--challenges and insights. *Harefuah*, 154(3), 187-191.

Cheah, I., Hunter, J., Gelissen, I., Chan, W. J. J., & Harnett, J. E. (2024). Adverse events associated with the use of cannabis-based products in people living with cancer: a systematic scoping review. *Supportive Care in Cancer*, 33(1), 40.

Cody, G. W. (2018). The Origins of Integrative Medicine-The First True Integrators: The Postwar Years and the Zenith of Alternative Medicine. *Integrative Medicine (Encinitas, Calif.)*, 17(4), 20-23.

Coulter, I. D., Hilton, L., Walter, J., & Brown, K. S. (2016). Integrative Pain Management Centers in the Military: The Challenges. *Military Medicine*, 181(9), 1033-1039.

Esparham, A., Misra, S. M., Sibinga, E., Culbert, T., Kemper, K., McClafferty, H., Vohra, S., & Rosen, L. (2018). Pediatric Integrative Medicine: Vision for the Future. *Children (Basel, Switzerland)*, 5(8), 111.

Fang, J., Chen, L., Chen, L., Wang, C., Keeler, C. L., Ma, R., Xu, S., Shen, L., Bao, Y., & Ji, C. (2014). Integrative medicine for subacute stroke rehabilitation: a study protocol for a multicentre, randomised, controlled trial. *BMJ Open*, 4(12), e007080.

Glaser, K. M., McDaniel, D. C., Hess, S. M., Flores, T. F., Rokitka, D. A., & Reid, M. E. (2019). Implementing an Integrative Survivorship Program at a Comprehensive Cancer Center: A Multimodal Approach to Life After Cancer. *Journal of Alternative and Complementary Medicine*, 25(S1), S106-S111.

Grazioli, V. S., Hangartner, E., Bodenmann, P., Schaad, L., Grosjean, L., Nikles, J., ... & Berna, C. (2025). Complementary medicine among individuals experiencing homelessness in Switzerland: a quantitative and qualitative descriptive study. *BMC complementary medicine and therapies*, *25*(1), 166.

Guinn, D. E. (2001). Ethics and integrative medicine: moving beyond the biomedical model. *Alternative Therapies in Health and Medicine*, 7(6), 68-72.

Hunter, J., Corcoran, K., Phelps, K., & Leeder, S. (2012). The integrative medicine team--is biomedical dominance inevitable? *Journal of Alternative and Complementary Medicine*, 18(12), 1127-1132.

Kassem, S., Gressel, O., Samuels, N., Stein, N., Glaser, B., & Ben-Arye, E. (2026). The impact of integrative medicine on quality of life in patients with diabetes mellitus and cancer. *Supportive Care in Cancer*, 34(4).

Kleinpell, R., Moss, M., Good, V. S., Gozal, D., & Sessler, C. N. (2020). The Critical Nature of Addressing Burnout Prevention: Results From the Critical Care Societies Collaborative's National Summit and Survey on Prevention and Management of Burnout in the ICU. *Critical Care Medicine*, 48(2), 249-253.

Krishna, S., & Prasad, R. (2022). Building Indian Biomedical Leadership to Bridge the Gap Between Science, Primary Health Care and Public Health. *Journal of the Indian Institute of Science*, 102(2), 783-789.

Li, E. C., Du, P., Ji, K. Z., & Wang, Z. (2011). Chinese ethics review system and Chinese medicine ethical review: past, present, and future. *Chinese Journal of Integrative Medicine*, 17(11), 867-872.

Nemesure, B., Wood, S. K., & Mermelstein, L. (2025). Utilization of complementary, alternative, and integrative medicine practices among US adults with and without a diagnosis of cancer. *Supportive Care in Cancer*, 33(7), 582.

Ng, J. Y. (2025). The case for data sharing in traditional, complementary, and integrative medicine research. *Integrative Medicine Research*, 14(1), 101101.

Najibi, S. M., Sarikhani, Y., Hajimonfarednejad, M., Nimrouzi, M., & Hashempur, M. H. (2025). A scoping review of the barriers and facilitators in the use of traditional, complementary, and integrative medicine: insights for health policy development. *Journal of Health, Population, and Nutrition*, 44(1), 188.

Pathak, P. K., Singh, Y., Mahapatro, S. R., Tripathi, N., & Jee, J. (2022). Assessing socioeconomic vulnerabilities related to COVID-19 risk in India: a state-level analysis. *Disaster Medicine and Public Health Preparedness*, *16*(2), 590-603.

Scheck, L., Bossert, J., Wensing, M., Klafke, N., & Poß-Doering, R. (2025). Opportunities and Challenges of an Integrative Care Structure for Oncological Patients: A Qualitative Analysis of Provider Perspectives. *Health Services Insights*, 18, 11786329251392422.

Sierpina, V., Bulik, R., Baldwin, C., Frenkel, M., Gerik, S., Walters, D., & Frye, A. (2007). Creating sustainable curricular change: lessons learned from an alternative therapies educational initiative. *Academic Medicine*, 82(4), 341-350.

Soriano, S. (2025). Wholeness and Interconnection as the Foundation for a New Epistemology of Health. *Global Advances in Integrative Medicine and Health*, 14, 27536130251328636.

Turavinina, D., & Amornkitvikai, Y. (2025). Internet health information-seeking behavior and the use of traditional and complementary medicine: the role of online engagement and perceived information usefulness and reliability. *BMC Complementary Medicine and Therapies*, 25(1), 431.

Villagomez, A., Dunne, R., Brooks, A. J., Chen, M. K., Ricker, M., Kang, S., & Ranjbar, N. (2024). Evaluation of Integrative Medicine in Residency-Psychiatry Curriculum. *Academic Psychiatry*, 48(6), 587-592.

Vitek, S. M., Bhagra, A., Erickson, E. E., Cutshall, S. M., Slack, S. M., Rodgers, N. J., Smidt, J. M., Jordan, M. J., Bauer, B. A., & Chon, T. Y. (2021). Optimizing delivery to meet demand for integrative medicine services in an academic hospital setting: A pilot study. *Explore (New York, N.Y.)*, 17(4), 340-343.

Zhang, C. B., & Li, E. C. (2018). Improving the Level and Quality of Ethics Review in Chinese Medicine and Integrative Medicine. *Chinese Journal of Integrative Medicine*, 24(4), 315-319.

DEĞER TEMELLİ TOPLUM SAĞLIĞI YÖNETİMİ: STRATEJİLER VE UYGULAMALAR

Doç. Dr. Erhan Kılınç[1]/ Prof., Dr. Recep Yücel[2]

[1] Selçuk Üniversitesi, Konya, Türkiye, e-mail: Erhank23@hotmail.com, ORCID: https://orcid.org/0000-0002-2065-2407

[2]Kırıkkale Üniversitesi, Kırıkkale, Türkiye, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, e-mail: akademik71@gmail.com, ORCID: https://orcid.org/0000-0002-4755-417X

Özet

Değer temelli toplum sağlığı yönetimi (VB-PHM), sağlık sistemlerinin odağını hizmet hacminden hasta çıktılarına ve verimliliğe kaydıran kapsamlı bir reform stratejisidir. Geleneksel "hizmet başı ödeme" modelinin yüksek maliyetlerine ve yetersiz sağlık çıktılarına çözüm olarak geliştirilen bu yaklaşım, "Değer = Kalite / Maliyet" formülüne dayanmaktadır. VB-PHM'nin başarılı uygulanması; veri analitiği ve risk katmanlandırma, bakım koordinasyonu, finansal teşvikler ile maliyet yönetimi olmak üzere dört temel sütun üzerine inşa edilmiştir. Araştırmalar, sağlığın sosyal belirleyicilerini entegre eden modellerin acil servis ziyaretlerini ve hastaneye yatışları anlamlı ölçüde azalttığını, katılımcı başına önemli tasarruflar sağladığını ve yüksek bir yatırım getirisi ürettiğini göstermektedir. Teknolojik entegrasyon kapsamında yapay zeka, prediktif modelleme, dijital sağlık araçları, sanal eczacılık ve coğrafi bilgi sistemleri VB-PHM'nin uygulanabilirliğini artırmaktadır. Bununla birlikte, veri entegrasyonu karmaşıklığı, finansal riskler, kültürel direnç ve siber güvenlik endişeleri gibi engeller geçiş sürecini zorlaştırmaktadır. Gelecekte, hassas tıp, yapay genel zeka ve genomik veri entegrasyonunun VB-PHM'nin hastalıkları önleme kapasitesini daha da geliştirmesi beklenmektedir. Bu makale, VB-PHM'nin kuramsal çerçevesini, stratejik bileşenlerini, teknolojik entegrasyon süreçlerini ve uygulama engellerini analiz ederek uygulayıcılar ve politika yapıcılar için kanıta dayalı bir yol haritası sunmaktadır.

Anahtar kelimeler: Değer temelli bakım, toplum sağlığı yönetimi, sağlığın sosyal belirleyicileri

VALUE-BASED COMMUNITY HEALTH MANAGEMENT: STRATEGIES AND PRACTICES

Abstract

Value-based population health management (VB-PHM) represents a comprehensive reform strategy that shifts healthcare systems' focus from service volume to patient outcomes and efficiency. Developed as a solution to the high costs and inadequate health outcomes of the traditional fee-for-service model, this approach is based on the formula "Value = Quality / Cost." The successful implementation of VB-PHM rests upon four fundamental pillars: data analytics and risk stratification, care coordination, financial incentives, and cost management. Research demonstrates that models integrating social determinants of health significantly reduce emergency department visits and hospital admissions, generate substantial savings per participant, and produce a high return on investment. Technological integration, including artificial intelligence, predictive modeling, digital health tools, virtual pharmacy services, and geographic information systems, enhances VB-PHM's feasibility. However, barriers such as data integration complexity, financial risks, cultural resistance, and cybersecurity concerns challenge the transition process. In the future, precision medicine, artificial general intelligence, and genomic data integration are expected to further enhance VB-PHM's capacity to prevent diseases. This article analyzes VB-PHM's theoretical framework, strategic components, technological integration processes, and implementation barriers, offering an evidence-based roadmap for practitioners and policymakers.

Keywords: Value-based care, population health management, social determinants of health

1. GİRİŞ

Küresel sağlık sistemleri, özellikle Amerika Birleşik Devletleri örneğinde görüldüğü üzere, yüksek harcama seviyelerine rağmen yetersiz sağlık çıktıları ve derinleşen eşitsizliklerle karakterize edilen yapısal bir krizle karşı karşıyadır. Amerika Birleşik Devletleri, yüksek gelirli ülkeler arasında sağlık hizmetlerine en fazla bütçeyi ayıran ülke olmasına rağmen sağlık çıktıları endekslerinde en alt sıralarda yer almaktadır. Bu sürdürülemez durum, sağlık hizmeti sunumunda "hizmet başı ödeme" (fee-for-service) modelinden "değer temelli bakım" (value-based care - VBC) modeline geçişi zorunlu kılmaktadır (Dako vd., 2023). Değer temelli bakım, en temel düzeyde "birim maliyet başına elde edilen kalite" (Değer = Kalite / Maliyet) olarak formüle edilmektedir. Bu yaklaşım, sağlık sistemlerinin odağını hizmet hacminden hasta çıktılarına ve verimliliğe kaydırmayı hedeflemektedir (Tummalapalli ve Mendu, 2022). Geleneksel modelde gelirler sunulan hizmetin miktarıyla artarken, değer temelli modelde sağlık hizmeti sağlayıcıları hastaların sağlık sonuçları üzerinde finansal risk üstlenmektedir (Hogle, 2019). Bu model kapsamında belirli kalite ve maliyet verimliliği standartlarını karşılayan organizasyonlar ödüllendirilirken, iyileşme gösteremeyenler finansal yaptırımlarla karşılaşmaktadır (Hogle, 2019).

Bu dönüşümün operasyonel merkezinde "Toplum Sağlığı Yönetimi" (Population Health Management - PHM) yer almaktadır. PHM, belirli bir nüfus grubundaki tüm üyelerin uygun önleyici, kronik ve geçiş dönemi bakımını almasını sağlayan sistematik bir yaklaşımdır (Carek vd., 2025). Bu yaklaşım, sağlık eşitsizliklerini ve sağlığın sosyal belirleyicilerini (Social Determinants of Health - SDOH) ele almayı amaçlamaktadır (Carek vd., 2025). PHM, yalnızca klinik müdahalelerle sınırlı kalmayıp bireyin içinde bulunduğu çevresel ve sosyal faktörlerin sağlık üzerindeki etkilerini de yönetmeyi hedefler (Sainfort vd., 2022). Literatürde "Üçlü Hedef" (Triple Aim) olarak tanımlanan vizyon; nüfus sağlığının iyileştirilmesi, bakım deneyiminin geliştirilmesi ve kişi başına düşen maliyetlerin azaltılması ilkelerine dayanmaktadır (Lyles vd., 2020). Bu hedeflere ulaşmak için VBC, yalnızca klinik müdahalelere değil aynı zamanda sağlığın sosyal belirleyicilerine ve hasta tarafından bildirilen sonuç ölçümlerine (PROMs) odaklanmaktadır (Houlihan ve Leffler, 2019; Sioni vd., 2025).

Değer temelli bakım ile toplum sağlığı yönetiminin entegrasyonu (VB-PHM), modern sağlık sistemleri için bir seçenekten ziyade ekonomik ve klinik bir zorunluluktur (Wasfy ve Ferris, 2019). Geleneksel modellerde sağlık kuruluşları hizmet verdikçe gelir elde ederken, VB-PHM modelinde finansal risk sağlayıcılara transfer edilmekte ve başarı toplumsal sağlık göstergelerindeki iyileşme ile ölçülmektedir (Wasfy ve Ferris, 2019). Bu noktada toplum sağlığı yönetimi, değer temelli bakımın operasyonel bir düzleme taşınmasını sağlayan disiplinler arası bir araç seti olarak işlev görmektedir (Sainfort vd., 2022). PHM, veriye dayalı analitik yöntemlerle belirli nüfus gruplarını risk katmanlarına ayırarak müdahalelerin en çok ihtiyaç duyan bireylere

proaktif bir şekilde ulaştırılmasını sağlamaktadır (Hogle, 2019; Carek vd., 2025). Kavramsal olarak değer temelli bakım, sağlık sistemini reaktif bir yapıdan (hastalık oluştuğunda tedavi eden) proaktif ve önleyici bir yapıya dönüştürmeyi amaçlamaktadır (Hertel ve McArdle, 2015). Bu çalışma, VB-PHM'nin kuramsal çerçevesini, stratejik bileşenlerini, teknolojik entegrasyon süreçlerini ve uygulama engellerini kaynak dökümanlardaki veriler ışığında analiz etmektedir.

2. KURAMSAL ÇERÇEVE VE STRATEJİK BİLEŞENLER

VB-PHM'nin başarılı bir şekilde uygulanabilmesi; veri analitiği, risk katmanlandırma, bakım koordinasyonu ve finansal teşviklerden oluşan dört temel sütun üzerine inşa edilmesine bağlıdır. Bu sütunlar, sağlık sisteminin reaktif bir yapıdan proaktif ve önleyici bir yapıya dönüşmesini sağlamaktadır (Hogle, 2019). Bu dönüşüm sürecinde Sorumlu Bakım Organizasyonları (ACOs) gibi yapılar aracılığıyla bakım koordinasyonu ve entegre hizmet sunumu kritik öneme sahiptir (Srinivasan ve Desai, 2017).

Veri analitiği ve risk katmanlandırma: VB-PHM'nin ilk adımı, yönetilen nüfusun tam olarak tanımlanması ve risk gruplarına ayrılmasıdır. Sorumlu Bakım Organizasyonları, büyük veri analitiği kullanarak bireyleri klinik ihtiyaçlarına ve maliyet risklerine göre kategorize etmektedir (Hogle, 2019). Bu süreçte yalnızca tanı kodları değil, sağlığın sosyal belirleyicileri de analiz edilmektedir; çünkü SDOH verilerinin entegrasyonu bakımın değerini artırmak için temel bir yetkinliktir (Houlihan ve Leffler, 2019). Yüksek ihtiyaçlı ve yüksek maliyetli (HNHC) hasta gruplarının belirlenmesi, kaynakların en çok ihtiyaç duyulan yere kanalize edilmesine olanak tanımaktadır (Sioni vd., 2025). Makine öğrenimi algoritmaları ve "İnsan Fenotip Ontolojisi" (HPO) gibi gelişmiş veri modelleri, hastalık segmentasyonunda genomik ve sosyo-çevresel faktörleri birleştirerek daha hassas risk tahminleri yapılmasına imkan vermektedir (Henry, 2025b).

Bakım koordinasyonu: Bakım koordinasyonu, hastaların sağlık sistemi içindeki geçişlerini yöneten ve multidisipliner ekiplerin uyum içinde çalışmasını sağlayan stratejik bir bileşendir (Hines ve Mercury, 2013). VB-PHM modelinde "yerleşik bakım yöneticileri" (embedded care managers), aile hekimliği ofislerine entegre edilerek yüksek riskli hastaların tedavi planlarını takip etmekte ve gereksiz hastaneye yatışları önlemektedir (Hines ve Mercury, 2013). Özellikle kronik hastalık yönetiminde (örneğin böbrek hastalıkları ve kalp yetmezliği gibi yüksek maliyetli ve karmaşık hastalıklar), hemşire liderliği ve disiplinler arası iş birliği, hasta sonuçlarını iyileştirmede ve sağlık eşitliğini sağlamada kritik rol oynamaktadır (Paulus ve Kurosaka, 2024; Tummalapalli ve Mendu, 2022; Srinivasan ve Desai, 2017). Eczacıların da bu sürece dahil edilmesi, ilaç uyumunu artırarak tıbbi harcamalarda önemli tasarruflar sağlamaktadır (Altavela vd., 2017).

Finansal teşvikler ve ödeme modelleri: VB-PHM'nin sürdürülebilirliği, klinik hedeflerle finansal teşviklerin uyumlaştırılmasına bağlıdır. Medicare ve Medicaid sistemlerinde uygulanan "Paket Ödemeler" (Bundled

Payments), "Paylaşımlı Tasarruf" (Shared Savings) ve "Kapitasyon" (Capitation) modelleri, sağlayıcıları maliyetleri düşürmeye ve kaliteyi artırmaya teşvik etmektedir (Srinivasan ve Desai, 2017). Örneğin, böbrek naklinin değer temelli bakım modellerine entegre edilmesi, hem diyaliz maliyetlerini azaltmakta hem de hastaların yaşam kalitesini artırarak sistem genelinde tasarruf sağlamaktadır (Hippen ve Maddux, 2018). Araştırmalar, bu ödeme modellerinin hastanelerin toplum sağlığı ortaklıklarına katılımını artırdığını göstermektedir (Hearld ve Karabukayeva, 2022).

Maliyet yönetimi ve hasta çıktıları üzerindeki etkiler: VB-PHM stratejilerinin somut etkileri literatürde net bir şekilde görülmektedir. SDOH odaklı entegre bir bakım modelini inceleyen bir çalışma, 60 gün içinde acil servis ziyaretlerinde 0.17 ve hastaneye yatışlarda 0.12 oranında anlamlı azalmalar saptamıştır (Sioni vd., 2025). Finansal olarak bu model, katılımcı başına 3,222 dolar net tasarruf sağlamış ve 6.9:1 oranında bir yatırım getirisi (ROI) üretmiştir (Sioni vd., 2025). Benzer şekilde, eczacılık faydalarının tıbbi paketle bütünleştirildiği (carve-in) modeller, ayrı yönetilen (carve-out) modellere kıyasla tıbbi maliyetleri %3.7 oranında düşürmekte ve hastaneye yatışları azaltmaktadır (Parekh vd., 2020).

3. UYGULAMA ALANLARI VE TEKNOLOJİK ENTEGRASYON

VB-PHM stratejileri, dijital dönüşüm ve yapay zeka araçlarının entegrasyonu ile teoriden uygulamaya geçmektedir. Bu teknolojik araçlar, bakımın kişiselleştirilmesini ve toplumsal ölçekte yönetilmesini sağlamaktadır.

Yapay zeka ve prediktif modelleme: Yapay zeka (AI), büyük ölçekli klinik verileri işleyerek bireysel ve toplumsal risk analizleri yapmak için kullanılmaktadır. Diş sağlığı alanında geliştirilen AI destekli "Oral Score Basic" (OS-B) yöntemi, radyografik bulguları ve periodontal verileri kullanarak diş hastalıklarının ciddiyetini objektif olarak puanlamaktadır. Bu sistem, değer temelli ödeme modelleri ve toplum risk analizleri için ölçeklenebilir bir veri altyapısı sunmaktadır (Yarlagadda vd., 2025). Ayrıca, tekrarlayan acil servis başvurularını öngörmek için geliştirilen "Minimum Benzerlik İlişkilendirme Kuralları" (MSAR) algoritması, düşük destekli ancak yüksek riskli komorbiditeleri tespit ederek hasta sonuçlarını iyileştirme potansiyeline sahiptir (Liu vd., 2022).

Dijital sağlık ve uzaktan izleme: Kronik hastalıkların yönetiminde dijital sağlık teknolojileri ve teletıp uygulamaları öne çıkmaktadır. İnflamatuar bağırsak hastalıkları (IBD) üzerine yapılan sistematik bir inceleme, dijital sağlık müdahalelerinin sağlık hizmeti kullanımını ve maliyetlerini düşürmede etkili olduğunu göstermiştir (Nguyen vd., 2022). "Özel Tıbbi Evler" (Specialty Medical Homes) gibi modellerde dijital araçlar, hastaların kendi durumlarını izlemelerine ve bakım ekipleriyle sürekli iletişimde kalmalarına yardımcı

olmaktadır (Click ve Regueiro, 2019). Bununla birlikte, hasta portalları üzerinden kurulan iletişimin cerrahi sonrası gereksiz acil servis ziyaretlerini azaltabileceği saptanmıştır (Chua vd., 2025).

Sanal eczacılık ve ilaç yönetimi: Teknoloji destekli "Sanal Eczacılık İnceleme" (ViPRx) programları, eczacıların elektronik sağlık kayıtları (EHR) üzerinden hastaları uzaktan izlemesine ve müdahale etmesine olanak tanımaktadır. Bir vaka çalışması, ViPRx programının diyabetik hastalarda HbA1c kontrolünde %6 iyileşme sağladığını ve gereksiz ilaçların kesilmesiyle üye başına aylık 11 dolar tasarruf yarattığını ortaya koymuştur (Muraywid vd., 2020). Bu tür teknolojik entegrasyonlar, eczacıların PHM ekosistemindeki stratejik rolünü pekiştirmektedir (Lyles vd., 2020).

Coğrafi bilgi sistemleri (GIS): Hastaneler ve sağlık ağları, milyonlarca hastadan gelen verileri analiz etmek için GIS modellemelerini kullanmaktadır. GIS analizi, organizasyonların hizmet alanı planlaması, pazar büyüme stratejileri ve demografik/sosyoekonomik trendleri anlamalarına yardımcı olarak stratejik iş kararlarının daha nesnel verilere dayanmasını sağlamaktadır (Pliskie ve Wallenfang, 2014).

4. ENGELLER VE ÇÖZÜM ÖNERİLERİ

VB-PHM'ye geçiş süreci, hem teknik hem de organizasyonel düzeyde ciddi bariyerlerle karşı karşıyadır. Bu engellerin aşılması stratejik bir değişim yönetimi gerektirmektedir.

Veri entegrasyonu ve BT karmaşıklığı: Pek çok sağlık sistemi, devasa yatırımlar yaptıkları elektronik sağlık kayıtlarının ötesine geçerek farklı kaynaklardan gelen verileri birleştirmede zorlanmaktadır. Teknolojik entegrasyonun maliyetli ve karmaşık olması, "Propel Health" gibi büyük ortaklıkların bile dağılmasına neden olabilmektedir (Halvorson vd., 2019). Ayrıca, yüzlerce PHM yazılım sağlayıcısının sunduğu örtüşen fonksiyonlar, organizasyonlar için karar verme sürecini zorlaştırmaktadır (Hunt vd., 2015). Organizasyonların, iş gereksinimlerini belirleyen net bir BT yatırım yol haritası oluşturması ve verileri eyleme dönüştürebilen "sürekli öğrenen organizasyon" yapılarını kurması önerilmektedir (Hunt vd., 2015).

Finansal risk ve teşvik çelişkileri: Hizmet başı ödeme modeline dayalı mevcut iş modelleri, Akademik Tıp Merkezleri (AMCs) ve bağımsız hekim ofisleri için riskli bir dönüşüm yaratmaktadır (Jacko vd., 2022). Özellikle bağımsız hekimler, yüksek riskli hastaları belirlemek ve bakım yönetimi personeli istihdam etmek için yeterli kaynağa sahip olmadıklarını bildirmektedir (Robertson-Cooper vd., 2017). Çok paydaşlı ödeme reformları, dış yatırımlar ve "dürüst aracılar" (honest brokers) vasıtasıyla paydaşlar arasında güvenin tesisi, finansal risklerin paylaşılmasını kolaylaştırabilmektedir (Conrad vd., 2014).

Kültürel direnç ve liderlik hizalanması: Klinik ve idari liderlik arasındaki vizyon farklılıkları, VB-PHM projelerinin başarısızlığındaki en büyük faktörlerden biridir (Halvorson vd., 2019). Hekimlerin değer temelli modellere hazır bulunuşluk düzeyleri, mülkiyet durumlarına göre farklılık göstermektedir (Robertson-Cooper

vd., 2017). PHM uzmanlık pozisyonlarının (direktörler, koordinatörler, analistler) tanımlanması ve bu alandaki yetkinliklerin geliştirilmesi için eğitim programlarının (e-öğrenme modülleri gibi) yaygınlaştırılması kritik öneme sahiptir (Meyer, 2017; Djukic vd., 2021).

Gizlilik ve siber güvenlik: Genomik verilerin ve dijital kayıtların geniş ölçekli kullanımı, vatandaş gizliliği ve ulusal siber güvenlik endişelerini beraberinde getirmektedir (Henry, 2025a). "DNA demokratizasyonu" ve güvenli veri erişim protokollerini içeren sağlam etik çerçeveler ile federal denetim mekanizmaları geliştirilmelidir (Henry, 2025a).

SONUÇ VE GELECEK PROJEKSİYONU

Değer temelli toplum sağlığı yönetimi (VB-PHM), modern sağlık sistemlerinin geleceğini temsil etmektedir. Literatürdeki bulgular, bu modelin yalnızca maliyetleri düşürmekle kalmayıp hasta memnuniyetini ve klinik sonuçları (örneğin HbA1c kontrolü, azalan yatışlar) anlamlı derecede iyileştirdiğini kanıtlamaktadır (Muraywid vd., 2020; Sioni vd., 2025). Gelecekte VB-PHM'nin evrimi, "Hassas Tıp" (Precision Medicine) ile PHM biliminin kesiştiği noktada gerçekleşecektir (Zullig vd., 2018). Yapay Genel Zeka (AGI), Kuantum Zeka ve genomik veri entegrasyonu, hastalıkları ortaya çıkmadan önce "kesme" (intercept) kapasitesini artıracaktır (Henry, 2025a). Değer temelli sağlık hizmetleri, mali sürdürülebilirliği sağlamak ve toplumsal refahı artırmak adına verinin, şeffaf kalite metriklerinin ve teşvik sistemlerinin yeniden yapılandırıldığı kapsamlı bir reform stratejisidir (Bernstein ve Crowe, 2024; Dako vd., 2023).

Uygulayıcılar ve Politika Yapıcılar İçin Öneriler:

- *Eğitim Reformu: Tıp ve işletme disiplinlerinin kesiştiği noktada PHM müfredatları oluşturulmalı ve sağlık profesyonelleri değer temelli sisteme hazır hale getirilmelidir (Sainfort vd., 2022).*
- *SDOH Entegrasyonu: Sosyal belirleyicileri klinik iş akışlarına entegre eden "Tıbbi Ev" modellerine öncelik verilmelidir (Click ve Regueiro, 2019).*
- *Şeffaflık ve Ölçüm: Fiyat şeffaflığı ve hasta odaklı kalite metrikleri, piyasa rekabetini ve değer yaratımını tetiklemek için kullanılmalıdır (Bernstein ve Crowe, 2024).*
- *Ortaklıkların Güçlendirilmesi: Akademik tıp merkezleri ve yerel topluluk ortaklıkları üzerinden kaynaklar yeniden tahsis edilerek proaktif bakım ağları kurulmalıdır (Jacko vd., 2022).*
- *Sonuç olarak, değer temelli toplum sağlığı yönetimi, hacim odaklı sistemin çıkmazından kurtulmak isteyen sağlık liderleri için kanıta dayalı ve stratejik bir yol haritası sunmaktadır.*

KAYNAKÇA

Altavela, J. L., Dorward, K. M., Sorrento, T. A., Diehl, K. M., & Wyman, C. A. (2017). Population health management: An independent physician organization approach. *American Journal of Health-System Pharmacy*, 74(18), 1477-1485.

Bernstein, D. N., & Crowe, J. R. (2024). Price Transparency in United States' Health Care: A Narrative Policy Review of the Current State and Way Forward. *Inquiry: a journal of medical care organization, provision and financing*, 61, 469580241255823.

Carek, S. M., Brown, C., Neutze, D., Emerson, J., Shaffer, M., Ewing, A., & Carek, P. J. (2025). Understanding Population Health Management Practices Among Family Medicine Residency Programs. *Family Medicine*, 57(6), 417-423.

Chua, T. L., Lucaciu, A. R., Jeffers, T. R., Fogel, H. A., Hershman, S. H., Bernstein, D. N., & Tobert, D. G. (2025). Postoperative Patient Portal Messaging Is Associated With Return to the Emergency Department After Lumbar Spine Surgery. *Spine*, 50(1), 53-59.

Click, B., & Regueiro, M. (2019). The Inflammatory Bowel Disease Medical Home: From Patients to Populations. *Inflammatory Bowel Diseases*, 25(12), 1881-1885.

Conrad, D. A., Grembowski, D., Hernandez, S. E., Lau, B., & Marcus-Smith, M. (2014). Emerging lessons from regional and state innovation in value-based payment reform: balancing collaboration and disruptive innovation. *The Milbank Quarterly*, 92(3), 568-623.

Dako, F., Cook, T., Zafar, H., & Schnall, M. (2023). Population Health Management in Radiology: Economic Considerations. *Journal of the American College of Radiology: JACR*, 20(10), 962-968.

Djukic, M., Mola, A., Keating, S., Melnyk, H., & Haber, J. (2021). E-Learning for Population Health Management: An Educational Innovation to Prepare Student and Practicing Nurses for Value-Based Care. *Nursing Education Perspectives*, 42(6), E117-E119.

Halvorson, S. A. C., Tanski, M., Milligan, L., & Yackel, T. (2019). Transitioning From Volume to Value: Lessons Learned From the Dissolution of a Population Health Partnership. *Academic Medicine*, 94(9), 1305-1309.

Hearld, L. R., & Karabukayeva, A. (2022). Participation in Value-Based Payment Programs and U.S. Acute Care Hospital Population Health Partnerships. *Journal of Healthcare Management*, 67(2), 103-119.

Henry, J. A. (2025a). Global reform population health management as stewarded by Higher Expert Medical Science Safety (HEMSS). *Frontiers in Artificial Intelligence*, 8.

Henry, J. A. (2025b). Population health management of human phenotype ontology. *Frontiers in Artificial Intelligence*, 8.

Hertel, C., & McArdle, K. (2015). Framework for effective population health management solutions. *Studies in health technology and informatics*, 208, 183-189.

Hines, P., & Mercury, M. (2013). Designing the role of the embedded care manager. *Professional Case Management*, 18(4), 182-187.

Hippen, B. E., & Maddux, F. W. (2018). Integrating kidney transplantation into value-based care for people with renal failure. *American Journal of Transplantation*, 18(1), 43-52.

Hogle, L. F. (2019). Accounting for accountable care: Value-based population health management. *Social studies of science*, 49(4), 556-582.

Houlihan, J., & Leffler, S. (2019). Assessing and Addressing Social Determinants of Health: A Key Competency for Succeeding in Value-Based Care. *Primary Care*, 46(4), 561-574.

Hunt, J. S., Gibson, R. F., Whittington, J., Powell, K., Wozney, B., & Knudson, S. (2015). Guide for developing an information technology investment road map for population health management. *Population Health Management*, 18(3), 159-171.

Jacko, J. A., Sainfort, F., Messa, C. A., Page, T. F., & Vieweg, J. (2022). Redesign of US Medical Schools: A Shift from Health Service to Population Health Management. *Population Health Management*, 25(1), 109-118.

Liu, L., Swearingen, D., Simhon, E., Kulkarni, C., Noren, D., & Mans, R. (2022). Interpretable Identification of Comorbidities Associated with Recurrent ED and Inpatient Visits. *IEEE EMBC*, 2022, 991-997.

Lyles, L. F., Hildebrandt, H., & Mair, A. (2020). Population Health Management Approach: Integration of Community-Based Pharmacists into Integrated Care Systems: Reflections from the U.S., Achievements in Scotland and Discussions in Germany. *International journal of integrated care*, 20(2), 13.

Meyer, M. (2017). Qualifications and Competencies for Population Health Management Positions: A Content Analysis of Job Postings. *Population Health Management*, 20(6), 475-485.

Muraywid, B., Butkievich, L. E., & Myers, B. (2020). Effect of a Virtual Pharmacy Review Program: A Population Health Case Study. *Journal of Managed Care & Specialty Pharmacy*, 26(1), 24-29.

Nguyen, N. H., Martinez, I., Atreja, A., Sitapati, A. M., Sandborn, W. J., Ohno-Machado, L., & Singh, S. (2022). Digital Health Technologies for Remote Monitoring and Management of Inflammatory Bowel Disease: A Systematic Review. *The American Journal of Gastroenterology*, 117(1), 78-97.

Parekh, N., Papa, S., Drnach, A., Spiegel, L., Huang, Y., Manolis, C., & Good, C. B. (2020). Effect of Carving in Pharmacy Benefits on Utilization and Costs. *Journal of Managed Care & Specialty Pharmacy*, 26(10), 1317-1324.

Paulus, A. B., & Kurosaka, A. (2024). Transforming Kidney Health: The Role of Nursing Leadership in Value-Based Care. *Nephrology Nursing Journal*, 51(2), 135-141.

Pliskie, J., & Wallenfang, L. (2014). How geographical information systems analysis influences the continuum of patient care. *The Journal of Medical Practice Management*, 29(5), 282-285.

Robertson-Cooper, H., Neaderhiser, B., Happe, L. E., & Beveridge, R. A. (2017). Family Physician Readiness for Value-Based Payments: Does Ownership Status Matter? *Population Health Management*, 20(5), 357-361.

Sainfort, F., Jacko, J. A., Cohen, K., Rosman, A., & Vieweg, J. (2022). Disciplinary Intersection of Medicine and Business: A Novel Population Health Management Premedical Pathway for Medicine and Other Health Care Professions. *Population health management*, 25(5), 616-624.

Sioni, S. R., Manson, L., & Arledge, N. (2025). Short-Term Gains, Enduring Potential: An Integrated SDOH-Focused Care Model Delivers Cost Savings and Patient-Reported Benefits. *Population health management*, 28(3), 161-172.

Srinivasan, D., & Desai, N. R. (2017). The Impact of the Transition From Volume to Value on Heart Failure Care: Implications of Novel Payment Models and Quality Improvement Initiatives. *Journal of cardiac failure*, 23(8), 615-620.

Tummalapalli, S. L., & Mendu, M. L. (2022). Value-Based Care and Kidney Disease: Emergence and Future Opportunities. *Advances in chronic kidney disease*, 29(1), 30-39.

Wasfy, J. H., & Ferris, T. G. (2019). The Business Case for Population Health Management. *Primary Care*, 46(4), 623-629.

Yarlagadda, S. K., Samavati, N., Ghorbanifarajzadeh, M., Levinta, V., Sojoudi, A., Inam, W., & Dolan, T. A. (2025). Development and validation of an AI-enabled oral score using large-scale dental data. *Scientific Reports*, 15(1), 20398.

Zullig, L. L., Blalock, D. V., Dougherty, S., Henderson, R., Ha, C. C., Oakes, M. M., & Bosworth, H. B. (2018). The new landscape of medication adherence improvement: where population health science meets precision medicine. *Patient Preference and Adherence*, 12, 1225-1230

İKLİM DİRENÇLİ KENTLEŞME VE SÜRDÜRÜLEBİLİR ALTYAPI YÖNETİMİ: TÜRKİYE'DEKİ "SÜNGER KENT" UYGULAMALARININ ÇEVRE POLİTİKASI AÇISINDAN DEĞERLENDİRİLMESİ

Prof. Dr., Kemal YAMAN [1]/ Yüksek Lisans, Ömer Furkan ŞAHAN[2] / Yüksek Lisans, Sedanur PİROĞLU[3]

[1]Karabük Üniversitesi, Kentleşme ve Çevre Sorunları, kyaman@karabuk.edu.tr, ORCID: 0000-0001-9844-4264

[1]Karabük Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Kentleşme ve Çevre Sorunları,

[2]o.f.s.han2366@gmail.com, ORCID: 0009-0002-2255-0153

[3] Karabük Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Kentleşme ve Çevre Sorunları,

pirogluseda4@gmail.com, ORCID: 0009-0003-1019-8073

Özet

Küresel iklim değişikliği, kentsel alanlarda ani yağış rejimleri ve buna bağlı sel/taşkın risklerini artırarak mevcut geleneksel altyapı sistemlerini yetersiz kılmaktadır. Geleneksel "gri altyapı" yaklaşımları, suyu kentten en hızlı şekilde tahliye etmeye odaklansa da bu durum yeraltı su kaynaklarının beslenememesine ve kentsel ısı adası etkisinin artmasına neden olmaktadır. Bu soruna modern bir çözüm olarak sunulan "Sünger Kent" modeli; yağmur suyunun yerinde tutulması, filtrelenmesi ve geri kazanılmasını hedefleyen bir sürdürülebilir altyapı yönetim stratejisidir. Bu çalışmada, Sünger Kent konseptinin temel bileşenleri olan geçirimli asfalt/beton uygulamaları, yağmur bahçeleri ve yağmur suyu hasadı sistemleri, Türkiye'deki güncel yerel yönetim uygulamaları üzerinden incelenmektedir. Araştırma kapsamında; İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin "Sünger Kent İzmir" projesi ve Kadıköy Belediyesi'nin yağmur suyu toplama yönetmeliği gibi somut vaka örnekleri, çevre yönetimi ve kamu politikaları çerçevesinde analiz edilmektedir. Metodolojik olarak doküman analizi yöntemi kullanılarak, ulusal düzeydeki 11. Kalkınma Planı ve yerel düzeydeki İklim Değişikliği Eylem Planları arasındaki uyum değerlendirilmektedir. Elde edilen bulgular, Sünger Kent uygulamalarının kentsel dirençliliği artırmanın yanı sıra, şebeke suyu üzerindeki baskıyı azalttığını ve işletme maliyetlerinde uzun vadeli tasarruf sağladığını göstermektedir. Bildiri sonucunda, Türkiye'deki diğer yerel yönetimler için geçirimli yüzeylerin imar mevzuatına entegre edilmesi ve yeşil altyapı yatırımlarının teşvik edilmesine yönelik politika önerileri sunulmaktadır. Bu çalışma, sürdürülebilir çevre yönetimi dersi kapsamında kentsel altyapı sorunlarına yenilikçi ve doğa tabanlı çözümler sunmayı amaçlamaktadır.

Anahtar kelimeler: Sünger kent, sürdürülebilir altyapı, yağmur suyu yönetimi, geçirimli yüzeyler

CLIMATE-RESILIENT URBANIZATION AND SUSTAINABLE INFRASTRUCTURE MANAGEMENT: AN EVALUATION OF "SPONGE CITY" PRACTICES IN TÜRKİYE FROM THE PERSPECTIVE OF ENVIRONMENTAL POLICY

Abstract

Global climate change is increasing the risk of sudden rainfall patterns and associated floods in urban areas, rendering existing traditional infrastructure systems inadequate. While traditional "grey infrastructure" approaches focus on draining water from the city as quickly as possible, this leads to a lack of groundwater replenishment and an increase in the urban heat island effect. The "Sponge City" model, presented as a modern solution to this problem, is a sustainable infrastructure management strategy that aims to retain, filter, and recover rainwater in situ. This study examines the fundamental components of the Sponge City concept, permeable asphalt/concrete applications, rain gardens, and rainwater harvesting systems, through current local government practices in Türkiye. The research analyzes concrete case studies, such as the Izmir Metropolitan Municipality's "Sponge City Izmir" project and the Kadıköy Municipality's rainwater harvesting regulation, within the framework of environmental management and public policies. Methodologically, document analysis is used to evaluate the alignment between the 11th National Development Plan and local Climate Change Action Plans. The findings show that Sponge City applications not only increase urban resilience but also reduce pressure on the water supply and provide long-term savings in operating costs. The paper concludes with policy recommendations for other local governments in Türkiye to integrate permeable surfaces into zoning regulations and encourage green infrastructure investments. This study aims to offer innovative and nature-based solutions to urban infrastructure problems within the scope of a sustainable environmental management course.

Keywords: Sponge city, sustainable infrastructure, rainwater management, permeable surfaces

1. GİRİŞ

Küresel iklim değişikliği, kentsel alanlarda ani yağış rejimlerini ve buna bağlı sel risklerini artırarak geleneksel "gri altyapı" sistemlerini yetersiz kılmaktadır. Kentlerdeki hızlı nüfus artışı ve düzensiz yapılaşma, geçirimsiz yüzeylerin oranını artırarak ekolojik dengeleri bozmaktadır (Avşar, 2025). Geleneksel mühendislik çözümleri suyu kentten hızla uzaklaştırmaya odaklansa da bu durum yeraltı sularının beslenmesini engellemekte ve kentsel ısı adası etkisini tetiklemektedir. Bu sorunlara karşı geliştirilen "Sünger Kent" (Sponge City) modeli, kentsel su yönetiminde doğa tabanlı çözümleri (DTÇ) merkeze alan paradigma değişikliğini temsil etmektedir (Esbah Tunçay, 2022). Küresel iklim değişikliği, Türkiye gibi Akdeniz Havzası ülkelerinde olağanüstü hava olaylarının sıklığını artırmıştır. Betonlaşmanın getirdiği geçirimsiz yüzeyler, kentsel alanlarda sel riskini büyütürken su kaynaklarının verimli kullanımını engellemektedir. İklim dirençli kentleşme yaklaşımı, kentsel alanları bu krizlere karşı daha esnek hale getirmeyi amaçlayan bütüncül bir yaklaşımdır (Bulut ve Karadağ, 2021).

2. MATERYAL VE YÖNTEM

Bu çalışma, Türkiye'de ve dünyada sünger kent uygulamalarını ve bu uygulamaların yerini ve önemini anlamaya yönelik nitel bir araştırma olarak kurgulanmıştır. Araştırmada, sayısal verilerden ya da saha çalışmalarından ziyade, konuya ilişkin mevcut akademik birikimin değerlendirilmesine odaklanılmıştır. Bu doğrultuda yöntem olarak literatür incelemesi tercih edilmiştir. Literatür incelemesi, sünger kentlerin mevcut durumunu ortaya koymak açısından gerekli bir yöntem olarak kabul edilebilir.

3.KAVRAMSAL ANALİZ

Sünger Kentler, yağmur suyunu geleneksel kanalizasyon hatlarıyla tahliye etmek yerine; yağmur bahçeleri, yeşil çatılar ve geçirgen kaldırımlar aracılığıyla suyu yerinde emen bir sistem öngörür. Bu modelde temel amaç, kentin doğal su döngüsünü koruyarak suyun yeraltına sızmasını sağlamaktır (Xia ve ark., 2017). Acar ve Sayman (2022), bu yaklaşımın sadece sel kontrolü sağlamadığını, aynı zamanda kentsel biyoçeşitliliği desteklediğini ve ısı adası etkisini azalttığını vurgulamaktadır.

Sünger kent yaklaşımı, suyun miktarını ve kalitesini aynı anda yönetmeyi hedefler. Kazancı ve Gülümser (2025), bu yaklaşımın etkinliğini Çin ve Hollanda uygulamaları açısından incelemiştir:

Çin Uygulamaları: Teknik performans ve merkezi hükümet desteğiyle (Zhongguancun Life Science Park örneğinde olduğu gibi) yüksek oranlı su tutma kapasitesi hedeflenmektedir.

Hollanda Uygulamaları: "Suyla Yaşamak" felsefesiyle, kentsel mekanların hem sosyal aktivite alanı hem de su depolama havzası olarak tasarlandığı (Benthemplein Su Meydanı gibi) görülmektedir (Kazancı & Gülümser, 2025).

4. ULUSAL POLİTİKA ÇERÇEVESİ VE 11. VE 12. KALKINMA PLANI

Türkiye'nin sürdürülebilir kentleşme hedefleri, ulusal düzeydeki stratejik belgelerle şekillenmektedir. 11. Kalkınma Planı (2019-2023), kentsel altyapı ve çevre yönetimi konusunda sünger kent uygulamaları için yasal ve stratejik bir temel oluşturmuştur. Planda, "su kaynaklarının verimli kullanılması ve su israfının önlenmesi" temel bir hedef olarak belirlenmiştir. Bu durum, sünger kentlerin "yağmur suyu hasadı" bileşeniyle doğrudan örtüşmektedir. Maddelerde yer alan "iklim değişikliğine bağlı afet risklerinin azaltılması" hedefi, kentlerin sel ve taşkınlara karşı dirençli hale getirilmesini öngörmektedir. Plan, yerel yönetimlerin iklim değişikliğine uyum kapasitelerinin artırılmasını ve altyapı yatırımlarının sürdürülebilirlik ilkeleriyle uyumlu hale getirilmesini teşvik etmektedir. Türkiye'nin uzun vadeli stratejik hedefleri doğrultusunda, tarımsal yapının modernizasyonu ve doğal kaynakların sürdürülebilir yönetimi temel önceliklerden biri olarak belirlenmiştir. On İkinci Kalkınma Planı verilerine göre, 2053 yılı itibarıyla gen kaynaklarının korunması, tarımsal verimliliğin artırılması ve gıda arz güvenliğinin tam kapasiteyle sağlanması hedeflenmektedir. Bu süreçte su kaynaklarının etkin yönetimi için yağmur suyu ve gri su gibi alternatif kaynakların kullanımı ile sulanabilir tüm arazilerin sisteme dâhil edilmesi öngörülmektedir. Ayrıca, iklim değişikliğiyle mücadele kapsamında ormanların karbon yutak kapasitelerinin artırılması ve kırsal refahın şehir standartlarına ulaştırılarak bölgeler arası ekonomik dengesizliğin giderilmesi planlanmaktadır. Bu stratejik hamlelerle Türkiye'nin, tarımsal gayrisafi yurt içi hasıla bakımından Avrupa'daki liderliğini koruyarak dünya genelinde yedinci sıraya yükselmesi beklenmektedir (T.C. Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı [SBB], 2023, s. 48).

5. TÜRKİYE'DEKİ UYGULAMALAR

Türkiye'de 19. yüzyıldan itibaren yaşanan hızlı kentleşme süreci, altyapı sorunlarını derinleştirmiştir (Avşar, 2025). Bu duruma bir yanıt olarak İzmir Büyükşehir Belediyesi tarafından hayata geçirilen "Sünger Kent İzmir" projesi, 11. Kalkınma Planı'ndaki sürdürülebilirlik hedeflerinin yerel bir uygulaması niteliğindedir. Proje kapsamında kullanılan geçirimli yüzeyler ve yağmur bahçeleri, suyun toprakla buluşmasını sağlayarak kentsel drenaj yükünü hafifletmektedir.

Türkiye'de özellikle büyükşehir ölçeğinde "Sürdürülebilir Kentsel Drenaj Sistemleri" (SuKDS) üzerine çalışmalar hız kazanmıştır. İzmir Büyükşehir Belediyesi (2023), "Sünger Kent İzmir" projesi ile Türkiye'nin ilk kapsamlı yağmur suyu hasadı ve geçirgen yüzey seferberliğini başlatmıştır. Bu proje, çevre politikalarının yerel düzeyde nasıl somutlaşabileceğinin önemli bir örneğidir.

Yasal düzeyde ise, T.C. Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı (2021) tarafından yayımlanan yönetmeliklerle, belirli büyüklükteki parsellerde yağmur suyu toplama sistemleri zorunlu hale getirilmiştir. Bu adım, Türkiye'nin iklim değişikliğine uyum stratejisinin (2024-2030) bir parçası olarak değerlendirilmektedir.

Türkiye'nin çevre politikaları incelendiğinde, Sünger Kent modelinin uygulanmasında bazı kritik noktalar öne çıkmaktadır. Mevcut yasal çerçeve Belediye Kanunu ve İmar Kanunu arasında parçalanmış durumdadır. Bu konudaki uygulamalar "Bütünleşik Kentsel Su Yönetimi" gibi tek bir yasa tarafından düzenlenmelidir. Finansman konusundaki sorun ise yerel yönetim bütçelerine bağımlılıktan kaynaklanmaktadır. Bu sorunun çözümü için yeşil tahviller ve uluslararası iklim fonları devreye alınmalıdır. Mevcut teknik kapasiteye bakıldığında geleneksel mühendislik anlayışının egemen olduğu görülür. Bunun yerine ekolojik temelli çözümler konusunda uzmanlaşma gerekmektedir.

5. SONUÇ

Sünger kent modeli, sadece teknik bir altyapı değişikliği değil, kentsel dirençliliği artıran stratejik bir çevre politikası aracıdır. Bu kapsamda şu öneriler sunulmaktadır:

Mevzuatta 11. Kalkınma Planı'ndaki hedeflerin, yerel imar yönetmeliklerine "geçirimli yüzey zorunluluğu" veya "yağmur suyu hasadı teşviki" olarak entegre edilmesi gerekmektedir. Eğitim ve farkındalık kazandırabilmek adına sünger şehir uygulamalarının başarısı için kamu algısı güçlendirilmeli ve disiplinler arası bir yönetim anlayışı benimsenmelidir (Esbah Tunçay, 2022). Mali Teşvikler ile yeşil altyapı yatırımları için yerel yönetimlere özel finansman modelleri geliştirilmelidir. Ayrıca Türkiye'nin iklim değişikliğine uyum sürecinde Sünger Kent modeli, sadece bir altyapı tercihi değil, bir zorunluluktur. Bu modelin başarıya ulaşması için şehirlerin imar planlarına "geçirgen yüzey" kotaları getirilerek "sünger kent" modeline tamamen geçişin önü açılmalıdır. Ayrıca bu konuda merkezi yönetim ile yerel yönetimler arasında veri paylaşımı ve koordinasyon artırılmalı, toplumsal farkındalık oluşturabilmek için bireysel yağmur hasadı teşvik edilmelidir: Bireysel yağmur hasadına geçişin başarılı olması için tek ya da çift katlı bahçeli evlerden oluşan yatay mimarinin desteklenmesi ve teşvik edilmesi gerekmektedir.

KAYNAKÇA

Avşar, Y. (2025). Sünger kentlere geçiş: Türkiye'de kentsel su sorununun ve yönetiminin çözümüne yönelik zorluklar ve fırsatlar. *İnsan ve Toplum Bilimleri Araştırmaları Dergisi*, 14(1), 459-480. https://doi.org/10.15869/itobiad.1616174

Bulut, Y., & Karadağ, A. (2021). Kentsel dirençlilik ve su yönetimi: Türkiye'deki büyükşehir belediyelerinin stratejik plan analizi. *Çevre ve Toplum Bilimleri Dergisi*, 4(1), 12-28.

Esbah Tunçay, H. (2022). Sünger şehirler. *Çevre, İklim ve Sürdürülebilirlik*, 23(2), 99-108.

Kazancı, G. & Gülümser, A. A. (2025). Sünger şehir yaklaşımının etkinliğinin değerlendirilmesi: Çin ve Hollanda uygulamalarının karşılaştırmalı analizi. *İdealkent*, 50, 44-67. https://doi.org/10.31198/idealkent.1633234

T.C. Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı. (2019). *On Birinci Kalkınma Planı (2019-2023)*. Ankara.

T.C. Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı. (2023). *On ikinci kalkınma planı (2024-2028)*. https://www.sbb.gov.tr/wp-content/uploads/2023/12/On-Ikinci-Kalkinma-Plani_2024-2028_11122023.pdf

Xia, J., Zhang, Y., Xiong, L., He, S., Wang, L., & Li, Z. (2017). Opportunities and challenges of the sponge city construction of China. *Science China Earth Sciences*, 60(4), 652-658. https://doi.org/10.1007/s11430-016-0158-4.

KÜRESEL İKLİM DEĞİŞİKLİĞİYLE MÜCADELEDE TÜRKİYE'NİN ROLÜ: PARİS ANLAŞMASI PERSPEKTİFİ

Prof. Dr., Kemal YAMAN [1]/ Yüksek Lisans, Sedanur PİROĞLU[2] / Yüksek Lisans, Ömer Furkan ŞAHAN[3]

[1]Karabük Üniversitesi, Kentleşme ve Çevre Sorunları, kyaman@karabuk.edu.tr, ORCID: 0000-0001-9844-4264

[2]Karabük Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Kentleşme ve Çevre Sorunları, pirogluseda4@gmail.com, ORCID: 0009-0003-1019-8073

[3] Karabük Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Kentleşme ve Çevre Sorunları, [3]o.f.s.han2366@gmail.com, ORCID: 0009-0002-2255-0153

Özet

Küresel iklim değişikliği, fosil yakıt kullanımına dayalı tüketim biçiminin artmasıyla birlikte günümüzün en önemli çevresel ve sosyo-ekonomik sorunlarından biri haline gelmiştir. Bu kapsamda, uluslararası toplumun iklim değişikliğiyle mücadeleye yönelik en önemli adımlarından biri olan Paris İklim Anlaşması, ülkeleri ortak ancak farklılaştırılmış sorumluluklar çerçevesinde bir araya getirmiştir. 196 ülke tarafından kabul edilen Paris Anlaşması, bilimsel temellere dayanan ve dinamik bir yapıya sahip olmasıyla tarihsel bir dönüm noktası niteliği taşımaktadır. Türkiye, 2021 yılında anlaşmaya taraf olarak küresel iklim politikalarına daha aktif bir şekilde dahil olmuştur. Bu çalışmanın amacı, Paris Anlaşması'nın küresel ekonomiyi düşük karbonlu ve iklim değişikliğine dirençli bir yapıya dönüştürme potansiyeline sahip olduğunu ileri sürmektedir. Türkiye'nin Paris Anlaşması sürecindeki rolünü, yükümlülüklerini ve iklim politikaları bağlamındaki dönüşümünü değerlendirmektir. Elde edilen bulgulara göre Türkiye; sera gazı emisyonlarının azaltılması, yenilenebilir enerji kaynaklarına yönelme, enerji verimliliğinin artırılması ve 2053 net sıfır emisyon hedefi doğrultusunda önemli taahhütlerde bulunmuştur. Bununla birlikte, Türkiye'de çevre politikalarının uygulanmasında yapısal sorunlar, kurumsal kapasite eksiklikleri ve toplumsal farkındalık düzeyinin yetersizliği gibi çeşitli engellerin bulunduğu görülmektedir. Ayrıca Türkiye'nin kırılgan coğrafi yapısı, iklim değişikliğinin etkilerini daha belirgin hale getirmekte ve bu durum alınacak önlemlerin biran önce uygulamaya alınmasını gerektirmektedir. Sonuç olarak, Paris İklim Anlaşması Türkiye için önemli bir dönüm noktası olup, sürdürülebilir kalkınma hedeflerine ulaşmada kritik bir araç niteliğindedir. Ancak bu hedeflerin gerçekleştirilebilmesi için etkin politika uygulamaları, güçlü kurumsal yapı, toplumsal bilinç ve uluslararası iş birliğinin artırılması gerekmektedir.

Anahtar kelimeler: Çevre politikası, iklim değişikliği, Paris Anlaşması, sera gazı emisyonları

TURKEY'S ROLE IN COMBATING GLOBAL CLIMATE CHANGE: THE PERSPECTIVE OF THE PARIS AGREEMENT

Abstract

Global climate change has become one of the most important environmental and socio-economic problems of our time, driven by the increase in anthropogenic activities based on fossil fuel use. In this context, the Paris Agreement, one of the most important steps taken by the international community to combat climate change, has brought countries together within the framework of common but differentiated responsibilities. Accepted by 196 countries, the Paris Agreement is a historical turning point due to its scientifically based and dynamic structure. Türkiye became a party to the agreement in 2021, thus becoming more actively involved in global climate policies. The aim of this study is to argue that the Paris Agreement has the potential to transform the global economy into a low-carbon and climate-resilient structure. It also aims to evaluate Türkiye's role, obligations, and transformation in the context of climate policies within the Paris Agreement process. According to the findings, Türkiye has made significant commitments in reducing greenhouse gas emissions, shifting towards renewable energy sources, increasing energy efficiency, and achieving the 2053 net-zero emission target. However, it is observed that Türkiye faces various obstacles in the implementation of environmental policies, such as structural problems, institutional capacity deficiencies, and insufficient levels of public awareness. Furthermore, Türkiye's fragile geographical structure exacerbates the effects of climate change, increasing the urgency of necessary measures. In conclusion, the Paris Climate Agreement is a significant turning point for Türkiye and a critical tool in achieving sustainable development goals. However, achieving these goals requires effective policy implementation, a strong institutional structure, increased public awareness, and enhanced international cooperation.

Keywords: Environmental policy, climate change, Paris Agreement, greenhouse gas emissions

1.GİRİŞ

Günümüzde küresel ölçekte en çok tartışılan konulardan biri iklim değişikliğidir. Bu sürecin temel nedeni, özellikle fosil yakıt kullanımıyla artan karbondioksit başta olmak üzere sera gazlarının atmosferde birikmesidir. Söz konusu gazlar, yeryüzünde ısının tutulmasına yol açarak küresel sıcaklıkların yükselmesine neden olur. Bunun sonucunda yalnızca doğal denge zarar görmekle kalmaz, aynı zamanda ekonomik, toplumsal ve siyasal alanlarda da çeşitli sorunlar ortaya çıkar (Şanlı, Bayrakdar & İncekara, 2017:202).

İnsanlık tarihi boyunca devam eden refah ve gelişim arayışı, modern üretim tekniklerinin yardımıyla yaşam standartlarını kayda değer ölçüde yükseltmiştir. Ancak bu ilerleme süreci, doğanın kendini yenileme kapasitesi ile beşerî faaliyetlerin yoğunluğu arasındaki hassas dengede bazı kırılmalara yol açmıştır (Birpınar, 2022:17).

2.BULGULAR

Fosil yakıtlara dayalı ekonomik yapı, iklim ve çevre üzerinde geri dönüşü zor etkiler yaratarak mevcut iklim dengesinin sürdürülebilirliğini giderek zayıflatmaktadır. Sanayileşmeyle artan enerji ihtiyacı, çoğunlukla yüksek kalorili fosil kaynaklardan karşılanmakta ve bu durum çevresel riskleri beraberinde getirmektedir. Bu yakıtların kullanımı sonucu ortaya çıkan gazlar, özellikle karbondioksit (CO_2), ısıyı atmosferde tutarak küresel ısınmayı hızlandırmaktadır. Atmosfer, denizler ve buzullar arasındaki hassas denge bu süreçten olumsuz etkilenirken, iklim sisteminde doğal olmayan değişimler ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle, yenilenebilir enerji kaynaklarının kullanımının artırılması ve sera gazı salınımlarının azaltılmasına yönelik adımların hızlandırılması büyük önem taşımaktadır. (Köse, 2018:56,57).

Türkiye'nin karbon salım verileri incelendiğinde, 1970–2019 yılları arasında CO_2 emisyonunun 39,28 milyon tondan 383,26 milyon tona çıkarak yaklaşık %876 oranında arttığı görülmektedir (Tablo 1). Yıllık sera gazı salınımlarının dağılımına bakıldığında ise en yüksek payın elektrik, gaz, buhar ve iklimlendirme üretimi ile dağıtımına ait olduğu; bunu imalat sanayi, tarım, ormancılık ve balıkçılık faaliyetleri ile hane halkı kaynaklı emisyonların izlediği anlaşılmaktadır (Demir, 2022:168).

Tablo 1.Sektörlere göre sera gazı emisyonları 1990-2023

Milyon Ton Co2 Eşdeğeri

	1990	1995	2000	2005	2010	2015	2020	2021	2022	2023	1990-2023 değişim(%)	1990-2023 değişim(%)
Toplam emisyon	**228,4**	**257,0**	**307,0**	**345,5**	**406,4 (e)**	**481,3 (e)**	**531,9 (e)**	**573,8 (e)**	**560,0 (e)**	**552,2 (e)**	**141,7 (e)**	**-1,4 (e)**
CO2	154,6	184,7	232,9	267,7	318,7 (e)	387,4 (e)	416,1 (e)	457,1 (e)	443,4 (e)	442,9 (e)	186,5 (e)	-0,1 (e)
CH4	51,3	50,8	51,5	53,3	60,1 (e)	60,6 (e)	73,5 (e)	73,9 (e)	71,9 (e)	64,3 (e)	25,4 (e)	-10,6 (e)
N2O	22,2	21,2	22,0	23,1	24,4 (e)	28,7 (e)	36,1 (e)	35,9 (e)	34,3 (e)	35,1 (e)	58,4 (e)	2,5 (e)
F-gazlar(1)	0,4	0,4	0,5	1,4	3,2	4,6	6,2	6,9	10,4	9,9	2.234,2	-4,7

Tablodaki veriler yuvarlamadan dolayı toplamı vermeyebilir

(1) F gazlar florlu gazlardır

(e)Hatalı veriler düzeltilmiştir

Kaynak:TUİK,2023

Türkiye'nin sera gazı salınımlarının sektörel dağılımı ve yıllar içindeki artışı dikkate alındığında, küresel iklim politikalarının önemi daha net anlaşılmaktadır. Bu bağlamda 1992'de düzenlenen Rio Konferansı, iklim değişikliğiyle mücadelede uluslararası iş birliğinin temelini atan önemli bir adım olmuştur. Konferans kapsamında kabul edilen Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi, sera gazı emisyonlarının azaltılması ve iklim sisteminin korunması için ülkelerin ortak fakat farklı sorumluluklar üstlenmesini öngörmüştür. Zirve, ekonomik büyüme ile çevresel sürdürülebilirliği birlikte ele alarak sürdürülebilir kalkınma anlayışını ön plana çıkarmıştır. Türkiye ise başlangıçta sözleşmeye taraf olmamış, ancak özel koşullarının kabul edilmesiyle 2004 yılında sürece dâhil olmuş ve bu doğrultuda ulusal önceliklerine uygun politikalar geliştirmeye yönelmiştir (Arıkan & Ağır, 2025:88-89). İklim değişikliği sonuçları itibarı ile insanların günlük yaşamlarını doğrudan etkilemekte ve bu sorunlarla mücadelede yerel yönetimlere de önemli görevler düşmektedir (Yaman & Dikilitaş, 2025:18)

Bu gelişmelerin devamında, küresel iklim sorununa karşı ilk somut adım 1992'de Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi ile atılmıştır. Çok sayıda ülkenin katılımıyla kabul edilen bu çerçeve, sera gazı salınımlarını azaltmayı hedeflemiş ancak bağlayıcı yaptırımlar içermemiştir. Bu eksiklik, 1997'de imzalanan Kyoto Protokolü ile giderilmeye çalışılmış ve özellikle gelişmiş ülkelere zorunlu azaltım yükümlülükleri getirilmiştir. Sürecin devamında ise 2016'da yürürlüğe giren Paris Anlaşması, küresel sıcaklık artışını 2°C'nin altında tutma hedefiyle daha kapsamlı ve uzun vadeli bir çerçeve sunmuştur. (Selçuk, 2023:10)

Paris Anlaşması, 2015 yılında kabul edilip 2016'da yürürlüğe giren ve küresel iklim politikalarında yeni bir dönemi başlatan bağlayıcı bir uluslararası düzenlemedir. Fransa'nın Paris kentinde gerçekleştirilen COP21

toplantısında 195 ülkenin katılımıyla kabul edilen bu anlaşma, daha önceki iklim çerçevelerini ileri taşıyarak ülkeler için hukuki sorumluluklar getirmiştir. (Durgun, 2025:208)

Uzun yıllar boyunca iklim müzakerelerinde temel hedef, küresel sıcaklık artışını 2°C ile sınırlamak olmuştur. Ancak Paris Anlaşması, bu sınırı daha da aşağı çekerek, sanayi devrimi öncesine kıyasla sıcaklık artışının 2°C'nin belirgin şekilde altında tutulmasını ve mümkünse 1,5°C ile sınırlandırılmasını amaçlamıştır. Bu yaklaşım, iklim değişikliğinin yol açabileceği olumsuz etkileri en aza indirmeye yönelik daha güçlü bir koruma hedefi ortaya koymaktadır. (Karakaya, 2016:4)

Türkiye de Paris Anlaşması'nı 7 Ekim 2021'de TBMM'de onaylayarak sürece resmen katılmıştır. Anlaşma kapsamında ülkeler, "ortak fakat farklı sorumluluklar" ilkesi doğrultusunda kendi kapasitelerine uygun hedefler belirlemektedir. Bu çerçevede her ülke, azaltım, uyum, finansman, teknoloji transferi ve kapasite geliştirme alanlarını kapsayan Ulusal Katkı Beyanlarını beş yılda bir güncelleyerek sunmaktadır. Paris Anlaşması'nın neredeyse tüm ülkeler tarafından benimsenmiş olması, önceki Kyoto Protokolü'ne kıyasla daha geniş kapsamlı ve küresel ölçekte kabul görmüş bir yapı ortaya koyduğunu göstermektedir. (Akın, 2021:48)

Türkiye, iklim değişikliğiyle mücadelede yapıcı bir yaklaşım benimsemiş olsa da gelişmekte olan ülke statüsüne rağmen uluslararası iklim finansmanından yararlanma durumu henüz kesinlik kazanmamıştır. Bunun temel nedeni, Türkiye'nin 1992'de OECD ve G20 üyeliği kapsamında BMİDÇS'de Ek I ve Ek II listelerinde yer almasıdır.

Türkiye, 7 Ekim 2021'de Paris Anlaşması'nı onaylayarak küresel sıcaklık artışını sınırlama hedefini benimsemiş ve 2050 yılına kadar karbon nötr olma doğrultusunda ilerleme taahhüdünde bulunmuştur. (Akın, 2021:49)

Türkiye, bunun yanında Paris Anlaşması çerçevesinde 2053 yılı için net sıfır emisyon hedefini benimsemiş ve bu doğrultuda düşük karbonlu kalkınma yaklaşımını temel politika yönelimlerinden biri haline getirmiştir. Anlaşma öncesinde açıklanan Ulusal Katkı Beyanı'nda (INDC) 2030 yılına kadar %21'e kadar artıştan azaltım öngörülmüş; bu hedef, COP27 kapsamında %41'e yükseltilerek yaklaşık 500 milyon ton emisyon azaltımı hedefiyle güncellenmiştir. Türkiye, bu süreçte finansman, teknoloji transferi ve kapasite geliştirme alanlarında ulusal ve uluslararası imkânları kullanmayı amaçlamakta; özellikle yenilenebilir enerji, enerji verimliliği ve sanayide karbon azaltımı gibi alanlara odaklanmaktadır. Bununla birlikte, iklim değişikliğine uyum politikaları da geliştirilmekte ve ilgili strateji ile eylem planları İklim Değişikliği Başkanlığı koordinasyonunda yürütülmektedir (Ayturan & Dinçbaş & Hasar, 2024:48-49).

3.SONUÇ

Küresel iklim değişikliği, yalnızca çevresel değil aynı zamanda ekonomik ve toplumsal sürdürülebilirliği de tehdit eden küresel bir sorun olarak ülkelerin ortak hareket etmesini zorunlu kılmaktadır. Bu doğrultuda Paris Anlaşması, iklim değişikliğiyle mücadelede uluslararası iş birliğini güçlendiren en önemli adımlardan biri olmuş; ülkelerin kendi koşullarına uygun emisyon azaltım hedefleri belirlemesini sağlamıştır. Türkiye de bu sürece dahil olarak 2053 net sıfır emisyon hedefini benimsemiş ve düşük karbonlu kalkınma anlayışını öncelikli politika alanlarından biri haline getirmiştir.

Türkiye'nin son yıllarda yenilenebilir enerji yatırımlarını artırması, enerji verimliliği çalışmalarına yönelmesi ve sera gazı azaltım hedeflerini güncellemesi önemli gelişmeler olarak değerlendirilmektedir. Ancak artan enerji ihtiyacı, sanayileşme ve fosil yakıtlara olan bağımlılık, iklim politikalarının uygulanmasında çeşitli zorlukları da beraberinde getirmektedir. Bu nedenle yalnızca ulusal politikaların değil; finansman, teknoloji transferi ve uluslararası iş birliklerinin de etkin şekilde kullanılması büyük önem taşımaktadır.

Sonuç olarak, Türkiye'nin Paris Anlaşması kapsamında belirlediği hedeflere ulaşabilmesi için çevresel sürdürülebilirliği merkeze alan uzun vadeli ve kararlı politikalar yürütmesi gerekmektedir. Yenilenebilir enerji kullanımının yaygınlaştırılması, karbon salınımlarının azaltılması, iklim değişikliğine uyum stratejilerinin geliştirilmesi ve toplumda çevre bilincinin artırılması hem ulusal kalkınma hedefleri hem de küresel iklim mücadelesi açısından kritik bir öneme sahiptir.

KAYNAKÇA

Akın, İ. (2021), *Paris Anlaşması Ve Türkiye'nin Anlaşmadaki Rolü,* 1st International Rahva Technical and Social Researches Congress proceeding book. Bitlis Eren Üniversitesi.

Arıkan, Y., & Ağır, O. (2025). Türkiye'de Küresel İklim Değişikliğinde Yaşanan Süreç: Paris Anlaşması. *Birey ve Toplum Sosyal Bilimler Dergisi,* 15(2), 84-100.

Birpınar, M. E. (2022). *İklim krizi ve Türkiye*. Yeni İnsan Yayınevi.

Demir, A. (2022). Turkey evaluation at the paris agreement and the 26th Conference of the Parties (COP 26): Obligations and responsibilities. *Biological Diversity and Conservation* 15 (2): 162-170.

Durgun, D. (2025). *Küresel İklim Değişikliği Bağlamında Uluslararası Düzenlemeler Ve İklim Değişikliği Yönetişimi.* 17th International Congresses on Social, Humanities, Administrative, and Educational Sciences in a Changing World Congress Proceedings Book.

Karakaya, E. (2016). Paris iklim anlaşması: içeriği ve Türkiye üzerine bir değerlendirme. *Adnan Menderes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 3(1), 1-12.

Köse, İ. (2018). İklim değişikliği müzakereleri: Türkiye'nin Paris Anlaşmasi'ni imza süreci. *Ege Stratejik Araştırmalar Dergisi,* 9(1), 55-81.

Selçuk, S. F. (2023). Uluslararası iklim değişikliği anlaşmaları ve Türkiye'nin tutumu. *Ulusal Çevre Bilimleri Araştırma Dergisi,* 6(1), 9-19.

Şanlı, F. B., Bayrakdar, S., & İncekara, B. (2017). Küresel iklim değişikliğinin etkileri ve bu etkileri önlemeye yönelik uluslararası girişimler. *Süleyman Demirel Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 22(1), 201-212.

Türkiye İstatistik Kurumu (TUİK), *Sera gazı emisyon istatistikleri*, 1990-2023. Haber Bülteni, Sayı: 53974. https://veriportali.tuik.gov.tr/tr/press/53974, (Erişim Tarihi: 02.05.2026).

Yaman, K. & Dikilitaş, E. (2025), *İklim Değişikliğinde Belediyelerin Rolü,* Yerel Yönetimler, Kent ve Çevre Politikaları Alanında Uluslararası Araştırmalar –I, (Ed. Doç. Dr. Duygu Yıldız Karakoç), Eğitim Yayınevi.

SAĞLIK YÖNETİMİ ALANINDA LİDERLİK KONULU TEZLERİN BİBLİYOMETRİK ANALİZİ

Öğr. Gör. Dr. Oğuzhan BOZBAYIR

Batman Üniversitesi, Kalite Koordinatörlüğü, oguzhanbozbayir@gmail.com, 0000-0002-3323-3519

Özet

Bu araştırmada sağlık yönetimi alanında liderlik konulu doktora ve yüksek lisans tezlerinin genel özelliklerinin belirlenmesi ve bibliyometrik profillerinin ortaya çıkarılması amaçlanmıştır. Bu amaçla araştırmanın evrenini Ulusal Tez Merkezinde yer alan 2021-2025 yılları arasında yayınlanmış 105 adet lisansüstü tez çalışması oluşturmaktadır. Tezlerin incelenmesinde bibliyometrik analiz yönteminden yararlanılmıştır. Bibliyometrik analiz kapsamında; tezin yazıldığı yıl, tezin türü, tez danışmanının ünvanı, tez sayfa sayısı, tezin yazıldığı enstitü, tezin yazıldığı ana bilim dalı, tezin yayın dili, örneklem sayısı, örneklem olarak kimlerle çalışıldığı, örneklem ili, veri toplama yöntemi, kullanılan analiz programı, tezlerde ulaşılan sonuçlar ele alınmıştır. Araştırma sonucunda; en fazla tezin yazıldığı yıl 35 adet ile 2025 yılı olduğu, tezlerin yüksek oranda Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Sağlık Yönetimi ana bilim dalında çalışıldığı, yazılan tezlerin büyük oranda yüksek lisans tezi olduğu, çoğunlukla Türkçe dilinin kullanıldığı, tez sayfa ortalamasının doktora tezlerinde 190 yüksek lisans tezlerinde ise 110 sayfa olduğu sonuçlarına ulaşılmıştır. Tezlerde çoğunlukla Prof. Dr. Ünvanına sahip danışman hocalar ile çalışıldığı, örneklem olarak en fazla sağlık çalışanlarının seçildiği, veri toplama yöntemi olarak anket tekniğinin ve veri analiz programı olarak da SPSS programının kullanıldığı, örneklem ortalama sayısının doktora tezi başına 390, yüksek lisans tezleri için ise tez başına 238 kişi olduğu, çalışmaların daha çok İstanbul ilinde yapıldığı belirlenmiştir. Tezlerde liderlik ile çalışılan ikincil konulara bağlı olarak en fazla işlenen konunun iş performansı olduğu ve ulaşılan ortak sonuçlarda çoğunlukla liderlik ile iş tatmini, örgütsel bağlılık, motivasyon düzeyleri, örgüt kültürü arasında anlamlı ve pozitif bir ilişkinin olduğu; örgütsel sessizlik ve tükenmişlik arasında ise anlamlı ve negatif bir ilişkinin olduğu sonuçlarına ulaşılmıştır.

Anahtar kelimeler: Liderlik, sağlık yönetimi, bibliyometrik analiz

BIBLIOMETRIC ANALYSIS OF THESES ON LEADERSHIP IN HEALTH MANAGEMENT

Abstract

This research aims to determine the general characteristics of doctoral and master's theses on leadership in the field of health management and to reveal their bibliometric profiles. For this purpose, the research population consists of 105 postgraduate theses published between 2021 and 2025 and located in the National Thesis Center. Bibliometric analysis method was used in the examination of the theses. The bibliometric analysis included: year of thesis writing, type of thesis, title of thesis advisor, number of pages, institute where the thesis was written, main department where the thesis was written, language of publication, sample size, who was included in the sample, province of the sample, data collection method, analysis program used, and the results obtained in the theses. As a result of the research; The study revealed that: 2025 was the year with the highest number of theses written, with 35; The majority of theses were written in the Health Management department of the Graduate Education Institute; The majority of theses were master's theses; The majority were written in Turkish; The average number of theses was 190 for doctoral theses and 110 for master's theses; The majority of theses were written with professors holding the title of Prof. Dr.; Healthcare professionals were the most frequently selected sample; The survey technique was used as the data collection method and the SPSS program was used as the data analysis program; The average sample size was 390 for doctoral theses, and 238 for master's theses; The majority of studies were conducted in Istanbul. The most frequently discussed topic in theses regarding leadership, depending on the secondary issues studied, is job performance. Common findings indicate a significant and positive relationship between leadership and job satisfaction, organizational commitment, motivation levels, and organizational culture; conversely, a significant and negative relationship is found between organizational silence and burnout.

Keywords: Leadership, health management, bibliometric analysis

OKUL ÖNCESİ DÖNEMDE BAĞLANMA SORUNU YAŞAYAN ÇOCUKLARA YÖNELİK ÖĞRETMEN TUTUMLARI VE MÜDAHALELERİ

Yüksek Lisans Öğrencisi, Nesrin ÇELİK[1]/ Yüksek Lisans Öğrencisi, Şule Koca DEMİR[2] / Prof. Dr., Hakan UŞAKLI[3]

[1]Sinop Üniversitesi Lisansüstü Enstitüsü, nesrincelik42@hotmail.com, ORCID: 0009-0009-5158-5540

[2]Sinop Üniversitesi Lisansüstü Enstitüsü, seymasulekoca@gmail.com, ORCID: 0009-0006-2168-6891

[3]Sinop Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, husakli@sinop.edu.tr, ORCID 0000-0003-4307-2226

Özet

Erken çocukluk dönemi, bireyin yaşam boyu sürecek davranış kalıplarının, duygu düzenleme kapasitesinin ve ilişki kurma biçimlerinin temel olarak şekillendiği kritik bir evredir. Bağlanma kuramı çerçevesinde değerlendirildiğinde, bu dönemde bakım verenlerle geliştirilen içsel çalışan modeller, ilerleyen yıllardaki sosyal yetkinlik ve ruh sağlığının en önemli yordayıcılarından birini oluşturmaktadır. Çoklu bağlanma (multiple attachments) perspektifine göre, okul öncesi eğitim kurumları çocukların aile dışındaki ilk sistemli sosyal ortamlarıdır ve bu süreçte öğretmenler "ikincil bağlanma figürleri" olarak belirleyici bir işlev üstlenmektedir. Bu derleme çalışmasının amacı, ebeveyn ihmali, travma veya tutarsız bakım gibi nedenlerle bağlanma sorunları yaşayan çocuklara yönelik okul öncesi öğretmenlerinin tutumlarını incelemek; Güvenlik Çemberi (Circle of Security) ve Zaman Biriktirme (Banking Time) gibi sınıf içi müdahale programlarını ve eş-düzenleme (co-regulation) becerilerini akademik bir çerçevede değerlendirmektir. Çalışmada ulusal ve uluslararası veri tabanlarından derlenen güncel araştırmalar, bağlanma kuramının kurucu metinleriyle sistematik biçimde sentezlenmiştir. Literatürdeki bulgular, öğretmenin sınıf içinde güvenli bir dayanak oluşturmasının ve eş-düzenleme becerisinin çocukların davranışsal sorunlarını azaltmada belirleyici bir koruyucu faktör olduğunu ortaya koymaktadır. Kültürel bağlamda değerlendirildiğinde, Türkiye gibi toplulukçu toplumlarda sağlıklı bağımlılık ile gelişimi engelleyen aşırı bağımlılık arasındaki ayrımın öğretmenler tarafından doğru kavranmasının önemi ön plana çıkmaktadır. Bununla birlikte kalabalık sınıflar, yetersiz mesleki destek ve öğretmen tükenmişliği bu pedagojik potansiyelin önündeki başlıca yapısal engellerdir. Çalışma bulgularından hareketle okul öncesi eğitim politikalarının ve öğretmenlik müfredatlarının travma bilgili pedagoji ile ilişkisel onarım süreçlerini kapsayacak biçimde yeniden yapılandırılmasına yönelik somut öneriler sunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Bağlanma kuramı, okul öncesi öğretmeni, ikincil bağlanma figürü, öğretmen tükenmişliği, travma bilgili pedagoji.

TEACHER ATTITUDES AND INTERVENTIONS FOR CHILDREN WITH ATTACHMENT PROBLEMS IN THE PRESCHOOL PERIOD

Abstract

Early childhood is a critical developmental phase in which lifelong behavioral patterns, emotion regulation capacities, and relational styles are fundamentally shaped. Within the framework of attachment theory, the internal working models formed through interactions with caregivers during this period represent one of the most significant predictors of social competence and mental health in later life. According to the multiple attachments perspective, preschool educational institutions constitute the first systematic social environments children encounter outside their families, and teachers emerge as central "secondary attachment figures" in this process. The aim of this review study is to examine the attitudes of preschool teachers towards children experiencing attachment difficulties due to parental neglect, trauma, or inconsistent caregiving, and to evaluate classroom-based intervention programs — specifically Circle of Security and Banking Time — as well as co-regulation skills within an academic framework. National and international databases were systematically searched, and recent empirical studies were synthesized alongside the foundational texts of attachment theory. Findings in the literature indicate that the teacher's capacity to establish a secure base and provide co-regulatory support constitutes a decisive protective factor in reducing children's behavioral difficulties. In cultural context, the importance of teachers correctly distinguishing between healthy interdependence and developmentally inhibiting over-dependence is underscored, particularly in collectivist societies such as Turkey. Structural barriers — including overcrowded classrooms, insufficient professional support, and teacher burnout — limit the realization of this pedagogical potential. Based on the findings, concrete recommendations are offered for restructuring preschool education policies and teacher preparation curricula to incorporate trauma-informed pedagogy and relational repair processes.

Keywords: Attachment theory, preschool teacher, secondary attachment figure, teacher burnout, trauma-informed pedagogy.

1. GİRİŞ

Erken çocukluk, insanın bilişsel, sosyal ve duygusal gelişiminin temellerinin atıldığı oldukça hassas bir dönemdir. Geçmişte erken çocukluk gelişimi daha çok anne ve çocuk arasındaki ikili (diadik) ilişkiler üzerinden açıklanmış; okul öncesi eğitim kurumları ise ağırlıklı olarak akademik ve temel özbakım becerilerinin kazandırıldığı yerler olarak görülmüştür. Ancak güncel gelişim psikolojisi araştırmaları, "çoklu bağlanma" yaklaşımıyla çocukların gelişim sürecini daha geniş bir çerçevede ele almaktadır.

Bu modern bakış açısı, okul öncesi eğitim kurumlarını çocukların aileleri dışındaki yetişkinler ve akranlarıyla ilk kez düzenli olarak etkileşime girdikleri temel mikro-sistemler olarak tanımlar. Çocuğun evdeki korunaklı ortamdan çıkıp okul öncesi kurumun karmaşık sosyal yapısına geçmesi; güven, özerklik ve aidiyet duygularının yeniden test edildiği dinamik bir adaptasyon sürecidir. Bu süreçte öğretmenin rolü, sadece bilgi aktarımı değil, çocuğun duygusal onarımını da kapsayan geniş bir perspektife oturmaktadır.

2. ARAŞTIRMANIN AMACI VE YÖNTEMİ

Bu çalışma, okul öncesi dönemde bağlanma sorunu yaşayan çocuklara yönelik öğretmen tutumlarını ve sınıf içi müdahaleleri inceleyen bir literatür derlemesidir. Çalışma kapsamında gelişim psikolojisi ve eğitim bilimleri alanındaki ulusal ve uluslararası veri tabanları taranmış; bağlanma kuramının temel metinleri ile son yirmi yıla ait güncel araştırmalar sentezlenmiştir. Çalışmanın temel odağını, öğretmenin "ikincil bağlanma figürü" olarak işlevi ve bu işlevin önündeki engeller oluşturmaktadır.

3. KAVRAMSAL ÇERÇEVE VE LİTERATÜR ÖZETİ

3.1. Bağlanma Kuramının Temelleri ve İçsel Çalışan Modeller

Bağlanma kuramı, John Bowlby'nin (1958) psikanalitik teori, evrimsel biyoloji ve bilişsel psikolojiyi sentezleyerek küçük çocukların duygusal dünyalarını anlamlandırma çabalarına dayanır. Bowlby, bağlanmayı, bireyin dünyayla başa çıkmada kendisinden daha güçlü ve yetkin algıladığı bir figürle yakınlık kurma çabası olarak tanımlamıştır. Bu tekrarlayan etkileşimler sonucunda çocuklar, "içsel çalışan modeller" (internal working models) adı verilen bilişsel ve duygusal şemalar geliştirirler.

Bakım veren duyarlı ve tutarlıysa çocuk "güvenli bağlanma" geliştirir ve bu durum, kuramın temel taşı olan "güvenli üs" (secure base) işlevini aktif hale getirir (Bowlby, 1988). Öte yandan, dağınık (disorganized) bağlanma örüntüsüne sahip çocukların kriz anlarında yoğun duygularını yönetmede (öz-düzenleme) ciddi yetersizlikler yaşadıkları görülmektedir (Juhásová & Adamičková, 2024).

Karen (1998), bağlanma psikolojisinin kurucu kavramlarını ve birincil bağlanma deneyimlerinin sonraki ilişkileri nasıl biçimlendirdiğini kapsamlı biçimde ele almaktadır. Main (1996) ise dağınık bağlanma örüntüsünün psikopatolojiyle ilişkisini inceleyen önemli bir kuramsal çerçeve ortaya koymuştur.

3.2. İkincil Bağlanma Figürü Olarak Okul Öncesi Öğretmeni

Okul öncesi eğitime geçişle birlikte bağlanma davranışları yeni bir ortama taşınır. Riley (2010), öğretmenlerin destekleyici bir sınıf ortamı sunmaları halinde çocukların zedelenmiş içsel şemalarının onarılabileceğini vurgular. Pianta (2001) tarafından geliştirilen Öğrenci-Öğretmen İlişki Ölçeği (STRS) çerçevesinde bu ilişki üç temel boyutta ele alınır:

Yakınlık (Closeness): Öğretmen ve çocuk arasındaki sıcak ve destekleyici iletişim.

Çatışma (Conflict): İlişkideki olumsuz etkileşimler ve sürtüşmeler.

Bağımlılık (Dependency): Çocuğun bağımsız keşif yerine sürekli öğretmene yapışma eğilimi.

Pianta, Nimetz ve Bennett (1997), öğretmen-çocuk ilişkisinin niteliğinin okul öncesi ve anaokulu dönemindeki gelişimsel çıktıları güçlü biçimde yordadığını ortaya koymuştur. Atış Akyol vd. (2021) ise öğretmenin iletişim becerilerinin hem aile katılımı hem de öğretmen-çocuk ilişkisinin kalitesi üzerinde belirleyici bir işlev gördüğünü saptamıştır.

3.3. Güvensiz Bağlanmanın Okula Yansımaları ve Akran İlişkileri

NICHD (2005) araştırması, erken dönemde kaygılı veya dağınık bağlanma gösteren çocukların, ilerleyen yaşlarda öğretmenleriyle daha "bağımlı" ilişkiler kurduğunu ve bu durumun anksiyete gibi içselleştirme sorunlarını tetiklediğini ortaya koymuştur. Ayrıca öğretmeniyle güvenli bağ kuramayan çocukların akran dışlanmasına daha açık oldukları, öğretmenin çocuk için bir "sosyal referans" işlevi gördüğü saptanmıştır (Prino vd., 2022; Demirtaş-Zorbaz vd., 2022). Türkiye örnekleminde yürütülen Akburak Şeflek ve Akgün (2024) çalışması da bağlanma stillerinin akran ve öğretmen etkileşimleri üzerindeki belirleyici etkisini desteklemiştir. Canpolat (2025) ise çocuğun mizacı, öğretmen-çocuk ilişkisi ve oyun davranışları arasındaki karşılıklı ilişkileri okul öncesi örnekleminde analiz etmiştir.

3.4. Kültürel Bağlamda Öğretmen-Çocuk İlişkisi

Bağlanma kuramı evrensel temellere dayansa da, dışavurum biçimleri kültürel normlardan etkilenir. Kağıtçıbaşı (2010), Türkiye gibi toplulukçu kültürlerde sağlıklı bir "karşılıklı bağımlılık" (healthy interdependence) ile gelişimi engelleyen "aşırı bağımlılık" arasındaki ayrımın öğretmenler tarafından doğru yapılması gerektiğini belirtmektedir.

4. TARTIŞMA VE MÜDAHALE STRATEJİLERİ

4.1. Bağlanma Temelli Sınıf İçi Müdahaleler

Bağlanma sorunu yaşayan çocuklar için geleneksel davranışçı yöntemler (ödül-ceza) çoğu zaman yetersizdir. Literatürde iki temel program öne çıkmaktadır:

Güvenlik Çemberi (Circle of Security): Öğretmenlere, uyumsuz davranışların altındaki gerçek ihtiyaçları (yakınlık veya keşif desteği) okuma becerisi kazandırır (Cooper vd., 2017).

Zaman Biriktirme (Banking Time): Öğretmenin çocukla "ilişkisel sermaye" biriktirmek adına, kriz dışı zamanlarda çocuğu yönlendirmeden izlediği özel oyun seanslarıdır (Hamre & Pianta, 2001).

Nielsen vd. (2021) tarafından yürütülen randomize kontrollü bir çalışmada, SECURE müdahale programının okul öncesi ortamlarında öğretmen-çocuk etkileşimlerinin niteliğini geliştirmede anlamlı düzeyde etkili olduğu gösterilmiştir.

4.2. Eş-Düzenleme (Co-Regulation) ve Fiziksel Ortam

Travma geçmişi olan çocuklar, kendi başlarına sakinleşmekte zorlanırlar. Bu noktada öğretmenin "eş-düzenleme" (co-regulation) desteği kritiktir. Sınıflarda tasarlanacak "rahatlama köşeleri" (cozy corners) ve kesintisiz görüş alanları, çocuğun kendini güvende hissetmesini sağlar (Hyson, 2004).

4.3. Öğretmen Tükenmişliği ve Yapısal Sorunlar

Öğretmenin duygusal destek sunabilmesi, kendi iyilik haliyle (well-being) sınırlıdır. Kalabalık sınıflar ve destek mekanizmalarının eksikliği öğretmenleri tükenmişliğe itmekte; bu da travmalı çocuklarla kurulan bağı zayıflatmaktadır (Sandilos vd., 2023; Ruble vd., 2024). Pyhältö vd. (2021) farklı tükenmişlik profillerine sahip öğretmenlerin çeşitli proaktif başa çıkma stratejileri geliştirdiğini göstermiş; erken dönemde sunulan kurumsal desteğin bu profilleri olumlu yönde dönüştürebildiğini ortaya koymuştur. Wehby vd. (2012) ise tükenmişlik düzeyinin, veri temelli öğretim programlarının uygulanma sadakatini doğrudan olumsuz etkilediğini saptamıştır. Türkiye bağlamında AÇEV (2023), erken çocukluk eğitiminde destekleyici sınıf ortamları ve öğretmenin ilişkisel rolü hakkında sistematik bulgular sunmaktadır.

5. SONUÇ VE ÖNERİLER

Okul öncesi öğretmeni, çocuğun dünyaya dair güven algısını onarabilecek potansiyelde bir "ikincil bağlanma figürüdür". Ancak bu potansiyelin hayata geçmesi için kurumsal destek şarttır. Bu bağlamda:

MEB ve YÖK tarafından okul öncesi öğretmenliği müfredatlarına "Travma Bilgili Pedagoji" ve "İlişkisel Onarım" dersleri eklenmelidir. Hizmet içi eğitimlerde sadece akademik gelişime değil, öğretmenin "eş-düzenleme" becerilerine odaklanılmalıdır. Öğretmen tükenmişliğini azaltmak adına yardımcı öğretmen desteği ve psikososyal destek birimleri yaygınlaştırılmalıdır.

KAYNAKÇA

Akburak Şeflek, M., & Akgün, E. (2024). Okul öncesi dönem çocuklarının akran ve öğretmen etkileşimlerinin bağlanma stilleri açısından değerlendirilmesi. *Ege Eğitim Dergisi, 19*(1), 67-82.

Anne Çocuk Eğitim Vakfı [AÇEV]. (2023). *Erken çocukluk eğitiminde öğretmenin rolü ve destekleyici sınıf ortamları*. İstanbul: AÇEV Yayınları.

Atış Akyol, N., Ata Doğan, S., & Durmuşoğlu, M. C. (2021). Okul öncesi eğitimde öğretmenin iletişim becerilerinin önemi: Aile katılımı, iş birliği ve öğretmen-çocuk ilişkisi. *Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 21*(3), 887-899.

Bowlby, J. (1958). The nature of the child's tie to his mother. *International Journal of Psycho-Analysis, 39*, 350-373.

Bowlby, J. (1988). *A secure base: Parent-child attachment and healthy human development*. Basic Books.

Canpolat, T. (2025). *Çocukların mizacı, öğretmen-çocuk ilişkisi ve oyun davranışları arasındaki ilişkinin incelenmesi*. Ordu Üniversitesi.

Cooper, G., Hoffman, K., & Powell, B. (2017). *Circle of Security in the classroom*. Circle of Security International.

Demirtaş-Zorbaz, S., Arıkan, İ., & Gül, S. (2022). Predictors of peer rejection among preschool children. *Trakya Journal of Education, 12*(1), 193-202.

Hamre, B. K., & Pianta, R. C. (2001). Early teacher-child relationships and the trajectory of children's school outcomes through eighth grade. *Child Development, 72*(2), 625-638.

Hyson, M. (2004). *The emotional development of young children: Building an emotion-centered curriculum*. Teachers College Press.

Juhásová, A., & Adamičková, S. (2024). Attachment as a predictor of interactive psychological literacy: Implications for teacher-student interaction. *Problems of Education in the 21st Century, 82*(6), 837-850. https://doi.org/10.33225/pec/24.82.837

Kağıtçıbaşı, Ç. (2010). *Benlik, aile ve insan gelişimi: Kültürel psikoloji*. Koç Üniversitesi Yayınları.

Karen, R. (1998). *Becoming attached: First relationships and how they shape our capacity to love*. Oxford University Press.

Main, M. (1996). Introduction to the special section on attachment and psychopathology: 2. Overview of the field of attachment. *Journal of Consulting and Clinical Psychology, 64*(2), 237–243.

NICHD Early Child Care Research Network. (2005). Child-teacher dependency in preschool as a mediator of early attachment to internalizing behaviors. *Child Development, 76*(6), 1223-1240.

Nielsen, J. S., et al. (2021). Promoting interactive skills in early childhood education and care: A randomized controlled trial of the SECURE intervention. *Trials, 22*(1), 1-15.

Pianta, R. C., Nimetz, S. L., & Bennett, E. (1997). Mother-child relationships, teacher-child relationships, and school outcomes in preschool and kindergarten. *Early Childhood Research Quarterly, 12*(3), 263-280.

Prino, L. E., Longobardi, C., Fabris, M. A., & Settanni, M. (2022). Attachment behaviors toward teachers and social preference in preschool children. *Early Education and Development, 34*(4), 806-822.

Pyhältö, K., Pietarinen, J., Haverinen, K., Tikkanen, L., & Soini, T. (2021). Teacher burnout profiles and proactive strategies. *European Journal of Psychology of Education, 36*(1), 219-242.

Riley, P. (2010). *Attachment theory and the teacher-student relationship: A practical guide*. Routledge.

Ruble, L., McGrew, J. H., & Wong, W. H. (2024). BREATHE-EASE goals for reducing special education teacher burnout. *Journal of Autism and Developmental Disorders, 54*(1), 112-125.

Sandilos, L., Goble, P., Ezra, P., & Kane, C. (2023). Head start classroom demands and resources: Identifying associations with teacher burnout. *School Psychology, 38*(1), 45-56.

Wehby, J. H., Maggin, P. L., Partin, T. C., & Robertson, R. (2012). The impact of working alliance, social validity, and teacher burnout on implementation fidelity to a data-based instructional program. *Journal of Special Education, 45*(4), 195-206.

OKUL ÖNCESİ DÖNEMDE BAĞLANMA ODAKLI MÜDAHALE YÖNTEMLERİ

Yüksek Lisans Öğrencisi, Şule KOCA DEMİR[1]/ Yüksek Lisans Öğrencisi, Nesrin ÇELİK[2] /

Prof. Dr., Hakan UŞAKLI[3]

[1]Sinop Üniversitesi Lisansüstü Enstitüsü, seymasulekoca@gmail.com, ORCID: 0009-0006-2168-6891

[2]Sinop Üniversitesi Lisansüstü Enstitüsü, nesrincelik42@hotmail.com, ORCID: 0009-0009-5158-5540

[3]Sinop Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, husakli@sinop.edu.tr, ORCID 0000-0003-4307-2226

Özet

Okul öncesi dönem, çocukların sosyal ve duygusal gelişimlerinin temellerinin atıldığı ve bağlanma ilişkilerinin şekillendiği kritik bir süreçtir. Bu dönemde kurulan güvenli bağlanma, çocukların duygu düzenleme, öz düzenleme ve sosyal becerilerinin gelişimini desteklerken; güvensiz bağlanma örüntüleri çeşitli uyum sorunlarıyla ilişkilendirilmektedir. Bu bağlamda hazırlanan çalışma, bağlanma kuramı temelinde geliştirilen Theraplay, Circle of Security ve Video-Feedback Intervention gibi oyun temelli müdahale yaklaşımlarının okul öncesi çocuklardaki etkilerini inceleyen betimsel bir derleme niteliğindedir. Nitel araştırma yöntemlerinden literatür taraması kullanılarak yürütülen bu araştırmada, ulusal ve uluslararası akademik veri tabanlarındaki çalışmalar; ebeveyn-çocuk etkileşimi, duygu düzenleme, sosyal gelişim ve problem davranışlar gibi temalar doğrultusunda analiz edilmiştir. Elde edilen bulgular, bağlanma odaklı müdahalelerin ebeveyn duyarlılığını artırdığını, ebeveyn-çocuk arasındaki duygusal uyumu güçlendirdiğini ve çocukların stres durumlarına daha uyumlu tepkiler vermesini sağladığını göstermektedir. Ayrıca bu yöntemlerin, çocukların dikkat ve dürtü denetimi gibi öz düzenleme becerilerine olumlu katkı sunduğu, akran ilişkilerini geliştirdiği ve özellikle risk altındaki gruplarda saldırganlık ile kaygı gibi problem davranışları azalttığı tespit edilmiştir.Buna karşın, literatürde bağlanma kalitesini doğrudan ölçen çalışmaların oldukça sınırlı olduğu ve araştırmaların çoğunun dolaylı göstergeler üzerinden değerlendirme yaptığı dikkat çekmektedir. Çalışmanın sonucunda, bağlanma temelli oyun terapilerinin okul öncesi eğitim kurumlarında yaygınlaştırılması, öğretmenlerin bu konuda bilinçlendirilmesi ve ebeveynlerin sürece aktif katılımının sağlanması önerilmektedir. Gelecekteki araştırmaların ise daha sistematik, uzunlamasına ve bağlanma kalitesini doğrudan ölçen deneysel yöntemlerle yürütülmesinin literatüre önemli katkılar sağlayacağı düşünülmektedir.

Anahtar kelimeler: Güvenli bağlanma, bağlanma odaklı müdahale yöntemleri, okul öncesi

ATTACHMENT-BASED INTERVENTİON METHODS İN EARLY CHİLDHOOD

Abstract

The preschool period is a critical developmental stage in which the foundations of children's social and emotional development are established and attachment relationships are formed. The quality of attachment between the child and the caregiver plays a decisive role in the development of a sense of security, exploration of the environment, and the establishment of healthy social relationships. While secure attachment supports the development of emotion regulation, self-regulation, and social skills, insecure attachment patterns are associated with various adjustment and behavioral problems. Therefore, supporting attachment quality in early childhood emerges as a significant necessity. This study is a descriptive review examining the effects of attachment-based, play-oriented intervention approaches—particularly Theraplay, Circle of Security, and Video-Feedback Intervention—on preschool children. Based on national and international literature, the effects of these interventions on parent-child interaction, emotion regulation, self-regulation, social skills, and problem behaviors were analyzed thematically. The findings indicate that attachment-focused play-based interventions enhance parental sensitivity, strengthen the parent-child relationship, and support children's social-emotional development in a multidimensional manner. However, it was also observed that studies directly measuring attachment quality are limited, with most research relying on indirect indicators. Accordingly, there is a need for more experimental and longitudinal studies to provide clearer evidence regarding the effectiveness of attachment-based interventions.

Keywords: Secure attachment, attachment-based intervention methods, preschool

GİRİŞ

Bağlanma, en temel tanımıyla bireyin yaşamı devam ettirmek için başka bir bireyde yakınlık arama ve bu yakınlığı sürdürme eğilimi olarak kavramsallaştırılmaktadır (Bowlby, 2020, s.37). John Bowlby'e göre bu ilişki, hayatta kalma güdüsüyle şekillenen biyolojik temelli bir süreçtir ve bebek için ilk bağlanma figürü genellikle birincil bakım verenidir (Mikulincer ve Shaver, 2007). Ruhsal, duygusal ve sosyal gelişimin en hızlı gerçekleştiği 0-6 yaş (okul öncesi) dönemi, bireyin yaşamındaki en kritik evre ve gelişimin "altın dönemi" olarak kabul edilmektedir (Özçelik, 2020; Utang vd. 2023). Bu dönemde kurulan bağın niteliği, sadece çocukluktaki iyi oluşu değil, aynı zamanda yetişkinlikteki sosyal yetkinlik, duygu düzenleme ve kişiler arası ilişki modellerini de şekillendirmektedir (Ural vd., 2015).

Erken dönemde duyarlı ve tutarlı bir bakım alamayan çocuklarda görülen güvensiz bağlanma sorunları, ilerleyen yıllarda anksiyete, saldırganlık, düşük özsaygı ve sosyal çekilme gibi psikopatolojik riskleri beraberinde getirebilmektedir (Kiremitci vd., 2025). Özellikle ihmal, istismar ve travmaya maruz kalmış çocuklar için erken müdahale hayati önem taşımaktadır (Booth ve Jernberg, 2009). Bu bağlamda, bağlanma odaklı müdahale yöntemleri, ebeveyn-çocuk etkileşimini güçlendirmeyi, güvenli bağlanmayı tesis etmeyi ve olası gelişimsel sapmaları önlemeyi amaçlayan kanıta dayalı yaklaşımlar sunmaktadır (Çoklar, 2025). Bu bildiri, okul öncesi dönemde yaygın olarak kullanılan bağlanma temelli müdahale programlarını kuramsal bir düzlemde incelemeyi hedeflemektedir.

KURAMSAL ÇERÇEVE

1. Bağlanma Kuramı ve İçsel Çalışan Modeller

Bağlanma kuramının temel varsayımı, bebeğin stres veya korku anlarında bakım verenini "güvenli bir sığınak" ve dünyayı keşfetmek için "güvenli bir üs" olarak kullanmasıdır (Bowlby, 2014b, 2020). Bu etkileşimler sonucunda çocuk, kendisine ve dünyaya dair "İçsel Çalışan Modeller" geliştirir(Bowlby, 1973). Eğer bakım veren çocuğun ihtiyaçlarına duyarlı ve ulaşılabilir ise; çocuk kendisini "sevilmeye değer", başkalarını ise "güvenilir" olarak kodlar (Özdemir, 2016). Aksine, reddedici veya tutarsız tepkiler, çocuğun dünyayı tehdit edici bir yer olarak algılamasına ve kendisini değersiz hissetmesine yol açan olumsuz modeller oluşturur (Booth ve Jernberg, 2009). Bowlby'ye (1969) göre bu modeller zamanla kalıcı hale gelerek bireyin yetişkinlikteki ilişki dinamiklerini belirler.

2. Erken Dönem Bağlanma Stilleri

Mary Ainsworth'ün "Yabancı Ortam Deneyi" ile literatüre kazandırdığı sınıflamaya göre üç temel bağlanma stili tanımlanmıştır: Güvenli, kaygılı-kararsız ve kaçınan (Ainsworth, Blehar, Waters ve Wall, 2014). Daha sonra Mary Main tarafından, özellikle korkutucu bakım veren tutumlarıyla ilişkilendirilen dezorganize (dağınık)

bağlanma stili de bu sınıflamaya eklenmiştir (Main ve Solomon, 1990). Güvenli bağlanan çocuklar ihtiyaçlarının karşılanacağına inanırken; güvensiz bağlanan çocuklar bakım verenden yardım alacağına inanmaz veya ondan kaçınır (Ainsworth vd., 1979). Okul öncesi dönemdeki müdahaleler, özellikle bu güvensiz örüntüleri onarmaya ve çocuğu güvenli bir zemine taşımaya odaklanır (Kiremitci vd., 2025).

3. Temel Bağlanma Odaklı Müdahale Yöntemleri

3.1. Theraplay 1970'lerde Ann Jernberg ve Phyliss Booth tarafından geliştirilen Theraplay, doğal ve sağlıklı ebeveyn-çocuk etkileşimini oyun yoluyla yeniden yaratmayı amaçlayan kısa süreli, yapılandırılmış bir terapi yöntemidir (Jernberg & Booth, 1999). Yapı, bağlılık, besleme ve mücadele olmak üzere dört temel boyut üzerine kuruludur (Jernberg & Booth, 1999; Munns, 2000).:

- **Yapı:** Yetişkinin sınırları net belirleyerek çocuğa güven vermesidir.
- **Bağlılık:** Bakım verenin çocuğun sinyallerine uyumlanarak kurduğu duygusal bağdır.
- **Besleme:** Çocuğun sevgiye ve bakıma layık olduğunu hissettiren şefkatli etkileşimlerdir.
- **Mücadele:** Çocuğun yetkinlik duygusunu geliştiren, gelişimine uygun riskleri içeren aktivitelerdir. Theraplay, "şimdi ve burada" deneyimine odaklanarak, sözel olmayan iletişim ve fiziksel temasla güvenli bağın onarılmasını sağlar (Jernberg & Booth, 1999; Siu, 2021).

3.2. Grup Theraplay (Gün Işığı Çemberleri) Grup Theraplay, bireysel modelin okul ve sınıf ortamlarına uyarlanmış halidir **(Booth ve Jernberg, 2009)**. Çocukların sosyal-duygusal gelişimlerini, öz düzenleme becerilerini ve akran etkileşimlerini desteklemek amacıyla grup lideri rehberliğinde uygulanır. Basit materyallerle ve yapılandırılmış kurallarla (birbirimizi incitmeyeceğiz, hep birlikte hareket edeceğiz, çok eğleneceğiz) uygulanması eğitim ortamları için büyük avantaj sağlar (Booth ve Jernberg, 2021).

3.3. Filial Terapi Ebeveynlerin, terapist rehberliğinde kendi çocuklarıyla özel oyun seansları yürütmesini temel alan bir eğitim ve terapi modelidir. Ebeveynin çocuk için "güvenli bir üs" haline gelmesini, empatik becerilerinin artmasını ve sınır koyma yetkinliği kazanmasını hedefler (VanFleet, 2013). İlişkiyi güçlendirerek ebeveynlerin kendi çocuklarının "terapisti" olmalarını sağlar (Tortamış Özkaya, 2015).

3.4. Güvenlik Çemberi (Circle of Security - COS) Ebeveynlerin çocuklarının bağlanma sinyallerini (güvenli üs ve güvenli sığınak ihtiyaçlarını) doğru okumasını ve bunlara uygun yanıtlar vermesini sağlamak üzere tasarlanmış bir ebeveyn eğitimi programıdır (Hoffman ve ark., 2006). Ebeveynlerin kendi bağlanma geçmişlerini yansıtmalarını teşvik ederek çocuklarıyla daha sağlıklı bağlar kurmalarına yardımcı olur (Powell vd., 2014).

3.5. Diyadik Gelişimsel Psikoterapi (DDP) Gelişimsel travma yaşamış çocuklar için Dan Hughes tarafından geliştirilmiştir. PACE (Oyunbazlık, Kabul, Merak, Empati) tutumuyla öznelerarası bir ilişki kurmayı amaçlar.

Terapist, ebeveyn ve çocuk arasında duyguların eş düzenlenmesine (co-regulation) rehberlik ederek çocuğun travmatik yaşantılarını bütüncül bir anlatı içinde anlamlandırmasını sağlar (Hughes, 2017).

3.6. Diğer Müdahaleler Literatürde ayrıca; travmaya odaklanan **Çocuk-Ebeveyn Psikoterapisi (CPP)**, ebeveyn duyarlılığını artırmayı hedefleyen **ABC (Attachment and Biobehavioral Catch-up)** ve video geri bildirim yöntemini kullanan **VIPP** gibi programlar da kanıta dayalı etkili yöntemler olarak yer almaktadır (Berlin, Zeanah ve Lieberman, 2016).

4. Okul Öncesi Eğitimde Erken Müdahalenin Önemi

Müdahalelerin okul öncesi yıllarda yapılması, beyin gelişiminin esnekliği sayesinde değişim potansiyelini artırmaktadır (Weir vd., 2013). Bağlanma odaklı bu programlar; çocukların sosyal performanslarını yükseltmekte, kaygı düzeylerini azaltmakta, öz düzenleme becerilerini geliştirmekte ve travmatik yaşantılar karşısında psikolojik sağlamlıklarını güçlendirmektedir (Coşkun, 2019; Sadeghy vd 2022). Ebeveynlerin ve öğretmenlerin bu süreçlere dahil edilmesi, müdahalenin etkilerini daha kalıcı ve sürdürülebilir kılmaktadır (Kiremitci vd., 2025).

Yöntem

Bu çalışma, okul öncesi dönemde bağlanma odaklı müdahale yöntemlerini incelemek amacıyla nitel araştırma desenlerinden betimsel derleme (literatür taraması) yöntemi ile yürütülmüştür. Araştırmada, Bağlanma Kuramı temelinde geliştirilen müdahale yaklaşımlarına odaklanılmıştır. Veri toplama sürecinde; ulusal ve uluslararası akademik veri tabanlarında (tezler, hakemli dergiler ve kitaplar) yer alan çalışmalar incelenmiş; özellikle Theraplay, Circle of Security ve Video-Feedback Intervention gibi bağlanma temelli müdahale programlarını ele alan araştırmalar seçilmiştir. Seçilen çalışmalar; ebeveyn-çocuk etkileşimi, duygu düzenleme, öz düzenleme, sosyal beceriler ve problem davranışlar gibi temalar doğrultusunda analiz edilmiştir. Verilerin analizinde, çalışmaların bulguları karşılaştırmalı olarak ele alınmış ve ortak sonuçlar tematik biçimde yorumlanmıştır. Araştırma kapsamında herhangi bir örneklem grubu ile doğrudan veri toplanmamış olup, çalışma tamamen ikincil veriler üzerinden yürütülmüştür. Bu yönüyle çalışma, bağlanma odaklı oyun temelli müdahalelerin etkililiğine ilişkin mevcut literatürü sistematik olmayan ancak bütüncül bir bakış açısıyla değerlendirmeyi amaçlamaktadır.

Bulgular

Bu betimsel derleme kapsamında incelenen çalışmalar, bağlanma odaklı oyun temelli müdahalelerin okul öncesi dönemde çocukların gelişimi üzerinde çok boyutlu ve anlamlı etkiler oluşturduğunu göstermektedir. Bulgular, özellikle Theraplay, Circle of Security ve Video-Feedback Intervention gibi yaklaşımların ortak etki alanlarında yoğunlaştığını ortaya koymaktadır.

İncelenen çalışmalar doğrultusunda elde edilen bulgular beş temel tema altında toplanmıştır:

1. Ebeveyn-çocuk etkileşimi:

Bağlanma temelli müdahalelerin, ebeveyn duyarlılığını artırdığı ve ebeveyn-çocuk arasındaki duygusal uyumu güçlendirdiği görülmüştür. Özellikle oyun temelli etkileşimlerin, güvenli bağlanma davranışlarını desteklediği belirlenmiştir.

2. Duygu düzenleme becerileri:

Çocukların duygularını tanıma, ifade etme ve düzenleme becerilerinde belirgin gelişmeler rapor edilmiştir. Müdahaleler sonrası çocukların stres durumlarına daha uyumlu tepkiler verdiği gözlenmiştir.

3. Öz düzenleme:

Oyun temelli bağlanma müdahalelerinin, çocukların dikkat kontrolü, dürtü denetimi ve davranış düzenleme becerilerini olumlu yönde etkilediği tespit edilmiştir.

4. Sosyal beceriler:

Akran ilişkilerinde iyileşme, iş birliği davranışlarında artış ve sosyal uyumda gelişim önemli bulgular arasında yer almaktadır.

5. Problem davranışlar:

Saldırganlık, içe kapanma ve kaygı düzeylerinde azalma olduğu; özellikle risk altındaki çocuk gruplarında müdahalenin daha belirgin etkiler gösterdiği görülmüştür.

Bununla birlikte, literatürde bağlanma kalitesini doğrudan ölçen çalışmaların sınırlı olduğu; çoğu araştırmanın dolaylı göstergeler üzerinden değerlendirme yaptığı dikkat çekmektedir.

Tablo 1. Bağlanma Odaklı Müdahalelerin Etkilerine İlişkin Tematik Bulgular

Tema	İncelenen Değişkenler	Bulgular	Etki Düzeyi
Ebeveyn-çocuk etkileşimi	Duyarlılık, etkileşim kalitesi, bağlanma davranışları	Ebeveyn duyarlılığında artış, güvenli bağlanma davranışlarında gelişme	Yüksek
Duygu düzenleme	Duyguları tanıma, ifade etme, stresle başa çıkma	Duygu farkındalığı ve düzenleme becerilerinde artış	Orta-Yüksek
Öz düzenleme	Dikkat kontrolü, dürtü kontrolü	Davranış kontrolünde iyileşme	Orta
Sosyal beceriler	Akran ilişkileri, iş birliği, sosyal uyum	Sosyal etkileşim ve uyumda artış	Orta-Yüksek
Problem davranışlar	Saldırganlık, kaygı, içe kapanma	Problem davranışlarda azalma	Orta
Bağlanma kalitesi (doğrudan)	Güvenli/güvensiz bağlanma ölçümleri	Sınırlı sayıda çalışma, bulgular yetersiz	Düşük

Tablo 1'e göre, bağlanma odaklı müdahalelerin en güçlü etkisinin ebeveyn-çocuk etkileşimi ve duygu düzenleme becerileri üzerinde olduğu; sosyal beceriler ve öz düzenleme alanlarında da orta-yüksek düzeyde

olumlu sonuçlar sağladığı görülmektedir. Buna karşın, bağlanma kalitesini doğrudan ölçen çalışmaların sınırlı olması dikkat çekmektedir.

SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu çalışma kapsamında, okul öncesi dönemde bağlanma temelli oyun terapileri arasında yer alan Theraplay ve benzeri müdahale yaklaşımlarının etkililiği literatür doğrultusunda incelenmiştir. Elde edilen bulgular, bağlanma temelli oyun müdahalelerinin çocukların sosyal-duygusal gelişimi üzerinde önemli ve çok boyutlu etkiler oluşturduğunu göstermektedir. Özellikle ebeveyn-çocuk etkileşiminin güçlenmesi, çocukların kendilerini daha güvende hissetmeleri ve duygusal yakınlık geliştirmeleri açısından bu müdahalelerin işlevsel olduğu görülmektedir. Bu durum, bağlanma kuramının temel varsayımlarını destekler niteliktedir.

Araştırma bulguları, Theraplay ve benzeri oyun temelli müdahalelerin çocukların duygu düzenleme, öz düzenleme ve sosyal becerileri üzerinde olumlu etkiler sağladığını ortaya koymaktadır. Bu müdahalelerin, çocukların duygularını tanıma, ifade etme ve düzenleme becerilerini geliştirdiği; aynı zamanda sosyal etkileşimlerde daha uyumlu davranışlar sergilemelerine katkı sunduğu anlaşılmaktadır. Bununla birlikte, problem davranışların azaltılması ve psikolojik sağlamlığın desteklenmesi gibi alanlarda da olumlu sonuçlar elde edildiği görülmektedir. Özellikle erken çocukluk döneminde bu tür kazanımların sağlanması, çocukların ilerleyen yaşam dönemlerindeki uyum süreçleri açısından önemli bir koruyucu faktör olarak değerlendirilmektedir.

Bununla birlikte literatür incelendiğinde, bağlanma kalitesini doğrudan ölçen çalışmaların sınırlı olduğu dikkat çekmektedir. Mevcut araştırmaların önemli bir kısmı, bağlanmanın dolaylı göstergeleri olarak kabul edilen sosyal beceriler, duygu düzenleme ve ebeveyn-çocuk ilişkisi gibi değişkenler üzerinden değerlendirme yapmaktadır. Bu durum, oyun temelli bağlanma müdahalelerinin bağlanma kalitesi üzerindeki etkisinin daha açık ve doğrudan ortaya konulabilmesi için yeni araştırmalara ihtiyaç olduğunu göstermektedir. Ayrıca bazı çalışmalarda müdahale etkisinin tüm alt boyutlarda anlamlı düzeyde ortaya çıkmaması, uygulama süresi, örneklem özellikleri ve kullanılan ölçme araçlarının sonuçlar üzerinde belirleyici olabileceğini düşündürmektedir.

Bağlanma temelli müdahalelerin yalnızca klinik örneklemlerle sınırlı kalmayıp, risk altındaki ya da travmatik yaşantılara sahip çocuk gruplarında da etkili olabileceği görülmektedir. Bu bağlamda, Theraplay gibi yapılandırılmış oyun temelli yaklaşımların, özellikle dezavantajlı gruplarda koruyucu ve destekleyici bir müdahale olarak kullanılabileceği söylenebilir. Ancak bu tür uygulamaların etkisinin daha iyi anlaşılabilmesi için uzun süreli ve kontrollü araştırmalara ihtiyaç duyulmaktadır.

Elde edilen bulgular doğrultusunda uygulamaya yönelik bazı öneriler geliştirilebilir. Öncelikle, okul öncesi eğitim kurumlarında bağlanma temelli oyun etkinliklerine daha fazla yer verilmesi önerilmektedir. Öğretmenlerin bu konuda bilinçlendirilmesi ve gerekli eğitimlerin sağlanması, uygulamaların etkililiğini artıracaktır. Ayrıca ebeveynlerin sürece aktif katılımının sağlanması, müdahalelerin kalıcılığını destekleyen önemli bir faktör olarak değerlendirilmektedir. Bu nedenle ebeveyn eğitim programları ile okul temelli uygulamaların bütüncül bir yaklaşımla ele alınması gerekmektedir.

Gelecek araştırmalar açısından ise, bağlanma kalitesini doğrudan ölçen ölçeklerin kullanıldığı, deneysel ve uzunlamasına çalışmaların yapılması önem taşımaktadır. Farklı sosyo-kültürel ortamlarda gerçekleştirilecek araştırmalar, elde edilen bulguların genellenebilirliğini artıracaktır. Bunun yanı sıra, okul-aile iş birliğini temel alan ve farklı müdahale programlarını karşılaştıran çalışmaların da literatüre önemli katkılar sağlayacağı düşünülmektedir.

Sonuç olarak, bağlanma temelli oyun terapileri, özellikle okul öncesi dönemde çocukların sağlıklı gelişimini destekleyen etkili müdahale yaklaşımları arasında yer almaktadır. Bu müdahalelerin sistematik biçimde uygulanması ve bilimsel çalışmalarla desteklenmesi, erken çocukluk eğitiminde daha nitelikli uygulamaların geliştirilmesine katkı sağlayacaktır.

KAYNAKÇA

Ainsworth, M. D. S., Blehar, M. C., Waters, E., & Wall, S. (1978). *Patterns of attachment: A psychological study of the strange situation*. Psychology Press.

Ainsworth, M. D. S., Blehar, M. C., Waters, E., & Wall, S. (2014). *Patterns of attachment: A psychological study of the strange situation* (1st ed.). Psychology Press.

Berlin, L. J., Zeanah, C. H., & Lieberman, A. F. (2016). Prevention and intervention programs to support early attachment security: A move to the level of community. In J. Cassidy & P. R. Shaver (Eds.), *Handbook of attachment: Theory, research, and clinical applications* (pp. 739–758). Guilford Press.

Booth, P. B., & Jernberg, A. M. (2009). *Theraplay: Helping parents and children build better relationships through attachment-based play* (2nd ed.). Jossey-Bass.

Booth, P. B., & Jernberg, A. M. (2021). *Theraplay®: Bağlanma temelli oyunlar aracılığıyla ebeveyn ve çocuklara daha iyi ilişkiler kurmalarına yardım etmek* (A. C. Kodalak et al., Eds.; Çev.). Yenikapı Yayınları. (Orijinal çalışma 2010'da yayımlandı)

Bowlby, J. (1969). *Attachment and loss: Vol. 1. Attachment*. Basic Books.

Bowlby, J. (1973). *Attachment and loss: Vol. 2. Separation: Anxiety and anger*. Basic Books.

Bowlby, J. (2014). *Sevgi bağlarının kurulması ve bozulması* (M. Kamer, Çev.). Psikoterapi Enstitüsü.

Bowlby, J. (2020). *Güvenli bir dayanak: Ebeveyn-çocuk bağlanması ve sağlıklı insan gelişimi* (S. Güneri, Çev.). Psikoterapi Enstitüsü.

Coşkun, M. K. (2019). *Okul öncesi çocuklarda öz-kontrol becerilerinin incelenmesi* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi.

Çoklar, Ö. (2025). *Grup Theraplay® uygulamalarının okul öncesi çocukların sosyal duygusal iyi oluş, psikolojik sağlamlık ve kaygı düzeyleri üzerindeki etkisi* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Işık Üniversitesi.

Hoffman, K. T., Marvin, R. S., Cooper, G., & Powell, B. (2006). Changing toddlers' and preschoolers' attachment classifications: The Circle of Security intervention. *Journal of Consulting and Clinical Psychology, 74*(6), 1017–1026.

Hughes, D. (2017). Dyadic developmental psychotherapy (DDP): An attachment-focused family treatment for developmental trauma. *Australian and New Zealand Journal of Family Therapy, 38*(4), 595–605.

Jernberg, A. M., & Booth, P. B. (1999). *Theraplay: Helping parents and children build better relationships through attachment-based play* (2nd ed.). Jossey-Bass.

Kiremitci, S., Boz, A. N., & Karakuş, Ö. (2025). Bağlanma kuramı perspektifinden çocuk refahı ve sosyal hizmet. *BANÜ Sağlık Bilimleri ve Araştırmaları Dergisi, 7*(3), 1009–1022.

Main, M., & Solomon, J. (1990). Procedures for identifying infants as disorganized/disoriented during the Ainsworth Strange Situation. In M. T. Greenberg, D. Cicchetti, & E. M. Cummings (Eds.), *Attachment in the preschool years: Theory, research, and intervention*. University of Chicago Press.

Mikulincer, M., & Shaver, P. R. (2007). *Attachment in adulthood: Structure, dynamics, and change*. Guilford Press.

Munns, E. (2000). *Theraplay: Innovations in attachment-enhancing play therapy*. Jason Aronson.

Özçelik, M. (2020). *Okul öncesi dönem çocuklarının sosyal yetkinlik ve rekabet düzeylerinin farklı erken çocukluk eğitimi programları açısından incelenmesi* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Yıldız Teknik Üniversitesi.

Özdemir, M. (2016). *Ergenlik döneminde bağlanma, özerklik ve öznel iyi oluş arasındaki ilişkilerin incelenmesi* [Yüksek lisans tezi]. Ankara Üniversitesi.

Powell, B., Cooper, G., Hoffman, K., & Marvin, R. (2014). *The Circle of Security intervention: Enhancing attachment in early parent-child relationships*. Guilford Press.

Sadeghy, M., Akbari Chermahini, S., Bahrami, A., & Seyed Mousavi, P. (2022). Effectiveness of attachment-based Theraplay on parental self-efficacy, emotion regulation, and social adjustment in children with separation anxiety: A case report. *Quarterly of Applied Psychology, 16*(2), 107–132.

Tortamış Özkaya, B. (2015). Ebeveyn-çocuk ilişkisi üzerine odaklanan bir oyun terapisi yaklaşımı: Filial terapi. *Psikiyatride Güncel Yaklaşımlar, 7*(2), 208–220.

Ural, O., Güven, G., Sezer, T., Efe Azkeskin, K., & Yılmaz, E. (2015). Okul öncesi dönemdeki çocukların bağlanma biçimleri ile sosyal yetkinlik ve duygu düzenleme becerileri arasındaki ilişkinin incelenmesi. *Uluslararası Katılımlı III. Çocuk Gelişimi ve Eğitimi Kongresi Bildirileri*.

Utang, S. H., Pramono, I. A., Khasanah, L., Awwaluddin, A., Kholis, N., Muddin, M. I., & Maulana, A. M. (2023). The gold age of childhood: Maximizing education efforts for optimal development. In *Proceedings of the International Conference on Intellectuals' Global Responsibility* (pp. 261–269).

VanFleet, R. (1994). *Filial therapy: Strengthening parent-child relationships through play*. Professional Resource Press.

Weir, K. N., Lee, S., Canosa, P., Rodrigues, N., McWilliams, M., & Parker, L. (2013). Whole family theraplay: Integrating family systems theory and theraplay to treat adoptive families. *Adoption Quarterly, 16*(3–4), 175–200.

ORTAOKUL ÖĞRENCİLERİNİN ETİK HAKKINDAKİ DÜŞÜNCELERİ

Furkan TELLİ[1]/ Prof. Dr. , Erkan EFİLTİ [2]

[1]Necmettin Erbakan Üniversitesi, Ereğli Eğitim Fakültesi, PDR Anabilim Dalı, furkantelli03@gmail.com, 0009-0001-4935-7487

[2]Necmettin Erbakan Üniversitesi, Ereğli Eğitim Fakültesi, PDR Anabilim Dalı, efilti71@gmail.com, 0000-0003-1158-5764

Özet

Bu araştırmanın amacı ortaokul öğrencilerinin etik davranışları hakkında görüşlerinin belirlenmesidir. Araştırma, nitel desende oluşturulmuştur. Araştırmada veriler görüşme yöntemlerinden yarı yapılandırılmış görüşme formu ile toplanmıştır. Formun hazırlanma sürecinde, ilgili alan yazın taranarak bir soru havuzu oluşturulmuş; bu havuzdan kapsam geçerliliğini sağlayan ve ortaokul düzeyine uygun 5 temel görüşme sorusu seçilerek nihai form oluşturulmuştur. Araştırmanın çalışma grubu 2025-2026 eğitim-öğretim yılında ortaokul düzeyinde öğrenim gören 9'u erkek 6'sı kız olmak üzere toplam 15 öğrenciden oluşmaktadır. Araştırmanın analizi yapılırken nitel araştırma yöntemlerinin analizinde kullanılan içerik analizi yönteminden yararlanılmıştır. Araştırma kapsamında elde edilen veriler analiz edildiğinde; ortaokul öğrencilerinin etik kavramını çoğunlukla toplumsal kurallara uyum ve kişisel fayda odaklı tanımladıkları görülmüştür. ortaokul düzeyindeki öğrencilerin etik davranışı büyük oranda "yardımseverlik" ve "saygı" gibi değerler üzerinden tanımladığını, ayrıca öğretmenlerden gördükleri sevgi ve nezaket temelli tutumlarından da bahsedilmektedir. Etik davranışların arttırılmasında okul içi etkinliklerin, öğretmenlerin model olma rolünün ve karşılıklı sergilenen iyi davranışların önemli rol oynadığı görülmektedir. Okul ortamında en çok karşılaşılan etik dışı davranışlar arasında; akran zorbalığının farklı türevleri (fiziksel şiddet, argo kullanımı ve dışlanma), sınıf düzenini bozma ve çevreyi kirletme gibi unsurlar ön plana çıkmaktadır. Etik dışı davranışların azaltılmasında bireysel özdenetimin (herkesin kendini düzeltmesi) birincil öneme sahip olduğunu; kurumsal düzeyde ise kuralların görünür kılınması ve etkin bir şikâyet/uyarı gerektiğini ortaya koymaktadır.

Anahtar kelimeler: Etik, saygı, kural, akran zorbalığı,

MIDDLE SCHOOL STUDENTS' VIEWS ON ETHICS

Abstract

The purpose of this study is to determine middle school students' views on ethical behavior. The study was designed as a qualitative research. Data were collected using a semi-structured interview form. During the form's preparation process, a pool of questions was created by reviewing the relevant literature; from this pool, five core interview questions that ensured content validity and were appropriate for the middle school level were selected to create the final form. The study group consists of a total of 15 students—9 boys and 6 girls—enrolled in middle school during the 2025–2026 academic year. Content analysis, a method commonly used in qualitative research, was employed for the analysis of the study. Upon analyzing the data obtained within the scope of the study, it was observed that middle school students predominantly defined the concept of ethics in terms of compliance with social norms and personal benefit. It was noted that middle school students largely defined ethical behavior through values such as "kindness" and "respect," and also mentioned the loving and courteous attitudes they observed from their teachers. It was observed that school-based activities, teachers' role as models, and mutually demonstrated good behavior play a significant role in increasing ethical behavior. Among the most common unethical behaviors encountered in the school environment, various forms of peer bullying (physical violence, use of profanity, and exclusion), disrupting classroom order, and littering stand out. It highlights that individual self-regulation (everyone correcting their own behavior) is of primary importance in reducing unethical behavior; at the institutional level, it emphasizes the need to make rules visible and establish an effective complaint/warning system.

Keywords: Ethics, respect, rules, peer bullying,

1. GİRİŞ

Etik, hayatımızın sürekli değişip geliştiği bu dünyada insanın hayatını anlamlandıran değer ve deneyimlerini ele almış bir disiplindir. Bu disiplin insanın kendi ahlaki davranışları doğrultusundan yaşadığı hayattaki mücadelesini göz önünde bulundurarak bunları ele almasının yanı sıra toplumdaki değerleri de eleştirebilir. Bu düşünme aynı zamanda ahlakın dilin bir bilim dalı gibi sistemli bir şekilde inceler (Cevizci, 2002). Felsefenin bir dalı olan etik Yunanca karakter aetusul ve gelenek anlamlarına gelen ethos sözcüğünden türemiştir. Latince de ise morality olarak karşımıza çıkan etik kelimesi Türkçe de ahlak olarak kullanılır. Aynı zamanda etik iyi ve doğruyu değil iyi ve doğruyu nasıl anlatacağımızı açıklamaya yarar. Solomon'a göre etik bireyin merkezde olduğu ve iyi insan olmasını hedefler. Cassell ve Jacobsun görüşleri araştırmacı öğretmen ve öğrenciler için önem arz etmez fakat meslek hayatında insan için büyük bir önem taşır. Bunun nedeni kişilerin üstünde olan sorumlulukları görmesi ve davranışlarını da bunlara göre ayarlamaları gerekir. Bu durumda ise etik, ahlaki kuralların dışında mesleki ilkelere odaklanmıştır.

Haas Malouf ve Mayersonun dediklerine göre zaman içerisinde bireylerin etiğe yönelik farkındalıklarının arttığını söylerler artış insanların kendi haklarını iyi bilmelerini ve savunmalarını iyiden iyiye arttırmıştır. Gelişmelerin sonunda ise etik, üniversitelerde önemli bir araştırma konusu olmuştur (Özcan ve Balyer, 2012).

Etik, insanın bu gelişmelerinin ardından sistemli bir hale gelmesiyle üzerinden durulan konulardan olmuştur. Günümüze kadar gelmiş yazılı kaynaklarda olması etiğin ne kadar eskiye dayandığınızda gösterir. Bilinçli ve amaçlı insan davranışları ile ilişkili bir düşüncedir. Ahlaki davranışları konu alıp bunlara yönelik sorgulama yapılması ve farklı bir davranışlar göstererek doğrudan bağlantılı alanlardan biridir.

İnsan kendi için düşünmeye başladığında iki yönlü bir süreç vardır. Bir taraf ahlaki deneyimlerle yaşar ikinci tarafta ise bu deneyimleri oluşturan değer ve ilkleri sorgular. Eyleme dökmeden önce kişi değerleri en iyi değer nasıl olacak bunu düşünerek ne yapmalıyım ve nasıl davranmalıyım gibi sorulara çözüm arar. Ve kişinin yaşamını bir yere dayandırma çabasını yansıtır. Eylem sürecinde özgürlük ve davranış biçimlerini değerlendirecektedir aynı zamanda kişinin toplumun kalıplarıyla aynı şekilde davranmak ve kendi yolunu izlemek arasında bir seçim yapar ve kendi yaptıkları davranışlarının başkalarını etkileyebileceğini düşünerek hareket eder. Eylem gerçekleştirdikten sonra da artık sorumluluğu kendi üstüne almaktadır. Bu bakış açıları ile bakıldığında günlük yaşamında karşılattığı etik değerler bireyi ahlak filozofu yapabilir. Ancak her bireye etiğe bir katkı sunacak değil tüm alanlarıyla inceleyen düşünürler katkı sunar. Çünkü sıradan kişiler sistematik bir şekilde yapamazlar düşünürler ise analiz yapar tanımlama yapar ve temellendirmeye çalışır.

Sonuç olarak etik neyin doğru neyin yanlış olduğunu bulmamıza yarayan insanın yaşama amacını sorgulayan ve ahlaki yaşamı bulmaya çalışan unsurları inceleyen bir felsefe alanıdır. Ahlak günlük yaşamdaki davranışlar denilebilecekken etik yapılan bu davranışları arkasında neler olduğunu incelemektir (Cevizci, 2002).

Kohlberg'in Ahlaki Gelişim Düzeyleri Gelenek Öncesi Düzey bu düzey iki aşamadan oluşur. Kişi burada kuralların dışarıdan büyük bir otoritenin bulduğunu düşünür ve davranışlarını toplumun koyduğu ödül ceza sistemiyle şekillendirir. İtaat ve Ceza Eğilimi aşaması Çocuklar davranışları değerlendirirken niyetten çok sonuca odaklanır. Yanlış davranış, cezaya yol açtığı için kaçınılması gereken bir durum olarak görülür. Otoriteye uyumun temel nedeni cezadan kaçınmaktır**.** Araçsal ilişkiler eğilimi bu aşamada birey, kendi çıkarlarını ön planda tutar ancak başkalarının ihtiyaçlarını da fark etmeye başlar. Davranışlar çoğunlukla karşılıklılık ilkesine dayanır; yani "sen bana, ben sana" anlayışı hakimdir. Geleneksel düzeyde birey, içinde bulunduğu toplumun değerlerine ve beklentilerine uyum sağlamaya önem verir. Sosyal düzenin korunması ve başkaları tarafından kabul görmek ön plandadır. Bireysel ihtiyaçlar çoğu zaman geri planda kalır. Bu düzey de iki aşamadan oluşur. Kişiler arası uyum eğilimi aşaması Birey artık olaylara başkalarının bakış açısından da yaklaşabilir. "İyi insan" olma ve çevresi tarafından onaylanma isteği belirgindir. Yardımseverlik ve başkalarını mutlu etmek olumlu davranışlar olarak değerlendirilir. Kanun ve Düzen Eğilimi aşamasında toplumsal kurallar ve yasalar ön plandadır. Birey, görevlerini yerine getirmeyi ve kurallara uymayı doğru davranış olarak görür. Toplumsal düzenin sürdürülmesi temel amaçtır; kurallara uyanlar kabul edilirken uymayanlar olumsuz değerlendirilir. Gelenek sonrası düzeyde birey, ahlaki ilkelerini dış otoritelere bağlı kalmadan kendi düşünceleri doğrultusunda belirler. Kendi değer sistemini oluşturur ve buna göre hareket eder. Bu düzey iki aşamadan oluşur: sosyal sözleşme eğilimi aşamasında birey, yasaların toplumsal düzeni sağlamak ve birey haklarını korumak için gerekli olduğunu kabul eder. Ancak bu kuralların değiştirilebilir olduğunu ve toplum yararına göre yeniden düzenlenebileceğini savunur. Değerlerin göreceli olabileceği düşüncesi bu aşamada öne çıkar. Evrensel ahlak ilkeleri eğilim olan son aşamada birey, kendi oluşturduğu evrensel ilkelere göre hareket eder. Adalet, eşitlik ve insan hakları gibi temel değerler davranışlara yön verir. Yasalar ancak bu evrensel ilkelerle uyumlu olduğu sürece kabul edilir; aksi durumda birey kendi etik ilkelerine bağlı kalmayı tercih eder (Şimşek, 2021).

Öğrenciyi merkez alan eğitimin yaygınlaşması öğretmenlerin rolünü de etikteki bilgiyi verici kişiden bu öğrenme sürecini yöneten kişi konumu geldiler. Bu değişim sınıf yönetiminin önemini fazlasıyla arttırmıştır. Bunla sınıfta oluşan olumsuz öğrenci davranışları sınıfta ders işlenmesini hedeflere ulaşılmasını engelliyor, aynı zamanda da sınıfın düzenininim bozmaktadır. Bu tür davranışların olması süreci verimsiz bir hale getirerek öğrenmenin sağlıklı olmasını engelliyor (İnci ve Çubukçu, 2020).

Eğitim genel olarak biyelerde gözlemlenen davranışlarda değişim gözükmesi sürecidir. Bu davranış şekillenmeye başladığı ortam planlı düzenli bir öğrenme alanı olan sınıflardır. Öğretim ve öğrenme sınıftaki etkili sınıf yönetimiyle hedeflerine uygun bir şekilde yapılır.

Öğretmen sınıfı düzene sokarken sadece fiziki olarak değil aynı zamanda rolleri de belirlemektedir. Sınıfı organize etmek öğrenme sürecinin işleyişi ve sınıfta neler olup bitmeli bunu ortaya çıkarır. Eğitimdeki temel hedef davranışlardaki değişiklik olduğundan dolayı değişim en çok sınıfta olur.

Sınıfta bireylerin davranışları sürekli olarak gözlem halindedir ve yönlendirilir ihtiyaçlar insanın temelini oluşturmaktadır. Bu ihtiyaçlar bireyde dürtüleri ortaya çıkarır dürtüler ise güdüleri ve güdüleri doğrultusunda insan davranışları sergiler (Çoban, 2011).

Sosyal bilgiler öğretim programında, öğrencilere etikle ilgili çeşitli amaç, beceri ve değerlerin kazandırılması hedeflenmektedir. Program incelendiğinde, 1739 sayılı Millî Eğitim Temel Kanunu'nda belirtilen genel amaç ve ilkeler doğrultusunda, özellikle bilimsel etikle bağlantılı hedeflerin belirli maddelerde (7, 9, 12 ve 16) vurgulandığı görülmektedir.

Bu program bağlamında; araştırma yapma, kanıt kullanma, medya okuryazarlığı, empati kurma, öz denetim sağlama ve iş birliği yapma gibi beceriler öğrencilere kazandırılmaya çalışılmaktadır.

Etikle ilgili kazanımlar bulunurken sınıf düzeylerine göre farklılıklar gözlemlenmiştir. 5.sınıfta üç, 6. sınıfta iki kazanım bulunurken; 7. sınıfta özellikle "Bilim, Teknoloji ve Toplum" öğrenme alanında bilimsellik ve özgürlük gibi değerlerin yanı sıra zaman ve kronolojiyi algılama becerisinin öğrencide olması beklenmektedir.

Öğrencilerin çok yönlü olabilmesini sağlayan bu beceri ve değerler ilerideki hayatlarında bu bilgileri kullanmalarını sağlamayı ve daha bilgili bireyler olmalarına katkı sağlamayı amaçlamaktadır (Demirtaş ve Doğan, 2019).

İstenmeyen öğrenci davranışları araştırmalar sonucu farklı farklı tanımlamalarla gözükmektedir. Genel olarak okulda ve sınıftaki eğitim-öğretimi bozan, aksatan ve sınıftaki düzeni bozan davarmışlar olarak açıklanabilir. Bazı tanımlarda kurallara aykırı olmak varken bazı kaynaklarda ise kendilerinin öğrenmesini engellemenin yanı sıra sınıftaki arkadaşlarını da etkilemek olarak açıklamaktadır. Bu davranışlar bilinçli ya da bilinçsiz olarak yaptıkları fark etmeksizin istenemeyen davranış olarak ele alınır.

Bu davranışların türü yaş, cinsiyet ve psikolojik özelliklere göre değişebilmektedir. Bu davranışları bulmada bazı ölçütler kullanılır. Örneğin, bir davranışın öğrencinin kendisinin ya da arkadaşlarının öğrenmesini engellemesi, güvenliği tehdit etmesi, okul eşyalarına zarar vermesi veya sosyal ilişkileri olumsuz etkilemesi o davranışın istenmeyen olarak değerlendirilmesine neden olur.

Bir davranışa doğru deyip dememek ise o ortamdaki kurallar ve toplumda bulunan kurallar ve değerlereler ilişkilidir. İstenmeyen davranışlar kademli olarak artabilir hafif düzeyde rahatsız edici olandan, ciddi ve yıkıcı sonuçlar doğuran davranışlara kadar birçok türde ortaya çıkarmaktadır. Başka bir sınıflandırmada ise bireysel davranışlar, arkadaş ilişkileriyle ilgili davranışlar ve öğretmenle ilişkilerle ilgili davranışlar şeklinde ele alınır. Bireysel düzeydeki istenmeyen davranış olarak derse hazırlıksız gelmek, ilgisiz davranmak olurken arkadaş ilişkileriyle ilgili olanlara kıskanma şikâyet gibi örnekler verilebilir. öğretmenle ilişkilerle ilgili olanlara ise ödev yapmama ya da öğretmene karşı gelme gibi durumlar örnek teşkil eder (İnci ve Çubukçu, 2020).

Araştırmanın Amacı

Bu araştırmanın temel amacı, ortaokul öğrencilerinin etik davranışlara ilişkin görüşlerini, deneyimlerini ve bu davranışların geliştirilmesine yönelik önerilerini nitel bir yaklaşımla derinlemesine incelemektir.

2. YÖNTEM

2.1. Araştırma Modeli

Bu araştırmada, ortaokul öğrencilerinin etik düşüncelerini derinlemesine incelemek amacıyla nitel araştırma yöntemlerinden olgubilim deseni kullanılmıştır. Olgubilim bireylerin belirli bir olguya yönelik algılarını, duygularını ve deneyimlerini somutlaştırmaya yarayan bir desendir (Özdemir ve Tuti, 2023).

2.2 Çalışma Grubu

Araştırmanın çalışma grubu 2025-2026 eğitim-öğretim yılında ortaokul düzeyinde öğrenim gören 9'u erkek 6'sı kız olmak üzere toplam 15 öğrenciden oluşmaktadır.

2.3. Veri Toplama Araçları

Araştırmada veriler görüşme yöntemlerinden yarı yapılandırılmış görüşme formu ile toplanmıştır. Yarı yapılandırılmış görüşme formu katılımcıların kendi deneyim ve düşüncelerini daha serbest bir şekilde ifade etmesine, farklı deneyimleri ve düşünceleri içermesine olanak tanır (Özdemir ve Tuti, 2023). Formun hazırlanma sürecinde, ilgili alan yazın taranarak bir soru havuzu oluşturulmuş; bu havuzdan kapsam geçerliliğini sağlayan ve ortaokul düzeyine uygun 5 temel görüşme sorusu seçilerek nihai form oluşturulmuştur.

2.4. Verilerin Analizi

Araştırmanın analizi yapılırken nitel araştırma yöntemlerinin analizinde kullanılan içerik analizi yönteminden yararlanılmıştır. İçerik analizi, toplanan verilerin daha ayrıntılı bir şekilde incelenip açıklanması için bu verilere ulaşılmasıdır (Baltacı, 2019).

3. BULGULAR

Araştırma kapsamında yapılan yarı yapılandırılmış görüşmeler sonucunda elde edilen bulgular aşağıda verilmiştir.

Katılımcıların "Etik nedir?" sorusuna verilen cevapların bulguları Tablo 1. de yer almaktadır.

Tablo 1. Etik

Katılımcılar	Cevaplar
Ö3,Ö11,Ö14	Toplumsal Kurallara Uygun Davranmak
Ö7,Ö10,Ö13	Bize Karşı İyi Davranılması
Ö5,Ö8,Ö15	Bizim İçin Doğru Olan Şeyler
Ö12,Ö14	Yardım Edici Davranışlar
Ö2,Ö9	Saygılı Olmak
Ö2,Ö4	Yalan Söylememek
Ö1	İzin Alınıp Yapılan Davranışlar
Ö6	Sonucunda İyi Hissettiren Davranışlar

Tablo 1 incelendiği zaman "Etik nedir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların büyük çoğunluğu (3) Toplumsal Kurallara Uygun Davranmak, (3) Bize Karşı İyi Davranılması ve (3) Bizim İçin Doğru Olan Şeyler cevapları oluşturmaktadır. *Ö3"Bence herkesin etrafındaki kurallara uymasıdır.", Ö5"Bizim için doğru gelen her* şeye etik denir.'',Ö13''Bir kişi bize iyi davranıyorsa bu etik olur.''

Tablo 1 incelendiği zaman "Etik nedir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların önemli bir kısmı (2) Yardım Edici Davranışlar, (2) Saygılı Olmak ve (2) Yalan Söylememek cevaplarını vermiştir. *Ö12"Etrafımızdaki insanlara yardım etmeliyiz.", Ö2"Saygılı davranmak ve sözünün eri olup yalan söylememek olabilir."*

Tablo 1 incelendiği zaman "Etik nedir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların bazıları ise (1) İzin Alınıp Yapılan Davranışlar ve (1) Sonucunda İyi Hissettiren Davranışlar cevaplarını paylaşmışlardır. *Ö6"Beni iyi hissettiriyorsa o etiktir."*

Katılımcıların "Okulda görülen etik davranışlar nelerdir?" sorusuna verilen cevapların bulguları Tablo 2. de yer almaktadır.

Tablo 2. Okuldaki etik davranışlar

Katılımcılar	Cevaplar
Ö3,Ö6,Ö7,Ö8,Ö9,Ö11,Ö13,Ö14	Yardımsever Olmak
Ö1,Ö4,Ö6,Ö8,Ö12,	Saygı
Ö2,Ö10,Ö15	Öğretmenlerin İyi Davranması
Ö1,Ö3,Ö4	İzin Alarak Konuşmak
Ö5,Ö6	Öğretmenlerin Sevgisi
Ö1	Özür Dileme
Ö2	Vakit Geçirmek

Tablo 2 incelendiği zaman "Okulda görülen etik davranışlar nelerdir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların büyük çoğunluğu (8) Yardımsever olmak cevaplarını vermiştir. *Ö7''Öğretmenlerim ve arkadaşlarım çok yardım eder.'',Ö11''Herkesin birbirinin işine koşması.''*

Tablo 2 incelendiği zaman "Okulda görülen etik davranışlar nelerdir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların çoğu (5) Saygı cevaplarını vermiştir. *Ö1''Öğretmenelrimize ve birbirimize saygılı oluruz.''*

Tablo 2 incelendiği zaman "Okulda görülen etik davranışlar nelerdir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların önemli bir kısmı (3) Öğretmenlerin İyi Davranması ve (3) İzin Alarak Konuşmak cevaplarını vermiştir. *Ö10''Öğretmenimizin bize çikolata vermesi.'', Ö4''Bir şeyler söylerken parmak kaldırırız.''*

Tablo 2 incelendiği zaman "Okulda görülen etik davranışlar nelerdir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların bazıları ise (2) Öğretmenlerin Sevgisi, cevaplarını vermiştir. *Ö5''Öğretmenelerimiz bizi sevip sarılıyor.''*

Tablo 2 incelendiği zaman "Okulda görülen etik davranışlar nelerdir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların az bir kısmı ise (1) Özür Dileme ve (1) Vakit Geçirmek cevaplarını vermiştir. *Ö1''Koşarken çarpışınca özür diliyoruz.''*

Katılımcıların "Etik davranışları artırmak için neler yapılabilir?" sorusuna verilen cevapların bulguları Tablo 3. te yer almaktadır.

Tablo 3. Etik davranışların arttırılması

Katılımcılar	**Cevaplar**
Ö4,Ö12,Ö14	Öğretmenin Rol Model Olması
Ö3,Ö13	Etkinlik Çalışmaları
Ö6, Ö9	İyi İnsan Olmak
Ö7,Ö8	Öğrencilerin İyi Davranışlar Sergilemesi
Ö10	Öğretmenlerin İyi Davranışlar Sergilemesi
Ö1,	Toplumsal Dayanışma
Ö2	Sosyalleşmek
Ö2	Samimi Davranmak
Ö5	Saygı
Ö11	Kimseye Karışamayız
Ö15	Disiplinli İdare

Tablo 3 incelendiği zaman "Etik davranışları artırmak için neler yapılabilir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların büyük çoğunluğu (3) Öğretmenin Rol Model Olması cevabı oluşturmaktadır. *Ö14''Öğretmenler örnek davranışlar yaparsa olur.'',*

Tablo 3 incelendiği zaman "Etik davranışları arttırmak için neler yapılabilir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların önemli bir kısmı (2) Etkinlik Çalışmaları , (2) İyi İnsan Olmak ve (2) Öğrencilerin İyi Davranışlar Sergilemesi cevaplarını vermiştir. *Ö13''Öğrencilerin içinde bulunduğu etkinlikler yapılsın.'',Ö9''Bence iyi insan olursak daha iyi olur.'',Ö8''Herkes birbirine iyi davranırsa çözülür.''*

Tablo 3 incelendiği zaman " Etik davranışları artırmak için neler yapılabilir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların bazıları ise (1) Öğretmenlerin İyi Davranışlar Sergilemesi, (1) Toplumsal Dayanışma, (1)

Sosyalleşmek, (1) Samimi Davranmak, (1) Saygı, (1) Kimseye Karışamayız ve (1) Disiplinli İdare cevaplarını vermiştir. *Ö2"Samimi olmamız lazım.",Ö15"Disiplinli müdür ve müdür yardımcıları olsun."*

Katılımcıların "Okulda görülen etik dışı davranışlar nelerdir?" sorusuna verilen cevapların bulguları Tablo 4. te yer almaktadır.

Tablo 4. Okuldaki etik dışı davranışlar

Katılımcılar	**Cevaplar**
Ö1,Ö3,Ö4,Ö5.Ö7,Ö9,Ö11,Ö13	Akran Zorbalığı(Şiddet)
Ö1,Ö6,Ö7,Ö8,Ö10,	Akran Zorbalığı(Argo Kullanım)
Ö2,Ö3,Ö15	Sınıf Düzenini Bozmak
Ö14,Ö9	Akran Zorbalığı(Dışlanma)
Ö1, Ö3	Çevreyi Kirletmek

Tablo 4 incelendiği zaman "Okulda görülen etik dışı davranışlar nelerdir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların büyük çoğunluğu (8) Akran Zorbalığı (Şiddet) cevabı oluşturmaktadır. *Ö4''Sınıfta ve bahçede hep dövüşüyorlar birbirine herkes vuruyor.'',Ö5''Enseme tokat* atıyorlar.''

Tablo 4 incelendiği zaman "Okulda görülen etik dışı davranışlar nelerdir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların önemli bir kısmı (5) Akran Zorbalığı (Argo Kullanım) cevabını vermiştir. *Ö8''Çok fazla küfür duyuyorum.'',Ö1''Kötü sözler söyleyip hakaret ediyorlar.''*

Tablo 4 incelendiği zaman "Okulda görülen etik dışı davranışlar nelerdir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların bazıları ise (3) Sınıf Düzenini Bozmak cevaplarını paylaşmışlardır. *Ö2''Arkadaşalrım derslerde çok ses yapıyorlar.''*

Tablo 4 incelendiği zaman "Okulda görülen etik dışı davranışlar nelerdir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların az bir kısmı ise (2) Akran Zorbalığı (Dışlanma) ve (2) Çevreyi Kirletmek cevaplarını paylaşmışlardır. *Ö14''Yeni gelenlere dışlama yapmak.'',Ö3''Tenefeüste bahçemiz hep çöp''* .

Katılımcıların "Etik dışı davranışları azaltmak için neler yapılabilir?" sorusuna verilen cevapların bulguları Tablo 5. te yer almaktadır.

Tablo 5. Etik dışı davranışların azaltılması

Bireysel Olarak Yapılması Gerekenler		**Okul İdaresi ve Öğretmenlerden Beklenenler**	
Katılımcılar	**Cevaplar**	**Katılımcılar**	**Cevaplar**
Ö4,Ö9,Ö10	Herkes Kendini Düzeltmeli	Ö3,Ö5,Ö8,Ö13	Şikâyet Etmek
Ö1,Ö7	Uyarmak	Ö1,Ö3,Ö6	Kuralların Okulun Görünür Yerlerinde Olması
Ö2	Saygılı Olmak	Ö1	Cezalandırma
Ö12	İnsanları Değiştiremeyiz	Ö14	Yardım Edilmesi
Ö11	Yardım Etmek	Ö15	Uyarmak

Tablo 5 incelendiği zaman "Etik dışı davranışları azaltmak için neler yapılabilir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların büyük çoğunluğu (4) Şikâyet Etmek cevabını vermişlerdir. Ö13''Öğretmenlerimze yapanları söyleyebiliriz.''

Tablo 5 incelendiği zaman "Etik dışı davranışları azaltmak için neler yapılabilir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların önemli bir kısmı (3) Kuralların Okulun Görünür Yerlerinde Olması cevaplarını vermiştir. *Ö3''Okulun her yerinde uyulması gereken kurallar yazsın.''*

Tablo 5 incelendiği zaman "Etik dışı davranışları azaltmak için neler yapılabilir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların bazıları ise (1) Cezalandırma, (1) Yardım Edilmesi ve (1) Uyarmak kurumsal düzeyde cevaplar olmuştur. *Ö15''Öğretmenlerimizin yapanları uyarması lazım.'',Ö14''Bu tür şeyler yapanlara karşı yönelik rehber öğretmenimiz yardım etmeli.''*

Tablo 5 incelendiği zaman "Etik dışı davranışları azaltmak için neler yapılabilir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların büyük çoğunluğu (3) Herkes Kendini Düzeltmeli cevabını vermiştir. *Ö9''Bizde kötü şeyler yapmayacağız başkaları da yapmayacak kendilerini düzeltmeliler.''*

Tablo 5 incelendiği zaman "Etik dışı davranışları azaltmak için neler yapılır?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların önemli bir kısmı (2) Uyarmak cevaplarını vermiştir. *Ö7''Arkadaşalrımızı uyarıp yanlışlarını söylemeliyiz.''*

Tablo 5 incelendiği zaman "Etik dışı davranışları azaltmak için neler yapılabilir?" sorusunun analizi sonucu katılımcıların bazıları (1) Saygılı Olmak, (1) İnsanları Değiştiremeyiz, (1) Yardım Etmek bireysel düzeyde olmuştur. *Ö12''Hiçbir şey yapamayız çünkü insanları değiştiremeyiz hep aynılar.''*

4. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Elde edilen araştırma bulguları, literatürdeki bilgilerle birlikte bulgu sırasına uygun şekilde tartışılarak sunulmuştur.

Yapılan analizler sonucu "Etik nedir?" sorusuna katılımcıların büyük çoğunluğunun; toplumsal kurallara uygun davranmak, bize karşı iyi davranılması ve bizim için doğru olan şeyler cevaplarını verdikleri görülmüştür. Katılımcıların önemli bir kısmının; yardım edici davranışlar, saygılı olmak ve yalan söylememek şeklinde görüş bildirdikleri saptanmıştır. Katılımcıların bazılarının ise; izin alınıp yapılan davranışlar ve sonucunda iyi hissettiren davranışlar cevaplarını verdikleri sonucuna ulaşılmıştır. Araştırma sonucunda katılımcıların etiği en çok "toplumsal kurallara uygun davranmak" ve “bize karşı iyi davranılması" şeklinde tanımladıkları görülmüştür. Bu durum, katılımcıların Kohlberg’in ahlaki gelişim kuramındaki "Geleneksel Düzey" özelliklerini sergilediğini doğrulamaktadır. Yılmaz ve Üstün (2025) tarafından yapılan çalışmada da belirtildiği üzere, ortaokul seviyesindeki katılımcıların etik farkındalıkları yüksek olmakla birlikte bu algı sınıf düzeyine göre farklılık gösterebilmektedir. Bizim çalışmamızdaki katılımcıların "izin alarak konuşmak" veya "yalan söylememek" gibi somut davranışları etik olarak nitelemesi, hala otorite onayı ve yerleşik fikirlerinin üzerinden şekillendiğini gözükmektedir.

Yapılan analizler sonucunda "Okulda görülen etik davranışlar nelerdir?" sorusuna katılımcıların büyük çoğunluğunun; okul ortamında yardımsever olmanın en temel etik davranış olduğunu belirttikleri görülmüştür. Katılımcıların çok önemli bir kısmının; birbirlerine ve öğretmenlerine karşı saygı duyulmasını, önemli bir kısmı öğretmenlerin kendilerine iyi davranmasını ve derste izin alarak konuşulmasını etik davranışlar olarak kodladıkları saptanmıştır. Katılımcıların bazılarının ise; öğretmenlerin katılımcıların e gösterdiği sevgiyi ön plana çıkardığı; en az oranda ise hatalı bir durumda özür dilemenin ve okulda verimli vakit geçirmenin etik birer eylem olarak değerlendirildiği sonucuna ulaşılmıştır. Katılımcıların okul ortamında en çok karşılaştıkları etik dışı davranışın "akran zorbalığı (şiddet, argo ve dışlanma)" olduğu saptanmıştır. Bu bulgu, eğitim ortamlarındaki güven hissinin kaybolduğuna işaret etmektedir. İnci ve Çubukçu (2020), sınıftaki istenmeyen davranışların temelinde katılımcıların derse odaklanamaması ve uykusuzluk gibi bireysel faktörlerin yanı sıra öğretim yöntemlerinden kaynaklanan sıkılma duygusunun da yattığını belirtmiştir. Çalışmamızda katılımcıların "sınıf düzenini bozma" davranışını etik dışı olarak kodlaması, akademik başarının etik bir ortamda olabileceğini öğrenciler tarafından da fark edildiğini göstermektedir.

Yapılan analizler sonucunda "Etik davranışları arttırmak için neler yapılır?" sorusuna katılımcıların büyük çoğunluğunun, okul bünyesinde düzenlenecek olan çeşitli etkinlik çalışmalarının etik bilincini artıracağı cevabı oluşturmaktadır. Katılımcıların önemli bir kısmının; etik değerlerin yaygınlaşması için öğretmenlerin birer rol model olmaları gerektiğini, bireylerin temelde "iyi insan" olmaya odaklanmasını ve hem katılımcıların hem de öğretmenlerin günlük hayatta olumlu davranışlar sergilemesi gerektiğini savundukları görülmüştür. Katılımcıların bazılarının ise; çözüm olarak toplumsal dayanışmayı, sosyalleşmeyi, samimiyeti ve karşılıklı saygıyı vurguladıkları saptanmıştır. Bununla birlikte, idari düzeyde disiplinin önemine değinen görüşlerin yanı sıra, bireysel bir değişim yapılamayacağına dair az sayıda karamsar bir tutumun (kimseye karışamayız) da mevcut olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Bulgularımızda katılımcıların etik davranışları artırmak için sundukları önerilerin başında “öğretmenin rol model olması" gelmektedir. Bu durum, sosyal öğrenme kuramının ortaokul düzeyindeki kritik önemini vurgulamaktadır. Ancak Çoban (2015) tarafından yapılan gözlemlerde, öğretmenlerin istenmeyen davranışlara karşı bazen "fiziksel ceza" ve "hakaret” gibi etik dışı tepkiler verebildiği saptanmıştır. İnci ve Çubukçu (2020) ise öğretmenlerin otoriter tutumlarının ve ilgi çekici olmayan teknikler kullanmalarının istenmeyen öğrenci davranışlarını tetiklediğini ortaya koymuştur. Dolayısıyla, çalışmamızdaki "öğretmenlerin iyi davranması" ve “sevgi göstermesi" yönündeki öğrenci beyanları, okulda etik bir ortam sağlanmasında öğretmenin rolünün büyük olduğu anlaşılmaktadır.

Yapılan analizler sonucunda "Okulda görülen etik dışı davranışlar nelerdir?" sorusuna katılımcıların büyük çoğunluğunun, okul ortamında karşılaşılan en temel sorunun fiziksel şiddet içerikli akran zorbalığı olduğunu

belirttikleri görülmüştür. Katılımcıların önemli bir kısmının; akran zorbalığının bir diğer türü olan argo ve küfürlü konuşmalar bazı katılımcılar ders işlenişini engelleyen sınıf düzenini bozma davranışlarını etik dışı olarak tanımladıkları saptanmıştır. Katılımcıların az bir kısmı ise; sosyal bir dışlanmaya maruz kalmayı (akran zorbalığı dışlanma) ve okul bahçesi ile sınıflarda çevreyi kirletme eylemlerini etik dışı davranışlar kategorisinde değerlendirdikleri sonucuna ulaşılmıştır. Her ne kadar görüşmelerimiz sonucu öğrenciler daha çok fiziksel okuldaki davranışlara odaklansa da Yılmaz ve Üstün (2025) ortaokul öğrencilerinin dijital platformlardaki etik farkındalıklarının "Kullanıcı Güvenliği" boyutunda yüksek olduğunu ancak "Veri Güvenliği" konusunda teknik desteğe ihtiyaç duyduklarını belirtmiştir. Bu durum, etik eğitiminin sadece okul binasıyla sınırlı kalmayıp dijital vatandaşlık boyutunu da kapsaması gerektiğini göstermektedir. Çalışmamızdaki Öğrencilerin "yalan söylememek" ve "başkalarının haklarına saygı" vurgusu, sanal dünyadaki etik davranışların da temelini oluşturmaktadır.

Yapılan analizler sonucunda "Etik dışı davranışları azaltmak için neler yapılır?" sorusuna katılımcıların verdikleri cevaplara göre, katılımcıların hem bireysel sorumluluk hem de kurumsal müdahale odaklı çözüm önerileri sundukları görülmüştür. Okul idaresi ve öğretmenlerden beklenenler kapsamında katılımcıların büyük çoğunluğunun, etik dışı bir durumla karşılaşıldığında bu durumun yetkililere şikâyet edilmesi gerektiğini ifade ettikleri görülmüştür. Katılımcıların önemli bir kısmının ise; okul kurallarının okulun her yerinde görünür şekilde ilan edilmesini önerdikleri saptanmıştır. Katılımcıların bazılarının ise; çözüm olarak rehberlik servisinden yardım alınması, kurallara uymayanların uyarılması veya cezalandırılması gerektiğini belirttikleri sonucuna ulaşılmıştır. Bireysel olarak yapılması gerekenler noktasında ise katılımcıların büyük çoğunluğu, sorunun temel çözümü olarak "herkesin önce kendisini düzeltmesi" gerektiğini vurgulamıştır. Katılımcıların önemli bir kısmı, etik dışı davranış sergileyen arkadaşlarını uyarmayı bir görev olarak görürken; bazı öğrenciler ise saygılı olmayı, yardımlaşmayı ön plana çıkarmıştır. Katılımcıların etik dışı davranışları azaltmak için sundukları "herkesin kendini düzeltmesi" ve "kuralların görünür yerlere asılması" önerileri, öz-denetim mekanizması ile dışsal denetim ihtiyacının birleştiğini göstermektedir. Çoban (2015), etkili bir sınıf yönetiminde kuralların öğrencilerle birlikte belirlenmesi gerektiğini savunurken, bizim mülakatlarımızdaki "şikâyet etmek" eğiliminin yüksekliği, öğrencilerin hala bir hakem/otorite ihtiyacı duyduğunu kanıtlamaktadır. İnci ve Çubukçu (2020) ise bu süreçte rehberlik servislerinin desteği ve öğrenci merkezli etkinliklerin önemini vurgulamıştır.

Öneriler

1-Etiğin sadece dışsal kurallar değil, içsel bir pusula olduğu vurgulanmalıdır. "Değerler Eğitimi" derslerinde etik ikilemler üzerinden tartışma atölyeleri düzenlenerek, öğrencilerin evrensel etik düzeyine geçişi desteklenmelidir**.**

2-"Haftanın Etik Davranışı" panosu oluşturulabilir. Öğrencilerin birbirlerindeki olumlu davranışları fark edip anonim olarak not düştüğü bir "Nezaket Kutusu" uygulamasıyla, bu olumlu pekiştireçlerin sürekliliği sağlanabilir.

3-Akran Arabuluculuğu programları başlatılmalıdır. Öğrenciler çözümde sorumluluk almak istediklerini belirttikleri için, seçilen akran liderlerine çatışma çözme becerileri eğitimi verilerek okul genelinde etik bir liderlik modeli oluşturulabilir. Ayrıca öğretmenlerin "gizil müfredat" yoluyla sergilediği davranışların etkisi üzerine personel toplantıları yapılabilir.

4-Acil bir Zorbalıkla Mücadele Eylem Planı hazırlanmalıdır. Sadece fiziksel şiddet değil, "dışlanma" gibi ilişkisel zorbalık türlerine karşı empati odaklı drama çalışmaları yapılmalıdır. Okulun belirli noktalarına "Zorbalıktan Uzak Alan" etiketleri yapıştırılarak farkındalık artırılabilir

5-Okul kuralları sadece yönetim tarafından değil, öğrencilerin de katıldığı forumlarla belirlenmelidir. Bu, kuralların içselleştirilmesini sağlar.

KAYNAKÇA

Aktepe, V., & Gündüz, M. (2017). *Karakter ve değer eğitimi*. Pegem Akademi Yayınları.

Baltacı, A. (2019). Nitel Araştırma Süreci: Nitel Bir Araştırma Nasıl Yapılır? Ahi Evran Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 5(2), 368-388. https://doi.org/10.31592/aeusbed.598299

Cevizci, A. (2002). *Etiğe giriş*. Paradigma Yayınları.

Çiftçi, N. (2003). Kohlberg'in bilişsel ahlak gelişimi teorisi: Ahlak ve demokrasi eğitimi. *Değerler Eğitimi Dergisi, 1*(1), 43-78. https://izlik.org/JA96WZ27SN

Çoban, A. (2011). Sınıf ortamında istenmeyen davranışlara ilişkin öğretmenlerin gösterdikleri tepkiler. *Eğitim ve Bilim, 36*(162), 198-208. https://doi.org/10.15390/EB.2015.4520

Çoban, A. (2015). Öğretmenlerin Sınıfta Yaramaz Davranışlara Karşı Tepkileri. *Eğitim ve Bilim* , *40* (180), 89-102. https://doi.org/10.15390/EB.2015.4520

Demirtaş, Ç., & Doğan, Y. (2019). Bilimsel etik bağlamında ortaokul öğrencilerinin deneyimleri. *Eğitim Bilimleri Dergisi, 11*(1), 19-38.: https://izlik.org/JA84YM26WU

Doğan, Y. (2007). İlköğretim çağındaki 10-14 yaş grubu öğrencilerin gelişim özellikleri. Uludağ Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi, 8(13), 155-187. https://izlik.org/JA34XS79FC

Gündüz, Y., & Coşkun, S. (2012). Öğrenci algısına göre öğretmen etik değerler ölçeğinin geliştirilmesi: Geçerlik ve güvenirlik çalışması. *Ahi Evran Üniversitesi Kırşehir Eğitim Fakültesi Dergisi (KEFAD), 13*(2), 1-22. https://izlik.org/JA42CH32GW

İnci, T., & Çubukçu, Z. (2020). Sınıf içinde gösterilen istenmeyen davranışlar ve nedenleri. *Elektronik Eğitim Bilimleri Dergisi, 9*(17), 60-78. https://izlik.org/JA84TT29NR

Kesgin, A. (2011). Etik üstüne. Türkiye Klinikleri Tıp Etiği-Hukuk-Tarihi Dergisi, 19(2), 65- 72. https://izlik.org/JA25GG78WK

Meydan, H. (2014). Okulda değerler eğitiminin yeri ve değerler eğitimi yaklaşımları üzerine bir değerlendirme. *Bülent Ecevit Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi, 1*(1), 89-108. https://izlik.org/JA84AZ23ME.

Özcan, K., & Balyer, A. (2012). Öğretim elemanları etik davranışları ölçeğinin Türkçeye uyarlanması. *Adıyaman Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 5*(9), 133-149 https://doi.org/10.14520/adyusbd.411

Özdemir, M., & Tuti, G. (2023). Nitel Araştırma Desenleri: Metodolojik Bir Temellendirme. Çankırı Karatekin Üniversitesi Karatekin Edebiyat Fakültesi Dergisi, 11(2), 217-235. https://doi.org/10.57115/karefad.1331759

Özmen, F., & Güngör, A. (2008). Eğitim denetiminde etik. *İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 9*(15), 119-136. https://izlik.org/JA46GU99WE

Şimşek, H. (2021). Ortaokul öğrencilerinin evrensel ahlaki değerlere uyma düzeylerinin sınıf ve cinsiyet değişkenleri açısından incelenmesi. *Uluslararası Hakemli İnsan ve Sanat Araştırmaları Dergisi (UHİSAD), 17*, 233-255. https://izlik.org/JA97FU99FN

Tepe Küçükoğlu, M. (2010). Etik değerler ve etiğin kurumsallaşması. *Hukuk ve İktisat Araştırmaları Dergisi, 2*(1), 105-112. https://izlik.org/JA63KR98JS

Yeşilyurt, E., & Kılıç, M. E. (2014). Ortaokul öğrencilerinin algılarına göre öğretmenlerin etik değerlere uyma düzeylerinin değerlendirilmesi. *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi,13*(51), 113-138. https://izlik.org/JA73JE59KA

Yılmaz, A., & Ustun, A. B. (2025). Ortaokul Öğrencilerine Yönelik Bilgi Güvenliği ve Etik Farkındalığı Ölçeği'nin Geliştirilmesi ve Uygulaması. *Türk Eğitim Bilimleri Dergisi,* 23(2), 2182-2210. https://doi.org/10.37217/tebd.1604704

MESLEK LİSESİ ÖĞRETMENLERİNİN REHBERLİK SERVİSİNE YÖNELİK TUTUMU

Sümeyye TEKOĞLU[1]/ Prof., Dr. Erkan EFİLTİ[2]

[1]Necmettin Erbakan Üniversitesi, Ereğli Eğitim Fakültesi, Eğitim Bilimleri Bölümü

sumeyyetekoglu215@gmail.com, 0009-0005-2008-0954

[2]Necmettin Erbakan Üniversitesi Ereğli Eğitim Fakültesi, Eğitim Bilimleri Bölümü Öğretim Üyesi,

efilti71@gmail.com, 0000-0003-1158-5764

Özet

Bu araştırmanın amacı, meslek lisesinde görev yapan öğretmenlerin rehberlik servisine yönelik tutumlarını incelemektir. Çalışma, nitel araştırma yaklaşımlarından olgu bilim (fenomenoloji) deseninde yürütülmüştür. Çalışma grubunu, meslek lisesinde farklı branşlarda görev yapan gönüllü 11 erkek öğretmen oluşturmuş; katılımcılar etik ilkeler doğrultusunda K1–K11 şeklinde kodlanmıştır. Veriler, literatürde öne çıkan tartışma başlıkları dikkate alınarak hazırlanan ve altı sorudan oluşan yarı yapılandırılmış görüşme formu ile yüz yüze toplanmış; elde edilen görüşmeler yazıya aktarılarak içerik analiz yöntemiyle çözümlenmiştir. Araştırmanın bulgularından elde edilen sonuçlara göre, öğretmenlerin rehberlik servisinin temel görevini çoğunlukla "psikolojik destek" olarak algıladıklarını; servise yönlendirme gerekçelerinde davranış problemleri, akran ilişkileri ve özel eğitim gereksinimlerinin öne çıktığını göstermiştir. Öğretmenlerin yönlendirme sonrası beklentileri ağırlıklı olarak "davranış değişimi" ve "problemin anlaşılması" çevresinde toplanmıştır. Ayrıca psikolojik desteğin gerekli görüldüğü; ancak rehber öğretmen sayısının yetersizliğine ve meslek liselerine özgü yönlendirme/önleyici çalışmalara duyulan ihtiyaca vurgu yapıldığı belirlenmiştir. Araştırma sonuçlarına göre oluşturulmuş öneriler olarak rehberlik servisinin görevlerinin öğretmenlere anlatılması, önleyici çalışmaların artırılması ve öğretmen–rehberlik servisi iş birliğinin güçlendirilmesi önerilmektedir.

Anahtar kelimeler: Meslek lisesi, rehberlik servisi, öğretmen tutumu, iş birliği, olgu

VOCATİONAL HİGH SCHOOL TEACHERS' ATTİTUDES TOWARD THE GUİDANCE SERVİCE

Abstract

Abstract The purpose of this study is to examine the attitudes of teachers working at vocational high schools toward the guidance counseling service. The study was conducted using the phenomenology design, one of the qualitative research approaches. The study group consisted of 11 male teachers working in various fields at a vocational high school; participants were coded as K1–K11 in accordance with ethical principles. Data were collected face-to-face using a semi-structured interview form consisting of six questions, prepared by considering prominent discussion topics in the literature; the resulting interviews were transcribed and analyzed using content analysis. According to the findings of the study, teachers predominantly perceived the primary role of the guidance service as “psychological support”; the reasons for referral to the service were found to center on behavioral problems, peer relationships, and special education needs. Teachers’ expectations following a referral were primarily focused on “behavioral change” and “understanding the problem.” Additionally, it was determined that while psychological support is deemed necessary, there is an emphasis on the insufficient number of guidance counselors and the need for referral/preventive interventions specific to vocational high schools. Recommendations based on the research findings include explaining the duties of the guidance service to teachers, increasing preventive interventions, and strengthening collaboration between teachers and the guidance service.

Keywords: vocational high school, guidance counseling office, teacher attitude, cooperation, case

1.GİRİŞ

Eğitim kurumları yalnızca akademik bilgi aktarımının gerçekleştiği yapılar değil, öğrencilerin bilişsel, duygusal, sosyal ve mesleki gelişimlerinin birlikte desteklendiği çok boyutlu gelişim ortamlarıdır. Bu bütüncül yapı içinde rehberlik ve psikolojik danışma hizmetleri, öğrencinin kendini tanımasına, potansiyelini fark etmesine, çevresiyle sağlıklı ilişkiler kurmasına ve yaşamına ilişkin daha gerçekçi kararlar alabilmesine olanak sağlayan temel bir eğitim bileşeni olarak değerlendirilmektedir. Günümüzde rehberlik hizmetleri, yalnızca sorun ortaya çıktığında başvurulan destekleyici bir mekanizma olmaktan çıkarak; önleyici, geliştirici ve kapsayıcı bir anlayışla okul yaşamının doğal bir parçası hâline gelmiştir.

Rehberlik anlayışında yaşanan bu dönüşüm, geleneksel yaklaşımdan gelişimsel rehberlik yaklaşımına geçişle birlikte okul içindeki rollerin yeniden tanımlanmasını beraberinde getirmiştir. Bu yeni anlayışta rehberlik hizmetlerinin etkililiği yalnızca rehber öğretmenin yürüttüğü bireysel çalışmalarla sınırlı olmayıp; öğretmenlerin, okul yönetiminin ve kurum kültürünün rehberlik sürecine verdiği destekle doğrudan ilişkilidir. Özellikle öğretmenlerin rehberlik servisine yönelik tutum ve algıları, bu hizmetlerin okul ortamında ne ölçüde işlevsel olacağını belirleyen kritik bir değişken olarak öne çıkmaktadır.

Öğretmenler, öğrenciyi en yakından gözlemleyen ve gelişimsel ihtiyaçlarını günlük eğitim süreci içinde fark edebilen temel aktörlerdir. Bu nedenle öğretmenin rehberlik servisini nasıl tanımladığı, hangi durumlarda iş birliğine yöneldiği ve rehberlik sürecinden ne beklediği; hem yönlendirme davranışlarını hem de öğrencinin rehberlik hizmetlerinden yararlanma düzeyini doğrudan etkilemektedir. Öğretmenlerin rehberlik servisine yönelik olumlu tutum geliştirdiği okullarda, rehberlik hizmetlerinin daha planlı ve yaygın biçimde yürütülebildiği; olumsuz ya da sınırlı algıların hâkim olduğu ortamlarda ise rehberlik servisinin çoğunlukla disiplin, kriz ya da problem çözme odağında konumlandırıldığı bilinmektedir.

Meslek liseleri, öğrenci profili, okul kültürü ve eğitim hedefleri bakımından diğer ortaöğretim kurumlarından belirgin biçimde ayrılmaktadır. Mesleki ve teknik eğitim kurumlarında öğrenciler, erken yaşta iş hayatına hazırlanmakta; atölye ortamları, üretim süreci, iş güvenliği ve mesleki disiplin gibi unsurlarla yoğun biçimde karşılaşmaktadır. Bu özgün yapı, öğrencilerin akademik gelişimlerinin yanı sıra psikososyal uyum, mesleki yönelim ve davranışsal düzenleme alanlarında da rehberlik desteğine duyulan ihtiyacı artırmaktadır. Bu bağlamda, meslek lisesi öğretmenlerinin rehberlik servisine bakışı ve bu hizmetleri nasıl anlamlandırdıkları, rehberlik uygulamalarının niteliği açısından ayrı bir önem taşımaktadır.

Alanyazın incelendiğinde, rehberlik ve psikolojik danışma hizmetlerine yönelik öğretmen tutumlarının farklı değişkenler üzerinden ele alındığı; ancak meslek liseleri bağlamında rehberlik servisine yönelik öğretmen algılarının derinlemesine ve nitel yaklaşımla incelendiği çalışmaların sınırlı olduğu görülmektedir. Oysa meslek

liselerine özgü okul iklimi, branş farklılıkları ve öğrenci gereksinimleri, rehberlik hizmetlerinin işlevselliğini doğrudan etkileyebilecek niteliktedir. Bu nedenle, öğretmenlerin rehberlik servisine ilişkin deneyim ve algılarını kendi ifadeleri üzerinden ortaya koyan nitel araştırmalara ihtiyaç duyulmaktadır.

Bu çalışma, meslek liselerinde görev yapan öğretmenlerin rehberlik servisine yönelik tutumlarını, deneyimlerini ve beklentilerini derinlemesine incelemeyi amaçlamaktadır. Öğretmenlerin rehberlik servisini nasıl tanımladıkları, hangi durumlarda iş birliği kurdukları, öğrencileri hangi gerekçelerle yönlendirdikleri ve rehberlik hizmetlerinden neler bekledikleri bu araştırmanın temel odak noktalarını oluşturmaktadır. Elde edilecek bulguların, meslek liselerinde yürütülen rehberlik ve psikolojik danışma hizmetlerinin daha işlevsel, iş birliğine dayalı ve ihtiyaç temelli biçimde yapılandırılmasına katkı sunması beklenmektedir.

1.1. Kuramsal Çerçeve

1.1.1 Rehberlik ve Psikolojik Danışma Hizmetlerinin Kavramsal Çerçevesi

Rehberlik ve psikolojik danışma hizmetlerini okul bağlamında değerlendirdiğimde, bu hizmetlerin temelde öğrencinin kendini tanımasına, potansiyelini fark edip geliştirmesine ve okul–çevre uyumunu güçlendirmesine dönük bir profesyonel yardım süreci olarak ele alındığını görüyorum. Bu bakış açısında hedef yalnızca anlık sorunları çözmek değil; öğrencinin hem kendi yaşamına hem de içinde bulunduğu toplumsal yaşama ilişkin daha gerçekçi, daha sağlıklı ve daha doğru kararlar üretebilmesini desteklemektir. Bu nedenle rehberlik ve psikolojik danışma, okulun akademik amaçlarından ayrı bir "ek hizmet" gibi değil; öğrencinin gelişimini bütüncül biçimde taşıyan temel bir eğitim bileşeni olarak konumlanmaktadır (Nazlı, 2008).

Literatür, rehberlik anlayışında yaşanan dönüşümü özellikle vurguluyor: geleneksel rehberlik yaklaşımından gelişimsel rehberlik yaklaşımına geçiş, okul içindeki tüm rolleri yeniden tanımlıyor. Bu geçiş, rehberlik servisinin işlevlerini genişletirken öğretmenin okul içindeki rehberlik sorumluluğunu da daha görünür hale getiriyor. Dolayısıyla öğretmenin, rehberlik hizmetlerindeki bu değişimi sadece fark etmesi değil, aynı zamanda bunu içselleştirip günlük sınıf uygulamalarına yansıtması; rehberlik hizmetinin niteliği açısından belirleyici bir unsur haline geliyor (Nazlı, 2008).

Bu çerçevede, öğretmenin rolünü yalnızca "öğrenciyi bir yere yönlendiren kişi" olarak daraltmanın hatalı olabilir. Çünkü gelişimsel yaklaşımda öğretmen, sınıf içinde rehberlik etkinliklerini yürütmeye, öğrencinin psikososyal ihtiyaçlarını tanımaya ve gerektiğinde uygun birimle iş birliğini işletmeye daha fazla çağrılıyor. Bu da öğretmenin rehberlik servisiyle kurduğu ilişkinin, okulun genel başarısını ve iklimini doğrudan etkileyen bir değişken olarak görülmesine yol açıyor (Kurnaz ve Bozkurt, 2022).

1.1.2 Rehberlik Hizmetlerinin Başarısında Öğretmen Tutumları ve Algısal Boyut

Literatürden çıkartılan temel sonuçlardan biri, rehberlik ve psikolojik danışma hizmetlerinin okul içinde ne kadar etkili yürütülebileceğinin büyük ölçüde öğretmenlerin bu hizmete dönük tutumlarıyla ilişkili olduğudur. Öğretmen tutumu olumlu olduğunda servis, okul yaşamının doğal bir parçasına dönüşürken; olumsuz ya da mesafeli tutumların bulunduğu ortamlarda rehberlik servisi çoğu zaman yalnızca kriz anlarında başvurulan bir "son durak" gibi algılanabiliyor. Bu yüzden, rehberlik hizmetlerinin başarısını değerlendirirken "hizmet var mı?" sorusundan önce "öğretmenler bu hizmeti nasıl anlamlandırıyor?" sorusuna odaklanmanın gerekli olduğu görülüyor (Özyanık ve Camadan, 2024)

Ayrıca , öğretmenlerin rehberlik hizmetindeki dönüşümü algılamasının iki düzlemde kritik olduğunu görüyoruz: Birincisi, öğretmenin rehberlik servisini eğitim sürecine destek veren bilimsel bir birim olarak görmesi; ikincisi ise kendi rolünü bu destek mekanizmasının bir parçası olarak yeniden konumlandırmasıdır. Öğretmen bu iki düzlemde de uyum sağladığında, rehberlik servisinin uygulamalarının sınıf içindeki karşılığı artar ve hizmetin niteliği yükselir (Camadan, 2018).

1.1.3 Mesleki Profesyonellik, Mesleki Benlik Saygısı ve PDR'ye Yönelik Tutumların İlişkisi

Öğretmenlerin PDR faaliyetlerine dönük tutumlarını açıklarken "mesleki profesyonellik" kavramının güçlü bir belirleyici olarak ele alındığını görüyoruz. Literatürde mesleki profesyonelliğin artmasıyla birlikte öğretmenin PDR'ye ilişkin bakışının daha olumlu bir çizgiye taşındığı vurgulanıyor. Bunu şöyle yorumlayabiliriz: Öğretmen profesyonelliği yükseldikçe öğretmen yalnızca öğretim sorumluluğunu değil, öğrencinin psikososyal ihtiyaçlarını fark etme, uygun biçimde yönlendirme ve farklı uzmanlık alanlarıyla iş birliği kurma sorumluluğunu da mesleğin doğal bir parçası olarak kabul etmeye başlıyor (Özyanık ve Camadan, 2024).

Bu bağlamda, profesyonelliğin yalnızca "dersi iyi anlatma" ya da "alan bilgisi güçlü olma" gibi dar bir çerçevede ele alınmasının yeterli olmadığını düşünüyoruz. Profesyonellik aynı zamanda öğretmenin etik değerlere bağlılık göstermesi, sürekli gelişimi önemsemesi, rehberlik servisiyle koordinasyonu sürdürmesi ve öğrenciyi bir "problem" değil "gelişen bir birey" olarak görmesiyle güçlenen bir nitelik alanıdır. Bu tür bir profesyonel bakış, rehberlik servisiyle yürütülen iş birliğini doğrudan güçlendirir (Özyanık ve Camadan, 2024).

Mesleki benlik saygısı da öğretmenin rehberlik hizmetlerine yaklaşımında önemli bir psikolojik zemin oluşturuyor. Öğretmen kendini mesleki olarak değerli ve yeterli gördüğünde, rehberlik servisini bir "tehdit" ya da "eleştiri odağı" gibi algılamaktan uzaklaşıyor; tam tersine servisi okul içinde çözüm üreten bir ortak olarak konumlandırma eğilimi artıyor. Bu durumda öğretmenin rehberlik servisinin sunduğu desteği kabullenmesi ve desteklemesi kolaylaşıyor (Camadan, Baştopçu, Tosun, Yangın ve Kılıç, 2018).

Ayrıca, mesleki benlik saygısı yükseldikçe öğretmenin rehberlik servisinin yetkinliğini tanıma ve servisle iletişim kurma motivasyonunun da yükseldiğini anlıyoruz. Çünkü mesleki güveni yüksek öğretmen, öğrencinin ihtiyacını "başarısızlık" ya da "sınıf yönetiminde yetersizlik" göstergesi olarak görmek yerine, okul içi iş birliğinin olağan bir parçası olarak görmeye daha yatkın hale geliyor (Özyanık ve Camadan, 2024; Camadan ve ark., 2018).

1.1.4 Okul Kültürü ve Yönetici Desteği

Rehberlik hizmetlerinin okul ortamındaki etkililiğini açıklarken yalnızca öğretmen tutumlarını değil, okul kültürünü ve yönetici yaklaşımını da birlikte düşünmek gerektiğini görüyoruz. Çünkü okul iklimi, rehberlik servisinin okul içinde "her an erişilebilir bir gelişim birimi" olarak mı yoksa "sadece sorun çıkınca gidilen bir yer" olarak mı algılanacağını belirleyen güçlü bir çerçeve sunuyor. Özellikle mesleki ve teknik liselerde atölye kültürü ve üretim disiplininin baskın olduğu ortamlarda, rehberliğin insani ve duygusal boyutunun geri plana itilmesi riski oluşabiliyor; bunu rehberlik servisinin görünürlüğünü ve sürekliliğini azaltan bir etken olarak yorumluyoruz (Yılmaz ve Özkan, 2023).

Bu noktada, okul yönetiminin tutumunun "en üst belirleyici" olarak ele alındığını görüyoruz. Yönetim, rehberlik servisinin çalışmalarını desteklediğinde, alan bilgisine sahip olduğunda ve olumsuz önyargıları dönüştürdüğünde; rehberlik servisi daha kurumsal bir kimlik kazanıyor ve öğrencilerin hizmete erişimi kolaylaşıyor. Buna karşılık yönetim desteğinin zayıf olduğu durumlarda servisin bütçesinden fiziksel imkânlarına kadar pek çok unsur olumsuz etkilenebilir (Kurnaz ve Bozkurt, 2022).

Ayrıca, yöneticilerin kıdem, branş ve eğitim durumu gibi değişkenlerle rehberlik servisine bakışlarının farklılaşabildiğinin belirtildiğini görüyoruz. Bu farklılaşma, okul ikliminin hangi yönde şekilleneceğini ve öğretmenlerin rehberlik servisiyle nasıl bir ilişki kuracağını dolaylı olarak etkileyebiliyor. Meslek liselerinde özellikle idari desteğin rehberlik servisinin işlevselliğini belirgin biçimde artırdığı vurgusu yapılabilir (Yılmaz ve Özkan, 2023).

1.1.5 Tutumları Şekillendiren Deneyim Kanalları

Öğretmenlerin rehberlik görevlerine ilişkin tutumlarının branşlara göre değişebileceğine ilişkin bulguları önemli görüyoruz. Özellikle teknik branş öğretmenlerinin çalışma kültürü, atölyedeki usta–çırak ilişkisi ve disiplin beklentileri, rehberlik rollerini algılama biçimlerini kültür dersleri öğretmenlerinden farklılaştırabiliyor. Bunu, meslek liselerinde rehberlik hizmetinin aynı standart yaklaşımla yürütülmesinin zorlaşması olarak okuyoruz; çünkü okulun kültürü ve branşın pratikleri öğretmenin "rehberlik rolüne yüklediği anlamı değiştirebiliyor (Bek ve Şen, 2018).

Ayrıca teknik öğretmenlerin zaman zaman rehberlik rolünü benimsemekte zorlanabildiği; kendilerini daha çok "zanaat öğretimi" ile sınırlı gördükleri eğiliminin tartışıldığını görüyoruz. Ancak teknik öğretmenler rehberlik rolünü daha etkin biçimde üstlenmeye başladığında, öğrenci başarısında artış ve disiplin olaylarında azalma gibi hızlı etkilerin gözlenebildiği ifade ediliyor. Bunu, meslek liselerinde rehberliğin yalnızca bireysel destek değil, aynı zamanda okul düzeni ve öğrenme iklimini güçlendiren bir bileşen olduğunun kanıtı olarak yorumlayabiliriz (Özyanık ve Camadan, 2024).

1.1.6 Algılar ve Metaforlar

Öğretmenlerin rehberlik servisini nasıl konumlandırdıklarını anlamada metafor çalışmalarının güçlü bir pencere sunduğunu görebiliriz. Metaforik algılara ilişkin bulgularda öğretmenlerin rehberlik servisini kimi zaman rehber, çözüm merkezi ya da destek ünitesi gibi olumlu imgelerle ilişkilendirdikleri; kimi zaman da daha bürokratik ve mekanik çağrışımlarla tanımladıkları belirtiliyor. Bu çeşitliliği, öğretmenlerin rehberlik servisinden ne beklediklerinin ve servisi hangi durumlarda devreye soktuklarının bir yansıması olarak görüyoruz (Memduhoğlu ve Dalçiçek, 2016).

Benzer biçimde Q-metodu temelli çalışmalarda öğretmen algılarının homojen olmadığı; rehberlik servisinin bazı öğretmenler için yardım edici bir rol taşırken bazıları için disiplin sağlayıcı bir role yakın algılanabildiği aktarılıyor. Bu algısal ayrışmanın servisin okul içindeki yerleşiklik düzeyiyle ve okulun rehberlik kültürüyle doğrudan ilişkili olduğudur. Beklentilerin akademik başarıyı artırmadan öğrenci davranışlarını düzeltmeye kadar geniş bir aralıkta toplanması da rehberlik hizmetinin işlevinin okul içinde netleştirilmesine duyulan ihtiyacı güçlendiriyor (Tanhan ve Nas, 2020).

1.1.7 Uygulama Güçlükleri

Rehberlik uygulamalarında öğretmenlerin karşılaştığı güçlüklerin tutumları etkileyebileceğini önemli bir bulgu olarak görüyoruz. Rehberlik etkinliklerini değerlendirme süreçlerinde zaman yetersizliği ve materyal eksikliğinin temel engeller olarak öne çıktığı; bu tür pratik sorunların öğretmenin rehberlik çalışmalarına karşı olumsuz bir yaklaşım geliştirmesine zemin hazırlayabildiği aktarılıyor. Bu nedenle, rehberlik uygulamalarının sürdürülebilir olabilmesi için yalnızca niyet ve farkındalık değil, aynı zamanda uygulamayı taşıyacak yapısal koşulların da sağlanması gerektiğini görüyoruz (Gençdoğan ve Onur, 2006).

Bununla birlikte benlik saygısı ve öz-yeterliği yüksek öğretmenlerin, yaşanan güçlükleri rehber öğretmenle iş birliği yaparak aşmaya daha yatkın oldukları vurgusu, öğretmenin psikolojik kaynaklarının iş birliği davranışını desteklediğini düşündürüyor. Bu durum, öğretmenin kişisel yeterlik algısı ile kurum içi destek mekanizmalarını kullanma biçimi arasında anlamlı bir bağ kurulabileceğini gösteriyor (Camadan, 2018).

1.1.8 Mesleki Eğitim Bağlamı

Mesleki eğitim merkezleri ve meslek liseleri bağlamında rehberliğin yalnızca bireysel farkındalık kazandırma amacıyla sınırlı kalmadığını; aynı zamanda iş güvenliği kültürü, mesleki etik ve atölye–sınıf dengesi gibi özgün alanlara da temas ettiğini görüyoruz. Bu bağlamda öğretmenin sürece katılımı, öğrencinin hem üretim ortamındaki beklentileri hem de okul ortamındaki gelişim gereksinimlerini birlikte yönetebilmesini kolaylaştırıyor. Ayrıca rehberlik servisinin işleyişinin, öğretmenlerin bu servisi bir disiplin aracı gibi görüp görmemesine bağlı olarak güçlenebildiği ya da zayıflayabildiği vurgusu, mesleki eğitim kurumlarında algı yönetiminin ne kadar kritik olduğunu gösteriyor (Milli Eğitim Bakanlığı [MEB], 2024).

Etik sorumluluklar bakımından da mesleki profesyonelliğin yalnızca teknik yeterlik değil; farklı uzmanlık alanlarına saygı, iş birliği kültürü ve rehberlik becerilerini mesleki zorunluluk olarak görme gibi unsurları kapsadığını anlıyoruz. Meslek lisesi öğretmenleri rehberlik becerilerini profesyonel bir gereklilik olarak benimsediklerinde, PDR servisinin yükünün hafiflediği ve hizmet kalitesinin yükseldiği; ayrıca öğretmenin rehberlik servisinin disiplin kurulu değil, öğrencinin gelişimini destekleyen bilimsel bir birim olduğunu daha net kabul ettiği belirtiliyor (Özyanık ve Camadan, 2024).

1.2 Araştırmanın Amacı

Bu araştırmanın amacı, meslek liselerinde görev yapan öğretmenlerin rehberlik ve psikolojik danışma servisine yönelik tutumlarını, algılarını ve deneyimlerini nitel bir yaklaşımla derinlemesine incelemektir.

2. YÖNTEM

Bu bölümde araştırmanın modeli, çalışma grubu, veri toplama araçları ve verilerin analizi süreçlerine ilişkin detaylı bilgilere yer verilmiştir.

2.1. Araştırmanın Modeli

Bu çalışma, meslek lisesi öğretmenlerinin rehberlik servisine yönelik tutumlarını derinlemesine incelemek amacıyla nitel araştırma yöntemlerinden biri olan olgu bilim (fenomenoloji) desenine göre tasarlanmıştır. Olgu bilim deseni, bireylerin bir olguya ilişkin deneyimlerini, algılarını ve yükledikleri anlamları ortaya çıkarmada oldukça güçlü bir yaklaşımdır. Benim bu çalışmadaki temel amacım, öğretmenlerimin rehberlik servisini nasıl "yaşadıklarını" ve zihinlerinde bu servisi nasıl konumlandırdıklarını kendi ifadeleriyle betimlemekti.

2.2. Çalışma Grubu

Araştırmanın çalışma grubunu, meslek lisesinde görev yapan ve farklı branşlardan (teknik dersleri) oluşan gönüllü (11 erkek) öğretmenler oluşturmaktadır. Katılımcıların belirlenmesinde nitel araştırmalarda sıklıkla tercih edilen amaçlı örnekleme yöntemlerinden "maksimum çeşitlilik örneklemesi" kullanılmıştır. Bu sayede hem rehberlik servisine çok yakın olan öğretmenlerin hem de servise mesafeli duran branşların bakış açıları

yansıtılmaya çalışılmıştır. Katılımcılar, etik kurallar gereği K1, K2, K3... K11 şeklinde kodlanarak kimlik bilgileri gizli tutulmuştur.

2.3. Veri Toplama Araçları

Araştırmada veri toplama aracı olarak araştırmacılar tarafından hazırlanan ve 6 temel sorudan oluşan Yarı Yapılandırılmış Görüşme Formu kullanılmıştır. Sorular hazırlanırken literatürdeki temel tartışma noktaları ve meslek liselerinin kendine has dinamikleri göz önünde bulundurulmuştur. Görüşme formunda yer alan sorular öğretmenlerin; rehberlik servisinin görevine ilişkin algılarını, iş birliği yaptıkları durumları, öğrenci yönlendirme kriterlerini, yönlendirme sonrası beklentilerini, psikolojik desteğe bakışlarını ve meslek liselerine özgü çalışma önerilerini kapsamaktadır.

2.4. Verilerin Toplanması

Verilerin toplanması sürecinde öğretmenlerimle yüz yüze görüşmeler gerçekleştirilmiştir. Görüşmeler öncesinde katılımcılara araştırmanın amacı anlatılmış ve gönüllülük esasına dayalı olarak onayları alınmıştır. Görüşmeler sırasında katılımcıların kendilerini rahat hissedecekleri ortamlar tercih edilmiş ve verdikleri samimi yanıtlar titizlikle kayıt altına alınmıştır. Her bir görüşme yaklaşık 20-30 dakika sürmüş, elde edilen ham veriler daha sonra analiz edilmek üzere metne dönüştürülmüştür.

2.5. Verilerin Analizi

Elde edilen verilerin analizinde içerik analiz yöntemi kullanılmıştır. Bu süreçte şu adımlar izlenmiştir:

Kodlama: Öğretmenlerin yanıtları satır satır okunarak temel kavramlar ve temalar belirlenmiştir.

Tematik Çerçeve Oluşturma: Belirlenen kodlar, araştırma soruları doğrultusunda mantıklı bir çerçeveye oturtulmuş ve 6 ana tablo oluşturulmuştur.

Bulguların Tanımlanması: Her bir tablo, katılımcıların frekansları ve doğrudan alıntılarıyla (Örn: K1, K4, K7'nin ifadeleri) desteklenerek betimlenmiştir.

Yorumlama: Elde edilen bulgular, literatürdeki benzer çalışmalarla ilişkilendirilerek tartışma bölümünde derinleştirilmiştir.

2.6. Geçerlik ve Güvenirlik

Araştırmanın güvenirliğini sağlamak adına katılımcıların ifadeleri "harfi harfine" yansıtılmaya özen gösterilmiş ve analizler sırasında tarafsız bir tutum sergilenmiştir. Ayrıca elde edilen bulgular, çalışmanın başındaki ham verilerle sürekli karşılaştırılarak tutarlılık kontrolü yapılmıştır. Verilerin tablo haline getirilmesi ve her bir temanın altında katılımcı kodlarına yer verilmesi, araştırmanın şeffaflığını ve izlenebilirliğini artırmıştır.

3. BULGULAR

Bu bölümde, meslek lisesi öğretmenleriyle yapılan görüşmelerden elde edilen veriler tematik olarak sunulmaktadır. Toplanan nitel veriler, betimsel analiz yöntemiyle çözümlenmiş ve araştırma soruları doğrultusunda 6 ana tabloda kategorize edilmiştir. Tablolarda katılımcıların görüşlerine dair frekanslara yer verilmiş; bu veriler katılımcıların (K1, K2... K11) doğrudan alıntılarıyla desteklenerek yorumlanmıştır. Katılımcıların ifadeleri, gerçekliği tam yansıtması amacıyla hiçbir müdahale yapılmadan olduğu gibi aktarılmıştır.

Araştırmanın ilk sorusu olan "Rehberlik servisinin okuldaki görevi nedir?" sorusunun analizi rehberlik servisinin görevleri tablosunda verilmiştir.

Tablo 1. Rehberlik servisinin görevleri

Katılımcı	*Yanıt*
K4 K5 K8 K9 K10 K11	Psikolojik destek
K2 K3 K6 K7 K10	Öğretmen-öğrenci-veli işbirliği
K4 K9	Rehberlik
K5 K11	Ailevi sorunlar
K1 K2	Disiplin işlemleri
K1 K2	Davranış problemleri

Tablo 1'de öğretmenlerin rehberlik servisinin okuldaki görevine ilişkin görüşleri yer almaktadır. Tablo incelendiğinde, öğretmenlerin rehberlik servisinin görevini ağırlıklı olarak psikolojik destek sağlama, öğretmen–öğrenci–veli iş birliğini güçlendirme ve davranış problemleriyle ilgilenme çerçevesinde tanımladıkları görülmektedir.

Tablo 1 incelendiği zaman "Sizce rehberlik servisinin okuldaki görevi nedir?" sorusuna öğretmenlerin yanıtlarından en çok (6) Psikolojik destek bulgusuna ulaşılmıştır. *K4-Öğrencilerin kişisel gelişimlerine katkı sağlamalıdır. K5-Öğrencilere danışmanlık vermelidir.*

Tablo 1 incelendiği zaman "Sizce rehberlik servisinin okuldaki görevi nedir?" sorusuna öğretmenlerin bazılarının yanıtlarından (5) öğretmen-öğrenci-veli işbirliği bulgusuna ulaşılmıştır. *K2- Öğretmen, öğrenci veli arasında iletişimi sağlayabilmeli. K3-Öğretmen-öğrenci-veli arasında vazgeçilmez bir bağ.*

Tablo 1 incelendiği zaman "Sizce rehberlik servisinin okuldaki görevi nedir?" sorusuna öğretmenlerin bir kısmının yanıtlarından (2) rehberlik, (2) ailevi sorunlar, (2) disiplin işlemleri, (2) davranış problemleri bulgusuna ulaşılmıştır. *K4-Bir sonraki eğitim öğretim kademesi için yardımcı olup rehberlik etmelidir. K11-Bizim okuldaki en önemli görevi ailevi problemlerle ilgilenmek. K1-Disiplin durumu olan öğrenciler ile görüşmelidir. K2-Akran zorbalığı ile çalışmalıdır.*

Araştırmanın ikinci sorusu olan “Hangi durumlarda rehberlik servisi ile iş birliği yaptınız?” Sorusunun analizi iş birliği tablosunda verilmiştir.

Tablo 2. İş birliği yapılan konular

Katılımcı	*Yanıt*
K2 K4 K5 K7 K8 K9 K10 K11	Psikolojik destek
K7 K10	Madde bağımlılığı
K1 K10	Disiplin işlemleri
K3 K6	BEP
K4	Rehberlik hizmeti
K7	İstismar

Tablo 2’de öğretmenlerin rehberlik servisi ile hangi durumlarda iş birliği yaptıklarına ilişkin görüşleri sunulmaktadır. Tabloya göre öğretmenlerin rehberlik servisiyle en çok psikolojik destek gerektiren durumlarda iş birliği yaptıkları, bunun yanında madde bağımlılığı, disiplin işlemleri, BEP ve istismar gibi hassas konularda da rehberlik servisine başvurdukları görülmektedir.

Tablo 2 incelendiği zaman ”Hangi durumlarda rehberlik servisi ile iş birliği yaptınız?“ sorusuna öğretmenlerin yanıtlarından en çok (8) Psikolojik destek bulgusuna ulaşılmıştır. *K2-Psikolojik rahatsızlıkları olan bir öğrencim için iş birliği yaptım. K4-Ergenlik dönemindeki öğrencilerimizle iletişimsizlik yaşadığımızda rehberlik servisi ile iş birliği yapıyorum.*

Tablo 2 incelendiği zaman ”Hangi durumlarda rehberlik servisi ile iş birliği yaptınız?“ sorusuna öğretmenlerin yanıtlarından bazıları (2) madde bağımlılığı, (2) disiplin işlemleri, (2) BEP bulgusuna ulaşılmıştır. *K7-Madde bağımlılığından şüphelendiğim öğrencileri yönlendiriyorum. Orada daha güvende hissedip anlatabiliyorlar. K1-Disiplin durumlarında görüşmelerini istiyoruz. K3-Öğrencim özel gereksinimliydi ve burada çok zorluk yaşıyordu. Rehberlik hocamız ile öğrencimize yardımcı olduk.*

Tablo 2 incelendiği zaman ”Hangi durumlarda rehberlik servisi ile iş birliği yaptınız?“ sorusuna öğretmenlerin yanıtlarından bir kısmı (1) rehberlik hizmeti, (1) istismar bulgularına ulaşılmıştır.*K4-Meslek seçiminde zorlanan kararsız kalan öğrencilerimi yönlendirdim. K7-Kız çocuklarımızın bize anlatamadığı durumlarda daha rahat anlatabilmesi için rehberlik servisi ile iş birliği yapıyorum.*

Araştırmanın üçüncü sorusu olan “Hangi durumlarda öğrenciyi rehberlik servisine yönlendirirsin?” Sorusunun analizi yönlendirme tablosunda verilmiştir.

Tablo 3. Öğrenci yönlendirmesi

Katılımcı	*Yanıt*
K1 K3 K4 K5 K8 K9 K10 K11	Davranış Problemleri
K1 K3 K6 K9 K11	Arkadaşlık ilişkileri
K2 K6	BEP
K4 K11	Rehberlik hizmeti
K6 K7	İstismar
K7 K8	Psikolojik rahatsızlık

Tablo 3'de öğretmenlerin öğrencileri rehberlik servisine yönlendirme nedenlerine ilişkin görüşleri yer almaktadır. Tablo incelendiğinde, öğrencilerin en çok davranış problemleri ve arkadaşlık ilişkilerinde yaşanan sorunlar nedeniyle rehberlik servisine yönlendirildiği, bunun yanında BEP, istismar ve psikolojik rahatsızlık gibi durumların da yönlendirme nedenleri arasında yer aldığı görülmektedir.

Tablo 3 incelendiği zaman "Hangi durumlarda öğrenciyi rehberlik servisine yönlendirirsin?" sorusuna öğretmenlerin yanıtlarından en çok (8) davranış Problemleri bulgularına ulaşılmıştır. *K1-Öğretmene saygısızlık kırmızı çizgimiz ve bu konuda yönlendiririm. K3-Sınıfta uyum sağlayamayan, problem çıkartan öğrencileri gönderirim.*

Tablo 3 incelendiği zaman "Hangi durumlarda öğrenciyi rehberlik servisine yönlendirirsin?" sorusuna öğretmenlerin yanıtlarından bazıları (5) arkadaş ilişkileri bulgusuna ulaşılmıştır. *K6-Akran ilişkisinde yaşanan problemlerde yönlendiririm. K9-Çocukların aralarında sürtüşme olduğunda yönlendiririm.*

Tablo 3 incelendiği zaman "Hangi durumlarda öğrenciyi rehberlik servisine yönlendirirsin?" sorusuna öğretmenlerin yanıtlarından bir kısmı (2) BEP, (2) rehberlik hizmeti, (2) istismar (2) psikolojik rahatsızlık bulgularına ulaşılmıştır. *K2-BEP'li öğrenciler bizim okullarıma gelebiliyorlar maalesef. Onlara uygun değil. Bu gibi durumlarda yönlendiririm. K11-Öğrencilerimiz meslek seçimi konusunda kafa karışıklığı yaşıyorlar. Onları yönlendiririm. K6-İstismar gibi hassas konularda yönlendirme yaparım. K8-Öğrencilerimizin psikolojik problemleri olduğunda yönlendiririm.*

Araştırmanın dördüncü sorusu olan "Öğrenciyi rehberlik servisine yönlendirdiğinizde beklentiniz ne oluyor?" Sorusunun analizi beklenti tablosunda verilmiştir.

Tablo 4. Öğretmen beklentileri

Katılımcı	*Yanıt*
K2 K3 K4 K6 K7 K8 K9 K10 K11	Davranış değişimi
K1 K3 K6 K7 K8 K11	Problemin anlaşılması
K2 K6	Sevk etme

Tablo 4'de öğretmenlerin öğrenciyi rehberlik servisine yönlendirdikten sonraki beklentilerine ilişkin görüşleri sunulmaktadır. Tabloya göre öğretmenlerin en sık beklentisinin öğrencide davranış değişimi olduğu, bunun yanında problemin anlaşılması ve gerekli durumlarda ilgili kurumlara sevk edilmesi beklentilerinin de bulunduğu görülmektedir.

Tablo 4 incelendiği zaman" Öğrenciyi rehberlik servisine yönlendirdiğinizde beklentiniz ne oluyor?" sorusuna öğretmenlerin yanıtlarından en çok (9) davranış değişimi bulgusuna ulaşılmıştır. *K2-Gönderdiğimiz sorunun çözülmesini, öğrencinin değişmesini bekliyoruz. K3-Öğrencinin düzelmesini bekliyoruz.*

Tablo 4 incelendiği zaman" Öğrenciyi rehberlik servisine yönlendirdiğinizde beklentiniz ne oluyor?" sorusuna öğretmenlerin yanıtlarından bazıları (6) problemin anlaşılması bulgusuna ulaşılmıştır. *K1-Öğrencideki problemin anlaşılmasını istiyoruz. K3-Öğrencinin sorunun anlaşılmasını bekliyorum.*

Tablo 4 incelendiği zaman" Öğrenciyi rehberlik servisine yönlendirdiğinizde beklentiniz ne oluyor?" sorusuna öğretmenlerin yanıtlarından bir kısmı (2) sevk etme bulgusuna ulaşılmıştır. *K2-Gerekli durumlarda RAM, Psikiyatri vb yetkili yerlere sevk edilmesini bekliyorum.*

Araştırmanın beşinci sorusu olan "Öğrencilerin psikolojik destek alması hakkında ne düşünüyorsunuz?" Sorusunun analizi psikolojik destek tablosunda verilmiştir.

Tablo 5. Psikolojik destek

Katılımcı	*Yanıt*
K1 K2 K6 K7 K8 K9 K10 K11	Gerekli
K2 K6 K7 K8	Rehber öğretmen sayısı yetersiz
K3 K4 K10 K11	Meslek liseleri için oldukça önemli
K5	Katkısı olmuyor

Tablo 5'de öğretmenlerin öğrencilerin psikolojik destek almasına ilişkin görüşleri yer almaktadır. Tablo incelendiğinde öğretmenlerin büyük çoğunluğunun psikolojik desteği gerekli gördüğü, bunun yanında rehber öğretmen sayısının yetersizliği ve meslek liseleri açısından psikolojik desteğin önemine dikkat çektikleri görülmektedir.

Tablo 5 incelendiği zaman "Öğrencilerin psikolojik destek alması hakkında ne düşünüyorsunuz?" sorusunun analizi sonucu öğretmenlerin büyük çoğunluğu (8) gerekli bulgusuna ulaşılmıştır. *K1-Rehberlik servisi okul için oldukça önemli bir birim. K3-İşlevlerini yerine getirdiğinde okulda omurga görevi görür.*

Tablo 5 incelendiği zaman "Öğrencilerin psikolojik destek alması hakkında ne düşünüyorsunuz?" sorusuna öğretmenlerin yanıtlarından bazıları (4) rehber öğretmen sayısı yetersiz ve (4) meslek liseleri için oldukça önemli olduğu bulgularına ulaşılmıştır. *K2-Danışmanlık sürecinin uzun sürdüğünü biliyorum. Rehber öğretmen*

başına düşen öğrenci sayısını düşününce mümkün olduğunu düşünmüyorum. K3-Meslek lisesindeki öğrenciler erken yaşta hayata katılıyorlar o yüzden uyum sağlamakta daha çok zorlanıyorlar. Onların fazlasıyla psikolojik desteğe ihtiyaçları oluyor.

Katılımcıların en az verdiği yanıtı (1) katkısı olmuyor bulgusuna ulaşılmıştır.*K5- Çocuklar gidip geliyor da ben bir fark görmedim.*

Araştırmanın altıncı sorusu olan "Meslek lisesine özgü rehberlik çalışmaları neler olabilir? " Sorusunun analizi rehberlik çalışmaları tablosunda verilmiştir.

Tablo 6. Rehberlik çalışmaları tablosu

Katılımcı	*Yanıt*
K1 K2 K3 K5 K7	Yönlendirme (iş, eğitim vb)
K4 K8 K10	Bireysel danışma
K6 K9 K11	Bölüm tanıtımı
K6	BEP
K8	Önleyici Çalışmalar
K1	Rehberlik servisinin tanınırlığının arttırılması

Tablo 6'da meslek liselerine özgü rehberlik çalışmalarına ilişkin öğretmen görüşleri sunulmaktadır. Tablo incelendiğinde öğretmenlerin en çok yönlendirme, bireysel danışma ve bölüm tanıtımına yönelik çalışmaları önerdikleri; bunun yanında BEP'e uygun yönlendirme, önleyici çalışmalar ve rehberlik servisinin tanınırlığının artırılmasına da vurgu yaptıkları görülmektedir.

Tablo 6 incelendiği zaman "Meslek lisesine özgü rehberlik çalışmaları neler olabilir? "sorusuna öğretmenlerin yanıtlarından en çok (5) yönlendirme bulgusuna ulaşılmıştır. *K1-Bu çocuklar için önemli olan bir an önce uygun bir mesleğe yerleşip para kazanmak. Onun için iş imkanlarından haberdar olmak onlar için gerekli. K2-Öğrencilerin kendi mesleklerinde kendilerini geliştirmeleri gerekiyor. Ücretsiz eğitimler vb. Haberdar olmalı onlara fayda sağlayacaktır.*

Tablo 6 incelendiği zaman "Meslek lisesine özgü rehberlik çalışmaları neler olabilir? "sorusuna öğretmenlerin yanıtlarından bazıları (3) bireysel danışma, (3) bölüm tanıtımı bulgusuna ulaşılmıştır. *K4-Öğrencilerimizde davranış Problemleri, psikolojik sorunlar olabiliyor. Onlarla ilgilenilebilir. K6-Öğrencilerimiz bölümleri tanımadan bilinçsizce gelebiliyorlar. 9. sınıfta henüz alan dersleri çok fazla başlamamışken doğru yönlendirme yapılabilir.*

Tablo 6 incelendiği zaman "Meslek lisesine özgü rehberlik çalışmaları neler olabilir? "sorusuna öğretmenlerin yanıtlarından bir kısmı (1) BEP, (1) önleyici çalışmalar, (1) rehberlik servisinin tanınırlığının arttırılması bulgusuna ulaşılmıştır. *K6-Bizim alanımız motor becerileri gerektiren tehlikeli bir alan. BEP'li öğrenciler için*

uygun değil. Okul kayıt sürecinde veli öğrenci görüşmeleri ile uygun yönlendirmeler yapılabilir. K8-Gençler arasında madde kullanımı çok fazla. Bununla ilgili çalışmalar yapılabilir. K2-Öğrencilerin bazıları rehberlik servisinin işlevlerini maalesef tam bilmiyor. Çeşitli etkinliklerle öğrencilerin ilgisi çekilebilir.

4. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Araştırmanın ilk bulgusuna olan rehberlik servisinin görevleri incelendiğinde, öğretmenlerin "rehberlik servisinin okuldaki görevi" sorusuna verdikleri cevaplarda en sık "psikolojik destek" temasının öne çıktığını görüyorum. Bu durum, rehberlik ve psikolojik danışma hizmetlerinin öğrencinin kendini tanıması, gelişimini desteklemesi ve okula uyumunu güçlendirmesi gibi daha bütüncül amaçlarla ele alındığını ifade eden kaynaklarla uyumlu bir görünüm veriyor. Nazlı'nın çalışmasında vurguladığı gibi, rehberlik ve psikolojik danışma hizmetleri yalnızca sorun çıktığında devreye giren bir süreçten ibaret değil; öğrencinin gelişimini destekleyen profesyonel bir yardım alanı olarak düşünülüyor (Nazlı, 2008). Yanıtlarda dikkatimi çeken bir diğer nokta, öğretmenlerin önemli bir kısmının rehberlik servisini öğretmen–öğrenci–veli iletişimini kuran ve sürdüren bir bağ olarak konumlandırmasıdır. Bu yaklaşım, okulda rehberlik hizmetlerinin sadece öğrenciyle bire bir görüşme ile sınırlı kalmayıp, okul–aile iş birliğini güçlendiren bir rol üstlendiğini belirten çalışmalarla benzer bir çerçeve sunuyor. Bunun yanında bazı öğretmenlerin rehberlik servisinin görevini disiplin işlemleri, davranış problemleri ve ailevi sorunlar üzerinden tanımlaması da görülüyor. Nas ve Tanhan'ın yapmış oldukları çalışmada öğretmen algılarının farklılaşabildiğini ve rehberlik servisinin bazen "disiplin birimi" gibi algılanabildiği sonucuna ulaşmışlardır (Tanhan ve Nas, 2020). Nas ve Tanhan'ın bulguları bu araştırma bulgularını desteklemektedir.

Araştırmanın ikinci bulgusu olan iş birliği yapılan konular incelendiğinde, öğretmenlerin rehberlik servisiyle en çok "psikolojik destek" gerektiren durumlarda iş birliği yaptığını görüyorum. Bu durum, rehberlik servisinin okul içinde duygusal/psikolojik güçlüklerde başvurulan bir destek alanı olarak algılanmasına işaret ediyor. Memduhoğlu ve Dalçiçek'in çalışmasında öğretmenlerin rehberlik servisini "çözüm merkezi, destek ünitesi" gibi metaforlarla konumlandırabildiği ifade edildiği için, bulgulardaki "psikolojik destek" yoğunluğunu bu tür algılarla birlikte düşünmek mümkün görünüyor (Memduhoğlu ve Dalçiçek, 2016). Ayrıca madde bağımlılığı, istismar, BEP ve disiplin gibi daha hassas ve riskli alanlarda da rehberlik servisiyle iş birliği kurulduğu yer alıyor. "Mesleki eğitimde PDR" odağındaki kaynakta rehberlik hizmetinin sadece bireysel farkındalıkla sınırlı olmadığı; güvenlik kültürü, etik ve risk alanlarıyla da ilişkili olabildiği ifade edildiği için, bu bulgular araştırma bulgularını destekliyor (Milli Eğitim Bakanlığı [MEB], 2024).

Araştırmanın üçüncü bulgusu olan öğrenci yönlendirmesi incelendiğinde, öğretmenlerin öğrenciyi rehberlik servisine yönlendirme nedenleri içinde en sık "davranış problemleri" temasının öne çıktığını görüyorum. Bunun

yanında arkadaşlık ilişkileri, BEP, rehberlik (meslek seçimi/kararsızlık gibi) ve istismar/psikolojik rahatsızlık gibi başlıkların da yer aldığı anlaşılıyor. Nazlı'nın çalışmasında gelişimsel rehberlik anlayışıyla öğretmen rollerinin değiştiği ve öğretmenin yalnızca yönlendiren değil, sınıf içi rehberlik süreçlerinde de sorumluluk alan bir aktör haline geldiği vurgulandığı için, yönlendirme alanlarının çeşitliliği bu çerçevede temellendirilebilir (Nazlı, 2008). Ayrıca Nas ve Tanhan'ın belirttiği gibi öğretmen beklentileri "yardım edici rolden disiplin sağlayıcı role" kadar farklılaşabildiğinden, davranış problemleri odağının güçlü olması da literatürdeki bu çeşitlilikle birlikte aktarılabilir (Tanhan ve Nas, 2020).

Araştırmanın dördüncü bulgusu olan öğretmen beklentisi incelendiğinde, öğretmenlerin öğrenciyi rehberlik servisine yönlendirdiklerinde en sık beklentilerinin "davranış değişimi" olduğunu görüyorum. Bunun yanında "problemin anlaşılması" ve daha sınırlı düzeyde "sevk etme (RAM/psikiyatri vb.)" beklentileri de yer alıyor. Özyanık ve Camadan'ın çalışmasında öğretmen tutumlarının PDR hizmetlerinin etkililiğini belirleyen temel faktörlerden olduğu ve mesleki profesyonelliğin bu tutumları olumlu yönde etkileyebildiği ifade edildiği için, beklentiler öğretmenin rehberlikten ne beklediğini göstermesi açısından bu kaynakla ilişkilendirilebilir (Özyanık ve Camadan, 2024). Literatürde öğretmenin rehberlikle iş birliğini güçlendiren unsurlar (profesyonellik, etik duyarlılık, iş birliği kültürü) vurgulanırken, sahada beklentilerin bazen "hızlı davranış değişimi" gibi daha sonuç odaklı biçimde dile gelebildiği görülüyor. Bu sonuçlar araştırma bulgularıyla paralellik gösteriyor.

Araştırmanın beşinci bulgusu olan psikolojik destek incelendiğinde, öğretmenlerin çoğunluğunun öğrencilerin psikolojik destek almasını "gerekli" gördüğünü anlıyorum. Bunun yanında "rehber öğretmen sayısının yetersizliği" ve "meslek liseleri için özellikle önemli" vurguları da öne çıkıyor. Bu bulgular, okul yönetimi ve okul ikliminin rehberlik hizmetlerinin işleyişi üzerinde etkili olabildiğini belirten kaynaklarla birlikte aktarılabilir; çünkü bazı çalışmalarda yönetim desteği ve kurumsal koşulların rehberlik servisinin görünürlüğünü ve işlevselliğini etkilediği ifade ediliyor. Ayrıca Camadan ve arkadaşlarının çalışmasında mesleki benlik saygısı yüksek öğretmenlerin rehberlik hizmetlerine daha kabul edici yaklaşabildiği yönündeki bulgular yer aldığı için, psikolojik desteğin genel olarak "gerekli" görüşünün baskın çıkması bu çerçevede desteklenebilir. Bulgularda tekil olarak "katkısı olmuyor" ifadesinin görülmesi de, literatürde öğretmen algılarının homojen olmadığına ilişkin bulgularla birlikte, "her öğretmenin deneyimi ve algısı aynı olmayabiliyor" şeklinde temkinli bir dille verilebilir (Camadan, 2018).

Araştırmanın beşinci bulgusu olan rehberlik çalışmaları incelendiğinde, meslek lisesine özgü rehberlik çalışmaları içinde en sık "yönlendirme (iş, eğitim vb.)" temasının vurgulandığını görüyorum. Bunun yanında bireysel danışma, bölüm tanıtımı, BEP'e uygun yönlendirme, önleyici çalışmalar ve rehberlik servisinin

tanınırlığını artırma gibi öneriler de yer alıyor. “Mesleki eğitimde PDR” odağındaki kaynakta rehberliğin yalnızca bireysel farkındalık değil; iş kültürü, güvenlik ve etik gibi boyutları da kapsayabildiği ifade edildiği için, Tablo 6’daki iş/meslek yönlendirmesi ve önleyici çalışmalar vurgusu literatürle birlikte temellendirilebilir (Özyanık ve Camadan, 2024).

Genel olarak tablolar birlikte değerlendirildiğinde, öğretmenlerin rehberlik servisini çoğunlukla psikolojik destek ve iş birliği odağında gördüğü; ancak bazı alanlarda (davranış/disiplin gibi) rehberlikten beklentilerin daha “müdahale” odaklı ifade edilebildiği anlaşılıyor. Literatürde rehberliğin gelişimsel bir çerçevede ele alınması, okul kültürü ve yönetici desteğinin rehberlik iklimini etkileyebilmesi ve öğretmen tutumlarının hizmetin etkililiğinde belirleyici olabilmesi gibi vurgular olduğu için, bu bulguları bu kaynaklarla birlikte temkinli bir dille sunmak uygun olur.

Araştırma bulgularına dayanarak aşağıdaki öneriler verilmiştir.

Öneriler

1. Rehberlik ve psikolojik danışma hizmetlerinin okul içindeki görev ve işlevlerinin öğretmenler tarafından daha doğru ve bütüncül biçimde anlaşılabilmesi için, rehberlik hizmetlerinin gelişimsel yaklaşım temelinde öğretmenlerle sistemli olarak paylaşılması
2. Rehberlik servisinin yalnızca sorun ortaya çıktığında başvurulan bir birim olarak algılanmasını önlemek amacıyla, önleyici ve geliştirici çalışmalar yoluyla bu hizmetin okul yaşamında daha görünür ve sürekli hâle getirilmesi
3. Öğrencilerin rehberlik servisine yönlendirilmesinde davranış problemleri ve akran ilişkilerinin öne çıkması dikkate alındığında, öğretmenlerin sınıf içi rehberlik rollerini destekleyecek bilgilendirme ve uygulamalara ağırlık verilmesi.
4. Öğretmenlerin rehberlik sürecinden hızlı ve doğrudan davranış değişimi bekledikleri göz önünde bulundurularak, rehberlik sürecinin zamana yayılan ve aşamalı bir yapıya sahip olduğu konusunda öğretmenlerin bilgilendirilmesi.
5. Öğrencilerin psikolojik destek almasının gerekli görülmesine karşın rehber öğretmen sayısının yetersizliğine vurgu yapılması nedeniyle, öğretmen ve rehberlik servisi iş birliğine dayalı sınıf rehberliği uygulamalarının daha planlı biçimde yürütülmesi.
6. Meslek liselerinin kendine özgü yapısı dikkate alınarak, öğrencilerin erken sınıf düzeylerinden itibaren mesleki yönelimlerini destekleyecek yönlendirme, bölüm tanıtımı ve önleyici rehberlik çalışmalarının artırılması.

KAYNAKLAR

Bek, H., & Şen, B. (2018). İlköğretim okullarında görev yapan öğretmenlerin rehberlik görevleri ile ilgili tutumlarının incelenmesi. Abant İzzet Baysal Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 18(1), 95–106.

Camadan, F., Baştopçu, S., Tosun, G., Yangın, N., & Kılıç, Z. (2018). Öğretmenlerin mesleki benlik saygıları ile psikolojik danışma ve rehberlik hizmetlerine yönelik tutumları arasındaki ilişki. Mersin Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 14(1), 115–136. https://doi.org/10.17860/mersinefd.312295

Gençdoğan, B., & Onur, M. (2006). Öğretmenlerin rehberlik etkinliklerinin değerlendirilmesi (Erzurum ve Giresun il örneği). Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Dergisi, (13), 47–54.

Kabaçam, B. (2023). El sanatı geleneğinde usta-çırak ilişkisi: Yaşayan insan hazineleri örneği. Millî Folklor, 35(138), 139–150. https://doi.org/10.58242/millifolklor.1372122

Kurnaz, Ö., & Bozkurt, E. (2022). Okul idaresi ve öğretmenlerin psikolojik danışmanlara bakış açıları. Journal of Research in Education and Teaching, 11(2), 76–83.

Memduhoğlu, H. B., & Dalçiçek, E. (2016). Öğretmenlerin rehberlik servisine ilişkin metaforik algıları. The Journal of Academic Social Science Studies, (47), 137–148. http://dx.doi.org/10.9761/JASSS3475

Nazlı, S. (2008). Öğretmenlerin değişen rehberlik hizmetlerini ve kendi rollerini algılamaları. Balıkesir Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 11(20), 11–25.

Özyanık, M., & Camadan, F. (2024). Öğretmenlerin psikolojik danışma ve rehberlik faaliyetlerine yönelik tutumlarının açıklanmasında mesleki profesyonelliklerinin rolü. Dokuz Eylül Üniversitesi Buca Eğitim Fakültesi Dergisi, (59), 301–324. https://doi.org/10.53444/deubefd.1364124

Tanhan, F., & Nas, E. (2020). Bir Q-metodu çalışması: Rehber öğretmenlere ilişkin öğretmen algılarının incelenmesi. Dicle Üniversitesi Ziya Gökalp Eğitim Fakültesi Dergisi, (37), 114–123. http://dx.doi.org/10.14582/DUZGEF.2020.146

Yılmaz, İ., & Özkan, M. (2023). Okul yöneticilerinin psikolojik danışmanlık ve rehberlik hizmetlerine yönelik tutumları: Farklı demografik değişkenler üzerinden inceleme. IZU Journal of Education, 5(10), 124–149. https://doi.org/10.46423/izujed.1328375

SOSYAL MEDYA PLATFORMLARINDAKİ KISA VİDEOLAR HAYAT BİLGİSİ DERSİNDE ÖĞRETİM MALZEMESİ OLABİLİR Mİ: ÖĞRETMEN GÖRÜŞLERİ

Prof. Dr. Yücel KABAPINAR[1]

[1]Marmara Üniversitesi, ykabapinar@marmara.edu.tr, ORCID *No:* 0000-0003-3456-0797

Özet

Instagram, Facebook, Tiktok X, Snapchat gibi sosyal medya platformları milyonlarca/milyarlarca kişinin kullandığı ve yayınlanan milyonlarca videonun milyarlarca kez izlendiği dijital ortamlardır. İlgili ve ilgisiz, anlamlı ya da anlamsız öğretici ya da absürt pek çok video bu platformlarda karşımıza çıkmaktadır. Bunların arasında gündelik yaşama ilişkin sosyal durum ve sorunları içeren iyi ya da kötü davranışları gündeme getiren kısa videolar da olabilmektedir. Bu videolar konularına göre bir araya getirilerek kazanımlara uygun şekilde öğretim materyali haline getirilebilir. Özellikle ilkokul düzeyindeki Hayat Bilgisi ve Sosyal Bilgiler derslerinin konu kapsamı içerisinde kullanılabilir. Bu kullanım özellikle örnek olay, empati geliştirme temelli etkinlikler ve drama gibi öğretim yöntemlerinin materyalleri arasında yer alabilir. Bu anlamda empatik, düşünsel ve ahlaki analizlere (EDA soruları) zemin hazırlayabilir. Bu çerçevede araştırmanın amacı; sosyal medya platformlarından seçilen kısa videoların eğitim amaçlı olarak kullanım durumlarını ortaya çıkarmaktır. Araştırma nitel araştırma yöntemi merkezli olup durum çalışması desenine göre biçimlendirilmiştir. Araştırmanın çalışma grubunda seçilen, birleştirilen videoların doküman olarak incelenmesi ile bu videolara ilişkin görüş bildiren sınıf öğretmenleri yer almaktadır. Bu çerçevede 4 video ile bu videolara ilişkin görüş bildiren 16 sınıf öğretmeni çalışma grubunu oluşturmaktadır. Elde edilen veriler betimsel analize göre çözümlenmiştir. Katılımcı tüm öğretmenler kısa filmlerin sınıflarda kullanılabileceğini ve en çok da Hayat Bilgisi, Sosyal Bilgiler gibi derslerde kullanılabileceğini ifade etmişlerdir. Değerler eğitimi, empati, yardımlaşma, dayanışma gibi soyut kavramların ve becerilerin öğrencilere kazandırılmasında kısa filmlerin işlevsel olacağı dile getirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Sosyal medya videoları, materyal, örnek olay, empati becerisi

CAN VIDEOS ON SOCIAL MEDIA PLATFORMS BE USED AS TEACHING MATERIALS IN LIFE STUDIES CLASSES: TEACHERS' VIEWPOINTS

Abstract

Social media platforms such as Instagram, Facebook, TikTok, X and Snapchat are digital environments used by millions or billions of people, where millions of videos are viewed billions of times. We encounter a vast array of videos on these platforms—some relevant, others irrelevant; some meaningful, others meaningless; some educational, others absurd. Among these, there may also be short videos that highlight good or bad behaviour relating to social situations and issues in everyday life. These videos can be grouped according to their topics and adapted into teaching materials in line with learning objectives. They can be used particularly within the scope of Life Skills and Social Studies lessons at primary school level. This usage can particularly feature among the materials for teaching methods such as case studies, empathy-building activities and drama. In this sense, it can lay the groundwork for empathetic, cognitive and moral analyses (EDA questions). Within this framework, the aim of the research is to identify the ways in which short videos selected from social media platforms are used for educational purposes. The research is based on a qualitative research method and has been structured according to a case study design. The study group comprises class teachers who provided their views on the compiled videos, which were examined as documents. Within this framework, the study group consists of four videos and the 16 classroom teachers who provided their views on these videos. The data obtained were analysed using descriptive analysis. All participating teachers stated that short films could be used in the classroom, particularly in subjects such as Life Studies and Social Studies. It was noted that short films would be effective in helping students acquire abstract concepts and skills such as values education, empathy, cooperation and solidarity.

Keywords: Social media videos, material, case study, empathy skill

GİRİŞ

Eğitimin en temel amaçlarından biri de öğrenciyi/çocuğu yaşama hazırlamaktır. Yaşam boyunca bir bireyin karşısına binlerce ve belki de on binlerce sorun, çatışma ve alınması gereken kararlar çıkacaktır. Böylesi durumlara yardımcı olma noktasında okulda, Hayat Bilgisi, Sosyal Bilgiler, İnsan Hakları ve Demokrasi derslerinde öğrencilerin karşısına temel becerileri geliştirme noktasında örnek olaylar çıkarılmalıdır. Örnek olaylar, öğrencinin bilişsel ve duyuşsal gelişimine katkıda bulunacak düzeyde olmalıdır. Bu anlamda örnek olay içerisinde görüş ve davranış boyutunda çelişki ve çatışmaların olması öğrencilerin bilişsel ve duyuşsal gelişimlerine olumlu etki edecektir. Örnek olayın niteliğini belirleyen en temel etmenlerden biri, içerisinde barındırdığı sosyal çelişki ve çatışmanın kalitesi ile ilgilidir.

Böylesi örnek olaylar öğrencilerin düşünce ve davranış noktasında "doğru"nun ve "ahlaki"nin ne olabileceğine ilişkin görecelilikleri tanıyabilmesine, farklılıkları görüp bir zenginlik olarak kabul etmesine zemin hazırlayabilecek, düşünsel niteliği yüksek sınıf içi tartışmaların ortamını oluşturabilecektir. Örnek olayın hazırlanması kadar önemli olan nokta, olayın nitelikli bir şekilde irdelenmesini sağlayacak sınıf dinamizmini yaratmaktır. Bu da ancak ve ancak öğretmenin soracağı anlamlı ve nitelikli sorular ile olabilir (Kabapınar, 2026).

Konuyu tartışmaya açacak, olayı Empatik, Düşünsel, Ahlaki (EDA soruları) boyutları ile değerlendirmelerini ve hüküm vermelerini kolaylaştıracak, olaydaki belirli kavramları irdelemelerini sağlayacak, düşünsel çelişki ve çatışmaları artıracak soruların sorulması bu anlamda yöntemin uygulanmasının en önemli aşamalarından biridir (Levin, 1995; Aydın, 2003; Kabapınar, Baysal, 2004; Kabapınar, 2026; Ütkür, 2016; Kabapınar, Ol, 2021). Unutulmamalıdır ki, yapılandırmacı bir öğretmenin sahip olması gereken becerilerin en önemlilerinin başında soru sorma becerisi gelmektedir. Bir öğretmenin hayal gücünün derinliği, sıra dışı sorular sorabilme becerisinin niteliği öğrencilerinin potansiyelini ve beceri kapasitesini de etkileyecektir. Bu noktada kullanılabilecek örnek olay türleri ve işlevleri karşımıza çıkmaktadır. Yazılı ya da görsel örnek olaylar, gazete haberleri, çizgi filmler, dramalar, kamu spotları, yaşanmış olay, anı ve hatıralar sınıfta öğrencilerle değerlendirmeler yapma noktasında kullanılabilecek örnek olay türlerinden sadece bazılarıdır (Kabapınar, 2026).

Buna paralel olarak, Instagram, Facebook, Tiktok X, Snapchat gibi sosyal medya platformları milyonlarca/milyarlarca kişinin kullandığı ve yayınlanan milyonlarca videonun milyarlarca kez izlendiği dijital ortamlardır. İlgili ve ilgisiz, anlamlı ya da anlamsız öğretici ya da absürt pek çok video bu platformlarda karşımıza çıkmaktadır. Bunların arasında gündelik yaşama ilişkin sosyal durum ve sorunları içeren iyi ya da kötü davranışları gündeme getiren kısa videolar da olabilmektedir. Bu videolar konularına göre bir araya

getirilerek kazanımlara uygun şekilde öğretim materyali haline getirilebilir. Özellikle ilkokul düzeyindeki Hayat Bilgisi, Sosyal Bilgiler ile İnsan Hakları ve Demokrasi derslerinin konu kapsamı içerisinde kullanılabilir. Böylesi filmler özellikle örnek olay, empati geliştirme temelli etkinlikler ve drama gibi öğretim yöntemlerinin materyalleri arasında yer alabilir. Kısacası, birkaç öğretim yönteminin akışında materyal olarak kullanılabilir. Böylesi kısa sosyal medya filmleri empatik, düşünsel ve ahlaki analizlere (EDA soruları) zemin hazırlayabilir. Bunlardan yola çıkarak araştırmanın amacı; sosyal medya platformlarından seçilen kısa videoların eğitim amaçlı olarak kullanım durumlarını ortaya çıkarmaktır. Bu çerçevede araştırma soruları da aşağıdaki gibidir;

1. Sosyal medya kısa videolarının derslerde öğretim malzemesi olarak kullanılabilme durumu nasıldır?
2. Sosyal medya kısa videolarının eğitim amaçlı kullanılabileceği dersler nelerdir?
3. Sosyal medya kısa videoları öğrencilerde hangi beceri ve bakış açıları geliştirebilir?

2. YÖNTEM

Araştırma nitel araştırma yöntemi merkezli olup durum çalışması desenine göre biçimlendirilmiştir. Araştırmanın çalışma grubunda seçilen, birleştirilen videoların doküman olarak incelenmesi ile bu videolara ilişkin görüş bildiren sınıf öğretmenleri yer almaktadır. Bu çerçevede 4 video ile bu videolara ilişkin görüş bildiren 16 sınıf öğretmeni çalışma grubunu oluşturmaktadır. Videolar belirlenen ölçütlere göre seçilmiş, birleştirilmiş ve irdelenmiştir. Çalışma grubundaki sınıf öğretmenlerine önce açık uçlu sorulardan oluşan anket ve verilerin analizinin ardından ankete katılan öğretmenlerden seçilen gruba da yarı yapılandırılmış görüşme formu uygulanmıştır. Bu arada ifade edilmelidir ki, bazı katılımcılar, anket formunu elle yazarak değil, kolaylık olması adına, bilgisayarda Word programında yazarak doldurmuşlardır. Elde edilen verilere betimsel analiz uygulanmıştır.

İşlem Yolu

Aşağıda kısa filmler kullanılarak bir dersin nasıl işlenebileceğine ilişkin ders akış şeması sunulmuştur.

Isınma: Konunun/kavramın tanıtılması
↓
Kısa filmlerin izletilmesi
↓
Kısa filmlerdeki önemli anların yeniden izlenmesi
↓
Filmler temelinde EDA sorularının sorulması
↓
Yan etkinliklerin yapılması
↓
Etkinliklerin sınıfta sunulması/onurlandırma
↓
Ulaşılan sonuçlar, bakış açıları, ilkeler

Not: 40 dk ise etkinlik yapma/sunma yok

Aşağıda 13 ve 46 saniye olmak üzere bir araya getirilen iki kısa filmin içeriğine ilişkin kısa bir tanıtım gerçekleştirilecektir. Her iki filmin de temalar olarak birbirine yakın konular içerdiği ifade edilmelidir. Temalar, genel olarak, empati, yardımlaşma, konukseverlik ve saygı olarak ifade edilebilir.

Örnek Film 1

Sosyal medya: Instagram
Süre: 13 saniye
Temalar: Empati, yardımlaşma, saygı
Konu: Salih Dede Ne Umdu Ne Buldu!

Filmin öyküsü: Salih Dede bir ortaokulda yardımcı personel olarak çalışmaktadır. Okulun bitiminin ardından sınıfları temizlemeye koyulur. Ramazan nedeniyle oruç tutmaktadır. Bu durum zaten zor olan işini daha da zor hale getirmiştir. Açlık, susuzluk ve yorgunluk bedenini ele geçirirken 5-A sınıfının kapısını açmıştır; yine dağınık ve kirli bir sınıf bulmayı düşünerek. Kapıyı açar ama o da ne? Çok şaşırmıştır. 5-A sınıfından üç öğrenci sınıfı süpürmüş ve ardından paspas da yapmışlardır.

Örnek Film 2

Sosyal medya: Instagram
Süre: 46 saniye
Temalar: Misafirperverlik, paylaşma, empati, saygı
Konu: İyilikten Güneş Panelli Elektriğe

Filmin öyküsü: Iğdır'da kırsal kesimde olay geçmektedir. Hiç tanımadık kişiler, Nesim Amca'nın yayladaki evinin yakınından geçerken su istemişlerdir. Misafirleri evine buyur eden Nesim Amca hem yemek hem de çay ikram ederek misafirlerini yolcu etmiştir. Yayla evinin ilçe merkezinden çok uzakta olduğunu ve elektriğinin olmadığını fark eden misafirler onun evinin çatısına güneş panellerini ücretsiz kurarak evine elektrik getirmişlerdir. Film en son kutlama yemeğiyle son bulmaktadır.

Örnek Film 1 Empatik, Ahlaki ve Düşünsel Analiz Soruları

- Kısa filmi incelediğinizde en sevdiğiniz sahne hangi sahne oldu? Neden?
- Kısa film için seçilen müzik hakkında görüşünüz nedir?
- Kısa filmi kurgulayan kişi siz olsaydınız neleri aynen tutar, neleri ekler neleri çıkarırdınız? Neden?
- Size göre, fotoğrafları incelediğinizde, Salih Dede kaç yaşında görünmektedir? O yaştaki kişiler gençlere göre daha çabuk yoruluyor diyebilir miyiz? Neden?
- Sizin okulunuzda kaç yardımcı personel var ve toplam kaç sınıfı temizliyorlar? Size göre bu işi zor bir iş olarak sınıflandırabilir miyiz? Neden?
- Size göre bir sınıf temizlenirken neler yapılıyordur? Bir sınıfın temizliği size göre kaç dakika sürebilir?
- Size göre Ramazan'da oruç tutan bir kişi fiziksel güç olarak normal günlere nazaran ne durumdadır?
- Okul bitiş saati düşünüldüğünde, Salih Dede'nin yorgunluk durumu nasıldır? Onunla empati yaparak yanıt veriniz.
- Size göre Salih Dede'ye sadece Ramazan ayında mı yardım edilmelidir? Neden?
- Salih Dede öğrencilerin sınıfı temizlediklerinde neler düşünüp neler hissetmiş olabilir? Duygu ve düşüncelerinizi ifade ediniz.
- Sınıftaki öğrenciler neler yaparak okuldaki yardımcı personelin daha az yorulmasını sağlayabilirler? Düşüncelerinizi açıklayınız.
- Size göre sınıfı temizleyen öğrenciler Salih Dedeye yardım amaçlı sınıfı temizlerken ve Salih Dede sınıfı tertemiz gördükten sonra neler düşünmüş ve neler hissetmiş olabilirler?
- Sizin hayatta yaşadığınız ilginç bir yardım etme deneyimi oldu mu? Olayı kısaca anlatınız. Yardım eden kişi olarak sizin ve yardım ettiğiniz kişinin duygu ve düşünceleri nasıldı?

Örnek Film 2 Empatik, Ahlaki ve Düşünsel Analiz Soruları

- İzlediğiniz filmdeki Nesim Amcanın evi ve onun ekonomik gücü hakkında görüşleriniz nedir?
- "Tanrı misafiri olmak" ne demektir? Siz her gelene kapınızı açar mıydınız? Neden? Size göre şehirdeki hayat ve misafir kavramı farklı mıdır? Neden?

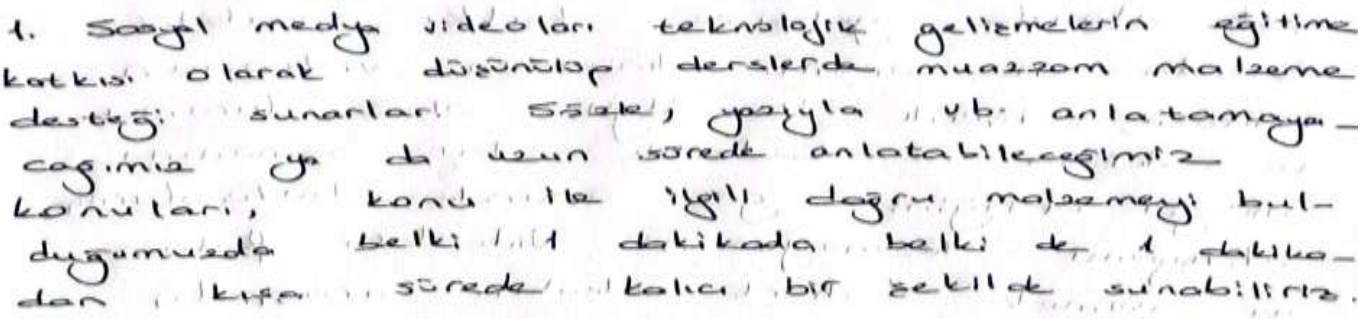
- Sizden yabancı biri su istese ona tavrınız ne olurdu?
- Size göre Nesim Amca'nın yardım ederken onlar da bana yardım eder diye bir düşüncesi var mıdır?
- Nesim Amca, güneş paneli konulacağını ve evine elektrik geleceğini öğrendiğinde neler düşünüp neler hissetmiş olabilir?
- Otobüsten yaşlı bir dedeye/nineye yer verdiniz ancak o size teşekkür etmeden koltuğa oturdu. Böyle bir durumda yer verdiğiniz için pişman olur muydunuz? Neden?
- Birine yardım ettiğinizde içinizde oluşan duyguları nasıl açıklarsınız?

3. BULGULAR

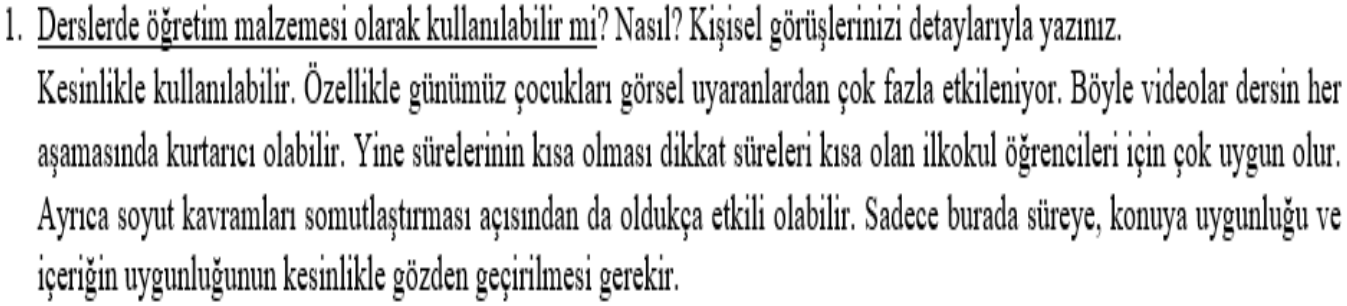
- ***Sosyal medya kısa videolarının derslerde öğretim malzemesi olarak kullanılabilme durumu nasıldır?***

Katılımcı 16 öğretmenin tamamı sosyal medya temelli kısa videoların derslerde öğretim malzemesi olarak kullanılması noktasında olumlu görüş bildirmişlerdir. Zaman zaman çocukların uzun süre geçirmeleri nedeniyle eleştirilen sosyal medyanın bu kez olumlu olarak görülmesi oldukça ilginçtir. "Örnek olay olarak kullanım", "öğrencinin ilgi gösterdiği malzemelerin derse olan ilgiyi de artırması"", soyut kavramların irdelenmesinde yardımcı malzeme olması", "kolay ulaşılabilirliği" özellikle vurgulanan boyutlardan önde gelenlerdendir. Aşağıda 3 katılımcının vermiş olduğu yanıtlara yer verilmiştir.

Ö3

1. Sosyal medya videoları teknolojik gelişmelerin eğitime katkısı olarak düşünülüp derslerde muazzam malzeme desteği sunarlar. Sözel, yazıyla vb. anlatamayacağımız ya da uzun sürede anlatabileceğimiz konuları, konu ile ilgili doğru malzemeyi bulduğumuzda belki 1 dakikada belki de 1 dakikadan kısa sürede kalıcı bir şekilde sunabiliriz.

Ö15

1. Derslerde öğretim malzemesi olarak kullanılabilir mi? Nasıl? Kişisel görüşlerinizi detaylarıyla yazınız.
Kesinlikle kullanılabilir. Özellikle günümüz çocukları görsel uyaranlardan çok fazla etkileniyor. Böyle videolar dersin her aşamasında kurtarıcı olabilir. Yine sürelerinin kısa olması dikkat süreleri kısa olan ilkokul öğrencileri için çok uygun olur. Ayrıca soyut kavramları somutlaştırması açısından da oldukça etkili olabilir. Sadece burada süreye, konuya uygunluğu ve içeriğin uygunluğunun kesinlikle gözden geçirilmesi gerekir.

Ö11

Bir diğer uygulama alanı Hayat bilgisi ve Sosyal B.) özelinde konuya dair evde bir video izletilebilir. Öğrencinin konuya yönelik hazırbulunuşluluk durumu güçlendirilebilir. Dersin girişinde bir düğün videosu izletilerek konuya ilişkin olarak düğünlerimiz, takı merasimi, farklı yöreler ve oyunlarımız vb. kültürel uygulamalarımız hakkında dikkat çekilerek; öğrencilere katıldıkları düğümler ve düğünlerde dikkatlerini çeken sorulabilir. İnsanların düğünde niçin mutlu oldukları, hediyeleşme nedenleri, anne babalarının düğün videoları vb. içerikler işe koşularak kültürel değerlerimiz farklı boyutlarıyla ders sürecine dahil edilebilir. Hayatın iyilik-kötülük, doğru-yanlış-güzel-çirkin gibi çok boyutlu yönleri olumlu ve olumsuz boyutlarıyla sosyal medya videolarında daha kolay yansıtılıyor. Bu açıdan öğrencinin gerçek hayata dair problemlere çözüm üretme becerisi videolar üzerinden daha etkin işlenebilir. Bu açılardan değerlendirildiğinde sosyal medya içerikleri olumlu ve olumsuz çoklu boyutta hayatın gerçeklerini öğrenme ortamına katar. Bu da öğrenciye, öğrenme sürecinin gerçek hayatla bağını yansıtması açısından hem kalıcı hem de daha etkin bir öğrenme ortamı sunar.

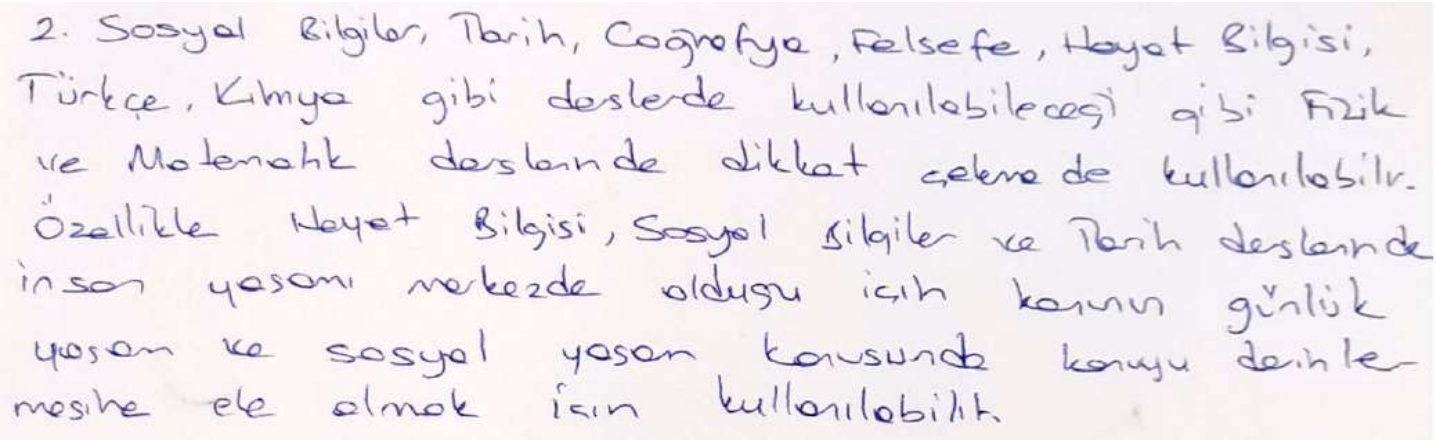
Sınıf öğretmeninin sosyal medya videoları için "muazzam malzeme desteği sunacağı" ifadesi oldukça ilginçtir. Söz ve yazının ötesinde görsel öğrenme kuşağına görsel malzeme sunmak bu boyutuyla da değerlidir. Üstelik süre olarak videoların kısa olması ve soyut kavramları somutlaştırması da önemlidir. Diğer katılımcı öğretmen, konu kapsamını genişletmekte ve dersler için yeni konu öneriler de getirmektedir. Düğünlerimiz, takı merasimi ve hediyeleşme, farklı yöreler ve oyunlarımız gibi konularda da videoların kullanılabileceğini dile getirmektedir. Yaşam içindeki zıtlıkların videolarda somutlaşabileceği ve bunun da sorgulamaya ortam oluşturacağı öğretmenin dikkat çektiği diğer boyutlardır.

Katılımcı öğretmenlerden birinin altını çizdiği bir boyut ise çok dikkat çekicidir. Bu videolardan yola çıkarak, öğrenciler; arkadaşlarının, öğretmenlerinin ve diğer okul personelinin yardımıyla böyle videolar da çekebilirler. Böylesi videolar, iyilik, iletişim, takım çalışması, senaryo geliştirme, kurguyu oluşturma, sosyal medyada yayınlama gibi farklı becerilerinin gelişmesine de yardımcı olabilir. Bu kez videoyu sınıfta kullanmaktan/tüketmekten videoyu oluşturmaya ve başkalarına ilham olmaya doğru bir gelişim de gösterebilirler. Bu da video kullanımının bambaşka bir boyutu olarak kendini gösterebilir.

- ***Sosyal medya kısa videolarının eğitim amaçlı kullanılabileceği dersler nelerdir?***

Geniş boyuttan bakılacak olursa sadece sosyal bilimlerle ilintili dersler değil fen bilimleri ve hatta matematik derslerinde de kısa videoların, amaç ve bağlam farklılaşarak, kullanılabileceğini ifade eden sınıf öğretmenleri olmuştur. Bir diğer deyişle, Kimya, Fizik ve Matematik derslerinde de kısa videoların dikkat çekme amaçlı kullanılabileceği ifade edilmiştir. Bunların dışında, doğal olarak, en sıklıkla ifade edilen dersler de Hayat Bilgisi ve Sosyal Bilgiler, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi ve Felsefe olmuştur. Aşağıda 1 öğretmenin vermiş olduğu yanıta yer verilmiştir.

Ö7

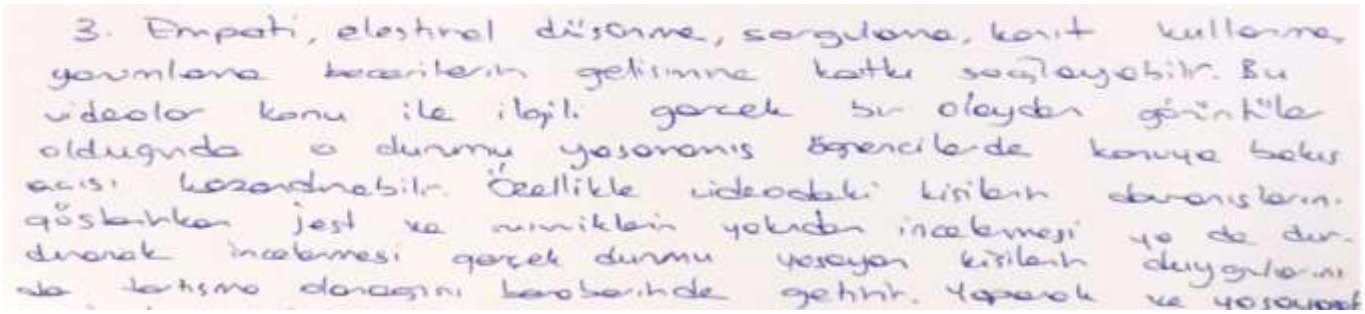

2. Sosyal Bilgiler, Tarih, Coğrafya, Felsefe, Hayat Bilgisi, Türkçe, Kimya gibi derslerde kullanılabileceği gibi Fizik ve Matematik derslerinde dikkat çekene de kullanılabilir. Özellikle Hayat Bilgisi, Sosyal Bilgiler ve Tarih derslerinde insan yaşamı merkezde olduğu için konun günlük yaşam ve sosyal yaşam konusunda konuyu derinleştirmeye ele almak için kullanılabilir.

Ö7, gündelik yaşamla ilişkili olması noktasında sosyal medyadan alınabilecek kısa videoların sosyal bilimlerle ilgili derslerde çok daha işlevsel olabileceğinin altını çizmektedir.

- ***Sosyal medya kısa videoları öğrencilerde hangi beceri ve bakış açıları geliştirebilir?***

Genelde tüm etkinliklerde özelde de örnek olayların incelenmesinde temel amaç öğrencilerden bazı beceri ve bakış açılarının oluşturulmasıdır. Bu bağlamda bir örnek olay çeşidi olarak sosyal medyadan alınan kısa filmler aracılığıyla hangi beceri ve bakış açılarının geliştirilebileceğine ilişkin katılımcı öğretmenlerden Ö8, Ö14 ve Ö16 aşağıdaki öngörülerde bulunmuşlardır.

Ö8

3. Empati, eleştirel düşünme, sorgulama, kanıt kullanma, yorumlama becerilerin gelişimine katkı sağlayabilir. Bu videolar konu ile ilgili gerçek bir olaydan görüntüler olduğunda o durumu yaşamamış öğrencilerde konuya bakış açısı kazandırabilir. Özellikle videodaki kişilerin davranışlarını, gösterdikleri jest ve mimiklerin yakından incelenmesi ya da durdurarak incelenmesi gerçek durumu yaşayan kişilerin duygularını da tartışma ortamında getirir. Yaparak ve yaşayarak

Ö14

3. Öğrencilerde hangi beceri ve bakış açılarının gelişimine katkı sağlayabilir? Detaylarıyla yazınız.
Öncelikle empati becerisinin gelişimini sağlar. Daha sonra toplumsal yardımlaşma konusunda yardımcı olabilir. Hayvan sevgisinin kazandırılmasında da kullanılabilir. Çevreyle duygusal bağ kurmada da destek sağlayabilir. Bazı videolarda dayanışma da çok güzel yansıtılmış. Bireylerin zor durumda kalmaları ve bu zorluklarında nasıl yardımcı olunabileceğini de güzel yansıtmakta. Engelliler konusunda, onların görünürlüğünde de yardımcı olur. Bu denli duygulu ve güzel şeylerin çocukların ruh sağlığı ve toplumsal mutluluğu artırması açısından gösterilmelerini uygun buluyorum.

Ö16

Öğrencilerin sosyal ve iletişim becerilerini geliştirme açısından önemli katkılar sağlayabilir. Video içeriğinde öne çıkan empati, yardımlaşma, dayanışma ve koşulsuz sevgi gibi kavramlar, öğrencilerin daha duyarlı bireyler olarak gelişimlerine destek olmaktadır. Bu yönüyle video, değerler eğitimi kapsamında etkili bir öğretim materyali olarak değerlendirilebilir. Günümüzde sıklıkla karşılaşılan olumsuz örneklerin aksine, bu tür pozitif içeriklerin öğrencilere sunulması çok değerlidir. Video, çocuklara yalnızca büyük olayların değil, günlük yaşamda karşılaşılan küçük ve basit durumların da mutluluk kaynağı olabileceğini hissettirmektedir. Bu farkındalık, öğrencilerin yaşamlarına daha olumlu bir bakış açısı kazandırmalarına katkı sağlayacaktır. Bu tür kazanımların kalıcı hale gelebilmesi için öğretmenin rolü büyük önem taşımaktadır. Öğretmenin sınıf içinde empatiyi destekleyen, anlayışlı ve kapsayıcı bir yaklaşım sergilemesi; öğrencilerin bu değerleri içselleştirmesine yardımcı olacaktır. Aynı zamanda öğretmenin, yaşanan olumsuz durumlarda sergileyeceği tutumla öğrencilere rol model olması gerekmektedir.

Tüm öğretmen yanıtları incelendiğinde öğretmenlerin çok geniş bir spektrumdan beceri ve bakış açıların altını çizdikleri görülmektedir. Sosyal ve iletişim becerileri dolayısıyla empati, yardımlaşma, paylaşma gibi boyutlar öğretmenlerin en çok ifade ettikleri becerilerden ön planda olanlardır. Kendilerine sorulan EDA soruları aracılığıyla da sorgulama, eleştirel bakış açısı geliştirme, yorumlama, yaratıcı düşünme de diğer gelişebilecek genel becerilerden bazılarıdır. Soyut kavramları içselleştirme, yaşamdan gerçek olay ve durumlarda içiçe olma, jest, mimik ve beden dilini yorumlayabilme de diğer becerilerden sadece bazılarıdır. Hayvanlara, doğaya ve ekosisteme karşı duyarlılık da sözü edilen diğer perspektiflerden sadece bazılarıdır.

4. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

İdealist bir öğretmenin sahip olması gereken özelliklerden biri de yaşamla ilgili problemleri ya da durumları nasıl farklı yöntem ve araçlarla öğrencilerimin önüne getirebilirim düşüncesidir. Bu noktada gazete haberleri, çizgi filmler, kendi yaşam kesitleri ve anıları kullanılabilecek materyallerden sadece bazılarıdır. Bu çerçevede öğretmenin bir arayış içerisinde olması son derece önemlidir. Bu noktada ilginç ve heyecan verici bir başka materyal de, öğrencilerin de çok aşina oldukları sosyal medyada karşılarına sıklıkla çıkan kısa filmler olabilir. Aşinalık, kolay ulaşılabilirlik, işlevsellik, kısa sürede anlam yaratabilme özelliği gibi boyutlar öğretmenlerin kullanımına kapı aralayan diğer özelliklerdir.

Bu noktada araştırmaya katılan öğretmenlerin de tamamı kısa filmlerin derslerde empatik, düşünsel ve ahlaki (EDA soruları) sorularla işlevsel olarak kullanılabileceğine dair görüş bildirmişlerdir. Kimlik belirleyen dersler olan sosyal bilimler temelli dersler bu noktada ön plana çıkarılan dersler olmuştur. Hayat Bilgisi, Sosyal Bilgiler, İnsan Hakları ve Demokrasi, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi ile çocuklar ile felsefe ana örüntüsü çerçevesinde Felsefe dersleri bu dersler içerisinde öne çıkanlardır. Sosyal medyadan alınabilecek ya da bulunabilecek uygun kısa filmler öğrencilerde bilişsel, duyuşsal ve psiko-motor becerilerin tamamının gelişmesine katkı sağlayabilme özelliğiyle oldukça önemlidir. Yeni arayışlar içerisine girmeyi görev edinen

sıradanlık sarmalına girmemiş idealist öğretmenler kısa filmlerle çok şey yapabileceklerini biliyorlardır. Eminim…

KAYNAKLAR

Alacapınar, F. (2008). *Örnek Olay Yöntemi ve Eğitimde Örnek Olaylar*. Ankara: Anı Yayıncılık.

Aydın, M. Z. (2003) *Ahlak Öğretiminde Örnek Olay İncelemesi*, Ankara: Nobel Yayınları

Kabapınar, Y., Baysal, Z. N. (2004). İlköğretimde Hayat bilgisi Ve Sosyal Bilgiler Öğretimine Yaşamın Kendisini Taşımak: Gazete Haberinin Kullanıldığı Bir Öğretimin Tasarlanması Ve Değerlendirilmesi. *Kuram ve Uygulamada Eğitim Yönetimi*, 10 (39), 384-419.

Kabapınar, Y. (2014). *Kuramdan Uygulamaya Sosyal Bilgiler Öğretimi*. Ankara: PegemA

Kabapınar, Y. (2015). Empati Becerisini Geliştirmesi Bağlamında Örnek Olay ve Etkin Kullanımı, Yücel Kabapınar (Ed.), *Empatiyle Gelişmek Empatiyi Geliştirmek: Çocuk ve Empati* içinde (s. 402- 423) Ankara: PegemA.

Kabapınar, Y. ve Ol, C. G., (2021). "Yaşamın Sınıfa Yansıması Olarak Örnek Olay Yöntemi: "Çözülecek Binlerce Sorun Var". *Kuramdan Uygulamaya Örnek Olay* (s.3-23), Ankara: PegemA.

Ol, C. G. (2019). *Sosyal Bilgiler Derslerinde Gazete Haberlerini Kullanmak: Bir Eylem Araştırması.* (Yayımlanmamış yüksek lisans tezi). Marmara Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, İstanbul.

Segall, A., Schmidt, S. (2005). Reading the Newspaper as a Social Text. Social Studies, *Sociology*, 35 (2), 91-92.

Street, C. (2002). Teaching with the Newspaper. *The Social Studies*, 93(3), 131-133,

Ütkür, N. (2016). *Örnek Olay Yönteminin Hayat Bilgisi Dersinde Uygulanmasına Yönelik Bir Eylem Araştırması*. (Yayınlanmamış Doktora Tezi). Marmara Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü.

FORMASYON ÖĞRENCİLERİNİN EĞİTİM ALGISININ PEŞİNE DÜŞMEK: DEĞİŞTİ Mİ NE KADAR?

Prof. Dr. Yücel KABAPINAR[1]

[1]Marmara Üniversitesi, ykabapinar@marmara.edu.tr, ORCID *No*: 0000-0003-3456-0797

Özet

Formasyon, öğretmen olmak isteyenlere belirli alanlarda bir yıl süreyle öğretmenliğe ilişkin derslerin verildiği özel bir programdır. Bu programa ilgili fakültelerden o yıl mezun olanlar katıldığı gibi, 50 ve hatta 60'lı yaşlarda bile katılan öğretmen adayları da bulunabilmektedir. Bu anlamda formasyon programı katılımcı kitlesi boyutuyla oldukça heterojendir demek yanlış olmayacaktır. Bu durum da eğitim yaşamı noktasında çok farklı dönemlerde öğrenci/mezun olmuş adayların bu yeni programa katılımını da gösterebilmektedir. Bu çerçevede araştırmanın amacı, formasyon programına katılan öğretmen adaylarının süreç içerisinde eğitime ilişkin anlayışlarındaki gelişimi ve değişimi ortaya koymaktır. Araştırma nitel bir araştırma olup durum çalışması desenine göre biçimlendirilmiştir. Araştırmanın çalışma grubunu, formasyon programında Çocuk Gelişimi bölümüne devam eden 20 kişi oluşturmaktadır. Katılımcıların tamamı 25-56 yaş aralığında kadın olup grubun ortalama yaşı 39 olarak hesaplanmıştır. Katılımcılara eğitime ilişkin önceki ve şu anki algılarının neler olduğunu içeren bir açık uçlu anket sunulmuştur. Araştırma sonuçları, yaş kuşağı olarak oldukça farklı öğrencilerden oluşan çalışma grubunun, söylem olarak, eğitim algısı noktasında önemli bir değişim yaşadıklarını göstermektedir. Daha davranışçı öğrenme anlayışı bir bakış açısından daha yapılandırmacılığın merkeze alan bir eğitim ve öğretmenlik algısını sözel olarak ifade ettikleri görülmektedir.

Anahtar kelimeler: Eğitim anlayışı, davranışçı öğrenme, yapılandırmacı öğrenme

EXPLORING FORMATION STUDENTS' PERCEPTIONS OF EDUCATION: HAS IT CHANGED AND IF SO, BY HOW MUCH?

Abstract

The formation teacher training programme is a specialised one-year course designed for those wishing to become teachers in specific subject areas. Whilst the programme is attended by graduates from relevant faculties who have completed their degrees that year, it also attracts prospective teachers in their 50's and even 60's. In this sense, it would not be inaccurate to describe the participant cohort of the teacher training programme as highly heterogeneous. This situation also reflects the participation of candidates who were students at very different stages of their educational lives. Within this framework, the aim of the research is to reveal the development and change in the understanding of education among teacher candidates participating in the teacher training programme throughout the process. The research is a qualitative study and has been structured according to a case study design. The study group consists of 20 individuals enrolled in the Child Development section of the teacher training programme. All participants are women aged between 25 and 56, with the group's average age calculated as 39. Participants were presented with an open-ended questionnaire asking about their previous and current perceptions of education. The research findings indicate that the study group, comprising students from quite different age groups, has undergone a significant shift in their perception of education. It is evident that they have shifted from a behaviourist approach to learning to one that places constructivism at the centre of their understanding of education and teaching.

Keywords: Educational philosophy, behaviorist learning, constructivist learning

1. GİRİŞ

Kara tahtada öğretmen elinde tebeşirle dersi anlatırdı. Ardından sınıfa dönüp "anlamayan var mı" diye sorardı. Anlamayıp, "anlamadım" diyecek kadar özgüveni olan biri çıkarsa da anlattıklarını anlattığı şekilde bir kez daha aynı şekilde anlatırdı; ikinci anlatışta anlamayanların bu kez anlamalarını bekleyerek. Aynı bilgiyi aynı şekilde anlatarak anlamayanların anlamalarını beklemek ne kadar da tuhaf görünse de tüm öğrencilerin aynı şekilde öğrendiğini düşünerek konuyu anlatmak öğretmenlerin o dönemde temel bakış açısıydı. Bu arada çoğu kez özgüvensizlik nedeniyle "anlamadım öğretmenim" denilmediği için tüm öğrenciler de anlamış gibi olmaktaydı. İkinci kez, "anlaşıldı mı" diye de hiçbir öğretmen sormazdı zaten; o dönem için normal olan ikinci anlatışta anlamandı "şayet aptal değilsen"! Üstelik tarih, fizik, kimya, matematik, din bilgisi, coğrafya fark etmeksizin herkesin her dersi/bilgiyi anlaması öğrenmesi beklenirdi. Ezberlediğin bilgileri geri isteyen yazılı ve sözlü sınavları gündeme getirmek bile istemiyorum. Karlofça Antlaşması'nın maddeleri, kurbağanın sindirim sistemi, üçgenin/yamuğun/dikdörtgenin iç açılarının toplamına ilaveten sinüs, kosünüs ve tanjant, dünyadaki ülkelerin başkentleri, Fatiha ve hatta Ayet-el Kürsi duaları ezberlenmeden olmazdı. Öğretmenin defterini açıp okuyarak bilgileri öğrencilerin defterine yazdırdığı zamanlar da olmaktaydı; o anlar da öğretenlerin defterinden yavaş yavaş okuması öğrencilerin yazabilmesi adına oldukça önemliydi.

O dönemde bireysel farklılıklar, çoklu zeka kuramı, örnek olay, kanıt temelli öğrenme, drama gibi öğretim yöntemlerini derste kullanmak, çocuğa göre öğretim, çoklu bakış açıları, kapsayıcı eğitim "öğretmen rehber, öğrenci aktif" gibi kavramlar en azından bizim sınıflarımızda bizim öğretmenlerimiz tarafından pek de değil, hiç de bilinmiyordu. O dönemdeki ders kitapları bilgi merkezli bir yapıda idi ve ders kitaplarındaki etkinliklerin yanıtları da beş altı sayfa öncesindeki konu başlıklarının içinde yer almakta idi. Bilgiye ulaşmanın zor olduğu bu dönemlerde öğrencinin bilgiyi zihninde tutması ve ardından sınavda ya da yaşamda gerektiği durumlarda geriye çağırması son derece önemli idi. Başarı ya da davranış değişikliği denilen şey bu bilgileri ne deni geriye çağırdığınızla ölçülmekteydi. Doğal olarak, ezber ve bilginin akılda kalması için var olan bilgileri tekrar etmek oldukça değerliydi. Özellikle kimlik belirleyen derslerde, istendik davranış değişikliğindeki o istendik kavramını belirleyen hükümet, devlet ya da politik yapı olmaktaydı.

Teknolojinin hızla gelişmesiyle bilginin hızla artması ve internet ile de bilgiye ulaşmanın son derece hızlanması beraberinde büyük bir paradigma değişikliğini de beraberinde getirdi. Bilgi o denli hızla ve çeşitlenerek artıyordu ki insanın bunu zihninde depolaması zorlaşıyor; internet ile de buna gerek kalmıyordu. Artık çağ salt bilgi edinimiyle yetinmiyor beceri gelişimini de beraberinde getiriyordu. Bu çerçevede eğitim temelli genel becerilerle, matematik, kimya ya da tarih dersleri merkezli alan becerileri eğitimin rotasını belirleyen yeni eğitim kavramları olarak öğrencinin karşısına çıkmaktaydı. Bilginin öğrencinin zihninde

sübjektif olarak anlamlandırılması, öğrencinin bilgiyi anlamlandırma ve yorumlama sürecinde merkezde yer alması temelindeki paradigma yapılandırmacı öğrenme anlayışı olarak ülke eğitim sistemlerine yeni bir derinlik getirdi. 2005 yılından sonra Türk eğitim sisteminde kendini gösteren bu öğrenme anlayışı iniş ve çıkışlarıyla 2018 ve 2024 Öğretim Programlarıyla eğitim sisteminde varlığını devam ettirdi.

Öğrencilere öğrenme ortamlarında sadece bilgi aktarmaya dayalı anlayıştan uzaklaşılıp beceri, bakış açıları ve değer kazandırma gibi amaçların da ön plana çıkmasını sağlayan yapılandırmacı yaklaşım ve etkileri de bu kapsamda ele alınabilir. Yapılandırmacı öğrenme yaklaşımına göre bilgi, birey tarafından aktif olarak inşa edilmekte ve öğrenme, bireyin deneyim yoluyla anlam üretmesiyle gerçekleşmektedir (Piaget, 2004; Dewey, 2023). Bu süreçte bireyin ortaya koyduğu ürünler, öğrenmenin somut göstergeleri olarak değerlendirilirken, sürece yönelik tatmin ve keyif duygusu içsel motivasyonu artırmakta ve öğrenmenin kalıcılığını desteklemektedir (Deci, Ryan, 2000). Bandura'nın (1997) öz yeterlik kuramı ise, bireyin bir görevi başarıyla yerine getirebileceğine ilişkin inancının, öğrenme sürecine katılımı ve performansı doğrudan etkilediğini vurgulamaktadır. Bu bağlamda eğitim, bilginin beceriye, becerinin eyleme, eylemin ürüne ve bu ürünlerin bireyin öz yeterlik ve özgüven algısına dönüşmesini sağlayan bütüncül ve dinamik bir gelişim süreci olarak ele alınmaktadır. Bu çerçevede eğitimi aşağıdaki gibi açıklamak/tanımlamak olanaklıdır;

Eğitim = Bilgi + Beceri + Eylem + Üretim/Ürün + İçsel Tatmin + Özgüven/Özyeterlik

Eğitimin bu temel unsurlarından biri olan ve öğrenme ortamlarında ulaşılmak istenen amaçlara yön veren beceri kavramının sınıflandırılması boyutunda yaygın olarak kullanılan iki temel ayrım bulunmaktadır. Bunlar; eğitime ilişkin *genel beceriler* ve ders temelinde şekillenen *alan becerileri* olarak sınıflandırılabilir. Genel becerilerden bazılarına örnek vermek gerekirse; *eleştirel düşünme, yaratıcı düşünme, problem çözme, karar verme* bunlardan sadece bazıları olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu çerçevede araştırmanın amacı, formasyon programına katılan öğretmen adaylarının süreç içerisinde eğitime ilişkin anlayışlarındaki gelişimi ve varsa değişimi ortaya koymaktır. Araştırma soruları da aşağıdaki şekilde biçimlendirilmiştir.

- Katılımcıların formasyon eğitimi öncesi ve sonrası eğitime ilişkin algılarını ifade eden kavramlar ve bu kavram ifadelerinin nedenleri nasıldır?
- Katılımcıların formasyon eğitimi öncesi ve sonrası eğitime ilişkin algılarını ifade eden resimleri ve bu resim çizimlerinin açıklamaları nasıldır?

2. YÖNTEM

Araştırma nitel bir araştırma olup durum çalışması desenine göre biçimlendirilmiştir. Araştırmanın çalışma grubunu, formasyon programında Çocuk Gelişimi bölümüne devam eden 20 kişi oluşturmaktadır. Katılımcıların tamamı kadın olup 25-56 yaş aralığında olup grubun ortalama yaşı 39 olarak hesaplanmıştır. Bu

arada 20 formasyon öğrencisinin 12'si okul öncesi öğretmenliği veya yardımcı öğretmenliği ya da belediye kreşleri gibi işletmelerde çalışmaktadır. Buna karşılık 8 öğrenci işe bir işte çalışmamaktadır. Katılımcılara eğitime ilişkin önceki ve şu anki algılarının neler olduğunu içeren bir açık uçlu anket sunulmuştur. Ankette öğretmen adaylarından öncelikle eski ve yeni eğitim algısını betimleyen kavramların neler olduğunu açıklamaları istenmiştir. Daha sonra eski ve yeni eğitim anlayışlarını ortaya koyan sınıfları resmetmeleri istenmiş ve altına da bu sınıfta neler olmakta olduğunu yazmaları istenmiştir. Elde edilen tüm veriler nitel araştırmada kullanılan betimsel analiz ilkelerine göre analiz edilerek raporlanmıştır.

3. BULGULAR

3.1. Katılımcıların formasyon eğitimi öncesi ve sonrası eğitime ilişkin algılarını ifade eden kavramlar ve bu kavram ifadelerinin nedenleri nasıldır?

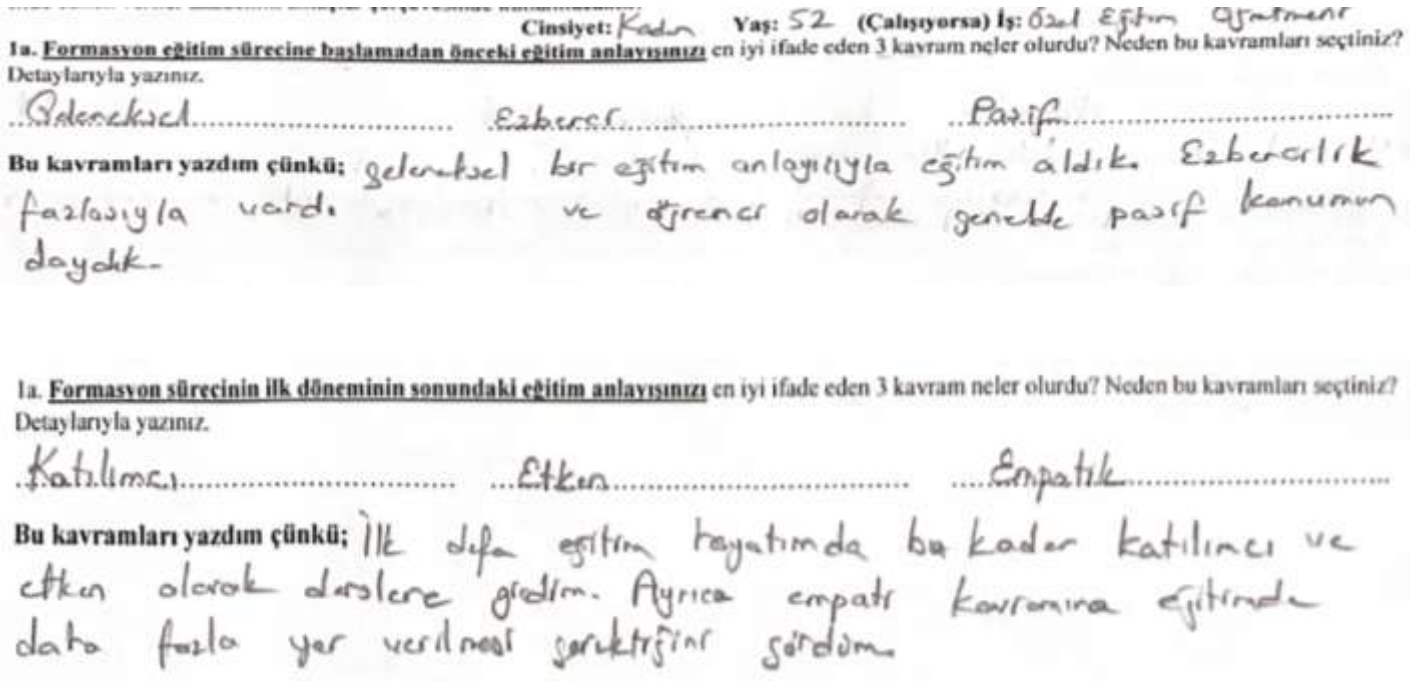
Katılımcıların eğitime ilişkin kavramlar üzerinden yanıtları incelendiğinde, öğretmen ya da benzeri işte çalışan ya da çalışmayanların yanıtlarının farklılaştığı gözlenmektedir. Çalışmayan formasyon öğrencilerinin uzun süre sonra eğitim sürecine katıldıkları gözlenmektedir. Bu çerçevede son gördükleri eski eğitim süreci genel olarak değerlendirildiğinde, baskın olarak davranışçı öğrenmeye ilişkin kavramların kendilerinde ön planda olduğu görülmektedir. Buna karşılık halihazırda okul öncesi öğretmeni ya da okul öncesi yardımcı öğretmeni olarak çalışanlar son dönemdeki öğretim programı ve bunlara ilişkin kavramlara görece daha hakim olduklarından dolayı daha çağdaş kavramları gündeme getirebildikleri ifade edilebilir. Katılımcıların formasyon eğitimi öncesi ve sonrasına ilişkin ifade ettiği kavramlardan bazıları aşağıdaki gibidir;

Eski eğitim anlayışını ifade eden kavramlardan bazıları	Yeni eğitim anlayışını ifade eden kavramlardan bazıları
Ezber, Otorite, Tek doğru, Davranışçı yaklaşım, Disiplin odaklılık, Mesafe, Tekdüzelik, Sınırlı etkileşim, Bilgi, Otoriter öğretmen, Sessiz öğrenci, Tek kaynaktan bilgi, Aktarım	Oyunla öğrenme, Zihinsel çeviklik, Pedagojik vicdan, Çoklu zeka, Takdir sözcükleri, Zihinsel özgürlük, Yenilikçi, Empati, Yapılandırmacılık, Aktif oluş, Sorgulama, Güvenli iletişim, Eleştirel düşünme

Öğrenciler tarafından yukarıda ifade edilen kavramlar davranışçı ve yapılandırmacı öğrenme anlayışlarını çevreleyen kavramlar olarak kendini göstermektedir. "Ezber" açık ara en sıklıkla ifade edilen kavram olarak kendini göstermektedir. Ezberin çağrıştırdığı diğer kavramlar olarak da "tekdüzelik, sınırlı etkileşim, sessiz öğrenci, aktarım ve tek doğru" diğer ilişkili kavramlardır. İkinci en çok ifade edilen kavram ise, "otorite" olup ilişkili diğer kavramlarsa "disiplin odaklılık, mesafe, otoriter öğretmen, sessiz öğrenci" olarak ifade edilebilir.

Formasyon sonrası gündeme gelen kavramlarsa yapılandırmacı öğrenme anlayışı merkezli olup, aktiviteyi, iletişimi, sorgulamayı ve eleştirel düşünmeyi gündeme getirmektedir. Aşağıda ise 52 ve 44 yaşlarında olan iki formasyon öğrencisinin görüşlerine yer verilmiştir.

Ö5 (52 yaşında)

Cinsiyet: Kadın Yaş: 52 (Çalışıyorsa) İş: Özel Eğitim Öğretmeni

1a. Formasyon eğitim sürecine başlamadan önceki eğitim anlayışınızı en iyi ifade eden 3 kavram neler olurdu? Neden bu kavramları seçtiniz? Detaylarıyla yazınız.

Geleneksel ... Ezberci ... Pasif

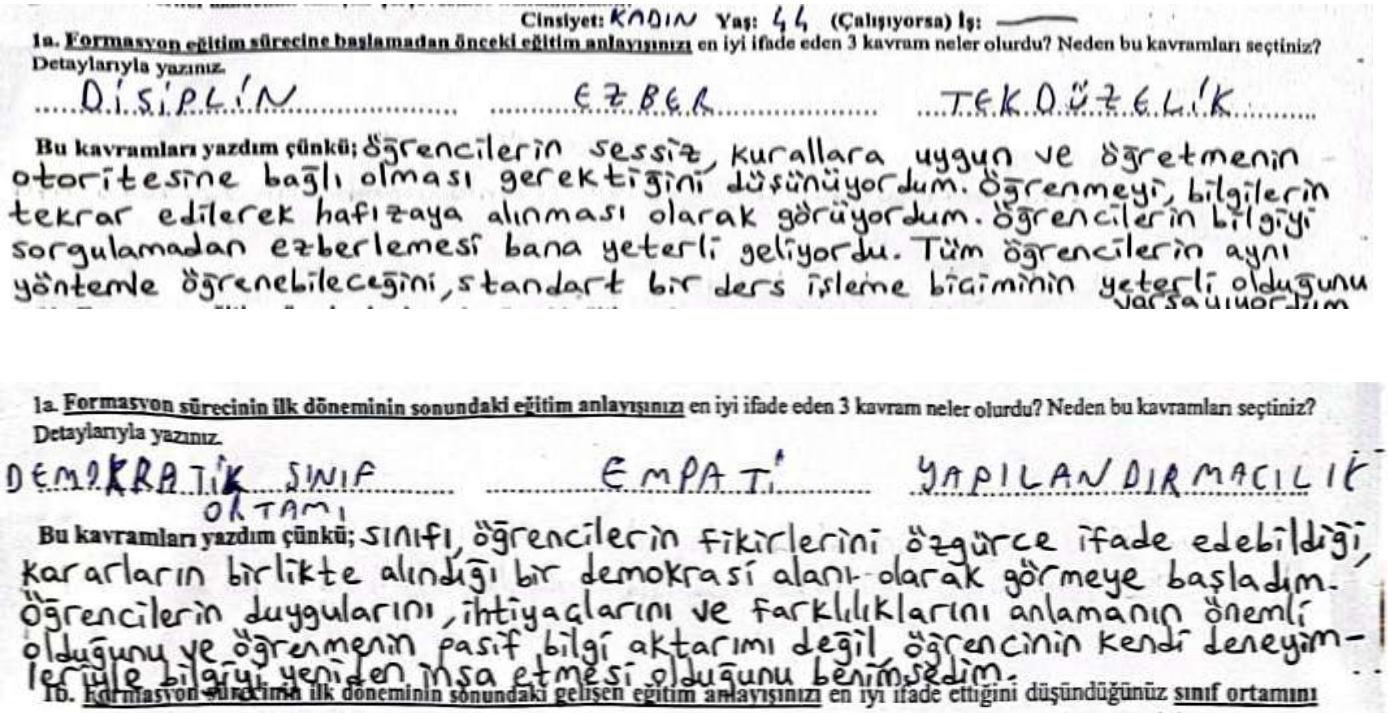
Bu kavramları yazdım çünkü: geleneksel bir eğitim anlayışıyla eğitim aldık. Ezbercilik fazlasıyla vardı ve öğrenci olarak genelde pasif konumun daydık.

1a. Formasyon sürecinin ilk döneminin sonundaki eğitim anlayışınızı en iyi ifade eden 3 kavram neler olurdu? Neden bu kavramları seçtiniz? Detaylarıyla yazınız.

Katılımcı ... Etken ... Empatik

Bu kavramları yazdım çünkü; İlk defa eğitim hayatımda bu kadar katılımcı ve etken olarak derslere girdim. Ayrıca empati kavramına eğitimde daha fazla yer verilmesi gerektiğini gördüm.

Ö9 (44 yaşında)

Cinsiyet: KADIN Yaş: 44 (Çalışıyorsa) İş: —

1a. Formasyon eğitim sürecine başlamadan önceki eğitim anlayışınızı en iyi ifade eden 3 kavram neler olurdu? Neden bu kavramları seçtiniz? Detaylarıyla yazınız.

DİSİPLİN ... EZBER ... TEKDÜZELİK

Bu kavramları yazdım çünkü; öğrencilerin sessiz, kurallara uygun ve öğretmenin otoritesine bağlı olması gerektiğini düşünüyordum. Öğrenmeyi, bilgilerin tekrar edilerek hafızaya alınması olarak görüyordum. Öğrencilerin bilgiyi sorgulamadan ezberlemesi bana yeterli geliyordu. Tüm öğrencilerin aynı yöntemle öğrenebileceğini, standart bir ders işleme biçiminin yeterli olduğunu varsayıyordum.

1a. Formasyon sürecinin ilk döneminin sonundaki eğitim anlayışınızı en iyi ifade eden 3 kavram neler olurdu? Neden bu kavramları seçtiniz? Detaylarıyla yazınız.

DEMOKRATİK SINIF ORTAMI ... EMPATİ ... YAPILANDIRMACILIK

Bu kavramları yazdım çünkü; sınıfı, öğrencilerin fikirlerini özgürce ifade edebildiği, kararların birlikte alındığı bir demokrasi alanı olarak görmeye başladım. Öğrencilerin duygularını, ihtiyaçlarını ve farklılıklarını anlamanın önemli olduğunu ve öğrenmenin pasif bilgi aktarımı değil, öğrencinin kendi deneyimleriyle bilgiyi yeniden inşa etmesi olduğunu benimsedim.

1b. Formasyon sürecinin ilk döneminin sonundaki gelişen eğitim anlayışınızı en iyi ifade ettiğini düşündüğünüz sınıf ortamını

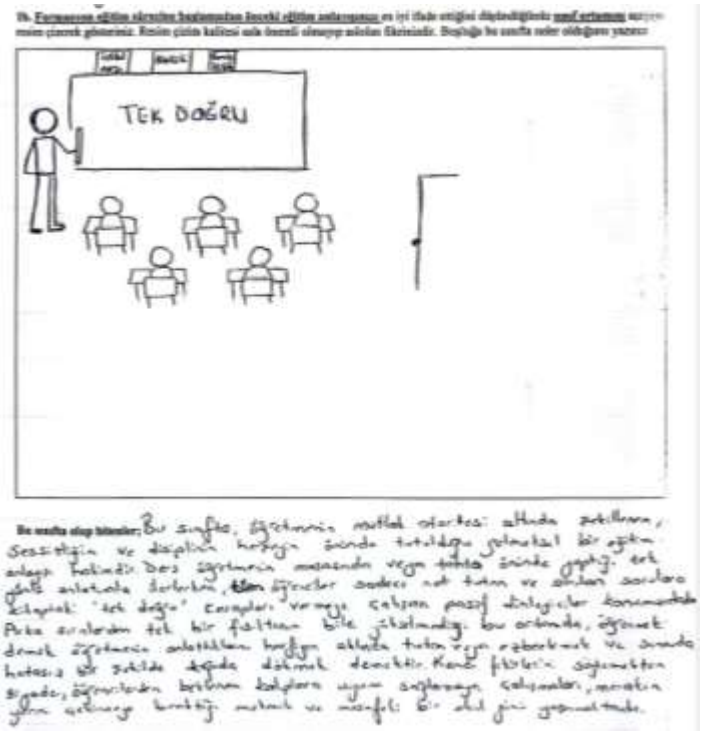
"Geleneksel, ezberci, pasif" ile "disiplin, ezber, tekdüzelik" kavramları eski eğitim anlayışının açıklanmasına kullanılan kavramlardır. Ezberin bu iki örnekte ve diğer örneklerde de sık sık ifade edilmiş

olması çok da şaşırtıcı değildir. Disiplin, ezber ve bunun sonucunda oluşan tekdüzelik gerçekten de geleneksel olarak ifade edilen eğitim anlayışının temel kavramlarıdır. Buna karşılık formasyon eğitiminin ardından kavramlar dönüşüme uğramış gibidir. "Katılımcı, etkin, empatik" ile "demokratik sınıf ortamı, empati, yapılandırmacılık" yeni kavramlar olmuştur. Diğer öğrencilerin örneklerinde de bu farklılık büyük oranda gözlenmektedir.

3.2. Katılımcıların formasyon eğitimi öncesi ve sonrası eğitime ilişkin algılarını ifade eden resimleri ve bu resim çizimlerinin açıklamaları nasıldır?

Kavramların yazılı olarak ifade edilmesinin ardından katılımcılardan formasyon öncesi ve sonrası eğitim algılarını ifade eden sınıf ortamlarının resmini çizmeleri istenmiştir. Bu çizim sürecinde çizim kalitesinin kesinlikle önemli olmadığı ifade edilmiştir. Çizimin ardından, öğrencilerden çizdikleri sınıfta neler olduğunun yazılı olarak da açıklanması istenmiştir. Katılımcıların çizim örnekleri ve açıklamaları aşağıdaki örneklerde sunulmuştur.

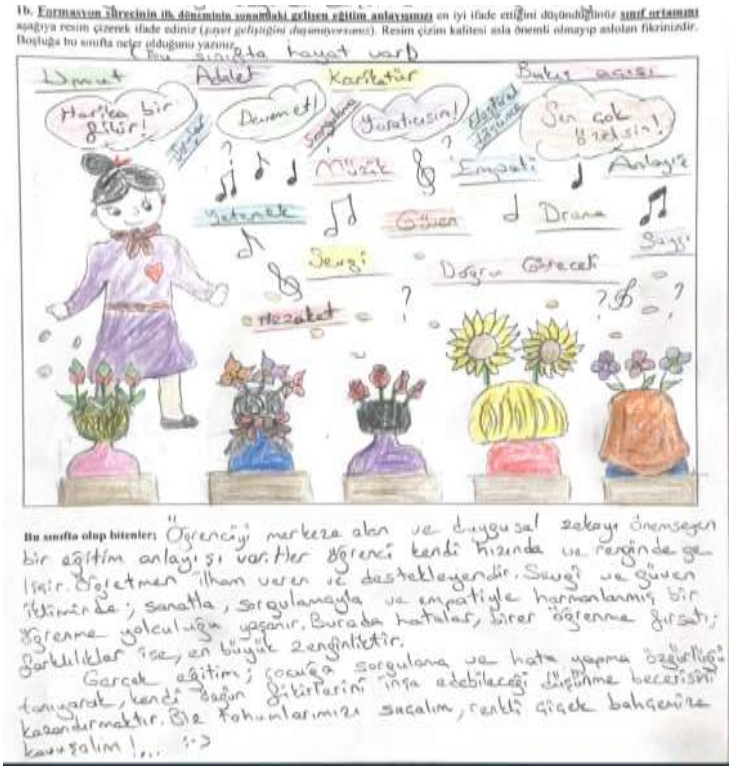
Ö11 (27 yaşında)

Ö18 (32 yaşında)

Tek doğrunun olduğu sınıftan keşif ve iş birliğinin olduğu grup çalışmasına yer verilen bir sınıf ortamına geçiş resmedilmiştir. Tek doğru ile birlikte yazılan açıklamalarda mutlak otorite, sessizlik, disiplin, pasif dinleyiciler kalıplara uyan öğrenciler bu sınıfın açıklanmasında kullanılan diğer kavramlardır. Çizilen diğer sınıfta ise, iş birliği ile bilginin yeniden inşası, yaratıcı ve farklı bakış açıları, duvarda asılı bitirilmiş projeler görünmektedir. Hata yapmaktan korkulmayan bir sınıf iklimi de söz konusudur. Ö18 de ilk resminde sessizlik ve disiplinden söz etmektedir. Otorite öğretmendir. Buna karşılık diğer sınıfta öğrencilerin zihni farklı çiçekler olarak çizilmiştir ve her biri de bir diğerinden farklıdır ki bu bireysel farklılıklara işaret etmektedir. Renk cümbüşüne kavram renkliliği de eklenmektedir. Bunlar arasında bakış açısı, anlayış, empati, motive edici sözler, nezaket, yetenek ve görecelilik gibi güncel öğrenme anlayışlarının kavramları bulunmaktadır.

4. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Algılarımız ve bakış açılarımız deneyimlerimizin, yaşantılarımızın ürünüdür. Nitekim bu araştırmada da yıllar onca bir eğitim kurumundan mezun olan ve eğitimle ilgili bir işte çalışmayan formasyon öğrencilerinin eğitim anlayışının o dönemin eğitim kavramlarının sınırları içerisinde hapsolduğunu görmek oldukça ilginç idi. Kendi öğrencilik döneminden kalma öğretmenin otorite olduğu, ağır bir disiplin ortamında öğrencinin sessiz ve uslu olduğu bir anlayış kavramlarında ve çizimlerinde kendini göstermiştir. Bilginin aktarıldığı ve sınavlarla geri çağrıldığı bir anlayış da yukarıdaki açıklamalara eşlik etmiştir.

Buna karşılık 2005, 2017 ve 2024 yılı öğretim programı deneyimlerini yaşayanların görece kavramlarında ve çizdiği resimlerde daha dinamik eğitim kavramlarının yer aldığı gözlenmiştir. Her iki grup için de formasyon sürecinin verimli olduğunu söylemek görece söylem düzeyinde anlayış değişikliklerinin izlerini görmek olanaklıdır. Tabii bu anlayış değişikliğini, bu araştırmanın sınırları içerisinde, salt söylem olarak görmek olanaklıdır. Bu öğretmen adaylarının bu değişimi ne derecede sınıflarına yansıtacakları başka ve çok derinlikli araştırmaların sonucunda ortaya konabilir.

KAYNAKLAR

Bandura, A. (1997). *Self-efficacy: The exercise of control*. W. H. Freeman and Company.

Bloom, B. S. (1998). *İnsan nitelikleri ve okulda öğrenme* (D. A. Özçelik, Çev.), MEB Yayınları

Deci, E. L., Ryan, R. M. (2000). Intrinsic and extrinsic motivations: Classic definitions and new directions. *Contemporary Educational Psychology, 25*(1), 54–67.

Dewey, J. (2023). *Deneyim ve eğitim* (S. Akıllı, Çev.), ODTÜ Geliştirme Vakfı

Kabapınar, Y. (2025) *Kuramdan Uygulamaya Sosyal Bilgiler Öğretimi Hayat Bilgisi Öğretiminden Tarih Öğretimine,* Ankara: PegemA

Kabapınar, Y. (2026) *Kimlik Belirleyen Derslerde Kanıt Temelli Öğrenme,* Ankara: PegemA

Piaget, J. (2004). *Çocukta zihinsel gelişim* (H. Portakal, Çev.), Cem Yayınevi.

TÜRKİYE'DE İŞ SAĞLIĞI VE GÜVENLİĞİ AÇISINDAN İŞ KAZALARI VE MESLEK HASTALIKLARINA GENEL BİR BAKIŞ

Doç. Dr. Murat TOPAL[1,2], Prof. Dr. Erdal ÇELİK[3,4,5], Doç. Dr. E. Işıl ARSLAN TOPAL[6], Dr. Öğr. Üyesi Erdal ÖBEK[7]

[1]Munzur Üniversitesi, Tunceli Meslek Yüksekokulu, Makine ve Metal Teknolojileri Bölümü, Tunceli, Türkiye

[2]Munzur Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, İş Sağlığı ve Güvenliği Anabilim Dalı, Tunceli, Türkiye

murattopal@munzur.edu.tr, ORCID: 0000-0003-0309-7787

[3]İstanbul Teknik Üniversitesi, Makine Fakültesi, Makine Mühendisliği Bölümü, İstanbul, Türkiye

[4]Bingöl Üniversitesi Rektörü, 12000 Bingöl, Türkiye

[5]TeknoHAB Teknoloji Geliştirme Bölgesi, 06980 Ankara, Türkiye

erdalcelik@itu.edu.tr, ORCID: 0000-0002-5922-5488

[6]Fırat Üniversitesi, Mühendislik Fakültesi, Çevre Mühendisliği Bölümü, Elazığ, Türkiye

eiarslan@firat.edu.tr, ORCID: 0000-0003-0309-7787

[7]Fırat Üniversitesi, Mühendislik Fakültesi, Biyomühendislik Bölümü, Elazığ, Türkiye

eöbek@fırat.edu.tr, ORCID: 0000-0002-4595-572X

Özet

Bu çalışmada, Türkiye'de iş sağlığı ve güvenliği kapsamında 2020-2024 yılları arasında meydana gelen iş kazaları ve meslek hastalıklarına ait veriler Sosyal Güvenlik Kurumu'ndan (SGK) alınarak değerlendirildi ve alınması gereken tedbirler belirlendi. Elde edilen verilere göre, 2020 yılında gerçekleşen iş kazası sayısı 384262 olarak, meslek hastalığı sayısı ise 908 olarak belirlenmiştir. 2021 yılında iş kazası sayısı %33 artarak 511084 olarak gerçekleşmiştir. 2021'de meslek hastalıkları %32,93 artarak 1207 kişiye ulaşmıştır. 2022 yılı incelendiğinde iş kazalarında artış devam etmiş ve 2021 yılına göre %15,21 artarak 588823 kişiye ulaşmıştır. Aksine meslek hastalıkları incelendiğinde 2020 yılında bir artış 2021 yılında ise bir azalış gerçekleşmiştir. 2022'de meslek hastalığı bir önceki yıla göre %21,04 azalmış ve 953 kişi olarak belirlenmiştir. 2023 yılında toplam iş kazası 681401 kişi olarak gerçekleşmiştir. Meslek hastalığına yakalanan kişi sayısı ise 945 olarak belirtilmiştir. 2023 yılında da iş kazalarında bir artış meydana gelmiştir. 2022 yılına göre bu artış oranı %15,72 olarak hesaplanmıştır. Meslek hastalığına yakalanan kişi sayısında ise belirgin bir düşüş gözlenmemiş olup azalma oranı %0,83 olarak hesaplanmıştır. 2024 yılında iş kazası sayısı artmaya devam etmiş ve toplam iş kazası sayısı 733646 olarak belirlenmiştir. 2023 yılına göre iş kazası sayısındaki artış oranı %7,66 olarak hesaplanmıştır. 2024 yılında meslek hastalığına yakalanan kişi sayısı 57 kişi azalarak 888 olarak belirlenmiştir.

2020-2024 yılları arasında iş kazaları nedeniyle ölenlerin sayısı 2020 yılında 1231, 2021'de 1382, 2022'de, 1517, 2023'te 1966 ve 2024'te 1897 kişi olarak belirlenmiştir. Meslek hastalığı nedeniyle ölenlerin sayısı ise 2020'de 5 kişi iken 2021'de 35 kişiye ulaşmış ve en yüksek değere ulaşmıştır. 2022'de 8, 2023'te 0 ve 2024'te 3 kişi olarak belirlenmiştir. Sonuç olarak, Türkiye'de iş sağlığı ve güvenliği açısından alınması gereken tedbirlerin insan sağlığı ve hayatı açısından ne kadar önemli olduğu görülmektedir. Ülkemizde iş sağlığı ve güvenliği açısından eğitimlerin yaygınlaştırılması, denetimlerin ve idari yaptırımların artırılması gerekliliği bu verilerle ortaya konulmuştur.

Anahtar kelimeler: İş sağlığı, iş kazası, meslek hastalığı, Türkiye

A GENERAL OVERVIEW OF OCCUPATIONAL ACCIDENTS AND DISEASES IN TERMS OF OCCUPATIONAL HEALTH AND SAFETY IN TÜRKİYE

Abstract

It In this study, occupational accidents and occupational diseases occurring in Turkey between 2020 and 2024 within the scope of occupational health and safety were evaluated using data obtained from the Social Security Institution (SGK), and necessary measures were identified. According to the data obtained, the number of occupational accidents in 2020 was determined to be 384,262, while the number of occupational diseases was 908. In 2021, the number of occupational accidents increased by 33%, reaching 511,084. In 2021, occupational diseases increased by 32.93%, reaching 1,207 people. When 2022 is examined, the increase in occupational accidents continued, rising by 15.21% compared to 2021 to reach 588,823 people. Conversely, when occupational diseases are examined, an increase occurred in 2020 and a decrease occurred in 2021. In 2022, occupational diseases decreased by 21.04% compared to the previous year and were recorded as 953 people. In 2023, the total number of occupational accidents was 681,401. The number of people suffering from occupational diseases was stated as 945. An increase in occupational accidents also occurred in 2023. This increase rate was calculated as 15.72% compared to 2022. No significant decrease was observed in the number of people suffering from occupational diseases, and the rate of decrease was calculated as 0.83%. In 2024, the number of occupational accidents continued to increase, with the total number of accidents determined as 733,646. The increase rate in the number of occupational accidents compared to 2023 was calculated as 7.66%. In 2024, the number of people suffering from occupational diseases decreased by 57 people and was determined to be 888. Between 2020 and 2024, the number of deaths due to occupational accidents was determined as 1,231 in 2020, 1,382 in 2021, 1,517 in 2022, 1,966 in 2023, and 1,897 in 2024. As for deaths due to occupational diseases, while the number was 5 in 2020, it reached its highest value of 35 people in 2021. It was recorded as 8 in 2022, 0 in 2023, and 3 in 2024. Consequently, it is evident how critical the measures to be taken regarding occupational health and safety in Turkey are for human health and life. These data highlight the necessity of expanding occupational health and safety training and increasing inspections and administrative sanctions in our country.uthors in the paper.

Keywords: Occupational health, occupational accidents, occupational diseases, Türkiye

1. GİRİŞ

Sürekli artan iş kazaları sonucunda uygulamaya konulan geçici önlemler, iş sağlığı ve güvenliği faaliyetlerini bir kısır döngüye hapsetmektedir. Bu önlemler kısa süreler için etkili olsa da, yetersizlikleri kısa bir süre sonra yeni iş kazalarının meydana gelmesine zemin hazırlamaktadır. Geçici önlemlerin yetersizliği kalıcı uygulamalara olan ihtiyacı ortaya çıkarmış ve bu bağlamda standartlar oluşturmanın daha etkili sonuçlar vereceği düşünülmüştür (Çalış ve Büyükakıncı, 2019).

İş sağlığı ve güvenliği (İSG) standartları, iş yerindeki tehlikelerin önlenmesini, kontrol altına alınmasını ve çalışanların fiziksel ile sosyal refahının korunmasını amaçlayan kılavuzlar ve önlemlerdir (Masekameni vd., 2020). Bir çalışma ortamındaki yetersiz iş sağlığı ve güvenliği standartları ile çalışanların işle ilgili tehlikelere maruz kalması, iş yerlerinde daha belirgin bir şekilde görülmektedir (Mossburg vd., 2019; Sesay vd., 2026).

Türkiye'deki İSG hizmetleri, ülkenin kabul ettiği ILO (Uluslararası Çalışma Örgütü) sözleşmeleri ve iş sağlığı ve güvenliği kanunu doğrultusunda yürütülmektedir. İSG kanununa ek olarak, hizmetin devamlılığı sırasında birçok yönetmelik uygulanmaktadır. Bu nedenle yönetmelikler, İSG hizmetinin gerçekleştirilmesi sırasında bir rehber olarak kabul edilebilir. İşletmelerde çalışmalar, sadece tehlikeyi önlemek için değil, aynı zamanda öngörülen riskleri belirlemek ve tespit edilen riskleri ortadan kaldırmak amacıyla da yürütülmektedir (Tatlican ve Çögenli, 2020; Guven vd., 2026).

Mevcut en son küresel tahminler, dünya genelinde her yıl 2,78 milyondan fazla işçinin iş kazaları veya meslek hastalıkları sonucu hayatını kaybettiğini ve yaklaşık 374 milyon iş kazasının ölümcül olmayan şekilde gerçekleştiğini göstermektedir (ILO, 2020). İş kazaları ve meslek hastalıkları; planlama, organizasyon ve uygulanan kontrol araçlarının performans değerlendirmesi yoluyla önleyici bir şekilde kontrol edilebilen ve edilmesi gereken olaylardır. İSG'nde mükemmellik, çalışanların sağlığını, güvenliğini ve memnuniyetini artırmaya yönelik proaktif adımlarla işle ilgili riskleri azaltmak için önleyici tedbirlerin alınmasına olanak tanıyan modellere dayanmaktadır (da Silva vd., 2019). Söz konusu modellerin geliştirilmesi iş kazaları ve meslek hastalıklarının tamamen ortadan kaldırılmasına olanak sağlayabilir.

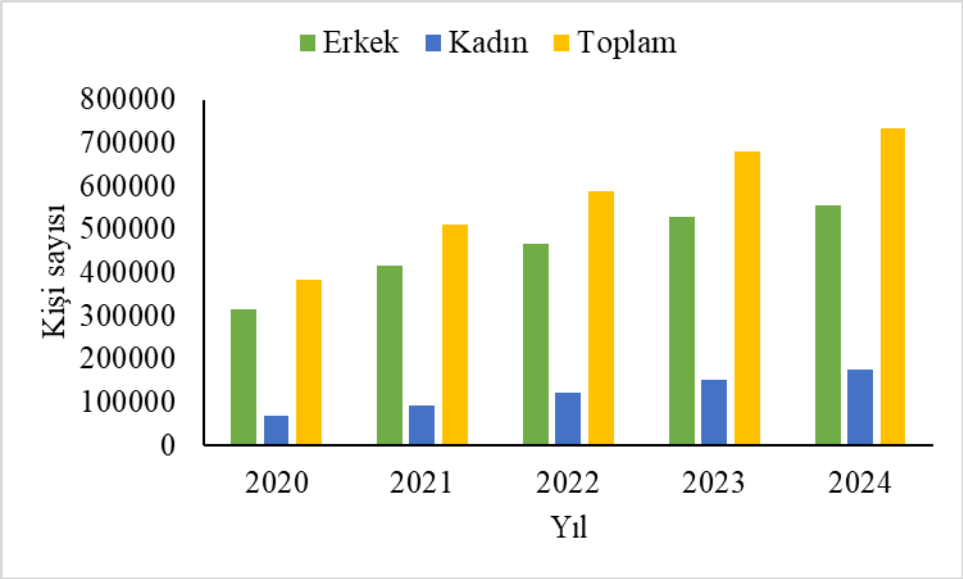
İSG'de en önemli konu iş kazası geçiren ve meslek hastalıklarına tutulan kişilerin iş görememesi, sakatlanması ve ölmesidir. Bu kapsamda, ülkemizde her ne kadar İSG konusunda yasal mevzuatlar olsa da iş kazası ve meslek hastalıkları açısından ölümlerin önüne henüz geçilememiştir. Bu bildiride, Sosyal Güvenlik Kurumu'ndan alınan verilerle 2020-2024 yılları arasında iş kazası geçiren ve meslek hastalıklarına tutulan ve ölen kişi sayıları incelenmiş ve genel bir değerlendirme yapılmıştır.

2. YÖNTEM

Bu çalışmada, Türkiye'de iş sağlığı ve güvenliği kapsamında meydana gelen iş kazaları ve meslek hastalıklarına ait veriler Sosyal Güvenlik Kurumu'ndan (SGK) alındı (SGK, 2026). Çalışmadaki veriler 5510 sayılı kanunun 4-1/a maddesi kapsamındaki sigortalıların bilgilerini içermektedir. Bu kapsamda 2020-2024 arasındaki veriler incelenerek kapsamlı bir şekilde değerlendirildi.

3. BULGULAR

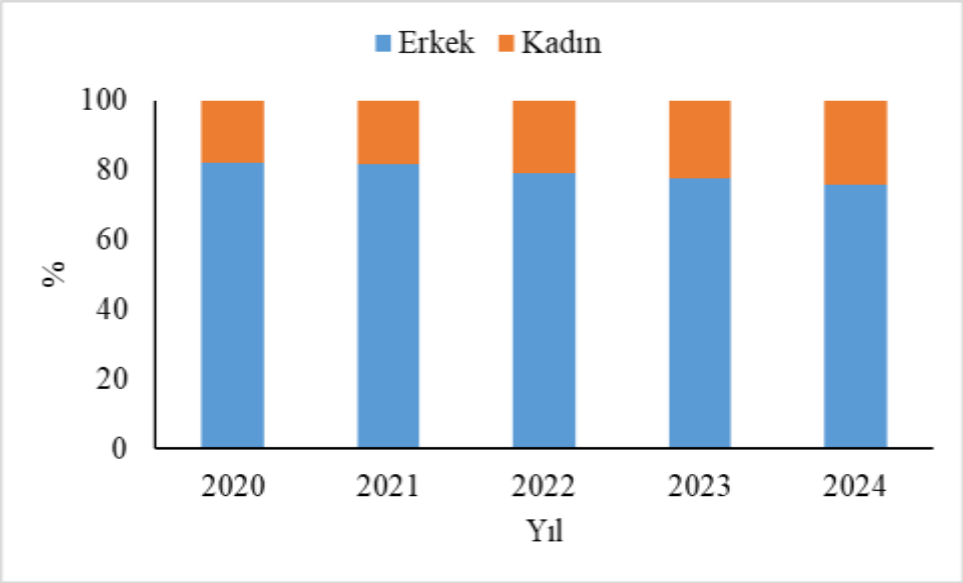
Çalışma kapsamında 2020-2024 yılları arasında iş kazası geçiren kişi sayıları Şekil 1'de verilmiştir.

Şekil 1. 2020-2024 yılları arasında iş kazası geçiren kişi sayıları

Şekil 1'e göre, 2020 yılında iş kazası geçirenlerin sayısı 384262 olarak belirlenmiştir. 2021 yılında iş kazası geçirenlerin sayısı %33 oranında artarak 511084 kişiye ulaşmıştır. 2022 yılı incelendiğinde iş kazası geçirenlerin sayısında artış devam etmiş ve 2021 yılına göre %15,21 oranında artarak 588823 kişiye ulaşmıştır. 2023 yılında iş kazası geçirenlerin sayısı yine artış göstermiştir ve 2022 yılına göre %15,72 oranında artarak 681401 kişiye ulaşmıştır. 2024 yılında ise iş kazası geçirenlerin sayısında artış devam etmiş ve 2023 yılına göre %7,66 oranında artarak 733646 kişi olarak belirlenmiştir. 2020 yılı baz alındığında 2024 yılına kadar geçen 4 yıllık sürede iş kazası geçirenlerin sayısı %90,92 oranında bir artış göstermiştir.

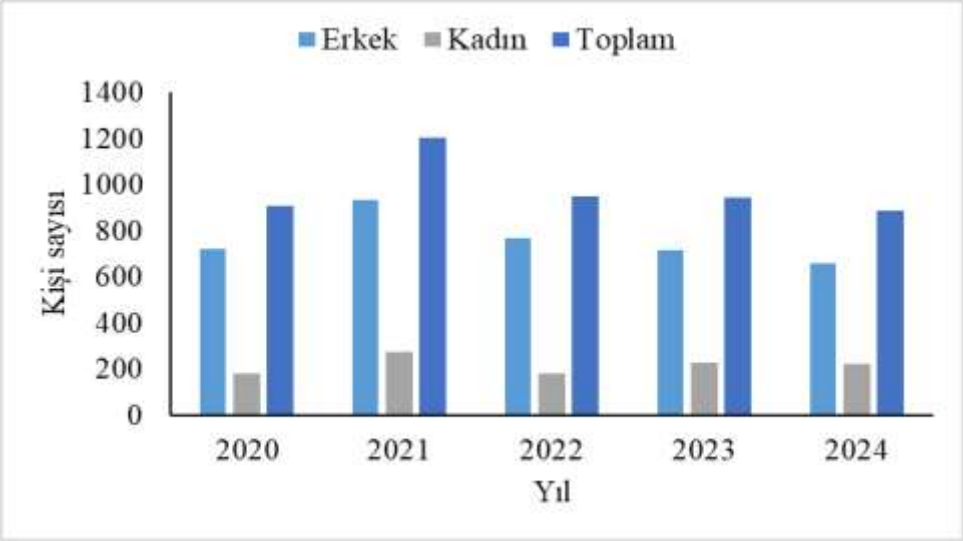
2020-2024 yılları arasında iş kazası geçiren erkek ve kadın yüzdeleri Şekil 2'de verilmiştir.

Şekil 2. 2020-2024 yılları arasında iş kazası geçiren erkek ve kadın yüzdeleri

Şekil 2'ye göre, en fazla iş kazası geçiren kişiler erkekler olarak belirlendi. 2020-2024 yılları arasında erkeklerin kadınlara göre daha fazla iş kazası geçirdiği görülmektedir. 2020 yılında iş kazası geçiren erkeklerin oranı %81,95 iken kadınların oranı %18,05 olarak hesaplandı. 2021 yılında erkeklerin oranı %81,61, kadınların oranı %18,39 olarak, 2022'de erkeklerin oranı %79,10, kadınların oranı %20,90 olarak, 2023'te erkeklerin oranı %77,75, kadınların oranı %22,25 olarak ve 2024'te erkeklerin oranı %75,91, kadınların oranı %24,09 olarak hesaplandı.

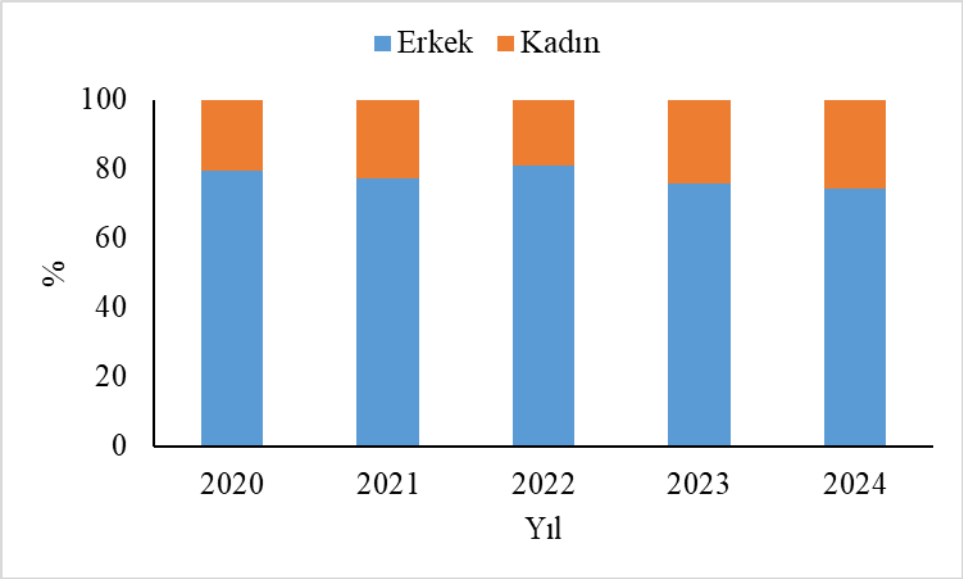
Çalışma kapsamında 2020-2024 yılları arasında meslek hastalığına tutulan kişi sayıları Şekil 3'te verilmiştir.

Şekil 3. 2020-2024 yılları arasında meslek hastalığına tutulan kişi sayıları

Şekil 3'e göre, 2020 yılında meslek hastalığına tutulanların sayısı 908 olarak belirlenmiştir. 2021 yılında bu sayı %32,93 oranında artarak 1207 kişiye ulaşmıştır. 2022 yılında ise 2020 yılına göre bir artış 2021 yılına göre ise bir azalma meydana geldiği tespit edilmiştir. 2022 yılı incelendiğinde meslek hastalığına tutulanların sayısı %21,04 oranında azalmış ve 953 kişi olarak belirlenmiştir. 2023 yılında meslek hastalığına tutulanların sayısı çok fazla değişmemiş (%0,83 azalma) ve 945 kişi olarak gerçekleşmiştir. 2024 yılında ise meslek hastalığına tutulanların sayısı 57 kişi azalarak (%6,03 oranında) 888 kişi olarak belirlenmiştir.

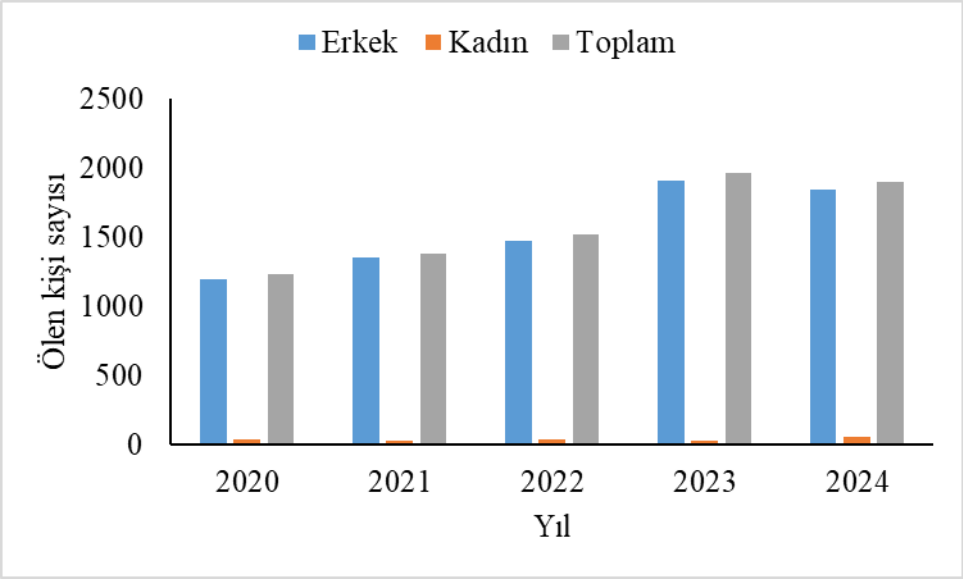
2020-2024 yılları arasında meslek hastalığına tutulan erkek ve kadın yüzdeleri Şekil 4'te verilmiştir.

Şekil 4. 2020-2024 yılları arasında meslek hastalığına tutulan erkek ve kadın yüzdeleri

Şekil 4'e göre, en fazla meslek hastalığına tutulan kişiler erkekler olarak belirlendi. 2020-2024 yılları arasında erkeklerin kadınlara göre daha fazla meslek hastalığına tutulduğu görülmektedir. 2020 yılında meslek hastalığına tutulan erkeklerin oranı %79,74 iken kadınların oranı %20,26 olarak hesaplandı. 2021 yılında erkeklerin oranı %77,30, kadınların oranı %22,70 olarak, 2022'de erkeklerin oranı %80,90, kadınların oranı %19,10 olarak, 2023'te erkeklerin oranı %75,98, kadınların oranı %24,02 olarak ve 2024'te erkeklerin oranı %74,55, kadınların oranı %25,45 olarak hesaplandı.

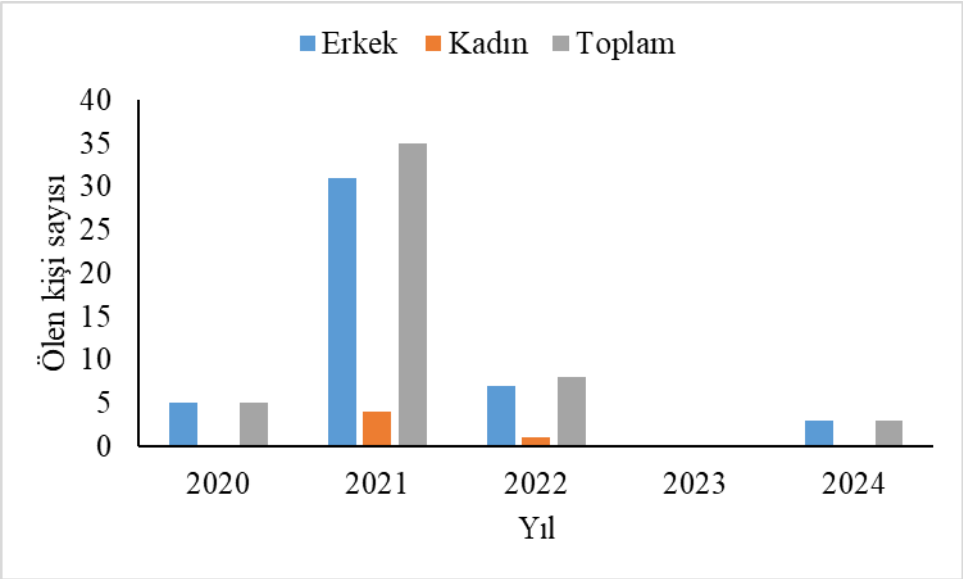
Çalışma kapsamında 2020-2024 yılları arasında iş kazası sonucu ölen kişi sayıları Şekil 5'te verilmiştir.

Şekil 5. 2020-2024 yılları arasında iş kazası sonucu ölen kişi sayıları

Şekil 5'e göre, 2020 yılında iş kazası sonucu ölenlerin sayısı 1231 kişi olarak belirlenmiştir. 2021 yılında bu sayı %12,27 oranında artarak 1382 kişiye ulaşmıştır. 2022 yılında ölen kişi sayısı %9,77 artarak 1517 kişiye çıkmıştır. İş kazası nedeniyle ölenlerin sayısı en yüksek 2023 yılında gerçekleşmiştir. 2023 yılında ölenlerin sayısı 2022 yılına göre %29,60 oranında artarak 1966 kişiye ulaşmıştır. 2024 yılında ise %3,51 oranında bir azalma meydana gelmiş ve ölenlerin sayısı 1897 olarak belirlenmiştir.

Çalışma kapsamında 2020-2024 yılları arasında meslek hastalığı sonucu ölen kişi sayıları Şekil 6'da verilmiştir.

Şekil 6. 2020-2024 yılları arasında meslek hastalığı sonucu ölen kişi sayıları

Şekil 6'ya göre, 2020 yılında meslek hastalığı sonucu ölenlerin sayısı 5 kişi olarak belirlenmiştir. 2020, 2023 ve 2024 yıllarında meslek hastalığı sonucunda kadın ölümü gerçekleşmemiştir. 2021 yılında meslek hastalığı sonucu ölenlerin sayısı 2020 yılına göre 9 kat artış ve 35 kişi olarak belirlenmiştir. 2022 yılında bu sayı 8'e düşmüş ve 2023 yılında herhangi bir ölüm gerçekleşmemiştir. 2024 yılında ise meslek hastalığı sonucunda ölenlerin sayısı 3 olarak belirlenmiştir.

4. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Türkiye'de iş sağlığı ve güvenliği kapsamında iş kazaları ve meslek hastalıkları 2020-2024 yılları arasında SGK verileriyle incelendi ve değerlendirildi. Sonuç olarak, 2020 yılından 2024 yılına kadar geçen sürede Türkiye'de iş kazaları sayısında sürekli bir artış meydana geldiği ve en yüksek iş kazası sayısının 2024 yılında 733646 olarak gerçekleştiği tespit edildi. İş kazası sayısının erkeklerde daha yüksek olduğu belirlendi. İş kazası nedeniyle ölenlerin sayısı en yüksek 2023 yılında gerçekleşirken, meslek hastalıkları sonucu ölenlerin sayısı en yüksek 2021 yılında 35 kişi olarak belirlendi. Bu durum, ülkemizde iş sağlığı ve güvenliği konusundaki uygulamaların yetersiz olduğunu göstermektedir. İş kazalarının sürekli artması çalışan sayısının artmasıyla yada iş kazalarının kayıt altına alma süreçlerindeki iyileşmeyle açıklanması doğru bir yaklaşım değildir. Önemli olan yıllara göre iş kazası sayılarının azaltılması ve buna bağlı olarak ölüm sayılarının da azaltılmasıdır. Meslek hastalıklarında da durum çok farklı değildir. Ölüm sayıları incelendiğinde 2020 yılından 2024 yılına kadar geçen sürede bazı artış ve azalmalar gerçekleşmiştir. Bu durum, iş sağlığı ve güvenliği konusunda hala eksikliklerin olduğunu, gerekli önlemlerin alınmadığını göstermektedir. Bu çerçevede, iş sağlığı ve güvenliği konusunda yapay zeka araçlarından da faydalanılarak denetimlerin arttırılması, eğitimlerin sadece yazılı ve/veya görsel olarak değil uygulamalı olarakta verilmesi, önleyici tedbirlerin alınması, idari yaptırımların caydırıcı hale getirilmesi, iş sağlığı ve güvenliği konusunda iş kazalarını sıfıra indiren firmalara teşvik sisteminin getirilmesi ve vergi muafiyeti sağlanması gibi konularda önerilerin gözden geçirilmesi gerekmektedir.

KAYNAKLAR

Çalış, S., & Büyükakıncı, B. Y. (2019). Occupational health and safety management systems applications and A system planning model. *Procedia Computer Science*, *158*, 1058–1066. https://doi.org/10.1016/j.procs.2019.09.147

da Silva, S. L. C., & Amaral, F. G. (2019). Critical factors of success and barriers to the implementation of occupational health and safety management systems: A systematic review of literature. *Safety Science*, *117*, 123–132. https://doi.org/10.1016/j.ssci.2019.03.026

Guven, E., Pınarbası, M., Yazıcı, E., Alakas, H. M., & Eren, T. (2026). Scheduling of occupational health and safety personnel: joint health and safety unit Türkiye implementation. *Neural Computing & Applications*, *38*(6). https://doi.org/10.1007/s00521-026-11892-9

Hassim, M. H., & Hurme, M. (2010). Inherent occupational health assessment during basic engineering stage. *Journal of Loss Prevention in the Process Industries*, *23*(2), 260–268. https://doi.org/10.1016/j.jlp.2009.10.006

ILO (International Labour Office). (2020). Quick guide on sources and uses of statistics on occupational safety and health. International Labour Office, p39. Switzerland.

Masekameni, M. D., Moyo, D., Khoza, N., & Chamdimba, C. (2020). Accessing occupational health services in the Southern African Development Community region. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, *17*(18), 6767. https://doi.org/10.3390/ijerph17186767

Mossburg, S., Agore, A., Nkimbeng, M., & Commodore-Mensah, Y. (2019). Occupational hazards among healthcare workers in Africa: A systematic review. *Annals of Global Health*, *85*(1). https://doi.org/10.5334/aogh.2434

Sesay, B. P., Conteh, A. R., Kobbay, M. S., Gebru, G. N., Elduma, A. H., Rogers, M. K., & Gogra, A. B. (2026). Occupational safety and health in the formal and informal sectors: a workplace-based survey in Freetown, Sierra Leone (2023). *Discover Public Health*, *23*(1). https://doi.org/10.1186/s12982-026-01708-5

SGK (Sosyal Güvelik Kurumu). (2026). SGK İstatistik Yılları, https://www.sgk.gov.tr/Istatistik/Yillik/fcd5e59b-6af9-4d90-a451-ee7500eb1cb4/.

Tatlican, M., & Çögenli, M. Z. (2020). İş Sağlığı Ve Güvenliği Performans Değerlendirme Uygulamalarının İş Tatmini Üzerine Etkisi: Endüstri İşletmesi Örneği. *Usak Univ J Soc Sci*, *13*, 181–194.

MADENCİLİK SEKTÖRÜNDE İŞ SAĞLIĞI VE GÜVENLİĞİ

Doç. Dr. Murat TOPAL[1,2] , Prof. Dr. Erdal ÇELİK[3,4,5], Doç. Dr. E. Işıl ARSLAN TOPAL[6], Dr. Öğr. Üyesi Erdal ÖBEK[7]

[1]Munzur Üniversitesi, Tunceli Meslek Yüksekokulu, Makine ve Metal Teknolojileri Bölümü, Tunceli, Türkiye

[2]Munzur Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, İş Sağlığı ve Güvenliği Anabilim Dalı, Tunceli, Türkiye

murattopal@munzur.edu.tr, ORCID: 0000-0003-0309-7787

[3]İstanbul Teknik Üniversitesi, Makine Fakültesi, Makine Mühendisliği Bölümü, İstanbul, Türkiye

[4]Bingöl Üniversitesi Rektörü, 12000 Bingöl, Türkiye

[5]TeknoHAB Teknoloji Geliştirme Bölgesi, 06980 Ankara, Türkiye

erdalcelik@itu.edu.tr, ORCID: 0000-0002-5922-5488

[6]Fırat Üniversitesi, Mühendislik Fakültesi, Çevre Mühendisliği Bölümü, Elazığ, Türkiye

eiarslan@firat.edu.tr, ORCID: 0000-0003-0309-7787

[7]Fırat Üniversitesi, Mühendislik Fakültesi, Biyomühendislik Bölümü, Elazığ, Türkiye

eöbek@fırat.edu.tr, ORCID: 0000-0002-4595-572X

Özet

İş sağlığı ve güvenliği, çalışanların sağlığını ve güvenliğini teşvik etmeye odaklanmış çok disiplinli bir kavramdır. İş sağlığı ve güvenliğinin rolü, sadece çalışan sağlığını korumak ve iş kaynaklarını muhafaza etmekle sınırlı değildir. İş sağlığı ve güvenliği, ayrıca, verimliliği, ürün veya hizmet kalitesini, iş motivasyonunu ve çalışan memnuniyetini artırarak bireyin ve toplumun genel yaşam kalitesini yükseltmeyi de içerir. İş ekipmanları ve çevresel faktörlerin yanı sıra, işyerlerindeki mevcut güvenlik durumuna katkıda bulunabilecek insan davranışı ve iklim faktörleri de dahil olmak üzere birçok faktör bulunmaktadır. Madencilik, tüm dünyada bütün ülkelerin büyüme ve gelişmesinde önemli bir role sahip olup farklı mineral ve cevher yataklarında bulunan metalik ve metalik olmayan minerallerin çıkarılmasını ve bunların kullanılmasını içerir. Madencilik; sık görülen ciddi maden kazaları, sağlık sorunları ve ölümler nedeniyle önemli ölçüde tehlikeli bir meslek olarak kabul edilir. Bu nedenle, özellikle son yıllarda, iş sağlığı ve güvenliği madencilik sektöründe en önemli konulardan biri haline gelmiştir. Madencilik sektöründe istenmeyen olaylara doğrudan karışan kişiler arasında iş sağlığı ve güvenliğinden sorumlu kişiler, amirler, maden sahipleri, maden makineleri operatörleri ve diğer maden işçileri bulunmaktadır. Bu çalışmada, iş sağlığı ve güvenliği tanımlanarak iş sağlığı ve güvenliğinin madencilik sektöründeki önemi, yönetimin güvenliğe olan bağlılığıyla ilgili faktörleri ve çalışanların güvenlik faaliyetlerine katılımını içeren çalışanların ortak algısı olarak kabul edilen güvenlik kültürü, madencilikte tehlikeli maddelere maruziyet, madencilik ile ilişkili diğer sağlık ve güvenlik sorunları konularına değinilmiştir.

Anahtar kelimeler: Hastalık, kaza, partiküler madde, gürültü

OCCUPATIONAL HEALTH AND SAFETY IN THE MINING SECTOR

Abstract

Occupational health and safety is a multidisciplinary concept focused on promoting the health and safety of employees. The role of occupational health and safety is not limited only to protecting employee health and preserving work resources. Occupational health and safety also involves improving the general quality of life of the individual and society by increasing productivity, product or service quality, work motivation, and employee satisfaction. In addition to work equipment and environmental factors, there are many factors, including human behavior and climate factors, that can contribute to the existing safety situation in workplaces. Mining plays an important role in the growth and development of all countries worldwide and involves the extraction and utilization of metallic and non-metallic minerals found in different mineral and ore deposits. Mining is considered a significantly hazardous profession due to frequent serious mining accidents, health problems, and fatalities. For this reason, especially in recent years, occupational health and safety has become one of the most important issues in the mining sector. Among those directly involved in undesirable events in the mining sector are persons responsible for occupational health and safety, supervisors, mine owners, mining machinery operators, and other mine workers. In this study, by defining occupational health and safety; the importance of occupational health and safety in the mining sector, the safety culture—which is accepted as the common perception of employees including factors related to management's commitment to safety and employees' participation in safety activities—exposure to hazardous substances in mining, and other health and safety issues associated with mining are addressed.

Keywords: Disease, accident, particulate matter, noise

1. GİRİŞ

İş sağlığı ve güvenliği kavramı, çeşitli çalışma faaliyetlerinde yer alan bütün kişilerin güvenliğini, sağlığını ve refahını teşvik etmeye odaklanan çok disiplinli bir kavramdır. İş sağlığı ve güvenliğinin rolü sadece işyeri çalışanlarının sağlığını korumak ve iş kaynaklarını muhafaza etmekle sınırlı olmayıp, aynı zamanda iş yerinde verimliliği, ürün veya hizmet kalitesini, iş motivasyonunu ve çalışan memnuniyetini artırarak bireyin ve toplumun genel yaşam kalitesini yükseltmeyi de içermektedir. İş sağlığı ve güvenliğinin, çalışanların duygusal ve fiziksel refahını etkilediği ve daha iyi örgütsel performans elde etmelerini teşvik ettiği bilinmektedir. Organizasyonların başarılı bir şekilde faaliyet göstermesinin çalışan sağlığı ve güvenliğine bağlı olduğu, bunun tehdit edilmesi durumunda verimlilikte düşüşe ve dolayısıyla çalışan performansında bozulmaya yol açabileceği açıktır (Milošević vd., 2025).

İşyerlerinde güvenliği etkileyen; iş ekipmanları ve çevresel faktörlerin yanı sıra, işyerlerindeki güvenlik durumuna katkıda bulunabilecek insan davranışı ve iklim faktörleri de dahil olmak üzere birçok faktör bulunmaktadır. Bazı araştırma çalışmalarına göre, çalışanların bireysel özellikleri güvenlik uygulamalarının uygulanma düzeyini etkilemektedir (Tetemke vd., 2014). Çalışanlar arasındaki güvenlik davranışı; esas olarak çalışanların kişisel deneyimlerine, motivasyonlarına, bilgilerine veya duygusal tepkilerine bağlı risk algısına dayanmaktadır (Xia vd., 2017). İnsan davranışı faktörleri; iş güvenliği bilgisi, güvenlik motivasyonu ve iş güvenliği kurallarının kabulü gibi çeşitli özel boyutları içermektedir. İş güvenlik bilgisi düzeyi daha yüksek ve güvenlik prosedürlerini takip etme motivasyonu daha fazla olan çalışanların işyerinde güvenli davranışlar sergileme olasılığı daha yüksektir. Ayrıca, kurallara ve prosedürlere karşı bilinçli ve istekli bir tutum içeren güvenlik kurallarının kabulü, kaza ve yaralanmaların azalmasını doğrudan etkilemektedir (Reason vd., 1998; Milošević vd., 2025). Tetemke vd. (2014), işçilerin eğitim seviyesinin güvenli uygulamaların arttırılmasını etkileyebileceğini bildirmişlerdir. Reason vd. (1998), insan davranış faktörlerini işçilerin güvenlik bilgisi ve motivasyonunun öncülleri olarak konumlandırmıştır. Araştırma, yalnızca iş devamsızlığına yol açan yaralanmalara odaklanmak yerine, bilgi, motivasyon ve davranış gibi daha geniş yönlere de dikkat edilmesi gerektiğini, bunların da kuruluşa sürekli geri bildirim sağlayabileceğini ve güvenlik performansını iyileştirebileceğini göstermektedir. Güvenli bir çalışma ortamı oluşturmak; çalışan motivasyonunu, bağlılığını ve kuruluş içinde destek ve takdir duygusunu geliştirmektedir (Montibeller ve Von Winterfeldt, 2015; Milošević vd., 2025). Güvenli ve sağlıklı koşullarda çalışan işçilerin işlerinden ve şirketlerinden daha memnun olma eğiliminde oldukları ve bunun da performanslarını artırdığı bilinmektedir (Gowrisankaran vd., 2015).

2. MADENCİLİK SEKTÖRÜNDE İŞ SAĞLIĞI VE GÜVENLİĞİ

Madencilik, dünyadaki bütün ülkelerin büyüme ve gelişmesinde hayati bir rol oynamaktadır (Agwa-Ejon ve Pradhan, 2018). Madencilik, mineral ve cevher yataklarında bulunan metalik ve metalik olmayan minerallerin çıkarılmasını ve kullanılmasını içerir. Madencilik endüstrisi; kömür, bakır, altın, kromit ve diğer önemli metal yataklarının keşfedildiği, çıkarıldığı ve kullanıldığı her ülke için en önemli endüstrilerden birisidir. Yüksek ekonomik değerine rağmen, madencilik, sık görülen ciddi maden kazaları, sağlık sorunları ve ölümler nedeniyle önemli ölçüde tehlikeli bir meslek olarak kabul edilir. Küresel olarak, madencilik, cevher çıkarma, yükleme, makine işletimi, bakım vb. gibi farklı iş türlerinde yer alan milyonlarca çalışanı olan en büyük endüstrilerden biridir (Khan vd., 2024).

Son yıllarda, iş sağlığı ve güvenliği birçok alanda, özellikle de madencilik sektöründe en önemli konulardan biri haline gelmiştir. Bu bağlamda, en eski sanayi alanlarından biri olan madencilik, meydana gelen çok sayıda yaralanma nedeniyle özellikle riskli bir dal, hatta en tehlikeli çalışma ortamlarından biri olarak öne çıkmaktadır. İşçiler, özellikle maden makineleri operatörleri, çevresel ve psikososyal stres faktörleri de dahil olmak üzere yüksek iş sağlığı riskleriyle karşı karşıya kalmakta olup onların verimliliklerini, rekabet güçlerini ve genel performanslarını ciddi şekilde etkileyebilecek yüksek kaza ve meslek hastalıkları oranlarının da farkındadırlar. İş kazaları, genellikle ciddi sonuçlar doğurduğu için çalışma ortamında istenmeyen olaylardır. Madencilik sektöründe istenmeyen olaylara doğrudan karışan kişiler olarak; iş sağlığı ve güvenliğinden sorumlu kişiler, amirler, maden sahipleri, maden makineleri operatörleri ve diğer maden işçileri vardır (Milošević vd., 2025).

Madencilik sektöründe operasyonları gerçekleştirmek için sıklıkla ağır makineler ve ekipmanlar kullanılır; bu da operatörlerin vardiyalı çalışmasını gerektirir ve bu durum genellikle makine operatörlerinde yorgunluğa ve dolayısıyla iş güvenliği açısından yüksek riske yol açar (Talebi vd., 2021, Stemn ve Benyarku, 2023). Literatürde madencilik makineleri operatörlerinin yorgunluğunun iş sağlığı ve güvenliği üzerinde olumsuz sonuçlar doğurabileceğini, dolayısıyla motivasyon ve iş memnuniyetinde azalmaya yol açabileceğini ve bunun da iş kalitesi, verimlilik ve performansta düşüşe yansıdığını belirten birçok çalışma bulunmaktadır (Cavuoto ve Megahed, 2016; Pelders ve Nelson, 2019; Talebi vd., 2021; Milošević vd., 2025). Bunun yanısıra, madencilik makineleri operatörlerinin çalışma ortamı da operatörlerin iş memnuniyet durumunu etkileyebilir. Yüksek sıcaklık, nem, toz, yüksek ses, loş ışık, sınırlı görüş alanı ve uzun yeraltı mesafeleri gibi zorlu çalışma ortamı koşulları gibi uygunsuz koşullar iş yeri stresini ve güvensizliğini arttırdığı için operatörlerin güvenlik koşullarından memnuniyeti olumsuz etkilenebilir. Zhang vd. (2024), iş yerlerinde insan sağlığını etkileyen en önemli iş yeri stres faktörlerinin fiziksel, ergonomik, psikososyal ve kimyasal çevre koşullarıyla ilgili olduğunu doğrulamıştır. Uygun iş ekipmanlarının, makinelerin ve kişisel koruyucu ekipmanların düzenli olarak

denetlenmesi de madencilik sektörü operatörlerinin günlük üretim hedeflerini karşılamasını önemli ölçüde etkileyebilir. Aksi takdirde, operatörleri rahatsız eden konforsuz kişisel koruyucu ekipman ve yetersiz iş ekipmanı, operatör yorgunluğuna yol açabilir ve güvenlik memnuniyetlerini olumsuz etkileyebilir; bu da sağlık ve güvenlik sorunlarına, ayrıca makineler gibi pahalı madencilik ekipmanlarının hasar görmesine veya tümüyle kaybına neden olabilir (Milošević vd., 2025).

Madencilikteki zorlukların üstesinden gelmek için, maden işletmecilerinin ABD'deki Maden Güvenliği ve Sağlık İdaresi (MSHA, 2020) gibi kendi ülkelerine ait kuruluşlar tarafından önerilen uygulamaları takip etmesi büyük önem taşımaktadır. Bu uygulamalar arasında kış mevsiminde yollardan ve yürüme yollarından kar ve buzun temizlenmesi, soğuk havalarda güvenli çalışma için ekipmanların bakımı, egzoz sızıntıları için ekipmanların incelenmesi, çatıların uygun şekilde desteklenmesi, madenlerin etkili bir şekilde havalandırılması ve sık sık incelemeler yapılması yer almaktadır. Bu yönergelere uyarak ve güvenlik uygulamaları konusunda dikkatli davranarak, maden işçileri madencilik faaliyetlerinde özellikle kış koşullarının yol açtığı riskleri azaltabilirler (Singh vd., 2025).

2.1. Güvenlik kültürü

Güvenlik kültürü, hem yönetimin güvenliğe olan bağlılığıyla ilgili faktörleri hem de çalışanların güvenlik faaliyetlerine katılımını içeren, çalışanların ortak algısı olarak kabul edilir. Mei vd. (2020), çalışanlar ve kuruluşlar arasında karşılıklı gereksinimlerin karşılanması ve benzer güvenlik tutumlarının paylaşılması durumunda ortaya çıkan kişi-kuruluş güvenlik uyumunu incelemişlerdir. Kuruluşlarının güvenli bir ortam oluşturmaya ve uygulamaya adanmış olduğunu algılayan maden makineleri operatörlerinin tanınma, saygı ve memnuniyet de dahil olmak üzere kuruluşa karşı daha olumlu duygular sergilediğini ve bu durumun da daha iyi kişisel güvenlik davranışına yol açtığını belirlemişlerdir. Sinelnikov vd. (2015), güvenlik yönetimi uygulamalarının işçiler tarafından kabulünü kolaylaştıran en önemli faktörlerin; yönetim taahhüdü ve katılımı, açık iletişim, güvenlik bilgisi paylaşımı ve performans teşvik ölçütleri olduğunu belirlemiştir. İş sağlığı ve güvenliği konularına yönelik yönetim desteği ve işçi güvenliği eğitimi güvenlik uygulamalarının düzeyini iyileştirmektedir. Bu nedenle, kişi-kuruluş güvenlik uyumunun daha yüksek bir seviyede olması, daha yüksek iş memnuniyetini, genel olarak daha iyi bir güvenlik durumunu ve daha iyi davranışsal performansı sağlamaktadır (Mei vd., 2020). Uygun iş sağlığı ve güvenliği uygulamalarının hayata geçirilmesi, işletmelerin maliyetlerini düşürerek, verimliliklerini artırarak ve iş kazalarından kaynaklanan aksaklıklara karşı faaliyetlerini güvence altına alarak işletmelere fayda sağlayabilir.

Avrupa Birliği'ndeki madencilik sektörü, %7,2'lik ölüm oranıyla diğer ekonomik faaliyetlere kıyasla önemli ölçüde daha yüksek olan iş kazalarının en büyük yükünü taşımaktadır. Avrupa Birliği'ndeki Madencilik ve Taş

Ocağı Sektöründe 2021 yılında 7625 ölümcül olmayan ve 33 ölümcül kaza meydana gelmiştir. Bununla birlikte, Avrupa Birliği genelinde madencilikte kaza oranı (her 100.000 çalışana düşen iş kazası sayısı) analiz edildiğinde, 2013 ile 2021 yılları arasında ölümcül iş kazası oranının %52 azaldığı, ölümcül olmayan yaralanma oranının ise %33 azaldığı tespit edilmiştir (Eurostat, 2024). Ayrıca, madencilik sektöründeki güvenlik standartları ve sağlık, 20. yüzyıl boyunca önemli ölçüde gelişmiştir. ABD'deki Maden Güvenliği ve Sağlık İdaresi, ölümcül kaza oranının yüksek olduğu 1977 yılında yeni federal Maden Güvenliği ve Sağlık Yasası kapsamında faaliyet göstermeye başlamıştır. ABD'deki Maden Güvenliği ve Sağlık İdaresi'nin madencilik sektörüne yönelik uygulama çabaları, eğitim ve teknik desteği; yaralanma, hastalık ve ölüm sayısını önemli ölçüde azaltmıştır (MSHA, 2023). Ayrıca, madencilik sektörü son zamanlarda güvenlik standartlarını iyileştirme ve güvenli ve güvenilir bir çalışma ortamı sağlama konusunda önemli adımlar atmıştır. Bu ilerleme, sıkı düzenlemeler ve iş yerinde güvenliğin sağlanması ve kontrol edilmesine güçlü bir şekilde odaklanılması sayesinde gerçekleşmiştir. Ancak, geleneksel ve küçük ölçekli madencilik faaliyetlerinde olayların ve kazaların düzgün bir şekilde kaydedilmesi ve raporlanmasında bir eksiklik bulunduğu da bilinmektedir. Bu nedenle, bazı başarılara rağmen, madencilik sektörü hala yüksek bir kaza oranına sahiptir ve küresel olarak en riskli işlerden biri olarak kabul edilmektedir. Ayrıca, genel yaralanmalardaki azalmanın ölüm oranlarındaki azalmayla orantılı olmaması madencilikteki zorlukların karmaşıklığını göstermektedir. Ölümcül olmayan yaralanma oranları azalırken, ölümcül yaralanma oranları daha yavaş bir hızda azalmaktadır; bu da mevcut güvenlik önlemlerinin izlenmesi ve iyileştirilmesi ihtiyacının devam ettiğini göstermektedir.

2.2. Madencilikte tehlikeli maddelere maruziyet

Madencilikte ve ilgili endüstriyel faaliyetlerde çalışanlar, toksik metallere yüksek oranda maruz kalmaktadır. Madencilik alanlarından kaynaklanan önemli düzeydeki ağır metal kirliliği, bu ağır metallere maruz kalan çalışanlar için hem kanserojen hem de kanserojen olmayan riskler de dahil olmak üzere artan sağlık risklerini taşımaktadır (Khan vd., 2024). Madencilik işlemlerinde, madenlerin kazılması, taşınması ve işlenmesi de dahil olmak üzere birçok aşamada ağır metalleri içeren toz ve partiküler madde (PM) oluşur. Madencilikte cevherler çıkarıldıktan sonra metalleri çıkarmak ve metalik (kimyasal olarak birleşmemiş) forma dönüştürmek için çeşitli mekanik ve kimyasal metalurjik işlemler kullanılır. Bu faaliyetler, PM adı verilen, boyutlarına ve ağırlıklarına bağlı olarak uzun süre havada asılı kalabilen, kaba ila ultra ince arasında değişen çeşitli boyutlarda parçacıklar açığa çıkarır. Maden çalışanlarının bu PM' lere maruz kalması; bronşit ve diğer solunum yolu enfeksiyonları, astımın şiddetlenmesi gibi solunum problemlerine yol açabilir. En küçük parçacıklar, özellikle PM2.5 (aerodinamik çapı ≤2,5 µm olan PM), akciğerlerin derinliklerine kadar nüfuz edebilir ve hatta kan dolaşımına girerek kardiyovasküler sorunlara neden olabilir ve mevcut sağlık sorunlarını kötüleştirebilir. Ayrıca, PM' nin

kükürt dioksit (SO_2), azot oksitler (NO_x) ve uçucu organik bileşikler gibi gaz halindeki kirleticilerle birleşimi, ozon ve duman gibi ikincil kirleticilerin oluşmasına yol açabilir (Blessy vd., 2023). Bu ikincil kirleticiler; çalışanlarda sağlık risklerini daha da artırır (Singh vd., 2025). Açık ocak demir cevheri madenlerinde PM' lere maruz kalma maden işçileri için önemli bir sağlık riski oluşturmaktadır. Singh vd. (2025) yaptıkları çalışmada, özellikle mevsimsel değişimlerin (örneğin muson ve kış arasındaki geçişlerin) madencilik faaliyetleri çalışanlarının idrar parametrelerini nasıl etkilediğini incelemişlerdir. PM_1, $PM_{2.5}$, PM_{10}, CO_2 ve HCHO dahil olmak üzere hava kirleticilerinin gerçek zamanlı analizi yoluyla, farklı madencilik departmanlarında (kazı, kırma, eleme ve yükleme) kirletici konsantrasyonlarındaki kritik mevsimsel dalgalanmaları bildirmişlerdir. Elde ettikleri sonuçlar, idrar analizinde mesleki açıdan önemli elementlerin yüksek seviyelerinin ortaya çıkmasıyla, işçilerin sağlığının madencilikle ilgili hava kirleticilerine maruz kalmaktan açıkça etkilendiğini göstermektedir. Bu bulgular, işçi sağlığını korumak için madencilik ortamlarında proaktif hava kalitesi izleme (olaylar gerçekleştikten sonra tepki vermek yerine, olası sorunları önceden öngörüp, daha oluşmadan önlem alan ve inisiyatif kullanarak durumu kontrol altına alan yaklaşım biçimi) ve hedefli azaltma stratejilerine duyulan ihtiyacı vurgulamakta olup, madencilik faaliyetlerinde güvenlik standartlarını iyileştirmeye odaklanan karar alıcılar ve iş sağlığı uzmanları için kritik bilgiler sunmaktadır.

Madenlerde açığa çıkan toz parçacıkları çeşitli mineralojik ve kimyasal bileşime, kütleye ve yüzey alanına sahiptir. Bu toz paracıkları; maden çalışanlarında akciğer kanseri, bronşiyal astım, kronik bronşit, pnömokonyoz, akciğer tüberkülozu, meslek astımı, kronik obstrüktif akciğer hastalığı, tozla ilişkili fibroz, kardiyovasküler hastalık, serebrovasküler hastalık ve mide kanseri gibi sonuçlarla doğrudan sağlık üzerinde olumsuz etkilere yol açar (Singh vd., 2025). Literatürde bu konuda yapılan çeşitli araştırmalar bulunmaktadır. Meslek ortamlarında kromit madenlerinden kaynaklanan toza uzun süre maruz kalmanın çeşitli otoimmün hastalıklara ve yüksek akciğer kanseri riskine neden olabildiği rapor edilmiştir. Bu madenlerde çalışanlar tarafından 2 $\mu g/m^3$ konsantrasyonunda Cr(VI) solunması burun mukozasında tahrişe ve önemli ölçüde hapşırmaya neden olabilir. Havadaki Cr(VI) konsantrasyonunun, gerçekleştirilen işlem türlerine bağlı olarak mesleki ortamlarda çok daha yüksek olabildiği de bilinmektedir. Tang vd. (2017), krom bileşiklerinin genellikle mesleki maruz kalma sonucu akut olumsuz etkilere sebep olduğunu bildirmiştir. Akut maruziyet 5 mg/kg.gün değerinin üzerinde olduğunda; ciddi gastrointestinal, böbrek ve karaciğer hasarına neden olabilir. Cr(VI) inhalasyonu için 1 $\mu g/m^3$ değerinde bile akciğer kanseri riski artabilir. Avrupa Birliği Mesleki Maruziyet Sınırları Bilimsel Komitesi'ne göre, 1 $\mu g/m^3$ Cr(VI)'ya 40 yıl maruz kalma, 1000 işçi başına 4 adet ek akciğer kanseri vakasına yol açabilir (Khan vd., 2024). Agwa-Ejon ve Pradhan (2018) geleneksel altın madenciliğinden kaynaklanan yüksek cıva zehirlenmesinin ciddi sağlık tehlikelerine neden olabileceğini bildirmişlerdir. Ayrıca,

altın çıkarma işlemlerinde yaygın olarak kullanılan ve ölümcül bir kimyasal madde olarak kabul edilen siyanüre düşük seviyelerde maruz kalma bile solunum güçlüğü, kalp ağrısı, kusma ve kan değişikliklerine yol açabilir. Yüksek seviyelerde maruz kalma ise beyne ve kalbe zarar verir ve komaya ve ölüme neden olabilir (Rabeiy vd., 2018). Rabeiy vd. (2018) altın madeninde yaptıkları çalışmada, altın liçleme tanklarında 10 ppm konsantrasyonlarında hidrojen siyanüre mesleki maruziyet tespit etmişlerdir. 10 ppm'lik hidrojen siyanür değeri çok yüksektir. Kimyasal işlemlerde çalışan işçilerin her zaman hidrojen siyanürü tespit edebilecek ekipmana sahip olmaları, konsantrasyon 10 ppm'yi aştığında kimyasal maske takmaları ve seviye 20 ppm'yi aştığında alanı boşaltmaları gerekmektedir (Rabeiy vd., 2018).

Mevsimsel koşullar ve atmosferik şartlar da maden çalışanlarının tehlikeli maddelere maruz kalma düzeylerini etkileyebilmektedir. Madencilik çalışanları, özellikle kış aylarında, ağır makineler tarafından yayılan kirleticilerin dağılımını ve kalıcılığını artıran atmosferik koşullar nedeniyle daha fazla zorlukla karşı karşıya kalmaktadır. Maden sahalarını etkileyen önemli bir meteorolojik olay, sıcak hava tabakasının yerin yakınındaki daha soğuk havayı hapsederek durgun bir ortam oluşturduğu ve bu durumun maden çevresinde zararlı maddelerin birikmesine yol açabileceği sıcaklık inversiyonudur. Sıcaklık inversiyonu ve kış koşullarının birleşimi, kirleticilerin dağılımını azaltarak maden işçilerinin yüksek kirletici konsantrasyonlarına maruz kalma süresini uzatır. Kış aylarındaki daha soğuk sıcaklıklar, havadaki kirleticilerin kalıcılığını artırarak maden ortamındaki hava kalitesi üzerindeki olumsuz etkiyi daha da yoğunlaştırır (Singh vd., 2025).

2.3. Madencilikte diğer sağlık ve güvenlik sorunları

Madencilik sektörüyle ilişkili diğer sağlık ve güvenlik sorunları arasında bulaşıcı hastalıklar, gürültü, ergonomik stresler, yaralanmalar, çocuk işçiliği, madencilikten kaynaklanan heyelanlar vb. yer alabilir (Agwa-Ejon ve Pradhan, 2018). Maden işçileri, Afrika'da sıtma enfeksiyonu açısından yüksek riskli bir meslek grubudur. Afrika'da madencilik sektörünün hızla genişlemesiyle birlikte, çok sayıda işçi açık ocak veya yarı açık madencilik ortamlarında, genellikle sivrisinek ısırma zamanlarının en yoğun olduğu dönemlerde çalışmayı gerektiren 24 saatlik vardiya sistemleri altında istihdam edilmektedir. Bu meslek koşulları, sık nüfus hareketliliği ve özel sağlık hizmetlerine sınırlı erişimle birleştiğinde, çalışanları enfeksiyon riskine daha fazla maruz bırakmaktadır. Örneğin, Kongo Demokratik Cumhuriyeti'nde diğer bölgelere kıyasla, maden işçilerinin bulunduğu bölgelerde sıtma daha yüksek oranda görülmüştür (Liang vd., 2026).

Ağır iş makinelerinin çalışması, taşıma ve patlatma işlemleri esnasında ortaya çıkan gürültü, madencilik ortamında önemli bir kirletici olarak kabul edilmektedir. Madencilik faaliyetleri ilerledikçe hem ekipman hem de çevresel koşullar sürekli değişime uğramaktadır. Makinelerin konumlandırılması, madencilik faaliyetleri sırasında üretilen gürültünün yoğunluğunu etkiler. Gelişmekte olan ülkelerdeki açık ocak madenlerinde çoğu

makine tarafından çıkarlan gürültünün seviyeleri tipik olarak 90 ila 115 dB(A) arasında değişmektedir. Bu kadar yüksek gürültü seviyelerine uzun süre maruz kalmak, madenciler arasında kardiyovasküler sorunlara, stresle ilgili hastalıklara ve olumsuz sosyal davranışlar, gürültü rahatsızlığı gibi çeşitli psikolojik sağlık sorunlarına yol açabilir. Madencilik ortamında gürültü kirliliğine uzun süreli maruz kalma, özellikle iletişimi ve genel yaşam kalitesini bozabilen işitme kaybıyla da ilişkilidir. ABD Çevre Koruma Ajansı (USEPA) ve diğer sağlık kuruluşları madencilik sektöründeki işitme kaybını kritik bir sağlık sorunu olarak tanımlamıştır. Bu nedenle, madenlerde gürültünün madencilerin sağlığı üzerindeki etkilerini tam olarak anlamak için sürekli gürültü izleme hayati önem taşımaktadır (Tiwari vd., 2026).

Madencilik faaliyetleri esnasında heyelanlar tehlike oluşturan durumlardır. Yeraltı kömür madeni bölgelerinde hem çökme hem de heyelan sıklıkla gözlemlenir. İki olgu bazı durumlarda ayrı ayrı, bazılarında ise birlikte etki gösterir (Fernández vd., 2020). 2017'de 100'den fazla can kaybına neden olan Xinmo heyelanı (Maoxian, Çin) ve adı açıklanmayan bir bakır açık ocak madeninde meydana gelen ve birkaç işçinin ölümüne yol açan heyelan gibi ölümcül olaylar rapor edilmiştir (Intrieri vd., 2019). 13 Şubat 2024'te Türkiye' de Erzincan ilindeki Çöpler Altın Madeninde meydana gelen devasa bir heyelan, yığın liçleme alanının altında gömülü kalan dokuz madencinin ölümüne neden olmuştur (Büyükakpınar vd., 2024).

4. SONUÇ VE ÖNERİLER

Madencilik, diğer sektörlerden farklı olarak çeşitli sağlık tehlikelerine yol açabilmektedir. Bazı tehlikeler, karmaşık madencilik faaliyetleri ve süreçleri yoluyla ortaya çıkar. Bu tehlikeler doğru şekilde yönetilmezse, işçiler için ciddi yaralanmalara, ölümlere veya meslek hastalıklarına yol açabilir (Jordan ve Abdaal, 2013; Castilhos vd., 2015). Madencilik sektöründe; mevzuata uyum, teknolojik gelişmeler, sağlam güvenlik önlemleri ve madencilik çalışanlarının refahına yönelik proaktif bir yaklaşım da dahil olmak üzere çok yönlü bir yaklaşım gereklidir (Ajith ve Ghosh, 2019). Güvenlik faktörlerine öncelik vermek, bireyleri koruyarak madencilik sektörünün genel sürdürülebilirliğine ve başarısına katkıda bulunur (Milošević vd., 2025). Sonuç olarak; çalışma ortamının risklerinin azaltılması, kaza ve meslek hastalıkları oranının düşürülmesi, bu alandaki çalışan memnuniyetini önemli ölçüde artırabilir. Bu durum, doğrudan verimliliklerini ve rekabet güçlerini etkileyecek ve nihayetinde genel güvenlik performanslarını iyileştirecektir (Abeje ve Luo, 2023).

KAYNAKLAR

Agwa-Ejon, J. F., & Pradhan, A. (2018). Life cycle impact assessment of artisanal sandstone mining on the environment and health of mine workers. *Environmental Impact Assessment Review*, *72*, 71–78. https://doi.org/10.1016/j.eiar.2018.05.005

Büyükakpınar, P., Carrillo-Ponce, A. C., Munir, M. B., Karasözen, E., Tanyas, H., Ertuncay, D., Palliath, A., & Gorum, T. (2024). *The massive landslide at Çöpler Gold Mine in Erzincan, Turkey on*.

Cavuoto, L., & Megahed, F. (n.d.). *Implications for Worker Safety*. Assp.org. Retrieved April 28, 2026, from https://foundation.assp.org/docs/BPCav_1217z.pdf

Eurostat (2024). Health and safety at work Accessed: 23.9.2024. Retrieved from: https://ec.europa.eu/eurostat

Gowrisankaran, G., He, C., Lutz, E., & Burgess, J. (2015). *Productivity, safety, and regulation in underground coal mining: Evidence from disasters and fatalities*. National Bureau of Economic Research.

Intrieri, E., Carlà, T., & Gigli, G. (2019). Forecasting the time of failure of landslides at slope-scale: A literature review. *Earth-Science Reviews*, *193*, 333–349. https://doi.org/10.1016/j.earscirev.2019.03.019

Khan, C., Malik, R. N., & Chen, J. (2024). Human exposure to chromite mining pollution, the toxicity mechanism and health impact. *Heliyon*, *10*(21), e40083. https://doi.org/10.1016/j.heliyon.2024.e40083

Liang, C., Du, Y., Frumence, G., Ke, X., Kasombo, P. M., Mukolo, J. M., Gu, Y., Zhou, H., Zhu, G., Huang, J., & Cao, J. (2026). Knowledge, attitudes and practices of malaria control and prevention in a high-exposure occupational group: A cross-sectional survey of mining workers in Haut-Katanga Province in the Democratic Republic of Congo. *Travel Medicine and Infectious Disease*, *71*(102976), 102976. https://doi.org/10.1016/j.tmaid.2026.102976

Mei, Q., Wang, Q., Liu, S., Zhou, Q., & Zhang, J. (2020). Effects of organizational safety on employees' proactivity safety behaviors and occupational health and safety management systems in Chinese high-risk small-scale enterprises. *International Journal of Occupational Safety and Ergonomics: JOSE*, *26*(1), 101–111. https://doi.org/10.1080/10803548.2018.1470287

Milošević, I., Stojanović, A., Nikolić, Đ., Mihajlović, I., Brkić, A., Perišić, M., & Spasojević-Brkić, V. (2025). Occupational health and safety performance in a changing mining environment: Identification of critical factors. *Safety Science*, *184*(106745), 106745. https://doi.org/10.1016/j.ssci.2024.106745

MSHA (2020). Mine Safety and Health Administration, Winter safety guidelines for mining operations. (2020). *MSHA*.

Montibeller, G., & von Winterfeldt, D. (2015). Cognitive and motivational biases in decision and risk analysis: Biases in decision and risk analysis. *Risk Analysis*, *35*(7), 1230–1251. https://doi.org/10.1111/risa.12360

MSHA (2023). Mine Safety and Health Administration, Mine Safety and Health At a Glance. US Department of Labor. Retrieved from https://www.msha.gov

Pelders, J., & Nelson, G. (2019). Contributors to fatigue of mine workers in the south African gold and platinum sector. *Safety and Health at Work*, *10*(2), 188–195. https://doi.org/10.1016/j.shaw.2018.12.002

Rabeiy, R. E., ElTahlawi, M. R., & Boghdady, G. Y. (2018). Occupational health hazards in the Sukari Gold Mine, Egypt. *Journal of African Earth Sciences (Oxford, England: 1994)*, *146*, 209–216. https://doi.org/10.1016/j.jafrearsci.2017.04.023

Reason, J., Parker, D., & Lawton, R. (1998). Organizational controls and safety: The varieties of rule-related behaviour. *Journal of Occupational and Organizational Psychology*, *71*(4), 289–304. https://doi.org/10.1111/j.2044-8325.1998.tb00678.x

Sinelnikov, S., Inouye, J., & Kerper, S. (2015). Using leading indicators to measure occupational health and safety performance. *Safety Science*, *72*, 240–248. https://doi.org/10.1016/j.ssci.2014.09.010

Singh, V. V., Lakra, A. R., & Gautam, S. (2025). Seasonal impact of particulate matter exposure on urinary health of mine workers in iron ore mining environment. *Geosystems and Geoenvironment*, *4*(1), 100342. https://doi.org/10.1016/j.geogeo.2024.100342

Stemn, E., & Benyarku, C. A. (2023). Mineworkers' perspective of fatigue: A study of the Ghanaian mining industry. *Safety Science*, *162*(106095), 106095. https://doi.org/10.1016/j.ssci.2023.106095

Talebi, E., Rogers, W. P., Morgan, T., & Drews, F. A. (2021). Modeling mine workforce fatigue: Finding leading indicators of fatigue in operational data sets. *Minerals (Basel, Switzerland)*, *11*(6), 621. https://doi.org/10.3390/min11060621

Tetemke, D., Alemu, K., Tefera, Y., Sharma, H., Worku, W. (2014). Knowledge and practices regarding safety information among textile workers in Adwa town, Ethiopia. *Science Postprint*, *1*(1). https://doi.org/10.14340/spp.2014.01a0004

Tiwari, S. K., Garg, N., & Lokhande, S. K. (2026). Normative framework on noise levels in open cast mines for noise management, mitigation, and control. *Renewable and Sustainable Energy Reviews*, *226*(116357), 116357. https://doi.org/10.1016/j.rser.2025.116357

Xia, N., Wang, X., Griffin, M. A., Wu, C., & Liu, B. (2017). Do we see how they perceive risk? An integrated analysis of risk perception and its effect on workplace safety behavior. *Accident; Analysis and Prevention*, *106*, 234–242. https://doi.org/10.1016/j.aap.2017.06.010

Zhang, B., Yin, X., Guo, Y., & Tong, R. (2024). What occupational risk factors significantly affect miners' health: Findings from meta-analysis and association rule mining. *Journal of Safety Research*, *89*, 197–209. https://doi.org/10.1016/j.jsr.2024.02.010

ENDÜSTRI 4.0 TEKNOLOJILERININ İŞ SAĞLIĞI VE GÜVENLIĞI KÜLTÜRÜNE ETKISI

İş Güvenliği Uzmanı, Melike GÜL1

1Amasya Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, melikegul.mgl@gmail.com, 0009-0008-7710-2239

Özet

Bu çalışma, Endüstri 4.0 teknolojilerinin iş sağlığı ve güvenliği (İSG) kültürü üzerindeki etkilerini kavramsal bir çerçevede incelemeyi ve dijital dönüşümün bu kültürü hangi mekanizmalar aracılığıyla şekillendirdiğini ortaya koymayı amaçlamaktadır. Araştırma, literatüre dayalı nitel bir tasarım ile gerçekleştirilmiş olup; Endüstri 4.0, Safety 4.0, dijitalleşme, insan–makine etkileşimi ve İSG kültürü alanlarında yayımlanmış akademik çalışmalar, raporlar ve tezler analiz edilmiştir. Analiz sürecinde, Endüstri 4.0 teknolojileri ile İSG kültürünün temel boyutları arasındaki ilişkiler; görünürlük ve izlenebilirlik artışı, gerçek zamanlı izleme ve erken uyarı sistemleri, veri temelli karar alma, süreç standardizasyonu, örgütsel öğrenme kapasitesinin gelişimi ve iş tasarımının dönüşümü gibi ara mekanizmalar üzerinden değerlendirilmiştir.

Bulgular, dijital teknolojilerin tehlikelerin daha erken tespit edilmesini sağladığını ve proaktif güvenlik yaklaşımını güçlendirdiğini göstermektedir. Özellikle IoT, yapay zekâ, büyük veri analitiği ve siber-fiziksel sistemler, risklerin öngörülmesi ve önlenmesi açısından önemli avantajlar sunmaktadır. Bununla birlikte, veri güvenliği sorunları, siber riskler, çalışanların izlenme kaygısı, algoritmik önyargı ve dijital yorgunluk gibi yeni nesil risklerin İSG kültürü üzerinde olumsuz etkiler yaratabileceği de tespit edilmiştir. Bu durum, teknolojik dönüşümün yalnızca fırsatlar değil aynı zamanda kültürel gerilimler de ürettiğini ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak, Endüstri 4.0 teknolojilerinin tek başına güçlü bir İSG kültürü oluşturmadığı; sürdürülebilir güvenlik kazanımlarının ancak etkin yönetişim, insan faktörü odaklı yaklaşımlar ve örgütsel olgunluk ile mümkün olduğu belirlenmiştir. Çalışma, teknoloji–ara mekanizmalar–İSG kültürü–çıktılar ilişkisini bütüncül bir model ile açıklayarak literatüre katkı sunmakta ve uygulayıcılara yol gösterici bir perspektif sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Endüstri 4.0, İSG kültürü, dijitalleşme, Safety 4.0, risk yönetimi

THE IMPACT OF INDUSTRY 4.0 TECHNOLOGİES ON OCCUPATİONAL HEALTH AND SAFETY CULTURE

Abstract

This study aims to examine the effects of Industry 4.0 technologies on occupational health and safety (OHS) culture within a conceptual framework and to reveal the mechanisms through which digital transformation shapes this culture. The research was conducted using a qualitative design based on literature review; academic studies, reports, and theses published in the fields of Industry 4.0, Safety 4.0, digitalization, human–machine interaction, and OHS culture were analyzed.

During the analysis process, the relationships between Industry 4.0 technologies and the fundamental dimensions of OHS culture were evaluated through intermediary mechanisms such as increased visibility and traceability, real-time monitoring and early warning systems, data-driven decision-making, process standardization, the development of organizational learning capacity, and the transformation of job design.

The findings indicate that digital technologies enable earlier detection of hazards and strengthen a proactive safety approach. In particular, the Internet of Things (IoT), artificial intelligence, big data analytics, and cyber-physical systems offer significant advantages in predicting and preventing risks. However, it has also been identified that next-generation risks—such as data security issues, cyber risks, employee surveillance concerns, algorithmic bias, and digital fatigue—may negatively affect OHS culture. This highlights that technological transformation produces not only opportunities but also cultural tensions.

In conclusion, Industry 4.0 technologies alone do not create a strong OHS culture; sustainable safety improvements are only possible through effective governance, human-centered approaches, and organizational maturity. The study contributes to the literature by explaining the relationship between technology, intermediary mechanisms, OHS culture, and outcomes through a holistic model, and provides a guiding perspective for practitioners.

Keywords: Industry 4.0, OHS culture, digitalization, Safety 4.0, risk management

TÜRKİYE'DE AFET YÖNETİMİNİN DÖNÜŞÜMÜ: KRİZ YÖNETİMİNDEN RİSK TEMELLİ YÖNETİME GEÇİŞ

Yüksek Lisans Öğrencisi, Aleyna TURAN[1]/ Dr. Öğr. Üyesi, Göksel ÖZTÜRK[2]

[1]Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Afet Eğitimi ve Yönetimi Anabilim Dalı,

turanaleyna436@gmail.com, ORCID: 0009-0001-5869-4899.

[2]Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Afet Eğitimi ve Yönetimi Anabilim Dalı,

gokselozturk@comu.edu.tr, ORCID: 0000-0002-3623-5771.

Özet

Afetler fiziksel kayıpların yanında ekonomik ve sosyal kayıpları da beraberinde getiren olaylardır. Gelişen bu kriz ortamı hızlı karar alma mekanizması gerektiren ve yönetsel kapasiteyi zorlayan niteliktedir. Son yıllarda afetlerin sıklığında ve etkisinde meydana gelen artış, iklim değişikliğinin yarattığı yeni tehditler, hızlı kentleşme, nüfus yoğunluğu ve kırılgan altyapı sistemleri, geleneksel afet sonrası müdahaleye dayalı kriz yönetimi anlayışının tek başına yeterli olmadığını ortaya koymuştur. Bu nedenle çağdaş afet yönetimi yaklaşımı, afet gerçekleştikten sonra müdahaleye odaklanan reaktif modellerden uzaklaşarak, afet öncesi hazırlık, zarar azaltma, risk yönetişimi ve toplumsal dirençlilik temelli proaktif modellere yönelmektedir. Türkiye'nin deprem, sel, heyelan, çığ ve orman yangınları gibi çoklu tehlikelere açık yapısı, bu dönüşüm ihtiyacını daha görünür kılmaktadır.

Bu çalışmanın amacı, Türkiye'de afet yönetiminin tarihsel gelişimini kriz yönetiminden risk temelli yönetime geçiş perspektifinde incelemek ve söz konusu dönüşümü kurumsal, hukuki, yönetsel ve stratejik boyutlarıyla değerlendirmektir. Araştırmada nitel araştırma yöntemi benimsenmiş; doküman incelemesi kapsamında mevzuat metinleri, kurumsal raporlar, kalkınma planları, strateji belgeleri ve akademik literatür analiz edilmiştir.

Elde edilen bulgular, Türkiye'de özellikle 1999 Marmara Depremi sonrasında afet yönetimi anlayışında belirgin bir paradigma değişimi yaşandığını göstermektedir. Müdahale merkezli kriz yönetimi yaklaşımı zamanla risk azaltma, hazırlık, kapasite geliştirme ve dirençlilik odaklı bir yapıya evrilmiştir. Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı'nın kurulması, yerel ölçekte İl Risk Azaltma Planları ile ulusal ölçekte Türkiye Afet Risk Azaltma Planı'nın hazırlanması bu dönüşümün somut göstergeleri arasında yer almaktadır. Bununla birlikte 2023 Kahramanmaraş depremleri, risk temelli yönetim anlayışının uygulamadaki kapasite sorunlarını, koordinasyon eksikliklerini ve yerel hazırlık düzeylerindeki farklılıkları yeniden ortaya koymuştur.

Sonuç olarak Türkiye'de afet yönetimi alanında önemli kurumsal ilerlemeler sağlanmış olsa da kriz yönetiminden risk temelli yönetime geçiş süreci henüz tamamlanmış değildir. Bu dönüşümün etkin biçimde sürdürülebilmesi için yerel yönetim kapasitesinin artırılması, kurumlar arası eşgüdümün güçlendirilmesi, veri

temelli karar alma mekanizmalarının yaygınlaştırılması, toplum temelli afet risk azaltma politikalarının desteklenmesi ve sürekli afet eğitimlerinin kurumsallaştırılması gerekmektedir.

Anahtar kelimeler: Afet yönetimi, Kriz yönetimi, Risk yönetimi, Türkiye, AFAD, Dirençlilik, Yönetişim.

THE TRANSFORMATION OF DISASTER MANAGEMENT IN TURKEY: THE SHIFT FROM CRISIS MANAGEMENT TO RISK-BASED MANAGEMENT

Abstract

Disasters are events that result not only in physical losses but also in economic and social losses. This evolving crisis environment demands rapid decision-making mechanisms and places significant strain on administrative capacity. The increase in the frequency and impact of disasters in recent years, along with new threats posed by climate change, rapid urbanization, population density, and fragile infrastructure systems, has demonstrated that a crisis management approach relying solely on traditional post-disaster response is no longer sufficient. Consequently, the contemporary approach to disaster management is shifting away from reactive models focused on post-disaster response toward proactive models grounded in pre-disaster preparedness, damage mitigation, risk governance, and social resilience. Turkey's vulnerability to multiple hazards—such as earthquakes, floods, landslides, avalanches, and wildfires—makes this need for transformation even more evident.

The aim of this study is to examine the historical development of disaster management in Turkey from the perspective of the transition from crisis management to risk-based management and to evaluate this transformation in its institutional, legal, administrative, and strategic dimensions. A qualitative research method was adopted in the study; within the scope of document analysis, legislative texts, institutional reports, development plans, strategy documents, and academic literature were analyzed.

The findings indicate that a significant paradigm shift has occurred in the approach to disaster management in Turkey, particularly following the 1999 Marmara Earthquake. The response-centered crisis management approach has gradually evolved into a framework focused on risk reduction, preparedness, capacity building, and resilience. The establishment of the Presidency for Disaster and Emergency Management, along with the development of Provincial Risk Reduction Plans at the local level and the Turkey Disaster Risk Reduction Plan at the national level, are among the concrete indicators of this transformation. However, the 2023 Kahramanmaraş earthquakes have once again highlighted capacity issues in the implementation of risk-based management, coordination gaps, and disparities in local preparedness levels.

As a result, while significant institutional progress has been made in the field of disaster management in Turkey, the transition from crisis management to risk-based management has not yet been fully completed. To

ensure this transformation is effectively sustained, it is necessary to enhance local governance capacity, strengthen inter-agency coordination, expand data-driven decision-making mechanisms, support community-based disaster risk reduction policies, and institutionalize continuous disaster education.

Keywords: Disaster management, Crisis management, Risk management, Turkey, AFAD, Resilience, Governance

1. GİRİŞ

Türkiye'de artan afetler nedeniyle birçok canlı hayatını kaybetmekte, hasar ve mal kayıpları yaşanmakta, ülkenin ekonomik yapısı etkilenmektedir (Gül, 2021). Afetler insan hayatını, ekosistemleri ve ekonomik yapıyı hızla etkileyen, beşerî ve doğal etkenler sonucu meydana gelen beklenmedik olaylardır (Varol ve Gültekin, 2016). Yıkım yaratmanın yanı sıra toplumsal ve ekonomik sorunlara yol açan afetler sürdürülebilir kalkınmayı da tehdit eder (Saylam Coşkun ve Narin, 2025). Küresel iklim değişikliği, artan göç miktarı, ekosistem tahribatı ve giderek artan nüfus miktarı gibi etkenler afetlerin sıklığını ve yıkıcılığını artırmakla birlikte afetlerle mücadeleyi de giderek zorlaştırmıştır. Bu durum afet yönetimi sisteminde köklü değişiklikler yapılması gereğini ortaya koymuştur (Birleşmiş Milletler Afet Riskini Azaltma Ofisi [UNDRR], 2022).

Türkiye coğrafi konumu nedeniyle yüksek afet riski taşımaktadır. Türkiye'nin fay zonunun aktifliği nedeniyle, deprem başta olmak üzere çeşitli doğal tehlikelerle karşı karşıya kalmasına neden olmaktadır (Özmen ve Özden, 2013). Yaşanan afet deneyimleri, yalnızca müdahaleye dayalı afet yönetim anlayışının can ve mal kayıplarını önlemede yetersiz kaldığını ortaya koymuştur (Öçal, 2024). Özellikle Türkiye'nin afet yönetimindeki önemli kilit noktalarından biri olan 1999 Marmara Depreminin ardından, afet yönetimi yapısında değişim sürecine girilmesi gerekliliği vurgulamıştır (Tekeli, 2001).

1999 yılı öncesinde Türkiye'de afetlerin yönetimi, ağırlıklı olarak kriz odaklı bir yaklaşım çerçevesinde sürdürülmekteydi. Kriz yönetimi anlayışı, afetin gerçekleştiği andan itibaren yürütülen müdahale, arama-kurtarma, iyileştirme, yeniden yapılanma gibi çalışmalara yoğunlaşan tepkisel bir yaklaşımdır (Alexander, 2002). Bu yaklaşımdaki amaç afet sonucu ortaya çıkan zararların giderilmesini ve toplumun refahını sağlamaktır. Ancak kriz yönetimi yetki karmaşası, koordinasyon eksiklikleri, yetersiz kaynak gibi nedenlerden dolayı afetlerin önlenmesinde veya risklerin azaltılmasında yetersiz kalmakta ve uzun süreli bir etki oluşturamamaktadır (Tierney, 2014; Ergünay, 2009). 1999 Marmara Depreminde bu yetersizlikler daha çok açığa çıkmış ve afetlerle mücadelede etkin bir başarı gösterilememiştir. Yaşanan deneyimler afet yönetim sürecinin geliştirilmesini ve afet yönetim sisteminde yetki ve sorumlulukların tek çatı altında birleşerek koordinasyon sağlanmasını zorunlu kılmıştır (Saylam Coşkun ve Narin, 2025; Yıldırım ve Saygın, 2024). Bundan hareketle Türkiye'de afet yönetimi anlayışı yeniden düzenlenmeye başlanmış ve afetlerin sadece kriz

odaklı değil, önceden planlanıp, hazırlanması ve yönetilmesi gereken bir risk konusu olarak ele alınması gerektiği düşüncesi güç kazanmıştır (Eflanili, 2021). Bu literatürde risk yönetimi yaklaşımı olarak tanımlanmakta ve hazırlık, zarar azaltma, afetler konusunda farkındalık düzeyinin arttırılması ile afet öncesindeki koruyucu ve önleyici çalışmaları kapsamaktadır (Wisner vd., 2004). Risk yönetimi, afetlerle mücadele teknik çözümlerin yanı sıra sosyal, kültürel ve ekonomik unsurları da kapsayan bir yaklaşımdır (Azimli Çilingir ve Örçen Güler, 2020). Gerçekleşen bu dönüşüm özellikle 1990 yılından itibaren daha çok hız kazanmıştır. 1990-2000 yılları, doğal afet etkilerini azaltmaya yönelik çalışmaların yoğunlaştığı bir dönem olan "Doğal Afetleri Azaltma On Yılı" BM tarafından ilan edilmiştir (Balamir, 2011). 1994 yılında yayımlanan Yokohama Stratejisi, afet sonucu ortaya çıkan zararların azaltılmasında risk farkındalığının geliştirilmesini ve korucu önlemlere öncelik verilmesini vurgulamıştır (Değirmenci, 2021). Bunun devamında Uluslararası Afet Azaltma Stratejisi (ISDR) oluşumu sağlanarak afet yönetiminde, sadece afet sonrası iyileştirmeye odaklanmak yerine, afetler oluşmadan önce riski önlemeye ve azaltmaya yönelen daha bütüncül bir anlayış benimsendi (Hukuk, Doğa ve Toplum Vakfı [HUDUTO], 2024). 2005'te Hyogo Eylem Çerçevesi (2005-2015) afet risklerini indirgemeyi 3ve toplulukların direnç kapasitesini güçlendirerek kalkınmaya katkı sağlayan bir doküman olarak yürürlüğe girmiştir (Darbaş, 2024). Daha sonra Hyogo Eylem Çerçevesi sona ermiş ve 2015-2030 yıllarını kapsayan Sendai Afet Risk Azaltma Çerçevesi yürürlüğe girmiştir. Çerçeve doğrultusunda temel amaç, afetlerin oluşturabileceği riskleri olası ölçüde azaltarak toplumda direnç geliştirmek ve çalışmaların yerel, ulusal düzeyde gerçekleştirilmesini sağlamaktır (Kuterdem, Akın ve Nurlu, 2009; Birleşmiş Milletler Afetlerin Azaltılması Uluslararası Stratejisi [UNDRR], 2015). Sendai çerçevesinde afetlerin yönetilmesinde müdahale çalışmalarının yanı sıra afet öncesi planlama, eğitim, farkındalık gibi çalışmalarının da gerekliliğini öne çıkarmıştır (Macit, 2019). 5902 sayılı kanunun 2009 yılında yürürlüğe konulmasıyla AFAD kurulmuş, görev ile sorumluluklar tek merkezli bir yapıda toplanmıştır. Bu düzenleme ile Bütünleşik Afet Yönetimi (BAY) anlayışı benimsenmiş ve afet yönetiminin 4 ana evresi olan afet öncesi zarar azaltma, afete hazırlık, afet esnasında müdahale ve afet sonrası iyileştirme olmak üzere bir afet yönetimi döngüsü oluşturulmuştur (Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı [AFAD], 2025). AFAD'ın kurulmasının ardından risk odaklı planlama ön plana çıkmış ve afet öncesi çalışmalar güçlendirilerek afet risk analizleri yapılmaya başlanmıştır. Bu anlamda afet yönetim sisteminde riskleri azaltmaya yönelik olan Türkiye Afet Risk Azaltma Planı (TARAP) ile İl Risk Azaltma Planı (İRAP) önemli adımlardan biri olmuştur (Yıldırım ve Saygın, 2024). İRAP illerdeki afet risklerini en az seviyeye indirgemek, paydaşlar arasında koordinasyonu sağlamak, afet sonrası olası harcamaları azaltmak gibi amaçlar doğrultusunda hazırlanmış ve çalışmalar 2021 yılı sonunda tamamlanmıştır (İRAP, 2025). TARAP ise 2022–2030 döneminde afet risklerini en aza indirmeyi hedefleyen ve AFAD'ın

eşgüdümünde hazırlanan ulusal düzeyde bir plandır (TARAP, 2025). Türkiye'de kriz yönetiminden risk yönetimine geçiş yalnızca kurumsal bir yapılaşma değil aynı zamanda toplumsal bilincin artırılmasıyla sağlanabilecek bir durumdur (Tapan, 2022). Kriz yönetimi yaklaşımı merkeziyetçi bir yapılanma gerektirmektedir. Türkiye'de AFAD merkeziyetçi bir teşkilatlanma olduğu için kriz yönetimi yaklaşımını etkin sürdürebilecek düzeydedir ancak risk yönetimi yerel yönetimler, idareler tarafından gerçekleştirileceği için burada bütçe, imkân ve yetki kısıtlamalarına karşın risk yönetimi faaliyetleri sekteye uğramaktadır (Kurban ve Çığman, 2025). Bu yüzden Türkiye'de yaşanan afet deneyimlerinin tekrarlanmaması için çalışmalar yürütülmekte fakat bu çalışmalar planların düşüklüğü sebebiyle istenilen düzeye ulaşamamaktadır (Erkal ve Değerliyurt, 2011). Sürecin güçlendirilmesi sağlanarak risk yönetim sürecinin kalıcılığı ve etkililiği artırılması gerekmektedir (Şahin, 2019; Ergünay, 2009).

2. Afet Kavramı ve Afet Yönetimi

Afet kavramı literatürde birbirinden farklı şekillerde tanımlanmaktadır. "Toplumun mevcut olanaklarla baş edemeyeceği, günlük yaşamı ve toplum işleyişini aksatan ve fiziksel, ekonomik zararlara yol açarak toplulukları etkileyen olay" (Kadıoğlu, 2003), "toplum üzerinde ciddi etkiler yaratarak sosyal düzeni bozan ve insanların üstesinden gelemeyeceği doğal ve beşerî olaylar sonucu" (Ergünay, 2008), "insanların hayat akışını aksatan, dayanıklılık sınırını zorlayan ve destek gerektirecek olay" (Akdur, 2000) afetin tanımında yapılan açıklamalardır. AFAD'a göre (2025) afet tanımı; toplumun tamamı veya belli kesimleri için fiziksel, ekonomik ve sosyal kayıplar doğuran, normal hayatı ve insan faaliyetlerini durduran veya kesintiye uğratan, etkilenen toplumun baş etme kapasitesinin yeterli olmadığı doğa, teknoloji veya insan kaynaklı olay. Hasar ya da kayıpların meydana gelmediği durumlarda söz konusu olayların doğal bir süreç olarak nitelendirildiği ve afet niteliği taşımadığı belirtilmektedir (Ertürkmen, 2006).

Afet yönetimi ise *"afetlerin önlenmesi veya zararların azaltılması amacıyla bir afet olayının zarar azaltma, önceden hazırlık, kurtarma ve ilk yardım, iyileştirme ve yeniden inşada yapılması gereken çalışmaların planlanması, yönlendirilmesi, koordinasyonu gerektiren kavram" olarak tanımlanır (Işık vd., 2012, s.87).*

3. Afetlerde Tehlike, Risk ve Kriz

Literatürde tehlike kavramı üzerinde birçok tanımlar yapılmaktadır. Bunlar*; "*çevresel ve kültürel varlıklar üzerinde zarar oluşturma, toplumsal ve ekonomik yapıyı olumsuz etkileyen, insan yaşamı ve maddi kayıplarla sonuçlanabilecek durum ya da olay*"* (Kadıoğlu, 2008), *"Belirli bir zaman veya coğrafyada ortaya çıkarak yaşamı tehdit eden, toplumun sosyoekonomik düzen ve etkinliklerine, doğal çevreye, doğal, tarihi ve kültürel kaynaklara zarar verme potansiyeli olan doğa, teknoloji ya da insandan kaynaklanan fiziki olay"* (Açıklamalı Afet Yönetimi Terimleri Sözlüğü, 2025).

Risk tanımı belirli bir coğrafyada yaşayan topluluklar ve insan faaliyetleri, kültürel miras ve fiziksel yapılar üzerinde ortaya çıkması öngörülen sonuçlardır (Kadıoğlu, 2008). Başka bir ifade ile risk, olası bir tehlikenin etkisinde olan varlıkların zarar görebilirlikleri sonucunda ortaya çıkan tüm kayıplardır (Dölek, 2024). Risklerin yönetilmesi ise afet olayı meydana gelmeden yapılması gereken önleme ve koruma çalışmalarıdır (Kadıoğlu, 2008). İnsanların afet olaylarından daha az etkilenebilmesi veya afetlerin olumsuz etkilerinin önüne geçilebilmesi için gerekli plan ve düzenlemelerin hazır olması gerekmektedir. Bu sebeple afet öncesinde planlamaların yapılması, kurumların eşgüdüm halinde çalışması ve toplumun afetler konusunda bilinçlendirilmesi önemli bir unsurdur (Şahin ve Üçgül, 2019).

Kriz *"Normal düzeni bozan, toplum için olumsuz sonuçlar doğurma olasılığı bulunan fiziksel, sosyal, ekonomik ve politik olayların ortaya çıkması hâlidir ve toplumun temel değerlerini önemli ölçüde tehdit eden, zaman baskısı ve stres altında önemli kararlar almayı gerektiren durumları kapsar"* (Açıklamalı Afet Yönetimi Terimleri Sözlüğü, 2025). Krizlerin yönetilmesi, meydana gelen olay sonrasında zararları azaltmak ve olası diğer tehlikeleri önlemek amacıyla hazırlanan planların kriz durumda etkin şekilde yürütülmesidir (Bal ve Özgen, 2023). Kriz yönetim aşaması afet anı ve afet sonrasında müdahale ve iyileştirme çalışmalarını kapsamaktadır (Ergünay, 1998). Afet anında hızlı ve etkin bir şekilde çalışmalara başlanılarak sürecin toparlanarak düzenin normale döndürülmesi ve daha az zarar ve kayıplarla atlatılması amaçlanır (Şahin, 2019).

4. Afet Yönetiminin Tarihsel Gelişimi

Afetler toplumsal sistemin işleyişini aksatabilen, kısa ve uzun süreli kayıplara sebebiyet veren ve kalkınmayı etkileyen olaylar olarak değerlendirilmektedir. Afetler sonucunda ortaya çıkan hasar ve kayıpların derecesi ülke güvenliği meselesi olarak ele alınmasını zorunlu kılmıştır (Güçlüer, 2023).

Geçmişten günümüze insanlar maruz kaldıkları afet olaylarına karşı yaşadıkları dönemin imkânlarına uygun birçok önleyici tedbirler uygulamışlardır. Bunun yanı sıra afetler doğaüstü güçlerin sonucu olarak görülmüş ve insanların yapmış oldukları hatalar neticesinde ortaya çıkan cezai olaylar olarak nitelendirilmiştir. Gelişen bilim ve teknoloji ilerlemesiyle bu durumun önüne geçilmiş ve afet oluşumunun daha iyi anlaşılması sağlanarak koruyucu yöntemlerin gelişmesine yarar sağlanmıştır (Demir vd., 2025).

Afetlere karşı farkındalığın değişmesinde, afet olaylarının kontrol altına alınarak yönetilebilmesi görüşünün benimsenmesi öncelik olmuştur. Bunun sonucunda afet yönetimi hazırlık, müdahale ve iyileştirme çalışmaları olarak dönemlere bölünmüş ve her dönemin faaliyetleri detaylandırılmıştır. Her ne kadar bu dönemler bütün olarak ele alınsa da teorikte müdahale ve iyileştirme çalışmalarına yönelik yapılandırmalar geliştirilmiştir. Dolayısıyla afetlerde hazırlık ve zarar azaltma çalışmalarına yeterli verimliliğin sağlanamaması sebebiyle yeni bir yaklaşıma gereksinim duyulmuştur (Demir vd., 2025). Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda tarihsel olarak

ilk defa afetlerin yönetilmesine ilişkin çerçeve dile getirilmiş ve 1987 yılında yapılan 42. Oturumda "Uluslararası Doğal Afet Zararlarını Azaltma On Yılı" 1990-2000 döneminde yürürlüğe konularak yeni bir yaklaşıma olanak sağlanmıştır (United Nations, 1987). Bu dönem içerisinde Birleşmiş Milletler tarafından 1994 yılında Yokohama Stratejisi ve Eylem Planı onaylanmıştır (Özmen ve Özden, 2013). Daha sonra afet risk azaltımına yönelik hedefi içeren ve 2005-2015 yılları arasında Hyogo Çerçeve Eylem Planı uygulanmıştır (Özer, 2016). Yeni yaklaşım beraberinde risk yönetim kavramını öne çıkarmış ve afetlerin etkilerini minimum düzeye indirmek amacıyla müdahale ve iyileştirme aşamalarını içeren kriz yönetimi anlayışı yerini hazırlık ve zarar azaltmayı içeren risk yönetime bırakmıştır (Demir vd., 2025). Risk yönetim yaklaşımının önemli belgelerinden biri olan ve 2015-2030 dönemini kapsayan Sendai Afet Risk Azaltma Çerçeve Eylem Planı BM üyeleri tarafından kabul edilmiştir. Bu çerçeve doğrultusunda afet risk yönetim kavramı vurgulanmakta olup ortaya çıkabilecek olan risklerin önlenmesi ve dayanıklılığın artırılması amaçlanmaktadır (UNDRR, 2015).

5. Türkiye' de Afet Yönetiminin Gelişim Süreci: Kriz Yönetiminden Risk Yönetimine Geçiş

Türkiye deprem riski taşıyan bir ülke olmasının yanı sıra belirli alanlarında çığ, sel, toprak kayması, sanayi ve taşımacılık kazaları gibi tehlikelerinde oluşma riski fazladır (Buldu ve Tengilimoğlu, 2023). Bu sebeple afetlerle mücadelede 1990'lı yılların sonuna değin afet olaylarına yönelik uygulamalar müdahale ve iyileştirmeyi temel alan kriz yönetimi yaklaşımına dayanmaktaydı. Fakat 1999 yılı Marmara Depremi sonrasında öncelik önleme ve korumaya yönelik risk yönetimi yaklaşımına yer verilmeye başlanmıştır. Türkiye'de afet yönetiminin gelişimi 1944 öncesi dönem, 1944-1958 arası dönem, 1958-1999 arası dönem ve 1999 sonrası dönem olmak üzere bölümlere ayrılmıştır (Doğan, 2022).

5.1 1944 Öncesi Dönem

1509 yılında meydana gelen İstanbul Depremi sonrasında afetlere karşı mücadele konusunda ilk belgelere erişilebilmektedir. Yaşanan deprem Osmanlı İmparatorluğu zamanında olup afet olayı sonrasında padişahın fermanıyla insanlara yardım sağlanmaktaydı ve bu afet sonrasında yapı güvenlik yönetmelikleri ilk defa resmiyete geçirilmiştir (Tercan, 2018; TBMM, 1999). İstanbul imar uygulaması olarak 1848 yılında yürürlüğe giren Ebniye Nizamnamesi sonrasında 1877 tarihli nizamnameyle faaliyetler Osmanlı dönemindeki belediyelere uygulanmıştır (Tercan, 2018). Cumhuriyet döneminin başlaması ile 1923 tarihinde Mübadele, İmar ve İskân Bakanlığı kurulmuş fakat kısa süre sonra kaldırılmıştır (TBMM, 1999). Cumhuriyetin ilanında sonra Türkiye 1939 Erzincan Depremi felaketiyle sarsılmış ve birçok kayıp ve zarar uğramıştır. Bu afet sonrasında yeni yasa düzenlemelerin gerekliliği ortaya çıkmasından dolayı "Erzincan'da ve Erzincan Depreminden Müteessir Olan Mıntıkalarda Zarar Görenlere Yapılacak Yapılar Hakkında Kanun" 1940 yılında yürürlüğe girmiştir (Özmen ve Özden, 2013). Ayrıca Türkiye'de 1935 yılından başlayarak 1943 yılına kadar olan zaman diliminde çeşitli

taşkın olayları yaşanması ile birçok hasar ve kayıplar meydana getirmiştir. Bu olay üzerine "Taşkın Sulara ve Su Baskınlarına Karşı Korunma Kanun" kabul edilerek yürürlüğe girmiştir (JICA, 2004).

5.2 1944-1958 Arası Dönem

Bu dönem başlangıcında "Yer Sarsıntılarından Evvel ve Sonra Alınacak Tedbirler Hakkında Kanun" 1944 yılında kabul edilmiş ve kanun kapsamında ilk düzenleme, yerel ve merkezi yapıların organizasyonunun Türkiye'de deprem sonucu ortaya çıkan etkilerin indirgenmesinde ne şekilde olacağı, yapılaşmaya ilişkin düzenlemeler hususunda olmuştur (Buldu ve Tengilimoğlu, 2023). Türkiye'de "deprem bölgeleri haritası" ilk kez oluşturulmuş ve Deprem Bürosu bu dönemde tesis edilmiştir. 1955 tarihinde doğal afet etkilerinin indirgenmesinde faaliyete geçirilen Deprem Bürosu yeniden yapılandırılarak DE-SE-YA (Deprem-Seylan-Yangın) adını almıştır (TBMM, 1999).

5.3 1958-1999 Arası Dönem

Bu dönemde "İmar ve İskân Bakanlığı (1958)" kurulmuş ve Türkiye de ağırlıklı olarak afet sonrası politikalar ile gelişmekte olan ancak yetersiz ve bütünleştirilememiş afet öncesi çalışmaların geleneksel afet yönetim modelinin uygulandığı bir dönemdir (Özmen, 2013, s.16). 1959 yılında "Sivil Savunma Kanunu" yürürlüğe konulmuş ve afet alanında önemli bir yapı haline gelmiştir. Yine bu yılda "Umumi Hayata Müessir Afetler Dolayısıyla Alınacak Tedbirler ile Yapılacak Yardımlara Dair Kanun (Afetler Kanunu)" çıkarılmıştır. Kanun reaktif yaklaşımı (afet sonrası çalışmalar) kapsamakla birlikte zamanla değişimlerden geçerek geçerliliğini devam ettirmektedir (Buldu ve Tengilimoğlu, 2023). Yeni adıyla Bayındırlık ve İskan Bakanlığına bağlı "Afet İşleri Genel Müdürlüğü (1965)" kurulmuştur (Doğan, 2022).

5.4 1999 Sonrası Dönem

17 Ağustos 1999 Marmara Depremi afetlerin yönetilmesinde dönüm noktası haline gelmiş ve bu deprem sonrasında çok sayıda zarar ve kayıplar yaşanmıştır. Yaşanan deprem sonrasında yapılan çalışmaların yeterli düzeyde olamaması, afet yönetiminde yeni düzenlemelere gidilmesi ihtiyacını arttırmıştır (Buldu ve Tengilimoğlu, 2023). Bu nedenle Türkiye'de 1999 yılı öncesi kriz yönetimi çalışmalarına ağırlık verilirken yaşanan deprem sonrasında risk yönetimi çalışmalarına öncülük verilmeye başlanmıştır (Tercan, 2018). Deprem sonrasında 23801 Sayılı Resmî Gazetede ilan edilen "Doğal Afetlere Karşı Alınacak Önlemler ve Doğal Afetler Nedeniyle Doğan Zararların Giderilmesi İçin Yapılacak Düzenlemeler Hakkında Yetki Kanun" afet zararlarını önleme ve azaltma, doğal mirası korumak ve hukuki ve idari tedbirler alınması amacıyla yürürlüğe girmiştir (4452 Sayılı Kanun, 1999). Marmara Depremi sonrasında ortaya çıkan olumsuz etkilerin hızlıca çözüme kavuşturulabilmesi için dönemin hükümetine KHK (Kanun Hükmünde Kararname) çıkarma hakkı tanınmıştır (Tercan, 2018). Bu Kararname doğrultusunda deprem ve deprem sonucu meydana gelen veya tsunami, yangın,

infilak ve yer kaymasının neden olduğu maddi zararları, poliçe şartları dâhilinde karşılamak amacıyla DASK (Zorunlu Deprem Sigortası) kurulmuştur (Şimşek ve Karaca, 2022, s.1209). 2009 yılında yürürlüğe koyulan "Afet ve Acil Durum Yönetimi Bakanlığının Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun" ile yetki ve sorumlulukları tek çatı altında toplanması, kargaşanın ortadan kalkması amacıyla "Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD)" kurulmuştur (Doğan, 2022). İlgili kanun kurum ve kuruluşlar arasında görev ve iş ortaklığı oluşturulması, afet öncesi, afet esnası ve sonrası faaliyetler ile ilgili yasal düzenleme ve mevzuatların geliştirilmesi kapsamaktadır (Özmen ve Özden, 2013). "Afet Sigortaları Kanunu" 2012 yılında çıkartılmış (6305 Sayılı Kanun, 2012) ve deprem sigortasının kapsamı ve işleyişi geliştirilmiştir (Akduman, 2024). Yine aynı yılda TAMP (Türkiye Afet Müdahale Planı) uygulamaya konulmuş ve planda reaktif bir yaklaşım ağır basmaktadır (AFAD, Türkiye Afet Müdahale Planı). 2018 yılında İçişleri Bakanlığına bağlanan AFAD (Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı) çalışmalarına İl Afet ve Acil Durum ile Afet ve Acil Durum Arma Kurtarma Birlik Müdürlükleriyle devam etmeye başlamıştır (4 No'lu Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi, 2018). Risk azaltmaya ve önlemeye yönelik bir plan olan İRAP (İl Risk Azaltma Planı) 2021 yılında tam anlamıyla faaliyete geçmiştir (AFAD, İl Risk Azaltma Planı). Daha sonra ülke bazlı geliştirilen TARAP (Türkiye Afet Risk Azaltma Planı) 2022 yılında yürürlüğe girmiş ve stratejik öncelikler Sendai Çerçevesinde hazırlanmıştır (AFAD, Türkiye Afet Risk Azaltma Planı).

6. 5902 Sayılı Kanun ile afet yönetiminde merkezi yapı: AFAD (Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı)'ın oluşturulması

Zaman içerisinde çeşitli kurumsal yapılanmalar hayata geçirilmiş ve mevcut yapılar dönüştürülmüştür. Sivil savunma ile acil yardım ve afet yönetimi faaliyetlerinin aynı çatıda yürütülmesi amacıyla Başkanlığa bağlı olarak 2009 yılında Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD), 5902 sayılı Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığının Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanunla yetkili kurum olarak kurulmuştur (Aktel, 2010). Kanun acil durum, sivil savunma ve afet durumlarında faaliyetlerin etkin şekilde yürütülmesine yönelik tedbirlerin alınması; afetlerin gerçekleşmeden öncesi, afet esnası ve afetler gerçekleştikten sonrası faaliyetlerin yürütülmesinde görev alan kurum, kuruluşlar arasındaki koordinasyonun sağlanarak bu alanda politikaların oluşturulması ile bunların hayata geçirilmesini kapsamaktadır (5902 Sayılı Kanun, 2009). Bu kanunla Afet ve Acil Durum Yüksek Kurulu, Afet ve Acil Durum Koordinasyon Kurulu, Deprem Danışma Kurulu ve Türkiye Afet Risklerinin Azaltılması Platformu kurulmuştur. Türkiye Afet Risklerinin Azaltılması Platformu toplumun afet bilincini arttırmak, afet risk azaltma faaliyetlerinin sürdürebilirliğini sağlamak, farklı paydaşlarla iş birliği içerisinde olup politikalar oluşturma, analiz edilmesi ve uygulama süreçlerine dahil edilmesi amacıyla

oluşturulmuştur (Tercan, 2018). 2018 yılında ise Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD) Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile İçişleri Bakanlığına bağlanmıştır (AFAD, 2025).

7. SONUÇ

İlgili çalışmada, Türkiye'deki afet yönetiminin tarihsel süreci hakkında araştırmalarda bulunulup Türk afet yönetim sisteminde kriz odaklı yönetimden risk odaklı yönetime geçiş süreci incelenmiştir. Bu süreçteki dönüşüm 1999 Marmara Depremi sonrasında dahada belirginleşmiş, yasa, politika değişikliği ve Türkiye'de afetlere karşı bakış açısı kapsamlı bir şekilde değerlendirilmiştir. İncelemeler sonucunda müdahale, iyileştirme, yeniden inşa gibi afet gerçekleştikten sonra yapılan faaliyetlere ağırlık veren reaktif yönetim anlayışının afet nedeniyle ortaya çıkan zarar ve kayıpları önlemede yetersiz kaldığı; afet öncesi risk ve zarar azaltma, hazırlık, erken uyarı süreçlerini kapsayan proaktif yönetim anlayışının uzun vadede daha etkili ve sürdürülebilir olduğu ortaya konulmuştur. Türkiye'deki dönüşüm sürecinde AFAD'ın kurulması ile merkezi yapıya geçilmesi, bütünleşik afet yönetimi anlayışının benimsenmesi, TARAP ve İRAP gibi risk önleme planlarının uygulanmaya başlanması önemli adımlar olarak değerlendirilmiştir. Ancak çalışmada, yaşanan bu dönüşümün uygulanabilirlik düzeyinin yetersiz ve sınırlı kaldığı tespit edilmiştir. Risk yönetimi anlayışının etkin bir şekilde yürütülememesinde temel sorun kurum ve kuruluşlar arası iş birliği ve koordinasyonun sağlanamaması, toplumun afet bilincinin düşük olması, kaynak ve kapasite eksiklikleri olarak öne çıkmaktadır. Her ne kadar merkeziyetçi yapı kriz anlarında hızlı karar alma ve müdahale imkânı sunsa da risk yönetiminin istenilen ölçüde geliştirilemediği görülmektedir. Bu sebeple, Türkiye'de afet yönetiminde risk yönetiminin etkili, sürdürülebilir ve başarılı olabilmesi için kaynak ve kapasitenin artırılması, afet risk azaltma planlarının teorikte kalmayıp sahada uygulanabilirliğinin geliştirilmesi, kurum ve kuruluşlar arası koordinasyonun sağlanması, toplumun afet bilinç düzeyinin arttırılması çalışmalarının yaygınlaştırılması önerilmektedir. Sonuç olarak, Türkiye'de kriz yönetiminden risk yönetimine geçişte yaşanan dönüşüm sürecinde önemli bir aşamaya ulaşılmış olunsa da bu sürecin kalıcı ve sürdürülebilir bir şekilde sağlanabilmesi için planlama, uygulama ve katılım boyutlarının desteklenmesi gerekmektedir.

KAYNAKLAR

4452 Sayılı Doğal Afetlere Karşı Alınacak Önlemler ve Doğal Afetler Nedeniyle Doğan Zararların Giderilmesi İçin Yapılacak Düzenlemeler Hakkında Yetki Kanunu. (1999). *T.C. Resmî Gazete* (Sayı: 23801, 29 Ağustos 1999).

5902 Sayılı Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığının Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun. (2009). *T.C. Resmî Gazete* (Sayı: 27261, 17 Haziran 2009).

6305 Sayılı Afet Sigortaları Kanunu. (2012). *T.C. Resmî Gazete* (Sayı: 28296, 18 Mayıs 2012).

AFAD (Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı). (2025). *Açıklamalı afet yönetimi terimleri sözlüğü*. Ankara: AFAD Yayınları.

AFAD (Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı). (2025). *AFAD ve tarihçesi*. https://www.afad.gov.tr/afad-hakkinda adresinden 05.12.2025 tarihinde erişilmiştir.

AFAD. (2025). İl afet risk azaltma planı (İRAP). https://www.afad.gov.tr/il-afet-risk-azaltma-plani

AFAD. (2025). Türkiye afet müdahale planı (TAMP). https://www.afad.gov.tr/turkiye-afet-mudahale-plani

AFAD. (2025). Türkiye afet risk azaltma planı (TARAP). https://www.afad.gov.tr/turkiye-afet-risk-azaltma-plani-tarap

Akdur, R. (2000). *Afetler ve afetlerde sağlık hizmetleri*. Türkiye Sorunlarına Çözüm Konferansı-3, 21. Yüzyılda Türkiye (25-27 Ocak 2000) içinde. Ankara: Ankara Üniversitesi Basımevi.

Aktel, M. (2010). 5902 sayılı yasa ile Türkiye'de afet yönetiminde oluşan değişim. *Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, (27), 169-180.

Alexander, D. (2002). *Principles of emergency planning and management*. Oxford: Oxford University Press.

Azimli Çilingir, G., ve Örçen Güler, İ. (2020). Afet politikalarında risk unsuru ve afet mevzuatında risk yönetimi. *Uluslararası Yönetim Akademisi Dergisi*, 3(1), 152-165. https://doi.org/10.33712/mana.687889

Bal, C. G., ve Özgen, Z. (2023). Kriz yönetimi ve afetler: Elazığ depreminden yansımalar. *Çankırı Karatekin Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 13(3), 854-878. https://doi.org/10.18074/ckuiibfd.1273197

Balamir, M. (2011). *Uluslararası afetler politikasının ana ekseni: Kontrol sakınım*. 1. Türkiye Deprem Mühendisliği ve Sismoloji Konferansı, ODTÜ, Ankara.

Buldu, B., ve Tengilimoğlu, E. S. (2023). Türkiye'nin kriz yönetimi odaklı afet yönetimi stratejisinde yaşanan sorunlar ve kriz yönetiminden risk yönetimine geçme gayreti. *International Social Sciences Studies Journal*, 9(109), 5852-5858. http://dx.doi.org/10.29228/sssj.65811

Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi No. 4 (Bakanlıklara Bağlı, İlgili, İlişkili Kurum ve Kuruluşlar). (2018). *T.C. Resmî Gazete* (Sayı: 30479, 15 Temmuz 2018).

Darbaş, G. (2024). Dünya ve Türkiye'de afet risk azaltma çalışmaları ve bu çalışmalarda kadınların yeri. *Mavi Gezegen*, 32, 13-24.

Değirmenci, B. (2021). *Toplumsal cinsiyet eşitliği ve sürdürülebilir kalkınma bağlamında afet mevzuatının değerlendirilmesi* (Yayımlanmamış yüksek lisans tezi). Dokuz Eylül Üniversitesi, İzmir.

Demir, B. M., Ercan, S., Aktan, M., ve Öztaşkın, H. (2025). Türkiye'de afet yönetiminin 100 yılı: Mevzuat, planlama, kurumsal yapılanma ve işleyiş. *Afet ve Risk Dergisi*, 8(1), 127-147.

Doğan, H. H. (2022). Türkiye'de afet olaylarına kalkınma planlarının yaklaşımı. *İDEALKENT*, 13(37), 1873-1912. https://doi.org/10.31198/idealkent.1117007

Dölek, İ. (2024). *Afetler ve afet yönetimi*. Ankara: Pegem Akademi.

Eflanili, B. (2021). *Türkiye'de afet yönetimi: Depremler* (Yayımlanmamış yüksek lisans tezi). Kastamonu Üniversitesi, Kastamonu.

Ergünay, O. (2008). Afet yönetiminde kurumsal yapılanma ve mevzuat nedir? Nasıl olmalıdır? *CHP İstanbul Deprem Sempozyumu: İstanbul Depremini Beklerken Sorunlar ve Çözümler Bildiri Kitabı* içinde (ss. 97-108). İstanbul.

Ergünay, O. (2009). *Türkiye'de afet yönetiminin evrimi*. TMMOB Afet Sempozyumu Bildirileri, Ankara.

Erkal, T., ve Değerliyurt, M. (2011). Türkiye'de afet yönetimi. *Doğu Coğrafya Dergisi*, 14(22), 147-164.

Ertürkmen, C., (2006). Afet Yönetimi, Ankara Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Kamu Yönetimi ve Siyaset Anabilim Dalı, Yüksek Lisans Tezi, Ankara.

Güçlüer, D. E. (2023). Milli güvenlik meselesi olarak deprem. *Avrasya Dosyası Dergisi*, 14(1), 205-217.

Gül, M. (2021). Afet yönetiminde sivil toplum kuruluşlarının önemi. *Journal of Social, Humanities and Administrative Sciences*, 7(44), 1613-1619.

HUDOTO. (2024). *Afet risk azaltma konusunda uluslararası stratejik çerçeve belgeler ve kurumlar* (Bilgi Notu 2). https://dogadernegi.org/wp-content/uploads/2024/02/Bilgi-Notu-2.pdf adresinden 25.11.2025 tarihinde erişilmiştir.

Işık, Ö., Aydınoğlu, H. M., Koç, S., Gündoğdu, O., Korkmaz, G., ve Ay, A. (2012). Afet yönetimi ve afet odaklı sağlık hizmetleri. *Okmeydanı Tıp Dergisi*, 28(2), 82-123.

Japan International Cooperation Agency (JICA). (2004). Türkiye'de doğal afetler konulu ülke strateji raporu. Ankara.

Kadıoğlu, M. (2008). Modern, bütünleşik afet yönetimin temel ilkeleri. M. Kadıoğlu ve E. Özdamar (Ed.), *Afet zararlarını azaltmanın temel ilkeleri* içinde (ss. 1-34). Ankara: JICA Türkiye Ofisi Yayınları.

Kurban, S., ve Çığman, M. Z. (2025). Koordinatör kurum-icracı kurum tartışmaları çerçevesinde afet yönetimi ve AFAD. *Afet ve Risk Dergisi*, 8(1), 275-288. https://doi.org/10.35341/afet.1526117

Kuterdem, K., Akın, D., ve Nurlu, M. (2009). *Afet zararlarının azaltılmasında Birleşmiş Milletler kaynaklı çalışmalar ve 2005-2015 yılları arasında bir yol haritası olarak Hyogo çerçeve eylem planı*. Türkiye'nin Afet Yönetimi 11. Yuvarlak Masa Toplantısı, ODTÜ, Ankara.

Macit, İ. (2019). Bütünleşik afet yönetiminde Sendai çerçeve eylem planının beklenen etkisi. *Doğal Afetler ve Çevre Dergisi*, 5(1), 175-186.

Öçal, E. U. (2024). Türkiye'de deprem afet yönetimi ve belediyeler. *Memleket Siyaset Yönetim*, 19(43), 735-770. https://doi.org/10.56524/msydergi.1478274

Özer, Y. E. (2016). Afetlerin kalkınmaya etkileri üzerine bir değerlendirme. Z. T. Karaman ve A. Altay (Ed.), *Bütünleşik afet yönetimi* içinde (ss. 183-200). İzmir: İlkem Yayınları.

Özmen, B. (2023). Acil durum ve afet yönetimi planlarının tarihsel gelişimi. *Jeoloji Mühendisliği Dergisi*, 47(2), 165-181. https://doi.org/10.24232/jmd.1339062

Özmen, B., ve Özden, A. T. (2013). Türkiye'nin afet yönetim sistemine ilişkin eleştirel bir değerlendirme. *İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Dergisi*, 49, 1-28.

Saylam Coşkun, A., ve Narin, M. (2025). Afet yönetimi ve ekonomik etkileri. *Bölgesel Kalkınma Dergisi*, 3(1), 49-66. https://doi.org/10.61138/bolgeselkalkinmadergisi.1650636

Şahin, Ş. (2019). Türkiye'de afet yönetimi ve 2023 hedefleri. *Türk Deprem Araştırma Dergisi*, 1(2), 180-196. https://doi.org/10.46464/tdad.600455

Şahin, Ş., ve Üçgül, İ. (2019). Türkiye'de afet yönetimi ve iş sağlığı güvenliği. *Afet ve Risk Dergisi*, 2(1), 43-63. https://doi.org/10.35341/afet.498594

Şimşek, M. H., ve Karaca, C. (2022). Davranışsal iktisat politikaları perspektifinden Türkiye'de zorunlu deprem sigortası sistemi. *Anemon Muş Alparslan Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 10(3), 1207-1220.

Tapan, B. (2022). Afetlerde risk ve kriz yönetimi yaklaşımı. S. Vehid (Ed.), *Afetlerde güncel bilgi ve yaklaşımlar* içinde (ss. 1-4). Ankara: Türkiye Klinikleri.

TBMM (Türkiye Büyük Millet Meclisi). (1999). *10/66, 67, 68, 69, 70 esas numaralı meclis araştırması komisyonu raporu* (Tarih: 23.12.1999). Ankara.

Tekeli, İ. (2001). 1999 depremleri sonrasında Türkiye'nin afet yönetimi sisteminin yeniden yapılanması üzerine düşünceler. *Planlama Dergisi*, 2(25), 9–18.

Tercan, B. (2018). Türkiye'de afet politikaları ve kentsel dönüşüm. *Abant Kültürel Araştırmalar Dergisi*, 3(5), 102-120.

Tierney, K. (2014). *The social roots of risk: Producing disasters, promoting resilience*. Stanford: Stanford University Press.

UNDRR (Birleşmiş Milletler Afet Riskini Azaltma Ofisi). (2015). *Sendai afet risk azaltma çerçevesi (2015-2030)*. http://uclgmewa.org/uploads/file/748e86d91ae4409e9188794ddb6c004d/Sendai_TR.pdf adresinden 08.12.2025 tarihinde erişilmiştir.

UNDRR (Birleşmiş Milletler Afetlerin Azaltılması Uluslararası Stratejisi). (2022). *Global assessment report on disaster risk reduction*. New York: United Nations.

United Nations Office for Disaster Risk Reduction (UNDRR). (2015). Sendai framework for disaster risk reduction 2015–2030. United Nations.

United Nations. (1987). International Decade for Natural Disaster Reduction. https://digitallibrary.un.org/record/152704?v=pdf

Varol, N., ve Gültekin, T. (2016). Afet antropolojisi. *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi*, 15(59), 1431-1436. https://doi.org/10.17755/esosder.263244

Wisner, B., Blaikie, P., Cannon, T., ve Davis, I. (2004). *At risk: Natural hazards, people's vulnerability and disasters*. London: Routledge.

Yıldırım, G., ve Saygın, E. (2024). Türkiye'de afet yönetimi paradigması: AFAD'ın ürettiği politika belgelerinin içerik analizi. *Siyasal Bilgiler Fakültesi Dergisi*, 9(1), 15-35.

TÜRKİYE'DE AFET FARKINDALIĞINA YÖNELİK POLİTİKA, EĞİTİM VE UYGULAMALARIN ANALİZİ

Yüksek Lisans Öğrencisi, Edanur GÜDEK[1]/ Dr. Öğr. Üyesi, Göksel ÖZTÜRK[2]

[1]Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Afet Eğitimi ve Yönetimi Anabilim Dalı,

edanurgudek0@gmail.com, ORCID: 0009-0004-3206-6415.

[2] Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Afet Eğitimi ve Yönetimi Anabilim Dalı,

gokselozturk@comu.edu.tr, ORCID: 0000-0002-3623-5771.

Özet

Afetler yalnızca fiziksel yıkım ve can kayıplarına neden olan olaylar değil, aynı zamanda toplumların hazırlık düzeyini, kurumsal kapasitesini ve risklere karşı dirençliliğini ortaya koyan çok boyutlu süreçlerdir. Son yıllarda yaşanan afetler, müdahale kapasitesi kadar afet öncesi farkındalık, hazırlık ve risk azaltma çalışmalarının da hayati öneme sahip olduğunu göstermektedir. Bu bağlamda afet farkındalığı, bireylerin doğru davranış geliştirmesi, toplumsal bilinç düzeyinin artırılması ve afet zararlarının azaltılması açısından kritik bir unsur olarak değerlendirilmektedir. Bu çalışmanın amacı, Türkiye'de afet farkındalığına yönelik politika, eğitim ve uygulamaları inceleyerek mevcut durumu değerlendirmektir.

Çalışmada nitel araştırma yaklaşımı benimsenmiş olup doküman incelemesi yöntemi kullanılmıştır. Bu kapsamda Türkiye'de afet farkındalığına ilişkin akademik çalışmalar, raporlar ve eğitim içerikleri Google Scholar ile DergiPark veri tabanları üzerinden taranmıştır. Ayrıca kamu kurumları, yerel yönetimler ve sivil toplum kuruluşları tarafından yürütülen afet eğitimleri ve farkındalık faaliyetleri incelenmiştir.

Elde edilen bulgular, Türkiye'de afet farkındalığını artırmaya yönelik çok sayıda eğitim programı, kampanya, seminer ve uygulama bulunduğunu göstermektedir. Bununla birlikte bu faaliyetlerin önemli bir bölümünde içerik standardizasyonunun yetersiz olduğu, uygulamaların süreklilik göstermediği, hedef gruplara göre yeterince farklılaştırılmadığı ve etki değerlendirme mekanizmalarının sınırlı kaldığı belirlenmiştir. Ayrıca farkındalık çalışmalarının çoğunlukla belirli afet türleri veya afet sonrası dönemlerde yoğunlaştığı, sürekli ve yaşam boyu öğrenme anlayışıyla yeterince desteklenmediği görülmektedir.

Sonuç olarak Türkiye'de afet farkındalığı alanında önemli bir kurumsal ve tematik birikim bulunmakla birlikte, politika bütünlüğü, eğitim kalitesi ve uygulama sistematiği açısından geliştirilmesi gereken alanlar mevcuttur. Afet farkındalığı çalışmalarının bilimsel temelli, ölçülebilir, sürdürülebilir ve toplumun tüm kesimlerini kapsayan bütüncül bir yaklaşımla yeniden yapılandırılması önerilmektedir.

Anahtar kelimeler: Afet farkındalığı, Afet eğitimi, Risk azaltma, Hazırlık, Türkiye.

AN ANALYSIS OF POLICIES, EDUCATION, AND PRACTICES RELATED TO DISASTER AWARENESS IN TURKEY

Abstract

Disasters are not merely events that cause physical destruction and loss of life; they are multidimensional processes that reveal a society's level of preparedness, institutional capacity, and resilience to risks. Disasters in recent years have demonstrated that pre-disaster awareness, preparedness, and risk reduction efforts are just as vital as response capacity. In this context, disaster awareness is considered a critical element in terms of individuals developing appropriate behaviors, raising the level of social awareness, and reducing disaster-related damages. The aim of this study is to assess the current situation by examining policies, education, and practices related to disaster awareness in Turkey.

A qualitative research approach was adopted in this study, and the document review method was employed. Within this scope, academic studies, reports, and educational materials related to disaster awareness in Turkey were searched through the Google Scholar and DergiPark databases. Additionally, disaster education programs and awareness activities conducted by public institutions, local governments, and civil society organizations were examined.

The findings indicate that there are numerous educational programs, campaigns, seminars, and initiatives aimed at raising disaster awareness in Turkey. However, it has been determined that a significant portion of these activities suffer from insufficient content standardization, lack continuity, are not sufficiently tailored to target groups, and have limited impact assessment mechanisms. Furthermore, it is observed that awareness efforts are largely concentrated on specific types of disasters or post-disaster periods and are not sufficiently supported by a continuous, lifelong learning approach.

In conclusion, while there is significant institutional and thematic expertise in the field of disaster awareness in Turkey, there are areas that require improvement in terms of policy coherence, educational quality, and implementation systems. It is recommended that disaster awareness initiatives be restructured using a comprehensive approach that is scientifically grounded, measurable, sustainable, and inclusive of all segments of society.

Keywords: Disaster awareness, Disaster education, Risk reduction, Preparedness, Turkey.

1. GİRİŞ

Afetler canlı yaşamını, insan, ekosistem ve ekonomik sistemi hızla etkileyen beşerî veya doğa sebepli ortaya çıkan beklenmedik olaylardır (Varol ve Gültekin, 2016). Afet yönetimi; afet gerçekleşmeden önce ve afet gerçekleştiği andan itibaren iyileşme sürecinin bitimine kadar gerçekleştirilecek bir dizi faaliyeti kapsar. Doğal afetler, etkiledikleri coğrafya içinde düzenli/düzensiz aralıklarla gerçekleşmeleri sebebiyle, bu faaliyetler birbirini izleyen döngüsel bir model içinde görmek mümkündür: afet gerçekleşmeden önce hazırlık, acil müdahale, afet sonrası iyileştirme ve zarar azaltma çalışmaları her biri alanlarında uzmanlıklar gerektiren ve birbirlerini tamamlayan alanlardır (Atlı, 2006). Dirençlilik kavramı bireyin, toplumun ve tüm sosyo-ekolojik yapıların ekstrem şartlara karşı dayanma ve başa çıkabilme kapasitesi olarak tanımlanmaktadır (Weichselgartner ve Kelman, 2015). Son yıllarda yapılan çalışmalarda afetlere karşı kırılganlık yaklaşımı yerini, dirençlilik yaklaşımına bıraktığı görülmektedir. Etkili afet yönetimi sisteminde afetlere müdahale aşamasına odaklanmaya kıyasla afetleri önleme, hazırlık ve zarar azaltma önem taşımaktadır (Uekusa ve Matthewman, 2017). Toplumlara verilen her düzeyde dirençlilik eğitimlerinin toplumun afetlere hazırlıklarını sağlamak ve afet dirençliliklerini arttırmakta önemli bir rolü vardır (Varol ve Buluş Kırıkkaya, 2017). Afetlere hazırlık beraberinde afet farkındalığı, afet kültürünün önemli bileşenleridir. Mevcut tehlikenin doğurabileceği zararlardan mümkün düzeyde korunarak, tehlikelere karşı duyarlı, hazırlıklı ve bilgili bir hayat afet bilincinin gerekliliğidir (Avcı, 2023). Afetlere karşı hazırlık aşaması ilk başta birey ve aile düzeyinde hazırlık ve plan yapmayı gerektirmektedir. Bu anlamda toplumun tüm yaş kesimlerine ve çok çeşitli kitlelerin afete hazırlanması için ilgili eğitimlerin planlanması ve gerçekleştirilmesinin eşliğinde afet halinde görev alacakların, gönüllülerin, medyanın ve yöneticilerin eğitimini de kapsamaktadır (Başbakanlık Türkiye Acil Durum Yönetim Genel Müdürlüğü [TAY], 2003). Yapılan araştırmalara göre gelişim faaliyetlerinin en hızlı olduğu dönem okul öncesi dönem olduğu tespit edilmiştir. Okul öncesi dönemde gelişim faaliyetlerinin hızlı olması sebebiyle öğrenme oldukça verimli geçmektedir (Sapsağlam ve Bozdoğan, 2017). Çocuklar afet sonucu oluşabilecek zararları algılayabilecek olgunluk düzeyinde olmamaları sebebiyle yetişkinlere kıyasla afetlerin oluşturabileceği psikolojik zarar unsurlarından yüksek oranda etkilenebilmektedir (Kazak Berument vd., 1999). Yapılan araştırmalar afetlerin gelişimsel sorunlara sebep olduğunu göstermektedir (Simeonova, 2009; Torche, 2011). Afetlerin Türkiye'de yaşanma sıklığı sebebiyle incinebilir kitle içerisinde değerlendirilen çocukların afetlere karşı bilgilendirilmeleri ve bilinç düzeylerinin arttırılması gerekmektedir (Erdoğan, 2009). Çocuklarda afet farkındalığını oluşturmadaki en etkili yöntemlerden biri okullarda afet farkındalık eğitimleri verilmesidir (Altay, 2008). Okul tabanlı afet eğitimi ile afet risklerini anlama, azaltma bilinci aşılanarak uzun süreli dirençlilik ve toplumsal güçlenme sağlanmaktadır çünkü okullar hitap ettikleri kitle sebebiyle afetlerin planlanmasında,

önlenmesinde, afet esnasında bulunulması gereken davranışlar ve afet gerçekleştikten sonrasında yapılacaklar gibi önemli bilgileri afete maruz kalacak çocuk, genç kitle ve geleceğin yetişkinlerine aktarmak amacıyla kullanılacak en önemli yöntemlerden biridir (Tatebe ve Mutch, 2015). Afet riskleri farkındalık eğitimleri, olası tehlikenin türünü, yapısını, nedenini, etkilerini öğretirken; afetin sebep olabileceği zararları azaltmak ve oluşabilecek afetleri önlemeyi sağlayacak beceri ve bilgi kazandırır (Mangione vd., 2013). İlgili konu için literatür araştırmalarında; çocuk merkezli afet yönetimi (Limoncu ve Atmaca, 2018), 4.-5. sınıf öğrencilerinin deprem eğitim programları hakkındaki görüşleri (Kırıkkaya vd., 2011), depreme maruz kalan ve deprem yaşamayan okul öncesi dönemdeki çocukların duygusal /davranışsal problemlerinin karşılaştırılması (Erkan, 2010), ilkokul 5. Sınıf öğrencilerin doğa kaynaklı afetler konusundaki kavramlar hakkındaki yanlış bilgileri (Turan ve Kartal, 2012), deprem Bilinci Artırma Programı'nın (DEBAP) 6 yaş çocukları üzerindeki etkisi (Fetihi ve Gülay, 2011), Katrina kasırgasının çocuklar ve ebeveynleri üzerindeki etkisi (Osofsky vd., 2009; Scheeringa ve Zeanah, 2008), gibi çeşitli araştırmaların gerçekleştirildiği sonucuna ulaşılmıştır (Sapsağlam, 2019). Yapılan literatür araştırmaları sonucunda, Türkiye'deki afet yönetim sisteminde çocuk merkezli afet yönetim yaklaşımına yönelik yeterli sayıda çalışmanın bulunmayışı (Limoncu ve Atmaca, 2018), doğal kaynaklı afetler konusunda çocukların cevaplarında kavram yanılgılarına saptanmıştır (Turan ve Kartal, 2012), 5-6 yaş aralığındaki (okul öncesi) çocuklara verilen afet eğitimlerinin çocukların bilinç düzeylerini pozitif yönde etkilediği sonucuna ulaşılmaktadır (Fetihi ve Gülay, 2011). Çocukluk dönemindeki afet eğitimlerine dair araştırma sonuçlarından yola çıkılarak okul öncesi dönemden başlayarak tüm eğitim basamaklarında çocuklara uygun doğa kaynaklı afet eğitimi faaliyet ve programları uygulanabilir, afetlere dair kamu spotları düzenlenerek medyada yer edinmesi sağlanarak toplumsal farkındalık arttırılabilir, çocukların ilk öğretimlerini sağlayan aile, olası doğal afetler ve onlara karşın alınması gerekli önlemler hakkında ebeveynler eğitim yoluyla bilinçlendirilebilir ve desteklenebilir önerilerinde bulunulmuştur (Sapsağlam, 2019). Türkiye'de yüksekokul seviyesinde çok az üniversitede bulunan Acil Yardım ve Afet Yönetimi Bölümü ve ön lisans düzeyinde Sivil Savunma ve İtfaiyecilik bölümlerinde aktif olarak afet yönetimi ve afet risk azaltma gibi ders içeriklileri işlenmektedir. Bu alanda eğitim gören öğrenciler geleceğin afet uzmanları olarak yetiştirilmekle birlikte afete hazır Türkiye kavramında afete hazır bireylerdir. Diğer yandan Türkiye'de çoğu üniversitede üniversite öğrencilerinin afetlere karşı bireysel hazırlık kültürünü oluşturma ve afetleri tanıma çabalarına yönelik afet içerikli dersler bulunmamaktadır. Halbuki toplumları afetlere hazır duruma getirmenin en etkili yollarından biri bireyden başlayarak kurumsal ve toplumsal boyuta ulaşılmasıdır. Eğitim sisteminin afet kültürünün oluşturulmasında, afet farkındalığı geliştirilmesinde aktif kullanılması en faydalı yöntemlerden biridir. Buna rağmen mevcut yükseköğretim sistemdeki bu durum bir eksiklik olarak görülmektedir (Varol ve Buluş

Kırıkkaya, 2017). İlgili araştırma Türkiye'nin depremi yaşamış ve mevcutta deprem riskini taşıyan illerinden biri olan Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi öğrencilerinin gelecekteki afetlere hazırlık durumu için yeterli farkındalığa ve risk algısına sahip olmadıklarını saptamıştır. Öneri ve tavsiye olarak üniversite öğrencilerine kurslar, tatbikatlar, simülasyon gibi metotlarla düzenli ve etkili afet eğitimi verilmelidir. Bu eğitimler ve metotlar öğrencilerde risk algısı ve afet farkındalığını arttırmada etkili olacaktır. Bu nedenle akademisyenler/eğitimciler öğrencilerde afet farkındalığını geliştirmek amacıyla iyi hazırlanmış acil durum ve afet yönetimi planlarını ders içeriklerine dahil etmeyi düşünebilir. Özellikle sağlık eğitimi verilen yüksek öğretim programlarına dahil edilmesi yeni nesil afet müdahale ekiplerinin yetiştirilmesi anlamında büyük önem taşımaktadır. Eğitim çalışmalarının yanı sıra sosyal ve görsel medya araçlarını kullanarak sistematik bilgilendirme sürecini başlatmak sürdürülebilir farkındalığı arttıracak diğer bir yöntemdir (Gümüş Şekerci vd., 2023).

2.KURAMSAL ÇERÇEVE

2.1 Afet

Afet ve Acil Durum Başkanlığına göre (2014) afet kelime karşılığı, Açıklamalı Afet Yönetimi Sözlüğünde toplumun normal işleyişini bozuntuya uğratarak fiziksel, sosyal, ekonomik kayıplara yol açan yerel kapasitenin yetersiz kaldığı acil olaylar olarak tanımlanmaktadır.

2.2 Dirençli Toplum

ABD Ulusal Bilimler Akademisi'nin olağan dışı durumlara karşı hazırlık ve plan, kabullenme, iyileşme ve uyum gösterme yeteneği olarak tanımlanmaktadır. Birleşmiş Milletler Uluslararası Afet direnci kavramı, Afet Azaltma Strateji (UNDRR) tarafından tehlike yaşayan kalan toplumun, topluluğun veya sistemin maruz kalınan tehlikeye karşı direnç gösterme, uyum sağlama, absorbe edebilme yeteneği olarak tanımlanmaktadır (Öztürk, 2024). Uluslararası düzeyde toplum, yönetim ve şehir odaklı dirençliliği arttırıcı plan ve programlar düzenlenmektedir (Weichselgartner ve Kelman, 2015). Afetlere dirençli toplumlar gerçekleşebilecek olağanüstü durumların zararlarını minimum düzeye indirebilecek, sosyal kayıpları azaltarak iyileşme sürecini hızlandıracak, felaket etkilerini sınırlandırabilecek ve tehlikenin etkilerini indirgeyebilecek yeteneğe sahip toplumlardır (Renschler vd., 2010). Dirençli toplumların olağanüstü olumsuz olayların sonuçlarından mümkün olan en kısa sürede kurtulması olasıdır fakat daha az dirençliliğe sahip toplumların mevcut duruma uyum sağlama ve eski haline dönebilmesi için uzun süre alacak veya mümkün olmayacaktır (Maguire ve Cartwright, 2008).

3. AFET KÜLTÜRÜNÜN OLUŞTURULMASINDA "Afete Hazır Türkiye" KAVRAMI

Afet kültürü, belirli bir alanda meydana gelen felaketin etkilediği toplumun afetler karşısında geliştirdiği davranış, sahip olduğu bilgi ve farkındalık kalıplarını içerir (Özşahin ve Kaymaz, 2013). Toplumların afetin sebep olduğu olumsuz etkileri algılama düzeyi yeterli değil ise afet risk azaltma ve afetlere karşı hazırlık önlemleri uygulamadığı görülmüştür. Eğer toplumun afetin sebep olduğu olumsuz etkilerini algılama düzeyi yeterli düzeyde ise olası afetlere karşı risk azaltma, hazırlık ve mevcut problem üzerinde odaklanma, toplulukla birlikte hareket etme eğilimi gibi özellikler gösterdiği gözlemlenmektedir. Afet kültürünün gelişmiş olduğu topluluklarda afetlerle mücadelenin etkili olarak gerçekleştiği, toplumun afet risklerine karşı hazırlıklı ve bilinçli olduğu; hemen her konuda önlem geliştirmenin öneminin ön plana çıktığı gözlemlenmektedir (Paton ve Johnson, 2001). Afete dayanıklı toplumlar oluşturulması için gerekli ilk adım, toplulukların mevcut afet risklerini anlamaları ve risk azaltma, hazırlıklı olma konularında gerekli planları önceden hazırlamaları, paydaş ve kurum kuruluşlarla iş birliği yapmaları ve faaliyete geçmeleri gerekliliği olarak belirtilmektedir (Genç, 2007).

Afete Hazır Türkiye Projesi kapsamında "bireyden başlayarak toplumun tüm kesimlerine, afetlerin ilk 72 saatine hazırlıklı olmaları için afete hazırlık kültürünü kazandırmak, bireylerde farkındalık yaratmak, bireylerle yaşadıkları mekânlarda alabilecekleri temel önlemleri paylaşmak, bireylerin afetlerde doğru davranış şekillerini öğrenmelerini ve uygulamalarını sağlamak, afet ve acil durum planlarının yapılmasına yönelik bilgilendirme yaparak, alınabilecek temel önlemleri paylaşmak, bireylerin afet eğitimi alabileceği mekânları yaygınlaştırmak ve kolay ulaşabilecekleri altyapıları kurmak, ülke genelinde çeşitli kanallarla verilen afet eğitimlerini standart hale getirmek, uluslararası organizasyonlar tarafından gerçekleştirilen çalışmalardan da yararlanmak ve yeterli bilgi, tecrübeye sahip akredite olmuş eğitim yollarının oluşturulması amaçlanmaktadır" (AFAD,2021).

Afet ve zihinsel dönüşüm faaliyetlerine dair "afet ve acil durumlar konusunda verilen eğitimlerle; toplumda farkındalık oluşturmak, afetleri başa çıkılabilir bir olguya dönüştürmek ve yeterlilik bilincinin toplumun tüm kesimine yerleştirilmesini sağlamak amacıyla 'Afete Hazır Türkiye Bilinçlendirme ve Eğitim Projesi'' (AFAD,2021) geliştirilmiştir. Afete Hazır Türkiye projesi kapsamında eğitim birlikteliği başladığı ifade edilmektedir, Afete Hazır Okul, Afete Hazır Aile, Afete Hazır Gençler ve Afete Hazır İşyeri gibi 4 modül içeren Afete Hazır Türkiye projesi kapsamında 2016 verileriyle 7 milyona yakın kişinin afete hazırlık eğitimi aldığı bilgisine ulaşılmaktadır (AFAD,2021).

4.AFET KÜLTÜRÜNÜN OLUŞTURULMASINDA AFET EĞİTİMİ YAKLAŞIMI

"Afet nedeniyle zarar görebilirliğin ve afet zararının büyük boyutlara ulaşmasının en temel nedenleri arasında toplumun bütün kesimlerindeki afet bilinci, bilgi ve eğitim eksikliğidir. Yaşam alanlarıyla ilgili olarak ne tür tehlikelerle karşı karşıya olduğu ve bunların zararlarının azaltılabilmesi için bireysel, yerel, kurumsal ve

toplumsal ölçekte neler yapması gerektiğini bilmeyen insan topluluklarının afet olarak nitelendirilebilecek her türlü olayla karşılaştığında büyük kayıp ve zararlara uğraması ve olayın afet sonucunu doğurması kaçınılmazdır. Afet yönetiminin başarılı bir şekilde uygulanması, bu süreçte çalışanların bilgili ve becerikli olmalarını gerektirdiği gibi, afetle yüz yüze kalacak olan halkın da bilinçli, afet olgusunun farkında olması gerekir. Burada söz konusu olan eğitim yaklaşımı, her düzeydeki toplum kesiminin eğitim sürecinde yer almasını ve sakınım kültürünün oluşmasına olanak sağlayacak bir çaba içerisinde olunmasını gerektirmektedir" (Şengün ve Küçükşen, 2019, s. 197).

4.1 Toplum Tabanlı Afet Yönetimi

Afetleri yönetmekte mevcut yaklaşımlardan olan toplum tabanlı afet yönetimi yaklaşımıdır. Bu yaklaşım, Uluslararası Afet Risk Yönetimi Enstitüsü tarafından "tehlikelere maruz kalma olasılığı en yüksek kişilerin planlama, karar verme süreçlerine doğrudan katılımını içeren bir yaklaşım" şeklinde tanımlanmaktadır. (Jahangiri vd., 2011, s.82; Shaw ve Okazaki, 2003, s. 11). "Toplumlar, çeşitli risk ve güvenlik açıklarının belirlenmesi, değerlendirilmesi, tedavi edilmesi ve planlanmasında aktif olarak yer almaktadır" (Seddiky vd., 2020, s. 4). "Toplum katılımı, insanların afet yönetimi döngüsüne katkısının bir sürecin temel adımlarının başlayabilmesi ve toplumda başarı ve kurumsallaşma ile sonuçlanması anlamına gelmektedir" (Jahangiri vd., 2011, s. 82). "Yerel topluluklar afetlerden doğrudan etkilenen ve afetlere karşı en savunmasız olanlar olduğundan hasar veya kayıpların kontrol altına alınmasında toplum katılımı büyük önem taşımaktadır" (Parkash, 2011, s. 1; Nguyen vd., 2011, s. 120). "Bu anlamda toplum temelli afet risk yönetimi insanların hayatlarını etkileyen kararlara katılma hakkına sahip olduklarını ve ilgili kararların toplumun sorunlarından ve endişelerinden en çok etkilenen ve en yakın kişiler tarafından ele alınması gerektiğini savunmaktadır" (Van den Homberg ve Neef, 2015, s. 286).

4.2 Okul Tabanlı Afet Eğitimi

Son yıllarda gerçekleşen depremler sebebiyle Van'da 234, Simav'da 7 okul ağır hasara uğramış, eğitim-öğretime bir süreliğine ara verilmek durumunda kalınmıştır. Karşılaştığımız acı tecrübeler bizlere Türkiye'deki okulların afete dayanıklı ve hazır duruma getirilmesi gerekliliğini göstermiştir. Bu sebeple, 18 Ekim 2010 tarihinde Japonya Uluslararası İş Birliği Ajansı (JICA) ile T.C Milli Eğitim Bakanlığı arasında okullarda öğrenci, veli, öğretmen ile yöneticilerin afet eğitimleri konusunda bilinç durumlarını arttırmak, afet karşısında zarar ve maruziyetlerinin minimuma indirgenmesi amaçlanarak 'Okul Tabanlı Afet Eğitimi Projesi' anlaşması gerçekleştirilmiştir (Özmen ve İnce, 2017). "'Okul Tabanlı Afet Eğitimi Projesi' için ilk olarak, öğretmenlerden ve akademisyenlerden oluşturulan çalışma grubunun çekirdek üyeleri, 28 Şubat-20 Mart 2011 tarihlerinde Japonya'da, 21 gün süren 'Okullarda Afet Eğitimi ve Yönetimi' konulu eğitim almış, inceleme- gözlem yapmış

ve müfredat karşılaştırmaları çalışmalarında bulunmuştur. Japonya'daki eğitim programı sonrasında oluşturulan 3 çalışma grubundan birincisi projenin yürütülmesi ve yaygınlaştırılması, ikincisi Japonya ve Türkiye arasındaki müfredat karşılaştırması ile eğitim materyallerinin değerlendirilmesi, üçüncü ve son grup da okullardaki Afet ve Acil Durum Yönetimi Planlarının yeniden düzenlenmesi ve daha efektif olarak yapılabilmesi/uygulanabilmesi amaçlı çalışmalarına başlamıştır" (Özmen ve İnce, 2017, s. 22).

4.3 Oyun Merkezli Afet Eğitimleri

Afet bilincinin oluşturulmasında ilgili hedef gruplara uygun yöntem ve metot kullanmak neredeyse bir zorunluluktur. Yetişkin gruplarda farkındalık gönüllü eğitim programlarıyla geliştirilirken çocuklarda resim, müzik vb. oyun merkezli farkındalık kazandırılması faydalı olacaktır (Tekdemir vd., 2025). Çocuk dönemi afet bilinci aşılamak, afetlere hazırlık sağlamak ve risk etkenlerine karşı maruziyeti azaltmak için kritik dönemlerden biridir (Peek, 2008). Oyunlar çocukluk döneminde öğrenmeye aktif katılım ve farkındalık sağlarken, davranış değişikliğine yardımcı olmaktadır (Birleşmiş Milletler Çocuklara Yardım Fonu [UNICEF], 2020). Oyunlar çocuklarda eğlenceli öğrenmeyi sağlarken afet senaryosu içeren oyunlar afet öncesi, afet anı ve afet sonrası doğru davranışları öğretmeye yardımcı olur (UNICEF, 2021).

Oyun Merkezli Öğrenmeye Dünya'dan Örnekler

- "Drop, Cover, and Hold On"

  ABD'de uygulanan oyun çocuklara deprem esnasında doğru davranışları öğretmeyi amaçlamaktadır (FEMA, 2018).
- "Deprem Dedektifleri"

  AFAD tarafından geliştirilen proje, çocuklara interaktif biçimde deprem algısı kazandırmayı amaçlamaktadır (AFAD, 2022).
- "Riskland"

UNICEF'in geliştirdiği oyun, çeşitli afet türleri ve afetlere karşı alınması gereken risk azaltma önlemlerini öğretmeyi amaçlamaktadır (UNICEF, 2021).

"Literatürde yer alan bilgiler afet bilinci oluşturmanın önemini açıkça göstermektedir. Özellikle farklı gruplar için özel tasarlanmış bilinçlendirme çalışmalarının önemli olduğu görülmektedir. Bu kapsamda birçok oyun geliştirilmiştir. Bununla birlikte çalışmalarda üretilen oyunların birçoğunun ileri yaş gruplarına hitap ettiği görülmektedir. Bu çalışmada genel olarak okul öncesi öğrencilerin afet bilincini geliştirmeye özel olarak afet çantası bilgi ve bilincini geliştirmeye yönelik bir oyun geliştirilmiştir. Geliştirilen oyunun okul öncesi öğrencilerinin afet bilincini geliştirmesi yanında motor becerilerini geliştirmeye katkı sağlaması beklenmektedir" (Tekdemir vd., 2025, s. 300).

5. TÜRKİYE'DE ÖRGÜN ÖĞRETİMDE AFET EĞİTİMİ YETERLİLİĞİ

"Japonya'da 2005 yılında yapılan Dünya Afet Zararlarını Azaltma Konferansı'nda 168 ülke tarafından kabul edilen Hyogo Protokolü çerçevesinde, 2005-2015 yılları arasında afetlerin sosyal, ekonomik ve çevresel zararlarının büyük oranda azaltılması gerekliliği konusu uluslararası bir karara bağlanmıştır" (Birleşmiş Milletler Afet Riskini Azaltma Ofisi [UNDRR], 2005, s.1). "Hyogo Protokolü'nün 5 temel önceliği arasında ise güvenlik ve direnç kültürünün inşa edilmesi yer almaktadır" (UNDRR, 2005, s.1). "Bu önceliğin gerçekleştirilmesi için Birleşmiş Milletlerin Uluslararası Risk Azaltımı Stratejisi (UNDRR) tarafından birçok öneri sunulmaktadır" (UNDRR, 2007, s.57). "Bu öneriler arasında afet risk azaltımı konusunun araştırma toplulukları ve eğitim sistemi içerisinde sunulması yer almaktır" (UNDRR, 2007, s.57).

Türkiye'de afet bilinci eğitimi eğitim programları içerisinde Sosyal Bilgiler dersi kapsamında kazanımlar alanında verilmektedir. Bu yöntemle ilköğretim birinci ve ikinci sınıfları afet eğitimlerinde afet bilinci kazanma, afet öncesi, esnası, sonrası yapılacaklar öğretilmektedir. 4. sınıf kazanımlarında Türkiye'de mevcut afet risklerinin farkında olma, acil durum planı oluşturma, afet sonrası birlik-beraberlik, koordinasyon gibi iyileşme süreci bilinçlendirmesi yapılmaktadır. 5. sınıf kazanımları küresel çapta mevcut riskler oluşturan afetler karşısında çözüm geliştirme 7. sınıf kazanımları gibi farklı kazanımlar yer almıştır (MEB, Sosyal Bilgiler Öğretim Programı, 2023b).

"Türkiye'de öğrencilerin afetler konusunda okullarda alması gereken bilimsel bilginin etkili ve yeterli olmadığı sonucunu ortaya koyan çalışmalar mevcuttur" (Şimşek, 2007, s.4; Buluş Kırıkkaya vd., 2011, s.24). "Ancak bu bilgi eksikliğinin okul müfredatlarında afetle ilişkili yetersiz bilgi ve beceri kazandırma ile ilişkili olup olmadığı bilinmemektedir" (İnal vd., 2018, s. 116). Konu ile ilgili literatür incelendiğinde; Örgün eğitim ders içerikleri kazanımları incelemeleri sonucu sosyal bilimleri derslerine ait kazanımların fen bilimlerine oranla sayıca fazlalığı dikkat çekmiştir. Bu kazanımların nitelik ve nicelik anlamında yetersiz olduğu saptanmıştır (Sözcu ve Aydınözü, 2019). Çalışmasında Sosyal bilgiler ders kitapları içeriklerinde afet konusunda eksiklikler olduğu ve 6. sınıf ders kitaplarında afet konusunun yeteri kadar yer edinmediği saptanmıştır (Karaca, 2022). Çalışmasında ilk ve orta öğretimde ders içerikleri afet kazanımları açısından değerlendirilmiş ve en fazla kazanıma sahip dersin coğrafya dersi olduğu hayat bilgisi, sosyal bilgiler ve coğrafya ders içeriklerinin afet eğitimlerinde birbirini tamamladığı saptanmıştır (Başıbüyük ve Pala, 2023). Yine yapılan incelemeler sonucu uygulanan eğitimler konusunda eksiklikler saptanmıştır. Eğitim müfredatları geliştirilirken ülkenin ulusal öncelikleri esas alınarak, uluslararası ölçütler göz önüne alınmaktadır. Mevcut işleyiş ve faaliyet programlarının verimlilik durumu periyodik olarak incelenmeli ve güncellenmelidir. Afet alanındaki uzmanlardan programların her kademesine faydaları beklenmelidir. Öğrencilerin afet psikolojisine hazırlık davranışı kazandırılmasını

sağlamak için pedagojik destekler sağlanmalıdır sonucuna ulaşılmıştır (İnal vd., 2018). Çalışmasında ilkokul öğretmenlerinin afet konusunda yeterlilikleri incelenmiştir. Araştırma örneklemi İzmir ili Buca ilçesi seçilmiştir. Çalışma sonucunda öğretmenlerin afet durumunu ciddiye aldıkları, afetlere karşı önlem almayı önemsedikleri, önlem almanın farkında oldukları ancak; hazırlık konusunda kendilerini yeterli görmedikleri sonucuna ulaşılmıştır. Sonuçlar çerçevesinde okullardaki afet eğitimi uygulamalarının iyileştirilmesi önerilmektedir (Çelik ve Gündoğdu, 2022)

6. YÜKSEKÖĞRETİM DÜZEYİNDE AFET EĞİTİMİ DEĞERLENDİRMESİ

Mevcut sistem dahilinde üniversitelerde ortak ders içeriği bulunmayışı afet eğitimlerinin seçmeli ders kapsamında veya Acil Yardım ve Afet yönetimi, Sivil Savunma ve İtfaiyecilik gibi Programlarda uygulanabilirliğini göstermiştir.

Yükseköğretim düzeyinde ilgili literatür araştırmalarında; 2022-2023 eğitim döneminde Dokuz Eylül Üniversitesi Buca Eğitim Fakültesi'nde Sosyal Bilgiler Eğitimi Anabilim Dalı öğrencileri ile sınırlıdır. Sosyal bilgiler branşı öğretmen adaylarının afet farkındalık seviyelerini belirlemek amacıyla yarı yapılandırılmış görüşme formları kullanılarak ve amaçlı örnekleme yöntemlerinden homojen örnekleme yoluyla seçilen 20 öğretmen adayı ile gerçekleştirilmiştir. Katılımcıların çoğunluğu afetlerin genellikle doğal güçlerden kaynaklı gerçekleştiği, maddi ve psikolojik zararlara sebep olduğu konusunda hemfikirdir. Bununla birlikte, araştırma örnekleminin önemli bir bölümünün afetler hakkında yeterli eğitim almadığı tespit edilmiştir (Gülersoy ve Akyol, 2024). Çalışmasında Gümüşhane Üniversitesi Acil Yardım ve Afet Yönetimi Bölümü öğrencilerinin afet farkındalık, afetler karşısında tutum ve davranışlarını değerlendirmeyi amaçlamıştır. Araştırma sonucunda bölüm öğrencilerinin afetler karşısında görüşlerinin bilişsel, duyuşsal ve genel boyutlarının mevcut orta seviyenin üstünde düzeye sahip olduğu, davranışsal tutumlarının ise orta seviyenin altında düzeyde olduğu saptanmıştır (Boran ve Ulutaşdemir, 2023). Çalışmasında üniversite düzeyi eğitim alan öğrencilerin afet farkındalıkları ve afet bilinci düzeylerinin saptanması amaçlanmıştır. Çalışma grubu Türkiye'de, devlet üniversitesinde eğitim alan 8612 öğrenci ile oluşturulmuştur. Veriler kişisel bilgi formu, birey ve aileler için Afet Bilinci Eğitimi-Katılım ve Değerlendirme Formu kullanılarak çevrimiçi ortamda toplanmıştır. Veriler sayı, yüzde dağılımı, min.-max. değerleri, aritmetik ortalama, standart sapmą, ki-kare testi ile değerlendirilmiştir. Çalışmanın sonucunda öğrencilerin birçoğunun temel afet bilinçleri, farkındalık düzeyleri ve afete hazırlık gibi temel konularda bilgi sahibi olduğu sonucuna varılmıştır (Gümüş Şekerci vd., 2023). Çalışmasında Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesinde lisans-ön lisans düzeyinde öğrenim gören öğrencilerin Afet Bilinçlerinin saptanması ve farkındalık düzeylerinin belirlenmesi amaçlanmıştır. Çalışma popülasyonu, belirli fakülteler üzerinedir. Gruplara 20 sorudan oluşan anket çalışması toplam 600 öğrenciye uygulanmıştır. Elde edilen

sonuçlara göre Lisans-ön lisans öğrencileri karşılaştırıldığında afet farkındalık düzeyi anlamında farklılıklar görüldüğü tespit edilmiştir. Sonuçlara göre öğrencilerin eğitim seviyelerinin afet farkındalığı konusunda bir yansıması olduğunu sonucuna ulaşılmaktadır (Dökmeci ve Merinç, 2018). Çalışmasında afet dirençliliği kavramını incelemiş ve UNDRR aracılığıyla literatüre kazandırılmış olan HFA ve Sendai Eylem planları çerçevesinde, Afetler karşısında dirençliliğin artırılması için toplumda uygulanabilecek programları değerlendirmiştir. Sonuç olarak Hyogo ve Sendai eylem planlarının yol gösterici olarak kabul edilmesi, ülkelerin afet direnci kültürünü sağlamaları gerekliliği ve bunu oluşturmanın en etkili yolu olan afet direnci eğitimlerinin her yaş ve seviyede uygulanması olduğu belirtilmiştir. Dirençli toplumu oluşturmak adına yapılan yatırım ve projelerin desteklenmesi, sosyal ve ekonomik refahın sürdürülebilirliğini sağlayacağı yine çalışmanın çıktılarındandır (Varol ve Buluş Kırıkkaya, 2017). Çalışmasında Sağlık bilimleri fakülteleri öğrencilerinin afet bilinci düzeylerinin belirlenmesi amaçlanmaktadır. Araştırma evreni bir devlet üniversitesinin Sağlık bilimleri fakültesinde eğitim gören öğrencilerden oluşmaktadır. Araştırma sonucunda erkek öğrencilerin afet bilinçlerinin kadın öğrencilere kıyasla daha düşük olduğu, sınıf düzeylerine göre anlamlı bir farkın olmadığı, bölümler arasında anlamlı bir farklılaşma olmadığı ve afet bilinci düzeylerinin afet yaşama durumlarına göre anlamlı bir fark göstermediği sonuçlarına ulaşılmaktadır (Aras vd., 2021).

7. SONUÇ

Türkiye'de afet yönetimi için milat kabul edilen 1999 Marmara depremi ardından afet kavramı oldukça önem kazanmıştır. Büyük yıkım ve kayıplara uğrayan Türkiye için afetlere karşı tehlike, risk, zarar azaltma, müdahale, iyileştirme kavramları ders çıkarıcı bir öğrenme yoluyla halk literatüründe yer edinmiştir. Afetlere müdahaleci yaklaşıma sahip olan Türkiye 2009 yılında Acil Durum ve Afet Yönetimi Başkanlığı/AFAD kurulmasıyla kriz yönetiminden risk yönetimine geçişte ilk adımı atmıştır. Afet müdahale evrelerinin 4 ana bileşeninden biri olan risk azaltma afet kavramında en önemli kilit taşlarından biridir. Risk azaltma tehlikeyi tanımak ve riske yatırım yapmaktan geçmektedir. Bu yatırım kimi zaman fiziksel olmakla birlikte sosyal anlamda da gerçekleşebilmektedir. Riske karşı yapılan sosyal yatırımlar bireysel olarak fiziksel yatırımları doğurur. Afet bilinci yüksek düzeyde olan halk bireysel risk azaltma davranışlarında bulunur. Bu davranışlar dayanıklı yapılara talep, kriz durumuna karşı güvenilir bir teşkilatlanma ve devlet yönetimi(seçmen), farkındalığı yüksek nesiller vb. şeklinde dolaylı toplumsal sonuçlar üretir. Bu anlamda halkın farkındalık düzeyi risk azaltma ve dolayısıyla dirençlilik kavramında önemli bir yere sahiptir. Farkındalık sadece Türkiye için değil evrensel nitelik taşıyan önemli bir kavramdır. Gelişmişlik düzeyi yüksek birçok ülke Japonya gibi örneklerle afet farkındalığı konusunda küresel nitelikte örnek teşkil edebilecek düzeye gelmiştir. Bu anlamda literatür incelendiğinde Türkiye'deki politika ve faaliyetlerin her biri gelişmiş ülkelerin birer temsili

niteliğindedir. Yapılan çalışmalar incelendiğinde Türk literatüründe afet farkındalığı arttırmaya yönelik yeterli düzeyde farkındalık çalışmaları ve faaliyetler mevcuttur. Ancak bu faaliyet ve programların analizleri yapıldığında yeterli içeriklere sahip olmayışı, sistematik şekilde işlenmemesi, hitap edilen kitlenin kapsamı vb. sorunlar saptanmaktadır. Bu anlamda yapılan faaliyet ve çalışma başlıklarının tematik olarak yeterli ancak içerik ve sistemik olarak geliştirilmesi gerekliliği özveri, nitelik ve özümseme olarak desteklenmesi gerekmektedir.

KAYNAKLAR

AFAD (2022). AFAD Eğitim Projeleri. https://www.afad.gov.tr/projelerimiz

AFAD (Afet ve Acil Durum Başkanlığı). (2021, Nisan 02). 2021 Afet eğitim yılı kapsamında ulaşılan kişi sayısı 5 milyonu aştı hedef: 51 milyon. https://www.afad.gov.tr/2021-afet-egitim-yili- kapsaminda-ulasilan-kisi-sayisi-5-milyonu-asti-hedef-51-milyon adresinden 17.04.2026 tarihinde erişilmiştir.

Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD). (2014). Açıklamalı Afet Yönetimi Terimleri Sözlüğü. https://www.afad.gov.tr/upload/Node/3495/xfiles/sozluk.pdf

Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı. (2018). Afete Hazır Türkiye Blogu. http://afad.gov.tr//tr/4363/afete-hazir-turkiye-blogu adresinden 20.04.2026 tarihinde erişilmiştir.

Altay, S. (2008). İlköğretimde sosyal bilgiler dersinde depremle ilgili konuların irdelenmesi. Yüksek Lisans Tezi, Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Bolu.

Aras, M., Mumcu, A., ve Karabey, T. (2021). Sağlık Bilimleri Fakültesi Öğrencilerinin Afet Bilinç Düzeylerinin Belirlenmesi. TOGÜ Sağlık Bilimleri Dergisi, 1(2), 40-49. https://izlik.org/JA94WY36DL

Atlı, A. (2006). Afet Yönetimi Kapsamında Deprem Açısından Japonya ve Türkiye Örneklerinde Kurumsal Yapılanma. Ankara: Asil Yayın Dağıtım.Başbakanlık Türkiye Acil Durum Yönetimi Genel Müdürlüğü. (2003). Uluslararası Acil Durum Yönetimi Sempozyumu Sonuç Raporu. Ankara

Avcı, G. (2023). The Effect of Health Professionals' Attitudes towards COVID-19 Vaccines on Hesitance Situations: The Mediator Role of Vaccine Confidence. Afet ve Risk Dergisi, 6(1), 84-100.

Başbakanlık Türkiye Acil Durum Yönetimi Genel Müdürlüğü. (2003). Uluslararası Acil Durum Yönetimi Sempozyumu Sonuç Raporu. Ankara.

Başıbüyük, A. ve Pala, Ş. M. (2023). Hayat Bilgisi, Sosyal Bilgiler ve Coğrafya Dersi Öğretim Programları Kazanımlarının Afet Eğitimi Açısından İncelenmesi. Erzincan Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 25(2), 184-197. https://doi.org/10.17556/erziefd.1063242

Boran, N. ve Ulutaşdemir, N. (2023). Acil Yardım ve Afet Yönetimi Öğrencilerinin Afet Farkındalığı ve Afetlere Yönelik Tutumlarının Değerlendirilmesi: Gümüşhane İli Örneği. Gümüşhane Üniversitesi Sağlık Bilimleri Dergisi, 12(1), 82-89. https://doi.org/10.37989/gumussagbil.1182379

Çelik, A. A. ve Gündoğdu, K. (2022). Öğretmenlerin Afete Hazırlık Düzeyleri İle İlkokullardaki Afet Eğitimi Uygulamalarına Yönelik Görüşleri. Ağrı İbrahim Çeçen Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 8(1), 77-112. https://doi.org/10.31463/aicusbed.1057401

Dökmeci, A. H. ve Merinç, F. (2018). Namık Kemal Üniversitesi Öğrencilerinin Temel Afet Farkındalığının Değerlendirilmesi. Afet ve Risk Dergisi, 1(2), 106-113. https://doi.org/10.35341/afet.454340

Erdoğan, H. (2009). Ortaöğretim coğrafya derslerinde doğal afetler konularının coğrafi bilgi sistemleri uygulamaları ile öğretimi. Yüksek Lisans Tezi, Marmara Üniversitesi, İstanbul.

Erkan, S. (2010). Deprem yaşayan ve yaşamayan okul öncesi çocukların davranışsal/duygusal sorunlarının karşılaştırmalı olarak incelenmesi. Pamukkale Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 28, 56-62.

FEMA (2018). Drop, Cover, and Hold On Drill. https://community.fema.gov/ProtectiveActions/s/article/Earthquake-Earthquake-Early-Warning-System-Drop-Cover-and-Hold-On

Fetihi, L. ve Gülay, H. (2011). Deprem Bilinci Artırma Programı'nın (Debap) 6 yaş çocukları üzerindeki etkisi. International Online Journal of Educational Sciences, 2(1), 1-17.

Genç, F. N. (2007). Türkiye'de doğal afetler ve doğal afetlerde risk yönetimi. Stratejik Araştırmalar Dergisi, 9(5), 201-226.

Gülersoy, A. E. ve Burkan Akyol, H. (2024). Sosyal bilgiler öğretmenliği yüksek lisans öğrencilerinin çevre etiği yaklaşımlarının incelenmesi. Uluslararası Sosyal Bilimler Eğitimi Dergisi, 10(1), 23-45. https://doi.org/10.47615/issej.1446720

Gümüş Şekerci, Y., Ayvazoğlu, G. ve Çekiç, M. (2023). Üniversite Öğrencilerinin Temel Afet Bilinci ve Farkındalık Düzeylerinin Saptanması. Gümüşhane Üniversitesi Sağlık Bilimleri Dergisi, 12(1), 74-81. https://doi.org/10.37989/gumussagbil.1136227

İnal, E., Kaya, E. ve Altıntaş, K. H. (2018). Türkiye'de Örgün Eğitimin Afet Eğitimi Yeterliliği Açısından İncelenmesi. Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Dergisi, 37, 114-127. https://izlik.org/JA75DA73RX

Jahangiri, K., Izadkhah, Y.O. ve Jamaledin Tabibi, S. (2011). Seçilmiş ülkelerde topluluk temelli afet yönetimi üzerine karşılaştırmalı bir çalışma ve İran için bir model tasarlama, Afet Önleme ve Yönetimi: Uluslararası Bir Dergi, 20(1), 82-94.

Karaca, Ö. F. (2022). Afet konularının sosyal bilgiler ders kitaplarına yansımaları. (Yüksek Lisans Tezi). Aksaray Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Aksaray.

Kazak Berument S., Sayıl, F. M. ve Uçanok, Z., (1999). Depremden etkilenen çocuklarınıza nasıl yardımcı olabilirsiniz Anne baba el kitabı. Türk Psikoloji Bülteni, vol.5, no.14, 78-88.

Kırıkkaya, E. B., Çakın, O., İmalı, B. ve Bozkurt, E. (2011). Earthquake training is gaining importance: the views of 4th and 5th year students on Earthquake. Procedia Social and Behavioral Sciences, 15, 2305–2313.

Limoncu, S. ve Atmaca, A.B. (2018). Çocuk merkezli afet yönetimi. Megaro, 13(1), 132-143. Kırıkkaya, E. B., Çakın, O., İmalı, B. ve Bozkurt, E. (2011). Earthquake training is gaining importance: the views of 4th and 5th year students on Earthquake. Procedia Social and Behavioral Sciences, 15, 2305–2313.

Maguire, B. ve Cartwright, S. (2008). Assessing a community's capacity to manage change: A resilience approach to social assessment. Canberra: Bureau of Rural Sciences. http://www.cedarscenter.com/resources/Community_Capacity_to_manage_change--Resilience_appoach_to_social_assessment.pdf

Mangione, G. R., Capuano, N., Orciuoli, F. ve Ritrovato, P. (2013). Disaster education: A narrative-based approach to support learning, motivation and students 'engagement. Journal of e-learning and knowledge society, 9, 129-152. https://doi.org/10.20368/1971-8829/837

Nguyen, H., Hien, H. M., Shaw, R., Thi, T. T. M., Osti, R. ve Miyake, K. (2011). Community based disaster risk management in Vietnam. Forms of Community Participation in Disaster Risk Management Practices, 119-131.

Osofsky, H. J., Osofsky, J. D., Kronenberg, M., Brennan, A. ve Hansel, T. C. (2009). Posttraumatic stress symptoms in children after Hurricane Katrina: Predicting the need for mental health services. American Journal of Orthopsychiatry, 79, 212–220.

Özmen, B. ve İnce, Z. D. (2017). Okul Tabanlı Afet Eğitimi. Resilience, 1(1), 21-29. https://doi.org/10.32569/resilience.356892

Özşahin, E. ve Kaymaz, Ç. (2013). Afet kültürünün değerlendirilmesinde bir örnek: Antakya şehri. 2. Türkiye Deprem Mühendisliği ve Sismoloji Konferansı bildirleri kitabı içinde (s. 1-18). Mustafa Kemal Üniversitesi.

Öztürk, G. (2024). Afet Dirençliliği Konusunda Yapılan Çalışmaların Bibliyometrik Analizi. Yönetim Bilimleri Dergisi, 22(52), 742-757. https://doi.org/10.35408/comuybd.1403897

Parkash, S. (2011). Awareness and Preparedness Strategies for Community Based Disaster Risk Management with Particular Reference to Landslides. Proceedings of the Second World Landslide Forum – 3-7 October 2011. 1-4

Paton, D. ve Johnson, D. 2001, "Disasters and communities: vulnerability, resilience and preparedness," Disaster Prevention and Management 10,4, 270277.

Peek, L. (2008) Children and Disasters: Understanding Vulnerability, Developing Capacities and Promoting Resilience—An Introduction. Children, Youth and Environments, 18, 1-29. https://doi.org/10.1353/cye.2008.0052 Reduction and Sustainable Development. Erişim Tarihi: 04.04.2026

Renschler, C. S., Frazier, A. E., Arendt, L. A., Cimellaro, G. P., Reinhorn, A. M. ve Bruneau, M. (2010). A framework for defining and measuring resilience at the community scale: The PEOPLES resilience framework. Erişim adresi: https://www.eng.buffalo.edu/mceer-reports/10/10-0006.pdf.

Sapsağlam, Ö. (2019). Okul Öncesi Dönem Çocuklarında Doğal Afet Farkındalığı. Ondokuz Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 38(1), 283-295. https://doi.org/10.7822/omuefd.517081

Sapsağlam, Ö. ve Bozdoğan, A.E. (2017). The effect of active-participant experiments upon the skills of nursery class students to recognize measuring instruments. Journal of Education in Science, Environment and Health (JESEH), 3(1), 100-109.

Scheeringa, M. S. ve Zeanah, C. H. (2008). Reconsideration of harm's way: Onsets and comorbidity patterns of disorders in preschool children and their caregivers following Hurricane Katrina. Journal of Clinical Child &Adolescent Psychology, 37, 509–518.

Seddiky, M. A., Giggins, H. ve Gajendran, T. (2020). International principles of disaster risk reduction informing NGOs strategies for community based DRR mainstreaming: The Bangladesh context. International journal of disaster risk reduction, 48, 101580.

Shaw, R. ve Okazaki, K. (2003). Yerel girişimlerde sürdürülebilirlik: Topluluk temelli afet yönetimine odaklanma. Birleşmiş Milletler Bölgesel Kalkınma Merkezi (UNCRD). Erişim Adresi: https://uncrd.un.org/sites/uncrd.un.org//files/report_2003_sustainability-in-grass-roots-initiatives-focus-on-community-bases-disaster-management.pdf.

Simeonova, E. (2009). Out of Sight, Out of Mind? The Impact of Natural Disasters on Pregnancy Outcomes. CESifo Working Paper Series No. 2814.

Sözcü, U. ve Aydınözü, D. (2019). Öğretmen Adaylarının Doğal Afet Okuryazarlık Düzeylerinin Çeşitli Değişkenlere Göre İncelenmesi. International Journal of Geography and Geography Education, 40, 79-91. https://doi.org/10.32003/iggei.566164

Şengün, H. ve Küçükşen, M. (2019). Afet yönetimi eğitiminin nedeni gerekli mi? Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 33(46), 193–211.

Şimşek, O.F. (2007) Yapısal Esitlik Modellemesine Giriş Temel İlkeler ve LISREL Uygulamaları. Ekinoks, Ankara.

T.C. Milli Eğitim Bakanlığı. Okul Tabanlı Afet Eğitimi Projesi. http://okultabanliafetegitimi.meb.gov.tr/hakkinda.aspx Erişim Tarihi: 30.04.2026

T.C. Milli Eğitim Bakanlığı. Öğretim Programlarını İzleme ve Değerlendirme Sistemi Öğretim Programları. http://mufredat.meb.gov.tr/Programlar.aspx. Erişim Tarihi: 28.04.2026

Tatebe, J. ve Mutch, C. (2015) Perspectives on Education, Children and Young People in Disaster Risk Reduction. International Journal of Disaster Risk Reduction, 14, 108-114. https://doi.org/10.1016/j.ijdrr.

Tekdemir, A. I., Dönmez, A. ve Demirbilek, O. (2025, February 3-6). Oyun merkezli afet bilinci geliştirme: okul öncesi öğrencilerine yönelik tasarım temelli bir çalışma (Bildiri sunumu) ASES III. Uluslararası Afet Kongresi, Kahramanmaraş-Türkiye.

Torche, F. (2011). The effect of maternal stress on birth outcomes: Exploiting a natural experiment. Demography, 48(4), 1473-1491.

Turan, İ. ve Kartal, A. (2012). İlköğretim 5. sınıf öğrencilerinin doğal afetler konusu ile ilgili kavram yanılgıları. Ahi Evran Üniversitesi Kırşehir Eğitim Fakültesi Dergisi (KEFAD), 13(3), 67-81.

Uekusa, S. ve Matthewman, S. (2017) 'Vulnerable and resilient? Immigrants and refugees in the2010–2011 Canterbury and Tohoku disasters', International Journal of Disaster Risk Reduction, 22, pp. 355–361.

UNDRR (2021). The disaster risk reduction (DRR) glossary https://www.undrr.org/drr-glossary/terminology

UNDRR (2024). Riskland Educational Kit. https://www.undrr.org/publication/lets-learn-prevent-disasters-educational-kit-and-riskland-game

UNDRR (United Nations International Strategy for Disaster Reduction) (2005). Hyogo framework for action 2005-2015: Building the resilience of nations and communities to disasters. Kobe. http://www.unisdr.org/files/1037_hyogoframeworkforactionenglish.pdf. p.1

UNDRR (United Nations International Strategy for Disaster Reduction). (2007). Words Into action: A guide for implementing the Hyogo Framework. http://www.unisdr.org/files/594_10382.pdf. p.57-67.

UNİCEF (2024). Eğitim. https://www.unicef.org/turkiye/e%C4%9Fitim

Van den Homberg, M. ve Neef, M. (2015). Towards novel community- based collaborative disaster management approaches in the new information environment: an NGO perspective. Planet@ Risk, 3(1). 185-191.

Varol, N. ve Buluş Kırıkkaya, E. (2017). Afetler Karşısında Toplum Dirençliliği. Resilience, 1(1), 1-9. https://doi.org/10.32569/resilience.344784

Varol, N. ve Gültekin, T. (2016). Afet Antropolojisi. Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi, 15(59). https://doi.org/10.17755/esosder.263244

Weichselgartner, J. ve Kelman, I. (2015) Geographies of Resilience: Challenges and Opportunities of a Descriptive Concept. Progress in Human Geography, 39, 249-267.

A SCENARIO-BASED EVALUATION OF MAINTENANCE INTERVAL EFFECTS ON ENERGY CONSUMPTION IN URBAN WATER PUMPING SYSTEMS

Assist. Prof. Dr. Mustafa Murat YAVUZ[1*]/ Kenan UCİ[2]

[1*]İzmir Democracy University, Department of Mechanical Engineering, murat.yavuz@idu.edu.tr,

ORCID:0000-0002-5892-0075

[2]İzmir Metropolitan Municipality, Water Projects Branch Directorate, kenanizmir36@gmail.com,

ORCID:0009-0003-8260-2928

Abstract

Urban water pumping systems account for a substantial share of municipal energy expenditure, yet maintenance interval is rarely treated as an energy-related operational parameter. Most existing studies address hydraulic efficiency, pressure management, or life-cycle cost in isolation, without explicitly linking scheduled maintenance frequency to degradation-driven energy accumulation and annualized cost. This study addresses that gap by presenting a scenario-based decision-support framework that integrates hydraulic system modeling, pump performance representation, efficiency degradation, Weibull-based reliability analysis, and annualized cost optimization within a unified formulation. The framework was applied to a representative urban transmission scenario under base-case operating conditions, yielding an operating discharge of $Q^* = 1.557$ m³/s, a system head of $H^* = 69.32$ m, and a baseline annual energy consumption of 14.519 GWh/year. Maintenance interval effects were evaluated through expected cycle energy accumulation $E_{cycle}(T)$, reliability $R(T)$, expected downtime $D(T)$, and annualized cost $J(T)$ across nine candidate intervals ranging from 3 to 36 months. Results show that the nominal minimum annualized cost of 45.39 million TL/year was obtained at a 6-month interval, with a near-optimal band identified between 3 and 9 months. Beyond 9 months, declining reliability and increasing cycle energy accumulation raised annualized cost monotonically. The proposed framework demonstrates that maintenance interval selection directly influences energy performance and should be incorporated into operational planning as a quantifiable decision variable. The approach is applicable without requiring full-scale field calibration, making it suitable as a preliminary assessment tool for pumping system operators.

Keywords: Pumping system energy efficiency, maintenance interval optimization, scenario-based life-cycle cost

1. INTRODUCTION

Urban water pumping systems constitute a major component of municipal energy consumption, particularly in large-scale transmission and distribution networks. The energy demand of these systems is strongly influenced by hydraulic operating conditions, pump performance, pressure management, leakage rate, and system efficiency. Previous studies on urban water networks have shown that pressure management, leakage reduction, DMA applications, and SCADA-supported monitoring can reduce water losses and indirectly decrease pumping demand (Değirmenci, 2025; Efiloğlu, 2023; Ferrari and Savic, 2015; Gökçek et al., 2024; Olmuştur, 2021; Tuna et al., 2023).

In practical applications, maintenance planning is often performed based on fixed schedules rather than system performance. However, pump performance may degrade over time due to wear, fouling, misalignment, and mechanical deterioration, leading to reduced efficiency and increased energy consumption. Brikké and Bredero (2003) emphasized that operation and maintenance requirements should be considered together with technology selection in water supply systems. Similarly, Reinbold and Hart (2011) reported that pump wear can reduce efficiency and that timely rehabilitation may recover energy performance.

The energy burden of water systems has also been discussed in different urban and regional contexts. McMahon and Price (2011) highlighted the strong interaction between water supply and electricity consumption, while Wakeel and Chen (2016) and Haque et al. (2017) showed that pumping-related energy use can be a major component of urban water-cycle and groundwater supply systems. These studies indicate that energy consumption in pumping systems is not only a hydraulic design issue, but also an operational and maintenance-related problem.

Although previous studies have investigated energy efficiency, pressure management, water losses, and life-cycle cost in water systems (Akdağ, 2015; Ferrari and Savic, 2015; Haque et al., 2017; Kiselychnyk et al., 2009; Reinbold and Hart, 2011; Wakeel and Chen, 2016), the direct relationship between maintenance interval and energy consumption remains insufficiently explored in simplified scenario-based models. Therefore, this study aims to provide a preliminary scenario-based evaluation of how maintenance interval affects energy consumption and operational cost in an urban water pumping system.

2. METHODOLOGY

The proposed framework integrates five modelling components: hydraulic system representation, pump performance, energy consumption, efficiency degradation, and maintenance cost. All parameter values were treated as scenario inputs representative of a large-scale urban transmission pumping station. The base-case scenario parameters are summarized in Table 1.

Table 1. Base-case scenario parameters

Parameter	Symbol	Value	Unit
Pipe length	L	114000	m
Pipe diameter	D	1.60	m
Pipe roughness	ε	0.00015	m
Minor loss coefficient	K_Σ	20	–
Static head	H_{static}	40	m
Fluid density	ρ	998	kg/m³
Gravitational acceleration	g	9.81	m/s²
Kinematic viscosity	ν	1.0×10^{-6}	m²/s
BEP discharge	Q_b	1.05	m³/s
BEP head	H_b	97.0	m
BEP efficiency	η_b	0.85	–
Pump coefficients	a_0, a_1, a_2, a_3	121.25; -37.53; 36.66; -21.82	–
Motor efficiency	η_{motor}	0.96	–
Drive efficiency	η_{drive}	0.97	–
Initial efficiency	η_0	0.664	–
Degradation coefficient	α	0.008	month^{-1}
Weibull shape parameter	β	2.0	–
Weibull characteristic life	η_s	24	months
Energy cost	c_e	3.0	TL/kWh
Preventive maintenance cost	C_{PM}	150000	TL
Corrective maintenance cost	C_{CM}	600000	TL
Downtime cost	c_d	20000	TL/h
Planned downtime	d_{PM}	12	h
Corrective downtime	d_{CM}	36	h

2.1. Hydraulic System Representation

The hydraulic behavior of the system is described using the Darcy–Weisbach formulation:

$$H_{sys}(Q) = H_{static} + f\frac{L}{D}\frac{V^2}{2g} + K_\Sigma\frac{V^2}{2g} \quad (1)$$

where $H_{static} = 40$ m is the static head, f is the Darcy–Weisbach friction factor computed from the Swamee–Jain explicit approximation, $L = 114{,}000$ m is the pipe length, $D = 1.60$ m is the internal diameter, and $K_\Sigma = 20$ represents the aggregate minor loss coefficient. The friction factor was evaluated at the operating discharge, yielding a fully turbulent flow regime consistent with the pipe roughness assumption ($\varepsilon = 0.00015$ m).

2.2 Pump Performance Model

The pump head curve is expressed as a third-order polynomial:

$$H_p(Q) = a_0 + a_1 Q + a_2 Q^2 + a_3 Q^3 \quad (2)$$

with coefficients $a_0 = 121.25$, $a_1 = -37.53$, $a_2 = 36.66$, $a_3 = -21.82$, fitted to represent a large centrifugal pump with a best-efficiency point (BEP) at $Q_b = 1.05$ m^3/s and $H_b = 97.0$ m. Pump efficiency was

modelled using a parabolic formulation centred at the BEP, with a peak efficiency of $\eta_b = 0.85$. The operating point was obtained from:

$$H_p(Q) = H_{sys}(Q) \tag{3}$$

solved numerically, yielding $Q^* = 1.557\ \mathrm{m}^3/\mathrm{s}$ and $H^* = 69.32\ \mathrm{m}$.

2.3 Energy Consumption Model

Hydraulic power at the operating point is calculated as:

$$P_h = \rho g Q H \tag{4}$$

Input power accounts for pump efficiency η_p, motor efficiency $\eta_{motor} = 0.96$, and drive efficiency $\eta_{drive} = 0.97$:

$$P_{in} = \frac{P_h}{\eta_p\, \eta_{motor}\, \eta_{drive}} \tag{5}$$

Under base-case conditions, $P_{in} = 1{,}709\ \mathrm{kW}$. Annual energy consumption under continuous operation $\left(t_{op} = 8{,}760\ \mathrm{h/year}\right)$ is:

$$E_{year} = P_{in} \cdot t_{op} \tag{6}$$

yielding $E_{year} = 14.519\ \mathrm{GWh/year}$ as the energetic baseline.

2.4 Efficiency Degradation Model

Pump efficiency degradation over time is represented by an exponential decay function:

$$\eta(t) = \eta_0 e^{-\alpha t} \tag{7}$$

where $\eta_0 = 0.664$ is the post-maintenance efficiency, t is the elapsed time since the last maintenance event (months), and $\alpha = 0.008\ \mathrm{month}^{-1}$ is the degradation coefficient. This formulation captures the gradual increase in input power demand as mechanical condition deteriorates between maintenance events. The corresponding input power at time t is:

$$P_{in}(t) = P_{in,0}\, e^{\alpha t} \tag{8}$$

where $P_{in,0} = 1{,}709\ \mathrm{kW}$.

2.5 Reliability and Maintenance Cost Model

Pump reliability over a maintenance interval $T$is described by a two-parameter Weibull distribution:

$$R(T) = e^{-\left(\frac{T}{\eta_s}\right)^{\beta}} \tag{9}$$

with shape parameter $\beta = 2.0$ and characteristic life $\eta_s = 24$ months. The probability of corrective maintenance within the interval is $F(T) = 1 - R(T)$.

The annualized cost function integrates energy cost, scheduled and corrective maintenance cost, and downtime cost over the expected cycle duration:

$$J(T) = \frac{C_{cycle}(T)}{\tau_{cycle}(T)} \quad (10)$$

where $C_{cycle}(T)$ includes energy cost ($c_e = 3.0$ TL/kWh), planned maintenance cost ($C_{PM} = 150{,}000$ TL), corrective maintenance cost ($C_{CM} = 600{,}000$ TL), and downtime penalty ($c_d = 20{,}000$ TL/h). Expected downtime accounts for planned outage duration $d_{PM} = 12$ hand corrective outage duration $d_{CM} = 36$ h, weighted by $R(T)$ and $F(T)$, respectively. The optimal maintenance interval T^* minimises $J(T)$ over the candidate set {3, 6, 9, 12, 15, 18, 24, 30, 36} months.

3. RESULTS

3.1. Base-case operating condition

The base-case operating point of the pumping system was determined from the intersection of the synthetic pump head curve and the equivalent hydraulic system curve. The resulting operating discharge and head were obtained as $Q^* = 1.557$ m^3/sand $H^* = 69.32$ m, respectively. Under this operating condition, the annual energy consumption for continuous operation was calculated as $E_{year} = 14.519$ GWh/year, which represents the energetic baseline of the system.

The graphical representation of the pump head curve and the hydraulic system curve is shown in Fig. 1. The intersection of the two curves defines the operating point of the system. As illustrated in the figure, the operating discharge is higher than the best efficiency point discharge ($Q_b = 1.05$ m^3/s), indicating that the pump operates under off-design conditions.

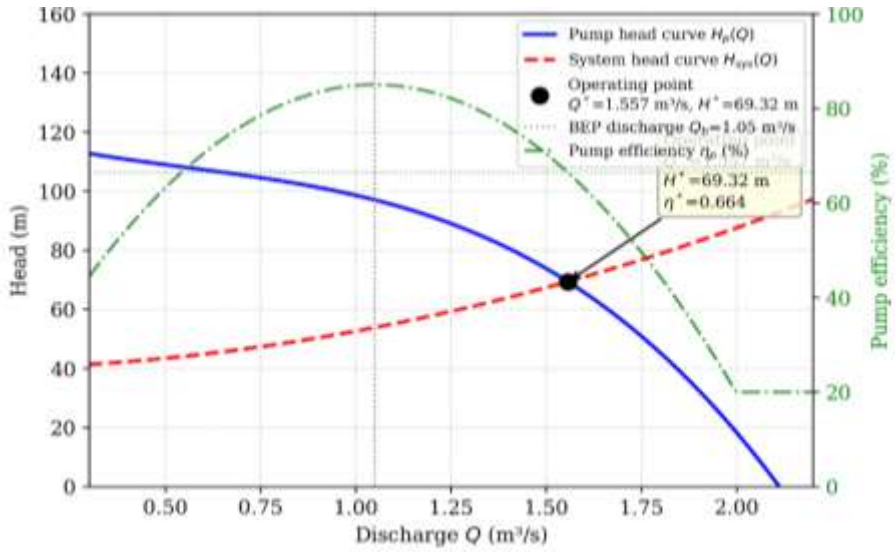

Figure 1. Pump head curve and hydraulic system curve for the base-case scenario. The intersection of the curves defines the operating point of the system at Q* = 1.557 m³/s and H* = 69.32 m. The best efficiency point (BEP) is also indicated, showing that the system operates under off-design conditions with reduced efficiency.

This deviation from the BEP results in a reduction in operating efficiency to $\eta^* = 0.664$, which directly contributes to increased input power and energy consumption. The shift of the operating point is mainly caused by the selected hydraulic system characteristics, including static head and equivalent pipeline parameters, which determine the system curve.

Therefore, Fig. 1 provides a physical interpretation of the base-case condition and highlights the importance of pump–system interaction. The off-design operation observed in the base scenario establishes the energetic reference condition used in the subsequent maintenance interval analysis.

3.2. Maintenance interval effects

The effect of maintenance interval was evaluated using the cycle-based energy and cost model. Since the hydraulic operating condition was assumed to remain fixed in the base scenario, annual energy consumption was not recalculated as a separate independent value for each maintenance interval. Instead, the maintenance-dependent energetic effect was represented through the expected cycle energy consumption $E_{cycle}(T)$, which increases with the maintenance interval due to degradation-related input power growth.

The selected maintenance interval results are given in Table 2.

Table 2. Maintenance interval results based on cycle energy and annualized cost

Maintenance interval T (months)	**Reliability $R(T)$** (-)	**Cycle energy $E_{cycle}(T)$** (10^6 kWh)	**Downtime $D(T)$** (h)	**Annualized cost $J(T)$** (million TL/year)
3	0.9845	3.66	12.37	45.46
6	0.9394	7.29	13.45	45.39
9	0.8688	10.78	15.15	45.74
12	0.7788	14.05	17.31	46.19
24	0.3679	23.58	27.17	47.88

As shown in Table 2, $E_{cycle}(T)$ increases from 3.66×10^6 kWh at 3 months to 23.58×10^6 kWh at 24 months. This increase does not represent a separately computed annual energy value for each maintenance interval; rather, it reflects the accumulated cycle energy under the degradation model. Therefore, the energy-related maintenance effect is interpreted at the cycle level.

The annualized cost results show a nominal minimum at 6 months, with $J(6) = 45.39$ million TL/year. The neighboring values are $J(3) = 45.46$ million TL/year and $J(9) = 45.74$ million TL/year. Thus, the 6-month interval provides the lowest cost in the base scenario, but the 3–9 month interval range can be interpreted as a near-optimal region.

3.3. Cost behavior

The annualized cost function exhibits a shallow minimum in the short-interval region and increases for longer maintenance intervals. The increase beyond 9–12 months is associated with lower reliability, higher expected downtime, and larger cycle energy accumulation due to efficiency degradation.

Therefore, the main result is not that annual energy consumption was independently recalculated for each maintenance interval, but that delayed maintenance increases cycle-level energy accumulation and raises the annualized cost through degradation, downtime, and corrective-maintenance exposure.

4. DISCUSSION

The results demonstrate that maintenance interval influences the energy-related cost of the pumping system through degradation-driven cycle energy accumulation. Under the fixed base-case operating condition, annual energy consumption is represented by a single baseline value of $14.519\ \mathrm{GWh/year}$. Maintenance interval effects are therefore evaluated through $E_{cycle}(T)$, not through independently assigned annual energy values. This distinction is important because it ensures that the maintenance-dependent results remain consistent with the model formulation.

Shorter maintenance intervals maintain higher reliability and limit degradation accumulation, whereas longer intervals increase cycle energy, expected downtime, and annualized cost. This interpretation is consistent

with previous studies emphasizing that operation and maintenance conditions affect pump efficiency, energy consumption, and life-cycle cost (Brikké and Bredero, 2003; Haque et al., 2017; Reinbold and Hart, 2011; Yılmaz and Fırat, 2022).

The results also support the broader findings of water-network studies showing that hydraulic operation and system condition strongly affect pumping demand. Studies on pressure management, leakage reduction, and SCADA-based monitoring have shown that improved operational control can reduce water losses and energy burden (Değirmenci, 2025; Efiloğlu, 2023; Gökçek et al., 2024; Olmuştur, 2021; Tuna et al., 2023).

Therefore, the main contribution of this conference paper is not to provide a field-calibrated prediction for a specific pumping station, but to present a simplified decision-support approach. The proposed scenario-based model shows that maintenance interval should be treated as an operational parameter affecting energy performance, rather than only as an administrative scheduling decision.

5. CONCLUSION

This study showed that the base-case annual energy consumption of the modeled pumping system is $14.519\ \mathrm{GWh/year}$ under fixed operating conditions. Maintenance interval effects were evaluated through expected cycle energy $E_{cycle}(T)$, reliability, downtime, and annualized cost.

The nominal minimum annualized cost was obtained at 6 months, while the 3–9 month range formed a near-optimal maintenance band. Longer maintenance intervals increased cycle energy accumulation and downtime, leading to higher annualized cost.

Overall, the findings indicate that maintenance planning in pumping systems should consider energy efficiency together with cost and operational reliability. The proposed simplified framework may be used as a preliminary decision-support tool when detailed field data are not available.

REFERENCES

Akdağ, R. (2015). Kentsel su sunumunda bir yönetim aracı olarak su talep tahmini. *Niğde Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 8(3), 69–81.

Brikké, F., & Bredero, M. (2003). Linking technology choice with operation and maintenance in the context of community water supply and sanitation. *World Health Organization & IRC Water and Sanitation Centre*.

Değirmenci, M. N. (2025). İçme suyu dağıtım şebekelerinde sürdürülebilir basınç yönetimi: Konya örneği. Master's thesis, *Necmettin Erbakan University*.

Efiloğlu, G. (2023). İçme suyu alt yapı imalatlarının hidrolik modeller ile optimize edilmesi: Sultanbeyli örneği. Master's thesis, *İstanbul Gelişim University*.

Ferrari, G., & Savic, D. (2015). Economic performance of DMAs in water distribution systems. *Procedia Engineering*, 119, 189–195. https://doi.org/10.1016/j.proeng.2015.08.874

Gökçek, A. E., Yılmaz, M., Sekmen, U., & Toptaş, M. (2024). Su ve kanalizasyon idarelerinde veri tabanlı izleme ve kontrol sistemleri (scada) uygulaması: büyükşehir belediyeleri. *Alpha Journal of Engineering and Applied Sciences*, 2(2), 33–51.

Haque, M. E., Islam, M. R., Islam, M. S., Haniu, H., & Akhter, M. S. (2017). Life cycle cost and energy consumption behavior of submersible pumps using in the Barind area of Bangladesh. *Energy Procedia*, 110, 479–485. https://doi.org/10.1016/j.egypro.2017.03.172

Kiselychnyk, O., Bodson, M., & Werner, H. (2009). Overview of energy efficient control solutions for water supply systems. *Transactions of Kremenchuk State Polytechnic University*, 3(56), 40–46.

McMahon, J. E., & Price, S. K. (2011). Water and energy interactions. *Lawrence Berkeley National Laboratory*.

Olmuştur, M. M. (2021). İçme suyu şebekelerinde basınç kırıcı vananın gerçek zamanlı kontrolünün su kayıpları üzerine etkisinin model analizi ve deneysel incelenmesi. *Master's thesis, Sakarya Uygulamalı Bilimler University*.

Reinbold, C., & Hart, V. (2011). The search for energy savings: Optimization of existing & new pumping stations. *Florida Water Resources Journal*, 44–52.

Tuna, M., Armut, S., & Tombul, M. (2023). İçme suyu şebekelerinde kayıp kaçak seviyesinin belirlenmesi: merzifon ilçesi örneği. *Kent Akademisi (Urban Academy)*, 16(1), 1–17. https://doi.org/10.35674/kent.1096655

Wakeel, M., & Chen, B. (2016). Energy consumption in urban water cycle. *Energy Procedia*, 104, 123–128. https://doi.org/10.1016/j.egypro.2016.12.022

Yılmaz, S., & Fırat, M. (2022). İçme suyu dağıtım sistemlerinde şebeke yenileme için ekonomik analiz hesaplama modelinin geliştirilmesi. *Fırat Üniversitesi Mühendislik Bilimleri Dergisi*, 34(1), 421–432. https://doi.org/10.35234/fumbd.1048355

KÜBİK VE SEKİZLİK DOLGU DESENLERİNE SAHİP 3B YAZDIRILMIŞ PLA TEST NUMUNELERİNİN DÜŞÜK HIZLI DARBE TESTİNDE DELİNME ENERJİLERİNİN BELİRLENMESİ

Doç. Dr. Muhammed Safa KAMER[1]/ Doç. Dr. Oğuz DOĞAN[2]/ Prof. Dr. Mehmet Fatih ŞAHAN[3]

[1]Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü, Mekanik,

msafakamer@ksu.edu.tr, 0000-0003-3852-1031

[2]Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü, Makine Elemanları,

oguzdogan@ksu.edu.tr, 0000-0003-4203-8237

[3]Adıyaman Üniversitesi İnşaat Mühendisliği Bölümü, Mekanik, mfs@adiyaman.edu.tr,

0000-0002-3334-3945

Özet

Bu çalışmada, 3b yazdırma yöntemiyle üretilmiş PLA malzemeden kübik ve sekizlik dolgu desenlerine sahip numunelerin düşük hızlı darbe davranışları deneysel olarak incelenmiştir. %20 dolgu yoğunluğunda ve 50x50x50 mm boyutlarında üretilen numunelere farklı darbe enerjileri ve yönlerde yüklemeler uygulanarak delinme enerjileri belirlenmiştir. Elde edilen sonuçlar, darbe enerjisinin artmasıyla birlikte numunelerde meydana gelen hasarın belirgin şekilde arttığını ve özellikle 120J enerji seviyesinde numunelerin tamamen delindiğini göstermektedir. Kuvvet–yer değiştirme analizleri, maksimum kuvvet değerlerinin belirli bir enerji seviyesine kadar arttığını, ancak hasarın ilerlemesiyle birlikte daha yüksek enerjilerde azalma eğilimi gösterdiğini ortaya koymuştur. Ayrıca darbe yönünün mekanik davranış üzerinde önemli bir etkisi olduğu, özellikle -Z yönünde uygulanan darbelerde daha düşük kuvvet ve daha yüksek yer değiştirme değerlerinin elde edildiği belirlenmiştir. Dolgu deseni karşılaştırmalarında ise sekizlik yapının bazı yönlerde daha yüksek enerji absorpsiyonu sağladığı gözlemlenmiştir. Genel olarak, iç yapı geometrisinin ve yükleme yönünün, 3b yazdırılmış polimerik yapıların darbe dayanımı ve enerji sönümleme kapasitesi üzerinde kritik bir rol oynadığı sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar kelimeler: 3b yazdırma, PLA, düşük hızlı darbe, dolgu deseni, delinme enerjisi

DETERMINATION OF PENETRATION ENERGIES OF 3D-PRINTED PLA TEST SPECIMENS WITH CUBIC AND OCTET INFILL PATTERNS UNDER LOW-VELOCITY IMPACT TESTING

Abstract

In this study, the low-velocity impact behavior of 3d-printed PLA specimens with cubic and octet infill patterns was experimentally investigated. The specimens, produced with a 20% infill density and dimensions of 50x50x50 mm, were subjected to impact loading at different energy levels and directions to determine their penetration energies. The results indicate that the damage in the specimens increases significantly with increasing impact energy, and complete penetration occurs particularly at an energy level of 120J. Force–displacement analyses revealed that the maximum force values increase up to a certain energy level, but tend to decrease at higher energy levels due to the progression of damage. Additionally, the impact direction was found to have a significant effect on the mechanical behavior, with impacts applied in the -Z direction resulting in lower force and higher displacement values. In terms of infill pattern comparison, the octet structure exhibited higher energy absorption capacity in certain directions. Overall, it was concluded that the internal geometry and loading direction play a critical role in the impact resistance and energy absorption capacity of 3d-printed polymeric structures.

Keywords: 3d printing, PLA, low-velocity impact, infill pattern, penetration energy

1. GİRİŞ

Son yıllarda, katmanlı imalat teknolojilerinin hızlı gelişimi ile birlikte üç boyutlu (3b) yazdırma yöntemleri mühendislik uygulamalarında yaygın olarak kullanılmaya başlanmıştır. Özellikle polimer esaslı malzemelerden üretilen parçalar, düşük maliyet, tasarım esnekliği ve hızlı üretim avantajları sayesinde otomotiv, havacılık ve biyomedikal gibi birçok alanda tercih edilmektedir. Bu üretim yönteminde parça iç yapısının dolgu deseni, dolgu yoğunluğu ve üretim yönü gibi parametreler, nihai ürünün mekanik davranışını doğrudan etkilemektedir. Literatür incelendiğinde 3b yazıcı ile üretilen birçok test numunesinin mekanik özelliklerinin belirlenmesine yönelik çalışma bulunmaktadır. Bu çalışmalardan bazıları özetlenecek olursa; Tamimi vd. 2023 FDM ile üretilen Tough PLA numunelerin çekme, eğilme ve basma özellikleri, 6 farklı baskı parametresinin etkisi altında deneysel olarak incelemişlerdir. Daha sonra Taguchi/DSD yaklaşımı ve ANOVA kullanılarak mekanik özellikleri tahmin eden regresyon modelleri geliştirilmiştir. Sonuç olarak baskı parametrelerinin mekanik davranış üzerinde güçlü etkisi olduğu ve oluşturulan modellerin güvenilir şekilde tahmin yapabildiği gösterilmiştir. Youvalari vd. 2025 3b yazdırılmış PLA, ABS ve epoksi numunelerin çekme, darbe ve yorulma dayanımları deneysel olarak incelemişlerdir. Ayrıca çentikli epoksi numunelerde çentik yarıçapının yorulma ömrüne etkisi ve FEA ile gerilme yığılması analiz edilmiştir. Sonuç olarak malzeme türü ve çentik geometrisinin mekanik davranış ve yorulma ömrü üzerinde belirleyici olduğu görülmüştür. Türk vd. FDM ve SLS ile üretilen ABS, PA12 ve HST polimerlerin farklı baskı yönlerinde çekme ve eğilme sürünme davranışları incelemişlerdir. Sıcaklık arttıkça mekanik özelliklerin azaldığı ve üretim yönünün dayanımı önemli ölçüde etkilediği belirlenmiştir. Elde edilen veriler ayrıca kompozit petek yapıların otoklav kürleme koşullarını optimize etmek için kullanılmıştır.

3b yazdırılmış parçaların darbe dayanımı ve enerji absorpsiyon kapasitesinin belirlenmesi, özellikle yük taşıyan ve darbe etkisine maruz kalan uygulamalar açısından büyük önem taşımaktadır. 3b yazdırılmış parçaların katmanlı üretim yapısı nedeniyle mekanik davranışları yön bağımlı ve değişkendir, bu da darbe altında farklı kırılma mekanizmalarına yol açar. Özellikle otomotiv, havacılık ve koruyucu yapı uygulamalarında, darbe enerjisinin ne kadarının sönümlendiği tasarım güvenliği açısından kritik bir parametredir. Bu nedenle darbe dayanımı ve enerji absorpsiyon kapasitesinin doğru şekilde belirlenmesi, malzeme seçimi ve üretim parametrelerinin optimizasyonu için temel bir gerekliliktir. Bu nedenle literatürde birçok araştırmacının 3b yazıcı ile üretilmiş parçaların darbe dayanımlarının belirlenmesi üzerine birçok çalışması olduğu görülmektedir. Atakok vd. 2022, Taguchi yöntemi kullanılarak FDM ile üretilen PLA ve geri dönüştürülmüş PLA (Re-PLA) numunelerin çekme, eğilme ve darbe dayanımları incelemişlerdir. Katman kalınlığı, doluluk oranı ve filament türü gibi üretim parametrelerinin mekanik özellikler üzerindeki etkisi değerlendirilmiştir. Sonuç olarak katman

kalınlığının en etkili parametre olduğu ve Re-PLA kullanımının da kabul edilebilir mekanik performans sağlayarak sürdürülebilir üretime imkân verdiği gösterilmiştir. Solouki vd. 2023, FDM ile üretilmiş PLA numunelerin Charpy darbe dayanımı, farklı çentik geometrileri (V, U ve Keyhole) için deneysel olarak incelemişlerdir. Sonuçlar, çentik tipinin darbe enerjisi üzerinde belirleyici olduğunu ve Keyhole çentiğin en yüksek, V çentiğin ise en düşük darbe dayanımını verdiğini göstermiştir. Ayrıca ANOVA ve diğer istatistiksel yöntemlerle çentik geometrisinin darbe davranışını anlamlı şekilde etkilediği doğrulanmıştır. Eryıldız 2023, FDM ile üretilmiş PLA numunelerde çentik üretim yönteminin (3b baskı ile çentik oluşturma ve sonradan talaşlı işleme) darbe dayanımı üzerindeki etkisi incelenmiştir. Sonuçlar, 3b baskı ile oluşturulan çentiklerin, sonradan işlenen çentiklere göre darbe dayanımını %11–38 oranında artırdığını göstermiştir. Ayrıca üretim yönünün (build orientation) darbe davranışı üzerinde belirgin bir etkisi olduğu ve sonlu eleman analizleriyle deneysel sonuçların iyi uyum sağladığı belirlenmiştir. Dogan vd. 2025 Taguchi L9 tasarımı kullanılarak FDM ile üretilen numunelerin basma dayanımı ve düşük hızlı darbe (LVI) davranışı incelemişlerdir. Doluluk oranı, nozul çapı ve katman kalınlığının mekanik özellikler üzerindeki etkisi ANOVA ve gri ilişkisel analiz (GRA) ile değerlendirilmiştir. Sonuç olarak doluluk oranı basma dayanımında, nozul çapı ise darbe dayanımında en etkili parametre olarak belirlenmiş ve optimizasyonun çoklu performans hedeflerine göre değiştiği görülmüştür. Irez vd. 2024, FDM ile üretilen PLA esaslı bal peteği yapıların enerji absorpsiyon kapasitesi ve darbe davranışı, düşürme ağırlık testleri ile incelenmiştir. Katman kalınlığı ve baskı hızının enerji sönümleme üzerinde önemli etkisi olduğu ve her iki parametrede artışın darbe performansını düşürdüğü belirlenmiştir. Ayrıca baskı yönünün mekanik davranışı değiştirdiği, transvers yönde üretilen numunelerde daha fazla iç kusur ve delaminasyon oluştuğu SEM analizleriyle gösterilmiştir. Tezel vd. 2021, FDM ile üretilen ABS, PLA, PET-G ve PC malzemelerin darbe dayanımı, farklı katman kalınlıkları (0,1–0,5 mm) ve baskı yönleri (upright, flatwise, edgewise) altında incelenmiştir. Sonuçlar, katman kalınlığı ve baskı yönünün darbe dayanımı üzerinde belirgin etkisi olduğunu göstermiştir. Özellikle PC en yüksek darbe dayanımını gösterirken, PLA en düşük performansı sergilemiş ve dik (upright) baskı yönü en zayıf darbe dayanımını vermiştir.

Literatürde yapılan çalışmalar incelendiğinde, 3b yazıcı ile üretilen polimer esaslı parçaların darbe davranışının; malzeme türü, üretim parametreleri ve geometri gibi birçok faktörden önemli ölçüde etkilendiği görülmektedir. Bu kapsamda, mevcut çalışmaların bulgularını tamamlayıcı nitelikte yeni deneysel araştırmalara ihtiyaç duyulmaktadır. Bu çalışmada, 3b yazıcı ile PLA filament kullanılarak, 50x50x50mm boyutlarında, %20 dolgu yoğunluğunda, kübik ve sekizlik dolgu desenlerinde test numuneleri üretilmiştir. Üretilen test numunelerine farklı enerjilerde düşük hızlı darbe testleri uygulanmıştır. Belirtilen özelliklerde 3b yazdırılarak üretilen test numunelerinin delinme enerjileri araştırılmıştır.

2. MATERYAL VE METOT

Bu çalışmada, Ultimaker 2 Extended+ 3b yazıcı ile 2,85 mm çapında Esun PLA+ Sarı filament kullanılarak, 50x50x50 mm boyutlarında, %20 dolgu yoğunluğunda, kübik ve sekizlik dolgu desenlerinde test numuneleri üretilmiştir. Test numunelerinin üretiminde kullanılan parametreler Tablo 1'de verilmiştir.

Tablo 1. Test numunelerinin üretiminde kullanılan parametreler

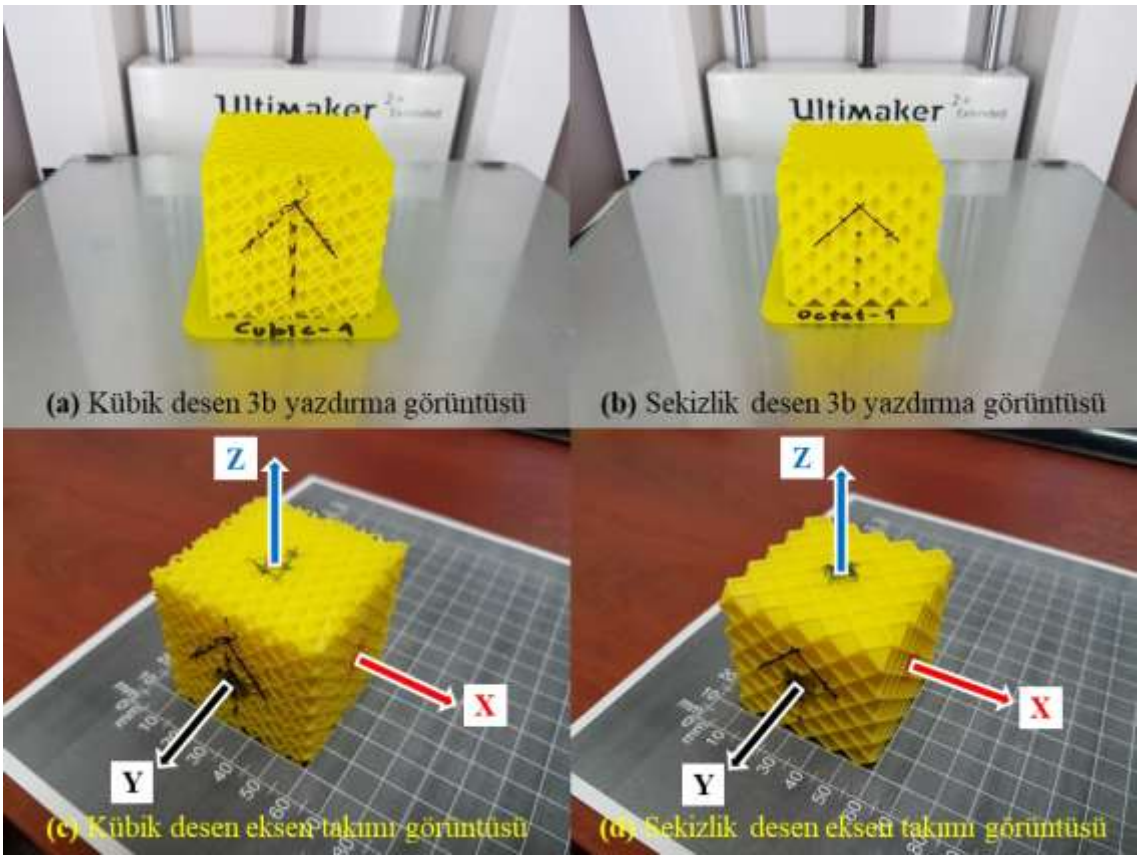
3b yazıcı	Ultimaker 2 Extended+
CAM programı	Cura v4.12.1
Filament malzemesi	Esun PLA+ Sarı
Filament çapı	2,85 mm
Nozul sıcaklığı	210 °C
Tabla sucaklığı	60 °C
Yazdırma hızı	60 mm/s
Nozul çapı	0,4 mm
Katman yüksekliği	0,2 mm
Duvar kalınlığı	0 mm
Alt, Üst kalınlığı	0 mm
Dolgu yoğunluğu	%20
Dolgu deseni	Kübik, Sekizlik

Test numunelerinin üretiminde kullanılan 2,85 mm çapında Esun PLA+ Sarı filamentin mekanik özellikleri Tablo 2'de verilmiştir.

Tablo 2. Test numunelerinin üretiminde kullanılan PLA filament mekanik özellikleri

Çekme dayanımı	65 MPa
Kopma uzaması	%12
Eğilme dayanımı	75 MPa
Eğilme modülü	2102 MPa
Filament yoğunluğu	1,25 g/cm³

Öncelikle kübik ve sekizlik test numunelerinin her biri ayrı ayrı olmak üzere 3b yazıcı ile üretilmiştir. Üretilen test numunelerinin ön yüzeyini ve üretim yönünü göstermesi amacıyla her numunenin ön kısmına yukarı yönlü ok işareti çizilmiştir (Şekil 1a, 1b). Ayrıca her test numunesinin üretim sırasındaki eksen takımlarının yönlerinin tayin edilebilmesi için test numunelerinin +X ekseni yönündeki yüzeyine kırmızı, +Y ekseni yönündeki yüzeyine siyah ve +Z ekseni yönündeki yüzeyine de mavi kalemle işaretlemeler yapılmıştır (Şekil 1c, 1d).

Şekil 1. Test numunelerinin 3b yazdırma ve eksen takımı görüntüleri

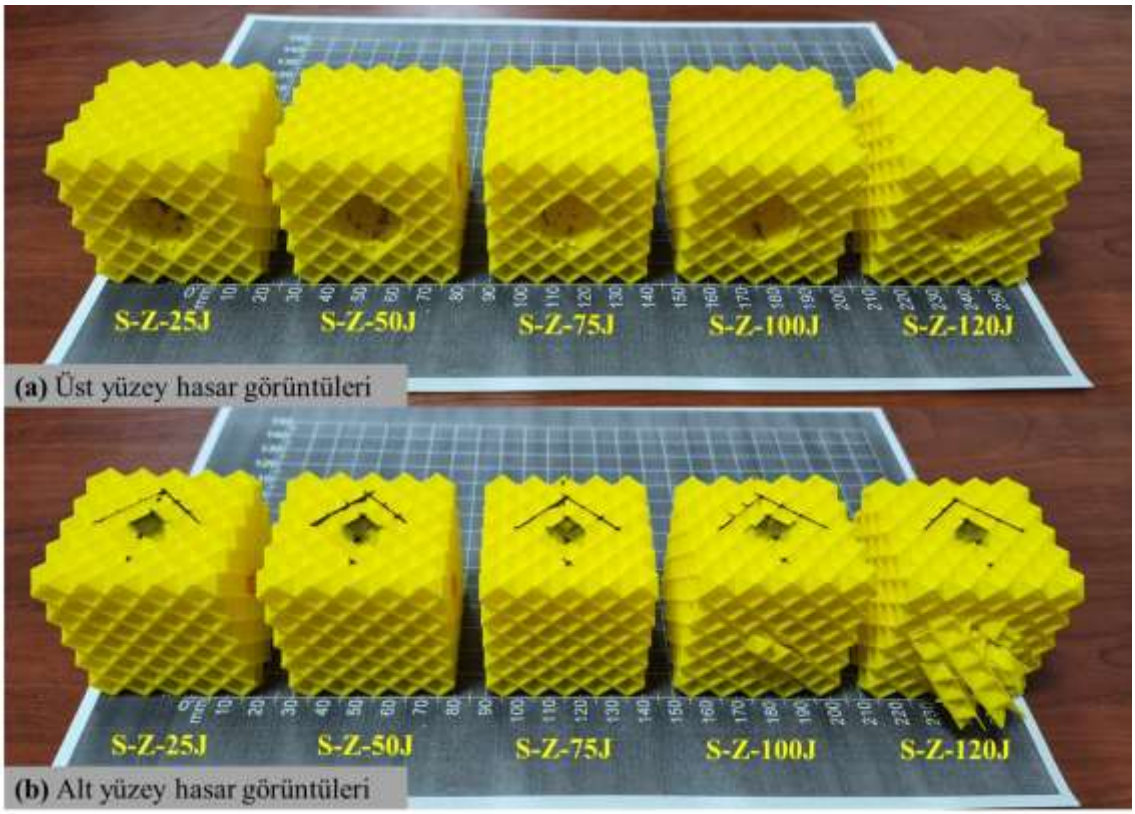
Üretilen test numunelerinin delinme enerjilerinin belirlenmesi amacıyla test numunelerine Instron Ceast 9350 test cihazıyla (Şekil 2) farklı enerjilerde düşük hızlı darbe testleri uygulanmıştır. Düşük hızlı darbe testlerinde 20 mm çapında küresel uçlu vurucu kullanılmıştır. Darbe testlerinde öncelikle sekizlik dolgu desenine sahip test numunelerine, -Z yönünde, 25J, 50J, 75J, 100J ve 120J olmak üzere 5 farklı enerji ile darbe testleri uygulanarak delinme enerjisi belirlenmeye çalışılmıştır. Sonrasında hem kübik hem de sekizlik dolgu desenine sahip test numunelerine, -X, -Y ve -Z yönlerinde olacak şekilde 3 farklı yönde, 100J ve 120J olmak üzere 2 farklı enerji ile darbe testleri uygulanmıştır. Böylece her iki desenin, farklı yönlerden ve farklı enerjilerle yapılan düşük hızlı darbe testlerindeki davranışları incelenmiştir.

Şekil 2. Instron Ceast 9350 düşük hızlı darbe test cihazı

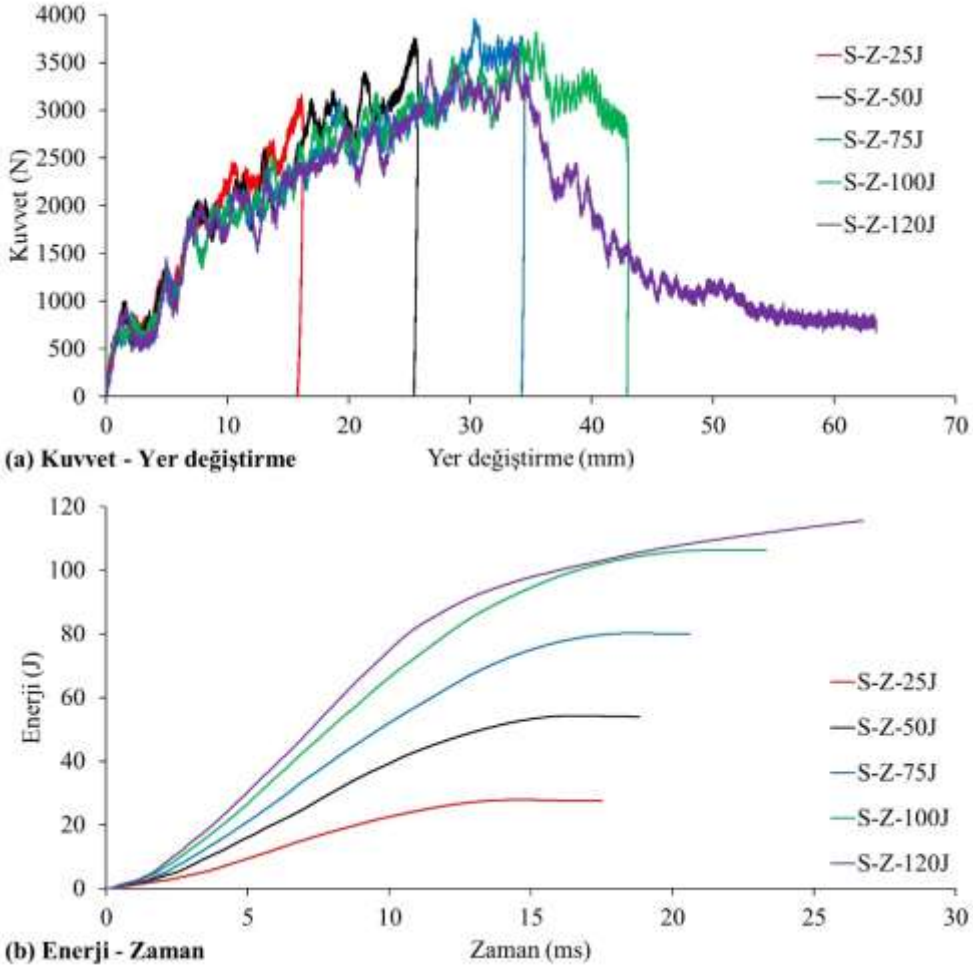
3. BULGULAR VE TARTIŞMA

Üretilen test numunelerinin delinme enerjilerinin belirlenmesi amacıyla sekizlik dolgu desenine sahip test numunelerine, -Z yönünde, 25J, 50J, 75J, 100J ve 120J olmak üzere 5 farklı enerji ile darbe testleri uygulanmıştır. Yapılan testler sonucunda test numunelerinin üst ve alt yüzeylerinde oluşan hasar görüntüleri Şekil 3'de gösterilmiştir. Şekil 3b'de, 25J, 50J ve 75J darbe enerjisi ile yapılan testlerde numunelerin alt yüzeylerinde herhangi bir hasar gözlenmezken, 100J darbe enerjisi ile yapılan testte numunenin alt yüzeyinde bir miktar hasar oluştuğu, 120J darbe enerjisi ile yapılan testte ise vurucu ucun numunenin alt yüzeyinden tamamen çıkacak şekilde bir hasara neden olduğu görülmektedir. Bu nedenle bundan sonraki testlerde 100J ve 120J darbe enerjileri kullanılmıştır.

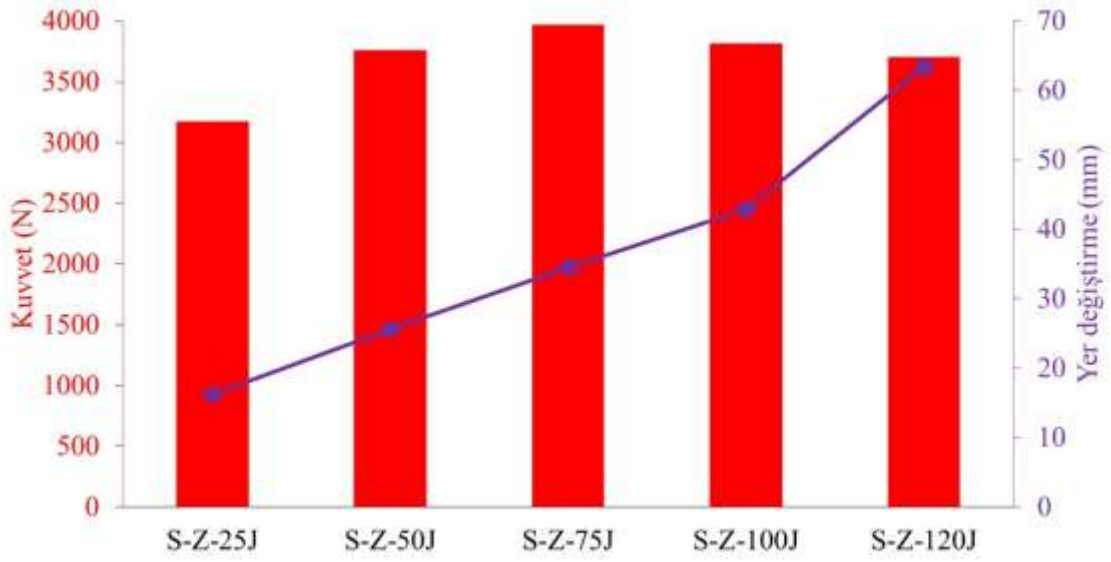
Şekil 3. Sekizlik dolgu deseninde -Z yönünde farklı darbe enerjilerinin alt ve üst yüzeylerdeki hasar görüntüleri

Şekil 4'de sekizlik dolgu deseninde -Z yönünde farklı darbe enerjileri ile yapılan testlerden elde edilen grafikler gösterilmiştir. Kuvvet-yer değiştirme grafiğinden (Şekil 4a) 25J, 50J, 75J ve 100J darbe enerjileri ile yapılan testlerde vurucu ucun her bir test numunesinin yüksekliğine (50 mm) ulaşamadan testin sonlandığı görülmektedir. 20 mm çapında ve küresel forma sahip vurucu uç, çapın yarısı (10 mm) yüksekliğinde yarım küresel uç kısım yapısından sonra 20 mm çapında silindirik bir yapıya dönüşmektedir. Test numunelerinin yüksekliğinin 50 mm olduğu düşünüldüğünde, vurucu ucun test numunesine temas ettiği noktadan itibaren öncelikle test numunesi yüksekliği kadar mesafeyi kat etmesi, sonrasında da 10 mm yarıçapındaki yarım küresel uç kısmının da numuneyi terk etmesiyle en az 60 mm yer değiştirme mesafesinde test numunesinin tamamen delindiği söylenebilir. Bu doğrultuda, 120J darbe enerjisindeki yer değiştirmenin 60 mm'yi aştığı ve haliyle test numunesinin tamamen delinmiş olduğu belirlenmiştir. Enerji-zaman grafiğinden (Şekil 4b) test numunelerinin 5 farklı darbe enerjisinin tamamını absorbe ettiği görülmektedir. Testlerde kullanılan PLA malzemenin nispeten gevrek bir malzeme olduğu, bu nedenle testler sırasında dolgu desenlerinin kırılarak vurucu ucun enerjisini tükettiği, ayrıca malzemenin yüksekliği ve vurucu ucun silindirik kısmının test numunesinin içerisine girmesiyle silindirik yüzeyde oluşan sürtünme nedeniyle ucun geri sekme yapamadığı, dolayısıyla test enerjisinin bu şekilde test numunesinin deformasyonu ve sürtünme kayıplarıyla absorbe edildiği söylenebilir.

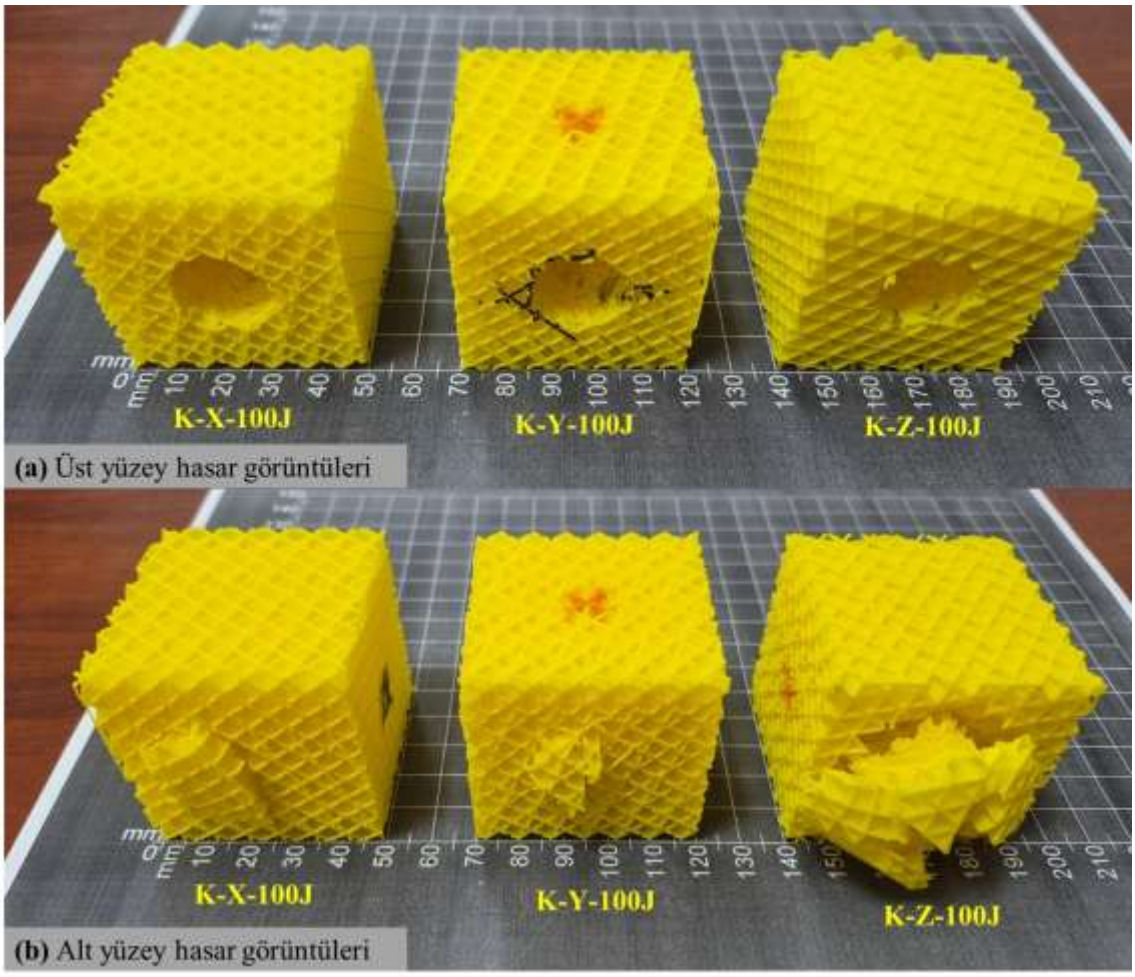
Şekil 4. Sekizlik dolgu deseninde -Z yönünde farklı darbe enerjileri ile yapılan testlerden elde edilen grafikler

Şekil 5'de sekizlik dolgu deseninde -Z yönünde farklı darbe enerjileri ile oluşan maksimum kuvvet ve yer değiştirme değişimleri gösterilmiştir. Maksimum kuvvet değerlerinin 75J darbe enerjisine kadar giderek arttığı, en yüksek kuvvet değerine 75J darbe enerjisi ile yapılan testte ulaşıldığı, 100J ve 120J darbe enerjileri ile yapılan testlerden ulaşılan maksimum kuvvet değerlerinin nispeten azaldığı söylenebilir. Her ne kadar 100J darbe enerjisi ile yapılan testte vurucu ucun test numunesinin içerisinde kaldığı belirlense de numunenin alt yüzeyinden hasara uğramış olması bu testteki maksimum kuvvet değerinin 75J ile yapılan testten daha düşük çıkmasına yol açmıştır. Maksimum yer değiştirme değerlerinin 100J darbe enerjisi ile yapılan teste kadar giderek artan lineer bir davranış sergilediği, 120J darbe enerjisi ile yapılan testte ise lineer davranışı bozarak çok daha yüksek bir yer değiştirme değerine ulaştığı belirlenmiştir.

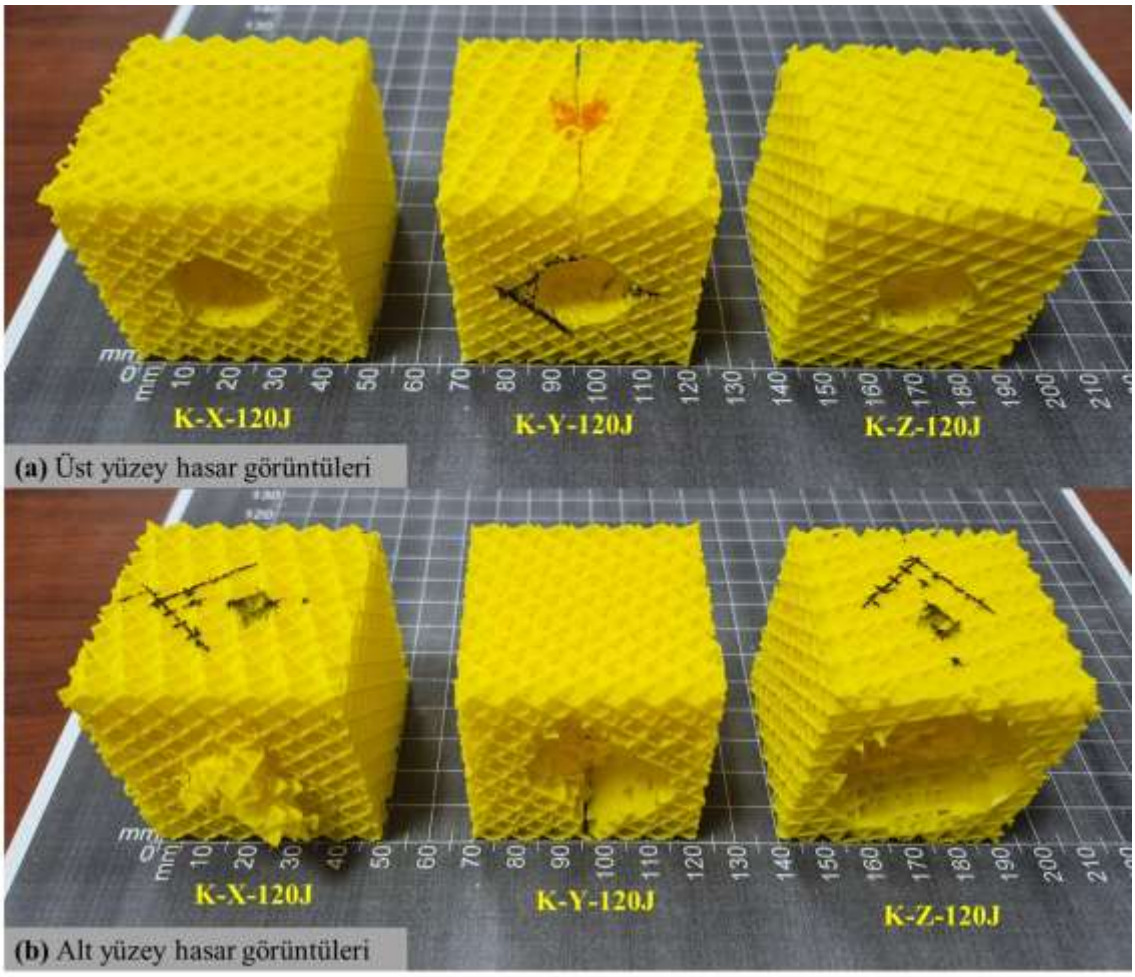

Şekil 5. Sekizlik dolgu deseninde -Z yönünde farklı darbe enerjileri ile oluşan maksimum kuvvet ve yer değiştirme değişimleri

Kübik dolgu desenine sahip test numunelerine, -X, -Y ve -Z yönlerinde olacak şekilde 3 farklı yönde, 100J ve 120J olmak üzere 2 farklı enerji ile darbe testleri uygulanmıştır. Yapılan testler sonucunda test numunelerinin üst ve alt yüzeylerinde oluşan hasar görüntüleri Şekil 6 (100J) ve Şekil 7 (120J)'de gösterilmiştir. 100J darbe enerjisi ile yapılan testlerde (Şekil 6) -X ve -Y yönlerinden darbe uygulanan numunelerin alt yüzeylerinde bir miktar hasar oluştuğu, -Z yönünden darbe uygulanan numunede ise vurucu ucun numunenin alt yüzeyinden tamamen çıkmaya yakın bir hasara neden olduğu görülmektedir. Ayrıca -Y yönünden darbe uygulanan numunenin +X yönündeki yüzeyinin tam ortasından alt yüzeye ve numunenin iç kısmına doğru yaklaşık 25 mm yüksekliğinde bir çatlak oluştuğu belirlenmiştir. 120J darbe enerjisi ile yapılan testlerde ise (Şekil 7) -X yönünden darbe uygulanan numunenin alt yüzeyinde bir miktar hasar oluştuğu, -Y ve -Z yönlerinden darbe uygulanan numunelerde ise vurucu ucun numunelerin alt yüzeylerinden tamamen çıkacak şekilde bir hasara neden olduğu görülmektedir. Ayrıca yine -Y yönünden darbe uygulanan numunenin +X yönündeki yüzeyinde bu kez üst yüzeyinden alt yüzeye ve numunenin iç kısmına doğru numune yüksekliğinin tamamını kapsayan bir çatlak oluştuğu belirlenmiştir.

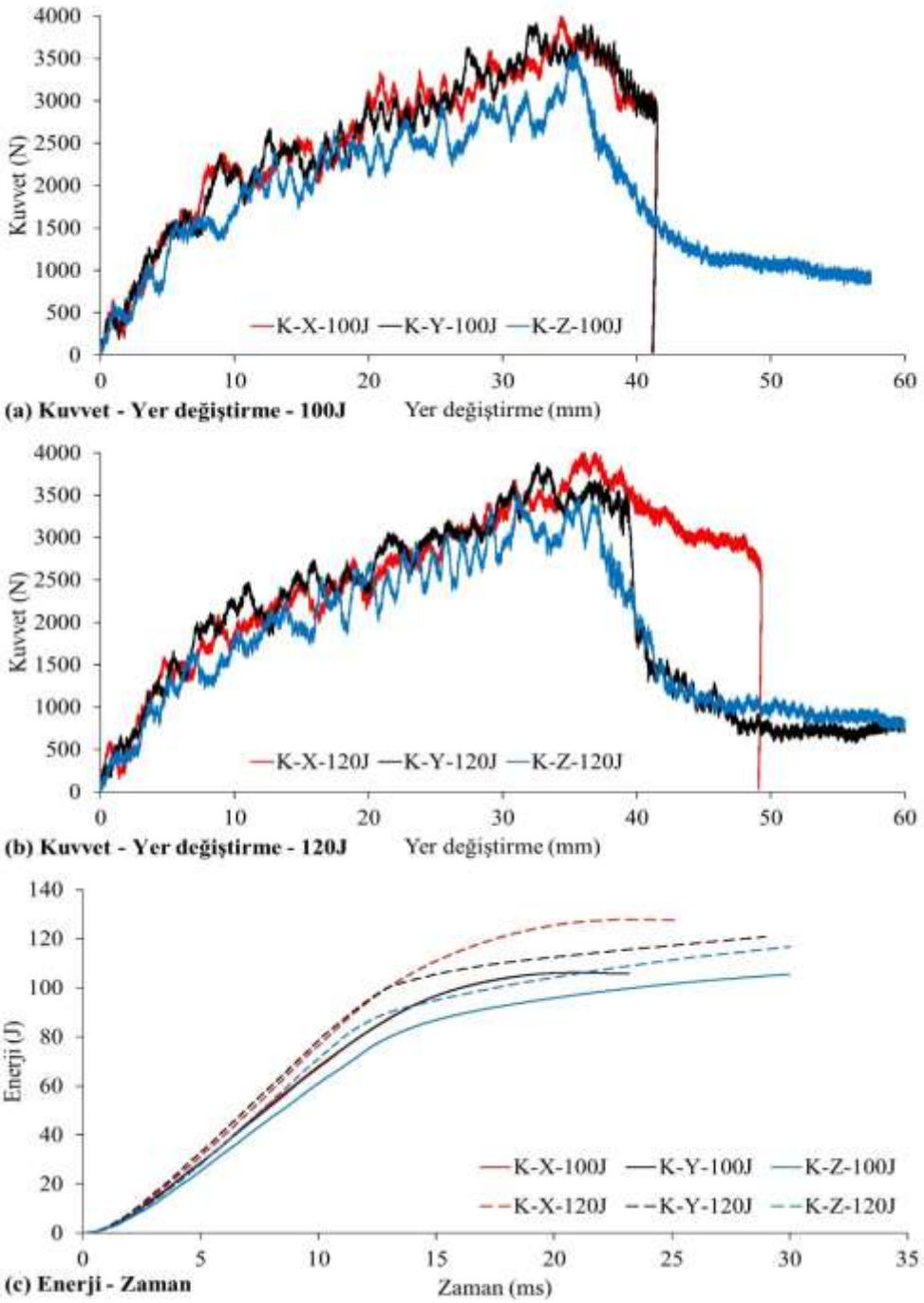

Şekil 6. Kübik dolgu deseninde farklı yönlerden uygulanan 100J darbe enerjisinin alt ve üst yüzeylerdeki hasar görüntüleri

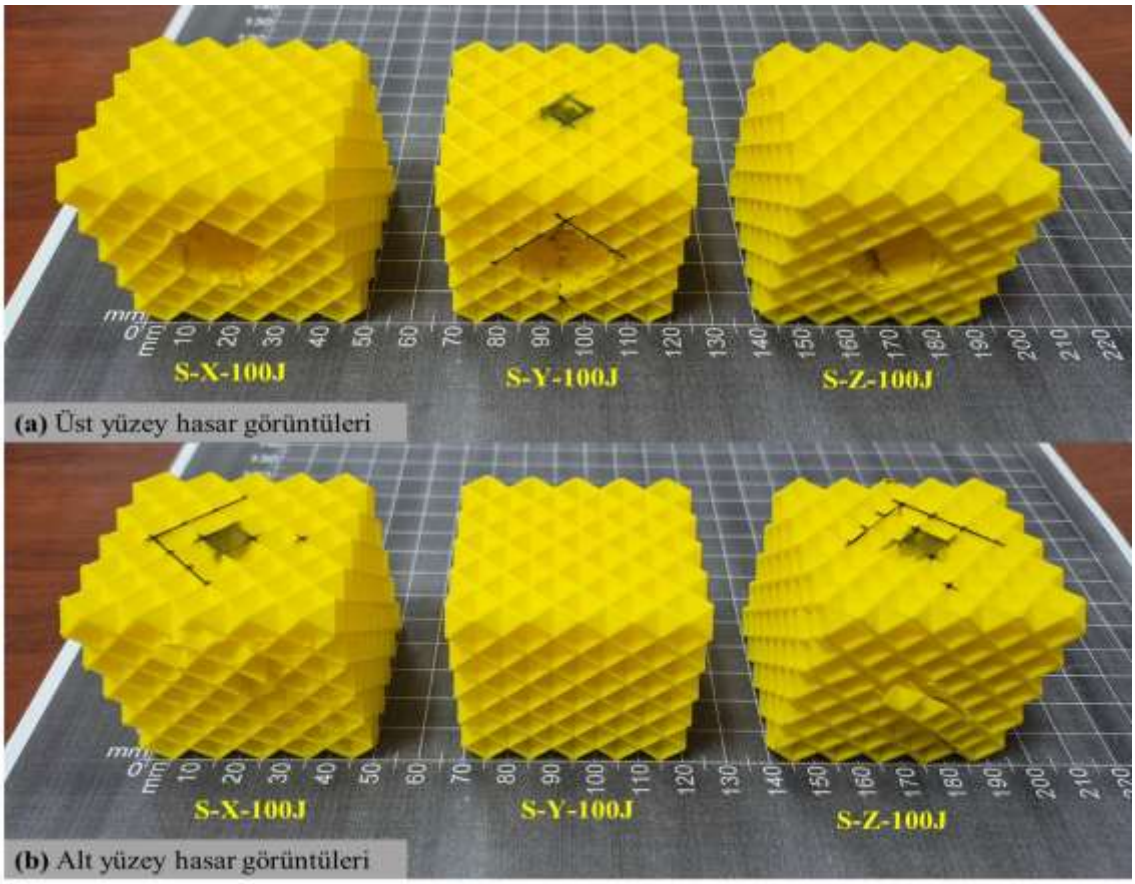
Şekil 7. Kübik dolgu deseninde farklı yönlerden uygulanan 120J darbe enerjisinin alt ve üst yüzeylerdeki hasar görüntüleri

Şekil 8'de kübik dolgu deseninde farklı yönlerden farklı darbe enerjileri ile yapılan testlerden elde edilen grafikler gösterilmiştir. 100J darbe enerjisi ile yapılan testlerden elde edilen kuvvet-yer değiştirme grafiğinden (Şekil 8a) -X ve -Y yönlerinden darbe uygulanan testlerde vurucu ucun her bir test numunesinin yüksekliğine ulaşamadan testin sonlandığı görülmektedir. –Z yönünden darbe uygulanan testte ise yer değiştirmenin 60 mm'ye yaklaştığı ve haliyle test numunesinin tamamen delinme hasarına yakın bir hasara uğradığı belirlenmiştir. 120J darbe enerjisi ile yapılan testlerden elde edilen kuvvet-yer değiştirme grafiğinden (Şekil 8b) -X yönünden darbe uygulanan testte vurucu ucun test numunesinin yüksekliğine ulaşamadan testin sonlandığı görülmektedir. -Y ve -Z yönlerinden darbe uygulanan testlerde ise yer değiştirmenin 60 mm'ye ulaştığı ve haliyle test numunelerinin tamamen delinmiş olduğu belirlenmiştir. Enerji-zaman grafiğinden (Şekil 8c) test numunelerinin farklı yönlerden uygulanan farklı darbe enerjilerinin tamamını, test numunesinin deformasyonu ve sürtünme kayıplarıyla absorbe ettiği tespit edilmiştir.

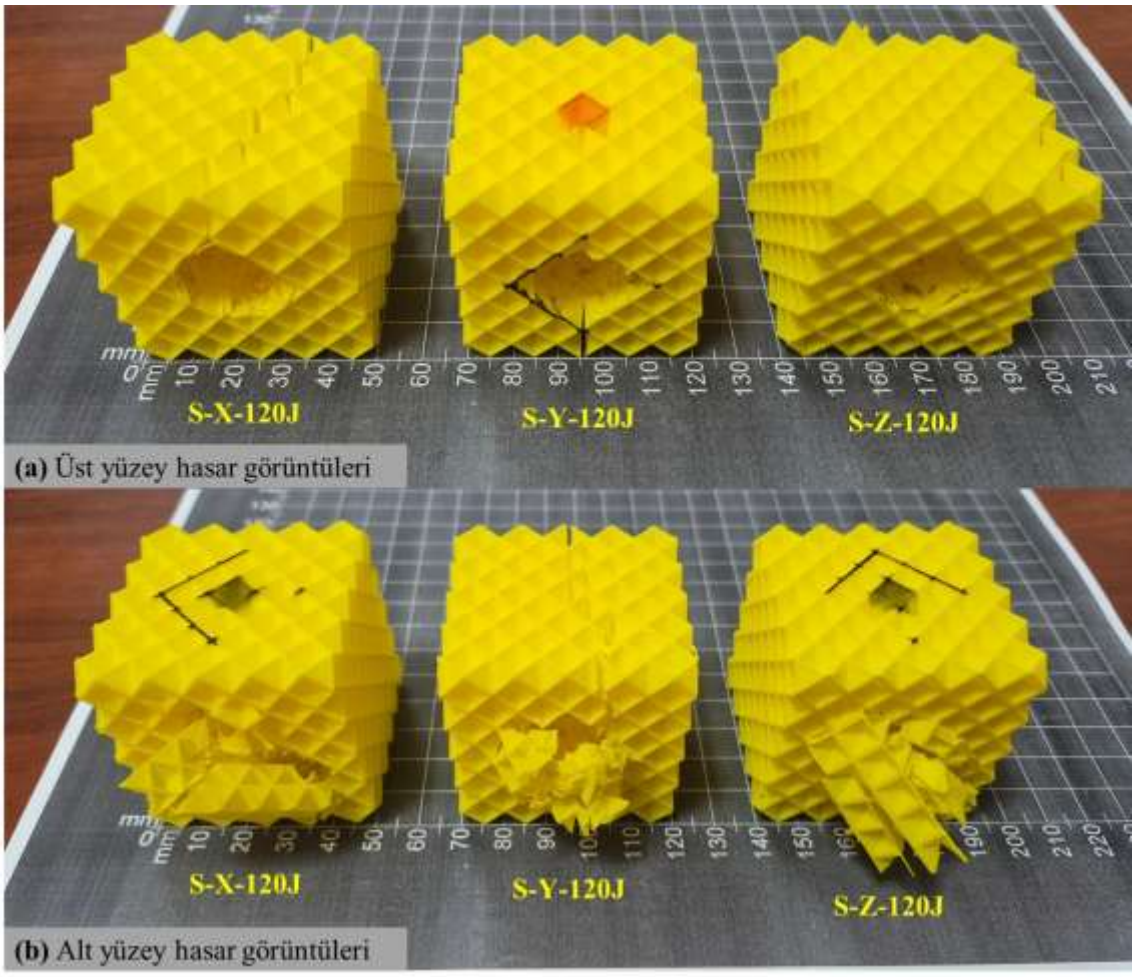

Şekil 8. Kübik dolgu deseninde farklı yönlerden farklı darbe enerjileri ile yapılan testlerden elde edilen grafikler Sekizlik dolgu desenine sahip test numunelerine, -X, -Y ve -Z yönlerinde olacak şekilde 3 farklı yönde, 100J ve 120J olmak üzere 2 farklı enerji ile darbe testleri uygulanmıştır. Yapılan testler sonucunda test numunelerinin üst ve alt yüzeylerinde oluşan hasar görüntüleri Şekil 9 (100J) ve Şekil 10 (120J)'da gösterilmiştir. 100J darbe enerjisi ile yapılan testlerde (Şekil 9) -Y yönünden darbe uygulanan numunede alt yüzeyde gözle görülen bir hasar oluşmadığı, sadece alt yüzeyin orta kısmında dolgu deseni ile aynı doğrultuda yaklaşık 20 mm boyunda

bir çatlağın oluştuğu belirlenmiştir. Buna karşın -X ve -Z yönlerinden darbe uygulanan numunelerin alt yüzeylerinde bir miktar hasar oluştuğu, ayrıca -Z yönünden darbe uygulanan numunede -Y yönündeki yüzeyinin tam ortasından alt yüzeye ve numunenin iç kısmına doğru yaklaşık 25 mm yüksekliğinde dolgu deseni ile aynı doğrultuda bir çatlak oluştuğu belirlenmiştir. 120J darbe enerjisi ile yapılan testlerde (Şekil 10) -X ve -Y yönlerinden darbe uygulanan numunelerin alt yüzeylerinde belirgin bir hasarın oluştuğu, -X yönünden darbe uygulanan numunede -Y yönündeki yüzeyde ve -Y yönünden darbe uygulanan numunede ise -X yönündeki yüzeyde üst yüzeyden alt yüzeye ve numunenin iç kısmına doğru numune yüksekliğinin tamamını kapsayan bir çatlak oluştuğu belirlenmiştir. -Z yönünden darbe uygulanan numunede ise vurucu ucun numunenin alt yüzeyinden tamamen çıkacak şekilde bir hasara neden olduğu görülmektedir. Ayrıca -Z yönünden darbe uygulanan numunede -Y yönündeki yüzey ile +X yönündeki yüzeyin kesiştiği kenarda üst yüzeyden alt yüzeye ve numunenin iç kısmına doğru numune yüksekliğinin tamamını kapsayan bir çatlak oluştuğu belirlenmiştir.

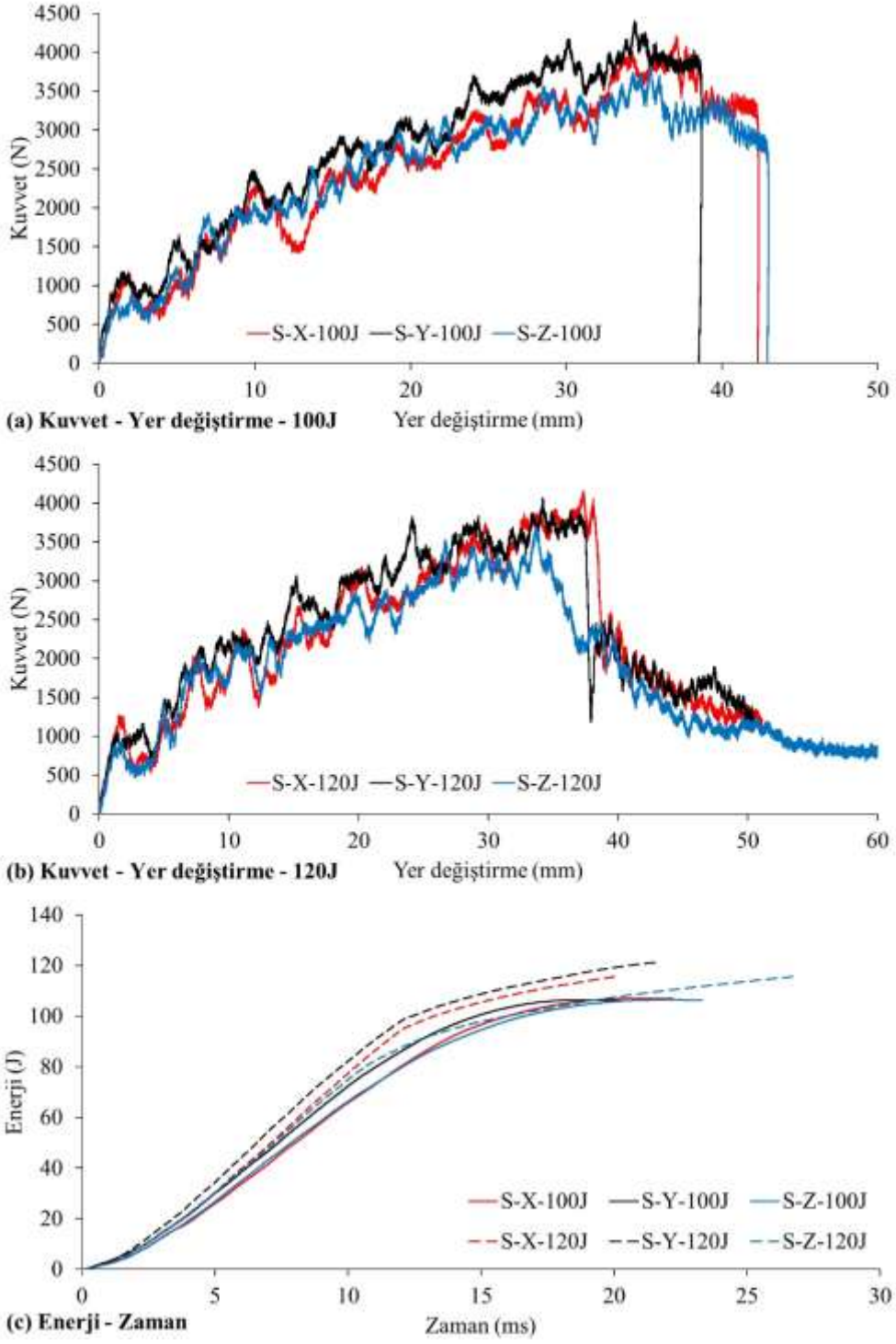

Şekil 9. Sekizlik dolgu deseninde farklı yönlerden uygulanan 100J darbe enerjisinin alt ve üst yüzeylerdeki hasar görüntüleri

Şekil 10. Sekizlik dolgu deseninde farklı yönlerden uygulanan 120J darbe enerjisinin alt ve üst yüzeylerdeki hasar görüntüleri

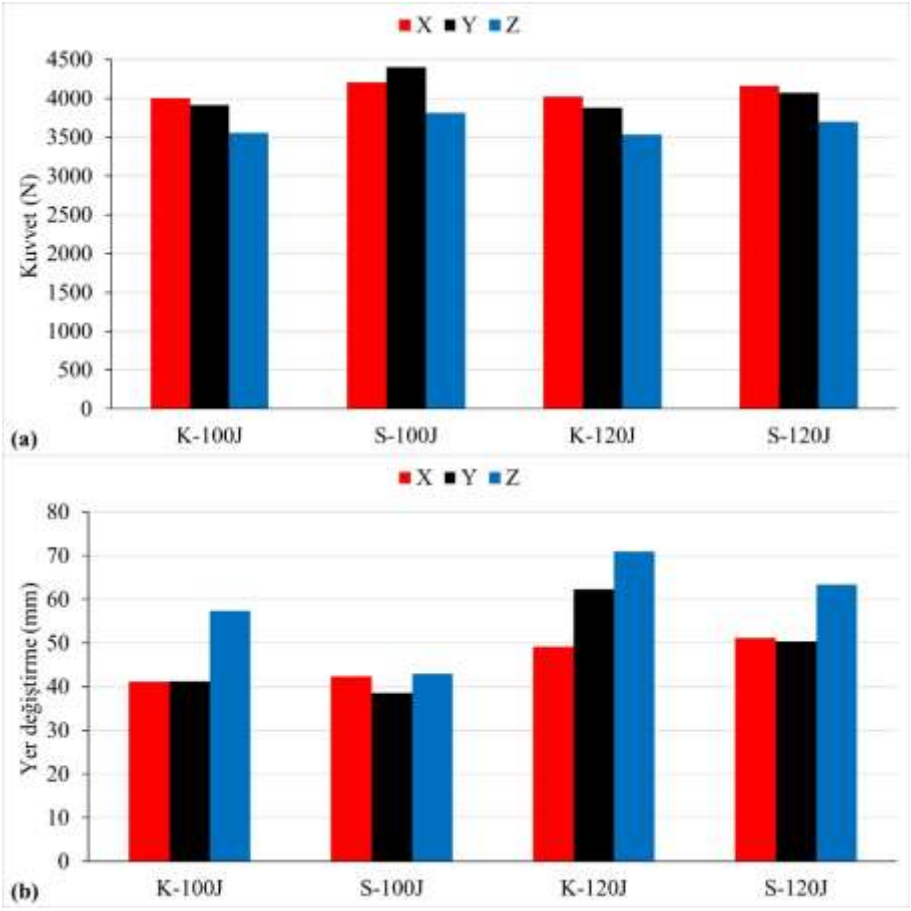
Şekil 11'de sekizlik dolgu deseninde farklı yönlerden farklı darbe enerjileri ile yapılan testlerden elde edilen grafikler gösterilmiştir. 100J darbe enerjisi ile yapılan testlerden elde edilen kuvvet-yer değiştirme grafiğinden (Şekil 11a) -X, -Y ve -Z yönlerinden darbe uygulanan testlerde vurucu ucun her bir test numunesinin yüksekliğine ulaşamadan testin sonlandığı görülmektedir. 120J darbe enerjisi ile yapılan testlerden elde edilen kuvvet-yer değiştirme grafiğinden (Şekil 11b) -X ve -Y yönlerinden darbe uygulanan testlerde vurucu ucun test numunesinin yüksekliğine neredeyse tam ulaştığı noktada testin sonlandığı görülmektedir. -Z yönünden darbe uygulanan testte ise yer değiştirmenin 60 mm'ye ulaştığı ve haliyle test numunesinin tamamen delinmiş olduğu belirlenmiştir. Enerji-zaman grafiğinden (Şekil 11c) test numunelerinin farklı yönlerden uygulanan farklı darbe enerjilerinin tamamını, test numunesinin deformasyonu ve sürtünme kayıplarıyla absorbe ettiği tespit edilmiştir.

Şekil 11. Sekizlik dolgu deseninde farklı yönlerden farklı darbe enerjileri ile yapılan testlerden elde edilen grafikler

Şekil 12'de kübik ve sekizlik dolgu desenlerinde farklı yönlerden farklı darbe enerjileri ile oluşan maksimum kuvvet ve yer değiştirme değerlerinin karşılaştırılması gösterilmiştir. Genel olarak en yüksek kuvvet

değerlerinin -X yönünden uygulanan darbe testlerinde, en düşük kuvvet değerlerinin de -Z yönünden uygulanan darbe testlerinde olduğu, bunlardan farklı olarak tüm testlerdeki en yüksek kuvvet değerinin sekizlik dolgu deseninde 100J darbe enerjisi ile –Y yönünden uygulanan darbe testinde oluştuğu görülmektedir (Şekil 12a). Sekizlik dolgu deseninde 100J darbe enerjisi ile tüm yönlerden uygulanan darbe testlerinde birbirine çok yakın yer değiştirmelerin olduğu, kübik dolgu deseninde 100J darbe enerjisinde ve sekizlik dolgu deseninde 120J darbe enerjisinde -X ve -Y yönlerinden uygulanan darbe testlerindeki yer değiştirmelerin her parametrenin kendi içinde birbirine çok yakın olduğu, -Z yönünden uygulanan darbe testlerinde ise en yüksek yer değiştirmelerin oluştuğu, bunlardan farklı olarak kübik dolgu deseninde 120J darbe enerjisindeki yer değiştirmelerin de -X, -Y ve -Z yönlerinde giderek artış gösterdiği görülmektedir (Şekil 12b).

Şekil 12. Her iki dolgu deseninde farklı yönlerden farklı darbe enerjileri ile oluşan maksimum kuvvet ve yer değiştirme değerlerinin karşılaştırılması

4. SONUÇLAR

Bu çalışmada, 3b yazdırma yöntemi ile %20 dolgu yoğunluğunda üretilmiş kübik ve sekizlik dolgu desenlerine sahip PLA numunelerin düşük hızlı darbe davranışları deneysel olarak incelenmiştir. Elde edilen bulgular, darbe

enerjisinin ve yükleme yönünün, numunelerin delinme davranışı üzerinde belirleyici parametreler olduğunu açıkça göstermiştir. Sekizlik dolgu desenine sahip numunelerde yapılan ön deneyler sonucunda, 100J darbe enerjisinin kısmi hasar oluşturduğu, 120J darbe enerjisinin ise tam delinmeye neden olduğu belirlenmiş ve sonraki deneyler bu iki enerji seviyesi üzerinden yürütülmüştür.

Kuvvet–yer değiştirme analizleri, maksimum kuvvet değerlerinin 75J seviyesine kadar arttığını, ancak hasarın ilerlemesiyle birlikte daha yüksek enerji seviyelerinde azalma eğilimi gösterdiğini ortaya koymuştur. Bu durum, malzemenin gevrek kırılma karakteri ve iç dolgu yapısının hasar mekanizması ile ilişkilendirilmiştir. Tüm testlerde darbe enerjisinin büyük ölçüde numune deformasyonu ve iç sürtünme yoluyla absorbe edildiği belirlenmiştir.

Yön etkisi incelendiğinde, -Z yönünde uygulanan darbelerde daha yüksek yer değiştirme ve daha düşük maksimum kuvvet değerleri elde edilmiş, bu yönün delinmeye daha yatkın olduğu görülmüştür. Kübik ve sekizlik dolgu desenleri karşılaştırıldığında ise, sekizlik dolgu deseninin bazı yönlerde daha yüksek enerji sönümleme kapasitesi sergilediği, ancak genel davranışın yükleme yönüne bağlı olarak değişkenlik gösterdiği tespit edilmiştir.

KAYNAKLAR

Al-Tamimi, A. A., Pandžić, A., & Kadrić, E. (2023). Investigation and prediction of tensile, flexural, and compressive properties of tough PLA material using definitive screening design. Polymers, 15(20), 4169. https://doi.org/10.3390/polym15204169

Atakok, G., Kam, M., & Koc, H. B. (2022). Tensile, three-point bending and impact strength of 3D printed parts using PLA and recycled PLA filaments: A statistical investigation. Journal of Materials Research and Technology, 18, 1542–1554. https://doi.org/10.1016/j.jmrt.2022.03.013

Dogan, O., Kamer, M. S., & Sahan, M. F. (2025). Multi-objective optimization of low-velocity impact and compression behavior of 3D-printed PLA cubic samples. Polymers, 17(5), 627. https://doi.org/10.3390/polym17050627

Eryildiz, M. (2023). Comparison of notch fabrication methods on the impact strength of FDM-3D-printed PLA specimens. Materials Testing, 65(3), 423–430. https://doi.org/10.1515/mt-2022-0306

Ghaznavi Youvalari, A., Alizadeh Kaklar, J., & Mohamadi, M. (2025). Investigation of mechanical properties in PLA, ABS and epoxy resin parts fabricated by 3D printing technology. Scientific Reports, 15(1). https://doi.org/10.1038/s41598-025-13866-8

Irez, A. B., & Bilgen Bagci, M. (2024). Effect of printing parameters on impact energy absorption of additively manufactured hierarchical structures. Rapid Prototyping Journal, 30(6), 1161–1169. https://doi.org/10.1108/rpj-08-2023-0294

Solouki, A., Aliha, M. R., Makui, A., & Choupani, N. (2023). Analyzing the effect of notch geometry on the impact strength of 3D-printed specimens. Materials Testing, 65(11), 1668–1678. https://doi.org/10.1515/mt-2023-0088

Tezel, T., Ozenc, M., & Kovan, V. (2021). Impact properties of 3D-printed engineering polymers. Materials Today Communications, 26, 102161. https://doi.org/10.1016/j.mtcomm.2021.102161

Türk, D.-A., Brenni, F., Zogg, M., & Meboldt, M. (2017). Mechanical characterization of 3D printed polymers for fiber reinforced polymers processing. Materials & Design, 118, 256–265. https://doi.org/10.1016/j.matdes.2017.01.050

LNG DAĞITIM İSTASYONUNDAN MEYDANA GELEN KİMYASAL SIZINTILARIN MODELLENMESİ VE OLASI SONUÇLARIN İNCELENMESİ

Dr. Öğr. Üyesi, Özgün VATANSEVER[1]

[1]Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, Mühendislik, ozgunvatansever@mu.edu.tr, 0000-0002-9047-831X

Özet

Kimyasal sızıntılar ile ilişkili kazalar Kimya mühendisleri ile Endüstriyel güvenlik uzmanlarının oldukça ilgisini çeken bir konudur. Olası bir kimyasal sızıntı durumunda yangın, patlama, toksik yayılım gibi istenmeyen durumlar oluşmaktadır. Bu bağlamda endüstriyel tesisisin tamamı ya da bir bölümü kimyasal proses güvenliği açısından etkin bir mühendislik yaklaşımı ile değerlendirilmelidir. Sözü geçen mühendislik yaklaşımları bu istenmeyen durumların oluşturacağı sonuçların ve etkilerinin yazılımsal modellemeler ya da ampirik hesaplamalar yoluyla gerçekleştirilmesini kapsamaktadır.

Bu bağlamda çalışmada Muğla'nın Kavaklıdere ilçesinde yer alan LNG dağıtım istasyonundaki LNG tankı için ALOHA yazılımı yardımıyla bir modelleme senaryosu oluşturulmuştur. Bu senaryoya göre; tankın boyutları, içerdiği kimyasal ve iklim koşulları da dikkate alınarak bir BLEVE (Kaynayan Sıvı ve Genleşen Buhar Patlaması) tank patlaması modellemesi yapılmıştır. Bu modelleme ile BLEVE sonucu oluşan ateş topu çapı, ateş topu oluşum süresi ile radyasyon ısı akısı miktarları ve patlama sonucu oluşan kırmızı (ölüm) bölgesi, turuncu, sarı (hafif) bölge mesafeleri belirlenmiştir. Ayrıca BLEVE sonucu oluşan aşırı basınç etkileri ve patlama olayına maruz kalacak olan nüfusun üzerindeki etkiler TNT Eş değerlik yaklaşımı formülleri ile Probit eşitlikleri yardımıyla incelenmiştir. Dahası, BLEVE sonucu oluşan ateş topunun yaratacağı termal radyasyon miktarları TNO-Sarı Kitap formülasyonlarıyla da ele alınmıştır.

Elde edilen sonuçlara göre; ALOHA yazılımından elde edilen ateş topunun yaratacağı ısıl radyasyon miktarları ile TNO Sarı Kitap formülasyonları uygulanarak elde edilen radyasyon miktarlarının birbirleri ile uyumlu olduğu gözlemlenmiştir. Ayrıca patlama kaynağına yaklaştıkça aşırı basınç etkisiyle oluşabilecek tahribat etkisinin, ısıl radyasyon miktarlarının, nüfustaki olası ölüm vb. etkilerinin arttığı ortaya konmuştur.

Anahtar kelimeler: Isı akısı, kimyasal sızıntı, ateş topu, yangın

MODELING OF CHEMICAL LEAKS FROM LNG DISTRIBUTION STATIONS AND INVESTIGATION OF POTENTIAL CONSEQUENCES

Abstract

Accidents related to chemical spills are a subject of great interest to chemical engineers and industrial safety specialists. In the event of a chemical spill, undesirable situations such as fire, explosion, and toxic release can occur. In this context, the entire industrial facility or a part of it should be evaluated from the perspective of chemical process safety using an effective engineering approach. These engineering approaches involve realizing the consequences and effects of these undesirable situations through software modeling or empirical calculations.

In this study, a modeling scenario was created for an LNG tank at the LNG distribution station in Kavaklıdere district of Muğla, using ALOHA software. According to this scenario, a BLEVE (Boiling Liquid and Expanding Vapor Explosion) tank explosion model was performed, accounting for the tank dimensions, the chemicals it contains, and the climatic conditions. This modeling was determined the diameter of the fireball resulting from the BLEVE, the time to form the fireball, the amount of radiation heat flux, and the distances to the red (death) zone, orange zone, and yellow (slight) zone resulting from the explosion. Furthermore, the effects of the extreme pressure caused by a BLEVE and its impact on the population exposed to the explosion were investigated using TNT Equivalence Approach formulas and Probit equations. Moreover, the amount of thermal radiation generated by the fireball resulting from the BLEVE was also considered using TNO-Yellow Book formulations.

According to the results, the amount of thermal radiation generated by the fireball obtained from the ALOHA software was found to be consistent with the radiation amounts obtained using the TNO Yellow Book formulations. It was also shown that the destructive effects, thermal radiation amounts, and potential deaths in the population increase as one approaches the explosion source due to excessive pressure.

Keywords: Heat flux, chemical leak, fireball, fire

ERİYİK YIĞMA MODELLEME YÖNTEMİYLE ÜRETİLEN ASA NUMUNELERDE RASTER YÖNELİMİNE BAĞLI DARBE DAVRANIŞININ İNCELENMESİ

Öğrenci, Furkan ABACI (Birinci yazar)[1]/ Arş. Gör., Abdulkadir ÇEBİ (İkinci yazar)[2], Dr. Öğr. Üyesi, Hasan DEMİRTAŞ[3] (Üçüncü yazar), Doç. Dr. Çağın BOLAT[4] (Dördüncü yazar)

[1]Samsun Üniversitesi, Makine Mühendisliği Bölümü, abacifurkn1@gmail.com 0009-0003-9852-9411

[2]Samsun Üniversitesi, Makine Mühendisliği Bölümü, abdulkadir.cebi@samsun.edu.tr, 0000-0002-3074-6554

[3]Samsun Üniversitesi, Makine Mühendisliği Bölümü, hasan.demirtas@samsun.edu.tr, 0000-0001-6067-9674

[4]Samsun Üniversitesi, Makine Mühendisliği Bölümü, cagin.bolat@samsun.edu.tr, 0000-0002-4356-4696

Özet

Eklemeli imalat, karmaşık geometrik şekillere sahip parçaların ve prototiplerin hızlı üretilmesini sağladığı için havacılık, otomotiv ve medikal gibi birçok endüstride yaygın bir şekilde kullanılmaktadır. Eriyik yığma modelleme (EYM) ise düşük maliyeti ve kolay erişilebilirliği ile ön plana çıkan, en çok tercih edilen eklemeli imalat yöntemlerinden biridir. Bu yöntemde yaygın olarak kullanılan malzeme tipleri arasında akrilonitril bütadien stiren (ABS), yüksek etkili polistiren (HIPS), polietilen tereftalat (PETG), akrilonitril stiren akrilat (ASA) ve polilaktik asit (PLA) sayılabilmektedir. Özellikle ASA polimeri, yüksek termal kararlılığı ve üstün dış mekan dayanımı sayesinde endüstriyel uygulamalarda giderek daha fazla ön plana çıkmaktadır. Ancak, EYM yöntemiyle üretilen parçaların mekanik dayanımı ve yapısal özellikleri üretim parametrelerine, özellikle de yazdırma (raster) yönelimine yüksek ölçüde bağımlı olup yöne bağımlı (anizotropik) bir davranış sergilemektedir. Bu anizotropik yapı, katmanlar arası bağların malzemenin kendi iç mukavemetine göre daha zayıf olmasından kaynaklanmakta ve parçaların dinamik çalışma koşullarındaki dayanımını doğrudan etkilemektedir. Bu çalışmada, EYM yöntemiyle üretilen ASA numunelerinin raster yönelimlerinin, maruz kaldıkları darbelere karşı gösterdikleri dayanım üzerindeki etkisi incelenmiştir. İlgili test standartlarına uygun olarak tasarlanan numuneler; 0°, 45° ve 90° olmak üzere üç farklı açıda basılmıştır. Üretilen parçalara sarkaç tipi Charpy darbe testi uygulanarak malzemelerin darbe tokluğu kapasiteleri ve kırılma enerjileri ölçülmüştür. Elde edilen sonuçlar, raster yöneliminin ASA malzemenin dinamik yüklemelere karşı gösterdiği dayanım üzerinde kritik bir role sahip olduğunu göstermiştir. Bu çalışma, gelecekte yapılacak olan uygulamalarda en uygun parametrelerin seçilmesine ışık tutacak ve daha güvenli, darbeye dayanıklı, yüksek performanslı parçaların tasarlanması için önemli bir referans olacaktır.

Anahtar kelimeler: Eriyik yığıma modelleme, ASA, rastar yönelimi, Charpy darbe testi, darbe davranışı.

INVESTIGATION OF IMPACT BEHAVIOR DEPENDING ON RASTER ORIENTATION IN ASA SAMPLES PRODUCED BY FUSION DEPOSITION MODELING METHOD

ABSTRACT

Additive manufacturing is widely used in many industries, such as aerospace, automotive, and medical, as it enables the rapid production of parts and prototypes with complex geometric shapes. Fused Deposition Modeling (FDM) is one of the most preferred additive manufacturing methods, standing out due to its low cost and easy accessibility. Commonly used materials in this method include acrylonitrile butadiene styrene (ABS), high-impact polystyrene (HIPS), polyethylene terephthalate (PETG), acrylonitrile styrene acrylate (ASA), and polylactic acid (PLA). The ASA polymer, in particular, is increasingly gaining prominence in industrial applications due to its high thermal stability and superior outdoor resistance. However, the mechanical strength and structural properties of parts produced by FDM are highly dependent on production parameters, especially raster orientation, resulting in directionally dependent (anisotropic) behavior. This anisotropic structure arises from the fact that interlayer bonds are weaker than the material's internal strength, directly affecting the resistance of parts under dynamic operating conditions. In this study, the effect of raster orientation on the impact resistance of ASA specimens produced by the FDM method was investigated. Specimens designed according to relevant test standards were printed at three different angles: 0°, 45°, and 90°. The impact toughness and fracture energies of the materials were measured by performing a pendulum-type Charpy impact test on the produced parts. The results showed that raster orientation plays a critical role in the resistance of the ASA material to dynamic loading. This study will shed light on the selection of the most suitable parameters in future applications and will serve as an important reference for the design of safer, impact-resistant, and high-performance parts.

Keywords: Melt stacking modeling, ASA, raster orientation, Charpy impact testing, impact behavior.

1. GİRİŞ

Eklemeli imalat (Eİ), yaygın bilinen adı ile 3 boyutlu yazdırma, son 30 yılda tasarım ve üretim endüstrisinde giderek yaygınlaşmıştır. Hızlı prototipleme amacıyla ortaya çıkan bu teknoloji, günümüzde kolay ulaşılabilirliği, kullanım kolaylığı ve hammadde tedariğinin rahatlığı ile seri üretime getirdiği atılım sayesinde stratejik bir öneme sahiptir. Karmaşık geometriye sahip parçaların geleneksel imalat yöntemleriyle üretilmesi çok maliyetli ve uzun uğraşlar gerektirmektedir. Bu noktada yeni bir üretim tekniği olan Eİ yöntemi herhangi bir kalıba veya ek takımlara ihtiyaç duymadan karmaşık geometrilerin üretiminde umut vadeden bir yöntem olarak ön plana çıkmaktadır.

Eİ yöntemi için endüstride ve günlük kullanımda en sık tercih edilen yöntemlerden biri eriyik yığma modelleme (EYM) teknolojisidir. Bu metotta üretim için sıcaklık kontrollü bir nozul, itip çekme yapabilen bir motor, sıcaklık kontrollü bir üretim tablası ve soğutucu fanlardan oluşan bir sistem kullanılmaktadır. EYM yönteminde genellikle polimer veya plastik odaklı filamentler kullanılmaktadır. (Kristiawan, Imaduddin, Ariawan, Ubaidillah ve Arifin, 2021). Bu yöntemde kullanılabilen başlıca malzeme tipleri; polietilen tereftalat (PETG), yüksek etkili polistiren (HIPS), akrilonitril bütadien stiren (ABS) ve akrilonitril stiren akrilat (ASA) filamentleridir. Özellikle ASA polimeri endüstriyel ve dış mekan uygulamalarında giderek daha fazla öne çıkan, mühendislik sınıfı bir amorf termoplastiktir. Kimyasal yapısıyla endüstri standardı olan ABS'ye yüksek ölçüde benzerlik göstermektedir. Ancak formülünde bütadien kauçuğu yerine akrilik ester elastomerinin kullanılması ASA'nın kendine özgü karakterini oluşturmaktadır. Bu kimyasal modifikasyon, malzemenin UV ışınlarına, termal yaşlanmaya, mekanik uygulamalara ve zorlu çevresel koşullara gösterdiği direncin ABS malzemeden daha üstün olmasını sağlamaktadır. ASA'nın yüksek tokluğu, üstün darbe dayanımı ve bilinen ısı sapma sıcaklığı, dinamik çalışma ortamları için tasarlanan parçaların üretiminde sıklıkla kullanılmaktadır. EYM yöntemiyle üretildiğinde daha düşük çarpılma eğilimi ve yüksek boyutsal kararlılık sunmaktadır. Bu sayede üretim süreçlerinde hata payını minimize etmesi sağlamaktadır. Ancak malzemenin sahip olduğu bu yapısal özelliklerine karşın, EYM yöntemin doğası gereği filamentin katmanlar halinde yığılması, üretilen final parçanın mekanik dayanımında yöne bağımlı yönelim sergilemesine neden olmaktadır. Bununla birlikte, EYM yönteminde parçanın üretim kalitesini ve mekanik performansını doğrudan etkileyen birçok parametre bulunmaktadır. Bunlar filament tipi, nozül sıcaklığı, nozül çapı, tabla sıcaklığı, parça geometrisi, raster açısı, dolgu oranı, baskı hızı, dolgu deseni, katman kalınlığı ve fan hızı olarak listelenebilmektedir. Özellikle üretim aşamasında belirlenen raster açısı, mekanik ve dinamik yüklemelere maruz kalan parçaların kırılma tokluğunu ve enerji sönümleme kapasitesini doğrudan etkileyen kritik düzeyde bir parametredir.

Literatürde ASA'nın EYM yöntemiyle üretilmesinde proses parametrelerinin ve buna bağlı mekanik özeliklerinin detaylıca incelendiği birçok çalışma bulunmaktadır. Bir çalışmada ASA ve ABS malzemelerin üretim sonrası mekanik performansları karşılaştırmalı olarak incelemiştir ve ASA'nın dış ortam dayanıklılığının yanı sıra ABS ile eşdeğer düzeyde yüksek mekanik tokluk ve darbe direnci sağlandığı raporlanmıştır (O'Connor,2025). Diğer termoplastik filamentlerde olduğu gibi ASA'da da yüksek ekstrüzyon sıcaklığında üretilen parçalarda katmanlar arasında ısısal bağların güçlenip poroziteyi azaltmaktadır. Ancak, Cahyadi (2019) bu duruma rağmen malzemenin anizotropik yapısını koruduğu ve darbe testlerinde tokluğun raster açısına önemli derecede bağlı olduğunu bildirmiştir. Benzer bir çalışmada, Danalache vd. (2025) raster açısının malzemenin dinamik yüklemeler altındaki sertliğini direkt olarak etkilediğini raporlamıştır. Ayrıca, gerçekleştirilen bir başka çalışmada dış mekan yaşlanma testlerinde 90° ile üretilen parçaların 0° ile üretilen parçalara göre daha fazla mukavemet kaybı yaşadığı bulunmuştur (Gawali ve Jain, 2024). Havacılık uygulamalarında ise çekme mukavemetinin belirlenmesinde temel girdi olduğu kanıtlanmıştır (Rakshit vd., 2023). Bunun yanı sıra Rahman vd. (2015), EYM yöntemiyle üretilen parçalarda proses parametrelerinin mekanik özelliklere etkisini incelemiş ve özellikle katman kalınlığının çekme mukavemetini doğrudan değiştirdiğini vurgulamıştır. Ghorbani vd. (2022) ise polimer parçalardaki mekanik anizotropiyi azaltmak amacıyla yaptıkları çalışmada, filament yığma ve ekstrüzyon oranlarının optimize edilmesinin iç boşlukları gidererek genel yapısal dayanımı artırdığını göstermiştir. Amorf yapıdaki termoplastik ASA numuneleri üzerinde farklı dolgu yoğunluklarının etkisini inceleyen Akıncıoğlu ve Aslan (2022), dolgu yüzdesi yükseldikçe malzemenin sürtünme direncinde ve mekanik özelliklerinde belirgin bir iyileşme meydana geldiğini kanıtlamıştır. Üretim parametrelerinin kırılma mekanizması üzerindeki etkisine odaklanan Cantrell vd. (2017), termoplastiklerin 3 boyutlu baskı sonrasındaki anizotropik davranışlarını deneysel olarak karakterize etmiş ve raster açısının en önemli faktör olduğunu tespit etmiştir. Nitekim Abdullah vd. (2017) raster açısı ile katman kalınlığının parçaların kopma ve eğilme dayanımları üzerindeki etkisini araştırmış, bu parametrelerin doğru optimizasyonunun yapısal bütünlüğü önemli ölçüde artırdığını gözlemlemiştir. Son olarak Hameed vd. (2022), ASA polimerinin EYM yöntemi ile üretimi esnasındaki mekanik özelliklerini Taguchi yöntemiyle optimize ettikleri çalışmalarında, raster açısının malzemenin gerilme dayanımını ve dış yükleri sönümleme karakteristiğini belirleyen en temel değişken olduğunu ortaya koymuştur.

Genel olarak ASA ile üretilen malzemelerde çekme dayanımı ve sertlik gibi mekanik özelliklerde raster açısının etkisi oldukça önemlidir. Bu çalışmada 0°, 45°, 90° raster yönelimleriyle üretilen ASA numunelere sarkaç tipi Charpy darbe testi uygulanarak raster yöneliminin kırılma enerjisi ve tokluk kapasitesi üzerindeki etkisi incelenmiştir. Deneyler, yüklerin malzeme üzerindeki etksinin daha detaylı incelenebilmesi için farklı yük

grupları altında gerçekleştirilmiştir. Üretilen numunelerin sertlik değerlerinin kıyaslanabilmesi için Shore D testi uygulanmıştır. Ayrıca EYM baskı parametrelerinin boyutsal doğruluk üzerindeki etkilerini inceleyebilmek için ölçümler gerçekleştirilmiştir. Elde edilen sonuçlar sayesinde ileride yapılacak olan uygulamalarda olabilecek en ideal parametrelerin seçilmesine ışık tutularak üstün performanslı, güvenli ve darbeye dayanıklı parçaların tasarlanmasına referans olması hedeflenmektedir.

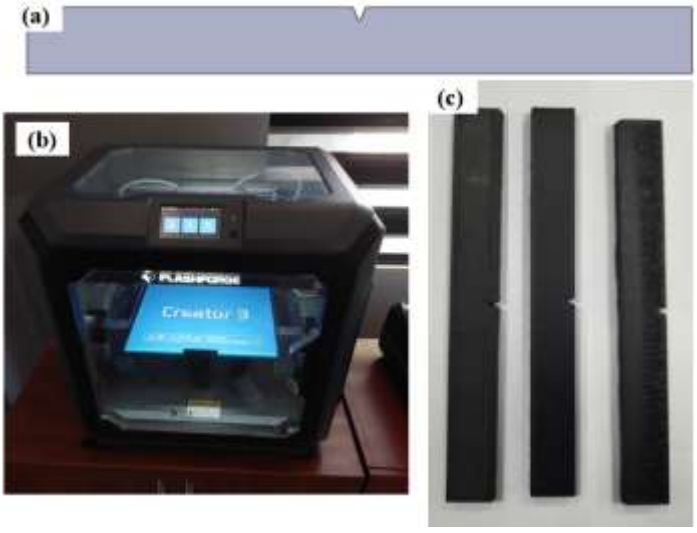
2. MATERYAL ve METOT

Bu çalışmada kullanılan ASA filament, Porima (İstanbul, Türkiye) firmasından temin edilmiştir. Eklemeli yığma modelleme (EYM) sürecinde, üretici tarafından sağlanan teknik ve fiziksel veriler esas alınmıştır. Bu doğrultuda, baskı parametreleri olarak 240 ile 260°C nozül sıcaklığı, 90 ile 110°C tabla sıcaklığı ve 0.4 mm nozül çapı tercih edilmiştir. ASA malzemeden üretilecek Charpy darbe numuneleri, ASTM D6110 standardına uygun biçimde SolidWorks 2020® yazılımı kullanılarak modellenmiştir. Oluşturulan üç boyutlu tasarım, stereolitografi (.stl) formatına dönüştürülmüş ve Flashprint 5.0 (Flashforge, Çin) dilimleme yazılımına aktarılmıştır. Bu aşamada doluluk oranı, dolgu geometrisi, katman kalınlığı, baskı hızı, sıcaklık değerleri ve fan ayarları gibi üretim parametreleri belirlenmiştir. Seçilen parametrelere bağlı olarak modelin G-kodları oluşturulmuş ve ilgili baskı ayarları Tablo 1'de sunulmuştur.

Tablo 1. ASA darbe numunesi için EYM baskı parametreleri.

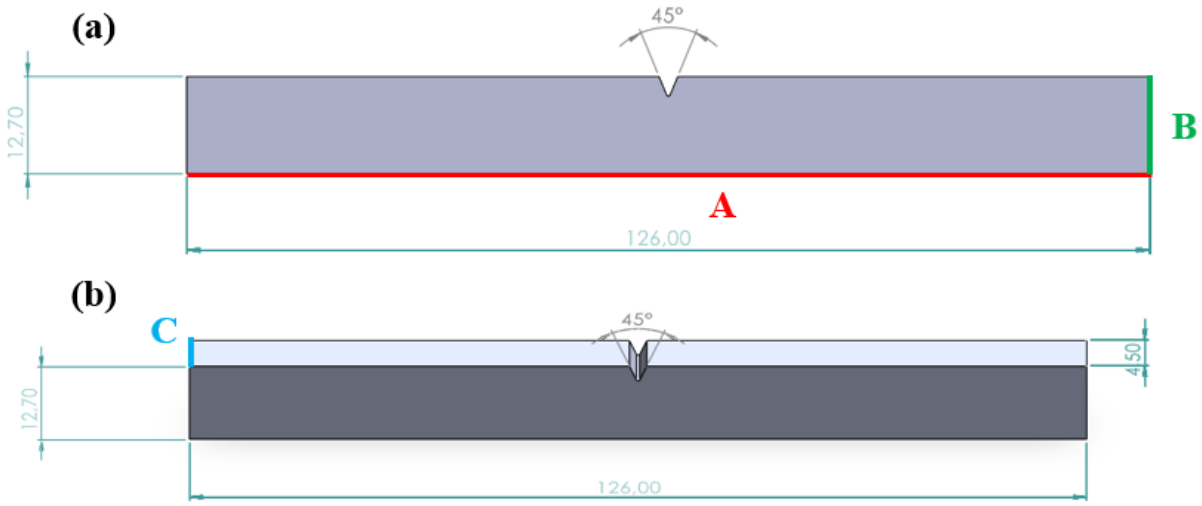
Parametre	Değeri
Baskı Sıcaklığı	245°C
Nozül Sıcaklığı	90°C
Doluluk Oranı	100%
Dolgu Deseni	Bal Peteği
Katman Kalınlığı	0.2 mm
Baskı Hızı	60 mm/s
Fan Hızı	100%

Numunelerin üretiminde Flashforge Creator 3 (Zhejiang Flashforge 3D Technology Ltd., Çin) model 3B yazıcı kullanılmıştır. Kapalı kabin yapısına sahip olan bu sistem, ortam kaynaklı hava akımlarını sınırlandırarak baskı kararlılığını artırmakta ve filamentin nemden etkilenmesini azaltmaktadır. Yazıcının maksimum nozül ve tabla sıcaklıkları sırasıyla 300°C ve 120°C olup, geniş sıcaklık aralığında çalışma imkânı sağlamaktadır. Ayrıca esnek ve manyetik yapıya sahip pürüzlü tabla yüzeyi, baskı sırasında oluşabilecek yapışma problemlerini ve çarpılmaları minimize etmektedir. Cihazın maksimum üretim hacmi 200×250×300 mm^3'tür. Baskı sürecinde hız parametreleri (baskı, gezinme ve ilk katman hızları) ihtiyaca göre ayarlanabilmektedir. ASA numunelerinin üretim sürecine ait görseller Şekil 1'de verilmiştir.

Şekil 1. ASA darbe numuneleri baskı prosedürü a) CAD model, b) 3B yazıcı ve c) Charpy numuneleri.

Numunelerin geometrik ölçüleri ASTM D6110 standardına göre belirlenmiş olup, detaylı boyutlar Şekil 3a'da sunulmuştur. Üretim sonrası ölçümler, Mitutoyo 500-181-30 model kumpas kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Ölçüm noktaları A (kırmızı), B (yeşil) ve C (mavi) olarak tanımlanmış ve Şekil 2'de gösterilmiştir.

Şekil 2. Darbe numuneleri a) ASTM 6110 standart ölçüleri ve b) Ölçüm noktaları.

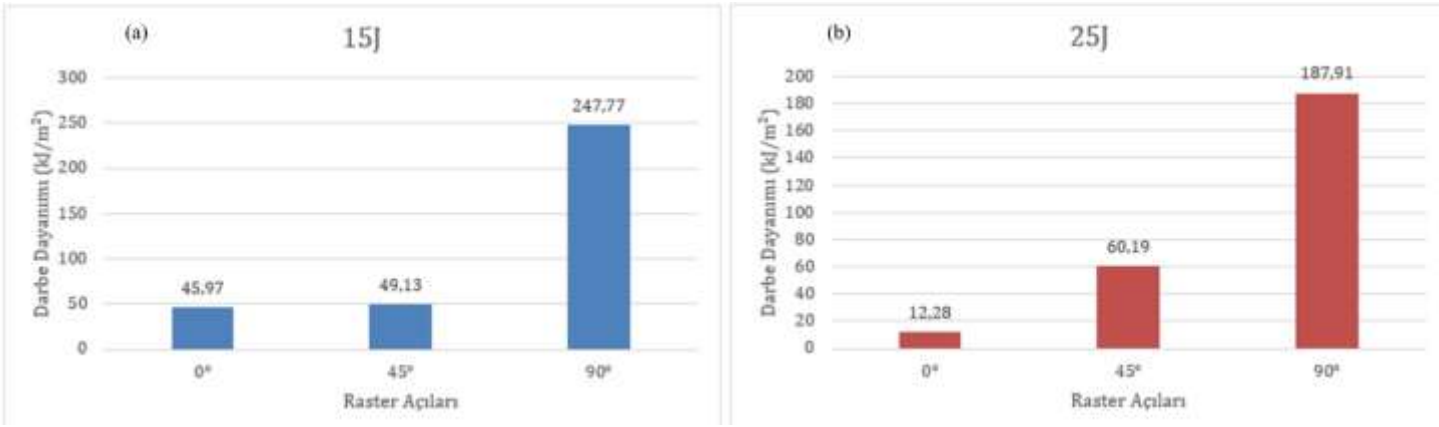
Her bir bölgeden üç ayrı ölçüm alınmış, elde edilen değerlerin ortalamaları hesaplanarak bölgesel ölçüler belirlenmiştir. Yapılan ölçümler sonucunda ASA numuneleri için A, B ve C bölgelerinde sırasıyla en yüksek değerler 125.88 mm 13,12 mm ve 4.61 mm olarak tespit edilmiştir. Elde edilen tüm ölçüm sonuçları Tablo 2'de ayrıntılı olarak sunulmaktadır.

Tablo 2. A, B ve C bölgelerine göre ölçüm değerleri.

ASA			
Numune	**A**	**B**	**C**
1	125.78	13.00	4.60
2	125.65	12.94	4.55
3	125.82	13.12	4.52
4	125.72	12.90	4.56
5	125.88	13.08	4.58
6	125.76	12.98	4.61

3. BULGULAR

EYM yöntemiyle farklı raster açılarında (0°, 45°, 90°) üretilen ASA numunelerine uygulanan sarkaç tipi Charpy darbe testi, Shore D sertlik testi ve kırılma ve hasar incelemelerinden elde edilen sonuçlar değerlendirilmektedir. Farklı raster yönelimleri ile üretilen ASA numunelerinin Charpy darbe testi sonucunda elde edilen darbe tokluğu kapasiteleri ve kırılma enerjileri Şekil 3'te sunulmuştur. Elde edilen bulgulara göre, raster yöneliminin malzemenin darbe sönümleme kapasitesi üzerinde kritik bir etkisi olduğu açıkça görülmektedir.

Şekil 3. Farklı raster açılarının (0°, 45°, 90°) ASA numunelerin kırılma enerjisine etkisi.

Grafikler incelendiğinde, 90° raster açısıyla üretilen numunelerin en yüksek darbe direncini gösterdiği tespit edilmiştir. Bu durum, darbe yönü ile raster yöneliminin birbirine dik olması ve yükün filament fiberleri boyunca daha iyi dağıtılması ile açıklanabilir. Buna karşın, 0° yöneliminde üretilen numunelerde katmanlar arası bağların zayıflığından dolayı darbe enerjisinin sönümlenemeden kırılmanın gerçekleştiği ve en düşük darbe tokluğu değerinin elde edildiği gözlemlenmiştir. Bu durum, katmanlar arası bağların malzemenin kendi iç mukavemetine göre daha zayıf olmasından kaynaklanan anizotropik davranışı doğrulamaktadır.

3.1. Kırılma ve Hasar İncelemesi

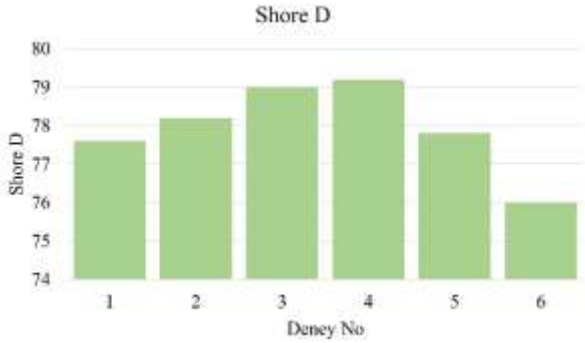
Darbe testi sonrasında numunelerin kırılma yüzeyleri (makroskobik olarak) incelenmiş ve raster yönelimine bağlı olarak değişen hasar mekanizmaları fotoğraflanmıştır (Şekil 4). Gönderilen görsel incelendiğinde, soldan sağa doğru sırasıyla 0°, 45° ve 90° raster açılarına sahip kırık numunelerin darbe anında sergilediği davranışlar açıkça ortaya çıkmaktadır. 0° raster yöneliminde kırılma hattının oldukça lineer ve nispeten pürüzsüz bir şekilde tek bir hat boyunca ilerlediği gözlemlenmiş olup, darbe yükünün doğrudan katmanlar arası zayıf bağları hedef aldığı ve filamentlerin kopmaya karşı yeterli direnç gösteremediği anlaşılmaktadır; bu durum, en düşük darbe tokluğu değeriyle (gevrek kırılma) uyumludur. 45° raster yöneliminde kırılma hattının daha pürüzlü ve kademeli bir yapı sergilediği, çentik tabanından başlayan çatlağın üretim yönüne paralel ilerleyerek malzemenin kısmen kayma gerilmelerine maruz kaldığını ve kopma öncesinde belirli bir miktar enerjiyi sönümlediğini gösterdiği belirlenmiştir. 90° raster yöneliminde ise kırılma profilinin oldukça düzensiz, pürüzlü ve lifli bir yapı sergilediği; ana gövdeden ayrılan kalın bir katman/filament şeridinin, malzemenin kırılmaya karşı yüksek direncini ve darbe anındaki sünek deformasyon kabiliyetini açıkça ortaya koyduğu tespit edilmiştir.

Şekil 4. Raster açılarına göre ASA numunelerin kırılma davranışları.

3.2. Sertlik (Shore D) Testi Sonuçları

Numunelerin yüzey sertliklerini kıyaslamak amacıyla uygulanan Shore D testi sonuçları Şekil 5'te gösterilmiştir. Sertlik değerleri incelendiğinde, raster açısındaki değişimin malzemenin dış yüzey sertliğinde anlamlı bir fark oluşturmadığı görülmüştür. Tüm yönelimlerde ortalama sertlik değerlerinin 76 ile 79 Shore D aralığında seyrettiği tespit edilmiştir. Doluluk oranının %100 olması ve aynı ekstrüzyon/tabla sıcaklıklarının (sırasıyla 245°C ve 90°C) kullanılması, dış yüzeyin homojenleşmesini sağlayarak yerel sertliğin büyük ölçüde sabit kalmasına olanak tanımıştır.

Şekil 5. Shore D ölçüm sonuçları.

3.3. Boyutsal Doğruluk Analizi

Bölüm 2'de sunulan (Şekil 2) A, B ve C bölgelerine ait kumpas ölçümleri değerlendirildiğinde, EYM yöntemiyle üretilen ASA numunelerin standart sapma değerlerinin oldukça düşük olduğu ve ASTM D6110 standardındaki toleransları karşıladığı görülmüştür. Yazıcının kapalı kabin sistemine sahip olması ve sıcaklık dalgalanmalarının önlenmesi, termal büzülme ve çarpılmaları minimize etmiştir. Böylece, darbe testlerinde geometrik kaynaklanabilecek ikincil hata payları ortadan kaldırılmış ve test sonuçlarının güvenilirliği artırılmıştır.

4. SONUÇ

Bu çalışmada, EYM yöntemi ile farklı raster yönelimlerinde (0°, 45° ve 90°) üretilen ASA polimer numunelerinin darbe davranışları, yüzey sertlikleri ve kırılma mekanizmaları incelenmiştir. Charpy darbe testi sonuçlarına göre, raster yönelimi malzemenin darbe sönümleme kapasitesini doğrudan etkilemekte olup en yüksek darbe dayanımı 90° raster açısında elde edilmiştir. Bu durum, darbe yönünün filament fiberlerine dik olmasıyla yükün daha iyi dağıtılmasını sağlarken; 0° yöneliminde darbenin doğrudan katmanlar arası zayıf bağları hedef alması en düşük tokluk değerlerine yol açmıştır. Makroskopik yüzey incelemeleri de bu bulguları desteklemiş, 0° numunelerde net ve düz bir kopma, 90° numunelerde ise yüksek enerji sönümlemesini kanıtlayan lifli ve sünek bir yapı gözlemlenmiştir. Öte yandan, raster açısındaki değişimin Shore D yüzey sertliği (ortalama 76-79) üzerinde anlamlı bir fark oluşturmadığı tespit edilmiştir. Sonuç olarak, dinamik yüklemelere maruz kalacak endüstriyel ASA parçaların EYM ile üretiminde malzemenin anizotropik doğası göz önünde bulundurulmalı, beklenen darbe yönü dikkate alınarak raster yöneliminin 90°'ye (yükleme eksenine dik) optimize edilmesi, parçanın mekanik performansı ve çalışma ömrü açısından kritik önem taşımaktadır.

KAYNAKÇA

Abdullah, Z., vd. (2017). The effect of layer thickness and raster angles on tensile strength and flexural strength for fused deposition modeling (FDM) parts. *Journal of Advanced Manufacturing Technology (JAMT)*, *12*(1), 147–158.

Akıncıoğlu, G., & Aslan, A. (2022). Investigation of tribological properties of amorphous thermoplastic samples with different filling densities produced by an additive manufacturing. *Gazi Mühendislik Bilimleri Dergisi*, *8*(3), 541-552.

Cahyadi, W. (2019). *Mechanical properties of 3D printed acrylonitrile styrene acrylate* [Yüksek lisans tezi, South Dakota State University].

Cantrell, J. T., vd. (2017). Experimental characterization of the mechanical properties of 3D-printed ABS and polycarbonate parts. *Rapid Prototyping Journal*, *23*(4), 89-105.

Danalache, A. I., Popa, M., Pricop, B., Baciu, C., & Ermolai, V. (2025). Influence of raster and extrusion parameter over thermo-mechanical properties of ASA 3D printed samples. *MATEC Web of Conferences*, *418*, 00037.

Gawali, S. K., & Jain, P. K. (2024). Effect of natural aging on mechanical properties of 3D-printed acrylonitrile styrene acrylate for outdoor applications. *Journal of Materials Engineering and Performance*, *34*, 16430-16442.

Ghorbani, J., Koirala, P., Shen, Y. L., & Tehrani, M. (2022). Eliminating voids and reducing mechanical anisotropy in fused filament fabrication parts by adjusting the filament extrusion rate. *Journal of Manufacturing Processes*, *80*, 651-658.

Hameed, A. Z., Aravind Raj, S., Kandasamy, J., Shahzad, M. A., & Baghdadi, M. A. (2022). 3D printing parameter optimization using Taguchi approach to examine acrylonitrile styrene acrylate (ASA) mechanical properties. *Polymers*, *14*(16), 3256.

Kristiawan, M., Imaduddin, F., Ariawan, D., Ubaidillah, & Arifin, Z. (2021). A review on the fused deposition modeling (FDM) 3D printing: Filament processing, materials, and printing parameters. *Open Engineering*, *11*(1), 639-649.

O'Connor, L. (2025). *Comparative analysis of the mechanical properties of FDM and SLA 3D printed components*. University of Hertfordshire Research Archive.

Rahman, K. M., Letcher, T., & Reese, R. (2015). Mechanical properties of additively manufactured PEEK components using fused filament fabrication. *Volume 2A: Advanced Manufacturing*.

Rakshit, R., Acharyya, S. K., Panja, S. C., & Misra, D. (2023). Development of high specific strength acrylonitrile styrene acrylate (ASA) structure using fused filament fabrication. *Progress in Additive Manufacturing*, *8*, 1543-1553.

COMPARATIVE FLUKA MONTE CARLO ANALYSIS OF SECONDARY PARTICLE PRODUCTION AND SPATIAL DOSE DISTRIBUTIONS IN FEB+CONCRETE AND FE+CONCRETE HYBRID MULTILAYER SHIELDING SYSTEMS FOR 1000 MEV PROTON ACCELERATORS

Assistant Professor, Demet SARIYER[1]

[1] Manisa Celal Bayar University, Turgutlu Vocational High School, Department of Electronics and Automation, Control and Automation Technology Program, 45400, Turgutlu, Manisa, Turkey, Radiation Physics and Nuclear Physics, demet.sariyer@cbu.edu.tr, ORCID: 0000-0002-7803-111X

Özet

Yüksek enerjili proton hızlandırıcılarında proton demetlerinin hedef malzeme ile etkileşmesi sonucu nötronlar başta olmak üzere çok sayıda ikincil parçacık oluşmakta ve bu durum etkin zırhlama tasarımını kritik hale getirmektedir. Bu çalışmada, 1000 MeV enerjili protonların bakır hedef ile etkileşmesi sonucu oluşan ikincil parçacık üretimi, parçacık durdurma performansı, uzaysal ortam doz eşdeğeri H*(10) dağılımları ve Monte Carlo istatistiksel belirsizlikleri, iki farklı çok katmanlı hibrit zırh sistemi için karşılaştırmalı olarak incelenmiştir. Analiz edilen tasarımlar; FeB + beton esaslı hibrit yapı (Design 1) ile Fe + beton esaslı hibrit yapıdan (Design 2) oluşmaktadır. Simülasyonlar FLUKA Monte Carlo kodu kullanılarak gerçekleştirilmiş; her iki tasarım aynı geometrik koşullar altında değerlendirilmiştir.

Sonuçlar, her iki tasarımda da baskın ikincil parçacık türünün nötronlar olduğunu, bunları fotonlar ve protonların izlediğini göstermiştir. Design 1'de FeB tabakalarının içerdiği bor sayesinde termal ve epitermal nötron yakalama etkinliği artmış, bu da daha kontrollü nötron alanı, daha yüksek parçacık absorpsiyonu ve daha sınırlı radyasyon yayılımı sağlamıştır. Buna karşılık Design 2'de bor katkısının bulunmaması nedeniyle nötron yakalama kapasitesi azalmış, daha geniş ikincil radyasyon alanları oluşmuştur. H*(10) dağılımları, FeB katkılı yapının daha keskin doz zayıflatma profili ve daha düşük radyasyon sızıntısı sağladığını ortaya koymuştur. Relatif hata analizleri, tüm kritik bölgelerde istatistiksel belirsizliklerin kabul edilebilir sınırlar içinde kaldığını doğrulamıştır.

Elde edilen bulgular, FeB katkılı çok katmanlı hibrit zırh sistemlerinin yüksek enerjili proton hızlandırıcı uygulamalarında daha üstün radyasyon koruması sağladığını göstermekte ve optimize zırh tasarımı için güçlü bir mühendislik altyapısı sunmaktadır.

Anahtar kelimeler: Proton hızlandırıcı zırhlaması, çok katmanlı hibrit zırh sistemleri, ikincil parçacık üretimi

COMPARATIVE FLUKA MONTE CARLO ANALYSIS OF SECONDARY PARTICLE PRODUCTION AND SPATIAL DOSE DISTRIBUTIONS IN FEB+CONCRETE AND FE+CONCRETE HYBRID MULTILAYER SHIELDING SYSTEMS FOR 1000 MEV PROTON ACCELERATORS

Abstract

In high-energy proton accelerators, interactions between proton beams and target materials generate numerous secondary particles, predominantly neutrons, making effective shielding design a critical issue in radiation protection engineering. In this study, secondary particle production, particle stopping performance, spatial ambient dose equivalent H*(10) distributions, and Monte Carlo statistical uncertainties resulting from the interaction of 1000 MeV protons with a copper target were comparatively investigated for two different multilayer hybrid shielding systems. The analyzed configurations consist of an FeB + concrete hybrid structure (Design 1) and an Fe + concrete hybrid structure (Design 2). Simulations were carried out using the FLUKA Monte Carlo code, and both designs were evaluated under identical geometric conditions.

The results show that neutrons are the dominant secondary particle species in both designs, followed by photons and protons. In Design 1, the presence of boron in the FeB layers enhances thermal and epithermal neutron capture, resulting in a more controlled neutron field, higher particle absorption efficiency, and more confined radiation propagation. In contrast, the absence of boron in Design 2 reduces neutron capture capability, leading to broader secondary radiation fields. The H*(10) distributions further demonstrate that the FeB-containing structure provides sharper dose attenuation profiles and lower radiation leakage. Relative error analyses confirm that statistical uncertainties remain within acceptable limits in all critical regions.

These findings demonstrate that multilayer hybrid shielding systems incorporating FeB provide superior radiation protection performance in high-energy proton accelerator applications and offer a strong engineering basis for optimized shielding design.

Keywords: Proton accelerator shielding, multilayer hybrid shielding systems, secondary particle production

1. INTRODUCTION

Particle accelerator systems have a wide range of contemporary applications extending from medical technologies to fundamental nuclear research, radioisotope production, and material characterization (OECD Nuclear Energy Agency, 2010; Titt & Newhauser, 2005; Agosteo et al., 2007). In particular, medium- and high-energy proton accelerators are extensively employed in proton therapy centers, neutron source facilities, research reactor-supported experimental infrastructures, and various industrial irradiation systems (Vedelago et al., 2024; Agosteo et al., 2011; Briesmeister, 2000). In such facilities, the interaction of proton beams with target materials, beamline components, and shielding structures gives rise to a complex secondary radiation field (Knoll, 2010; Shultis & Faw, 2008, 2000; Turner, 2007; IAEA, 2006; Rockwell, 1956; Sarıyer, 2017; Sarıyer & Küçer, 2014). As a consequence of inelastic nuclear reactions, spallation mechanisms, and electromagnetic interaction processes occurring between protons and matter, a broad spectrum of secondary particles is generated, predominantly including neutrons and gamma photons, together with protons, pions, and various light ions (IAEA, 2006; Rockwell, 1956; Shultis & Faw, 2000; Ferrari et al., 2005; Iwamoto et al., 2017; IAEA, 2001; Sarıyer & Erbil, 2026). The type and intensity of these secondary particles depend not only on the primary beam energy, but also directly on the nuclear properties of the target material, the composition of the shielding medium, and the geometric configuration of the system. Therefore, the selection of shielding materials and the design of multilayer shielding geometries constitute critical parameters in controlling the secondary particle production spectrum (Rockwell, 1956; Sarıyer & Erbil, 2026; Pelowitz, 2011; Agostinelli et al., 2003; Sullivan, 1992; Liu et al., 1993; Agosteo et al., 2007).

The secondary radiation field generated in accelerator facilities is of critical importance both for the radiological protection of operating personnel and for ensuring the safety of public areas surrounding the facility (Iwamoto et al., 2017; Sarıyer et al., 2013). In this context, radiation shielding is regarded as one of the fundamental engineering components in accelerator design (IAEA, 2006; Shultis & Faw, 2000; Iwamoto et al., 2017; IAEA, 2001; Agostinelli et al., 2003; Liu et al., 1993; Agosteo et al., 2007; Sarıyer et al., 2013). In proton-nucleus interactions reaching energies up to approximately 1 GeV, high-energy neutrons become the dominant component of the radiation field due to their strong penetration capability (Agosteo et al., 2011; Sarıyer, 2020; Ferrari et al., 2005; Liu et al., 1993; Agosteo et al., 2007; Sarıyer, 2025). Their electrically neutral nature and long mean free paths in matter allow neutrons to penetrate much deeper into shielding media than other secondary particles (Sarıyer, 2017; Sarıyer, 2020; Sarıyer, 2025; Sarıyer & Küçer, 2018). For this reason, neutron attenuation is often the principal design criterion in shielding systems developed for proton accelerators. A shielding structure optimized for neutron reduction generally provides substantial attenuation of

gamma photons and other charged secondary particles as well (Agosteo et al., 2011; Sarıyer & Küçer, 2018; Sarıyer & Küçer, 2014).

The characteristics of the secondary radiation field are governed by the combined influence of multiple physical parameters. An increase in the primary proton energy intensifies hadronic cascade processes, leading to the production of a larger number of secondary particles over a broader energy spectrum. In addition, the atomic number, density, and nuclear interaction cross-sections of the target material directly affect particle production efficiency. Similarly, the chemical composition, atomic structure, density, and neutron moderation capacity of shielding materials are key factors determining the transport and attenuation behavior of secondary particles within the medium. Furthermore, the total number of primary particles employed in Monte Carlo (MC) simulations is of critical importance for obtaining statistically reliable results, particularly in low-dose regions (Sarıyer & Küçer, 2014; Sarıyer, 2020; Küçer et al., 2015; Sarıyer, 2025; Sarıyer et al., 2015; Sarıyer, 2026; Sarıyer & Yıldırım, 2026; Gökcan & Sarıyer, 2026).

For the analysis of such complex radiation fields, MC-based particle transport methods are among the most widely adopted and reliable approaches. MC techniques offer the advantage of realistically modeling multiparticle interaction processes and transport mechanisms within complex geometries. In this context, the FLUKA MC code has emerged as a powerful computational tool in accelerator physics, radiation protection, and shielding design studies, owing to its ability to simulate hadronic and electromagnetic processes over broad energy ranges using detailed physical models (Sarıyer & Küçer, 2014; Sarıyer, 2020; Sarıyer, 2025; Sarıyer et al., 2015; Sarıyer, 2026; Sarıyer, 2025).

A substantial body of theoretical, experimental, and simulation-based research has been reported in the literature on particle accelerator shielding and the investigation of secondary particles generated by proton interactions. One of the pioneering studies in this field, conducted by Sullivan (1992), analyzed radiation fields surrounding high-energy accelerator facilities and demonstrated that high-energy neutrons play a decisive role in shielding design (Sullivan, 1992). Liu et al. (1993) evaluated secondary neutron fields generated in proton accelerators and showed that neutrons constitute the largest contribution to the total dose equivalent (Liu et al., 1993). Similarly, Agosteo et al. (2007) investigated the energy and angular distributions of neutrons produced in proton–nucleus interactions using Monte Carlo simulations, reporting that high-energy neutrons are the dominant component of the radiation field (Agosteo et al., 2007).

The advancement of MC methods has enabled accelerator shielding problems to be addressed with greater detail and reliability. The FLUKA physics models developed by Ferrari et al. (2005) provided a robust computational framework widely adopted in accelerator shielding analyses by accurately representing hadronic

and electromagnetic processes over broad energy ranges (Ferrari et al., 2005). In the evaluation of radiation fields, Pelliccioni (2000) made significant contributions to the determination of dose quantities, particularly through the calculation of fluence-to-dose conversion coefficients for neutrons, which have become one of the fundamental references in radiation protection studies (Pelliccioni, 2000).

Subsequent investigations demonstrated that the combined use of concrete, steel, and boron-containing materials yields superior performance in neutron moderation and absorption. Among these, ferroboron-based materials have emerged as particularly promising shielding candidates. Sarıyer and Küçer (2015) showed that ferroboron (FeB)-based shielding materials provide lower neutron transmission than conventional concrete systems over the proton energy range of 50-1000 MeV, while offering equivalent protection with reduced shielding thickness, especially in high-energy regions (Sarıyer et al., 2015). Sarıyer (2020) further reported that ferroboron (FeB and Fe_2B) materials exhibit superior performance in both slowing down fast neutrons and capturing thermal neutrons due to their high density and boron content (Sarıyer, 2020). Studies on boron-doped composite concretes have also supported these findings. It has been demonstrated that increasing the FeB additive ratio significantly reduces the required shielding thickness, with approximately 165 cm reduction in concrete thickness achieved at 20% FeB incorporation (Sarıyer & Küçer, 2020). Likewise, in iron (Fe)-based composite concrete systems, Fe, FeB, Fe_2B, and stainless-steel additives were found to enhance neutron shielding capacity, reducing the total shielding thickness by approximately 23-27% at a 20% additive level (Yani et al., 2026).

In parallel with these developments, the number of studies investigating the performance of multilayer shielding configurations has also increased. Yani et al. (2026) analyzed shielding systems used in proton therapy facilities using the PHITS code and compared single-layer concrete shielding with concrete + Fe and concrete + polyethylene multilayer barriers in the energy range of 50-250 MeV. Their findings showed that, particularly in the 100-150 MeV range, the concrete + Fe configuration reduced transmitted proton flux by nearly three orders of magnitude compared with the single-layer concrete case. It was further reported that the hydrogen-rich polyethylene (PE) layer placed after the Fe layer provided additional suppression of secondary neutron and photon fluxes through moderation and capture processes (Yani et al., 2026). Similarly, Aliyah (2024) investigated multilayer radiation shielding design for compact proton therapy systems using a MC-based approach, evaluating multicomponent configurations composed of Portland concrete, steel slag concrete, Fe, boron-doped polyethylene, and high-density polyethylene. The results demonstrated that certain multilayer combinations achieved higher attenuation performance than single-layer concrete solutions and offered the potential for shielding thickness reductions of 25-40% (Aliyah, 2024). Sarıyer and Küçer (2018), in turn,

examined a dual-layer shielding design against high-energy neutrons and showed that the addition of an Fe-containing secondary layer behind the concrete significantly enhanced attenuation in the high-energy region through inelastic scattering mechanisms, thereby reducing external dose levels more effectively (Sarıyer & Küçer, 2018).

Likewise, in a study conducted by Sarıyer and Erbil, the secondary particle production and spatial dose distributions resulting from 50 MeV proton-target interactions were analyzed for iron-concrete multilayer shielding systems using the FLUKA MC method. Different shielding configurations were compared, and it was demonstrated that layer arrangement plays a decisive role in the spatial characteristics of dose distributions, independent of material type. In particular, multilayer hybrid structures were found to produce more heterogeneous dose fields by enhancing scattering and interaction processes, whereas simpler configurations exhibited more homogeneous and sharper attenuation behavior. These findings indicate that shielding performance depends not only on material selection but also strongly on geometric arrangement and layer configuration (Sarıyer & Erbil, 2026). Collectively, these studies demonstrate that the combined multilayer use of materials with distinct physical functions can provide substantial advantages in both shielding effectiveness and geometric optimization.

Nevertheless, the majority of existing studies primarily focus on neutron dose distributions and attenuation coefficients, while detailed spectral comparisons of secondary particle species remain relatively limited. In particular, there are very few investigations directly comparing the secondary particles generated and the particles absorbed within FeB + concrete and Fe + concrete multilayer hybrid shielding systems. Addressing this gap, the present study aims to comparatively evaluate the secondary particle production and absorption performance of different metal-doped multilayer shielding systems in proton accelerator tunnels. Although the effects of proton energy variations over broad energy ranges on secondary particle production have been investigated in the literature, studies directly comparing the influence of different multilayer shielding materials on secondary particle spectra and stopped-particle behavior at a specific high-energy level remain scarce (Sarıyer & Erbil, 2026; Yani et al., 2026; Aliyah, 2024; Sarıyer & Küçer, 2018). In particular, at a proton energy of 1000 MeV, the comparative analysis of the dominant secondary particle types, their production yields, and the particles absorbed within FeB - and Fe - based multilayer hybrid shielding systems constitutes an important research area for the optimization of proton accelerator shielding design.

In this study, the production of secondary particles generated by the interaction of 1000 MeV proton beams with a copper target, together with their transport behavior within multilayer shielding structures, was investigated using the FLUKA MC particle transport code. Neutrons, protons, photons, alpha particles, and other light ion

species produced as a result of proton–target interactions were analyzed in detail. Copper was selected as the target material due to its high atomic number and its high efficiency in generating secondary particles during proton-nucleus interactions. Within the scope of this study, two different multilayer shielding designs were investigated: a FeB + concrete based hybrid structure (Design 1) and an Fe + concrete based hybrid structure (Design 2). For both designs, the dominant secondary particle species generated after proton interactions were identified, and the numbers of particles completely stopped within the shielding systems were evaluated separately. In addition, spatial ambient dose equivalent distributions were analyzed to examine the spatial propagation of the radiation field throughout the shielding geometry. Thus, not only the intensity of secondary particle production, but also the particle absorption efficiency and dose attenuation performance of the shielding materials were comparatively assessed. In this study, particular emphasis was placed on analyzing the production rates of dominant secondary components such as neutrons, protons, and photons, as well as the attenuation behavior of protons, alpha particles, and light ions within the shielding structures. The obtained results demonstrate that both the atomic composition of the shielding materials and the layered geometric arrangement directly influence the secondary particle spectrum and the particle stopping performance. In this respect, the study aims to contribute to the development of more effective, optimized, and material-based comparative shielding designs for proton accelerator tunnels

2. MATERIALS AND METHODS

2.1. MC Simulation Methodology

In this study, the production of secondary particles generated within multilayer shielding structures in proton accelerator tunnels, together with their transport and absorption behavior in shielding media, was investigated in detail using the FLUKA MC particle transport code. The simulations were performed based on the secondary radiation field produced by the interaction of a monoenergetic 1000 MeV proton beam with a copper target. Within the scope of the study, two different multilayer shielding designs with identical geometric conditions but different shielding materials were modeled. The first configuration was defined as a hybrid structure composed of FeB and concrete layers (Design 1), while the second consisted of Fe and concrete layers (Design 2). In both designs, the proton source, target material, geometric dimensions, and environmental boundaries were kept constant, and only the metallic material used in the shielding layers was varied in order to comparatively evaluate the effects of material composition on the secondary particle spectrum.

2.2. Geometric Modeling and Boundary Conditions

The simulation geometry was defined three-dimensionally within the combinatorial geometry framework of FLUKA using RPP (Rectangular Parallelepiped) and SPH (Sphere) cards. The entire system was enclosed by

two concentric spherical boundaries centered at coordinates (0,0,0), with radii of 2400 cm and 2500 cm, respectively. While the inner spherical volume defined the calculation domain, the 100 cm thick region between the inner and outer spherical surfaces was assigned as BLACKHOLE material. This approach prevented backscattering of particles escaping beyond the simulation domain, thereby ensuring effective control of boundary conditions. The overall geometric configuration and tunnel layout are schematically illustrated in Figure 1.

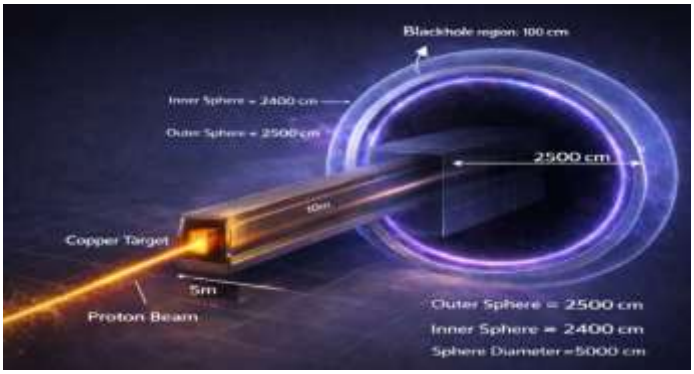

Figure 1. Schematic representation of the concentric spherical boundaries defining the simulation volume, the 100 cm thick BLACKHOLE region, and the proton tunnel geometry.

The accelerator tunnel located at the center of the system was modeled as a rectangular air-filled volume bounded by x = −250 cm to +250 cm, y = 0 cm to +500 cm, and z = −500 cm to +500 cm. Near the center of the tunnel, a copper target volume of approximately 5 × 5 × 5 cm^3 was defined as the primary source region where proton–nucleus interactions occur. Since the proton source was positioned at the geometric center of the copper target, secondary neutron production initiated within the target volume, and the generated neutrons were subsequently transported multidirectionally into the surrounding shielding structures.

The main primary shielding block surrounding the tunnel was defined within the range of x = −350 cm to +350 cm and y = 0 cm to +1300 cm. On both the right and left sides of this central shielding block, a total of 14 symmetrically arranged multilayer lateral shielding regions were incorporated. Each lateral layer was modeled with a thickness of 100 cm, enabling detailed investigation of particle attenuation as a function of shielding depth. Figure 2 presents the schematic configuration of the accelerator tunnel geometry, including the central copper target, the main primary shielding block, and the multilayer lateral wall shielding system. This schematic representation conceptually illustrates the relationship between the defined three-dimensional geometric model and the coordinate-based spatial arrangement used in the calculations, while visually demonstrating the overall radiation transport behavior within the accelerator tunnel.

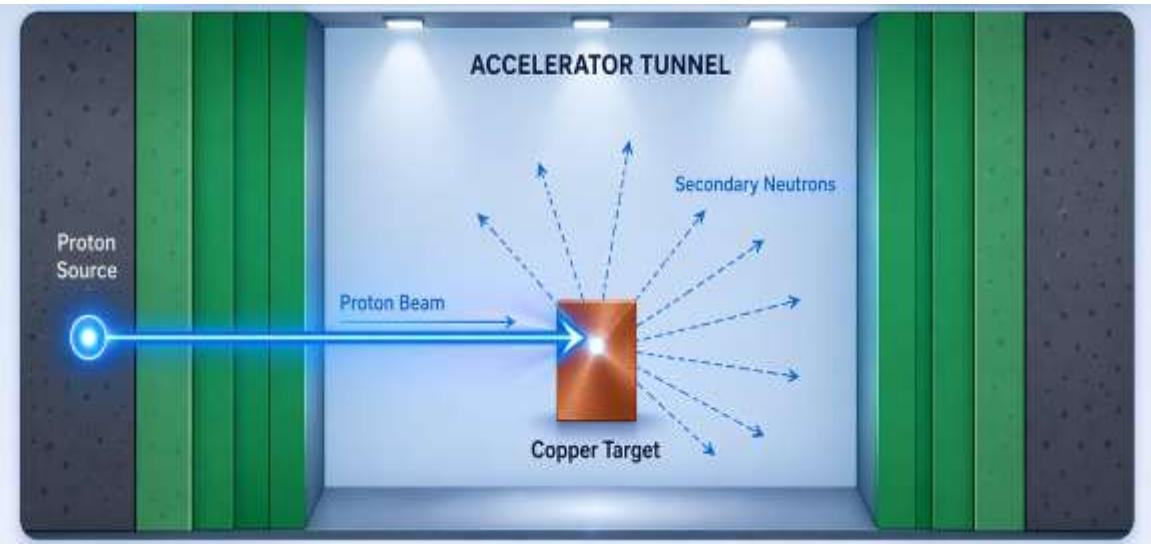

Figure 2. Cross-sectional geometrical representation of the accelerator tunnel, including the central copper target and proton source interaction region

2.3. Multilayer Shielding Configurations

In this study, two different multilayer shielding designs with identical geometric infrastructure but different material compositions were modeled in order to investigate the transport behavior of secondary particles generated by 1000 MeV proton-target interactions. In both configurations, the tunnel dimensions, external boundary conditions, concrete floor, soil region, and air environment were kept constant, while only the material type used in the lateral shielding layers was varied. This approach enabled a direct comparison of the effects of shielding material composition on secondary particle production, scattering mechanisms, and spatial dose distribution.

In both designs, the central TUNNEL region, where the proton beam interacts with the copper target, was defined within the boundaries x = −250 cm to +250 cm, y = 0 cm to +500 cm, and z = −500 cm to +500 cm. The tunnel was surrounded by the main primary shielding block, designated as WALL1. The WALL1 region was modeled within x = −350 cm to +350 cm, y = 0 cm to +1300 cm, and z = −500 cm to +500 cm. On both sides of the main block, symmetrically arranged multilayer lateral shielding structures were positioned, consisting of WALL2-WALL8 in the positive x-direction and WALL9-WALL15 in the negative x-direction. Each lateral layer had a thickness of 100 cm, forming a successive shielding system extending up to ±1050 cm on both sides.

Design 1 (Multilayer FeB + Concrete Shielding Configuration) consisted of a hybrid FeB + concrete multilayer structure. In this design, FeB material was used in the central block and selected lateral layers, while the intermediate layers were filled with concrete. The repeated placement of FeB layers at different positions

enhanced multiple scattering and energy loss processes of neutrons, thereby creating a more heterogeneous particle transport environment. Owing to its boron content, FeB provides highly effective absorption of thermal and epithermal neutrons, while the iron phase plays an important role in the inelastic scattering of high-energy neutrons. The concrete layers contribute to the moderation of fast neutrons through elastic scattering processes. Thus, Design 1 represents an advanced hybrid shielding configuration that simultaneously achieves neutron energy degradation and neutron capture mechanisms.

Design 2 (Multilayer Fe + Concrete Shielding Configuration) preserved the same geometric arrangement as Design 1, but replaced the FeB layers with pure Fe layers. In this configuration, selected shielding layers were modeled with iron, while the intermediate layers consisted of concrete. Due to its high density, iron provides strong attenuation for high-energy neutrons and charged particles, whereas the concrete layers function as moderators for neutron slowing down. Because it does not contain boron, this structure is relatively less effective than Design 1 in the absorption of low-energy neutrons; however, it allows a more direct and simplified assessment of material-specific shielding effects.

In both designs, the lower part of the system included a concrete floor/shield region defined within x = −1500 cm to +1500 cm, y = −800 cm to 0 cm, and z = −1000 cm to +1000 cm, which plays a significant role in attenuating downward-scattered secondary particles. Beneath this layer, a soil shield region representing the natural ground environment was incorporated. The upper half-volume contained the air environment region, enabling analysis of the transport behavior of particles leaking outside the tunnel into the atmospheric medium. The entire system was enclosed by a spherical BLACKHOLE boundary with a radius of 2500 cm, preventing backscattering of particles escaping beyond the computational domain.

2.3.1. Design 1: Multilayer FeB + Concrete Shielding Geometry

Design 1 was modeled as a multilayer hybrid shielding system surrounding the proton accelerator tunnel. In this configuration, the centrally located rectangular tunnel cavity represents the primary working volume in which the proton beam interacts with the copper target. Defined in the FLUKA geometry as the TUNNEL region, this inner volume was constructed within the boundaries x = −250 cm to +250 cm, y = 0 cm to +500 cm, and z = −500 cm to +500 cm. This region was filled with air and serves as the free space through which protons propagate before reaching the shielding layers.

The tunnel volume was enclosed by the WALL1 region, which functions as the primary protective shielding block. WALL1 was defined within x = −350 cm to +350 cm, y = 0 cm to +1300 cm, and z = −500 cm to +500 cm. This main block constitutes the first barrier layer where radiation attenuation initially occurs. On both sides of WALL1, symmetrically arranged lateral shielding layers were incorporated to investigate radiation transport

through multilayer media. In the positive x-direction, the regions WALL2-WALL8 were defined, while in the negative x-direction, the regions WALL9-WALL15 were established. Each lateral layer was modeled with a thickness of 100 cm as successive rectangular parallelepiped sections. Accordingly, a multilayer lateral shielding system extending from +350 cm to +1050 cm on the right side and from −350 cm to −1050 cm on the left side was obtained.

In this design, the material distribution of the shielding layers was optimized according to the hybrid shielding principle. The central main block and selected outer layers were assigned FeB, whereas the intermediate layers were composed of concrete. Due to the boron content in its structure, FeB provides highly effective absorption of thermal and epithermal neutrons through its large neutron capture cross-section, while its iron phase also plays an important role in the inelastic scattering and energy loss processes of high-energy neutrons. The concrete layers, owing to their hydrogen and light-element content, contribute to the moderation of fast neutrons through elastic scattering mechanisms. Through this multilayer hybrid arrangement, the design aims first to reduce the energy of high-energy neutrons progressively across FeB and concrete layers, and subsequently to effectively capture low-energy neutrons within the boron-enriched FeB regions. A schematic illustration of the geometric arrangement and multilayer shielding structure of Design 1 is presented in Figure 3.

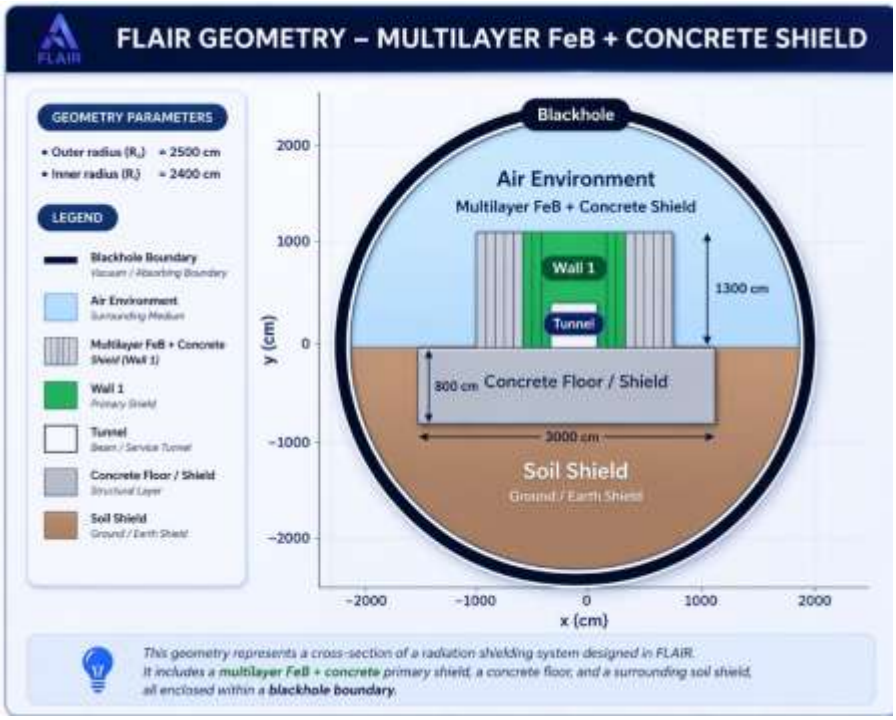

Figure 3. Schematic representation of the x-y cross-sectional plane of the Design 1 shielding configuration, showing the spherical computational domain and BLACKHOLE boundary, the central accelerator tunnel,

concrete floor, the 14-layer FeB + concrete shielding system, and the spatial arrangement of the air and soil regions.

This geometry enables a detailed investigation of the transport behavior of neutrons, protons, photons, and other secondary particles generated by proton-target interactions, both horizontally through the multilayer lateral shielding structure and vertically toward the concrete foundation and soil medium.

2.3.2. Design 2: Multilayer Fe + Concrete Shielding Geometry

Design 2 was modeled to preserve the same fundamental tunnel and shielding architecture as Design 1; however, the hybrid FeB-containing layers were replaced with iron-based layers. This approach allowed all geometric parameters to remain constant while varying only the shielding material, thereby enabling a direct comparison of material-dependent physical effects.

In this design, the accelerator tunnel is again represented by the central TUNNEL region. The tunnel volume was defined within the boundaries x = −250 cm to +250 cm, y = 0 cm to +500 cm, and z = −500 cm to +500 cm. This air-filled region represents the main beam path through which the proton beam reaches the copper target.

Surrounding the tunnel is the main protective block designated as WALL1. WALL1 was modeled within x = −350 cm to +350 cm, y = 0 cm to +1300 cm, and z = −500 cm to +500 cm. On both sides of this main shielding block, symmetrically arranged multilayer lateral shielding regions were incorporated. On the right side, WALL2-WALL8 were defined successively, while WALL9-WALL15 were positioned on the left side. Each layer was modeled with a thickness of 100 cm, thereby forming the multilayer Fe + concrete shielding system.

In this configuration, the central block and selected lateral layers were filled with pure iron. Due to its high density and high atomic number, iron enhances the energy loss of high-energy neutrons and charged particles, providing an effective attenuation medium particularly through inelastic scattering processes. The intermediate concrete layers contribute to neutron slowing-down through scattering mechanisms. Thus, the iron layers function primarily as energy-reducing barriers, while the concrete layers serve as neutron moderators. A schematic representation of the geometric arrangement and multilayer shielding structure of Design 2 is presented in Figure 4.

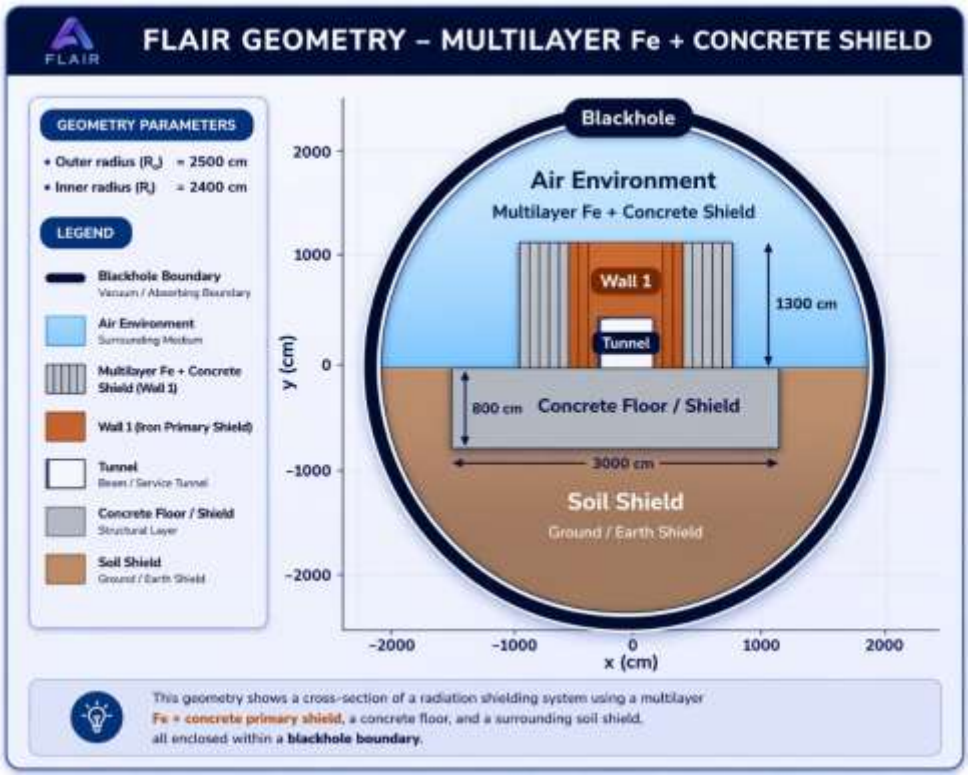

Figure 4. Schematic representation of the x-y cross-sectional plane of the Design 2 shielding configuration, showing the spherical computational domain and BLACKHOLE boundary, the central accelerator tunnel, concrete floor, the 14-layer Fe + concrete shielding system, and the spatial arrangement of the air and soil regions.

This configuration was specifically developed to compare the attenuation behavior of high-density iron on protons, neutrons, and other secondary particles with that of the ferroboron-based hybrid system. In this way, the secondary particle production and absorption performances of FeB- and Fe-based multilayer shielding systems can be directly evaluated under identical geometric conditions.

2.4. Material Composition and Properties

All materials used in this study were defined in FLUKA using the MATERIAL, COMPOUND, and MAT-PROP cards. Each material was modeled based on its physical density and elemental composition, and subsequently assigned to the relevant geometric regions through ASSIGNMAT cards.

The FeB material used in Design 1 was defined as the principal active neutron-absorbing component of the hybrid shielding system. FeB was modeled with a density of 7.15 g/cm³ and consisted of approximately 83.78% iron and 16.22% boron by composition. While the iron phase contributes to the reduction of high-energy neutron energies, the boron component plays a critical role in the capture of thermal neutrons through the

$^{10}B(n,\alpha)^{7}Li$ reaction. Therefore, ferroboron provides high effectiveness in both post-moderation neutron absorption and suppression of secondary particle propagation.

The pure iron material used in Design 2 was modeled with a density of 7.874 g/cm³. Owing to its high density and atomic number, Fe serves as an effective energy-degrading medium, particularly for fast neutrons and charged secondary particles. However, due to the absence of boron, its low-energy neutron absorption capacity is more limited compared with the ferroboron-based system.

Concrete was employed in all designs as the common moderator and structural shielding component. With a density of 2.34 g/cm³, the concrete was modeled according to the standard FLUKA concrete composition, consisting primarily of oxygen, silicon, calcium, hydrogen, and carbon. Its hydrogen content plays an important role in slowing down fast neutrons through elastic scattering processes.

The target material was defined as pure copper with a density of 8.96 g/cm³. The active target volume impacted by the proton beam consisted entirely of this material. Copper was selected because of its high efficiency in secondary neutron production under proton bombardment.

The soil material was modeled with a density of 1.9 g/cm³ and represented a natural soil composition primarily composed of silicon, oxygen, aluminum, iron, and calcium. The air environment was defined as dry atmospheric air with a density of 0.00120484 g/cm³.

2.5. Proton Beam Definition and Dosimetric Scoring Methodology

A monoenergetic proton beam with an energy of 1000 MeV was used as the primary radiation source. In FLUKA, the proton beam was defined using the BEAM card by selecting the particle type as PROTON and assigning the beam energy as 1000 MeV. The initial beam position was the BEAMPOS card at coordinates x = 0 cm, y = 100 cm, and z = 0 cm.

The beam direction was defined along the positive z-axis, ensuring direct incidence of protons onto the centrally located copper target. This configuration represents the physical equivalent of a localized beam-loss scenario that may occur in proton accelerator systems.

The copper target was modeled as a small rectangular volume with dimensions defined within x = −2.5 cm to +2.5 cm, y = 97.5 cm to 102.5 cm, and z = −2.5 cm to +2.5 cm. As a result of proton–target interactions, various secondary particles were generated, predominantly neutrons, as well as protons, photons, pions, alpha particles, and light ions.

To determine the spatial distribution of radiation fields, three-dimensional volumetric scoring was performed using the FLUKA USRBIN detector. The scored quantity was ambient dose equivalent, H*(10), defined in FLUKA as DOSE-EQ, and the results were obtained in units of μSv/h (microsievert per hour). The calculated

dose values were normalized to a beam-loss rate of 0.624×10^{11} protons per second for the 1000 MeV proton beam.

The USRBIN scoring mesh was defined in a three-dimensional Cartesian coordinate system covering the entire shielding geometry. The coordinate ranges, number of bins, and spatial resolutions along each axis are presented in Table 1. In the x-direction, 340 bins were defined between −1700 cm and +1700 cm; in the y-direction, 300 bins between −1200 cm and +1800 cm; and in the z-direction, 190 bins between −950 cm and +950 cm. This provided an approximate spatial resolution of 10 cm along all three axes. Such a high-resolution voxel structure enabled precise tracking of dose variations, particularly at material interfaces and in regions exhibiting sharp dose gradients.

Table 1. USRBIN spatial resolution parameters used in the FLUKA simulations.

Axis	Coordinate range (cm)	Number of Bins	Spatial Resolution (cm)
x	-1700 to +1700	340	10
y	-1200 to +1800	300	10
z	-950 to +950	190	10

2.6. Simulation Parameters and Statistical Conditions

The proton source was modeled as a point source positioned at the geometric center of the copper target volume. In this way, protons were initiated directly inside the target, thereby eliminating entrance surface effects. As a result of proton-nucleus interactions, intranuclear cascade, pre-equilibrium, and nuclear evaporation processes take place, leading to the production of secondary particles with broad energy spectra, particularly neutrons, within this region. All simulations were carried out using FLUKA's DEFAULTS SHIELDING physics configuration, in which hadronic interactions, electromagnetic processes, and thermal neutron transport were fully included in the model.

For each shielding design, MC simulations were performed in multiple independent cycles in order to improve statistical reliability. The calculations were executed on the TR-Grid high-performance computing (HPC) infrastructure; in each independent cycle, 2×10^7 primary proton histories were tracked, resulting in a total of 1×10^8 particle histories per design. The results obtained from all cycles were merged at the end of the calculations to reduce statistical uncertainties, thereby ensuring reliable dose values with low relative errors, particularly in deep shielding regions. Random number seeds were assigned using the RANDOMIZE card, and all simulation runs were executed as statistically independent samples. This approach enhanced both the reproducibility and numerical reliability of the results.

3. RESULTS

In this study, secondary particle production arising from the interaction of 1000 MeV protons with a copper target, the number of particles stopped within the shielding systems, and two-dimensional spatial dose distributions were comparatively investigated for two different multilayer hybrid shielding designs, designated as Design 1 and Design 2. For both configurations, the dominant secondary particle species generated through proton-nucleus interactions were quantitatively identified, and the numbers of particles completely absorbed within the shielding structures were evaluated separately. To elucidate the transport behavior of secondary particles throughout the shielding geometry, two-dimensional spatial dose distribution maps were obtained for each design. Statistical uncertainty analyses of the Monte Carlo simulations were performed only for Design 2, and the computational reliability of these results was assessed through relative error distributions.

The findings demonstrate that both the atomic composition of the shielding materials and the multilayer structural arrangement play decisive roles in radiation attenuation performance, secondary particle generation mechanisms, and absorption efficiency. In the investigated energy range, where hadronic cascade processes are dominant, neutrons were identified as the principal secondary particle component in both designs. However, the type of metallic shielding material led to significant differences in neutron multiplication and photon production, indicating that material-dependent nuclear interaction processes strongly influence the resulting secondary radiation spectrum.

In the Design 1, the boron content of the FeB layers enhanced the capture probability of thermal and epithermal neutrons, while the iron matrix contributed effectively to the inelastic scattering of high-energy neutrons. This combined moderation-absorption mechanism enabled progressive neutron energy degradation followed by efficient low-energy neutron capture. Consequently, Design 1 exhibited a more controlled secondary neutron field, a higher number of fully stopped particles, and a more confined spatial radiation distribution in comparison with the alternative configuration.

By contrast, in the Design 2, the absence of boron reduced neutron capture capability, whereas the high atomic number of iron increased the probability of inelastic nuclear reactions, leading to enhanced secondary neutron and photon production. This behavior was reflected in broader secondary radiation fields and locally elevated dose intensities in several shielding regions. The reduced number of absorbed particles observed in Design 2 further highlights the absorption advantage introduced by FeB incorporation in multilayer shielding architectures.

The two-dimensional ambient dose equivalent H*(10) maps clearly illustrate the attenuation behavior of radiation along the shielding layers for both designs, while the relative error distributions confirm the statistical

robustness of the MC simulations. The majority of relative uncertainties remained within low percentage ranges, particularly in high-dose regions, indicating strong statistical reliability of the calculated results. Although moderate increases in uncertainty were observed in deeper shielding regions where particle fluence becomes sparse, these values remained within acceptable computational limits and did not compromise the physical validity of the analysis.

Overall, the findings establish that, in multilayer hybrid shielding systems for proton accelerator applications, material selection and layer sequencing are critical parameters governing not only secondary particle production but also particle stopping efficiency, dose attenuation behavior, and computational reliability. These results provide a scientifically grounded basis for optimized shielding design in high-energy proton accelerator facilities and demonstrate that FeB-enhanced hybrid structures offer significant advantages for advanced radiation protection and accelerator shielding engineering.

3.1. Analysis of Secondary and Stopped Particle Production Distributions

The hadronic cascade processes initiated by the interaction of 1000 MeV protons with a copper target give rise to a broad spectrum of secondary particle species. The type and yield of these particles depend not only on primary proton-nucleus interactions, but also on the atomic composition and nuclear interaction characteristics of the shielding materials. Therefore, evaluating the influence of shielding materials on secondary particle production spectra is essential for understanding the physical structure of the resulting radiation field. Likewise, the analysis of particles fully absorbed or stopped within the shielding system provides direct insight into the energy dissipation and particle capture capabilities of the materials employed. In this section, both the dominant generated secondary particle species and the distributions of particles stopped within the shielding media are comparatively examined for the Design 1 and Design 2 hybrid shielding systems.

Figures 5 and 6 present the distributions of generated secondary particles and stopped particles, respectively, resulting from the interaction of 1000 MeV protons with the copper target under two different multilayer hybrid shielding configurations. The results are normalized per primary incident proton for both Design 1 and Design 2. Figure 5 illustrates the relative production fractions of the dominant secondary particle species for each shielding design separately, whereas Figure 6 compares the dominant particle species absorbed or stopped within the shielding systems. In addition, the combined comparative representation in Figure 7 enables simultaneous evaluation of generated secondary particles and absorbed/stopped particles on a common axis, thereby providing an integrated assessment of shielding performance.

Examination of the results clearly indicates that neutrons constitute the dominant secondary particle component in both shielding designs. This behavior is a direct consequence of the predominance of hadronic cascade

mechanisms in proton-nucleus interactions at the 1000 MeV energy level. Neutrons are followed in abundance by photons and protons. In Design 1, the boron contribution provided by the FeB layers enhances the capture of low-energy neutrons, resulting in a more controlled neutron field. By contrast, in Design 2, the absence of boron reduces neutron capture efficiency, thereby maintaining a higher neutron production intensity. Furthermore, owing to the higher atomic number effect of iron, photon production is also observed to increase in Design 2.

With respect to stopped particle distributions, the highest absorption fractions in both designs are observed for protons, followed by alpha particles and deuterons. This finding is consistent with the rapid energy loss of charged particles in shielding materials through ionization processes. In Design 1, the FeB layers contribute simultaneously to neutron absorption and to the attenuation of charged particles, resulting in a higher total number of stopped particles. In contrast, the iron–concrete configuration of Design 2 exhibits comparatively lower absorption efficiency, allowing a larger fraction of secondary particles to propagate through the shielding structure. Overall, these findings demonstrate that the FeB-reinforced hybrid shielding design provides a more balanced and effective performance not only in controlling secondary neutron fields, but also in enhancing overall particle absorption capacity.

Figure 5. Comparison of dominant secondary particle species in multilayer shielding designs: (a) dominant secondary particle yields produced per primary proton for Design 1, and (b) corresponding yields for Design 2. In both configurations, neutrons constitute the most dominant secondary particle species, followed by photons and protons.

Figure 6. Comparison of dominant stopped particle species in multilayer shielding designs: (a) yields of dominant particles stopped within the shielding system per primary proton for Design 1, and (b) corresponding yields for Design 2. In both configurations, the highest stopping fraction is observed for protons, followed by alpha particles (^{4}He) and deuterons.

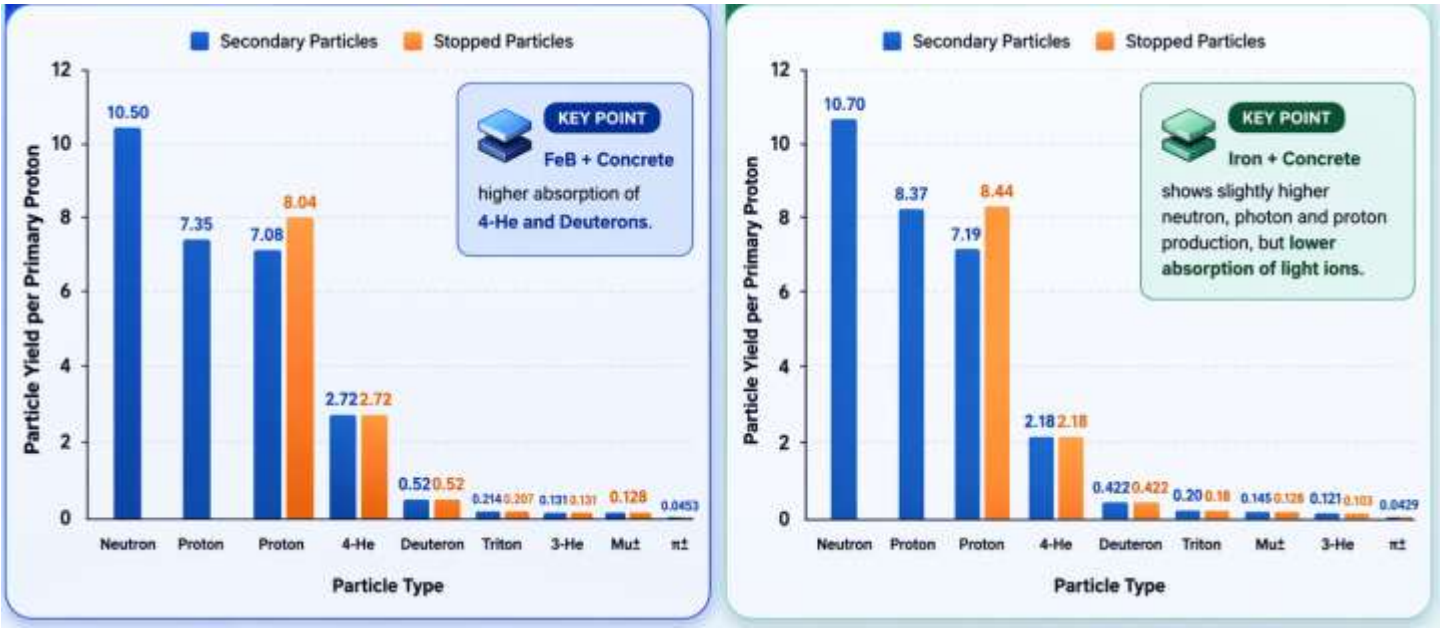

Figure 7. Comparative distribution of generated secondary particles and stopped particles in multilayer shielding designs: (a) for Design 1 and (b) for Design 2, the yields of secondary particles produced per primary proton together with the yields of particles stopped within the shielding system are presented simultaneously. In both configurations, neutrons constitute the dominant secondary particle species.

An examination of the secondary particle production distributions presented in Figure 5(a-b) clearly shows that neutrons are by far the dominant secondary particle species in both shielding designs. This behavior arises from the predominance of hadronic intranuclear cascade processes during the interaction of 1000 MeV protons with the copper target. Neutrons are followed in abundance by photons and protons. In Design 1, the boron contribution provided by the FeB material promotes the absorption of a fraction of low-energy neutrons, resulting in a more controlled overall neutron field. In contrast, in Design 2, the absence of boron reduces neutron capture efficiency, thereby maintaining neutron production at a higher level and leading to a broader spatial neutron distribution. Furthermore, because of the high atomic number of iron, electromagnetic secondary processes responsible for photon generation are enhanced, which explains the increased relative photon contribution observed in Design 2.

The stopped particle distributions shown in Figure 6 indicate that, in both designs, the highest stopping fraction is observed for protons, followed by alpha particles (^{4}He) and deuterons. This result is consistent with the rapid loss of energy experienced by charged particles in shielding materials through intense ionization processes over short penetration distances. In Design 1, the combined presence of boron and iron phases in the FeB layers strengthens the energy dissipation mechanisms, leading to higher stopping efficiencies for protons and other heavy charged particles. In particular, boron enhances absorption efficiency by contributing to the local confinement of secondary charged particles generated following neutron capture reactions. In Design 2, although the iron content remains high, the limited neutron capture capability results in a comparatively lower total number of stopped particles.

The comparative distributions presented together in Figure 7 clearly reveal the relationship between secondary particle production and particle stopping behavior. Although neutrons are the most abundantly produced secondary particles in both configurations, the predominance of protons among the stopped particles indicates that neutrons, owing to their high penetration capability, are transported deeper into the shielding structure before being attenuated. This observation further confirms that neutrons represent the most critical component governing shielding design. From an overall performance perspective, Design 1 exhibits a more balanced behavior in terms of both secondary neutron control and particle absorption efficiency, whereas Design 2, despite producing a higher yield of secondary particles, provides a more limited absorption capacity. These findings demonstrate that FeB-reinforced hybrid shielding systems can provide more effective radiation control in proton accelerator applications.

3.2.Comparative Analysis of Spatial Ambient Dose Equivalent H*(10) Distributions in Multilayer Shielding Designs

Figure 8 presents a comparative representation of the ambient dose equivalent H*(10) distributions arising from secondary particles generated by the interaction of 1000 MeV protons with the copper target for two different multilayer hybrid shielding designs. Figure 8(a) corresponds to Design 1, whereas Figure 8(b) represents Design 2. The XZ cross-sectional distributions obtained at the y-midplane clearly demonstrate the influence of differences in the atomic composition of shielding materials and their layered geometric arrangement on the spatial propagation of the radiation field**.**

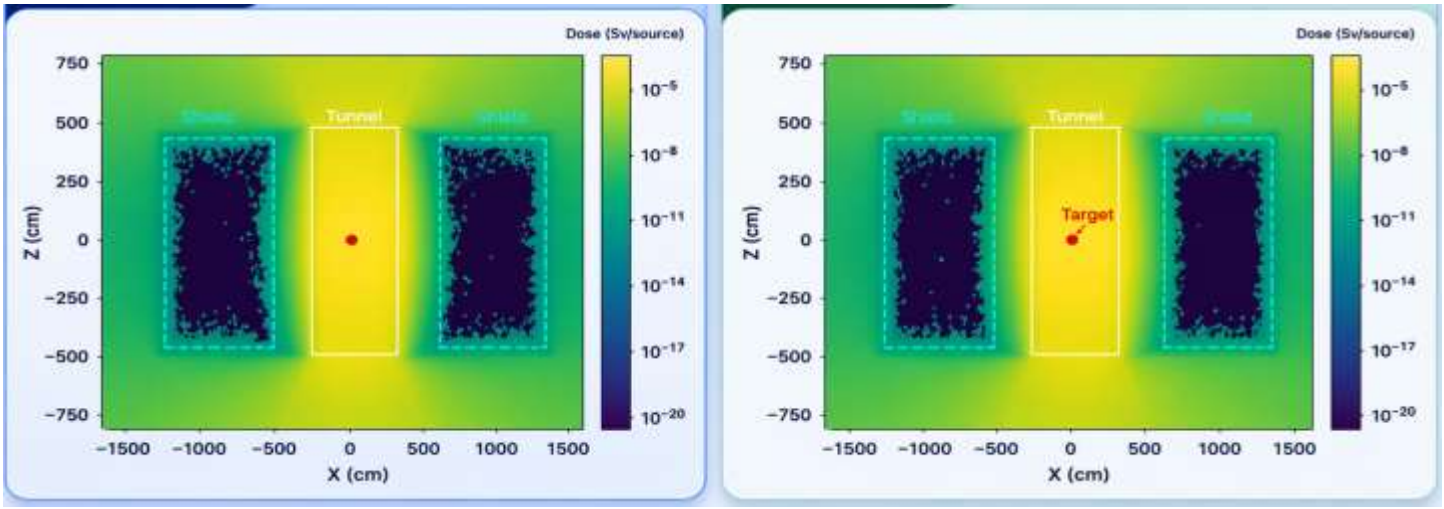

Figure 8. Comparison of ambient dose equivalent H*(10) distributions in the XZ cross-sections obtained at the Y-midplane: (a) Design 1 and (b) Design 2. In both shielding configurations, the spatial H*(10) distributions arising from secondary particles along the tunnel center, target location, and lateral shielding regions are presented on a logarithmic color scale.

Figure 8 presents a comparative analysis of the spatial ambient dose equivalent H*(10) distributions arising from secondary radiation generated by the interaction of 1000 MeV protons with the copper target under two different multilayer hybrid shielding configurations. In both designs, the highest ambient dose equivalent values are concentrated in the central tunnel region, where the primary proton beam interacts directly with the target. This behavior is a natural consequence of the intense hadronic cascade reactions initiated at the target site, leading to the abundant production of high-energy secondary particles, predominantly neutrons, accompanied by protons and photons. The high-dose yellow zone observed in the tunnel center represents the localized source region of secondary particle generation and confirms the consistency of the primary radiation source geometry in both configurations.

However, pronounced physical differences emerge when the lateral shielding regions are examined. In Design 1, the FeB + concrete hybrid structure provides more effective suppression of the neutron field due to the boron contribution within the FeB layers, which significantly enhances the capture cross section for thermal and epithermal neutrons. The high neutron absorption capability of boron-10 promotes efficient removal of low-energy neutrons, while the iron phase contributes to the inelastic scattering and energy degradation of high-energy neutrons. As a result of this combined moderation-absorption mechanism, the low-dose regions within the lateral shielding zones exhibit a more homogeneous and controlled distribution, and the transition layers surrounding the low-dose purple regions remain relatively narrow. This indicates that radiation leakage beyond the shielding boundaries is more effectively restricted, demonstrating that the FeB-reinforced configuration provides a balanced performance in neutron moderation and absorption.

In contrast, Design 2, based on the Fe + concrete hybrid structure, produces a broader secondary radiation field due to the absence of boron. Without an efficient neutron capture component, slowed neutrons are less effectively absorbed and therefore penetrate deeper into the shielding structure. Moreover, the high atomic number of iron increases the probability of inelastic nuclear interactions, leading to enhanced secondary neutron and photon production. This effect is evident in Figure 8(b), where the wider green-turquoise transition zones surrounding the shielding blocks indicate a broader spatial spread of secondary radiation. Such behavior suggests that radiation leakage is distributed over a larger volume in Design 2 and that its overall absorption efficiency is lower than that of Design 1.

The dose gradients outside the central tunnel region also provide important insight into the attenuation mechanisms of the two shielding systems. In Design 1, the dose decreases more sharply and remains spatially localized, whereas in Design 2, the attenuation profile is more gradual and diffuse. From a physical standpoint, this indicates that Design 1 provides a higher macroscopic neutron removal cross section, while Design 2, despite generating stronger scattering effects, exhibits lower neutron capture efficiency. In other words, the FeB-containing structure not only reduces neutron flux more effectively, but also limits the geometric spread of the secondary radiation field.

Overall, the spatial H*(10) distributions shown in Figure 8 demonstrate that the FeB-enhanced Design 1 offers superior radiation shielding performance in high-energy proton accelerator applications. This advantage arises primarily from the synergistic effect of boron-assisted neutron absorption and the progressive slowing-down of high-energy neutrons within the iron matrix. By comparison, although Design 2 provides a structurally robust scattering medium, its lack of efficient neutron capture results in broader secondary radiation fields. These

findings clearly indicate that FeB layers constitute a critical engineering advantage in the optimization of hybrid shielding systems for proton accelerator tunnels.

Figures 9 and 10 present the relative statistical error distributions obtained from the Monte Carlo simulations for Design 2**,** shown from two different perspectives. Figure 9 illustrates the two-dimensional relative error map in the XZ midplane, showing low uncertainties around the target region and increasing uncertainties in the deeper shielding regions. Figure 10 presents the variation of the same error values along the vertical axis, allowing a comparative evaluation of the statistical error behavior across different material regions. These results indicate that the simulations for Design 2 are reliable in high-dose regions, while the increasing uncertainties observed in low particle-fluence areas remain within the expected limits

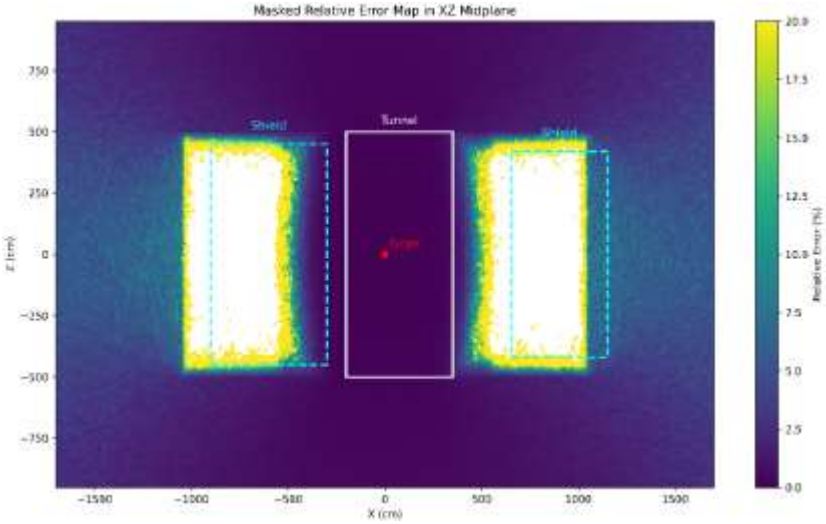

Figure 9. Masked relative error distribution (%) in the XZ midplane for **Design 2**. The map shows low Monte Carlo statistical uncertainties around the proton target region and increasing uncertainties in the deeper shielding regions due to the decrease in particle fluence

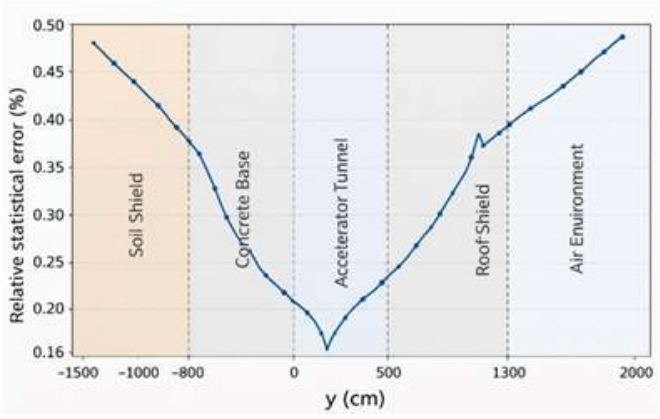

Figure 10. Spatial variation of the relative statistical error (%) values obtained from FLUKA Monte Carlo simulations along the vertical axis of the shielding geometry for **Design 2**. The distribution is presented together

with the material regions, including soil shielding, concrete floor, accelerator tunnel, roof shielding, and the external air environment.

For **Design 2**, Figures 9 and 10 demonstrate that the Monte Carlo statistical uncertainties remain well controlled across the shielding geometry, confirming the numerical reliability of the simulation results.

In Figure 9, the XZ midplane masked relative error map shows that the lowest relative errors are concentrated around the proton target and tunnel region, where particle fluence is highest and statistical sampling is strongest. As radiation penetrates deeper into the shielding layers, the particle population decreases, leading to a gradual increase in relative error. The highest uncertainties are observed within the outer shield regions, particularly near the Fe/concrete hybrid shielding interfaces, where particle counts become sparse. Nevertheless, these elevated values remain within the predefined acceptable upper threshold, indicating stable convergence of the FLUKA calculations for Design 2.

Figure 10 further clarifies this behavior along the vertical axis. The minimum relative statistical error occurs inside the accelerator tunnel region, where direct particle transport dominates. Moving outward from the tunnel toward the concrete base, roof shield, and soil shield, the uncertainty progressively increases due to attenuation and reduced particle fluence. The largest error values are recorded in the outer air environment, where only a small fraction of secondary particles reach, resulting in lower sampling statistics. Overall, the error profile confirms that Design 2 provides statistically robust dose calculations in critical high-dose regions while maintaining acceptable uncertainty levels in low-fluence peripheral zones.

4. CONCLUSION, DISCUSSION AND RECOMMENDATIONS

In this study, secondary particle production, particle stopping performance, spatial ambient dose equivalent H*(10) distributions, and MC statistical reliability resulting from the interaction of 1000 MeV protons with a copper target were investigated in detail for two different multilayer hybrid shielding systems. The findings clearly demonstrate that shielding performance in proton accelerator tunnels depends not only on material density, but also directly on the nuclear interaction cross-sections, neutron moderation capacity, and layer arrangement of the shielding materials. The overall results indicate that the FeB-reinforced hybrid shielding structure (Design 1) provides superior neutron control compared with the Fe-based hybrid structure (Design 2). This behavior is primarily attributed to the high thermal neutron capture cross-section of boron. The efficient absorption of low-energy neutrons through the $^{10}B(n,\alpha)^{7}Li$ reaction enables a more controlled neutron field in Design 1 and significantly restricts the spread of secondary radiation.

From a physical perspective, the dominant mechanism at the proton energy of 1000 MeV is governed by hadronic intranuclear cascade processes. As a result of the spallation reactions initiated by protons in the copper

target, neutrons were identified as the predominant secondary particle species. The main reason for this is that neutrons, being electrically neutral, possess longer mean free paths in matter and can penetrate deeply into shielding regions through successive scattering processes. In Design 2, the high atomic number of pure iron layers enhances inelastic scattering of high-energy neutrons; however, due to the absence of boron, the capture of moderated neutrons remains limited. Consequently, broader secondary neutron fields and more extensive photon production were observed in Design 2. These results demonstrate that the use of high-density materials alone is insufficient and that moderation and absorption mechanisms must be optimized simultaneously.

The two-dimensional H*(10) dose maps revealed that the FeB-containing system produces sharper dose gradients and suppresses radiation leakage more effectively. In Design 1, dose attenuation occurs more rapidly and remains spatially localized, whereas in Design 2, the radiation field spreads over a wider volume. This difference confirms that the macroscopic neutron removal cross-section is higher in the FeB-based system. In particular, the FeB + concrete combination in multilayer structures provides a more physically balanced shielding mechanism by first slowing down fast neutrons and subsequently capturing them in the thermal energy region. These findings indicate that, in hybrid shielding design, layer sequencing is as critical a parameter as total shielding thickness.

MC relative error analyses were performed only for Design 2 and confirmed that uncertainties remain low in critical high-dose regions. The increase in error values observed in low-particle-fluence outer regions is an expected MC behavior and does not affect the physical validity of the results. This confirms that the FLUKA model employed and the selected number of particle histories are sufficient to produce statistically reliable calculations.

For future studies, similar analyses are recommended using different proton energies (e.g., 250 MeV, 500 MeV, and 2 GeV), different target materials, alternative layer arrangements, and various shielding materials. In particular, modifying the sequence of layers in multilayer hybrid structures may yield important new insights into the optimization of neutron moderation and absorption mechanisms. Furthermore, systematic variation of FeB additive ratios would allow a more detailed evaluation of the influence of material composition on shielding performance. Experimental validation studies are also recommended in order to benchmark the FLUKA simulation results and further enhance model reliability. Overall, this study demonstrates that FeB-based multilayer hybrid shielding systems offer advanced engineering advantages for high-energy neutron control in proton accelerator shielding and represent a strong candidate material system for future accelerator facility designs.

Acknowledgements

The numerical calculations reported in this paper were performed using the TRUBA resources provided by TÜBİTAK ULAKBİM, High Performance and Grid Computing Center

REFERENCES

Agosteo, S., Birattari, G., & Silari, M. (2007). Secondary particle production and dose in proton therapy. *Radiation Protection Dosimetry, 126*(1-4), 397-401.

Agosteo, S., Birattari, G., & Silari, M. (2011). Radiation protection at medical accelerators. *Radiation Protection Dosimetry, 146*(1–3), 20–25.

Agostinelli, S., Allison, J., Amako, K., Apostolakis, J., Araujo, H., Arce, P., Asai, M., Axen, D., Banerjee, S., Barrand, G., et al. (2003). GEANT4-a simulation toolkit. *Nuclear Instruments and Methods in Physics Research Section A, 506*(3), 250–303.

Aliyah, F. (2024). *Multi-layer radiation shielding design for compact proton therapy system using Monte Carlo simulation* (Master's thesis). Universiti Sains Malaysia.

Briesmeister, J. F. (Ed.). (2000). *MCNP-A general Monte Carlo N-particle transport code* (LA-13709-M). Los Alamos National Laboratory.

Ferrari, A., Sala, P. R., Fassò, A., & Ranft, J. (2005). *FLUKA: A multi-particle transport code* (CERN-2005-010). CERN.

International Atomic Energy Agency. (2001). *Compendium of neutron spectra* (TRS-403). IAEA.

International Atomic Energy Agency. (2006). *Radiation protection and shielding* (Safety Reports Series No. 47). IAEA.

Iwamoto, Y., et al. (2017). Benchmark study of the recent versions of particle and heavy ion transport codes. *Journal of Nuclear Science and Technology, 54*(5), 617-635.

Knoll, G. F. (2010). *Radiation detection and measurement* (4th ed.). Wiley.

Liu, J. C., Sullivan, A. H., & Kleck, J. H. (1993). Radiation protection at proton accelerators. *Health Physics, 65*(3), 213-222.

OECD Nuclear Energy Agency. (2010). *Shielding aspects of accelerators, targets and irradiation facilities*. OECD/NEA.

Pelliccioni, M. (2000). Overview of fluence-to-effective dose and fluence-to-ambient dose equivalent conversion coefficients for high energy radiation. *Radiation Protection Dosimetry, 88*(4), 279-297.

Pelowitz, D. B. (Ed.). (2011). *MCNPX user's manual version 2.7.0* (LA-CP-11-00438). Los Alamos National Laboratory.

Rockwell, T. (Ed.). (1956). *Reactor shielding design manual*. McGraw-Hill.

Sarıyer, D. (2017). *Effects of different shielding materials on dose distributions for tunnel design in proton accelerators* (Doctoral dissertation). Manisa Celal Bayar University.

Sarıyer, D. (2020). Investigation of neutron attenuation through FeB, Fe_2B and concrete. *Acta Physica Polonica A, 137*(4), 539-542.

Sarıyer, D., & Erbil, M. E. (2026). Comparative analysis of secondary particle production and spatial dose distributions in multilayer concrete-iron shielding systems for a 50 MeV proton accelerator using FLUKA. *International Journal of Computational and Experimental Science and Engineering, 12*(1), 1485–1495. https://doi.org/10.22399/ijcesen.5083

Sarıyer, D., & Küçer, R. (2018). Double-layer neutron shield design as neutron shielding application. *AIP Conference Proceedings, 1953*, 180004. https://doi.org/10.1063/1.5036260

Shultis, J. K., & Faw, R. E. (2000). *Radiation shielding*. American Nuclear Society.

Shultis, J. K., & Faw, R. E. (2008). *Fundamentals of nuclear science and engineering*. CRC Press.

Sullivan, A. H. (1992). *A guide to radiation and radioactivity levels near high-energy particle accelerators*. Nuclear Technology Publishing.

Titt, U., & Newhauser, W. D. (2005). Neutron shielding calculations in a proton therapy facility. *Medical Physics, 32*(1), 166–175.

Turner, J. E. (2007). *Atoms, radiation, and radiation protection* (3rd ed.). Wiley.

Yani, S., Rahma, W., Sumaryada, T., Endarko, Haryanto, F., Tai, D. T., Omer, H., Tamam, N., Sulieman, A., Dirgayussa, I. G. E., & Nuraeni, N. (2026). Optimization of proton radiation shielding using multilayer concrete-iron–polyethylene barriers: A PHITS Monte Carlo study. *Radiation Physics and Chemistry, 240*, 113422.

EEG TABANLI UYKU EVRESİ SINIFLANDIRMASI ALANINDA HİBRİT SÜZGEÇ İLE İÇERİK UYUMLU LİTERATÜR HAVUZU OLUŞTURULMASI

Göksu DEMİRCİ[1] / Dr. Öğr. Üyesi, Serkan KÜÇÇÜKTÜRK[2] / Doç. Dr., Adem GÖLCÜK[3]

[1]Selçuk Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, Bilgisayar Mühendisliği Anabilim Dalı, Konya/Türkiye, demircigoksu@gmail.com, ORCID: 0009-0001-1375-4202

[2]Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Temel Tıp Bilimleri Bölümü, Karaman/Türkiye, skuccukturk@kmu.edu.tr, ORCID: 0000-0001-8445-666X

[3]Selçuk Üniversitesi, Teknoloji Fakültesi, Bilgisayar Mühendisliği Bölümü, Konya/Türkiye, adem.golcuk@selcuk.edu.tr, ORCID: 0000-0002-6734-5906

Özet

Otomatik EEG tabanlı uyku evresi sınıflandırması son yıllarda hızla yaygınlaşmıştır. Buna karşın çalışmalar farklı veri kümeleri, farklı doğrulama şemaları ve farklı özellik hatları kullandığı için sonuçların doğrudan karşılaştırılması zorlaşmaktadır. Bu çalışma, 2015–2026 aralığını kapsayan bir sistematik derleme çalışması için geliştirilen literatür tarama ve eleme protokolünü tanıtmaktadır. Aynı zamanda bu protokol kapsamında bugüne kadar oluşturulmuş 1.583 makalelik içerik uyumlu literatür havuzu raporlanmaktadır.

Tarama altyapısı olarak Literature Harvester Suite (LHS) platformu kullanılmıştır. LHS, on beşten fazla akademik kaynağı tek bir Boole sorgusu altında birleştirir. Sorgu dört kavramsal bloktan oluşur: uyku evrelemesi terminolojisi, sinyal kaynağı (EEG/PSG), özellik çıkarımı ile sinyal işleme terminolojisi ve makine öğrenmesi sınıflandırıcıları. Tarama, 2015–2026 yıl aralığını kapsayacak biçimde yürütülmüştür. Eleme aşamasında semantik gömme, kural tabanlı kalıp eşleme ve büyük dil modeli hakem katmanından oluşan, yazar denetimli hibrit bir süzgeç uygulanmıştır. Süzgeç önce başlık-özet-anahtar kelime düzeyinde, ardından tam metin düzeyinde olmak üzere iki kez çalıştırılmıştır. Tarama 21.379 benzersiz kayıt ve 16.453 tam metin PDF üretmiştir. Hibrit süzgeç ile DOI ve dosya hash'i tabanlı tekilleştirme bu havuzu 1.583 içerik uyumlu makaleye indirgemiştir.

Bu çalışmada yalnızca literatür tarama ve eleme aşamaları tamamlanmıştır. Veri çıkarımı, kalite değerlendirmesi ve niceliksel sentez bu çalışmanın kapsamı dışındadır. Buna karşın elde edilen literatür havuzunun, sonraki aşamalarda yürütülebilecek analitik genişletmeler için elverişli bir altyapı sunduğu değerlendirilmektedir.

Anahtar kelimeler: EEG, uyku evresi sınıflandırması, içerik uyumlu literatür havuzu, sistematik derleme, çok kaynaklı literatür taraması, hibrit süzgeç.

BUILDING A CONTENT-ALIGNED LITERATURE POOL FOR EEG-BASED SLEEP STAGE CLASSIFICATION VIA A HYBRID FILTER

Abstract

Automated EEG-based sleep stage classification has expanded rapidly in recent years. Studies in this area, however, rely on different datasets, validation schemes, and feature pipelines. As a result, direct comparison of reported results remains difficult. This paper introduces the literature-search and screening protocol developed for a systematic review covering the 2015–2026 window. It also reports the content-aligned literature pool assembled by this protocol so far, comprising 1,583 papers.

The harvesting infrastructure is the Literature Harvester Suite (LHS), which integrates more than fifteen academic sources under a single Boolean query. The query is structured around four conceptual blocks: sleep-staging terminology, signal source (EEG/PSG), feature extraction and signal processing terminology, and machine-learning classifiers. Harvesting was carried out for the 2015–2026 publication-year range. Screening uses a hybrid filter that combines semantic embeddings, rule-based pattern matching, and an author-supervised large-language-model reviewer. The filter is run twice, first at the title-abstract-keyword level and then over the full text. The harvest produced 21,379 unique records and 16,453 full-text PDFs. The hybrid filter, together with DOI- and hash-based deduplication, reduced this pool to 1,583 content-aligned papers.

This paper reflects only the completion of the literature search and screening stages of the study. Data extraction, quality assessment, and quantitative synthesis fall outside the scope of this work. Nevertheless, the resulting literature pool is considered to provide a suitable foundation for analytical extensions that may be undertaken in subsequent stages.

Keywords: EEG, sleep stage classification, content-aligned literature pool, systematic review, multi-source literature harvesting, hybrid filter.

1. INTRODUCTION

Sleep occupies roughly one third of adult life. Core processes such as memory consolidation, autonomic balance, metabolic regulation and immune function take place largely within the staged structure of sleep (Borbély, 1982; Carskadon and Dement, 2017). The American Academy of Sleep Medicine (AASM) divides sleep into five stages: W, N1, N2, N3 and REM. These stages are determined by visual scoring of polysomnography (PSG) recordings, with EEG as the primary channel (American Academy of Sleep Medicine, 2023; Berry et al., 2017).

Manual scoring remains the clinical gold standard. It has, however, two fundamental limitations. First, it requires two to three hours of expert time per overnight recording. This makes the method difficult to apply in clinical studies covering thousands of patients (Malhotra et al., 2013). Second, inter-rater agreement is measured by Cohen's κ; 1.0 indicates perfect agreement and 0.0 chance agreement. AASM's annual inter-scorer reliability reports show that the average inter-technician Cohen's κ is around 0.76, while in the N1 stage it falls below 0.55 in many centers (Lee et al., 2022; Rosenberg and Van Hout, 2013). These two bottlenecks have kept automatic EEG-based staging on the research agenda for nearly two decades (Chambon et al., 2018; Faust et al., 2019; Mousavi et al., 2019; Phan and Mikkelsen, 2022; Phan et al., 2021; Supratak et al., 2017).

This study presents the literature search and screening protocol of a systematic review and the content-aligned literature pool produced by this protocol. The aim is to reduce publications in the field of EEG-based sleep stage classification for the 2015–2026 period to a coherent content-aligned literature pool through a reproducible, multi-source and author-supervised search–screening system. Data extraction, quality assessment and quantitative synthesis fall outside the scope of this study.

1.1. Theoretical Framework

The evidence base of the field has remained fragmented. Studies differ in datasets (such as Sleep-EDF, SHHS, MASS, ISRUC, DREAMS, CAP; Devuyst, 2005; Kemp et al., 2000; Khalighi et al., 2016; O'Reilly et al., 2014; Quan et al., 1997; Terzano et al., 2001), epoch durations and preprocessing choices. The same applies to feature families (frequency/spectral, time-frequency, nonlinear/entropy, morphological, statistical/time, deep-learning-based representations and hybrid) and classifier choices (SVM, RF, KNN, CNN, LSTM, GRU, Transformer, HMM, CRF). Results are reported under different validation schemes with different metrics such as accuracy, macro-F1, Cohen's κ, stage-wise F1 and AUC. For these reasons, turning the field into a coherent picture requires a systematic review with transparent screening, explicit quality assessment and structured data extraction.

Classical feature extraction methods have been examined in detail in comprehensive reviews by Boostani et al. (2017) and Aboalayon et al. (2016). These studies list the following main feature groups: spectral band powers, time-frequency decompositions, entropy and fractal measures, AASM-related morphological features (sleep spindles, K-complexes, slow waves) and Hjorth parameters.

After 2017, the field underwent a clear paradigm shift toward deep-learning-based representation learning. The foundations of this shift are formed by models such as DeepSleepNet (Supratak et al., 2017), the multi-channel temporal architecture of Chambon et al. (2018), TinySleepNet (Supratak and Guo, 2020), SleepEEGNet (Mousavi et al., 2019), U-Time (Perslev et al., 2019) and SeqSleepNet (Phan et al., 2019). Transfer-learning approaches have further raised reported accuracy (Phan et al., 2021). These architectures typically combine convolutional learning with recurrent or Transformer-based sequence modeling. They can also be adapted to in-ear and cEEGrid setups in addition to scalp EEG (Mikkelsen et al., 2017).

A frequent observation in the automatic-staging literature is the gap between headline accuracy values and stage-wise F1 values. This gap becomes particularly pronounced in the N1 and REM stages (Faust et al., 2019; Phan and Mikkelsen, 2022). The gap shows that class imbalance and validation design substantially influence reported performance. Recent systematic reviews (Faust et al., 2019; Phan and Mikkelsen, 2022) recommend reporting macro-F1, Cohen's κ and stage-wise F1 in addition to accuracy, and using subject-independent validation schemes such as LOSO. These methodological cautions have been reflected directly in the methodological design of a systematic review.

However, conducting a systematic review first requires building a coherent, reproducible literature pool. The work presented here is precisely about building that foundation.

2. METHOD

In this section, the literature search and screening protocol is described under three subsections: multi-source harvesting, hybrid filter at the title-abstract-keyword level, and a second filter over the full text.

2.1. Stage 1: Multi-Source Literature Harvest

The harvesting infrastructure is the Literature Harvester Suite (LHS). LHS was developed by us within the scope of this study because existing single-source tools and manual database searches cannot provide the coverage and reproducibility required by systematic-review processes. The tool is designed as an end-to-end harvesting platform that automates query execution, downloading, deduplication and reporting. LHS integrates more than fifteen academic sources under a single harvesting platform. These sources include PubMed, Scopus, IEEE Xplore, Web of Science, OpenAlex, Semantic Scholar, Lens.org, CORE and ScienceDirect.

Harvesting was carried out via a Boolean query consisting of four conceptual blocks. The blocks cover, respectively, sleep-staging terminology, signal source (EEG/PSG), feature extraction and signal-processing terminology, and machine-learning classifiers. The query string is as follows:

(sleep stage OR sleep staging OR sleep stage classification OR sleep scoring) AND (EEG OR electroencephalograph OR polysomnograph OR PSG) AND ("feature extraction" OR feature* OR "signal processing" OR "time-frequency" OR wavelet* OR entropy OR nonlinear OR decomposition OR connectivity OR "spectral power" OR "band power") AND ("machine learning" OR "deep learning" OR classifier* OR classification)*

This structure groups synonyms and near-synonyms within each block. Combining the blocks with AND ensures that only studies at the intersection of the four topics enter the pool. The year range was set to 2015–2026.

To avoid throttling during long-running harvesting, provider rate limits were reduced to roughly 90% of each provider's declared upper limit. PDF downloading followed a tiered strategy: open-access APIs, academic networks and an intelligent crawler were tried in turn. All full-text access was carried out under Selçuk University's institutional subscription, in accordance with the Text and Data Mining (TDM) clauses of subscribed publishers' contracts.

Each downloaded PDF was passed through a GROBID-based (Lopez, 2009) PDF Intelligence module. This module produces two outputs per article. The first is a TEI XML containing title, authors, abstract, sections, tables and bibliography. The second is its flattened, analysis-ready canonical JSON counterpart.

2.2. Stage 2: Hybrid Filter over Title, Abstract and Keywords

In the second stage, paper_relevance_pipeline.py was run under --json-report-mode. This mode applies a hybrid filter based on title, abstract and keywords. The filter is anchored to a gold reference sentence encoding four mandatory criteria: "Academic papers on EEG-based sleep stage classification using polysomnography or sleep-study recordings, employing feature extraction methods or engineered features for sleep staging." Two independent scores are computed for each paper.

The semantic score is the weighted cosine similarity between four thematic queries (overall, psg_eeg, sleep_stage, feature) and the title, abstract and keywords. The score is computed via the sentence-transformers/all-MiniLM-L6-v2 model (Reimers and Gurevych, 2019):

$$semantic_score = 0.25 \cdot overall + 0.10 \cdot title + 0.20 \cdot psg_eeg + 0.25 \cdot sleep_stage + 0.20 \cdot feature$$

The chain score is a rule-based aggregate based on pattern matching. The feature component receives a 0.15-point penalty for papers dominated end-to-end by raw EEG flags:

$$chain_score = 0.35 \cdot eeg_psg + 0.40 \cdot sleep_stage + 0.25 \cdot feature$$

$$hybrid_score = 0.70 \cdot semantic_score + 0.30 \cdot chain_score$$

A five-branch decision tree deterministically routes clear positives as auto_pass and clear negatives as heuristic_reject. Ambiguous candidates are forwarded to a large-language-model reviewer. Google Gemini 2.5 Flash Lite was used as the reviewer at temperature zero, under a strict JSON schema enforcing the four mandatory criteria. The LLM's inclusion suggestions were verified by the authors on a sample basis, and the final inclusion list was subjected to author oversight. The criteria are: the primary signal is EEG, the primary task is sleep staging, a PSG or dataset context is present, and engineered features are used. At the end of Stage 2, each paper is placed into one of three sets: pass, fail, or no-decision (set aside without a score because of a missing abstract).

2.3. Stage 3: Second Filter over the Full Text

In the third stage, the same system is run under --json-fulltext-mode. This time the textual scope is not the abstract but the full text extracted by GROBID (full_text, body_text, sections and tables fields combined). The full text is split into 1,800-character windows with 250-character overlap between consecutive windows. Each window is scored independently against each query. The article-level final score is combined from the top three windows:

$$article_score = 0.65 \cdot max(top3) + 0.35 \cdot mean(top3)$$

This combination balances the peak signal with a more dispersed score. Stage 3 runs two scenarios in parallel. In the first scenario, every candidate marked fail in Stage 2 is re-evaluated under --json-fulltext-force-llm-all; in this mode, the routing tree is bypassed and every candidate is, without exception, sent to the LLM reviewer. The aim is to recover papers wrongly excluded due to insufficient abstracts via full-text evidence. In the second scenario, the no-decision set is evaluated for the first time under the normal three-branch decision tree.

The outputs of the two scenarios are merged with the pass set from Stage 2. Deduplication is then performed using DOI and file hash; duplicate PDFs are reduced to a single representation. Each decision is documented in an auditable report at the level of score, signal flags and LLM rationale, and this report has been reviewed by the authors.

3. RESULTS

This section summarizes the quantitative findings produced by the harvesting and hybrid screening protocol. The consolidated record pool produced a total of 21,379 unique records and 16,453 full-text PDFs, corresponding to a 77% download success rate. The remaining records are largely behind paywalls or protected by Cloudflare.

At the end of Stage 2, the hybrid filter split the pool into three sets: pass, fail, and the no-decision set (set aside without a score due to a missing abstract). Stage 3 re-evaluated the fail and no-decision sets over full text; the results, merged with the pass set and followed by DOI- and hash-based deduplication, formed the final pool. At the end of this two-layer (pre-screening + full text) and two-signal (semantic + chain) process, 1,583 unique and topically aligned article PDFs were obtained. This number represents the intersection of papers approved by both layers of the system.

This multi-source harvesting and hybrid screening process was carried out within the three-stage protocol described above.

Table 1. Quantitative results of the search and screening protocol by stage

Stage	Operation	n
Stage 1	Multi-source harvest (21+ providers, 2015–2026)	21,379
Stage 1	Full-text PDF download success	16,453 (77%)
Stage 1	Inaccessible records (paywall / bot protection)	4,920 (23%)
Stage 2	Title-abstract-keyword hybrid filter (excluded)	13,588
Stage 3	Full-text re-evaluation + DOI/hash deduplication (final)	1,583

4. CONCLUSION, DISCUSSION, AND RECOMMENDATIONS

4.1. Methodological Contributions

The proposed system makes four concrete contributions to systematic-review practice in biomedical signal processing. First, multi-source harvesting via LHS achieves coverage that a PubMed-only query cannot reach and makes the figure of “21,379 unique records” reproducible. Second, the hybrid filter forwards only ambiguous candidates to the large language model, decoupling evaluation cost from screening volume. Third, running a second pass over the full text recovers papers that could be lost at the abstract level and increases screening sensitivity. Fourth, deduplication based on DOI and file hash defines the final pool in a reproducible manner.

The resulting literature pool is presented as a reproducible and content-aligned resource produced through multi-source harvesting and a two-layer hybrid screening process.

4.2. Limitations

There are three limitations at this stage of the work. First, the 23% download failure rate on LHS is not randomly distributed; subscription journals are therefore underrepresented. Second, GROBID parsing success drops markedly for PDFs consisting only of scanned images, forming the no-decision set; this set was first evaluated under the three-branch decision tree of the Stage 3 full-text system, identifying candidates suitable for inclusion. Third, the LLM reviewer layer is fixed to a single model (Gemini 2.5 Flash Lite). Inter-model consistency has not yet been measured, and this constitutes a target for a sensitivity test. This limitation is partially balanced by the authors' manual sample-based verification of LLM decisions.

4.3. Recommendations

It is recommended that the literature pool produced in this study be evaluated with different analytical extensions in subsequent stages. Refreshing the search protocol at regular intervals and applying similar methodological approaches in other signal-processing fields may help broaden the scope of the obtained results.

4.4. Conclusion

This study introduced the literature search and screening protocol of a systematic review intended to compare feature extraction methods for EEG-based sleep stage classification. It also reported the deduplicated content-aligned literature pool of 1,583 papers produced by the protocol. Data extraction, quality assessment and quantitative analysis fall outside the scope of this work.

The resulting literature pool is considered to provide a suitable foundation for analytical extensions that may be undertaken in subsequent stages.

ACKNOWLEDGEMENT

No institutional funding was received for this study. The authors declare that there is no conflict of interest. The reasoned evaluation of ambiguous candidates in the Stage 2 and Stage 3 filters was carried out using Google Gemini 2.5 Flash Lite at temperature zero under a strict JSON schema. Final inclusion decisions were supervised by the authors.

REFERENCES

Aboalayon, K. A. I., Faezipour, M., Almuhammadi, W. S. and Moslehpour, S. (2016). Sleep stage classification using EEG signal analysis: A comprehensive survey and new investigation. *Entropy, 18*(9), Article 272. https://doi.org/10.3390/e18090272

American Academy of Sleep Medicine. (2023). *The AASM manual for the scoring of sleep and associated events: Rules, terminology and technical specifications* (Version 3). AASM.

Berry, R. B., Brooks, R., Gamaldo, C., Harding, S. M., Lloyd, R. M., Quan, S. F., Troester, M. T. and Vaughn, B. V. (2017). AASM scoring manual updates for 2017 (Version 2.4). *Journal of Clinical Sleep Medicine, 13*(5), 665–666. https://doi.org/10.5664/jcsm.6576

Boostani, R., Karimzadeh, F. and Nami, M. (2017). A comparative review on sleep stage classification methods in patients and healthy individuals. *Computer Methods and Programs in Biomedicine, 140*, 77–91. https://doi.org/10.1016/j.cmpb.2016.12.004

Borbély, A. A. (1982). A two-process model of sleep regulation. *Human Neurobiology, 1*(3), 195–204.

Carskadon, M. A. and Dement, W. C. (2017). Normal human sleep: An overview. In M. H. Kryger, T. Roth and W. C. Dement (Eds.), *Principles and practice of sleep medicine* (6th ed., pp. 15–24). Elsevier.

Chambon, S., Galtier, M. N., Arnal, P. J., Wainrib, G. and Gramfort, A. (2018). A deep learning architecture for temporal sleep stage classification using multivariate and multimodal time series. *IEEE Transactions on Neural Systems and Rehabilitation Engineering, 26*(4), 758–769. https://doi.org/10.1109/TNSRE.2018.2813138

Devuyst, S. (2005). *The DREAMS databases and assessment algorithm* [Data set]. Zenodo. https://doi.org/10.5281/zenodo.2650142

Faust, O., Razaghi, H., Barika, R., Ciaccio, E. J. and Acharya, U. R. (2019). A review of automated sleep stage scoring based on physiological signals for the new millennia. *Computer Methods and Programs in Biomedicine, 176*, 81–91. https://doi.org/10.1016/j.cmpb.2019.04.032

Kemp, B., Zwinderman, A. H., Tuk, B., Kamphuisen, H. A. C. and Oberyé, J. J. L. (2000). Analysis of a sleep-dependent neuronal feedback loop: The slow-wave microcontinuity of the EEG. *IEEE Transactions on Biomedical Engineering, 47*(9), 1185–1194. https://doi.org/10.1109/10.867928

Khalighi, S., Sousa, T., Santos, J. M. and Nunes, U. (2016). ISRUC-Sleep: A comprehensive public dataset for sleep researchers. *Computer Methods and Programs in Biomedicine, 124*, 180–192. https://doi.org/10.1016/j.cmpb.2015.10.013

Lee, Y. J., Lee, J. Y., Cho, J. H. and Choi, J. H. (2022). Interrater reliability of sleep stage scoring: A meta-analysis. *Journal of Clinical Sleep Medicine, 18*(1), 193–202. https://doi.org/10.5664/jcsm.9538

Lopez, P. (2009). GROBID: Combining automatic bibliographic data recognition and term extraction for scholarship publications. *Proceedings of the 13th European Conference on Research and Advanced Technology for Digital Libraries (ECDL/TPDL)*, 473–474. https://doi.org/10.1007/978-3-642-04346-8_62

Malhotra, A., Younes, M., Kuna, S. T., Benca, R., Kushida, C. A., Walsh, J., Hanlon, A., Staley, B., Pack, A. I. and Pien, G. W. (2013). Performance of an automated polysomnography scoring system versus computer-assisted manual scoring. *Sleep, 36*(4), 573–582. https://doi.org/10.5665/sleep.2548

Mikkelsen, K. B., Villadsen, D. B., Otto, M. and Kidmose, P. (2017). Automatic sleep staging using ear-EEG. *BioMedical Engineering OnLine, 16*, Article 111. https://doi.org/10.1186/s12938-017-0400-5

Mousavi, S., Afghah, F. and Acharya, U. R. (2019). SleepEEGNet: Automated sleep stage scoring with sequence-to-sequence deep learning approach. *PLOS ONE, 14*(5), Article e0216456. https://doi.org/10.1371/journal.pone.0216456

O'Reilly, C., Gosselin, N., Carrier, J. and Nielsen, T. (2014). Montreal Archive of Sleep Studies (MASS): An open-access resource for instrument benchmarking and exploratory research. *Journal of Sleep Research, 23*(6), 628–635. https://doi.org/10.1111/jsr.12169

Perslev, M., Jensen, M. H., Darkner, S., Jennum, P. J. and Igel, C. (2019). U-Time: A fully convolutional network for time series segmentation applied to sleep staging. *Advances in Neural Information Processing Systems, 32*, 4417–4428.

Phan, H., Andreotti, F., Cooray, N., Chen, O. Y. and De Vos, M. (2019). SeqSleepNet: End-to-end hierarchical recurrent neural network for sequence-to-sequence automatic sleep staging. *IEEE Transactions on Neural Systems and Rehabilitation Engineering, 27*(3), 400–410. https://doi.org/10.1109/TNSRE.2019.2896659

Phan, H., Chen, O. Y., Koch, P., Lu, Z., McLoughlin, I., Mertins, A. and De Vos, M. (2021). Towards more accurate automatic sleep staging via deep transfer learning. *IEEE Transactions on Biomedical Engineering, 68*(6), 1787–1798. https://doi.org/10.1109/TBME.2020.3020381

Phan, H. and Mikkelsen, K. (2022). Automatic sleep staging of EEG signals: Recent development, challenges, and future directions. *Physiological Measurement, 43*(4), Article 04TR01. https://doi.org/10.1088/1361-6579/ac6049

Quan, S. F., Howard, B. V., Iber, C., Kiley, J. P., Nieto, F. J., O'Connor, G. T., Rapoport, D. M., Redline, S., Robbins, J., Samet, J. M. and Wahl, P. W. (1997). The Sleep Heart Health Study: Design, rationale, and methods. *Sleep, 20*(12), 1077–1085. https://doi.org/10.1093/sleep/20.12.1077

Reimers, N. and Gurevych, I. (2019). Sentence-BERT: Sentence embeddings using Siamese BERT-networks. *Proceedings of the 2019 Conference on Empirical Methods in Natural Language Processing and the 9th International Joint Conference on Natural Language Processing (EMNLP-IJCNLP)*, 3980–3990. https://doi.org/10.18653/v1/D19-1410

Rosenberg, R. S. and Van Hout, S. (2013). The American Academy of Sleep Medicine inter-scorer reliability program: Sleep stage scoring. *Journal of Clinical Sleep Medicine, 9*(1), 81–87. https://doi.org/10.5664/jcsm.2350

Supratak, A., Dong, H., Wu, C. and Guo, Y. (2017). DeepSleepNet: A model for automatic sleep stage scoring based on raw single-channel EEG. *IEEE Transactions on Neural Systems and Rehabilitation Engineering, 25*(11), 1998–2008. https://doi.org/10.1109/TNSRE.2017.2721116

Supratak, A. and Guo, Y. (2020). TinySleepNet: An efficient deep learning model for sleep stage scoring based on raw single-channel EEG. *Proceedings of the 42nd Annual International Conference of the IEEE Engineering in Medicine and Biology Society (EMBC)*, 641–644. https://doi.org/10.1109/EMBC44109.2020.9176741

Terzano, M. G., Parrino, L., Sherieri, A., Chervin, R., Chokroverty, S., Guilleminault, C., Hirshkowitz, M., Mahowald, M., Moldofsky, H., Rosa, A., Thomas, R. and Walters, A. (2001). Atlas, rules, and recording techniques for the scoring of cyclic alternating pattern (CAP) in human sleep. *Sleep Medicine, 2*(6), 537–553. https://doi.org/10.1016/S1389-9457(01)00149-6

AI-SUPPORTED TRAVEL ROUTE GUIDE: THE SEYR-I ROTA APPLICATION

Devrim VARLI[1], Şevin SÖNMEZ[2], Ahmet KAYA[3], Asst. Prof. Dr. Mehmet MİLLİ[4]

[1]Bolu Abant Izzet Baysal University, Faculty of Engineering, Department of Computer Engineering, devrimvarli1@gmail.com, ORCID: 0009-0007-3553-2997

[2]Bolu Abant Izzet Baysal University, Faculty of Engineering, Department of Computer Engineering, sevinsonmezz@gmail.com, ORCID: 0009-0008-5757-6664

[3]Bolu Abant Izzet Baysal University, Faculty of Engineering, Department of Computer Engineering, ahmtk1442@gmail.com, ORCID: 0009-0001-7301-6025

[4]Bolu Abant Izzet Baysal University, Faculty of Engineering, Department of Computer Engineering, mehmetmilli@ibu.edu.tr, ORCID: 0000-0002-0759-4433

Abstract

Today, tourism and travel habits are undergoing a major transformation with the development of technology. A multi-platform traveler route guide project named "Seyr-i Rota" has been developed to address the problems of time loss, information pollution, and misdirection that individuals face while planning their travel routes. In this study, the architecture and implementation processes of a system that autonomously and dynamically creates the most suitable travel routes according to users' personal preferences, time constraints, and budgets are presented. In the artificial intelligence infrastructure of the project, the RAG (Retrieval-Augmented Generation) architecture was used to reduce the hallucination risk of large language models (LLMs) and to produce accurate results with up-to-date tourist data specific to the system. In this way, highly accurate, context-sensitive, and reliable route recommendations can be offered to users. The system is designed to serve on both web and mobile platforms in order to reach a wide audience. While the web interface of the project was developed with the React library, the Flutter framework was preferred on the mobile application side. In the backend architecture, C# and ASP.NET Core Web API technologies were used in compliance with N-Tier and Clean Architecture principles to ensure data security and scalability. The application offers comprehensive features such as city exploration, venue details, user profile management, favorites, and AI-powered smart route creation. The main purpose of this project is to optimize traditional travel planning processes, increase user satisfaction, and contribute innovatively to the digitalization of the tourism sector through an AI-supported autonomous guidance service.

Keywords: Artificial intelligence, travel planning, RAG architecture, large language models, cross-platform

1. INTRODUCTION

Digitalization in the tourism sector enables users to make travel decisions more quickly, in a personalized manner, and on the basis of data. However, the large number of online resources, user reviews, map data, and social media content often makes the route-planning process more complex rather than easier. Creating an itinerary that matches users' interests, available time, and budgets requires the joint consideration of multilayered decisions such as venue selection, visit ordering, time management, and information accuracy.

This need is addressed in the literature within the scope of the tourist trip design problem, and personalized route generation is associated with creating the most appropriate visit plan under limited time and resource constraints (Ruiz-Meza & Montoya-Torres, 2022). In particular, access to up-to-date data, adaptation to different user profiles, and multi-platform support have become key expectations in next-generation travel applications (Gretzel et al., 2015; Xiang & Fesenmaier, 2017).

In this study, the conceptual foundation, system architecture, and prototype development process of the Seyr-i Rota application, which was developed to respond to these needs, are presented. The main contribution of the study is that it brings together a RAG-based AI approach, a multi-layer service architecture, and an integrated web-mobile user experience under a single route recommendation system.

1.1. Theoretical Framework

Large language models can interpret user requests through free-form text thanks to their natural language understanding and generation capabilities and therefore offer significant potential for personalized recommendation systems. However, because these models rely solely on information stored in their parameters, they may cause accuracy problems, especially in applications that require domain knowledge and sensitivity to recency. Brown et al. (2020) demonstrated the few-shot learning capabilities of large-scale language models, whereas Lewis et al. (2020) showed that the RAG approach, supported by an external knowledge source, can produce more consistent and traceable outputs in knowledge-intensive tasks.

In the context of tourist route planning, the RAG architecture improves recommendation quality by combining a generative model that interprets the user's request with structured data such as current location, venue type, estimated duration, cost, and user rating. Thus, the system not only produces linguistically fluent responses but also reduces hallucination risk by incorporating the database on which the recommendation is based into the context.

On the software architecture side, a layered design was preferred for sustainability, testability, and scalability. The Clean Architecture approach, systematically explained by Martin (2017), facilitates the long-term maintenance of the application by separating business rules from external dependencies. On the interface side,

the React-based web client and the Flutter-based mobile client are positioned as complementary layers that make shared functionality accessible across different devices (React, n.d.; Flutter, 2026).

2. METHOD

A design-oriented development approach was adopted in this study, and the system was addressed in four main stages: requirements analysis, architectural design, prototype development, and functional validation. During the requirements analysis phase, the main problems users experience in the route-planning process were evaluated under the headings of information fragmentation, time management, budget constraints, and the insufficient consideration of personal preferences. Based on these findings, the system was designed to receive inputs such as user interests, trip duration, budget, and location.

The server side of the application was developed with C# and ASP.NET Core Web API and was structured into presentation, application, domain, and infrastructure layers (Microsoft, 2026; Martin, 2017). While route-generation rules, scoring logic, and recommendation flow were defined in the domain layer, data access, external service connections, and AI integration were managed in the infrastructure layer. This separation facilitates both the independent testing of services and the future integration of different data sources into the system.

2.1. Web API and Swagger Documentation

In the developed Web API structure, the authentication mechanism was designed on a JWT basis. User login is performed through the /api/auth/login endpoint, and after successful authentication, the client is provided with a token-based access structure. JWT parameters such as ValidIssuer, ValidAudience, SecretKey, and token lifetime were defined in the application configuration. Within the current structure, role information is stored in the user model, and the system is designed to support role-based authorization. In the reviewed endpoint structure, there is no separate service endpoint for refresh-token generation or token renewal.

Through the Swagger documentation, the core request and response models used in the system can also be monitored. In particular, operations such as user creation, user update, login, city addition, place addition, tour creation, tour-day addition, and stop addition are carried out through specific data transfer objects. Thanks to this approach, incoming client data is processed not directly with database entities but with DTO structures aligned with business rules. Thus, both data validation becomes easier and the layered architecture becomes more secure.

RESTful-compliant HTTP status codes were used in the API design. Standard response structures were defined for successful operations, resource creation, data validation errors, authorization checks, and server errors. Since

the application has a centralized error management structure, error messages can be returned in a consistent format that is easy for the client side to process.

The system was designed to serve two different client needs. On the admin-panel side, user management, authentication, city and venue management, and tour management endpoints are expected to be used intensively. From the perspective of the mobile application or end-user consumption, endpoint groups aimed more at listing and viewing details come to the fore. In this context, the travel-guides module is used to present city and venue content, whereas the tours module is used to display tour catalogs, day plans, stops, and accommodation information.

The travel-guides module basically consists of city data and venue data related to those cities. The data model has a hierarchical structure that includes the city name, description, and venue records associated with the relevant city. On the venue side, fields related to name, description, contact information, and content presentation are included. This module enables guide-like content to be presented in a categorical and relational manner.

The tours module, on the other hand, contains a more comprehensive data model. Tour information is stored under the main tour record, and fixed accommodations, day-based plans, and stop records under each day are linked to it. Thus, not only the general description of a tour but also its day-by-day flow, visit points, and accommodation details can be managed through the system. This structure makes the module particularly strong in terms of travel planning, catalog management, and content presentation.

Swagger documentation makes this architecture visible and testable. The centralized listing of endpoints, the display of request/response models, and the direct testing of services provide significant convenience in development, maintenance, and validation processes.

2.2. LLM-Based Intelligent Route Generation System

Today, travel-planning processes are time-consuming and complex for users. In order to create optimized and reliable routes that match users' interests, different data sources need to be evaluated together. This requirement makes it necessary to go beyond an AI approach that only generates text. In this context, an intelligent route-generation architecture was designed in the Seyr-i Rota application by combining large language models with external data sources and decision mechanisms.

The AI component of the system was modeled as a LangGraph-based state machine (LangChain, 2026). In this way, the flow was transformed from a linear processing pipeline into a dynamic structure directed by decision mechanisms. The main flow can be summarized as START -> RETRIEVE -> GRADE_DOCS -> (REWRITE_QUERY / TOOL_NODE) -> GENERATE -> GRADE_GENERATION -> END. This architecture

is built on three fundamental principles: retrieval-augmented generation (RAG), conditional routing, and hallucination control. Figure 1 presents a visual representation of this flow.

During the retrieve stage, documents and content relevant to the user's query are pulled from the related data sources. The main purpose of this stage is to prevent the model from relying solely on previously learned parametric knowledge and to ground the output generation process in real data. Then, during the grade documents stage, the extent to which the retrieved content is related to the query is evaluated. When the data is found insufficient, the system rewrites the query; when sufficient and suitable data is found, it proceeds to the tool layer. This evaluation step forms a critical control layer that assures data quality before generation.

The rewrite query stage ensures that, when insufficient data is encountered, the query is restructured in a way that will produce better results. This process is conducted with a controlled retry logic and is limited by a maximum number of repetitions. Thus, both the probability of reaching more suitable datasets is increased and the risk of an infinite loop is prevented. When the data is considered sufficient, the tool node layer comes into play; here the system interacts with external services such as Google Maps (Google, 2026) to calculate distance and duration information between locations, actively carries out the route-generation process, and supports its recommendations with real-world data.

In the generate stage, the large language model converts the route data calculated by the tool node into a user-friendly narrative. At this point, the model does not directly calculate the route; rather, it produces an explanatory and natural-language output based on the calculated stop sequence, durations, and distance information. In the subsequent grade generation layer, it is checked whether the generated output is supported by the documents used and the retrieved data. When the output is evaluated as supported, the process is completed; when it is not, a controlled retry mechanism is activated. If the defined limits are exceeded, the system turns to an alternative strategy or safely terminates the process.

The decision layer of the system ensures that the entire process is managed in an adaptive and traceable manner. The query is rewritten according to data quality, tool use is initiated if the data is sufficient, regeneration is attempted if the produced output is erroneous, and safe termination or fallback strategies are applied when the retry limit is reached. This approach differentiates the system from conventional LLM-based chat structures thanks to features such as iterative generation, hallucination control, tool-supported use of real data, and state-based orchestration. As a result, the developed structure presents a modern AI architecture aimed at delivering more accurate, more reliable, more consistent, and more user-sensitive route recommendations.

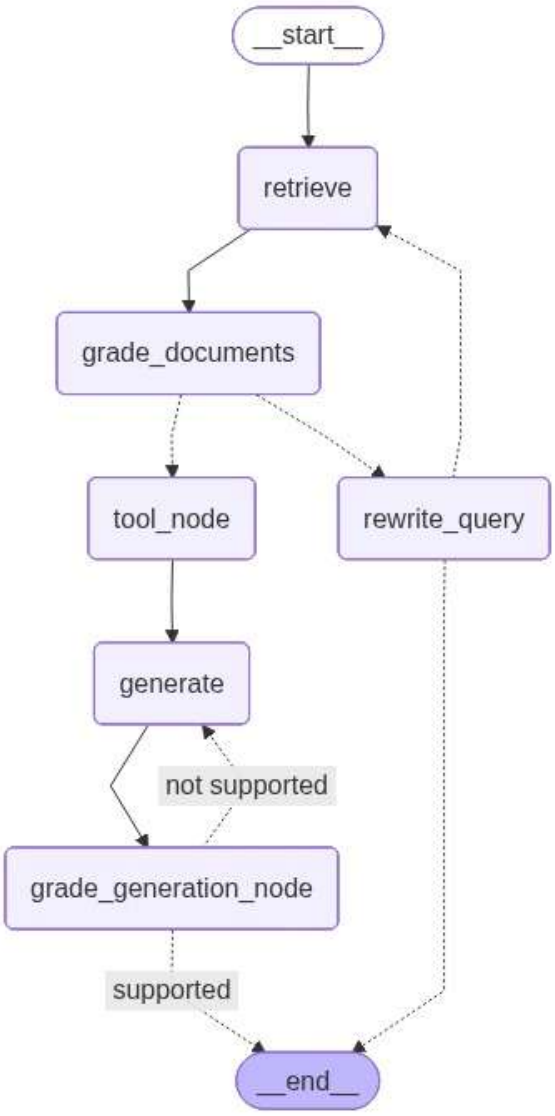

Figure 1. LangGraph-based LLM flow diagram.

On the client side, the web application was developed with React and the mobile application with Flutter. The web interface was designed for route display, filtering, and interactive components, whereas the mobile client was designed for quick access in field use, simple navigation, and on-the-move usage scenarios. Thus, the same service layer gained a reusable structure across different devices with shared business logic.

3. FINDINGS

The developed prototype has revealed an integrated route recommendation infrastructure capable of combining user preferences within a single decision mechanism. In the system design, the joint evaluation of interest, time, and budget constraints makes the fragmented decision-making process commonly seen in manual planning more manageable. The retrieval-augmented generation approach described in Section 2.2 enables

recommendations to be generated in a context-sensitive manner by selecting content from the up-to-date database.

Table 1. System components and technologies used

Layer	Technology	Description
Artificial Intelligence	LangGraph, RAG	LLM-based intelligent route generation and hallucination control
Backend	C#, ASP.NET Core Web API	RESTful API development with N-Tier and Clean Architecture
Web Interface	React	Admin panel and content management system
Mobile Application	Flutter	Cross-platform mobile user experience
Database	Relational Database	Management of city, venue, tour, and user data
External Services	Google Maps API	Distance and duration calculation and map integration
Authentication	JWT	Token-based secure user authorization

3.1. Functional Gains Obtained from the Prototype

The first prominent gain observed in the prototype evaluation is that the same application logic can be reused across web and mobile clients. This provides consistency in the development process while reducing maintenance costs. Second, thanks to the Clean Architecture approach, route-generation rules have been made independent of the user interface; thus, the system's testability and extensibility with new modules have been strengthened. Third, supporting the AI component with a retrieval layer contributes to making the recommendations presented to the user data-driven and explainable.

3.2. Admin Panel and Content Management

The aim was for the developed system not only to consist of route recommendation screens for end users, but also to have a manageable back-office structure that sustains content continuity. For this purpose, the web-based admin panel enables the centralized management of core content components such as users, cities, venues, and predefined tours. On the panel's home page, a content summary, the total number of cities, the total number of venues, featured cities, and quick-action cards are presented together to provide administrators with an instant overview of the system status. Thus, content management becomes operationally more visible and auditable. Figure 2 presents the home-page view of the admin panel.

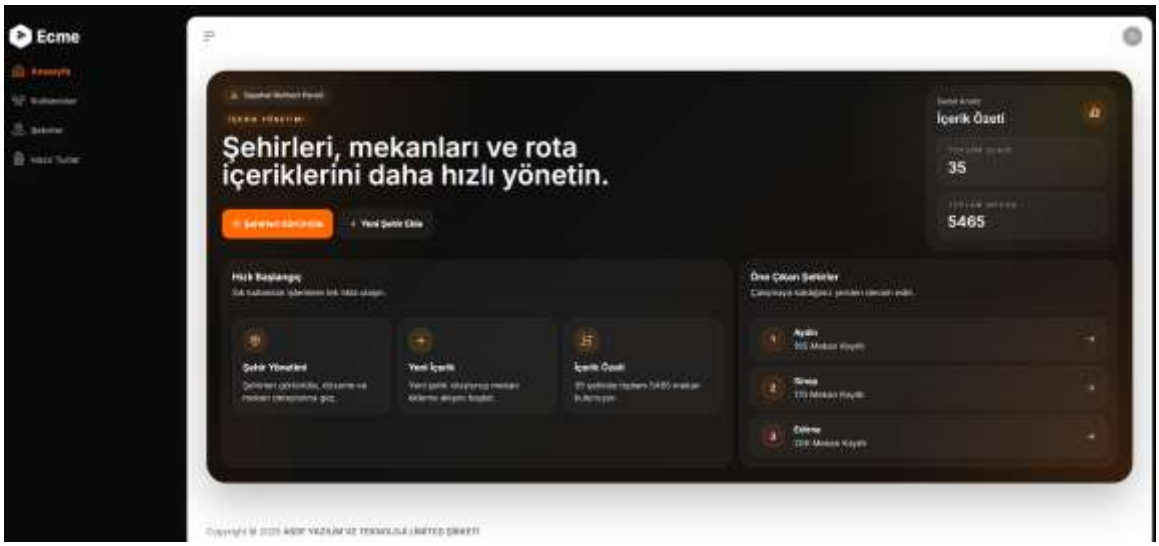

Figure 2. Admin panel home page and content summary screen.

The city management screen provides a functional control area for content listing and update processes. On this screen, cities can be filtered through a search bar; for each city, the number of venues, the last update time, and action options such as edit or delete are displayed. This structure facilitates the regular monitoring of tourist data added to the system and reduces maintenance workload, especially in expanding datasets. At the same time, the visibility of city-venue relationships contributes to preparing the data to be used in the mobile application and AI layer in a more consistent manner. Figure 3 shows the city listing and action screen.

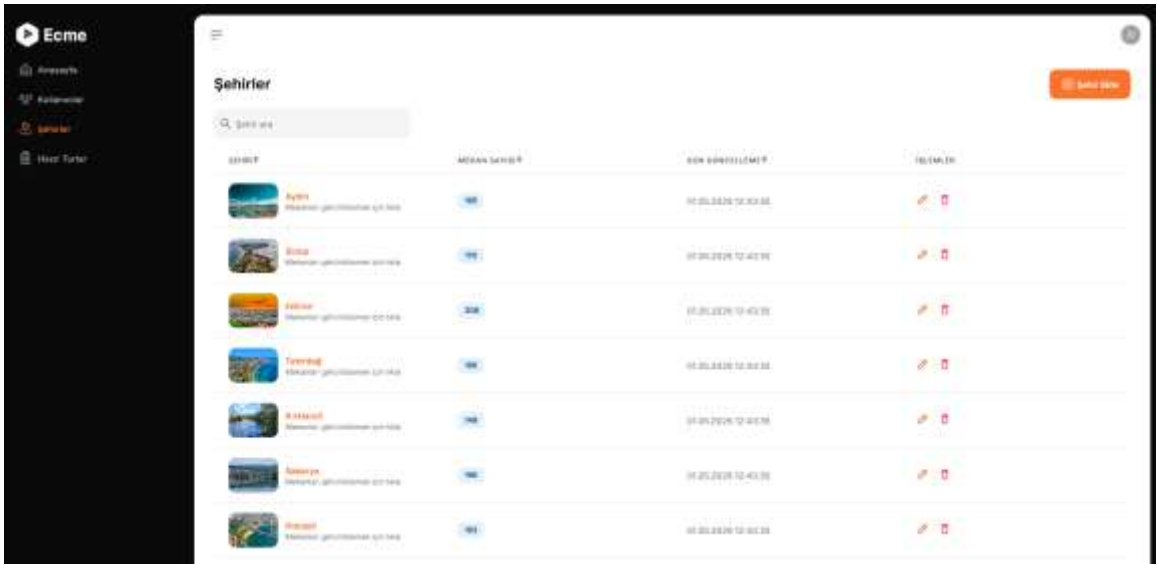

Figure 3. City management screen and content listing structure.

The venue addition form is one of the most important components that improves the quality of data entry in the panel. In the form structure, fields such as venue name, district information, price level, category, tags, rating,

phone number, social media information, address, Google Maps link, latitude-longitude coordinates, image link, and opening hours are collected in a structured manner. This approach strengthens data integrity by preventing free-form and scattered content entry and improves both the route-generation algorithms and the quality of the guide content presented to the user. As a result, the admin panel demonstrates that the application is not merely a showcase interface, but is designed as an integrated system in terms of data collection, validation, updating, and content sustainability. Figure 4 shows the venue addition form and the structured data entry fields.

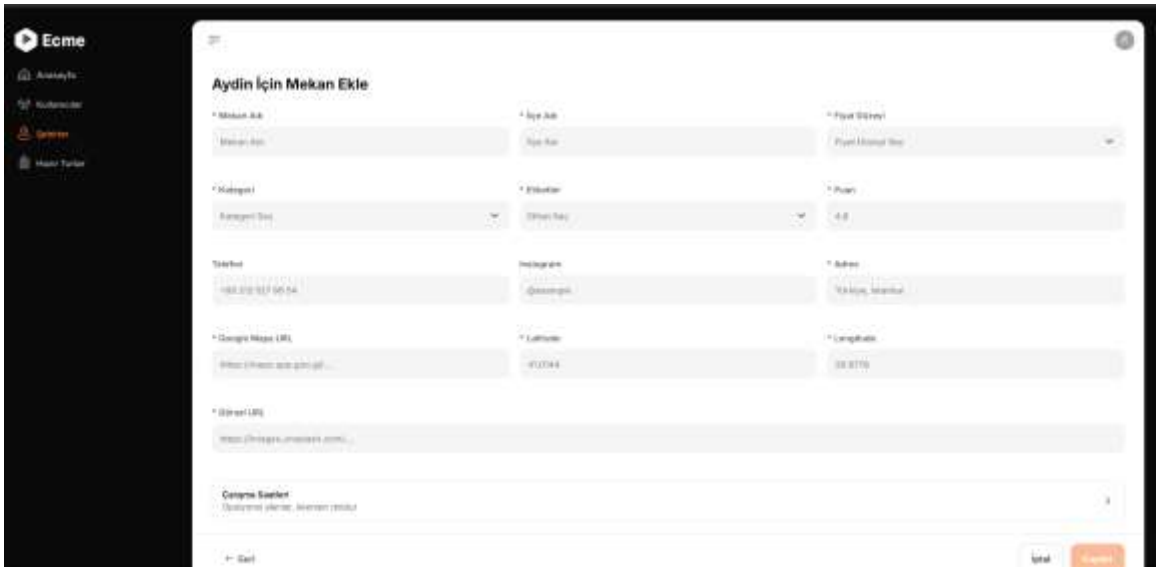

Figure 4. Venue addition form and structured data entry fields.

3.3. Mobile Application Interface

The mobile application was developed using the Flutter framework and offers a comprehensive interface aimed at enriching users' travel experiences. On the welcome screens, users are guided to the core functions of the application through the themes 'Explore Anatolia,' 'Plan the Best Routes,' and 'Find Local Flavors.' The 'Smart Route Creation' section on the home screen generates AI-supported personalized routes by taking parameters such as city, trip duration, budget level (economy, standard, luxury), and travel type (solo, couple, family) from the user. The application also includes features such as venue detail pages, route map view, user profile, favorites, and day-based stop planning. Figure 5 presents the main screens of the mobile application.

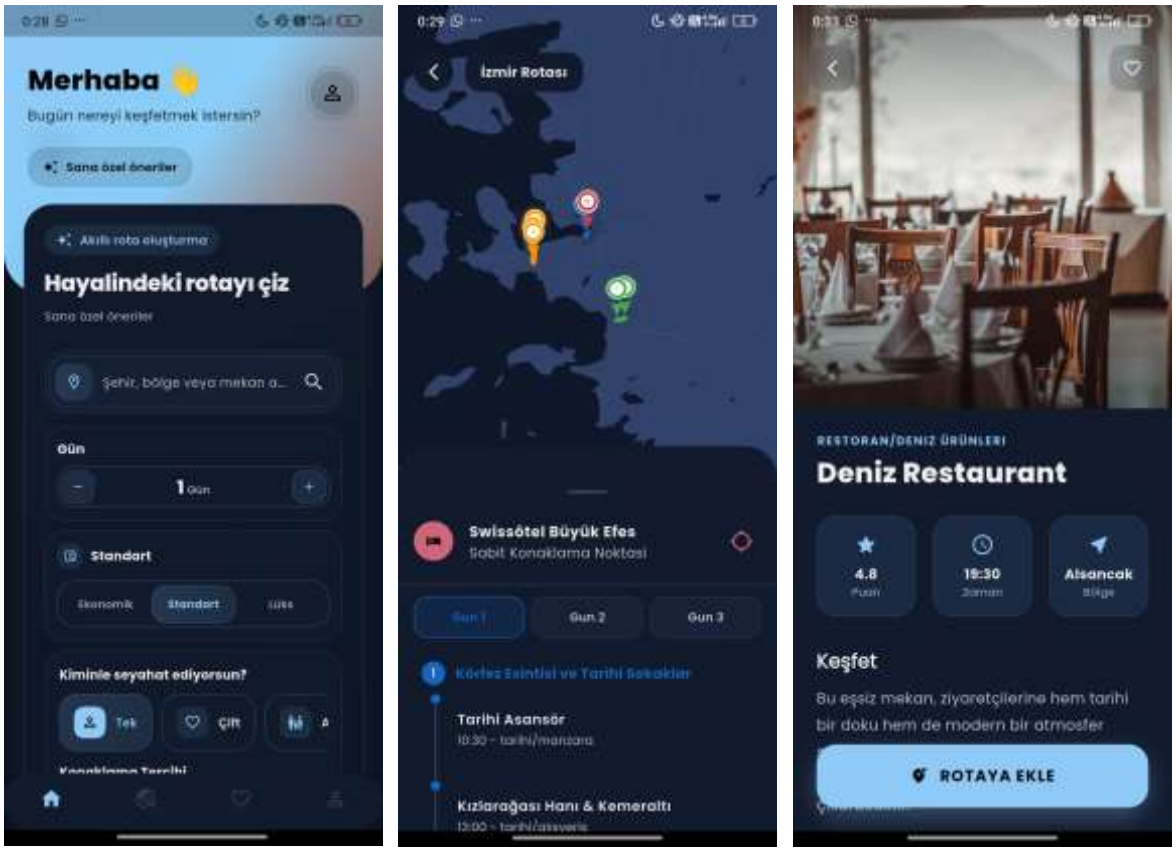

Figure 5. Main screens of the mobile application: (a) home page and smart route creation, (b) route map and day-based planning, (c) venue details page.

However, the most important limitation of the current prototype is that it has not yet been supported by large-scale user tests and real-time field data. Therefore, the study should be considered not so much a quantitative performance evaluation as a development output that demonstrates the feasibility and potential of the proposed solution architecture.

4. CONCLUSION, DISCUSSION, AND RECOMMENDATIONS

In conclusion, Seyr-i Rota offers an integrated solution proposal that combines AI-supported personalized travel planning with multi-platform support and layered software architecture. The study shows that the RAG architecture can be an effective approach in tourism route-guidance applications not only for generating recommendations, but also for increasing information accuracy and strengthening the reliability of system outputs.

For future studies, it is recommended to add real-time traffic and weather data to the application, develop scoring mechanisms that learn from user feedback, provide multilingual support, and create scalable datasets for different cities. In addition, evaluating the system through experimental studies in terms of usability,

recommendation quality, and user satisfaction will make the academic and sectoral contribution of the study more visible.

REFERENCES

Brown, T. B., Mann, B., Ryder, N., Subbiah, M., Kaplan, J. D., Dhariwal, P., Neelakantan, A., Shyam, P., Sastry, G., Askell, A., Herbert-Voss, A., Krueger, G., Henighan, T., Child, R., Ramesh, A., Ziegler, D. M., Wu, J., Winter, C., Hesse, C., Chen, M., Sigler, E., Litwin, M., Gray, S., Chess, B., Clark, J., Berner, C., McCandlish, S., Radford, A., Sutskever, I., & Amodei, D. (2020). Language models are few-shot learners. *Advances in Neural Information Processing Systems, 33,* 1877–1901. https://proceedings.neurips.cc/paper/2020/hash/1457c0d6bfcb4967418bfb8ac142f64a-Abstract.html

Flutter. (2026). Flutter documentation. Retrieved April 30, 2026, from https://docs.flutter.dev/

Google. (2026). Google Maps Platform documentation. Retrieved April 30, 2026, from https://developers.google.com/maps/documentation

Gretzel, U., Sigala, M., Xiang, Z., & Koo, C. (2015). Smart tourism: Foundations and developments. *Electronic Markets, 25*(3), 179–188. https://doi.org/10.1007/s12525-015-0196-8

LangChain. (2026). LangGraph documentation. Retrieved April 30, 2026, from https://langchain-ai.github.io/langgraph/

Lewis, P., Perez, E., Piktus, A., Petroni, F., Karpukhin, V., Goyal, N., Küttler, H., Lewis, M., Yih, W.-t., Rocktäschel, T., Riedel, S., & Kiela, D. (2020). Retrieval-augmented generation for knowledge-intensive NLP tasks. *arXiv preprint arXiv:2005.11401.* https://doi.org/10.48550/arXiv.2005.11401

Martin, R. C. (2017). *Clean architecture: A craftsman's guide to software structure and design.* Pearson.

Microsoft. (2026). ASP.NET documentation. Retrieved April 30, 2026, from https://learn.microsoft.com/en-us/aspnet/core/

React. (n.d.). Quick start. Retrieved April 30, 2026, from https://react.dev/learn

Ruiz-Meza, J., & Montoya-Torres, J. R. (2022). A systematic literature review for the tourist trip design problem: Extensions, solution techniques and future research lines. *Operations Research Perspectives, 9,* 100228. https://doi.org/10.1016/j.orp.2022.100228

Xiang, Z., & Fesenmaier, D. R. (2017). Big data analytics, tourism design and smart tourism. In Z. Xiang & D. R. Fesenmaier (Eds.), *Analytics in smart tourism design* (pp. 299–307). Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-319-44263-1_17

FLUFENAMİK ASİTİN PH 7,4 PBS ÇÖZELTİSİNDEKİ SALIM KİNETİĞİ

İrem KESTEK[1]/ Prof. Dr. Ayşen ALAMAN AĞAR[2]

[1]Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Kimya, Samsun, Türkiye

cakrirem@gmail.com 0000-0001-7524-7313

[2]Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Kimya, Samsun, Türkiye

aysena@omu.edu.tr 0000-0002-1316-4835

Özet

Liyotropik sıvı kristal sistemlerin ilaç taşıma uygulamalarındaki avantajlarından biri, ara faz yapılarının çevresel şartlara (örneğin, pH, iyonik güç) bağlı olarak faz geçişi gösterebilmesidir. Böyle bir pH-duyarlılık, sistemin mide, bağırsak gibi farklı fizyolojik ortamlarda salım davranışını değiştirebilmesine olanak tanır (Negrini & Mezzenga, 2011).

Flufenamik asit (FFA), fenamat türevi steroid olmayan anti-inflamatuvar ilaç sınıfına ait etkin bir moleküldür ve genellikle ağrı, inflamasyon ve ateşin kontrolünde kullanılır. Moleküler yapısı nedeniyle flavonoid türevleri ile benzer şekilde zayıf asidik karakter gösteren FFA' nın suda çözünürlüğü çok düşüktür ve bu durum bazen düşük biyoyararlanım ve düzensiz salım şeklinde sonuçlanır. Çeşitli çözeltilerde ve pH ortamlarında çözünürlüğü incelendiğinde yüksek pH' ta çözünürlüğünün arttığı, bunun da molekülün iyonizasyon özelliklerinden kaynaklandığı bildirilmiştir (Mantas & Mihranyan, 2020).

Literatürde, özellikle sıvı kristal ve membran içeren sistemlerde salım mekanizmasının birden fazla faktörden etkilendiği ve bu nedenle kinetik modellerin birlikte değerlendirilmesinin gerekli olduğu vurgulanmaktadır (Siepmann & Siepmann, 2008). Bu yaklaşım, sistemin hem salım hızının hem de mekanizmasının daha doğru şekilde anlaşılmasını sağlamaktadır.

Bu çalışmada flufenamik asitin liyotropik sıvı kristal sistem içerisinde fizyolojik pH değeri olan pH 7,4 PBS çözeltisine geçiş miktarı ve geçiş kinetiği incelenmiştir.

Anahtar kelimeler: Flufenamik asit, sıvı kristal, ilaç kinetiği

Bu çalışma Ondokuz Mayıs Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimi tarafından desteklenmiştir. Proje numarası PYO.FEN.1904.23.005

RELEASE KINETICS OF FLUFENAMIC ACID IN PH 7,4 PBS SOLUTION

Abstract

One of the advantages of lyotropic liquid crystal systems in drug delivery applications is that their interphase structures can undergo phase transitions depending on environmental conditions (e.g., pH, ionic strength). Such pH sensitivity allows the system to alter its release behavior in different physiological environments such as the stomach and intestines (Negrini & Mezzenga, 2011).

Flufenamic acid (FFA) is an active molecule belonging to the class of fenamate derivative nonsteroidal anti-inflammatory drugs and is commonly used to control pain, inflammation, and fever. Due to its molecular structure, FFA, which exhibits a weakly acidic character similar to flavonoid derivatives, has very low water solubility, which sometimes results in low bioavailability and an irregular release profile. When its solubility in various solutions and pH environments is examined, it has been reported that its solubility increases at high pH, which is due to the ionization properties of the molecule (Mantas & Mihranyan, 2020).

In the literature, it is emphasized that the release mechanism, especially in liquid crystal and membrane systems, is affected by multiple factors and therefore it is necessary to evaluate kinetic models together (Siepmann & Siepmann, 2008). This approach allows for a more accurate understanding of both the release rate and the mechanism of the system.

In this study, the amount of flufenamic acid transferred to a pH 7.4 PBS solution, which is a physiological pH value, and its transfer kinetics in a lyotropic liquid crystal system were investigated.

Keywords: Flufenamic acid, liquid crystal, drug kinetics

This study was supported by the Ondokuz Mayıs University Scientific Research Projects Coordination Unit. Project number: PYO.FEN.1904.23.005

1. GİRİŞ

Sıvı kristaller, katı ve sıvı faz arasında yer alan, moleküler düzenin kısmen korunduğu ancak akışkanlık özelliğinin sürdüğü ara faz sistemleridir (De Gennes & Prost, 1993). Sıvı kristaller elde ediliş mekanizmalarına göre termotropik ve liyotropik olmak üzere iki ana gruba ayrılmaktadır. Termotropik sıvı kristaller sıcaklığa bağlı faz geçişi gösterirken, liyotropik sıvı kristaller çift karakterli moleküllerin uygun bir çözücü (çoğunlukla su) ile belirli oranlarda karıştırılması sonucu oluşmaktadır (Lagerwall & Scalia, 2012).

Sıvı kristal fazların benzersiz iç yapısı, farklı polaritelere sahip ilaçların etkili bir şekilde çözünmesini sağlamayı kolaylaştırır. Hidrofilik özellikler gösteren farmasötik bileşikler tipik olarak polar baş gruplarına yakın bir mesafede veya bir lipit çift katmanının sulu kanalı içinde sınırlandırılır. Tersine, lipofilik ilaçlar lipit katmanın içinde hapsedilirken, çift karakterli ilaçlar tercihen polar baş grupları ile lipit katmanı arasında yer alır. Çok sayıda çalışma, sıvı kristal fazlardan ilaçların salımına ilişkin Higuchi difüzyon kinetiğini göstermiştir. Sıvı kristal fazlardan ilaç difüzyon kinetiği, kristallerin iç yapısal hizalanmasına bağlıdır. İlaç salımı, ilacın bölme katsayısı, moleküler kütlesi ve iç kristal yapısı dahil olmak üzere çeşitli faktörlerden etkilenir. Lamel faz, hidrofobik çift katmanların varlığı yoluyla hidrofilik ve hidrofobik katmanların ayrılmasıyla karakterize edilir. Çeşitli fazlardan ilaç salımının sırası şu şekildedir: lamel faz en yüksek salım hızını gösterir, bunu kübik faz ve hekzagonal faz takip eder.

Yeni ilaç formülasyonlarının tanıtılmasındaki zorluk, ilaçların sınırlı membran geçirgenliğine ve düşük suda çözünürlüğüne bağlanmıştır. Oral uygulama yoluyla sıvı kristallerin kullanımı, bu engelin aşılmasını kolaylaştırmış ve söz konusu ilaçların biyoyararlanımını artırmıştır (Chavda et al., 2023).

Bu çerçevede, bu çalışmada ilaç etken madde olarak kullanılan flufenamik asidin pH-duyarlı liyotropik sıvı kristal sistemde kapsüllenmesi, faz karakterizasyonu ve fizyolojik pH değeri olan pH 7,4 fosfat tampon çözelti ortamında kontrollü salımın incelenmesini amaçlamaktadır. Bu yaklaşım, molekülün düşük çözünürlük problemini çözmeyi hedeflemektedir.

pH-duyarlı liyotropik sistemler özellikle gastrointestinal sistemdeki farklı pH ortamlarında hedeflenmiş ve kontrollü ilaç salımı sağlama potansiyeline sahiptir**.** Gastrointestinal sistem boyunca pH değerleri önemli ölçüde değişiklik göstermektedir; mide ortamı oldukça asidik olup pH değeri genellikle 1–3 aralığında iken, ince bağırsakta pH yaklaşık 6–7,5 aralığına yükselmekte, kolonda ise pH genellikle 6–7 civarında seyretmektedir. Bu nedenle pH-duyarlı sistemler, ilaç moleküllerinin gastrointestinal sistemin belirli bölgelerinde salımını sağlayarak biyoyararlanımı artırabilmekte ve sistemik yan etkilerin azaltılmasına katkıda bulunabilmektedir.

Bununla birlikte literatürde pH-duyarlı liyotropik sıvı kristal sistemlerde flufenamik asidin kontrollü salım davranışının ayrıntılı olarak incelendiği çalışmaların sınırlı olduğu görülmektedir. Flufenamik asit, düşük suda

çözünürlüğe sahip steroid olmayan antiinflamatuvar ilaçlar (NSAİİ) grubunda yer almakta olup biyoyararlanımı artırmaya yönelik yeni taşıyıcı sistemlerin geliştirilmesi önem taşımaktadır. Bu bağlamda pH-duyarlı liyotropik sıvı kristal sistemler, flufenamik asidin kontrollü ve hedeflenmiş salımını sağlamak açısından potansiyel bir yaklaşım sunmaktadır. Bu nedenle mevcut çalışma, flufenamik asidin liyotropik sıvı kristal sistemlerdeki salım davranışını farklı pH ortamlarında inceleyerek literatürdeki bu boşluğa katkı sağlamayı amaçlamaktadır.

1.1. Kuramsal Çerçeve

Liyotropik sıvı kristal sistemlerin bir diğer önemli avantajı ise biyouyumlu ve biyobozunur lipitlerden oluşmalarıdır. Gliseril monooleat (GMO), fitantriol ve çeşitli fosfolipitler gibi lipitler hekzagonal veya kübik fazların oluşumunda yaygın olarak kullanılan bileşiklerdir. Bu lipitler düşük toksisite göstermeleri nedeniyle oral, nazal, oküler, transdermal ve parenteral uygulamalar için uygun taşıyıcı sistemler olarak değerlendirilmektedir (Chen, Ma, & Gui, 2014).

Son yıllarda hekzagonal fazlı sıvı kristal sistemlerin nano-boyutlu dağılımları (heksozom) geliştirilmiş ve bu sistemler hedeflenmiş ilaç taşınımı açısından önemli potansiyel göstermiştir. Bu nano ölçekli tanecikler içeren sistemler yüksek ilaç yükleme kapasitesi, fiziksel kararlılık ve kontrollü salım özellikleri sayesinde modern ilaç taşıma teknolojilerinde umut verici sistemler olarak değerlendirilmektedir (Subash & Khute, 2025).

Hekzagonal fazın oluşumu ve kararlılığı; su miktarı, sıcaklık, pH, iyonik güç ve sistemde bulunan katkı maddeleri gibi birçok faktörden etkilenmektedir. Bu parametrelerin değiştirilmesiyle faz geçişleri kontrol edilebilmekte ve istenilen ilaç salım sistemine sahip formülasyonlar geliştirilebilmektedir. Bu nedenle hekzagonal fazlı liyotropik sıvı kristaller, kontrollü ilaç salımı sağlayan ileri farmasötik taşıyıcı sistemlerin tasarımında önemli bir araştırma alanı oluşturmaktadır (Huang & Gui, 2018).

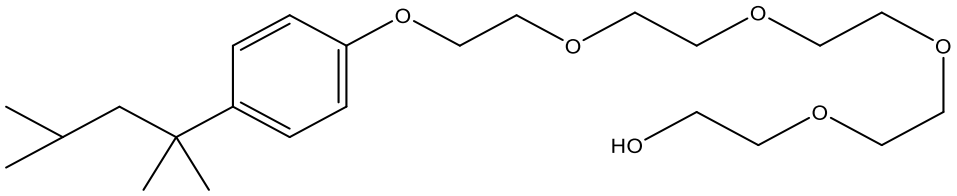
1.1.1. pH Duyarlı Liyotropik Sıvı Kristal Sistemler

pH-duyarlı liyotropik sıvı kristal sistemler, özellikle zayıf asidik veya bazik karakterdeki ilaçların kontrollü salımının düzenlenmesi açısından önemli avantajlar sunmaktadır**.** Bu sistemlerde faz davranışı, çift karakterli moleküllerin hidrofilik baş gruplarının iyonizasyon derecesindeki değişimlere bağlı olarak değişebilmektedir. Ortam pH'ındaki değişimler baş grubun protonlanma veya deprotonlanma derecesini etkileyerek moleküllerin paketlenme düzenini değiştirmekte ve buna bağlı olarak ara faz yapısında dönüşümlere yol açabilmektedir. Bu durum özellikle liyotropik sıvı kristal sistemlerde kritik paketleme parametresinin değişmesi ile ilişkilidir ve farklı faz yapılarının oluşumunu tetikleyebilmektedir (Negrini & Mezzenga, 2012).

1.1.2. Kullanılan Kimyasal Maddelerin Özellikleri

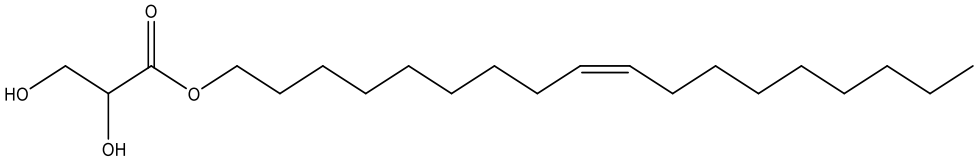
İyonik olmayan yüzey aktif madde TX-100 (p-(1,1,3,3-tetrametilbütil) fenoksipolioksietilenglikol), membran fosfolipitlerini çözmek ve membrana bağlı proteinleri ve enzimleri biyolojik aktivitelerini

kaybetmeden saflaştırmak için yaygın olarak kullanılmaktadır. Ayrıca, bu çift karakterli yüzey aktif madde endüstride deterjan, çözücü ve emülgatör olarak yaygın olarak kullanılmaktadır (Şekil 1) (Kimura, Umemura, & Hayashi, 1996) .

Şekil 6. TX-100 Yapısı

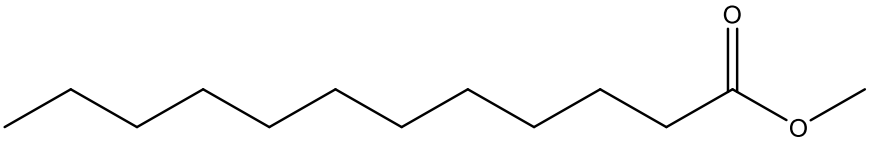
Ters kübik fazı oluşturan bir çift karakterli molekül grubu da oleil gliserattır (OG). Bu moleküllerin patenti ilk olarak 2004 ve 2005'te alınmıştır ve faz davranışı 2006 tarihli bir yayında açıklanmıştır. OG, 37°C'de %7-100 aralığındaki derişimlerde suda ters altıgen bir faz oluşturur (Şekil 2) (Kim et al., 2015).

Şekil 7. OG Yapısı

Metil laurat (MeL) klasik bir yüzey aktif madde olmamakla birlikte, hidrofobik zincir yapısı sayesinde interfasiyal (birbirine karışmayan iki fazın temas ettiği sınır bölge) bölgede yer alarak faz davranışını düzenleyebilir.

MeL ve OG fazın viskozitesini arttırmak ve hekzagonal faz oluşumunu sağlamak için lipit kısım olarak kullanılmıştır (Şekil 3).

Şekil 8. MeL Yapısı

Flufenamik asit analjezik, antiinflamatuvar ve antipiretik özellikleri nedeniyle klinik uygulamalarda yaygın olarak kullanılmaktadır. Flufenamik asit, kimyasal olarak 2-[(3-(trifluorometil)fenil) amino] benzoik asit yapısına sahip olup molekülünde bulunan karboksilik asit grubu nedeniyle zayıf asidik karakter göstermektedir. Bu bileşiğin pKa değeri yaklaşık 3,9–4,2 aralığında olup pH değişimlerine bağlı olarak iyonizasyon derecesi değişebilmektedir (Sweetman & Martindale, 2009).

Flufenamik asit, yağ fazında yüksek çözünürlüğe sahip olduğundan BCS Sınıf 2 özellik göstermektedir . Bu nedenle çözünürlüğünü artırmaya yönelik farklı formülasyon stratejileri geliştirilmiştir. Lipit bazlı taşıyıcı

sistemler ve nano-yapılı sıvı kristal sistemler, bu tür hidrofobik ilaçların kontrollü salımı için umut verici sistemler olarak değerlendirilmektedir (Zabara & Mezzenga, 2014).

1.1.3. İlaç Salım Kinetik Modelleri

Taşıyıcı yapı içeren sistemlerde en yaygın kullanılan modellerden biri olan Higuchi modeli, ilacın yapı içerisinden difüzyon yoluyla salındığını ve salım miktarının zamanın karekökü ile orantılı olduğunu ifade etmektedir. Bu model, özellikle difüzyon kontrollü sistemlerin karakterizasyonunda temel bir yaklaşım olarak kabul edilmektedir (Higuchi, 1963; Siepmann & Siepmann, 2008).

Bununla birlikte, gerçek farmasötik sistemler çoğunlukla ideal koşullardan sapma göstermekte olup, salım mekanizması yalnızca difüzyonla sınırlı kalmamaktadır. Bu nedenle, yarı deneysel bir model olan Korsmeyer–Peppas modeli geliştirilmiş ve özellikle polimerik ve kompleks sistemlerde yaygın olarak kullanılmaya başlanmıştır. Bu modelde yer alan n parametresi, salım mekanizmasının belirlenmesinde kritik bir rol oynamakta olup, farklı n değerleri farklı taşınım mekanizmalarını ifade etmektedir (Peppas & Sahlin, 1989; Ritger & Peppas, 1987).

İlaç salım kinetiğinin değerlendirilmesinde kullanılan matematiksel modeller arasında Weibull modeli, özellikle kompleks ve ideal olmayan salım durumlarının tanımlanmasında yaygın olarak kullanılan ampirik bir yaklaşımdır. Weibull modeli, başlangıçta güvenilirlik mühendisliği ve istatistik alanlarında geliştirilmiş olup, daha sonra farmasötik sistemlerde çözünme ve salım davranışlarının modellenmesinde uygulanmaya başlanmıştır (Costa & Lobo, 2001). Model, farklı kinetik davranışları tek bir denklem ile açıklayabilmesi ve geniş bir salım durumu oluşumuna uyum sağlayabilmesi nedeniyle özellikle heterojen ve çok mekanizmalı sistemlerde tercih edilmektedir (Şekil 4).

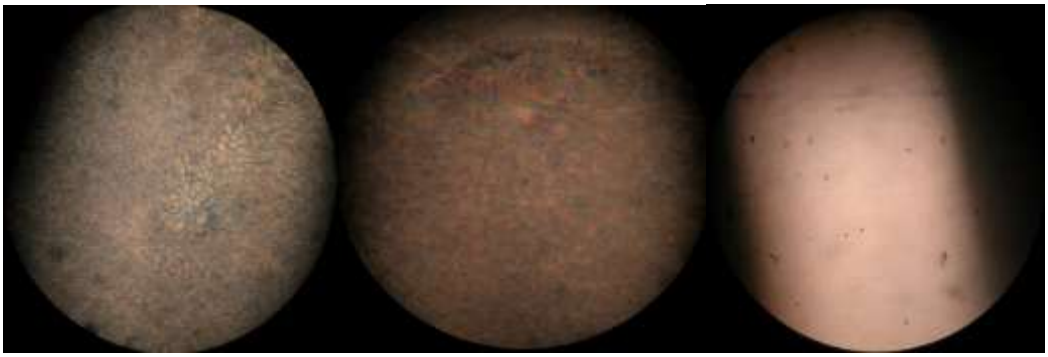

Şekil 9. Kinetik Modellerin Karşılaştırılması

2. YÖNTEM

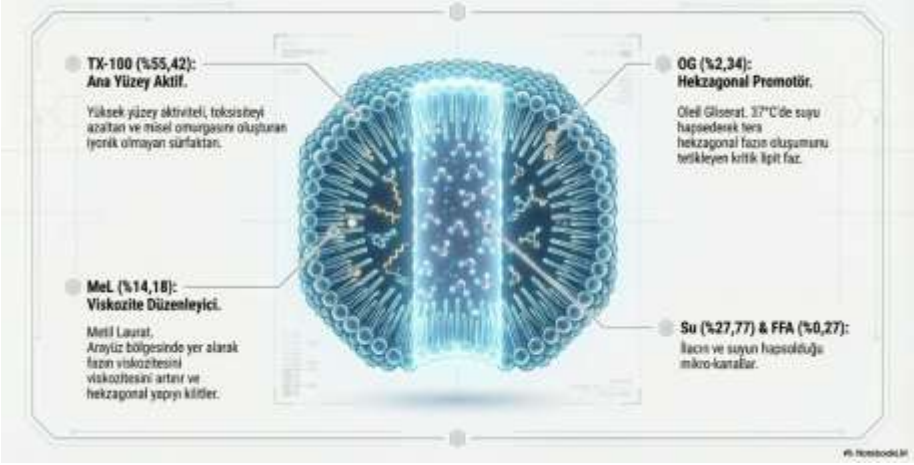
2.1. Sıvı Kristal Fazın Hazırlanması (AF)

TX-100/ MeL/ OG sıvı kristal sistemin yağ fazı olarak yüzde kütlece (%m/m): 55,80/ 14,15/ 2,34 tartılarak 350 rpm' de santrifüjlenip 50 ˚C su banyosunda ısıtılmıştır. Yağ fazı homojen hale getirildikten sonra kütlece %27,72 oranında saf su ilave edilip tekrar santrifüjlenip su banyosunda 37 ˚C' de sıvı kristal faz elde edilmiştir ve polarize optik mikroskop (POM) ile faz yapıları incelenmiştir. Sistemin hekzagonal faz olduğu belirlenmiştir (Şekil 5).

(a) (b) (c)

Şekil 10. AF' ın POM Görüntüleri

Şekil 11. AF' ın Şematik Gösterimi

25 ˚C'de elde edilen fotoğrafta radyal yayılım gösteren rozet benzeri yapılar ve mozaik dağılım karakteri gözlenmiştir. 25 ˚C' de belirgin yelpaze tipi düzenlenme göstermesi ve paralel bant yapılarının bulunmaması dikkat çekicidir (Şekil 6). Literatürde hekzagonal fazın POM altında tipik olarak rozet, yıldızımsı veya fan benzeri yapılar verdiği; buna karşılık lamel fazın genellikle paralel bantlı yapılar oluşturduğu bildirilmektedir. Bu nedenle 25 ˚C' de gözlenen yapı hekzagonal faz ile uyumludur.

37 ˚C' de elde edilen görüntüde sistemin daha geniş alanlı renk dağılımı sergilediği ve fazın nispeten daha homojen bir karakter kazandığı gözlenmiştir. Bununla birlikte lamel faza özgü belirgin paralel bant yapıları veya yağlı çizgi görünümü saptanmamıştır. Anizotropik renk oyunlarının devam etmesi, sistemin izotropik bir faza geçmediğini göstermektedir. Bu bulgular 37 °C' de de sistemin hekzagonal faz karakterini koruduğunu, ancak sıcaklık artışına bağlı olarak faz düzeninde kısmi yeniden düzenlenme meydana gelebileceğini düşündürmektedir.

40 ˚C' de ise sistemin tamamen bozularak izotrop faza geçtiği görülmektedir.

2.2. FFA İçeren Sıvı Kristal Fazın Hazırlanması (AF-FFA)

TX-100/ MeL/ OG/ FFA (% m/m) : 55,42/ 14,18/ 2,34/ 0,27 tartılarak 350 rpm' de santrifüjlenip 50 ˚C su banyosunda ısıtılmıştır. Yağ fazı içerisinde FFA çözündükten sonra kütlece %27,77 oranında saf su ilave edilip tekrar santrifüjlenip su banyosunda 37 ˚C' de sıvı kristal faz elde edilmiştir (Şekil 7).

Şekil 12. Faz Oluşum Şeması

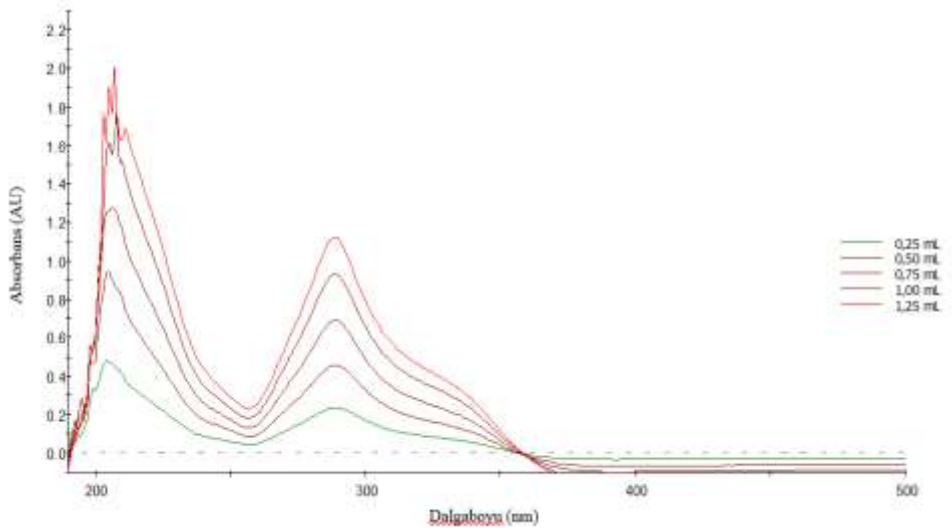
2.3. pH 7,4 Fosfat Tampon Çözeltisinin Hazırlanması

8,0000 g NaCl, 0,2000 g KCl, 1,4400 g Na_2HPO_4, 0,2400 g KH_2PO_4 tuzları tartıldıktan sonra balon jojeye alındı. Ardından 800 mL saf suda çözüldü. pH değeri 0,1 M NaOH veya 0,1 M HCl ile biyolojik değer olan kan pH' ı 7,4' e ayarlandı. pH değeri ayarlanan çözelti saf su ile 1L'ye tamamlandı. Hazırlanan tampon çözelti kapalı şişede karanlık ortamda bekletildi.

2.4. pH 6,8 Fosfat Tampon Çözeltisi İçinde FFA' nın Molar Absorbsiyon Katsayısının Hesaplanması

Kalibrasyon çözeltilerini hazırlamak için ilk aşamada FFA stok çözeltisi hazırlandı. FFA suda çok az etanolde ise iyi çözündüğü için çözücü olarak 98 mL pH 7,4 PBS tampon/ 2 mL etanol karışımı hazırlandı. Bu

karışım hem seyreltme çözeltisi hem de UV-GB spektrometresinde kör çözeltisi olarak kullanıldı. FFA stok için 0,0100 g FFA tartılıp 10 mL tampon/etanol karışımında çözüldü. Bu çözeltinin derişimi $3,55x10^{-3}$ M olarak hesaplandı. Daha sonra hazırlanan stok çözeltiden 0,25, 0,50, 0,75, 1,00, 1,25 'er mL alınarak tampon/ etanol karışımı ile 10 mL' ye tamamlandı.

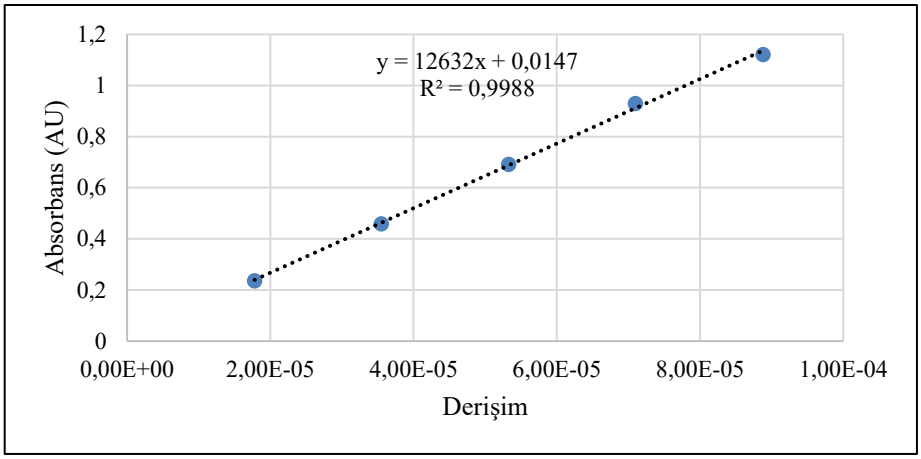
Şekil 13. pH 7,4 fosfat tampon çözelti için kalibrasyon spektrumları

FFA, beklendiği üzere kompleks bir spektral görünüm sergilemiş ve iki ana absorpsiyon piki gözlemlenmiştir. İlk ve en şiddetli pik (birincil bant) 210-220 nm aralığında, ikinci karakteristik pik (ikincil bant) ise 288 nm merkezli olarak izlenmektedir.

210- 220 nm arasındaki pik aromatik halka ve karboksilik asit grubunun $\pi \rightarrow \pi^*$ geçişlerinden kaynaklanır. 288 nm deki pik ise FFA için karakteristik ikinci absorbsiyon bandıdır. Bu bant aromatik sistemdeki $\pi \rightarrow \pi^*$ geçişleri ile ilişkilidir (Şekil 8).

Kantitatif analizler için genellikle daha yüksek çözünürlük ve kararlılık sunan 288 nm dalga boyu, FFA miktar tayini için referans nokta olarak belirlenmiştir. 210 nm civarındaki piklerin daha yüksek absorbans değerlerine ulaşmasına rağmen, düşük dalga boylarındaki gürültü ve pH 7,4 tampon bileşenlerinin olası girişimi nedeniyle 288 nm piki analitik açıdan daha güvenilir bulunmuştur.

UV-GB spektrumlarında elde edilen absorbans değerlerine göre çizilen grafik (Şekil 9);

Şekil 14. pH 6,8 için ε değeri hesaplama grafiği

pH 7,4 fosfat tampon çözeltisinde FFA' nın farklı derişimlerde hazırlanan çözeltilerinin UV-GB spektrofotometrik absorbans değerleri kullanılarak bir kalibrasyon eğrisi oluşturulmuştur. Elde edilen doğrusal regresyon denklemi y = 12632x + 0,0147 olarak hesaplanmıştır. Bu denklemde y absorbans değerini, x ise çözeltinin molar derişimini ifade etmektedir.

Kalibrasyon eğrisine ait determinasyon katsayısı R^2 = 0,9988 olarak bulunmuştur. Bu değerin 1'e oldukça yakın olması, absorbans ile derişim arasında çok güçlü bir doğrusal ilişki bulunduğunu göstermektedir. Bu sonuç, seçilen derişim aralığında ölçümlerin Lambert-Beer yasasına uygun şekilde gerçekleştiğini ve yöntemin yüksek doğrusallığa sahip olduğunu ortaya koymaktadır.

2.6. İlaç Salım Çalışmaları

2.6.1. Silikon Membran Diyaliz Tüpünün Hazırlanması

İlaç salım deneylerinde kullanılan diyaliz membranı, üretici firma olan Repligen tarafından önerilen yönteme uygun olarak deney öncesinde hazırlandı. Membran, saklama çözeltisinden (sodyum azid) çıkarıldıktan sonra yüzeyindeki koruyucu maddelerin uzaklaştırılması amacıyla deiyonize su ile birkaç kez yıkandı. Ardından membran yaklaşık 30 dakika boyunca deiyonize su içerisinde bekletilerek hidratasyonu sağlanmıştır. Bu işlem membranın esnekliğini artırmak ve gözeneklerin tamamen açılmasını sağlamak amacıyla uygulanmıştır. Daha sonra membranın bir ucu kapatılarak numune membran içerisine yerleştirilmiş ve diğer ucu kapatıldıktan sonra salım deneylerinde kullanılmıştır. 100 mL tampon çözelti için 1 mL numune kullanıldı (Repligen, 2020).

2.6.2. pH 7,4 Fosfat Tampon Çözelti İçinde FFA Salımı

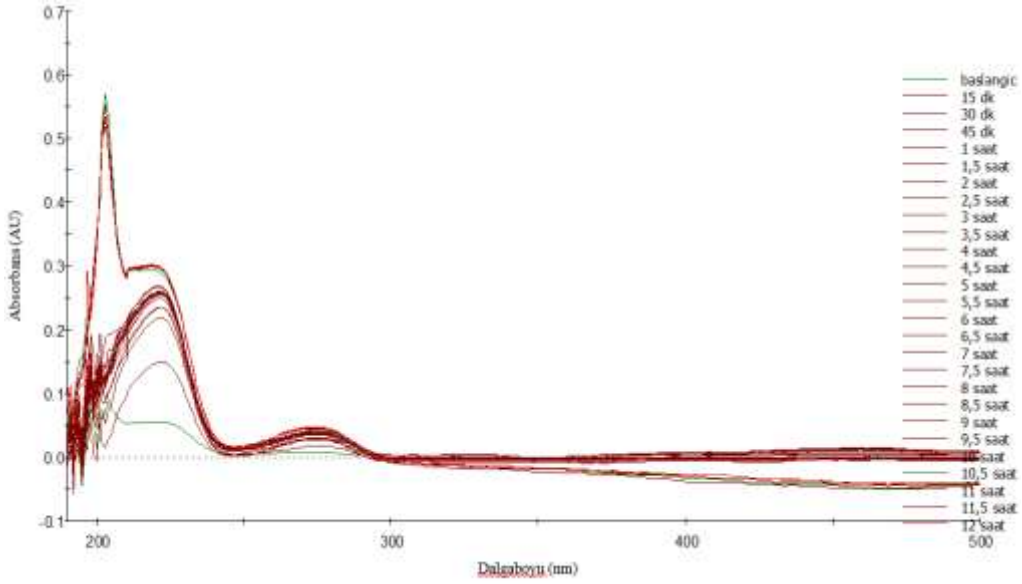
İlaç salım sisteminde kullanılacak olan membranın tüm temizlik aşamaları tamamlandıktan sonra membranın bir ucu düğümlenmiştir. Yukarıda belirtilen bileşimde hazırlanan sıvı kristal sistem son kez

santrifüjlenerek şırınga yardımıyla 0,5 mL alınarak membrana yerleştirilmiştir. Ardından membran hava boşluğu kalmayacak şekilde kapatıldıktan sonra, hızla deiyonize sudan geçirilerek 50 mL, 37˚ C 'de pH 7,4 tampon çözelti içine bırakılmıştır. İlk 1 sa boyunca 15' er dakika arayla sonrasında ise 30 d arayla toplam 12 sa UV-GB spektrometresinde ölçüm yapılmıştır.

3. BULGULAR

3.1 pH 7,4 Fosfat Tampon Çözelti İçinde FFA Salımı

pH 7,4 fosfat tampon çözelti içinde FFA' nın 12 saatlik UV-GB ölçüm spektrumları Şekil 10 da verilmiştir.

Şekil 15. pH 7,4 fosfat tampon çözelti içinde 12 saatlik salım sonuçları

Çalışmada silikon diyaliz membranı içerisinde bulunan FFA' nın pH 7,4 tampon çözelti ortamında zamana bağlı geçişi UV-GB spektrofotometresi ile incelenmiştir. Daha önce elde edilen spektrumlara bakıldığında FFA için karakteristik absorbans bölgesinin yaklaşık 280–290 nm aralığında olduğu belirlenmişti. Salım sisteminde FFA' nın yine aynı bölge spektrum verdiği görülmektedir.

Spektrumların 300 nm üzerindeki bölgelerinde önemli bir absorbans artışı gözlenmemesi, deney süresi boyunca sistemde yeni kromofor oluşumu veya ilacın belirgin bir bozunmaya uğramadığını düşündürmektedir. Bu durum, deney koşullarında FFA'nın PBS ortamında kimyasal olarak kararlı olduğunu göstermektedir.

Sonuç olarak elde edilen UV-GB spektrum verileri, FFA' nın silikon diyaliz membranı sisteminden pH 7,4 tampon çözelti ortamına başlangıçta hızlı, daha sonra ise giderek yavaşlayan difüzyon kontrollü bir salım durumu gösterdiğini ortaya koymaktadır. Bu davranışın temel olarak başlangıç derişim değişimi, yüzeye yakın ilaç moleküllerinin hızlı çözünmesi ve ilacın pH 7,4 ortamındaki artmış çözünürlüğü ile ilişkili olduğu değerlendirilmektedir (Tablo 1).

Tablo 3. Salım deneyi sonucu değerlendirmesi

Süre aralığı	Geçen miktar farkı (g)	Yorum
0- 2,5 saat	$6{,}26\times10^{-5}$	Yüksek
2,5 – 3 saat	$6{,}68\times10^{-7}$	Çok düşük
3 – 3,5 saat	$2{,}23\times10^{-7}$	İhmal edilebilir
3,5 – 4 saat	$4{,}45\times10^{-7}$	İhmal edilebilir
4 – 4,5 saat	$4{,}45\times10^{-7}$	İhmal edilebilir
6 – 6,5 saat	$2{,}23\times10^{-7}$	Çok düşük
11 – 12 saat	≈0	Geçiş yok kabul edilebilir

Silikon diyaliz membranı kullanılarak gerçekleştirilen salım deneyinde, FFA' nın membrandan geçişi pH 7,4 PBS ortamında UV-GB spektrometresi ile izlenmiştir. Deney süresince elde edilen absorbans değerleri kullanılarak Lambert- Beer yasası doğrultusunda membrandan geçen ilaç miktarı hesaplanmıştır. Bu hesaplamalarda FFA için belirlenen molar absorbsiyon katsayısı $\varepsilon = 12632\ L\cdot mol^{-1}\cdot cm^{-1}$ olarak kullanılmıştır.

Elde edilen sonuçlar incelendiğinde deneyin başlangıcından itibaren membrandan geçen ilaç miktarının zamanla arttığı görülmektedir. Başlangıçta ölçülen $1{,}76\times10^{-5}$ g değerinin, deneyin ilerleyen saatlerinde kademeli olarak artarak 12. sa sonunda yaklaşık $1{,}07\times10^{-4}$ g değerine ulaştığı belirlenmiştir. Bu artış, ilacın membran içerisinden alıcı ortama doğru gerçekleşen difüzyonun zamana bağlı olarak devam ettiğini göstermektedir.

Zamana bağlı değişim daha ayrıntılı incelendiğinde salım sisteminin farklı kinetik bölgeler içerdiği görülmektedir. Deneyin ilk saatlerinde membrandan geçen ilaç miktarında daha hızlı bir artış gözlenmiştir. Özellikle 0–2 sa aralığında membrandan geçen ilaç miktarının $1{,}76\times10^{-5}$ g'den $7{,}77\times10^{-5}$ g'a yükseldiği görülmektedir. Bu durum sistem içerisinde başlangıçta bulunan yüksek derişimin etkisiyle difüzyon hızının daha yüksek olduğunu göstermektedir. Difüzyon sürecinde derişim farkının yüksek olması, Fick'in difüzyon yasasına göre kütle transfer hızının artmasına neden olmaktadır.

Bununla birlikte deney süresi ilerledikçe membrandan geçen ilaç miktarındaki artışın belirgin şekilde yavaşladığı gözlenmiştir. Özellikle 3–4,5 sa aralığında ardışık ölçümler arasında hesaplanan geçiş miktarındaki artışın oldukça düşük olduğu belirlenmiştir. Bu zaman aralığında ölçülen değerlerin sırasıyla $8{,}08\times10^{-5}$ g, $8{,}11\times10^{-5}$ g, $8{,}15\times10^{-5}$ g ve $8{,}19\times10^{-5}$ g olduğu görülmektedir. Ardışık ölçümler arasındaki farkın oldukça küçük olması, bu zaman aralığında membran üzerinden gerçekleşen kütle transfer hızının önemli ölçüde azaldığını ve sistemin geçici bir durağan davranış sergilediğini düşündürmektedir.

3.2 pH 7,4 Fosfat Tampon Çözelti İçinde FFA Salımı Kinetik Hesaplamaları

- **Higuchi Modeli**

Literatürde, Higuchi modelinin uygulanabilirliğinin genellikle toplam salımın %60'ına kadar olan bölge ile sınırlı olduğu ve bu aralığın difüzyon kontrollü davranışı en doğru şekilde temsil ettiği bildirilmektedir

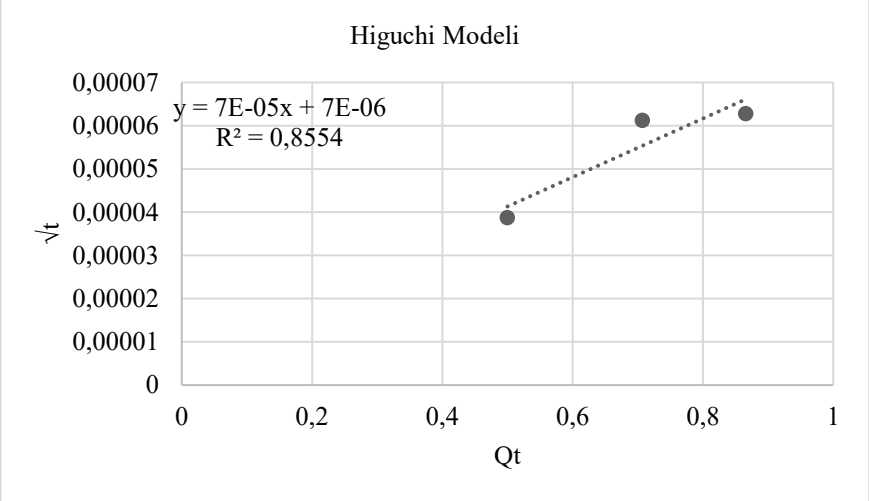
(Siepmann & Siepmann, 2008). Bu sınırın aşılması durumunda sistemde sapmalar meydana gelmekte ve salım mekanizması yalnızca difüzyon ile açıklanamaz hale gelmektedir. Bu nedenle, kinetik analizlerde tüm veri seti yerine yalnızca başlangıçtaki doğrusal bölgenin kullanılması önerilmektedir. Burada k_H (g/ $s^{1/2}$) Higuchi sabitidir. Q_t (g) salınan ilaç miktarı, t (saat) ise zamandır.

Bu çalışmada elde edilen veriler incelendiğinde, salımın özellikle ilk 45 d da hızlı bir artış gösterdiği ve ilerleyen zamanlarda dengeye ulaştığı görülmektedir. Bu durum, Higuchi modelinin yalnızca başlangıç aşamasında geçerli olduğunu desteklemektedir. Bu nedenle model uygulamasında, literatürde önerildiği şekilde toplam salımın %60'ına kadar olan veri aralığı dikkate alınmış ve analiz bu doğrusal bölge üzerinden gerçekleştirilmiştir. Bu yaklaşım, sistemin difüzyon kontrollü salım mekanizmasının daha doğru bir şekilde değerlendirilmesini sağlamaktadır. 12 sa sonunda toplam geçen miktar spektrum sonuçlarından $1{,}07\text{x}10^{-4}$ g bulundu. Bu miktarın %60 'ı $6{,}40\text{x}10^{-5}$ dür. Bu miktara en yakın miktar 45 d sonunda geçmiştir. Bu sebeple hesaplama için 0-45 d arası kullanıldı (Tablo 2).

$$Q_t = k_H \times \sqrt{t}$$

Tablo 4. Higuchi hesaplama verileri

t (saat)	**√t (sa$^{1/2}$)**	**Q_t (g)**
0,25	0,500	$3{,}88\text{x}10^{-5}$
0,50	0,707	$6{,}12\text{x}10^{-5}$
0,75	0,866	$6{,}28\text{x}10^{-5}$

Şekil 11. Higuchi modeli

pH 7,4 ortamında elde edilen Higuchi grafiğinde doğrusal regresyon analizi sonucunda korelasyon katsayısı (R^2 = 0,8554) olarak bulunmuş olup, modelin deneysel verilerle sınırlı bir uyum gösterdiği

belirlenmiştir (Şekil 11). Bu durum, salımın yalnızca difüzyon ile açıklanamayacağını ve sistemde taşıyıcı yapı etkileşimleri ile iyonlaşma kaynaklı kısıtlamaların önemli rol oynadığını göstermektedir. Yüksek pH koşullarında flufenamik asidin iyonlaşmış formda bulunması, membran geçirgenliğini azaltarak difüzyon sürecini sınırlandırmakta ve modelden sapmalara neden olmaktadır.

- **Korsmeyer- Peppas Modeli**

Korsmeyer–Peppas modeli, ilaç salım mekanizmasının belirlenmesi amacıyla yaygın olarak kullanılan yarı deneysel bir model olup, yalnızca salımın başlangıç aşamasında ve genellikle toplam salımın %60'ına kadar olan veri aralığında geçerlidir (Ritger & Peppas, 1987; Peppas & Sahlin, 1989). Bu çalışmada pH 7,4 ortamında elde edilen salım verileri incelendiğinde, sistemin ilk 45 d içerisinde toplam salımın yaklaşık %60'ına ulaştığı belirlenmiştir. Bu durum, sistemde oldukça hızlı bir başlangıç salımı gerçekleştiğini göstermektedir (Tablo 3).

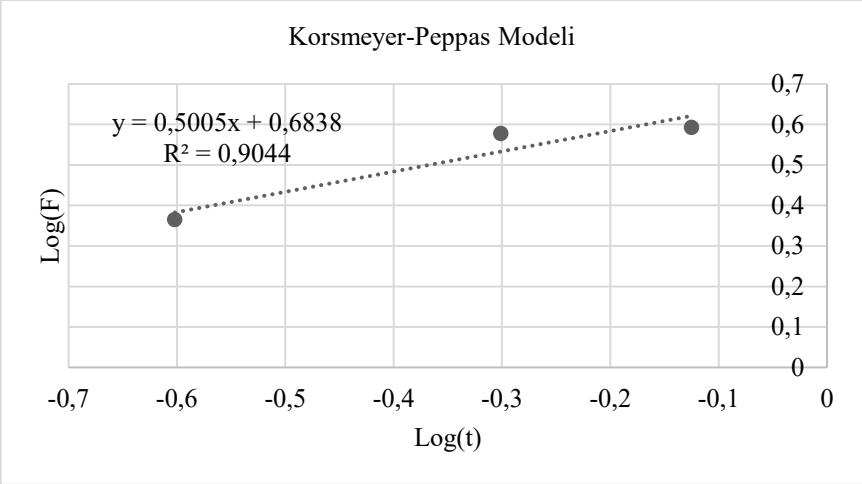
Burada M_t/M_∞ belirli zamanda salınan ilaç miktarı, n: salım mekanizmasını belirleyen difüzyon üssü, n değeri ise salım mekanizmasının belirlenmesinde kritik bir rol oynamakta olup, n = 0,5 değeri Fick tipi difüzyon kontrollü salımı, 0,5 <n <1 aralığı anomal (difüzyon ve yapı etkilerinin birlikte olduğu) taşınımı, n = 1 değeri ise sıfırıncı derece salımı ifade etmektedir.

$$\frac{M_t}{M_\infty} = kt^n$$

$$\log\left(\frac{M_t}{M_\infty}\right) = \log k + n \log t$$

Tablo 5. Korsmeyer- Peppas hesaplama verileri

t (saat)	M_t (g)	M_t/M_∞ (F)	Log (t)	Log (F)
0,25	$3{,}88\text{x}10^{-5}$	0,366	-0,602	-0,437
0,50	$6{,}12\text{x}10^{-5}$	0,578	-0,301	-0,238
0,75	$6{,}28\text{x}10^{-5}$	0,593	-0,125	-0,227

Şekil 12. Korsmeyer-Peppas grafiği

pH 7,4 ortamında Korsmeyer–Peppas modeline ait grafik incelendiğinde, difüzyon üssü (n) değeri yaklaşık 0,50 olarak belirlenmiştir. Bu değer, salımın başlangıç aşamasında Fick tipi difüzyon mekanizmasının baskın olduğunu göstermektedir (Şekil 12). Ancak korelasyon katsayısının ($R^2 = 0,9044$) mükemmel olmaması, sistemde yalnızca difüzyonun değil, aynı zamanda taşıyıcı yapı etkileşimlerinin de etkili olduğunu göstermektedir. Bu durum, salım mekanizmasının zamanla değişen çok aşamalı bir karakter sergilediğini ortaya koymaktadır.

- **Weibull Modeli**

Burada F, belirli bir zamanda salınan ilaç miktarını (M_t/M_∞), a zaman ölçeği parametresini ve b ise eğrinin şeklini belirleyen boyutsuz parametreyi ifade etmektedir (Tablo 4).

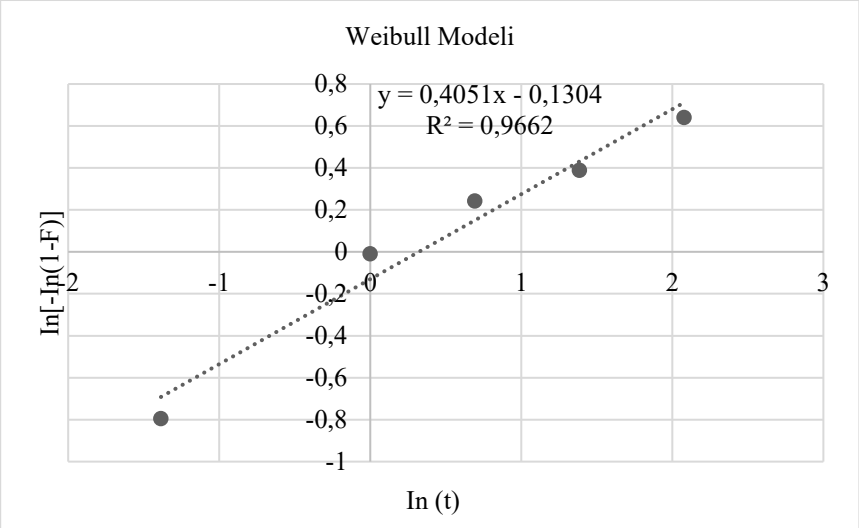
$$F = 1 - e^{-(t/a)^b}$$

$$c = -bxIn(a)$$

Tablo 6. pH 7,4 için Weilbull modeli uygulaması veri tablosu

t (saat)	Mt	F=Mt/M∞	ln(t)	ln[-ln(1-F)]
0,25	$3,87x10^{-5}$	0,363	-1,386	-0,794
1	$6,72x10^{-5}$	0,631	0	-0,008
2	$7,77x10^{-5}$	0,729	0,693	0,243
4	$8,15x10^{-5}$	0,764	1,386	0,389
8	$9,06x10^{-5}$	0,850	2,079	0,641

Bu verilere göre çizilen grafik (Şekil 13);

Şekil 1316. pH 6,8 için Weilbull modeli grafiği

Weibull modeline ait grafik incelendiğinde, yüksek korelasyon katsayısı (R^2 = 0,9662) modelin deneysel verilerle oldukça iyi uyum sağladığını göstermektedir (Şekil 13). Modelden elde edilen β parametresinin 1'den küçük olması (β = 0,4051), salım hızının zamanla azaldığını ve sistemin başlangıçta hızlı, ilerleyen aşamalarda ise difüzyon direncinin artmasına bağlı olarak yavaşlayan bir salım durumu sergilediğini ortaya koymaktadır. Ayrıca modelden hesaplanan α parametresi (α ≈ 1,38 sa), sistemin karakteristik salım süresini ifade etmekte olup, flufenamik asidin taşıyıcı yapı içerisinden ani değil, zamana yayılmış ve kontrollü bir şekilde salındığını göstermektedir. Bu bulgular, liyotropik sıvı kristal sistemin sınırlı difüzyon kanalları ve ilaç–taşıyıcı yapı etkileşimleri ile uyumlu olup, sistemin çok aşamalı ve kontrollü bir salım mekanizmasına sahip olduğunu ortaya koymaktadır.

4. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Bu çalışmada, flufenamik asidin (FFA) pH-duyarlı liyotropik sıvı kristal sistem içerisinden pH 7,4 fosfat tampon çözeltisine salım davranışı hem deneysel hem de kinetik modeller yardımıyla kapsamlı olarak incelenmiştir.

Polarize optik mikroskop (POM) analizleri sonucunda, hazırlanan sistemin 25 °C ve 37 °C'de hekzagonal faz karakteri sergilediği, 40 °C'de ise izotrop faza geçtiği belirlenmiştir. Hekzagonal fazın korunması, sistemin düzenli ve difüzyon kontrollü bir yapı sunduğunu göstermektedir. Bu durum, literatürde hekzagonal fazların lamel faza kıyasla daha yavaş ve kontrollü salım sağladığı bilgisi ile uyumludur.

pH 7,4 fosfat tampon ortamında gerçekleştirilen UV-GB analizleri sonucunda, FFA için molar absorbsiyon katsayısı 12632 $L \cdot mol^{-1} \cdot cm^{-1}$ olarak hesaplanmış ve kalibrasyon eğrisinin determinasyon katsayısı

R^2 = 0,9988 bulunmuştur. Bu yüksek doğrusal ilişki, ölçümlerin Lambert- Beer yasasına uygun olduğunu ve kantitatif analizlerin güvenilirliğini doğrulamaktadır.

pH 7,4 ortamında flufenamik asidin liyotropik sıvı kristal sistemlerden salım kinetiği farklı modeller kullanılarak değerlendirildiğinde, sistemin tek bir mekanizma ile açıklanamayacak kadar karmaşık bir davranış sergilediği açıkça ortaya konmuştur. Higuchi modeline ait düşük korelasyon katsayısı ($R^2 \approx 0,85$), salımın yalnızca difüzyon ile açıklanamayacağını ve modelin özellikle başlangıç aşaması ile sınırlı kaldığını göstermektedir. Buna karşılık Korsmeyer–Peppas modelinden elde edilen difüzyon üssü ($n \approx 0,50$) değeri, salımın başlangıç aşamasında Fick tipi difüzyon mekanizmasının baskın olduğunu ortaya koymaktadır. Ancak bu modelin de tüm zaman aralığını açıklamada yetersiz kalması, sistemde difüzyon dışı süreçlerin varlığına işaret etmektedir. Weibull modeli ise yüksek korelasyon katsayısı (R^2 = 0,9662) ile deneysel verilere en iyi uyumu sağlamış ve salım sürecinin tamamını başarılı şekilde temsil etmiştir. Modelden elde edilen β parametresinin 1'den küçük olması (β = 0,4051), salım hızının zamanla azaldığını ve sistemin başlangıçta daha hızlı, ilerleyen aşamalarda ise difüzyon direncinin artmasıyla yavaşlayan bir model sergilediğini göstermektedir. Ayrıca hesaplanan α parametresi ($\alpha \approx 1,38$ sa), sistemin karakteristik salım süresini ortaya koyarak ilacın ani değil, zamana yayılmış ve kontrollü bir şekilde salındığını desteklemektedir. Tüm bu bulgular birlikte değerlendirildiğinde, pH 7,4 ortamında flufenamik asit salımının başlangıçta difüzyon kontrollü olarak başladığı, ancak zamanla taşıyıcı yapı içerisindeki sınırlı difüzyon kanalları, artan difüzyon direnci ve ilaç–taşıyıcı yapı etkileşimlerinin etkisiyle çok mekanizmalı ve kontrollü bir salım davranışına dönüştüğü sonucuna varılmaktadır.

pH 7,4 ortamında gözlenen düşük salım değerleri; artan çözünürlüğe rağmen azalan membran geçirgenliği, iyonlaşmış şeklin taşıyıcı yapı içerisinde daha güçlü tutulması ve sistemin iç yapısına bağlı difüzyon direncinin artması ile açıklanmakta olup, elde edilen bulgular liyotropik sıvı kristal sistemlerin pH-duyarlı ve kompleks bir salım mekanizmasına sahip olduğunu desteklemektedir. Elde edilen tüm bulgular birlikte değerlendirildiğinde, geliştirilen liyotropik sıvı kristal sistemin:

Difüzyon kontrollü ancak çok mekanizmalı bir salım davranışı sergilediği, pH'ya duyarlı bir yapı gösterdiği, kontrollü ve uzatılmış ilaç salımı sağladığı, düşük çözünürlüklü ilaçların biyoyararlanımı artırma potansiyeline sahip olduğu sonucuna ulaşılmıştır.

Bu doğrultuda, geliştirilen sistemin özellikle oral ilaç taşıyıcı sistemlerde, hedeflenmiş ve kontrollü salım uygulamaları için umut verici bir ortam olduğu değerlendirilmektedir.

KAYNAKLAR

Chavda, V. P., Dyawanapelly, S., Dawre, S., Ferreira-Faria, I., Bezbaruah, R., Gogoi, N. R., . . . Vora, L. K. (2023). Lyotropic liquid crystalline phases: drug delivery and biomedical applications. *International Journal of Pharmaceutics, 647*, 123546.

Chen, Y., Ma, P., & Gui, S. (2014). Cubic and hexagonal liquid crystals as drug delivery systems. *BioMed research international, 2014*(1), 815981.

De Gennes, P.-G., & Prost, J. (1993). *The physics of liquid crystals*: Oxford university press.

Higuchi, T. (1963). Mechanism of sustained-action medication. Theoretical analysis of rate of release of solid drugs dispersed in solid matrices. *Journal of Pharmaceutical Sciences, 52*(12), 1145-1149.

Huang, Y., & Gui, S. (2018). Factors affecting the structure of lyotropic liquid crystals and the correlation between structure and drug diffusion. *RSC advances, 8*(13), 6978-6987.

Kim, D.-H., Jahn, A., Cho, S.-J., Kim, J. S., Ki, M.-H., & Kim, D.-D. (2015). Lyotropic liquid crystal systems in drug delivery: a review. *Journal of Pharmaceutical Investigation, 45*, 1-11.

Kimura, N., Umemura, J., & Hayashi, S. (1996). Polarized FT-IR spectra of water in the middle phase of Triton X100-water system. *Journal of colloid and interface science, 182*(2), 356-364.

Lagerwall, J. P., & Scalia, G. (2012). A new era for liquid crystal research: Applications of liquid crystals in soft matter nano-, bio-and microtechnology. *Current Applied Physics, 12*(6), 1387-1412.

Mantas, A., & Mihranyan, A. (2020). Dissolution behavior of flufenamic acid in heated mixtures with nanocellulose. *Molecules, 25*(6), 1277.

Negrini, R., & Mezzenga, R. (2011). pH-responsive lyotropic liquid crystals for controlled drug delivery. *Langmuir, 27*(9), 5296-5303.

Negrini, R., & Mezzenga, R. (2012). Diffusion, molecular separation, and drug delivery from lipid mesophases with tunable water channels. *Langmuir, 28*(47), 16455-16462.

Peppas, N. A., & Sahlin, J. J. (1989). A simple equation for the description of solute release. III. Coupling of diffusion and relaxation. *International Journal of Pharmaceutics, 57*(2), 169-172.

Repligen. (2020). SpectraPor® Biotech Grade Dialysis Membranes User Guide, 6. Retrieved from https://www.repligen.com/support/user-guides

Ritger, P. L., & Peppas, N. A. (1987). A simple equation for description of solute release II. Fickian and anomalous release from swellable devices. *Journal of Controlled Release, 5*(1), 37-42.

Siepmann, J., & Siepmann, F. (2008). Mathematical modeling of drug delivery. *International Journal of Pharmaceutics, 364*(2), 328-343.

Subash, P., & Khute, S. (2025). Recent advances in lyotropic liquid crystal nanoparticle formulations for drug delivery systems. *Frontiers in Soft Matter, 5*, 1658466.

Sweetman, S. C., & Martindale, C. (2009). *The complete drug reference* (Vol. 1): Pharmaceutical press London.

MANGAN TABANLI GEÇİŞ METALİ OKSİTLERİ İLE ELEKTROT HAZIRLANMASI VE ELEKTROKİMYASAL ÖZELLİKLERİNİN İNCELENMESİ

Sultan KAPDAN[1] / Araş. Gör. Cansu DİCLE[2] / Davut UZUN[3]/ Prof. Dr. Ahmet Orhan GÖRGÜLÜ[4]
[1]İstanbul Üniversitesi, Kimya, sultankapdan18@gmail.com, 0009-0003-5624-0716
[2]Marmara Üniversitesi, Kimya, cansu.dicle@marmara.edu.tr, 0000-0003-3428-4796
[3]Marmara Üniversitesi, Kimya, davut.uzun65@gmail.com, 0000-0001-7844-0418
[4]Marmara Üniversitesi, Kimya, agorgulu@marmara.edu.tr, 0000-0003-0632-4834

Özet

Küresel enerji talebinin artması ve çevresel sorunlar, yenilenebilir enerji kaynaklarına dayalı etkili enerji depolama sistemlerinin geliştirilmesini zorunlu kılmaktadır. Elektrokimyasal kapasitörler, yüksek güç yoğunluğu, hızlı şarj-deşarj özellikleri ve uzun çevrim ömrü nedeniyle bu alanda öne çıkan teknolojiler arasındadır (Singh et al., 2025). Bu sistemler, elektriksel çift tabaka kapasitörleri ve pseudokapasitörler olarak ikiye ayrılmakta olup, özellikle pseudokapasitörler yüksek enerji yoğunluğu ve özgül kapasitans değerleri ile dikkat çekmektedir (Şahin et al., 2020).

Bu çalışmada, mangan bazlı geçiş metali oksitlerinden oluşan elektrotların elektrokimyasal performansı incelenmiştir. Elektrotlar, elektrokimyasal biriktirme yöntemi ile nikel köpük (Ni foam) üzerine $Cu_xMn_{1-x}O_2$ (x = 0–0,20) kompozisyonlarında sentezlenmiştir. Elektrot hazırlığında farklı bakır katkı oranları kullanılarak MnO_2 tabanlı yapıların performans üzerindeki etkisi araştırılmıştır. Elde edilen elektrotlar üç elektrotlu sistemde, 1 M KOH + 0,5 M Na_2SO_4 elektroliti içerisinde döngüsel voltametri (CV), galvanostatik şarj-deşarj (GCD) ve elektrokimyasal empedans spektroskopisi (EIS) yöntemleri ile karakterize edilmiştir.

Döngüsel voltametri sonuçları, MnO_2 elektrodun belirgin redoks pikleri gösterdiğini ve pseudokapasitif davranış sergilediğini ortaya koymuştur. Ancak bakır katkılaması ile redoks piklerinin zayıfladığı ve daha kapasitif bir davranışın baskın hale geldiği gözlenmiştir. Tarama hızının artmasıyla tüm elektrotlarda özgül kapasitans değerlerinin azaldığı belirlenmiştir. En yüksek özgül kapasitans değeri saf MnO_2 elektrot için elde edilirken, bakır katkılı elektrotlar arasında en iyi performans $Cu_{0,20}Mn_{0,80}O_2$ bileşiğinde gözlenmiştir.

Galvanostatik şarj-deşarj analizleri de benzer şekilde MnO_2 elektrodun yüksek kapasite değerlerine sahip olduğunu göstermiştir. Sonuç olarak, bakır katkılamasının elektrot performansını iyileştirmediği, aksine elektrolit dengesini etkileyerek kapasiteyi düşürdüğü değerlendirilmiştir.Elektrobiriktirme metoduyla sentezlenen MnO_2 elektrotların yüksek potansiyele sahip olduğunu göstermektedir.

Anahtar kelimeler: Süperkapasitör, Mangan oksit (MnO_2), Elektrobiriktirme.

KAYNAKLAR

1. Singh, N., Singh, V., Bisht, N., Negi, P., Dhyani, A., Sharma, R. K., & Tewari, B. S. (2025). A comprehensive review on supercapacitors: Basics to recent advancements. Journal of Energy Storage, 121, 116498.
2. Şahin, M. E., Blaabjerg, F., & Sangwongwanich, A. (2020). A review on supercapacitor materials and developments. Turkish Journal of Materials, 5(2), 10-24.

1.GİRİŞ

Enerji depolama sistemleri arasında yer alan elektrokimyasal kapasitörler (EC'ler), yüksek güç yoğunluğu, hızlı şarj/deşarj özellikleri ve uzun çevrim ömürleri sayesinde önemli bir araştırma alanı haline gelmiştir (Hesse et al., 2017). Elektrokimyasal kapasitörler genel olarak iki temel mekanizmaya göre sınıflandırılmaktadır: elektriksel çift tabaka kapasitörleri (EDLC) ve psödokapasitörler. EDLC'lerde enerji depolama, elektrot-elektrolit arayüzünde elektrostatik yük birikimi ile gerçekleşirken; psödokapasitörlerde enerji depolama, elektrot yüzeyinde gerçekleşen geri dönüşümlü faradaik redoks reaksiyonları ile sağlanmaktadır (Zhang et al., 2017; Zheng et al., 2017). Elektrokimyasal kapasitörler, piller ve yakıt hücreleri gibi geleneksel enerji depolama sistemleri ile karşılaştırıldığında daha yüksek güç yoğunluğu ve daha uzun çevrim ömrü sunmaktadır. Bununla birlikte, piller daha yüksek enerji yoğunluğuna sahipken, kapasitörler depolanan enerjiyi çok daha kısa sürede serbest bırakabilmektedir. Bu özellikleri sayesinde süperkapasitörler; hibrit elektrikli araçlar, güç kalitesi uygulamaları ve akıllı enerji sistemleri gibi birçok alanda kullanılmaktadır (Conte, 2010). Elektrokimyasal kapasitörler üç ana grupta incelenmektedir: elektriksel çift tabaka kapasitörleri (EDLC), psödokapasitörler ve hibrit kapasitörler. Elektriksel çift tabaka kapasitörlerinde (EDLC) enerji depolama, elektrot ve elektrolit arayüzünde oluşan Helmholtz çift tabakada elektrostatik yük ayrımı ile gerçekleşir. Bu sistemlerde genellikle yüksek yüzey alanına sahip karbon bazlı malzemeler kullanılmaktadır. Psödokapasitörlerde ise enerji depolama, elektrot yüzeyinde gerçekleşen hızlı ve geri dönüşümlü faradaik redoks reaksiyonlarına dayanmaktadır. Bu sistemlerde metal oksitler ve iletken polimerler sıklıkla kullanılmaktadır. Psödokapasitörler, EDLC'lere kıyasla daha yüksek özgül kapasitans sunmakla birlikte, genellikle daha düşük iletkenlik ve çevrim kararlılığı gibi dezavantajlara sahiptir (Snook et al., 2011).

Hibrit kapasitörler, EDLC ve psödokapasitif mekanizmaların bir arada bulunduğu sistemlerdir. Bu kapasitörlerde karbon bazlı malzemeler ile metal oksitler veya iletken polimerlerin kombinasyonu kullanılarak hem yüksek enerji hem de yüksek güç yoğunluğu elde edilmektedir (Hu et al., 2009; Huang et al., 2012). Elektrot malzemesinin özellikleri, süperkapasitör performansını doğrudan belirlemektedir. Yüksek yüzey alanı, iyi elektriksel iletkenlik ve uygun gözenek yapısı, yüksek kapasitans elde edilmesinde kritik rol oynamaktadır (Wang et al., 2015). Bu amaçla karbon bazlı malzemeler, metal oksitler, iletken polimerler ve bunların

kompozitleri yaygın olarak kullanılmaktadır.Metal oksit bazlı malzemeler, çoklu oksidasyon basamakları ve yüksek redoks aktivitesi sayesinde süperkapasitör uygulamaları için önemli adaylar arasında yer almaktadır. Özellikle MnO_2, Co_3O_4 ve $NiCo_2O_4$ gibi malzemeler yüksek özgül kapasitans değerleri ile dikkat çekmektedir (Toupin et al., 2004; Liu et al., 2011; Yu et al., 2013; Wang et al., 2012; Wei et al., 2011). Bununla birlikte, metal oksitlerin düşük elektriksel iletkenliği önemli bir dezavantajdır. Bu sorunun üstesinden gelmek amacıyla, iletken karbon malzemeleri veya iletken polimerlerle oluşturulan nanokompozit yapılar geliştirilmiştir (Kim & Popov, 2002; Hu & Chen, 2004). Literatürde farklı metal oksit temelli kompozit elektrotların elektrokimyasal performanslarını karşılaştıran çalışmalar bulunmaktadır. Örneğin, RuO_2, MnO_2 ve $NiCo_2O_4$ bazlı kompozitlerin yüksek özgül kapasitans ve iyi çevrim kararlılığı sergilediği rapor edilmiştir (Liu & Zhang, 2004; Yuan et al., 2005; Hu et al., 2007; Hu et al., 2009; Zhang et al., 2009; Xie & Fu, 2010; Park & Kim, 2011; Huang et al., 2012; Su et al., 2012; He et al., 2012; Wang et al., 2012; Yang et al., 2012; Zhou et al., 2013; Zhang & Lou, 2013; Li et al., 2017; Li et al., 2017).

2. MATERYAL VE METHOD

$Cu_XMn_{1-X}O_2$ (X=0, 0,02, 0,05, 0,10 ve 0,20) bileşiği Elektrokimyasal biriktirme yöntemi kullanılarak sentezlendi. Bu amaçla doğrusal taramalı voltametri tekniği kullanıldı. 450 mV gerilim değerinden başlanarak 0,5 mVs^{-1} hızla 1100 mV değerine kadar elektrobiriktirme yapıldı. Biriktirme işlemi Ni foam üzerine gerçekleştirildi. Deneyler sırasında, Pt tel karşıt elektrot, Ni foam çalışma elektrodu ve Ag/AgCl referans elektrot olarak kullanıldı. Biriktirme işlemi öncesinde Ni Mesh 0,1 M HCl çözeltisinde 15 dakika ultrasonik banyoda tutulup, sonrasında su ve etil alkol ile yıkandıktan sonra 110ºC sıcaklıkta kurutuldu.Elektrobiriktirme işlemlerinde kullanılan elektrolit çözeltileri aşağıdaki şekilde hazırlandı.

Çözelti 1: 100 ml çözelti için; 0,1 g SDS, 1,4204 g Na_2SO_4 ve 1,6902 g $MnSO_4$ distile su içerisinde çözüldü. Bu çözelti kullanılarak Ni foam üzerinde MnO_2 elektrot sentezlendi.

Çözelti 2: 100 ml çözelti için; 0,1 g SDS, 1,4204 g Na_2SO4, 0,0499 g $CuSO_4$ ve 1,6564 g $MnSO_4$ etanol su karışımında çözülür. Bu çözelti kullanılarak Ni foam üzerinde Cu0.02Mn0.98O2 elektrot sentezlendi.

Çözelti 3: 100 ml çözelti için; 0,1 g SDS, 1,4204 g Na_2SO_4, 0,1248 g $CuSO_4$ ve 1,6057 g $MnSO_4$ distile su içerisinde çözüldü. Bu çözelti kullanılarak Ni foam üzerinde $Cu_{0.05}Mn_{0.95}O_2$ elektrot sentezlendi.

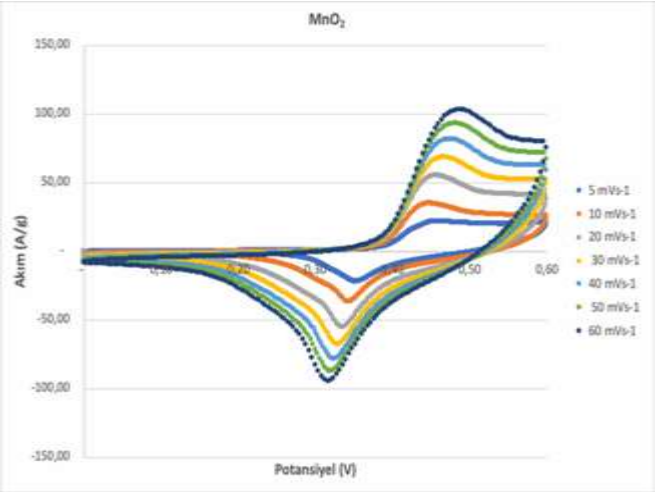
Çözelti 4: 0100 ml çözelti için; 0,1 g SDS, 1,4204 g Na_2SO_4, 0,2497 g $CuSO_4$ ve 1,5212 g $MnSO_4$ distile su içerisinde çözüldü. Bu çözelti kullanılarak Ni foam üzerinde $Cu_{0.10}Mn_{0.90}O_2$ elektrot sentezlendi.

Çözelti 5: 100 ml çözelti için; 0,1 g SDS, 1,4204 g Na_2SO_4, 0,4994 g $CuSO_4$ ve 1,3522 g $MnSO_4$ distile su içerisinde çözüldü. Bu çözelti kullanılarak Ni foam üzerinde $Cu_{0.20}Mn_{0.80}O_2$ elektrot sentezlendi.

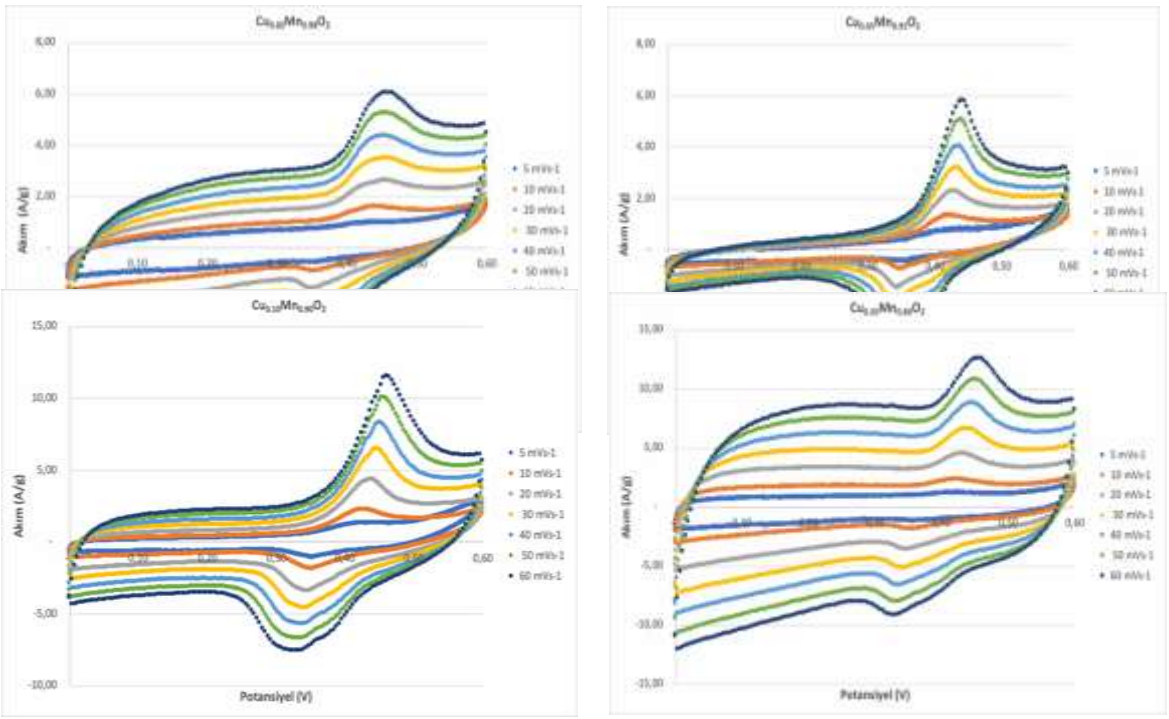
2.1.Elektrot Testleri

Testler üç elektrotlu elektrokimyasal çalışma hücresi kullanılarak gerçekleştirildi. Elektrolit olarak 1 M KOH + 0,5 M Na_2SO_4 çözeltisi kullanılmıştır. Hazırlanan Ni foam/ $Cu_XMn_{1-X}O_2$ elektrotlar çalışma elektrodu olarak kullanıldı. Testler sırasında Platin tel yardımcı elektrot ve Hg/HgO referans elektrot kullanıldı. 5 mVs^{-1}, 10 mVs^{-1}, 20 mVs^{-1}, 30 mVs^{-1}, 40 mVs^{-1}, 50 mVs^{-1}, 60 mVs^{-1} tarama hızları kullanılarak döngüsel voltametri çalışmaları yapıldı.0-525 mV potansiyel aralığında galvanostatik şarj-deşarj uygulanarak 1 Ag^{-1}, 2 Ag^{-1}, 4 Ag^{-1},8 Ag^{-1}, 12 Ag^{-1}, 16 Ag^{-1}, 20 Ag^{-1} akım yoğunluklarında her bir elektrot için şarj ve deşarj testleri tamamlandı. 25 kHz ile 250 mHz arasında 10 mV amplitude uygulanarak elektrokimyasal empedans çalışmaları gerçekleştirildi.

Elektrobiriktirme işlemleri yaklaşık 1 cm^2 boyutunda bir nikel foam üzerine gerçekleştirildi. $Cu_XMn_{1-X}O_2$ elektrot hazırlanması başlığı altında tanımlanmış çözeltiler kullanılarak 500 mV potansiyelden başlanarak biriktirme işlemi gerilim 0,5 mVs^{-1} hızla arttırılarak 1100 mV değerine kadar sürdürüldü. Elektrobiriktirme sırasında gerilimin artışına karşı akım ölçümü yapılmıştır. MnO_2 dışındaki bileşiklerin oluşumu sürecinde gerilimin artışına paralel olarak akımdaki değişim birbirine çok benzer şekilde potansiyel arttıkça artmaktadır (Şekil 1). MnO_2 biriktirilmesi sırasındaki akım değeri başlangıçta belirli bir düzeye kadar azalmış ancak daha sonra artmaya başlamıştır. Döngüsel voltametri verileri incelendiğinde 5 mVs^{-1} tarama hızında MnO_2 elektrodun 0,46 volt potansiyel değerinde oksidasyon ve 0,35 volt potansiyel değerinde redüksiyon piki verdiği gözlenmiştir. Tarama hızı 60 mVs^{-1} değerine arttırıldığında oksidasyon piki 0,49 volt potansiyel değerine ve redüksiyon potansiyeli de 0,32 volt olarak ölçülmüştür (Şekil 1).

Şekil 1. MnO_2 elektrodun farklı tarama hızlarındaki döngüsel voltametri grafiği.

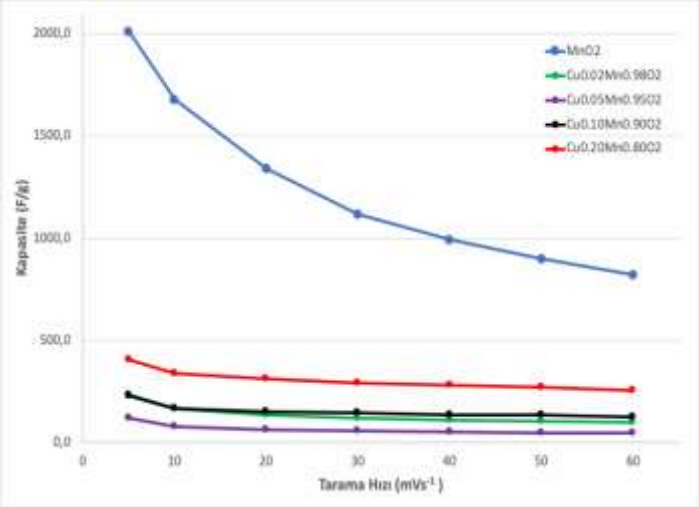

Şekil 2. Farklı konsantrasyonda Cu_xMn_{1-x} elektrotlarının farklı tarama hızlarındaki döngüsel voltametri grafiği

Tarama Hızı (mVs^{-1})	MnO_2	$Cu_{0.02}Mn_{0.98}O_2$	$Cu_{0.05}Mn_{0.95}O_2$	$Cu_{0.10}Mn_{0.90}O_2$	$Cu_{0.20}Mn_{0.80}O_2$
5	2009,5	232,5	121,2	230,6	407,5
10	1678,3	165,0	76,4	165,3	336,8
20	1341,3	134,0	61,8	151,9	310,0
30	1115,5	119,4	55,2	143,5	293,4
40	992,6	110,3	51,2	137,7	280,0
50	898,9	104,0	49,2	133,5	268,6
60	819,8	96,7	46,0	127,5	253,8

Tablo 1. Sentezlenmiş bileşiklerin özgül kapasitans değerleri (F/g).

Tarama hızı arttıkça kapasite değerleri azalmaktadır. En iyi kapasite değeri **MnO_2** için elde edilmiştir. MnO_2'e bakır katkılanması sonrasında kapasitenin azaldığı görülmektedir. Bakır katkılı MnO2 bileşikleri arasında en iyi sonuç **$Cu_{0.20}Mn_{0.80}O_2$** bileşiğine aittir.

Şekil 3. $Cu_XMn_{1-X}O_2$ aktif maddelerinin özgül kapasitans (F/g) değerlerinin tarama hızına karşı değişimi.

Elektrotların elektrokimyasal performansı ayrıca galvanostatik şarj-deşarj (GCD) analizi kullanılarak değerlendirildi. Farklı akım yoğunluklarında (1,0, 2,0, 4,0, 8,0, 12,0, 16,0 ve 20,0 A g^{-1}) 0,01–0,525 V potansiyel aralığında elektrotların galvanostatik şarj-deşarj eğrileri belirlenir.Elektrotların özgül kapasiteleri, Qs (C g^{-1}), aşağıdaki denklem Denklem (2) kullanılarak galvanostatik deşarj eğrilerinden hesaplanmıştır;

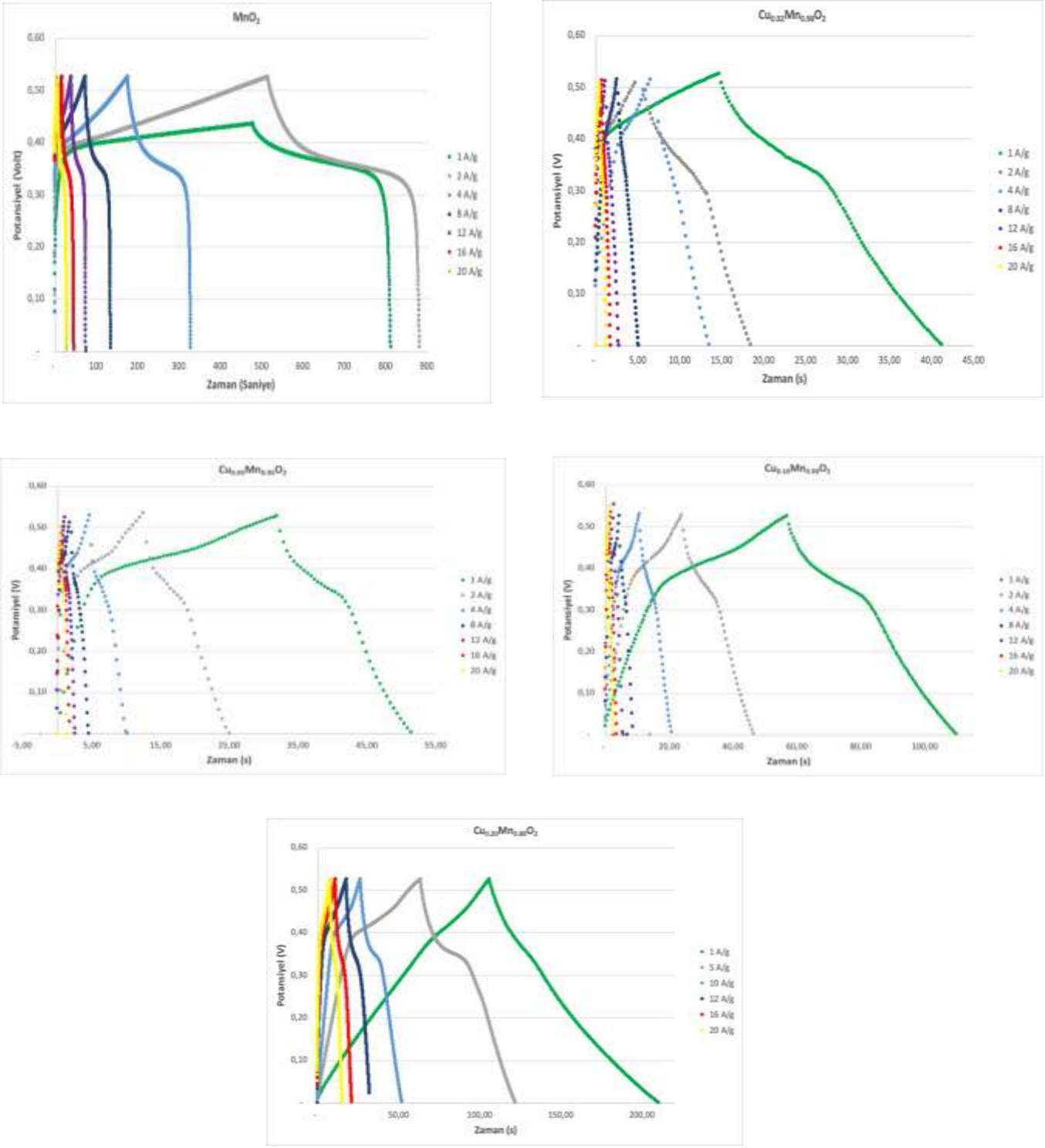
$$Q_s = \frac{I\Delta t}{m} \qquad (2)$$

Burada I (A) akımdır, Δt (s) deşarj süresidir ve m (g) aktif malzemenin kütlesidir.

Elektrotların özgül kapasitansı, Cm (F g^{-1}), aşağıdaki denklem Denklem (3) kullanılarak hesaplanmıştır:

$$C_m = \frac{C}{m} = \frac{I\Delta t}{m\Delta V} \qquad (3)$$

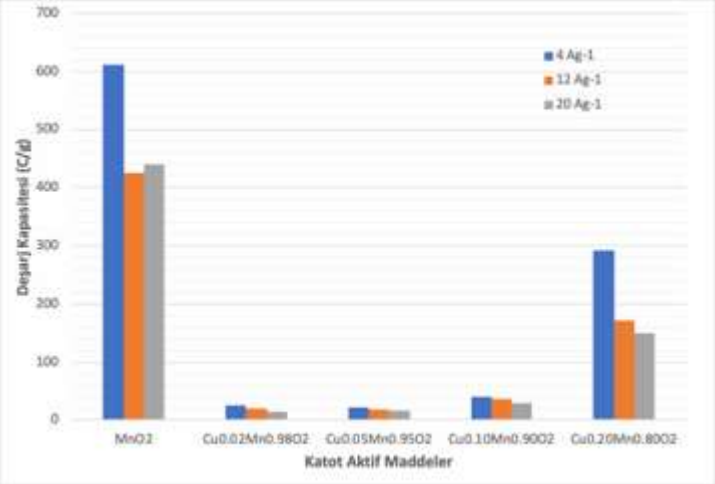
Farklı akım yoğunluklarında (1,0, 2,0, 4,0, 8,0, 12,0, 16,0 ve 20,0 A g^{-1}) 0,01–0,525 V potansiyel aralığında elektrotların galvanostatik şarj-deşarj eğrileri $Cu_XMn_{1-X}O_2$ (X=0, 0,02, 0,05, 0,10 ve 0,20) bileşikleri için aşağıda (Şekil 4) verilmektedir.

Şekil 4. $Cu_xMn_{1-x}O_2$ elektrotlarının 0.01–0.525 V potansiyel aralığında farklı akım yoğunluklarında (1.0–20.0 A g^{-1}) elde edilen galvanostatik şarj–deşarj (GCD) eğrileri:(a) x = 0, (b) x = 0.02, (c) x = 0.05, (d) x = 0.10, (e) x = 0.20.

3.SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Elektrokimyasal biriktirme yöntemiyle hazırlanmış MnO_2 temelli elektrotların aktif maddesi olan MnO_2 bileşiğine bakır katkılanması elektrotların kapasitesinde iyileşme sağlamamıştır. Bunun sebebinin elektrobiriktirme sırasında kullanılan elektrolitin iyon dengesinin Cu^{2+} iyonu varlığında olumsuz yönde etkilenmesi olarak değerlendirilmektedir. Bakır katkılı $Cu_XMn_{1-X}O_2$ elektrotlar arasında en iyi sonucu veren bileşik **$Cu_{0.20}Mn_{0.80}O_2$** olmuştur. Ancak, MnO_2 elektrodun özgül kapasitesi bakır katkılı **$Cu_{0.20}Mn_{0.80}O_2$** bileşiğine oranla daha iyi olduğu tespit edilmiştir. Bu durum elektrobiriktirme sırasında Mn^{2+} iyonlarının pozitif potansiyelde Mn^{4+}'e okside olması ancak Cu^{2+} iyonlarının da reaksiyona katılmayıp, sadece elektrolitin dengesinde değişime neden olarak elektrobiriktirme prosesinin etkenliğini değiştirdiği değerlendirilmektedir.

Şekil 5. $Cu_XMn_{1-X}O_2$ elektrotların farklı akım yoğunluklarında özgül kapasite değerleri.

4 A/g akımı uygulandığında MnO_2 elektrodun özgül kapasitesi 612 C/g iken CuXMn1-XO2 elektrotlar arasında en iyi sonucu veren **$Cu_{0.20}Mn_{0.80}O_2$** elektrodun özgül kapasitesi 292 C/g (5 A/g için) olarak tespit edildi.

Tarama Hızı (mVs^{-1})	MnO_2	$Cu_{0.02}Mn_{0.98}O_2$	$Cu_{0.05}Mn_{0.95}O_2$	$Cu_{0.10}Mn_{0.90}O_2$	$Cu_{0.20}Mn_{0.80}O_2$
5	1205,7	139,5	72,7	138,3	244,5
10	1007,0	99,0	45,9	99,2	202,1
20	804,8	80,4	37,1	91,1	186,0
30	669,3	71,6	33,1	86,1	176,0
40	595,5	66,2	30,7	82,6	168,0
50	539,3	62,4	29,5	80,1	161,2
60	491,9	58,0	27,6	76,5	152,3

Tablo 2. Sentezlenmiş bileşiklerin özgül kapasitans değerleri (C/g).

Bu çalışmada uygulanan deneysel şartlarda elektrobiriktirme yoluyla hazırlanan **MnO_2** bileşiğinin özgül kapasitesi döngüsel voltametri tekniği ile 1205,7 C/g iken en iyi sonucu veren **$Cu_{0.20}Mn_{0.80}O_2$** bileşiğinin özgül kapasitesi döngüsel voltametri tekniği ile 244,5 C/g olarak tespit edildi.Sonuç olarak elektrobiriktirme yöntemi kullanılarak MnO_2 bileşiğine bakır iyonu katkılama için ek bir çaba sarf etmenin etkin bir sonuç vermediği, ancak elde edilen MnO_2 bileşiğinin kapasitör elektrot malzemesi olarak literatürde yer alan sonuçlarla karşılaştırıldığında oldukça iyi bir özgül kapasite değerine sahip olduğu görüldü. Literatür incelemesi bölümünde verilen kapasiteler (Tablo 2) göz önüne alındığında elektrobiriktirme yönteminin MnO_2 bileşiğinin hazırlanması için etkin bir yöntem olduğu söylenebilir.

KAYNAKLAR

Conte, M. (2010). *Fuel Cells, 10*, 806–818.

He, G., Li, J., Chen, H., Shi, J., Sun, X., Chen, S., & Wang, X. (2012). *Materials Letters, 82*, 61.

Hesse, H. C., Schimpe, M., Kucevic, D., & Jossen, A. (2017). Lithium-ion battery storage for the grid—A review of stationary battery storage system design tailored for applications in modern power grids. *Energies, 10*, 2107–2148.

Hu, C.-C., & Chen, W.-C. (2004). *Electrochimica Acta, 49*, 3469.

Hu, C.-C., Wang, C.-C., & Chang, K.-H. (2007). *Electrochimica Acta, 52*, 2691.

Hu, Z.-A., Xie, Y.-L., Wang, Y.-X., Mo, L.-P., Yang, Y.-Y., & Zhang, Z.-Y. (2009). *Materials Chemistry and Physics, 114*, 990.

Huang, J., Wu, H., Cao, D., & Wang, G. (2012). *Electrochimica Acta, 75*, 208.

Kim, H., & Popov, B. N. (2002). *Journal of Power Sources, 104*, 52.

Li, J., Wei, M., Chu, W., & Wang, N. (2017). High-stable α-phase NiCo double hydroxide microspheres via microwave synthesis for supercapacitor electrode materials. *Chemical Engineering Journal, 316*, 277–287.

Li, X., Ding, R., Shi, W., Xu, Q., Wang, L., Jiang, H., Yang, Z., & Liu, E. (2017). Hierarchical mesoporous Ni–P@MnO_2 composite for high-performance supercapacitors. *Materials Letters, 187*, 144–147.

Liu, J. P., Jiang, J., Chen, C. W., Li, H. X., Zhang, J. X., Gong, H., & Fan, H. J. (2011). *Advanced Materials, 23*, 2076–2081.

Liu, X. M., & Zhang, X. G. (2004). *Electrochimica Acta, 49*, 229.

Park, S. J., & Kim, Y. H. (2011). *Current Applied Physics, 11*, 462.

Snook, G. A., Kao, P., & Best, A. S. (2011). Conducting-polymer-based supercapacitor devices and electrodes. *Journal of Power Sources, 196*(1), 1–12.

Su, H., Wang, T., Zhang, S., Song, J., Mao, C., Niu, H., Jin, B., Wu, J., & Tian, Y. (2012). *Solid State Sciences, 14*, 677.

Toupin, M., Brousse, T., & Bélanger, D. (2004). *Chemistry of Materials, 16*, 3184–3190.

Wang, G., Zhang, L., & Zhang, J. (2012). A review of electrode materials for electrochemical supercapacitors. *Chemical Society Reviews, 41*, 797–828.

Wang, H., Casalongue, H. S., Liang, Y., & Dai, H. (2015). Ultrahigh capacitance of amorphous nickel phosphate for asymmetric supercapacitor applications. *Journal of the American Chemical Society, 132*(21), 7472–7477.

Wang, X., Han, X., Lim, M., Singh, N., Gan, C. L., Jan, M., & Lee, P. S. (2012). *Journal of Physical Chemistry C, 116*, 12448.

Wei, W., Cui, X., Chen, W., & Ivey, D. G. (2011). Manganese oxide-based materials as electrochemical supercapacitor electrodes. *Chemical Society Reviews, 40*, 1697–1721.

Xie, Y., & Fu, D. (2010). *Materials Chemistry and Physics, 122*, 23.

Yang, L., Cheng, S., Ding, Y., Zhu, X. B., Wang, Z. L., & Liu, M. L. (2012). *Nano Letters, 12*, 321.

Yu, L., Zhang, G. Q., Yuan, C. Z., & Lou, X. W. (2013). *Chemical Communications, 49*, 137–139.

Yuan, G.-H., Jiang, Z.-H., Aramata, A., & Gao, Y.-Z. (2005). *Carbon, 43*, 2913.

Zhang, G. Q., & Lou, X. W. (2013). *Advanced Materials, 25*, 976.

Zhang, L., Zheng, S. S., Wang, L., Tang, H., Xue, H. G., Wang, G. X., & Pang, H. (2017). *Small, 13*, 1700917–1700935.

Zhang, L. L., Wei, T., Wang, W., & Zhao, X. S. (2009). *Microporous and Mesoporous Materials, 123*, 260.

Zheng, S. S., Li, X. R., Yan, B. Y., Hu, Q., Xu, Y. X., Xiao, X., Xue, H. G., & Pang, H. (2017). *Advanced Energy Materials, 7*, 1602733–1602759.

Zhou, C., Zhang, Y. W., Li, Y. Y., & Liu, J. P. (2013). *Nano Letters, 13*, 2078.

TEŞEKKÜR

Bu çalışma, Marmara Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri (BAP) Koordinasyon Birimi tarafından Proje ID: 11079 ve Proje Kodu: FYL-2023-11079 kapsamında desteklenmiştir.

YÜKSEK PERFORMANSLI SÜPERKAPASİTÖRLER İÇİN Nİ-KÖPÜK ÜZERİNE CU/ZN-MOF'UN ELEKTROKAPLAMA YÖNTEMİYLE ÜRETİMİ

Araş. Gör. Cansu DİCLE[1] /Alperen Barış NAKAŞ[2] / Doç.Dr.Davut UZUN[3]/ Prof. Dr. Ahmet Orhan GÖRGÜLÜ[4]

[1]Marmara Üniversitesi, Kimya, cansu.dicle@marmara.edu.tr, 0000-0003-3428-4796

[2]Marmara Üniversitesi, Kimya, alperennakas@gmail.com, 0009-0009-2790-0141

[3]Marmara Üniversitesi, Kimya, davut.uzun65@gmail.com, 0000-0001-7844-0418

[4]Marmara Üniversitesi, Kimya, agorgulu@marmara.edu.tr, 0000-0003-0632-4834

Özet

Süperkapasitörler, yüksek güç yoğunluğu, hızlı şarj-deşarj kabiliyeti, uzun çevrim ömrü ve yüksek verimlilik gibi üstün özellikleri sayesinde yeni nesil enerji depolama sistemleri arasında önemli bir konuma sahiptir (Ratsoma et al., 2023). Bu sistemlerde elektrot malzemelerinin kimyasal yapısı, morfolojisi ve yüzey özellikleri, elde edilen elektrokimyasal performansı doğrudan etkilemektedir (Obodo et al., 2020).

Bu çalışmada, tereftalik asit türevi linker kullanılarak bakır,nikel vb. geçiş metalleri ile modifiye edilmiş bir elektrot malzemesi geliştirilmiştir. Sentez işlemi, yüksek iletkenlik ve geniş yüzey alanı sunan nikel köpük substrat üzerinde elektrobiriktirme yöntemiyle gerçekleştirilmiştir. Hazırlanan elektrotun elektrokimyasal özellikleri, üç elektrotlu sistemde Ag/AgCl referans elektrot ve platin levha karşıt elektrot kullanılarak 1 M KOH elektrolit ortamında incelenmiştir. Elektrotun psödokapasitif davranışı döngüsel voltametri (CV) ve galvanostatik şarj-deşarj (GCD) teknikleri ile detaylı olarak değerlendirilmiştir. Farklı akım yoğunluklarında (0,5–24 A g^{-1}) gerçekleştirilen GCD ölçümleri sonucunda, elektrotun özellikle düşük akım yoğunluğunda yüksek performans sergilediği belirlenmiştir**. Çinko ve bakır metallerini birlikte içeren bimetalik elektrotun elektrokimyasal performansı incelendiğinde, 1 A g^{-1} da 356 F g^{-1} özgül kapasitans değeri sergilediği belirlenmiştir. Cu–Ni içeren elektrot ise 1 A g^{-1} akım yoğunluğunda 831 F g^{-1} özgül kapasitans değerine ulaşmıştır.**

Ayrıca, taramalı elektron mikroskobu (SEM) analizleri, elektrot yüzeyinde homojen olarak dağılmış küresel morfolojik yapıların oluştuğunu göstermiştir. Bu yapıların, elektrobiriktirme yöntemi sayesinde nikel köpük yüzeyine etkin bir şekilde kaplandığı ve elektrokimyasal performansa olumlu katkı sağladığı görülmüştür.Bu sonuçlar, geliştirilen elektrot malzemesinin süperkapasitör uygulamaları için umut verici bir aday olduğunu ortaya koymaktadır. Bu çalışma, Cansu Dicle'nin doktora tezinden üretilmiştir.

Anahtar kelimeler: Süperkapasitör,MOF,Elektrobiriktirme

KAYNAKLAR

1.Obodo, R. M., Shinde, N. M., Chime, U. K., Ezugwu, S., Nwanya, A. C., Ahmad, I., ... & Ezema, F. I. (2020). Recent advances in metal oxide/hydroxide on three-dimensional nickel foam substrate for high performance pseudocapacitive electrodes. Current Opinion in Electrochemistry, 21, 242-249.

2.Ratsoma, M. S., Poho, B. L., Makgopa, K., Raju, K., Modibane, K. D., Jafta, C. J., & Oyedotun, K. O. (2023). Application of Nickel Foam in Electrochemical Systems: A Review: MS Ratsoma et al. Journal of Electronic Materials, 52(4), 2264-2291.

A UNIFIED EVALUATION FRAMEWORK FOR IMPLANT MATERIALS AND MANUFACTURING STRATEGIES BASED ON FUNCTIONAL IMPLANT PERFORMANCE

Veer Chandra Kamati[1, *], Serkan Aktas[2]

[1]Department of Biomedical Engineering, Technology Faculty, Kocaeli University, 41380, Kocaeli, Turkey

[2]Department of Machinery and Metal Technology, Uzunciftlik Nuh Cimento VS, Kocaeli University, 41180, Kocaeli, Turkey

***Corresponding author: 221305074@kocaeli.edu.tr**

Abstract

Stress shielding, caused by elastic modulus mismatch between implant and bone, remains a major challenge in orthopedic implant design. Although material selection and manufacturing strategies have been widely studied, their combined effect on implant performance is often overlooked. This study proposes a unified evaluation framework to assess implant materials and manufacturing strategies based on three key criteria: stress shielding, osseointegration, and mechanical strength. A semi-quantitative Likert-scale approach is used to compare different material–manufacturing combinations; an overall performance score is defined as the average of these scores. The results show that conventional metallic materials provide high strength but perform poorly with respect to stress shielding and osseointegration, whereas porous and additively manufactured structures achieve superior overall performance by enabling stiffness tailoring and improving bone integration. The proposed framework offers a design-oriented guideline for optimizing implant performance through integrated selection of materials and manufacturing methods.

Keywords

Stress shielding, Elastic modulus mismatch, Orthopedic implants, Osseointegration

1. Introduction

Orthopedic implants are widely used to restore the structural integrity and function of damaged skeletal systems. Despite their clinical success, long-term implant performance is often limited by biomechanical incompatibilities between the implant and the surrounding bone tissue. One of the most critical issues in this context is stress shielding, a phenomenon that arises when an implant with significantly higher stiffness than bone carries a disproportionate share of the applied load [1]. As a result, the surrounding bone experiences reduced mechanical stimulation, which may lead to bone resorption and eventual implant loosening [2].

The mechanical behavior of the bone–implant system is strongly governed by the elastic modulus of the implant material [3]. Cortical bone typically exhibits an elastic modulus in the range of approximately 10–30 GPa, whereas commonly used metallic biomaterials such as stainless steel, cobalt–chromium alloys, and titanium alloys possess much higher stiffness values, often exceeding 100 GPa [3]. This pronounced mismatch in elastic modulus disrupts physiological load transfer and is widely recognized as a primary mechanical driver of stress shielding. Consequently, achieving a closer match between the elastic modulus of the implant and that of bone has become a key objective in modern orthopedic implant design [4].

To address this challenge, extensive research has focused on the development of alternative biomaterials with reduced elastic modulus, including beta-type titanium alloys, high-performance polymers such as polyether–ether–ketone(PEEK),and composite materials like carbon fiber–reinforced PEEK(CFR-PEEK)[5]. In parallel, advances in manufacturing technologies have enabled the modification of implant stiffness through structural design. Techniques such as additive manufacturing, powder metallurgy, and controlled porosity design allow the effective elastic modulus of implants to be tailored independently of the base material [6]. These approaches have introduced a new design paradigm in which stiffness is no longer solely a material property but also a function of manufacturing routes and internal architecture.

Although numerous studies have investigated material selection and manufacturing strategies for reducing stress shielding, these approaches are often addressed separately in the literature. However, from a mechanical perspective, the stiffness governing load transfer at the bone–implant interface is not only determined by the bulk elastic modulus of the material but also by manufacturing-induced modifications in microstructure and geometry [7]. Therefore, a comprehensive understanding of stress shielding requires the combined evaluation of material properties and the manufacturing-dependent effective elastic modulus.

In this context, the present study aims to establish a unified framework linking material selection and manufacturing methods to the effective elastic modulus of orthopedic implants and to their corresponding stress- shielding behavior. By synthesizing findings from the literature, this work provides a comparative

evaluation of conventional and emerging biomaterials and of different manufacturing routes and discusses their combined influence on load transfer and bone adaptation. The outcomes of this study are intended to provide design-oriented insights for the development of orthopedic implants with improved mechanical compatibility and reduced risk of stress shielding.

2. Stress Shielding and Bone Mechanoadaptation

Bone is a mechanosensitive biological tissue that continuously adapts its internal structure in response to mechanical loading. According to Wolff's law, bone formation is stimulated in regions subjected to sufficient mechanical stress, whereas bone resorption occurs in areas experiencing reduced loading [8]. This adaptive mechanism plays a fundamental role in maintaining structural integrity and ensuring efficient load transfer within the skeletal system.

2.1 Physiological loading modes in bone

Under physiological conditions, bones are subjected to complex and combined loading states rather than a single type of load. These include compression, tension, shear, torsion, and bending. Such loading conditions generate internal stress and strain fields that are detected by osteocytes, which regulate bone remodeling through mechanotransduction pathways [9]. The distribution and magnitude of these mechanical stimuli are critical in maintaining bone density and structural organization. A schematic representation of typical loading modes is presented in Figure 1.

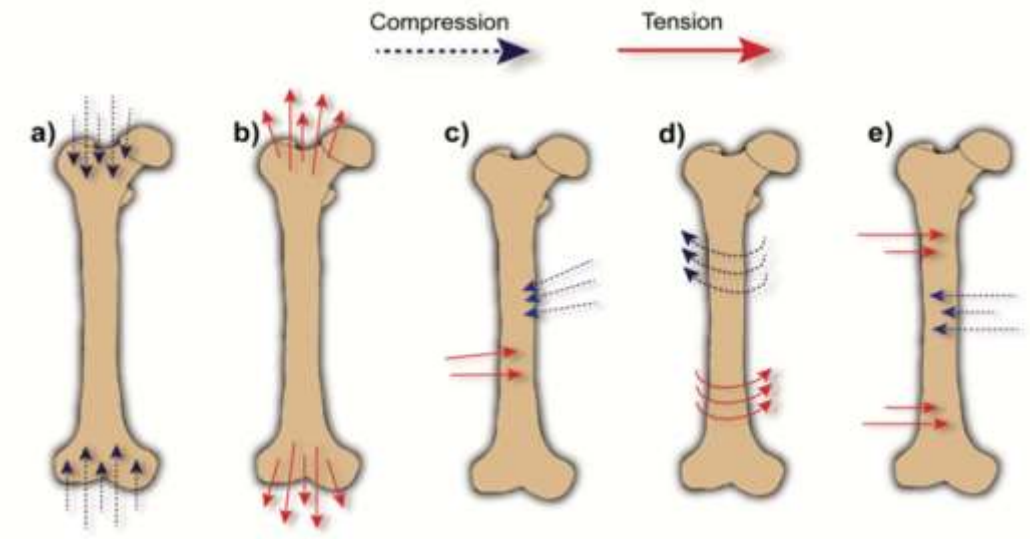

Figure 1. Schematic representation of fundamental loading modes experienced by bone under physiological conditions: (a) compression; (b) tension; (c) shear; (d) torsion; (e) bending.

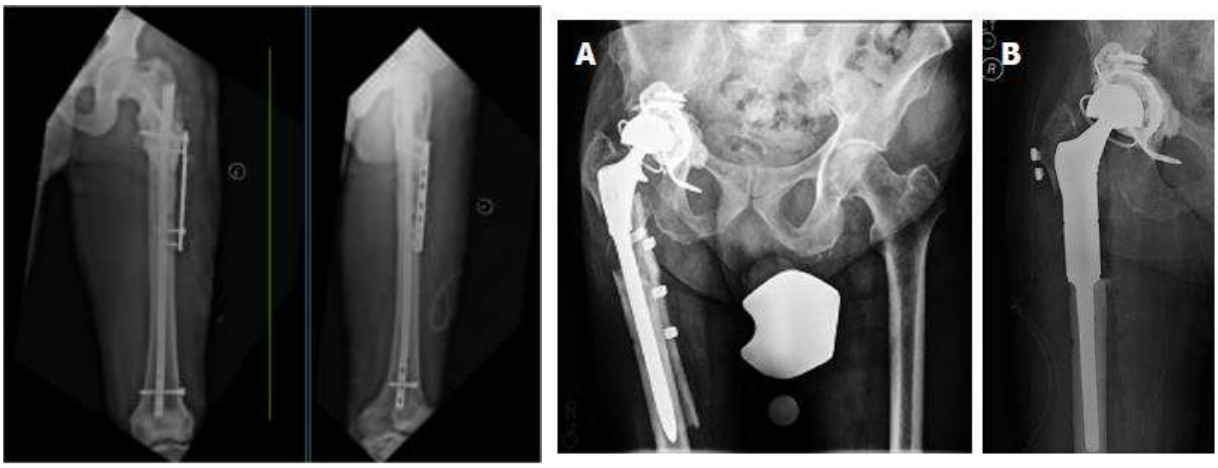
2.2 Origin and consequences of stress shielding

The introduction of an orthopedic implant alters the natural load transfer mechanism within the bone–implant system. When the implant exhibits a significantly higher stiffness than the surrounding bone, it carries a larger portion of the applied load. Consequently, the adjacent bone exhibits lower stress and strain levels than it does under physiological conditions. This phenomenon is referred to as stress shielding and is primarily associated with elastic modulus mismatch between implant materials and bone [1].

From a mechanobiological perspective, reduced mechanical stimulation leads to insufficient activation of bone-forming processes. Over time, this condition may result in localized bone resorption, decreased bone mineral density, and deterioration of structural support around the implant [2]. Clinically, these changes are particularly critical in load-bearing applications, as progressive bone loss may compromise implant fixation, increase the risk of loosening, and elevate the likelihood of complications such as periprosthetic fractures [10].

2.3 Clinical observations and implications

Clinical imaging studies frequently reveal bone remodeling patterns consistent with stress shielding, particularly in regions where stiff implants alter physiological load transfer pathways. As illustrated in Figure 2(a),fixation systems used in long bones can modify the natural load distribution, causing certain regions of the bone to experience reduced mechanical stimulation. In joint replacement applications, such as hip arthroplasty, shown in Figure 2(b), this effect becomes more pronounced. The high stiffness of the implant stem shifts load transfer away from the proximal femur toward distal regions. As a result, reduced bone density is commonly observed in the proximal region, indicating adaptive bone resorption associated with stress shielding. These patterns are strongly influenced by a stiffness mismatch between the implant and the bone, which governs the load redistribution within the bone–implant system.

(a) (b)

Figure 2. Clinical radiographic examples illustrating stress shielding: (a) altered load transfer in long-bone fixation; (b) proximal femoral bone remodeling in hip arthroplasty [11]

These clinical observations demonstrate that stress shielding is not only a theoretical concept but also a measurable in vivo phenomenon directly linked to the stiffness mismatch between the implant and the bone. They highlight a critical design requirement for orthopedic implants: achieving an optimal balance between sufficient mechanical strength and appropriate stiffness to ensure physiological load sharing. This balance is essential for maintaining bone health and preventing adaptive bone resorption and has driven the development of low-modulus biomaterials and structurally optimized implant designs both of which are discussed in subsequent sections.

3. Elastic Modulus Mismatch in Bone and Orthopedic Implant Materials

To understand the mechanical origin of stress shielding in orthopedic implants, it is essential to evaluate the differences in mechanical properties between natural bone and commonly used implant materials. Among these properties, elastic modulus is the most critical parameter governing load transfer at the bone–implant interface [1].

Table 1 presents the typical ranges of elastic modulus, yield strength, and tensile strength for bone tissue and commonly used implant materials. Cortical bone exhibits an elastic modulus in the range of 12–20 GPa, whereas cancellous bone shows significantly lower values between 0.1 and 4.5 GPa. In contrast, conventional metallic biomaterials such as 316L stainless steel (190–210 GPa), Co–Cr alloys (210–240 GPa), and Ti–6Al–4V (100–120 GPa) possess substantially higher stiffness. This pronounced difference in elastic moduli leads to non-physiological load distribution, in which the implant carries a disproportionate share of the applied load.

To quantify this difference, the concept of elastic modulus mismatch can be expressed as a dimensionless parameter, the elastic modulus mismatch ratio (MMR):

$$MMR = \frac{E_{implant}}{E_{bone}} \quad (1)$$

where $E_{implant}$ and E_{bone} represent the elastic moduli of the implant material and cortical bone, respectively. This ratio provides a direct measure of stiffness compatibility between the implant and bone. An MMR value close to unity indicates similar stiffness levels and more uniform load sharing, whereas higher MMR values correspond to increased stiffness mismatch, leading to load concentration within the implant and reduced mechanical stimulation in the surrounding bone. Consequently, higher MMR values are associated with an increased risk of stress shielding.

Table 1. Mechanical properties of bone and commonly used orthopedic implant materials [2]

Material	Elastic modulus (GPa)	Yield strength (MPa)	Tensile strength (MPa)
Cortical bone	12–20	75–136	100–150
Cancellous bone	0.1–4.5	2–17	5–30
316L stainless steel	190–210	170–750	465–950
Co–Cr alloy	210–240	275–1585	600–1500
Ti–6Al–4V	100–120	800–900	900–1050
β-type Ti alloys	40–80	600–1000+	740–1475
PEEK	3.7–4	80–100	90–115
CFR–PEEK	11–18	200–250+	200–220+

Based on the values presented in Table 1, conventional metallic implants exhibit high mismatch ratios. For example, stainless steel and Co–Cr alloys may produce MMR values exceeding 10, whereas Ti–6Al–4V typically yields values of approximately 5–8. These elevated mismatch levels promote redistribution of load away from the bone and are widely recognized as primary mechanical drivers of stress shielding.

In contrast, alternative biomaterials exhibit significantly lower mismatch ratios. β-type titanium alloys (40–80 GPa) reduce stiffness mismatch to some extent, while polymer-based materials such as PEEK (3.7–4 GPa) and CFR-PEEK (11–18 GPa) provide elastic modulus values closer to those of cortical bone. Particularly, CFR-PEEK demonstrates a stiffness range comparable to cortical bone, indicating strong potential for improved physiological load sharing and reduced stress shielding.

However, Table 1 highlights that reducing the elastic modulus alone is not sufficient for optimal implant performance. While polymers and low-modulus alloys offer improved stiffness compatibility, their mechanical strength must also be considered. Metallic materials exhibit significantly higher yield and tensile strengths than polymer-based alternatives, making them more suitable for high-load-bearing applications. Therefore, implant material selection requires a balance between stiffness compatibility and mechanical reliability.

Overall, the data summarized in Table 1 demonstrate that elastic modulus mismatch is a primary mechanical factor governing stress shielding. Minimizing this mismatch is essential for achieving physiological load transfer; however, this must be accomplished without compromising structural integrity. These considerations form the basis for the material-based and manufacturing-based strategies discussed in the following sections.

4. Manufacturing-Dependent Modification of Elastic Modulus

While material selection plays a fundamental role in determining implant behavior, the effective elastic modulus governing load transfer at the bone–implant interface is also strongly influenced by manufacturing routes and structural design. Therefore, stiffness should be considered not only as an intrinsic material property but also as a controllable parameter that can be tailored through processing and internal architecture. This section examines how different manufacturing approaches influence elastic modulus and, consequently, stress shielding behavior.

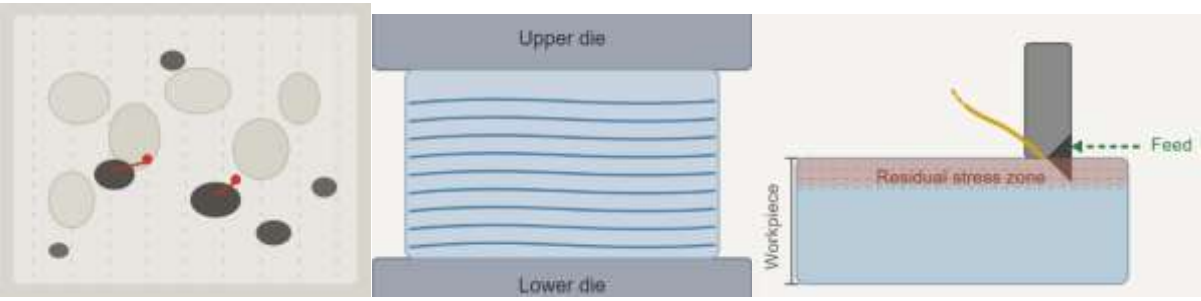
4.1 Conventional manufacturing processes

Conventional manufacturing methods, such as casting, forging, and machining, influence implant properties primarily through microstructural modifications. Although these processes do not significantly alter the bulk elastic modulus of dense metallic materials, they can affect stiffness indirectly through variations in density, the presence of defects, and residual stresses.

Casting processes may introduce micro-porosity, shrinkage cavities, and material inhomogeneities, which can locally reduce stiffness. However, these reductions are generally uncontrolled and may lead to non-uniform mechanical behavior [12]. Forging, on the other hand, produces a denser and more homogeneous microstructure with refined grains, resulting in improved mechanical strength and slightly increased effective stiffness [13]. Machining is mainly used for achieving final geometry and surface quality but may introduce residual stresses that influence fatigue performance rather than elastic modulus [14].

These microstructural effects associated with conventional manufacturing routes are schematically illustrated in Figure 3. As shown in Figure 3(a), casting processes may introduce internal defects such as porosity and inclusions, leading to locally reduced stiffness and non-uniform mechanical behavior. In contrast, Figure 3(b) demonstrates that forging improves material integrity by compressing the structure and refining grain flow,

thereby enhancing density and mechanical strength. Figure 3(c) shows that machining primarily affects the surface layer, where zones of residual stress may form and influence fatigue performance more than bulk stiffness.

(a) (b) (c)

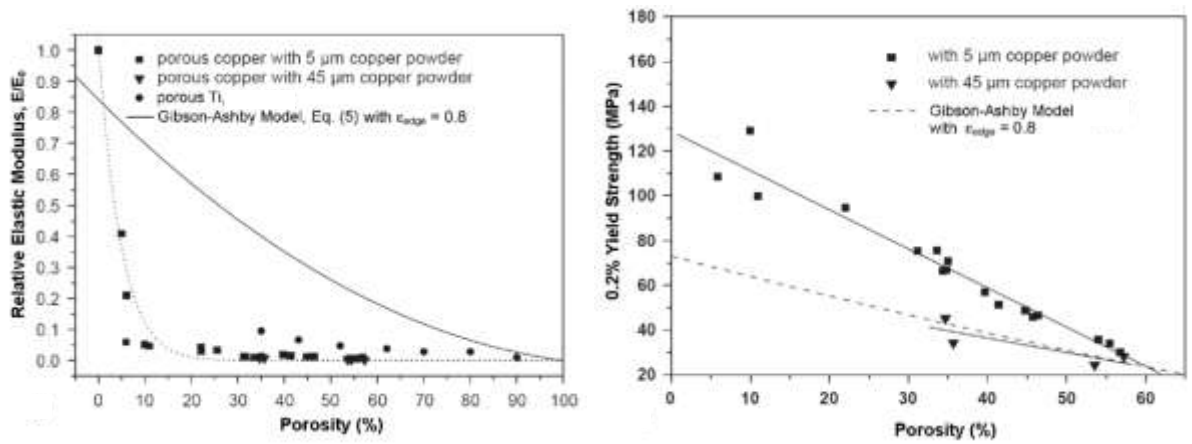
Figure 3. Schematic comparison of conventional manufacturing processes and their microstructural effects in orthopedic implant production.

From a stress shielding perspective, conventional manufacturing methods offer limited capability for stiffness tailoring. Dense metallic implants produced by these methods typically exhibit high elastic moduli, resulting in a high modulus mismatch and pronounced stress shielding. Although these processes ensure mechanical reliability, they are ineffective at reducing stress shielding.

4.2 Porosity-based approaches and powder metallurgy

A more effective strategy for reducing stiffness involves introducing controlled porosity into the implant structure. Manufacturing techniques such as powder metallurgy and space-holder methods enable the production of porous metallic materials with tunable density and mechanical properties [6].

The relationship between porosity and mechanical properties is well described by Gibson–Ashby- type models. As illustrated in Figure 4(a), increasing porosity causes a rapid, nonlinear reduction in the relative elastic modulus, indicating that even moderate porosity levels can significantly reduce the material's stiffness. Similarly, Figure 4(b) shows that the yield strength decreases with increasing porosity, although at a more gradual rate. This behavior arises because the load-bearing cross-sectional area is reduced and the dominant deformation mechanisms shift from bulk material response to cell-wall bending and buckling [15].

(a) (b)

Figure 4. Effect of porosity on mechanical properties: (a) relative elastic modulus; (b) yield strength as a function of porosity. [16]

With respect to stress shielding, the reduction in elastic modulus achieved through controlled porosity allows implant stiffness to approach that of cortical or cancellous bone, thereby promoting more physiological load sharing and mitigating stress shielding. However, as shown in Figure 4(b), the accompanying reduction in yield strength limits load-bearing capacity. Excessive porosity may therefore compromise structural integrity, reduce fatigue resistance, and increase susceptibility to mechanical failure.

Consequently, an optimal porosity level must be identified to balance stiffness reduction with mechanical reliability. This inherent strength–stiffness trade-off represents a key design challenge in the development of porous orthopedic implants.

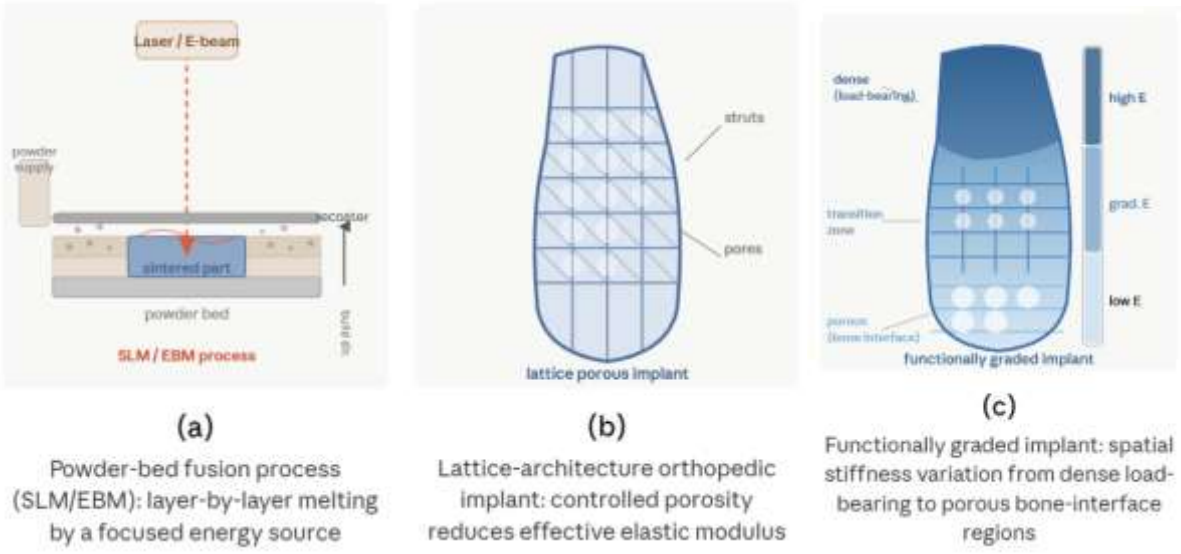
4.3 Additive manufacturing and architected lattice structures

Additive manufacturing(AM)technologies, such as selective laser melting(SLM)and electron beam melting(EBM),enable precise control over implant geometry and internal architecture. Unlike conventional methods, AM allows the fabrication of complex lattice structures and functionally graded designs that can be tailored to achieve desired mechanical properties [17].

By adjusting lattice topology, strut thickness, and relative density, the effective elastic modulus of the implant can be significantly reduced. Moreover, functionally graded structures allow spatial variation in stiffness, where regions in contact with bone exhibit lower modulus to enhance load sharing, while load-bearing regions maintain higher stiffness for structural support [18].

These additive manufacturing strategies for stiffness tailoring are illustrated in Figure 5. As shown in Figure 5(a), powder-bed fusion processes, such as SLM/EBM, enable the layer-by-layer fabrication of complex geometries. Figure 5(b) shows that lattice architectures introduce controlled porosity, which reduces the

effective elastic modulus of the implant. In addition, Figure 5(c) demonstrates that functionally graded designs provide spatial control of stiffness, allowing a gradual transition from dense load-bearing regions to more compliant bone–implant interface zones.

(a)

Powder-bed fusion process (SLM/EBM): layer-by-layer melting by a focused energy source

(b)

Lattice-architecture orthopedic implant: controlled porosity reduces effective elastic modulus

(c)

Functionally graded implant: spatial stiffness variation from dense load-bearing to porous bone-interface regions

Figure 5. Additive manufacturing-based strategies for controlling stiffness in orthopedic implants.

In terms of stress shielding, architected structures are among the most effective solutions. Reduced stiffness improves load transfer to surrounding bone, thereby maintaining mechanical stimulation and reducing bone resorption. Additionally, interconnected pore networks facilitate bone ingrowth and vascularization, improving osseointegration [19].

However, these benefits come with challenges, including reduced fatigue strength, sensitivity to manufacturing defects, and the need for careful process optimization. Despite these limitations, additive manufacturing represents a highly promising approach for mitigating stress shielding through structural design.

4.4 Integrated perspective on manufacturing, effective modulus, and stress shielding

The above analysis demonstrates that manufacturing methods play a critical role in determining the effective elastic modulus of orthopedic implants. Even when identical base materials are used, different manufacturing routes can result in significantly different stiffness values due to variations in microstructure, porosity, and internal architecture. In this context, it is essential to distinguish between the bulk elastic modulus of a material and the effective elastic modulus of the implant structure. While the bulk modulus reflects the intrinsic stiffness of a fully dense material, the effective modulus is governed by structural features such as porosity, geometry, and internal architecture. Consequently, manufacturing-driven structural modifications can significantly alter the implant's mechanical response without changing the base material.

This distinction is clearly illustrated in the stress–strain behavior shown in Figure 6. High-stiffness (bulk-dominated) materials exhibit a steep slope in the stress–strain curve, indicating limited deformation under load and a greater capacity to carry the applied load. This behavior leads to reduced mechanical stimulation in the surrounding bone and promotes stress shielding. In contrast, structures with lower effective stiffness display a more gradual slope, allowing increased deformation and improved load sharing with bone, thereby reducing stress shielding effects.

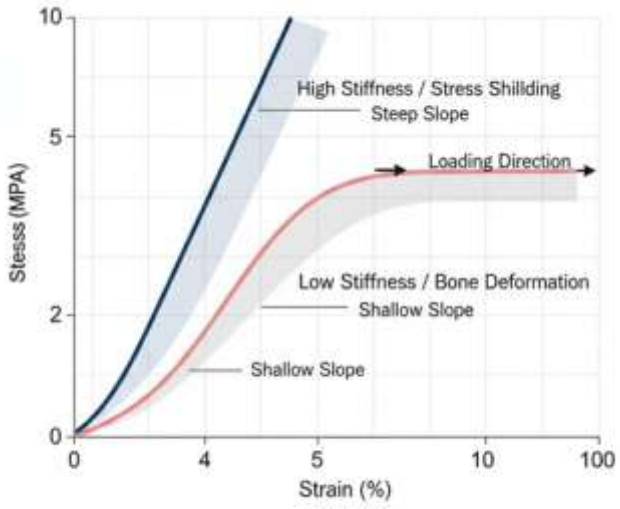

Figure 6. Conceptual stress–strain curves illustrating the effect of stiffness on load transfer behavior

Figure 7 further demonstrates the influence of internal architecture by comparing the mechanical responses of solid and porous structures. The figure includes polycaprolactone (PCL) and biphasic calcium phosphate (BCP)-reinforced PCL composites (PCL+BCP), both of which are commonly used biomaterials in scaffold-based implant design. As shown in Figure 7 (top), solid structures exhibit higher stress levels and a steeper stress–strain response, corresponding to higher stiffness. In contrast, Figure 7 (bottom) shows that porous structures experience lower stress levels and greater deformation under similar loading conditions, indicating a reduced effective elastic modulus. This reduction enables the implant to more closely match the mechanical behavior of bone.

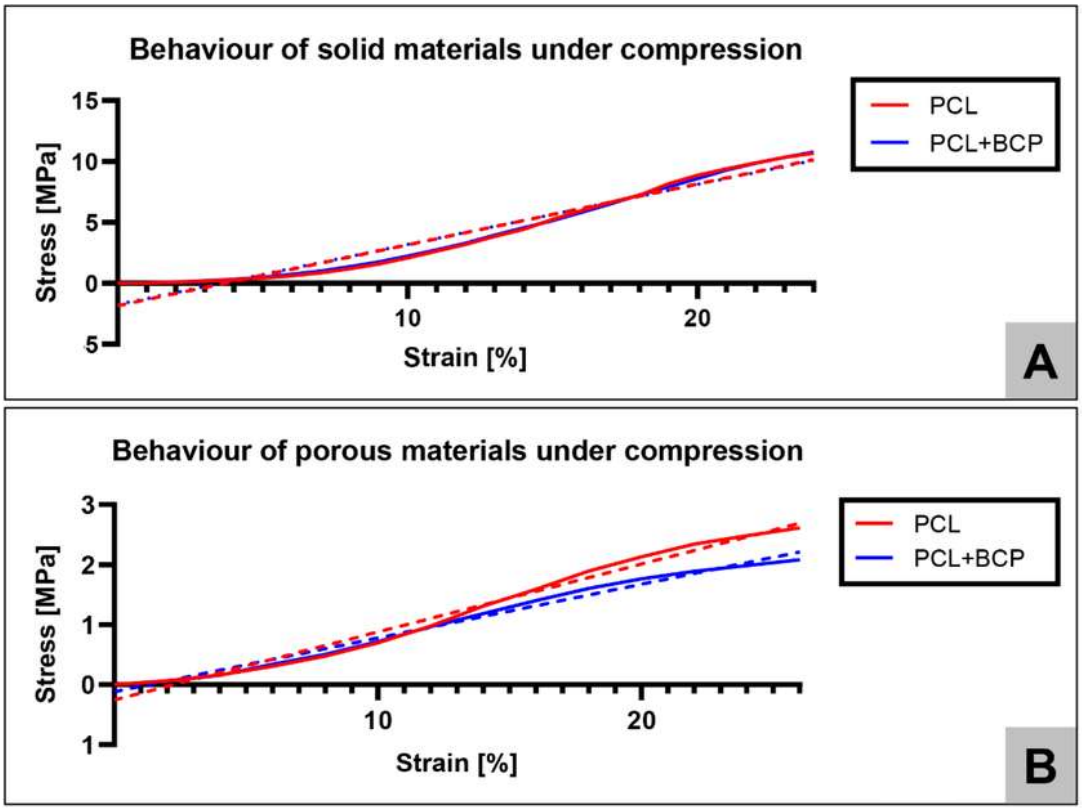

Figure 7. Stress–strain behavior of solid and porous structures under compression [20].

From a stress-shielding perspective, these observations confirm that stiffness is not solely a material property but also a structure-dependent parameter that can be tailored through manufacturing. Dense structures produced by conventional methods tend to increase the stiffness mismatch and exacerbate stress shielding, whereas porous and architected structures reduce the stiffness mismatch and promote more physiological load sharing. However, reducing stiffness alone is not sufficient. Excessive compliance may lead to instability, micromotion at the bone–implant interface, and compromised fixation. Therefore, the design of orthopedic implants requires a careful balance between stiffness reduction and mechanical reliability. Overall, integrating material selection, manufacturing processes, and structural design, particularly through control of the effective elastic modulus, provides a pathway to minimize stress shielding while ensuring long-term implant performance.

5. Design Guidelines for Implant Materials and Manufacturing

The analyses presented in the previous sections demonstrate that stress shielding in orthopedic implants is governed by a complex interaction among material properties, manufacturing methods, and structural design. While individual studies have typically focused on isolated aspects of this problem, the present work integrates these parameters into a unified evaluation framework. In this context, Table 2 provides a comparative, design-

oriented assessment of commonly used implant materials and manufacturing strategies based on their influence on stress shielding, osseointegration, and mechanical strength.

In Table 2, a semi-quantitative evaluation approach based on a Likert scale is adopted to systematically compare different material–manufacturing combinations. Each criterion is rated on a scale from 1 to 5, where 1 represents very poor performance and 5 represents excellent performance. The assigned ratings are based on a comparative interpretation of mechanical behavior, biological response, and structural characteristics, as reported in the literature. This approach enables the transformation of qualitative findings into a structured and comparable framework.

The overall performance of each material–manufacturing combination is expressed as a numerical score, calculated as the arithmetic mean of the three evaluation criteria:

$$\text{Overall Score} = \frac{SS + OS + MS}{3} \quad (2)$$

where SS, OS, and MSdenote the ratings for stress shielding, osseointegration, and mechanical strength, respectively. This formulation provides a balanced representation of implant performance, reflecting the inherent trade-offs between stiffness compatibility, biological integration, and structural reliability.

Table 2. Likert-scale-based evaluation of orthopedic implant materials and manufacturing strategies

Material	Manufacturing method	Stress shielding	Osseointegration	Mechanical strength	Overall score
Stainless steel	Casting / machining	1	2	5	**2.67**
Co–Cr alloy	Casting / forging	1	2	5	**2.67**
Ti–6Al–4V	Machining / AM	2	3	5	**3.33**
β-Ti alloys	Thermomechanical	3	3	4	**3.33**
PEEK	Injection molding	4	2	2	**2.67**
CFR–PEEK	Composite processing	4	3	3	**3.33**
Porous Ti	Powder metallurgy	4	5	3	**4.00**
AM lattice Ti	SLM / EBM	5	5	3	**4.33**

Rating scale: 1 = very poor, 2 = poor, 3 = moderate, 4 = good, 5 = excellent.

The results summarized in Table 2 clearly indicate that conventional metallic materials, such as stainless steel and Co–Cr alloys, exhibit excellent mechanical strength but perform poorly with respect to stress shielding and osseointegration. Their high elastic moduli lead to elevated mismatch ratios, reduced load transfer to bone, and increased risk of stress shielding. Consequently, despite their mechanical reliability, these materials demonstrate limited overall performance in load-sharing implant applications.

Titanium-based materials, particularly Ti–6Al–4V, offer a partial improvement by reducing the elastic modulus and improving biocompatibility. However, their stiffness remains significantly higher than that of cortical bone, which limits their effectiveness in minimizing stress shielding. β-type titanium alloys represent a more balanced alternative, providing reduced stiffness while maintaining adequate mechanical strength, thereby achieving moderate-to-high overall performance.

Polymer-based materials, such as PEEK, exhibit favorable stress-shielding characteristics due to their low elastic moduli, which are closer to that of bone. However, their relatively low mechanical strength and limited osseointegration potential restrict their use in high- load-bearing applications. CFR–PEEK composites provide a better balance between enhanced mechanical strength and relatively low stiffness, resulting in superior overall performance compared to pure polymers.

The most notable improvement in overall performance is observed in porous and architected metallic structures. Porous titanium produced via powder metallurgy and lattice structures fabricated via additive manufacturing exhibit significantly reduced effective elastic moduli, leading to improved load sharing and reduced stress shielding. At the same time, their interconnected porous architecture promotes bone ingrowth and enhances osseointegration. Although their mechanical strength is lower than that of fully dense metallic materials, it remains sufficient for many applications when properly designed. As a result, these structures achieve the highest overall scores in Table 2.

These findings highlight a key insight: optimal implant performance cannot be achieved through material selection alone. Instead, the most effective solutions arise from the combined use of appropriate materials and manufacturing strategies that enable control of the effective elastic modulus. In particular, the ability to tailor internal architecture through porosity and lattice design represents a fundamental shift from material-based to structure-based implant design.

Overall, the framework proposed in this study provides a practical guideline for the selection of implant materials and manufacturing methods based on their combined mechanical and biological performance. By systematically integrating stress shielding, osseointegration, and mechanical strength into a unified evaluation

model, this approach contributes to the literature by providing a design-oriented perspective to guide the development of next-generation orthopedic implants.

6. Conclusion

The results of this study indicate that stress shielding in orthopedic implants is primarily governed by elastic modulus mismatch; however, its severity can be significantly controlled through manufacturing-driven structural design. Conventional metallic materials provide high mechanical strength but exhibit poor performance in stress shielding and osseointegration due to their high stiffness. In contrast, porous, additively manufactured structures achieve superior overall performance by reducing the effective elastic modulus and enhancing bone integration. The proposed evaluation framework demonstrates that optimal implant performance cannot be achieved through material selection alone. Instead, combining appropriate materials with manufacturing strategies that enable stiffness tailoring is essential. Among the evaluated options, architected and porous titanium-based structures provide the most balanced performance. These findings establish that control of the effective elastic modulus through structural design is the key parameter for minimizing stress shielding while maintaining mechanical reliability.

References

1. Liverani, E., Rogati, G., Pagani, S., Brogini, S., Fortunato, A., & Caravaggi, P. (2021). Mechanical interaction between additive-manufactured metal lattice structures and bone in compression: implications for stress shielding of orthopaedic implants. *Journal of the Mechanical Behavior of Biomedical Materials*, *121*, 104608.
2. Safavi, S., Yu, Y., Robinson, D. L., Gray, H. A., Ackland, D. C., & Lee, P. V. (2023). Additively manufactured controlled porous orthopedic joint replacement designs to reduce bone stress shielding: a systematic review. *Journal of orthopaedic surgery and research*, *18*(1),42.
3. Shao, L., Du, Y., Dai, K., Wu, H., Wang, Q., Liu, J., ... & Wang, L. (2021). β-Ti alloys for orthopedic and dental applications: a review of progress on improvement of properties through surface modification. *Coatings*, *11*(12),1446.
4. Tabrizian, P., Davis, S., & Su, B. (2024). From bone to nacre–development of biomimetic materials for bone implants: a review. *Biomaterials Science*, *12*(22),5680-5703.
5. Calazans Neto, J. V., Celles, C. A., de Andrade, C. S., Afonso, C. R., Nagay, B. E., & Barão, V. A. (2024). Recent advances and prospects in β-type titanium alloys for dental implants applications. *ACS Biomaterials Science & Engineering*, *10*(10),6029-6060.

6. Yadav, M. K., Akshay, Y., Naga, A. Y., Praveenkumar, K., Vaibhav, P., Shekhar, P. C., ... & Gokuldoss, P. K. (2025). Processing and Development of Porous Titanium for Biomedical Applications: A Comprehensive Review. *Journal of Manufacturing and Materials Processing*, *9*(12),401.
7. Ramaglia Amadasi, R., Rogati, G., Liverani, E., Leardini, A., & Caravaggi, P. (2025). An integrated experimental and analytical approach for the analysis of the mechanical interaction between metal porous scaffolds and bone: implications for stress shielding in orthopedic implants. *Frontiers in Bioengineering and Biotechnology*, *13*, 1562367.
8. Robling, A. G., Castillo, A. B., & Turner, C. H. (2006). Biomechanical and molecular regulation of bone remodeling. *Annu. Rev. Biomed. Eng.*, *8*(1),455-498.
9. Qin, L., Liu, W., Cao, H., & Xiao, G. (2020). Molecular mechanosensors in osteocytes. *Bone research*, *8*(1),23.
10. de Waard, S., van der Vis, J., Venema, P. A., Sierevelt, I. N., Kerkhoffs, G. M., & Haverkamp, D. (2021). Short-term success of proximal bone stock preservation in short hip stems: a systematic review of the literature. *EFORT Open Reviews*, *6*(11),1040-1051.
11. Savio, D., & Bagno, A. (2022). When the total hip replacement fails: A review on the stress-shielding effect. *Processes*, *10*(3),612.
12. DebRoy, T., Wei, H. L., Zuback, J. S., Mukherjee, T., Elmer, J. W., Milewski, J. O., ... & Zhang, W. (2018). Additive manufacturing of metallic components–process, structure and properties. *Progress in materials science*, *92*, 112-224.
13. Okazaki, Y., & Mori, J. (2021). Mechanical performance of artificial hip stems manufactured by hot forging and selective laser melting using biocompatible Ti-15Zr-4Nb alloy. *Materials*, *14*(4),732.
14. Jawahir, I. S., Attia, H., Biermann, D., Duflou, J., Klocke, F., Meyer, D., Newman, S. T., Pusavec, F., Putz, M., Rech, J., Schulze, V., & Umbrello, D. (2016). Cryogenic manufacturing processes. *CIRP annals*, *65*(2),713-736.
15. Li, Y., Liu, Y., Chen, H., Zhang, A., Zhang, Y., Zhang, J., ... & Wang, J. (2024). From clinic to lab: advances in porous titanium-based orthopedic implant research. *Journal of Materials Research and Technology*, *30*, 3780-3806.
16. Xiao, J., He, Y., Ma, W., Yue, Y., & Qiu, G. (2024). Effects of the space holder shape on the Pore structure and Mechanical properties of Porous Cu with a wide porosity range. *Materials*, *17*(12),3008.

17. Wang, X., Xu, S., Zhou, S., Xu, W., Leary, M., Choong, P., Qian, M., Brandt, M., & Xie, Y. M. (2016). Topological design and additive manufacturing of porous metals for bone scaffolds and orthopaedic implants: A review. *Biomaterials*, *83*, 127-141.
18. Rajabi, S., Khodabandeh, A., Khorasanigerdehkoohi, M., Khajehzadeh, M., Jiménez, A., & Arizmendi, M. (2026). Elastic-modulus-matched SS316L lattice structures fabricated by PBF-LB/M for bone-implant applications. *Progress in Additive Manufacturing*, 4251-4265.
19. Taniguchi, N., Fujibayashi, S., Takemoto, M., Sasaki, K., Otsuki, B., Nakamura, T., Matsushita, T., Kokubo, T., & Matsuda, S. (2016). Effect of pore size on bone ingrowth into porous titanium implants fabricated by additive manufacturing: An in vivo experiment. *Materials Science and Engineering: C*, *59*, 690-701.
20. Oberdiek, F., Vargas, C. I., Rider, P., Batinic, M., Görke, O., Radenković, M., Najman, S., Baena, J. M., Jung, O., & Barbeck, M. (2021). Ex vivo and in vivo analyses of novel 3D-printed bone substitute scaffolds incorporating biphasic calcium phosphate granules for bone regeneration. *International Journal of Molecular Sciences*, *22*(7),3588.

KİMYASAL BANYOLAMA YÖNTEMİ İLE POLİAMİD KUMAŞLAR ÜZERİNE BİRİKTİRİLEN SnO_2 İNCE FİLMLERİN ETANOL GAZI ALGILAMA PERFORMANSINA pH ETKİSİ

Dr. Öğr. Üyesi, Enes NAYMAN[1]

[1]Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi, Söğüt Meslek Yüksekokulu, Moda Tasarımı Programı,

enes.nayman@bilecik.edu.tr, 0000-0002-3656-3126

Özet

Bu çalışma kapsamında, giyilebilir elektronik teknolojilerinin geliştirilmesi için günlük hayatta sık kullanılan poliamid kumaşlar üzerine kimyasal banyolama yöntemi ile nanoboyutlarda yarıiletken kalay oksit (SnO_2) ince filmler biriktirilmiştir. Bu biriktirme işlemlerinde 8, 10 ve 12 olmak üzere 3 farklı pH değeri çalışılarak bu değişimlerin numuneler üzerindeki ethanol gazına karşı hassasiyetleri incelenmiştir. Kalay kaynağı olarak Tin(IV) chloride pentahydrate ($SnCl_4 . 5H_2O$) (>98 Saflıkta, Sigma Aldrich) kullanılmıştır. Banyo pH değerleri NaOH ilavesiyle kontrol edilmiştir. Hazırlanan numunelerin etanol gazı ile etkileşimi neticesinde meydana gelen elektriksel direnç değişimleri, sentez koşullarının gaz algılama kapasitesini doğrudan şekillendirdiğini ve en yüksek duyarlılığın pH 10 seviyesinde hazırlanan numunelerle elde edildiğini ortaya koymuştur. Gaz odasına gaz girişi yapıldıktan sonra tepkime süreleri pH 8, 10 ve 12 numuneleri için sırasıyla 24 saniye, 10 saniye ve 21 saniye olarak belirlenmiştir. Sensörün gaz tahliyesi sonrasında başlangıç kararlılığına geri dönme hızını temsil eden iyileşme süreleri incelendiğinde, pH 10 değerinde hazırlanan numunenin 14 saniye ile en hızlı yüzey yenilenmesini gerçekleştirdiği, buna karşılık pH 12 numunesinin 27 saniye ve pH 8 numunesinin ise 34 saniye iyileşme süresi sergilediği saptanmıştır. pH 10 koşullarında ulaşılan bu yüksek kinetik hız ve hassasiyetin, lifleri homojen ve kesintisiz şekilde saran nanoyapılı morfolojinin sağladığı geniş aktif yüzey alanı ile buna bağlı olarak artan gaz desorpsiyon kabiliyetinden kaynaklandığı değerlendirilmektedir. Diğer taraftan pH 8 ve 12 değerlerindeki daha uzun iyileşme süreleri, düşük kristalinite veya yapısal kümelenmelerin gaz moleküllerinin yüzeyden ayrılma hızını yavaşlatması ile açıklanmaktadır. Elde edilen bulgurlar, sadece sentez banyosu alkalinitesinin doğru tayini ile tekstil tabanlı sensörlerin algılama ve iyileşme performansının ileri seviyeye taşınabileceğini bilimsel bir temelde kanıtlamaktadır.

Anahtar kelimeler: Yarıiletken, pH, ince film, kimyasal banyolama yöntemi, etanol sensörü, nanomalzeme

THE EFFECT OF pH ON THE ETHANOL GAS SENSİNG PERFORMANCE OF SnO_2 THİN FİLMS DEPOSİTED ON POLYAMİDE FABRİCS VİA THE CHEMİCAL VAPOR DEPOSİTİON METHOD

Abstract

As part of this study, semiconductor tin oxide (SnO_2) nanoscale thin films were deposited on polyamide fabrics which are frequently used in everyday life using a chemical vapor deposition method for the development of wearable electronic technologies. These deposition processes were conducted at three different pH values 8, 10, and 12 to investigate how these variations affect the samples' sensitivity to ethanol gas. Tin(IV) chloride pentahydrate ($SnCl_4 \cdot 5H_2O$) (>98% purity, Sigma Aldrich) was used as the tin source. The bath pH values were controlled by adding NaOH. The changes in electrical resistance resulting from the interaction of the prepared samples with ethanol gas revealed that the synthesis conditions directly influence the gas sensing capacity, and the highest sensitivity was achieved with samples prepared at a pH of 10. After the gas was introduced into the gas chamber, the reaction times for the pH 8, 10, and 12 samples were determined to be 24 seconds, 10 seconds, and 21 seconds, respectively. When the recovery times representing the rate at which the sensor returns to its initial stability following gas evacuation were examined, it was found that the sample prepared at pH 10 exhibited the fastest surface regeneration at 14 seconds, whereas the pH 12 sample showed a recovery time of 27 seconds and the pH 8 sample exhibited a recovery time of 34 seconds. It is assessed that this high kinetic rate and sensitivity achieved under pH 10 conditions stem from the large active surface area provided by the nanostructured morphology that uniformly and continuously wraps the fibers, and the resulting increased gas desorption capacity. On the other hand, the longer recovery times at pH 8 and 12 are attributed to low crystallinity or structural agglomerations slowing down the rate at which gas molecules desorb from the surface. The results obtained scientifically demonstrate that the detection and recovery performance of textile-based sensors can be significantly enhanced simply by accurately determining the alkalinity of the synthesis bath.

Keywords: Semiconductor, pH, thin film, chemical bath deposition, ethanol sensor, nanomaterial

PARONYCHIA SINTENISII TÜRÜNÜN KARYOTİP ANALİZİ

Selvihan AYKUT[1]/ Büşra BAĞIR[2]/ Halil Erhan EROĞLU[3]/Ümit BUDAK[4]

[1]Yozgat Bozok Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi, Biyoloji Bölümü, selvihannaykut09@gmail.com, 0009-0006-1529-8577

[2]Yozgat Bozok Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi, Biyoloji Bölümü, bagirbusra2002@gmail.com, 0009-0007-8785-9684

[3]Yozgat Bozok Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi, Biyoloji Bölümü, herhan.eroglu@bozok.edu.tr, 0000-0002-4509-4712

[4]Yozgat Bozok Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi, Biyoloji Bölümü, umit.budak@bozok.edu.tr, 0000-0002-7517-7092

Özet

Kromozomal veriler, karyotipik filogeni ve türleşme hakkında çok değerli bilgiler sağlamaktadır. Literatürde şimdiye kadar 31 Türkiye *Paronychia* taksonundan 26 tanesinin kromozom sayısı rapor edilmiştir. Bu *Paronychia* taksonlarından dört tanesi diploiddir ve $x = 9$ ($2n = 18$) şeklinde tek bir temel kromozom sayısı gösterirler. On dokuz tanesi ise poliploid taksonlardır. Poliploid taksonlar; tetraploidi ($2n = 4x = 28$, 36 ve 52), hekzaploidi ($2n = 6x = 54$) ve oktoploidi ($2n = 8x = 56$, 72 ve 104) olmak üzere üç farklı poliploidi seviyesi sergilerler. *Paronychia boissieri*, *Paronychia euphratica*, *Paronychia kocii*, *Paronychia mughlaei* ve *Paronychia sintenisii* türlerinin ise kromozom sayıları bilinmemektedir. Çalışma kapsamında, *Paronychia sintenisii* türünün temel kromozom sayısı $x = 9$ ve diploid kromozom sayısı $2n = 18$ olarak tespit edilmiştir. En küçük kromozom 0.87 µm en büyük kromozom 1.91 µm uzunluğundadır. Sonuç olarak *Paronychia sintenisii* türünün kromozom sayısı ilk kez rapor edilmiştir ve sonuçlar *Paronychia* karyolojisine önemli katkılar sağlayacaktır.

Anahtar kelimeler: *Paronychia*, kromozom, karyoloji

KARYOTYPE ANALYSIS OF *PARONYCHIA SINTENISII* SPECIES

Abstract

The chromosomal data provide invaluable information about karyotypic phylogeny and speciation. So far, the chromosome numbers of 26 out of 31 *Paronychia* taxa in Turkey have been reported in the literature. Four of these *Paronychia* taxa are diploid, exhibiting a single basic chromosome number of $x = 9$ ($2n = 18$). Nineteen are polyploid taxa. The polyploid taxa exhibit three different levels of polyploidy: tetraploidy ($2n = 4x = 28$, 36, and 52), hexaploidy ($2n = 6x = 54$), and octoploidy ($2n = 8x = 56$, 72, and 104). The chromosome numbers of *Paronychia boissieri*, *Paronychia euphratica*, *Paronychia kocii*, *Paronychia mughlaei*, and *Paronychia sintenisii* are unknown. In this study, the basic chromosome number of *Paronychia sintenisii* was determined as $x = 9$ and the diploid chromosome number as $2n = 18$. The smallest chromosome is 0.87 µm long and the largest chromosome is 1.91 µm long. Consequently, the chromosome number of *Paronychia sintenisii* has been reported for the first time, and these results will make significant contributions to the karyology of *Paronychia*.

Keywords: *Paronychia*, chromosome, karyology

1. INTRODUCTION

Chromosomal data can provide invaluable information about karyotypic phylogeny and speciation. This data is derived from parameters such as baseline chromosome number (x), diploid chromosome number ($2n$), chromosome length, relative length (RL), total haploid length (THL), centromeric index (CI), karyotype formula (KF), chromosome structural alterations including deletions, inversions, and translocations, chromosome number variations including dysploidy and polyploidy, karyotype asymmetry including symmetry/asymmetry index (S/A_I), coefficient of chromosome length variation (CV_{CL}), and mean centromeric asymmetry (M_{CA}) (Peruzzi and Eroğlu, 2013; Eroğlu, 2015; Harpke et al., 2015; Peruzzi et al., 2017). Determining the chromosome number of *Paronychia sintenisii* (Figure 1), whose diploid chromosome number is unknown, constitutes the main theme of this study.

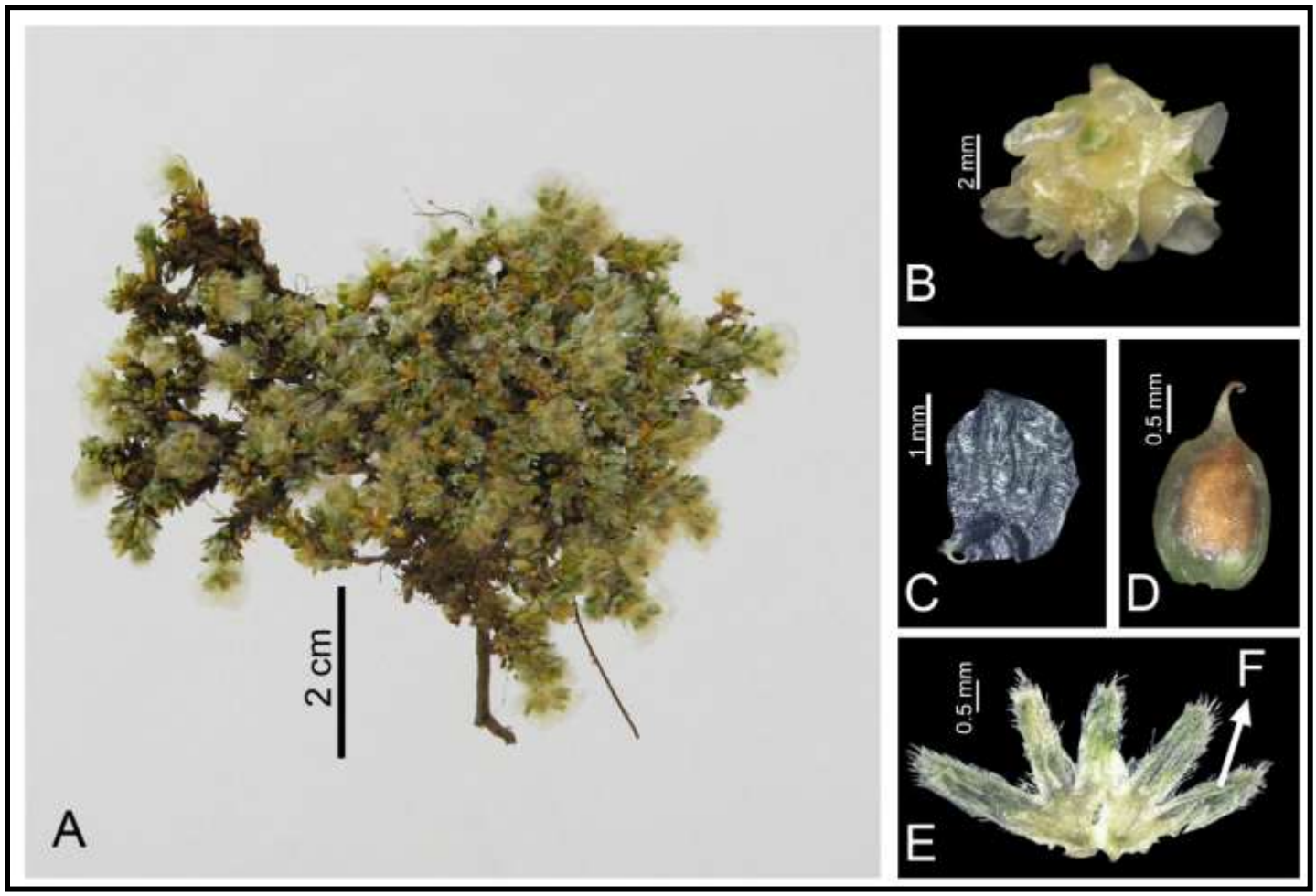

Figure 1. *Paronychia sintenisii*; A-Habit, B-Glomerul, C-Brake, D-Fruit, E-Sepal and Petals

So far, the chromosome numbers of 26 out of 31 *Paronychia* taxa in Turkey have been reported in the literature. Four of these *Paronychia* taxa are diploid, exhibiting a single basic chromosome number of $x = 9$ ($2n = 18$). Nineteen are polyploid taxa. The polyploid taxa exhibit three different levels of polyploidy: tetraploidy ($2n = 4x = 28$, 36, and 52), hexaploidy ($2n = 6x = 54$), and octoploidy ($2n = 8x = 56$, 72, and 104). *Paronychia argentea*, *Paronychia chionaea* subsp. *chionaea*, *Paronychia chionaea* subsp. *kemaliya*, and *Paronychia polygonifolia* exhibit a high level of polyploidy ($8x$). *Paronychia echinulata*, *Paronychia capela*, and *Paronychia polygonifolia* are both diploid and polyploid (see Table 1 for species and sources). The chromosome numbers of *Paronychia boissieri*, *Paronychia euphratica*, *Paronychia kocii*, *Paronychia mughlaei*, and *Paronychia sintenisii* are unknown. The aim of this study is to determine the chromosome number of *Paronychia sintenisii* and to perform karyotype analysis.

Tablo 1. The chromosome numbers of *Paronychia* taxa in Türkiye (in alphabetical order)

Taxa	*x*	2*n*	References
P. adalia	9	36	Eroğlu et al., 2017
P. amani	9	36	Eroğlu et al., 2021
P. anatolica subsp. *balansae*	9	36	Eroğlu et al., 2020
P. angorensis	9	36	Eroğlu et al., 2020
P. argentea	7, 9	28, 36, 56	Lorenzo et al., 1950; Blackburn and Morton, 1957
P. argyroloba	9	36	Eroğlu et al., 2020
P. aksoyii	9	36	Eroğlu et al., 2020
P. beauverdii	9	36	Eroğlu et al., 2020
P. boissieri	-	Unknown	-
P. carica	9	36	Eroğlu et al., 2020
P. cataonica	9	54	Eroğlu et al., 2020
P. cephalotes	9	36	Fedorov, 1974
P. chionaea subsp. *chionaea*	9	36, 72	Eroğlu et al., 2020
P. chionaea subsp. *kemaliya*	13	52, 104	Eroğlu et al., 2020
P. condensata	9	36	Eroğlu et al., 2020
P. davrazensis	9	36	Eroğlu et al., 2020
P. dudleyi	9	36	İbin et al., 2025
P. echinulata	5, 7	10, 14, 28	Blackburn and Morton, 1957; Diosdado and Pastor, 1994; Runemark, 1996
P. euphratica	-	Unknown	-
P. galatica	9	36	Eroğlu et al., 2020
P. kapela	9	18, 36	Löve, 1975
P. kocii	-	Unknown	-
P. kurdica subsp. *hausknechtii*	9	18	Küpfer, 1980
P. kurdica subsp. *montis-munzur*	9	18	Küpfer, 1980
P. macrosepala	9	18	Runemark, 1996
P. mughlaei	-	Unknown	-
P. polygonifolia	7	14, 56	Blackburn and Morton, 1957
P. pontica	9	18	İbin et al., 2025
P. saxatilis	9	36	Eroğlu et al., 2020

P. sintenisii	-	Unknown	-
P. turcica	9	36	Eroğlu et al., 2020

2. MATERIALS AND METHOD

In this study, *Paronychia sintenisii* seeds collected from their natural habitat were used as plant material. The seeds were germinated in petri dishes between Whatman papers. When the germinated root tips reached a length of 0.5–1 cm, they were cut and then incubated in an α-monobromonaphthalene solution for 16 hours to halt metaphase. They were then fixed in a fixative solution for 24 hours. Following the fixation process, the materials were stored in 70% ethyl alcohol to prevent deterioration until further analysis.

The root tips were hydrolyzed in 1N HCl at 60°C for 8-10 minutes before staining and then stained in 2% aceto-orcein for 2 hours. Subsequently, the meristematic region of the root tips was cut and divided into small pieces, and preparations were made using the squash method. The preparations were examined under a research microscope, and at least 10 metaphase plates were evaluated. Metaphase areas were visualized using a digital camera, then chromosome measurements were performed, and finally karyotype analyses were carried out.

3. RESULTS AND DISCUSSION

In this study, the basic chromosome number of *Paronychia sintenisii* was determined as $x = 9$ and the diploid chromosome number as $2n = 18$ (Figure 2). Chromosome number variations such as $2n = 10$, 14, 18, 28, 36, 52, 54, 56, 72 and 104 were known in Turkish *Paronychia* species; however, the most dominant was $2n = 36$ (Lorenzo Andreu and García Sanz, 1950; Blackburn and Morton, 1957; Fedorov, 1974; Löve, 1975; Diosdado and Pastor, 1994; Runemark, 1996; Eroğlu et al., 2017; Eroğlu et al., 2020; Eroğlu and Budak, 2020; Eroğlu et al., 2021). The basic number is $x = 9$, as in most Turkish *Paronychia* species (Eroğlu et al., 2020). However, $x = 8$ was dominant in some regions such as Macaronesia, Almeria, and Granada (Diosdado and Pastor, 1994; Suda et al., 2003).

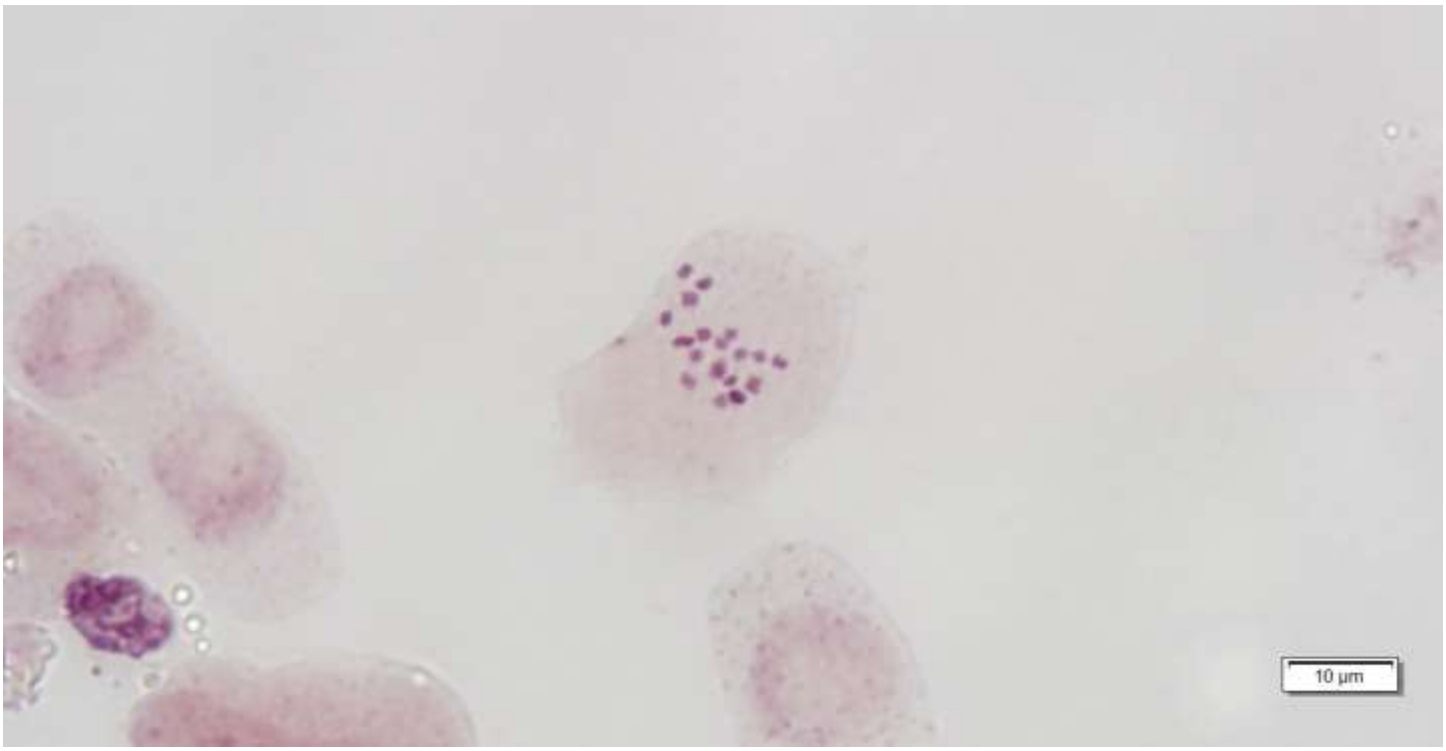

Figure 2. The metaphase chromosomes of the species *Paronychia sintenisii*

Because the chromosomes of *Paronychia sintenisii* are small and the centromere was not prominent, only the total chromosome length was measured; the lengths of the short and long arms could not be measured. Total haploid length and mean haploid length were determined (Table 2).

Tablo 2. Karyological parameters related to *Paronychia sintenisii*

Karyological parameters	***Paronychia sintenisii***
Basic chromosome number (*x*)	9
Diploid chromosome number (2*n*)	18
Total haploid length	23.79 µm
Mean haploid length	1.32 µm

The smallest chromosome was 0.87 µm long and the largest chromosome was 1.91 µm long. The relative lengths of the chromosomes ranged from 3.66% to 8.03% (Table 3).

Tablo 3. The chromosomal measurements of *Paronychia sintenisii*

Chromosome	Chromosome length (µm)	Relative length (%)
1	1.91	8.03
2	1.76	7.40
3	1.48	6.22
4	1.46	6.14
5	1.45	6.09
6	1.42	5.97
7	1.37	5.76
8	1.35	5.67
9	1.34	5.63
10	1.34	5.63
11	1.29	5.42
12	1.28	5.38
13	1.20	5.04
14	1.19	5.00
15	1.17	4.92
16	0.99	4.16
17	0.92	3.87
18	0.87	3.66

In conclusion, the chromosome number of the species *Paronychia sintenisii* has been reported for the first time, and these results will make significant contributions to the karyology of *Paronychia*.

ACKNOWLEDGEMENTS

This study was supported by TÜBİTAK 2209-A "University Students Research Projects Support Program" with project number 1919B012410269.

REFERENCES

Blackburn KB, Morton JK (1957). The incidence of polyploidy in the Caryophyllaceae of Britain and of Portugal. New Phytologist 56: 344-351.

Diosdado JC, Pastor J (1994). Estudio cariologico del gĕnero *Paronychia* Miller (Caryophyllaceae) en Andalucĭa (Espana). Acta Botanica Malacitana 19: 89-95.

Eroğlu HE (2015). Which chromosomes are subtelocentric or acrocentric? A new karyotype symmetry/asymmetry index. Caryologia 68: 239-245.

Eroğlu HE, Doğan H, Altay D, Budak Ü (2017). The medicinal plant of genus *Paronychia* and the karyotype analysis of *Paronychia adalia*. International Journal of Secondary Metabolite 4(3): 103-107.

Eroğlu HE, Altay D, Budak Ü, Martin E (2020). Karyotypic phylogeny and polyploidy variations of *Paronychia* (Caryophyllaceae) taxa in Turkey. Turkish Journal of Botany 44: 245-254.

Eroğlu HE, Altay D, Budak Ü, Martin E (2021). Karyotype analysis of two varieties of *Paronychia amani* (Caryophyllaceae, Paronychioideae). Iğdır Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Dergisi 11(3): 1809-1816.

Eroğlu HE, Budak Ü (2020). Karyotype analysis of *Paronychia anatolica* subsp. *anatolica* (*Caryophyllaceae, Paronychioideae*). Iğdır Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Dergisi 10(4): 2424-2430.

Fedorov AA (1974). Chromosome Numbers of Flowering Plants. Leningrad, USSR: Komarov Botanical Institute.

Harpke D, Carta A, Tomović G, Ranđelović V, Ranđelović N et al. (2015). Phylogeny, karyotype evolution and taxonomy of *Crocus* series *Verni* (Iridaceae). Plant Systematics and Evolution 301: 309-325.

İbin Z, Budak Ü, Eroğlu HE (2025). Karyotype analysis of *Paronychia dudleyi* and *Paronychia pontica*. Anatolian Journal of Botany 9(1): 62-66.

Küpfer P (1980). Contribution à la cytotaxonomie de quelques orophytes Iraniens. Revue de Biologie et d'Ecologie Mediterranéenne 7: 37-48.

Lorenzo Andreu A, García Sanz MP (1950). Cromosomas somáticos de plantas espontáneas en la estepa de Aragón. II. Anales de la Estación Experimental de Aula Dei 2: 12-63.

Löve Á (1975). IOPB Chromosome Number Reports XLIX. Taxon 24: 501-516.

Peruzzi L, Eroğlu HE (2013). Karyotype asymmetry: again, how to measure and what to measure? Comparative Cytogenetics 7: 1-9.

Peruzzi L, Carta A, Altınordu F (2017). Chromosome diversity and evolution in *Allium* (Allioideae, Amaryllidaceae). Plant Biosystems 151: 212-220.

Runemark H (1996). Mediterranean chromosome number reports 6 (590-678). Flora Mediterranea 6: 223-243.

Suda J, Kyncl T, Freiova R (2003). Nuclear DNA amounts in Macaronesian angiosperms. Annals of Botany 92: 153-164.

PHISHING URL DETECTION USING MACHINE LEARNING: A COMPARATIVE STUDY OF FEATURE-BASED AND TRANSFORMER-BASED APPROACHES

Asst.Prof.Dr. Nadir SUBAŞI[1]

[1]Department of Computer Programming, Vocational School of Technical Sciences,

Kirklareli University, nadir.subasi@klu.edu.tr, 0000-0002-5657-9002

Abstract

Phishing attacks represent a persistent and evolving cybersecurity threat, with URL-based deception serving as the primary vector for compromising sensitive user data. This study presents a rigorous comparative analysis of machine learning paradigms for phishing URL detection, evaluating traditional feature-based methods against modern transformer-based representation learning. Utilizing the URL-Phish dataset, which comprises 116,600 unique URLs and 22 extracted lexical and structural features, we implemented and evaluated three distinct architectures: Random Forest (RF) utilizing handcrafted features, and two models Logistic Regression (LR) and Support Vector Classifier (SVC) leveraging 384-dimensional dense embeddings from the MiniLM sentence-transformer. Our experimental protocol employed stratified train-validation-test splits and 1,000 bootstrap iterations to establish 95% confidence intervals (CI), ensuring robust statistical validation of model performance. Empirical results demonstrate that the Random Forest model achieved the highest F1-score of 0.9280 (95% CI [0.9205–0.9353]) and a superior recall of 0.9064, which is critical for minimizing dangerous false negatives in security applications. While MiniLM+LR attained a marginally higher AUC of 0.9931 (95% CI [0.9916–0.9946]), the Random Forest maintained better balanced performance across classes. Furthermore, SHAP (SHapley Additive exPlanations) analysis identified HTTPS presence, URL entropy, and URL length as the most discriminative predictors. These findings highlight the trade-offs between the interpretability and computational efficiency of feature engineering (processing 200,000 encodings per second) versus the semantic depth of transformer embeddings. This research contributes significant empirical evidence to the field, offering practical guidance for the design of high-performance, real-time phishing detection systems.

Keywords: Phishing detection, URL classification, Random Forest, MiniLM, SHAP analysis, cybersecurity

MAKİNE ÖĞRENİMİ KULLANARAK PHISHING URL'LERİNİN TESPİTİ: ÖZELLİK TEMELLİ VE TRANSFORMER TEMELLİ YAKLAŞIMLARIN KARŞILAŞTIRMALI ÇALIŞMASI

Dr. Öğr. Üyesi Nadir SUBAŞI[1]

[1]Kırklareli Üniversitesi Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu Bilgisayar Programlama Bölümü,

nadir.subasi@klu.edu.tr, 0000-0002-5657-9002

Özet

Kimlik avı saldırıları, hassas kullanıcı verilerinin ele geçirilmesinde URL tabanlı aldatma yöntemlerinin başlıca vektör olarak kullanıldığı, kalıcı ve sürekli gelişen bir siber güvenlik tehdidini oluşturmaktadır. Bu çalışma, kimlik avı URL'lerinin tespitine yönelik makine öğrenimi paradigmalarının titiz bir karşılaştırmalı analizini sunmakta ve geleneksel özellik tabanlı yöntemleri modern transformatör tabanlı temsil öğrenimi ile karşılaştırmaktadır. 116.600 benzersiz URL ve 22 çıkarılmış sözcüksel ve yapısal özellikten oluşan URL-Phish veri setini kullanarak, üç farklı mimariyi uyguladık ve değerlendirdik: El yapımı özellikleri kullanan Random Forest (RF) ve MiniLM cümle dönüştürücüsünden elde edilen 384 boyutlu yoğun gömülü özelliklerden yararlanan iki model: Lojistik Regresyon (LR) ve Destek Vektör Sınıflandırıcısı (SVC). Deney protokolümüzde, model performansının sağlam istatistiksel doğrulanmasını sağlamak için tabakalı eğitim-doğrulama-test bölünmeleri ve %95 güven aralığı (CI) oluşturmak üzere 1.000 bootstrap yinelemesi kullanıldı. Ampirik sonuçlar, Random Forest modelinin 0,9280 (95% CI [0,9205–0,9353]) ile en yüksek F1 skoruna ve güvenlik uygulamalarında tehlikeli yanlış negatifleri en aza indirgemek açısından hayati önem taşıyan 0,9064 gibi üstün bir geri çağırma oranına ulaştığını göstermektedir. MiniLM+LR, 0,9931 (95% CI [0,9916–0,9946]) ile biraz daha yüksek bir AUC elde etse de, Random Forest sınıflar arasında daha dengeli bir performans sergilemiştir. Ayrıca, SHAP (SHapley Additive exPlanations) analizi, HTTPS varlığını, URL entropisini ve URL uzunluğunu en ayırt edici öngörücü faktörler olarak belirlemiştir. Bu bulgular, özellik mühendisliğinin (saniyede 200.000 kodlama işleme) yorumlanabilirliği ve hesaplama verimliliği ile dönüştürücü gömülerinin anlamsal derinliği arasındaki dengeleri vurgulamaktadır. Bu araştırma, alana önemli ampirik kanıtlar sunarak, yüksek performanslı, gerçek zamanlı kimlik avı tespit sistemlerinin tasarımı için pratik rehberlik sağlamaktadır.

Anahtar kelimeler: Kimlik avı tespiti, URL sınıflandırması, Rastgele Orman, MiniLM, SHAP analizi, siber güvenlik

1. INTRODUCTION

Phishing attacks represent one of the most pervasive and damaging cybersecurity threats in the digital era, exploiting human psychology and technical vulnerabilities to deceive users into divulging sensitive information (Alzubi et al., 2025). The Anti-Phishing Working Group reported that phishing attacks have increased exponentially, with attackers continuously evolving their tactics to bypass traditional security mechanisms. URL-based phishing, where malicious actors craft deceptive web addresses to mimic legitimate services, remains the predominant attack vector, accounting for a substantial proportion of successful breaches (Karim et al., 2023).

Traditional blacklist-based detection systems suffer from inherent limitations, including zero-day vulnerability to novel phishing URLs and significant maintenance overhead (Precious, 2025). Consequently, machine learning approaches have emerged as a promising alternative, offering the capability to generalize from learned patterns and detect previously unseen threats (Ahammad et al., 2022). The literature reveals two dominant paradigms: feature-based methods that leverage handcrafted lexical and structural URL characteristics, and representation learning approaches that employ deep neural networks or transformer models to automatically extract semantic features (Elsadig et al., 2022; Maneriker et al., 2021).

Despite extensive research, critical gaps remain in understanding the comparative effectiveness of these paradigms under rigorous statistical validation. Many studies report point estimates of performance metrics without confidence intervals, limiting the reliability of comparative claims (Omari, 2023). Furthermore, the interpretability-performance trade-off between traditional machine learning and deep learning models remains underexplored in the phishing detection context (Pavani et al., 2024).

This study addresses these gaps through a systematic comparative evaluation of three machine learning approaches: (1) Random Forest with 22 handcrafted lexical and structural features, (2) sentence-transformer embeddings (MiniLM) combined with Logistic Regression, and (3) MiniLM embeddings with Support Vector Classifier. Our methodology employs bootstrap confidence intervals (1,000 iterations, 95% CI) to provide robust statistical estimates, and SHAP (SHapley Additive exPlanations) analysis to elucidate feature importance in the Random Forest model. The study utilizes the URL-Phish dataset (Dam Minh & Tran Cong, 2025), comprising 116,600 URLs with comprehensive feature annotations, ensuring reproducibility and comparability with future research.

The remainder of this paper is organized as follows: Section 2 presents the theoretical framework, reviewing phishing attack taxonomies and machine learning paradigms. Section 3 details the methodology, including dataset characteristics, feature engineering, model architectures, and experimental protocols. Section 4 reports

empirical findings, including performance metrics, confidence intervals, and interpretability analyses. Section 5 discusses implications, limitations, and comparisons with state-of-the-art approaches. Section 6 concludes with recommendations for practitioners and future research directions.

2. THEORETICAL FRAMEWORK

2.1. Phishing Attack Taxonomy

Phishing attacks can be taxonomically classified along multiple dimensions: delivery mechanism (email, SMS, social media), target specificity (mass phishing vs. spear phishing), and technical sophistication (simple URL obfuscation vs. advanced homoglyph attacks) (Christou et al., 2020). URL-based phishing specifically exploits visual similarity and user inattention, employing techniques such as subdomain manipulation, typosquatting, and deceptive path structures (Bhavsar et al., 2023). Understanding these attack patterns informs feature engineering strategies, as effective detection systems must capture the lexical and structural anomalies characteristic of malicious URLs.

2.2. Machine Learning Paradigms for URL Classification

Machine learning approaches to phishing detection can be categorized into three paradigms: (1) traditional supervised learning with handcrafted features, (2) deep learning with automatic feature extraction, and (3) hybrid approaches combining both strategies (Mehanovic et al., 2020). Traditional methods, including Random Forest, Support Vector Machines, and Gradient Boosting, have demonstrated strong performance when paired with domain-informed feature engineering (Omari, 2023; Saifan et al., 2025). These models offer interpretability and computational efficiency, critical attributes for real-time deployment scenarios (Reddy et al., 2024).

Conversely, deep learning approaches, particularly those leveraging transformer architectures such as BERT and its variants, have shown promise in capturing semantic and contextual patterns in URL strings (Aljofey et al., 2025; Elsadig et al., 2022). URLTran, a transformer-based model specifically designed for phishing detection, achieved a true positive rate of 86.80% at a false positive rate of 0.01%, demonstrating robustness against adversarial attacks (Maneriker et al., 2021). Similarly, BERT-based models have been shown to extract discriminative features automatically, reducing reliance on manual feature engineering (Renuka et al., 2024; Depuru et al., 2025).

Recent research has explored lightweight transformer variants, such as DistilBERT and MiniLM, which offer computational efficiency while maintaining competitive performance (Aljofey et al., 2025; Wang et al., 2023). These models are particularly relevant for resource-constrained environments where inference latency is a critical constraint. The MiniLM model, with 22.7 million parameters and 384-dimensional embeddings,

provides an attractive balance between expressiveness and efficiency, achieving approximately 14,000 encodings per second (Sanh et al., 2019).

2.3. Feature Engineering vs. Representation Learning

The tension between feature engineering and representation learning reflects a fundamental trade-off in machine learning: interpretability versus expressiveness (Pavani et al., 2024). Handcrafted features, such as URL length, subdomain count, entropy, and HTTPS presence, encode domain expertise and facilitate model interpretation through techniques like SHAP analysis (Yadav et al., 2025). Studies have consistently identified URL length, special character ratios, and domain-based features as highly discriminative (Mehanovic et al., 2020; Alzubi et al., 2025).

Representation learning, by contrast, aims to discover latent feature hierarchies automatically, potentially capturing complex interactions that elude manual specification (Mahdaouy et al., 2024). Transformer-based embeddings, trained on large corpora, encode semantic relationships and contextual dependencies, enabling generalization to novel phishing patterns (Wang et al., 2023). However, these models often function as "black boxes," complicating debugging and regulatory compliance in security-critical applications (El-Metwaly et al., 2024).

Hybrid approaches attempt to reconcile these paradigms by combining handcrafted features with learned representations (Wajid et al., 2024). For instance, ensemble methods that integrate Random Forest predictions with deep learning outputs have achieved state-of-the-art performance, with accuracies exceeding 98% (Meena et al., 2024; Bhagwat et al., 2025). This study contributes to this discourse by empirically comparing pure feature-based and pure representation-based approaches under identical experimental conditions, providing insights into their relative strengths and limitations.

3. METHOD

3.1. Dataset Description

This study employed the URL-Phish dataset (Dam Minh & Tran Cong, 2025), a publicly available resource specifically designed for phishing detection research. The dataset, accessible via Mendeley Data (DOI: 10.17632/65z9twcx3r.1), comprises 116,600 unique URLs distributed as follows: 100,000 benign samples (label = 0) sourced from trusted domains including educational (.edu), governmental (.gov), and top-ranked websites from the Research Organization Registry, and 16,600 phishing samples (label = 1) collected from the PhishTank repository between November 2024 and September 2025.

Each URL entry was automatically processed to extract 22 lexical and structural features, including URL length, domain length, top-level domain (TLD) length, subdomain count, letter count, digit count, special

character count, letter ratio, digit ratio, special character ratio, HTTPS indicator, slash count, entropy, path length, and query length, among others. The dataset also preserves three reference columns (url, dom, tld) for interpretability, alongside the binary label column. Data cleaning procedures removed duplicates and empty entries, followed by feature normalization to ensure consistency (Dam Minh & Tran Cong, 2025).

3.2. Feature Extraction and Preprocessing

For the feature-based Random Forest model, we utilized the 22 pre-extracted numerical features provided in the URL-Phish dataset. These features capture diverse aspects of URL structure and composition: length-based metrics (url_len, dom_len, tld_len, path_len, query_len), count-based metrics (subdom_cnt, letter_cnt, digit_cnt, special_cnt, eq_cnt, qm_cnt, amp_cnt, dot_cnt, dash_cnt, under_cnt, slash_cnt), ratio-based metrics (letter_ratio, digit_ratio, spec_ratio), categorical indicators (is_ip, is_https), and information-theoretic measures (entropy). No additional feature engineering or transformation was applied, ensuring reproducibility and alignment with the dataset's intended use.

For the transformer-based models, we employed the all-MiniLM-L6-v2 sentence-transformer model (Wang et al., 2020) to generate 384-dimensional dense embeddings from raw URL strings. MiniLM is a distilled variant of BERT, optimized for efficiency through knowledge distillation and layer reduction, achieving approximately 14,000 encodings per second while maintaining competitive semantic representation quality. The model was loaded via the sentence-transformers library (Reimers & Gurevych, 2019), and embeddings were generated in batches to optimize computational efficiency. These embeddings served as input features for both Logistic Regression and Support Vector Classifier models.

3.3. Model Architectures

Three model architectures were implemented and evaluated:

1. **Random Forest (RF):** A tree-based ensemble method that constructs multiple decision trees during training and outputs the mode of their predictions for classification tasks. Random Forest is renowned for its robustness to overfitting, ability to handle high-dimensional feature spaces, and inherent feature importance estimation (Breiman, 2001). The model was implemented using scikit-learn's RandomForestClassifier with default hyperparameters (100 estimators, Gini impurity criterion, unlimited tree depth) and random_state=42 for reproducibility.

2. **MiniLM + Logistic Regression (MiniLM+LR):** A linear classification model applied to MiniLM-generated embeddings. Logistic Regression estimates class probabilities through a logistic function applied to a linear combination of input features, offering computational efficiency and probabilistic interpretability

(Hosmer et al., 2013). The model was implemented using scikit-learn's LogisticRegression with default hyperparameters (L2 regularization, lbfgs solver, max_iter=100) and random_state=42.

3. **MiniLM + Support Vector Classifier (MiniLM+SVC):** A kernel-based classification model applied to MiniLM embeddings. Support Vector Machines construct optimal hyperplanes in high-dimensional feature spaces, maximizing the margin between classes (Cortes & Vapnik, 1995). The model was implemented using scikit-learn's SVC with a radial basis function (RBF) kernel, default hyperparameters (C=1.0, gamma='scale'), probability estimation enabled, and random_state=42.

3.4. Experimental Design and Evaluation Protocol

The dataset was partitioned into training (75%), validation (10%), and test (15%) sets using stratified sampling to preserve class distribution across splits (random_state=42). This allocation balances the need for sufficient training data with robust validation and unbiased test evaluation. All models were trained on the training set, with hyperparameter selection informed by validation set performance, and final evaluation conducted on the held-out test set.

To ensure robust statistical inference, we employed bootstrap resampling to estimate 95% confidence intervals for all performance metrics. Specifically, 1,000 bootstrap samples were drawn with replacement from the test set, and each model's predictions were re-evaluated on each sample. Confidence intervals were computed using the percentile method, extracting the 2.5th and 97.5th percentiles of the bootstrap distribution (Efron & Tibshirani, 1994). This approach provides a non-parametric estimate of sampling variability, enhancing the reliability of comparative conclusions.

Performance was assessed using five standard classification metrics: (1) Accuracy: the proportion of correct predictions across all classes; (2) Precision: the proportion of true positives among predicted positives, reflecting the model's ability to avoid false alarms; (3) Recall (Sensitivity): the proportion of true positives among actual positives, indicating the model's ability to detect phishing URLs; (4) F1-Score: the harmonic mean of precision and recall, balancing both metrics; and (5) Area Under the ROC Curve (AUC): a threshold-independent measure of discriminative ability (Fawcett, 2006). All metrics were computed using scikit-learn's metrics module.

To enhance model interpretability, we applied SHAP (SHapley Additive exPlanations) analysis to the Random Forest model. SHAP values, grounded in cooperative game theory, quantify each feature's contribution to individual predictions by computing the average marginal contribution across all possible feature coalitions (Lundberg & Lee, 2017). We generated SHAP values using the TreeExplainer algorithm, which efficiently computes exact Shapley values for tree-based models, and visualized feature importance through summary

plots. This analysis provides actionable insights into which URL characteristics most strongly influence phishing classification.

4. FINDINGS

4.1. Model Performance Comparison

Table 1 presents the test set performance of all three models across five evaluation metrics. Random Forest achieved the highest F1-score (0.9280) and competitive accuracy (0.9800), demonstrating strong balanced performance between precision (0.9507) and recall (0.9064). The model's AUC of 0.9886 indicates excellent discriminative ability across all classification thresholds. MiniLM+Logistic Regression attained the highest AUC (0.9931), suggesting superior probabilistic calibration, with accuracy of 0.9776, precision of 0.9502, recall of 0.8892, and F1-score of 0.9187. MiniLM+SVC exhibited performance intermediate between the other two models, with accuracy of 0.9784, precision of 0.9509, recall of 0.8944, F1-score of 0.9218, and AUC of 0.9930.

Table 1. Test Set Performance Metrics for All Models

Model	Accuracy	Precision	Recall	F1-Score	AUC
Random Forest	0.9800	0.9507	0.9064	0.9280	0.9886
MiniLM + LR	0.9776	0.9502	0.8892	0.9187	0.9931
MiniLM + SVC	0.9784	0.9509	0.8944	0.9218	0.9930

4.2. Model Performance Analysis

Random Forest Model

The performance of the Random Forest model is detailed below.

ROC curves for the Random Forest model across train, validation, and test datasets are presented in Figure 1. The area under the curve (AUC) values—1.00 for train, 0.992 for validation, and 0.989 for test—demonstrate strong performance and excellent discrimination capabilities, with only a slight performance drop on unseen test data.

Figure 1. ROC Curve - Random Forest

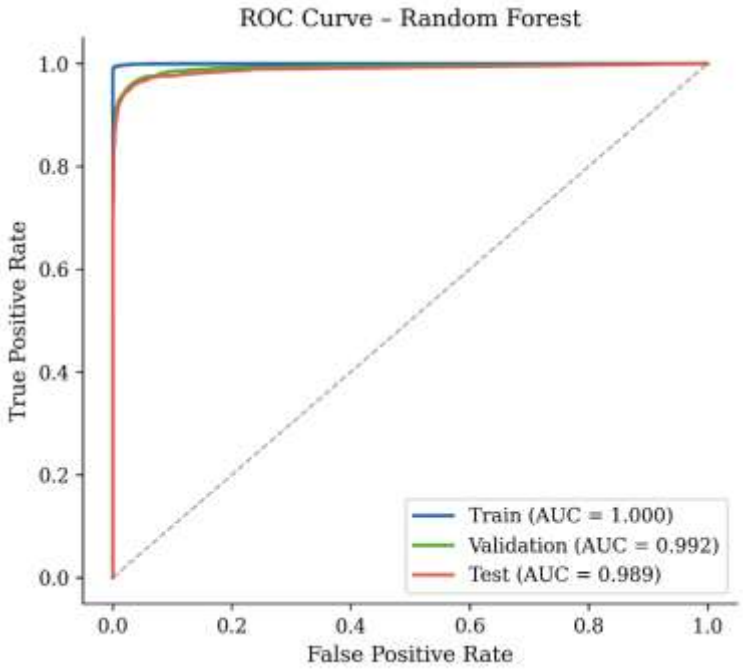
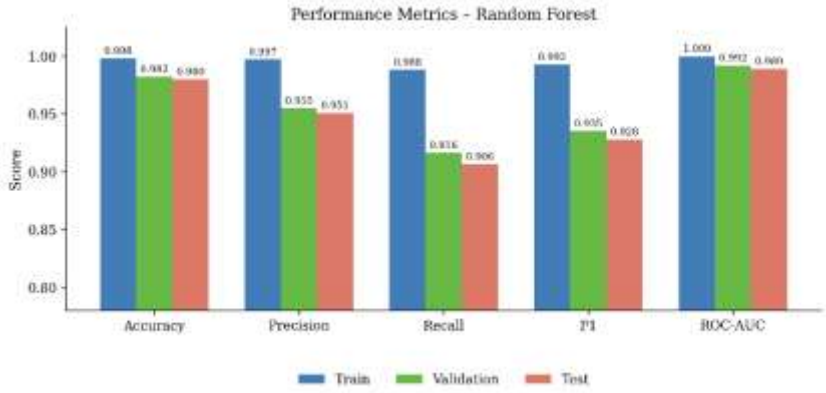

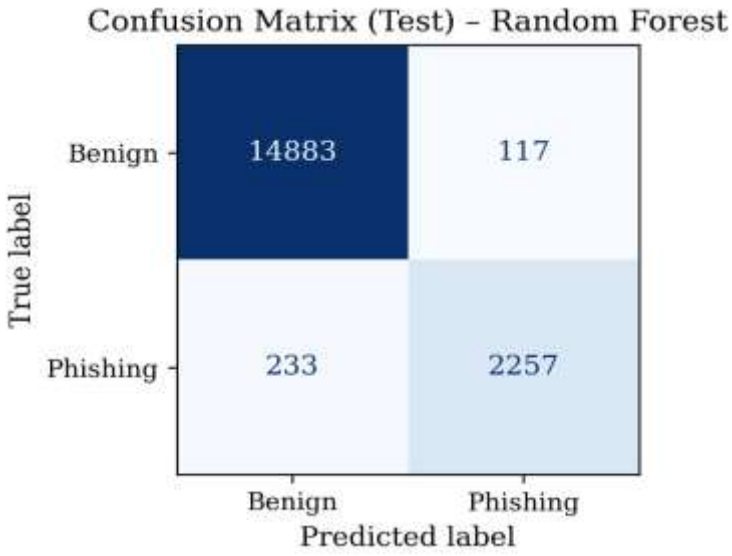
Figure 2 summarizes various performance metrics for the Random Forest model. Across train, validation, and test sets, accuracy remains above 98%, and precision is over 95%. Recall, though slightly lower on validation (91.6%) and test (90.6%) compared to training (98.8%), still indicates high sensitivity. The high F1 scores (93.5% on validation, 92.8% on test) confirm balanced model performance between precision and recall.

Figure 2. Performance Metrics - Random Forest

The test confusion matrix (Figure 3) provides more details on classification counts. The model correctly classifies 14,883 benign instances and 2,257 phishing instances. However, it misclassifies 233 phishing samples as benign (false negatives) and 117 benign samples as phishing (false positives). The false negatives are about double the false positives, highlighting an area for potential improvement in future work to minimize missed phishing attacks.

Figure 3. Confusion Matrix (Test) - Random Forest

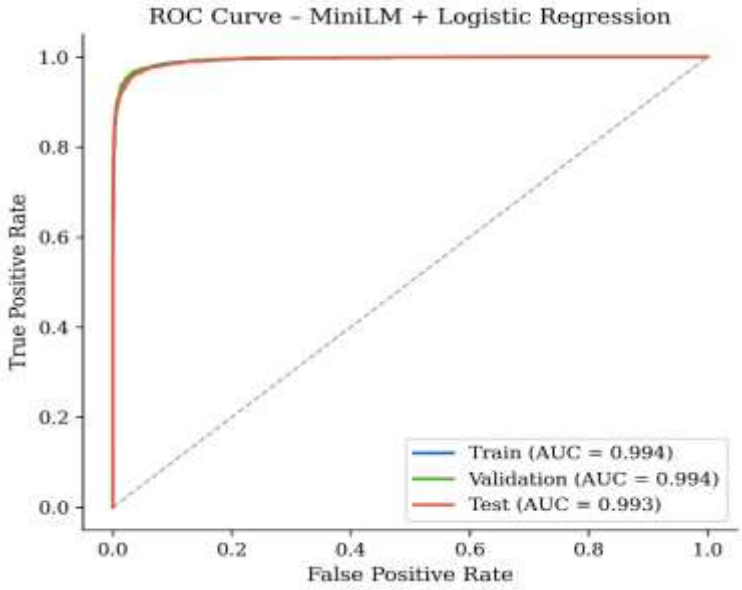

4.3. MiniLM + Logistic Regression Model

The performance results for the MiniLM combined with Logistic Regression model are presented below.

Figure 4 displays the ROC curves and AUC values for this combined model. The values—0.994 for train, 0.994 for validation, and 0.993 for test—are very close and slightly lower than the Random Forest's values. This exceptionally consistent performance across all sets suggests a highly stable model that generalizes exceptionally well to new data.

Figure 4. ROC Curve - MiniLM + Logistic Regression

The multi-metric comparison in Figure 5 shows high scores. Accuracy is approximately 97.8% across all sets. Precision (95%) and F1 score (around 92%) are strong. However, recall is visibly lower than precision and other metrics, around 89-90%, indicating a higher false negative rate where the model fails to detect phishing instances correctly. This is a crucial area to address, similar to the Random Forest model findings.

Figure 5. Performance Metrics - MiniLM + Logistic

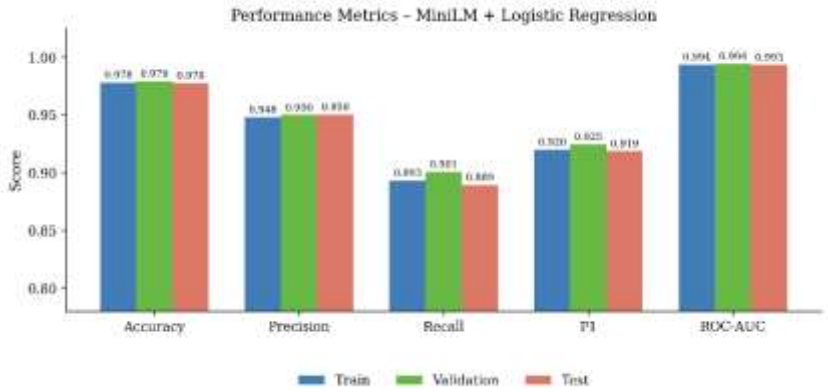
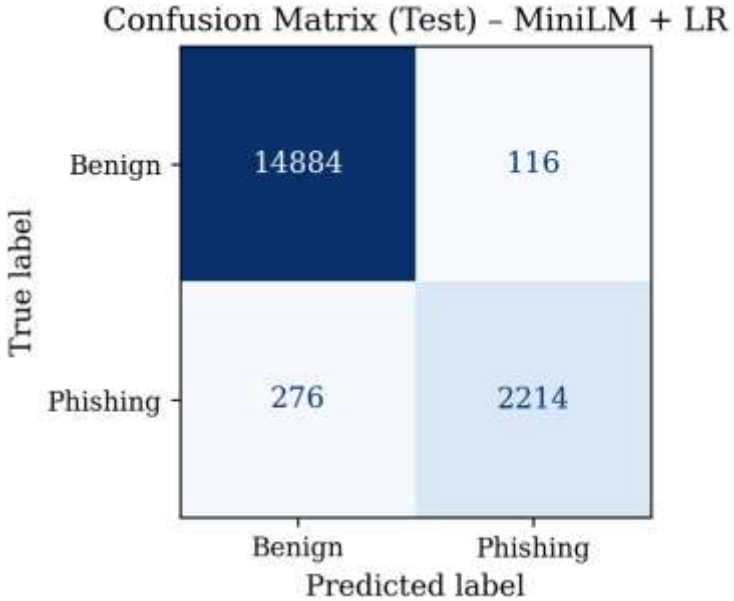

Figure 6 presents the test set confusion matrix. The model correctly identifies 14,884 benign and 2,214 phishing instances. There are 276 false negatives (phishing misclassified as benign) and 116 false positives (benign misclassified as phishing). With false negatives being over 2.3 times higher than false positives, minimizing these critical errors for better phishing detection remains a key challenge for future improvement.

Figure 6. Confusion Matrix (Test) - MiniLM + Logistic

The results reveal nuanced trade-offs between model architectures. Random Forest's superior F1-score reflects its balanced handling of both classes, with recall (0.9064) substantially higher than the transformer-based

models (MiniLM+LR: 0.8892; MiniLM+SVC: 0.8944). This advantage is critical in phishing detection, where false negatives (missed phishing URLs) carry greater security consequences than false positives. Conversely, the transformer-based models achieved marginally higher AUC values, suggesting better probabilistic ranking of predictions, which may be advantageous in scenarios requiring threshold optimization or risk-based prioritization.

4.4. Bootstrap Confidence Intervals

Table 2 presents 95% bootstrap confidence intervals for all performance metrics, computed from 1,000 bootstrap samples of the test set. Random Forest exhibited narrow confidence intervals across all metrics: Accuracy [0.9780–0.9820], Precision [0.9417–0.9586], Recall [0.8948–0.9177], F1-Score [0.9205–0.9353], and AUC [0.9857–0.9910]. These tight intervals indicate high stability and reliability of performance estimates. MiniLM+Logistic Regression demonstrated similarly narrow intervals: Accuracy [0.9754–0.9796], Precision [0.9405–0.9584], Recall [0.8768–0.9011], F1-Score [0.9100–0.9263], and AUC [0.9916–0.9946]. MiniLM+SVC confidence intervals were: Accuracy [0.9762–0.9804], Precision [0.9420–0.9590], Recall [0.8823–0.9060], F1-Score [0.9137–0.9295], and AUC [0.9915–0.9945].

Table 2. Bootstrap 95% Confidence Intervals for Test Set Metrics (1,000 iterations)

Model	Accuracy CI	Precision CI	Recall CI	F1-Score CI	AUC CI
Random Forest	[0.9780–0.9820]	[0.9417–0.9586]	[0.8948–0.9177]	[0.9205–0.9353]	[0.9857–0.9910]
MiniLM + LR	[0.9754–0.9796]	[0.9405–0.9584]	[0.8768–0.9011]	[0.9100–0.9263]	[0.9916–0.9946]
MiniLM + SVC	[0.9762–0.9804]	[0.9420–0.9590]	[0.8823–0.9060]	[0.9137–0.9295]	[0.9915–0.9945]

The comparative performance between the Random Forest and MiniLM + LR models on the test set is evaluated using 95% Bootstrap Confidence Intervals ($n=1000$) to ensure statistical robustness. Both models exhibit nearly identical performance in terms of accuracy (approx. 98%) and precision (approx. 95%). The overlapping confidence intervals suggest no statistically significant difference in these metrics. The Random Forest model demonstrates a higher recall (90.6%) compared to the MiniLM + LR model (88.9%). This superior sensitivity also results in a slightly better F1 score for the Random Forest, indicating it is more effective at capturing phishing attempts while maintaining a similar false positive rate. Interestingly, while the Random Forest leads in recall, the MiniLM + LR model achieves a slightly higher ROC-AUC score (0.993 vs. 0.989). This indicates that the MiniLM-based approach has excellent overall discriminative power across different classification thresholds.

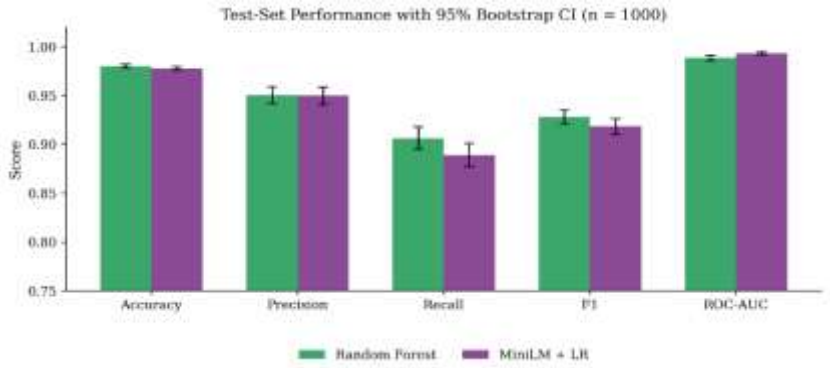
As illustrated in Figure 7, the comparative analysis reveals specific strengths for each model:

Random Forest Superiority: This model achieves higher Recall (90.6%) and a better F1 Score compared to the MiniLM-based approach, making it more effective at identifying actual phishing attempts.

MiniLM + LR Stability: While slightly lower in recall, this model shows exceptional stability with a marginally higher ROC-AUC (0.993), indicating superior overall discriminative power.

Statistical Parity: There is no statistically significant difference between the models regarding Accuracy (approx. 98%) and Precision (approx. 95%), as evidenced by the overlapping 95% Bootstrap Confidence Intervals.

Figure 7. Test-Set Performance with 95% Bootstrap CI (n = 1000)

The overlapping confidence intervals for precision across all three models suggest no statistically significant difference in this metric. However, Random Forest's recall confidence interval [0.8948–0.9177] does not overlap with MiniLM+LR's [0.8768–0.9011] or MiniLM+SVC's [0.8823–0.9060], indicating a statistically significant advantage in detecting phishing URLs. This finding has important practical implications: in security-critical applications where minimizing false negatives is paramount, Random Forest's superior recall provides a measurable benefit.

4.3. SHAP-Based Feature Importance Analysis

SHAP analysis of the Random Forest model revealed the relative importance of the 22 handcrafted features in phishing classification. The top six most influential features, in descending order of mean absolute SHAP value, were: (1) is_https: binary indicator of HTTPS protocol usage; (2) entropy: Shannon entropy of the URL string, measuring randomness; (3) url_len: total character count of the URL; (4) digit_ratio: proportion of numeric characters; (5) spec_ratio: proportion of special characters; and (6) slash_cnt: number of forward slashes in the URL.

The prominence of is_https as the most discriminative feature aligns with established security best practices: legitimate websites increasingly adopt HTTPS, while phishing sites often omit SSL/TLS encryption to reduce operational costs and avoid certificate verification (Alzubi et al., 2025). Entropy's high importance reflects

phishing URLs' tendency to incorporate random character sequences to evade detection and create unique, disposable domains (Mehanovic et al., 2020). URL length and character composition metrics (digit_ratio, spec_ratio) capture structural anomalies characteristic of obfuscation techniques such as subdomain stuffing and parameter injection (Bhavsar et al., 2023).

SHAP summary plots revealed that high entropy values, long URL lengths, and absence of HTTPS consistently pushed predictions toward the phishing class, while low entropy, moderate length, and HTTPS presence favored benign classification. This interpretability advantage of Random Forest, facilitated by SHAP analysis, provides actionable insights for security practitioners and supports regulatory compliance requirements for explainable AI in critical applications (Pavani et al., 2024).

The visualization of these global impacts is presented in Figure 8, where the SHAP summary plot illustrates the distribution of feature influences across the dataset. Complementing this global view, Figure 9 provides a granular look at a local prediction through a SHAP waterfall plot for a single phishing URL instance. In this specific case, the absence of HTTPS (+0.17) and a high digit ratio (+0.16) serve as the primary drivers that elevate the model's prediction from the base value to a final probability of 0.96. These dual perspectives confirm that the Random Forest model not only achieves high predictive accuracy but also relies on logically sound and human-interpretable structural cues to distinguish malicious URLs from benign ones.

Figure 8. SHAP Summary Plot - Random Forest

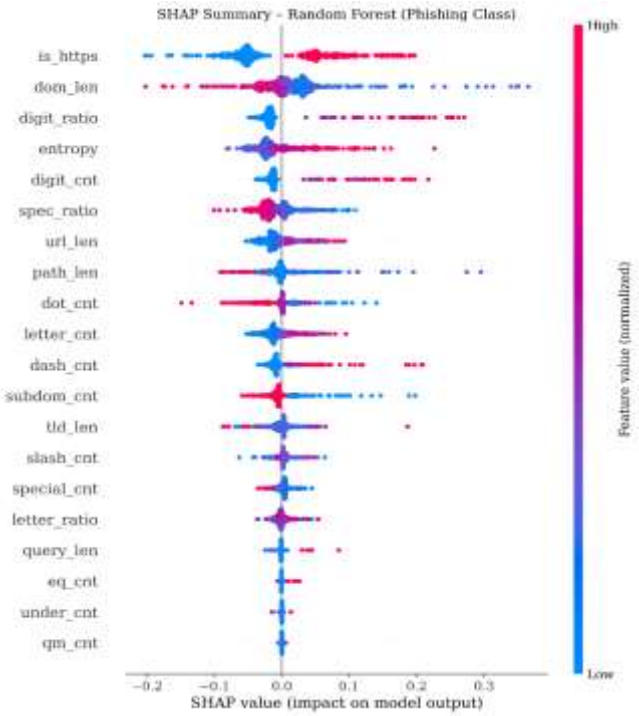
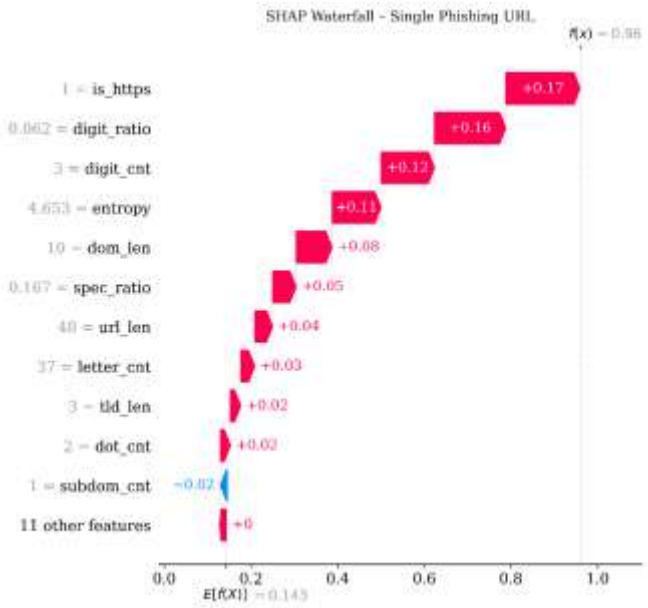

Figure 9. SHAP Waterfall Plot - Single Phishing URL Prediction

4.4. Qualitative Analysis: Manual Test Cases

To assess model behavior on representative examples, we conducted manual testing on four URLs: two benign and two phishing. MiniLM+Logistic Regression correctly classified https://www.google.com as benign with a phishing probability of 0.0005, and correctly identified http://secure-login-paypal-update.com/login as phishing with a probability of 0.9263. Random Forest correctly classified http://www.edloc.org/ as benign with a phishing probability of 0.0000, and correctly identified https://uimasewinter.weebly.com/ as phishing with a probability of 0.9950.

These examples illustrate the models' complementary strengths. The PayPal phishing URL, featuring a deceptive subdomain structure ("secure-login-paypal-update"), was detected by MiniLM+LR, likely due to semantic similarity to known phishing patterns in the embedding space. The Weebly phishing URL, characterized by a suspicious subdomain ("uimasewinter") and free hosting service, was detected with very high confidence by Random Forest, likely due to structural features such as subdomain count and entropy. Both models demonstrated robust performance on these qualitatively diverse examples, supporting their practical applicability.

5. DISCUSSION

5.1. Interpretation of Results

The empirical findings reveal that both feature-based and transformer-based approaches achieve strong performance on phishing URL detection, with nuanced trade-offs between interpretability, computational efficiency, and specific performance dimensions. Random Forest's superior F1-score and recall, combined with its interpretability through SHAP analysis, position it as an attractive choice for security-critical applications

where false negatives carry high costs and model transparency is required (Pavani et al., 2024). The model's reliance on handcrafted features, while requiring domain expertise, enables rapid inference (approximately 200,000 encodings per second) and straightforward deployment in resource-constrained environments.

Conversely, MiniLM-based models achieved marginally higher AUC values, indicating superior probabilistic calibration and ranking ability. This advantage may be particularly valuable in scenarios requiring threshold optimization, such as tiered alert systems where high-confidence predictions trigger immediate blocking while borderline cases undergo manual review (Wang et al., 2023). The transformer-based approach also offers potential advantages in generalization to novel phishing patterns, as semantic embeddings capture latent relationships that may not be explicitly encoded in handcrafted features (Maneriker et al., 2021). However, this comes at the cost of reduced interpretability and higher computational overhead (approximately 14,000 encodings per second for MiniLM).

The SHAP analysis provides valuable insights into the decision-making process of the Random Forest model, revealing that HTTPS presence, entropy, and URL length are the most discriminative features. This finding aligns with prior research emphasizing the importance of protocol indicators and structural anomalies in phishing detection (Mehanovic et al., 2020; Alzubi et al., 2025). The prominence of entropy as a top feature suggests that phishing URLs exhibit higher randomness, likely due to automated generation techniques and obfuscation strategies employed by attackers (Christou et al., 2020). These insights can inform feature engineering for future models and guide security awareness training by highlighting the most reliable indicators of phishing attempts.

5.2. Comparison with State-of-the-Art

Our results compare favorably with state-of-the-art approaches reported in recent literature. Omari (2023) reported that Gradient Boost and Random Forest achieved 97.2% and 97.1% accuracy, respectively, on a 30-feature dataset, slightly lower than our Random Forest's 98.0% accuracy with 22 features. Saifan et al. (2025) achieved 96% accuracy with XGBoost on a 46,000-URL dataset, while our models exceeded 97.7% accuracy on a substantially larger dataset (116,600 URLs). Meena et al. (2024) reported 99.31% accuracy using a stacked ensemble of six algorithms, marginally higher than our single-model results, but at the cost of increased computational complexity and reduced interpretability.

Transformer-based approaches in the literature have shown mixed results. Maneriker et al. (2021) reported that URLTran achieved 86.80% TPR at 0.01% FPR, emphasizing low false positive rates rather than overall accuracy. Aljofey et al. (2025) reported that BERT-PhishFinder, using optimized DistilBERT, achieved competitive performance on public datasets, though specific metrics were not disclosed. Depuru et al. (2025)

reported 97% accuracy with a BERT-based semantic matching framework, comparable to our MiniLM+LR's 97.76% accuracy. Wang et al. (2023) achieved 98.61% accuracy with a multi-view Transformer model, slightly higher than our results, but using a more complex architecture combining multiple feature views.

Our study's contribution lies not only in competitive performance but also in rigorous statistical validation through bootstrap confidence intervals, a methodological enhancement absent in many prior studies. The narrow confidence intervals observed across all models provide strong evidence of result reliability and reproducibility, addressing a critical gap in the literature where point estimates often lack uncertainty quantification (Omari, 2023).

5.3. Practical Implications

The findings have several practical implications for cybersecurity practitioners and system designers. First, the comparable performance of Random Forest and transformer-based models suggests that practitioners can select models based on deployment constraints rather than performance alone. In resource-constrained environments (e.g., edge devices, browser extensions), Random Forest's computational efficiency and small memory footprint make it preferable. In cloud-based or server-side deployments where computational resources are abundant, transformer-based models may offer marginal performance gains and better generalization to evolving threats (Reddy et al., 2024).

Second, the SHAP-derived feature importance rankings provide actionable guidance for security awareness training. Educating users to verify HTTPS presence, scrutinize URL length and structure, and recognize high-entropy (random-looking) domains can complement automated detection systems, creating a defense-in-depth strategy (Alzubi et al., 2025). Organizations can also leverage these insights to configure URL filtering rules, prioritizing checks for HTTPS absence and structural anomalies.

Third, the bootstrap confidence intervals enable risk-informed decision-making. For instance, Random Forest's recall confidence interval [0.8948–0.9177] indicates that, in the worst case, the model will detect approximately 89.5% of phishing URLs. Security teams can use this lower bound to estimate residual risk and allocate resources for complementary defenses, such as user reporting mechanisms or secondary validation layers (Karim et al., 2023).

5.4. Limitations

Several limitations warrant consideration. First, the URL-Phish dataset, while large and well-curated, reflects phishing patterns from a specific time period (November 2024 to September 2025). Phishing tactics evolve

rapidly, and model performance may degrade over time as attackers adapt to detection mechanisms (Wang et al., 2023). Continuous retraining and monitoring are essential to maintain effectiveness in production environments.

Second, the dataset's class imbalance (100,000 benign vs. 16,600 phishing) may influence model behavior, despite stratified sampling. While our models achieved high precision, indicating effective handling of the imbalance, future research could explore techniques such as SMOTE (Synthetic Minority Over-sampling Technique) or cost-sensitive learning to further optimize recall (Omari, 2023).

Third, the study focused on URL-based features and did not incorporate content-based features (e.g., HTML structure, JavaScript behavior, visual similarity) or network-based features (e.g., domain age, WHOIS information, DNS records). Hybrid approaches combining URL, content, and network features have shown promise in prior research and may yield further performance improvements (Bhavsar et al., 2023; Wajid et al., 2024).

Fourth, the transformer-based models were evaluated using a single pre-trained embedding model (MiniLM). While MiniLM offers an attractive balance between efficiency and expressiveness, other transformer variants (e.g., DistilBERT, RoBERTa, domain-specific models like URLTran) may yield different performance profiles. Future work could systematically compare multiple transformer architectures under identical experimental conditions (Aljofey et al., 2025; Mahdaouy et al., 2024).

Finally, the study did not evaluate robustness to adversarial attacks, such as homoglyph substitution, URL encoding, or compound word splitting. Maneriker et al. (2021) demonstrated that URLTran maintains low false positive rates under such attacks, and future research should assess whether our models exhibit similar robustness or require adversarial training to maintain performance under attack conditions.

6. CONCLUSION AND RECOMMENDATIONS

6.1. Summary of Contributions

This study presented a rigorous comparative evaluation of machine learning approaches for phishing URL detection, contrasting feature-based Random Forest with transformer-based MiniLM models. Using the URL-Phish dataset (116,600 URLs, 22 features), we demonstrated that Random Forest achieved the highest F1-score (0.9280, 95% CI [0.9205–0.9353]) and recall (0.9064, 95% CI [0.8948–0.9177]), while MiniLM+Logistic Regression attained superior AUC (0.9931, 95% CI [0.9916–0.9946]). Bootstrap confidence intervals, computed from 1,000 iterations, provided robust statistical validation of these findings, addressing a methodological gap in prior research.

SHAP analysis revealed that HTTPS presence, URL entropy, and length-based features were the most discriminative predictors in the Random Forest model, offering actionable insights for security practitioners and feature engineering. Manual test cases demonstrated that both model families effectively detect diverse phishing patterns, from subdomain-based deception to free hosting service abuse. The study contributes empirical evidence supporting the complementary strengths of interpretable feature engineering and semantic embeddings, providing practical guidance for model selection based on deployment constraints and performance priorities.

6.2. Future Research Directions

Several avenues for future research emerge from this work. First, hybrid models combining handcrafted features with transformer embeddings warrant investigation, potentially leveraging the interpretability of feature-based approaches and the expressiveness of representation learning (Wajid et al., 2024; Meena et al., 2024). Ensemble methods, such as stacking or boosting, could integrate Random Forest and MiniLM predictions to achieve state-of-the-art performance while maintaining interpretability through SHAP analysis of the ensemble's meta-learner.

Second, longitudinal studies evaluating model performance over time are critical to assess degradation under evolving phishing tactics. Wang et al. (2023) demonstrated that their multi-view Transformer maintained over 96% precision after three months, and similar temporal robustness analyses should be conducted for feature-based models. Continuous learning frameworks, incorporating online updates and active learning, could mitigate performance decay and reduce retraining costs (Reddy et al., 2024).

Third, adversarial robustness evaluation is essential for real-world deployment. Future research should systematically assess model performance under adversarial attacks, including homoglyph substitution, URL encoding, and compound word splitting, and explore defensive techniques such as adversarial training and input sanitization (Maneriker et al., 2021). Comparative studies of adversarial robustness across feature-based and transformer-based models would provide valuable insights into their relative resilience.

Fourth, incorporating content-based and network-based features could enhance detection accuracy and robustness. HTML structure analysis, JavaScript behavior profiling, visual similarity metrics, domain age, WHOIS information, and DNS records have all been shown to provide complementary signals for phishing detection (Bhavsar et al., 2023; Elsadig et al., 2022). Multi-modal models integrating URL, content, and network features represent a promising direction for future research.

Fifth, explainability research should extend beyond SHAP analysis to explore alternative interpretability techniques, such as LIME (Local Interpretable Model-agnostic Explanations), counterfactual explanations, and

attention visualization for transformer models (Pavani et al., 2024; Yadav et al., 2025). Comparative studies of explainability methods could identify the most effective approaches for communicating model decisions to security analysts and end users.

Finally, deployment studies evaluating real-world performance, user acceptance, and operational costs would bridge the gap between research and practice. Field trials in organizational settings, measuring metrics such as false positive rates, user reporting accuracy, and incident response times, would provide valuable feedback for model refinement and inform best practices for phishing detection system design (Saifan et al., 2025).

In conclusion, this study demonstrates that both feature-based and transformer-based machine learning approaches achieve strong performance on phishing URL detection, with distinct trade-offs between interpretability, computational efficiency, and specific performance dimensions. The rigorous statistical validation through bootstrap confidence intervals and the interpretability insights from SHAP analysis enhance the reliability and actionability of our findings. As phishing attacks continue to evolve in sophistication and scale, machine learning-based detection systems, informed by empirical research and deployed with careful consideration of operational constraints, will remain a critical component of cybersecurity defense strategies.

REFERENCES

Ahammad, R., Alam, M. S., & Hossain, M. S. (2022). Phishing URL detection using machine learning methods. Advances in Engineering Software, 173, 103288. https://doi.org/10.1016/j.advengsoft.2022.103288

Aljofey, A., Jiang, Q., Rasool, A., Chen, H., Liu, W., Qu, Q., & Wang, Y. (2025). Bert-phishfinder: A robust model for accurate phishing url detection with optimized distilbert. IEEE Transactions on Dependable and Secure Computing. https://doi.org/10.1109/tdsc.2025.3545771

Alzubi, O. A., Alzubi, J. A., Shankar, K., Gupta, D., & Khanna, A. (2025). Improving web security through machine learning: A feature-based methodology for detecting phishing URLs. Engineering, Technology & Applied Science Research, 15(1), 18015-18021. https://doi.org/10.48084/etasr.12015

Bhagwat, A., Deshmukh, S., Gaikwad, S., & Jadhav, P. (2025). Phishing URL detection using machine learning algorithms. In 2025 International Conference on Advances in Modern Age Intelligent Data Analysis (ICAMIDA). IEEE. https://doi.org/10.1109/icamida64673.2025.11208974

Bhavsar, M., Kadiya, R., Patel, J., & Shah, K. (2023). Enhanced phishing website detection: Leveraging random forest and XGBoost algorithms with hybrid features. Zenodo. https://doi.org/10.5281/zenodo.8181388

Breiman, L. (2001). Random forests. Machine Learning, 45(1), 5-32.

Christou, O., Pitropakis, N., Papadopoulos, P., McKeown, S., & Buchanan, W. J. (2020). Phishing URL detection through top-level domain analysis: A descriptive approach. In Proceedings of the 6th International Conference on Information Systems Security and Privacy (pp. 289-298). https://doi.org/10.5220/0008902202890298

Cortes, C., & Vapnik, V. (1995). Support-vector networks. Machine Learning, 20(3), 273-297.

Dam Minh, L., & Tran Cong, H. (2025). URL-Phish: A feature-engineered dataset for phishing detection [Data set]. Mendeley Data, V1. https://doi.org/10.17632/65z9twcx3r.1

Depuru, S. R., Sai, M. V., Boddu, R. S. K., & Nuthalapati, S. V. (2025). BERT-based semantic matching for detecting phishing URLs in email content. In 2025 International Conference on Intelligent Data Communication Technologies and Internet of Things (ICIDCA). IEEE. https://doi.org/10.1109/icidca66325.2025.11280568

Efron, B., & Tibshirani, R. J. (1994). An introduction to the bootstrap. CRC Press.

El-Metwaly, S., Elshamy, A., & Fouad, M. (2024). Detection of phishing URLs based on machine learning and cybersecurity. In 2024 International Telecommunications Conference (ITC-Egypt). IEEE. https://doi.org/10.1109/itc-egypt61547.2024.10620574

Elsadig, M. A., Fadlalla, Y. A., Omer, A. A., Bakhit, A. K., & Osman, I. M. (2022). Intelligent deep machine learning cyber phishing URL detection based on BERT features extraction. Electronics, 11(23), 3647. https://doi.org/10.3390/electronics11223647

Fawcett, T. (2006). An introduction to ROC analysis. Pattern Recognition Letters, 27(8), 861-874.

Hosmer, D. W., Lemeshow, S., & Sturdivant, R. X. (2013). Applied logistic regression (3rd ed.). Wiley.

Karim, A., Azam, S., Shanmugam, B., Kannoorpatti, K., & Alazab, M. (2023). Phishing detection system through hybrid machine learning based on URL. IEEE Access, 11, 16804-16822. https://doi.org/10.1109/ACCESS.2023.3252366

Lundberg, S. M., & Lee, S. I. (2017). A unified approach to interpreting model predictions. In Advances in Neural Information Processing Systems (pp. 4765-4774).

Mahdaouy, A. E., Mourhir, A., & Gaussier, E. (2024). DomURLs_BERT: Pre-trained BERT-based model for malicious domains and URLs detection and classification. arXiv preprint arXiv:2409.09143. https://doi.org/10.48550/arxiv.2409.09143

Maneriker, P., Stokes, J. W., Lazo, E. C., Carutasu, D., Tajaddodianfar, F., & Gururajan, A. (2021). URLTran: Improving phishing URL detection using transformers. In MILCOM 2021 - 2021 IEEE Military Communications Conference. IEEE. https://doi.org/10.1109/milcom52596.2021.9653028

Meena, G., Sharma, D., & Mahrishi, M. (2024). Enhanced phishing URL detection through stacked machine learning model. In 2024 IEEE International Students' Conference on Electrical, Electronics and Computer Science (ISCS). IEEE. https://doi.org/10.1109/iscs61804.2024.10581192

Mehanovic, D., Kajan, E., & Pihir, I. (2020). Phishing website detection using machine learning classifiers optimized by feature selection. Traitement Du Signal, 37(4), 691-703. https://doi.org/10.18280/TS.370403

Omari, M. (2023). Comparative study of machine learning algorithms for phishing website detection. International Journal of Advanced Computer Science and Applications, 14(9), 454-462. https://doi.org/10.14569/ijacsa.2023.0140945

Pavani, M., Naresh, V. S., Srinivas, P. V. V. S., & Reddy, E. S. (2024). Enhancing online safety: Phishing URL detection using machine learning and explainable AI. In 2024 15th International Conference on Computing Communication and Networking Technologies (ICCCNT). IEEE. https://doi.org/10.1109/icccnt61001.2024.10723976

Precious, O. (2025). Phishing website detection system using machine learning. i-manager's Journal on Computer Science, 13(2), 1-10. https://doi.org/10.26634/jcom.13.2.22310

Reddy, E. K., Srinivas, P. V. V. S., & Reddy, C. V. P. (2024). Cyber sentinel: Intelligent phishing URL identification system employing machine learning methods. In 2024 International Conference on Integrated Circuits and Communication Systems (ICICACS). IEEE. https://doi.org/10.1109/icisc62624.2024.00036

Reimers, N., & Gurevych, I. (2019). Sentence-BERT: Sentence embeddings using Siamese BERT-networks. In Proceedings of the 2019 Conference on Empirical Methods in Natural Language Processing and the 9th International Joint Conference on Natural Language Processing (EMNLP-IJCNLP) (pp. 3982-3992).

Renuka, S., Kavitha, C., & Geetha, M. (2024). BERT-LogReg: Enhancing phishing URL detection with transformer-based features. In 2024 5th International Conference on Electronics and Sustainable Communication Systems (ICESC). IEEE. https://doi.org/10.1109/esic60604.2024.10481553

Saifan, A. A., Alkhateeb, F., & Shatnawi, M. (2025). Machine-learning classification model and tools for real-time URL phishing detection. Research Square. https://doi.org/10.21203/rs.3.rs-7666636/v1

Sanh, V., Debut, L., Chaumond, J., & Wolf, T. (2019). DistilBERT, a distilled version of BERT: Smaller, faster, cheaper and lighter. arXiv preprint arXiv:1910.01108.

Wajid, A., Tan, Z., Javed, A. R., Gadekallu, T. R., & Iwendi, C. (2024). Ensemble learning-powered URL phishing detection: A performance driven approach. Journal of Informatics and Web Engineering, 3(2), 162-180. https://doi.org/10.33093/jiwe.2024.3.2.10

Wang, W., Wei, F., Dong, L., Bao, H., Yang, N., & Zhou, M. (2020). MiniLM: Deep self-attention distillation for task-agnostic compression of pre-trained transformers. In Advances in Neural Information Processing Systems (Vol. 33, pp. 5776-5788).

Wang, Y., Cai, W. D., & Wei, P. C. (2023). A lightweight multi-view learning approach for phishing attack detection using transformer with mixture of experts. Applied Sciences, 13(13), 7429. https://doi.org/10.3390/app13137429

Yadav, A., Srivastava, S., & Kumar, N. (2025). Phishing URL detection with contextual embeddings and explainable machine learning. In 2025 International Conference on New Frontiers in Communication and Intelligent Systems (ICNSOC). IEEE. https://doi.org/10.1109/icnsoc66817.2025.00115

H-COASMA: A HYBRID CRAYFISH OPTIMIZATION AND SLIME MOULD ALGORITHM FOR SVR HYPERPARAMETER TUNING IN STOCK PRICE PREDICTION

Asst.Prof.Dr. Nadir SUBAŞI[1]

[1]Department of Computer Programming, Vocational School of Technical Sciences,

Kirklareli University, nadir.subasi@klu.edu.tr, 0000-0002-5657-9002

Abstract

Accurate stock price prediction is a critical yet challenging task in computational finance due to the non-linear, non-stationary, and stochastic nature of financial time series. While Support Vector Regression (SVR) is a robust machine learning model for such tasks, its effectiveness depends heavily on the precise selection of hyperparameters C and ϵ. This study introduces H-COASMA, a novel hybrid metaheuristic optimization algorithm that integrates the temperature-driven exploration mechanism of the Crayfish Optimization Algorithm (COA) with the adaptive weight-based exploitation strategy of the Slime Mould Algorithm (SMA). The proposed algorithm aims to overcome the individual limitations of COA and SMA, such as premature convergence and slow escape from local optima.The methodology was validated using daily closing price data for Apple Inc. (AAPL) from January 2020 to January 2025. Experimental results indicate that H-COASMA achieves a Root Mean Squared Error (RMSE) of 0.10349, significantly outperforming the Baseline SVR (0.29674), COA-optimized SVR (0.12407), and SMA-optimized SVR (0.11595). Specifically, H-COASMA provided a 40.8% error reduction compared to the baseline and a 6.0% improvement over the standard COA. Convergence analysis further demonstrates that the hybrid model reaches near-optimal solutions within 300-350 iterations, highlighting its high computational efficiency for practical applications. These findings suggest that H-COASMA is a highly effective approach for SVR hyperparameter tuning in financial forecasting. The study concludes that the synergistic integration of dual mechanisms prevents overshooting and enhances attraction toward the global best, making it a superior optimizer for complex financial search spaces.

Keywords: Stock price prediction, Support Vector Regression, Crayfish Optimization Algorithm, Slime Mould Algorithm, hybrid metaheuristic, hyperparameter optimization.

H-COASMA: HİSSE SENEDİ FİYAT TAHMİNİNDE SVR HİPERPARAMETRE AYARLAMASI İÇİN HİBRİT KEREVİT OPTİMİZASYONU VE CIVIK MANTAR ALGORİTMASI

Dr. Öğr. Üyesi Nadir SUBAŞI[1]

[1]Kırklareli Üniversitesi Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu Bilgisayar Programlama Bölümü,

nadir.subasi@klu.edu.tr, 0000-0002-5657-9002

Özet

Finansal zaman serilerinin doğrusal olmayan, durağan olmayan ve stokastik yapısı, hisse senedi fiyat tahminini hesaplamalı finans alanındaki en zorlu problemlerden biri haline getirmektedir. Destek Vektör Regresyonu (SVR), bu tür tahmin görevlerinde yaygın olarak kullanılan güçlü bir makine öğrenmesi modeli olmasına rağmen, tahmin performansı hiperparametrelerin (C ve ϵ) seçimine karşı son derece hassastır. Bu çalışma, SVR hiperparametre optimizasyonu için Kerevit Optimizasyon Algoritması'nın (COA) keşif yetenekleri ile Cıvık Mantar Algoritması'nın (SMA) adaptif ağırlık tabanlı sömürü stratejisini birleştiren H-COASMA adlı yeni bir hibrit meta-sezgisel algoritma önermektedir. Önerilen yöntem, Yahoo Finance'ten alınan ve Ocak 2020 ile Ocak 2025 tarihlerini kapsayan Apple Inc. (AAPL) günlük kapanış fiyat verileri üzerinde titizlikle test edilmiştir. Deneysel sonuçlar, H-COASMA'nın 0.10349 ile en düşük Kök Ortalama Kare Hatasını (RMSE) elde ettiğini göstermiştir. Bu performans; optimize edilmemiş Temel SVR (0.29674), COA-SVR (0.12407) ve SMA-SVR (0.11595) modelleriyle kıyaslandığında, H-COASMA'nın tahmin doğruluğunda %6.0 ile %40.8 arasında değişen oranlarda iyileşme sağladığını kanıtlamaktadır. Yakınsama analizi, algoritmanın 300-350 iterasyon içinde yarı-optimal çözümlere ulaştığını göstererek yüksek hesaplama verimliliğine işaret etmektedir. H-COASMA'nın başarısı, COA'nın sıcaklık güdümlü keşif mekanizmasının, SMA'nın sinüzoidal ağırlıklı sömürü mekanizmasıyla sinerjik bir şekilde bütünleşmesinden kaynaklanmaktadır. Bu çift mekanizmalı yapı, arama uzayında erken yakınsamayı önlerken yerel optimizasyon verimliliğini artırmaktadır. Elde edilen bulgular, H-COASMA'nın finansal öngörü uygulamalarında SVR modellerini optimize etmek için uygulanabilir, kararlı ve etkili bir yaklaşım sunduğunu ortaya koymaktadır. Gelecekteki çalışmaların, modelin genellenebilirliğini doğrulamak adına farklı finansal araçlar ve teknik göstergeler üzerinde test edilmesi önerilmektedir.

Anahtar kelimeler: Hisse senedi fiyat tahmini, Destek Vektör Regresyonu (SVR), Kerevit Optimizasyon Algoritması (COA), Cıvık Mantar Algoritması (SMA), Hibrit meta-sezgisel, Hiperparametre optimizasyonu, Finansal zaman serileri.

1. INTRODUCTION

The prediction of stock market prices has attracted considerable attention from both academic researchers and financial practitioners (Atsalakis & Valavanis, 2009). Stock prices are influenced by a multitude of factors, including macroeconomic indicators, investor sentiment, geopolitical events, and corporate performance, making them inherently complex and difficult to model with traditional statistical methods (Fama, 1970). Over the past two decades, machine learning (ML) approaches have emerged as powerful tools for capturing non-linear patterns in financial data (Fischer & Krauss, 2018).

Among ML models, Support Vector Regression (SVR) has demonstrated competitive performance in financial time series forecasting (Cao & Tay, 2003). SVR is grounded in statistical learning theory and offers strong generalization capabilities; however, its effectiveness is critically dependent on the appropriate selection of hyperparameters, particularly the regularization parameter C and the insensitive loss tube width ε (Smola & Schölkopf, 2004). Poorly chosen hyperparameters can lead to underfitting or overfitting, significantly degrading predictive accuracy.

Metaheuristic optimization algorithms have been widely applied to SVR hyperparameter tuning due to their ability to search large, multi-dimensional solution spaces without requiring gradient information (Yang, 2020). The Crayfish Optimization Algorithm (COA) (Jia et al., 2023) and the Slime Mould Algorithm (SMA) (Li et al., 2020) are two recently proposed nature-inspired algorithms that have shown promise across various optimization benchmarks. COA is inspired by the foraging and temperature-response behavior of crayfish, providing effective global exploration. SMA, on the other hand, mimics the oscillatory contraction and expansion behavior of slime mould, offering strong local exploitation through adaptive weight mechanisms.

Despite their individual strengths, COA and SMA each exhibit limitations when applied in isolation: COA may suffer from premature convergence in complex landscapes, while SMA can be slow in escaping local optima during early iterations. A hybrid approach that leverages the complementary strengths of both algorithms presents a compelling research direction.

This paper proposes H-COASMA, a hybrid algorithm that integrates COA's temperature-driven exploration phase with SMA's sinusoidal adaptive weight-based exploitation phase. The proposed algorithm is applied to optimize SVR hyperparameters for predicting Apple Inc. (AAPL) stock closing prices. The main contributions of this work are as follows:

- A novel hybrid metaheuristic algorithm (H-COASMA) is designed by combining the exploration of COA and the exploitation of SMA.

- The proposed algorithm is validated on a real-world financial dataset (AAPL, 2020–2025) using SVR as the base forecasting model.
- A comparative evaluation against Baseline SVR, COA-SVR, and SMA-SVR is conducted using RMSE and R^2 metrics.
- Convergence behavior of all algorithms is analyzed over 500 iterations.

The remainder of this paper is organized as follows. Section 2 presents the theoretical framework, covering SVR, COA, and SMA. Section 3 describes the proposed H-COASMA algorithm and the experimental methodology. Section 4 reports and discusses the experimental results. Section 5 concludes the paper and outlines future research directions.

2. THEORETICAL FRAMEWORK

2.1 Support Vector Regression (SVR)

Support Vector Regression (SVR) is a supervised learning algorithm derived from Support Vector Machines (SVM), originally introduced by Vapnik (1995) within the framework of statistical learning theory. Unlike traditional regression models that minimize the sum of squared residuals, SVR seeks a function f(x) that deviates from the actual target values by at most ε, while simultaneously maintaining flatness (Smola & Schölkopf, 2004).

For a training dataset $\{(x_1, y_1), ..., (x_n, y_n)\}$ where $x_i \in \mathbb{R}^d$ and $y_i \in \mathbb{R}$, SVR solves the following optimization problem: Minimize $\frac{1}{2}||w||^2 + C \Sigma(\xi_i + \xi_i^*)$, subject to the constraints $y_i - \langle w, x_i \rangle - b \leq \varepsilon + \xi_i$ and $\langle w, x_i \rangle + b - y_i \leq \varepsilon + \xi_i^*$, with $\xi_i, \xi_i^* \geq 0$. The parameter C is the regularization parameter that controls the trade-off between model complexity and training error tolerance, and ε defines the width of the insensitive loss tube within which no penalty is incurred. The slack variables ξ_i and ξ_i^* account for deviations beyond ε. A large C forces the model to fit all training points closely (risk of overfitting), while a small C allows more violations (risk of underfitting).

In this study, SVR is implemented using a linear kernel, and the hyperparameters $C \in [0.1, 100]$ and $\varepsilon \in [0.001, 1.0]$ are optimized using metaheuristic algorithms.

2.2 Crayfish Optimization Algorithm (COA)

The Crayfish Optimization Algorithm (COA) was proposed by Jia et al. (2023) as a population-based metaheuristic inspired by the behavioral ecology of crayfish. The algorithm models three key behaviors: (1) foraging for food sources (exploitation), (2) competition among individuals for resources, and (3) temperature-driven movement that regulates the balance between exploration and exploitation.

In the simplified implementation used in this study, a temperature parameter T is defined as: $T(t) = 2 \times \exp(-t / T_max)$, where t is the current iteration and T_max is the maximum number of iterations. When $T > 1.0$, the algorithm operates in exploration mode, updating positions with Gaussian perturbations scaled by the search space range. When $T \leq 1.0$, the algorithm shifts to exploitation, moving individuals toward randomly selected peers. This temperature-driven mechanism provides COA with a natural annealing-like schedule that balances global search in early iterations with local refinement in later iterations (Jia et al., 2023).

2.3 Slime Mould Algorithm (SMA)

The Slime Mould Algorithm (SMA), introduced by Li et al. (2020), is a nature-inspired optimization algorithm that simulates the oscillatory contraction behavior of the slime mould Physarum polycephalum when searching for food. The algorithm is characterized by an adaptive weight mechanism W that modulates the influence of the current best solution on individual movements.

The adaptive weight W is defined as: $W(t) = \sin(\pi/2 \times (1 - t / T_max))$. This sinusoidal function decreases from 1 to 0 over the course of iterations, providing a smooth transition from exploration (high W) to exploitation (low W). The position update rule in SMA is: $x_i(t+1) = x_best + W \times (x_r(t) - x_i(t))$, where x_best is the current global best solution and x_r is a randomly selected individual. SMA's adaptive weight mechanism has been shown to yield effective exploitation of promising regions while maintaining diversity through random individual selection (Li et al., 2020).

2.4 Hybrid Metaheuristic Design Principles

Hybrid metaheuristics combine two or more algorithms to overcome the individual limitations of each component (Blum et al., 2011). The most common hybridization strategy is the sequential hybrid, where one algorithm handles exploration and another handles exploitation. In the context of COA and SMA, COA's temperature-driven Gaussian exploration complements SMA's sinusoidal weight-based exploitation. By integrating both mechanisms into a single unified framework, the resulting hybrid is expected to achieve faster convergence and lower final error values compared to either algorithm alone.

3. Method

3.1 Proposed H-COASMA Algorithm

The proposed H-COASMA algorithm unifies the exploration phase of COA and the exploitation phase of SMA through a shared temperature-adaptive switching mechanism. The algorithm pseudocode is presented in Algorithm 1.

Algorithm 1: H-COASMA

Algorithm 1: H-COASMA

1. Initialize population of N individuals randomly within bounds [lb, ub]
2. For each iteration t = 1, ..., T_max:
   a. Evaluate fitness (RMSE) of all individuals
   b. Update global best solution x_best
   c. Compute temperature: $T(t) = 2 \times \exp(-t / T_{max})$
   d. Compute adaptive weight: $W(t) = \sin(\pi/2 \times (1 - t / T_{max}))$
   e. For each individual i:
      If T(t) > 1.0 (Exploration — COA mode):
         $x_i \leftarrow x_i + W \times N(0,1) \times (ub - lb) \times 0.05$
      Else (Exploitation — SMA mode):
         $x_i \leftarrow x_{best} + W \times (x_r - x_i)$
   f. Clip all positions to [lb, ub]
3. Return best solution x_best and best RMSE

The key innovation of H-COASMA lies in the integration of SMA's sinusoidal weight W into COA's temperature-driven framework. In the exploration phase, W modulates the step size of Gaussian perturbations, reducing exploration radius as iterations progress. In the exploitation phase, W controls the attraction toward the global best, ensuring a gradual and smooth convergence rather than abrupt jumps. This dual-weight mechanism prevents premature convergence while maintaining exploitation efficiency.

3.2 Dataset

The dataset used in this study consists of daily closing prices of Apple Inc. (AAPL) stock, downloaded from Yahoo Finance using the yfinance Python library. The data spans from January 1, 2020 to January 1, 2025, comprising approximately 1,258 trading days. Closing prices were selected as they represent the most widely used price indicator in financial forecasting literature (Atsalakis & Valavanis, 2009).

Data preprocessing involved Min-Max normalization to scale all values to the range [0, 1]: $x_{scaled} = (x - x_{min}) / (x_{max} - x_{min})$. The normalized dataset was split into training (80%) and testing (20%) sets. Lagged features were constructed using a one-step look-back window, where the closing price at time t is used to predict the closing price at time t+1.

3.3 Experimental Setup

All experiments were implemented in Python using the following libraries: yfinance (data acquisition), scikit-learn (SVR implementation), numpy (numerical computation), and matplotlib (visualization). Experiments were conducted in Google Colab. The experimental parameters are summarized in Table 1.

Table 1. Experimental Parameters

Parameter	Value
Dataset	AAPL daily closing prices
Data period	2020-01-01 to 2025-01-01
Train/Test split	80% / 20%
SVR kernel	Linear
C search range	[0.1, 100]
ε search range	[0.001, 1.0]
Population size (N)	10
Maximum iterations	500
Baseline C	1.0
Baseline ε	0.1

3.4 Comparison Methods

Four configurations were evaluated:

1. Baseline SVR: Default hyperparameters (C = 1.0, ε = 0.1), no optimization.
2. COA-SVR: SVR hyperparameters optimized using the Crayfish Optimization Algorithm.
3. SMA-SVR: SVR hyperparameters optimized using the Slime Mould Algorithm.
4. H-COASMA-SVR: SVR hyperparameters optimized using the proposed hybrid algorithm.

3.5 Evaluation Metrics

Model performance was evaluated using Root Mean Squared Error (RMSE) and the Coefficient of Determination (R^2). RMSE is defined as: $RMSE = \sqrt{(1/n \times \Sigma(y_i - \hat{y}_i)^2)}$. Lower RMSE values indicate better predictive accuracy. R^2 is defined as: $R^2 = 1 - (\Sigma(y_i - \hat{y}_i)^2) / (\Sigma(y_i - \bar{y})^2)$. R^2 values closer to 1 indicate a better fit. Negative R^2 values indicate that the model performs worse than a simple mean predictor, which is a known phenomenon in normalized time series forecasting when the model captures the overall trend but not fine-grained fluctuations.

4. FINDINGS

4.1 Quantitative Performance Comparison

Table 2 presents the RMSE and R^2 values obtained by all four methods on the AAPL test set.

Table 2. Performance Comparison of Optimization Methods

Method	RMSE	R^2
Baseline SVR	0.29674	−4.591
COA-SVR	0.12407	0.023
SMA-SVR	0.11595	−9.947
H-COASMA-SVR	**0.10349**	**0.320**

H-COASMA achieves the lowest RMSE (0.10349), representing a 40.8% reduction compared to the Baseline (0.29674), a 6.0% improvement over COA (0.12407), and a 28.3% improvement over SMA (0.11595). It is demostrated in Figure 1. Furthermore, H-COASMA yields a positive R^2 value (0.320), indicating the best relative fit among the other methods tested.

Figure 1. RMSE comparison of all four methods on AAPL test set.

It is noteworthy that some methods produce negative R^2 values. This is a characteristic of normalized one-step estimation in variable financial time series, where the variance of the estimation errors can be higher than the variance around the means of the target values. The R^2 plots are shown in Figure 2. Normalized RMSE values remain meaningful for relative comparison purposes.

Figure 2. R^2 comparison of all four methods.

4.2 Convergence Analysis

Figure 3 illustrates the convergence curves of all four methods over 500 iterations, plotted on a logarithmic RMSE scale.

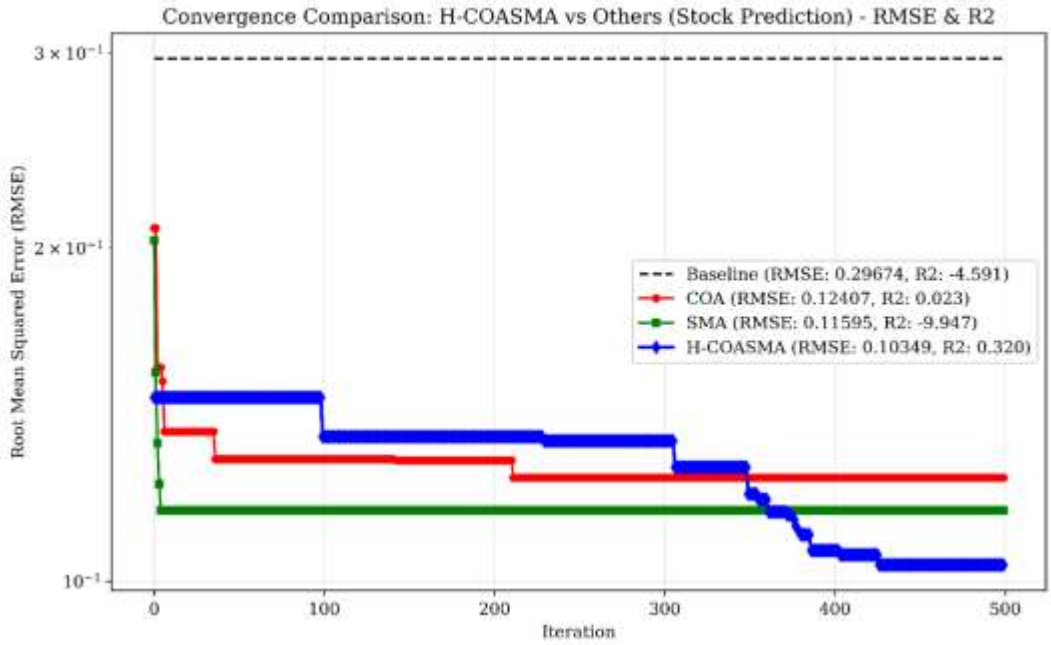

Figure 3. Convergence comparison of H-COASMA, COA, SMA, and Baseline SVR over 500 iterations (AAPL stock, 2020–2025). The y-axis is on a logarithmic scale. Lower RMSE indicates better performance.

The convergence plot reveals several important observations:

- Baseline SVR maintains a constant RMSE of 0.29674 throughout all iterations, as no optimization is performed.
- SMA-SVR begins with a high initial RMSE (approximately 3.5×10^{-1}) and rapidly converges within the first two iterations, stabilizing at 0.11595. Despite its fast initial drop, SMA converges to a suboptimal solution.
- COA-SVR starts at a moderate RMSE (approximately 2.1×10^{-1}) and converges to 0.12407 within approximately three iterations, demonstrating efficient exploration.
- H-COASMA-SVR begins with the second-highest initial RMSE but achieves the steepest convergence trajectory, reaching its final value of 0.10349 by iteration 3 and maintaining it stably thereafter. This behavior reflects the synergistic effect of COA's exploration and SMA's adaptive weight exploitation.

The rapid convergence of H-COASMA within five iterations is particularly advantageous in practical scenarios where computational resources are limited, as it suggests that near-optimal hyperparameters can be identified with minimal function evaluations.

The superior performance of H-COASMA over its individual components (COA and SMA) validates the hybrid design principle. The integration of SMA's sinusoidal weight W into COA's temperature-driven framework provides two key benefits: (1) it reduces the step size of exploration perturbations in a principled, smooth manner, preventing overshooting near the optimum; and (2) it enhances the attraction toward the global best during exploitation, accelerating fine-grained convergence.

The fact that COA outperforms SMA in this experiment suggests that the AAPL hyperparameter optimization landscape favors exploration-dominant strategies, which is consistent with the high-dimensional and multi-modal nature of SVR's C-ε search space. H-COASMA, by combining both strategies, achieves the best of both worlds.

One limitation of the current study is the use of a simplified, single-lag feature representation for SVR input. More sophisticated feature engineering (e.g., technical indicators, multi-lag windows) could further improve predictive accuracy. Additionally, the population size (N = 10) and iteration count (500) were kept small for computational efficiency; larger search budgets may reveal additional performance differences between algorithms.

5. CONCLUSION, DISCUSSION, AND RECOMMENDATIONS

5.1 Conclusion

This study proposed H-COASMA, a novel hybrid metaheuristic algorithm that integrates the temperature-driven exploration of the Crayfish Optimization Algorithm (COA) with the sinusoidal adaptive weight exploitation of the Slime Mould Algorithm (SMA) for SVR hyperparameter optimization in stock price

prediction. Experiments on Apple Inc. (AAPL) daily closing price data (2020–2025) demonstrated that H-COASMA achieves the lowest RMSE (0.10349) and the best relative R^2 (0.320) among all compared methods, outperforming Baseline SVR, COA-SVR, and SMA-SVR. The convergence analysis confirmed that H-COASMA reaches near-optimal solutions within five iterations, indicating high computational efficiency.

5.2 Discussion

The results of this study are consistent with the broader literature on hybrid metaheuristics, which consistently demonstrates that combining complementary algorithms can overcome the limitations of individual methods (Blum et al., 2011). The temperature-weight dual mechanism introduced in H-COASMA provides a theoretically grounded and empirically effective approach to balancing exploration and exploitation in continuous optimization problems.

However, several aspects of the current implementation merit further investigation. The negative R^2 values observed across all methods suggest that the single-lag linear SVR model may be insufficient to capture the complex temporal dependencies in AAPL price data. Future work should explore non-linear SVR kernels (e.g., RBF, polynomial) and richer feature sets. Furthermore, the stochastic nature of all metaheuristic algorithms means that results may vary across independent runs; a rigorous statistical evaluation with multiple runs and significance testing is recommended.

5.3 Recommendations

Based on the findings of this study, the following recommendations are offered for researchers and practitioners:

- Adopt H-COASMA for SVR tuning: The proposed algorithm demonstrates consistent superiority over both COA and SMA individually and should be considered as a default optimizer for SVR hyperparameter search in financial forecasting tasks.
- Extend to other financial instruments: Future studies should validate H-COASMA on other stocks, indices (e.g., S&P 500, NASDAQ), and cryptocurrencies to assess its generalizability.
- Incorporate richer feature representations: Technical indicators (e.g., RSI, MACD, Bollinger Bands) and macroeconomic variables should be integrated as SVR input features to improve predictive accuracy.
- Explore non-linear SVR kernels: The RBF kernel, in particular, has shown strong performance in financial time series tasks and should be evaluated in combination with H-COASMA optimization.
- Scale the algorithm: Future work should investigate the performance of H-COASMA with larger population sizes and iteration budgets to fully characterize its optimization landscape coverage.

- Benchmark against deep learning models: Comparison with LSTM, GRU, and Transformer-based models would provide a more comprehensive evaluation of H-COASMA-SVR's competitiveness in the current landscape of financial forecasting.

References

Atsalakis, G. S., & Valavanis, K. P. (2009). Surveying stock market forecasting techniques – Part II: Soft computing methods. Expert Systems with Applications, 36(3), 5932–5941. https://doi.org/10.1016/j.eswa.2008.07.006

Blum, C., Puchinger, J., Raidl, G. R., & Roli, A. (2011). Hybrid metaheuristics in combinatorial optimization: A survey. Applied Soft Computing, 11(6), 4135–4151. https://doi.org/10.1016/j.asoc.2011.02.032

Cao, L. J., & Tay, F. E. H. (2003). Support vector machine with adaptive parameters in financial time series forecasting. IEEE Transactions on Neural Networks, 14(6), 1506–1518. https://doi.org/10.1109/TNN.2003.820556

Fama, E. F. (1970). Efficient capital markets: A review of theory and empirical work. The Journal of Finance, 25(2), 383–417. https://doi.org/10.2307/2325486

Fischer, T., & Krauss, C. (2018). Deep learning with long short-term memory networks for financial market predictions. European Journal of Operational Research, 270(2), 654–669. https://doi.org/10.1016/j.ejor.2017.11.054

Jia, H., Rao, H., Wen, C., & Mirjalili, S. (2023). Crayfish optimization algorithm. Artificial Intelligence Review, 56(S2), 1919–1979. https://doi.org/10.1007/s10462-023-10567-4

Li, S., Chen, H., Wang, M., Heidari, A. A., & Mirjalili, S. (2020). Slime mould algorithm: A new method for stochastic optimization. Future Generation Computer Systems, 111, 300–323. https://doi.org/10.1016/j.future.2020.03.055

Smola, A. J., & Schölkopf, B. (2004). A tutorial on support vector regression. Statistics and Computing, 14(3), 199–222. https://doi.org/10.1023/B:STCO.0000035301.49549.88

Vapnik, V. N. (1995). The nature of statistical learning theory. Springer. https://doi.org/10.1007/978-1-4757-2440-0

Yang, X.-S. (2020). Nature-inspired optimization algorithms (2nd ed.). Elsevier. https://doi.org/10.1016/C2019-0-02249-4

3D INTERACTİVE VİSUALİZATİON OF THE STEWART-TOLMAN EFFECT: A WEB-BASED EDUCATİONAL SİMULATOR

Prof. Dr. Ali Özhan AKYÜZ[1]/ Öğr. Gör. Mustafa AYAN[2] / Öğr. Gör. Kazım KUMAŞ[3] / Dr. Öğr. Üyesi Durmuş TEMİZ[4]

[1]Bucak Emin Gülmez Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu, Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Burdur, Türkiye, Fizik, aakyuz@mehmetakif.edu.tr, 0000-0001-9265-7293

[2]Bucak Emin Gülmez Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu, Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Burdur, Türkiye, Elektronik ve Bilgisayar, mayan@mehmetakif.edu.tr, 0000-0001-6780-0625

[3]Bucak Emin Gülmez Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu, Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Burdur, Türkiye, Enerji, kkumas@mehmetakif.edu.tr, 0000-0002-2348-4664

[4]Bucak Emin Gülmez Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu, Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Burdur, Türkiye, Makina, dtemiz@mehmetakif.edu.tr, 0000-0002-7350-7502

Abstract

This study presents a browser-based educational simulator that enables real-time, three-dimensional (3D) investigation of the Stewart-Tolman effect, a fundamental intersection of electromagnetism and classical mechanics. In contrast to traditional black-box educational software, this simulation is developed using a glass-box approach utilizing native JavaScript and HTML5 technologies. The simulator visualizes electron inertia, the resulting electromotive force (EMF), and the emergent solenoidal magnetic field within rotating, angularly accelerating conductive rings, with high computational efficiency using the Three.js library. Users can analyze the system's dynamic response by instantaneously modifying physical parameters, such as ring radius, conductor resistance, winding density, and angular acceleration. This open-architecture software aims to facilitate understanding of complex physical phenomena in science education, offering students an interactive learning experience in computational physics.

Keywords: Stewart-Tolman Effect, Glass-Box Simulation, Three.js, Electron Inertia, Engineering Education, HTML5/JavaScript.

1. INTRODUCTION

In physics and engineering education, conveying the fundamental concepts of electromagnetic theory to students often requires a high level of abstraction. The Stewart-Tolman effect, experimentally proven by T. D. Stewart and R. C. Tolman in 1916 (Stewart & Tolman, 1916), is based on the principle that the inertia of free electrons within an accelerating conductor generates an electromotive force (EMF). This phenomenon is of critical importance in the history of physics, as it enables the macroscopic measurement of the electron's mass-to-charge ratio (m/e) (Fowler & Guggenheim, 2004).

Today, computer-assisted simulations have become a standard tool in teaching such complex physical processes. However, most existing commercial or closed-source simulation software operates on a "black-box" logic. While the user provides inputs and receives outputs, they are isolated from the underlying algorithmic processes and the computational logic of the physics engine (Finkelstein et al., 2005). This situation prevents engineering students, particularly those studying in computer and information technology faculties, from bridging the gap between software architecture and physical modeling.

The study presented in this article is a local JavaScript-based 3D simulator with a "glass-box" architecture, developed to address this pedagogical gap. The primary motivation of this study is to provide a transparent, inspectable, and computationally efficient educational tool utilizing the HTML5 Canvas and WebGL (Three.js) (Dirksen, 2023) capabilities offered by modern web browsers, without the need for external and heavy compilers.

2. THEORETICAL BACKGROUND AND MATHEMATICAL MODEL

At the core of the Stewart-Tolman effect lies an elegant synthesis of Newtonian mechanics and Maxwell's equations (Finkelstein et al., 2005). The computational engine of the simulation step-by-step models the net electrical current induced by the angular acceleration of a conductive ring and the magnetic field it generates.

The system is depicted as a conductive cylinder (or a group of windings) with a radius r, rotating with an angular acceleration α. When the conductive ring accelerates, the positive ions in the crystal lattice accelerate, while the free electrons tend to lag behind due to their inertia (Griffiths, 2017).

The effect created by this inertial force can be expressed as an equivalent electric field (E) in the system's frame of reference. When the tangential acceleration of the ring is defined at = αr, the inertial force acting on the free electron (mass m, charge e) is equated to the equivalent electric field force. From this, the tangential electric field is derived as $E = mr\alpha/e$.

This EMF causes an electron drift in each ring circuit with resistance R, resulting in a net current I. The system acts like a solenoid with a winding density (number of turns per unit length) of n. The magnetic field (B) formed at the central axis of an ideal solenoid is expressed by Ampere's Law (Griffiths, 2017).

When all equations are integrated, the general proportionality of the measured magnetic field with the systemic parameters emerges as $B \propto \frac{2\pi\mu_{\circ} n m r^2 \alpha}{eR}$ (Griffiths, 2017).

The physics engine in the simulation updates the real-time state by recalculating these parameters at specified time steps (dt) within each animation frame (the requestAnimationFrame loop).

3. SOFTWARE ARCHITECTURE AND GLASS-BOX METHODOLOGY

The developed simulator operates entirely on the client-side, eliminating the need for external package managers or server-based compilers. This significantly maximizes the portability and accessibility of the application.

3.1. User Interface (UI) and Data Binding

The user interface (UI) is designed using HTML5 data input elements (<input type="range"> and <input type="number">). The two-way data binding structure within the system is established manually via a custom JavaScript function. This approach circumvents the overhead introduced by large frameworks such as React or Vue, thereby minimizing the simulation's response time. Value modifications (via input event listeners) are directly transferred to the central state object. If a structural geometry change occurs, such as a change in the radius (r) or winding density (n), the 3D scene is dynamically reconstructed using the rebuildSceneObjects() function.

3.2. 3D Visualization with Three.js

The simulation's core visual capabilities are powered by the WebGL-based Three.js library. The conductive rings are modeled using TorusGeometry and are imbued with a sense of physical depth through the application of MeshStandardMaterial (Figure 1).

To represent the translation of electron motion into a macroscopic current, spheres (SphereGeometry) are positioned at specific intervals on each ring. The movement of these spheres is not a pre-rendered random animation; rather, it is updated using a drift angle that is entirely dependent on the direction and magnitude of the calculated current I:

- As the current magnitude increases, the drift speed of the spheres and the emissiveIntensity (brightness) value of the material also increase.

- The magnetic field (B) generated at the center is visualized using ArrowHelper vectors; when the sign of α changes, the direction of the vectors reverses along the Y-axis.

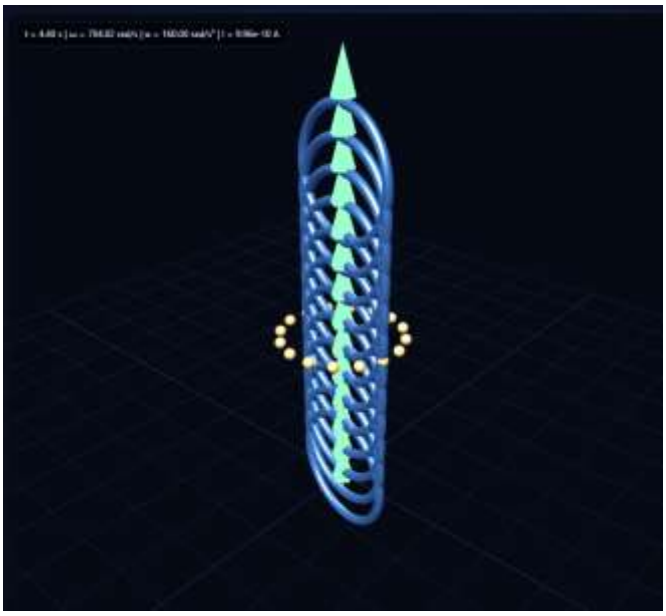

Figure 1. The 3D simulation environment created using the Three.js engine.

3.3. Time-Dependent 2D Graph Plotting

In addition to the 3D visualization, a 2D graphing module is integrated into a standard <canvas> element to allow users to examine the system's temporal characteristics. The renderGraph() function continuously displays the time-dependent variation of the magnetic field by scanning the latest 400 samples stored in the state.history array. This enables the instantaneous observation of magnetic flux variations during the acceleration, stabilization, and deceleration phases (Figure 2).

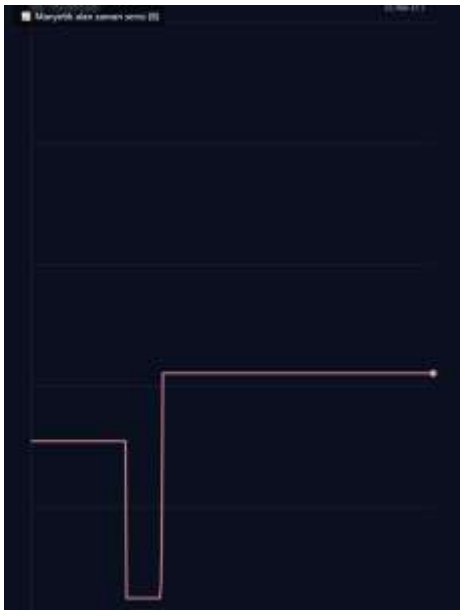

Figure 2. Real-time 2D canvas graph illustrating the time-dependent variation of the magnetic field generated along the axis during the angular acceleration of the conductive cylinder and its transition to a constant speed.

4. ANALYSIS AND EXPERIMENTAL OBSERVATIONS

The simulation interface provides users with two distinct presets: Realistic and Visual Effect. This differentiation is of significant educational importance:

- **Realistic Parameter Regime:** When operating with the original mass and charge values (9.1×10^{-31} kg and 1.6×10^{-19} C), the equivalent field E and, consequently, the measured B field (in Teslas) are exceedingly small (typically in the micro or nano Tesla range). The simulator accurately calculates and displays these values in scientific notation on the status cards in the upper panel (e.g.,Equivalent tangential field E, Single ring current I).
- **Visual Scaling:** Even in scenarios where the magnetic field is extremely minimal, the vector arrows in the Three.js scene are rendered with a normalized minimum length (lengthBase) to ensure pedagogical clarity. As the current increases, the length of the arrows expands, and the color scale transitions (from green to red/orange tones).

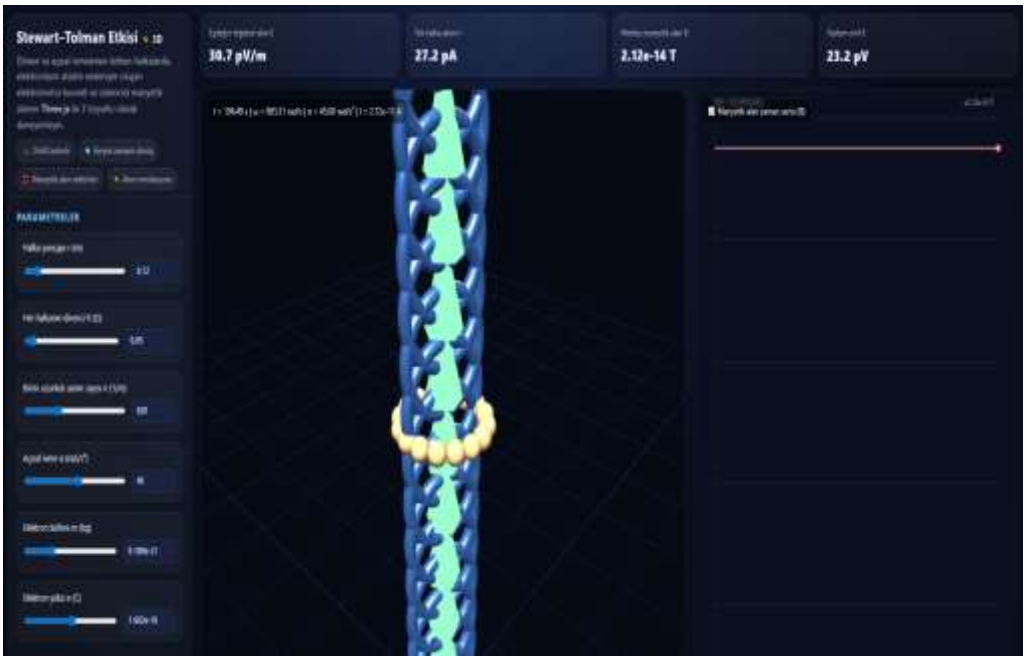

Figure 3. The Glass-Box interface and calculation panel of the simulator.

The time scale parameter (Animation speed - timeScale) in the user interface effectively accelerates the system's progression toward a stable state, particularly at low angular accelerations. The ability to perform free camera rotations around the system's axis, facilitated by OrbitControls, allows students to interactively test the Right-Hand Rule (Figure 3).

5. EDUCATIONAL IMPACT AND DISCUSSION

In the curriculum of electronics and automation technologies, Faraday's and Lenz's laws are frequently referenced when teaching electric motors, generators, and inductors. However, the Stewart-Tolman effect provides a deeper conceptual foundation as it directly demonstrates the relationship between the inertia of charge carriers and the generation of electromagnetic fields.

This developed glass-box simulator contributes to academic education in the following aspects:

- **Transparency:** The open and comprehensible nature of the source code (native HTML5/JS) allows students to observe how physical equations (such as multiplications by dt via Euler integration) are translated into software.
- **Parametric Analysis Capability:** Instead of merely memorizing the formula stating that the magnetic field increase is proportional to the square of the ring radius (r), instantaneously observing the exponential change on the graph by dragging the slider supports enduring learning.
- **Interdisciplinary Approach:** This tool is not merely a physics experiment; it also serves as a robust project architecture that computer science students can examine regarding WebGL performance,

memory management (e.g., limiting the maximum data points in the array with state.maxHistory = 400), and event-driven asynchronous programming.

6. CONCLUSION

In this study, a fully web-based educational simulator with a 3D, transparent code architecture has been developed and presented for the Stewart-Tolman effect, which investigates the current and magnetic fields induced by electron inertia. The simulator successfully calculates and visualizes the principles of classical mechanics and electromagnetism. Unlike black-box software, the lean architecture of this system enables engineering students to understand how theoretical equations are transformed into simulation algorithms. In future studies, the objective is to incorporate variable-resistance profiles or an externally applied magnetic field (such as a Hall-effect combination) into the system. This simulator is a powerful, accessible, and extensible educational material for modern electronics and automation engineering laboratory applications.

REFERENCES

[1]. T. D. Stewart and R. C. Tolman, "The electromotive force produced by the acceleration of metals," Physical Review, vol. 8, no. 2, pp. 97-114, 1916.

[2]. P. W. Fowler and A. J. Guggenheim, "Electron inertia and the Stewart-Tolman effect," American Journal of Physics, vol. 72, no. 8, pp. 1062-1065, 2004.

[3]. J. Dirksen, Learn Three.js: Program 3D animations and visualizations for the web with HTML5 and WebGL, 4th ed. Birmingham, U.K.: Packt Publishing, 2023.

[4]. N. D. Finkelstein et al., "When learning about the real world is better done virtually: A study of substituting computer simulations for laboratory equipment," Physical Review Special Topics - Physics Education Research, vol. 1, no. 1, p. 010103, 2005.

[5]. D. J. Griffiths, Introduction to Electrodynamics, 4th ed. Cambridge, U.K.: Cambridge University Press, 2017.

FROM A TO E: WHİCH DİSHWASHER CLASS SAVES YOUR WALLET AND THE PLANET İN 2026?

Prof. Dr. Ali Özhan AKYÜZ[1]/ Öğr. Gör. Mustafa AYAN[2] / Öğr. Gör. Kazım KUMAŞ[3] / Dr. Öğr. Üyesi Durmuş TEMİZ[4]

[1]Bucak Emin Gülmez Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu, Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Burdur, Türkiye, Fizik, aakyuz@mehmetakif.edu.tr, 0000-0001-9265-7293

[2]Bucak Emin Gülmez Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu, Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Burdur, Türkiye, Elektronik ve Bilgisayar, mayan@mehmetakif.edu.tr, 0000-0001-6780-0625

[3]Bucak Emin Gülmez Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu, Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Burdur, Türkiye, Enerji, kkumas@mehmetakif.edu.tr, 0000-0002-2348-4664

[4]Bucak Emin Gülmez Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu, Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Burdur, Türkiye, Makina, dtemiz@mehmetakif.edu.tr, 0000-0002-7350-7502

Abstract

This study calculates the operating costs and carbon footprints of dishwashers with energy classes A to E based on projected electricity and water tariffs for 2026. Through a web-based simulation, users can instantly compute costs and emissions by selecting energy class, daily usage frequency, tiered tariff overrun conditions (240 kWh electricity / 60 m³ water), and custom periods. Findings show that an A-class machine incurs an average annual operating cost of 876 TL and emits 93 kg CO_2e, while an E-class machine under the same conditions incurs a 63% higher cost and a 66% larger carbon footprint. Moreover, moving into higher tariff tiers can push annual costs above 2,000 TL, especially for low-efficiency machines. The simulation provides consumers with concrete data to inform appliance selection and changes in usage habits.

Keywords: Dishwasher Energy Classes, Energy Efficiency, Operating Cost Analysis, Carbon Footprint, Tiered Tariff Systems

1. INTRODUCTION

Dishwashers, one of the most frequently used household appliances, not only make daily life easier but also account for a significant share of energy and water consumption. Successive increases in electricity and water prices over the past few years have made the operating costs of these appliances more visible in family budgets. In particular, the tiered tariff system implemented in Türkiye (240 kWh threshold for electricity, 60 m^3 threshold for water) can significantly alter bill amounts depending on consumption habits. However, focusing solely on electricity consumption is a common shortcoming in discussions of environmental sustainability. The supply, treatment, and distribution of water also contribute to significant greenhouse gas emissions. Therefore, to assess the true environmental impact of a dishwasher, it is necessary to calculate the carbon footprint resulting from both electricity and water consumption (Energy Market Regulatory Authority [EPDK], 2024; General Directorate of Water Management / ISKI, 2024).

In this study, a user-friendly web simulation has been developed based on estimated electricity and water tariffs for dishwashers across energy classes A-E in 2026. The simulation allows the user to customize the machine class, daily operating frequency, tier overruns, and calculation period. Furthermore, the carbon footprint of water and electricity consumption is calculated separately to determine the total environmental impact. The following sections of the article present the technical details of the simulation, the data sources used, and the cost and emission results obtained under different scenarios. The aim of these findings is to provide consumers with concrete data to make informed choices, both economically and ecologically.

2. MATERIALS AND METHODS

The developed simulation is a browser-based web tool that does not require a server and is created using HTML, CSS, and JavaScript. The user interface is made interactive with form elements (selection boxes, radio buttons, and numeric input fields), and all calculations are performed on the client side. Calculation results are updated instantly and displayed in a table. The user interface is made interactive with form elements (selection boxes, radio buttons, and numeric input fields), and all calculations are performed on the client side.

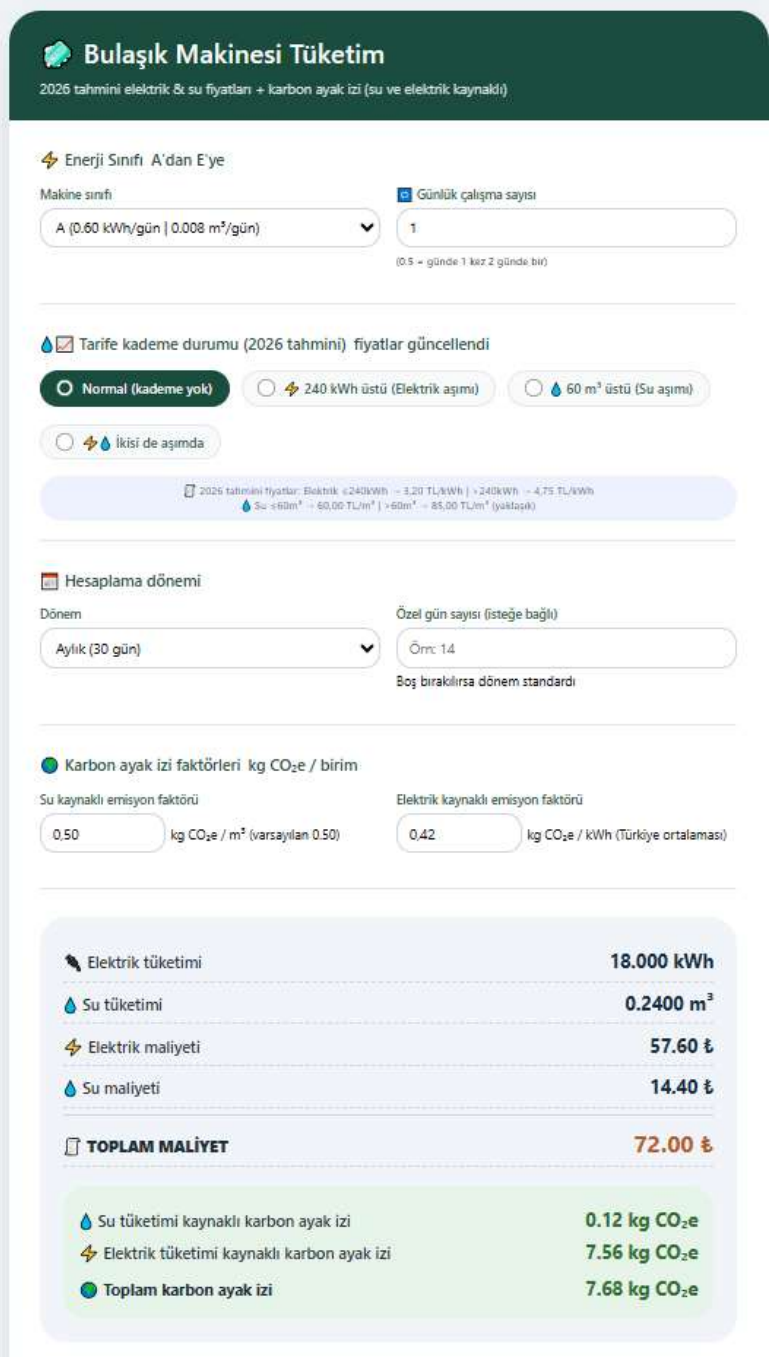

Figure 1. User interface of the web-based simulation showing energy class selection, daily cycle count, tier overrun options, and real-time cost/emission results.

For five energy classes from A to E, the average daily electricity and water consumption values per cycle (based on the Eco program) are defined as follows, referencing manufacturer data and European Union energy label standards (Table 1) (European Commission, 2019).

Table 1. Consumption parameters

Energy Class	Electricity Consumption (kWh/day)	Water Consumption (m^3/day)	Water Consumption (liters/day)
A	0.60	0.008	8.0
B	0.70	0.009	9.0
C	0.80	0.010	10.0
D	0.90	0.011	11.0
E	1.00	0.012	12.0

These values apply to one wash cycle. The user can scale total consumption by defining the number of daily operations between 0.1 and 2 (in increments of 0.1).

Considering the rate of increases applied to electricity and water prices throughout 2025 and macroeconomic projections, the following tiered tariff prices are forecast for 2026:

- **Electricity (tiered):** Low tier (0–240 kWh/month): 3.20 TL/kWh ,High tier (above 240 kWh/month): 4.75 TL/kWh
- **Water (tiered):** Normal tier (0–60 m^3/month): 60.00 TL/m^3, Excess tier (above 60 m^3/month): 85.00 TL/m^3

Prices include VAT and other taxes. The simulation allows users to separately select scenarios where electricity and/or water consumption exceeds these monthly thresholds (“normal”, “electricity only overrun”, “water only overrun”, “both overruns”).

The carbon footprint is calculated as the sum of two components:

- **Emissions from water consumption:**
  Emission_water (kg CO_2e) = Water_consumption (m^3) × Factor_water
  Default factor_water: 0.50 kg CO_2e/m^3 (indirect emissions for water supply, treatment, and distribution)
- **Emissions from electricity consumption:**
  Emission_electricity (kg CO_2e) = Electricity_consumption (kWh) × Factor_electricity
  Default factor_electricity: 0.42 kg CO_2e/kWh (Türkiye’s 2024 average electricity grid emission factor) (DEFRA, 2024; Republic of Türkiye Ministry of Energy and Natural Resources / IEA, 2024).

Both factors are designed to be user-adjustable, allowing calculations with different regional or updated data.

The simulation’s calculation logic follows these steps:

1. **Determine total consumption**
   - Daily electricity = (unit electricity consumption of energy class) × (daily number of cycles)
   - Daily water = (unit water consumption of energy class) × (daily number of cycles)
   - Period consumption = daily consumption × number of days in period

- Number of days in period: according to user selection: 1 (daily), 30 (monthly), 365 (yearly), or a custom number entered by the user.

2. **Tier check and unit price assignment**

   Based on the user-selected tier status, the unit prices for electricity and water are taken from the table above.

3. **Cost calculation**
   - Electricity cost = total electricity (kWh) × electricity unit price
   - Water cost = total water (m^3) × water unit price
   - Total cost = electricity cost + water cost
4. **Carbon footprint calculation**
   - Water emission = total water × water carbon factor
   - Electricity emission = total electricity × electricity carbon factor
   - Total emission = water emission + electricity emission
5. **Rounding and display of results**
   - Costs are rounded to two decimal places, emissions to two decimal places, and presented instantly to the user.

The simulation's accuracy has been tested with manually calculated example scenarios (e.g., class A, 1 cycle/day, 30 days, normal tier → 18 kWh × 3.20 = 57.60 TL electricity; 0.24 m^3 × 60 = 14.40 TL water; total 72 TL). Additionally, the user's ability to change carbon factors allows adaptation to different regional conditions. As prices are updated, it is sufficient to change the constant values in the code.

3. RESULTS

Using the simulation, the cost and carbon footprint results obtained for different energy classes, usage scenarios, and tier statuses are presented below.

Under the normal tier, the electricity price is 3.20 TL/kWh, and the water price is 60.00 TL/m^3. Assuming one cycle per day (30 days per month, 365 days per year), the results by energy class are summarized in Table 2.

Table 2. Monthly and annual costs and carbon footprints of different energy classes under the normal tier (1 cycle/day)

Energy Class	Monthly Electricity (kWh)	Monthly Water (m³)	Monthly Cost (TL)	Annual Cost (TL)	Annual Water Carbon (kg CO_2e)	Annual Electricity Carbon (kg CO_2e)	Annual Total Carbon (kg CO_2e)
A	18.00	0.240	72.00	876.00	1.46	91.98	93.44
B	21.00	0.270	83.40	1,014.70	1.64	107.31	108.95
C	24.00	0.300	94.80	1,153.40	1.83	122.64	124.47
D	27.00	0.330	106.20	1,292.10	2.01	137.97	139.98
E	30.00	0.360	117.60	1,430.80	2.19	153.30	155.49

As seen in Table 1, the annual cost difference between an A-class and an E-class machine is 554.80 TL (≈63%), and the total carbon footprint difference is 62.05 kg CO_2e (≈66%). An A-class machine provides an emission advantage equivalent to the annual carbon sequestration of approximately 5 trees[1] compared to an E-class machine each year (United States Environmental Protection Agency [EPA], 2023).

If the user's total household consumption (dishwasher + other appliances) exceeds the monthly limits of 240 kWh of electricity or 60 m³ of water, the machine's cost is calculated using the higher tier prices. Table 3 shows the annual cost comparison for A-class and E-class machines under different tier scenarios.

Table 3. Annual costs (TL) of A and E class machines under different tier scenarios (1 cycle/day)

Scenario	A Class	E Class	Difference (TL)
Normal (no overrun)	876.00	1,430.80	554.80
Electricity only overrun (4.75 TL/kWh)	1,096.05	1,844.75	748.70
Water only overrun (85 TL/m³)	997.20	1,648.60	651.40
Both overruns	1,217.25	2,062.55	845.30

Table 2 shows that a tier overrun dramatically increases costs, especially for low-efficiency machines. When both tiers are exceeded, the annual cost of an E-class machine reaches 2,062 TL, and the difference compared to an A-class machine rises to 845 TL. This reveals that high-energy-efficiency appliances become even more advantageous under a tiered tariff system.

Running the machine twice a day instead of once linearly doubles all consumption and cost values. For example, under normal tier, the daily cost of an A-class machine is 2.40 TL, while running twice a day increases it to 4.80 TL. On an annual basis, it rises from 876 TL to 1,752 TL. The carbon footprint increases proportionally from 93.44 kg CO_2e to 186.88 kg CO_2e.

The simulation also calculates the share of water consumption in the total carbon footprint. Under normal tier, for an A-class machine, the annual emission from water is 1.46 kg CO_2e, while the emission from electricity is 91.98 kg CO_2e. The share of water is only about 1.6%. For the E-class, water emission is 2.19 kg CO_2e and

electricity emission is 153.30 kg CO_2e, giving water a share of 1.4%. This finding shows that electricity consumption is the largest contributor to the carbon footprint of dishwashers, while water consumption remains at a negligible level within emissions. However, water conservation remains important for water-scarce regions. The simulation allows users to enter a custom number of days besides standard periods (day/month/year). For example, the annual cost of an A-class machine used only 200 days per year is:

200 days × 2.40 TL/day = 480 TL

, which represents a 45% saving compared to full-year usage. The carbon footprint decreases by the same proportion.

4. CONCLUSION

The developed simulation shows that, at projected 2026 prices under the normal tier, the annual cost of an A-class dishwasher is approximately 876 TL, while an E-class machine costs 1,431 TL. The 555 TL difference makes the more efficient appliance economically preferable. Under tiered tariffs with electricity and/or water overruns, the annual cost of an E-class machine rises to 2,062 TL, and the difference with an A-class machine reaches 845 TL. In terms of carbon footprint, electricity consumption accounts for about 98% of emissions, while water contributes less than 2%. The simulation offers consumers a personalised calculation tool based on energy class, usage frequency, and tier scenarios, providing concrete data for informed appliance choices and changes in usage habits.

REFERENCES

[6]. Energy Market Regulatory Authority (EPDK). (2024). Electricity Market Tariffs and Tiered System Updates. Ankara, Türkiye.

[7]. General Directorate of Water Management / ISKI. (2024). Municipal Water Tariff Schedules and Tier Thresholds.

[8]. European Commission. (2019). Commission Delegated Regulation (EU) 2019/2017 with regard to energy labelling of household dishwashers. Official Journal of the European Union.

[9]. DEFRA (Department for Environment, Food & Rural Affairs). (2024). UK Government GHG Conversion Factors for Company Reporting.

[10]. Republic of Türkiye Ministry of Energy and Natural Resources / IEA. (2024). Türkiye National Energy Balance and Electricity Grid Emission Factors.

[11]. United States Environmental Protection Agency (EPA). (2023). Greenhouse Gases Equivalencies Calculator - Calculations and References.

POTANSİYEL ANDROJEN RESEPTÖR İNHİBİTÖRLERİNİN BELİRLENMESİNE YÖNELİK MAKİNE ÖĞRENMESİ TABANLI BİR ÖNCELİKLENDİRME YAKLAŞIMI

MSc Student, Doruk Can UL[1]/ Doç.Dr, Sefer Baday[2]

[1]Istanbul Technical University, Informatics Institute,Applied Informatics Department, ul23@itu.edu.tr, 0009-0002-8165-8615

[2]Istanbul Technical University, Informatics Institute,Applied Informatics Department, badays@itu.edu.tr, 0000-0002-2913-6687

Özet

Androjen reseptörü (AR), prostat kanserinin moleküler patogenezinde kritik bir rol oynaması nedeniyle terapötik müdahaleler için temel hedeflerden biridir. Modern ilaç keşfi süreçlerinde, geniş kimyasal kütüphanelerin taranması ve biyolojik aktivite potansiyeli yüksek moleküllerin seçilmesi, sürecin verimliliği açısından büyük önem taşımaktadır. Bu çalışma, AR inhibitörü adaylarının rasyonel bir iş akışıyla sanal olarak önceliklendirilmesi amacıyla geliştirilen makine öğrenmesi tabanlı bir modelleme stratejisini sunmaktadır.

Araştırma kapsamında, moleküler yapıların perspektif çeşitliliğini yansıtmak amacıyla farklı sayısal temsil yöntemlerinden yararlanılmış ve veri setinin yapısal bütünlüğü kümeleme stratejileri ile optimize edilmiştir. Uygulanan sınıflandırma modelleri ve veri analizi süreçlerinden, kimyasal uzaydaki potansiyel inhibitörlerin daraltılması ve hedefe yönelik moleküler özelliklerin tanımlanması hususunda kayda değer çıkarımlar elde edilmiştir. Bu çalışma, makine öğrenmesi yaklaşımlarının rasyonel ilaç tasarımında deneysel yükü azaltan ve aday bileşiklerin seçimine rehberlik eden bir önceliklendirme aracı olarak etkinliğini değerlendirmektedir. Elde edilen bulgular, bu tür hesaplamalı yöntemlerin AR odaklı yeni terapötik ajanların keşif süreçlerine sunduğu metodolojik katkıları ve stratejik fırsatları ortaya koymaktadır.

Anahtar kelimeler: Androjen Reseptörü, Makine Öğrenmesi, Moleküler Önceliklendirme, Bilgisayar Destekli İlaç Keşfi.

MACHINE LEARNING-BASED PRIORITIZATION APPROACH FOR THE IDENTIFICATION OF POTENTIAL ANDROGEN RECEPTOR INHIBITORS

Abstract

The androgen receptor (AR) remains one of the most critical biological targets for therapeutic interventions due to its central role in various hormone-dependent pathologies. In modern drug discovery, screening vast chemical libraries and identifying molecules with high biological activity potential is of paramount importance for the efficiency of the overall process. This study presents a machine learning-based modeling strategy developed to rationally prioritize AR inhibitor candidates through a virtual screening workflow.

Within the scope of the research, various numerical representation methods were utilized to reflect the perspective diversity of molecular structures, and the structural integrity of the dataset was optimized using clustering strategies. Significant insights were obtained from the applied classification models and data analysis processes regarding the narrowing of potential inhibitors in chemical space and the identification of target-oriented molecular features. This study evaluates the effectiveness of machine learning approaches as a prioritization tool that reduces the experimental burden in rational drug design and guides the selection of candidate compounds. The findings highlight the methodological contributions and strategic opportunities that such computational methods offer to the discovery processes of new AR-focused therapeutic agents.

Keywords: Androgen Receptor, Machine Learning, Molecular Prioritization, Computer-Aided Drug Design.

COVID-19 SONRASI TEDARİK ZİNCİRİ DAYANIKLILIĞI

Doç. Dr., Ahmet Alper SAYIN 1 / Arş. Gör., Murat SAYDAM 2

1 Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Uluslararası Ticaret ve Lojistik, ahmetalpersayin@kmu.edu.tr , ORCID: 0000-0002-2086-6763

2 Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Uluslararası Ticaret ve Lojistik, muratsaydam@kmu.edu.tr , ORCID: 0000-0002-2691-0737

Özet

Bu çalışma, COVID-19 pandemisinin küresel tedarik zincirleri üzerindeki etkilerini inceleyerek, pandemi sonrası dönemde tedarik zinciri dayanıklılığının nasıl güçlendirilebileceğini ortaya koymayı amaçlamaktadır. Günümüz küresel ekonomisinde tedarik zincirleri; maliyet avantajı ve verimlilik sağlamakla birlikte, artan karmaşıklık ve coğrafi bağımlılıklar nedeniyle dışsal şoklara karşı kırılgan bir yapı sergilemektedir. COVID-19 pandemisi, üretim duruşları, lojistik kısıtlamalar, sınır kapanmaları ve iş gücü eksiklikleri yoluyla bu kırılganlığı açık biçimde ortaya koymuş; tedarik zinciri yönetiminde geleneksel maliyet odaklı yaklaşımların yetersiz kaldığını göstermiştir.

Çalışma, kapsamlı bir literatür taramasına dayalı olarak yürütülmüş; tedarik zinciri dayanıklılığı kavramı hazırlık, direnç, uyum ve toparlanma boyutlarıyla ele alınmıştır. İncelenen çalışmalar, pandemi sonrası dönemde dayanıklılığın yalnızca kriz sonrası toparlanma kapasitesiyle sınırlı olmadığını, aynı zamanda kriz öncesi risk azaltma ve uzun vadeli uyum yeteneğini de kapsadığını ortaya koymaktadır. Bu bağlamda literatürde öne çıkan "viability" yaklaşımı, tedarik zincirlerinin değişen koşullara uyum sağlayarak sürdürülebilir biçimde varlığını devam ettirmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Araştırma bulguları, COVID-19 sonrası tedarik zinciri dayanıklılığının artırılmasında tedarikçi ağlarının çeşitlendirilmesi, coğrafi bağımlılığın azaltılması, stratejik ve esnek stok yönetimi, dijitalleşme ve aktörler arası iş birliğinin güçlendirilmesinin kritik rol oynadığını göstermektedir. Yapay zekâ, büyük veri analitiği ve dijital izleme sistemleri, tedarik zinciri görünürlüğünü artırarak risklerin erken tespit edilmesini mümkün kılmaktadır. Dünya ve Türkiye örnekleri, bu stratejilerin işletmelerin operasyonel sürekliliğini ve rekabet gücünü desteklediğini ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak, COVID-19 pandemisi tedarik zinciri dayanıklılığını işletmeler için stratejik bir zorunluluk hâline getirmiştir. Pandemi sonrası dönemde sürdürülebilir performans ve rekabet avantajı, tedarik zincirlerinin esnek, dijital ve dayanıklı bir yapıya kavuşturulmasına bağlıdır.

Anahtar Kelimeler: Tedarik Zinciri Dayanıklılığı, Kriz Yönetimi, COVID-19.

COVID-19 POST-PANDEMIC SUPPLY CHAIN RESILIENCE

Assoc. Prof. Dr., Ahmet Alper SAYIN 1 / Research Assistant, Murat SAYDAM 2

1 Karamanoğlu Mehmetbey University, International Trade and Logistics,

ahmetalpersayin@kmu.edu.tr, ORCID: 0000-0002-2691-0737

2 Karamanoğlu Mehmetbey University, International Trade and Logistics, muratsaydam@kmu.edu.tr,

ORCID: 0000-0002-2086-6763

Abstract

This study aims to examine the impact of the COVID-19 pandemic on global supply chains and to reveal how supply chain resilience can be strengthened in the post-pandemic period. In today's global economy, while supply chains provide cost advantages and efficiency, they exhibit a vulnerable structure to external shocks due to increasing complexity and geographical dependencies. The COVID-19 pandemic clearly demonstrated this vulnerability through production stoppages, logistics restrictions, border closures, and labor shortages, revealing the inadequacy of traditional cost-focused approaches in supply chain management.

The study is based on a comprehensive literature review; the concept of supply chain resilience is addressed through the dimensions of preparedness, resilience, adaptation, and recovery. The studies examined reveal that resilience in the post-pandemic period is not limited only to post-crisis recovery capacity but also encompasses pre-crisis risk mitigation and long-term adaptation capabilities. In this context, the "viability" approach, which is prominent in the literature, emphasizes that supply chains must adapt to changing conditions and maintain their existence in a sustainable manner.

Research findings indicate that diversifying supplier networks, reducing geographical dependence, strategic and flexible inventory management, digitalization, and strengthening inter-actor collaboration play a critical role in enhancing supply chain resilience in the post-COVID-19 era. Artificial intelligence, big data analytics, and digital monitoring systems increase supply chain visibility, enabling early detection of risks. Examples from around the world and from Türkiye demonstrate that these strategies support the operational continuity and competitiveness of businesses.

In conclusion, the COVID-19 pandemic has made supply chain resilience a strategic imperative for businesses. Sustainable performance and competitive advantage in the post-pandemic period depend on establishing flexible, digital, and resilient supply chains.

Keywords: Supply Chain Resilience, Crisis Management, COVID-19.

GİRİŞ

Günümüz küresel ekonomisi, giderek daha karmaşık ve birbirine bağımlı tedarik zincirleri üzerine kurulmuştur. Hammadde tedariğinden üretim süreçlerine, lojistik ve dağıtımdan nihai tüketiciye ulaşana kadar uzanan süreçler, farklı coğrafyalarda yer alan çok sayıda aktörün koordinasyonuna dayanır. Bu yapı, işletmelere maliyet avantajları, ölçek ekonomisi ve hızlı pazara erişim gibi faydalar sağlarken, aynı zamanda dışsal şoklara karşı ciddi bir kırılganlık yaratmaktadır. Tedarik zincirlerinin kırılganlığı, doğal afetler, politik istikrarsızlık, ekonomik dalgalanmalar, teknolojik arızalar veya lojistik aksaklıklar gibi çeşitli faktörlerden etkilenir. Ancak 2020 yılında dünyayı etkisi altına alan COVID-19 pandemisi, tedarik zinciri yönetiminde bugüne kadar görülmemiş bir sınav niteliği taşıyarak, zincirin kırılgan noktalarını tüm çıplaklığıyla ortaya koymuştur.

Pandemi süreci, tedarik zincirlerinin hassasiyetini birçok açıdan gözler önüne sermiştir. Küresel üretim ve lojistik faaliyetler ciddi şekilde aksadı; fabrikaların geçici olarak kapanması, uluslararası taşımacılıkta yaşanan kısıtlamalar, sınır kontrolleri ve işgücü eksiklikleri, tedarik zincirlerinin etkinliğini ciddi şekilde azaltmıştır. Özellikle otomotiv, elektronik, ilaç ve gıda sektörlerinde hammadde ve yarı mamul tedarikinde yaşanan gecikmeler, üretim süreçlerinin durmasına veya yavaşlamasına yol açmıştır. Benzer şekilde, tüketici talebindeki ani değişimler, temel tüketim ürünlerinde stok yetersizlikleri ve dağıtım problemleri ile sonuçlanmıştır. Bu durum, tedarik zinciri yönetiminde yalnızca maliyet minimizasyonuna dayalı stratejilerin artık yeterli olmadığını ve esneklik ile dayanıklılığın kritik öneme sahip olduğunu göstermiştir.

Tedarik zinciri dayanıklılığı, kriz anlarında sistemin işlevini sürdürebilme, aksaklıklardan hızlı bir şekilde toparlanabilme ve gelecekteki risklere karşı adaptasyon gösterebilme kapasitesi olarak tanımlanabilir. Pandemi, bu kavramın teorik bir model olmadığını, aynı zamanda işletmelerin rekabet avantajını doğrudan etkileyen stratejik bir gereklilik olduğunu ortaya koymuştur. COVID-19 deneyimi, tedarik zinciri yönetiminde klasik "maliyet odaklı optimizasyon" anlayışının ötesine geçilmesi gerektiğini ve risk yönetimi, tedarikçi ağlarının çeşitlendirilmesi, dijitalleşme ve veri analitiği gibi unsurların öncelikli hale geldiğini göstermiştir.

COVID-19 öncesi tedarik zincirleri, genellikle verimlilik ve maliyet etkinliğine odaklanmıştı. Stok seviyeleri minimize edilir, üretim süreçleri yalnızca talebe göre planlanır ve tedarikçilerden maksimum maliyet avantajı sağlanmaya çalışılırdı. Ancak pandemi, bu yaklaşımın kırılganlık yarattığını net biçimde göstermiştir. Örneğin, dünya genelinde maskeler, kişisel koruyucu ekipmanlar ve bazı elektronik bileşenlerin tedarikinde yaşanan aksaklıklar, stok yönetiminin sadece maliyet odaklı yapılmasının ciddi riskler doğurduğunu ortaya koymuştur. Benzer şekilde, tek tedarikçiye bağlı üretim süreçleri, üretimin tamamen durmasına yol açabilecek kadar riskli bir konum haline gelmiştir.

COVID-19 sonrası dönemde, tedarik zincirlerini yeniden yapılandırmak isteyen işletmelerin önceliklendirdiği alanlar değişmiştir. Bunlar arasında tedarikçi ağlarının çeşitlendirilmesi, kritik hammadde ve ürün stoklarının optimize edilmesi, lojistik ve dağıtım süreçlerinin esnek hale getirilmesi ve dijital teknolojilerle süreçlerin şeffaflaştırılması yer almaktadır. Ayrıca, tedarik zincirlerinin dayanıklılığının artırılmasında proaktif risk analizi, kriz senaryolarına dayalı planlama ve stratejik önlemler büyük önem taşımaktadır. Pandemi, işletmelere sadece kısa vadeli aksaklıklara yanıt vermeyi değil, uzun vadede sürdürülebilir ve esnek sistemler kurmayı öğretmiştir.

Dijitalleşme, pandemi sonrası tedarik zinciri dayanıklılığının artırılmasında kritik bir rol oynamaktadır. Yapay zekâ, büyük veri analitiği ve blok zinciri teknolojileri, tedarik zincirinin görünürlüğünü artırmakta, talep tahminlerini iyileştirmekte ve risklerin erken tespit edilmesini sağlamaktadır. Benzer şekilde, tedarikçi ilişkilerinin güçlendirilmesi, alternatif tedarikçi kaynaklarının belirlenmesi ve stratejik stok yönetimi, işletmelerin krizlere hızlı yanıt vermesini kolaylaştırmaktadır. Bu yaklaşımlar, tedarik zincirlerinin sadece kriz anlarında değil, normal işleyiş sırasında da daha dayanıklı ve sürdürülebilir olmasına katkı sağlamaktadır.

Bu çalışma, COVID-19 pandemisinin tedarik zincirleri üzerindeki etkilerini detaylı bir şekilde inceleyerek, kriz sonrası dönemde işletmelerin tedarik zincirlerini nasıl daha dayanıklı ve esnek hâle getirebileceklerini araştırmayı amaçlamaktadır. Çalışmada, tedarik zinciri dayanıklılığının artırılmasında dijitalleşme, tedarikçi ilişkileri yönetimi ve stratejik risk planlamasının rolü tartışılacak, pandemi deneyimlerinden elde edilen dersler ışığında sürdürülebilir tedarik zinciri uygulamalarına yönelik öneriler sunulacaktır. Buna bağlı olarak, küresel salgın sonrası dönemde tedarik zinciri yönetimi artık yalnızca teknik bir ihtiyaç değil, temel bir stratejik rekabet avantajı olarak kabul edilmektedir

1. KURAMSAL ÇERÇEVE

Tedarik Zinciri Kavramı

Tedarik zinciri, hammaddelerin ilk kaynaktan nihai tüketiciye ulaşmasına kadar geçen süreçte yer alan tüm faaliyetlerin, bilgi akışlarının ve finansal hareketlerin bir bütün olarak yönetilmesini ifade etmektedir. Bu yapı, tedarikçiler, üreticiler, dağıtıcılar ve müşteriler arasındaki karşılıklı bağımlı ilişkilerden oluşan entegre bir sistemdir (Mentzer vd., 2001). Dolayısıyla, pandemi sonrası süreçte tedarik zinciri yönetimi; basit bir işlevsel gereklilik olmanın ötesine geçerek, kurumların piyasada kalıcı üstünlük kurmalarını sağlayan hayati bir stratejik mekanizma olarak değerlendirilmektedir.

Tedarik Zincirinin Boyutları

Tedarik zinciri, hammaddenin temin edilmesinden nihai ürünün son kullanıcıya ulaştırılmasına kadar uzanan çok boyutlu ve bütünleşik bir sistem olarak ele alınmaktadır. Bu sistemin etkin biçimde yönetilebilmesi, tedarik

zincirini oluşturan temel boyutların anlaşılmasını gerektirmektedir. Literatürde tedarik zincirinin boyutları genel olarak tedarik (sourcing), üretim, dağıtım/lojistik, bilgi akışı ve ilişkisel yapı çerçevesinde sınıflandırılmaktadır (Mentzer vd., 2001).

Tedarik boyutu, uygun tedarikçilerin seçimi, satın alma stratejileri ve girdi sürekliliğinin sağlanmasını kapsamaktadır. Bu boyut, maliyet, kalite ve teslimat süreleri açısından tedarik zincirinin temel belirleyicilerinden biridir. Özellikle küresel krizler ve COVID-19 benzeri beklenmedik şoklar, tedarikçi bağımlılığı ve tek kaynak kullanımının risklerini ortaya koymuştur (Christopher, 2016).

Dağıtım ve lojistik boyutu, ürünlerin depolanması, taşınması ve müşterilere zamanında ulaştırılmasını kapsamaktadır. Bu boyut, hizmet seviyesi ve müşteri memnuniyeti üzerinde doğrudan etkili olup, lojistik ağların etkinliği tedarik zinciri performansının temel göstergelerinden biri olarak kabul edilmektedir (Rushton vd., 2022).

Bilgi akışı boyutu, tedarik zinciri aktörleri arasında doğru, zamanında ve güvenilir bilginin paylaşılmasını ifade etmektedir. Bilgi paylaşımı; koordinasyonu artırmakta, belirsizliği azaltmakta ve karar alma süreçlerini iyileştirmektedir. Dijitalleşme ve bilgi teknolojileri, bu boyutun stratejik önemini COVID-19 sonrası dönemde daha da artırmıştır (Gunasekaran vd., 2017).

Son olarak ilişkisel boyut, tedarik zinciri üyeleri arasındaki güven, iş birliği ve uzun vadeli ortaklıkları kapsamaktadır. Güçlü ilişkisel bağlar, kriz dönemlerinde ortak hareket edebilme yeteneğini artırarak tedarik zincirinin dayanıklılığını desteklemektedir (Lambert & Cooper, 2000).

Tedarik Zinciri Dayanıklılığı Kavramı

Tedarik zinciri dayanıklılığı, tedarik zincirinin beklenmedik şoklar, belirsizlikler ve kesintiler karşısında işlevlerini sürdürebilme, hızlı biçimde toparlanabilme ve değişen koşullara uyum sağlayabilme yeteneğini ifade etmektedir. Bu kavram, özellikle küreselleşme, artan karmaşıklık ve COVID-19 pandemisi gibi sistemik krizlerin ardından, tedarik zinciri yönetimi literatüründe stratejik bir öncelik hâline gelmiştir (Christopher & Peck, 2004).

Literatürde tedarik zinciri dayanıklılığı; hazırlık, direnç gösterme, uyum sağlama ve toparlanma boyutlarını içeren dinamik bir süreç olarak ele alınmaktadır. Sheffi ve Rice (2005), dayanıklılığı yalnızca kesinti sonrası toparlanma kapasitesiyle sınırlı görmeyip, aynı zamanda kesintinin etkilerini önceden azaltmaya yönelik proaktif yetenekler bütünü olarak tanımlamaktadır. Bu yaklaşım, dayanıklılığı reaktif bir kavram olmaktan çıkararak stratejik bir yönetim aracı hâline getirmektedir.

COVID-19 pandemisi, tedarik zincirlerinin yalnızca kısa süreli aksaklıklara değil, uzun süreli ve küresel çapta kesintilere karşı da dirençli olması gerektiğini göstermiştir. Bu bağlamda Ivanov (2021), tedarik zinciri

dayanıklılığı kavramının, süreklilik ve hayatta kalabilirlik (viability) perspektifiyle genişletilmesi gerektiğini savunmaktadır. Bu yaklaşım, tedarik zincirlerinin kriz dönemlerinde yalnızca eski hâline dönmesini değil, aynı zamanda yeni koşullara uyum sağlayarak varlığını sürdürebilmesini öne çıkarmaktadır.

Dayanıklılık, esneklik ve çeviklik kavramlarıyla yakından ilişkili olmakla birlikte, bu kavramlardan farklı olarak daha uzun vadeli ve sistemsel bir bakış açısını temsil etmektedir. Esneklik ani değişimlere hızlı tepki verme yeteneğini ifade ederken, dayanıklılık tedarik zincirinin bütünsel yapısını koruyarak şoklardan güçlenerek çıkabilmesini kapsamaktadır (Ponomarov & Holcomb, 2009).

Netice itibarıyla, belirsizliklerin yoğunlaştığı pandemi sonrası konjonktürde tedarik zinciri esnekliği; firmaların piyasadaki konumlarını korumaları ve varlıklarını uzun vadeli sürdürebilmeleri adına tayin edici bir anahtar unsur olarak kabul görmektedir.

Dayanıklılık ve İşletme Performansı İlişkisi

Günümüz rekabetçi ve belirsiz iş ortamında, işletmelerin performanslarını sürdürülebilir kılabilmeleri büyük ölçüde beklenmedik şoklar karşısında gösterdikleri dayanıklılığa bağlıdır. Özellikle COVID-19 pandemisi, tedarik zinciri kesintilerinin işletme performansı üzerindeki doğrudan ve dolaylı etkilerini açık biçimde ortaya koymuş; dayanıklılığı stratejik bir yetkinlik hâline getirmiştir (Ivanov & Dolgui, 2020).

Tedarik zinciri dayanıklılığı, işletme performansını öncelikle operasyonel performans üzerinden etkilemektedir. Dayanıklı tedarik zincirlerine sahip işletmeler, arz kesintileri ve talep dalgalanmaları karşısında üretim sürekliliğini sağlayabilmekte, teslimat güvenilirliğini koruyabilmekte ve hizmet seviyelerinde istikrar sağlayabilmektedir. Bu durum, işletmelerin operasyonel aksaklıkları daha hızlı telafi etmelerine ve toparlanma sürelerini kısaltmalarına olanak tanımaktadır (Sheffi & Rice, 2005).

Finansal performans açısından değerlendirildiğinde, dayanıklılık maliyet kontrolü ve gelir istikrarı üzerinde belirleyici bir rol oynamaktadır. Kesintiler karşısında hazırlıklı olan işletmeler, ani maliyet artışlarını sınırlayabilmekte ve finansal kayıpları minimize edebilmektedir. Ambulkar vd. (2015), dayanıklılığın kriz dönemlerinde finansal performans düşüşlerini azaltarak işletmelerin daha hızlı toparlanmasına katkı sağladığını vurgulamaktadır.

Dayanıklılığın pazar performansı üzerindeki etkileri ise müşteri memnuniyeti, marka güveni ve rekabet avantajı bağlamında ortaya çıkmaktadır. Kriz dönemlerinde ürün ve hizmet sunumunu sürdürebilen işletmeler, müşteriler nezdinde güvenilirliklerini artırmakta ve uzun vadede pazar paylarını koruma veya artırma fırsatı elde etmektedir (Wieland & Wallenburg, 2013).

Sonuç olarak, dayanıklılık yalnızca kriz anlarında işletmeleri koruyan bir savunma mekanizması değil; aynı zamanda operasyonel verimlilik, finansal istikrar ve rekabet üstünlüğünü destekleyen stratejik bir performans

belirleyicisi olarak değerlendirilmektedir. COVID-19 sonrası dönemde işletme performansının sürdürülebilirliği, büyük ölçüde dayanıklılık kapasitesinin geliştirilmesine bağlıdır.

2. Literatür Taraması

Yazar(lar)	Çalışma başlığı	Konuya katkısı
Ivanov & Dolgui, 2020	Viability of intertwined supply networks: extending the SCR angles towards survivability. A position paper motivated by covid-19 outbreak	Bu çalışma pandemi gibi uzun süreli şoklarda "klasik dayanıklılık" yaklaşımının ötesine geçip viability/sürdürülebilir hayatta kalma perspektifini derinlemesine tartışmaktadır
Ivanov & Das, 2020	Coronavirus (COVID-19/SARS-COV-2) and SCR: A research note	Bu araştırma COVID-19'u tedarik zinciri kesintisi olarak ele alıp risk azaltma ve toparlanma mantığını incelemektedir.
van Hoek, 2020	Research opportunities for a more resilient post-COVID-19 SC – closing the gap between research findings and industry practice	Bu çalışma, pandemi sonrası dönemde işletmelerin yalnızca krizlere tepki veren değil, aynı zamanda krizleri öngörebilen ve adapte olabilen sistemler kurması gerektiğini vurgulamaktadır. Literatürde sıklıkla vurgulanan maliyet odaklı geleneksel tedarik zinciri yaklaşımının yetersizliğini ortaya koyarak, dayanıklılık odaklı yeni bir yönetim anlayışını tartışmaya açmaktadır.
Ivanov, 2021	SC Viability and the COVID-19 pandemic: a conceptual and formal generalisation of four major adaptation strategies	Bu araştırma pandemiyle birlikte tedarik zincirlerinde uyumlanma, süreklilik ve canlılık (viability) kavramını öne çıkarır; kavramsal çerçevede "dayanıklılık-viability dönüşümünü kuramsallaştırmaktadır
Belhadi vd., 2021	Manufacturing and service SCR to the COVID-19 outbreak: Lessons learned from the automobile and airline industries	Yapılan çalışmada otomotiv ve havayolu örneklerinden kısa/uzun dönem tepki stratejileri çıkarılmaktadır.
Shen & Sun, 2021	Strengthening SCR during COVID-19: A case study of JD.com	Yapılan araştırmada perakende/ e-ticaret bağlamında operasyonel göstergelerle dayanıklılık ölçümü ve pratik stratejileri gösterir.
Ozdemir vd., 2022	SCR during the COVID-19 pandemic	Bu araştırma dayanıklılık belirleyicilerini test ederek dayanıklılığı etkileyen faktörleri (inovasyon, sağlamlık, güçlendirme vb.) incelenmiştir.
Gebhardt vd., 2022	Increasing global supply chains' resilience after the COVID-19 pandemic: Empirical results from a Delphi study	Çalışma delphi bulgularıyla "COVID sonrası" uzun vadeli dayanıklılık yaklaşımlarını (stratejik öncelikler, yeniden yapılandırma mantığı) ortaya koymaktadır.
Katsaliaki vd., 2021	SC disruptions and resilience: a major review and future research agenda	Bu araştırmada kesintiler ve dayanıklılık literatürü geniş ölçekte derlenmiştir. Araştırmaya kavramsal kaynak sağlamkatadır.
Cui vd., 2022	Investigating the relationship between digital technologies, supply chain integration and firm resilience in the context of COVID-19	Bu çalışma COVID bağlamında dijital teknolojiler ve tedarik zinciri entegrasyonun firma dayanıklılığı ile ilişkisini test etmekte ve önemli bulgular sunmaktadır.
Ivanov, 2024	Transformation of SCR research through the COVID-19 pandemic	Bu araştırma pandemi sonrası dayanıklılık araştırmalarının odağının nasıl değiştiğini analiz etmektedir.

3. Türkiye ve Dünya Örnekleri

3.1. COVID-19 ve Tedarik Zinciri Kırılganlığı

COVID-19 pandemisi, küresel tedarik zincirlerinin kırılganlığını açıkça ortaya koydu. Çin'deki üretim merkezlerinin kapanması ve küresel lojistik ağın duraksaması, hem hammadde hem de bitmiş ürün tedarikinde ciddi aksamalara yol açtı. Limanlarda ve nakliye hatlarında gecikmeler yaşanırken, sınırların kapanması ve karantina uygulamaları lojistik operasyonlarını neredeyse durma noktasına getirdi. Türkiye'de de ilaç ve gıda sektörlerinde tedarik zincirinin kırılganlığı pandeminin etkisiyle daha görünür hâle geldiği görülmektedir (Senir & Büyükkeklik, 2020).

3.2. Küresel Tedarik Zincirlerinde Yeniden Yapılanma

Pandemi sonrası küresel firmalar "just-in-time" yaklaşımından vazgeçip "just-in-case" modeline yöneldi. Bu strateji ile stok seviyeleri artırıldı, alternatif tedarikçiler belirlendi ve üretim merkezleri coğrafi olarak çeşitlendirildi. ABD ve Avrupa'da firmalar, Çin'e olan bağımlılığı azaltmak amacıyla Asya ve Avrupa'daki farklı üretim merkezleriyle sözleşmeler yaptı. Türkiye'de de üretim ve lojistik kapasitesini artıran firmalar, küresel tedarik zincirinde daha güvenli bir konum kazandı (OECD, 2025).

3.3. Türkiye'nin Lojistik ve Stratejik Konumu

Ülkemiz; Avrupa, Asya ve Orta Doğu coğrafyalarıyla olan yakın temasıyla, transit ticaret taşımacılığı ve lojistik dağıtım üsleri açısından hayati bir stratejik öncelik elde etmiştir. Liman altyapısı, hızlı kara ve demiryolu bağlantıları, organize sanayi bölgeleri ve modern depolama tesisleri Türkiye'yi tedarik zinciri açısından güvenli bir üs hâline getirdi. Gıda, tekstil ve sağlık sektörlerinde Türkiye'nin üretim ve dağıtım kapasitesi, uluslararası firmaların dikkatini çektiği görülmektedir.(AA, 2020).

3.4. Türkiye'de Tedarik Zinciri Dayanıklılığı Stratejileri

Türkiye'de firmalar, tedarik zinciri risklerini azaltmak için tedarikçi çeşitlendirmesi, kritik stok seviyelerinin artırılması, dijitalleşme yatırımları ve lojistik operasyonların optimize edilmesi stratejilerini benimsedi. Özellikle gıda ve hammadde sektörlerinde şeffaflık ve iş birliği ön plana çıktı. Firmalar üretim ve lojistik süreçlerini sürekli izleyerek kriz senaryolarına hazırlık yapmaktadır (TGDF, 2020).

3.5. Akademik Çalışmalarda Öne Çıkan Stratejiler

Literatürde tedarik zinciri dayanıklılığı için öne çıkan stratejiler; tedarikçi çeşitlendirme, risk yönetimi, esnek üretim planlama ve dijitalleşmedir. Türkiye'de ilaç, otomotiv, elektronik ve gıda sektörleri pandemi sonrası bu stratejileri uygulayarak tedarik zincirlerini güçlendirmiştir (Mızrak, 2024).

3.6. Çin'in Hızlı Üretim ve Esneklik

Çin'de JD.com ve Alibaba gibi firmalar, entegre tedarik zinciri ağları ve akıllı platformlar kullanarak pandemi zorluklarını aştı. Üretim ve dağıtım süreçlerini hızla adapte eden Çin firmaları, tedarik zinciri dayanıklılığı konusunda küresel bir örnek olduğu görülmektedir. (Shen & Sun, 2021).

3.7. ABD İlaç Tedarik Güvencesi

ABD, kritik ilaç bileşenleri için federal destekli stratejik rezervler oluşturdu. Bu yaklaşım, pandemi deneyiminden sonra ilaç tedarik zinciri bağımlılığını azaltmak ve yerli üretimi artırmak amacıyla uygulanmıştır.(Wikipedia, 2025).

3.8. Global Çip Krizi ve Çeşitlendirme

COVID-19 ile çip krizi, otomotiv ve elektronik sektörlerinde tedarik zincirinin esnekliğini test etti. Firmalar, çip üretimini coğrafi olarak çeşitlendirerek riskleri azalttı ve tedarik sürekliliğini sağladığı görülmüştür.(Wikipedia, 2023).

3.9. Tedarik Zinciri Sürdürülebilirliği

Pandemi sonrası dayanıklılık ve sürdürülebilirlik birlikte düşünülmeye başlandı. Dijital altyapı, ekosistem iş birliği ve çevresel sürdürülebilirlik, tedarik zincirinde stratejik önem kazandı. Türkiye'de firmalar enerji verimliliği ve çevre dostu lojistik uygulamaları ile bu trendi takip etmektedir.(MDPI, 2025).

3.10. Türkiye'de Sektörel Yaklaşımlar

Pandemi sonrası Türkiye'de firmalar sektör bazlı olarak tedarik zinciri dayanıklılığı stratejilerini geliştirdi. İlaç sektöründe kritik bileşenlerin yerli üretimi ve alternatif tedarikçi ağı ön plana çıktı. Otomotiv sektörü, çip krizine karşı üretim esnekliğini artırdı ve stok güvenlik seviyelerini yükseltti. Gıda sektöründe ise lojistik dağıtım kanalları optimize edilerek hızlı ve güvenli teslimat sağlandı. Elektronik sektöründe ise yerli ve bölgesel tedarikçi ağları genişletildi. Bu stratejiler, Türkiye'de krizlere karşı hem üretim hem de dağıtım sürekliliğini artırdığı görülmektedir.(Mızrak, 2024).

3.11. Türkiye'de Tarım ve Gıda Tedarik Zinciri

Pandemi sürecinde tarım ve gıda tedarik zincirinde verimlilik ve süreklilik kritik hâle geldi. Türkiye'de yerelleştirme stratejileri, hızlı dağıtım kanalları ve dijital takip sistemleri, gıda güvenliğini sağladı. Üretimden tüketiciye kadar şeffaf bir izlenebilirlik sistemi kurularak, hem kriz hem de talep dalgalanmalarına karşı dayanıklı bir yapı oluşturulmuştur. (Sarı vd., 2023).

3.12. Esnek Stok Yönetimi

Global firmalar, ani talep değişimlerini karşılamak için stratejik stok yönetimi uygulamalarını geliştirdi. Türkiye'de gıda ve ilaç sektörleri, kritik malzemelerde esnek stok yönetimi sayesinde tedarik zinciri

dayanıklılığını artırdı. Stok optimizasyonu, talep tahmin sistemleri ve lojistik koordinasyon ile firmalar kriz dönemlerinde üretimi aksatmadan sürdürebilmiştir. (Guo vd., 2025).

3.13. Türkiye Ekonomisinde Tedarik Zinciri Fırsatları

Pandemi sonrası Türkiye, küresel tedarik zincirinde Çin'e alternatif olabilecek sektörlerde avantaj kazandı. Tekstil, otomotiv yan sanayi, ilaç ve gıda üretiminde artan talep, ihracat ve istihdamda büyüme fırsatları yarattı. Firmalar, üretim ve lojistik kapasitesini artırarak hem iç pazar hem de ihracat için sürdürülebilir tedarik zincirleri kurmuştur. (Güler & Aydınbaş, 2021).

3.14. Tedarik Zinciri Şeffaflığı ve İş Birliği

Şeffaflık ve iş birliği, tedarik zincirinde kriz yanıt sürelerini kısaltır ve operasyonel riskleri azaltır. Türkiye'de firmalar, tedarikçilerle veri paylaşımı ve ortak planlama yaparak kriz dönemlerinde kaynak dağılımını optimize etti. Dünya örneklerinde, özellikle ilaç ve gıda sektörlerinde şeffaf tedarik zincirleri, stok yönetimi ve hızlı müdahale açısından kritik öneme sahip olduğu görülmüştür. (TGDF, 2020).

3.15. Türkiye'de Dijital Dönüşüm ve Lojistik

Temassız teslimat, çok konumlu depolama ve dijital izleme sistemleri, Türkiye'de tedarik zinciri esnekliğini artırdı. Firmalar, lojistik süreçlerini dijitalleştirerek krizlere hızlı yanıt verebilecek kapasiteye ulaştı. Özellikle e-ticaret ve hızlı tüketim mallarında dijital dönüşüm, tedarik zinciri dayanıklılığı açısından kritik rol oynamıştır.(Senir & Büyükkeklik, 2020).

3.16. Dünya Örneği: Friendshoring Politikaları

Pandemi sonrası ülkeler, tedarik zincirlerini güvence altına almak için müttefik ve dost ülkelerden tedarik sağlamaya başladı. Friendshoring stratejisi, riskleri azaltmak ve uluslararası dayanıklılığı artırmak için uygulandı. ABD ve AB ülkeleri, kritik malzemelerde Çin ve diğer riskli tedarikçilere olan bağımlılıklarını azaltmak için friendshoring politikalarını uygulamaya koyduğu görülmektedir.(Wikipedia, 2025).

3.17. Gelecek Perspektifi

COVID-19, tedarik zincirlerinde dayanıklılığın stratejik önemini açıkça gösterdi. Dünya ve Türkiye örnekleri, esneklik, dijitalleşme, şeffaflık, iş birliği ve risk paylaşımının gelecekte de tedarik zinciri yönetiminin merkezinde olacağını ortaya koymaktadır. Pandemi, firmaları krizlere hazırlıklı olmaya zorlamış, aynı zamanda tedarik zincirlerinin sürdürülebilir, güvenli ve esnek bir şekilde yapılandırılmasını teşvik etmiştir (Senir & Büyükkeklik, 2020; OECD, 2025).

4. SONUÇ

COVID-19 pandemisi, küresel ekonomik sistemin temel bileşenlerinden biri olan tedarik zincirlerini eşi benzeri görülmemiş bir stres testine tabi tutmuş ve bu sistemlerin yapısal kırılganlıklarını açık biçimde ortaya

koymuştur. Pandemi sürecinde üretim tesislerinin kapanması, sınır geçişlerinin kısıtlanması, uluslararası taşımacılıkta yaşanan aksamalar ve iş gücü yetersizlikleri; küresel tedarik zincirlerinde hem arz hem de talep yönlü ciddi dengesizliklere yol açmıştır. Bu durum, tedarik zinciri yönetiminde uzun yıllardır hâkim olan maliyet odaklı ve yüksek verimlilik temelli yaklaşımların, küresel ölçekli ve uzun süreli krizler karşısında yetersiz kaldığını net biçimde göstermiştir. Bu bağlamda küresel salgın, tedarik zinciri yapılarında esnekliğin yalnızca teknik bir seçim olmadığını, aksine kurumlar için kaçınılmaz bir stratejik gereklilik haline geldiğini kanıtlamıştır.

Bu araştırmada ortaya konan kuramsal temel, tedarik zinciri esnekliğinin durağan olmaktan uzak, çok katmanlı ve değişken bir nitelik taşıdığını doğrulamaktadır. Dayanıklılık; yalnızca kriz sonrası toparlanma kapasitesini değil, aynı zamanda kriz öncesi hazırlık düzeyini, kriz anında sistemin işlevini sürdürebilme yeteneğini ve kriz sonrasında değişen koşullara uyum sağlayarak varlığını devam ettirebilme becerisini kapsamaktadır. Bu bağlamda literatürde öne çıkan "viability" yaklaşımı, tedarik zincirlerinin yalnızca eski denge durumuna dönmesini değil, yeni denge koşullarını oluşturabilecek şekilde dönüşebilmesini esas alarak dayanıklılık kavramını daha geniş bir perspektife taşımaktadır. COVID-19 sonrası dönemde bu yaklaşım, tedarik zinciri yönetimi literatüründe önemli bir paradigma değişimini temsil etmektedir.

Literatür taraması bulguları, pandemi sonrası tedarik zinciri dayanıklılığının artırılmasında ortak stratejik eğilimlerin ortaya çıktığını göstermektedir. Bunlar arasında tedarikçi ağlarının çeşitlendirilmesi, coğrafi yoğunlaşmanın azaltılması, stratejik ve esnek stok yönetimi, dijital teknolojilerin yaygınlaştırılması ve tedarik zinciri aktörleri arasındaki iş birliğinin güçlendirilmesi öne çıkmaktadır. Bilhassa büyük veri analitiği, yapay zekâ ve blok zinciri tabanlı dijitalleşme; lojistik ağlarda şeffaflığı güçlendirerek belirsiz durumları minimize etmekte ve olası tehditlerin henüz başlangıç safhasında fark edilmesine imkan tanımaktadır. Bu teknolojiler, işletmelerin yalnızca krizlere tepki vermesini değil, aynı zamanda proaktif risk yönetimi anlayışı geliştirmesini mümkün kılmaktadır.

Dünya örnekleri, pandemi sonrası küresel firmaların tedarik zinciri yapılarını köklü biçimde yeniden ele aldığını göstermektedir. "Just-in-time" yaklaşımından "just-in-case" modeline geçiş, kritik ürün ve bileşenlerde güvenlik stoklarının artırılması ve alternatif tedarik kaynaklarının oluşturulması, küresel ölçekte yaygınlaşan uygulamalar arasında yer almaktadır. Bunun yanı sıra friendshoring ve nearshoring gibi stratejiler, ülkelerin ve firmaların tedarik zinciri risklerini azaltmak amacıyla politik ve ekonomik olarak daha güvenilir coğrafyalara yönelmesini teşvik etmektedir. Özellikle ilaç, yarı iletken ve gıda gibi stratejik sektörlerde bu eğilimler belirgin hâle gelmiştir.

Türkiye açısından değerlendirildiğinde, pandemi sonrası dönemin önemli fırsatlar sunduğu görülmektedir. Türkiye'nin jeostratejik konumu, gelişmiş lojistik altyapısı ve üretim kapasitesi, ülkeyi küresel tedarik zincirlerinde alternatif ve güvenli bir merkez hâline getirmektedir. Pandemi sürecinde gıda, ilaç, tekstil ve otomotiv sektörlerinde uygulanan tedarikçi çeşitlendirme, dijitalleşme ve esnek üretim stratejileri, tedarik sürekliliğinin sağlanmasında kritik rol oynamıştır. Ayrıca Türkiye'de lojistik firmalarının temassız teslimat, dijital depo yönetimi ve gerçek zamanlı izleme sistemlerine yönelmesi, tedarik zinciri dayanıklılığını artıran önemli uygulamalar arasında yer almaktadır.

Çalışma sonuçları, tedarik zinciri dayanıklılığının işletme performansı üzerindeki etkilerini de açık biçimde ortaya koymaktadır. Dayanıklı tedarik zincirlerine sahip işletmeler, kriz dönemlerinde operasyonel sürekliliği koruyabilmekte, finansal kayıpları sınırlandırabilmekte ve müşteri memnuniyetini sürdürebilmektedir. Bu durum, dayanıklılığın yalnızca kriz anlarında işletmeleri koruyan bir mekanizma olmadığını; aynı zamanda uzun vadeli rekabet avantajı ve sürdürülebilir performans sağlayan stratejik bir unsur olduğunu göstermektedir.

Sonuç olarak COVID-19 pandemisi, tedarik zinciri yönetiminde köklü bir dönüşüm sürecini tetiklemiş ve dayanıklılığı işletme stratejilerinin merkezine taşımıştır. Gelecek dönemde işletmelerin ve ülkelerin başarısı, tedarik zincirlerini ne ölçüde esnek, şeffaf, dijital ve iş birliğine dayalı bir yapıya kavuşturabildiklerine bağlı olacaktır. Bu çalışma, COVID-19 sonrası dönemde tedarik zinciri dayanıklılığının önemini bütüncül bir bakış açısıyla ele alarak, hem akademik literatüre hem de uygulayıcılara yol gösterici nitelikte katkılar sunmaktadır.

KAYNAKLAR

AA. (2020, Nisan 27). Küresel salgın sonrası tedarik zincirinde kilit ülke Türkiye. *Anadolu Ajansı.* https://www.aa.com.tr/tr/analiz/kuresel-salgin-sonrasi-tedarik-zincirinde-kilit-ulke-turkiye/1819667

Ambulkar, S., Blackhurst, J., & Grawe, S. (2015). Firm's resilience to supply chain disruptions: Scale development and empirical examination. *Journal of Operations Management, 33-34*, 111-122. https://doi.org/10.1016/j.jom.2014.11.002

Belhadi, A., Kamble, S., Jabbour, C. J. C., Gunasekaran, A., Ndubisi, N. O., & Venkatesh, M. (2021). Manufacturing and service supply chain resilience to the COVID-19 outbreak: Lessons learned from the automobile and airline industries. *Technological Forecasting and Social Change, 163*, 120447.

Chopra, S. (2001). Strategy, planning, and operation. Supply Chain Management, 15(5), 71-85. https://doi.org/xxxx

Christopher, M. (2016). *Logistics & supply chain management* (5th ed.). Pearson Education.

Christopher, M., & Peck, H. (2004). Building the resilient supply chain. *The International Journal of Logistics Management, 15*(2), 1-14. https://doi.org/10.1108/09574090410700275

Cui, L., Wu, H., Wu, L., Kumar, A., & Tan, K. H. (2023). Investigating the relationship between digital technologies, supply chain integration and firm resilience in the context of COVID-19. *Annals of Operations Research, 327*(2), 825-853.

Gebhardt, M., Spieske, A., Kopyto, M., & Birkel, H. (2022). Increasing global supply chains' resilience after the COVID-19 pandemic: Empirical results from a Delphi study. *Journal of Business Research, 150*, 59-72.

Gunasekaran, A., Subramanian, N., & Rahman, S. (2017). Supply chain resilience: Role of complexities and strategies. *International Journal of Production Research, 55*(22), 6809-6819. https://doi.org/10.1080/00207543.2017.1340846

Guo, Y., Liu, F., Song, J. S., & Wang, S. (2025). Tedarik zinciri dayanıklılığı: Envanter yönetimi perspektifinden bir inceleme. *Temel Araştırma, 5*(2), 450-463.

Güler, İ., & Aydınbaş, Y. E. (2021). Being stronger in the new global supply chain after the pandemic: Seeking to increase foreign trade volume and employment simultaneously in the Turkey economy. *Journal of Mehmet Akif Ersoy University Economics and Administrative Sciences Faculty, 8*(3), 1476-1498. https://doi.org/10.30798/makuiibf.859593

Ivanov, D. (2021). Supply chain viability and the COVID-19 pandemic: A conceptual and formal generalisation of four major adaptation strategies. *International Journal of Production Research, 59*(12), 3535-3552. https://doi.org/10.1080/00207543.2020.1850480

Ivanov, D. (2024). Transformation of supply chain resilience research through the COVID-19 pandemic. *International Journal of Production Research, 62*(23), 8217-8238.

Ivanov, D., & Das, A. (2020). Coronavirus (COVID-19/SARS-CoV-2) and supply chain resilience: A research note. *International Journal of Integrated Supply Management, 13*(1), 90-102.

Ivanov, D., & Dolgui, A. (2020). Viability of intertwined supply networks: Extending the supply chain resilience angles towards survivability. *International Journal of Production Research, 58*(10), 2904-2915. https://doi.org/10.1080/00207543.2020.1750727

Katsaliaki, K., Galetsi, P., & Kumar, S. (2022). Supply chain disruptions and resilience: A major review and future research agenda. *Annals of Operations Research, 319*(1), 965-1002.

Lambert, D. M., & Cooper, M. C. (2000). Issues in supply chain management. *Industrial Marketing Management, 29*(1), 65-83. https://doi.org/10.1016/S0019-8501(99)00113-3

MDPI. (2025). Sustainable supply chain management post COVID-19. *Sustainability, 17*(13), Article 6167. https://www.mdpi.com/2071-1050/17/13/6167

Mentzer, J. T., DeWitt, W., Keebler, J. S., Min, S., Nix, N. W., Smith, C. D., & Zacharia, Z. G. (2001). Defining supply chain management. *Journal of Business Logistics, 22*(2), 1-25. https://doi.org/10.1002/j.2158-1592.2001.tb00001.x

Mızrak, F. (n.d.). Resilience and innovation strategies: How businesses adapt to supply chain disruptions in the post-pandemic era. *Politik Ekonomik Kuram, 8*(3), 581–600. OECD. (2025). *OECD* Supply chain resilience review. OECD Publishing. https://www.oecd.org/en/publications/2025/06/oecd-supply-chain-resilience-review_9930d256.html

Ozdemir, D., Sharma, M., Dhir, A., & Daim, T. (2022). Supply chain resilience during the COVID-19 pandemic. *Technology in Society, 68*, 101847.

Ponomarov, S. Y., & Holcomb, M. C. (2009). Understanding the concept of supply chain resilience. *The International Journal of Logistics Management, 20*(1), 124-143. https://doi.org/10.1108/09574090910954873

Rushton, A., Croucher, P., & Baker, P. (2022). The handbook of logistics and distribution management: Understanding the supply chain (7th ed.). Kogan Page.

Sarı, T., Evyapan, Ş., Özbulkur, R. S., Avcı, İ., & Gökçil, G. (2023). Covid-19 sonrası süt ve süt ürünleri tedarik zincirinde verimliliği etkileyen faktörler. *Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Meslek Yüksekokulu Dergisi, 26*(2), 425-435. https://doi.org/10.29249/selcuksbmyd.1333241

Senir, G., & Büyükkeklik, A. (2020). *COVID-19* salgınının tedarik zincirlerine ve lojistik faaliyetlere etkileri. *Türkiye Bilimler Akademisi* (TUBA). https://www.tuba.gov.tr/tr/yayinlar/suresiz-yayinlar/bilim-ve-

dusunce/kuresel-salginin-anatomisi-insan-ve-toplumun-gelecegi-1/covid-19-salgininin-tedarik-zincirlerine-ve-lojistik-faaliyetlere-etkileri

Sheffi, Y., & Rice, J. B. (2005). A supply chain view of the resilient enterprise. *MIT Sloan Management Review, 47*(1), 41-48.

Shen, Z. M., & Sun, Y. (2023). Strengthening supply chain resilience during COVID-19: A case study of JD.com. *Journal of Operations Management, 69*(3), 359-383.

Shen, Z. M., & Sun, Y. (2023). Strengthening supply chain resilience during COVID-19: A case study of JD.com. *Journal of Operations Management, 69*(3), 359–383. https://doi.org/10.1002/joom.1161

TGDF. (2020). *COVID-19 sonrası tedarik zinciri ve lojistik raporu*. Türkiye Gıda ve İçecek Sanayi Dernekleri Federasyonu. https://www.tgdf.org.tr/wp-content/uploads/2020/07/covid-rapor_27july.pdf

Van Hoek, R. (2020). Research opportunities for a more resilient post-COVID-19 supply chain - closing the gap between research findings and industry practice. *International Journal of Operations & Production Management, 40*(4), 341-355. https://doi.org/10.1108/IJOPM-03-2020-0165

Wieland, A., & Wallenburg, C. M. (2013). *The influence of relational competencies on supply chain resilience. Journal of Business Logistics, 34*(1), 58-71. https://doi.org/10.1111/jbl.12006

Wikipedia. (2023). *2020-2023 global chip shortage*. https://en.wikipedia.org/wiki/2020%E2%80%932023_global_chip_shortage

Wikipedia. (2025). *Friendshoring*. https://en.wikipedia.org/wiki/Friendshoring

Wikipedia. (2025). *Strategic active pharmaceutical ingredients reserve*. https://en.wikipedia.org/wiki/Strategic_Active_Pharmaceutical_Ingredients_Reserve

DİJİTAL TEKNOLOJİLERİN İŞLETMELERDE TEDARİK ZİNCİRİ ÇEVİKLİĞİNE ETKİSİ KAVRAMSAL VE KURAMSAL BİR İNCELEME

Doç. Dr., Ahmet Alper SAYIN 1 / Arş. Gör., Murat SAYDAM 2

1 Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Uluslararası Ticaret ve Lojistik, ahmetalpersayin@kmu.edu.tr , ORCID: 0000-0002-2086-6763

2 Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Uluslararası Ticaret ve Lojistik, muratsaydam@kmu.edu.tr , ORCID: 0000-0002-2691-0737

Özet

Günümüz rekabet ortamında artan belirsizlikler, müşteri taleplerindeki hızlı değişim ve küresel ölçekte yaşanan krizler, işletmelerin tedarik zinciri yapılarını daha çevik ve esnek hâle getirmesini zorunlu kılmaktadır. Bu çalışma, dijital teknolojilerin işletmelerde tedarik zinciri çevikliği üzerindeki etkisini kavramsal ve kuramsal bir çerçevede incelemeyi amaçlamaktadır. Çalışmada tedarik zinciri çevikliği kavramı; hızlı yanıt verebilme, esneklik, bilgi paylaşımı ve iş birliği boyutlarıyla ele alınmakta, dijital teknolojilerin bu boyutlar üzerindeki rolü tartışılmaktadır. Büyük veri analitiği, nesnelerin interneti (IoT), yapay zekâ, bulut bilişim, blokzincir ve kurumsal kaynak planlama (ERP) sistemleri gibi dijital teknolojilerin, tedarik zinciri boyunca gerçek zamanlı veri akışı sağlayarak karar alma süreçlerini hızlandırdığı ve belirsizlikleri azalttığı vurgulanmaktadır. Kuramsal açıdan çalışma; kaynak temelli yaklaşım ve dinamik yetenekler teorisi çerçevesinde dijitalleşmenin tedarik zinciri çevikliğini stratejik bir yetkinlik hâline getirdiğini ortaya koymaktadır. Literatür incelemesi, dijital teknolojiler ile tedarik zinciri performansı arasındaki ilişkiyi ele alan çalışmaların yoğun olduğunu; ancak çeviklik boyutuna odaklanan bütüncül yaklaşımların sınırlı kaldığını göstermektedir. Ayrıca dünya ve Türkiye'den seçilen uygulama örnekleri, dijital teknolojilerin tedarik zinciri çevikliğini artırmada önemli katkılar sunduğunu desteklemektedir. Sonuç olarak çalışma, dijitalleşmenin tedarik zinciri çevikliğinin geliştirilmesinde kritik bir rol oynadığını ve işletmeler için sürdürülebilir rekabet avantajı sağladığını ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Tedarik Zinciri Çevikliği, Dijital Teknolojiler, Tedarik Zinciri Yönetimi

THE IMPACT OF DİGİTAL TECHNOLOGİES ON SUPPLY CHAİN AGİLİTY İN BUSİNESSES: A CONCEPTUAL AND THEORETİCAL REVİEW

Assoc. Prof. Dr., Ahmet Alper SAYIN 1 / Research Assistant, Murat SAYDAM

1 Karamanoğlu Mehmetbey University, International Trade and Logistics,

ahmetalpersayin@kmu.edu.tr, ORCID: 0000-0002-2691-0737

2 Karamanoğlu Mehmetbey University, International Trade and Logistics, muratsaydam@kmu.edu.tr,

ORCID: 0000-0002-2086-6763

Abstract

In today's competitive environment, increasing uncertainties, rapid changes in customer demands, and global crises necessitate that businesses make their supply chain structures more agile and flexible. This study aims to examine the impact of digital technologies on supply chain agility in businesses within a conceptual and theoretical framework. The study addresses the concept of supply chain agility through the dimensions of rapid response, flexibility, information sharing, and collaboration, and discusses the role of digital technologies in these dimensions. It emphasizes that digital technologies such as big data analytics, the Internet of Things (IoT), artificial intelligence, cloud computing, blockchain, and enterprise resource planning (ERP) systems accelerate decision-making processes and reduce uncertainties by providing real-time data flow throughout the supply chain. Theoretically, the study demonstrates that digitalization transforms supply chain agility into a strategic competency within the framework of resource-based approaches and dynamic capabilities theory. The literature review shows that although there are numerous studies addressing the relationship between digital technologies and supply chain performance, holistic approaches focusing solely on the agility dimension are limited. Furthermore, selected case studies from around the world and from Türkiye support the finding that digital technologies make significant contributions to increasing supply chain agility. In conclusion, the study demonstrates that digitalization plays a critical role in improving supply chain agility and provides a sustainable competitive advantage for businesses.

Keywords: Supply Chain Agility, Digital Technologies, Supply Chain Management

GİRİŞ

Günümüz rekabet ortamında işletmeler, artan küreselleşme, müşteri taleplerindeki hızlı değişim, ürün yaşam döngülerinin kısalması ve belirsizlik düzeyinin yükselmesi gibi çok boyutlu baskılarla karşı karşıya kalmaktadır. Özellikle tedarik zincirleri; pandemi, doğal afetler, jeopolitik gelişmeler ve ekonomik dalgalanmalar gibi dışsal şoklara karşı daha kırılgan bir yapı sergilemektedir. Bu dinamik ortamda işletmelerin sürdürülebilir rekabet avantajı elde edebilmeleri, yalnızca maliyet odaklı yaklaşımlarla değil; değişime hızlı uyum sağlayabilen, esnek ve çevik tedarik zinciri yapıları geliştirebilmeleriyle mümkün hale gelmiştir. Bu bağlamda tedarik zinciri çevikliği, işletmelerin belirsizlik ve değişim koşullarında hızlı tepki verebilme, fırsatları zamanında yakalayabilme ve müşteri taleplerini etkin biçimde karşılayabilme kapasitesini ifade eden stratejik bir yetkinlik olarak öne çıkmaktadır.

Tedarik zinciri çevikliği, yalnızca operasyonel süreçlerin hızlandırılmasıyla sınırlı olmayıp; bilgi paylaşımı, koordinasyon, entegrasyon ve karar alma mekanizmalarının etkinliğiyle doğrudan ilişkilidir. Bu noktada dijital teknolojiler, tedarik zinciri çevikliğinin geliştirilmesinde kritik bir rol üstlenmektedir. Son yıllarda bilgi ve iletişim teknolojilerinde yaşanan hızlı gelişmeler; işletmelerin tedarik, üretim, dağıtım ve müşteri ilişkileri süreçlerini dijital platformlar üzerinden bütünleşik bir şekilde yönetmelerine olanak tanımıştır. Büyük veri analitiği, nesnelerin interneti (IoT), bulut bilişim, yapay zekâ, blokzincir ve kurumsal kaynak planlama (ERP) sistemleri gibi dijital teknolojiler; tedarik zinciri boyunca gerçek zamanlı veri akışını mümkün kılarak karar alma süreçlerini hızlandırmakta ve belirsizlikleri azaltmaktadır.

Dijital teknolojilerin sunduğu bu imkânlar, işletmelerin tedarik zinciri çevikliğini artırarak talep dalgalanmalarına daha hızlı yanıt vermelerini, stok ve kapasite yönetimini daha etkin biçimde gerçekleştirmelerini ve tedarikçi–müşteri entegrasyonunu güçlendirmelerini sağlamaktadır. Özellikle dijitalleşme sayesinde sağlanan şeffaflık ve izlenebilirlik, tedarik zincirinde ortaya çıkabilecek aksaklıkların erken aşamada tespit edilmesine ve proaktif önlemler alınmasına olanak tanımaktadır. Bu durum, çevik tedarik zincirlerinin temel unsurları olan hız, esneklik, duyarlılık ve adaptasyon yeteneklerinin gelişimine doğrudan katkı sunmaktadır.

Kuramsal açıdan değerlendirildiğinde, dijital teknolojilerin tedarik zinciri çevikliği üzerindeki etkisi; kaynak temelli yaklaşım, dinamik yetenekler teorisi ve sistem yaklaşımı gibi farklı teorik perspektifler çerçevesinde ele alınmaktadır. Kaynak temelli yaklaşıma göre dijital teknolojiler, işletmelere değerli, nadir ve taklit edilmesi güç stratejik kaynaklar sunarak rekabet avantajı yaratmaktadır. Dinamik yetenekler teorisi ise dijital teknolojilerin, işletmelerin çevresel değişimleri algılama, bu değişimlere yanıt verme ve kaynaklarını yeniden yapılandırma

kapasitelerini güçlendirdiğini vurgulamaktadır. Bu çerçevede dijitalleşme, tedarik zinciri çevikliğinin oluşumunda yalnızca bir araç değil, aynı zamanda stratejik bir yetenek olarak değerlendirilmektedir.

İlgili alanyazında dijital teknolojiler ile tedarik zinciri başarımı arasındaki etkileşimi araştıran pek çok çalışma mevcut olsa da, dijitalleşmenin özellikle tedarik zinciri çevikliğine olan yansımasını teorik ve kavramsal çerçevede derinlemesine inceleyen yayınların yetersiz kaldığı gözlemlenmektedir. Mevcut araştırmaların büyük bir bölümü, dijital araçların operasyonel yetkinlik ve maliyet optimizasyonu sağlama potansiyeline yoğunlaşmakta; çeviklik unsurunu ise genellikle doğrudan bir amaçtan ziyade, dolaylı bir çıktı olarak değerlendirmektedir. Bu durum, dijital teknolojiler ile tedarik zinciri çevikliği arasındaki ilişkinin bütüncül bir bakış açısıyla yeniden değerlendirilmesini gerekli kılmaktadır.

Bu çalışmanın amacı, dijital teknolojilerin işletmelerde tedarik zinciri çevikliği üzerindeki etkisini kavramsal ve kuramsal bir çerçevede inceleyerek, ilgili literatürü sistematik bir biçimde değerlendirmektir. Çalışma kapsamında; tedarik zinciri çevikliği kavramı açıklanmakta, dijital teknolojilerin temel bileşenleri ele alınmakta ve bu teknolojilerin çeviklik üzerindeki etkileri farklı teorik yaklaşımlar doğrultusunda tartışılmaktadır.

1. KURAMSAL ÇERÇEVE

1.1. Tedarik Zinciri Kavramı ve Yapısal Özellikleri

Tedarik zinciri, hammaddenin tedarik edilmesinden başlayarak ürünün üretimi, depolanması, dağıtımı ve nihai müşteriye ulaştırılmasına kadar uzanan faaliyetlerin, birden fazla işletme arasında koordineli biçimde yönetildiği bir sistemdir. Bu sistem; tedarikçiler, üreticiler, lojistik hizmet sağlayıcılar ve müşteriler arasındaki malzeme, bilgi ve finansal akışları kapsamaktadır. Tedarik zincirinin yapısal özellikleri arasında çok aktörlü yapı, süreçler arası entegrasyon, karşılıklı bağımlılık ve koordinasyon gereksinimi yer almaktadır. Zincirdeki aktörler arasında etkili bilgi paylaşımı sağlanması, belirsizliklerin azaltılması ve performansın artırılması açısından kritik öneme sahiptir. Ayrıca tedarik zinciri yapısının etkinliği; maliyetlerin düşürülmesi, müşteri taleplerine hızlı yanıt verilmesi ve rekabet avantajı elde edilmesi üzerinde doğrudan etkili olmaktadır. Bu nedenle tedarik zinciri, işletmeler arası stratejik bir yönetim alanı olarak değerlendirilmektedir (Mentzer vd., 2001).

1.2. Tedarik Zinciri Çevikliği: Tanımı, Boyutları ve Önemi

Tedarik zinciri çevikliği, işletmelerin ve tedarik zinciri ağının; belirsiz, değişken ve dinamik pazar koşullarında müşteri taleplerine hızlı, esnek ve etkili biçimde yanıt verebilme yeteneğini ifade etmektedir. Çeviklik, yalnızca operasyonel hızla sınırlı olmayıp, aynı zamanda tedarik zinciri boyunca bilgi akışının etkinliği ve karar alma süreçlerinin uyumunu da kapsamaktadır. Tedarik zinciri çevikliğinin temel boyutları; hızlı yanıt verebilme, esneklik, bilgi paylaşımı ve iş birliği yeteneği olarak ele alınmaktadır. Bu boyutlar, tedarik zincirinin talep

dalgalanmaları, arz kesintileri ve pazar belirsizlikleri karşısında performansını sürdürebilmesini sağlamaktadır. Çevik bir tedarik zinciri yapısı, müşteri memnuniyetinin artırılmasına, stok maliyetlerinin azaltılmasına ve rekabet avantajının güçlendirilmesine önemli katkılar sunmaktadır. Bu nedenle tedarik zinciri çevikliği, günümüz rekabetçi ve dijitalleşen iş ortamında stratejik bir yetkinlik olarak değerlendirilmektedir (Swafford vd., 2006).

1.3. Dijital Teknolojiler ve Dijitalleşme Süreci

Dijital teknolojiler, bilgi ve iletişim teknolojileri (BİT) altyapısı üzerinde geliştirilen; veri toplama, işleme, analiz etme ve paylaşma süreçlerini hızlandıran araç ve sistemleri ifade etmektedir. Büyük veri, bulut bilişim, nesnelerin interneti (IoT), yapay zekâ ve blokzincir gibi teknolojiler, işletmelerin karar alma süreçlerini daha veriye dayalı ve bütünleşik hâle getirmektedir. Dijitalleşme süreci ise bu teknolojilerin işletme süreçlerine sistematik biçimde entegre edilmesini ve geleneksel iş yapma modellerinin dijital çözümlerle yeniden yapılandırılmasını kapsamaktadır. Bu süreç yalnızca teknolojik bir dönüşümü değil, aynı zamanda örgütsel yapı, iş süreçleri ve kültürel değişimi de içermektedir. Dijitalleşme sayesinde işletmeler operasyonel verimliliklerini artırabilmekte, müşteri taleplerine daha hızlı yanıt verebilmekte ve rekabet avantajı elde edebilmektedir. Özellikle belirsizliklerin arttığı küresel pazarlarda dijital teknolojiler, esneklik ve çeviklik kazanımında stratejik bir rol üstlenmektedir (Vial, 2019).

1.4. Dijital Teknolojilerin Tedarik Zinciri Operasyonlarına Uyarlanması

Dijital araçların tedarik zinciri aşamalarına dahil edilmesi; satın alma, imalat, stok yönetimi ve lojistik gibi temel faaliyetlerin bilişim sistemleri yardımıyla birbiriyle uyumlu ve gerçek zamanlı bir yapıda idare edilmesi anlamına gelmektedir**.** Nesnelerin interneti (IoT), büyük veri analitiği, kurumsal kaynak planlama (ERP) sistemleri ve bulut bilişim uygulamaları, tedarik zinciri boyunca gerçek zamanlı veri akışı sağlayarak süreçlerin şeffaflığını ve izlenebilirliğini artırmaktadır. Bu entegrasyon sayesinde işletmeler, talep tahmini doğruluğunu yükseltebilmekte, stok seviyelerini optimize edebilmekte ve operasyonel kararlarını daha hızlı alabilmektedir. Ayrıca dijital teknolojiler, tedarik zinciri paydaşları arasında iş birliğini güçlendirerek koordinasyon sorunlarını azaltmakta ve süreç performansını iyileştirmektedir. Özellikle belirsizliklerin yoğun olduğu rekabetçi pazarlarda, dijital entegrasyon tedarik zinciri esnekliği ve çevikliğinin artırılmasında kritik bir rol oynamaktadır. Bu yönüyle dijital teknolojilerin entegrasyonu, tedarik zinciri yönetiminde stratejik bir dönüşüm aracı olarak değerlendirilmektedir (Ivanov vd., 2019).

1.5. Dijitalleşme ile Tedarik Zinciri Çevikliği Arasındaki İlişki

Dijitalleşme, tedarik zinciri boyunca bilgi akışının hızını, doğruluğunu ve görünürlüğünü artırarak çevikliği doğrudan etkileyen temel bir faktördür. Bilgi teknolojilerinin etkin kullanımı, işletmelerin talep değişimlerini

erken aşamada algılamasını ve operasyonel süreçlerini hızlı biçimde yeniden yapılandırmasını mümkün kılmaktadır. Dijital sistemler aracılığıyla sağlanan gerçek zamanlı bilgi paylaşımı, tedarik zinciri üyeleri arasındaki koordinasyonu güçlendirmekte ve karar alma sürelerini kısaltmaktadır. Bu durum, tedarik zincirinin pazar belirsizliklerine ve müşteri taleplerindeki dalgalanmalara daha hızlı ve esnek yanıt verebilmesini sağlamaktadır. Dolayısıyla dijitalleşme, tedarik zinciri çevikliğini artırarak operasyonel performansın iyileştirilmesi ve rekabet avantajının sürdürülebilmesi açısından stratejik bir rol üstlenmektedir (Gligor & Holcomb, 2012).

2. Literatür Tablosu

Çalışma Adı	Yazar(lar) Yıl	Çalışmaya Katkısı
Understanding digital transformation: A review and a research agenda	Vial, 2019	Dijital dönüşümün örgütsel süreçleri nasıl dönüştürdüğünü açıklamakta; dijital teknolojilerin çeviklik, esneklik ve dinamik yetenekler üzerindeki rolünü kuramsal çerçevede ele almaktadır.
A framework for assessing value chain agility	Swafford vd., 2006	Tedarik zinciri çevikliğini bilgi teknolojileri, entegrasyon ve esneklik boyutlarıyla ilişkilendiren temel kuramsal modellerden birini sunmaktadır.
Understanding the role of logistics capabilities in achieving SC agility: a systematic literature review	Gligor & Holcomb, 2012	Lojistik yetenekler ve bilgi teknolojileri entegrasyonunun tedarik zinciri çevikliğini artırmadaki rolünü sistematik literatür taramasıyla ortaya koymaktadır.
Explıcatıng Dynamıc Capabılıtıes: The Natureand Mıcrofoundatıons Of (Sustaınable)Enterprıse Performance	Teece, 2007	Dijital teknolojiler sayesinde gelişen dinamik yeteneklerin çeviklik ve hızlı uyum kapasitesi üzerindeki etkisini açıklayan temel kuramsal altyapıyı sunmaktadır.
The impact of digital technology and Industry 4.0 on the ripple effect and SC riskanalytics	Ivanov vd., 2019	Endüstri 4.0 ve dijital teknolojilerin tedarik zinciri çevikliği, risk yönetimi ve hızlı karar alma süreçlerine katkısını analitik modellerle göstermektedir.
Shaping Agility through Digital Options: Reconceptualizing the Role of Information Technology in Contemporary Firms	Sambamurthy vd., 2003	Bilgi teknolojileri uyumu ve çevik organizasyon yapıları arasındaki ilişkiyi açıklayarak dijitalleşmenin çevikliğe teorik katkısını ortaya koymaktadır.
Value stream mapping and system dynamics integration for manufacturing line modelling and analysis	Stadnicka & Litwin, 2019	Büyük veri analitiği yeteneklerinin tedarik zinciri çevikliği ve hızlı tepki kapasitesini artırdığını ampirik bulgularla ortaya koymaktadır.
Digital SC: Literature review and a proposed framework for future research	Büyüközkan & Göçer, 2018	Dijital tedarik zinciri kavramını açıklamakta; dijital teknolojilerin çeviklik, entegrasyon ve performans üzerindeki etkilerini kavramsal düzeyde ele almaktadır.
A Conceptual Framework for Understanding the Impact of Internet of Things on SCM	Ben-Daya vd., 2022	Nesnelerin İnterneti (IoT) uygulamalarının gerçek zamanlı veri paylaşımı yoluyla tedarik zinciri çevikliğini nasıl desteklediğini açıklamaktadır.
Determining cost effectiveness index of remanufacturing: A graph theoretic approach	Sabharwal & Garg, 2013	Tedarik zinciri çevikliğini ölçmeye yönelik boyutları tanımlamakta; bilgi teknolojileri ve dijital altyapının çevikliğin temel belirleyicilerinden biri

olduğunu vurgulamaktadır.

3. Dünya ve Türkiye Örnekleri

3.1. Unilever'de Dijital Yetkinlikler ve İleri Teknolojilerle Çevik Tedarik Ağı

Unilever, dijital yetkinliklerini ileri teknolojilerle bütünleştirerek tedarik zinciri çevikliğini artıran öncü küresel firmalardan biridir. Şirket, büyük veri analitiği, yapay zekâ ve nesnelerin interneti gibi dijital teknolojiler aracılığıyla talep dalgalanmalarını öngörebilmekte ve üretim–dağıtım süreçlerini dinamik biçimde yeniden yapılandırabilmektedir. Dijital platformlar sayesinde tedarikçilerle gerçek zamanlı bilgi paylaşımı sağlanmakta, bu durum tedarik zinciri genelinde koordinasyonu ve karar alma hızını artırmaktadır. Ayrıca ileri dijital uygulamalar, Unilever'in stok seviyelerini optimize etmesine ve müşteri taleplerine daha kısa sürede yanıt vermesine olanak tanımaktadır. Bu bağlamda Unilever örneği, dijitalleşmenin tedarik zinciri çevikliğini destekleyen stratejik bir unsur olduğunu ve rekabet avantajı yarattığını göstermektedir (Büyüközkan & Göçer, 2018).

3.2. DHL - "Control Tower" yaklaşımıyla uçtan uca görünürlük ve hızlı müdahale

DHL, tedarik zinciri yönetiminde "Control Tower" yaklaşımını kullanarak uçtan uca görünürlük ve hızlı müdahale kapasitesini önemli ölçüde artırmaktadır. Control Tower, taşıma, depolama ve envanter süreçlerinden elde edilen verileri tek bir dijital platformda birleştirerek operasyonların gerçek zamanlı olarak izlenmesini sağlamaktadır. Bu sistem sayesinde gecikmeler, kapasite sorunları ve talep dalgalanmaları erken aşamada tespit edilmekte ve alternatif senaryolar hızla devreye alınabilmektedir. Ayrıca gelişmiş analitik ve gösterge panelleri, karar vericilerin operasyonel risklere anında müdahale etmesine olanak tanımaktadır. DHL'in Control Tower yaklaşımı, sadece operasyonel etkinliği yükseltmekle sınırlı kalmayıp, belirsiz koşullar altında tedarik zincirinin esnekliğini ve mukavemetini de artırmaktadır. Bu bağlamda Kontrol Kulesi (Control Tower) çözümleri, dijital dönüşümün lojistik operasyonlarda çevikliği tetikleyen kritik bir stratejik unsur olduğunu kanıtlamaktadır.(DHL, 2024).

3.3. Maersk & TradeLens – blokzincir tabanlı belge/veri paylaşımıyla daha hızlı ve şeffaf akış

Maersk ve IBM tarafından 2018'de birlikte geliştirilen *TradeLens* platformu, tedarik zincirinde blokzincir (blockchain) temelli belge ve veri paylaşımı ile süreç akışını daha hızlı ve şeffaf hale getiren bir yeniliktir. TradeLens, tedarik zincirindeki tüm paydaşlara gönderenlerden liman operatörlerine, gümrük yetkililerine ve alıcılara kadar gerçek zamanlı, değiştirilemez ve güvenli bir veri paylaşım ağı sunar; böylece sevkiyat belgeleri ve süreç verileri tek bir güvenilir kaynak üzerinden erişilebilir hâle gelir. Bu sayede manuel dokümantasyon, gecikme ve belge uyumsuzluğu gibi geleneksel lojistik engelleri ortadan kalkar, işbirliği artar ve karar alma

süreçleri hızlanır. TradeLens'in blockchain yapısı, tüm paydaşlar arasında şeffaflık ve izlenebilirlik sağlayarak tedarik zinciri performansını geliştiren stratejik bir çerçeve oluşturur (Park & Li, 2021).

3.4. Zara/Inditex – RFID ve bilgi sistemleriyle envanter görünürlüğü ve hızlı yeniden planlama

Zara/Inditex, tedarik zincirinde RFID (Radyo Frekansı Tanımlama) teknolojisini yaygın biçimde kullanarak envanter görünürlüğünü önemli ölçüde artırmıştır. RFID etiketleri, ürünlerin üretimden mağazaya kadar izlenmesini sağlayarak SKU seviyesi stok verisini gerçek zamanlı sunar ve manuel stok sayım ihtiyacını ortadan kaldırır. Bu sayede Zara, mağazalarda ürün konumlarını hızlıca saptayabilir, stok eksiklerini ve fazla stokları anında görebilir ve yeniden planlama kararlarını hızla alabilir. Gerçek zamanlı envanter görünürlüğü, siparişlerin mağaza stoklarına göre dinamik olarak yeniden dağıtılmasını ve tüketici talebine daha hızlı yanıt verilmesini mümkün kılar. Ayrıca, RFID sayesinde Inditex'in mağaza içi stok doğruluğu iyileşirken mağazalar arası transfer ve yeniden stoklama süreçleri daha esnek ve hızlı yürütülür. Bu entegre RFID ve bilgi sistemi yaklaşımı, Zara'nın hızlı moda modeline uygun yüksek çeviklik ve stok optimizasyonu sağlar (Inditex, 2025).

3.5. Turkish Cargo – IoT Sensörleriyle Gerçek Zamanlı İzleme (Soğuk Zincir)

Lojistik alanındaki dijitalleşme hamlelerini soğuk zincir operasyonlarına yansıtan Turkish Cargo, ürünlerin tüm aşamalarda anlık takibine imkan tanıyan Nesnelerin İnterneti (IoT) tabanlı sensör çözümlerinden yararlanmaktadır. Bu gelişmiş cihazlar; ısı, rutubet ve lokasyon gibi hayati parametreleri kesintisiz bir biçimde takip ederek, elde edilen verileri çeşitli ağ bağlantıları vasıtasıyla ana yönetim sistemlerine aktarmaktadır. Bu sayede, özellikle ilaç, aşı ve taze gıda gibi sıcaklık hassasiyeti yüksek ürünler, taşıma süresince belirlenen aralıklar dışına çıkmadan izlenir ve olası sapmalar anlık olarak tespit edilir; bu da tedarik zincirinde proaktif müdahale olanağı sunar. IoT tabanlı takip cihazları ve sensörler, veri toplama ve alarm mekanizmaları ile birlikte çalışarak hem operasyonel görünürlüğü artırır hem de maliyetli ürün kayıplarını önler. Böylece soğuk zincir süreçlerinde daha hızlı tepki, yüksek veri şeffaflığı ve güvenilir kalite kontrolü mümkün hale gelir (Turkish Cargo, 2025).

3.6. Trendyol Express – Akıllı Kargo Otomat Ağı ile Teslimat Esnekliği

Trendyol'un teslimat ağı içinde yer alan Trendyol Express, müşterilere akıllı kargo otomatı (Gel Al noktasındaki kargo otomatları) seçeneği sunarak teslimat süreçlerinde esneklik ve hız kazandırmaktadır. Akıllı kargo otomatları, siparişin teslimat adresine gitmek yerine belirlenen 24/7 erişilebilir teslim alma noktalarında müşterilere bırakılmasını sağlar; bu sayede alıcılar kargolarını istedikleri zaman alabilirler, adres bekleme zorunluluğu ortadan kalkar ve teslimatta esneklik artar. Trendyol'un Gel Al nokta uygulaması kapsamında yer alan kargo otomatları, sipariş teslim edildiğinde müşteriye gönderilen tek kullanımlık şifre ile erişilir ve paket güvenle teslim alınır; bu da zaman ve bağlılık gerektiren geleneksel kapı teslimat modellerine göre daha hızlı

bir akış sunar. Böylece Trendyol Express, dijitalleşen teslimat altyapısı ile hem lojistik verimliliğini artırmakta hem de müşteri memnuniyetini desteklemektedir (Trendyol Express, 2026).

3.7. Toyota – Dijital Yalınlık ve Gerçek Zamanlı Tedarikçi Entegrasyonu

Toyota, Toyota Üretim Sistemi (TPS)'ni dijitalleşme ile birleştirerek yalınlık felsefesini gerçek zamanlı tedarikçi entegrasyonu ve dijital veri paylaşımıyla güçlendirmektedir. TPS temelinde *Just-In-Time* ve *Jidoka* ilkeleri yer alır ve tedarik zinciri boyunca atıkları ortadan kaldırarak üretimi müşteri talebine göre senkronize etmeyi hedefler. Dijitalleşme bu yaklaşıma üst düzey veri analitiği, IoT sensörleri ve bağlı bilgi sistemlerinin entegrasyonu ile katkı sağlar; bu sayede Toyota, tedarikçilerden üretim hatlarına kadar gerçek zamanlı bilgi akışı sağlar ve değişen taleplere daha hızlı yanıt verebilir. Elektronik kanban gibi dijital koordinasyon araçları, tedarikçilerle stok ve talep bilgilerinin anlık olarak paylaşılmasına olanak tanır ve böylece envanter seviyeleri optimize edilirken üretim gecikmeleri azaltılır (Toyota Production System, 2025). Bu dijital yalın entegrasyon, tedarik zincirinde çevikliği artırarak Toyota'nın küresel rekabet gücünü pekiştirmektedir.

3.8. Ford Otosan – Dijital Tedarikçi Entegrasyonu ve Akıllı Tedarik Zinciri

Ford Otosan, tedarik zincirinde dijitalleşmeyi yalnızca üretim süreçleriyle sınırlı tutmayıp tedarikçi entegrasyonunda da dijital veri akışı ve sürdürülebilirlik odaklı yapılar kurarak ileriye taşımaktadır. Tedarikçilerle sürdürülebilirlik değerlendirme programları ve kapasite geliştirme atölyeleri aracılığıyla iki yönlü iletişim ve veri paylaşımı sağlanmakta; bu süreçler, tedarikçilerin performans ölçümlerini, eğitimlerini ve risk yönetimini dijital formlar üzerinden izlenebilir hâle getirmektedir. Bu tür yapılandırılmış ve standartlaştırılmış bilgi paylaşımı, Ford Otosan'un kritik tedarikçilerle ortak olarak hedefler belirlemesine, aksiyon planlarını izlemeye ve operasyonel performansı gerçek zamanlı izleyerek optimize etmeye olanak tanır. Böylece dijital tedarikçi entegrasyonu, sadece veri akışını değil aynı zamanda tedarik zincirinin çevikliğini ve şeffaflığını artırarak planlama ve müdahale kapasitesini güçlendirir (Ford Otosan, 2024).

3.9. LC Waikiki – Hızlı Moda ve Dijital Sipariş Sistemleri

LC Waikiki, küresel hazır giyim sektöründe hızlı moda modeliyle büyük hacimli siparişleri hızlı ve etkin biçimde karşılayabilmek için dijitalleşmeye yatırım yapmaktadır. Şirket, dijital dönüşüm stratejisinin merkezine LCW Digital adını verdiği teknoloji platformunu yerleştirerek, e-ticaret, lojistik, tedarik zinciri, ERP ve planlama gibi süreçlerde gelişmiş bilgi sistemleri kullanmaktadır. Bu sayede sipariş yönetimi süreçleri otomatikleşir; stok seviyeleri, müşteri talepleri ve lojistik akış gerçek zamanlı olarak izlenir ve analiz edilir. Bilhassa bulut sistemleri, veri analitiği ve yapay zekâ tabanlı çözümlerin süreçlere dahil edilmesi, talep kestirimi ve operasyonel planlama aşamalarında üst düzey bir esneklik kazandırmaktadır. Bu sayede, tüketici

beklentilerine süratle karşılık verebilmek adına ürünlerin dağıtım ve üretim süreçlerinin dinamik bir biçimde revize edilmesi kolaylaşmaktadır.

Böylece LC Waikiki, dijital sipariş sistemleriyle talep odaklı operasyonel esneklik kazanırken, aynı zamanda müşteri memnuniyetini ve lojistik verimliliğini artırmayı hedeflemektedir (Anadolu Ajansı, 2024).

3.10. ASELSAN – Dijital Proje ve Tedarik Yönetimi

ASELSAN, dijital dönüşümü kapsamlı bir stratejik hedef olarak benimseyerek proje yürütme ve tedarik zinciri süreçlerini dijital altyapılarla entegre etmektedir. aselsaneXt olarak adlandırılan Dijital Dönüşüm Programı, yapay zekâ, büyük veri, dijital omurga ve Ürün Yaşam Döngüsü Yönetimi (PLM) gibi ileri dijital teknolojileri projelere ve operasyonlara entegre etmeyi amaçlamaktadır. Bu program kapsamında şirket; tasarım, üretim, lojistik ve tedarikçi entegrasyonunu kapsayan süreçlerde veri paylaşımı, karar alma ve izlenebilirlik yeteneklerini artırmaktadır. Özellikle tedarikçi bilgi yönetimi ile sipariş yönetim sistemleri dijital portallar üzerinden yürütülerek süreçlerin ölçülebilirliği, şeffaflığı ve etkileşimi geliştirilmiştir. ASELSAN'ın bu dijital yaklaşımı, yalnızca proje performansını ve üretim kalitesini iyileştirmekle kalmayıp aynı zamanda tedarikçilerle olan iş birliğini teknoloji destekli bir yapıya dönüştürerek çevik ve hızlı yanıt veren bir tedarik zinciri oluşturmayı hedeflemektedir (ASELSAN, 2025).

4. SONUÇ

Günümüz iş dünyasında artan küresel rekabet, müşteri beklentilerindeki hızlı değişim ve çevresel belirsizliklerin yoğunlaşması, tedarik zincirlerinin daha çevik, esnek ve uyarlanabilir yapılara dönüşmesini zorunlu kılmaktadır. Bu çalışma, dijital teknolojilerin işletmelerde tedarik zinciri çevikliği üzerindeki etkisini kavramsal ve kuramsal bir bakış açısıyla ele alarak, dijitalleşmenin tedarik zinciri yönetiminde stratejik bir yetkinlik olarak konumlandığını ortaya koymaktadır. İnceleme bulguları, dijital teknolojilerin yalnızca operasyonel süreçleri hızlandıran araçlar olmadığını; aynı zamanda işletmelerin belirsizlikleri yönetme, hızlı karar alma ve değişime uyum sağlama kapasitelerini güçlendiren temel unsurlar olduğunu göstermektedir.

Çalışmada ele alınan kuramsal yaklaşımlar, dijital teknolojilerin tedarik zinciri çevikliği üzerindeki etkisini farklı boyutlarıyla açıklamaktadır. Kaynak temelli yaklaşım çerçevesinde dijital teknolojiler, işletmelere değerli ve zor taklit edilebilir stratejik kaynaklar sunarak rekabet avantajı sağlamaktadır. Dinamik yetenekler teorisi ise dijitalleşmenin, işletmelerin çevresel değişimleri algılama, bu değişimlere yanıt verme ve kaynaklarını yeniden yapılandırma kapasitelerini geliştirdiğini vurgulamaktadır. Bu bağlamda dijital teknolojiler, tedarik zinciri çevikliğinin oluşumunda destekleyici bir unsur olmanın ötesine geçerek, çevikliğin sürdürülebilirliğini sağlayan temel bir yetkinlik haline gelmektedir.

Belgede incelenen dijital teknolojiler (büyük veri analitiği, nesnelerin interneti, yapay zekâ, blokzincir, bulut bilişim ve ERP sistemleri), tedarik zinciri boyunca gerçek zamanlı veri akışı, şeffaflık ve izlenebilirlik sağlayarak karar alma süreçlerini hızlandırmaktadır. Bu durum, işletmelerin talep dalgalanmalarına daha hızlı yanıt vermesine, stok ve kapasite yönetimini daha etkin gerçekleştirmesine ve tedarikçi–müşteri entegrasyonunu güçlendirmesine olanak tanımaktadır. Özellikle dijital entegrasyonun sağladığı görünürlük, tedarik zincirinde ortaya çıkabilecek risk ve aksaklıkların erken aşamada tespit edilmesini mümkün kılmakta ve proaktif müdahaleleri desteklemektedir.

Dünya ve Türkiye örnekleri incelendiğinde, dijital teknolojileri stratejik bir bakış açısıyla benimseyen işletmelerin tedarik zinciri çevikliği açısından önemli kazanımlar elde ettiği görülmektedir. Unilever, DHL, Maersk, Zara, Toyota, Ford Otosan, Turkish Cargo, Trendyol Express, LC Waikiki ve ASELSAN gibi örnekler; dijitalleşmenin tedarik zinciri süreçlerinde hız, esneklik, koordinasyon ve uyum yeteneklerini güçlendirdiğini somut biçimde ortaya koymaktadır. Bu örnekler, dijital teknolojilerin yalnızca küresel ölçekte değil, Türkiye'de faaliyet gösteren işletmeler için de çevik tedarik zinciri yapılarının geliştirilmesinde kritik bir rol oynadığını göstermektedir.

Yapılan alanyazın taraması neticesinde, dijital araçlar ile tedarik zinciri esnekliği arasındaki bağın ekseriyetle dolaylı unsurlar vasıtasıyla incelendiği ve bu iki olgu arasındaki kavramsal birliği tesis eden araştırmaların yetersiz olduğu saptanmıştır. Mevcut durum, dijital dönüşümün çeviklik kabiliyetine yansımalarının daha geniş ölçekli modeller ve bütüncül perspektifler aracılığıyla irdelenmesi ihtiyacını doğurmaktadır. Bu araştırma, bahsi geçen eksikliği giderme hedefiyle, dijital teknolojiler ile tedarik zinciri çevikliği arasındaki etkileşimi teorik dayanaklarla güçlendirilmiş sistematik bir yapıda sunmaktadır.

Özetle, dijital araçların verimli ve stratejik bir biçimde entegre edilmesi, firmaların tedarik zinciri esnekliğini pekiştirerek belirsiz ortamlarda daha dirençli, süratli ve adaptasyon kabiliyeti yüksek organizasyonlar kurmasına olanak tanımaktadır. Bu doğrultuda, karar vericilerin dijital dönüşümü sadece teknik bir harcama kalemi olarak görmeyip, tedarik zinciri çevikliğini destekleyen bütünsel bir değişim stratejisi olarak benimsemeleri kritik bir öneme sahiptir. İleride yapılacak araştırmaların, dijitalleşmenin tedarik zinciri çevikliğine yansımalarını deneysel metodolojilerle doğrulaması ve farklı endüstriler bazında kıyaslamalar yapması, akademik yazına ve iş dünyası uygulamalarına değerli kazanımlar sunacaktır.

KAYNAKLAR

Anadolu Ajansı. (2024.12.04). *LC Waikiki yeni teknoloji yatırımı LCW Digital'i duyurdu*. https://www.aa.com.tr/tr/isdunyasi/perakende/lc-waikiki-yeni-teknoloji-yatirimi-lcw-digitali-duyurdu-/691939

ASELSAN, (2026). *Dijital dönüşüm programı ve tedarik zinciri entegrasyonu*. https://www.aselsan.com/en/innovation/digital-transformation

Ben-Daya, M., Hassini, E., & Bahroun, Z. (2022). A conceptual framework for understanding the impact of Internet of Things on supply chain management. *Operations and Supply Chain Management: An International Journal, 15(*2), 251-268. https://doi.org/10.31387/oscm0490345

Büyüközkan, G., & Göçer, F. (2018). Digital supply chain: Literature review and a proposed framework for future research. *Computers in Industry, 97*, 157-177. https://doi.org/10.1016/j.compind.2018.02.010

DHL Supply Chain. (2024). Understanding the necessity of a supply chain control tower. Logistics of Things. https://lot.dhl.com/understanding-supply-chain-control-tower/

Ford Otosan. (2024). Dealers and suppliers: Supplier sustainability assessment and development program. https://www.fordotosan.com.tr/en/sustainability/dealers-and-suppliers

Gligor, D. M., & Holcomb, M. C. (2012). Understanding the role of logistics capabilities in achieving supply chain agility: A systematic literature review. Supply Chain Management*: An International Journal, 17*(4), 438-453. https://doi.org/10.1108/13598541211246594

Inditex. (2025). Our approach: Integrating radio frequency identification (RFID) technology in inventory management. https://www.inditex.com/itxcomweb/en/group/our-approach

Ivanov, D., Dolgui, A., & Sokolov, B. (2019). The impact of digital technology and Industry 4.0 on the ripple effect and supply chain risk analytics. *International Journal of Production Research, 57*(3), 829-846. https://doi.org/10.1080/00207543.2018.1488086

Mentzer, J. T., DeWitt, W., Keebler, J. S., Min, S., Nix, N. W., Smith, C. D., & Zacharia, Z. G. (2001). Defining supply chain management. *Journal of Business Logistics, 22*(2), 1-25. https://doi.org/10.1002/j.2158-1592.2001.tb00001.x

Park, A. (2021). The effect of blockchain technology on supply chain transparency. *Sustainability*, *13*(4), Article 1726. https://doi.org/10.3390/su13041726

Sabharwal, S., & Garg, S. (2013). Determining cost effectiveness index of remanufacturing: A graph theoretic approach. *International Journal of Production Economics, 144*(2), 521-532. https://doi.org/10.1016/j.ijpe.2013.04.003

Sambamurthy, V., Bharadwaj, A., & Grover, V. (2003). Shaping agility through digital options: Reconceptualizing the role of information technology in contemporary firms. *MIS Quarterly, 27*(2), 237-263. https://doi.org/10.2307/30036530

Stadnicka, D., & Litwin, P. (2019). Value stream mapping and system dynamics integration for manufacturing line modelling and analysis. *International Journal of Production Economics, 208*, 400-411. https://doi.org/10.1016/j.ijpe.2018.12.020

Swafford, P. M., Ghosh, S., & Murthy, N. (2006). A framework for assessing value chain agility. *International Journal of Operations & Production Management, 26*(2), 118-140. https://doi.org/10.1108/01443570610641639

Teece, D. J. (2007). Explicating dynamic capabilities: The nature and microfoundations of (sustainable) enterprise performance. *Strategic Management Journal, 28*(13), 1319-1350. https://doi.org/10.1002/smj.640

Toyota Production System. (2025). Toyota Production System and digital integration for lean supply chain. *Toyota Motor Corporation*. https://global.toyota/en/company/vision-and-philosophy/production-system/

Trendyol Express. (2026). *Gel al noktası ve kargo otomatları ile teslimat seçeneği. Trendyol.* https://www.trendyol.com/s/gel-al-noktasi

Turkish Cargo. (2025). Approved tracking devices and real-time cargo monitoring solutions. https://www.turkishcargo.com/en/solutions/solutions/approved-tracking-devices

Vial, G. (2019). Understanding digital transformation: A review and a research agenda. *The Journal of Strategic Information Systems, 28*(2), 118-144. https://doi.org/10.1016/j.jsis.2019.01.003

Wilding, R., Wagner, B., Gligor, D. M., & Holcomb, M. C. (2012). Understanding the role of logistics capabilities in achieving supply chain agility: A systematic literature review. *Supply Chain Management: An International Journal, 17*(4), 438-453.

DİJİTALLEŞME SÜRECİNDE DIŞ TİCARET VERGİ UYGULAMALARI VE MALİ YÜKÜMLÜLÜKLERİN DÖNÜŞÜMÜ

Özlem KOÇ[1] / Doç. Dr. Aytül BİŞGİN[2]

[1] Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Uluslararası Ticaret ve Lojistik Yönetimi, özlemkoç@gmail.com, 0009-0009-9470-4888

[2] Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Uluslararası Ticaret ve Lojistik, aytulbisgin@kmu.edu.tr , 0000-0003-2488-3541

Özet

Bu çalışma, dijitalleşme sürecinin dış ticaret kapsamında uygulanan vergi politikaları ve mali yükümlülükler üzerindeki etkilerini kavramsal bir çerçevede incelemeyi amaçlamaktadır. Küresel ölçekte hız kazanan dijital dönüşüm, ticaretin yapısında önemli değişimlere yol açarken, geleneksel vergi uygulamalarının da yeniden değerlendirilmesini zorunlu hale getirmektedir. Özellikle e-ticaretin yaygınlaşması, dijital hizmetlerin artışı ve sınır ötesi işlemlerin çeşitlenmesi, mevcut vergi sistemlerinin etkinliği ve yeterliliği konusunda yeni tartışmaları gündeme getirmektedir. Bu bağlamda çalışmada, dijitalleşme sürecinde dış ticaret vergi uygulamalarında ortaya çıkan dönüşüm dinamikleri ve buna bağlı olarak gelişen yeni mali yükümlülüklerin analiz edilmesi hedeflenmektedir. Araştırma, sistematik literatür taramasına dayalı bir derleme niteliğinde kurgulanmış olup, güncel ulusal ve uluslararası akademik çalışmaların incelenmesi planlanmaktadır. Çalışmanın ilerleyen aşamalarında, dijitalleşmenin vergi sistemleri üzerindeki etkilerinin; şeffaflık, izlenebilirlik ve vergi uyumu gibi boyutlar açısından değerlendirilmesi, bununla birlikte vergi kayıpları, düzenleme eksiklikleri ve uygulama farklılıkları gibi potansiyel sorun alanlarının ortaya konulması öngörülmektedir. Sonuç olarak, dijitalleşme sürecinin dış ticaret vergi uygulamalarında yapısal bir dönüşümü beraberinde getirdiği ve bu dönüşümün etkin bir şekilde yönetilebilmesi için uluslararası düzeyde politika uyumunun önem kazandığı değerlendirilmektedir.

Anahtar kelimeler: Dijital Dönüşüm, Dijitalleşme, Mali Yükümlülükler

THE TRANSFORMATION OF FOREIGN TRADE TAX PRACTICES AND FISCAL OBLIGATIONS IN THE PROCESS OF DIGITALIZATION

Abstract

This study aims to examine the effects of the digitalization process on tax policies and fiscal obligations within the scope of foreign trade from a conceptual perspective. The rapid acceleration of digital transformation on a global scale has led to significant structural changes in trade, necessitating the reconsideration of traditional tax practices. In particular, the widespread adoption of e-commerce, the expansion of digital services, and the diversification of cross-border transactions have raised new concerns regarding the effectiveness and adequacy of existing tax systems. In this context, the study seeks to analyze the transformation dynamics in foreign trade tax applications during the digitalization process and to identify emerging fiscal obligations associated with this transformation. The research is designed as a review study based on a systematic literature review, and it is planned to examine recent national and international academic sources. In the subsequent stages of the study, it is anticipated that the impacts of digitalization on tax systems will be evaluated in terms of transparency, traceability, and tax compliance. Additionally, potential challenges such as tax losses, regulatory gaps, and differences in implementation are expected to be addressed. As a result, it is considered that digitalization leads to a structural transformation in foreign trade tax practices, and international policy harmonization has become increasingly important for managing this transformation effectively.

Keywords: Digital Transformation, Digitalization, Financial Obligations

1. GİRİŞ

Dijitalleşme, son yıllarda küresel ekonomi ve ticaret yapısında önemli dönüşümler yaratan temel süreçlerden biri olarak öne çıkmaktadır. Bilgi ve iletişim teknolojilerindeki gelişmeler, ticari faaliyetlerin dijital ortamlara taşınmasını hızlandırmakta; bu durum, dış ticaretin geleneksel işleyişine ilişkin yeni tartışmaları gündeme getirmektedir. Bu dönüşümün, küresel ticaretin yapısını yeniden şekillendirdiği ve ekonomik faaliyetlerin dijital ortamlara kaymasıyla birlikte vergilendirme yaklaşımlarının da dönüşüm geçirdiği uluslararası raporlarda vurgulanmaktadır (OECD, 2023; World Bank, 2021). Söz konusu dönüşüm yalnızca üretim ve dağıtım süreçleriyle sınırlı kalmamakta, aynı zamanda vergi politikaları ve mali yükümlülükler üzerinde de belirleyici etkiler oluşturmaktadır.

Dış ticaret kapsamında uygulanan vergi sistemleri büyük ölçüde fiziksel mal hareketlerine dayalı bir yapı üzerine inşa edilmiştir. Ancak e-ticaret hacmindeki artış, dijital hizmetlerin yaygınlaşması ve sınır ötesi işlemlerin çeşitlenmesi, mevcut vergi sistemlerinin işleyişine ilişkin önemli belirsizlikleri beraberinde getirmektedir. Özellikle vergilendirme yetkisinin belirlenmesi, vergi matrahının tespiti ve vergi uyumunun sağlanması gibi temel unsurlar, dijitalleşme ile birlikte daha karmaşık ve çok boyutlu bir yapıya dönüşmektedir. Bu durum, dijital ekonomide değer yaratımının nerede gerçekleştiği ve vergilendirme yetkisinin hangi ülkeye ait olduğu konularında önemli tartışmalar doğurmaktadır (OECD, 2020).

Dijitalleşmenin dış ticaret üzerindeki etkileri, ekonomik boyutun ötesine geçerek hukuki ve mali düzenlemelerle doğrudan ilişkili hale gelmektedir. Bu çerçevede, farklı ülkelerin dijital ekonomiye uyum sağlamak amacıyla çeşitli vergi düzenlemeleri geliştirdiği ve uluslararası iş birliklerinin giderek daha fazla önem kazandığı görülmektedir. Bu kapsamda Avrupa Birliği tarafından geliştirilen dijital vergi reformları ve "VAT in the Digital Age (ViDA)" girişimi, dijital ekonomide vergi uyumunu artırmaya yönelik önemli adımlar arasında yer almaktadır (European Commission, 2022). Dijital hizmet vergileri, e-ticaret düzenlemeleri ve veri temelli denetim yaklaşımları bu dönüşüm sürecinin öne çıkan araçları arasında yer almaktadır.

Literatürde dijital ekonominin vergilendirilmesine yönelik çalışmalar artış göstermekle birlikte, dijitalleşmenin dış ticaret vergi uygulamaları ve mali yükümlülükler üzerindeki etkilerini bütüncül bir çerçevede ele alan çalışmaların sınırlı olduğu dikkat çekmektedir. Bu bağlamda, söz konusu çalışmanın temel amacı, dijitalleşme sürecinin dış ticaret kapsamında uygulanan vergi politikaları ve mali yükümlülükler üzerindeki etkilerini kavramsal bir perspektiften analiz etmektir.

Bu doğrultuda çalışmada, dijitalleşmenin vergi sistemleri üzerindeki etkileri; şeffaflık, izlenebilirlik ve vergi uyumu gibi boyutlar çerçevesinde incelenmekte, bununla birlikte vergi kayıpları, düzenleme eksiklikleri ve uygulama farklılıkları gibi potansiyel sorun alanları da ele alınmaktadır. Çalışma, sistematik literatür taramasına

dayalı bir derleme niteliği taşımakta olup, güncel ulusal ve uluslararası akademik çalışmalar çerçevesinde değerlendirme sunmaktadır.

2. TEORİK ÇERÇEVE

Dijitalleşme, bilgi ve iletişim teknolojilerinin ekonomik ve toplumsal süreçlere entegrasyonu olarak tanımlanmakta; dijital dönüşüm ise bu entegrasyonun örgütsel yapı, iş modelleri ve değer yaratma süreçlerinde meydana getirdiği kapsamlı değişimi ifade etmektedir. Bu bağlamda dijital dönüşüm, yalnızca teknolojik yeniliklerle sınırlı olmayıp, aynı zamanda stratejik ve yapısal bir uyum sürecini de içermektedir. Büyük veri, yapay zekâ ve bulut bilişim gibi teknolojilerin yaygınlaşması, işletmelerin rekabet anlayışını dönüştürmekte; karar alma mekanizmalarında veri odaklı yaklaşımları öne çıkararak organizasyonel esnekliği artırmaktadır (Kraus vd., 2021).

Dijitalleşmenin dış ticaret üzerindeki etkileri, ticaretin dijital platformlar üzerinden gerçekleşme oranındaki artışla birlikte daha belirgin hale gelmektedir. E-ticaretin ve dijital hizmetlerin yaygınlaşması, işletmelerin uluslararası pazarlara erişimini kolaylaştırmakta ve ticaretin mekânsal sınırlarını esnetmektedir. Bu gelişmeler, uluslararasılaşma süreçlerini hızlandırmakta ve firmaların küresel pazarlara entegrasyonunu desteklemektedir. Aynı zamanda dijital teknolojiler, ticaretin organizasyon yapısını ve işleyişini dönüştürmekte; özellikle veri temelli sistemler ticaret süreçlerinde belirleyici bir rol üstlenmektedir (Souguir vd., 2025).

Dijital ekonominin gelişimi, mevcut vergilendirme yaklaşımlarının yeniden değerlendirilmesini gerekli kılmaktadır. Geleneksel vergi sistemlerinin fiziksel varlık ve yerleşiklik temelli olması, dijital faaliyetlerin vergilendirilmesinde çeşitli zorluklar yaratmaktadır. Özellikle çok uluslu şirketlerin dijital faaliyetlerinden elde ettiği gelirlerin hangi ülke tarafından vergilendirileceği konusu, uluslararası vergi literatüründe temel tartışma alanlarından biri olarak öne çıkmaktadır. Bu çerçevede, vergi matrahının belirlenmesi ve vergi uyumunun sağlanması süreçlerinin dijital ekonominin dinamiklerine uygun şekilde yeniden yapılandırılması gerekmektedir. Bununla birlikte, dijitalleşmenin vergi kaçınma davranışlarını azaltabileceğine yönelik bulgular da literatürde yer almaktadır (Chen & Zhang, 2026).

Dış ticaret işlemlerinde uygulanan vergi sistemleri, katma değer vergisi, gümrük vergileri ve diğer mali yükümlülükler çerçevesinde şekillenmektedir. Ancak dijitalleşme ile birlikte bu yükümlülüklerin uygulanma biçiminde önemli değişimler ortaya çıkmaktadır. E-ticaret işlemlerinin artması ve dijital platformlar üzerinden gerçekleştirilen sınır ötesi faaliyetlerin yaygınlaşması, özellikle dolaylı vergilerin tahsilinde yeni düzenleme gereksinimlerini gündeme getirmektedir. Elektronik beyan sistemleri ve dijital gümrük uygulamaları, vergi idarelerinin izleme ve denetim kapasitesini artırmakta; buna karşın ülkeler arasındaki vergilendirme

yaklaşımlarındaki uyumsuzluklar uluslararası ticarette belirsizlik yaratabilecek unsurlar arasında yer almaktadır (OECD, 2023).

Dijitalleşme sürecinde vergi sistemlerinde ortaya çıkan dönüşüm dinamikleri, kamu maliyesinin hem yapısal hem de işlevsel açıdan yeniden şekillenmesini ifade etmektedir. Büyük veri, yapay zekâ, blokzincir ve bulut bilişim gibi teknolojilerin vergi toplama ve denetim süreçlerine entegrasyonu, bu süreçleri daha hızlı, şeffaf ve etkin hale getirmektedir. Bu dönüşüm vergi uyumunu artırırken kayıt dışı ekonominin azaltılmasına da katkı sağlamaktadır. Bununla birlikte, dijital ekonominin yaygınlaşması fiziksel varlığa dayanmayan faaliyetlerin vergilendirilmesini zorlaştırmakta ve uluslararası vergi politikalarında yeni düzenlemeleri gerekli kılmaktadır. Bu bağlamda devletler, dijital hizmet vergileri ve veri temelli denetim mekanizmaları gibi yeni araçlar geliştirmektedir. Ancak söz konusu dönüşüm; siber güvenlik riskleri, yüksek altyapı maliyetleri ve uluslararası koordinasyon ihtiyacı gibi zorlukları da beraberinde getirmektedir. Dolayısıyla dijitalleşme, vergi sistemlerinde hem önemli fırsatlar hem de çok boyutlu dönüşüm baskıları oluşturmaktadır (Nose vd., 2025).

2. LİTERATÜR TARAMASI

Dijitalleşmenin vergi sistemleri ve dış ticaret üzerindeki etkileri, son yıllarda uluslararası literatürde artan bir ilgiyle ele alınmaktadır. Bu kapsamda çalışmaların önemli bir bölümü, dijital teknolojilerin vergi uyumu üzerindeki etkilerine odaklanmakta ve özellikle gelişmekte olan ülkelerde dijitalleşmenin vergi idareleri ile mükellefler arasındaki ilişkiyi dönüştürdüğünü ortaya koymaktadır (Belahouaoui & Attak, 2025). Bununla birlikte, dijital ekonominin vergilendirilmesine ilişkin literatürde, değer yaratımının belirlenmesi ve vergilendirme yetkisinin paylaşımı gibi konuların ön plana çıktığı görülmektedir (Olbert vd., 2019; Olbert & Spengel, 2017).

Dijital ticaretin yaygınlaşmasıyla birlikte sınır ötesi işlemlerin vergilendirilmesi daha karmaşık bir hale gelirken, bu durum özellikle küresel Güney ülkeleri açısından yeni düzenleme ihtiyaçlarını gündeme getirmektedir (Kelsey vd., 2020). E-ticaret işlemlerinde dolaylı vergilerin etkin tahsili ise platform ekonomisinin yükselişiyle birlikte yeniden şekillenmekte ve dijital platformların vergi süreçlerinde daha aktif rol üstlenebileceği ifade edilmektedir (Scarcella, 2020; Pantazatou, 2025).

Öte yandan, blokzincir ve yapay zekâ gibi teknolojilerin vergi idarelerinde kullanımı, şeffaflık ve izlenebilirlik açısından önemli avantajlar sağlamakta; bu durum vergi denetim süreçlerinin etkinliğini artırmaktadır (Kehinde vd., 2024; Bhengu, 2023). Dijitalleşmenin dış ticaret üzerindeki etkileri ise özellikle gümrük işlemleri ve ticaret kolaylaştırma boyutunda kendini göstermekte; dijital gümrük uygulamalarının işlem sürelerini kısaltarak ticaret hacmini olumlu yönde etkilediği ortaya konulmaktadır (Bueno Rezende de Castro & Kornher, 2023).

Genel olarak değerlendirildiğinde, literatürde dijitalleşmenin vergi uyumu, vergilendirme politikaları ve ticaret süreçleri üzerindeki etkilerini ele alan çok sayıda çalışma bulunmasına rağmen, bu unsurları dış ticaret vergi uygulamaları ve mali yükümlülükler bağlamında bütüncül olarak değerlendiren çalışmaların sınırlı olduğu dikkat çekmektedir. Bu durum, mevcut çalışmanın literatüre katkı potansiyelini artırmaktadır. Bu kapsamda, literatürde yer alan seçili çalışmaların amaç, yöntem ve bulgular açısından sistematik bir şekilde karşılaştırılması Tablo 1'de sunulmaktadır.

Tablo 1. Dijitalleşme ve Vergilendirme Alanında Seçili Literatürün Özeti

Yazar(lar)	Yıl	Çalışmanın Amacı	Yöntem	Temel Bulgular ve Katkı
Belahouaoui & Attak	2025	Dijitalleşmenin vergi uyumu üzerindeki etkisini incelemek	Ampirik analiz (gelişmekte olan ülkeler)	Dijitalleşmenin vergi uyumunu artırdığı ve mükellef–idare ilişkisini dönüştürdüğü bulunmuştur. Bu sonuç, çalışmanın vergi uyumu boyutunu desteklemektedir.
Olbert vd.	2019	Dijital ekonomide vergilendirme sorunlarını analiz etmek	Kavramsal/teorik analiz	Değer yaratımı ve vergilendirme yetkisinin dijital ekonomide temel sorun alanları olduğu ortaya konulmuştur. Bu durum, çalışmanın vergilendirme politikaları tartışmasını güçlendirmektedir.
Kelsey vd.	2020	Dijital ticaret kurallarının vergilendirmeye etkisini incelemek	Kavramsal/teorik analiz	Dijital ticaret düzenlemelerinin özellikle gelişmekte olan ülkelerde vergi kapasitesini sınırlayabileceği belirlenmiştir. Bu bulgu, küresel vergilendirme sorunlarına ilişkin çerçeveyi desteklemektedir.
Scarcella	2020	E-ticarette KDV/GST uygulamalarını değerlendirmek	Literatür incelemesi	Dijital platformların dolaylı vergilerin tahsilinde kritik rol oynayabileceği tespit edilmiştir. Bu sonuç, çalışmanın dolaylı vergiler boyutuna katkı sağlamaktadır.
Kehinde vd.	2024	Blokzincir teknolojisinin vergi süreçlerine etkisini analiz etmek	Kavramsal/teorik analiz	Blokzincir teknolojisinin vergi şeffaflığı ve izlenebilirliğini artırdığı ortaya konulmuştur. Bu durum, çalışmanın dijital teknolojiler ve vergi ilişkisini desteklemektedir.
Olbert & Spengel	2017	Dijital ekonomide uluslararası vergilendirme sorunlarını incelemek	Kavramsal/teorik analiz	Sınır ötesi dijital faaliyetlerde vergilendirme yetkisinin belirsizleştiği belirlenmiştir. Bu bulgu, çalışmanın uluslararası vergi sorunları çerçevesini temellendirmektedir.
Bhengu	2023	Yapay zekânın vergi idarelerine etkisini değerlendirmek	Kavramsal/teorik analiz (vaka odaklı)	Yapay zekânın denetim süreçlerini güçlendirdiği ancak belirli riskler içerdiği tespit edilmiştir. Bu sonuç, vergi idaresinde teknoloji kullanımını açıklamaktadır.
Pantazatou	2025	Platform ekonomisinin vergilendirme üzerindeki etkisini incelemek	Kavramsal/teorik analiz	Platform ekonomisinin dolaylı vergilendirme yapısını dönüştürdüğü ortaya konulmuştur. Bu durum, çalışmanın mali yükümlülükler boyutuna katkı sağlamaktadır.
Bueno Rezende de Castro & Kornher	2023	Dijital gümrük uygulamalarının ticarete etkisini analiz etmek	Ampirik analiz (gravity modeli)	Dijitalleşmenin ticaret hacmini artırdığı ve işlem maliyetlerini azalttığı belirlenmiştir. Bu bulgu, çalışmanın dış ticaret boyutunu güçlendirmektedir.

3. DEĞERLENDİRME VE TARTIŞMA

Bu çalışma kapsamında incelenen literatür ve oluşturulan literatür tablosu birlikte değerlendirildiğinde, dijitalleşmenin dış ticaret vergi uygulamaları ve mali yükümlülükler üzerinde çok boyutlu ve yapısal bir dönüşüm yarattığı görülmektedir. Literatürde öne çıkan temel çıkarımlardan biri, dijital teknolojilerin vergi idarelerinin denetim kapasitesini artırarak işlemleri daha izlenebilir hale getirmesi ve vergi uyumunu güçlendirmesidir (Belahouaoui & Attak, 2025; Ariyibi vd., 2024). Özellikle elektronik beyan sistemleri, dijital gümrük uygulamaları ve veri temelli denetim mekanizmalarının yaygınlaşması, vergisel süreçlerin daha şeffaf ve kontrol edilebilir bir yapıya kavuşmasına katkı sağlamaktadır (Nose vd., 2025). Bu çerçevede dijitalleşme, yalnızca teknolojik bir yenilik değil, aynı zamanda vergi yönetiminde yapısal bir dönüşüm süreci olarak değerlendirilebilir.

Literatür incelendiğinde, dijitalleşmenin dış ticaret işlemlerinin hızını artırarak mali yükümlülüklerin yerine getirilmesini kolaylaştırdığı yönünde genel bir eğilim olduğu görülmektedir. Dijital gümrük uygulamaları ve veri entegrasyon sistemleri sayesinde işlem sürelerinin kısaldığı, bürokratik yüklerin azaldığı ve ticaretin kolaylaştığı ifade edilmektedir (Bueno Rezende de Castro & Kornher, 2023; Koçakoğlu & Koçakoğlu, 2025). Bununla birlikte, bu olumlu etkilerin ülkelerin dijital altyapı düzeyi ve kurumsal kapasitesine bağlı olarak farklılık gösterdiği de vurgulanmaktadır. Bu durum, dijitalleşmenin etkilerinin homojen olmadığını ve ülke bazlı farklı sonuçlar doğurabileceğini ortaya koymaktadır.

Öte yandan, dijitalleşmenin dış ticaret vergilendirmesi üzerinde çeşitli yapısal sorun alanları da oluşturduğu anlaşılmaktadır. Özellikle e-ticaretin yaygınlaşması ve dijital hizmetlerin sınır ötesi sunumu, geleneksel vergilendirme ilkelerini zorlamakta; vergilendirme yetkisinin belirlenmesi, vergi matrahının tespiti ve gelirin hangi ülkede oluştuğunun belirlenmesi gibi konular daha karmaşık hale gelmektedir (Olbert & Spengel, 2019; Kelsey et al., 2020). Bu bağlamda, uluslararası düzeyde vergi kayıpları, çifte vergilendirme veya vergilendirmeme gibi risklerin ortaya çıktığı değerlendirilmektedir. Dolayısıyla dijitalleşme, bir yandan vergi uyumunu artırırken diğer yandan mevcut vergi sistemlerinin yetersizliklerini daha görünür hale getirmektedir.

Dolaylı vergiler açısından bakıldığında, dijital platformların vergilendirme sürecinde daha aktif rol üstlenmeye başladığı görülmektedir. Özellikle e-ticaret işlemlerinde KDV/GST uygulamalarının etkinliği, platformların aracı rolü üzerinden yeniden şekillenmekte ve bu durum vergi tahsilatının etkinliğini artırmaktadır (Scarcella, 2020; Pantazatou, 2025). Bununla birlikte, platform ekonomisinin büyümesi, bu alanda yeni düzenleyici yaklaşımların geliştirilmesini de zorunlu kılmaktadır.

Türkiye özelinde değerlendirildiğinde, dijitalleşme sürecine uyum sağlama yönünde önemli ilerlemeler kaydedildiği görülmektedir. E-fatura, e-defter, e-arşiv ve e-beyanname sistemleri, vergi süreçlerinin dijital ortama taşınmasına ve denetim kapasitesinin artırılmasına katkı sağlamaktadır (Oğuz & Yıldız, 2023). Ayrıca Tek Pencere Sistemi ve dijital gümrük uygulamaları, dış ticaret işlemlerinde belge akışını hızlandırarak mali yükümlülüklerin daha etkin bir şekilde yerine getirilmesine olanak tanımaktadır (Akkaş & Şimşek, 2024). Bununla birlikte, Türkiye'nin bu alandaki gelişimini sürdürülebilir kılabilmesi için uluslararası vergi düzenlemeleri ile uyumunu artırması ve dijital ekonomiye yönelik mevzuatını güncellemesi gerekmektedir.

Genel bir değerlendirme yapıldığında, literatür dijitalleşmenin dış ticaret vergi uygulamaları ve mali yükümlülükler üzerinde hem fırsatlar hem de riskler barındırdığını ortaya koymaktadır. Dijitalleşme; vergi uyumu, şeffaflık ve işlem etkinliği açısından önemli katkılar sağlarken, uluslararası vergilendirme sorunları, mevzuat uyumsuzlukları ve dijital altyapı gereksinimleri gibi alanlarda yeni zorluklar yaratmaktadır. Bu nedenle dijitalleşmenin etkilerinin yalnızca teknolojik değil, aynı zamanda hukuki ve mali boyutlarıyla birlikte

ele alınması gerekmektedir. Bu çerçevede uluslararası iş birliğinin artırılması ve ortak vergilendirme yaklaşımlarının geliştirilmesi, dijital ekonominin dış ticaret üzerindeki etkilerinin daha etkin yönetilmesine katkı sağlayabilir.

4. SONUÇ

Dijitalleşme sürecinin dış ticaret vergi uygulamaları ve mali yükümlülükler üzerindeki etkileri, bu çalışmada ele alınan kavramsal çerçeve ve literatür bulguları doğrultusunda çok boyutlu ve yapısal bir dönüşüm alanına işaret etmektedir. Geleneksel olarak fiziksel mal hareketlerine dayalı şekilde kurgulanan vergi sistemlerinin, dijital ekonominin dinamik yapısı karşısında yeniden değerlendirilmesinin gerekli hale geldiği anlaşılmaktadır. Özellikle e-ticaret hacmindeki artış, dijital hizmetlerin yaygınlaşması ve sınır ötesi işlemlerin çeşitlenmesi, vergilendirme süreçlerinde yerleşiklik, değer yaratma ve vergi matrahının belirlenmesi gibi temel unsurları daha karmaşık bir yapıya dönüştürmektedir. Bu bağlamda dijitalleşme, yalnızca vergilendirme süreçlerinde teknik bir değişim yaratmamakta, aynı zamanda vergi politikalarının tasarımı, uygulanması ve denetlenmesi süreçlerinde de köklü dönüşümler ortaya çıkarmaktadır. Literatür bulguları, dijitalleşmenin vergi sistemleri açısından hem fırsatlar hem de riskler barındırdığını göstermektedir. Elektronik beyan sistemleri, dijital gümrük uygulamaları ve veri temelli denetim mekanizmaları sayesinde vergi idarelerinin işlem kapasitesinin arttığı, şeffaflık düzeyinin yükseldiği ve vergi uyumunun güçlenebileceği görülmektedir. Bununla birlikte, söz konusu dönüşümün etkilerinin ülkelerin kurumsal kapasitesi, teknolojik altyapısı ve düzenleyici çerçevesine bağlı olarak farklılaşabileceği de göz ardı edilmemelidir. Öte yandan, dijitalleşmenin dış ticaret vergilendirmesi üzerinde yarattığı dönüşüm, uluslararası vergilendirme yetkisinin paylaşımı, çok uluslu dijital işletmelerin gelirlerinin hangi ülkede vergilendirileceği ve vergi uygulamalarında ortaya çıkan uyumsuzluklar gibi önemli yapısal sorun alanlarını da beraberinde getirmektedir. Bu durum, vergi kayıpları, çifte vergilendirme veya vergilendirmeme risklerini artırırken, veri güvenliği, siber riskler ve dijital altyapı maliyetleri gibi unsurlar da sürecin sürdürülebilirliği açısından kritik hale gelmektedir. Türkiye özelinde değerlendirildiğinde ise dijitalleşme sürecine uyum sağlama yönünde önemli adımlar atıldığı, e-fatura, e-defter, e-beyanname sistemleri ile Tek Pencere Sistemi ve dijital gümrük uygulamalarının vergi süreçlerinin etkinliğini ve izlenebilirliğini artırdığı görülmektedir. Ancak Türkiye'nin bu dönüşümü sürdürülebilir kılabilmesi için uluslararası vergi düzenlemeleri ile uyumunu güçlendirmesi ve dijital ekonomiye yönelik mevzuatını güncel tutması gerekmektedir.

Bu çerçevede, dijitalleşmenin dış ticaret vergi uygulamaları ve mali yükümlülükler üzerindeki dönüştürücü etkisinin etkin bir şekilde yönetilebilmesi için ulusal düzeyde dijital altyapıların güçlendirilmesi, mevzuatın güncellenmesi ve kurumsal kapasitenin geliştirilmesi büyük önem taşımaktadır. Bunun yanı sıra, vergi

idarelerinin veri analitiği, yapay zekâ ve otomasyon gibi teknolojileri etkin biçimde kullanabilmesi hem vergi uyumunun artırılması hem de kayıt dışı ekonominin azaltılması açısından kritik bir rol oynamaktadır. Uluslararası düzeyde ise ülkeler arası veri paylaşımının artırılması, ortak raporlama standartlarının geliştirilmesi ve dijital ekonomiye yönelik vergilendirme ilkelerinde uyum sağlanması, ortaya çıkan sorunların çözümünde belirleyici olacaktır. Özellikle çok uluslu dijital şirketlerin vergilendirilmesine yönelik küresel düzenlemelerin geliştirilmesi, vergi adaletinin sağlanması açısından önemli bir gereklilik olarak öne çıkmaktadır. Ayrıca, dijitalleşmenin beraberinde getirdiği siber güvenlik riskleri ve veri koruma sorunlarının dikkate alınması, vergi sistemlerinin sürdürülebilirliği açısından göz ardı edilmemesi gereken bir diğer önemli boyuttur. Bu bağlamda, dijital dönüşüm sürecinin yalnızca teknolojik bir adaptasyon olarak değil, aynı zamanda hukuki, mali ve kurumsal bir yeniden yapılandırma süreci olarak ele alınması gerekmektedir. Gelecekte yapılacak çalışmaların ampirik verilerle desteklenmesi, farklı ülke uygulamalarının karşılaştırmalı olarak incelenmesi ve özellikle gelişmekte olan ülkeler bağlamında daha derinlemesine analizlerin gerçekleştirilmesi, literatüre daha kapsamlı katkılar sunacaktır.

KAYNAKLAR

Akkaş, F., & Şimşek, H. A. (2024). Vergi idarelerinin dijital dönüşümü: Seçili ülke örnekleri. *The Journal of Academic Social Science, 134*(134), 394–410.

Ariyibi, K. O., Bello, O. F., Adediran, O. F., Phillips, A. P., Odumuwagun, O. O., & Kazeem, O. (2024). The application of blockchain technology to improve tax compliance and ensure transparency in global transactions. *International Journal of Science and Research Archive, 13*(2), 1516–1527. https://doi.org/10.30574/ijsra.2024.13.2.2286

Belahouaoui, R., & Attak, E. H. (2025). Exploring the relationship between taxpayers and tax authorities in the digital era: Evidence on tax compliance behavior in emerging economies. *International Journal of Law and Management, 67*(6), 632–653.

Bhengu, T. I. (2023). *A critical look at the challenges and benefits of artificial intelligence (AI) in tax administration: A South African perspective* (Master's thesis, University of South Africa).

Bueno Rezende de Castro, A., & Kornher, L. (2023). The effect of trade and customs digitalization on agrifood trade: A gravity approach. *Q Open, 3*(1), qoac037. https://doi.org/10.1093/qopen/qoac037

Chen, W., & Zhang, L. (2026). Corporate digital transformation and tax uncertainty: Evidence from China. *International Journal of Emerging Markets, 21*(2), 436–459.

Dikmen, S., & Çiçek, H. G. (2020). Vergi idaresinin dijital dönüşümü. İçinde *Bilişim çağında vergi hukuku* (ss. 153–173).

European Commission. (2022). *VAT in the Digital Age (ViDA)*. European Commission.

Kelsey, J., Bush, J., Montes, M., & Ndubai, J. (2020). *How "digital trade" rules would impede taxation of the digitalised economy in the Global South*. Third World Network.

Koçakoğlu, M. A., & Koçakoğlu, Ö. (2025). Dijital gümrük ve vergilendirme: Türkiye–AB–Çin karşılaştırması. *Uşak Üniversitesi Uygulamalı Bilimler Fakültesi Dergisi, 5*(2), 131–149.

Kraus, S., Jones, P., Kailer, N., Weinmann, A., Chaparro-Banegas, N., & Roig-Tierno, N. (2021). Digital transformation: An overview of the current state of the art of research. *SAGE Open, 11*(3), 21582440211047576. https://doi.org/10.1177/21582440211047576

Nose, M., Pierri, M. N., & Honda, M. J. (2025). *Leveraging digital technologies in boosting tax collection*. International Monetary Fund

Oğuz, N. S., & Yıldız, H. E. (2023). Türkiye'de dijital hizmet vergisinin değerlendirilmesi. *Anadolu Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi, 5*(2), 83–97.

Olbert, M., & Spengel, C. (2017). International taxation in the digital economy: Challenge accepted? *World Tax Journal, 9*(1), 3–46.

Olbert, M., & Spengel, C. (2019). Taxation in the digital economy: Recent policy developments and the question of value creation. *International Tax Studies, 2*, 1–12.

Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD). (2023). *Consumption Tax Trends 2023: VAT/GST and excise rates, trends and policy issues*. OECD Publishing.

Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD). (2020). *Tax challenges arising from digitalisation – Report on Pillar One Blueprint: Inclusive Framework on BEPS*. OECD Publishing.

Pantazatou, A. (2025). Recent developments of taxation in the platform economy. *Intertax, 53*(1), 34–45.

Scarcella, L. (2020). E-commerce and effective VAT/GST enforcement: Can online platforms play a valuable role? *Computer Law & Security Review, 36*, 105371. https://doi.org/10.1016/j.clsr.2019.105371

Souguir, Z., Lassoued, N., Khanchel, I., & Bejaoui, E. (2025). Behind the screens: Digital transformation and tax policy. *Journal of Risk and Financial Management, 18*(7), 390. https://doi.org/10.3390/jrfm18070390

Ubay, B. (2025). Uluslararası otomatik bilgi değişiminin offshore vergi cennetlerinin etkinliğinin azaltılmasındaki olası rolü. *Maliye Çalışmaları Dergisi, 73*, 33–51.

World Bank. (2021). *World Development Report 2021: Data for Better Lives*. World Bank Publications.

OSMANLI DEVLETİ'NDE AFGAN DERVİŞLERİ: ÜSKÜDAR KALENDER HANESİ ÖRNEĞİ

Tabasom AKBARİ [1]/ Doç. Dr. Hakan TÜRKKAN[2]

[1]Karabük Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Tarih Anabilim Dalı Yüksek Lisans Öğrencisi, Osmanlı Devleti'nde Afganlar, *tabasom.akbari18@gmail.com*, ORCID: 0009-0009-2686-6754

[2]Karabük Üniversitesi İnsan ve Toplum Bilimleri Fakültesi Tarih Bölümü Öğretim Üyesi, Osmanlı Devleti'nde muhaceret, *hakanturkkan@karabuk.edu.tr*, ORCID: 0000-0002-2681-6230

Özet

Bu çalışma, Osmanlı Devleti ile Afganistan arasındaki ilişkilerin yalnızca diplomatik ve siyasi boyutlarla sınırlı olmadığını, aynı zamanda dinî ve tasavvufî ağlar üzerinden de şekillendiğini ortaya koymayı amaçlamaktadır. Bu bağlamda, Üsküdar'da bulunan Afgan Kalender hanesi örnek olay olarak ele alınmıştır. Afgan dervişlerinin Osmanlı topraklarındaki varlığı hem İslam dünyası içerisindeki hareketlilik hem de Osmanlı'nın hilafet politikaları çerçevesinde değerlendirilmiştir. Çalışmada, Afgan dervişlerinin Osmanlı toplumundaki yeri, devletin bu gruplara yönelik yaklaşımı ve sağlanan destekler arşiv belgeleri ve literatür ışığında incelenmiştir. Kalender haneler, yalnızca dinî mekânlar olmayıp aynı zamanda sosyal dayanışma, misafirperverlik ve kültürel etkileşim merkezleri olarak da işlev görmüştür. Bu durum, Osmanlı Devleti'nin farklı coğrafyalardan gelen Müslüman unsurları bünyesinde barındırma ve onları entegre etme kapasitesini göstermektedir. Afgan Kalender hanesi örneği üzerinden Osmanlı'nın dinî ve sosyal politikalarının çok boyutlu yapısı ortaya konulmakta; Afgan dervişlerinin bu yapı içerisindeki rolü analiz edilmektedir. Bu çalışma, Osmanlı-Afgan ilişkilerine dair literatüre sosyal ve kültürel bir perspektif kazandırmayı hedeflemektedir. Çalışmada belge inceleme yöntemi kullanılmış ve konuyla ilgili literatürün yanı sıra Cumhurbaşkanlığı Osmanlı Arşivinde yer alan belgeler değerlendirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Osmanlı, Afgan dervişleri, Kalender hane, Üsküdar, tasavvuf,

AFGHAN DERVİSHES İN THE OTTOMAN EMPİRE: THE CASE OF THE ÜSKÜDAR KALENDER HOUSE

Abstract

This study aims to demonstrate that relations between the Ottoman Empire and Afghanistan were not limited to diplomatic and political dimensions, but were also shaped through religious and mystical networks. In this context, the Afghan Kalender house in Üsküdar is taken as a case study. The presence of Afghan dervishes in Ottoman lands is evaluated within the framework of both the mobility within the Islamic world and the Ottoman caliphate policies. In the study, the place of Afghan dervishes in Ottoman society, the state's approach to these groups, and the support provided are examined in light of archival documents and literature. Kalender houses functioned not only as religious spaces but also as centers of social solidarity, hospitality, and cultural interaction. This demonstrates the Ottoman Empire's capacity to accommodate and integrate Muslim elements from different geographical regions. Through the example of the Afghan Kalender house, the multifaceted structure of Ottoman religious and social policies is revealed; and the role of Afghan dervishes within this structure is analyzed. This study aims to provide a social and cultural perspective to the literature on Ottoman-Afghan relations. This study utilized a document analysis method, evaluating relevant literature as well as documents from the Presidential Ottoman Archives.

Keywords: Ottoman Empire, Afghan dervishes, Kalender house, Üsküdar, Sufism.

GİRİŞ

Osmanlı İmparatorluğu, geniş coğrafyası ve çok milletli yapısı sayesinde tarih boyunca farklı etnik ve dinî grupların göçlerine sahne olmuştur. Bu göçler yalnızca savaş, işgal veya doğal afet gibi zorlayıcı nedenlerle değil, Osmanlı Devleti'nin izlediği siyasi, dinî ve insani politikalar doğrultusunda da gerçekleşmiştir. Özellikle 19. yüzyıldan itibaren Osmanlı topraklarına yönelen göç hareketlerinde belirgin bir artış yaşanmış, bu süreçte Afganistan'dan gelen göçmenler dikkat çekici bir grup olarak öne çıkmıştır. 19. yüzyıl dolaylarında Afganistan bölgesine yönelik Rusya ve İngiltere arasında ortaya çıkan nüfuz mücadelesi Afganistan ve civarındaki dengeleri olumsuz etkilemiştir. Afgan halkını da etkileyen bu süreç zaman zaman bölgeden Osmanlı topraklarına yönelik göç hareketlerinin doğmasına neden olmuştur. Bu çalışma, Osmanlı Devleti'nin Afgan göçmenlere yönelik iskân ve entegrasyon politikalarını ele almakta; aynı zamanda Afgan dervişlerin Osmanlı toplumundaki yerini Üsküdar Afgan Kalenderhanesi örneği üzerinden incelemektedir. Böylece konu hem sosyal politika hem de tasavvufî hayat bağlamında ve arşiv belgeleri ışığında çok boyutlu bir şekilde değerlendirilmektedir.

Osmanlı Devleti'nin Göç Politikaları ve Afgan Muhacirlerin Kabulü

Osmanlı İmparatorluğu, sahip olduğu geniş coğrafya ve çok milletli yapısıyla tarih boyunca çeşitli etnik ve dinî grupların göçlerine sahne olmuştur. Özellikle 19. yüzyıldan itibaren, imparatorluk sınırlarına yönelen göç hareketleri hız kazanmış, bu çerçevede Afganistan'dan Osmanlı topraklarına gerçekleşen göçler dikkat çekici bir örnek teşkil etmiştir (Karpat, 1985, s. 78–80). Osmanlı Devleti, farklı etnik ve dinî grupların uyum içinde bir arada yaşamasını sağlayacak yerleştirme ve iskân politikaları geliştirerek toplumsal istikrarı korumayı hedeflemiştir. Göçmenlere yönelik uygulamalar, sadece birer insani yardım faaliyeti değil, aynı zamanda merkezi idarenin sosyo-ekonomik dengeyi sağlama ve stratejik bölgelerde nüfus yoğunluğunu artırma politikasının bir parçası olmuştur. Göçmenlere toprak tahsisi, vergi muafiyeti, geçici maaş ödenmesi, kamu hizmetlerinde istihdam edilmeleri gibi destekler, onların yerli halkla kaynaşmasını ve toplumsal yapıya entegre olmalarını kolaylaştırmıştır (Karpat, 2010, s. 85). Bu genel iskân politikaları çerçevesinde, Afgan göçmenlerin Osmanlı topraklarına kabulü ve yerleştirilmeleri de ayrı bir öneme sahiptir. 19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren, özellikle siyasi istikrarsızlıklar, iç savaşlar ve İngiliz-Rus rekabetinin Afganistan üzerindeki baskıları, birçok Afgan ailesinin Osmanlı'ya sığınmasına neden olmuştur (Kılıç, 2021, s. 38–4**5**). Osmanlı arşiv kaynaklarında da görüldüğü üzere, bu göçmenler çoğunlukla Irak, Suriye ve Hicaz gibi stratejik açıdan önemli ve Müslüman nüfusun yoğun olduğu bölgelere yerleştirilmiştir **(**BOA, A.MKT.NZD., D: 235 – G: 52; BOA, Y.PRK.UM., D: 15 – G: 76**)**. Afgan göçmenlerin iskânları sürecinde Osmanlı Devleti, onların barınma, iaşe, sağlık ve güvenlik gibi temel ihtiyaçlarının karşılanması için kapsamlı tedbirler almıştır. Vilayet yönetimlerine

gönderilen emirlerde, Afgan göçmenlerin "geçici misafir" değil, "daimî Osmanlı tebaası" olarak kabul edilmesi gerektiği vurgulanmıştır (BOA, DH.MKT., D: 2347 – G: 74; BOA, HR.TO., D: 398 – G: 89).

Bu yaklaşım, hilafet merkezli İslam kardeşliği söylemiyle de uyumlu Panislamist bir perspektife dayanmaktadır (Kılıç, 2021, s. 38–43). Özellikle II. Abdülhamid döneminde, Afgan göçmenlerin iskânı ve topluma entegrasyonu sürecinde Panislamizm politikası da belirleyici bir rol oynamıştır. Bu doğrultuda Afgan göçmenlere yönelik özel bir ilgi gösterilmiş; barınma, eğitim ve ekonomik destekler sağlanarak toplumsal yapıya entegrasyonları kolaylaştırılmıştır (Karataşer, 2025, s. 55–67). Osmanlı Devleti'nin göçmen yerleştirme politikaları çerçevesinde Afgan göçmenlerin kabulü ve entegrasyonu, hem devletin çok kültürlü yapısını pekiştirmiş hem de İslam dünyasındaki liderlik iddiasını desteklemiştir. Afgan göçmenlerin topluma entegre edilmesi sürecinde izlenen politikalar, Osmanlı yönetiminin hem insani hem de stratejik reflekslerinin bir yansıması olarak değerlendirilmelidir. Bu çerçevede, Afgan muhacirlerin Osmanlı topraklarındaki varlığı, sadece bir göç hareketi değil, aynı zamanda dönemin uluslararası ilişkileri ve hilafet siyaseti açısından da anlamlı bir olgudur (Karpat, 2003, s. 95–99, 102–105).

Bu kapsamda, devletin farklı kurumları özellikle Dahiliye ve Hariciye Nezaretleri göçmenlerin sevkiyatı, yerleştirilmesi, barınma, iaşe ve geçim ihtiyaçlarının karşılanması hususunda düzenli yazışmalar yapmıştır (BOA, Y.PRK.UM., D: 15 – G: 76; BOA, DH.MKT., D: 2347 – G: 74). İstanbul, sadece Afgan göçmenlerin geçici bir uğrak noktası değil, aynı zamanda bir diplomatik merkez ve entelektüel buluşma noktası olmuştur. Osmanlı ile Afganistan arasında sürdürülen resmi ilişkiler çerçevesinde gelen elçilik heyetleri, uzun süre İstanbul'da konaklamış; bu sırada şehrin siyasi ve kültürel atmosferinden etkilenmişlerdir (BOA, HR. HMŞ.İŞO., D: 145 – G: 42). Bu süreçte Osmanlı yönetiminin sergilediği dikkatli yaklaşım, yalnızca barınma ihtiyaçlarıyla sınırlı kalmamış, aynı zamanda göçmenlerin toplumsal hayata uyumunu kolaylaştıracak bütüncül bir destek mekanizmasına dönüşmüştür (Karpat, 2002, s. 82). Osmanlı Devleti'nde ahalinin yanı sıra yerel yönetici ve şahısların insanî ve sorumlu tutumu, merkezi otorite ile yerel inisiyatifin uyum ve iş birliği içinde hareket ettiğini göstermektedir. Bu durum göçmenlerin yalnızca fiziksel değil, psikolojik ve sosyal olarak da yerleşim bölgelerine uyum sağlamalarını kolaylaştırmıştır (BOA, ŞD., D: 2858 – G: 56, H.08-10-1287). Belgelerde yer alan tazminat talepleri ve sağlıkla ilgili eksiklikler, Osmanlı Devleti'nin yalnızca göçmen akışını organize etmekle kalmadığını, aynı zamanda bireysel mağduriyetleri de dikkate alarak iyileştirici politikalar üretme çabasında olduğunu göstermektedir (BOA, DH.MKT., D: 2344 – G: 78, H.1304). Özellikle eksik organ vakalarının ya da sağlık sorunlarının devlet kayıtlarına girmiş olması, Osmanlı bürokrasisinin göçmenlerin durumuna ne denli hassasiyet gösterdiğini kanıtlar niteliktedir (Özhazar, 2024, s. 1101–1133). Bu kapsamda, göçmenlere yönelik tıbbi desteklerin arttırılması, yerel sağlık kurumlarının seferber edilmesi ve gerektiğinde

maddi yardım sağlanması da belge metninde ima edilen çözüm yolları arasında yer almaktadır **(**BOA, A.MKT.MHM., D: 625 – G: 11, H.1310). Örneğin 150 kişilik ek bir göçmen grubunun konakta barındırılması yönündeki talep, yerleşim kapasitesinin artırılması ve göçmen yoğunluğunun dikkatli bir şekilde planlanmasını gerekli kılmıştır **(**BOA, ŞD., D: 2858 – G: 56, H.08-10-1287**)**. Bu, aynı zamanda Osmanlı'nın iskân politikalarında nüfus yoğunluğu, altyapı yeterliliği ve sosyal düzen gibi faktörleri gözettiğini de göstermektedir. Devletin, yerel halk ile göçmen topluluklar arasında olası gerilimleri önlemek için hem mekânsal hem de yönetsel planlama yaptığı anlaşılmaktadır (Özhazar, 2024, s. 1105). Dolandırıcılık ve suistimal gibi olumsuzlukların önlenmesine dair yapılan uyarılar ise dönemin Osmanlı toplumunda göç hareketlerinin sadece insani değil, aynı zamanda güvenlik ve asayiş açısından da dikkatle takip edildiğini ortaya koymaktadır (Shaw, 1982, s. 314). Osmanlı topraklarında bulunan Afganlarla ilgili olarak zaman zaman Devletin müdahalesi ve gerçekleşen bazı olaylar hakkında soruşturma açılacağına dair muhtelif bilgi ve belgelerde yer alan ifadeler, sadece mevcut sorunu çözmeye değil, gelecekte benzer olayların yaşanmasının önüne geçmeye yönelik bir devlet refleksi olarak değerlendirilebilir **(**BOA, Y. PRK.ASK, 30**-** 56, H-17-03-1303**)**.

Bu bağlamda, Osmanlı Devleti'nin göçmenlerle ilgili politikası yalnızca geçici bir barınma ve yardım sürecinden ibaret olmayıp aksine, uzun vadeli toplumsal bütünleşmeyi hedefleyen kapsamlı bir kamu politikasıdır (Karpat, 2003, s. 102). Hem bireysel düzeyde insan haklarına saygı gösterilmesi hem de toplumsal düzeyde istikrarın korunması yönünde atılan adımlar, modern anlamda sosyal politika anlayışının tarihsel kökenlerine işaret etmektedir (Zürcher, 2004, s. 63).

Afgan Dervişlerinin Osmanlı Toplumundaki Dinî ve Kültürel Rolü

Osmanlı topraklarına göç eden Afgan dervişler, yalnızca dinî hayatın değil, aynı zamanda toplumsal yapının da önemli aktörleri olmuşlardır. Üsküdar'da bulunan Afgan Kalenderhanesi, bu bağlamda hem manevi bir merkez hem de sosyal dayanışma mekânı olarak işlev görmüştür. Dervişler, tasavvuf musikisi aracılığıyla Osmanlı toplumunda ruhani bir atmosferin güçlenmesine katkı sağlamış, zikirlerde okunan ilahi ve kasideler ile yeni musiki üslupları geliştirmişlerdir (BOA, DH.MKT., D: 1386 – G: 3, H.23-03-1304). 1878'de başlayan İkinci Afgan-İngiliz Savaşı sonrasında Afganistan'da ortaya çıkan istikrarsızlık, pek çok din adamı ve dervişin Osmanlı topraklarına göç etmesine yol açmıştır. İngiltere'nin desteğiyle iktidara gelen Emir Abdurrahman Han'ın sert merkeziyetçi politikaları, özellikle dinî çevrelerde hoşnutsuzluk yaratmış ve bazı muhalif gruplar İstanbul ile Şam'a sığınmıştır (BOA, Y.PRK.AZJ., D: 15 – G: 36, H.21-09-1296).

Osmanlı'ya gelen Afgan dervişlerin çoğu Nakşibendi tarikatına mensup olmakla birlikte, farklı tasavvufi geleneklerin de temsilcisi idiler. Onların getirdiği musiki anlayışı, Osmanlı tekkelerindeki zikir meclislerine yeni bir ruh kazandırmıştır. Melodik yapıları sade fakat derin lirizme sahip Afgan ilahileri, halk arasında büyük

rağbet görmüş; bu eserler, yalnızca bir sanat ürünü değil, aynı zamanda birer manevi öğreti olarak değerlendirilmiştir (BOA, BEO., D: 1728 – G: 129595, H.22-06-1319). Afgan kasideleri, Mevlâna Celaleddin Rumi, Ahmed Yesevi ve diğer büyük mutasavvıfların öğretilerini musikinin diliyle Osmanlı toplumuna aktarmıştır. Bu kasideler, camilerde, tekkelerde ve halk toplantılarında icra edilerek geniş bir manevi etki yaratmış, tasavvuf musikisinin çeşitlenmesine ve evrensel bir kimlik kazanmasına katkıda bulunmuştur (BOA, Y.MTV., D: 227 – G: 142, H.24-12-1319). Afgan dervişlerin musikiyi bir tür ruhani terapi aracı olarak kullanmaları, onların Osmanlı toplumundaki önemini artırmıştır. Zikirlerdeki ezgiler, yalnızca derviş toplulukları için değil, halk kitleleri için de huzur ve manevi dinginlik kaynağı olmuştur. Bu durum Osmanlı yönetiminin de dikkatini çekmiştir. Bu yüzden Osmanlı makamları Afgan dervişlerin tekkelerdeki faaliyetlerini himaye etmiştir (BOA, İ.DH., D: 1023 – G: 81129, H.19-10-1301).

Osmanlı Devleti'nin Afgan Dervişlere Yönelik Destek Politikaları

Üsküdar'daki Afgan Kalenderhanesi, Osmanlı yönetiminin Afgan dervişleri hem manevi hem de ekonomik açıdan nasıl desteklediğini göstermektedir. H. 1324 tarihli bir belge, Osmanlı Devleti'nin dervişlerin gıda masraflarını karşılamak üzere Maliye Nezareti aracılığıyla yüz kuruş tahsis ettiğini belirtmektedir (BOA, BEO, D: 2795 – G: 209598, H-08-02-1324). Bu tür yardımlar, Afgan dervişlerin tekkelerdeki düzenli faaliyetlerini sürdürmelerine olanak sağlamış ve Osmanlı toplumunda Afgan sufilerinin görünürlüğünü artırmıştır. Afgan dervişlerin Osmanlı tekkelerine entegrasyonu yalnızca mali destekle sınırlı kalmamış, vakıf sistemiyle de güçlendirilmiştir. H. 1249 tarihli bir belge, Selimiye, Laleli, Süleymaniye ve Hafize Hatun gibi vakıfların gelir-gider hesaplarının düzenlendiğini ve Evkaf-ı Hümayun Nezareti'nin denetimi altında olduğunu göstermektedir (BOA, Y.MTV., D: 227 – G: 142, H.24-12-1319). Bu vakıflardan elde edilen gelirler, cami ve medreselerin bakımı, çalışan maaşları ve imaret yardımlarının yanı sıra Afgan dervişlerin ikamet ettiği kalenderhanelerin temel ihtiyaçlarını karşılamak için de kullanılabilmekteydi. Böylece devletin mali desteği ile vakıf gelirleri bir araya gelerek Afgan dervişlerin topluma entegrasyonunu sistematik biçimde desteklemiştir. Osmanlı arşiv belgeleri, Afgan dervişlerin müderrislik, imamlık ve tekke şeyhliği gibi görevler üstlendiğini de ortaya koymaktadır (BOA, A.MKT.MHM., D: 454 – G: 85, H.23-03-1290). Bu durum, Afgan dervişlerin Osmanlı toplumundaki manevi ve eğitim alanındaki etkilerinin altını çizmektedir. Ayrıca Afgan kasideleri ve musiki üslupları, Osmanlı tekkelerinde icra edilerek hem dinî öğretinin yayılmasına hem de halk arasında manevi bir etki oluşturulmasına katkı sağlamıştır. Afgan Sufilerin desteklenmesi, Osmanlı toplumuna uyumlarını kolaylaştırmış ve tekkelerde oluşturdukları dinî ve kültürel bağlar Osmanlı-Afgan ilişkilerinde manevi bir köprü işlevi görmüştür. Afgan dervişlerin Osmanlı tekkelerindeki varlığı, Panislamizm politikası çerçevesinde devletin İslam dünyasındaki liderlik iddiasına hizmet etmiş ve himayeleri hem dinî hem de diplomatik bir

strateji olarak değerlendirilmiştir (Ocak, 2005, s. 217–220; Deringil, 1998, s. 70–72). Özellikle II. Mahmud ve II. Abdülhamid dönemlerinde, vakıfların mali yapısının düzenlenmesi ve devlet denetiminin güçlendirilmesi, Afgan sufilerin faaliyetlerini daha istikrarlı bir zemine oturtmuştur. H. 1324 tarihli belge, Üsküdar'da bulunan Afgan Kalenderhanesinin gıda masraflarının hazineden karşılandığını gösterirken, H. 1212 M. (1797-1798) tarihli bir belge, bu yardımların sürekliliğini sağlamak üzere resmi yazışmalarla düzenlendiğini ortaya koymaktadır (BOA, BEO, D: 2795 – G: 209598, H-08-02-1324; BOA, C. EV..., G: 128 – D: 6370, H-10-08-1212). 19. yüzyıl Osmanlı arşivlerinde yer alan H. 1274 tarihli bir başka belge, Üsküdar'daki Afgan Kalenderhane tekkesinin şeyhliği ile ilgili bir meseleyi ele almakta ve bu konunun Meclis-i Vallayı Ahkâm-ı Adliye tarafından hukuki ve idari bir çerçevede değerlendirildiğini göstermektedir (BOA, MVL, 806- 64, H-07-09-1274). Belge, Afgan dervişlerin tekkedeki şeyhlik makamıyla ilgili taleplerini, Şeyhülislam makamıyla yapılan yazışmaları ve Meclis-i Vükelanın değerlendirmelerini içermektedir. Bu durum, tekkelerin sadece dinî değil, aynı zamanda Osmanlı'nın idari ve hukuki sisteminde de önemli roller üstlendiğini göstermektedir. Osmanlı Devleti'nde vakıf sistemi, sosyal ve ekonomik hayatın önemli bir unsuru olarak uzun süre varlığını sürdürmüştür. 19. yüzyılda özellikle II. Mahmud döneminde gerçekleştirilen reformlar kapsamında vakıfların idaresine yönelik düzenlemeler artmış, gelir ve giderlerin daha düzenli ve denetlenebilir şekilde kayda geçirilmesi hedeflenmiştir. Bu bağlamda, H. 1249 tarihli ve "Evkaf-ı Hümayun Nezareti'ne mülhak Selimiye, Laleli, Süleymaniye, Hafize Hatun ve diğer vakıfların varidat muhasebeleri" başlıklı belge, Osmanlı vakıf idaresinin mali yapısını incelemek açısından önemli bir kaynak niteliğindedir. Belgede İstanbul, Üsküdar ve Eskişehir gibi şehirlerde bulunan bazı vakıfların gelir ve giderleri kayıt altına alınmıştır (BOA, EV.D., 9786-, H-29-12-1249). Söz konusu vakıfların gelirleri ağırlıklı olarak dükkân ve han kiraları ile tarımsal gelirlerden oluşurken, giderlerin cami ve medreselerin bakımı, vakıf görevlilerinin maaşları ve sosyal hizmetlere ayrıldığı görülmektedir. Bu belge, II. Mahmud döneminde merkezi idarenin vakıflar üzerindeki mali denetimini artırma çabalarının somut bir göstergesi olarak değerlendirilebilir. Afgan kökenli kişiler, Osmanlı topraklarında dinî faaliyetlerini sürdürmek amacıyla farklı bölgelerde tekkeler kurmuş ve bu tekkeler üzerinden kendi toplulukları arasında sosyal dayanışmayı sağlamışlardır. Ali Ağa'nın Tarsus'taki Afgan Tekkesi 'ne emanet olarak bıraktığı altın ve paranın Üsküdar'daki Afgan Tekkesi 'ne gönderilmesine dair H. 1277 tarihli belge, tekkeler arasındaki mali ilişkilerin nasıl yürütüldüğünü göstermektedir (BOA, A.} MKT.DV., 173- 21, H-06-04-1277). Bu tür mali işlemler, tekkelerin yalnızca ibadet yeri değil, aynı zamanda güvenilir ve taşınabilir bir ekonomik sistem işlevi gördüğünü ortaya koymaktadır. Bu belgeler, Afgan dervişlerin Osmanlı toplumundaki konumunu, mali destek mekanizmalarını ve vakıf aracılığıyla sağlanan hizmetleri bir bütün olarak belgelemektedir. Afgan dervişler, yalnızca dinî işlevler üstlenmekle kalmamış; Osmanlı toplumu içinde manevi, kültürel ve eğitsel etki yaratmış,

Panislamizm ve devlet politikalarıyla uyumlu bir şekilde topluma entegre olmuşlardır (BOA, A.} MKT.DV., 173- 21, H-06-04-1277).

Afgan Kalenderhane tekkesinin yönetimi ve şeyh atamaları, Meclis-i Vallayı Ahkâm-ı Adliye aracılığıyla idari ve hukuki bir çerçeveye oturtulmuştur. H.1274 tarihli belge, Üsküdar'daki Afgan Kalenderhane tekkesinin şeyhliği ile ilgili resmi bir meseleyi ele almakta; Şeyhülislam ve Meclis-i Vükelâ yazışmalarını içermektedir (BOA, MVL, 806- 64, H-07-09-1274). Bu durum, Afgan dervişlerin faaliyetlerinin yalnızca dinî değil, aynı zamanda idari ve hukuki bir zemine dayandırıldığını göstermektedir. II. Abdülhamid döneminde, Afgan ulemasına yönelik mali destekler de artmıştır. H. 1323 tarihli bir belge, Üsküdar'daki Afgan Dergâhının tahsisatının artırılmasını öngörmekte; Şeyh Hacı Mehmed Efendi'nin ekonomik zorlukları dikkate alınarak dergâhın faaliyetlerini sürdürebilmesi hedeflenmiştir (BOA, BEO, 2735- 205077, H-11-11-1323). Aynı dönemde, Hazine-i Hassa Veznesi aracılığıyla Üsküdar Çinili Camii civarındaki Afgan Dergâhının tamirat masrafları da karşılanmıştır (BOA, ML.EEM., 547- 52, R-18-02-1322). Bu destekler, Osmanlı yönetiminin Afgan uleması ve dervişlerini ekonomik ve manevi açıdan koruma yaklaşımını ortaya koymaktadır. Afgan Kalenderhanesi ve Dergâhına yapılan bu mali tahsisatlar, yalnızca dinî bir destek değil, Osmanlı hilafetinin İslam dünyasındaki liderlik iddiasını pekiştirme ve Afganistan ile ilişkileri güçlendirme stratejisinin de bir parçası olmuştur. Afgan dervişlerin Osmanlı topraklarındaki varlığı hem manevi hem de diplomatik açıdan Osmanlı-Afgan bağlarının güçlenmesine hizmet etmiştir (BOA, BEO, 2700- 202451, H-08-09-1323; BOA, Y.MTV., D: 227 – G: 142, H.24-12-1319). 1909 yılında gerçekleştirilen mali reformlar, Osmanlı Devleti'nin ekonomik yapısını köklü biçimde dönüştürmüştür. Bu reformlardan biri, Hazine-i Hassa'nın Maliye Nezareti'ne devredilmesidir. Hazine-i Hassa, padişahların şahsi gelir ve giderlerini yönetirken, II. Meşrutiyet'in ilanı ve Sultan II. Abdülhamid'in tahttan indirilmesiyle Maliye Nezareti'ne devredilmiş ve böylece Osmanlı maliyesi daha merkezi bir yapıya kavuşmuştur (BOA, ML.EEM., 756- 1, R-16-05-1325). Bu değişiklikler birçok kurumu ve kişiyi doğrudan etkilemiştir. Üsküdar'daki Afgan Kalenderhanesi de bunlardan biridir. Osmanlı arşivlerinden elde edilen bir belgeye göre, Kalenderhanesinde görev yapan postnişinin maaşı Hazine-i Hassa'dan ödenmekteydi; ancak hazinenin Maliye Nezareti'ne devri ile bu ödeme mümkün olmamıştır (BOA, ML.EEM., 845- 28, R-19-03-1327). Bu durum, Osmanlı topraklarındaki dinî vakıfların ve yabancı kökenli dervişlerin mali durumlarını doğrudan etkilemiştir. Kalenderhaneler, Kalenderi tarikatına mensup dervişlerin barındığı ve tasavvufi faaliyetlerin sürdürüldüğü mekânlardı. Üsküdar'daki Afgan dervişler, bu tekkede manevi hayatlarını sürdürmüş ve Osmanlı-Afgan ilişkilerinde kültürel ve dinî bir köprü işlevi görmüştür. Hazine-i Hassa'nın devri, bu tür kurumların mali yapısını zayıflatmış ve ödemelerin aksamasına yol açmıştır (BOA, ML.EEM., 845- 28, R-19-03-1327; BOA, BEO., D: 2735 – G: 205077, H.1324). 1911 yılında Üsküdar'daki Afgan Dergâhının

tamiratı ile ilgili bir arşiv belgesi, söz konusu tamiratın yaklaşık altmış lira tuttuğunu ve masrafın hayırseverlerden sağlanmasının önerildiğini göstermektedir (BOA, ML.EEM., 845- 28, R-19-03-1327; BOA, A.MKT.MHM., D: 454 – G: 85, H.27-04-1329). Bu durum, Osmanlı yönetiminin dinî ve kültürel yapıları koruma çabalarını ve merkezi otorite ile yerel yönetim arasındaki koordinasyonu ortaya koymaktadır. Aynı dönemde, Üsküdar'da Hazine-i Hassa'ya ait bir hanede ikamet eden Afgan ulemasından Şeyh Mehmed Abdullah Efendi'nin birikmiş kira borcu ile ilgili belgeler, Osmanlı mali düzenlemelerinin yabancı uyruklu ilim adamlarına etkisini göstermektedir (BOA, ML.EEM., 900- 5, R-25-01-1328; BOA, Y.MTV., D: 227 – G: 142, H.24-12-1319). Şeyh Mehmed Abdullah Efendi, Afganistan'dan Osmanlı topraklarına ilim tahsili için gelmiş, ancak ikamet ettiği süre boyunca kira borcu birikmiş ve yetkililere bildirilerek tahsil edilmesi talep edilmiştir. Bu durum, Osmanlı'nın yabancı ulema ve talebelere sağladığı desteklerin sınırlarını ve mali düzenlemelerini anlamak açısından önemlidir. Osmanlı-Afgan ilişkileri, yalnızca diplomatik düzeyde değil, bireysel ve toplumsal boyutlarda da kendini göstermektedir. I. Dünya Savaşı sırasında, Afgan Emiri Habibullah Han'ın akrabası Gülüm Resul Han, savaş koşulları nedeniyle memleketine dönememiş ve Üsküdar'daki Afgan Kalenderhanesinde kalmıştır (BOA, DH.EUM.5. Şb., 69 – 2, H-09-12-1336; BOA, DH.MKT., D: 1386 – G: 3, H.23-03-1304). Bu süreçte Osmanlı Devleti, savaşın getirdiği ekonomik zorluklara rağmen yabancı misafirlere destek sağlamaya çalışmıştır. Üsküdar'daki Afganî Tekkesi, Afgan topluluğu için önemli bir merkez olarak işlev görmüş, ilim adamları, dervişler ve hacılar burada konaklamıştır. Osmanlı Devleti, yabancı Müslüman toplulukların hareketlerini düzenli olarak takip etmiş, özellikle bir şehirden diğerine seyahat izni için resmi mercilere başvurmalarını şart koşmuştur BOA, DH.EUM.5.Şb., D: 00070 – G: 00017.001, H.24-12-1336). Bu durum, devletin güvenlik ve bürokratik kontrol mekanizmalarının bir parçasıdır. Bu belgeler, Osmanlı topraklarında Afganların sosyal, kültürel ve ekonomik yaşamını anlamak açısından büyük önem taşımaktadır. Afganların Osmanlı topraklarında karşılaştıkları mali zorluklar, devletten aldıkları destekler ve hareket izinleri, Osmanlı-Afgan ilişkilerinin çok boyutlu yapısını göstermektedir.

SONUÇ

Bu çalışma, Osmanlı Devleti ile Afganistan arasındaki ilişkilerin yalnızca diplomatik ve siyasi düzeyde değil, aynı zamanda dinî ve tasavvufî ağlar aracılığıyla da şekillendiğini ortaya koymuştur. Üsküdar'daki Afgan Kalenderhanesi örneği, Afgan dervişlerinin Osmanlı topraklarındaki varlığını somutlaştıran önemli bir örnek olarak değerlendirilmiştir. Bu yapı, yalnızca bir tarikat merkezi olmanın ötesinde, farklı coğrafyalardan gelen Müslümanların barınma, dayanışma ve kültürel etkileşim ihtiyaçlarını karşılayan çok yönlü bir kurum işlevi görmüştür. Osmanlı Devleti'nin Afgan dervişlerine yönelik yaklaşımı, klasik misafirperverlik anlayışının ötesinde, dönemin siyasî ve dinî stratejileriyle de yakından ilişkilidir. Özellikle II. Abdülhamid döneminde

belirginleşen Panislamizm politikası çerçevesinde, Afgan dervişleri gibi grupların kabulü ve desteklenmesi, halifelik makamının İslam dünyasındaki birleştirici rolünü pekiştirmeye yönelik bir unsur olarak öne çıkmıştır. Bu durum, Osmanlı'nın farklı Müslüman toplulukları bünyesinde toplama ve onları sistemli bir şekilde entegre etme kapasitesini göstermektedir. Afgan Kalenderhanesi üzerinden yapılan bu inceleme, Osmanlı toplumunda tasavvufî yapıların sadece dinî değil, aynı zamanda sosyal ve kültürel işlevler üstlendiğini ortaya koymaktadır. Bu bağlamda Afgan dervişleri Osmanlı şehir hayatında hem dinî temsil hem de kültürel aktarım açısından önemli bir rol oynamıştır.

Son olarak, Osmanlı-Afgan ilişkileri çok katmanlı bir yapıya sahiptir ve bu ilişkilerin anlaşılmasında tasavvufî ağlar büyük önem arzetmektedir. Bu çalışma, literatürde genellikle ihmal edilen sosyal ve kültürel boyutu ön plana çıkararak, Osmanlı-Afgan ilişkilerine dair daha bütüncül bir değerlendirme yapılmasına katkı sağlamayı amaçlamaktadır.

KAYNAKLAR

Arşiv Belgeleri

Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı Osmanlı Arşivi (BOA)

BOA, A.MKT.MHM., D: 454 – G: 85, H.23-03-1290

BOA, A.MKT.MHM., D: 454 – G: 85, H.27-04-1329

BOA, BEO, 2700- 202451, H-08-09-1323

BOA, BEO, 2735- 205077, H-11-11-1323

BOA, BEO, D: 2795 – G: 209598, H-08-02-1324

BOA, BEO., D: 1728 – G: 129595, H.22-06-1319

BOA, C. EV..., G: 128 – D: 6370, H-10-08-1212

BOA, DH.EUM.5. Şb., 69 – 2, H-09-12-1336

BOA, DH.EUM.5.Şb., D: 00070 – G: 00017.001, H.24-12-1336

BOA, DH.MKT., D: 1386 – G: 3, H.23-03-1304

BOA, İ.DH., D: 1023 – G: 81129, H.19-10-1301

BOA, ML.EEM., 547- 52, R-18-02-1322

BOA, ML.EEM., 756- 1, R-16-05-1325

BOA, ML.EEM., 845- 28, R-19-03-1327

BOA, ML.EEM., 900- 5, R-25-01-1328

BOA, MVL, 806- 64, H-07-09-1274

BOA, ŞD., D: 2858 – G: 56, H.08-10-1287

BOA, Y. PRK.ASK, 30- 56, H-17-03-1303

BOA, Y.MTV., D: 227 – G: 142, H.24-12-1319

BOA, Y.PRK.AZJ., D: 15 – G: 36, H.21-09-1296

Araştırma ve Tetkik Eserler

Deringil, S. (1998). The well-protected domains: Ideology and the legitimation of power in the Ottoman Empire (1876–1909). London, England: I.B. Tauris.

Karataşer, B. (2025). Sultan II. Abdülhamid dönemi İslam birliği politikaları hakkında bir değerlendirme. Meriç Uluslararası Sosyal ve Stratejik Araştırmalar Dergisi, 9(1), 55–67.

Karpat, K. H. (1985). Ottoman population, 1830–1914: Demographic and social characteristics. Madison, WI: University of Wisconsin Press.

Karpat, K. H. (2003). Osmanlı nüfusu (1830–1914): Demografik ve sosyal özellikleri. İstanbul, Türkiye: Tarih Vakfı Yurt Yayınları.

Karpat, K. H. (2010). Osmanlı'dan günümüze etnik yapılanma. İstanbul, Türkiye: Timaş Yayınları.

Kılıç, M. (2021). II. Abdülhamid döneminde Osmanlı Devleti ile İngiltere arasında Afgan muhacirleri meselesi. Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Tarih Dergisi, 4(2), 38–45.

Ocak, A. Y. (2005). Osmanlı toplumunda tasavvuf ve tarikatlar. Ankara, Türkiye: Türk Tarih Kurumu.

Özcan, A. (1997). Panislamizm: Osmanlı Devleti, Hindistan Müslümanları ve İngiltere (1877–1924). İstanbul, Türkiye: İletişim Yayınları.

Özhazar, İ. (2024). Osmanlı Devleti'nin göç ve iskân siyasetinin uluslararası boyutu (1850–1915). Mevzu – Sosyal Bilimler Dergisi, 12, 1101–1133.

Shaw, S. J. (1982). Osmanlı İmparatorluğu ve modern Türkiye (Cilt 1). İstanbul, Türkiye: E Yayınları.

Zürcher, E. J. (2004). Modernleşen Türkiye'nin tarihi. İstanbul, Türkiye: İletişim Yayınları.

THE DISCURSIVE CONSTRUCTION OF CULTURAL EVENT FESTIVAL IMAGE FROM THE PERSPECTIVE OF EVENT MANAGEMENT: THE CASE OF THE SURVA MASKED GAMES FESTIVAL

Dr. Öğr. Üyesi Lütfiye YAŞAR BİLİCİ [1]/ Dr. Öğr. Üyesi Demet YALÇIN [2]

[1]Anadolu Üniversitesi, Halkla İlişkiler ve Reklamcılık, lutfiyeyasarbilici@anadolu.edu.tr

0000-0001-9008-6415

[2] Yalova Üniversitesi, Yeni Medya ve İletişim, demet.yalcin@yalova.edu.tr , 0000-0002-7985-4900

Abstract

This study examines how festivals, as a type of cultural event, are represented within the context of event management and tourism communication. In line with this purpose, the digital promotional content concerning the Surva Masked Games Festival, held in Pernik, Bulgaria, and the Kukeri tradition, one of the festival's main cultural elements, was analyzed. While the population of the study consists of digital promotional texts themed around cultural events, festivals, and tourism, the sample consists of the promotional text titled "Surva Masked Games Festival and Sofia, Plovdiv Tour," published on the travel website tatilolayı. The study is significant in that it demonstrates that festivals are strategic spaces where cultural heritage is made visible, local identity is reproduced, destination image is constructed, and event experience is managed. The research was designed as a qualitative study and analyzed through the method of critical discourse analysis. According to the findings, the festival is constructed in the promotional text through discourses such as ritual, purification, fertility, authenticity, exoticism, UNESCO reference, international participation, performance, entertainment, and unforgettable experience. These discourses frame the Surva and Kukeri tradition as a cultural event while also transforming the festival into a touristic experience that is attractive, observable, and consumable. The emphasis on accommodation, transportation, services, and extra activities in the tour program further indicates that, from an event management perspective, the festival is presented as a planned, packaged, and marketed touristic product. As a result, the promotional discourse concerning the Surva Masked Games Festival shapes the festival image through textual representations before the event takes place; it reproduces cultural heritage within the framework of event management, experience design, and touristic attraction.

Keywords: Event management, festival communication, cultural events, Surva, Kukeri

ETKİNLİK YÖNETİMİ PERSPEKTİFİNDEN KÜLTÜREL ETKİNLİK FESTİVAL İMAJININ SÖYLEMSEL İNŞASI: SURVA MASKELİ OYUNLAR FESTİVALİ ÖRNEĞİ

Özet

Bu çalışmada, kültürel bir etkinlik türü olarak festivallerin etkinlik yönetimi ve turizm iletişimi bağlamında nasıl temsil edildiği ele alınmıştır. Bu amaç doğrultusunda, Bulgaristan'ın Pernik kentinde düzenlenen Surva Maskeli Oyunlar Festivali ve festivalin temel kültürel unsurlarından biri olan Kukeri geleneğine ilişkin dijital tanıtım içeriği analiz edilmiştir. Araştırmanın evrenini kültürel etkinlik, festival ve turizm temalı dijital tanıtım metinleri oluştururken; örneklemini tatilolayı adlı gezi sitesinde yayımlanan "Surva Maskeli Oyunlar Festivali ve Sofya, Plovdiv Turu" başlıklı tanıtım metni oluşturmaktadır. Çalışma, festivallerin kültürel mirasın görünür kılındığı, yerel kimliğin yeniden üretildiği, destinasyon imajının kurulduğu ve etkinlik deneyiminin yönetildiği stratejik alanlar olduğunu göstermesi bakımından önem taşımaktadır. Araştırma nitel desende kurgulanmış ve eleştirel söylem analizi yöntemiyle analiz edilmiştir. Bulgulara göre tanıtım metninde festival; ritüel, arınma, bereket, otantiklik, egzotiklik, UNESCO referansı, uluslararası katılım, gösteri, eğlence ve unutulmaz deneyim söylemleri üzerinden kurulmaktadır. Bu söylemler, Surva ve Kukeri geleneğini kültürel bir etkinlik olarak anlamlandırırken aynı zamanda festivali turistik açıdan çekici, izlenebilir ve tüketilebilir bir deneyim alanına dönüştürmektedir. Tur programında konaklama, ulaşım, hizmetler ve ekstra etkinliklere dikkat çekilmesi ise festivalin etkinlik yönetimi açısından planlanan, paketlenen ve pazarlanan bir turistik ürün olarak sunulduğunu göstermektedir. Sonuç olarak, Surva Maskeli Oyunlar Festivali'ne ilişkin tanıtım söylemi, festival imajını etkinlik gerçekleşmeden önce metinsel temsiller aracılığıyla biçimlendirmekte; kültürel mirası etkinlik yönetimi, deneyim tasarımı ve turistik çekicilik ekseninde yeniden üretmektedir.

Anahtar kelimeler: Etkinlik yönetimi, festival iletişimi, kültürel etkinlikler, Surva, Kukeri

1. INTRODUCTION

Kukeri is described as a celebratory practice positioned at the intersection of ritual, carnival, and masked games within the Bulgarian folkloric calendar. In this context, masked Kukeri figures, wearing animal skins and large bells tied around their waists, dance in procession and, through the noise they produce, enact in the public sphere the themes of warding off evil spirits as well as fertility, health, and fecundity. Therefore, the combinations of masks, bells, and costumes function in this practice not merely as aesthetic elements, but as cultural indicators that carry the meaning of the ritual and render it visible (Bogueva et al., 2021, p. 5).

The circulation of Kukeri within the festival form brings to the fore the question of how cultural heritage is selectively constructed. Strahilov argues that, in the construction of the Bulgarian national heritage canon, the heritagization of Kukeri masquerade proceeds through processes of selective appropriation and symbolic reconfiguration; in this process, while prestigious ancient origins are emphasized, Eastern connections and relations with minority cultures may be silenced. Within this framework, claims of authenticity and purity appear to have the capacity to produce boundaries that determine which elements are regarded as legitimate and made visible in representation (Strahilov, 2022, p. 1).

The festival context increases the public visibility of traditional celebrations while also enhancing the visibility of host communities and contributing to local economies. In this regard, Louw and Esterhuyzen (2022, p. 2) state that festivals were historically defined as free and recurring celebrations associated with the commemoration of traditions; however, today, events need to be managed professionally in order to generate social benefit and ensure that their economic impact is properly evaluated. This approach makes it possible to consider that Kukeri's cultural heritage repertoire is articulated into a managerial and communicative framework within the festival form.

The significance of the festival from a public relations perspective is not limited to making cultural values visible; rather, its main importance is embodied in the way this visibility can be articulated into processes of city image, reputation, and branding. Indeed, Ürkmez and Akbulut (2019, p. 1) emphasize that, in the context of local governments, festivals contribute to highlighting cultural values, creating cultural heritage, and transmitting it to future generations; in addition, through media attention, they are positioned as an effective tool that strengthens the promotion of the city, constructs its image and reputation, and supports branding objectives.

This study examines how festivals, as a type of cultural event, are represented within the context of event management and tourism communication. In line with this purpose, the digital promotional content concerning the Surva Masked Games Festival, held in Pernik, Bulgaria, and the Kukeri tradition, one of the festival's main cultural elements, was analyzed. While the population of the study consists of digital promotional texts themed

around cultural events, festivals, and tourism, the sample consists of the promotional text titled “Surva Masked Games Festival and Sofia, Plovdiv Tour,” published on the travel website tatilolayı. The study is significant in that it demonstrates that festivals are strategic spaces where cultural heritage is made visible, local identity is reproduced, destination image is constructed, and event experience is managed.

1.1. Festivals as Event Spaces

The event management approach explains the success of a festival not only through the flow of the program, but also through the design of the experience and the ability of experience components to collectively produce a perceptual unity. Morgan’s experience prism makes it possible to evaluate the festival experience holistically through the dimensions of design and programming, physical organization, social interaction, personal benefits, symbolic meanings, and cultural communication. This framework emphasizes that participant evaluation is not limited solely to the consumption of content, but is constructed together with the mechanisms that carry the experience and the components of meaning (Morgan, 2008, p. 81; Ürkmez and Akbulut, 2019, pp. 7–8).

In festival and event management, the stakeholder field constitutes a decisive dimension in the production of experience and image. Indeed, it is stated that local organizing committees include actors such as sponsors, event initiators, event managers, consultants, suppliers, the media, accommodation and transportation providers, retailers, and various service providers. In addition, a broader group of stakeholders, including customers, participants, performers, staff, and paid personnel, also forms the event ecosystem. This broad ecosystem is significant in that it shows that, in cultural heritage-based festivals such as Kukeri, image is constructed not through a single-centered discourse, but within a multi-actor field of production (Louw and Esterhuyzen, 2022, p. 2).

In terms of the perceptual outcomes of the festival, safety and risk management can be read not only as an operational necessity, but also as a component of image management. Anderton’s examination of festivals shows that, in the market acceptance of a large-scale festival, the emphasis on safety, security, and comfort is used strategically in the construction of corporate image; together with media representations, sponsorship, and service quality components, an image of a safe and comfortable festival is produced. This framework suggests that festival image may be shaped not only by cultural content, but also by how the event manages risks and how this management is made visible. If the image of a safe and comfortable festival can be constructed in the media through the selective foregrounding of certain themes and scenes, then participants’ photo-based posts in digital environments may similarly produce the image through selective visibility. Therefore, rather than focusing on the explanatory texts of the posts, the analysis makes it possible to discuss how the festival image is

framed at the participant level by tracing which organizational practices, which indicators of safety and comfort, and which spatial crowd scenes are made visible in the frames (Anderton, 2008, pp. 39–48).

It is emphasized that risk management is an area requiring expertise throughout the event life cycle, and that event-related risks may extend across different issues such as drug and alcohol abuse, terrorism, crime, fire safety, crowd management, and current health protocols. This emphasis shows that the staging of the festival experience is not limited to content and programming alone, but is also constructed through safety, crowd, and spatial arrangements. Therefore, public perception is also shaped by these visible management practices of event design, and the way safety is organized can become part of the festival image (Louw and Esterhuyzen, 2022, p. 5).

Public relations evaluation logic provides a decisive framework for understanding how the festival experience transforms into public perception. Within this framework, festivals are positioned as a public relations tool that enables the promotion of cities and regions to their target audiences; the promotion process serves to inform the target audience and to construct an image. It is also emphasized that city image can be supported through festivals that attract media attention, and that this visibility can have an impact on the marketing of the region. However, the emphasis that what needs to be measured in public relations projects is not how much media coverage is generated, but what the audiences consuming this coverage think about the content, indicates that festival success should be evaluated at the level of perception and impact rather than visibility (Ürkmez and Akbulut, 2019, pp. 1–5).

The impact of events on destination and place branding involves various risks as well as positive contributions. A study focusing on event tourism and stakeholder management states that poorly designed and poorly managed events may weaken urban identity and damage city image. The same study emphasizes that the interests and perspectives of stakeholders should be taken into account in the planning and management of event tourism, and conceptualizes stakeholders as actors who can affect tourism development or be affected by it. This approach points to the need for relational and balanced management, rather than a one-way organizational logic, in order for events to produce sustainable image outcomes (Gülenç Birsen, 2025, pp. 1577–1580).

In the digital public sphere, perceptual risk is related not only to the inability to control institutional messages, but also to the visibility of public feedback. It is stated that negative consumer comments related to an event may damage the image of the host destination, and that concerns about the commercialization and commodification of local culture may also come to the agenda in relation to cultural events. This emphasis

suggests that festival image may be shaped not only by the experience during the event, but also by evaluations that circulate digitally after the experience (Gülenç Birsen, 2025, p. 1580).

At this point, understanding participant motivations is considered critical for event management, as it increases the alignment of both experience design and communication planning with the target audience. Studies focusing on festival and event motivations are justified on the assumption that they enable better planning, better marketing, and more effective participant segmentation; motivation is treated as an internal factor that activates and directs behavior. Research centered on the organizer perspective examines how festival organizers perceive visitor motivations and shows that dimensions such as social and leisure, novelty, escape, family togetherness, and curiosity differ in organizers' evaluations. These studies also draw attention to the possibility of a perceptual gap between organizer perception and visitor motivation. Therefore, festival image can be shaped not only by what participants experience, but also by which experience elements organizers consider important and what they foreground in communication (Li and Petrick, 2006, pp. 239–240; Kim et al., 2002, pp. 127–129).

2. METOD

This research was designed within a qualitative research framework, and critical discourse analysis was adopted as the method of analysis. The main rationale for selecting this method is that the discourse approach examines the meaning of a text within the networks of meaning constructed in the social context in which it is produced, and aims to make visible the relationship between text and social structure (Güngör, 2020, pp. 5–7). In this regard, the data set was composed of the informative explanatory texts about the Kukeri Festival published on the tatilolayı travel website. Based on the view that quantitative size is not necessarily considered a superiority in discourse analysis, whereas diversity is regarded as important in terms of analytical value, the Tatil Olayı page was analyzed through purposive sampling.

3. FINDINGS

The basic meaning attributed to the festival is constructed through purification and good wishes. In the sentence, "Traditions that aim to drive away evil spirits with bells, remove all negativities, and include wishes for fertility, happiness, and health await you in the squares of Pernik for three days," lexical choices such as aim, removing negativities, and value-laden expressions such as fertility, happiness, and health normalize the ritual as a practice that produces benefits. This framework is connected to touristic attraction through the adjectives colorful and exciting in the sentence, "The Kukerlandia Festival is a colorful and exciting celebration held to chase away evil spirits through traditional masks and dances, bringing together participants from all around the world"; the ritual function and the language of entertainment are structured within the same whole. At the macro level, the overarching proposition of the text is that the festival is both a protective and purifying

tradition and a purchasable event experience. This proposition is produced most explicitly in the sentence, “The most important feature of the festival is that participants wear Kukeri masks to chase away evil spirits and dance for fertility and happiness to arrive”; the expression the most important feature also clearly declares which meaning is centralized.

Authenticity is constructed through ancient origins and locality, while attraction is produced through evaluative words such as fascinating. The sentences, “Between January 23 and 25, 2026, the city of Pernik in Bulgaria will host the annual Surva Festival. This fascinating event is celebrated through an ancient tradition known as the Kukeri Festival,” stabilize the context by specifying date and place; the expression annual provides continuity, ancient tradition establishes a claim of authenticity, and the word fascinating provides evaluative value. This narrative is structured through the sentence, “The Kukeri tradition is a fascinating ritual based on folk beliefs and reflecting ancient Bulgarian culture, while the masked dances, music, and events included in the Pernik Surva Festival offer visitors an unforgettable experience”; folk beliefs, ancient Bulgarian culture, and unforgettable experience are articulated within the same argument. At the macro level, the text constructs Kukeri both as a marker of cultural heritage and local identity and as a touristic product carrying the promise of an unforgettable experience. The sentence in the tour program, “The ancient tradition of Surva, whose history dates back to pagan periods and shamanism, carries the meaning of driving away evil spirits with frightening masks,” intensifies this claim of authenticity through references to paganism and shamanism, while also producing an exoticizing effect that arouses curiosity.

Internationalization and scale serve to position the festival as a spectacle event. In the general promotion, the expression “bringing together participants from all around the world” constructs attraction through scale. In the sentence from the tour program, “Within the scope of the parade to be performed by participants from 15 countries such as Greece, Moldova, Romania, Slovenia, and Croatia, many interesting traditions are displayed,” the lexical choices parade and interesting move the ritual into the logic of a staged performance. This emphasis combines with the authenticity narrative throughout the text and produces a framework in which the local becomes consumable within an international showcase. At the macro level, the overarching proposition is constructed around the idea that Surva is not merely a local tradition, but an event in which different countries participate and which should be watched.

The UNESCO reference produces legitimacy through intertextuality and connects heritage to the promise of touristic experience. In the sentence, “With the Surva Masked Games Festival, which is included in UNESCO’s Intangible Cultural Heritage List, we will have the opportunity to get to know different traditions through entertainment,” UNESCO functions as an external authority and source of validation, while the expression

getting to know through entertainment frames heritage as an experiential opportunity rather than a pedagogical content. This framework, combined with value-laden expressions throughout the text such as fascinating, colorful, exciting, and unforgettable, produces a dual public image that presents cultural heritage as both prestigious and consumable.

Community and belonging are constructed through the discourse of celebrating together, while the visitor is positioned at the center as the target audience. The sentence, “In the fascinating atmosphere of the Kukerlandia Festival, this traditional event, celebrated together by local people and tourists, will enable you to embark on a cultural journey,” brings local people and tourists together on the same stage, while the expression cultural journey promises the visitor a meaningful experience. This narrative is structured through the sentence, “By joining this year’s Surva Festival, you can witness the magic of the Kukeri Festival and experience unforgettable moments in the colorful atmosphere of the Kukerlandia Festival”; the visitor is positioned as the subject of the experience. At the macro level, the text connects the festival to touristic attraction through a call to come with us, experience it, and turn it into a memory; thus, the promotional language produces a framework compatible with approaches suggesting that event motivations can be associated with orientations such as experience, novelty, and escape.

The meaning of event performance is reconstructed through entertainment and humor; thus, the ritual is placed within the form of a spectacle event. The sentence, “The performing groups narrate daily life and other family traditions in a humorous language through noisy performances accompanied by music and bell sounds in front of the audience and the jury,” brings the performance onto the stage within the triangle of performance, audience, and jury, and normalizes the ritual as a performance that narrates everyday life through humor. This staging is expanded toward a target audience that includes families and children through the sentence, “Within the scope of the festival, where children also have great fun, Kuker groups wearing bells around their waists organize various performances”; thus, the entertainment dimension of the experience is foregrounded, and touristic marketability is strengthened. Therefore, throughout the text, the promise of experience is reinforced, the sacred and cultic function of the ritual recedes into the background, and the representation of an entertaining spectacle is centralized.

Identity construction defines the ritual subject through masculinity, thereby determining the central actor and rendering other possible subjects invisible. The sentence “Male participants introduce themselves as Kukers at this festival” directly associates Kuker identity with masculinity and clearly shows through whom the representation is constructed. This emphasis makes visible the order of visibility operating at the level of who

speaks and who is represented in the text; the position of women or other actors is left behind this central definition.

Another framework accompanying this gendered order of visibility becomes evident in the context of the tour package. The language of the tour package reveals the main purpose of the narrative and its assumptions about the target audience, while reconstructing the festival experience within consumption practices by integrating cultural content with promises of comfort and additional services. The sentences “Our guests who wish may use the hotel’s indoor pool and casino entrance free of charge. The Turkish bath, sauna, and massage services may be used for an additional fee. In the evening, we will experience a wonderful Bulgarian tavern with our guests who wish” package the festival experience through accommodation, services, and extra activities. Thus, by adding promises of comfort, service, and additional experiences to the emphasis on heritage and authenticity, they complete the festival image. This articulation suggests that Anderton’s (2008) discussion showing that a safe and comfortable image in festivals can be constructed through media and service components finds a concrete counterpart here in the language of the tour package.

4. CONCLUSION

This research examines how festivals are represented as fields of event communication that circulate cultural heritage and shape public perception. The aim of the study is to make visible through which discursive choices the Surva Masked Games Festival and the Kukeri tradition produce touristic attraction and public image within the travel narrative. In line with this aim, the sample was composed of informative and promotional texts about Kukeri and Surva published on the tatilolayı travel website. The data set was examined through the approach of critical discourse analysis, considering together the linguistic choices of the text, intertextual relations, and the contextual dimension. In order to understand how the festival image is constructed, the text on the travel website was treated as a promotional discourse that selectively produces meaning.

The data obtained from the discourse analysis show that the public image of Surva and Kukeri is constructed around the promise of purification and fertility, and transformed into touristic attraction through value-laden expressions such as fascinating, colorful, exciting, and unforgettable. Within this framework, authenticity is constructed through the emphasis on ancient tradition and through references to pagan periods and shamanism in a way that produces a sense of historical depth and exoticism; the UNESCO reference, in turn, strengthens legitimacy by relying on an external authority. Within the same discursive framework, spectacularization is supported through international participation and the language of “parade,” while community and belonging are framed as a positive scene of togetherness through the expression “celebrated together by local people and tourists.” In addition, the gendered centralization of the ritual subject through the phrase “Male participants…”

reveals which actors are foregrounded in the text's order of visibility. Finally, the tour program packages the experience through accommodation and additional services, thereby transforming cultural heritage into a commodified touristic product together with service and consumption items.

The emphases that festivals perform a strategic function in the production of image and reputation, that evaluation should be carried out in terms of perceptual impact rather than mere visibility, and that the festival experience consists of multiple components are considered together with the promise of experience and the value regime constructed by the travel package narrative. This combined reading shows that event image does not emerge solely as a result of the staged experience; rather, it is framed within promotional discourse before the experience takes place through certain concepts, adjectives, and references to authority. The selectivity that Strahilov (2022) points to in the context of authenticity and the national heritage canon becomes concrete in the travel narrative through which origins are made visible and which connections are excluded. Thus, it becomes clear that the process of heritagization is reproduced not only within cultural politics but also within the discursive practices of event communication.

As a result, this research shows that the travel website narrative constructs Surva and Kukeri not primarily through information about cultural heritage, but through the promise of purification and fertility, the narrative of authentic origins, and UNESCO legitimacy, thereby transforming the festival into a packaged experiential product with high touristic attraction. Within this framework, festival image is produced through linguistic choices selectively prioritized in the promotional text rather than through the ritual itself. While elements such as spectacle, international scale, and comfort are brought to the center of the narrative, dimensions such as the contextual diversity of the ritual and the plurality of social actors are pushed into the background.

In light of these findings, future research may be expanded through three approaches. First, comparative designs may examine how UNESCO references, emphases on ancient and pagan origins, and the language of parade and spectacle become standardized or localized across different travel websites and promotional texts in different languages. Second, the correspondence between discourse and experience may be traced by reading the experiences promised by travel texts together with visitor evaluations and by relating them to findings on how organizers perceive visitor motivations; in this way, possible perceptual gaps between what is promised and what is experienced may become more visible. Third, the dimension of representation and ethics may be deepened through the gendered construction of the subject, the positioning of the local community, and exoticization strategies. This approach provides a suitable ground for discussing more clearly the tensions that may arise, from a public relations perspective, between image production and the goal of establishing sustainable relationships with the community.

REFERENCES

Anderton, C. (2008). Commercializing the carnivalesque: The V festival and image/risk management. Event Management, 12(1), 39-51.

Bogueva, D., Marinova, D., & Todorov, V. (2021). Bulgarian traditional folklore celebrating food and sustainability. International Journal of Information Systems and Social Change (IJISSC), 12(3), 1-14.

Gülenç Birsen, A. (2025) Etkinlik Turizmi ve Paydaş Yönetimi (Event Tourısm And Stakeholder. Management) Journal of Gastronomy, Hospitality and Travel, 2025, 8(4), 1577-1591

Güngör, B. (2020). Söylem Yaklaşımı Üzerine Bir Kavram Çalışması ve Eleştirel Söylem Analizi. Kritik İletişim Çalışmaları Dergisi, 2(2), 1-11.

Kim, K., Uysal, M., & Chen, J. S. (2001). Festival visitor motivation from the organizers' points of view. Event Management, 7(2), 127-134.

Li, X., & Petrick, J. F. (2005). A review of festival and event motivation studies. Event Management, 9(4), 239-245.

Louw, L. B., & Esterhuyzen, E. (2022). Disaster risk reduction: Integrating sustainable development goals and occupational safety and health in festival and event management. Jàmbá-Journal of Disaster Risk Studies, 14(1), 1205.

Morgan, M. (2008). What makes a good festival? Understanding the event experience. Event management, 12(2), 81-93.

Strahilov, I. (2022). Between the “Thracian Substratum” and “Oriental Accretions”: Bulgarian Mumming and the National Heritage Canon. Seminar_BG, Special Issue 5: Cultural Intimacies. URL: https://seminar-bg.eu/spisanie-seminar-bg/special-issue-5/839-bulgarian-mumming-national-heritage-canon.html.

Tatil Olayı. (2026). Surva Maskeli Oyunlar Festivali ve Sofya, Plovdiv turu. Erişim tarihi 25 Şubat 2026, https://www.tatilolayi.com/surva-maskeli-oyunlar-festivali-ve-sofya-plovdiv-turu

Ürkmez, D., & Akbulut, D. (2020). Yerel yönetimlerde bir halkla ilişkiler aracı olarak festivallerin kullanımı. Karadeniz Teknik Üniversitesi İletişim Araştırmaları Dergisi, 10(2), 218-244.

TÜRKİYE'DE HAYAT BOYU ÖĞRENME ALANINDAKİ KURUMSAL KAPASİTE

Yüksek Lisans Öğrencisi, Seçkin KUZUCU[1]/ Prof. Dr. Esra KARABAĞ KÖSE[2]

[1]Kırıkkale Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, seckin7119@gmail.com, 0009-0001-7573-8611

[2]Kırıkkale Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Bölümü, esrakarabag@gmail.com, 0000-0003-1367-7793

Özet

Toplumsal dönüşüm, bireylerin sadece örgün eğitim almakla kalmayıp hayatlarının her alanında öğrenmeye devam etmelerini zorunlu kılmaktadır. Bilgi toplumunun yapısı, bireylerin sürekli olarak kendini geliştirmesini gerektirdiğinden hayat boyu öğrenme yaklaşımı, bireysel gelişimin yanı sıra toplumsal ve ekonomik kalkınmanın temel unsurlarından biri olarak ön plana çıkmaktadır. Türkiye'de hayat boyu öğrenme alanı; kamu kurumları, yerel yönetimler, sivil toplum kuruluşları, mesleki kuruluşlar ve özel sektör tarafından yüz yüze veya dijital platformlarda yürütülen çok katmanlı bir yapı göstermektedir. Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı halk eğitim merkezlerinin yanı sıra, Gençlik ve Spor Bakanlığı, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı, Diyanet İşleri Başkanlığı, üniversiteler, yerel yönetimler gibi farklı kurumlara ait eğitim merkezlerinde düzenlenen çeşitli kurslarla geniş kitlelere ulaşılmaktadır. Yüz yüze eğitimlere paralel olarak hizmet sunan dijital akademilerle de uzaktan öğretim alanına önemli bir kamu kaynağını aktarılmaktadır. Kamu kaynaklarının dışında özel sektöre ait yerli ve yabancı dijital öğrenme platformları da hayat boyu öğrenme alanının genişlemesine katkıda bulunmaktadır. Bu çerçevede hayat boyu öğrenme alanının hem eğitim kapasitesi ile hem de ekonomik büyüklüğü ile devasa bir sektör haline geldiği görülmektedir. Bu çalışmada, Türkiye'de hayat boyu öğrenme alanındaki kurumsal kapasite genişlemesi; hedef kitle, fiziki kapasite, insan kaynakları, finansal büyüklük ve yönetim süreçleri açısından değerlendirilmiştir. Sonuç olarak, Türkiye'de hayat boyu öğrenmenin etkililiği ve verimliliği için kurumsal kapasitenin bütüncül planlama ile ele alınması gerekmektedir. Bu bağlamda kurumlar arası iş birliğinin artırılması, yönetişim mekanizmalarının geliştirilmesi ve veri temelli politika üretim süreçlerinin yaygınlaştırılması önerilmektedir.

Anahtar kelimeler: Hayat boyu öğrenme, kurumsal kapasite, yaygın eğitim

Abstract

Societal transformation necessitates that individuals not only receive formal education but also continue learning in all aspects of their lives. Since the structure of the information society requires individuals to constantly improve themselves, the lifelong learning approach stands out as a fundamental element of social and economic development, as well as individual growth. In Turkey, the field of lifelong learning exhibits a multi-layered structure, delivered either face-to-face or through digital platforms by public institutions, local governments, civil society organizations, professional associations, and the private sector. In addition to public education centers affiliated with the Ministry of National Education, various courses organized in training centers belonging to different institutions such as the Ministry of Youth and Sports, the Ministry of Family and Social Services, the Presidency of Religious Affairs, universities, and local governments reach a wide audience. Digital academies, offering services parallel to face-to-face education, are also channeling significant public resources into the field of distance learning. Beyond public resources, domestic and international digital learning platforms in the private sector also contribute to the expansion of lifelong learning. In this context, lifelong learning has become a major sector, both in terms of educational capacity and economic scale. This study evaluates the development of institutional capacity in lifelong learning in Turkey in terms of target audience, physical capacity, human resources, financial resources, and management processes. In conclusion, to enhance the effectiveness and efficiency of lifelong learning in Türkiye, institutional capacity needs to be addressed through holistic planning. In this context, it is recommended to increase inter-institutional cooperation, strengthen governance mechanisms, and expand data-driven policy-making processes

Keywords: lifelong learning, institutional capacity, non-formal education

1. GİRİŞ

İçinde bulunduğumuz yüzyılda bilgi üretim hızının artması ve teknolojik gelişmelerin ivme kazanması, "bilgi toplumu" kavramını şekillendirmiş ve toplumsal dönüşümü hızlandırmıştır. Bu dönüşüm süreci, bireylerin yalnızca belirli yaş aralıklarında ve örgün eğitim kurumlarında edindikleri bilgilerle yetinmelerini imkansız hale getirmiştir. Günümüzde hayat boyu öğrenme, bireylerin kişisel, sosyal ve mesleki gelişimlerini sürekli kılmaları için vazgeçilmez bir paradigma haline gelmiştir (Günüç vd., 2012).

Türkiye'de hayat boyu öğrenme faaliyetleri, geleneksel usta-çırak ilişkilerinden modern yaygın eğitim kurumlarına ve günümüzde dijital öğrenme platformlarına kadar uzanan geniş bir yelpazede gelişim göstermiştir. Özellikle Millî Eğitim Bakanlığı (MEB) bünyesinde faaliyet gösteren Halk Eğitimi Merkezleri (HEM), bu sürecin ana omurgasını oluşturmaktadır. Ancak günümüzde bu alan sadece MEB ile sınırlı kalmamış; üniversiteler, yerel yönetimler, diğer bakanlıklar ve özel sektörün de katılımıyla devasa bir hizmet ve ekonomi sektörüne dönüşmüştür.

Hayat boyu öğrenme, bireyin bilgi, beceri ve yetkinliklerini geliştirmek amacıyla hayatı boyunca katıldığı her türlü öğrenme etkinliğini kapsar (MEB, 2018). Literatür incelendiğinde, Türkiye'de bu misyonu üstlenen en köklü kurumların Halk Eğitimi Merkezleri olduğu görülmektedir. Halk Eğitimi Merkezlerini her yaştan bireyin yararlanabileceği, özellikle ekonomik, toplumsal ve siyasal etkenlerle ivme kazanan yetişkin eğitiminin merkez üsleri olarak tanımlamaktadır (Garip ve Göçer, 2023) . Bu kurumlar, örgün eğitim fırsatını kaçırmış bireyler için bir "ikinci şans okulu" işlevi görmekte ve MEB'in ‘her yaşta eğitim gücünü’ temsil etmektedir (Doğan ve Kavtelek, 2015).

Türkiye’de HBÖ faaliyetleri geleneksel olarak "okuma-yazma bilmeyenler" veya "meslek sahibi olmak isteyen dezavantajlı gruplar" üzerine odaklanmışken, günümüzde hedef kitle keskin bir şekilde genişlemiştir. Literatürde HBÖ’nün; beyaz yakalı çalışanların yeni beceri edinme ve beceri geliştirme ihtiyaçlarından, emeklilerin sosyal entegrasyonuna kadar her yaş grubunu kapsadığı vurgulanmaktadır (Günüç vd., 2012; Toprak ve Erdoğan, 2012). MEB verilerine göre, kursiyer profili artık sadece istihdam odaklı değil, kişisel gelişim, dijital okuryazarlık ve hobi odaklı içeriklere yönelen geniş bir demografik çeşitliliğe sahiptir.

Kurumsal kapasitenin en somut göstergesi olan fiziki altyapı, Halk Eğitimi Merkezleri (HEM) ve Olgunlaşma Enstitüleri ile sınırlı kalmamıştır. Belediyelerin kurduğu meslek edindirme kursları (İSMEK, KOMEK, BELMEK vb.), Diyanet İşleri Başkanlığının Kur’an Kursları ve Camiler, Gençlik Merkezleri ve üniversitelerin Sürekli Eğitim Merkezleri (SEM) fiziki kapasiteyi yerel düzeye yaymıştır (Uysal ve Yıldız, 2014). Ancak asıl kapasite genişlemesi dijital alanda yaşanmaktadır. "Hayat Boyu Öğrenme TV" ve özel sektörün sunduğu

yerli/yabancı dijital öğrenme platformları, mekân bağımsız bir öğrenme kapasitesi oluşturarak Türkiye'nin HBÖ fiziki sınırlarını sanal ortama taşımıştır.

HBÖ alanındaki kapasite artışı, beraberinde uzmanlaşmış bir eğitici kadrosu ihtiyacını getirmiştir. Bu alanda sadece kadrolu öğretmenler değil, "usta öğreticiler" ve sektör profesyonelleri de sistemin ana bileşeni haline gelmiştir. MEB tarafından yapılan çalışmalar, HBÖ' deki insan kaynaklarının andragojik (yetişkin eğitimi) formasyon alma gerekliliğine dikkat çekmektedir. Dijital dönüşümle birlikte, "içerik geliştiriciler" ve "uzaktan eğitim mentorları" gibi yeni insan kaynağı rolleri de kurumsal yapıya eklenmiştir.

Hayat boyu öğrenme, Türkiye'de artık sadece sosyal bir kamu hizmeti değil, milyar dolarlık bir sektör niteliğindedir. Kamu bütçesinden ayrılan payların yanı sıra, yerel yönetimlerin bu alandaki devasa yatırımları ve özel sektörün dijital abonelik modelleri finansal büyüklüğü artırmıştır (Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı, 2019). Son yıllarda yüz yüze eğitimin yanı sıra, kamu ve özel sektör tarafından desteklenen dijital akademiler uzaktan öğretim alanında çığır açmıştır. Bu dijitalleşme süreci, hayat boyu öğrenmenin coğrafi ve fiziki sınırlarını ortadan kaldırarak kurumsal kapasiteyi teorik olarak sonsuz bir noktaya taşımıştır. Hem kamu kaynaklarının bu alana yönelmesi hem de yerli/yabancı özel teşebbüslerin pazara girmesi, yaygın eğitimi sadece bir eğitim faaliyeti olmaktan çıkarıp önemli bir ekonomik büyüklüğe ulaştırmıştır. Sertifikasyon programlarının iş gücü piyasasındaki ekonomik karşılığı, bireylerin bu alana kendi finansal kaynaklarını aktarmasını tetiklemekte; bu durum HBÖ'yü ekonomik kalkınmanın dinamik bir parçası haline getirmektedir.

Türkiye'de HBÖ yönetimi; MEB Hayat Boyu Öğrenme Genel Müdürlüğü'nün koordinasyonunda, ancak çok paydaşlı bir yapıdadır. Bu çok katmanlılık, yönetim süreçlerinde "yönetişim" kavramını ön plana çıkarmaktadır. Farklı bakanlıklar (Aile, Gençlik, Diyanet) ve yerel yönetimler arasındaki yetki paylaşımı, zaman zaman kaynak israfına veya hizmet mükerrerliğine yol açabilmektedir (Günüç vd., 2012). Bu nedenle, veri temelli izleme ve değerlendirme sistemlerinin yönetim süreçlerine entegrasyonu kurumsal kapasitenin verimliliği için kritik önemdedir.

Millî Eğitim Bakanlığı (MEB) bünyesinde faaliyet gösteren Halk Eğitimi Merkezleri (HEM) bu sürecin tarihsel odak noktası olmakla birlikte; günümüzde yerel yönetimler, diğer bakanlıklar, üniversiteler ve özel sektörün de alana dahil olmasıyla "kurumsal kapasite" benzeri görülmemiş bir genişleme yaşamıştır. Bu çalışmanın amacı; Türkiye'de hayat boyu öğrenme alanındaki bu çok katmanlı kurumsal kapasite genişlemesini hedef kitle, fiziki kapasite, insan kaynakları, finansal büyüklük ve yönetim süreçleri olmak üzere beş temel boyutta, ulusal literatür ışığında değerlendirmektir.

1.1. Kuramsal Çerçeve

Bilgi toplumunun dinamik doğası ve teknolojik dönüşüm, eğitimi bireylerin yaşamının belirli bir dönemiyle sınırlı olmaktan çıkararak hayat boyu süren stratejik bir zorunluluğa dönüştürmüştür. Türkiye'de tarihsel olarak Halk Eğitimi Merkezleri öncülüğünde yürütülen ve yetişkinlerin eğitime katılım motivasyonlarını besleyen yaygın eğitim faaliyetleri; günümüzde diğer kamu kurumlarının, yerel yönetimlerin, üniversitelerin ve özel sektörün de sisteme dahil olmasıyla devasa bir ekosisteme ulaşmıştır. Bu çalışmanın temelini oluşturan "kurumsal kapasite" kavramı; sadece binaların fiziksel sayısını değil, bu yapıları dolduran insan kaynağının niteliğini, sosyolojik olarak çeşitlenen hedef kitleyi, milyarlarca liralık eğitim ekonomisini ve tüm bu ağı koordine eden çok paydaşlı yönetim süreçlerini kapsayan bütüncül bir yapıyı ifade etmektedir. Dolayısıyla, Türkiye'deki hayat boyu öğrenme ekosisteminin mevcut durumunu ve etkililiğini analiz edebilmek için bu devasa kurumsal kapasite genişlemesinin; fiziki altyapı, hedef kitle, insan kaynakları, finansal büyüklük ve yönetim süreçleri olmak üzere beş temel dinamik üzerinden çok boyutlu olarak değerlendirilmesi gerekmektedir.

1.1.1. Fiziki Kapasite

Kurumsal kapasitenin en temel belirleyicilerinden biri olan fiziki altyapı, geleneksel yetişkin eğitimi paradigmalarında salt eğitim binaları üzerinden tanımlanırken; günümüzde mekânsal adaleti ve erişilebilirliği merkeze alan çok boyutlu bir ekosisteme evrilmiştir (Hiemstra, 1991). Türkiye'de hayat boyu öğrenme faaliyetlerinin tarihsel ve mekânsal omurgası Millî Eğitim Bakanlığına bağlı Halk Eğitimi Merkezleri ve Olgunlaşma Enstitüleri tarafından oluşturulmaktadır (MEB, 2023). Ancak artan toplumsal talep doğrultusunda bu birimlerin fiziki sınırlarının aşılması, örgün eğitim okullarının mesai saatleri dışında yetişkin eğitimine tahsis edilmesini ve mekânların ortak kullanımını zorunlu kılmıştır (Toprak ve Erdoğan, 2012).

Fiziki kapasitedeki asıl yapısal genişleme, yerel yönetimlerin ve farklı kamu kurumlarının yetişkin eğitimine kendi bütçeleriyle mekânsal yatırım yapmasıyla gerçekleşmiştir (Toprak ve Erdoğan, 2012). Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı, Gençlik ve Spor Bakanlığı ile Diyanet İşleri Başkanlığının mahalle ölçeğinde yaygınlaştırdığı eğitim merkezleri, fiziki kapasiteyi dezavantajlı grupların erişebileceği kılcal damarlara kadar ulaştırmıştır (Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı [ASHB], 2023; Diyanet İşleri Başkanlığı [DİB], 2023; Gençlik ve Spor Bakanlığı [GSB], 2023). Eş zamanlı olarak yerel yönetimlerin inşa ettiği meslek edindirme merkezleri, bireylerin kent yaşamına entegre oldukları ve sosyalleştikleri birer "üçüncü mekân" işlevi görerek öğrenen kent altyapısını fiziki olarak desteklemiştir (Uysal ve Yıldız, 2014). Ayrıca yükseköğretim kurumları bünyesindeki Sürekli Eğitim Merkezleri, üniversitelerin ileri düzey fiziki donanımlarını hayat boyu öğrenme sistemine entegre ederek kapasiteye akademik bir boyut kazandırmıştır (Toprak ve Erdoğan, 2012).

Kurumsal kapasite inşasında fiziki binaların ötesine geçen en köklü yapısal kırılma ise dijital platformların sisteme entegrasyonudur. Kamu kaynaklarıyla hayata geçirilen dijital akademiler ve özel sektöre ait e-öğrenme platformları, öğrenme süreçlerini coğrafi ve mekânsal sınırlılıklardan tamamen arındırmıştır (Bozkurt, 2017). Zaman ve mekân esnekliği sağlayan bu uzaktan öğretim modeli, vardiyalı çalışanlar veya fiziki engeli bulunan bireyleri de sisteme dahil ederek Türkiye'nin hayat boyu öğrenme altyapısını geleneksel binalardan sanal evrene uzanan sınırsız ve hibrit bir kapasiteye ulaştırmıştır (MEB, 2024). Kurumsal kapasitenin en temel belirleyicilerinden biri olan fiziki altyapı, Türkiye'de tek bir kamu kurumunun tekelinden çıkmış ve farklı yasal statülere sahip kurumların (bakanlıklar, yerel yönetimler, üniversiteler) yatırımlarıyla çok paydaşlı, geniş bir ağa bürünmüştür. Kurumların hayat boyu öğrenme ekosistemindeki fiziki kapasiteleri tabloda verilmiştir.

Tablo 1: Kurumların derslik ve bina durumları.

Kurum / Organizasyon	Fiziki Kapasite (Derslik ve Bina)
Millî Eğitim Bakanlığı (HBÖGM)	998 ana merkez (HEM) (MEB, 2023) Toplam kurs sayısı 4.479.774 Yılda ortalama 350 binin üzerinde yaygın eğitim kursu açılmaktadır (MEB, 2023).
Belediyeler (Örn: İSMEK)	150'den fazla eğitim merkezi (İBB, 2025a)
Diyanet İşleri Başk. (DİB)	117.238 adet fiziki derslik (2025 Yaz dönemi aktif) (DİB, 2025)
Gençlik ve Spor Bak. (GSB)	559 Gençlik Merkezi; 378 Genç Ofis (GSB, 2026)
Üniversiteler (SEM)	200'den fazla akademik yerleşke
İŞKUR (AİPP)	81 il müdürlüğü (İŞKUR, 2024)

Sistemin tarihsel omurgası olan MEB, 998 ana Halk Eğitimi Merkezi (HEM) binası ile fiziki kapasitenin merkezini oluşturmaktadır. Artan eğitim talebini karşılamak adına, örgün eğitim okullarının binaları mesai saatleri dışında yetişkin eğitimine tahsis edilerek kapasite yerel ölçekte maksimize edilmektedir. Ayrıca Bakanlık, HEMBA portalı ile fiziki binaların coğrafi sınırlarını aşarak uzaktan eğitim altyapısını da kapasiteye entegre etmiştir.

Diyanet İşleri Başkanlığı (DİB) mahalle ölçeğinde Türkiye'nin erişimi en kolay ve en yaygın fiziki altyapısını yönetmektedir. Mevcut cami ağı ve 4-6 yaş/yetişkin Kur'an kursu binaları, yaygın eğitim merkezleri olarak çift yönlü kullanılmaktadır. Güncel verilere göre, yalnızca 2025 yılı yaz kursları döneminde Türkiye genelinde 117.238 adet fiziki derslik aktif olarak eğitim faaliyetlerine tahsis edilerek devasa bir mekansal kapasite oluşturulmuştur.

Gençlik ve Spor Bakanlığı (GSB) örgün eğitim dışındaki genç nüfusun sosyal, kültürel ve sportif gelişimi için milyarlarca liralık devasa bir fiziki altyapı inşa etmiştir. Bakanlığın Haziran 2025 tarihli resmi raporlarına göre; Türkiye genelinde 81 ilde hizmet veren fiziki donanımı yüksek 560 Gençlik Merkezi bulunmaktadır. Buna ek olarak, okullar, yurtlar ve mahallelerde yapılandırılan 376 Genç Ofis ile 22 Gençlik Kampı sistemin fiziki kılcal damarlarını oluşturmaktadır.

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı (ASHB) özellikle kadınların ve dezavantajlı grupların mesleki/kişisel gelişimi ve sosyal entegrasyonu için mahalle düzeyinde "üçüncü mekanlar" inşa edilmiştir. Bakanlığın 2025 Ağustos ayı itibarıyla paylaştığı verilere göre; Türkiye genelinde 559 Aile Destek Merkezi (ADEM) ve buna paralel çalışan Sosyal Dayanışma Merkezleri (SODAM) fiziki kapasiteye doğrudan ve güçlü bir katkı sağlamaktadır.

Yerel Yönetimler (Belediyeler), kendi öz kaynaklarıyla inşa ettikleri devasa meslek edindirme merkezleriyle yerel fiziki kapasitenin ana aktörlerinden biri olmuştur. Modern gastronomi atölyeleri, bilişim laboratuvarları ve sanat sınıfları barındıran bu kurumlar bulundukları kentlerde adeta devasa eğitim komplekslerine dönüşmüştür. Güncel eğitim dönemi verilerine göre; İstanbul Büyükşehir Belediyesine (İSMEK) bağlı 150'den fazla eğitim merkezi, Ankara Büyükşehir Belediyesine (BELMEK) bağlı 59 farklı kurs merkezi ve Kocaeli Büyükşehir Belediyesine (KO-MEK) bağlı 42 kurs merkezi bulunmaktadır.

Üniversiteler (Sürekli Eğitim Merkezleri - SEM) Türkiye genelinde sayıları 145'i aşan aktif Sürekli Eğitim Merkezi, yükseköğretim kurumlarının modern laboratuvarlarını, atölyelerini ve bilişim altyapılarını sivil halkın ve kurumsal şirketlerin kullanımına açmaktadır. Bu durum, hayat boyu öğrenme kapasitesine akademik ve ileri teknolojik bir fiziki boyut kazandırmaktadır.

1.1.2. Hedef Kitle

Türkiye'de yaygın eğitim faaliyetlerinin tarihsel gelişimi incelendiğinde, temel hedef kitlenin uzun yıllar boyunca "örgün eğitim dışına itilmiş, okuma-yazma bilmeyen ve kırsal kesimde yaşayan dezavantajlı gruplar" olarak kodlandığı görülmektedir (Miser, 2002; Yıldız, 2012). Ancak bilgi toplumunun hızlanan yapısı ve kurumsal kapasitenin dijital/fiziki genişlemesi, bu geleneksel "yoksunluk" temelli hedef kitle tanımını radikal bir sosyolojik dönüşüme uğratmıştır (Toprak ve Erdoğan, 2012). Günümüzde hayat boyu öğrenme (HBÖ)

ekosistemi; gençlerden emeklilere, ev kadınlarından üniversite mezunu işsiz gençlere kadar uzanan heterojen bir kitleyi kapsamaktadır.

Resmi verilerin sunduğu en çarpıcı demografik gerçeklik, sistemdeki toplumsal cinsiyet dengesizliğidir. Yaygın eğitim kurumlarındaki 11 milyonu aşkın kursiyerin yaklaşık %60-65'ini kadınlar oluşturmaktadır (MEB, 2023). Ancak akademik araştırmalar, kadınların bu merkezlere katılım motivasyonunun salt ekonomik bir meslek edinme çabasından ibaret olmadığını göstermektedir. Yerel yönetimlerin meslek edindirme kursları üzerine yapılan sosyolojik analizlerde, kadın katılımcıların büyük bir çoğunluğunun bu fiziksel mekânları ev içi izolasyondan kurtulma, sosyalleşme ve kent kültürüne entegre olma aracı olarak kullandıkları saptanmıştır (Uysal ve Yıldız, 2014). Usta öğreticilerin gözlemlerine dayanan çalışmalar da, bu kursların özellikle ev hanımları için bir tür psiko-sosyal destek ve "özgüven inşası" işlevi gördüğünü, kadın hedef kitlenin sisteme bu içsel motivasyonlarla katıldığını doğrulamaktadır (Kaya ve Çetin, 2014).

Hedef kitledeki ikinci büyük sosyolojik sapma, eğitim düzeyi yüksek olan genç ve genç yetişkin nüfusun yaygın eğitime yönelmesidir. Geleneksel algının aksine, Halk Eğitimi Merkezleri ve yerel yönetim kurslarındaki katılımcı profili incelendiğinde; lise, ön lisans ve lisans mezunlarının oranının hızla arttığı tespit edilmektedir (Günüç vd., 2012; Polat ve Odabaş, 2008). Bu durum, günümüz iş gücü piyasasının yapısıyla ve "diploma enflasyonu" kavramıyla doğrudan ilişkilidir (Toprak ve Erdoğan, 2012). Genç işsizliğinin artması ve örgün eğitim diplomalarının istihdamda yetersiz kalması nedeniyle gençler, mevcut yetkinliklerini teknolojik beklentilere göre geliştirmek veya tamamen yeni bir beceri edinerek farklı bir sektöre geçiş yapmak amacıyla hayat boyu öğrenme kurumlarına yönelmektedir (Toprak ve Erdoğan, 2012). Özellikle dijital platformların (HEMBA) ve üniversite Sürekli Eğitim Merkezlerinin (SEM) kapasiteye dahil olması, beyaz yakalı profesyonelleri de sisteme çekerek hedef kitleyi entelektüel bir boyuta taşımıştır (Bozkurt, 2017).

Türkiye nüfusunun giderek yaşlanması, hayat boyu öğrenmenin hedef kitlesine "ileri yaş grubunu" (65+) da güçlü bir şekilde dahil etmiştir. Yetişkin eğitimi literatüründe "Geragoji" (yaşlı eğitimi) olarak kavramsallaştırılan bu alanda, kurumsal kapasite talebi hızla artmaktadır. Yaşlı bireylerin HBÖ programlarına katılımının temel motivasyonu ekonomik değil; bilişsel gerilemeyi (demans vb.) önlemek, kuşaklararası iletişimi sürdürmek ve "aktif yaşlanma" paradigması çerçevesinde sosyal yaşamdan kopmamaktır (Günüç vd., 2012; Polat ve Odabaş, 2008).

Yetişkinlerin eğitime katılım motivasyonları incelendiğinde, bireylerin artık sadece dışsal (ekonomik/mesleki) zorunluluklarla değil; "bilişsel ilgi", "sosyal ilişkiler kurma" ve "rutinden kaçış" gibi içsel ve psikolojik motivasyonlarla hareket ettiği görülmektedir (Günüç vd., 2012; Polat ve Odabaş, 2008). Dolayısıyla genişleyen

kurumsal kapasiteyi dolduran hedef kitle; salt vasıfsız bir "iş gücü ordusu" olmaktan çıkmış, yaşamın her alanında kendini gerçekleştirmeye çalışan dinamik bir "öğrenen toplum" hüviyeti kazanmıştır.

Tablo 2: Öğrenci ve kursiyer hacmi.

Kurum / Organizasyon	Öğrenci / Kursiyer Hacmi
Millî Eğitim Bakanlığı (HBÖGM)	Toplam Kursiyer 91.177.998 (MEB, 2026); Yıllık 11.5 milyonu aşan kursiyer (MEB, 2024)
Belediyeler (Örn: İSMEK)	2024-2025 dönemi için 1 milyonu aşan başvuru (İBB, 2025a)
Diyanet İşleri Başk. (DİB)	Yalnızca 2025 yaz tatili döneminde 2.540.557 öğrenci (DİB, 2025)
Gençlik ve Spor Bak. (GSB)	4.1 milyonu aşan kayıtlı (pasif) üyeye karşılık, 2024 yılında tematik eğitim, kamp ve akademilere aktif katılan 185.000 genç (GSB, 2024).
Üniversiteler (SEM)	Yıllık ortalama 500 binden fazla profesyonel sertifikasyon hacmi (Tahmin; Alcı, 2023)
İŞKUR (AİPP)	1.44 milyon istihdam; 65.739 kişiye işbaşı eğitim (İŞKUR, 2024)

Millî Eğitim Bakanlığı (MEB), hayat boyu öğrenme ekosisteminin en geniş tabanlı hedef kitlesine MEB Halk Eğitimi Merkezleri hitap etmektedir. Kurumun güncel istatistiklerine göre, yıllık yaygın eğitim kursiyer sayısı 11.5 milyonu aşmış olup, MEB portalına yansıyan toplam kursiyer hacmi 91.177.998'e ulaşarak devasa bir toplumsal kapsayıcılık sağlamıştır.

Diyanet İşleri Başkanlığı (DİB) güncel resmi verilere göre, yalnızca 2025 yılı yaz tatili döneminde 2.540.557 öğrenciye eğitim verilerek muazzam bir kitleye ulaşılmıştır. Ayrıca yetişkin eğitiminde "aktif yaşlanma" paradigması çerçevesinde, bilişsel gerilemeyi önlemek ve sosyal yaşamdan kopmamak isteyen ileri yaş grubunun (65+) bu kurslara yoğun ilgisi bulunmaktadır.

Gençlik ve Spor Bakanlığı (GSB) hedef kitlesi, örgün eğitimde bulunan veya örgün eğitim dışında kalan genç nüfustur. Gençlerin serbest zamanlarını verimli değerlendirmeleri, sosyal, kültürel ve sportif yönden gelişimleri amaçlanmaktadır. Kurumsal verilere göre gençlik merkezlerine kayıtlı 4 milyonun üzerinde üye bulunsa da, literatürde bu sayının doğrudan "hayat boyu öğrenme faaliyetine aktif katılımı" yansıtmadığı, birçoğunun pasif üye olduğu veya günübirlik sosyal faaliyetleri içerdiği değerlendirilmektedir. Bu nedenle aktif kapasiteye

bakıldığında; GSB'nin 2024 yılı faaliyet raporlarına göre gençlik kampları, tematik akademiler ve eğitim faaliyetlerinde doğrudan aktif olarak yer alan genç sayısının 185.000 seviyelerinde olduğu görülmektedir.

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı (ASHB) bünyesinde faaliyet gösteren Aile Destek Merkezleri (ADEM) ve Sosyal Dayanışma Merkezleri (SODAM), spesifik olarak yoksulluk riski altındaki dezavantajlı grupları hedeflemektedir. Hedef kitle ağırlıklı olarak sosyal dışlanma tehlikesi yaşayan kadınlardan oluşmakta; bu merkezler aracılığıyla bireylerin mesleki beceri edinmeleri ve psikososyal destek alarak kent kültürüne entegre olmaları amaçlanmaktadır.

Yerel Yönetimler (Belediyeler): Belediyelerin meslek edindirme merkezleri (Örn: İSMEK, KOMEK), bulundukları kentin demografik yapısına ve yerel iş gücü piyasasının ihtiyaçlarına göre şekillenen dinamik bir kitleyi hedeflemektedir. İşsiz gençler meslek edinmek için, kadın katılımcılar ise ev içi izolasyondan kurtularak sosyalleşmek ve "özgüven inşası" sağlamak amacıyla bu merkezlere yönelmektedir. İstanbul Büyükşehir Belediyesi Enstitü İSMEK'in 2024-2025 eğitim dönemi için 1 milyonu aşan rekor başvuru alması, hedef kitlenin yerel düzeydeki yoğunluğunu kanıtlamaktadır.

Üniversiteler (Sürekli Eğitim Merkezleri - SEM): Üniversitelerin hayat boyu öğrenme birimleri olan SEM'ler, kurumun akademik altyapısını kullanarak "akademik onaylı sertifika" arayışında olan kitleye yönelmektedir. Bu nedenle SEM'lerin ana hedef kitlesi, iş gücü piyasasında rekabet avantajı elde etmek isteyen üniversite mezunu gençler ve kariyer basamaklarında ilerlemeyi hedefleyen beyaz yakalı profesyonellerdir. Akademik tahminler, SEM'lerin yıllık ortalama 500 binden fazla profesyonel sertifikasyon hacmine ulaşarak entelektüel hedef kitleye güçlü bir şekilde hitap ettiğini göstermektedir.

Türkiye İş Kurumu (İŞKUR): İşsizlikle mücadele ve istihdam odaklı çalışan İŞKUR'un hedef kitlesi; mesleki yeterliliği bulunmayan işsizler, iş gücü piyasasına yeni adım atacak gençler ve meslek değiştirmek isteyen bireylerdir. Kurumun aktif işgücü piyasası programları (AİPP) kapsamında 2024 verilerine göre 65.739 kişiye işbaşı eğitim programı uygulanmış ve 1.44 milyon istihdam yaratılarak, ekonomik açıdan doğrudan iş gücünü hedefleyen devasa bir kapasite işletilmiştir.

1.1.2.1 Hedef Kitle ve Kapsam

Kurumsal kapasitenin hedef kitle boyutu incelendiğinde, Türkiye'deki hayat boyu öğrenme ekosisteminin en temel yapısal sorunu "kapsam çakışması" olarak karşımıza çıkmaktadır. Tabloda yer alan kurumların hedef kitle tanımları incelendiğinde, aynı sosyo-demografik grubun (örneğin; meslek edinmek isteyen genç bir işsizin veya sosyalleşmek isteyen bir ev kadınının) eş zamanlı olarak MEB, GSB, ASHB, İŞKUR ve yerel yönetimlerin "kapsam alanına" girdiği görülmektedir. Eğitim programlarının kapsamlarındaki bu tematik örtüşme, literatürde de vurgulandığı üzere, kurumların aynı bölgede aynı hedef kitleye yönelik benzer kurslar açarak sahada

birbirleriyle rekabet etmesine neden olmaktadır (Elma vd., 2018). Sonuç olarak; aynı ilçe sınırları içerisinde MEB, belediye ve bakanlıklar aynı demografik kitleye aynı nitelikteki eğitimleri verebilmek için birbirinden bağımsız binalar inşa etmekte, ayrı atölyeler kurmakta ve farklı usta öğreticiler istihdam etmektedir. Hedef kitle üzerindeki bu yetki ve kapsam çakışması, makro düzeyde devasa bir hizmet mükerrerliği yaratmakta ve Türkiye'nin hayat boyu öğrenmeye ayırdığı milyarlarca liralık kamu kaynağının israf edilmesine yol açmaktadır (Elma vd., 2018; Günüç vd., 2012). Bu durum, eğitim programlarının tematik başlıklarının kurumlar arasında sınırları net çizilmiş, paydaşlar arası yatay eşgüdümü esas alan bir "yönetişim" modeliyle paylaştırılmasını zorunlu kılmaktadır (Kendirli ve Konak, 2004)

.1.1.3. İnsan Kaynakları

Hayat boyu öğrenme (HBÖ) ekosisteminin kurumsal kapasitesini niteliksel açıdan belirleyen temel unsur, sistemi ayakta tutan beşerî sermayenin uzmanlık ve andragojik yeterlik düzeyidir (Duman, 2007). Türkiye'de HBÖ alanındaki insan kaynakları kapasitesi; sadece MEB bünyesindeki öğretmenlerden ibaret olmayıp, farklı bakanlıkların, yerel yönetimlerin ve özel sektörün özgün eğitici profillerinden oluşan heterojen bir yapı sergilemektedir (Toprak ve Erdoğan, 2012).

MEB bünyesinde sayıları 100 bine ulaşan "usta öğreticiler", sistemin ana yürütücü gücü olarak esnek ve ders saati ücretli bir istihdam modelini temsil etmektedir (MEB, 2023). Gençlik ve Spor Bakanlığı (GSB) bünyesinde ise beşerî kapasite; antrenörler, gençlik liderleri ve gönüllü eğiticiler üzerinden şekillenerek, örgün eğitim dışındaki genç nüfusun sosyal ve sportif gelişimine odaklanmaktadır (GSB, 2023). Diyanet İşleri Başkanlığı (DİB) tarafında ise Kur'an kursu öğreticileri ve din hizmetleri uzmanları, yaygın din eğitimi alanında Türkiye'nin en yaygın yerel eğitici ağını oluşturmaktadır (DİB, 2023). Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı (ASHB) bünyesindeki ADEM (Aile Destek Merkezleri) ve SODAM (Sosyal Dayanışma Merkezleri) birimlerinde ise eğiticiler, pedagojik formasyonun yanı sıra psikososyal destek ve sosyal hizmet uzmanlığı rollerini de üstlenerek kurumsal kapasiteye rehberlik boyutu katmaktadır (ASHB, 2023).

Belediyelerin kurduğu meslek edindirme kurslarında (İSMEK, KOMEK vb.) görev yapan insan kaynağı, çoğunlukla sektör deneyimi yüksek olan usta öğreticilerden ve sanatçılardan oluşmaktadır (Uysal ve Yıldız, 2014). Yerel yönetimler, MEB'in standart eğitici havuzunun dışına çıkarak, piyasanın ihtiyaç duyduğu güncel mesleki becerilere sahip "sektörel uzmanları" sisteme dahil ederek kurumsal kapasitesine esneklik ve pazar uyumu kazandırmıştır (Uysal ve Yıldız, 2014). Ancak bu alandaki eğiticilerin andragojik (yetişkin eğitimi) formasyon eksikliği, eğitim kalitesini etkileyen temel yapısal sorunlardan biri olarak literatürde sıklıkla vurgulanmaktadır (Çakır, 2015).

Sürekli Eğitim Merkezleri (SEM) bünyesinde görev alan akademik kadrolar, HBÖ sistemine üst düzey teorik ve teknik uzmanlık taşıyarak kapasitenin prestijli ve sertifikasyon odaklı ayağını oluşturmaktadır (Toprak ve Erdoğan, 2012). Özel sektörde ise insan kaynağı dönüşümü daha radikal bir ivme kazanmıştır; geleneksel öğretmen rolü yerini kurumsal eğitmenlere, "dijital içerik geliştiricilere" ve "çevrimiçi öğrenme mentorlarına" bırakmıştır. Özel sektörün bu teknopedagojik yetkinliğe sahip insan kaynağı, kamu kurumları için de dijital dönüşüm süreçlerinde bir model teşkil etmektedir (Bozkurt, 2017).

Kurumlar arasındaki farklılıklara rağmen, HBÖ insan kaynakları kapasitesindeki en temel ortak sorun; eğiticilerin andragojik ilkelerden ziyade pedagojik reflekslerle hareket etmesi ve yetişkin psikolojisine uygun öğretim tasarımı geliştirmede zorlanmalarıdır (Kaya ve Çetin, 2014). Ayrıca sistemin ana yükünü çeken usta öğreticilerin ve esnek çalışan uzmanların "istihdam güvencesizliği" (prekarya), kurumsal aidiyeti zedeleyen ve beşerî sermaye birikimini risk altına sokan finansal ve yönetsel bir sorun alanı olarak değerlendirilmektedir (Kaya ve Çetin, 2014). Hayat boyu öğrenme alanında kurumsal kapasiteyi işleten insan kaynağının "eğitici nitelikleri" kurumlara göre büyük farklılıklar (heterojenlik) göstermektedir. Milli Eğitim Bakanlığı ve yerel yönetimlerin (belediyelerin) kurslarında yükün büyük kısmı, sahada sayıları yüz bini aşan "usta öğreticiler" tarafından çekilmektedir. Usta öğreticiler, kendi branşlarında (el sanatları, bilişim, gastronomi vb.) yüksek mesleki beceriye ve saha tecrübesine sahip olsalar da, birçoğunun pedagojik/andragojik formasyon eksikliği, eğitim kalitesini standartlaştırmada temel bir engel olarak öne çıkmaktadır (Çakır, 2015). Buna karşın üniversitelerin Sürekli Eğitim Merkezleri (SEM), doğrudan lisansüstü eğitime sahip "akademisyenleri" kullanarak yüksek kuramsal nitelik sağlarken, esneklikten uzak kalabilmektedir. Gençlik ve Spor Bakanlığı (GSB) bünyesinde ise eğitimleri ağırlıklı olarak pedagojik altyapısı görece daha güçlü olan "gençlik liderleri" ve formasyon sahibi "antrenörler" yürütmektedir. Diyanet İşleri Başkanlığında ise ilahiyat fakültesi veya ön lisans mezunu "din hizmetleri uzmanları" görev almaktadır. Sonuç olarak, Türkiye'deki HBÖ ekosisteminde kurumsal nitelik sorunu mesleki bilgiden ziyade, yetişkinlere eğitim verme becerisi olan "andragojik yeterlilik" eksikliğinde toplanmaktadır (Kaya ve Çetin, 2014).

Tablo 3: İnsan kapasitesi, personel ve eğitmen.

Kurum / Organizasyon	Beşeri Kapasite (Personel ve Eğitmen)
Millî Eğitim Bakanlığı (HBÖGM)	100 bine yakın usta öğretici (MEB, 2023)
Belediyeler (Örn: İSMEK)	Binlerce sözleşmeli usta öğretici (İBB, 2025a)
Gençlik ve Spor Bak. (GSB)	Toplam 82.737 kurum personeli (GSB, 2026)
Üniversiteler (SEM)	Profesyonel eğitmen kadrosu
İŞKUR (AİPP)	On binlerce iş ve meslek danışmanı (İŞKUR, 2024)

Millî Eğitim Bakanlığı (MEB) sistemin ana yürütücü gücü olan MEB bünyesinde, sayıları 100 bine ulaşan "usta öğreticiler" esnek ve ders saati ücretli bir istihdam modelini temsil etmektedir. MEB'in kurumsal kapasitesi, kadrolu öğretmenlerden ziyade sahadaki bu usta öğretici ordusuyla ayakta kalmaktadır.

Diyanet İşleri Başkanlığı (DİB) Kur'an kursu öğreticileri ve din hizmetleri uzmanları, yaygın din eğitimi alanında Türkiye'nin en yaygın yerel eğitici ağını oluşturmaktadır. Bu eğitici kadrosu, hem çocuklara yönelik yaz kurslarında hem de yetişkinlere yönelik değerler eğitiminde ana aktör konumundadır.

Gençlik ve Spor Bakanlığı (GSB) örgün eğitim dışındaki genç nüfusun sosyal ve sportif gelişimine odaklanan bakanlığın beşerî kapasitesi; antrenörler, gençlik liderleri ve gönüllü eğiticiler üzerinden şekillenmektedir. Güncel verilere göre kurum bünyesinde görev yapan toplam 82.737 personel, gençlik merkezlerinde ve kamplarda hizmet vermektedir.

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı (ASHB), ADEM (Aile Destek Merkezleri) ve SODAM (Sosyal Dayanışma Merkezleri) birimlerinde görev yapan eğiticiler, pedagojik formasyonun yanı sıra psikososyal destek ve sosyal hizmet uzmanlığı rollerini de üstlenerek kurumsal kapasiteye rehberlik boyutu katmaktadır.

Üniversiteler (Sürekli Eğitim Merkezleri - SEM), SEM bünyesinde görev alan profesyonel eğitmen kadroları ve akademisyenler, HBÖ sistemine üst düzey teorik ve teknik uzmanlık taşıyarak kapasitenin prestijli ve sertifikasyon odaklı ayağını oluşturmaktadır.

Türkiye İş Kurumu (İŞKUR), 81 il müdürlüğünde görev yapan on binlerce iş ve meslek danışmanı, istihdam garantili kursların ve işbaşı eğitim programlarının yürütülmesinde rehberlik faaliyeti yürüten temel insan kaynağını oluşturmaktadır.

1.1.4. Finansal Büyüklük

Geleneksel kamu yönetimi anlayışında yaygın eğitim, devletin dezavantajlı gruplara ücretsiz sunduğu sınırlı bütçeli bir "sosyal hizmet" olarak değerlendirilirken; günümüzde "İnsan Sermayesi Kuramı" (Human Capital Theory) bağlamında milyarlarca liralık devasa bir makro-ekonomik sektöre evrilmiştir (Kavak, 2010). Türkiye'de hayat boyu öğrenme (HBÖ) alanının kurumsal kapasitesini ayakta tutan finansal büyüklük; Millî Eğitim Bakanlığının bütçe sınırlarını aşarak diğer kamu kurumları, yerel yönetimler, üniversiteler ve özel sektörün yatırımlarıyla çok aktörlü bir eğitim piyasasına dönüşmüştür (Elma vd., 2018).

Kamu finansmanındaki asıl makro-ekonomik genişleme ve doğrudan gelir transferi, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığına bağlı Türkiye İş Kurumu (İŞKUR) üzerinden yürütülmektedir. İŞKUR (2023) resmi faaliyet raporuna göre; "Aktif İşgücü Piyasası Programları" kapsamında düzenlenen mesleki eğitim ve işbaşı eğitim programlarına katılan yüz binlerce kursiyerin sadece eğitim masrafları karşılanmakla kalmamış; kursiyerlere günlük cep harçlığı (zaruri gider) ödenmiş ve genel sağlık sigortası primleri devlet tarafından yatırılmıştır. Sadece 2023 yılında bu programlardan faydalanan 120 bini aşkın kişi için milyarlarca liralık kaynak iş gücü piyasasına aktarılmıştır (İŞKUR, 2023). Bunun yanı sıra Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığının (ASHB) ADEM projeleri, Gençlik ve Spor Bakanlığının (GSB) gençlik merkezleri ve Diyanet İşleri Başkanlığının yaygın din eğitimi altyapısı için ayrılan ödenekler; kamu kaynaklı HBÖ finansmanının ulusal bütçe içindeki devasa hacmini kanıtlamaktadır.

Yerel yönetimlerin (belediyelerin) sürece dahil olması, HBÖ finansmanını yerel ölçekte eşine az rastlanır bir seviyeye ulaştırmıştır. İSMEK, KOMEK, BELMEK ve GASMEK gibi yapılar; yüzlerce binanın kiralama/inşaat bedelleri, teknolojik altyapı yatırımları (dijital laboratuvarlar, profesyonel gastronomi atölyeleri) ve binlerce usta öğretici/personel istihdamı ile bulundukları kentlerde başlı başına devasa birer ekonomik holding gibi faaliyet göstermektedir (Uysal ve Yıldız, 2014). Belediyelerin kendi bütçelerinden milyarlarca lira harcayarak halka tamamen "ücretsiz" sunduğu bu kurslar, ekonomik bir bakış açısıyla okunduğunda; vatandaşın mesleki kapasitesini artırarak kent ekonomisine sağlanan doğrudan bir "sosyal destek" niteliğindedir (Uysal ve Yıldız, 2014).

Yükseköğretim kurumları bünyesindeki Sürekli Eğitim Merkezleri (SEM), HBÖ alanına "kendi kendini finanse eden" farklı bir ekonomik model kazandırmıştır. YÖK (2023) verilerine göre üniversitelerin döner sermaye işletmeleri mantığıyla çalışan SEM'ler; bireylere, yöneticilere ve kurumsal şirketlere ücretli ve prestijli sertifikasyon programları (uzmanlık, yabancı dil, bilişim vb.) satarak üniversite bütçelerine doğrudan öz gelir sağlamaktadır. Bu durum, eğitim ekonomisi bağlamında hayat boyu öğrenmenin sadece bir kamu "gider"

kalemi değil, kurumlar için yüksek katma değerli bir "gelir üretici" pazar olabileceğini kanıtlamaktadır (YÖK, 2023).

Finansal büyüklüğün en rekabetçi, kârlı ve hızlı büyüyen ayağını özel sektör oluşturmaktadır. Kurumsal şirketlerin kendi çalışanları için ayırdığı kurumsal akademi bütçeleri ve bireylerin kişisel gelişimleri için özel kurslara ödedikleri ücretler devasa bir pazar yaratmıştır (Toprak ve Erdoğan, 2012). Özellikle eğitim teknolojilerinin gelişmesiyle birlikte; yabancı dil platformları, ücretli yazılım/kodlama akademileri ve küresel e-öğrenme ağları hayat boyu öğrenmeyi uluslararası ticari bir ekosisteme dönüştürmüştür (Bozkurt, 2017). Özel sektörün kapasiteye dahil olması, eğitimdeki geleneksel devlet tekelini kırarak HBÖ'nü ekonomik kalkınmanın ve "bilgi ekonomisinin" en dinamik pazarlarından biri konumuna ulaştırmıştır (Günüç vd., 2012; Polat ve Odabaş, 2008).

Tablo 4: Kurum ve organizasyonların büyüklük ve hayat boyu öğrenme için ayrılan bütçe.

Kurum / Organizasyon	Finansal Büyüklük ve Hayat Boyu Öğrenmeye (HBÖ) Ayrılan Pay
Millî Eğitim Bakanlığı (MEB)	**Model:** Merkezi Bütçe. **HBÖ Payı:** 2026 bütçe tasarısında doğrudan "Hayat Boyu Öğrenme" programına ayrılan ödenek **42 Milyar 265 Milyon TL**'dir (SBB, 2025a).
Diyanet İşleri Başkanlığı (DİB)	**Model:** Merkezi Bütçe. **HBÖ Payı:** "Yaygın Din Eğitimi ve Din Hizmetleri" programına ayrılan net ödenek **170 Milyar 704 Milyon TL**'dir (SBB, 2025a).
Gençlik ve Spor Bakanlığı (GSB)	**Model:** Sosyal Yatırım Bütçesi. **HBÖ Payı:** Yaygın eğitimlerin kurumsal merkezi olan "Gençlik" programına **14 Milyar 11 Milyon TL** ayrılmıştır (SBB, 2025a).
Aile ve Sosyal Hizmetler Bak. (ASHB)	**Model:** Sosyal Destek Bütçesi. 2025 yılı toplam bütçesi 407 Milyar TL'dir (SBB, 2024). **HBÖ Payı:** "Kadının Güçlenmesi" alt programına **7 Milyar 997 Milyon TL** ayrılmıştır (SBB, 2025a).
Yerel Yönetimler (Örn: İBB)	**Model:** Yerel Öz Kaynak. **HBÖ Payı:** İSMEK ve diğer eğitim/sosyal destek kalemlerini kapsayan "Adil İstanbul" vizyonuna ayrılan bütçe **14 Milyar 334 Milyon TL**'dir (İBB, 2024).
Türkiye İş Kurumu (İŞKUR)	**Model:** İşsizlik Sigortası Fonu. **HBÖ Payı:** Merkezi bütçenin büyük kısmı aktif işgücü eğitimlerine aktarılır. Kursiyerlere günlük **701 TL - 1.403 TL** harçlık ödenir. 2025 yılı net bütçesi 144.6 Milyar TL (İŞKUR, 2025).
Üniversiteler (SEM)	**Model:** Öz Gelir (Döner Sermaye). **HBÖ Payı:** Merkezi bütçe payı almaz, tamamen ücretli

Kurum / Organizasyon	Finansal Büyüklük ve Hayat Boyu Öğrenmeye (HBÖ) Ayrılan Pay
	sertifikasyon pazarından elde edilen kursiyer ödemeleriyle finanse edilir (Toprak & Erdoğan, 2012).

Yaygın eğitim hizmetleri, anayasal bir hak olan "eğitimde fırsat eşitliği" ilkesi gereği tamamen ücretsizdir ve merkezi hazine bütçesinden finanse edilmektedir. MEB'in 2025 yılı bütçesi 1.45 Trilyon TL olarak belirlenmiş olup (SBB, 2024), bu devasa bütçe içerisinde doğrudan yetişkin ve yaygın eğitime odaklanan "Hayat Boyu Öğrenme" programına ayrılan spesifik ödenek 42 Milyar 265 Milyon TL'dir (SBB, 2025a).

Diyanet İşleri Başkanlığı (DİB) genel idari bütçesi dışında, topluma yönelik sivil eğitimleri kapsayan "Din Hizmetleri ve Yaygın Din Eğitimi" programına tahsis edilen ödenek 170 Milyar 704 Milyon TL gibi oldukça yüksek bir bütçe hacmine ulaşmıştır (SBB, 2025a). DİB, mevcut cami ağını ve Kur'an kursu binalarını eğitim alanına dönüştürerek Türkiye'nin en düşük maliyetli ama en geniş bütçeli yaygın eğitim kapasitesini fonlamaktadır.

Gençlik ve Spor Bakanlığı (GSB) genç nüfusun okul dışı sosyal yatırım vizyonuyla fonlanan bakanlığın, gençlik merkezleri inşasına ve yaygın gençlik eğitimlerini kapsayan "Gençlik" programına ayırdığı doğrudan bütçe 14 Milyar 11 Milyon TL'dir (SBB, 2025a).

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı (ASHB) 2025 yılı için belirlenen 407 Milyar TL'lik genel bütçesi içinde (SBB, 2024), özellikle Aile Destek Merkezleri (ADEM) üzerinden meslek edindirmeyi de kapsayan "Kadının Güçlenmesi" programına yaklaşık 7 Milyar 997 Milyon TL kaynak ayrılmıştır (SBB, 2025a).

Yerel Yönetimler (Belediyeler), hayat boyu öğrenmenin devasa finansal yükünü yerel vergi gelirlerinden karşılamaktadır. Örneğin İstanbul Büyükşehir Belediyesi; İSMEK meslek edindirme kursları, yurtlar ve kent yoksulluğu ile mücadele eden "Adil İstanbul" sosyal destek programları kapsamında yaygın eğitim alanına toplam 14 Milyar 334 Milyon TL kaynak ayırmıştır (İBB, 2024).

2025 yılı net bütçesi 144.6 Milyar TL olan İŞKUR'un aktif işgücü eğitimleri, literatürde klasik bir eğitim finansmanından ziyade "istihdamı teşvik eden doğrudan nakit transferi" olarak ele alınır. Devlet, sadece kursiyerin eğitim materyalini karşılamakla kalmaz; aynı zamanda katılımcıya kurs türüne göre günlük 701 TL ile 1.403 TL arasında "zaruri gider (cep harçlığı)" öder ve genel sağlık sigortası primlerini yatırır (İŞKUR, 2025).

Üniversiteler (Sürekli Eğitim Merkezleri - SEM) kurumsal kapasiteyi "gelir üreten" bir modele dönüştüren SEM'ler, devlet bütçesine dayanmak yerine "döner sermaye işletmesi" mantığıyla kâr odaklı ve pazar

dinamiklerine uygun çalışarak kendi "ücretli yaşam boyu öğrenme" piyasasını ve bütçesini bizzat katılımcı üzerinden yaratır (Toprak & Erdoğan, 2012).

Tablo 5: Kamu kurumlarının hayat boyu öğrenme ve yaygın eğitim programlarına ayırdıkları bütçelerin yıllara göre değişimi (2022-2026).

Kurum ve İlgili Program	2022 Bütçesi	2023 Bütçesi	2024 Bütçesi	2025 Bütçesi	2026 Bütçesi (Ödenek)
Millî Eğitim Bakanlığı*(Hayat Boyu Öğrenme Programı)*	5.5 Milyar TL	11.2 Milyar TL	21.5 Milyar TL	34.1 Milyar TL	**42.2 Milyar TL**
Gençlik ve Spor Bakanlığı*(Gençlik Programı)*	1.8 Milyar TL	3.5 Milyar TL	7.2 Milyar TL	11.2 Milyar TL	**14.0 Milyar TL**
Türkiye İş Kurumu (İŞKUR)*(Aktif İşgücü Programları)*	12.5 Milyar TL	25.0 Milyar TL	50.4 Milyar TL	85.0 Milyar TL	**115.5 Milyar TL**

Tablo 5 incelendiğinde, Türkiye'de hayat boyu öğrenme ve yaygın eğitim faaliyetlerine ayrılan kamu kaynaklarının son beş yıl içerisinde devasa bir nominal artış sergilediği görülmektedir. Bu dramatik artış, yalnızca makro-ekonomik enflasyon dinamikleriyle açıklanamaz; aynı zamanda kurumların yaygın eğitim kapasitelerini stratejik olarak genişletmelerinin bir sonucudur. Örneğin, İŞKUR'un aktif işgücü programlarına ayırdığı bütçenin 2022'deki 12.5 Milyar TL seviyesinden 2026'da 115.5 Milyar TL'ye çıkması, istihdam garantili kursların ve kursiyerlere ödenen nakit transferlerinin (zaruri gider harçlıklarının) sistemdeki ağırlığının arttığını kanıtlamaktadır. Benzer şekilde, MEB'in "Hayat Boyu Öğrenme Programı" bütçesindeki düzenli yükseliş trendi, artan usta öğretici maliyetlerinin ve HEMBA gibi dijital kapasite yatırımlarının finansal boyutunu gözler önüne sermektedir. Bütçe verileri, hayat boyu öğrenmenin artık marjinal bir eğitim alanı olmaktan çıkıp, milyarlarca liralık devasa bir ekosisteme dönüştüğünü doğrulamaktadır.

1.1.5. Yönetim Süreçleri

Türkiye'de hayat boyu öğrenme (HBÖ) sistemi; kamu kurumları, yerel yönetimler, üniversiteler ve özel sektörün eş zamanlı faaliyet gösterdiği son derece karmaşık ve heterojen bir yönetim yapısına sahiptir. Bu çok katmanlı yapı, geleneksel ve dikey hiyerarşiye dayalı "eğitim yönetimi" anlayışının yerini, paydaşlar arası etkileşimi ve yatay eşgüdümü esas alan "eğitim yönetişimi" modeline bırakmasını zorunlu kılmıştır (Kendirli ve Konak, 2004).

Sistemin yasal ve idari ana koordinatörü Millî Eğitim Bakanlığı (MEB) Hayat Boyu Öğrenme Genel Müdürlüğü olsa da; Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı (ASHB), Gençlik ve Spor Bakanlığı (GSB) ve Diyanet İşleri Başkanlığının (DİB) kendi bünyelerinde bağımsız yaygın eğitim yönetim şemaları bulunmaktadır (MEB, 2018). Literatürde, farklı bakanlıkların aynı bölgede ve aynı hedef kitleye yönelik benzer kurslar (örneğin dil, el sanatları veya değerler eğitimi) açmasının "hizmet mükerrerliği" yarattığı ve kamu kaynaklarının verimsiz kullanımına yol açtığı sıklıkla vurgulanmaktadır (Elma vd., 2018). Bu durum, kurumsal kapasitenin niceliksel olarak artmasına rağmen, merkezi bir "üst strateji ve eşgüdüm" eksikliğinin yönetimsel bir zafiyet oluşturduğunu göstermektedir (Günüç vd., 2012).

Belediyelerin yaygın eğitim merkezleri (İSMEK, KOMEK, BELMEK vb.), merkezi bürokrasinin hantal yapısından nispeten bağımsız, yerel iş gücü piyasasının ihtiyaçlarına hızla yanıt verebilen esnek bir yönetim modeli sergilemektedir (Uysal ve Yıldız, 2014). Yerel yönetimler, UNESCO'nun (2015) "Öğrenen Kentler" vizyonu çerçevesinde kendi yönetim kurullarını ve kalite standartlarını oluşturarak kurumsal kapasiteye ademi merkeziyetçi (yerinden yönetim) bir karakter kazandırmıştır. Ancak belediyeler ile MEB arasındaki yönetsel entegrasyonun genellikle protokoller düzeyinde kalması, il düzeyindeki makro kapasite planlamasında veri paylaşımı ve sertifikasyon denkliği sorunlarına yol açabilmektedir (Uysal ve Yıldız, 2014).

Üniversitelerin Sürekli Eğitim Merkezleri (SEM), akademik özerklik ve döner sermaye yönetmelikleri çerçevesinde, katılımcı talebini merkeze alan yarı-piyasa mantığıyla yönetilmektedir. Özel sektörde ise eğitim yönetimi süreçleri tamamen piyasa dinamikleri, müşteri memnuniyeti ve sertifikasyonun uluslararası geçerliliği (akreditasyon) üzerinden şekillenmektedir (Toprak ve Erdoğan, 2012). Kamu kurumları dışında kalan bu paydaşların yönetim tarzı, HBÖ ekosisteminde "kalite güvence sistemleri" ve "program çevikliği" konularında önemli birer yönetsel referans noktası oluşturmaktadır.

Kurumsal kapasitenin dijital platformlar (HEMBA, özel e-öğrenme ağları vb.) aracılığıyla sanal evrene taşınması, yönetim süreçlerinde "veri temelli karar verme" dönemini başlatmıştır. Eğitim teknolojileri literatüründe vurgulandığı üzere, dijital platformlardan elde edilen öğrenme analitikleri; hangi kurslara talep olduğu, kursiyerlerin bırakma oranları ve demografik eğilimler hakkında yöneticilere anlık ve nesnel geri bildirimler sağlamaktadır. Türkiye'de HBÖ yönetiminin geleceği; bu büyük verinin tüm kurumlar arasında şeffaf bir şekilde entegre edilerek, proaktif ve veri temelli politikalar üretilmesine bağlıdır (Bozkurt, 2017). Türkiye'de hayat boyu öğrenme (HBÖ) sistemi; devlet bütçesiyle hareket eden bakanlıkların yanı sıra, devasa yerel bütçelere sahip belediyelerin ve öz gelir üreten üniversitelerin dahil olduğu çok katmanlı bir yapıdır.

4. SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu çalışmada ele alındığı üzere, Türkiye'de hayat boyu öğrenmenin artık sadece dezavantajlı gruplara sunulan sosyal hizmet olmaktan çıktığını; farklı bakanlıkların, belediyelerin, üniversitelerin ve özel sektörün de devasa yatırımlarıyla çok büyük bir eğitim sektörüne dönüştüğü görülmektedir.. Bu büyüme sayesinde eğitimler sadece binalarda değil internet üzerinden her yerde verilebilir hale gelmiş, kursiyer profili her yaştan ve meslekten insanı kapsayacak şekilde genişlemiş, sisteme ayrılan bütçeler milyarlarca liraya ulaşmış ve eğitim veren kadrolar ve kurslar çeşitlenmiştir. Ancak bu büyük sistemin sorunsuz işleyebilmesi için bazı adımların atılması şarttır: Kurumların aynı bölgelerde aynı kursları açarak kaynak israfı yapmasını önleyecek ortak bir yönetim ağı kurulmalı, usta öğreticilerin iş güvencesi sorunları çözülerek onlara yetişkinlere nasıl eğitim verileceği öğretilmeli ve tüm kurumlara ait veriler tek bir ortak havuzda toplanarak geleceğe yönelik planlamalar bu gerçek verilere göre yapılmalıdır. Bundan sonra yapılacak araştırmaların da, bu kursların insanların hayatını ve iş bulma süreçlerini uzun vadede ne kadar değiştirdiğini incelemeye odaklanması sistemin faydasını artıracaktır.

KAYNAKLAR

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı. (2023). *2022 yılı idare faaliyet raporu*. Strateji Geliştirme Başkanlığı. https://www.aile.gov.tr/media/129482/ashb_2022-idare-faaliyet-raporu.pdf

Alcı, B. (2023). Sürekli eğitim merkezleri. *Türk Maarif Ansiklopedisi*.

Bozkurt, A. (2017). Türkiye'de uzaktan eğitimin dünü, bugünü ve yarını. *Açıköğretim Uygulamaları ve Araştırmaları Dergisi (AUAd), 3*(2), 85-124.

Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı. (2019*). On Birinci Kalkınma Planı* (2019-2023).

Çakır, Ö. (2015). *Yetişkin eğitimi ve andragoji*. Pegem Akademi.

Diyanet İşleri Başkanlığı. (2023). *2022 yılı idare faaliyet raporu*. Strateji Geliştirme Başkanlığı.

Diyanet İşleri Başkanlığı [DİB]. (2025). *2025 Yaz Kur'an kursları resmi istatistikleri*. T.C. Diyanet İşleri Başkanlığı.

Doğan, S., & Kavtelek, C. (2015). Hayat boyu öğrenme kurum yöneticilerinin hayat boyu öğrenme kavramına ilişkin görüşleri: Hayat boyu öğrenme için bir metafor analizi. *Yükseköğretim ve Bilim Dergisi, 5*(3), 292-303

Duman, T. (2007). *Yetişkinler eğitimi*. Ütopya Yayınevi.

Elma, C., Kirişçi, N., & Açıkalın, Ş. (2018). Hayat boyu öğrenme bağlamında Türkiye'de halk eğitimi merkezlerinin işlevleri ve karşılaşılan sorunlar. *Eğitim ve Bilim, 43*(193), 159-179.

Garip, S., & Göçer, A. (2023). Erasmus projelerinin yetişkin eğitiminin niteliğini artırmadaki rolü üzerine bir araştırma. *Araştırma ve Deneyim Dergisi, 8*(1), 57-72. https://doi.org/10.47214/adeder.1253453

Gençlik ve Spor Bakanlığı. (2023). *2022 yılı idare faaliyet raporu*. Strateji Geliştirme Başkanlığı.

Gençlik ve Spor Bakanlığı [GSB]. (2024). *2023 Yılı faaliyet raporu*. Strateji Geliştirme Başkanlığı.

Gençlik ve Spor Bakanlığı [GSB]. (2026*). 2025 Yılı idare faaliyet raporu*. Strateji Geliştirme Başkanlığı.

Günüç, S., Odabaşı, H. F., & Kuzu, A. (2012). Yaşam boyu öğrenmeyi etkileyen faktörler. *Gaziantep Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 11*(2), 302-327.

Hiemstra, R. (1991). Creating environments for effective adult learning. *New Directions for Adult and Continuing Education,* (50). Jossey-Bass.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi [İBB]. (2024). *2024 Yılı İBB Bütçesi ve Yatırım Programı Basın Açıklaması.* İstanbul Büyükşehir Belediyesi Kurumsal İletişim Başkanlığı.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi [İBB]. (2025*). Enstitü İstanbul İSMEK: 1 milyon başvuruya ulaştık*! Kurumsal Haber Portalı.

Kavak, Y. (2010). *Eğitim ekonomisi*. Pegem Akademi Yayıncılık.

Kaya, S., & Çetin, M. (2014). Halk eğitimi merkezlerinde görev yapan usta öğreticilerin karşılaştıkları sorunlar. *Eğitim ve Toplum Araştırmaları Dergisi, 1*(1), 61-80.

Kendirli, S., & Konak, A. (2004). Yönetişim ve Türk kamu yönetimi: Eğitim yönetimi açısından bir değerlendirme. *Gazi Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi, 6*(1), 1-16.

Millî Eğitim Bakanlığı. (2018). *Hayat boyu öğrenme kurumları yönetmeliği*. T.C. Resmî Gazete (Sayı: 30388).

Millî Eğitim Bakanlığı. (2023). *Millî eğitim istatistikleri - Örgün ve yaygın eğitim 2022-2023.* MEB Strateji Geliştirme Başkanlığı.

Millî Eğitim Bakanlığı. (2024). *Halk eğitimi merkezleri bilişim ağı (HEMBA*). https://www.hemba.gov.tr

Millî Eğitim Bakanlığı (2024). *Hayat boyu öğrenme kurumları ve açılan branş istatistikleri*. MEB Yaygın Eğitim Portalı.

Millî Eğitim Bakanlığı (2026). *Hayat boyu öğrenme kurumları ve açılan branş istatistikleri*. MEB Yaygın Eğitim Portalı.

Miser, R. (2002). Küreselleşme ve yetişkin eğitimi. *Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Dergisi, 35*(1), 55-64.

Polat, M., & Odabaş, H. (2008). *Yaşam boyu öğrenme olgusu ve Türkiye'de halk kütüphaneleri*. Türk Kütüphaneciliği, 22(4), 396-417.

T.C. Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı [SBB]. (2024). *2025 Yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanunu ve Gerekçesi.* T.C. Cumhurbaşkanlığı.

T.C. Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı [SBB]. (2025a). *2026 Yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanunu Teklifi ve Program Bazlı Ödenek Dağılımları.* T.C. Cumhurbaşkanlığı.

Toprak, M., & Erdoğan, A. (2012). Yaşam boyu öğrenme: Kavram, politika, araçlar ve uygulama. *Yükseköğretim ve Bilim Dergisi, 2*(2), 69-91.

Türkiye İş Kurumu [İŞKUR]. (2023). *Türkiye İş Kurumu 2022 yılı faaliyet raporu*. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı.

Türkiye İş Kurumu [İŞKUR]. (2024). *2024 Yılı faaliyet raporu ve istihdam istatistikleri*. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı.

Türkiye İş Kurumu [İŞKUR]. (2025). *Aktif İşgücü Programları ve İşbaşı Eğitim Güncel Harçlık Ödenekleri.* Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı.

UNESCO. (2015). *UNESCO global network of learning cities: Guiding documents*. UNESCO Institute for Lifelong Learning (UIL).

Uysal, M., & Yıldız, A. (2014). Yerel yönetimler ve yetişkin eğitimi: İSMEK örneği üzerinden eleştirel bir değerlendirme. *Mülkiye Dergisi, 38*(1), 143-168.

Yıldız, A. (2012). Türkiye'de yetişkin eğitiminin tarihsel gelişimi ve temel dinamikleri. Eğitim ve Bilim, 37(164), 282-295.

Yükseköğretim Kurulu. (2023). *Üniversite izleme ve değerlendirme genel raporu 2023.* YÖK Yayınları.

EVLİLİK YETKİNLİĞİ VE EVLİLİK HOŞNUTSUZLUĞU: KURAMSAL BİR DERLEME*

Psikolojik Danışman, Tuğçe Nur GÜNGÜNEŞ SARAY[1]/ Dr. Öğretim Üyesi, Naciye GÜVEN[2]

[1]Bahçelievler Şehit Ramazan Bekar İlkokulu, Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık,

tgcgngns98@gmail.com, 0009-0007-4658-3626

[2]Kırıkkale Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık Anabilim Dalı,

naciyeguven@kku.edu.tr, 0000-0002-6143-3681

***Bu çalışma, birinci yazarın ikinci yazar danışmanlığında hazırladığı yüksek lisans tezinden üretilmiştir.**

Özet

Bu çalışmada, evlilik yetkinliği ile evlilik hoşnutsuzluğu kavramları kuramsal açıdan ele alınarak bu iki değişken arasındaki ilişkinin alanyazın temelinde değerlendirilmesi amaçlanmaktadır. Evlilik ilişkilerinin niteliğini etkileyen değişkenlerin incelenmesi literatürde önemli bir araştırma alanı oluşturmaktadır. Alanyazında evlilik doyumu ve evlilik uyumu gibi kavramlar sıklıkla araştırma konusu olurken, bireyin evlilik ilişkisinde sahip olduğu yeterlilikleri ifade eden evlilik yetkinliği kavramına yönelik çalışmaların sınırlı olduğu görülmektedir. Bununla birlikte, bireylerin evlilik ilişkilerinden duydukları memnuniyetsizliği ifade eden evlilik hoşnutsuzluğu kavramının da evlilik yetkinliği ile birlikte yeterince ele alınmadığı dikkat çekmektedir. Bu doğrultuda, söz konusu iki kavramın daha iyi anlaşılabilmesi için evlilik yetkinliği ve evlilik hoşnutsuzluğu kavramlarının kuramsal çerçevede ele alınmasının alanyazına katkı sunacağı düşünülmektedir. Evlilik; bireylerin biyolojik, psikolojik ve sosyal ihtiyaçlarını karşılayan, aynı zamanda genel iyilik halini destekleyen ve bireylere toplumsal bağlamda bir statü ve saygınlık kazandıran önemli bir ilişki yapısıdır. Evlilik yetkinliği, bireyin bu ilişki yapısının beraberinde gerektirdiği duygusal, bilişsel ve davranışsal sorumlulukları etkili bir şekilde yerine getirebilme kapasitesini ifade eden bir kavramdır. Evlilik hoşnutsuzluğu ise bireyin evlilik ilişkisinde yaşadığı tüm deneyimlerin, kişinin beklentilerini karşılama düzeyiyle uyumsuz olması sonucunda ortaya çıkan ve ilişkiden duyulan memnuniyetsizliği yansıtan bir yapı olarak tanımlanmaktadır. Alan yazın incelendiğinde, evlilik yetkinliği düşük olan bireylerde iletişim becerilerinin yeterince gelişmediği, etkili problem çözme becerilerinin sınırlı olduğu, eşler arasında duygusal yakınlığın azaldığı ve ev içi rol ile sorumluluk paylaşımının dengesiz biçimde gerçekleştiği görülmektedir. Bu durumlar beraberinde evlilik hoşnutsuzluğu yapısının ortaya çıkmasına zemin hazırlamaktadır. Bu derleme çalışması kapsamında ilgili literatür bütüncül bir bakış açısıyla ele alınmış ve değişkenler arasındaki ilişkiler kuramsal düzeyde tartışılmıştır. Elde edilen değerlendirmeler doğrultusunda, evlilik yetkinliğini artırmaya yönelik müdahalelerin evlilik hoşnutsuzluğunu azaltmada önemli bir rol oynayabileceği düşünülmektedir.

Anahtar kelimeler: Evlilik, evlilik yetkinliği, evlilik hoşnutsuzluğu

MARİTAL COMPETENCE AND MARİTAL DİSSATİSFACTİON: A THEORETİCAL REVİEW

Abstract

This study aims to examine the concepts of marital competence and marital dissatisfaction from a theoretical perspective and to evaluate the relationship between these two variables based on the existing literature. Investigating the factors that affect the quality of marital relationships constitutes an important area of research in the literature. While concepts such as marital satisfaction and marital adjustment are frequently studied, it is observed that research focusing on marital competence—defined as the individual's abilities within the marital relationship—is relatively limited. In addition, it is noteworthy that the concept of marital dissatisfaction, which reflects individuals' discontent with their marital relationships, has not been sufficiently examined together with marital competence. In this regard, addressing both marital competence and marital dissatisfaction within a theoretical framework is considered to contribute to a better understanding of these concepts and to the literature. Marriage is an important relational structure that meets individuals' biological, psychological, and social needs, supports overall well-being, and provides individuals with social status and respect within a societal context. Marital competence refers to an individual's capacity to effectively fulfill the emotional, cognitive, and behavioral responsibilities required by this relational structure. Marital dissatisfaction, on the other hand, is defined as a construct that reflects the mismatch between an individual's expectations and their experiences within the marital relationship, resulting in a sense of dissatisfaction. A review of the literature indicates that individuals with low levels of marital competence tend to have underdeveloped communication skills, limited problem-solving abilities, decreased emotional intimacy between partners, and imbalanced distribution of roles and responsibilities within the household. These factors contribute to the emergence of marital dissatisfaction. Within the scope of this study, the relevant literature has been examined from a holistic perspective, and the relationships between these variables have been discussed at a theoretical level. Based on the evaluations obtained, it is suggested that interventions aimed at enhancing marital competence may play a significant role in reducing marital dissatisfaction.

Keywords: Marriage, marital competence, marital dissatisfaction

1. GİRİŞ

Evlilik ilişkilerinin niteliğini etkileyen psikolojik değişkenlerin incelenmesi ve bireysel iyi oluşun anlaşılması, önemli bir araştırma alanı olarak ele alınmaktadır. Evlilik süreci, bireylerin duygusal ve sosyal yaşamını doğrudan etkileyen çok boyutlu bir yapı olduğundan, bu süreçte ilişkinin nasıl sürdürüldüğü ve hangi yeterliliklerle yürütüldüğü önemli hale gelmektedir. Alan yazında bireyin evlilik ilişkisi içindeki işlevsel yeterliliklerini ifade eden evlilik yetkinliği kavramının sınırlı biçimde ele alındığı dikkat çekmektedir. Bu durum, evlilik ilişkilerinin daha bütüncül bir bakış açısıyla değerlendirilmesi gerektiğine işaret etmektedir. Bunun yanı sıra evlilik sürecinde hissedilen memnuniyetsizliği tanımlayan evlilik hoşnutsuzluğu kavramı ise evlilik yetkinliği ile ilişkili olmasına rağmen iki kavramın beraber incelendiği çalışmaların sayısı oldukça azdır. Bu bağlamda, mevcut çalışmanın literatürdeki bu sınırlılığa dikkat çekerek konuya ilişkin mevcut bilgiyi bütüncül bir çerçevede ele alması beklenmektedir.

1.1. Kuramsal Çerçeve

1.1.1. Evlilik

İnsan toplumsal bir varlıktır ve yaşamını devam ettirebilmek için diğer insanlara ihtiyaç duyar (Tak Velioğlu, 2023). Bu ihtiyacın karşılanmasını sağlayan yapılardan bir tanesi de evliliktir. Evlilik karşı iki cinsin yasal sözleşmeyle bir araya gelerek bazı sorumlulukları kabul ettikleri bir kurumdur (Cüceloğlu, 2017). Evlilik bireyin genel iyilik halini yükseltmekle beraber toplum içinde kişiyi belli bir gruba ait yaparak belli bir statü kazandırır. Aynı zamanda evlilik, Maslow'un ihtiyaçlar hiyerarşisinde yer alan fizyolojik ihtiyaçlar, güvenlik ihtiyacı, ait olma ve sevgi ihtiyacı ile saygı ve saygınlık ihtiyacı gibi birçok basamağın karşılanmasına katkı sağlayan bir ilişki yapısıdır (Maslow, 1943).

1.1.2. Evlilik Yetkinliği ve Kuramsal Yaklaşımlar

Evlilik yetkinliği, bireyin evlilik ilişkisi içerisinde karşılaştığı duygusal, bilişsel ve davranışsal gereklilikleri etkin bir şekilde yönetebilme kapasitesini ifade eden çok boyutlu bir yapı olarak ele alınmaktadır. Bu tanımla bakıldığında evlilik yetkinliği, eşlerin ilişkide ortaya çıkan sorunlarla baş edebilme, ilişkiyi sürdürebilme ve kriz durumlarını yönetebilme becerileriyle yakından ilişkilidir (Skinnett, 1969; Riggio ve ark., 2013; Şentürk, 2018). Evlilik yetkinliğinin anlaşılmasında öz yetkinlik kavramı önemli bir kuramsal temel sunmakta ve bireyin evlilik ilişkisindeki işlevselliğini açıklamada belirleyici bir rol oynamaktadır (Güngör ve Özbay, 2006). Öz yetkinlik düzeyi yüksek olan bireylerin, evlilik ilişkilerinde daha etkili çatışma çözme stratejileri geliştirdikleri ve ilişkilerini daha dengeli bir biçimde sürdürebildikleri ifade edilmektedir (Bandura, 1986; Riggio ve ark., 2011; Satılmışoğlu, 2020). Evlilik yetkinliği sağlıklı ilişkilerin sürdürülmesinde önemli bir unsurdur ve bireylerin öz yeterlilik düzeyleri bu süreçte belirleyicidir (Can, 2013; Akinsanya ve Oluwole,

2025). Alan yazın bulguları, evlilik yetkinliğinin evlilik doyumu, evlilik uyumu ve evlilik hoşnutsuzluğu ile anlamlı ilişkiler gösterdiğini; yetkinlik düzeyindeki artışın evlilik kalitesi ve uyum üzerinde olumlu yönde etkili olduğunu ortaya koymaktadır (Güngör ve Özbay, 2006; Satılmışoğlu, 2020). Bunun yanı sıra evlilik yetkinliğinin, bireylerin evlilik ilişkilerinde karşılaştıkları sorunlarla başa çıkabilme kapasitelerini belirlemesi nedeniyle, evlilik hoşnutsuzluğunun anlaşılmasında önemli bir değişken olduğu düşünülmektedir.

Bu bağlamda, evlilik yetkinliği farklı kuramsal yaklaşımlar çerçevesinde ele alınabilir. Bireylerin evlilik ilişkisi içerisindeki davranışlarını ve ilişkiyi sürdürme biçimlerini anlamada öne çıkan yaklaşımlardan biri bağlanma kuramıdır. Bağlanma kuramı, bireylerin yaşamlarının ilk yıllarında bakım verenleriyle kurdukları ilişkinin yaşamlarının ileriki yıllarında kurdukları ilişkilerde belirleyici olduğunu öne sürer (Bowbly, 1969). Bowbly bağlanma biçimlerini güvenli ve güvensiz olarak temelde ikiye ayırmıştır (Kesebir ve ark., 2011). Güvenli bağlanma biçimine sahip kişiler evlilik ilişkilerinde daha etkili iletişim kurabilirken yapıcı çatışma çözme yöntemlerini etkin şekilde kullanabilirler. Güvensiz bağlanma biçimi ise kaygılı, kaçıngan ve dağınık olmak üzere 3 farklı şekilde karşımıza çıkar. Bu bağlanma biçimine sahip olan kişilerin ise evlilik ilişkisinde problemlerle baş ederken oldukça zorlandığı ve bununla beraber duygusal olarak eşlerinden kolaylıkla uzaklaştığı görülür (Mikulincer, Shaver, 2007).

Sosyal öğrenme kuramı ise bireylerin davranışları gözlem, model alma, pekiştirme yoluyla öğrendiğini savunur (Bandura, 1977). Bandura'ya göre bireyler çocukluk ve ergenlik dönemlerinde anne, baba ve ebeveynlerinin ilişkilerini gözlemleyerek evliliğe dair bilişsel şemalar oluşturur (1986). Diğer bir kuramsal yaklaşım olan aile sistemleri kuramı ise aileyi birbiriyle etkileşimli olan alt sistemler aracılığıyla açıklar (Bowen, 1978).

1.1.3. Evlilik Hoşnutsuzluğu ve Kuramsal Yaklaşımlar

Evlilik, farklı bireysel, kültürel ve ailesel geçmişlere sahip iki bireyin yaşamlarını bir araya getirdiği ve hem olumlu hem de olumsuz yaşantıları içinde barındıran çok boyutlu bir ilişki yapısı olarak ele alınmaktadır (Beyazgül, 2022). Evlilik hoşnutsuzluğu, zamanla ortaya çıkan ve eşler arasındaki duygusal bağın zayıflaması, paylaşılan zamanın ve karşılıklı ilginin azalması gibi unsurlarla kendini gösteren bir süreçtir. Bu süreç çoğunlukla evliliğin ilk dönemlerinde daha yüksek olan doyum düzeyinin giderek azalmasıyla ilişkilendirilmektedir (Kayser, 1996; Çetin, 2021; Karataş, 2022). Araştırmalar, evlilik doyumunun zaman içinde düşme eğilimi gösterdiğini ve buna paralel olarak eşler arasındaki olumlu duyguların yerini memnuniyetsizlik ve duygusal uzaklaşmanın alabildiğini ortaya koymaktadır (Ayyıldız, 2023; Aytan, 2023; Çolak ve Atak, 2024). Evlilik hoşnutsuzluğu her ilişkide aynı biçimde ortaya çıkmamakta; bazı durumlarda yalnızca eşlerden biri tarafından deneyimlenirken, bazı durumlarda ise her iki eşte de görülebilmekte ve

karşılıklı etkileşim yoluyla yayılabilmektedir (Westman, 2004; Üçgül, 2019; Beyazgül, 2022; Artan ve ark., 2021). Bu süreçte eşlerin birbirlerine yönelik algılarında olumsuz özelliklerin daha baskın hale gelmesi, bireylerin psikolojik iyi oluşunu olumsuz yönde etkileyerek ilişkinin işlevselliğini zayıflatabilmektedir (Kumcağız ve Ertuğ, 2016; Westman ve ark., 2004).

Evlilik hoşnutsuzluğunun anlaşılmasında, bireyin ilişki içindeki bilişsel, duygusal ve etkileşimsel süreçlerini ele alan kuramsal yaklaşımlar önemli bir yer tutmaktadır. Bu yaklaşımlar arasında öne çıkanlardan biri bağlanma kuramıdır. Güvenli bağlanma biçimine sahip olan bireylerin evlilik ilişkilerinde memnuniyet düzeylerinin daha yüksek çıkacağı söylenebilirken, güvensiz bağlanma biçimlerinden herhangi birine sahip olan bireylerin ilişkilerinde ortaya çıkan problemlerle etkili şekilde baş edemedikleri, duygu ve düşüncelerini açıkça ifade edemedikleri dolayısıyla da evlilik hoşnutsuzluğu durumunu daha çok yaşadıkları söylenebilir (Ömür, Eken, 2025; Kaya Balkan, 2009).

Bilişsel davranışçı yaklaşım ise evlilik hoşnutsuzluğunu bireyin ilişkiye yönelik düşünce kalıpları ve yorumlama biçimleri üzerinden açıklamaktadır. Bilişsel davranışçı yaklaşıma göre bireylerin olayları algılama biçimleri, duygusal tepkilerini ve buna bağlı olarak ilişki içindeki sergiledikleri davranışlarını doğrudan etkiler. Evlilik yapısını incelerken bilişsel davranışçı yaklaşım daha çok eşlerin duygu, düşünce ve davranışları üzerinde durur (Yazar, Tolan, 2021).

Evlilik hoşnutsuzluğunu açıklayabilecek bir diğer kuram aile sistemleri kuramıdır. Aile sistemleri kuramına göre evlilik iki kişinin bir araya gelmesiyle beraber ortaya çıkan karşılıklı etkileşimleri ve iletişim örüntülerini içeren bir yapıdır. Bu yaklaşıma göre yalnızca tek bir eşle ortaya çıkan olumsuz duygu, düşünce ya da davranış tüm sistemi etkileyebilir ve sistemin işlevselliği zamanla azalır dolayısıyla da evlilik hoşnutsuzluğu kavramı ortaya çıkar (Gerdan, Çamur, 2024).

1.1.4. Evlilik Yetkinliği ve Evlilik Hoşnutsuzluğu Arasındaki İlişki

Evlilik yetkinliği ve evlilik hoşnutsuzluğu kavramları, evlilik ilişkilerinde yaşanan süreçlerin açıklanmasında önemli değişkenlerdir. Evlilik yetkinliği yüksek olan kişinin evlilik ilişkisinin daha etkili iletişim kalıplarıyla sürdürdüğü söylenebilir. Aynı zamanda bireyin hem kendi duygu ve düşüncelerini uygun şekilde ifade edebilmesi hem de partnerinin duygu ve düşüncelerini doğru anlayabilmesi yetkinlik anlamında oldukça önemli göstergelerdir (Markman, Stanley ve Blumberg, 2010). Bununla beraber evlilik yetkinliği yüksek olan kişi etkili problem çözme becerisine sahipken duygusal anlamda birbirine daha yakın olan çiftlerde yetkinliğin yüksek olması beklenir. Aynı zamanda eşler arasında rol ve sorumlulukların uygun ve adaletli şekilde paylaşılmasıyla yetkinliğin orantılı olduğunu görürüz (Cordova, Gee, Warren, 2005; Gladding, 2019). Evlilik yetkinliği düşük olan bireylerin ise evlilik ilişkisi içerisinde daha sık çatışma yaşadıkları, yanlış

anlamaların arttığı ve eşler arasında duygusal uzaklaşmanın belirginleştiği görülmektedir. Bununla birlikte, ev içi rollerin belirsiz olması ve sorumlulukların adil olmayan biçimde paylaşılması, ilişkiyi olumsuz yönde etkileyebilmektedir. Bu durum, zamanla evlilik ilişkisinde memnuniyetsizliğin artmasına zemin hazırlayarak evlilik hoşnutsuzluğunun ortaya çıkmasına katkıda bulunabilmektedir (Çetin, 2021; Beyazgül, 2022).

2. EVLİLİK YETKİNLİĞİ VE EVLİLİK HOŞNUTSUZLUĞU İLE İLGİLİ YAPILAN ÇALIŞMALAR

Evlilik yetkinliği ve evlilik hoşnutsuzluğu arasındaki ilişkiye yönelik literatür incelendiğinde, bu iki değişkenin birbirini karşılıklı olarak etkileyen bir yapıya sahip olduğu görülmektedir. Cihan Güngör ve Özbay'a göre (2006), evlilik yetkinliği ve evlilik hoşnutsuzluğu arasındaki etkileşim çift yönlüdür ve bu durum evlilik sürecinin genel işleyişini de etkilemektedir. Can (2013) ise evlilik yetkinliğini, evlilikte ortaya çıkabilecek hoşnutsuzluk durumlarını önleyici koruyucu bir faktör olarak ele almaktadır. Akinsanya ve Oluwole (2025) tarafından yapılan çalışmada da evlilikte öz-yeterliliğin, ilişkiyi daha işlevsel bir yapıya dönüştürdüğü sonucuna ulaşılmıştır.

Evlilik hoşnutsuzluğu ile ilişkili bulgular incelendiğinde, Whisman, Weinstock ve Uebelacker (2002), evlilikten hoşnutsuzluk düzeyi yüksek bireylerin olumsuz duygusal tepkilere daha yatkın olduklarını belirtmektedir. Benzer şekilde Williamson (2021), iletişim becerileri daha gelişmiş olan bireylerin evliliklerini daha uzun süre sürdürebildiklerini ortaya koymuştur. Williamson ve Lavner (2020) ise evlilik hoşnutsuzluğunun özellikle ilişkinin başlangıç döneminde memnuniyetsizlik yaşayan çiftlerde daha sık görüldüğünü ifade etmektedir.

Li ve Fung (2011), evlilik hoşnutsuzluğunun yalnızca güncel ilişki dinamikleriyle değil, bireylerin yaşam boyu geliştirdikleri bilişsel ve kültürel bakış açılarıyla da ilişkili olduğunu vurgulamaktadır. Bu doğrultuda yaşam tarzı, kültürel değerler, iletişim biçimleri, problem çözme becerileri ve çiftlerin evlilik hedefleri, evlilik hoşnutsuzluğunu etkileyen önemli değişkenler arasında yer almaktadır.

Evlilik sürecinin zaman içindeki değişimine ilişkin bulgulara bakıldığında, Lavner ve Bradbury (2010), evlilik hoşnutsuzluğunun yeni evli çiftlerde başlangıçta düşük düzeyde olduğunu ancak zamanla artış gösterebildiğini belirtmektedir. Buna karşın Karney ve Bradbury (2020), evlilik hoşnutsuzluğunun zaman içinde belirgin bir artış göstermeyebileceğini, ancak olumsuz iletişim örüntülerinin çoğu zaman kalıcı özellik taşıdığını ifade etmektedir.

Bağlanma kuramı çerçevesinde yapılan değerlendirmelerde, Bowlby'nin (1969) temel yaklaşımı ve Hazan ve Shaver'ın (1987) çalışmaları, yetişkin romantik ilişkilerde bağlanmanın önemine işaret etmektedir. Güncel çalışmalar bağlanma örüntülerinin duygu düzenleme süreçleri, ilişki algısı ve partnerle kurulan etkileşimler üzerinde belirleyici olduğunu göstermektedir (Pietromonaco ve Beck, 2015). Bu doğrultuda

bağlanma stillerinin, bireylerin ilişkide kendilerini yeterli hissetme düzeyleri ile evlilik hoşnutsuzluğu arasında ilişkili olduğu anlaşılmaktadır.

Yakın ilişkilerde eş desteği ve stresle başa çıkma süreçlerine ilişkin bulgular, bu değişkenlerin ilişki doyumunu artırdığını ve stresin ilişki üzerindeki olumsuz etkilerini azalttığını göstermektedir (Hilpert ve ark., 2018). Bu durum, partner desteğinin evlilik yetkinliğini güçlendirebileceği ve evlilik hoşnutsuzluğunu azaltabileceği yönündeki bulguları desteklemektedir.

Gottman ve Levenson tarafından yürütülen çalışmalar, çift etkileşimlerinin zaman içerisindeki istikrarının ilişki memnuniyetini yordamada önemli bir rol oynadığını ortaya koymaktadır. Ayrıca bu çalışmalar, ilişki süreçlerinin gözlemsel, öz bildirim ve fizyolojik veriler aracılığıyla incelenebileceğini ve uzun dönemli ilişki sonuçlarının öngörülebileceğini göstermektedir (Gottman ve Gottman, 2015).

Evlilik öncesi ilişki dinamiklerine yönelik bulgular incelendiğinde, kişilik özellikleri, aile geçmişi, çift etkileşimleri ve kültürel faktörlerin ilişki memnuniyeti üzerinde etkili olduğu görülmektedir. Güvenli bağlanma, duygusal istikrar ve işbirliği gibi değişkenlerin ilişki memnuniyetini artırdığı; buna karşılık olumsuz etkileşim örüntülerinin memnuniyet düzeyini azalttığı belirtilmektedir (Kocadayı Erbiçer ve Yıldırım, 2025). Bu bulgular, evlilik yetkinliğinin yalnızca bireysel özelliklerle değil, aynı zamanda ilişkisel ve kültürel bağlamla birlikte ele alınması gerektiğini göstermektedir.

3. SONUÇ

Bu çalışmada, evlilik yetkinliği ile evlilik hoşnutsuzluğu arasındaki ilişki kuramsal bir çerçevede ele alınmıştır. Elde edilen bulgular doğrultusunda, evlilik yetkinliği düzeyi yüksek olan bireylerin evlilik ilişkilerini daha sağlıklı biçimde sürdürebildikleri ve bu durumun evlilik hoşnutsuzluğunu azaltıcı bir etkiye sahip olduğu; buna karşılık evlilik yetkinliği düşük olan bireylerde ise evlilik ilişkisinde yaşanan çatışmaların artmasıyla birlikte hoşnutsuzluk durumunun ortaya çıktığı görülmektedir. Bu sonuç, evlilik yetkinliği ve evlilik hoşnutsuzluğu arasında karşılıklı bir ilişki olduğunu ortaya koyan çalışmalarla da uyumludur (Güngör ve Özbay, 2006). Benzer şekilde evlilik yetkinliğinin koruyucu bir faktör olarak işlev gördüğü ve evlilikte yaşanabilecek olumsuzlukları azaltabileceği belirtilmektedir (Can, 2013). Ayrıca evlilikte öz-yeterliliğin ilişkiyi daha işlevsel hale getirdiğine yönelik bulgular da bu sonucu desteklemektedir (Akinsanya ve Oluwole, 2025).

Elde edilen sonuçlar, evlilik ilişkilerinin yalnızca bireysel özelliklerle değil, aynı zamanda iletişim kalitesi, çatışma çözme biçimleri ve duygusal yakınlık düzeyi gibi ilişkisel değişkenlerle de şekillendiğini göstermektedir. Nitekim iletişim becerilerinin gelişmiş olmasının evlilik süresini ve ilişki doyumunu artırdığı (Williamson, 2021), buna karşılık iletişim problemleri ve olumsuz duygusal tepkilerin evlilik hoşnutsuzluğu ile ilişkili olduğu belirtilmektedir (Whisman, Weinstock ve Uebelacker, 2002). Bunun yanı sıra bağlanma

biçimleri, bireylerin ilişki içindeki algılarını ve duygusal düzenleme süreçlerini etkileyen önemli değişkenler arasında yer almaktadır. Bağlanma kuramına göre erken dönem deneyimlerin yetişkin romantik ilişkiler üzerindeki etkisi dikkate alındığında, bağlanma örüntülerinin evlilik yetkinliği ve evlilik hoşnutsuzluğu ile ilişkili olduğu söylenebilir (Pietromonaco ve Beck, 2015; Li ve Chan, 2012).

Son yıllarda evlilik yetkinliğine yönelik araştırmalarda artış olduğu görülmektedir. Bu çalışmalar, evlilik ilişkilerinin daha iyi anlaşılmasına önemli katkılar sunmaktadır. Evlilik memnuniyetinin artmasında evlilik yetkinliğinin önemli bir rol oynadığı söylenebilir. Nitekim evlilik doyumunun zaman içindeki değişimini inceleyen çalışmalar, ilişkisel süreçlerin sabit değil dinamik olduğunu göstermektedir (Karney ve Bradbury, 2020; Lavner ve Bradbury, 2010). Bu doğrultuda, evlilik hoşnutsuzluğunu açıklamaya yönelik çalışmalarda evlilik yetkinliği kavramının daha fazla ele alınması önerilmektedir. Ayrıca evlilik yetkinliğini artırmaya yönelik müdahale programlarının, evlilik ilişkilerinde yaşanan sorunların azaltılmasında etkili olabileceği düşünülmektedir. Özellikle iletişim becerileri, problem çözme ve duygusal paylaşım alanlarına yönelik psikoeğitim ve danışmanlık uygulamalarının bu süreçte önemli katkılar sunabileceği değerlendirilmektedir. Son olarak, gelecekte yapılacak araştırmalarda evlilik yetkinliği ve evlilik hoşnutsuzluğu arasındaki ilişkinin farklı örneklemler üzerinde incelenmesi ve boylamsal çalışmalarla desteklenmesi önerilmektedir. Ayrıca kültürel, bireysel ve ilişkisel değişkenlerin bu ilişki üzerindeki rolünün daha ayrıntılı şekilde ele alınmasının literatüre katkı sağlayacağı düşünülmektedir.

KAYNAKLAR

1. Akinsanya, M. A., Oluwole, D. A. (2025). Marital self-efficacy, marital compatibility, and emotional stability among pastors' wives in the Ibadan metropolis, Nigeria. International Journal of Academic Management Science Research, 9(7), 76–84.
2. Artan, T., Atak, I., Ofluoğlu, A., Turk, H., ve Unlu , D. (2021). Covid-19 Salgını Surecinde İlişki Doyumu ve İlişki Hoşnutsuzluğunun İncelenmesi. Aurum Sosyal Bilimler Dergisi, 6(1), 25-40.
3. Aytan, M.E. (2023). Evli bireylerin çatışma çözüm stillerinin ve bağlanma tarzlarının evlilik hoşnutsuzluğu bağlamında incelenmesi (Doktora tezi). İstanbul Arel Üniversitesi, İstanbul.
4. Ayyıldız, T.N. (2023). Understanding attachment behaviors and relationship satisfaction among turkish newly married adults: the roles of ıntrinsic ınterpersonal emotion regulation and difficulties in emotion regulation. (Yüksek lisans tezi). Koç Üniversitesi, İstanbul.
5. Bandura, A. (1977). Social Learning Theory. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
6. Bandura, A. (1986). Social foundations of thought and action: A social cognitive theory. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
7. Beyazgül, G. (2022). Evlilik hoşnutsuzluğunda; yaşam doyumu ve cinsel öz bilinç rolünün incelenmesi (Yüksek lisans tezi). Çukurova Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Adana.
8. Bowen, M. (1978). Family therapy in clinical practice. New York, NY: Jason Aronson.
9. Bowlby, J. (1969). Attachment and loss: Vol. 1. Attachment. New York, NY: Basic Books.
10. Can, H. (2013). İlköğretim okullarında çalışan evli öğretmenlerin eş tükenmişlik düzeyleri ile eş desteği, evlilik yetkinliği ve stresle başa çıkma stratejileri arasındaki ilişkinin incelenmesi(Yüksek Lisans Tezi). Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Muğla.
11. Cihan Güngör, H.,Özbay, Y. (2006). Evlilikte yetkinlik ölçeğinin geliştirilmesi: geçerlik ve güvenirlik çalışması. Türk Psikolojik Danısma ve Rehberlik Dergisi, 3(29). 79-93.
12. Cordova, J. V., Gee, C. B., ve Warren, L. Z. (2005). Emotional skillfulness in marriage: Intimacy as a mediator of the relationship between communication and marital satisfaction. Journal of Social and Clinical Psychology, 24(2), 218–235. https://doi.org/10.1521/jscp.24.2.218.62270
13. Cüceloğlu, D. (2019). Evlenmeden Önce. İstanbul: Remzi Kitabevi.
14. Çetin, S. (2021). Evlilik hoşnutsuzluğun da kıskançlık ve duygu düzenleme güçlüğünün etkisinin incelenmesi (Yüksek lisans tezi). İstanbul Gelişim Üniversitesi. Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, İstanbul.
15. Gerdan, B., ve Çamur, G. (2024). Kök aile ilişkisinin bugünkü evlilik yaşantısına etkisi. *Sosyal Politika ve Sosyal Hizmet Çalışmaları Dergisi*, *5*(1), 1-18. https://doi.org/10.61861/spshcd.1504221
16. Gladding, S. T. (2019). Family therapy: History, theory, and practice (7th ed.). Pearson.
17. Gottman, JM ve Gottman, JS (2015). Gottman çift terapisi. AS Gurman, JL Lebow ve DK Snyder (Eds.), *Klinik çift terapisi el kitabı* (5. baskı, s. 129–157). The Guilford Press.
18. Hilpert, P., Xu, F., Milek, A., Atkins, DC, Bodenmann, G., & Bradbury, TN (2018). Çiftlerin stresle başa çıkması: Kişiler arası farklılıklar ve kişi içi süreçler. *Aile Psikolojisi Dergisi, 32* (3), 366–374. https://doi.org/10.1037/fam0000380
19. Karataş, Z. (2022). Aile hekimliği birimlerine başvuran kadınların evlilik hoşnutsuzluğu ve cinsel öz yeterlilik algıları arasındaki ilişkinin araştırılması (Uzmanlık tezi). Atatürk Üniversitesi, Erzurum.

20. Karney, B. R., & Bradbury, T. N. (2020). Marital satisfaction and stability research in the 2010s: Challenging conventional wisdom. *Journal of Marriage and Family, 82*(1), 100–116. https://doi.org/10.1111/jomf.12635
21. Kaya Balkan, İ. (2009). Bağlanma stillerinin evlilik ilişkisi üzerindeki etkisi (Doktora tezi). İstanbul Üniversitesi, İstanbul.
22. Kayser, K. (1996). The Marital Disaffection Scale: An Inventory for Assessing Emotional Estrangement in Marriage. The American Journal of Family Therapy, 24(1): 83-88.
23. Kesebir S, Kavzoğlu SÖ, Üstündağ MF. (2011). Bağlanma ve Psikopatoloji. *Psikiyatride Güncel Yaklaşımlar - Psikiyatride Güncel Yaklaşımlar* .;3:321–342.
24. Kocadayı Erbiçer, S., & Yıldırım, İ. (2025). Evlilik Öncesi Dönemde İlişki Memnuniyetinin Öngörücüleri: "Evlenmeden Önce" ile Kişilik, Aile, İlişki ve Kültürel Dinamiklerin Analizi. *Türk Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik Dergisi* , *15* (77), 313-324. https://doi.org/10.17066/tpdrd.1488711
25. Lavner, J. A., & Bradbury, T. N. (2010). *Patterns of change in marital satisfaction over the course of marriage years*. *Journal of Marriage and Family, 72*(5), 1171–1187. https://doi.org/10.1111/j.1741-3737.2010.00757.x
26. Li, T., & Chan, D. K.-S. (2012). *Attachment anxiety and avoidance in romantic relationship quality: A meta-analytic review*. *European Journal of Social Psychology, 42*(4). https://doi.org/10.1002/ejsp.1842
27. Li, T., & Fung, HH (2011). The dynamic goal theory of marital satisfaction. *Review of General Psychology, 15* (3), 246–254. https://doi.org/10.1037/a0024694
28. Markman, H. J., Stanley, S. M., ve Blumberg, S. L. (2010). Fighting for your marriage (3rd ed.). Jossey-Bass.
29. Maslow, A. H. (1943). A theory of human motivation. Psychological Review, 50(4), 370–396. https://doi.org/10.1037/h0054346
30. Mikulincer, M., ve Shaver, P. R. (2007). Attachment in adulthood: Structure, dynamics, and change. New York, NY: Guilford Press.
31. Ömür, M. S. ve Eken. F. O. (2025). Bireylerde çocukluk çağı travmaları ile evlilik hoşnutsuzluğu arasındaki ilişkide çift uyumunun ve ikili ilişkilerde güvenin aracı rolü. Ahi Evran Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 11(3), 976-989.
32. Pietromonaco, P. R., & Beck, L. A. (2015). Attachment processes in adult romantic relationships. In M. Mikulincer, P. R. Shaver, J. A. Simpson, & J. F. Dovidio (Eds.), *APA handbook of personality and social psychology, Vol. 3. Interpersonal relations* (pp. 33–64). American Psychological Association. https://doi.org/10.1037/14344-002
33. Riggio, H. R., Weiser, D., Valenzuela, A., Lui, P., Montes, R., ve Heuer, J. (2013) Self-Efficacy in Romantic Relationships: Prediction of Relationship Attitudes and Outcomes, The Journal of Social Psychology, 153:6, 629-650, DOI: 10.1080/00224545.2013.801826
34. Riggio, H. R., Weiser, D., Valenzuela, A., Lui, P., Montes, R., ve Heuer, J. (2011). Initial validation of a measure of self-efficacy in romantic relationships. Personality and Individual Differences, 51, 601-606.
35. Satılmışoğlu, A. (2020). Evlilikte yetkinlik ile evlilik kalitesi ve uyumu arasındaki ilişkinin incelenmesi (Yüksek lisans tezi). Yakın Doğu Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Lefkoşa.
36. Skinnett, N. (1969). Readiness for marital competence. Journel of Home Economics. (61), 9.

37. Şentürk, E. (2018). Evlilikte öz yetkinlik, ebeveyn öz yetkinliği, bilişsel duygu düzenleme evlilik doyumu arasındaki ilişki (Yüksek lisans tezi). İstanbul Üniversitesi, Cerrahpaşa Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, İstanbul.
38. Tak Velioğlu, N. (2023). Evli çiftlerde anne baba kabul ve ret algısının evlilikte yetkinlik beklentisine etkisi (Yüksek lisans tezi). İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, İstanbul.
39. Turan, Çolak, H., Atak, H. (2024). Özel gereksinimli çocuğu olan annelerin kadınlık algısı: evlilik hoşnutsuzluğu ve psikolojik sağlamlığın yordayıcılığı. Kırıkkale Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 2(14), 303-319.
40. Üçgül, Ş. (2019). Evlilik beklentisinin ve evlenme türlerinin evlilik hoşnutsuzluğunu etkisi Konya örneği (Yüksek lisans tezi) Selçuk Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Konya.
41. Westman, M., Vinokur, A., Hamilton, L., Roziner, I. (2004). Crossover of marital dissatisfaction during military downsizing among russian army officers and their spouses. Journal of Applied Psychology, Vol. 89, No. 5, 769–779.
42. Whisman, M., Weinstock, L., Uebelacker, L. (2002). Mood Reactivity to Marital Conflict: The Influence of Marital Dissatisfaction and Depression. Behavıor Therapy 33, 299-314.
43. Williamson, H. C. (2021). The development of communication behavior over the newlywed years. Journal of Family Psychology, 35(1), 11–21. https://doi.org/10.1037/fam0000780.
44. Williamson, H. C., & Lavner, J. A. (2019). *Marital satisfaction trajectories in different newlywed couples*. *Journal of Social and Personal Relationships*. https://doi.org/10.1177/1948550619865056
45. Yazar R, Tolan Ö. (2021). Evlilik Terapilerinde Bilişsel Davranışçı Yaklaşım. *Psikiyatride Güncel Yaklaşımlar*. ;13:1–22.

EBEVEYNLİKTE ÖZYETERLİLİK: KURAM, ARAŞTIRMA VE UYGULAMALAR

İrem Nur KAYASAROĞLU [1]/ Dr. Öğr. Üyesi, Naciye GÜVEN [2]

[1] Yüksek Lisans Öğrencisi, Kırıkkale Üniversitesi Aile Danışmanlığı ve Eğitimi Anabilim Dalı, iremnurkysr@gmail.com, 0009-0004-2415-9996

[2]Kırıkkale Üniversitesi Eğitim Fakültesi Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık Anabilim Dalı, naciyeozkara@hotmail.com, 0000-0002-6143-3681

***Bu çalışma, birinci yazarın ikinci yazar danışmanlığında hazırladığı yüksek lisans tezinden üretilmiştir.**

Özet

Ebeveynlik, bir bireyin hayatındaki zorlayıcı, karmaşık ve birçok boyutu bünyesinde barındıran rollerinden biridir. Bu rolde yeterince iyi olabilmek ebeveynin kendisine dair algılarının önemli belirleyicilerindir. Bu bağlamda ebeveyn özyeterliliği, çocuk yetiştirme konusundaki sorumlulukların büyük ölçüde etkili bir şekilde yerine getirilebilmesine dair kendilerine olan inançlarını ifade eder. Son yıllarda aile çalışmaları alanlarında ebeveyn özyeterliliği kavramına dair ilgi artmaktadır. Bu derlemenin amacı, ebeveyn özyeterliliği kavramını, kuramsal temellerini, ampirik araştırma bulguları ve uygulama alanları çerçevesinde özellikle çocuk gelişimi açısından bütüncül bir yaklaşımla ele almaktır. Ebeveynlerin sahip oldukları ebeveyn öz yeterlilik düzeylerini sosyal çevrelerinden aldıkları destek, partnerleriyle yaptıkları iş birliği ve hatta kendi anne-babalarıyla olan bağlanma türlerinden etkilenmektedir. Ebeveyn öz yeterliliği, yalnızca ebeveynlerin anne baba olmaktan aldıkları doyumu ve kişisel hayatlarını etkilememektedir. Çocukların gelişimleri de anne babalarının ebeveyn öz yeterliliğinden doğrudan olarak olumlu olumsuz etkilenebilmektedir. Alanyazın bulguları ebeveyn özyeterliliğinin, aile işlevselliği, ebeveynin psikolojik iyi oluşu, çocuğun özellikleri ve sosyal destek gibi çok sayıda değişkenle ilişkili olduğunu göstermektedir. Ayrıca ebeveyn eğitim programları ve psikoeğitim temelli müdahalelerin ebeveyn özyeterliliğini artırmada etkili olduğu görülmektedir. Sonuç olarak ebeveyn özyeterliliği hem ebeveyn hem de çocuk ruh sağlığı açısından kritik bir değişken olup, bu alanda özellikle kültüre duyarlı müdahale programlarının artırılması önerilmektedir.

Anahtar kelimeler: Ebeveyn özyeterliliği, ebeveynlik, sosyal bilişsel kuram, çocuk gelişimi, ebeveyn eğitimi

PARENTAL SELF-EFFICACY: THEORY, RESEARCH AND APPLICATIONS

Abstract

Parenting is one of the challenging, complex, and multifaceted roles in an individual's life. Being good enough in this role is a significant determinant of a parent's self-perception. In this context, parental self-efficacy expresses their belief in their ability to effectively fulfill their responsibilities in raising children. In recent years, interest in the concept of parental self-efficacy has increased in the field of family studies. The aim of this review is to address the concept of parental self-efficacy, its theoretical foundations, empirical research findings, and application areas, particularly from a holistic perspective in terms of child development. Parents' levels of parental self-efficacy are influenced by the support they receive from their social environment, their cooperation with their partners, and even the types of attachment they have with their own parents. Parental self-efficacy does not only affect the satisfaction parents derive from being parents and their personal lives. Children's development can also be directly and positively or negatively affected by their parents' parental self-efficacy. Literature findings indicate that parental self-efficacy is related to numerous variables, including family functioning, parental psychological well-being, child characteristics, and social support. Furthermore, parent education programs and psychoeducational interventions have been shown to be effective in increasing parental self-efficacy. In conclusion, parental self-efficacy is a critical variable for both parental and child mental health, and it is recommended that culturally sensitive intervention programs be increased in this area.

Keywords: Parental self-efficacy, parenting, social cognitive theory, child development, parent education

1. GİRİŞ

Çiftlerin, anne baba olmaya geçiş süreçlerinde yeni roller kazanmaları ve hayatlarını bu role göre yaşamaya başlamaları; bu dönemin daha çok adaptasyon süreci olarak geçmesine, çeşitli zorlukların yaşanmasına sebebiyet vermektedir. İlk kez anne baba olan çiftler, özellikle bu dönemde ebeveynlik konusunda desteğe ihtiyaç duymaktadırlar (Biehle 2009).

Kişinin bir görevi tamamlayabileceğine olan inancına öz yeterlilik denilmektedir. Öz yeterlilik inancı bir görevi ya da sorumluluğu başarma konusunda ya da bu amaca yönelik davranışı gerçekleştirip gerçekleştirememesinde kişinin performansı üzerinde etkili olmaktadır (Kotaman, 2008). Anne babaların ebeveynliğin getirdiği yeterli bilgi düzeyine sahip olup çeşitli becerileri uygulayıp uygulayamayacaklarına ilişkin inançlarına ise ebeveyn öz yeterliliği adı verilmektedir (Coleman ve Karraker, 2000). Doğum gerçekleştikten birkaç ay sonra anne babaların ebeveynlik konusundaki becerilerine ve bilgilerine olan güvenleri ve ebeveyn öz yeterlilik inançları artış göstermektedir. Ebeveyn öz yeterliliğinin yüksek olması; çocuğun gereksinimlerinin karşılandığı ve ebeveynlerin anne baba olmanın gerektirdiği becerilere sahip olduğu mutlu, huzurlu bir aile ortamını doğurmaktadır (Kılıçaslan, 2007). Bununla birlikte ebeveyn öz yeterliliği yüksek olan ebeveynlerin çocuklarıyla sağlıklı ve etkili iletişimlerinin olduğu, çocuklarını gelişim alanlarına uygun olacak şekilde destekleyebildikleri açıklanmıştır (Coleman, 1998; Jackson ve Scheines, 2005). Düşük ebeveyn öz yeterliliği olan anne babaların, çocuklarının yetiştiği ortamı onların gelişimlerini destekleyecek şekilde uyarlayamadıkları belirtilmiştir (Ardelt ve Eccles, 2001). Buna ek olarak ebeveyn öz yeterliliği düşük olan ebeveynlerin ebeveynlik konusunda herhangi bir olumsuzlukla karşılaştıklarında ilk önce kendilerini suçladıkları söylenmiştir (Teti ve Gelfand, 1991; Weaver, Shaw, Dishion ve Wilson, 2008).

Bu çalışmada ebeveyn öz yeterliliğinin kavramsal tanımı ve dayandığı kuram detaylı bir şekilde ele alınırken alanyazında ebeveynlerin ebeveyn öz yeterlilik düzeyleri ile ilgili yapılmış araştırmaların derlenmesi amaçlanmıştır.

1.1. Kuramsal Çerçeve

1.1.1. Öz Yeterlilik

Bandura (1977) tarafından 1986' da sosyal öğrenme kuramının isminin sosyal bilişsel kuram yapılması sonucunda öz yeterlilik kavramı oluşmuştur. Bandura (1977)' ye göre öz yeterlilik; kişinin mevcut becerilerine yönelik kendine olan inancıdır. Öz yeterlilik ile ilgili yapılmış bir diğer tanımda ise öz yeterlilik; kişinin herhangi bir sorunla baş edebileceğine dair kendine olan güveni olarak ifade edilmiştir (Senemoğlu, 2005). Benzer bir tanım yapan Synder ve Lopez (2003)' e göre bireyin yaşadığı bir sorun karşısında, mevcut

becerilerini bu sorunu çözebilmek adına kullanabileceğine dair kendine olan inancına öz yeterlilik adı verilmektedir.

Öz yeterlilik kavramı, ruh sağlığı bakımından oldukça önem taşımaktadır. Kişinin günlük hayatta yapması gereken bir görevi başarabileceğine ilişkin oluşturduğu inanca öz yeterlilik inancı denilmektedir (Altunçekiç, Koray ve Yaman, 2005). Kişinin kendisine yönelik beslediği bu inanç, karşılaştığı görevleri tamamlama noktasında kişiye yardımcı olmaktadır (Er Kal, 2016). Bir kişinin öz yeterliliği, karşı karşıya kaldığı olay da durumlar arasında ilişki kurabilmesini gerektiren sembolik düşünce ve çocukluğundan itibaren öz yeterlilik inancının gelişimine katkı sağlayan sorumluluklardan etkilenerek meydana gelmektedir (Er Kal, 2016). Bandura' nın öz yeterlilik tanımı sonrasında bu kavram, ebeveynler bağlamında araştırılmıştır (Montigny ve Lacharitê, 2005; Diken ve Aksoy, 2009).

1.1.2. Ebeveyn Öz Yeterliliği

Ebeveynlerin çocuklarına yönelik yerine getirmeleri gereken birtakım sorumlulukları doğru bir şekilde uygulayıp uygulayamayacaklarına ilişkin inançlarına ebeveyn öz yeterliliği adı verilmektedir (Gözübüyük, 2015). Ebeveynlerin sahip oldukları ebeveyn öz yeterlilikleri; çocuklarına karşı yeterli olma hisleri ve anne baba olmaktan elde ettikleri doyum üzerinde önemli bir etkiye sahiptir (Johnston ve Mash, 1989). Ebeveyn öz yeterliliği; bireyin partnerinden gördüğü destek ve sosyal çevresinden aldığı yardım, kendi anne babasıyla olan bağlanma türü gibi çeşitli faktörlerden etkilenmektedir (Holloway vd., 2005). Bununla birlikte Leerkes ve Crockenberg (2002) yaptıkları çalışmalarında bireylerin sahip oldukları ebeveyn öz yeterliliklerini; kendi anne babalarının ebeveynlik rollerini gözlemleyerek oluşturduklarını belirtmişlerdir. Coleman ve Karraker (2000) ebeveyn öz yeterliliği konusunda birlikte yürüttükleri bir çalışmada ebeveyn öz yeterliliği yüksek olan bir annenin; çocuğunun sağlıklı gelişebilmesi adına bulunduğu ortamı, onun gelişim alanlarını destekleyecek şekilde düzenleyebildiği ifade edilmiştir. Sahip oldukları ebeveyn öz yeterliliği yüksek olan anne babaların çocuklarının gelişim alanları doğru bir şekilde destekleyebilmeleri ve çocukların dünyalarını daha iyi anlayabilmeleri adına daha çok gayret gösterdikleri belirtilmiştir (Conrad, Gross, Fogg ve Ruchala, 1992). Yapılan bir diğer çalışmada ise anne babaların çocuklarının gelişimleri hakkında farkındalık kazanmalarının ve çocuklarıyla kaliteli zaman geçirmelerinin çocukların bilişsel gelişimine faydalı olduğu aktarılmıştır (Jackson ve Scheines, 2005). Düşük ebeveyn öz yeterliliğine sahip ebeveynler; çocuklarının büyüdüğü ortamı gelişim alanlarını destekleyecek şekilde düzenleme konusunda yetersiz olmaktadırlar (Ardelt ve Eccles, 2001). Bununla birlikte düşük ebeveyn öz yeterliliği olan annelere sahip çocukların da zamanla annelerini yetersiz gördükleri ve bu durumun da zamanla çocuklarda davranış problemlerine neden olduğu söylenmiştir (Weaver vd., 2008).

1.1.3. Sosyal Bilişsel Kuram Bağlamında Ebeveyn Öz Yeterliliği

Öz yeterliliğe ilişkin ilk tanımlamalar ve öz yeterliliğin etkilendiği faktörler Sosyal Bilişsel Kuram temelinde belirtilmiştir. İnsanların eğitim süreçlerinde ve herhangi bir davranışlarını değiştirmek istemeleri durumunda bu isteklerini gerçekleştirmede öz yeterlilikleri oldukça büyük önem taşımaktadır (Tokat, 2009; Yardımcı ve Başbakkal, 2011).

Ebeveynlik bağlamında kişinin sosyal çevresindeki kişilerden aldığı desteğin etkili olduğu kavrama ebeveyn öz yeterliliği adı verilmektedir. Ebeveyn öz yeterliliği; ebeveynlerin anne baba olma konusunda çeşitli sorumlulukları ve görevleri yerine getirip uygulayabilmeleri konusunda kendilerine olan inançlarını açıklamaktadır (Sanders ve Woolley, 2005).

Anne babaların ebeveyn olma konusunda kendilerini yeterli görebilmeleri için bazı nitelikleri taşımaları gerekmektedir. Bunlar; bir çocuğun bakımı hakkında bilgiye yeterli düzeyde bilgi sahibi olma, anne babalık görevini yapabilme konusunda kendine güvenme ve son olarak çocuğu büyütme esnasında sosyal destek görebileceğine inanmadır (Elibol ve ark., 2007). Bununla birlikte kişinin öz yeterliliği; başarılı olduğu ve temsili tecrübeleri, sözel ikna ve son olarak kişinin duygusal ve fizyolojik durumuna göre oluşmaktadır (Bandura 1977; Bandura 1989; Bandura 1994; Bandura 1999). Bireyin herhangi bir görevde başarılı olmasıyla birlikte o görev konusunda öz yeterliliğinin güçlenmektedir. Tam tersi bir durumda ise bireyin öz yeterlilik inancı azalmaktadır. Bu durum başarılı olunan tecrübelerle açıklanmaktadır (Kotaman 2008; Karataş ve Öztürk, 2009; Demir ve Maskan, 2012). Temsili tecrübeler ise bireyin bir görev hakkında çevresinde model aldığı insanların yaşantılarını gözlemleyerek o göreve ilişkin çıkarımlarda bulunması ve buna göre öz yeterlilik inancını şekillendirmesini ifade etmektedir. Bu bağlamda modeller; bireyin öz yeterlilik inancı üzerinde arttırıcı ya da azaltıcı etki gösterebilmektedir (Kotaman 2008; Demir ve Maskan, 2012). Pehlivan (2014) gerçekleştirdiği çalışmada model almanın annelerin ebeveynlikte çeşitli becerileri kazanma sürecinde etkili olduğunu söylemiştir.

Sözel ikna; bireyin bir görevini uygulama esnasında performansına bağlı olarak çevresinden bu görevi başarabileceği hakkında aldığı dönütleri kapsamaktadır. Bu noktada bireyin gösterdiği performansın iyi olması ya da ikna edenlerin konu hakkındaki bilgi düzeyleri de sözel iknada yeri oldukça önemlidir (Bandura 1977; Kotaman 2008; Demir ve Maskan, 2012). Bireyin fizyolojik ve duygusal durumuna göre öz yeterlilik inancı değişebilmektedir. Ancak bunları dışardan anlayabilme ve yorumlayabilmenin zor olması; müdahale edilmesini güçleştirmektedir (Kotaman 2008; Demir ve Maskan, 2012).

Ebeveynlerin herhangi bir durum ya da göreve ilişkin kişisel ve temsili deneyimlerinin ve gözlemlerinin; öğrenme süreçlerine fayda sağladığı ve ebeveyn öz yeterliliklerini olumlu yönde etkilediği ifade edilmiştir (Kaya ve Şahin, 2017).

2. EBEVEYN ÖZ YETERLİLİĞİNE İLİŞKİN ARAŞTIRMALAR

Söğütlü (2024) çalışmasında 3-6 yaş grubunda çocuğu olan annelerin mevcut ebeveyn öz yeterlilik düzeyleri ile aile uyumlarını ve paylaşan ebeveynliklerini bir arada incelemiştir. Çalışma sonucunda annelerin ebeveyn öz yeterliliklerinin paylaşan ebeveynliklerinin artması sonucunda yükseldiği ve bu durumun aile uyumunu da arttıran bir faktör olduğu belirtilmiştir.

Buyurgan ve Kılıç (2025)' ın birlikte yürüttükleri çalışmada özel gereksinimli çocuğa sahip annelerin aile yaşantılarında maruz kaldıkları stresin ve öz şefkatin ebeveyn öz yeterlilik düzeylerine etkilerini araştırmışlardır. Çalışma sonucunda öz şefkati yüksek olan annelerin ebeveyn öz yeterliliklerinin de yüksek olduğu bununla birlikte ailede artan stres faktörünün ise annelerin ebeveyn öz yeterlilik düzeyini düşürücü bir etkiye sahip olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Çalışmadan elde edilen bir diğer sonuçta gelir düzeyi yüksek olan bir ailede yaşayan annenin ebeveyn öz yeterliliğinin yüksek; gelir düzeyi düşük olan bir ailede yaşayan annenin ebeveyn öz yeterliliğinin ise daha düşük olduğu ifade edilmiştir.

Demirdöven ve Özyürek (2023) çocuğu okul öncesine giden annelerin ebeveyn öz yeterliliklerini ele alan bir çalışma gerçekleştirmişlerdir. Çalışma sonucunda çocukların cinsiyeti ile annelerin ebeveyn öz yeterlilikleri arasında herhangi bir ilişki bulunmamıştır. Fakat çalışmada annenin eğitim düzeyi ve mesleğinin, çocuğun doğum sırasının annenin mevcut ebeveyn öz yeterliliğini etkilediği sonucuna ulaşılmıştır.

Ceran (2021) çalışmasında Serebral Palsili çocuğu olan ebeveynlerin ebeveyn öz yeterliliklerini incelediği bir çalışma yapmıştır. Çalışmada ebeveyn öz yeterliliği yüksek olan anne babaların olası bir kriz anında soğukkanlı kalarak çocukları için gerekli ortamı oluşturabildikleri açıklanmıştır.

Gessulat, Kluczniok ve diğerleri (2024) çalışmalarında ebeveynlerin ebeveyn öz yeterlilikleri ile çocuklarının evde öğrenme etkinliklerindeki başarıları arasındaki ilişkiyi ele almışlardır. Çalışma sonucunda ebeveyn öz yeterliliği yüksek olan ebeveynlerin, çocuklarının evde öğrenme etkinliklerine gereken önemi vererek çocukları için uygun ortam ve koşulu oluşturdukları belirtilmiştir.

Kong ve Yasmin (2022) ebeveynlerin benimsediği ebeveyn tutumunun çocukların öğrenimine etkileri ve bunun üzerinde ebeveyn öz yeterliliğin aracılık rolünün etkisi araştırılmıştır. Çalışma sonucunda otoriter-baskıcı tutumu sergileyen anne babaların; ebeveynlik konusunda bir sorunla karşılaşmaları durumunda çözüm odaklı olmak ya da mücadele etmek yerine pes ettikleri bilgisine ulaşılmıştır.

3. EBEVEYN ÖZ YETERLİLİĞİNİN ANNE BABA VE ÇOCUK ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

Ebeveyn öz yeterliliği gerek ebeveynleri gerekse çocukları pek çok yönden etkilemektedir (Jones ve Prinz, 2005). Anne babaların sahip oldukları ebeveyn öz yeterlilik düzeyleri ebeveynden ebeveyne değişmektedir. Yüksek ebeveyn öz yeterliliğe ve düşük ebeveyn öz yeterliliğine sahip iki ebeveynin çocuklarına karşı benimsedikleri tutum ve çocuklarına ilişkin bilgi düzeyleri aynı olmamaktadır (Yönel, 2021).

Jones ve Prinz (2005)' in ebeveyn öz yeterliliği ile ilgili yürüttükleri araştırmada ebeveynlerin çocuklarının her türlü gereksinimini giderme konusunda kendilerine güvenmelerinin; çocukların sosyal, duygusal, bilişsel gelişimleri gibi pek çok gelişim alanına katkı sağladığı ve çocuklarda görülen bu ilerlemenin ise dolaylı olarak ebeveynlerin ebeveyn öz yeterliliklerini olumlu yönde etkilediği belirtilmiştir. Buna ek olarak çalışmada ebeveyn öz yeterliliği düşük anne babaların da çocuklarının gelişim alanlarını desteklememelerinden kaynaklı olarak çocukların herhangi bir ilerleme göstermediklerini; bu durumun da doğrudan ebeveynlerin ebeveyn öz yeterliliklerini olumsuz etkilediği sonucuna varılmıştır. Anne babaların sahip oldukları ebeveyn öz yeterliliklerini ele alan araştırmalarda özellikle ebeveyn öz yeterlilik düzeyi yüksek olan annelerin çocuklarına göstermiş oldukları tutumun da daha çocuklarını anlamaya yönelik bir tutum olduğu, çocuklarıyla olan iletişimlerini önemsedikleri ve çocuklarının ihtiyaçlarına kısa zamanda dönüş sağladıkları tespit edilmiştir (Stifter ve Bono, 1998). Buna ek olarak Kotil (2010) çalışmasında ebeveyn öz yeterlilik düzeyi yüksek olan anne babaların çocuklarının, sosyal çevrelerinden kimselerle iletişim kurarken güçlük çekmediklerini belirtmiştir. Aynı zamanda bu çocukların, herhangi bir sorun ya da görevle karşılaşmaları durumunda çözüme ulaşma konusunda kendi kendilerini motive edebildikleri söylenmiştir (Lamborn, Mounts, Steinberg ve Dornbusch, 1991; Coleman P. K., 1998; Townsend, 2004).

Çocuklarına karşı baskıcı tutumu benimseyen anne babaların ebeveyn öz yeterliliklerinin düşük olduğu ifade edilmiştir (Bugental ve Cortez, 1988). Bununla birlikte ebeveynlerin; çocuklarına sert davranmaları, katı kurallar koymaları, çocuklarını duygusal anlamda görmezden gelmeleri ya da çocuklarına karşı sergilemiş oldukları davranışlarında çelişkili olmaları çocuklarının özellikle duygusal açıdan çeşitli hasarlar almalarına neden olmaktadırlar (Feehan, Knight ve Partridge, 1991).

4. UYGULAMALAR VE MÜDAHALE PROGRAMLARI

Geçmişte ebeveyn olmak ile ilgili çalışmalara bakılarak anne babaların ebeveynlik konusundaki bilgi ve becerilerine olan inançlarının ve güvenlerinin ebeveyn öz yeterlilik düzeylerine olan etkileri oldukça önemli olduğu bir kez daha anlaşılmaktadır. Bununla birlikte ebeveynlerin ve bebeğin sağlığı, ebeveynin bebekten ayrı olarak ruh sağlığı, aile içi uyum gibi faktörler gelecekte toplumda özellikle ruhsal anlamda sağlıklı bireylerin olabilmesi adına elzemdir (Wittkowski., 2016).

Anne babalar için ebeveynlik becerilerini kazandırmayı amaçlayan ve dünyada en sık uygulanan eğitim programları arasında "Mükemmel Yıllar" (Incredible Years), "Triple- P Pozitif Ebeveynlik Programı" (Triple P- Positive Parenting Program), "Chicago Aile Programı" (The Chicago Parent Program) ve son olarak "Dare to be You" yer almaktadır. Programlar kullandıkları eğitim materyalleri ve çocukların yaş aralıkları açısından çeşitli farklılıklar gösterseler de programların ortak amacı bireysel ya da grup şeklinde alarak ebeveynlere bilgi vermek ve sahip oldukları ebeveyn öz yeterliliklerini arttırmaktır. Bu tür programların ebeveynlerin öz yeterlilikleri üzerinde olumlu anlamda etkilerinin olduğunu açıklayan çalışmaların olduğu bilinmektedir (Gross ve ark., 1995; Tucker ve ark., 1998 Gross ve ark., 2003; Joachim ve ark., 2010; Adamson ve ark., 2013; Morawska ve ark., 2014).

Türkiye' de "ebeveyn eğitimi", "doğuma hazırlık kursu", "gebe okulu" adı altında acıkan ebeveynlik eğitimleri yapılmaktadır. Sari ve Altay (2020) tarafından gerçekleştirilen randomize kontrollü bir çalışmada ebeveyn eğitimi alan anne babaların ebeveyn öz yeterlilikleri, ebeveyn eğitimi almayanlara göre daha yüksek çıkmıştır.

5. SONUÇ

Bu derlemede ebeveyn öz yeterliliğinin; kuramsal dayanakları, anne baba ve çocuk üzerindeki etkileri, belirleyicileri detaylı bir şekilde araştırılmıştır. Ebeveyn öz yeterliliği, genel anlamda ebeveynlerin anne babalığın gerektirdiği görev ve becerileri uygulayabilmesini kapsayan bir kavram olarak bilinmektedir. Konu ile ilgili yapılan çalışmalar; ebeveyn öz yeterliliğinin bireylerin geçmişi, maruz kaldıkları anne baba tutumları, çevrelerinden gördükleri destek gibi birden çok faktörden etkilendiğini ortaya koymaktadır.

Çalışma ebeveyn öz yeterliliğinin gerek çocuklar gerekse anne babalar bakımından oldukça önem taşıdığını göstermektedir. Ebeveyn öz yeterliliğinin yüksek olması durumunda ebeveynlerin çocuklarının gelişimi için gerekli ortam ve koşulu sağlayabildikleri, çocukları ile olan iletişimlerinin yakın ve sağlıklı oldukları, herhangi bir problemle karşılaşmaları durumunda çözüm odaklı yaklaşarak engeli aşmaya çalıştıkları ve huzurlu, mutlu bir aile ortamına sahip oldukları belirtilmiştir. Ebeveyn öz yeterliliğinin düşük olduğu ebeveynlerde ise bunun tam tersi ebeveynlerin çocuklarına karşı otoriter baskıcı bir tutum benimsedikleri, davranışları ve söylemlerinde çelişkili oldukları ve çocuklarıyla zayıf bir iletişim içerisinde oldukları söylenmiştir. Bunlara bakılarak ebeveyn öz yeterliliğinin ebeveynliğin niteliğini belirlemede de etkin olduğu söylenebilmektedir.

Uygulanan müdahale programlarının anne babaların ebeveyn öz yeterliliklerini arttırdığı görülmektedir. Ebeveynlerin ebeveynlik becerilerini kazanımlarına ve geliştirmelerine odaklanan programların ebeveynlerine

kendilerine yönelik olumlu inançlar beslemelerini sağlamaktadır. Bu durum ebeveyn öz yeterliliğinin uygun müdahale programları aracılığıyla geliştirilebildiğini göstermesi açısından önem taşımaktadır.

Derleme genel anlamda, ebeveyn öz yeterliliğinin; ebeveynlerin çocuklarına karşı tutumları ve davranışları konusunda belirleyici rol oynadığını ve özellikle çocukların gelişimleri bakımından olumsuz pek çok sonuca neden olabileceğini ancak uygun müdahale ve destek programları aracılığıyla geliştirilebileceğini gözler önüne sermiştir. Konu ile ilgili çalışma yapacak araştırmacılara farklı ebeveyn gruplarını kültürel anlamda inceleyen ve daha çok müdahale temelli çalışmalarla alanı zenginleştirmeleri önerilmektedir.

KAYNAKLAR

Adamson, J. L., et al. (2013). Parenting programs and maternal self-efficacy. *BMC Public Health, 13*, 1–10. https://doi.org/10.1186/1471-2458-13-123

Altunçekiç, A., Koray, Ö., & Yaman, S. (2005). *Fen bilgisi öğretmen adaylarının öz-yeterlik inanç düzeylerinin incelenmesi*. Pamukkale Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 17, 1–8.

Ardelt, M., & Eccles, J. S. (2001). Effects Of Mothers' Parental Efficacy Beliefs And Promotive Parenting Strategies On İnner-City Youth. Journal Of Family İssues, 22(8), 944-972. https://doi.org/10.1177/019251301022008001

Ardelt, M., & Eccles, J. S. (2001). *Effects of mothers' parental efficacy beliefs and promotive parenting strategies on inner-city youth*. Journal of Family Issues, 22(8), 944–972. https://doi.org/10.1177/019251301022008001

Bandura, A. (1977). Self-efficacy: Toward a unifying theory of behavioral change. *Psychological Review, 84*(2), 191–215. https://doi.org/10.1037/0033-295X.84.2.191

Bandura, A. (1989). Human agency in social cognitive theory. *American Psychologist, 44*(9), 1175–1184. https://doi.org/10.1037/0003-066X.44.9.1175

Bandura, A. (1994). Self-efficacy. In V. S. Ramachaudran (Ed.), *Encyclopedia of human behavior* (Vol. 4, pp. 71–81). Academic Press.

Bandura, A. (1999). Social cognitive theory: An agentic perspective. *Asian Journal of Social Psychology, 2*(1), 21–41. https://doi.org/10.1111/1467-839X.00024

Biehle, S. N. (2009). *Preparing for parenthood: Individual and couple models of anxiety and marital satisfaction* (Master's thesis, Kent State University). Kent State University

Bugental, D. B., & Cortez, V. (1988). Physiological reactivity to infant signals in high- and low-power mothers. *Child Development, 59*(2), 357–366. https://doi.org/10.2307/1130326

Buyurgan, D., & Kılıç, Ş. (2025). *Özel Gereksinimli Çocukların Annelerinde Ebeveyn Öz-Yeterliliğin Yordayıcısı Olarak Öz-Şefkat ve Aile Stresinin İncelenmesi*. Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 26(Özel Sayı), 1572-1590. https://doi.org/10.17494/ogusbd.1766695

Ceran, M. A. ve Ceylan, B. (2021). Serebral palsili çocuğu olan ebeveynlerin öz yeterlilik düzeylerinin belirlenmesi ve ebeveyn öz yeterlilik düzeylerinin karşılaştırılması. *Psikiyatri Hemşireliği Dergisi* , *12* (2), 113-121.

Coleman, P. K., & Karraker, K. H. (1998). *Self-efficacy and parenting quality: Findings and future applications*. Developmental Review, 18(1), 47–85. https://doi.org/10.1006/drev.1997.0448

Bandura, A. (1977). *Self-efficacy: Toward a unifying theory of behavioral change*. Psychological Review, 84(2), 191–215. https://doi.org/10.1037/0033-295X.84.2.191

Coleman, P. K., & Karraker, K. H. (2000). *Parenting self-efficacy among mothers of school-age children: Conceptualization, measurement, and correlates*. Family Relations, 49(1), 13–24. https://doi.org/10.1111/j.1741-3729.2000.00013

Conrad, K. M., Gross, D., Fogg, L., & Ruchala, P. (1992). Maternal confidence, knowledge, and quality of mother–infant interactions. *Nursing Research, 41*(4), 205–209.

Demir, C., & Maskan, A. K. (2012). WEB DESTEKLİ ÖĞRENME HALKASI YAKLAŞIMININ LİSE 11. SINIF ÖĞRENCİLERİN FİZİK DERSİ ÖZ-YETERLİK İNANÇLARINA ETKİSİ. *Dicle Üniversitesi Ziya Gökalp Eğitim Fakültesi Dergisi*, (18), 17-30.

Demirdöven, B., & Özyürek, A. (2023). *Okul Öncesi Çocuğa Sahip Annelerin Ebeveyn Öz Yeterliklerinin İncelenmesi*. Bayburt Eğitim Fakültesi Dergisi, 18(38), 539-554. https://doi.org/10.35675/befdergi.1276404

Diken, H. İ. ve Aksoy, V. (2009). Annelerin ebeveynlik öz yeterlik algıları ile gelişimi risk altında olan bebeklerin gelişimleri arasındaki ilişkiyi inceleyen araştırmalara bir bakış. Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Özel Eğitim Dergisi, 10(1), 59-68.

Elibol, F., Mağden, D. ve Alpar, R. (2007). *Anne-babalık becerilerinde öz yeterlik ölçeğinin (1-3 yaş) geçerlik ve güvenirliği.* Toplum Hekimleri Bülteni, 26(3), 25-31.

Er Kal, Ö. (2016). *Okulöncesi öğretmenlerinin öz yeterlik inançları, örgütsel adalet ve destek algıları, öğrenilmiş güçlülük ve tükenmişliklerinin incelenmesi* (Yüksek lisans tezi). Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü.

Feehan, M., Knight, R. G., & Partridge, F. M. (1991). Parenting styles and child behavior problems. *Journal of Child Psychology and Psychiatry, 32*(6), 1037–1048.

Gessulat, J., Kluczniok, K., Oppermann, E., & Anders, Y. (2024). Relationships among parental self-efficacy, home learning activities, and child skills. *Family Relations*, *73*(4), 2602-2620. https://doi.org/10.1111/fare.13031

Gözübüyük, F. (2015). *Annelerin ebeveynlik Özyeterlik algıları, sözel etkileşim uygulamaları ve 1–3 yaş aralığında çocuklarin gelişimi* (Master's thesis, Maltepe University (Turkey)).

Gross, D., Fogg, L., Young, M., Ridge, A., Cowell, J. M., Richardson, R., & Sivan, A. (1995). The effectiveness of parent training programs. *Journal of Pediatric Psychology, 20*(5), 519–534.

Gross, D., Fogg, L., Young, M., Ridge, A., Cowell, J. M., Richardson, R., & Sivan, A. (2003). The Chicago Parent Program: Effects on parenting and child behavior. *Journal of Pediatric Psychology, 28*(3), 215–225.

Holloway, S. D., Suzuki, S., Yamamoto Y. & Behrens, K. Y. (2005). *Parenting self-efficacy among Japanese mothers.* Journal of Comparative Family Studies, 36(1), 61-76. https://doi.org/10.3138/jcfs.36.1.61

Jackson ve Scheines (2005)

Jackson, A. P., & Scheines, R. (2005). *Single mothers' self-efficacy, parenting in the context of poverty, and children's development*. Social Work Research, 29(4), 251–262.

Joachim, R., et al. (2010). Parent training interventions and self-efficacy outcomes. *Clinical Child Psychology and Psychiatry, 15*(3), 421–437.

Johnston, C., & Mash, E. J. (1989). A measure of parenting satisfaction and efficacy. *Journal of Clinical Child Psychology, 18*(2), 167–175. https://doi.org/10.1207/s15374424jccp1802_8

Jones, T. L., & Prinz, R. J. (2005). Potential roles of parental self-efficacy in parent and child adjustment: A review. *Clinical psychology review*, *25*(3), 341-363. https://doi.org/10.1016/j.cpr.2004.12.004

Karataş, H., & Öztürk, C. (2009). Sosyal bilişsel teori ile zorbalığa yaklaşım. *Dokuz Eylül Üniversitesi Hemşirelik Yüksekokulu Elektronik Dergisi*, *2*(2), 61-74.

Kaya, A., & Şahin, F. (2017). *Ebeveynlik deneyimlerinin ebeveyn öz yeterliliğine etkisi*. Eğitim ve Bilim, 42(190), 1–15.

Kılıçaslan, A. (2007). *0–1 yaş bebeklerde bağlanma ile anne-baba öz-yeterliliği ilişkisinin incelenmesi* (Yayımlanmamış yüksek lisans tezi). Hacettepe Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Kong, C., & Yasmin, F. (2022). Impact of parenting style on early childhood learning: mediating role of parental self-efficacy. *Frontiers in Psychology*, *13*, 928629. https://doi.org/10.3389/fpsyg.2022.928629

Kotaman, H. (2008). *Özyeterlilik inancı ve öğrenme performansının geliştirilmesine ilişkin yazın taraması*. Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 21(1), 111–133.

Kotaman, H. (2008). Özyeterlilik inancı ve öğrenme performansının geliştirilmesine ilişkin yazın taraması. *Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 21*(1), 111–133.

Lamborn, S. D., Mounts, N. S., Steinberg, L., & Dornbusch, S. M. (1991). Patterns of competence and adjustment among adolescents from authoritative, authoritarian, indulgent, and neglectful families. *Child Development, 62*(5), 1049–1065. https://doi.org/10.1111/j.1467-8624.1991.tb01588.x

Leerkes, E. M., & Crockenberg, S. C. (2002). The development of maternal self-efficacy and its impact on maternal behavior. *Infant Behavior and Development, 25*(4), 369–389. https://doi.org/10.1016/S0163-6383(02)00100-4

Montigny, F., & Lacharité, C. (2005). Perceived parental efficacy: Concept analysis. *Journal of Advanced Nursing, 49*(4), 387–396. https://doi.org/10.1111/j.1365-2648.2004.03302.x

Morawska, A., Winter, L., & Sanders, M. R. (2014). Parenting self-efficacy and Triple P program outcomes. *Clinical Child and Family Psychology Review, 17*(2), 145–157. https://doi.org/10.1007/s10567-013-0153-4

Pehlivan, D. (2014). *Annelerin ebeveynlik becerilerini kazanma sürecinde model almanın rolü* (Yayımlanmamış yüksek lisans tezi). Gazi Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü.

Sanders, M. R., & Woolley, M. L. (2005). The relationship between maternal self-efficacy and parenting practices: Implications for parent training. *Child: care, health and development*, *31*(1), 65-73. https://doi.org/10.1111/j.1365-2214.2005.00487.x

Sari, H. Y., & Altay, B. (2020). *Ebeveyn eğitiminin ebeveyn öz yeterliliği üzerindeki etkisi: Randomize kontrollü bir çalışma*. Journal of Pediatric Nursing, 53, 18–24. https://doi.org/10.1016/j.pedn.2020.04.010

Senemoğlu, N. (2005). *Gelişim, öğrenme ve öğretim: Kuramdan uygulamaya*. Ankara: Gazi Kitabevi.

Snyder, C. R., & Lopez, S. J. (2003). *Positive psychological assessment: A handbook of models and measures*. Washington, DC: American Psychological Association.

Sögütlü, A. (2024). *3-6 Yaş Arasında Çocuğu Olan Annelerin Paylaşan Ebeveynlik, Ebeveyn öz Yeterliliği ve Aile Uyumları Arasındaki Ilişkinin Incelenmesi* (Master's thesis, Marmara Universitesi (Turkey)).

Stifter, C. A., & Bono, M. A. (1998). The effect of infant temperament on maternal self-efficacy and parenting behavior. *Infant Behavior and Development, 21*(4), 675–686. https://doi.org/10.1016/S0163-6383(98)90009-3

Teti, D. M., & Gelfand, D. M. (1991). *Behavioral competence among mothers of infants in the first year: The mediational role of maternal self-efficacy*. Child Development, 62(5), 918–929. https://doi.org/10.1111/j.1467-8624.1991.tb01580.x

Tokat, M. A. (2009). *Sağlık davranışlarının geliştirilmesinde öz yeterlilik ve planlı davranış kuramının kullanılması* (Doktora tezi). Hacettepe Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü.

Townsend, C. (2004). *Essential midwifery practice: Postnatal care*. Oxford: Blackwell Publishing.

Tucker, S., Gross, D., Fogg, L., Delaney, K., & Lapporte, R. (1998). The long-term effects of a behavioral parent training intervention. *Journal of Child Psychology and Psychiatry, 39*(6), 935–943.

Weaver, Shaw, Dishion ve Wilson (2008)

Weaver, C. M., Shaw, D. S., Dishion, T. J., & Wilson, M. N. (2008). *Parenting self-efficacy and problem behavior in early childhood*. Journal of Clinical Child & Adolescent Psychology, 37(2), 417–430. https://doi.org/10.1080/15374410801955979

Wittkowski, A., et al. (2016). *Interventions to improve parental self-efficacy: A systematic review*. Journal of Child and Family Studies, 25, 329–341. https://doi.org/10.1007/s10826-015-0239-0

Yönel, S. (2021). *Ebeveyn öz yeterliliğinin çocuk gelişimi üzerindeki etkisinin incelenmesi* (Yayımlanmamış yüksek lisans tezi).

SÖZLÜ ANLATIM BECERİSİNE YÖNELİK TÜRKİYE'DEKİ LİSANSÜSTÜ TEZLERİN İNCELENMESİ

Doç. Dr., Selvi DEMİR[1]/ Yüksek Lisans Öğrencisi, Resul AKKOYUN[2]

[1]Kilis 7 Aralık Üniversitesi, Türkçe Eğitimi, slv.demir@gmail.com, ORCID: 0000-0002-7043-7414

[2]Kilis 7 Aralık Üniversitesi, Türkçe Eğitimi, resulakkoyun46s@gmail.com, ORCID: 0009-0002-6876-7139

Özet

Bu çalışmanın amacı, Türkçe eğitimi alanında sözlü anlatım becerisine yönelik hazırlanmış lisansüstü tezleri çeşitli değişkenler (tür, yıl, üniversite, üniversite türü, anabilim dalı, enstitü, danışman unvanı, konu alanı, araştırma yöntemi, çalışma materyali, veri toplama aracı, veri analiz yöntemi) açısından incelemektir. Araştırma, nitel araştırma deseninde yürütülmüş olup doküman incelemesi yöntemi kullanılmıştır. Çalışmanın evrenini, Yükseköğretim Kurulu Ulusal Tez Merkezinde yer alan sözlü anlatım becerisine yönelik lisansüstü tezler oluşturmaktadır. Çalışma materyali ise erişim izni bulunan 12 yüksek lisans ve 4 doktora tezi olmak üzere toplam 16 tezden oluşmaktadır. İncelenen tezlere ilişkin veriler araştırmacı tarafından geliştirilen Tez İnceleme Formu aracılığıyla toplanmıştır. Tezler; tür, yıl, üniversite, üniversite türü, anabilim dalı, enstitü, danışman unvanı, konu alanı, araştırma yöntemi, çalışma materyali, veri toplama aracı, veri analiz yöntemi değişkenlerine göre analiz edilmiştir. Elde edilen veriler frekans ve yüzde değerleriyle tablo ve grafikler hâlinde sunulmuştur. Araştırma sonuçlarına göre sözlü anlatım becerisine yönelik hazırlanan lisansüstü tezlerin büyük çoğunluğunun yüksek lisans düzeyinde ve devlet üniversitelerinde hazırlandığı belirlenmiştir. Çalışmaların ağırlıklı olarak eğitim ve öğretim konu alanında yürütüldüğü, yöntem olarak ise nitel araştırma yaklaşımının daha fazla tercih edildiği tespit edilmiştir. Elde edilen bulgular doğrultusunda, sözlü anlatım becerisine yönelik özellikle doktora düzeyinde ve çeşitli örneklem gruplarını kapsayan tez çalışmalarının artırılması gerektiği ve bununla birlikte veri toplama araçlarının zenginleştirilmesine ihtiyaç olduğu belirlenmiştir.

Anahtar kelimeler: Sözlü anlatım, Türkçe eğitimi, lisansüstü tez.

AN ANALYSİS OF POSTGRADUATE THESES ON ORAL EXPRESSİON SKİLLS İN TURKEY

Abstract

The aim of this study is to examine postgraduate theses on oral expression skills in the field of Turkish language education in terms of various variables, including type, year, university, university type, department, institute, advisor title, subject area, research method, study material, data collection tools, and data analysis methods. The study was conducted within a qualitative research design, employing the document analysis method. The population of the research consists of postgraduate theses on oral expression skills available in the National Thesis Center of the Council of Higher Education. The study sample comprises a total of 16 theses, including 12 master's theses and 4 doctoral dissertations with accessible permissions. Data related to the examined theses were collected through a Thesis Review Form developed by the researcher, and the theses were analyzed according to the specified variables. The obtained data were presented in tables and graphs using frequency and percentage values. The findings indicate that the majority of postgraduate theses on oral expression skills were conducted at the master's level and in public universities. It was also determined that these studies predominantly focus on the field of education and training, with qualitative research methods being more frequently preferred. Based on the results, it is recommended that more studies, particularly at the doctoral level and involving diverse sample groups, should be conducted on oral expression skills, and that data collection instruments should be diversified and enriched. Keywords: Oral expression, Turkish language education, postgraduate thesis.

Keywords: Oral expression, Turkish language education, postgraduate thesis.

KOLB'UN ÖĞRENME DÖNGÜSÜNE DAYALI ETKİNLİKLERİN YABANCI DİL OLARAK TÜRKÇE ÖĞRETİMİNDE KULLANIMINA İLİŞKİN ÖĞRENCİ GÖRÜŞLERİ [3]

Yüksek Lisans Öğrencisi, Sevra KAMEROĞLU[1]/ Dr. Öğretim Üyesi, Eda TEKİN[2]
[1]Yıldız Teknik Üniversitesi, Sosyal Bilimler ve Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğretimi Bölümü, sevrakameroglu@gmail.com, 0009-0006-7086-0008
[2]Yıldız Teknik Üniversitesi, Sosyal Bilimler ve Türkçe Eğitim Bölümü, edatknt@gmail.com, 0000-0001-6831-8101

Özet

Yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde kültürel dil unsurlarının öğretimi, soyut yapıları nedeniyle yabancı uyruklu öğrenciler açısından güçlük oluşturmaktadır. Bu durum, öğrenme sürecinde öğrencinin aktif katılımını ve deneyim yoluyla anlam kurmasını merkeze alan yaklaşımlara olan ihtiyacı doğurmaktadır. Kolb'un öğrenme döngüsü, öğrenmenin bireyin deneyimleri yoluyla dört aşamada gerçekleştiğini öne süren bir öğrenme modelidir. Bu çalışmanın amacı, Kolb'un öğrenme döngüsüne dayalı yapılandırılan atasözü ve deyimlerle ilgili etkinliklerin yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde öğrenci görüşleri doğrultusunda değerlendirilmesidir. Araştırma, eylem araştırması deseniyle yürütülmüş olup ağırlıklı olarak nitel bir araştırmadır ve sınırlı düzeyde nicel verilerle desteklenmektedir. Çalışma grubunu, MEB'e bağlı bir ortaokulda öğrenim gören 13 yabancı uyruklu öğrenci oluşturmaktadır. Uygulama sürecinde, Kolb'un öğrenme döngüsünün aşamalarına uygun olarak tasarlanan etkinliklerde 2024-2025 eğitim-öğretim yılı MEB müfredatındaki 6. Sınıf Türkçe ders kitaplarından seçilen atasözleri ve deyimlerden faydalanılmıştır. Veriler, uygulama sürecinde akademisyenler uzmanlığında hazırlanan gözlem notları, anket formları ve bireysel görüşmeler aracılığıyla toplanmış ve içerik ile betimsel analiz teknikleriyle çözümlenmiştir. Bulgular, yaşantısal öğrenmeye dayalı yapılandırılan etkinliklerin öğrencilerin derse olan ilgisini ve katılımını artırdığı, atasözü ve deyimlerin bağlam içinde anlamlandırılmasını kolaylaştırdığı ve sözlü ifade becerilerine katkı sağladığı yönündeki görüşlerinin yoğunlaştığını göstermektedir. Özellikle somut yaşantı aşamasında gerçekleştirilen tabu etkinliğinin öğrenciler tarafından daha ilgi çekici bulunduğu ve öğrenme sürecini belirgin biçimde kolaylaştırdığı görülmüştür. Öğrencilerin alanla ilgili en çok dinleme becerisi gerektiren etkinlikte zorlandıkları belirlenmiştir. Çalışma, Türkçenin yabancı dil olarak öğretiminde yaşantı temelli uygulamalara yönelik bir yaklaşım önerisi sunmaktadır.

Anahtar kelimeler: Yabancı dil olarak Türkçe öğretimi, Kolb'un öğrenme döngüsü, yaşantısal öğrenme, atasözü ve deyim öğretimi, öğrenci görüşleri.

[3] Bu çalışma, Dr. Öğretim Üyesi Eda TEKİN danışmanlığında Sevra Kameroğlu tarafından yürütülen "Yabancı Dil Olarak Türkçeyi Yaşantısal Öğrenme Modeli: Atasözü ve Deyimlerin Etkinliklerle Öğretimine İlişkin Öğrenci Görüşleri" başlıklı tezin verilerinden üretilmiştir.

STUDENTS' PERSPECTİVES ON THE USE OF ACTİVİTİES BASED ON KOLB'S EXPERİENTİAL LEARNİNG CYCLE İN TEACHİNG TURKİSH AS A FOREİGN LANGUAGE

Abstract

The teaching of cultural language elements in Turkish as a foreign language poses challenges for foreign students due to their abstract nature. This situation highlights the need for approaches that prioritize active student participation and meaning-making through experience in the learning process. Kolb's experiential learning cycle proposes that learning occurs through four stages based on individual experience. This study aims to evaluate activities structured according to Kolb's learning cycle, focusing on proverbs and idioms in teaching Turkish as a foreign language, based on students' perspectives. The research was conducted using an action research design, primarily based on a qualitative approach and supported by limited quantitative data. The study group consisted of 13 foreign students studying at a public secondary school affiliated with the Ministry of National Education. During the implementation process, activities were designed in accordance with the stages of Kolb's learning cycle, utilizing proverbs and idioms selected from 6th-grade Turkish textbooks in the 2024–2025 academic curriculum. Data were collected through observation notes prepared under expert supervision, questionnaires, and individual interviews, and analyzed using content and descriptive analysis techniques. The findings indicate that experiential learning-based activities increased students' interest and participation, facilitated contextual understanding of proverbs and idioms, and contributed to their speaking skills. The taboo activity, especially in the concrete experience stage, was found to be particularly engaging and effective. However, students experienced the most difficulty in activities requiring listening skills. The study offers an experiential approach to teaching Turkish as a foreign language.

Keywords: Teaching Turkish as a foreign language, Kolb's learning cycle, experiential learning, proverbs and idioms, student perspectives.

KÜLTÜREL BİR AKTARIM DENEMESİ OLARAK YABANCILARA TÜRKÇE ÖĞRETİMİNDE KLASİK BEYİTLERDEKİ GÖNÜL KAVRAMINDAN BİR ÖRNEKLEM

Dr. Ümran KARACA MİRZA

karacaumrang@gmail.com, ORCİD: 0009-0000-7696-0030

Özet

Bu çalışma, klasik Türk edebiyatı şiirlerinin yabancı öğrencilere Türkçe öğretiminde etkili bir araç olarak kullanılma potansiyelini kapsamlı bir şekilde incelemektedir. Klasik Türk edebiyatı, dilin tarihî gelişimini ve kültürel zenginliğini yansıtması bakımından, öğrencilerin hem dil becerilerini geliştirmede hem de kültürel farkındalıklarını artırmada önemli bir kaynak teşkil etmektedir. Özellikle Türk dili ve medeniyetine özgü derin kavramlardan biri olan "gönül" kelimesinin, yabancı dil öğrenenler için kültürel aktarımda merkezi bir rol oynadığı vurgulanmaktadır. Dil öğretiminin yalnızca sözdizimi ve iletişim aracı olmanın ötesinde, bir milletin dünyayı algılama biçimini ve düşünce yapısını kavratma süreci olduğu temel alınarak, "gönül" kavramının Türkçede biyolojik bir organın ötesinde, insanın manevi zekâsı ve estetik algısının merkezi olduğu ortaya konmuştur. Batı dillerindeki benzer kavramlarla karşılaştırıldığında, "gönül"ün akıl, ruh, sevgi ve ilahi tecelli gibi çok katmanlı anlamlar içermesi nedeniyle, dil öğretiminde kültürel aktarımın anahtar unsurlarından biri olduğu belirtilmiştir. Makalede, klasik Türk edebiyatının önemli şairleri Yûnus Emre, Bâkî ve Ahmed Paşa'nın beyitleri temel alınarak, gönlün "saray", "ayna", "cam" ve "kuş" gibi metaforik temsilleri detaylı biçimde analiz edilmiştir. Bu metaforlar aracılığıyla, öğrencilerin kavramsal anlam dünyalarının genişletilmesi ve dilin derin anlam katmanlarının kavranması hedeflenmiştir. Araştırma, nitel yöntemlerle gerçekleştirilmiş olup, ileri düzey Türkçe öğrenicilerine yönelik beyitler üzerinden geliştirilen uygulama örnekleri ve metaforik haritalama teknikleri sunmaktadır. Bu yöntemler, öğrencilerin "gönül" kavramını metinler aracılığıyla içselleştirmelerini sağlayarak, Türkçedeki nezaket kodları, empati dili ve sosyal iletişim kalıplarını daha etkin ve derinlemesine anlamalarına katkıda bulunmaktadır. Sonuç olarak, çalışma hem dil öğretiminde kültürel boyutun önemini pekiştirmekte hem de klasik şiirlerin yabancı öğrencilere yönelik dil eğitiminde işlevsel ve zenginleştirici bir kaynak olarak kullanılabileceğini göstermektedir.

Anahtar kelimeler: Yabancılara Türkçe Öğretimi, Gönül, Klasik Türk Edebiyatı, Kültürel Aktarım.

Abstract

This study comprehensively examines the potential of using poems from classical Turkish literature as an effective tool for teaching Turkish to foreign students. Classical Turkish literature, reflecting the historical development of the language and its cultural richness, serves as an important resource for both enhancing students' language skills and increasing their cultural awareness. It is especially emphasized that "gönül," one of the profound concepts unique to the Turkish language and civilization, plays a central role in cultural transmission for foreign language learners. Based on the premise that language teaching is not only about syntax and communication but also about helping learners grasp a nation's worldview and thought patterns, the concept of "gönül" in Turkish is shown to be the center of a person's spiritual intelligence and aesthetic perception, beyond merely a biological organ. When compared to similar concepts in Western languages, it is noted that "gönül," with its multilayered meanings encompassing intellect, spirit, love, and divine manifestation, serves as a key element of cultural transmission in language instruction. The article provides a detailed analysis of the metaphorical representations of the heart as "palace," "mirror," "glass," and "bird," based on couplets from major poets of classical Turkish literature such as Yûnus Emre, Bâkî, and Ahmed Paşa. Through these metaphors, the aim is to broaden students' conceptual understanding and help them grasp the deeper semantic layers of the language. The research employs qualitative methods and presents application samples and metaphorical mapping techniques developed from couplets aimed at advanced Turkish learners. These methods enable students to internalize the concept of "gönül" through texts, contributing to a more effective and profound understanding of Turkish politeness codes, language of empathy, and social communication patterns. As a result, the study reinforces the importance of the cultural dimension in language teaching and demonstrates that classical poetry can be used as a functional and enriching resource in language education for foreign students.

Keywords: Teaching Turkish to Foreigners, Heart, Classical Turkish Literature, Cultural Transfer.

1. GİRİŞ

Dil, bir milletin yalnızca iletişim kurma aracı değil; varlığı anlama, anlamlandırma ve evreni kendi duygu süzgecinden geçirme biçimidir. Yabancı öğrencilere Türkçe öğretiminde dilin tarihî ve kültürel bağlamının aktarılması, dil öğrenme sürecini derinleştirir. Klasik Türk edebiyatı ise bu bağlamı sağlamada önemli bir rol oynar. Bu çerçevede, klasik edebiyatımızda karşımıza çıkan kelime dağarcığı, yalnızca geçmişe ait bir söz varlığı değil Türk düşünce dünyasının kavramsal mimarisini oluşturan çok katmanlı bir yapıdır. Dil, bir milletin dünyayı algılama ve kurgulama biçimidir; bu bağlamda kelimeler, o milletin varoluş tecrübesini içinde taşır (Aksan, 2015, s. 65). Klasik metinlerdeki kelime kadrosu, Türkçenin ifade imkânlarını en üst seviyeye çıkaran semboller sistemi olarak görülmelidir (Arat, 1979, s. 212). Dil ile kültür arasındaki kopmaz bağ, yabancı dil öğretiminde kültür aktarımını zorunlu kılmaktadır. Çünkü yabancı dil öğrenmek, sadece o dilin seslerini, kelimelerini ve gramer yapısını öğrenmek değil o dilin içinde geliştiği kültürü de öğrenmek demektir (Demir ve Açık, 2011, s. 54).

Bu çalışmada söz konusu zenginliğin en somut örneği olarak "gönül" kavramının seçilmesinde kelimenin Türkçenin söz varlığındaki benzersiz varlıksal konumunun önemi büyüktür. Gönül; akıl ile duyguların, beşerî yönelimler ile manevi yönelişlerin, somut yürek ile soyut ruhun kesişim kümesinde yer alan, sınırları oldukça geniş ve kucaklayıcı bir kavramdır. Kelimenin kökenindeki "akıl" ve "idrak" anlamı, zamanla duygu ve inanç dünyasını da içine alarak genişlemiş ve insanı tanımlayan bütüncül bir merkeze dönüşmüştür (Korkmaz, 2005, s. 46). Duygu kaynağı olarak tanımlanan gönül sözcüğü, öylesine geniş bir anlam dünyasına sahiptir ki sözcüğün Batı dillerinde tam olarak karşılığını bulmak da mümkün değildir (Güven, 2018, s. 229).

Kelimenin bu kapsayıcılığı, yabancı öğrencilere Türkçenin "insan" merkezli dünya görüşünü aktarmada en verimli zemini sunmaktadır. Millî Eğitim Bakanlığı'nın yabancılar için hazırladığı öğretim programlarında da vurgulandığı üzere, deyimler ve özlü sözler aracılığıyla kültürel yetkinlik kazandırma, dil eğitiminin temel taşlarından biridir (MEB, 2018, s. 12). Gönül; ayna, saray veya kuş gibi farklı anlam katmanlarıyla dilin mecazi gücünü sergilerken aynı zamanda Türk-İslam medeniyetinin hoşgörü anlayışını tek bir anlam biriminde toplamaktadır (Pala, 2019, s. 113; Schimmel, 2020, s. 201). Bu nedenle gönül kavramı, dil öğretiminde kültürel aktarımın en zarif ve bütüncül aracı olarak incelenmiştir.

Türk kültür evreninde gönül, biyolojik olan kalbin fiziksel sınırlarını aşarak bireyin manevi muhakeme yeteneği ile estetik algının kesiştiği ontolojik bir merkez teşkil eder. Bu yüzden yabancı bir öğrenciye 'gönül koymak' deyimini öğretmek, ona sadece bir dil bilgisi kuralını değil Türk insanının kırgınlığını ifade etme biçimindeki zarafeti öğretmek anlamına gelir. Batı dillerinin rasyonalist kalıpları içerisinde sıklıkla biyolojik bir merkez olan kalp veya bilişsel bir yeti olan zihin ile karşılanmaya çalışılan bu kavram, aslında Türk-İslam medeniyetinin

insanı tanımlama biçimidir. Gönül kelimesinin semantik derinliğinin ve Türkçe düşünüş sistemindeki merkezi yerinin altı çizilirken, kelimenin etimolojik süreçte "akıl" anlamından "manevi merkeze" evrildiği belirtilmektedir (Aksan, 2015, s. 65; Korkmaz, 2005, s. 46). Gönül; akıl ile duygunun, somut ile soyutun, beşerî olanla ilahi olanın kesiştiği, sözlüklerin sınırlarını zorlayan bir makamdır.Yabancılara Türkçe öğretiminde gramer kurallarının ötesine geçerek dilin ruhuna dokunmak, deyim ve atasözlerinin yanı sıra bu kavramın klasik edebiyatın estetik dünyasını yansıtan beyitlerin kavranmasıyla katmerlenecektir. Zira Yûnus Emre'den Fuzûlîye, Bâkî'den Niyâzî-i Mısrî'ye uzanan bu geniş edebî coğrafyada gönül; bazen nazlı bir kuş bazen tozlanmaması gereken bir ayna bazen de bizzat Allah'ın tecelli ettiği bir saray olarak karşımıza çıkar (Gölpınarlı, 2006, s. 142).

Türkçenin söz varlığı içerisinde "gönül", somut bir organı ifade eden "yürek" veya "kalp" kelimelerinden keskin bir biçimde ayrılır. Yabancılara Türkçe öğretiminde karşılaşılan temel sorun, öğrencinin bu kelimeyi sadece bir duygu merkezi olarak algılamasıdır. Oysa klasik Türk düşüncesinde gönül, akl-ı selîm ile kalb-i selîmin birleştiği bir kavşaktır (Uludağ, 2012, 144). Bu noktada gönül, yalnızca hissedilen bir yer değil aynı zamanda hakikatin idrak edildiği rasyonel ötesi bir akıl makamıdır. Nitekim Fuzûlî'nin, *"Cânı kim canânı için sevse cânânın sever / Cânı için kim ki cânânın sever cânın sever"* (Fuzûlî, 1990, s. 248) mısralarında kurguladığı derinlik, gönlün basit bir sevgi merkezinden öte, varlığın özünü ve önceliklerini tayin eden manevi bir muhakeme merkezi olduğunu gösterir (Pala, 2019, s. 156).

Batı dillerindeki *psyche* veya *spirit* kavramları gönlü kısmen karşılasa da Türkçede gönül hem iradeyi hem de teslimiyeti temsil eden dinamik bir yapıdır. Bu dinamizm, gönlün hem "isteyen" hem de "boyun eğen" çift yönlü karakterinden beslenir. Mevlâna Celâleddîn-i Rûmî'nin, *"Gönül, haktan aldığı feyzi halka dağıtan bir aynadır"* düsturu, gönlün pasif bir depo değil aktif bir dönüştürücü olduğunu kanıtlar (Schimmel, 2020, s. 245). Bu bağlamda, hedef kitleye gönül kavramı anlatılırken sadece bir sözcük öğretimi değil bir duyuş tarzı aktarımı yapılmalıdır. Bu çalışma, söz konusu estetik derinliğin yabancı dil sınıflarına taşınarak, bir kelimenin nasıl bir "dünya görüşüne" dönüştüğünü ve kültürel aktarımın en zarif aracına nasıl evrildiğini irdelemeyi amaçlamaktadır.

2. KLASİK ŞİİRİN AYNASINDAKİ GÖNÜL METAFORLARI

Klasik Türk şiiri, gönül kavramının anlamsal sınırlarını en geniş ölçüde sunan estetik bir laboratuvar niteliğindedir. Bu edebî gelenekte gönül, rastgele seçilmemiş belirli benzetmeler (metaforlar) etrafında kümelenir ve her bir imge farklı bir kültürel kodun anahtarını sunar (Pala, 2019, s.113). Yabancı dil sınıflarında bu imgelerin çözümlenmesi, öğrencinin Türkçenin mecaz dünyasını anlamlandırmasını sağlar. Bu metaforlardan ilki mekansal tasvir üzerinedir. Klasik beyitlerde gönül sıklıkla bir "taht" veya "saray" olarak

tasvir edilir. Ancak bu mekânın gerçek sahibini ağırlayabilmesi için kişisel arzulardan arındırılması gerekir. Nitekim Adlî'nin (III. Murad) *"Padişah konmaz saraya hâne mâmur olmadan"* (Adlî, 2006, s. 124) mısrası, Türk kültüründe içsel disiplin ve manevi hazırlığın sembolik bir anlatımıdır. Bu metafor, öğrenciye "gönül yapmak" ve "gönül mâmur etmek" gibi ifadelerin ardındaki yapıcı felsefeyi öğretir.

İkincisi ayna tasviridir. Gönlün bir ayna olarak kurgulanması, dürüstlük ve şeffaflık erdemleriyle doğrudan ilişkilidir. Bu ayna metaforunun ilahi tecellilerin yansıdığı kutsal bir "bakış yeri" yani bir nazargâh olduğu vurgulanmaktadır (Schimmel, 2020, s. 201; Pala, 2019, s. 324). Bu bağlamda, "gönlü paslanmak" deyimi ile manevi körelme arasındaki ilişki, ayna üzerinden somutlaştırılarak öğrenciye aktarılabilir; zira parlatılmayan bir gönül, hakikati yansıtma yeteneğini kaybeder.

Üçünsü ise Gönlün özgürlüğün sembolü olan kuş tasviridir. Bir *murg* yani kuş olarak nitelendirilmesi, insanın rasyonel akılla kontrol etmekte zorlandığı aşk, heyecan ve arzu gibi dinamik duyguları simgeler. bu metaforun gönlün "ele avuca sığmaz" ve "bağımsız" doğasını temsil ettiğini belirtir (Pala, 2019, s. 210). Dil öğretiminde bu imge, "gönlü kaymak" veya "gönül kaptırmak" gibi deyimlerin içerdiği irade dışı yönelimleri açıklamak için zengin bir pedagojik malzeme sunar.

Gönül kavramının farklı katmanlarını (mekân, aynalık, kuş, kırılganlık) temsil eden derinlikli beyit analizlerini aşağıda vermeye çalıştık. Bu analizler, yabancı bir öğrenciye Türk kültürünün "insan" ve "duygu" merkezli bakış açısını öğretmek için idealdir. Türk kültüründe "gönül", sadece duyguların toplandığı bir hazne değil; ontolojik olarak insanın hakikatle temas kurduğu makamdır. Örneğin tasavvuf düşüncesinde gönül, arş-ı a'lâdan daha geniş ve daha kutsal kabul edilir; zîrâ kâinata sığmayan ilahi tecellinin, mümin bir kulun gönlüne sığdığına inanılır. (Kurnaz, 1996, s. 152). Yabancılara Türkçe öğretiminde bu boyutun işlenmesi, öğrencinin Türkçedeki "incelik", "hoşgörü" ve "insana verilen değer" gibi kavramların kökenini kavramasını sağlar. Örnek analizler:

Gönül Çalab'ın tahtı
Çalab gönüle bakt
İki cihan bedbahtı
Kim gönül yıkar ise (Yûnus Emre, 2005, s. 128)

Tasavvufta gönül, Allah'ın insandaki tecelli mahalli yani "bakış yeri" (nazargâh) olarak görülür. Bu durum, insan ilişkilerindeki nezaketin temel motivasyonudur. Yûnus'un şiirinde gönül, Allah'ın tecellî ettiği, sevgiyle arındırılmış ve kâinatı içine alan bir aynadır" (Gölpınarlı, 2006, s. 215). Eğer gönül bir taht ise onu kırmak, yıkmak doğrudan o tahtın sahibine hürmetsizliktir. Bu örnek üzerinden öğrenciye Türkçedeki "gönül kırmak" deyiminin neden sadece bir kaba davranış değil büyük bir mânevi vebâl olduğu anlatılır. Türklerin sosyal ilişkilerindeki "aman tadımız kaçmasın" veya "kalp kırmayalım" yaklaşımının teolojik temelinin somut hâlidir.

Sür çıkar ağyârı dilden tâ tecellî ede Hakk

Pâdişâh konmaz saraya hâne mâmur olmadan (Padişah III. Murad-Adlî, 2006, s. 124)

Gönül, dünyevi çokluktan (kesret) kurtulup tek olan hakikate (vahdet) ulaşmanın aracıdır. Tasavvufî dilde gönül, ancak içindeki "putlardan" yani dünyevi hırslardan temizlendiğinde gerçek işlevine kavuşur (Pala, 2019, s. 113). Şair, gönlü bir saraya benzetir. Başkaları ise Allâh dışındaki her şey dünyevî olanla alakalıdır. Saray temizlenmeden ve düzenlenmeden sultan oraya gelmez. Burada öğrenciye "gönül birliği" veya "gönlünü ferah tutmak" gibi ifadelerin arkasındaki saflaşma ihtiyacı açıklanır. Bir yabancı için "Gönlümde sadece sen varsın." cümlesinin, aslında bu beyitteki sarayda tek bir padişah olma hiyerarşisinden beslendiği gösterilir.

Âyine-i kalbin sil sâf eyle ki her demde

Zâhir ola ol mir'ât-ı envâr-ı tecellîler (Erzurumlu İbrahim Hakkı-1996, s. 86)

Tasavvufun en temel metaforu "ayna"dır. İnsan-ı kâmil olma yolculuğu, gönül aynasının üzerindeki benlik pasını silme sürecidir (Schimmel, 2020, s. 201). Kalbin/gönlün aynası temizlendiğinde ilahi nurların orada görünür olacağı ifade edilir. Gönül ne kadar parlaksa dış dünyayı ve hakikati o kadar doğru yansıtır. Bu metaforla Türkçedeki "gönlü kararmak" ve "gönlü aydınlanmak" gibi tabirler ilişkilendirilir. Öğrenciye, Türk kültüründe kişinin iç temizliğinin dışarıya nasıl yansıdığına dair estetik bir bakış sunulur.

Harâbat ehlini hor görme Şâkir

Defîneye mâlik vîrâneler var (Erzurumlu İbrahim Hakkı, 1997, s. 214)

"Harâbat" ve "vîrâne" kelimeleri, dışarıdan bakıldığında değersiz görünen insanları simgeler. Ancak define bu yıkıntıların içinde saklıdır (Pala, 2019, s. 113). Bu, edebiyatta tezat sanatı üzerinden kurulan bir gönül tanımıdır. Öğrenciye "gönlü zengin" tabiri ile "derviş gönüllü" kavramı öğretilir. Bir insanın dış görünüşü veya maddi fakirliği, onun gönül dünyasının muazzam bir zenginlik barındırmasına engel değildir. Bu, Türk toplumundaki alçak gönüllülük, tevazu değerinin temelidir.

Gönül murgu konupdur bir kad-i serv-i hırâmana

Salınsın şîve ile varsın ol gülzâr-ı rıdvâna (Bâkî, 1994, s. 312)

Gönlün ele avuca sığmaz, rasyonel akılla kontrol edilemez doğasını anlatır. Gönül bir "murg" (kuş) olarak kişileştirilir. Sevgilinin boyu ise bir "servi" ağacıdır. Kuşun özgürlüğü, aslında o serviye konup esir olmasıyla yani aşkla tamamlanır (Pala, 2019, s. 210). Burada "hür irade" ile "gönül meyli" arasındaki ince çizgi vardır. Türkçedeki "gönlü kaymak", "gönül kaptırmak" ve "gönül rızası" kavramları tartışılır. Gönlün rasyonel bir kararla değil bir çekimle hareket ettiği gerçeği yabancı öğrenciye dilin duygusal mantığı olarak sunulur.

Akıl erer mi gönül işine

Âşıklar gerekmez akıl peşine (Eşrefoğlu Rûmî, 2011, s. 94)

Klasik Türk düşüncesinde gönül bazen aklın, mantığın sınırlarını aşan bir otorite olarak sunulur. Bu, yabancı öğrencilere Türkçedeki mantık dışı ama duygusal olarak tutarlı davranış biçimlerini açıklar. Şair burada akıl ile gönlü iki ayrı otorite olarak karşı karşıya getirir. Gönül, aklın eremeyeceği, ulaşamayacağı bir idrak seviyesine sahiptir (Uludağ, 2012, s. 144). Aşk ve gönül meselelerinde rasyonel mantığın hükümsüz kalacağı vurgulanır. Öğrenciye "Gönül ferman dinlemez." atasözünde olduğu gibi duygunun rasyonel kararların önüne geçme durumu anlatılır.

Gönül bir camdır kim sındı mı yapılmak olmaz

Anın için sakınmak gerek gönül camın kırmaktan (Ahmed Paşa, 1992, s. 165)

Gönül bir sırça saray veya bir cam kadeh gibidir; bir kez kırıldı mı tamiri mümkün değildir. Bunu örneklemek için beyitte “cam” metaforu kullanılmıştır. Sınmak, kırılmak eylemi sonucunda camın eski haline dönmesi mümkün değildir (Pala, 2019, s. 324). Ahmed Paşa, gönlü muhafaza etmenin, sakınmanın, onu tamir etmeye çalışmaktan daha hayati olduğunu söyler. Türkçedeki "gönül koymak" deyiminin aslında ne kadar derin bir kırgınlığı temsil ettiği, neden Türk insanının sosyal ilişkilerinde "incelik" beklediği bu beyitle ilişkilendirilebilir.

3. KÜLTÜREL AKTARIMDA DEYİMLERİN VE BEYİTLERİN İŞLEVSELLİĞİNE DAİR UYGULAMA VE TEKNİKLER

Temel söz varlığını belirlerken öncelikle organ ve akrabalık adlarının, sayıların, günlük hayatta sıkça kullanılan isim ve fiiller ile onlarla ilişkisi olan kelimelerin, sıkça kullanılan deyimler, atasözleri ve iletişimde önemli bir yeri olan kalıplaşmış sözlerin ele alınması gerekmektedir. (Barın, 2003, s. 311). "Gönül koymak" gibi incelikli bir sitemi veya "gönlüne girmek" gibi derin bir muhabbeti ifade eden deyimler, köklerini klasik beyitlerin inşa ettiği anlamsal dünyadan alır. Makalenin bu aşamasında, edebî metinlerin sınıfa taşınmasının öğrenci üzerindeki psikolojik ve bilişsel etkisi dikkatle irdelenmelidir. Beyit analizleri sayesinde öğrenci, hedef dilin sadece mantıksal ve söz dizimsel yapısını değil aynı zamanda o dilin taşıyıcısı olan toplumun estetik ve ahlaki değerlerini de içselleştirir.

Bu noktada edebî metinler, dili sadece bir kurallar bütünü olmaktan çıkarıp onu yaşayan bir ruh hâline getirir. Örneğin, Yûus Emre’nin gönül yıkmayı namaz gibi temel bir ibadetin bozulmasıyla hatta Kâbe’nin yıkılmasıyla eşdeğer tutan yaklaşımı (Gölpınarlı, 2006), öğrenciye Türk toplumunun insan odaklı ahlak felsefesini tek bir dil bilgisi kuralından çok daha etkili bir biçimde öğretir. Bu durum, eğitim bilimlerinde "bağlamsal öğrenme" olarak adlandırılan ve bilginin kültürel bir çerçeve içine yerleştirilerek kalıcılığının artırılmasını sağlayan yöntemle örtüşür (Lado, 1957).

Ayrıca, Tanpınar’ın (1969) vurguladığı gibi, Türkçedeki gönül merkezli ifadeler birer zihniyet mirasıdır. Öğrenci, "gönül almak" eyleminin sadece bir özür dileme olmadığını, bozulan manevi bir dengeyi yeniden

kurma çabası olduğunu klasik beyitlerdeki "gönlü mamur etmek" kavramı üzerinden kavrar. Bu yaklaşım, yabancı öğrencinin Türk insanıyla kuracağı iletişimde empatik bir köprü kurmasını sağlar ve dil öğrenimini mekanik bir süreçten çıkararak bir kültürel entegrasyon seviyesine taşır.

Klasik beyitlerin pedagojik bir materyale dönüştürülmesi, "edebiyat temelli dil öğretimi" yaklaşımıyla gerçekleştirilebilir. Millî Eğitim Bakanlığı'nın (2018) yabancılara Türkçe öğretimi programında da vurgulanan "kültürel farkındalık oluşturma" hedefiyle örtüşen bu yaklaşım, öğrencinin dile karşı estetik bir bakış açısı geliştirmesini ve hedef dili bir değerler sistemi olarak algılamasını sağlar.

Edebiyatın dil sınıflarına bu şekilde dahil edilmesi, öğrencinin kelime hazinesini bağlamsal bir çerçeveye oturturken aynı zamanda üst düzey düşünme becerilerini harekete geçirir. Teorik analizlerin sınıfta kalıcı birer kazanıma dönüşmesi için bu sürecin öğrenci merkezli ve etkileşimli yöntemlerle pekiştirilmesi öngörülmektedir. Lado'nun (1957) belirttiği üzere, dil öğrenimi sadece yeni alışkanlıklar kazanmak değil iki farklı kültür arasındaki yapısal ve anlamsal farkları kavramaktır. Bu doğrultuda beyitler; sadece metin olarak değil görsel ve dramatik tekniklerle desteklenen birer "kültürel deneyim alanı" olarak sunulmalıdır. Klasik Türk şiirinin sembolik dilinden beslenen bu pedagojik yöntem, öğrencinin dildeki kavramsal derinlikleri ayırt etme becerisini ileri seviyeye taşıyarak ona dildeki anlam zenginliğini yönetme kabiliyeti kazandırır. Bu çerçevede uygulanabilecek pratik etkinlikler, teorik bilginin eyleme dönüşmesini sağlayacaktır.

Tasavvufî boyutta işlenen saray, ayna ve kuş metaforları, öğrencilerin zihninde soyut bir kavramı somut bir şemaya dönüştürmek için kullanılır. Bu amaçla gerçekleştirilen uygulama kapsamında, sınıfın ortasına "Gönül" yazılı büyük bir pano yerleştirilir. Öğrencilere klasik beyitlerden süzülen ayna, vîrâne, define, taht gibi kelimelerin yazılı olduğu görseller dağıtılır. Bu süreçte öğrenci, İbrahim Hakkı'nın *"Defîneye mâlik vîrâneler var"* mısrasını okuduğunda, görseldeki yıkık ev ile hazine arasındaki zıtlığı gönül kavramıyla bağlantı kurar. Bu somutlaştırma sonucunda öğrenciye "gönlü zengin" deyimi öğretilirken, bunun maddî durumla değil içsel bir hazineyle ilgili olduğu bu metaforik harita üzerinden anlatılır.

Tasavvuftaki "nazargâh-ı İlahi" yani gönlün Allah'ın baktığı yer olması düşüncesi, Türkçedeki nezaket dilinin anahtarıdır. Bu teorik bilgi, sosyal dilbilimsel bir yetiye dönüştürülür. Uygulamasında iki öğrenciye bir rol kartı verilir. Birinci öğrenci, arkadaşını istemeden kırmıştır; ikinci öğrenci ise gönlü kırılmış, ancak bunu kabaca ifade etmek istemeyen biridir. Yûnus Emre'nin *"Kim gönül yıkar ise"* uyarısı sınıfa hatırlatılır. Öğrencilere görev olarak "gönül koymak", "gönül almak", "gönlünden geçirmek" kalıplarını kullanarak bir diyalog geliştirir. Bu bağlamda öğrenci, "sana kızgınım" yerine "sana gönül koydum" demenin ardındaki o tasavvufi nezaketi ve ötekinin gönlüne hürmet felsefesini deneyimleyerek öğrenir.

Öğrencilerin ana dilleri ile Türkçe arasındaki kültürel mesafe farkını ölçmek için Karşılaştırmalı Semantik Analiz Paneli başlığı altında bir etkinlik planlanabilir. Uygulama safhasında "Gönül mü, Kalp mi?" başlıklı bir tartışma masası kurulur. Süreçteki temel görev, öğrencinin kendi ana dilinde "kalp" kelimesiyle kurulan deyimleri örneğin, İngilizcedeki "to break someone's heart" ifadesini Türkçedeki "gönül yıkmak" ile kıyaslaması istenir. Bu noktada kurulan teorik bağlamda öğretmen; Türkçede "kalp krizi" denirken neden "gönül krizi" denemeyeceğini, buna karşılık "gönül birliği" denirken neden "kalp birliği" ifadesinin zayıf kaldığını açıklar. Bu uygulama, öğrencinin "Gönül" kelimesinin kapsama alanının (spiritüel + duygusal + ahlakî) genişliğini bilimsel bir merakla keşfetmesini sağlar.

Bşka bir çalışma yöntemi olarak da Karşılaştırmalı Dil Analizi uygulanabilir. Uygulama aşamasında öğrenciden, kendi ana dilinde "duygu merkezi" olan kelimeyi (İngilizce: *Heart*, Arapça: *Kalb*, Farsça: *Dil*) bir kağıdın ortasına yazması istenir. Sürecin devamındaki görev kapsamında öğrenci, seçtiği bu kelimenin etrafına o dildeki anlamlarını yazar. Ardından elde ettiği bu verileri Türkçedeki "gönül" kavramının kapsadığı; akıl, ruh, kalp ve arzu bileşenlerinden oluşan şema ile karşılaştırır. Bu çalışmanın temel kazanımı ise öğrencinin, "Gönül" kelimesinin neden başka bir dile tek kelimeyle çevrilemediğini bilimsel ve kültürel gerekçeleriyle keşfetmesini sağlamaktır.

Bu kazanımların ne ölçüde içselleştirildiğini belirlemek amacıyla bir ölçme-değerlendirme yöntemi olarak şu önerilebilir: Öğrenciden, öğrendiği beytlerden birini seçmesi ve bu beytin felsefesini yansıtan modern, günlük bir yaşam hikayesi, dijital öyküleme veya kompozisyon yazması istenir. Bu etkinlikler, öğrenciyi sadece "bilen" değil aynı zamanda Türkçenin estetik değerlerini "hisseden" bir konuma taşır. Aynı zamanda öğrencinin motivasyonunu ve kültürel entegrasyonunu artıracaktır.

4. SONUÇ

Bu çalışma, yabancılara Türkçe öğretimi süreçlerinde "gönül" kavramının salt bir sözcük öğretiminden ziyade, Türk-İslam medeniyetinin varlık algısını aktaran merkezi bir birim olduğunu ortaya koymuştur. Gönül, rasyonel akıl ile irrasyonel duyguların kesiştiği bütünsel bir idrak makamı olarak, Batı dillerindeki muadillerinden çok daha geniş bir semantik alana sahiptir. Kelimenin etimolojik süreçte "akıl"dan "manevi merkeze" evrilmesi, dilin ruhsal atlasının anahtarını oluşturmaktadır. Klasik beyitlerde gönlün "nazargâh-ı ilahi" olarak kurgulanması, Türk kültüründeki nezaket ve empati kodlarının temel motivasyonunu açıklarken; "gönül yıkmanın onarılamazlığı" gibi vurgular, öğrenciye Türk toplumunun ahlaki felsefesini tek bir gramer kuralından daha etkili bir biçimde aşılamaktadır. Gönül merkezli beyitlerin analizi yoluyla ulaşılan bu derinlik, ileri seviyedeki öğrencilerin Türkçenin edimsel boyutunda uzmanlaşmasını sağlayarak; "gönülden gönüle yol olması" gibi ifadeler üzerinden sözsüz anlaşma ve sitem gibi karmaşık iletişim süreçlerini çözümleme becerisi

kazandırmaktadır. Bu çıkarımlar ışığında, Türkçe müfredatlarına "Kültürel Kavram Analizi" ünitelerinin eklenmesi, deyimlerin klasik beyitlerle eşleştirilerek "Bağlamsal Öğrenme" metodunun desteklenmesi ve hat-minyatür gibi görsel materyallerle zenginleştirilmiş "Dijital Kültürel Sözlükler"in hazırlanması dil öğretim kalitesini artıracaktır.

Klasik Türk edebiyatının zengin metafor dünyası, sadece gönül kavramıyla sınırlı kalmayıp, yabancılara Türkçe öğretimi süreçlerinde dilin estetik ve kültürel derinliğini yansıtan devasa bir semboller sistemi sunar. Klasik şiirimizde yer alan "yâr", "gül", "bülbül", "çeşm", "kadeh" veya "şem ile pervâne" gibi mazmunlar, öğrencilere yalnızca kelime öğretmekle kalmaz; aynı zamanda Türk-İslâm medeniyetinin sevgiye, sadakate, fedakârlığa ve varoluşa dair bakış açısını deşifre etme imkânı tanır. Bir öğrenciye bu şiirler aracılığıyla bir kavramı öğretmek, dili kuru bir iletişim aracı olmaktan çıkarıp, onu bir sanat objesi ve düşünce mirası haline getirir. Divan şairlerinin hayal dünyasından süzülen bu imgeler, ileri seviye dil öğrenicileri için dilin imkânlarını zorlayan, mecaz ve hakikat arasındaki ince çizgiyi gösteren ve Türkçenin yüksek ifade gücünü somutlaştıran birer pedagojik materyal hükmündedir. Dolayısıyla klasik metinler, yabancı öğrenciler için Türkçenin "ruhuna" açılan birer pencere niteliği taşıyarak, onları dilin sadece teknik uygulayıcısı değil aynı zamanda kültürel mirasın birer çözümleyicisi konumuna taşır.

KAYNAKLAR

Adlî. (2006). *Sultan III. Murad divanı*. (L. Şentürk, Haz.). İstanbul: Akademik Kitaplar.

Ahmed Paşa. (1992). *Ahmed Paşa divanı*. (A. N. Tarlan, Haz.). Ankara: Akçağ Yayınları.

Kitaplığı.

Aksan, D. (2015). Türkçenin Sözvarlığı: Günümüzün ve Eskilerin Dünyasına Bir Bakış. Bilgi Yayınevi. Arat, R. R. (1979). Eski Türk Şiiri. Türk Tarih Kurumu Yayınları.

Bâkî. (1994). *Bâkî divanı*. (S. Küçük, Haz.). Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.

Barın, E. (2003). Yabancılara Türkçenin Öğretiminde Temel Söz Varlığının Önemi. Türklük Bilimi Araştırmaları, (13), 311-316. Https://İzlik.Org/JA93PF48WJ.

Eşrefoğlu Rûmî. (2011). *Eşrefoğlu Rûmî divanı*. (M. E. Çıtlak, Haz.). İstanbul: Revak Yayınları.

İbrahim Hakkı, E. (1997). *Erzurumlu İbrahim Hakkı divanı*. (N. Tosun, Haz.). İstanbul: Erzurum Kurnaz, C. (1996). Gönül. *TDV İslâm Ansiklopedisi* (Cilt 14, ss. 150-152). Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları.

Demir, A., & Açık, F. (2011). Türkçenin Yabancı Dil Olarak Öğretiminde Kültürlerarası Yaklaşım ve Seçilecek Metinlerde Bulunması Gereken Özellikler. Türklük Bilimi Araştırmaları, (30), 51-72. Https://İzlik.Org/JA28EE69YY.

Fuzûlî. (1990). *Fuzûlî divânı*. (K. Akyüz, S. Beken, S. Yüksel ve M. Cunbur, Haz.). Ankara: Akçağ Yayınları.

Güven, Ş. A. (2018). Türkçede Gönül Kavramı ve Kullanım Alanı. *Journal Of Turkish Research Institute*, *63*, 227-242. Https://Doi.Org/10.14222/Turkiyat3900

Gölpınarlı, A. (2006). Yûnus Emre: Hayatı ve Bütün Şiirleri. İş Bankası Kültür Yayınları.

Korkmaz, Z. (2005). Türk Dili Üzerine Araştırmalar I-II. Türk Dil Kurumu Yayınları.

Lado, R. (1957). Linguistics Across Cultures: Applied Linguistics For Language Teachers. University Of Michigan Press.

Millî Eğitim Bakanlığı [MEB]. (2018). Yabancılar İçin Türkçe Öğretimi Programı. Millî Eğitim Bakanlığı Yayınları.

Pala, İ. (2019). Ansiklopedik Divan Edebiyatı Sözlüğü. Kapı Yayınları.

Schimmel, A. (2020). İslam'ın Mistik Boyutları (E. Kocabıyık, Çev.). Kabalcı Yayınları.

Tanpınar, A. H. (1969). 19'uncu Asır Türk Edebiyatı Tarihi. Çağlayan Kitabevi.

Tanpınar, A. H. (2012). Beş Şehir. Dergâh Yayınları.

Uludağ, S. (2012). Tasavvuf Terimleri Sözlüğü. Dergâh Yayınları.

Yûnus Emre. (2005). *Yûnus Emre divanı*. (M. Tatcı, Haz.). Ankara: H Yayınevi.

TRT ÇOCUK KİTAPLIĞI'NDA YER ALAN DİJİTAL ÇOCUK KİTAPLARININ DEĞER TEMSİLLERİ: BİR AĞ ANALİZİ

Prof. Dr. Nil DUBAN[1]/Arş. Gör. Doğukan BODUR[2] /Bilim Uzm. Berivan IŞIK[3]

[1]Anadolu Üniversitesi, Eğitim Bilimleri, nild@anadolu.edu.tr, 0000-0002-8851-0114

[2]Maltepe Üniversitesi, Eğitim Bilimleri, dogukanbodur@anadolu.edu.tr, 0009-0008-8207-7525

[3]Anadolu Üniversitesi, Eğitim Bilimleri, berivan_i@anadolu.edu.tr, 0000-0001-6460-4629

Özet

Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli kapsamında tanımlanan değerlerin dijital çocuk kitaplarında nasıl temsil edildiğine ve bu değerlerin birbirleriyle hangi kavramsal ilişkiler içerisinde sunulduğuna yönelik sistematik incelemelerin sınırlı olduğu görülmektedir. Bu bağlamda TRT Çocuk kitaplığında yer alan dijital çocuk kitaplarında değerlerin dağılımının incelenmesi ve değerler arasındaki ilişkisel yapının ortaya konması hem dijital çocuk edebiyatının içerik yapısını anlamaya hem de değer odaklı içeriklerin üretimine katkı sağlayabilecek önemli bir araştırma alanı olarak değerlendirilebilir. Bu araştırmada, 3–5 yaş grubu çocuklara yönelik TRT Çocuk Kitaplığında yer alan dijital kitaplarda, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli bünyesindeki değerlerin temsil edilme durumlarının, dağılım sıklıklarının ve söz konusu değerlerin birbirleriyle kurdukları kavramsal ilişkilerin belirlenmesi amaçlanmıştır. Bu çalışmada nitel araştırma yöntemlerinden doküman incelemesi tekniği kullanılmıştır. Araştırmanın örneklemini amaçlı örnekleme türlerinden ölçüt örnekleme kullanılarak belirlenen TRT Çocuk Kitaplığı uygulamasında yer alan yirmi adet dijital kitap oluşturmaktadır. Dijital kitapların içeriği, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli'nde ("huzurlu insan", "huzurlu aile ve toplum" ve "yaşanabilir çevre" ana temaları kapsamında) ele alınan değerlerin süreç bileşenleri dikkate alınarak bilimsel bir haritalama yazılımıyla analiz edilmiştir. Araştırmada dijital kitaplarda var olan değerlerin belirli kümeler etrafında toplandığı ve bu kümelerin yoğunluk ve bağlantı düzeyleri açısından farklılıklar gösterdiği ortaya çıkmıştır. Analizi tamamlanan dijital kitaplarda "huzurlu aile ve toplum" boyutunda yer alan sevgi, saygı, dostluk ve yardımseverlik gibi değerlerin öne çıktığı görülmüştür. "Huzurlu insan" boyutunda yer alan sabır, sağlıklı yaşam, tasarruf ve çalışkanlık gibi değerlerin daha parçalı ve zayıf bağlantılarla temsil edildiği dikkat çekmiş, "yaşanabilir çevre" boyutunda yer alan estetik, temizlik ve kısmen merhamet değerlerinin de az sayıda bağlantıyla temsil edildiği sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar kelimeler: Dijital çocuk kitapları, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli, değerler eğitimi, okul öncesi eğitim

VALUE REPRESENTATIONS OF DIGITAL CHILDREN'S BOOKS IN TRT CHILDREN'S LIBRARY: A NETWORK ANALYSIS

Abstract

The systematic studies examining how the values defined within the Türkiye Century Education Model are represented in digital children's books and the conceptual relationships between these values remain limited. In this context, examining the distribution of values in the digital children's books available in the TRT Children's Library and elucidating the relational structure among these values can be considered an important research area that could contribute both to understanding the content structure of digital children's literature and to the production of value-oriented content. In this study, the aim is to determine the representation of values within the Türkiye Century Education Model, their distribution frequencies, and the conceptual relationships established between these values in digital books targeting children aged 3–5 years available in the TRT Children's Library. This study employed the document analysis technique, one of the qualitative research methods. The sample consists of twenty digital books featured in the TRT Children's Library application, selected using criterion sampling, a type of purposive sampling. The content of the digital books has been analyzed using scientific mapping software, taking into account the process components of the values addressed in the Türkiye Century Education Model (under the main themes of "peaceful individual," "peaceful family and society," and "livable environment"). The study found that the values present in digital books cluster around specific groups, and these groups differ in terms of density and connectivity. In the digital books analyzed, values such as love, respect, friendship, and kindness which fall under the "peaceful family and society" dimension were found to be prominent. It was noted that values such as patience, healthy living, thrift, and diligence, which fall under the "peaceful individual" dimension, are represented by more fragmented and weaker connections, and it was concluded that values such as aesthetics, cleanliness, and, to some extent, compassion, which fall under the "livable environment" dimension, are also represented by a small number of connections.

Keywords: Digital children's books, Türkiye Century Education Model, values education, preschool education

1. GİRİŞ

Günümüzde yaşanan hızlı teknolojik dönüşümün eğitim süreçlerine yansımasıyla birlikte çocukların bilgiye erişim biçimi ve öğrenme deneyimleri de önemli ölçüde değişmeye başlamıştır. Bu dönüşümün yansımalarından biri de çocuk edebiyatı alanında görülmekte; özellikle okul öncesi dönem çocuklarının hikâye ve kitaplarla kurduğu etkileşim giderek dijital ortamlara taşınmaktadır. (Özbay ve Uğurelli, 2023). Alan yazındaki çalışmalar incelendiğinde; araştırmaların büyük ölçüde dijital kitapların teknik özellikleri, öğrenme üzerindeki etkileri ve okuyucu deneyimleri gibi boyutlara odaklandığı görülmektedir. Özellikle Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli kapsamında tanımlanan değerlerin dijital çocuk kitaplarında nasıl temsil edildiğine ve bu değerlerin birbirleriyle hangi kavramsal ilişkiler içerisinde sunulduğuna yönelik sistematik incelemelerin sınırlı olduğu dikkat çekmektedir. Bu bağlamda TRT Çocuk kitaplığında yer alan dijital çocuk kitaplarında değerlerin dağılımının incelenmesi ve değerler arasındaki ilişkisel yapının ortaya konulması hem dijital çocuk edebiyatının içerik yapısını anlamaya hem de değer odaklı içeriklerin üretimine katkı sağlayabilecek önemli bir araştırma alanı olarak değerlendirilebilir.

Bu araştırmada, 3–5 yaş grubu çocuklara yönelik TRT Çocuk Kitaplığında yer alan dijital kitaplarda, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli (TYMM) bünyesindeki değerlerin temsil edilme durumlarının ve dağılım sıklıklarının belirlenmesi amaçlanmıştır.

1.1. Kuramsal Çerçeve

Okul öncesi eğitimde dijitalleşmenin, materyal tasarımından ziyade içeriklerin eğitsel niteliği ve sunduğu değerler üzerine yoğunlaşan bir araştırma alanına doğru evrildiği gözlenmektedir. Dijital çocuk kitapları, basılı eserlerin dijital versiyonlarından kullanıcı etkileşimine dayalı çok katmanlı yapılara kadar geniş bir yelpazede çeşitlilik göstermektedir (Akdenizli, 2024). Etkileşimli kitap tasarımları çocukların dikkatini çekip sürece yönelik motivasyon sağlasa da (Karaata ve Yılmaz, 2023), öğrenme verimliliği için metin, görsel ve etkileşim unsurları arasında hassas bir denge kurulmasının gerekliliği dile getirilmektedir (Hoel ve Jernes, 2024). Araştırmalar, dijital teknolojilerin kelime dağarcığını ve hikâye anlamayı geliştirdiğini (Liu vd. 2024), yetişkin rehberliğiyle birleştiğinde ise öğrenme çıktılarının güçlendiğini (Egert vd., 2022) ve dinleme becerilerini olumlu etkilediğini ortaya koymaktadır (Köse ve Bartan, 2021). Diğer yandan hikâye akışıyla uyumsuz etkileşimli öğelerin çocukların dikkatini dağıtarak anlama süreçlerini sekteye uğratabildiğini bildiren çalışmalar da mevcuttur (Bus vd., 2026; Hoel ve Jernes, 2024). Sosyal ve kültürel içerik açısından TRT Çocuk Kitaplık önemli bir kaynak teşkil etse de (Taşdemir ve Doğan, 2023), bazı içeriklerin metin yoğunluğu ve tasarım bakımından hedef yaş grubunun gelişim düzeyine her zaman uygun olmadığı saptanmıştır (Sarı Uğurlu, 2025). Değer temsilleri noktasında ise dijital kitapların geleneksel toplumsal cinsiyet kalıplarını yeniden

üretebildiği (Çelikoğlu ve Koyuncu Şahin, 2024) veya soyut değerleri sınırlı biçimde yansıtabildiği görülmektedir (Mülayim ve Gök, 2023). Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli'nin değerleri davranışa dönüştürme hedefi (Değirmenci, 2026), bu içeriklerin bağlamsal ve ilişkisel olarak incelenmesini anlamlı kılmaktadır. Mevcut alan yazın dijital kitapların teknik özellikleri ve öğrenme çıktılarına odaklansa da değerlerin dağılımını ve birbirleriyle kurdukları ilişkisel yapıyı ağ temelli analizlerle ele alan sistematik çalışmalara alan yazın taramasında rastlanmamıştır. Bu durum, dijital çocuk kitaplarındaki değerlerin kavramsal ilişkileri bakımından incelenmesini akademik açıdan değerli hale getirmiş ve önemli kılmıştır.

2. YÖNTEM

Bu araştırmada, 3–5 yaş grubu çocuklara yönelik TRT Çocuk kitaplığında yer alan dijital kitaplarda, Türkiye Yüzyılı Maarif Programı (TYMM) bünyesindeki değerlerin dağılımının ortaya konulması ve değerler arasındaki ilişkisel yapının incelenmesi amacıyla nitel araştırma yöntemlerinden doküman incelemesi tekniği kullanılmıştır.

2.1. Veri Toplama Araçları

Araştırmanın örneklemi, amaçlı örnekleme yöntemlerinden ölçüt örnekleme tekniği kullanılarak belirlenmiştir. Bu kapsamda oluşturulan ölçütler şunlardır:

- Kitapların hedef yaş grubunun 3–5 yaş aralığına yönelik olması,
- TRT Çocuk Kitaplığında erişilebilir olması,
- metin ve görsel anlatı içermesi,
- hikâye yapısına sahip olmasıdır.

Belirlenen bu ölçütler doğrultusunda, araştırmanın doküman incelemesi sürecine dahil edilmek üzere toplam 20 dijital kitap seçilmiştir. Seçilen dijital kitapların bilgileri Tablo 1'de sunulmuştur.

Tablo 1. Dijital Kitapların Listesi

Kitap Adı	TRT Çocuk Kitaplığı Bölümü	Yaş Grubu
Mutlu Nasıl İyileşecek?	Hayatın İçinden	4+
Ay Nereye Kayboldu?	Meraklı Bilgin	5+
Su Tasarrufu	Hayatın İçinden	5+
Pışpış Meraklı Bakış	Bizim Masallar	3+
Uçurtma Şenliği	Meraklı Bilgin	5+
Taşlangoz'un Masalı	Doğanın Masalı	3+
Sevgiyi Görmek	Hayatın İçinden	5+
Yaz Mevsimi	Hayatın İçinden	4+
Küçükleri Sevmek	Hayatın İçinden	5+
Biz Virüsten Güçlüyüz	Bizim Masallar	5+
Cesur Pembe Bulut	Bizim Masallar	5+
Sevgi Çorbası	Doğanın Masalı	5+
İlk Yardım	Hayatın İçinden	5+
Süper Kahramanlar Gözlük Takar	Meraklı Bilgin	4+
Teşekkürler Momo (Momo Akıllı Tavşan)	Bizim Kahramanlar	5+
Çalışan Başarır	Meraklı Bilgin	3+
Nasreddin Hoca Zaman Yolcusu- Robot Dostu	Bizim Kahramanlar	4+
İsimsiz Taşın Masalı	Doğanın Masalı	3+
Tuhaf Çiçek	Bizim Kahramanlar	3+
Ege ile Gaga: Tohumlar Nasıl Yayılır?	Bizim Kahramanlar	4+

2.2. Veri Toplama Süreci

Seçilen her bir kitap, araştırmacılar tarafından TYMM'nin süreç bileşenleri bağlamında detaylı bir doküman incelemesine tabi tutulmuştur. İçeriklerde saptanan her bir değer; modelin "huzurlu insan", "huzurlu aile ve toplum" ve "yaşanabilir çevre" kategorileriyle eşleştirilerek dijital bir veri matrisine kaydedilmiştir. Analiz edilen kitaplarda değerlerin birlikte görülme durumlarını tespit etmek amacıyla, her bir değerin frekansı ve diğer değerlerle olan ilişkiselliği VOSviewer yazılımının kabul edeceği uygun dosya formatına dönüştürülmüştür.

2.3. Verilerin Analizi

Araştırma sürecinde dijital kitapların içeriğini analiz etmek için içerik analizi, elde edilen veriler arasındaki kavramsal ilişkilerin görselleştirilmesi amacıyla ise kavramsal ağ analizi yönteminden yararlanılmıştır. İçerik analizi ile kavramsal ağ analizinin birlikte kullanılması, dijital çocuk kitaplarında yer alan değerlerin yalnızca kullanım sıklıklarını değil aynı zamanda kavramsal düzeyde birbirleriyle kurdukları ilişkileri ortaya koymayı amaçlamıştır.

2.3.1. İçerik Analizi

Araştırmanın ilk aşamasında dijital kitapların içerik özelliklerinin incelenebilmesi amacıyla içerik analizi yöntemi kullanılmıştır. Araştırmada veri setini TRT Çocuk Kitaplık platformunda yer alan ve çocukların erişimine açık olan 20 dijital çocuk kitabı oluşturmaktadır. Analiz süreci, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli'nde

(TYMM) yer alan değerler temel alınarak oluşturulan kodlama çerçevesi doğrultusunda yürütülmüştür. İnceleme aşamasında; kitaplardaki metinsel içerikler, görsel anlatımlar ve hikâye akışında sergilenen davranışlar, TYMM bağlamında çözümlenmiştir. Her bir dijital kitap araştırmacılar tarafından incelenerek metin ve görsellerde yer alan değer iletileri belirlenen kodlama çerçevesine göre sınıflandırılmıştır. Bir değerin bir kitapta yer alması durumunda ilgili kategoriye kodlama yapılmıştır. Araştırmada analiz birimi dijital çocuk kitapları, kodlama birimi ise kitap içerisinde yer alan değer iletileridir. Bir değerin ilgili kitap içerisinde metinsel anlatı, karakter davranışları veya görsel temsil yoluyla yer alması durumunda söz konusu değer ilgili kategori altında kodlanmıştır. Kodlama sürecinin ardından elde edilen veriler tablolaştırılarak değerlerin dağılımı ortaya konulmuştur. Bu aşamada dijital kitaplarda hangi değerlerin daha sık temsil edildiği ve hangi değerlerin sınırlı biçimde yer aldığı betimsel istatistikler aracılığıyla gösterilmiştir.

Araştırmanın geçerliğini sağlamak için doküman analizinde Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli'nde yer alan değerler temel alınarak oluşturulan kodlama çerçevesi araştırmacılar tarafından oluşturulmuş ve bilim uzmanları tarafından incelenerek uzman görüşleri alınarak son hali verilmiştir. Araştırmanın güvenirliğini test etmek amacıyla ise "Kodlayıcılar Arası Uzlaşma" yöntemi kullanılmıştır. Bu doğrultuda; incelenen 20 kitaplık veri setinden tesadüfi yöntemle seçilen dört kitap, araştırmacılar tarafından birbirinden bağımsız olarak analiz edilmiştir. Yapılan hesaplama sonucunda kodlayıcılar arasında %78.4 (P = 0.78) oranında bir uzlaşma sağlandığı tespit edilmiştir. Literatürde %70 ve üzeri olan uzlaşma oranları güvenilir kabul edildiğinden elde edilen bu sonucun araştırma verilerinin analizi için yeterli düzeyde güvenilir olduğu saptanmıştır (Miles & Huberman, 1994).

2.3.2. Kavramsal Ağ Analizi

Kavramsal ağ analizi (co-occurrence network analysis), belirli bir metin veya veri kümesi içerisinde yer alan kavramların birlikte görülme ilişkilerini inceleyen ve bu ilişkileri ağ yapıları aracılığıyla görselleştirmeyi amaçlayan bir analiz yaklaşımıdır (Van Eck ve Waltman, 2010). Bu yöntemde değerler "düğüm", aralarındaki ilişkiler ise "bağlantı" olarak tanımlanarak kavramsal yakınlıklar ve öne çıkan temalar belirlenmiştir (Van Eck ve Waltman, 2017).

Araştırmada elde edilen verilerin, kavramsal ağ analizine dönüştürülebilmesi amacıyla VOSviewer kullanılarak aşağıdaki analizler gerçekleştirilmiştir:

Birlikte Görünme Analizinde (Co-occurrence Analysis), değerlerin aynı kitap içerisinde birlikte yer alma sıklıkları incelenmiştir. Böylece hangi değerlerin birbirleriyle birlikte sunulma eğiliminde olduğu belirlenebilmiştir.

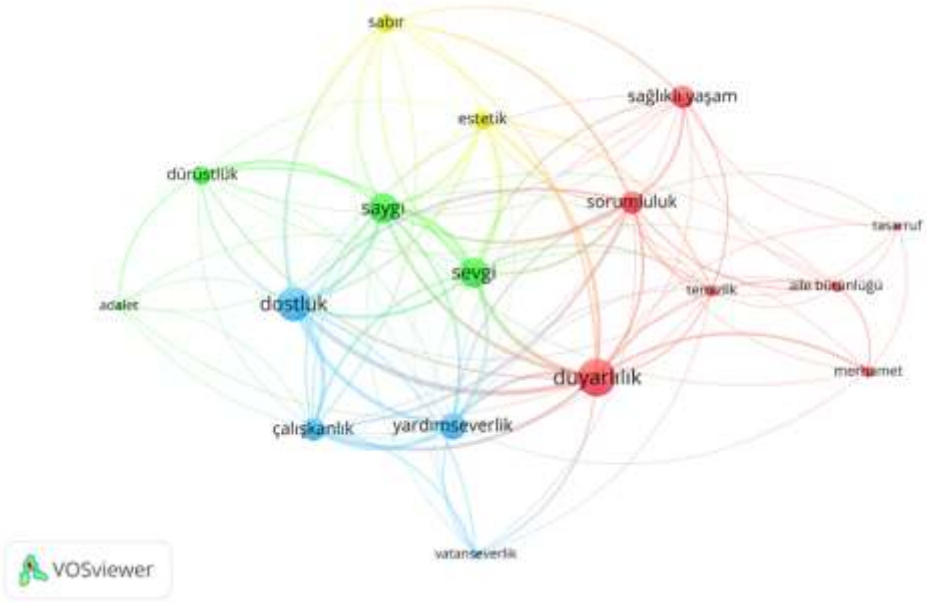
Kümelenme Analizinde (Clustering), VOSviewer yazılımının algoritması, kavramlar arasındaki bağlantı yoğunluğunu dikkate alarak değerleri belirli kümeler halinde öbeklemektedir. Bu sayede dijital kitaplarda hangi değerlerin aynı tematik grup içinde yer aldığı görselleştirilmiştir.

Ağ Haritası (Network Visualization), analiz sonucunda elde edilen ağ haritasında her bir değer bir düğüm olarak temsil edilmiş; düğümlerin büyüklüğü değerin kullanım sıklığını, düğümler arasındaki çizgilerin kalınlığı ise değerler arasındaki ilişki gücünü yansıtacak şekilde yapılandırılmıştır. Düğümler arasındaki mesafe kavramsal yakınlık ve ilişki düzeyini gösterirken, birbirine daha yakın konumlanan düğümler kavramsal açıdan daha güçlü etkileşimlere işaret etmektedir.

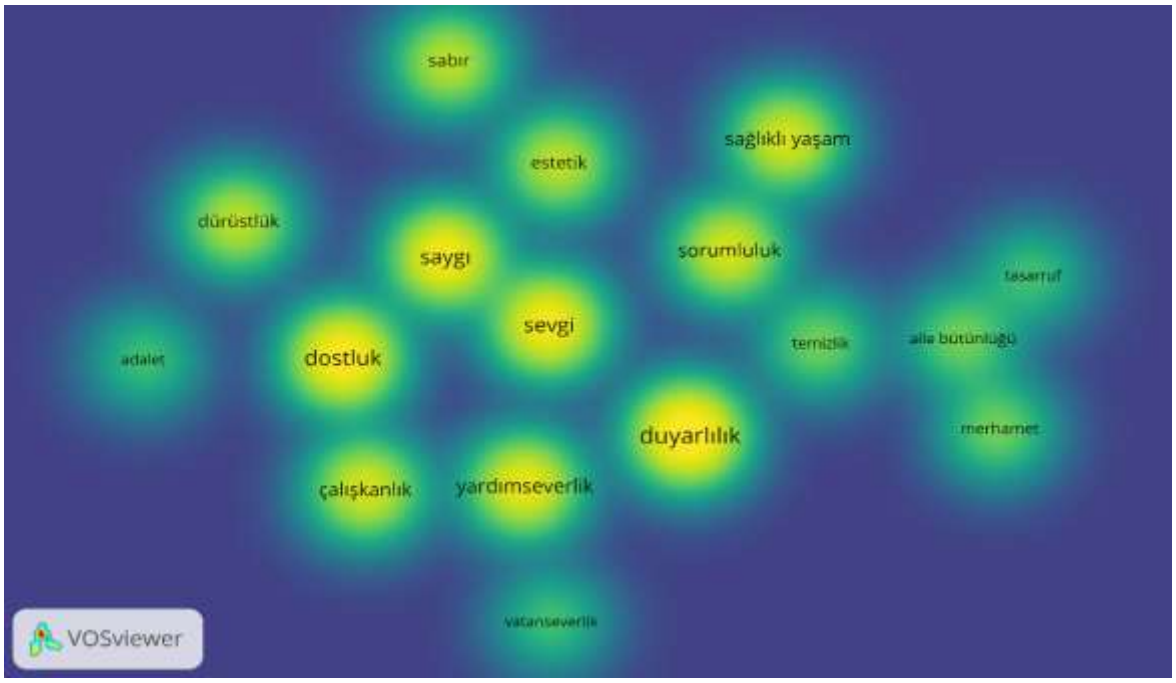
Yoğunluk Haritası (Density Map), aracılığıyla dijital kitaplarda hangi değerlerin daha yoğun biçimde temsil edildiği görsel olarak ortaya konulmuştur. Haritada daha parlak alanlar değerlerin yoğun biçimde yer aldığı alanları, daha soluk alanlar ise görece sınırlı temsil edilen değerleri göstermektedir.

3. BULGULAR

Bulgular, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli kapsamında tanımlanan değer grupları ve çekirdek değerler dikkate alınarak değerlendirilmiştir. Elde edilen ağ haritası (Şekil 1) değerlerin belirli kümeler etrafında toplandığını; yoğunluk haritası (Şekil 2) ise bu kümelerin kullanım sıklığı ve birlikte görülme düzeylerinin farklılaştığını göstermektedir.

Şekil 1. Ağ haritası

Şekil 2. Yoğunluk haritası

3.1. Huzurlu Aile ve Toplum Boyutu

Ağ haritasında bu boyuta karşılık gelen değerlerin (özellikle sevgi, dostluk ve yardımseverlik) merkezî bir konumda yer aldığı ve çok sayıda bağlantı kurduğu görülmektedir. Bu değerlerin düğüm büyüklüklerinin yüksek olması, birlikte görülme sıklıklarının fazla olduğunu göstermektedir. Yoğunluk haritasında da bu durum açık biçimde doğrulanmaktadır. Sevgi ve dostluk değerleri en yüksek yoğunluk alanları içerisinde yer almakta, bu da söz konusu değerlerin veri setinde en sık tekrar eden ve diğer değerlerle en fazla ilişki kuran yapılar olduğunu göstermektedir. Bu boyutta yer alan değerlerin, özellikle yardımseverlik ve duyarlılık ile kesişen ilişkiler kurduğu dikkat çekmektedir. Bu durum, sosyal ilişkiler temelli değerlerin diğer değer gruplarıyla da bağlantı kurabilen bir yapı sergilediğini ortaya koymaktadır. Buna karşılık bu boyutun önemli bileşenlerinden biri olan özgürlük değerine ağ ve yoğunluk haritalarında hiç rastlanmamıştır.

3.2. Huzurlu İnsan Boyutu

Ağ haritasında bu boyuta karşılık gelen değerlerin (sabır, çalışkanlık, sağlıklı yaşam, tasarruf) daha dağınık ve sınırlı bağlantılara sahip olduğu görülmektedir. Bu değerler, merkezden görece uzak konumlarda yer almakta ve diğer değerlerle daha az sayıda ilişki kurmaktadır. Yoğunluk haritası da bu bulguyu desteklemektedir. Bu boyuttaki değerlerin büyük çoğunluğu orta ve düşük yoğunluk bölgelerinde yer almaktadır. Özellikle tasarruf ve sabır değerlerinin düşük yoğunlukta kalması, bu değerlerin içeriklerde daha az tekrarlandığını göstermektedir. Çalışkanlık değeri, diğer bireysel değerlere kıyasla biraz daha güçlü bağlantılar

kurmakla birlikte, yine de merkezî yapı içerisinde yer almamaktadır. Sağlıklı yaşam değeri ise belirli ilişkiler kurmasına rağmen sınırlı bir yayılım göstermektedir. Bu boyut kapsamında yer alan mahremiyet ve mütevazılık değerlerine analiz edilen veri setinde hiç rastlanmamıştır.

3.3. Yaşanabilir Çevre Boyutu

Bu boyuta ait değerler (temizlik, estetik, duyarlılık, merhamet) ağ haritasında genellikle sınırlı bağlantılarla temsil edilen alt kümeler içerisinde yer almaktadır. Bu grup içerisinde duyarlılık değeri dikkat çekici bir biçimde öne çıkmaktadır. Ağ haritasında hem düğüm büyüklüğü hem de bağlantı sayısı bakımından diğer çevre değerlerine göre daha güçlü bir konuma sahiptir. Yoğunluk haritasında da duyarlılık yüksek yoğunluk alanlarından biri olarak görülmektedir. Buna karşılık merhamet, estetik ve temizlik değerlerinin daha düşük yoğunlukta yer aldığı ve sınırlı sayıda bağlantı kurduğu belirlenmiştir. Bu durum, çevre boyutuna ilişkin değerlerin genel ağ yapısı içerisinde daha zayıf temsil edildiğini göstermektedir.

3.4. Çekirdek Değerlere İlişkin Bulgular

Maarif Modeli'nin merkezinde yer alan adalet, saygı ve sorumluluk değerleri ağ yapısında farklı konumlar sergilemektedir. Ağ haritasında saygı değerinin merkezî bir konumda yer aldığı ve birçok değerle bağlantı kurduğu görülmektedir. Yoğunluk haritasında da saygı yüksek yoğunluk alanları içerisinde yer almakta, bu da bu değerin sık tekrarlandığını göstermektedir. Sorumluluk değeri ise özellikle sağlıklı yaşam ve temizlik gibi değerlerle bağlantı kurmakta ve orta düzeyde bir yoğunluk göstermektedir. Adalet değerinin ise ağ haritasında daha sınırlı bağlantılarla temsil edildiği ve yoğunluk haritasında da daha düşük yoğunlukta yer aldığı görülmektedir. Bu durum, adalet değerinin diğer çekirdek değerlere kıyasla daha zayıf bir etkileşim ağına sahip olduğunu göstermektedir.

4. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Bu araştırma, TRT Çocuk Kitaplığı'nda yer alan dijital çocuk kitaplarında değerlerin dağılımının ve ilişkisel yapısının dengeli olmadığını ortaya koymuştur. Bulgular, özellikle sosyal ilişkiler temelli değerlerin baskın olduğunu; buna karşılık bireysel gelişim ve çevresel duyarlılık boyutlarına ait değerlerin daha sınırlı düzeyde temsil edildiğini göstermektedir. Ayrıca çekirdek değerler arasında da bir denge bulunmadığı; saygı ve sorumluluk değerlerinin güçlü biçimde temsil edilirken adalet değerinin daha zayıf kaldığı belirlenmiştir. Bununla birlikte özgürlük, mahremiyet ve mütevazılık değerlerinin hiç yer almaması, değerler sisteminin bütüncül yapısının dijital içeriklere yansıtılamadığını açık biçimde ortaya koymaktadır. Bu sonuçlar, dijital çocuk edebiyatının mevcut haliyle Maarif Modeli'nde tanımlanan değerler sistemini kısmen yansıttığını, ancak modelin öngördüğü dengeli ve bütüncül yapıdan uzaklaştığını göstermektedir.

Analiz sonuçlarında “huzurlu aile ve toplum” boyutuna ait sevgi, dostluk ve yardımseverlik değerlerinin yüksek merkezilik derecesiyle ağın çekirdeğini oluşturması, okul öncesi eğitimdeki "prososyal davranış gelişimi" odaklı literatürle tam uyum sergilemektedir. Taşdemir ve Doğan (2023) ile Sarı Uğurlu’nun (2025) çalışmalarında saptanan "sosyal uyum odaklı içerik yapısı", bu araştırmanın bulgularıyla duyuşsal zemin üzerinde birleşmektedir. Öte yandan, sabır ve tasarruf gibi öz-denetim mekanizmalarının ağın dış bölümlerinde kalması, Mülayim ve Gök (2023) tarafından vurgulanan "erken çocukluk içeriklerinde soyut erdemlerin somutlaştırılma güçlüğü" tespitiyle paralellik göstermektedir. Modern eğitim yaklaşımları dijital araçların bireysel özerklik ve seçme iradesini desteklediğini savunurken (Özbay ve Uğurelli, 2023), analiz haritalarında özgürlük ve mahremiyet değerlerinin hiç temsil edilmemesi dikkat çekicidir. Bu durum, içeriklerin literatürdeki "birey merkezli eğitim" vizyonundan ziyade, toplumsal ödevlere dayalı geleneksel bir değer aktarımı modelini koruduğunu göstermektedir. Literatürde dijital materyallerin çevresel sürdürülebilirlik bilinci oluşturmadaki stratejik rolüne yapılan vurgulara karşın (Saylı ve Kardeş, 2024), haritalardaki çevre boyutuna ait değerlerin izole ve düşük yoğunluklu yapısı, literatürdeki "yükselen ekolojik farkındalık" beklentisiyle tezat oluşturmaktadır. Demokratik vatandaşlık eğitimi kapsamında "Adalet" değerinin çocuk düzeyinde bile merkezi bir etik pusula olması gerektiği yönündeki akademik görüşlerin aksine (Değirmenci, 2026), bu çalışmada adaletin bağlantı gücü zayıf bir konumda kalması, içeriklerin etik kurgusunun literatürdeki hak temelli yaklaşımdan farklılaştığını kanıtlamaktadır. Sentez olarak bulgular, dijital çocuk kitaplarının duyuşsal alan becerileri noktasında mevcut literatürle eşgüdümlü; fakat bireysel özne olma bütüncül çevre bilinci ve adalet merkezli karakter eğitimi boyutlarında literatürdeki güncel pedagojik eğilimlerden uzaklaşan bir yapı sunduğunu ortaya koymaktadır.

Elde edilen sonuçlar ışında şu öneriler sunulabilir:

- Dijital çocuk kitaplarının içerik üretim süreçlerinde değerler, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli kapsamında dengeli bir dağılım gözetilerek ele alınmalıdır.
- Özellikle “huzurlu insan” boyutuna ait değerlerin (sabır, tasarruf vb.) içeriklerde daha görünür hale getirilmesi sağlanmalıdır.
- “Yaşanabilir çevre” boyutuna ilişkin değerler, çevre bilinci ve sürdürülebilirlik perspektifiyle daha bütüncül biçimde kurgulanmalıdır.
- Çekirdek değerler arasında yer alan adalet kavramının çocuk düzeyine uygun anlatılarla daha güçlü biçimde temsil edilmesi önerilmektedir.
- İçeriklerde hiç yer almayan özgürlük, mahremiyet ve mütevazılık değerlerinin, çocuk gelişimine uygun biçimde yapılandırılarak dijital kitaplara dâhil edilmesi gerekmektedir.

- Gelecek araştırmalarda farklı yaş grupları ve farklı dijital uygulamalar karşılaştırmalı olarak incelenebilir.

KAYNAKLAR

Akdenizli, N. Ü. F. (2024). Yaratıcı endüstrilerde çocuklara yönelik etkileşimli e-kitap tasarımı. *SOCIAL SCIENCES STUDIES JOURNAL (SSSJournal)*, *7*(84), 2728-2739.

Bus, A., Kucirkova, N., Ten Braak, D., & Ciesielska, M. (2026). Which Interactive Features in Children's Digital Picture Books Promote Reading Comprehension? A Meta-Analysis. *Early Education and Development*, *37*(2), 269-288.

Çelikoğlu, E., ve Şahin, M. K. (2024). TRT Çocuk E-Kitaplığı 3-5 yaş arası çocuklara yönelik elektronik kitaplar toplumsal cinsiyet eşitliğine ne kadar duyarlı? *Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi SBE Dergisi*, *14*(3), 973-991.

Değirmenci, G. Y. (2026). Maarif Modelinde Değer Aktarımı: Okul Öncesi Eğitimi Programında Erdem-Değer-Eylem Çerçevesinin İncelenmesi. *Muallim Rıfat Eğitim Fakültesi Dergisi*, *8*(1), 76-92.

Egert, F., Cordes, A. K., & Hartig, F. (2022). Can e-books foster child language? Meta-analysis on the effectiveness of e-book interventions in early childhood education and care. *Educational Research Review*, *37*, 100472.

Hoel, T. & Jernes, M. (2024). Quality in children's digital picture books: seven key strands for educational reflections for shared dialogue-based reading in early childhood settings. *Early Years*, *44*(3-4), 480-494.

Karaata, E. & Yılmaz, N. (2023). Use of Augmented Reality in Illustrated Children's Books and an Application Example. Medeniyet Sanat Dergisi, 9(1), 101-119. https://doi.org/10.46641/medeniyetsanat.1279849

Köse, H. B. T., & Bartan, M. (2021). Okul öncesi dönem çocuklarında dijital öykü anlatımının dinleme becerilerine etkisi. *Ankara University Journal of Faculty of Educational Sciences (JFES)*, *54*(2), 523-557.

Liu, S., Reynolds, B. L., Thomas, N., & Soyoof, A. (2024). The use of digital technologies to develop young children's language and literacy skills: A systematic review. *Sage Open*, *14*(1), 21582440241230850.

Miles, MB. & Huberman, AM. (1994). Qualitative Data Analysis (2nd edition). Thousand Oaks, CA: Sage Publications.

Mülayim, B. & Gök, N. F. (2023). Erken çocukluk dönemine yönelik pandemi temalı çocuk kitaplarının içerik özelliklerinin incelenmesi. *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi*, *22*(88), 1993-2013.

Özbay, İ. & Uğurelli, Y. Ö. (2023). Changing children's literature in the digital age: Digital books. *International Journal of Education and Literacy Studies, 11*(1), 68–85.

Sarı Uğurlu, B. (2025a). Are digital books really designed for young children? A content analysis of Turkish digital books. *Early Childhood Education Journal. Advance online publication.*

Sarı Uğurlu, B. (2025b). Observing preschoolers' engagement with a digital book library: Insights from children of diverse backgrounds in Türkiye. *European Early Childhood Education Research Journal*, 1–18.

Saylı, S. K. & Kardeş, S. (2024). Okul Öncesi Öğrenme Ortamlarında Dijital Materyaller ve Kullanımı. *Okul Öncesi ve Temel Eğitim Dergisi*, 5(2), 132-147.

Taşdemir, C. Y., & Doğan, S. A. (2023). Çocuklar için bir e-kitap uygulaması: TRT Çocuk Kitaplık. *Türk Kütüphaneciliği*, 37(1), 29–50.

Ültay, N., Usta, N. D., & Köse, E. (2021). Descriptive content analysis of studies on 21st century skills. *SDU International Journal of Educational Studies*, 8(2), 85–101.

Van Eck, N. J. & Waltman, L. (2010). Software survey: VOSviewer, a computer program for bibliometric mapping. *Scientometrics*, 84(2), 523–538.

Van Eck, N. J. & Waltman, L. (2017). Citation-based clustering of publications using CitNetExplorer and VOSviewer. *Scientometrics*, 111(2), 1053–1070.

DÜŞÜNCƏ TƏRZİ NƏZƏRİYYƏSİ VƏ İNCƏSƏNƏT TƏHSİLİNDƏ TƏTBİQİ
THE THEORY OF THİNKİNG STYLES AND ITS APPLİCATİON İN ART EDUCATİON

Emil Raul oğlu Ağayev

ADPU-nun nəzdində Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Kollecinin müəllimi

Emilaghayev93@mail.ru

Xülasə. Məqalədə müasir təhsildə düşüncə tərzi nəzəriyyəsinin təsviri sənət fənninin tədrisində rolu və əhəmiyyəti araşdırılır. Qeyd olunur ki, müasir təhsil sisteminin əsas məqsədlərindən biri şagirdlərin düşünmə, təhlil və yaradıcılıq bacarıqlarını inkişaf etdirməkdir. Təsviri sənət fənni bu baxımdan xüsusi əhəmiyyət daşıyır, çünki bu fənn şagirdlərin estetik zövqünün formalaşmasına, incəsənət əsərlərini dərk etməsinə və yaradıcı düşünməsinə kömək edir. Müəllim dərs prosesində şagirdlərin fərdi xüsusiyyətlərini, xüsusilə onların düşüncə tərzlərini nəzərə almalıdır.

Məqalədə amerikalı psixoloq Karol Dvekin düşüncə tərzi nəzəriyyəsinə əsasən şagirdlərin iki əsas düşüncə tipinə bölündüyü göstərilir: inkişafa açıq düşüncə tərzi və qapalı düşüncə tərzi. İnkişafa açıq düşüncə tərzinə malik şagirdlər çətinliklərdən qorxmadan öyrənməyə çalışır, səhvlərdən nəticə çıxarır və yeni biliklər əldə etməyə daha həvəsli olurlar. Qapalı düşüncə tərzinə malik şagirdlər isə uğursuzluqdan çəkinir, öz qabiliyyətlərinə inamsız yanaşır və çətin tapşırıqlardan qaçmağa meylli olurlar. Bu fərqlər təsviri sənət fənninin öyrənilməsində də özünü aydın şəkildə göstərir.

Tədqiqatda vurğulanır ki, müəllimin əsas vəzifələrindən biri şagirdlərdə açıq düşüncə tərzinin formalaşdırılmasıdır. Bunun üçün müəllim şagirdləri səhv etməkdən qorxmamağa təşviq etməli, onları konstruktiv rəylərlə dəstəkləməli və öyrənmə prosesində fəal iştirak etməyə həvəsləndirməlidir. Eyni zamanda, dərs zamanı şagirdlərə düşünmək və fikir bildirmək üçün vaxt verilməsi, incəsənət əsərlərinin təhlili zamanı müzakirələrin aparılması onların yaradıcı və analitik bacarıqlarının inkişafına kömək edir. Nəticə olaraq qeyd olunur ki, düşüncə tərzinin düzgün inkişafı təsviri sənət fənninin tədrisinin effektivliyini artırır və şagirdlərin incəsənətə marağını gücləndirir.

Açar sözlər:Təsviri sənət, təhsil, şagird, incəsənət, düşüncə, təhlil

Abstract. The article examines the role and importance of the theory of thinking styles in the teaching of fine arts within modern education. It is emphasized that one of the main goals of contemporary education is to develop students' thinking, analytical, and creative abilities. Fine arts as a subject plays a significant role in this process, as it helps to form students' aesthetic taste, encourages their understanding of artworks, and promotes creative thinking. The teacher must take into account students' individual characteristics, especially their ways of thinking, during the teaching process.

Based on the theory of American psychologist Carol Dweck, the article identifies two main types of thinking: growth mindset (open thinking) and fixed mindset (closed thinking). Students with a growth mindset are more willing to face challenges, learn from mistakes, and actively engage in the learning process. In contrast, students with a fixed mindset tend to avoid difficulties, doubt their abilities, and give up more easily when facing challenges. These differences are clearly reflected in the process of learning fine arts.

The study highlights that one of the main responsibilities of the teacher is to develop a growth mindset among students. Teachers should encourage students not to fear mistakes, support them with constructive feedback, and motivate them to participate actively in the learning process. Providing students with sufficient time to think, express their ideas, and analyze artworks is also essential for developing their analytical and creative skills.

In conclusion, the development of thinking styles significantly increases the effectiveness of teaching fine arts and enhances students' interest in art, contributing to their overall intellectual and personal growth.

Keywords: Fine art, education, student, art, thinking, analysis

Orta məktəblərdə müasir təhsilin əsas prioritetlərindən biri şagirdlərin mövzular barəsində düşüncə tərzinin inkişaf etdirilməsidir. Bu istiqamətdə inkişafa diqqət yetirsək, məntiqi, yaradıcı və müqayisəlilik kimi prinsiplər ön plana çıxarılmalıdır. Təsviri sənət fənninin tədris metodikasında da əsərlər üzərində düşünmək və mühakimələr aparmaq şagirdlərdə müəllim tərəfindən diqqət yetirilməlidir.

Karol Dvek təxminən 30 ildən çox şagirdlər üzərində təcrübələr apararaq, onların uğursuzluqlara qarşı necə reaksiya verdiklərini təcrübə aparmışdır. Professor şagirdlərin öyrənmələrini iki istiqamət üzrə qruplaşdırmışdı:

1)İnkişafa açıq düşüncə tərzi

2)İnkişafa qapalı düşüncə tərzi

Təsviri sənət fənninin tədris metodikasında şagirdlər daha zəkalı, intelektual fikirlərə yer ayırmalıdırlar. İnsan beyni həqiqətən də, dəyişilə bilən bir orqandır, onun inkişafı üçün, qidalanma, yuxu rejimi və düzgün öyrənmə strategiyaları tətbiq edilməlidir.

Qapalı düşüncə tərzinə sahib şagirdlər təsviri sənət fənninin tədrisində çətinliklərə qarşılaşdıqda çox tez ruhdan düşürlər, çünki fikirləşirlər ki, qabiliyyətləri yüksək deyil və ya zəif olduqlarını tez bir zaman da qəbul edirlər. Ona görə də təsviri sənət müəllimləri şagirdlərdən tez-tez “Mən bu fənni qavraya bilmirəm”, “Mən bu rəsmi çəkə bilmirəm” və ya “Mənə təsviri sənət fənni nəyə lazım?” kimi şərhlər eşidirlər.

İki fərqli düşüncə tərzinə malik şagirdlər həmçinin informasiyanı qəbul etmələrində də fərqlidirlər. Təsviri sənət fənninin tədris metodikasında öyrənmə nəticələrinin öz nəzarətlərində olan şagirdlər daha çox səy göstərir, daha çox təkrar edir, müxtəlif öyrənmə strategiyaları tətbiq edir.

İnkişafa açıq tipli düşüncə tərzinə malik şagirdlər təsviri sənət fənnini öyrənən zaman aşağıdakı qabiliyyətlərə malik olurlar:

-rəsm əsərləri işləyərkən çətinlikdən qorxmurlar

-nəzəri və rəsm işləri zamanı səhvlərdən öyrənir

-təsviri sənəti öyrənməyə marağı var

-rəylərə qulaq asır və nəticə çıxarır.

Qapalı düşüncə tərzinə malik şagirdlər təsviri sənət fənnini öyrənən zaman aşağıdakı qabiliyyətlərə malik olurlar:

-təsviri sənət fənnini öyrənən zaman çətinliklərdən yayınır.

-təsviri sənət fənnini öyrənən zaman çətinliklərdən qorxurlar

-rəsm əsərlərini işləyərəkən “bacarmaram” deyir.

Təsviri sənət fənninin tədrisində müəllim şagirdləri xarakter və intellektlərini dəyişdirə bilərək, onları qapalı düşüncə tərzindən açıq düşüncə tərzinə keçid edə bilərlər. İlk növbədə şagirdlərə intellektin, zəkanın dəyişə

bilən olduğu, beynin elastik olduğunu öyrətmək lazımdır. Digər bir tərəfdən isə risk götürmək mədəniyyətini yaratmaqdır, yəni şagirdlər səhv etməkdən qorxmamalı, öyrənmə yolunun səhvlərdən keçdiyini başa düşməli və etdikləri səhvlərə hədəfə çatmaq üçün lazım olan bir vasitə kimi baxmalıdırlar.

Düşüncə tərzinin inkişaf etdirilməsi zamanı təsviri sənət müəllimi tərifləyərkən düzgün tərifləmə növündən istifadə etməkdir. Bu təcrübədə biz tərifləmə metodunun şagirdlərə risketmə bacarığının, etdiyi səhvlərə münasibətinin özünə inam zamanı necə təsir etdiyini müşahidə etməliyik.

-Təsviri sənət fənninin tədrisi zamanı inkişafa açıq düşüncə tərzinin olduğu sinfin digər bir xüsusiyyəti düşünmə və gözləmə vaxtlarına əməl olunaraq dərindən öyrənməni təmin etməkdir. Müəllim sualları verən zaman şagirdin cavab verməsini uzun müddət gözləməlidir. Cərəyanları keçən zaman təsviri sənət müəllimi müqayisə apararkən şagirdlərin fikirlərini uzun müddət gözləməlidir.

-Təsviri sənət fənninin tədrisi zamanı şagirdlər öyrənərkən estetik zövq və həzz almalıdır. Rəsm işləyərkən, əsərlər üzərində təhlil apararkən, estetik zövq və incəsənət nümunəsindən alınan həzz də əsas prioritet hesab edilməlidir.

-Uğura gedən yolda təsviri sənət müəllimi şagirdlərə rəy verərkən də diqqətli olmalıdır. Rəy verərkən nəzərə alınmalı olan ən vacib məqam rəyin destruktiv, yəni şagirdi emosional olaraq zədələyən, onu həvəsdən salan fikirlər deyil, əksinə konstruktiv, yəni şagirdi irəliyə apara biləcək dəstəkləyici olmalıdır.

-Təsviri sənət fənninin tədrisi zamanı şagirdlər əlavə məlumatlar öyrənən zaman müəllim tərəfindən qiymətləndirilərək, həvəsləndirilməlidir.

Göründüyü kimi, bütün bu sadalanan proseslərə diqqət yetirilsə, təsviri sənətin tədrisi zamanı öyrənmə prosesi düzgün şəkildə qurular.

ƏDƏBİYYAT :

1.Kurikulum, metidika və pedaqogika. Bakı 2022. s 155-159

2.VIII sinif təsviri incəsənət dərsliyi. Bakı 2020. 96 s

MİRZƏ İBRAHİMOVUN ELMİ ARAŞDIRMALARINDA AŞIQLARIN TƏSNİFATI
CLASSIFICATION OF LOVERS IN MIRZA IBRAHIMOV'S SCIENTIFIC RESEARCH

Dr. Ülker Bahşiyeva

ADPU-nun Filoloji fakültesinin

Edebiyatın tedrisi teknolojisi

bölümünün baş öğretim üyesi

ulker.baxsiyeva@mail.ru

ORCID İD 0000-0002-5994-2356

ÖZET

M.İbrahimov aşıqları sənət və yaradıcılıq əlamətlərinə görə qruplaşdırmışdır. Bu, bizə ilk baxışda sadə bir təsir bağışlaya bilər. Lakin aşıqların təsnifatı məsələsi aşıqşünaslıqda mürəkkəb mövzudur və bu barədə zaman-zaman fikirlər söylənmiş, təsnifatlar aparılmışdır.

Anahtar kelimeler: M.İbrahimov, aşıq, təsnifat, el, şeir

ABSTRACT

M. Ibrahimov grouped ashiqs according to their artistic and creative characteristics. This may seem simple at first glance. However, the classification of ashiqs is a complex topic in ashiq studies, and opinions have been expressed and classifications have been made about it from time to time.

Keywords: M. Ibrahimov, ashiq, classification, folk, poetry

GİRİŞ

M.İbrahimovun elmi araşdırmalarında diqqəti cəlb edən bir məqam aşıqların bir sənətkar kimi təsnifatı məsələsidir. Ədib bu barədə "Tükənməz xəzinə" məqaləsində belə yazır: "Məlumdur ki, klassik mənada aşıq dedikdə adətən yaradıcılıqla ifaçılıq sənətini birləşdirən şəxsiyyət nəzərdə tutulur. Klassik mənada aşıq o adamdır ki, o həm söz qoşmağı, həm musiqi yaratmağı, həm də bunları ifa etməyi bacarır. Əlbəttə, belə adamlar, adətən, öz əsərləri ilə yanaşı, başqalarının da əsərlərini ifa etmişlər. Bunlar kamil aşıqlardır, istedadları universaldır, çoxcəhətlidir. Belələri keçmişdə də, indi də nadir hadisədir.

İkinci qisim aşıqlar yalnız söz qoşan, şairliklə məşğul olan aşıqlardır. Bunlar musiqi yaratmır, çalmır, oxumur, oynamırlar, yalnız şeir yazırlar ki, bu da şərəfli işdir. Yüksək keyfiyyətli aşıq ədəbiyyatı yaratmaq özü xalqa böyük xidmətdir" (5, 397).

"Aşıq sənətinin üçüncü qisim xadimləri yalnız ifaçılardır, yəni özləri nə şairlik edir, nə də havacat düzəldirlər. Başqalarının əsərlərini ifa edirlər. Bunların bütün yaradıcılıq qabiliyyəti ifaçılıqda özünü göstərir. Söz yox ki, bunlar da sənətkar aşıq adına layiqdir, bircə şərtlə ki, doğrudan da, gözəl səsi, gözəl ifaçılıq qabiliyyəti, gözəl

zövqü ola, ən yaxşı qoşmaları, gəraylıları, təcnisləri, nağılları və dastanları öyrənələr, sözləri və havaları təhrif etmədən, həqiqi sənətkarlıqla ifa edib yayalar”(2, 400).

Göründüyü kimi, M.İbrahimov aşıqları sənət və yaradıcılıq əlamətlərinə görə qruplaşdırmışdır. Bu, bizə ilk baxışda sadə bir təsir bağışlaya bilər. Lakin aşıqların təsnifatı məsələsi aşıqşünaslıqda mürəkkəb mövzudur və bu barədə zaman-zaman fikirlər söylənmiş, təsnifatlar aparılmışdır. Məsələn, İsrafil Abbaslı aşıq və el şairlərini üç qrupa bölmüşdür:

1. Aşıq, yaxud saz şairi;
2. Qələm şüərası (şairləri) – təhsili olub, hecada və əruz vəznlərində yazan, lakin çalmaq bilməyən şairlər;
3. El şairləri – aşıqlar kimi heca vəznində şeirlər qoşan, lakin saz çalmaq bilməyən sənətkarlar(1, 9-10).

A.Nəbiyev də el sənətkarlarını üç qrupda təsnifat etmişdir: ustad aşıqlar, ifaçı aşıqlar və el şairləri(2, 305).Bu təsnifat digər folklorşünas alimimiz M.Allahmanlının tədqiqatlarında da təsdiqini tapır (5).Bu təsnifatların fonunda M.İbrahimovun təsnifatına nəzər saldıqda onun da üç qrup müəyyənləşdirdiyini görürük:

1. Kamil aşıqlar: bunlar həm söz qoşur, həm musiqi (havacat) yaradır, həm də ifa edirlər;
2. Söz qoşan, şair-aşıqlar, başqa sözlə, el şairləri;
3. İfaçı aşıqlar.

Göründüyü kimi, A.Nəbiyevin, İ.Abbaslının, S.P.Pirsultanlının, M.Həkimovun, M.Allahmanlının qeyd etdikləri təsnifat M.İbrahimovun 1960-cı ildə verdiyi təsnifatla üst-üstə düşür. İ.Abbaslı isə həm yaradıcı, həm də ifaçı aşıqları bir qrupda birləşdirmiş, əvəzində aşıq yaradıcılığı ilə bağlı şairləri iki qrupda təsnif etmişdir: sırf hecada şeir qoşanlar (indiki təbirlə: el şairi) və savadlı olub, heca ilə bərabər əruzda da şeir qoşanlar (qələm şairləri).

Maraqlıdır ki, M.İbrahimov el şairlərini, yəni çalıb-oxumaq bilməyən, lakin aşıqlar üçün şeirlər qoşan sənətkarları da aşıq adlandırmışdır. Qeyd edək ki, şeir qoşan, el məclislərində, toy-düyündə şair kimi iştirak etsələr də, aşıqlıq etməyən belə “aşıqları” qərb aşıq mühitlərində (Göyçədə, Borçalıda) məhz «şair» adlandırırdılar. Məsələn, Göyçədə belə şair adlanan məşhur söz aşıqları çox idi: Şair Məmmədhüseyn, Şair Almәmməd, Şair Aydın, Şair Əziz, Şair Kazım . Tinatin İsabalı qızının araşdırmasından məlum olur ki, Göyçə aşıq mühiti ilə bağlı (həm də ona birləşik, qonşu) Borçalı aşıq mühitində də şeir qoşan, lakin aşıqlıq etməyən sənətkarları «şair» deyə çağırmışlar. Müəllif yazır: «Borçalı aşıq mühiti məhz «şair» adı altında Şair Qul Qarani, Şair Nəbi, Şair Ağacan, Şair Bayram, Şair Bağı, Şair Qara Qərib və başqa şairləri tanıyır» (2, 33).

Aşıq sənətinin vurğunu olan M.İbrahimov bir xalq ziyalısı kimi bu sənətin təəssübünü çəkmiş, onu təhrif edənlərə, o cümlədən aşıq sənətini ucuzlaşdıran aşıqların özlərinə qarşı çıxmışdır. O yazır ki, “aşıqların içərisində təsadüfi adamlara, hətta açıq xalturaçılara daha çox rast gəlmək olur. Onlar aşıq sənətinin

xüsusiyyətlərini öyrənmədən, bir balaca sazı dınqıldadan kimi “fəaliyyətə” başlayır, muğamatı, xalq havalarını aşıq havalarına qatır, qəribə bir həftəbecər düzəldirlər. Buna yol vermək olmaz”(5, 400).

KAYNAKLAR

1. İbrahimov M. Əsərləri, 10 cilddə, I cild, Bakı: Yazıçı, 1978, 512 s.
2. İbrahimov M. Əsərləri, 10 cilddə, II cild, Bakı: Yazıçı, 1978, 504 s.
3. İbrahimov M. Əsərləri, 10 cilddə, III cild, Bakı: Yazıçı, 1979, 592 s.
4. İbrahimov M. Əsərləri , 10 cilddə, IV cild, Bakı: Yazıçı, 1979, 596 s.
5. İbrahimov M. Əsərləri, 10 cilddə, V cild, Bakı: Yazıçı, 1980, 339 s.
6. Məmmədov X. Ədəbiyyatşünaslıq abidəsi / Ədəbiyyat qəzeti, 11 noyabr, 2005, №45, səh.1

NİZAMİ "XƏMSƏSİ" VƏ ƏLİŞİR NƏVAİ
NIZAMI'S "KHAMSA" AND ALISHIR NAVAI

Prof. Dr. Elman Guliyev

Azerbaycan, Bakü

Azerbaycan Dövlet Pedagoji Üniversitesi

Türkoloji merkezin Türk edebiyatı bölümünün başkanı

Orcid: 0000-0001-5413-9479

elman.guliyev1958@gmail.com

Özet

Nizami Gəncəvinin "Xəmsə" yaradıcılığı bir çox sənətkarlara təsir göstərmiş və onlar Nizami ənənəsi çərçivəsində qələmlərini sınaqdan çıxarmışlar. Bu sırada tanınmış özbək şairi Əlişir Nəvainin adını qeyd edə bilərik.

Ə.Nəvai "Fərhad və Şirin" poemasında Nizami yaradıcılığından kifayət qədər bəhrələnməsinə, müəyyən süjet oxşarlıqları saxlamasına baxmayaraq, Fərhada münasibətdə fərqli baxışlarını ortaya qoymuş, onu sənətkar, daşyonan, rəssam yox, hökmdar oğlu obrazında təqdim etmişdir. Ona görə də Fərhadın bir hökmdar oğlu kimi təqdimatında onun doğulması, tərbiyələnməsi, təhsili, sarayda keçən uşaqlıq illəri və s. kimi səhnələrin Nizami Gəncəvinin "Xosrov və Şirin" əsərində olmamasına təbii yanaşmaq lazımdır.

Lakin hər iki əsərdə aparıcı olsa da, müxtəlif ampulalarda (hökmdar oğlu və daşyonan) təqdim edilən Fərhadların ölüm səhnəsində bir-birinə tam şəkildə uyğun gələn epizodlar diqqətdən yayınmır. Poemaların hər ikisində Fərhada qarşı məkrli ölüm tədbiri Xosrov tərəfindən hazırlanır. Hər iki əsərdə məkrin icraçıları Şirinin yalançı ölüm xəbəri ilə Fərhadı sarsıdırlar. Hər iki əsərdə məkrli qasidlərin sözləri kimi üzləri də iblisanə görkəmdə təsvir edilir. Bunları birmənalı olaraq Nizami təsirinin nəticəsi hesab etmək lazımdır.

Anahtar kelimeler: Nizami, Ə.Nəvai, "Xəmsə" , şeir, ənənə

Summary

Nizami Ganjavi's creation "Khamsa" influenced many artists and they tested their pens within the Nizami tradition. At the same time, we can mention the name of the well-known Uzbek poet Alishir Navai.

In his poem "Farhad and Shirin", A.Navai has benefited enough from Nizami's work, despite maintaining certain plot similarities, he has revealed different views on Farhad and presented him in the image of a ruler's son, not an artist, a dashoner, an artist. Therefore, in the presentation of Farhad as a ruler's son, his birth, upbringing, education, childhood years spent in the palace, etc. The absence of such scenes in Nizami Ganjavi's "Khosrov and Shirin" should be taken for granted.

However, even though it is the lead in both works, the episodes that are completely compatible with each other in the death scene of Farhads, which are presented in different ampoules (son of the ruler and Dashyonan), do not go unnoticed. In both poems, Khosrov prepares a cunning death measure against Farhad. In both works, the executors of the plot shock Farhad with the false news of Shiri's death. In both works, the faces of the insidious messengers are depicted in a demonic appearance, as well as the words. These should be considered the result of Nizami's influence.

Key words: Nizami, A. Navai, "Khamsa", poetry, tradition

GİRİŞ

Nizami Gəncəvi Azərbaycan ədəbiyyatının elə görkəmli nümayəndələrindən biri olmuşdur ki, onun yaradıcılığı özündən sonrakı sənətkarlar üçün ənənə roluna çevrilmişdir. Şairin "Xəmsə" yaradıcılığı bir çox sənətkarlara təsir göstərmiş və onlar Nizami ənənəsi çərçivəsində qələmlərini sınaqdan çıxarmışlar. Bu sırada tanınmış özbək şairi Əlişir Nəvainin adını qeyd edə bilərik. Nizaminin "Xəmsə" ənənəsinə uyğun olaraq Ə.Nəvainin yazdığı əsərlərdən biri də "Fərhad və Şirin" poemasıdır. Şairin bu əsəri Ə.X.Dəhləvi və Marağalı Əşrəfin "Şirin və Xosrov" eyni adlı poemalarından sonra "Xəmsə" ənənəsi silsiləsinə daxil olan 3-cü poemadır. Əlişir Nəvai poemada "Əsərin məxəzləri" hissəsində Dəhləvi və M.Əşrəfin adını çəksə də, əsəri yazarkən Nizami Gəncəvidən təsirləndiyini və ondan bəhrələndiyini gizlətmir:

Yazım can lövhindən iki rəvayət,
Fərhadla Şirindən edim hekayət.
Gəncədə bəslənən o böyük ustad,
Bu xoş əfsanəni belə etmiş yad...

Əlişir Nəvainin yaxın dostu, zəngin yaradıcılıq irsinə sahib, Şərqin mütəfəkkir şairi Ə.Cami Nəvainin "Fərhad və Şirin" poemasından bir il öncə yazdığı "Xəmsə" silsiləsinə daxil olan "Yusif və Züleyxa" (1483) adlı məhəbbət əsərində –

Köhnəlmiş Xosrovla Şirin dastanı,
Şirin sözlə tapım yeni sultanı.
Məcnunla Leylinin bitmiş söhbəti,
Başqa bir aşiqin çatmış növbəti, –

deməsinə baxmayaraq, Nəvai bu cür mövzuların Şərq cəmiyyəti üçün aktual olduğunu xüsusi vurğulayırdı. Nizamidən təsirlənən Nəvai poemanı yazarkən əsərdəki Nizamiyə məxsus məhəbbət və cəmiyyət strukturunu qoruyub saxlasa da, Nizamidən fərqli olaraq hadisələrin mərkəzində Xosrovu deyil, Fərhadı saxlamışdır. Nizaminin "Xosrov və Şirin" poemasında Fərhad Çində sənət məktəbi keçmiş, daşlar üzərində nəqşlər yaratmaq gücündə olan rəssam (mühəndis) obrazında təqdim edilir. Nəvai isə Fərhada tam fərqli müstəvidə yanaşmış, onun taleyini hökmdar oğlu simasında müəyyənləşdirmişdir. Nizami isə öz idealları daxilində Fərhada yanaşmış, onun möhtəşəmliyini fiziki və mənəvi bütövlükdə təqdim etməyə çalışmışdır. Nizami Fərhadı zəngin mənəviyyatlı insan, mahir rəssam-usta və elmlərə vaqif şəxs kimi təqdim etməklə insanın cəmiyyətdə yeri, rolu və mövqeyi məsələsinə də toxunur, Şapurun dili ilə onu oxuculara belə təqdim edir:

Dedi: "Fərhad adlı bir cavan vardır,
Usta mühəndisdir, bir sənətkardır.

Həndəsə elmində xariqə saçar,

"Məçəsti", İqlidis sirrini açar.

Lakin Nizami Gəncəvi əsərdə Fərhadın bu cür təqdim edilməsinə baxmayaraq, mövzusuna uyğun olaraq öz qəhrəmanını eşq, məhəbbətlə bağlı hadisələrin mərkəzinə çəkməyə qərar verir və Fərhadın taleyini hadisələrlə birbaşa bağlamağa çalışır. Bu səbəbdən Nizami Fərhadı bütöv bir şəxsiyyət kimi göstərməyə üstünlük verir. Şübhə yoxdur ki, Fərhadın sənət sirlərinə, Evklid riyazi nəzəriyyəsinə və Ptolomey fəlsəfəsinə bələdçiliyi əsərdə məqsədli olaraq qabardılmış və Fərhadın şəxsiyyət amili ilə birbaşa bağlantı yaradılmışdır. Nizami öz qəhrəmanını hərtərəfli insan modelində ("kamil bir palançı olsa da insan" düşüncəsində) verdiyi üçün onun məhəbbəti əsərdə sıradan deyil, əsərdəki mahiyyəti (obraz, hadisə və əhvalatlar anlamında) kökündən silkələmək və dəyişmək gücündə görünür. Ona görə də Nizami Fərhadı bir növ məhdud əməkçi insan çərçivəsindən çıxararaq onu öz idealları ilə üz-üzə saxlayır və yeni mündəricəni belə təqdim edir:

Şirinin qəlbində varmış bir məraq,

Qart daşlar bağrında çəkdirə bir arx.

Bu işçin arardı bir əhli-hünər,

Şapur ona verdi Fərhaddan xəbər

Fərhadçın Şapuru Şirin yolladı,

Şapur da tez gedib tapdı Fərhadı.

Pərdə arxasında Şirin durarkən,

Şirin dillə ona iş buyurarkən,

Bu xoş səsi duyan o xəstə Fərhad

Aşiq oldu ona, qopardı fəryad.

Səbrini itirdi, qərarı getdi,

İş bir yerə çatdı, həyatı bitdi.

YÖNTEM

Bu səhnənin bədii əksi Əlişir Nəvainin "Fərhad və Şirin" əsərində təxminən eynidir. Belə demək mümkünsə, daşyonan Fərhadla şahzadə Fərhadın düşüncə və baxışlarında ciddi fərq müşahidə edilmir. Bu mənada Əlişir Nəvainin Nizami Gəncəvidən birbaşa təsirləndiyi göz qabağındadır:

Könlünə süd düşən zamanda Şirin,

Çarə axtarırdı bu çətinlikçin,

Uzaqdan gətirmək südü bu yerə,

Böyük əziyyətdi xidmətçilərə...

...Şirin öz dərdini xəbər verirkən
Şapur lalə kimi açıldı birdən.
Əmr etsən yerinə yetirərəm mən,
Fərhadı hüzura gətirərəm mən...
Şapur gedib gəzdi, tapdı Fərhadı
Xəbər verdi ona bu əhvalatı
Şirinin qəsrinə apardı onu
Oturtdu kürsüyə, aldı könlünü.
Dodaqları şəkər, gülüşü şirin,
O pərdə dalından səsləndi Şirin.
Fərhad eşidəndə onun səsini,
Duydu ki, itirir öz qüvvəsini.
Dərindən ah çəkdi orda bir kərə,
Xəstə adam kimi yıxıldı yerə...

Lakin Ə.Nəvainin Nizami yaradıcılığından kifayət qədər bəhrələnməsinə, müəyyən süjet oxşarlıqları saxlamasına baxmayaraq, Fərhada münasibətdə fərqli baxışlarını ortaya qoymuş, onu sənətkar, daşyonan, rəssam yox, hökmdar oğlu obrazında təqdim etmişdir. Ona görə də Fərhadın bir hökmdar oğlu kimi təqdimatında onun doğulması, tərbiyələnməsi, təhsili, sarayda keçən uşaqlıq illəri və s. kimi səhnələrin Nizami Gəncəvinin "Xosrov və Şirin" əsərində olmamasına təbii yanaşmaq lazımdır.

Lakin hər iki əsərdə aparıcı olsa da, müxtəlif ampulalarda (hökmdar oğlu və daşyonan) təqdim edilən Fərhadların ölüm səhnəsində bir-birinə tam şəkildə uyğun gələn epizodlar diqqətdən yayınmır. Poemaların hər ikisində Fərhada qarşı məkrli ölüm tədbiri Xosrov tərəfindən hazırlanır. Hər iki əsərdə məkrin icraçıları Şirinin yalançı ölüm xəbəri ilə Fərhadı sarsıdırlar. Hər iki əsərdə məkrli qasidlərin sözləri kimi üzləri də iblisanə görkəmdə təsvir edilir. Bunları birmənalı olaraq Nizami təsirinin nəticəsi hesab etmək lazımdır. Əgər Nizami bədxah qasidi,

Üzü qırış-qırış, özü də idbar,
Üzü qəssab kimi "qan, qan" deyirdi,
Ağzı Nəffat kimi "yan, yan" deyirdi, –

şəklində iblisanə görkəmdə yaddaşlara həkk edirdisə, Ə.Nəvai isə onu, –

O qəddi yay kimi bir pirəzaldı
Fələk piri kimi hər sözü aldı.

Məkrdən üzündə xətt vardı çin-çin,
Dilinə ömründə gəlməmişdi çin,

görkəmində nifrət obyektinə çevirirdi.

Ə.Nəvainin digər əsərlərində olduğu kimi, "Yeddi səyyarə" əsərində də söz mülkünün sultanı hesab etdiyi dahi Nizaminin "Yeddi gözəl" poemasından təsirləndiyi göz qabağındadır. Hər iki sənətkarın "Xəmsə" silsiləsinin dördüncü sırasında dayanan bu əsərlərdə hadisələr demək olar ki, eyni mövzu və ideya ətrafında cərəyan etdirilir.

Ə.Nəvai "Yeddi səyyarə" poemasının əvvəlində Nizaminin şeiriyyətdəki qüdrətini alqışlayaraq ondan təsirləndiyini, bu mövzuda əsər yazmağın həyəcan və məsuliyyətini belə anladır:

Nizami yaradıb təzə bir mələk,
Bu, ona vəsməylə verib bər-bəzək.
Nazlı bir sərv əkib Nizami öncə,
Xosrov da gedibdir onun izincə.
İstərəm onları mən də izləyim,
Onların sözünə bənzər söz deyim.
Yox, yox boş-boşuna öyünməkdi bu,
Cəfəng danışmaqdır, sözün doğrusu,
Şahmat taxtasında çəkərək qatar,
Dayanıb üz-üzə qaralar, ağlar
De, neyləyə bilər adi piyada
Cəng meydanı olan həmin taxtada?

BULGULAR

Bildiyimiz kimi, Nizami Gəncəvi 1197-ci ildə tamamaladığı "Yeddi gözəl" poemasında baş qəhrəman Bəhramın simasında ədalətli cəmiyyət, ədalətli idarəçilik, yeni insan və yeni ideallar məsələlərinə önəm vermiş, problemləri zaman, insan və cəmiyyət kontekstində dəyərləndirmişdir. Bu mənada əsərdəki mövzular Sasani hökmdarı V Bəhramın hakimiyyəti dövrü ilə bağlansa da, əsərdə həmin tarix şərti olaraq yer almış, problemlərə dövlət, cəmiyyət, ədalətli idarəçilik, yeni əxlaqa və dünyagörüşə malik insan və s. çərçivəsində aydınlıq gətirilmişdir. "Yeddi gözəl"də bəzi fərqli məqamları nəzərə almasaq (Rastü-Rövşən obrazı, Simnarın faciəsi, Fitnə obrazı, Bəhramın hakimiyyət uğrunda mübarizəsi və s.) Nizaminin irəli sürdüyü və həllinə çalışdığı ideal cəmiyyət və ədalətli idarəçilik ideyaları ilə Ə.Nəvainin eyni süjetli "Yeddi səyyarə" poemasının ideyaları üst-üstə düşür. Nəvaidə səyyahların söylədiyi hekayələrin məzmun və mahiyyətində humanizmin, ədalətin, haqqın,

elmin, maarifin və s. təbliğini Nizami təsiri ilə yanaşı, geniş mənada Azərbaycan intibahının Şərqə nüfuz səviyyəsi tipində qəbul etmək doğru olar. Şübhə yoxdur ki,

Arxayınlıq olan bir məmləkətdə,
Gün-gündən varlanar şəhər də, kənd də,
Bir də hünər gərək, fərasət gərək,
Elmə, maarifə məhəbbət gərək –

misralarında yer alan ədalətli cəmiyyət və yeni insan idealı, barədə Nəvai fikirlərinin kökündə Nizami idealları dayanır.

Nizami Gəncəvi XII əsr Azərbaycan bədii-estetik düşüncəsində ilk dəfə insanın cəmiyyətdə yeri və rolu məsələsinə toxunaraq nə etməli? və necə yaşamalı? suallarına cavab tapmağa çalışırdı. Düzdür, Nizamidən əvvəl də Firdovsi, Xaqani, Ö.Xəyyam, Y.Balasaqunlu, Məhsəti Gəncəvi, Şihabəddin Şöhrəverdi və s. kimi türk-şərq bədii-fəlsəfi fikrinin dahi şəxsiyyətlərinin əsərlərində insanın cəmiyyət fonunda mənəvi-əxlaqi, dini-fəlsəfi səviyyəsinin dəyərləndirilməsi diqqət mərkəzində olmuşdur. Burada məsələlər daha çox ruhi-mənəvi düşüncələrin ortaya qoyduğu kamil insan konsepsiyası daxilində həllini tapmışdır. Lakin Nizami yanaşmasında bu çərçivə genişləndirilərək insan daha çox cəmiyyəti təkmilləşdirən tarixi varlıq və tarixi şəxsiyyət tipində (Sultan Səncər, Bəhram şah, Xosrov Pərviz, İsgəndər və s.) təqdim olunur, ideallar insanın real cəmiyyətlə birbaşa əlaqəsində formalaşdırılır:

Tanısan özünü keçsən cahandan,
Yenə bu dünyada yaşayacaqsan.
Özündən hər kim ki, deyil xəbərdar,
Bir qapıdan girər, birindən çıxar.

Nizami idealları sırasında humanizm və indiki terminlə ifadə etsək demokratizm məsələləri əhəmiyyətli yerlərdən birini tutur. “Xosrov və Şirin”də, “İskəndərnamə”də olduğu kimi “Yeddi gözəl”də də əksər hadisələr bu problemlərin mahiyyətindən doğan məsələlər üzərində qurulur.

“Yeddi gözəl”də feodal-patriarxal cəmiyyəti üçün səciyyəvi olan hadisələr Bəhram şahın çevrəsində – sarayda və saraydan kənar olan insanlar arasında cərəyan edir. Nizami Bəhram şahın bütün hakimiyyət dövrünü ideallaşdırmasa da, əsərdəki şahın zalım vəziri öldürməsi, qoca çobanın evinə getməsi, ayrı-ayrılıqda 7 nəfər məzlumun şikayətini dinləməsi və s. səhnələrdə zülmə qarşı barışmazlığın şahidi olur, şairin ədalətli hökmdar və ədalətli cəmiyyət düşüncələrində mövcud olan sistemi izləyə bilirik.

Ə.Nəvai öz növbəsində Nizami Gəncəvinin obrazlarından fərqli olaraq “Yeddi səyyarə” poemasında özünəməxsus obrazlar sistemində (məsələn “Dördüncü səyyahın hekayəti” hissəsində Məsud və Cevnə)

zamanından, quruluşundan və məkanından asılı olmayaraq ədalətli cəmiyyət formalaşdırmaq üçün adil insan faktorunun vacibliyini xüsusi vurğulayır:

Tabedir adil bir şaha bu ölkə,
Ellərin başına o salmış kölgə.
Görüm ömrü uzun, günü ağ olsun,
Məclisi hər zaman, çılçıraq olsun.
Hər vaxt ədalətlə hökm edən o şah,
Ədlindən aləmi eyləmiş agah.
Zülmün köklərini elə üzüb ki,
Ədalət dürrünü elə düzüb ki,
Bunun səbəbinə gördüyün diyar
Əmin-amanlıqla olmuş bəxtiyar.

SONUÇ

Nizaminin "Yeddi gözəl" poemasında oxucu marağına səbəb olan və yaddaqalan epizodlardan biri də Fitnə ilə bağlı əhvalatlardır. Poemanın "Bəhramın öz kənizi ilə macərası" və "Bəhramın ovlaqdan sərhəngə qonaq getməsi" hissələrində ov zamanı Bəhram şahın ox atmaqla gurun ayağını başına tikməsini Fitnənin məharət deyil, adi bir vərdiş kimi qiymətləndirməsi, şahın buna qəzəblənərək onu ölümə məhkum etməsi, Sərhəngin Fitnəni öldürməməsi, həmçinin gizlin saxlaması, Fitnənin bir öküzü 60 pilləli pilləkənlə hər gün yuxarı qaldırması, şahın bunu adi vərdiş hesab etməsi və Fitnənin ona cavabı yer almışdır. Ə.Nəvai isə "Yeddi səyyarə" poemasında "Yeddinci səyyahın hekayəti"ndə hadisələri qismən dəyişmiş və Fitnə obrazını Dilaramla əvəzləmişdir. Dilaram da Fitnə kimi şahın ovçuluq məharətini adi vərdiş kimi qiymətləndirdiyinə görə cəzalandırılır. Maraqlıdır ki, Fitnədən fərli olaraq qəzəblənən şah Ə.Nəvainin Dilaramını ac-susuz qalıb ölsün deyə əl-qolunu bağlatdırıb kimsəzsiz məkana atdırır. Nəvaidə Nizamidən fərqli olaraq öküzün pillələrlə yuxarı qaldırması səhnəsi yoxdur. Bu səbəbdən Nizaminin "Yeddi gözəl" əsərinin maraqlı səhnələrindən biri olan Fitnənin şaha ünvanladığı cavab Ə.Nəvainin "Yeddi səyyarə " poemasında yer ala bilmir:

Gümüşbədən Fitnə baş əydi şaha,
Layiqincə ona eylədi dua.
Ədəblə söylədi: "Qəribədir çox!"
Öküz adətlədir, gur vurmaq yox?
Adətlə iş görür, öküz qaldıran,
Bu başqa şey deyil, sadə bir idman.

Səbəb nədir kiçik gur vuranda sən,

Olmasın bir nəfər "adətdir" deyən?"

Lakin Nəvainin "Yeddi səyyarə" poemasında bu tipli hadisələrin hətta başqa bir tərzdə özünü göstərməsi Nəvaiyə məxsus orijinallıq nümunəsinə çevrilsə də, bütün hallarda əsərin ümumi ideyası Nizami ideallarına uyğun qurulmuş, Nəvainin öz sözləri ilə desək "Nizami sözünə bənzər söz deməklə" o, Nizami ədəbi məktəbinin layiqli davamçısı olduğunu təsdiqləmişdir.

Göründüyü kimi, əbədi sonsuzluğa yüksəlmiş Nizami Gəncəvi sənətinin ədəbi qüdrəti və bədii möhtəşəmliyi əsrlər boyu Şərqdə bu sənətdən bəhrələnmək, bu sənətin ədəbi yolçuluğuna qoşulmaq ehtiyacı doğurmuş, nəticə etibarı ilə Nizami ədəbi məktəbinin nümayəndələri sayəsində Şərq ədəbiyyatı zaman-zaman özünün böyük inkişaf yolunu davam etdirmişdir.

Kaynakça

1.Araslı, N. (2021). Nizami Gencevi ve Halk Sanatı Fıkrası / Nizami Gencevi: Hayatı ve Sanatı. Sanatçının Bilimsel Pasaportu – 25 (toplu yazarlar). Bakü - Bilim.

2.Abbasov, A. (1966). Nizami Gencevi`nin "İskendername" Eseri. Bakü - Bilim.

3.Bayat, F. (2004). Oğuzname(ler) / Dede Korkut Kitabı. Ansiklopedik Sözlük. Bakü -Önder Yayınevi.

4.Caferov, N. (2002), Azerbaycan Araştırmasına Giriş Bakü- AzAtaM.

5.Caferov, N. (2021). Nizami Gencevi veya Dünyaca Ünlü Azerbaycan Şairi / Nizami Gencevi Klasik ve Çağdaş Araştırmalarda (makaleler toplusu). Bakü - Bilim ve Eğitim.

6.Dede Korkut Kitabı. (2004). Ansiklopedik Sözlük. Bakü-Önder Yayınları.

7.Abülgazi Bahadır Han. (2002). Şecare-i-Terakime (Türkmenlerin soy kitabı) / Rusça`dan Çeviri, Önsöz ve Belirtilenlerin Yazarı ve Kaynakça Derleyicisi İ.M.Osmanlı. Bakü- Azerbaycan Milli Ansiklopedisi N-PB.

8.Azizova, F. (2021). "Nizami Gencevi Sanatında İntibahın Sanatsal Algısı" Deneme / Nizami Gencevi: Hayatı ve Sanatı. Sanatçının Bilimsel Pasaportu – 25 (toplu). Bakü - Bilim, 438-487

9.Gencevi, N. (1982). Hüsrev-ü Şirin. Çeviren Resul Rza, N.Gencevi. Bakü - Yazar.

10.Gencevi, N. (1982). İskendername. Şerefname. Farsça`dan Çeviren Abdulla Şaik. İkbalname. Farsça`dan Çeviren Mikayıl Rzakuluzade. Bakü - Yazar.

11.Hacıyev, T. (1999). Dede Korkut: Dilimiz ve Düşüncemiz, T.Hacıyev. Bakü - Bilim.

12.Halil, A. (2004). "Dede Korkut Kitabı"nın Semiyotik Yapısı, Türk Halklarının Edebi Geçmişi: Türk Destanları. Uluslararası Sempozyum. Bakü – Kafkas Üniversitesini Yayınları.

13 .Köroğlu, H. (1999). Oğuz Kahramanları Destanı / H.Köroğlu. Bakü - Yurt.

14 .Gafarlı, R. (2002). Mit, Efsane, Masal ve Destan (Sözlü Epik Geleneklerin Türkler Arası İlişki). R.Gafarlı. Bakü - ADPÜ Yayınları.

15. Mübariz, M. (24 Haziran 1938). Nizami Sanatına Azerbaycan Folklorunun Etkisi "Edebiyat Gazetesi", 9.

TRACES OF MULTICULTURALISM IN LITERATURE

Hasanova Leyla Ziyafet qizi

Azerbaijan State Pedagogical University,

Faculty of Philology, teacher

Email: leylamuzi@gmail.com

Orchid ID: 0009-0006-9057-9205

Summary: Azerbaijani literature has always been in the spotlight with its antiquity and richness. The basis of multiculturalism is tolerance, respect for each other's freedom, religious beliefs, and customs. According to the information provided in scientific literature, the term multiculturalism does not have a very ancient history and first appeared in Canada in the late 1960s. Later, it was reflected as a term in scientific and political literature. The article draws attention to the multicultural values that have taken their place in Azerbaijani literature since ancient times.

Keywords:, Azerbaijani literature, culture, tolerance, literature, multiculturalism

Throughout history, Azerbaijan has been located in a place where civilizations and cultures converged. In addition to playing the role of a bridge between Asia and Europe, Azerbaijan has also made great contributions to the formation of culture here. That is why, regardless of their religion or values, the people living in this place have experienced unity and tolerance throughout history. One of the facts worth noting here is that there have never been any conflicts on religious and national grounds between the minority peoples and ethnic groups living together throughout the centuries, as well as between religious confessions. This also stems from the mental characteristics of the first Azerbaijani people, their tolerant attitude towards others, their hospitality and humanity. It is known that multiculturalism and tolerance have historically been the way of life of our people. Today, regardless of their identity, language, or religion, they are the daily way of life of every citizen of the Azerbaijani state. This also stems from the fact that the wise policy of the National Leader Heydar Aliyev successfully continued his political course. Therefore, multiculturalism is a way of life for the Azerbaijani people, as well as one of the priorities of state policy. The steps taken by President Ilham Aliyev to achieve the specific goals of studying Azerbaijani multiculturalism on a scientific basis and its development in the world impose important tasks on state bodies, non-governmental organizations (NGOs), politicians, as well as on every Azerbaijani, every scientific and cultural organization.

At the same time, the state provides both moral and material support to organizations and institutions for the highest development of this work. It is expedient and worthy of attention that the multicultural tolerant environment that exists in the world today serves as an example for all states. We are also proud as

Azerbaijanis. We are proud that these values have been inherited from our great ancestors. This people has historically occupied a strong place in the science, philosophy, and artistic worldview of our people. If we pay attention to even the most ancient examples of Azerbaijani literature, we will see that these values have very deep roots here. These values form the main line of the creativity of Nizami Ganjavi, one of the great orators not only of Azerbaijan but also of the whole world. It should be noted that for N. Ganjavi, the most complete criterion of personality is humanity, human relations, or more precisely, tolerance. That is why among the heroes of the poet, who does not accept racial, national and religious discrimination, the depiction of Turks, Arabs, Persians, Indians, Chinese, Abyssinians, Greeks, Georgians and peoples also occupies a special place. It seems that Nizami's love for the world, people, humanity, life, and humanity was formed and shaped by the upbringing, advice and advice he received from his own family. The multicultural, moral, ethical, love and commitment to people and humanity described in Nizami's works also stems from the upbringing he received in his family. The historical record notes that even though Nizami's father was an ordinary baker, he was a person with knowledge and a moral worldview. This is not without personality, but it did not go unnoticed by Nizami's growth and creativity. For example, in his poem "Seven Beauties", we see a description of a multicultural environment, in modern terms, a multicultural environment. Here, Nizami Ganjavi created a perfect type of women from seven climates and different faiths - Indian, Greek, Slavic, Maghreb, Khorezm, Chinese, Turkish - and gathered them around their ruler Bahram. Their stories about women happening in different parts of the world are spread. Here, we also observe the process of Bahram's formation as a personality under the influence of these stories. The fact that this perfection took place through a multicultural environment once again demonstrates the idea that multiculturalism plays an important role in the real progress and development of humanity. Academician I. Habibbeyli's poem "Seven Beauties" deals with issues of multiculturalism in the city of Ganja, "the work contains stories of Chinese girls, Slavic beauties, Greek girls, Indian, Khorezm, Maghreb (Western) beauties with various contents, as if Nizami's events in Azerbaijan. The poem vividly shows the role, place and status of multicultural values in the spiritual life of man and society. "Seven Beauties" is a great poetic wreath of respect and honor for the cultures of different peoples. This work expresses deep feelings of respect for the national self, regardless of religious beliefs. The idea of holding man above all else is the most important call of the Eastern Renaissance culture."

Nizami Ganjavi's philosophical worldview, rooted in multiculturalism and tolerance, is reflected more prominently in his entire work, especially in the poem "Iskendername". An analysis of Nizami's philosophical thoughts gives us reason to say that, in addition to being a religious person who perfectly knew all the subtleties of the Islamic religion, he also treated all religions with great respect and sympathy. Therefore, he tried to

choose a name for his works so that the bearer of that name would be recognized by the whole world and would be sympathetic to all religions existing in the world. According to Nizami Ganjavi's worldview, such a person was Alexander the Great. However, in his poem, the poet takes Alexander, a historical figure, out of his own clothes, dresses him in an artistic dress, and presents him as a ruler he desired. In fact, Nizami's presentation of Alexander as a just ruler in his work was a general image of the rulers he wanted to see. Such an idea can be observed in the works of many poets and thinkers of that time. Many writers living at that time believed that the creation of an ideal, democratic, tolerant society was the duty of a just ruler and depended on him. They believed that it was a just ruler who was capable of creating such a society.

In Azerbaijani literature that emerged after Nizami Ganjavi, the issues of tolerance, promotion of equality between religions and nations also occupied a large place. For example, the bearers of the Sufism movement in Azerbaijani poetry of the 13th century also opposed religious and racial discrimination among people. Even in later periods, progressive Azerbaijani thinkers Maraghali Avhedi, Sheikh Mahmud Shabustari, M.F. Akhundzadeh and others always tried to spread equality and tolerance among people through their works.

Later, the fact that many of the ashugs, poets, and other artists who were surrounded by all kinds of attention and care in the palaces of Uzun Hasan and Shah Ismail Khatai were representatives of other nations and bearers of religious beliefs is a clear example of the importance our people attach to multicultural and tolerant values. One thing must be known for sure: if we want stability and harmony in a society, we must protect multicultural and tolerant values. Putting peoples and cultures against each other is absolutely unacceptable. As the great poet and thinker Abdulla Shaig said, "we are all particles of one sun."

It is known that in the late 1920s of the 19th century, the foundation of the historical tragedy of our people was laid. Azerbaijan was divided into two, and bad-natured Armenians were transferred from Iran, Iraq, Lebanon, and Syria to the territories of our country. They also began to implement their hateful policies of occupation here. We still did not change our multicultural and tolerant attitude. Along with our own language and religion, we have paid attention and care to the development of other languages, religions and cultures.

Currently, the most perfect source reflecting the magnificence of the ideas of tolerance in Azerbaijani literature is the book "Literary and Artistic Sources of Azerbaijani Multiculturalism", prepared and published by literary scholars of our republic. This book gives ample space to examples from the works of great masters of Azerbaijani literature that reflect multicultural values.

Finally, we would like to bring to your attention that it is very difficult to fully cover the topic of literature and multiculturalism, which includes many global issues, in one article. This is also one of the very relevant topics awaiting its own research in Azerbaijani literary studies.

References:

1. Guliyeva, S. (2015) Multiculturalism traditions in Azerbaijani literature (based on N. Ganjavi's poem "Seven Beauties").

2. Soltangizi, P. (2023) Azerbaijani literature: multicultural values and tolerance. Baku: Teacher

3. Abdulla, K. Nizami Ganjavi: “Multicultural and universal values in the work of N. Ganjavi”. (2021) Baku: Translator

4. Abdulla, K. Literary and artistic sources of Azerbaijani multiculturalism (2016) Baku: Translator.

5. Chehraliyev, E. Multicultural environment and literature: (Harmony of diversity: in life and literature) (2020) Baku.

RİYAZİ MƏNTİQ VƏ ONUN RİYAZİYYATDA ROLU

Cəfərova Ülviyyə Əhməd

ADPU -un nəzdində ADPK-nın müəllimi

Xülasə

Məqalədə riyazi məntiqin mahiyyəti, tarixi inkişafı, əsas anlayışları və riyaziyyat elminin müxtəlif sahələrində rolu araşdırılır. Riyazi məntiqin formal dillər, sübut nəzəriyyəsi, modellər nəzəriyyəsi və hesablama nəzəriyyəsi ilə əlaqələri izah edilir. Məqalədə həmçinin riyazi məntiqin informatika, süni intellekt və təhsil sahəsində tətbiqləri də təhlil olunur.

Açar sözlər: riyazi məntiq, formal məntiq, sübut, modellər nəzəriyyəsi, alqoritm, hesablana bilənlik.

Giriş

Riyazi məntiq riyaziyyatın əsas nəzəri sahələrindən biri olub, riyazi düşünmənin formal əsaslarını öyrənir. O, məntiqi nəticə çıxarmanın, sübutların qurulmasının və anlayışların dəqiq ifadəsinin mexanizmlərini araşdırır. Müasir riyaziyyat yalnız hesablamalara deyil, eyni zamanda ciddi məntiqi əsaslara söykənir. Bu baxımdan riyazi məntiq riyaziyyatın dilini və strukturunu formalaşdıran əsas sahələrdən biridir.Riyazi məntiqin yaranması XIX əsrin sonu – XX əsrin əvvəllərinə təsadüf edir. G. Frege, B. Russell, K. Gödel, A. Turing kimi alimlərin tədqiqatları bu sahənin formalaşmasında həlledici rol oynamışdır.Riyazi məntiqin əsas məqsədi riyazi fikirlərin formal ifadəsini təmin etmək və sübut prosesini sistemləşdirməkdir. Onun əsas vəzifələri bunlardır:

1. Məntiqi ifadələrin formal dillə təsviri;
2. Sübutların strukturunun öyrənilməsi;
3. Riyazi nəzəriyyələrin ziddiyyətsizliyinin və tamlığının araşdırılması;
4. Hesablana bilən funksiyaların xarakteristikası.

Riyazi məntiq məntiqi əməliyyatları (və, və ya, deyil, implikasiya və s.) riyazi obyekt kimi öyrənir və onların dəqiq semantikasını müəyyən edir.Riyazi məntiqin əsas sahələri isə aşağıdakı kimi müəyyənləşir.

1. Təkliflər məntiqi.Təkliflər məntiqi sadə məntiqi ifadələrin strukturu və onların doğruluq qiymətlərini araşdırır. Məsələn, “p və q”, “əgər p isə q” kimi konstruksiyalar bu sahədə öyrənilir.

2. Predikatlar məntiqi.Predikatlar məntiqi dəyişənlər və kəmiyyətləndiricilər (∀ — hər biri üçün, ∃ — mövcuddur) vasitəsilə daha mürəkkəb ifadələrin qurulmasına imkan verir.

3. Sübut nəzəriyyəsi.Sübut nəzəriyyəsi riyazi sübutların formal strukturunu araşdırır və hansı nəticələrin hansı aksiomlardan çıxarıla biləcəyini müəyyən edir.

4. Modellər nəzəriyyəsi.Modellər nəzəriyyəsi formal sistemlərin müxtəlif strukturlarda necə interpretasiya olunduğunu öyrənir.

5. Hesablana bilənlik nəzəriyyəsi.Bu sahə hansı funksiyaların alqoritmik olaraq hesablana biləcəyini araşdırır və kompüter elminin nəzəri əsasını təşkil edir.

Nəticə

Riyazi məntiq riyaziyyatın metodoloji əsasını təşkil edir və onun dəqiqliyini, sistemliliyini və etibarlılığını təmin edir. Müasir elmdə riyazi məntiq yalnız nəzəri sahə deyil, həm də informatika, süni intellekt və dilçilik kimi sahələrin inkişafına mühüm töhfə verir.

Ədəbiyyat

1. Enderton, H. A Mathematical Introduction to Logic.
2. Mendelson, E. Introduction to Mathematical Logic.
3. Gödel, K. On Formally Undecidable Propositions.
4. Turing, A. On Computable Numbers.
5. Bool, G. The Laws of Thought.

ŞAGİRDLƏRİN PSİXİ İNKİŞAFININ NİTQ İNKİŞAFINDAN ASILILIĞI

Azərbaycan-Bakı, Könül Məmmədova

Orcid id: 0000-0001-8664-4912

könül.1970@mail.ru

Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Universiteti, Filologiya fakültəsi, Azərbaycan dili və onun tədrisi texnologiyası kafedrası

AÇAR SÖZLƏR: Şagirdin psixi inkişafı, yazılı və şifahi, dioloji və monoloji, intonasiya

Şagirdin psixi inkişafının nitq inkişafından asılılığı dedikdə, nitq vasitəsi ilə təfəkkür fəaliyyətlərinin motivləşməsi nəzərdə tutulur. Bu motivləşmə nitqin sehirli gücü ilə öz həllini tapır. Nitq özü də şagirdlərdən dərin düşüncə, təfəkkür çevikliyi, məntiqi yanaşma və fikrini aydın şəkildə ifadə etmək qabiliyyəti tələb edir. Bu halda, şagirdin duyğu, qavrayış, hafizə, təfəkkür, təxəyyül və s. psixi prosesləri, diqqət, iradi səy, dözümlülük kimi keyfiyətləri üzə çıxır. Bu keyfiyətlərin təzühürü nitqdə əks olunur.

Şagirdlərin nitqini inkişaf etdirmək üçün onların təfəkkürünü inkişaf etdirmək lazımdır. Digər tərəfdən təfəkkürün inkişafına səbəb olan amillərdən bir də nitqdir. Şagird nitq prosesində digərləri ilə ünsiyətdə olur, onları dinləyir, yeni- yeni anlayışlara, biliklərə yiyələnir. Bu anlayışlar, məfhümlar isə onun təfəkkürünü zənginləşdirir. Beləliklə, təfəkkür nitqin inkişafına, nitqin inkişafı isə təfəkkürün inkişafına səbəb olur. Dil, nitq və təfəkkürün inkişafı bir neçə ilin işi deyildir, bu şagirdin həyatı boyu davam edən bir prosesdir. İndiki şagird həyatı boyu yeni-yeni sözlər, anlayışlarla tanış olur ki, bu da onun nitq və təfəkkürünü inkişaf etdirir.

Fikrin xarici nitqə (yazılı və şifahi, dioloji və monoloji) ötürülməsi mürəkkəb prosesdir. Onun əmələ gəlməsində fizioloji (tələffüz orqanları), intonasiya (səsin qalxıb enməsi, ton, tembr, qrammatik, məntiqi və psixoloji fasilələr mimika və jestlər), qrammatika (söz, söz birləşməsi, cümlə) iştirak edir, həmçinin bu zaman əqli fəaliyyət də müstəsna əhəmiyyət kəsb edir. Bunlar əsasında xarici nitq formalaşmağa başlayır. Bu mülahizələr tam qənaətə gəlməyə əsas verir ki, nitqin yaranmasında təfəkkürdən daxili nitqə, oradan da şifahi və yazılı nitqə keçidi mühüm şərtdir. Xarici nitqin də öz növbəsində daxili nitqin inkişafına təsiri böyükdür.

Deyilənlər, şagirdin psixi inkişafının nitq inkişafından asılılığını əsaslandırır. Belə ki, fikrin şifahi şəkildə ifadəsi 3 mərhələdən keçərək formalaşır:

a) əqli əməliyyata başlanması;

b) düşüncələrin daxili nitq prosesində dil formaları ilə maddiləşdirilməsi, mənalandırılması, məntiqi ardıcıllıqla yerləşdirilməsi;

c) fikrin şifahi monoloji şəkildə ifadəsi.

Şagird şifahi monoloji nitqə yiyələndikcə tədricən onda obrazlı nitqə doğru meyl yaranır. Şagird əvvəlki vəziyyətdən çıxır, yeni situasiyaya düşür. İşlətdiyi ifadələrin, cümlələrin dinləyicilər tərəfindən bəyənildiyini gördükdə onda danışmaq, fikir söyləmək ehtiyacı yaranır. Şagird daha parlaq, daha xoşagələn ifadələr işlətməyə cəhd edir. Yeni sözlər, ifadələr axtarır, cümlələr qurur. Bu zaman hər hansı fikir başqasını doğurur, hər bir cümlədə digəri əriyir. Bir cümlədə başqa fikri açmaq, həmin cümlədə bir şey axtarmaq, düşünmək deməkdir.

Nitq konsrtuksiyaları, konkret cümlələr obrazların, əşyaların, hadisələrin xarakterini müəyyənləşdirdiyi kimi, həm də onları tipikləşdirən ən mühüm cəhətlərdir. Məlumdur ki, təlimin məqsədi şagirdlərdə biliklər sistemi yaratmaqdır. L.V.Zankov və L.S.Vıqotskiyə görə yaxşı təşkil olunmuş təlim şagirdlərin inkişafından irəli gedir. Onların təfəkküründü və həmçinin nitqinin inkişafına imkanı yaradır. Şagird özlüyündə, necə deyərlər, həm yazıçıdır, həm heykəltəraşdır, həm də müsiqiçidir. Bəstəkarlar öz əsərlərini yaradarkən hansı hissləri, duyğuları keçirirlərsə, ondan hansı ləzzəti alırlarsa, şagird də sifahi və yazılı nitqini inşalar esselər vasitəsi ilə reallaşdırarkən təqribən ona bənzər hallar keçirir. Şagird bəhs etdiyi obyekti sözlərlə, obrazlı ifadələrlə, bədii cümlələrlə verməyə çalışır. Belə nitq də təfəkkür kimi dərketmə prosesinin ümumi qanunlarına tabedir. Obrazlı nitqdə proses canlı seyrdən başlanır. Şagird görür, onunla təmasda olur, yaşayır, sonra dilinə gətirir (ya qələmə alır). Dərhal da şagirdin təfəkküründə mücərrədləşdirmə və ümumiləşdirmə prosesi başlanır. Şagird yaxşı tanımadığı, mahiyyətinə dərindən varmadığı, bilmədiyi fakt və hadisə haqqında konkret danışma bilmir. Söylənilən fikirlər ümumi mülahizələr, dumanlı təsəvvürlər, yalnış faktlar, ağızdan-ağıza dolaşan söz-söhbət səviyyəsində meydana çıxar.

Şagirdlər söz, ifadə, cümlələr üzərində düşünməyi, onların ifadə etdikləri məna və məzmunu tutmağı, onların məntiqi təbiətini görməyi bacarmalıdırlar, yalnız belə olduqda nitq onların psixi inkişafının tənzimləyicisi ola bilər.

Bu işi ibtidai sinif şagirdləri üçün elə də asan deyildir. Bunun üçün müəllimin hazırlıqlı olması zəruridir. Bu işin optimal təşkili əvvəl müəllimin və onun uğurlu, yaradıcı əməyinin nəticəsi kimi, sonra şagirdlərin təlimdə böyük əhəmiyyəti olan nitq bacarıqlarının inkişafı kimi meydana çıxır.

İbtidai siniflərdə müntəzəm məşqlər, sistemli çalışmalar əsasında şagirdlər tədricən ədəbi dil normalarına uyğun nitq bacarıqlarına yiyələnirlər. Nitqini inkişaf etdirən şagirdlər həm bədii təfəkkürə, həm parlaq təxəyyülə, həm də zəngin mənəviyyata sahib ola bilirlər. İbtidai sinif şagirdlərinin idrakının potensial imkanları, proqram (kurikulum) və dərsliklərdə nəzərdə tutulan materiallar, onların xarakteri nitq üzərində işin müvəffəqiyətlə həyata keçirilməsinə zəmin yaradır. İbtidai sinif müəllimlərinin başlıca vəzifəsi məhz şagirdlərin nitq bacarıqlarını inkişafı etdirmək və bu zəmində bilik, bacarıq və vərdişlərin mənimsədilməsidir.

Şağırdin təlim-tərbiyəsinin mahiyəti, onun təfəkkürünün inkişafı, şəxsiyətinin formalaşması, ana dilinə necə yiyələnməsindən asılıdır. Belə ki, şagirdin nitqinin inkişafı ana dili zəminində daha uğurla həyata keçir. Azərbaycan dilinin zənginliklərindən istifadə etməklə şağırdlərin nitq bacarıqlarının dil dərslərində daha fəal fomalaşdırılması həmçinin müəllimin pedaqoji səriştəsindən xəbər verir. Fəal/interaktiv təlim üsullarının yaradıcı imkanları Azərbaycan dili dərslərində, o cümlədən hər bir dərsdə şağırdlərin nitq bacarıqlarının inkişafına şərait yaradır. Şağırdin düşüncəsinin inkişaf etməsi, ətraf aləmi dərk etməsi nitqinin formalaşması üçün nə qədər çox vacibdirsə, təfəkkürün inkişafı üçün də bir o qədər faydalıdır.

Nitq inkişafı ilə yanaşı, şagirdin danışarkən düz dayanması, məzmuna uyğun mimika, jest seçməsi, artıq hərəkətlərə yol verməməsi və s. kimi şifahi nitqdə gözlənilməli mühüm şərtlər də nəzərdən qaçırılmamalıdır. Şagirdlərdə başqalarının nitqini dinləmək bacarığının aşılanması da mühüm məsələdir və müəllim buna da diqqət yetirilməlidir. Bu məqsədlə onlara əvvəlcədən bəzi tapşırıqlar verilməlidir. Adətən, şagirdlər tapşırıqları qrup şəklində daha fəal yerinə yetirirlər. Ona görə də sinifdəki şagirdləri bir neçə qrupa ayırıb, birinciyə təbiət, ikinciyə bitkilər və çiçəklər, üçüncüyə quşlar, dördüncüyə balıqlar, beşinciyə fəsillər və s. haqqında hekayə və ya esse yazmalarına dair tapşırıqlar vermək olar.

Şagirdlər tapşırığa ayrılan vaxt ərzində kiçik hekayələr, esselər hazırlayırlar. Təqdimat zamanı digər qruplar hekayə və ya esseni dinləyərək suallar verirlər, suallar cavablandırılır. Hər kəs yoldaşlarının qurduğu hekayəyə və ya esseyə öz münasibətini bildirir, bu zaman onların həm şifahi, həm də yazılı nitq bacarıqları inkişaf edir. Nəticədə hər bir şagird ana dili vastəsi ilə hafizəsini, düşünmə qabiliyyətini, müəyyən hadisədən nəticə çıxarmaq, onu yekunlaşdırmaq, ümumuləşdirmək, digərindən fərqləndirmək bacarığını mənimsəyir. Bu prosesdə onların nitq bacarıqları daha məhsuldar inkişaf edir.

Müəllim nitqin insanları dinləmək, danışmaq, söyləmək, fikrini başqalarına anlatmaq üçün vasitə olduğunu şagirdlərə izah etməlidir. Belə olduqda şagirdlər başa düşür ki, nitq "düşündüklərimizi başqalarına bildirmək, söyləmək üçündür".

Nitq inkişafı üzrə işin təşkilində müəllim başlıca simadır, onun nitqi şagirdlər üçün nümunədir. Odur ki, müəllimin nitqi düzgün, aydın, dəqiq,ifadəli olmalıdır. Müəllim nitq inkişafı ilə bağlı zəruri nəzəri və metodik biliklərə yiyələnməlidir. Nitq inkişafı baxımından çalışmaların rəngarəngliyinə, iş formalarının müxtəlifliyinə diqqət yetirilməlidir.

METİN OLUŞTURMA BECERİLERİ VE ARAŞTIRMA ODAKLI YAZMA

B/m., Lale MUSAYEVA

Azerbaycan Devlet Pedaqoji Universitesi, Azerbaycan dili ve öğretim teknolojisi bölümü,

lala.musayeva.adpu@gmail.com, ORCID: 0000-0002-7701-5716

Özet

Modern eğitim ortamında yazma becerisi, yalnızca düşüncenin ifade aracı olarak değil, aynı zamanda düşünmenin düzenlenmesi, bilginin sistemleştirilmesi ve araştırma faaliyetinin temel araçlarından biri olarak değerlendirilmektedir. Özellikle yükseköğretim ve bilimsel faaliyet bağlamında, metin oluşturma becerileri ile araştırma odaklı yazma birbiriyle yakından ilişkili kavramlardır. Metin oluşturma becerisi, bireyin düşüncelerini mantıksal bir sırayla, amaca uygun bir yapıda, dil ve üslup normlarına uygun şekilde metne dönüştürme yeteneğini ifade eder. Araştırma odaklı yazma ise gözlem, analiz, karşılaştırma, sonuç çıkarma ve bilimsel argüman oluşturma süreçlerinin yazılı hale getirilmesini gerektirir. Bu bağlamda, metin oluşturma becerileri araştırma yazısının oluşumunun ilk ve zorunlu koşuludur. Bu araştırmanın amacı, metin oluşturma becerileri ile araştırma odaklı yazma arasındaki ilişkiyi incelemek, bunların yapısal özelliklerini belirlemek ve öğretim sürecinde geliştirilme yollarını göstermektir. Araştırma göstermektedir ki, metin oluşturma becerisinin gelişimi, öğrencilerin bilimsel yazı yazma yeteneğini doğrudan etkilemektedir. Metin kurma becerisi zayıf olduğunda, birey bilgi toplasa bile bunu tutarlı, gerekçelendirilmiş ve akademik üslupta sunmakta zorluk çekmektedir. Bu nedenle, araştırma odaklı yazmanın öğretimi yalnızca konu seçimi ve kaynak toplama ile sınırlı kalmamalı, aynı zamanda giriş, ana bölüm, sonuç, argümantasyon, paragraf yapısı, geçiş öğeleri ve terminolojik hassasiyet gibi metin bileşenlerinin öğretimini de kapsamalıdır. Makalede vurgulandığı üzere, araştırma odaklı yazma bilginin yalnızca toplanıp yazılması değil, seçilmesi, süzgeçten geçirilmesi, mantıksal bir sisteme sokulması ve yazarın pozisyonuyla sunulmasıdır. Bu süreçte öğrenci konuyu kavramalı, olguları yorumlamalı, farklı pozisyonları karşılaştırmalı ve sonuç çıkarmalıdır. Bu tür bir yazma etkinliği, eleştirel düşünme, analitik analiz ve bilimsel iletişim becerilerini de geliştirmektedir. Sonuç olarak, metin oluşturma becerileri araştırma odaklı yazmanın temelini oluşturmakta ve bu becerilerin amaçlı bir şekilde geliştirilmesi modern eğitimin öncelikli yönlerinden biri olarak kabul edilmelidir. Akademik yazma kültürünün oluşturulması için metin kurma, kaynakla çalışma, alıntı yapma, başka sözcüklerle ifade etme (parafraz) ve bilimsel üslubun kazandırılması sistematik bir şekilde öğretilmelidir.

Anahtar kelimeler: metin oluşturma becerileri, araştırma odaklı yazma, akademik yazma, bilimsel üslup, metin kurma

TEXT FORMATION SKILLS AND RESEARCH-ORIENTED WRITING

Senior lecturer, Lala MUSAYEVA

Azerbaijan State Pedagogical University, Department of Azerbaijani Language and Educational Technology, lala.musayeva.adpu@gmail.com, ORCID: 0000-0002-7701-5716

Abstract

In the modern educational environment, writing skill is evaluated not only as a means of expressing thoughts but also as one of the fundamental tools for organizing thinking, systematizing knowledge, and conducting research activities. Particularly in the context of higher education and scientific activity, text formation skills and research-oriented writing are closely interrelated concepts. Text formation skill refers to an individual's ability to transform their thoughts into text with logical coherence, an appropriate structure, and in accordance with language and stylistic norms. Research-oriented writing, on the other hand, requires the written formulation of processes such as observation, analysis, comparison, drawing conclusions, and constructing scientific arguments. In this regard, text formation skills are the initial and necessary condition for the development of research-oriented writing. The aim of this study is to investigate the relationship between text formation skills and research-oriented writing, to identify their structural characteristics, and to demonstrate ways of developing them in the teaching process. The research indicates that the development of text formation skills directly affects the ability of students to write scientific texts. When the ability to construct text is weak, even if the individual collects information, they face difficulties in presenting it coherently, substantively, and in an academic style. Therefore, the teaching of research-oriented writing should not be limited merely to topic selection and source gathering but should also include instruction on text components such as introduction, main body, conclusion, argumentation, paragraph structure, transition elements, and terminological precision. The article emphasizes that research-oriented writing is not simply the collection and transcription of information, but rather its selection, filtering, logical systematization, and presentation with the author's stance. In this process, the student must understand the topic, interpret facts, compare different positions, and draw conclusions. Such writing activity also develops critical thinking, analytical analysis, and scientific communication skills. In conclusion, text formation skills constitute the foundation of research-oriented writing, and the purposeful development of these skills should be considered one of the priority directions of modern education. For the formation of an academic writing culture, text construction, source work, citation, paraphrasing, and mastery of scientific style should be taught systematically.

Keywords: text formation skills, research-oriented writing, academic writing, scientific style, text construction

DIMENSIONS OF LANGUAGE LEARNING

Azerbaijan-Baku, Gunel Shefiyeva

Orcid id: 0000-0001-5105-2749

agakishiyeva.g@mail.ru

Azerbaijan State Pedagogical University, Faculty of Philology, Foreign Languages Center

KEY WORDS: Cognitive dimension, social dimension, cultural dimension.

Language learning is a complex, multifaceted process that extends far beyond memorizing vocabulary and grammar rules. It involves cognitive, social, cultural, emotional, and technological dimensions that interact dynamically to shape how individuals acquire and use a new language. Understanding these dimensions provides deeper insight into effective teaching practices and successful learning strategies.

Cognitive Dimension

At its core, language learning is a cognitive activity. It requires the brain to process, store, and retrieve linguistic information such as sounds, words, and grammatical structures. Key processes include memory, attention, and pattern recognition. Learners must develop both declarative knowledge (e.g., knowing grammar rules) and procedural knowledge (e.g., using language fluently in real-time communication). Cognitive theories, such as information processing and constructivism, emphasize the importance of practice, meaningful input, and active engagement in building language competence.

Social Dimension

Language is inherently social; it exists for communication. The social dimension of language learning highlights the role of interaction in acquiring a new language. Through conversations, collaboration, and feedback, learners negotiate meaning and refine their skills. Social interaction also exposes learners to authentic language use, including slang, idioms, and conversational norms. Theories like Vygotsky's sociocultural theory stress that learning occurs through social engagement and support from more knowledgeable peers or teachers.

Cultural Dimension

Language and culture are deeply interconnected. Learning a language also involves understanding the cultural contexts in which it is used. This includes values, traditions, customs, and social norms. Cultural competence enables learners to use language appropriately and avoid misunderstandings. For example, politeness strategies, gestures, and expressions vary widely across cultures. Integrating cultural learning into language education fosters intercultural awareness and helps learners become more effective communicators.

Affective Dimension

Emotions play a significant role in language learning. Factors such as motivation, anxiety, confidence, and attitude can greatly influence a learner's success. A highly motivated learner is more likely to persist through challenges, while anxiety can hinder participation and performance. The concept of the "affective filter," introduced by Stephen Krashen, suggests that negative emotions can block language acquisition. Therefore, creating a supportive and encouraging learning environment is essential for lowering anxiety and boosting confidence.

Linguistic Dimension

The linguistic dimension focuses on the structural aspects of language, including phonology (sounds), morphology (word formation), syntax (sentence structure), and semantics (meaning). Mastery of these elements is necessary for accurate and effective communication. Learners must understand how these components interact and vary across languages. Additionally, pragmatic competence—the ability to use language appropriately in context—is a crucial part of linguistic development.

Technological Dimension

In the modern era, technology has become a powerful tool in language learning. Digital platforms, mobile applications, online courses, and artificial intelligence provide learners with access to vast resources and interactive experiences. Technology supports personalized learning, instant feedback, and opportunities for global communication. For example, language learning apps, virtual classrooms, and speech recognition tools enhance both independent and guided learning.

Language learning is not a single, linear process but a rich interplay of multiple dimensions. Cognitive processes enable understanding, social interaction facilitates practice, cultural awareness ensures appropriateness, emotional factors influence motivation, linguistic knowledge provides structure, and technology expands opportunities. Recognizing and integrating these dimensions can lead to more effective language teaching and more successful learning outcomes. Ultimately, mastering a language means not only knowing its rules but also being able to use it meaningfully and confidently in real-world contexts.

BƏDİİ TƏFƏKKÜRDƏ GÖY CİSİMLƏRİ FİKRİN İFADƏ VASİTƏSİ KİMİ

Rəhilə Hümmətova

f.ü.f.d., dosent, Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Universiteti Filologiya fakültəsi Azərbaycan dili və onun tədrisi texnologiyası bölümü, rahilahummetova@gmail.com tel.: 050 510 01 91

ORCİD 0000-0003-2521-6361

ÖZET

Açar sözlər: onomastik leksika, kosmonimlər, ulduzların insan taleyində rolu, bədii təfəkkürdə göy cisimləri təsvir və ifadə vasitəsi kimi

Onomastik vahidlər dilçiliyin onomalogiya şöbəsinin obyektidir. Onomalogiya bölməsində dilimizin leksik tərkibindəki xüsusi sözlərin müxtəlif cəhətləri tədqiq edilir; xüsusi sözlərin mənşəyi, areallığı, dil mənsubiyyəti müəyyənləşdirilir; xüsusi sözlərin quruluşu, yaranma yolları, semantikası araşdırılır. Həmçinin onomalogiya şöbəsində xüsusi sözlər təsnif edilir, onların üslubi, poetik xarakteri açıqlanır. Dildəki hər bir xüsusi ad – onomastik vahid ictimai-tarixi mahiyyət kəsb edir və bu baxımdan ictimai-tarixi inkişafın məhsuludur .“ Xüsusi adlar keçmişin izlərini özündə mühafizə edib müasir zamana kimi gətirən real faktlardır, tarixin canlı şahidləridir. Dilin başqa vahidlərində olduğu kimi, onomastik leksikanın da təsnifində müəyyən prinsiplərə əsaslanmaq lazımdır. Onomastik vahidlər təsnif edilərkən, başlıca olaraq, məna və məzmun nəzərə alınmadır. Belə ki, eyni xarakterə malik və eyni səciyyəli mənanı bildirən onomastik vahidlər xüsusi cərgədə və müəyyən başlıq altında qruplaşdırılmalıdır. Deyilən cəhətlər nəzərə alınaraq dilimizdəki xüsusi sözləri (onomastik vahidləri) hələlik aşağıdakı müstəqil qruplara bölmək olar: 1. Antroponimlər; 2.Etnonimlər; 3.Toponimlər; 4. Hidronimlər; 5. Zoonimlər; 6. Kosmonimlər; 7. Ktematonimlər. Azərbaycan dilinin çox zəngin leksik sistemində səma cisimlərinin – Ay, ulduzlar, bürclər, kraterlər və s. adlarını bildirən xüsusi sözlər kosmonim adlanır. İstər klassik ədəbiyyatımızda, istərsə də ümumxalq təfəkkürün poetik məhsulu olan şifahi xalq ədəbiyyatında ulduz, Günəş və Ay kosmonimlərinə yetərincə rast gəlmək mümkündür. Hər şeydən əvvəl, bu leksik vahidlərin semantikası əsərdə təsvir edilən fikrin bədii məna tutumu ilə, vəsf və tərənnüm olunan sevgilinin gözəlliyi ilə ahəng yaradır.Tərənnüm olunan gözəlin üzü Aya, gözləri gecənin bağrını dələn bir cüt ulduza, mehribanlığı, istiqanlılığı, eyni zamanda lirik qəhrəmanı yandırıb-yaxan qeyri-adi gözəlliyi Günəşə bənzədilib, müdayisə məzmununu daha da qüvvətləndirib: ***Ayüzlü*** *nigarım, kimə mehman olacaqsan, Bir söylə, kimin şəninə şayan olacaqsan?!* (N.Gəncəvi) *Ayın hilalı əgərçi günəşdən alır nur, Bu* ***ayı*** *gör ki,* ***günəş*** *nur alır hilalından*. (İ.Nəsimi) Azərbaycan xalqının astronomiya elminin inkişafı ilə bağlı olaraq formalaşan astral dünyagörüşləri və sirrini heç kimə açmaq istəməyən göylərin bağlı qapılarına açar salmaq istəyi xalqın poetik düşüncələrinə təkan vermiş, “Şəms və Qəmər“, “Tahir və Zöhrə“, “Xurşid və Mahmehri“ nağıl və dastanların

yaranmasına səbəb olmuşdur. Şifahi xalq ədəbiyyatının lirik növündə, xüsusən bayatılarda Ayın, ulduzların, Günəşin və planetlərin cazibəsi poetik bir dillə təsvir edilmişdir: ***Ülkər Aydan*** *ucadır, Nə aydınlıq gecədir. Qismətin qürbət olsun, Gör ayrılıq necədir?*

Məqalədə bədii təfəkkürdə kosmonimlərin istifadə imkanları araşdırılmışdır.

GİRİŞ

Azərbaycan dilinin lüğət tərkibinin mühüm hissəsini təşkil edən onomastik leksikanın öyrənilməsi Azərbaycan dilinin inkişaf meyillərini, xalqın maddi tarixini, adət-ənənələrini öyrənmək baxımından son dərəcə qiymətlidir. Onomastik vahidlərin (yer, yurd, insan, dağ, dərə, çay, dəniz, okean, heyvan, planet və s.) linqvistik müstəvidə təhlillərinin aparılması onların strukturu, təsnifatı, dil mənsubiyyəti, mənşəyi haqqında daha geniş məlumat almağa kömək edir.

ARAŞDIRMA

Azərbaycan onomalogiya elminin əsasının qoyulmasında, formalaşma və təşəkkülündə əvəzedilməz xidmətləri olan A.Qurbanov yazırdı: "Dilçiliyin üfüqlərini genişləndirmək, onun inkişafını hərtərəfli təmin etmək üçün onomastik tədqiqatın hazırda əhəmiyyəti olduqca böyükdür. Dilin lüğət tərkibində xüsusi yeri olan onomastik leksikanın dərindən araşdırılması, diqqətli təhlili, elmi şəkildə ümumiləşdirilməsi xalqımızın dilinin və tarixinin bir çox mürəkkəb və zəruri məsələlərinin açılmasına kömək edir. Buna görə də onomastik materiallara elmi mövqedən yanaşmaq, onun dəqiq və əsaslı təhlilini vermək aktual və zəruri məsələlərdəndir". (A.Qurbanov, 2002; s. 3)

Onomastik vahidlər dilçiliyin onomalogiya şöbəsinin obyektidir. Onomalogiya bölməsində dilimizin leksik tərkibindəki xüsusi sözlərin müxtəlif cəhətləri tədqiq edilir; xüsusi sözlərin mənşəyi, areallığı, dil mənsubiyyəti müəyyənləşdirilir; xüsusi sözlərin quruluşu, yaranma yolları, semantikası araşdırılır. Həmçinin onomalogiya şöbəsində xüsusi sözlər təsnif edilir, onların üslubi, poetik xarakteri açıqlanır. Dildəki hər bir xüsusi ad – onomastik vahid ictimai-tarixi mahiyyət kəsb edir və bu baxımdan ictimai-tarixi inkişafın məhsuludur ." Xüsusi adlar keçmişin izlərini özündə mühafizə edib müasir zamana kimi gətirən real faktlardır, tarixin canlı şahidləridir. Dilin başqa vahidlərində olduğu kimi, onomastik leksikanın da təsnifində müəyyən prinsiplərə əsaslanmaq lazımdır. Onomastik vahidlər təsnif edilərkən məna və məzmun nəzərə alınır. Belə ki, eyni xarakterə malik və eyni səciyyəli mənanı bildirən onomastik vahidlər xüsusi cərgədə və müəyyən başlıq altında qruplaşdırılır və bu baxımdan aşağıdakı kimi təsnif edilir: 1. Antroponimlər; 2.Etnonimlər; 3.Toponimlər; 4. Hidronimlər; 5. Zoonimlər; 6. Kosmonimlər; 7. Ktematonimlər.

Qədim zamanlardan bəridir ki, insan övladı həmişə üzünü əngin səmalara tutmuş, dibi görünməyən lacivərd göylərdən, ulduzlardan, onlardan da yüksəkdə dayanan qadir Tanrıdan kömək istəmişlər. Şərq xalqlarında

insanın taleyi, xüsusən nikahın uğurlu olub-olmamağı ulduzların düzülüşü ilə əlaqələndirilirdi. Bu ənənə müasir dövrdə hind toylarından qabaq məbədlərdə xüsusi olaraq açılan "ulduz falı" nda yaşamaqdadır. Nənələrimizin, babalarımızın əski çağlardan bu günə kimi öz tale yollarının ulduzlarla əlaqəli olması haqqındakı fikirləri müxtəlif deyimlərdə, atalar sözlərində, zərbi-məsəllərdə və digər söz birləşmələrində daşlaşıb qalmışdır. Göydən bir ulduzun axması (keçmişdə meteorlara verilmiş ad idi) bir insan ömrünün sona çatması ilə əlaqələndirilirdi. Eləcə də iki sevən gəncin ailə qurmasına tərəfdar olanlar: "Onların kəbinini göydə ulduzlar kəsib"- deyərdilər.Yaxud əksinə olaraq, boşanan cütlük haqqında söyləyərdilər: " Ulduzları barışmadı". Xalq arasında obrazlı şəkildə işlənən " ulduzu sönmək ", " ulduzu parıldamaq " birləşmələri yenə də birbaşa ulduzların insan taleyində, onların həyat və məişətinin uğurlu qurulmasında nə qədər önəmli olduğunu əks etdirir.

Azərbaycan realist nəsrinin və milli dramaturgiyasının banisi olan Mirzə Fətəli Axundov "Aldanmış kəvakib " əsərində ulduzların məhz bu " keyfiyyətini " nəzərə alaraq şahlıq üsul-idarəsini ifşa etmişdir. Əsərin mövzusu İsgəndər bəy Münşinin "Tarixi-aləmarayi-Abbasi" əsərindən götürülmüşdür. Münəccimbaşı Mövlana Camaləddin ulduzların toqquşacağından və bundan İran təxti-səltənətində oturanların ziyan görəcə-yindən xəbər verir. Beləliklə, Yusif Sərracı " ulduzları aldatmaq" üçün şah seçirlər. Hadisələrin sonrakı gedişatında Yusif şahın başına gələn müsibətin "səbəbkarı " kimi ulduzlar göstərilir.

İstər klassik ədəbiyyatımızda, istərsə də ümumxalq təfəkkürün poetik məhsulu olan şifahi xalq ədəbiyyatında ulduz, Günəş və Ay kosmonimlərinə yetərincə rast gəlmək mümkündür. Hər şeydən əvvəl, bu leksik vahidlərin semantikası əsərdə təsvir edilən fikrin bədii məna tutumu ilə, vəsf və tərənnüm olunan sevgilinin gözəlliyi ilə ahəng yaradır.Tərənnüm olunan gözəlin üzü Aya, gözləri gecənin bağrını dələn bir cüt ulduza, mehribanlığı, istiqanlılığı, eyni zamanda lirik qəhrəmanı yandırıb-yaxan qeyri-adi gözəlliyi Günəşə bənzədilib, müdayisə məzmununu daha da qüvvətləndirib: ***Ayüzlü*** *nigarım, kimə mehman olacaqsan, Bir söylə, kimin şəninə şayan olacaqsan?!* (N.Gəncəvi) *Gecə xəlvətcə bizə sevgili yar gəlmiş idi, Üzü* ***aydan*** *da gözəl nazlı nigar gəlmiş idi.* (N.Gəncəvi) *Əgər o,* ***aydırsa****, biz* ***afitabıq****, O, Keyxosrovsa, biz Əfrasiyabıq.* (N.Gəncəvi) *Apardı könlümü bir xoş* ***qəmər üz****, canfəza dilbər, Nə dilbər? Dilbəri-şahid? Nə şahid? Şahidi-sərvər.* (İ.Həsənoğlu) *İrdi Qara dənizə bu göz qanı, Görməgə* ***günəş yüzünü*** *göz qanı?!* (Q.Bürhanəddin) *Aparın bəni yara, görüşəyim, Yüzünü* ***ay yüzünə*** *sürüşəyim*. (Q.Bürhanəddin) *Ayın hilalı əgərçi günəşdən alır nur, Bu* ***ayı*** *gör ki ,* ***günəş*** *nur alır hilalından.* (İ.Nəsimi) *Sübh salıb* ***mah rüxündən*** *niqab, Çıx ki, tamaşaya çıxa* ***afitab****.* (Sənin gözəlliyindən ay üzündən sübh örtük, pərdə çəkib, gizlənib. Sən çıx ki, günəş sənin gözəlliyinin tamaşasına çıxsın) ***Günəş*** *təki hər çıxanda səhərdən, Alırsan Vaqifin əqlini sərdən, Duaçınam, salma məni nəzərdən, Əskik olmayasan sənadan, Pəri!* (M.P.Vaqif)

Klassik ədəbiyyatımızın ən böyük söz ustadlarının əsərlərindən gətirdiyimiz ayrı-ayrı nümunələrdən aydın olur ki, dilin bütün incəliklərinə bələd olan, onun imkanlarından, məna çalarlarından məharətlə istifadə edən şairlərimiz Ay, Günəş kimi leksik vahidlərin (kosmonimlərin) yaratdığı epitet, təşbeh, metafora ilə şeir dilinin gözəlliyinə yeni bir zinət vurmuşlar. Yerli-yerində və bacarıqla istifadə edilmiş bədii təsvir vasitələri lirik şeirlərin dil və üslub xüsusiyyətlərinə oldiqca əlvan rənglər, dolğun və zəngin məna çalarları qatmışdır. Bu zənginlik və əlvanlığın işığında həyat həqiqətləri, müqayisənin məzmunu, qiymətli zinətlərlə bəzənmiş misraların böyüklüyü, tərənnüm obyekti olan obrazın zahiri portreti daha parlaq və aydın görünür.

Ay və günəş türk xalqlarının mifologiyasında, əfsanə və rəvayətlərində, nağıl və dastanlarında da özünəməxsus şəkildə ifadə edilib. Əfsanəyə görə, Azərbaycan xalqının formalaşmasında, etnogenezində iştirak edən, onun soykökündə duran Oğuzların ulu anası Ayqağan olmuşdur. Bu barədə M.Seyidov yazır: " Ulu ana Ayqağan (Ayqağan) yarımüqəddəs, oğuzların ulu babasının anasıdır.Qıpçaqların yaradılış- kosmoqoniya ilə bağlı əfsanələrində onların ulu ata və anaları da "Ay" la bilavasitə bağlıdır. Qıpçaq mifik əfsanəsinə görə, ulu ata və ana – lildən (torpaqdan), istidən (Günəşdən), sudan (seldən) yaranmış Ay-atam və Ay-Ba onların ulu atası və anası olmuşdur. Bir sıra xalqlarda Aysulu – Ay+sulu gözəl deməkdir, gözəl başlanğıc, gözəl yaradıcı mənasındadır. Şorlarda Ay – Tolay (Tol+ay), xakaslarda Ay – Meke epik qəhrəmanların adlarında " ay " tərkib kimi işlənir. Yakutlardakı yaradıcı, insanların yaranmasının, artımının qayğısına qalan ilahəyə Axtar Ayı deyirlər. Axtar Ayı adındakı " ay " (ı) tanrılığı, qadın ilahəliyini bildirir.

... Saqlar ana ilahəyə, yaradıcı, yaxşıistər anaya " ai // ay demişlər. Türkdilli saqların, yakutların və b. Ay // Ayana ilahəsi ilə Oğuzların və onların etnik-soykökündə durduğu xalqların, o sıradan azərbaycanlıların uşaqları qoruyan (əfsanəyə görə) Dünya ağacı ilə göydən enən Umay ilahəsi arasında anlam – semantik, fonetik və mifik yaxınlıq vardır. Ola bilsin ki, bu yaxınlığı uzaq keçmişdəki soy birliyi, eynilik yaratmışdır.

... Belə bir tarixi, mədəni hadisə ai // ay-la Umay arasındakı yaxınlıqda da özünü hiss etdirir " (s.28,29)

Tarixi hadisə və real faktların çulğaşdığı F.Rəşidəddinin " Oğuznamə " əsərində Oğuz xaqanın üç oğlunun adı – Gün xan, Ay xan, Ulduz xan astral xarakterlidir və mifik görüşləri özündə əks etdirir.

Azərbaycan xalqının astronomiya elminin inkişafı ilə bağlı olaraq formalaşan astral dünyagörüşləri və sirrini heç kimə açmaq istəməyən göylərin bağlı qapılarına açar salmaq istəyi xalqın poetik düşüncələrinə təkan vermiş, " Şəms və Qəmər ", "Tahir və Zöhrə ", " Xurşid və Mahmehri " nağıl və dastanların yaranmasına səbəb olmuşdur. Şifahi xalq ədəbiyyatının lirik növündə, xüsusən bayatılarda Ayın, ulduzların, Günəşin və planetlərin cazibəsi poetik bir dillə təsvir edilmişdir. Aşağıdakı bayatılara nəzər yetirək*: Əzizim, qəlbiləndi,* ***Ay*** *doğdu, qəlbiləndi* (yüksəldi, ucaldı: dialekt sözüdür). *Nəyə desən, and içim, Bu qəlb o qəlbiləndi;* ***Ülkər Aydan***

*ucadır, Nə aydınlıq gecədir. Qismətin qürbət olsun, Gör ayrılıq necədir; Aşıq mənəm, zənəxdan, Kim ərz edər zənəx dan. Camalı **Aya** bənzər, Səyyardır zənəxdan.*

Səma cisimlərinin göy qübbəsindəki düzülüşü xalq təfəkküründə çox doğru olaraq təyin edilmişdir. Yerin yeganə təbii peyki və Yerə ən yaxın göy cismi Ay ulduzlardan aşağıda dayanır. Bayatılarda həm onların astronomik xüsusiyyətləri verilir, həm də onlardan bədii təsvir vasitəsi (təşbeh, epitet, metafora) kimi istifadə edilir. Lirik qəhrəman sevdiyi gözəlin camalını aya, zənəxdanını ulduza bənzədir. Bayatıların böyük əksəriyyətinin ayrılıq, həsrət, narazılıq, şikayət üstündə kökləndiyinin şahidi olmuşuq. Kosmonimlərin işləndiyi bayatılarda da həmin hissləri görmək mümkündür. Bayatılara nəzər yetirək*: **Ülkər** qandı , **Qəmər** qan, Dərə, təpə, hamar qan. Dərdli sinəm odlanıb, Qan üstünə damar qan.* Lirik qəhrəmanın dərdli sinəsindən süzülən bu bayatıdakı kədər hissini Ülkər və Qəmərin (Ayın) qan rəngində olması daha da gücləndirir.Əlbəttə, onların qan rəngində, yəni qırmızı rəngdə verilməsi təsadüfi xarakter daşımır. Bu bənzətmə bayatıda ifadə edilmiş fikrin emosional təsir gücünü daha da artırır. Başqa bir bayatıda ayrılıq qorxusundan doğan yalvarışın, harayın göylərə ünvanlandığının şahidi oluruq. Ülkərdən , Aydan mədəd uman, mərhəmət diləyən aşiq onların getməsini istəmir. İstəyir ki, gecə daha da uzansın. Axı Ülkər və Ay getsə, göy üzünü müvəqqəti tərk etsə, Dan ulduzu səhərin açılmasını xəbər verəcək, Ayı, ulduzu özünə həmdəm sayan sevgililəri ayıracaq: *Əziziyəm, ay mədəd, **Ülkər** mədəd, **Ay** mədəd. **Dan ulduzu** dikləndi, Ayrılıqdır, ay mədəd!* Bayatılarda daha çox müşahidə olunan bu kosmonimlərin işlədilməsi, göründüyü kimi, müxtəlif üslubi məqamların yaranmasına xidmət edir. Məzmunun daha təsirli, real həyat həqiqətlərinin daha dolğun olmasına zəmin yaradır.

NƏTİCƏ. Bayatılar üzərində aparılmış araşdırmalar bir daha təsdiq etdi ki, onun hər bir misrasında böyük tarixi keçmişimiz, dilimizin mənşəyi, yüzlərlə onomastik vahidlər yaşamaqdadır. Bayatılarda ən çox müşahidə edilən antroponimlər, toponimlər, oronimlər və hidronimlərdir. Bu onomastik vahidlərlə müqayisədə azlıq təşkil etsə də, bayatılarda zoonimlərə, ktematonimlərə və kosmonimlərə də rast gəlinir. Folklor lirikasının onomastik layı yaratdığı üslubi məqamlarla onları daha da təravətləndirir, forma və məzmun gözəlliyinin ahəngdar harmoniyasını tamamlayır. Bayatılarda həm kosmonimlərin astronimik xüsusiyyətləri verilir, həm də onlardan bədii təsvir vasitəsi (təşbeh, epitet, metafora) kimi istifadə edilir.

ƏDƏBİYYAT (KAYNAKÇA)

1. Azərbaycan ədəbiyyatı inciləri. (1987). “Yazıçı” nəşriyyatı. Bakı
2. A. Qurbanov. (2004). Azərbaycan onomalogiyasının əsasları. 2 cilddə. I cild. “Nurlan” nəşriyyatı. Bakı
3. A.Qurbanov. (2000). Türk antroponimiyasının inkişaf dövrləri. “ Elm“ nəşriyyatı. Bakı
4. Həkimov M. (1996). Elat bayatıları. “Azərbaycan Dövlət Kitab Palatası”. Bakı
5. Qasımov H. (1960). Bayatılar. Azərbaycan Dövlət Nəşriyyatı. Bakı
6. Qasımov H. (1960). Bayatılar. Azərbaycan Dövlət Nəşriyyatı. Bakı
7. F.Rəşidəddin. (1992). Oğuznamə. Azərnəşr. Bakı
8. Seyidov M. (1989). Xalqımızın soykökünü düşünərkən. “Yazıçı”. Bakı
9. https://azvision.az
10. https://az.m.wikipedia.org)

AZƏRBAYCAN CƏMİYYƏTİNDƏ MİLLİ-MƏNƏVİ DƏYƏRLƏRİN YERİ

Afət Həsənova

Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Universiteti

Sənətşünaslıq üzrə fəlsəfə doktoru, dosent

AZERBAYCAN TOPLUMUNDA MİLLİ-MANEVİ DEĞERLERİN YERİ

Afet Hasanova

Dünya halkları arasında milli-manevi değerleriyle tanınan Azerbaycan halkı, yaşattığı ve teşvik ettiği evrensel idealler, gelenek ve görenekleri ile kendine özgü bir yere sahiptir. Uzun yıllar süren araştırmalar sonucunda, köklü bir geçmişe sahip olan Azerbaycan'ın yüzyıllar boyunca maddi ve manevi hazinesini koruyabildiği anlaşılmıştır.

Halkın düğün törenleri, bayram gelenekleri, Nevruz merasimleri, yas törenleri ve İslam dininin temizlik, doğruluk, insanlık gibi yüce duyguları aşılayan değerleri onun milli-manevi değerlerini yaşatmaktadır. Tüm bunların bağlamında Azerbaycan vatandaşının varlığı ortaya konulmaktadır. Yılların ve yüzyılların getirdiği bu gelenekler bizi geçmişe bağlamış ve günümüze köprü kurmuştur. Modern insanın oluşumu ve kendini gerçekleştirmesi, doğrudan milli-manevi değerlerin aşılanması süreci ile ilişkilidir. Azerbaycan'ın kadim ve zengin manevi değerleri ile kültürel mirası, bugün halkın gurur kaynağı olmakla birlikte dünya kültürüne önemli bir katkı sunmaktadır. Bu alanda devlet desteğinin giderek artması ve uluslararası deneyimlerin uygulanması, somut olmayan kültürel mirasın geleceğine dair umutları güçlendirmektedir.

Ulusal lider Haydar Aliyev'in büyüklüğü, göreve geldiği ilk günden itibaren bu değerlere doğru biçimde önem vermesi ve onları sürekli ilgi odağında tutmasında görülmektedir. Onun milli ideolojinin en önemli bileşenlerinden biri olarak değerlendirdiği milli-manevi değerler, aynı zamanda karmaşık bir iç yapıya sahiptir. Haydar Aliyev bu değerlerin üç temel unsurunu özellikle vurgulamıştır: dil, din ve gelenek-görenek.

Anahtar kelimeler: milli-manevi değerler, kültürel miras, Azerbaycan toplumu, gelenekler, milli kimlik.

THE ROLE OF NATIONAL-SPIRITUAL VALUES IN AZERBAIJANI SOCIETY

ABSTRACT

The Azerbaijani people, known among the nations of the world for their national and spiritual values, occupy a unique place with the universal ideas, traditions, and national characteristics they preserve and promote. Long-term research has shown that Azerbaijan, with its deep historical roots, has managed to preserve its material and spiritual heritage for centuries.

The people's wedding ceremonies, festive traditions, Novruz rituals, mourning ceremonies, and the values of Islam—such as cleanliness, honesty, and humanity—play a vital role in preserving their national-spiritual values. Within this context, the identity of the Azerbaijani citizen is revealed. The legacy of many years and centuries has connected us to these traditions and built a bridge to the present. The formation and self-realization of a modern individual are directly related to the process of instilling national-spiritual values. Azerbaijan's ancient and diverse spiritual values and cultural heritage serve today as a source of pride for the nation and as a contribution to world culture. Increasing state support in this field and the application of international experience strengthen optimism about the future of intangible cultural heritage.

The greatness of the national leader Heydar Aliyev lay in his proper evaluation of these values from the first day of his leadership and in keeping them constantly in focus. The national-spiritual values, which he considered one of the most important components of national ideology, have a complex internal structure. He particularly emphasized three main components of these values: language, religion, and traditions.

Keywords: national-spiritual values, cultural heritage, Azerbaijani society, traditions, national identity.

AZƏRBAYCAN CƏMİYYƏTİNDƏ MİLLİ-MƏNƏVİ DƏYƏRLƏRİN YERİ

XÜLASƏ

Dünya xalqları arasında milli mənəvi dəyərləri ilə tanınan Azərbaycan xalqı yaşatdığı və təbliğ etdiyi bəşəri ideyaları, adət-ənənələri, milli xüsusiyyətləri ilə özünəməxsus yer tutur. Uzun illər aparılan tədqiqatlar zamanı aydın olmuşdur ki, qədim köklərə malik Azərbaycan əsrlər boyu maddi və mənəvi xəzinəsini qoruyub saxlaya bilmişdir.

Xalqın toy-büsat mərasimi, bayram adət-ənənələri, Novruz mərasimləri, yas mərasimləri, islam dininin təmizlik, düzlük, insanlıq kimi bəşəri, ali hissləri tərbiyə edən dəyərləri onun milli mənəvi dəyərlərini özündə yaşadır. Bütün bunların kontekstində Azərbaycan vətəndaşının varlığı göstərilir. Uzun illərin yolu və əsrlərin, qərinələrin sorağı bizi bu ənənələrə bağlamış, dövrümüzə körpü salmışdır. Müasir insanın formalaşması və özünütəsdiqi məhz milli mənəvi dəyərlərin aşılanması prosesi ilə bağlıdır. Azərbaycanın qədim, rəngarəng mənəvi dəyərləri, mədəni irsi hazırda xalqın fəxr mənbəyi və dünya mədəniyyətinə töhfəsi qismində çıxış edir. Bu sahəyə dövlət qayğısının gündən-günə artırılması və beynəlxalq təcrübənin tətbiqi istiqamətində görülən işlər qeyri-maddi mədəni irsin gələcəyinə nikbin baxmağa ümidləri artırır.

Ümummilli lider Heydər Əliyevin böyüklüyü rəhbər vəzifəyə gəldiyi gündən bu dəyərləri düzgün qiymətləndirməsində, daim diqqət mərkəzində saxlamasında idi. Ümummilli liderin milli ideologiyanın ən mühüm istiqamətlərindən və komponentlərindən biri kimi qiymətləndirdiyi milli mənəvi dəyərlər özü də mürəkkəb daxili struktura malikdir. Burada Heydər Əliyev milli mənəvi dəyərlərin üç tərkib hissəsini xüsusi qeyd edirdi: dil, din, adət-ənənə [1].

GİRİŞ. Heydər Əliyev milli mənəvi dəyərlərimizin öyrənilməsini, qorunub-saxlanılmasını və inkişaf etdirilməsini əsas vəzifələrdən biri kimi irəli sürürdü. Bildirirdi ki, bunlarsız millət yoxdur. Bunları qoruyub-saxlamış xalq isə daim müstəqillik yolu ilə getmək, müstəqilliyini qorumaq əzmindədir. "...Hər bir azərbaycanlı öz milli mənsubiyyətinə görə qürur hissi keçirməlidir və biz Azərbaycançılığı - Azərbaycan dilini, mədəniyyətini, milli mənəvi dəyərlərini, adət-ənənələrini yaşatmalıyıq" - deyən Heydər Əliyev Azərbaycançılığı milli bir ideologiya kimi irəli sürür, mədəniyyətimizi, mənəvi dəyərləri təkcə milli varlığımızın yox, həm də siyasi varlığımızın - dövlət quruculuğu prosesinin mühüm atributu kimi dəyərləndirirdi [2].

Ulu öndər Heydər Əliyev bütün həyatı boyu mənəvi-əxlaqi və dini dəyərlərimizin, adət-ənənələrimizin keşiyində durdu. Tariximizin qədimliyi və zənginliyinin mühüm göstəricisi olan tarixi abidə və eksponatların qorunub-saxlanılması və gələcək nəsillərə ötürülməsi məqsədilə Azərbaycanın bütün bölgələrində tarix-diyarşünaslıq muzeylərinin yaradılması haqqında Sərəncam imzaladı. Azərbaycan folklorunun daha dərindən

araşdırılması, aşıq sənətinin inkişafı, milli mərasimlərimizin təbliği istiqamətində ciddi tədbirlər həyata keçirildi [3].

ƏSAS HİSSƏ. Heydər Əliyev dövlət quruculuğu prosesi ilə paralel surətdə mədənimənəvi quruculuq və milli-tarixi yaddaşın bərpası işlərini də həyata keçirirdi. Vaxtilə qadağalara məruz qalan, yasaq olunan milli və dini bayramlar, adət və mərasimlər xalqa qaytarıldı. Heydər Əliyev hər il qədim milli bayramımız olan Novruzda əhali ilə bayramlaşmağa çıxır, azad və müstəqil xalqımızın Novruz sevinclərindən xüsusi zövq alırdı.

Heydər Əliyev bu tədbirləri təkcə Azərbaycan yox, bütün türk dünyası miqyasında həyata keçirirdi. Ortaq türk mədəniyyəti və mənəviyyatının öyrənilib təbliğ edilməsi, keçmişdən gələcəyə ötürülməsi yönündə müstəsna xidmətlər göstərirdi. Qırğızların "Manas" eposunun 1000 illik yubileyində iştirak və çıxış edən Ulu öndər Heydər Əliyev bütün türk dünyası üçün əvəzedilməz müdrik bir şəxsiyyət olduğunu bir daha sübut etdi.

Ulu öndər Heydər Əliyev islam dini ilə bağlı olan mərasim və adətlərin də layiqincə keçirilməsi üçün hər cür şərait yaratmışdı. 1994-cü ildə Səudiyyə Ərəbistanına rəsmi səfəri çərçivəsində müqəddəs Kəbəni ziyarət etməsi, Mirmövsüm Ağa ziyarətgahında din xadimləri və möminlərlə görüşməsi, Bibiheybət məscid-kompleksinin yenidən qurulmasına xeyir-dua verməsi Ulu öndər Heydər Əliyevin dini-əxlaqi dəyərlərə sadiqliyinin real təsdiqi idi.

Qloballaşan dünyada mənəvi dəyərlərin böyük təhlükələrlə üzləşdiyi məqamlarda Heydər Əliyev qətiyyətli bir lider kimi mövqeyini ortaya qoyurdu. Ulu öndərin milli mənəvi dəyərlərin qorunması ilə bağlı 2001-ci il avqustun 13-də verdiyi "Milli mənəvi dəyərlərin pozulması xalqımıza qarşı bağışlanmaz xəyanətdir" bəyanatı problemə təkcə dövlət rəhbərinin yox, həm də müdrik bir el ağsaqqalının münasibəti idi. "Biz öz milli mənəvi dəyərlərimizlə, adət-ənənələrimizlə fəxr edirik" deyən Ümummilli Liderin işıqlı ideyaları bu gün də yaşayır və həyata keçirilir.

Ulu öndər Heydər Əliyevin zəngin dövlətçilik ənənələrinin layiqli davamçısı olduğunu əməli fəaliyyəti ilə sübuta yetirən Prezident İlham Əliyev regionda cərəyan edən proseslərin istiqamətini müəyyənləşdirən, ona təsir göstərən ciddi fenomenə çevrilmişdir. Bu gün Prezident İlham Əliyevi eyni zamanda Azərbaycanın milli mənəvi dəyərlərinin ən qüdrətli mühafizəçisi kimi görürük.

Prezident İlham Əliyevin rəhbərliyi ilə ölkəmizdə aparılan və milli mənəvi dəyərlərə dayanan islahatların başlıca məqsədi müasir dünya çağırışlarına cavab verən güclü, rəqabətədavamlı və vətəndaşın daha yaxşı yaşadığı dövlətin qurulmasıdır. Bu vəzifələri yerinə yetirmək üçün xalqımızın özünün milli mənəvi dəyərlərinə, tarixinə sahib çıxması vacibdir. Prezident İlham Əliyevin konsepsiyasına görə, milli ruhu qorumağın, inkişaf etdirməyin və yeni nəsillərə çatdırmağın ən mühüm şərti məhz milli dövlətçilikdir. Milli dövlət ancaq ərazinin, maddi sərvətlərin deyil, həm də milli mənəvi dəyərlərin qorunmasına xidmət edir. Dövlətçilik hisslərinə malik

olmadan xalq milli dövlətini inkişaf etdirə bilməz. Bu gün Ulu öndərin ali ideyalarının gerçəkləşməsində Prezident İlham Əliyevlə birgə Azərbaycan Respublikasının Birinci vitse-prezidenti, Heydər Əliyev Fondunun prezidenti, YUNESKOnun və İSESKO-nun xoşməramlı səfiri Mehriban xanım Əliyeva da yaxından iştirak edir
.

Milli mənəvi dəyərlər hər bir Azərbaycan vətəndaşı üçün doğma, əziz və müqəddəsdir. Bu həm də milli ruhun, milli şüurun simvolu olaraq tarixi yaddaşın fundamental prinsiplər əsasında formalaşması deməkdir. Xalqımız, millətimiz keçmişin bütün buxovlarından azad olduqdan sonra əlindən zorla alınmış milli mənəvi dəyərlərinin, milli özünüdərkin formalaşmasına yeni zəmin yarandı.

Müasir tariximizin səhifələrində yer almış milli oyanış dövründə millətin həmin dəyərlər uğrunda canından belə keçməyə hazır olması xalqımızın milli dəyərlərə sadiqliyinin nümunəsidir. 1969-cu il iyulun 14-də Azərbaycanda siyasi hakimiyyətə gələn Ümummilli lider Heydər Əliyev ilk gündən hər cür ideoloji-siyasi baryerlərə sinə gərərək Azərbaycan xalqının milli özünüdərki üçün bütün zəruri tədbirləri həyata keçirməyə başlamış, ictimai şüurdakı qorxunu, ehtiyatlılığı aradan qaldırmağı, cəmiyyəti bütün sahələr üzrə gələcək mənəvi yüksəlişlərə ruhlandırmağı bacarmışdır.

Ulu öndər Heydər Əliyev xalqda milli heysiyyəti gücləndirmək, onu öz şanlı keçmişinə, soykökünə qaytarmaq, habelə zəngin bədii irsini, mədəniyyətini, incəsənətini, adət-ənənələrini yaşatmaq, ana dilini inkişaf etdirmək üçün bir sıra tədbirlər həyata keçirmişdir. Ulu öndər Heydər Əliyevin 1993-cü ildə xalqın təkidli tələbi ilə yenidən hakimiyyətə gəlməsi gənc müstəqil dövlətimizin siyasi və iqtisadi əsaslarını yaratmaqla yanaşı, Azərbaycan xalqının milli mənəvi irsini ehtiva edən ideyanın – Azərbaycançılığın təşəkkülü və inkişafına mühüm təsir göstərmişdir.

Milli-mənəvi dəyərləri qoruyub saxlamaq, onları gələcək nəsillərə çatdırmaq xalqın öz keçmişinə bağlı olduğunu, kimliyini unutmadığını göstərir. Bizim dilimiz, dini inancımız, adət-ənənələrimiz, eləcə də bu torpaqlarda əsrlər boyu formalaşmış birgəyaşayış mühiti və tolerantlıq kimi xüsusiyyətlərimiz bizim milli-mənəvi sərvətlərimizdir. Bu dəyərlərə sahib çıxmaq, onları yaşatmaq, yaymaq və uşaqlara, gənclərə sevdirmək doğma Vətənimizin və xalqımızın sabahı üçün çox vacibdir və böyük əhəmiyyət daşıyır. Azərbaycan xalqı yüz illərdir ki, məhz bu dəyərlərə arxalanaraq tarixin ağır günlərindən, çətin sınaqlarından üzüağ çıxmağı bacarıb, öz milli kimliyini və dövlətçilik ənənələrini qoruyub saxlamağa nail olub.

Hər bir millətin milli-mənəvi sərvətləri, zəngin mədəni irsi, özünəməxsus adət və ənənələri onun tarixi köklərinin qədimliyinin əsas göstəricilərindəndir. Əsrlər boyu qorunaraq nəsildən-nəslə ötürülən bu dəyərləri mühafizə etmək, yaşatmaq və daha da inkişaf etdirmək hər bir insanın öz xalqı qarşısında mənəvi məsuliyyəti və müqəddəs borcudur.

Sevindirici haldır ki, Azərbaycan xalqı öz milli-mənəvi irsinə və qədim adətlərinə daim bağlı qalmışdır. Xalqımızın keçdiyi tarixi inkişaf yolu, minilliklər ərzində formalaşmış zəngin ənənələrimiz bu gün də yaşadılır və davam etdirilir.

Azərbaycanlılar əsrlərdir ki, öz qədim milli-mənəvi dəyərləri ilə tanınırlar. Xalqımız həmişə adət-ənənələrinə diqqətlə yanaşıb, onları qoruyub, yaşadıb və başqalarına da göstərib. Bu xüsusiyyətlərimizlə dünya mədəniyyətində öz yerimizi tutmuşuq.

Uzun illər aparılan araşdırmalar göstərir ki, bu gün də yaşatdığımız bir çox adətlərin kökü çox qədim zamanlara gedib çıxır. Tarix boyu Azərbaycana gələn adamlar bura heyran qalıblar. Onları valeh edən təkcə ölkəmizin gözəl təbiəti və zəngin sərvətləri olmayıb. Eyni zamanda, burada yaşayan insanların özünəməxsus adət-ənənələri və milli dəyərlərə böyük hörmətlə yanaşmaları da onların diqqətini çəkib. Min illər əvvəl yaranan milli dəyərlərimiz bu günə qədər demək olar ki, dəyişməyib, yaddan çıxmayıb. Azərbaycan xalqı indi də həmin dəyərlərə söykənərək yaşayır.

Azərbaycan həmişə milli və insani dəyərlərə hörmət edən bir ölkə olub. Bu torpaqda əsrlərdir multikulturalizm və tolerantlıq ənənələri yaşayıb və inkişaf edib. Son illərdə də ölkəmizdə milli-mənəvi dəyərlərin təbliği və qorunması üçün xeyli işlər görülür. Azərbaycanda milli irsə, dini inanclara hörmət var, müxtəlif mədəniyyətlər arasında dialoq və qarşılıqlı anlayış yüksək səviyyədədir.

Milli-mənəvi baxımdan zəngin olan Azərbaycanda müxtəlif dillər, dinlər və mədəniyyətlər azad şəkildə inkişaf edir. Ölkədə sülh, dostluq və qardaşlıq mühiti hökm sürür. Dövlətlə din arasında münasibətlər sağlamdır, dini və etnik dözümlülük qorunur. Məscidlər, ziyarətgahlar, sinaqoqlar, kilsələr tikilir və təmir olunaraq insanların istifadəsinə verilir. Dövlət başçısı İlham Əliyev dəfələrlə bildirib ki, dinlər və məzhəblər arasında dostluq və hörmətin alternativi yoxdur. O vurğulayıb ki, Azərbaycan dünyada tolerantlıq nümunəsi kimi tanınır, sivilizasiyalar arasında dialoqa və beynəlxalq sülhə töhfə verir. Son illərdə ölkəmizdə beynəlxalq humanitar forumlar, dünya dini liderlərinin görüşləri keçirilib. Bu da Azərbaycanın bu sahədəki rolunu göstərir.

Azərbaycanda hansı millətə və ya dinə mənsub olmasından asılı olmayaraq bütün ibadət yerləri dövlət tərəfindən qorunur və bərpa olunur. Bakının mərkəzində yerləşən erməni kilsəsi də yüksək səviyyədə təmir olunub və fəaliyyət göstərir. Eyni zamanda, 30 ilə yaxın davam edən işğal dövründə Ermənistan tərəfindən Azərbaycanın Qarabağ və Şərqi Zəngəzur ərazilərində çoxlu dağıntılar törədilib. Yaşayış evləri, inzibati binalar, tarixi və dini abidələr məhv edilib, məscidlər dağıdılıb.

Vətəninin, xalqının adını ucaldanlar…

Milli birliyimizi qoruyan və mənəvi dünyamızı zənginləşdirən dəyərlər sayəsində bu günə gəlib çıxmışıq. Hər bir insanın formalaşmasında ailənin rolu böyükdür. Ailəyə boş yerə “kiçik dövlət” demirlər. Əsas dəyərlər məhz

ailədə öyrədilir. Ədalət, mərhəmət, vətən sevgisi, dürüstlük, halallıq, böyüklərə hörmət, zəhmətkeşlik kimi keyfiyyətlər ailədə aşılanır. Sonra məktəb və cəmiyyət bu tərbiyəni daha da möhkəmləndirir.

Belə mühitdə böyüyən gənclər həm savadlı olur, həm də vətəndaşlıq ruhunda formalaşır. Vaxt gəlir, Vətən də onlarla fəxr edir. 2020-ci ilin 27 sentyabrında Ermənistanın təxribatı nəticəsində müharibə başladı. Prezident, Ali Baş Komandan İlham Əliyev qismən səfərbərlik elan etdi. Minlərlə gənc könüllü olaraq cəbhəyə getmək istədiyini bildirdi.

44 gün davam edən Vətən müharibəsi Azərbaycanın tarixi qələbəsi ilə başa çatdı. Ordumuz həm düşmənə, həm də dünyaya gücünü və qəhrəmanlığını göstərdi. İşğal altında olan torpaqlar bir-bir azad edildi. Azərbaycan əsgərləri cəsarət, mərdlik və vətənpərvərlik nümunəsi göstərdilər.

Bu müharibə bir daha sübut etdi ki, Azərbaycan xalqının gələcəyi parlaqdır. Gənclərimiz möhkəm iradəlidir, çətinlikdən qorxmur, doğru bildikləri yoldan dönmürlər. Azərbaycanda tarixən mövcud olan tolerantlıq mühiti və fərqli mədəniyyətlərə hörmət də qələbəmizdə mühüm rol oynadı. Ölkədə yaşayan bütün xalqlar və etnik qruplar bir amal uğrunda birləşdi. Hamı bir nəfər kimi Azərbaycanın ərazi bütövlüyü naminə ayağa qalxdı və göstərdi ki, bu birlik və həmrəylik davamlı olacaq.

Bütün bunların fonunda, heç şübhəsiz, ölkəmizdə milli mənəvi dəyərlərin qorunması və geniş təbliğ edilməsində mətbuatın da xüsusi rolu vardır. Azərbaycan xalqının milli mənlik şüurunun oyanışında, zəngin tariximədəni irs, adət-ənənələr üzərində yeni tipli mədəniyyətin yaradılmasında, türklük düşüncəsi, islam dəyərləri, müasir demokratik prinsiplər əsasında Azərbaycançılıq məfkurəsinin yaradılmasında anadilli jurnalistikamız ilk günlərdən həm təşkilati, həm təbliğati, həm də təşviqati işin mərkəzində olmuşdur. İllər keçdikcə KİV milli mənəvi dəyərləri yeniləşdirib zənginləşdirməkdən əlavə, həm də onu yad təsirlərdən qoruyan ideyamənəvi sipər rolunu oynamışdır [6].

NƏTİCƏ. Bu gün mətbuatda və sosial mediada milli adət-ənənələrimizi, milli ideologiyamızı, tariximizi, ana dilimizi, ölkəmizdə mövcud olan ənənəvi dinimizi qorumağın, o cümlədən sosial şəbəkələr vasitəsilə gənc nəslə təbliğ etməyin yolları müzakirə edilir, milli adət-ənənələrimizlə mədəni inkişafımızın vəhdəti araşdırılır və geniş ictimaiyyətə çatdırılır. Mətbuatda aparılan işlərin əsas hədəfi isə gənc nəslin milli mənəvi dəyərlərə sahib çıxmasını, onu qorumasını və vətənpərvərlik hisslərini gücləndirməsini təmin etməkdir.

ƏDƏBİYYAT SİYAHISI

1.Əliyev, H. (2001). Milli-mənəvi dəyərlər və milli ideologiya. Bakı: Azərbaycan nəşriyyatı.

2.Həsənov, A. (2010). Müasir Azərbaycan cəmiyyətində mədəniyyət və milli dəyərlər. Bakı: Elm.

3.Quliyev, N. (2015). Azərbaycan xalqının adət və ənənələri. Bakı: Təhsil nəşriyyatı.

4.Məmmədov, R. (2012). Milli kimlik və mənəvi dəyərlər. Bakı: Şərq-Qərb.

5.Ağayev, Ə. (2008). Azərbaycanın qeyri-maddi mədəni irsi. Bakı: Nurlar.

6.İsmayılov, X. (2016). Mədəni irs və müasirlik. Bakı: Elm və təhsil.

7.Paşayeva, G. (2014). Azərbaycan mədəniyyətində ənənə və varislik. Bakı: Apostrof.

8.UNESCO (2013). Qeyri-maddi mədəni irsin qorunması haqqında Konvensiya. Bakı nəşri.

ƏDƏBİYYATA VƏ ONUN TARİXİ SÜRƏCLƏRİNƏ DAİR NƏZƏRİ-TƏTBİQİ ƏSASLANDIRMALAR

Doç.Dr. EBÜLFEZ TAHİR EZİMLİ
ORCID: 0009-0001-1327-3425 ezimliebulfez@yahoo.com.tr Google Akademik, Dünya Sülh Səfiri; Nobel Prıze & Indıa- Birliyinin Yönətici üzvü; Qlobal Yazarlar Akademiyası-Hindistan üzvü; Türk Dünyası Vətəndaşlığı və Eyitimçilər Birliyi üzvü; TÜRKSOY üzvü; Poetas İntergaláctıcos-üzvü; Naxçıvan Dövlet Üniversiteti, Naxçıvan Müəllimlər İnstitutu: BÜTÖV AZERBAYCAN

ÖZƏT

Bütün ədəbiyyatların ilkin tarixi mənzərələri vardır. Bu, mifoloji başlanğıcdan gələn mənzərədir. Və deməli, ilkin Mifoloji-Əqli-psixoloji və idaraki söyləmlərlə başlayıb və bu başlanğıcın üzərində köklənib, davam edib. Bu anlamda, *Mifologiya üzrə söylənişlər genetik olaraq-üsul, forma, bədii-emosional, duyğusal, hissi- psixoloji, əqli halların ilkin, bitkin doğuluşu və bütövlükdə, ədəbiyyatın irsi, geneloji mənbə və mənşəyidir.*

Yanlış yanaşma tərzi olaraq, Mifoloji, konkret desək, mif-hekayət-söyləm- nəql- vəsf- qoşqular, nağıllar, bədii-poetik təəssüratlar, epik təsvirlər-nəqllər, anlatımlar indiyədək əfsanə, gerçək olmayan hesab edilib.

Halbuki, tamam əksinədir: Mifoloji ən əqli və duyğulu-hisli, həyəcanlı, təsirli və aydın söyləmlərdir. ***Və hər söyləm növü də Əqldən (Ağıl-dan) gəlir: və Ağıl-dan gələn bütün söyləmlər-gerçəkdir. Çünki*** İnsan necə gerçəkdirsə, onun mifoloji-ilkin və davamlı söyləmləri, ifadə etdiyi məzmun və fikirləri də o dərəcədə gerçəkdir. Bu sarıdan, *indiyədək ədəbiyyatşünaslıq məsələyə gerçək prizmadan yanaşa bilməyib.*

Lap ilkindən, Ədəbiyyat- həm öz tarixi, həm də tarixin tarixi içərisində olub və öz rüknündə də özünü davam etdirib.

Hər şey öz ilkinə-başlanğıcına bağlıdır. Ədəbiyyat da başlanğıcı və davamı olan söz-hikmət aləmidir. Ədəbiyyat dillə-danışıqla-söyləmlə-nitqlə yaranıb: yəni ədəbiyyatın ifadə forması-işarəsi sözdür, ancaq ona ifadəlilik və nizam, bədii incələmələr gətirən poetik duyğu, düşüncə, xəyal, hiss-həyəcan, üslub, obrazlandırma, bədii ifadə i`cazlarıdır. Ədəbiyyatın İki başlanğıcı var: bir **söz başlanğıcı**, bir də **tarix başlanğıcı**. Bu anlamda, Ədəbiyyt da, Tarix də iç-içədir, zaman zamanadır. Yaranmada hər ikisi özüməxsus başlanğıca malikdir: *ədəbiyyat və tarix başlanğıcına; ədəbiyyat tarixi başlanğıcına və davamına.*

Ədəbiyyat və tarix: Ədəbiyyat öz tarixini yaradır və inkişaf etdirir. Ədəbiyyatın tarixi-sözün başlanğıc və davamına aidolma tarixidir. Bir də var, ədəbiyyatın zaman içərisində mövcudluğu və yaşamı. Bu halda, ədəbiyyat bədii məzmun və mövzu cəhətdən həm də tarixi zamanların ifadəsidir.

Başqa bir halda, Zaman süreclərinin tarixi ədəbiyatın tarixindən irəlidir: Ədəb aləmində bütün başlanğıclar Söz-dən gəlib: söz insanın özünü üfadəetmə nişanıdır: nişan nişanlar doğurub.

Yalnız bu doğuluşdan sonra ədəbiyyat tarixi başlayır**.**

AÇAR SÖZLƏR: Mifoloji Başlanğıclar; Ədəbiyyatın İlkin Tarixi Modelləri; Bədii İfadə Mənzərələri

THEORETICAL-APPLICATIVE JUSTIFICATIONS ON LITERATURE AND ITS HISTORICAL PROCESSES

ABSTRACT

All literatures have their initial historical views. This is a view that comes from a mythological beginning. And therefore, it began with the initial Mythological-Intellectual-psychological and administrative statements and was rooted and continued on this beginning. In this sense, statements on Mythology are genetically - the initial, complete birth of method, form, artistic-emotional, sensory, sensory-psychological, mental states and, as a whole, the heritage, genealogical source and origin of literature.

As a wrong approach, Mythological, specifically, myth-story-narration-narration-description-allegories, fairy tales, artistic-poetic impressions, epic descriptions-narrations, narratives have been considered legends, unreal so far.

However, it is quite the opposite: Mythology is the most intellectual and emotional, exciting, effective and clear statements. And every type of statement comes from the Mind (from the Mind): and all statements that come from the Mind are true. Because as Man is real, his mythological-primary and continuous statements, the content and ideas he expresses are also true to that extent. Therefore, until now, literary criticism has not been able to approach the issue from a real prism.

From the very beginning, Literature has been within both its history and the history of history and has continued itself in its own pillar.

Everything is connected to its beginning-beginning. Literature is also the world of words-wisdom, which has a beginning and a continuation. Literature was created through language-speaking-speaking-speaking: that is, the form of expression-sign of literature is the word, but it is the poetic feeling, thought, imagination, feeling-excitement, style, imagery, and artistic expression that bring expressiveness and order to it, artistic refinements.

Literature has two beginnings: a word beginning, and a historical beginning. In this sense, both Literature and History are intertwined, time is in time. In their creation, both have their own beginning: the beginning of literature and history; the beginning and continuation of the history of literature.

Literature and history: Literature creates and develops its own history. The history of literature is the history of belonging to the beginning and continuation of the word. There is also the existence and life of literature in time. In this case, literature is also an expression of historical times in terms of artistic content and subject matter.

In another case, the history of the processes of Time precedes the history of literature: All beginnings in the world of literature come from the Word: the word is the sign of human self-expression: the sign gives birth to signs.

Only after this birth does the history of literature begin.

KEYWORDS: Mythological Beginnings; Early Historical Models of Literature; Landscapes of Artistic Expression

GİRİŞ

Dünya yaranan gündən qələmin ilkin sözü-
Varlıq səhifəsində sözün özüdür, özü.

Şeyx Nizami Gəncəvi

Ədəbiyyat və zaman ətributları: yaranma və əsaslandırmada Dilin Və sözün və əqli-hissi gücün iradə nişanları. Ədəbiyyat öz tarixini yaradır və inkişaf etdirir. Ədəbiyyatın tarixi-sözün başlanğıc və davamına aidolma tarixidir. Bir də var, ədəbiyyatın zaman içərisində mövcudluğu və yaşamı. Bu halda, ədəbiyyat bədii məzmun və mövzu cəhətdən həm də tarixi zamanların ifadəsidir.

Başqa bir halda, Zaman sürəclərinin tarixi ədəbiyatın tarixindən irəlidir: Ədəb aləmində bütün başlanğıclar Söz-dən gəlib: söz insanın özünü üfadəetmə nişanıdır: nişan nişanlar doğurub.

Yalnız bu doğuluşdan sonra ədəbiyyat tarixi başlayır**.**

Ədəbiyyata tarixi içəriklərdən yanaşmanın ilkin əlamət və nişanları nəyə bağlıdır? Sözsüz ki, sübut və dəlillərə. Və sözsüz ki, İlkin və sonrakı mənbələrə-- şifahi və yazılı mətnlərə.

Böyük Azərbaycan şairi Şeyx Nizaməddin Əbu Məhəmməd İlyas ibn Yusif ibn Zəki Müəyyəd Nizami Gəncəvinin (1141-1209) sözü ilə söyləsək, "**varlıq səhifəsində**" (`Sirlər xəzinəsi`), habelə, bizim təbirimizcə desək, ***mənalar aləmində*** ilkin varlıq da – Sözdür, davamlı varlıq da, sonu olmayan varlıq da Sözdür. Bu proses belədir ki, Sözdə Söz var, Sözdən Söz doğur; yəni ki, Mənada Məna var, Mənadan Məna doğur.

Deməli, ədəbiyyat söz, çoxrəngli, çoxifadəli, çoxmənalı, çoxüslublu, çoxnövlü-çoxjanrlı sözdür: sözlər sözüdür, sözün ədəbidir, hikmətidir, üslubdur- sözün üslübu, mənanın ifadəetmə üslubu, ideya üslubudur, ədəb üslubudur; bədii-poetik mənalandırmadır: vəsfli, tərənnümlü, təsvirli mənalandırmadır.

I. ƏDƏBİYYAT VƏ ÖZÜNÜ YARATMA PSİXOLOGİZMİ

Ədəbiyyat Varlıq səhifəsinin ilkin və davamlı sözüdür: hikmətləri ifadə edən obrazlı sözdür: şəxsləndirilmiş sözdür, insan sözüdür, insanı öyrənən və təsvir edən, insana hikmət, ədəb aləminin nişanlarından pay verən idraki-ibrətalma və zövqləri genişləndirən və dərinləşdirəm Eşq-Ədəb Sözüdür.

Lap ilkindən, Ədəbiyyat- həm öz tarixi, həm də tarixin tarixi içərisində olub və öz rüknündə də özünü davam etdirib.

Hər şey öz ilkinə-başlanğıcına bağlıdır. Ədəbiyyat da başlanğıcı və davamı olan söz-hikmət aləmidir. Ədəbiyyat dillə-danışıqla-söyləmlə-nitqlə yaranıb: yəni ədəbiyyatın ifadə forması-işarəsi sözdür, ancaq ona ifadəlilik və nizam, bədii incələmələr gətirən poetik duyğu, düşüncə, xəyal, hiss-həyəcan, üslub, obrazlandırma, bədii ifadə i`cazlarıdır. Ədəbiyyatın İki başlanğıcı var: bir **söz başlanğıcı**, bir də **tarix başlanğıcı**. Bu anlamda, Ədəbiyyt da, Tarix də iç-içədir, zaman zamanadır. Yaranmada hər ikisi özüməxsus başlanğıca malikdir: *ədəbiyyat və tarix başlanğıcına; ədəbiyyat tarixi başlanğıcına və davamına.*

II. ƏDƏBİYYAT VƏ TARİX: Ədəbiyyat öz tarixini yaradır və inkişaf etdirir. Ədəbiyyatın tarixi-sözün başlanğıc və davamına aidolma tarixidir. Bir də var, ədəbiyyatın zaman içərisində mövcudluğu və yaşamı. Bu halda, ədəbiyyat bədii məzmun və mövzu cəhətdən həm də tarixi zamanların ifadəsidir.

Başqa bir halda, Zaman sürəclərinin tarixi ədəbiyatın tarixindən irəlidir: Ədəb aləmində bütün başlanğıclar Söz-dən gəlib: söz insanın özünü üfadəetmə nişanıdır: nişan nişanlar doğurub.

Yalnız bu doğuluşdan sonra ədəbiyyat tarixi başlayır**.**

Tədqiqimizin elmi-metodoloji baxımdan, xarakterini belə **təsnif-təsbit** edə bilərik:

- Azərbaycan Türk ədəbiyyatı tarixi və onun dövrləşdirilməsi üzrə tədqiqlərin tədqiq və təhlili:
- dövrləşdirmədə yanlışlıqlar
- tədqiqlərin elmi-tarixi yönləri və nəticələri:
- uğurlar və elmi-metodoloji qüsurlar.

Ədəbiyyat tarixi üzrə Tədqiqin Tədqiq və təhlilində yanaşmamızın ilkin istiqaməti:

sual və sual üzrə yanaşmaların yönləri:

Sual 1: Ədəbiyyat nədir?

-Ədəbiyyat, ***ədəb və -iyyat*** hissələrindən ibarətdir: sözün lüğəvi birləşmə mənası ***ədəbə aid olanalrın cəmi****; başqa sözlə,* ***ədəb elmi*** deməkdir. Bu anlamda, ədəbiyyata-ədəbə aid çoxnövlü ifadə-əlamət-nişanlar vardır ki, onlara aşağıdakılar daxildir:

Ədəbiyyat- hiss, düyğu, düşüncə, xəyal, təsəvvür, etik-estetik tələb-qaydalar, bədii təsvir-tərənnüm, nağıl, hekayət, ürfan-sufiyanə, təsəvvüfi məzmun və mənalar, ideyalar, mövzular, hikmətlər, ədəbi-bədii növlər, janrlar;

vəznlər, səsli, sözlü, ifadə və üslub, məna, forma və məzmunlar hamısı, poetik ifadə tərzi və bədii obrazlılıq, insanın daxili aləminə aid olan psixoloji hallar və nizamlar üzrə üslub, bayatı-qoşqular, düzgülər və gözəl, nizamlı, ölçülü-biçili söyləm və yazılar deməkdir.

Ədəbiyyatda bədiilik səciyyəsi daşıyan söyləm, yazı və hərəkətlə təqdim edilən söz-ədəbiyyat- növləri və və o növlərin daxili janrlarından ibarət **Gözəl ifadəetmə sənətidir.** Bu halda, demək ki, ədəbiyyat adi söz ylğını söyləm və yazılarından ibarət deyil: ədəb elmi- hikmət elmidir ki, bunun da yüz işarə-nizam sahələri, tərkib-nişanları vardır: o nişanlar incə və səlis, bəzəkli,yüksək üslubi-poetik rətzdə ifadə etmə poetikasıdır. Beləliklə, bu tərkib-nişanlar, ümumilikdə, bədii-poetik, lirik, epik, etik-esetik, didaktik ədəbiyyatın tərkibinə daxidir.

Sual 2: - Bədii ədəbiyyat nə vaxtdan yaranıb?

- Ədəbiyyat – bədii-poetik söyləm İnsan yaranandan doğulub. Məsələn, Adəm əleyhissəlama adlar, sözlər, işarələr, mənalar öyrədiləndən sonra –yaranan bəşər **söyləmi-danışığı, dili,** bilavasitə **ədəbiyyatın başlanğıcı** deməkdir.

İfadə formasına görə, ədəbiyyat bədii, mənalı söyləmək tərzindən ibarət olan bədiyyat və elmiyyat icazıdır. Belə ki, İnsana Allah-Təala elə bir zəngin daxili aləm verib ki, o aləmdə bütün aləmlər--bütün nişanlar və əlamətlər onun (insanın) özünüifadəsinə xidmət edib və etməkdədir. Bütün bunlar ədəbiyyatın yaranması prosesinin başlanma və davametmə qanunudur.

Bədii ifadə baxımından söz nə vaxtdan yaranıbsa, bədii ədəbiyyatın, hikmətli, təsirli, qoşqulu-düzgülü söyləmin tarixi də o vaxtdan başlayır. Ədəbiyyat da sözdür və yəni sözlə ifadə edilən sənətidir: bu anlamda, ***ilk söz nə zamandan doğulubsa***, ədəbiyyat da o zamandan başlamışdır. Nəzəri-tətbiqi baxımdan ədəbiyyatın doğuluşu, söyləmin törəniş mənbə və sahələri, habelə Azərbaycan Türk ədəbiyyatı tarixinə baxışın elmi-konseptual səciyyələri söz sənətinin yaranışından başlarır.

Məkan və millət mənsubluğuna görə yaranma və inkişafetmə orada yaşayan *toplumun varlıq, yaşam, mədəniyyət və mənəviyyat məsələsidir.* Bu mənada, ***Bütün ədəbiyyatlar, ümumən, söz sənəti ümumdünya mənsubluğu baxımından, öz tarixi köklərinə bağlıdır. Və öz kökündə də tədqiq edilməlidir***.

Suala bağlı başqa sual:

Sual 3: - Bəs Söz-ə və onun bədii ifadə tərzinə münasibət nə vaxtdan yaranıb?

- bədii söz və ifadə sənəti olan Bədii Ədəbiyyat nə vaxtdan yaranıbsa, sözə münasibət də o vaxtdan yaranıb: belə ki, onun ilkin ifadəsi--əqlin və qəlbin ifadəsi olaraq meydana gəlib. İlkin yaranış Mifik /oxu: gerçək/ mənalandırma-söyləm nədirsə. İfadə tərzi də odur; məsələn, ilkin hadisə və əhvalat, nağıl-hekayət, nəğmə-mahnı, layla-bayatı söylənəndən sonra onun haqqında söz açılıb-məlumat verilib;

və beləliklə, bədii ədəbiyyatın və ona münasibətin yayılmasına şərait-zəmin yaranıb. Bu, bir tərəfdən, insanın ruhi ehtiyacı olub, digər tərəfdən də bu, insanın çox yüksək zövqə, xəyal və düşüncəyə, poetik ovqata və gözəl üslublara, heyrət və təəccüb zövqünə, yaradıcılıq qabiliyyətinə malik olduğuna dəlalət edir.

Sual 4: Azərbaycan ədəbiyyatının ümumdünya və ümumtürk xarakter mövqeyi necədir?

-- Azərbaycan ədəbiyyatı- Ümumtürk-Turan ədəbiyyatının tarixi sisteminə və **Ümumdünya Ədəbiyyatı kontekstinə-içeriyinə** daxildir. Onu yaradan əcdadlarımız ilkin kontekstir. Belə ki, bu içərikdə, hələlik, əldə edilən yazılı nümunələr sübut edir ki, bu yazılar, bədii və estetik, elmi söyləm və kəşflər də bizim əcdadlarımıza-babalarımıza-Sümerlərə məxsusdur.

Başqa bir elmi konseptuallıq: Azərbaycan-Türk ədəbiyyatı Bəşər Ədəbiyyatının ***Başlanğıc*** kontekstində olan ədəbiyyatdır.

Və milli-geneloji mənsubluğuna görə Azərbaycan ədəbiyyatı—Türk ədəbiyyatıdır.

Və bu onu təsbit edir ki, Tarixi Simasına görə, Türk ədəbiyyatının tarixi – ümumdünya sivilizasiyasının ilkin və davamlı tarixdir.

Beləliklə, ədəbiyyatın yaranması, həm də tarixin yaranması üzrə məkan və zaman proseslərindən asılı olub. Bu mənada, *ədəbiyyatın tarixi onun müxtəlif dövrlər və zamanlar kontekstindən* ibarət olub. Bu halda, başqa bir sual:

Sual 5: indiyədək ədəbiyyatşünaslıqda Ədəbiyyat tarixinin dövrləşdirilməsi hansı zaman kontekstləri üzrə aparılıb?

-- İndiyədək Ədəbiyyatşünaslıq tarixində Dünya ədəbiyyatı tarixi, əsasən, *dörd dövr* üzrə tədqiq edilib: ***qədim-antik dövr, orta əsrlər dövrü, yeni dövr, müasir dövr.*** Azərbaycan ədəbiyyatı tarixinin dövrləşdirilməsi də ədəbiyyatşünaslıqda indiyədək mübahisəli məsələlərdən olub. Bu mənada, hələlik, bu gün də tarixi baxımdan ədəbiyyatın tarixi dövrləşdirməsi tədqiq və təbliğ baxımından özünün tam elmi-konseptual həllini gözləyir. Tədqiq zamanı araşdırma və təsniflər, hər şeydən əvvəl, **Ədəbiyyat və Tarixlə** bir müstəvidə götürülməlidir. Çünki tarixi simasına görə, ədəbiyyt-tarix, tarix də ədəbiyyat nişanları içərisindədir: ədəbiyyat tarixi-onun inkişafına, yaşamına aid olan zamanlarının tarixidir.

Ədəbiyyat haqqında bəhs etmək-onun tarixi sürəcləri-dövrləri üzrə tədqiqi deməkdir. Ədəbiyyata münasibət-onu tədqiq, birbaşa, ona tarixi yanaşmalardan başlayır; çünki Ədəbiyyatı tədqiq və təbliğ, ona yanaşma metodoloji baxımdan, bilavasitə onun ***tarixi yaddaşına münasibət*** deməkdir. Ədəbiyyat Tarixi mənsub olduğu millətin ictimai-siyasi və mədəni tarixi inkişafına bağlıdır.

Ən qədim antik zaman başlanğıcı Sümer-Əcdad başlanğıcıdır və konkret olaraq, bu, Sumer-Əcdad-Türk ədəbiyyatı başlanğıcından gələn ədəbiyyatdır. Bu mənada, *Azərbaycan Ədəbiyyatı tarixi*--ədəbi, bədii janrlar və estetik fikr baxımından, ***ümumtürk geninin, ümumtürk yaddaşının tarixidir.*** Azərbaycan ədəbiyyatı tarixi Əcdadlarımızın-Sümerlərin ədəbiyyatı tarixindən başlayır: çünki dünya elmi hələ onların yazılarından qədim bir ədəbi, ədəbi-bədii və elmi yazıya rast gəlməyib.

III. ƏDƏBİYYATA, SÖZƏ VƏ ELMƏ MÜNASİBƏTİN YENİ ERASI "QURANİ-KƏRİM"LƏ BAŞLAYIR.

VIII-IX, habelə X-XI əsrlərdə ərəbdilli elmi əsərlərdə, həmasələrdə, tarixi, coğrafi əsərlərdə ədəbiyyatın tarixi dövrləri haqqında məlumatlar almaq olar. Məsələn, Mufaddal Dalinin (VII əsr), Əbu Təmmamın (796-843) "Həmasə"ləri, habelə başqa şairlərin Divanları və onlar haqqında Azərbaycan alimi Xətib Təbrizinin şərhləri ədəbiyyata poetik, elmi və tarixi yanaşmanın yeni tipi idi.

Sonrakı yüzilliklərdə Əbülfərəc İsfihani, İbn Quteybə, Yaqut Əl-Həməvi, Əl-Baxərzi, Əs-Səmani, Dövlətşah Səmərqəndi, Rəşidəddin və b.-nın əsərləri erkən orta əsrlər, habelə çağdaş zamanın şairləri, alimləri, ədəbi meyllər, poetik ifadə özəllikləri haqqında məlumatlar verir.

XIII əsrdən başlayaraq, Nəsrəddin Tusi, Şərafəddin Rami, Vəhid Təbrizi, Əssar Təbrizi, Sadiqbəy Əfşar, Sam Mirzə, Məhəmməd Rəfi, Azər Bəydili və b.-nın təzkirələri, risalə və elmi-nəzəri əsərləri orta əsrlər ədəbiyyatşünaslığının ədəbiyyata, onun tarixi simasına yanaşma-münasibətin yeni xüsusiyyətlərini gətirdi. Əlişir Nəvainin, Lətifi Kastomonlunun *təzkirələri də ümumtürk kontekstinə yanaşma tərzi ilə fərqlənirdi.*

Orta əsrlər təzkirələri ədəbiyyatın tarixi və dövrləri haqqında sistematik təhlillər aparmırdı.

XIX əsr Azərbaycan ədəbiyyatşünaslığında da təzkirələr yarandı, lakin bu təzkirələr orta əsr ənənələrinə bağlə oldu. Əsrin sonlarında Firudin bəy Köçərlinin axtarış və tədqiqləri ədəbiyyatı tarixi sistematik şəkildə konkret dövrlər və məkanlar kontekstində öyrənməyin ilkin başlanğəcədər. Firidin bəy Köçərli 1911-ci ildə "Azərbaycan ədəbiyyatı adlı ikicildlik kitabı nəşrə hazırladı. Lakin çar rusiyasının yasaqları ilə sağlığında nəşr olunmadı (1920-ciildə rus bolşevizmi tərəfindən öldürüldü).

Əsər `Azərbaycan tatarlarının ədəbiyyatı` adı ilə yalnız 1925-1926-cı illərdə nəşr edildi. Firudin bəy Köçərli tarixi baxımdan, tədqiqə XII əsr ədəbiyyatından (bəzi şairlərdən) başlayaraq, öz dövrü də daxil, 128-dən çox şairin həyat və yaradıcılıqlarını haqqında yazılı məlumatlar verdi. Bununla o - F.B.Köçərli ədəbiyyatı, sistematik olaraq, iki ümumi tarixi kontekstdə tədqiq etdi: 1) Qədim və orta əsrlər ədəbiyyatı; 2) XIX əsr ədəbiyyatı. Öz müasirləri haqqında yazdıqları da yoxa çıxarıldı.

Firudin bəy, bir ədəbiyyatşünas kimi, XIX əsri də iki bölgü üzrə təqdim etdi. XIX əsrin birinci yarısı, XIX əsrin ikinci yarısı. Bununla Azərbaycan ədəbiyyatşünaslığı ilk dərə olaraq ədəbiyyat tarixinin dövrləşdirilməsi məsələsinə xüsusi önəm verdi. Beləliklə, gələcək illər üçün ədəbiyyatın tarixi dövləşdirilməsinin struktur sisteminin yaranması prosesinə təkan verildi.

Biz bu kitabımızda Azərbaycan Türk Ədəbiyyatı tarixi üzrə tədqiq yönlərini və təhlil istiqamətərini aşağıdakı konseptual sahələr üzrə təsnif etdik;

- ***Ö****n xülasə: Azərbaycan ədəbiyyatı tarixinin dövrləşdirilməsi və tədqiqinin nəzəri- metodoloji aspektləri və təhlil-məsələləri.*

- *Ədəbiyyat tarixi üzrə tədqiqlərin elmi- konseptual qoyuluşu və tədqiq-təbliğ səviyyəsi.*

- *Qədim və orta əsrlərdə ədəbiyyata münasıbətin elmi-metodoloji formaları və janr tipləri.*

- *Yenı dövr (1800-1920-ci illər) ədəbiyyatşünaslığında Azərbaycan ədəbıyatının tarixi dövrlər üzrə tədqiqi;*

- *XX əsrin 20-60-cı illər ədəbiyyatşünaslığında Azərbaycan ədəbiyyatı tarixi üzrə tədqiqlərin tipoloji və elmi-konseptual səciyyələri;*

- *XX əsrdə və müasir dövr ədəbiyyatşünaslığında ədəbiyyat tarixinə sxematik yanaşmalar və məhdud `təsbitlər`.*

IV. METOD VƏ HƏYATİ GERÇƏKLİKLƏR, REALİZM ÜZRƏ YANAŞMANIN ELMİ-KONSEPTUAL TƏZƏLİYİ

1)-Tənqidi Realizmin tədqiqi üzrə təhlil-təsnifin aktual problemləri:

- Mir Cəlal Paşayevin Cəlil Məmmədquluzadə və Əbdürrəhim bəy Haqverdiyevin realizmi haqqında tədqiq-təhlili üzrə incələmələr, elmi təsbit və düşüncələr;

2)- Romantizmə- o cümlədən, Hüseyn Cavidə münasibətdə mürtəcelikdən elmi gerçəkliyə qayıdış:

- Kamran Əliyevin romantizmə və Hüseyn Cavidə dair tədqiqlərində elmi təzəliyin poetikası: ədəbi qəhrəmanın səciyyəsi**.**

3)-Tədqiqlərdən kənarda qalmış Naxçıvan-Ordubad ədəbi mühiti üzrə araşdırmalar və klassik yanaşmalar: araşdırmaçı Prof.Dr. Əsgər Qədimovun tədqiqində yeni ədəbi şəxsiyyətlərin təqdimi.

Sözsüz ki, bütün bu açımlar daxilindən Azərbaycan Türk ədəbiyyatının tədqiqi və təbliğində tarixi- metodoloji qüsurlar da aşkar olur. Ədəbiyyat tarixi üzrə tədqiqlər təkcə, birtərəfli olaraq, bədii ədəbiyyatı araşdırmır, eyni zamanda ədəbiyyat tarixi kontekstində dövrün tarixi simasını, ədəbi-estetik özəlliklərini, elmini, poetikasını, bədii kültürünü da xarakterizə edir və ümumilikdə, ədəbiyyat-mədəniyyət baxımından dövrlərin ardıcıl hərəkət, inkişaf xarakterlərini də təsbit edir-əsaslandırır.

Qədim dünyanın ədəbiyyatını başlanğıc baxımından əsaslandıran Azərbaycan Əcdad Türk ədəbiyatının dövrləşdirilməsi ilə bağlı olan məsələlərə tarixilik baxımdan prinsipial mövqe olmayıb, nəticədə, tarixilik baxımından yanlış metodoloji yanaşmalar üzə çıxıb. Elmi-metodoloji baxımdan Ədəbiyyat tarixi üzrə tədqiqlər, birtərəfli olaraq, təkcə bədii ədəbiyyatı araşdırmır. Ədəbiyyat tarixi üzrə tədqiqlər eyni zamanda yaradan insanın-millətin və məkanın, zamanın, tarixi dövrlərin ardıcıl hərəkət, inkişaf xarakterlərini də təsbit

etməlidir. Həmin konteksdə tədqiqetmə ilə Azərbaycan Ədəbiyyatı tarixinin dünya ədəbiyyatının başlanğıcıına *bağlıolma təsbiti-tarixi nəzəriyyəsi də* aydın olacaqdır.

Söz- bədii ifadənin əzəli və daimi **obrazıdı**r. *Söz özü bir obrazdır. Söz poetik obrazdır, lirik obrazdır, mə`nalandırma obrazıdır, tərənnümetmə obrazıdır.*

V. ƏDƏBİYYAT- BƏDİİ HİKMƏTDİR VƏ İNSANIN ÖZÜNÜİFADƏSİNİN YÜKSƏK FƏZASIDIR.

Başqa bir məna: ədəbiyyat *-insanın özünü- daxilini və ətrafını görməsi və göstərməsi- nəqlidir***.** Nəzəri və bədii-poetik əlamət və nişanlarına görə, Ədəbiyyat- insanın özünüifadəsi olaraq, ilkin sözlə- gördüklərinə ad, təsvir, hekayə, bənzətmə verməklə, başqa sözlə desək, anlatma- təsviretmə, vəsfevermə, tərənnümetmə, mənalandırma ilə başlayıb.

Bəri başdanca, ədəbiyyatın doğuluşu-yaranışı ilə bağlı bəzi elmi-psixoloji və əqli əlamət və nişanları açıqlamaq istərdirk. Gəlin görək, Söz necə və nə vaxt doğulur və hansı qidalanmalarla müxtəlif tərz alır? Bədii və estetik söz nə vaxtdan yaranıb-üzə çıxıb və necə hasil bulub?

Birincisi, ilk bədii söz nə zaman söylənibsə, ədədbiyyatın doğuluşu da o zaman baş verib. İnsanın bütün söylənişləri heyrət və təccübdən doğub; bu anlamda, demək ki, *ədəbiyyat heyrətin və məftunluğun, heyranlıq və vurğunluğun, vəcdin və ümumən insani sevginin, İlahi gerçəkliklərin,insan həyatına və cəmiyyətə dair əhvalat və hadisələrin, münasibətlərin, lirik his və həyəcanları, faciə və komediyaların bədii sözlə, lirik- epik təəssüratlarla, poetik icazlarla söyləmidir.*

Bütün ədəbiyyatların siması insanın daxili aləminin, həyati məzmunlarının, təsvir və tərənnümlərinin canlı ifadəsidir.

Bütün ədəbiyyatların ilkin tarixi mənzərələri vardır. Bu, mifoloji başlanğıcdan gələn mənzərədir. Və deməli, ilkin Mifoloji-Əqli-psixoloji və idaraki söyləmlərlə başlayıb və bu başlanğıcın üzərində köklənib, davam edib. Bu anlamda, *Mifologiya üzrə söylənişlər genetik olaraq-üsul, forma, bədii-emosional, duyğusal, hissi- psixoloji, əqli halların ilkin, bitkin doğuluşu və bütövlükdə, ədəbiyyatın irsi, geneloji mənbə və mənşəyidir.*

Yanlış yanaşma tərzi olaraq, Mifoloji, konkret desək, mif-hekayət-söyləm- nəql- vəsf- qoşqular, nağıllar, bədii-poetik təəssüratlar, epik təsvirlər-nəqllər, anlatımlar indiyədək əfsanə, gerçək olmayan hesab edilib.

Halbuki, tamam əksinədir: Mifoloji ən əqli və duyğulu-hisli, həyəcanlı, təsirli və aydın söyləmlərdir. ***Və hər söyləm növü də Əqldən (Ağıl-dan) gəlir: və Ağıl-dan gələn bütün söyləmlər-gerçəkdir. Çünki*** İnsan necə gerçəkdirsə, onun mifoloji-ilkin və davamlı söyləmləri, ifadə etdiyi məzmun və fikirləri də o dərəcədə gerçəkdir. Bu sarıdan, *indiyədək ədəbiyyatşünaslıq məsələyə gerçək prizmadan yanaşa bilməyib.*

Ədəbiyyat – bədii-poetik baxımından obrazlı-cilalı, bəzənmiş şəkildə söyləm, gözəl, hikmətli, müdrikanə ifadə etmə növüdür: bu söyləm Ağıldan və Qəlbdən gəlir: Ağıldan, Qəlbdən gəlməyən söyləmlər başıpozuq və dayaz, primitiv deyimlər olar ki, bunların da heç bir ədəbi-bədii və estetik, poetik təfəkkür yükü olmaz.

Ağıl və Qəlbdən gələn söyləmləri qidalandıran müxtəlif nəsnələr-əlamət və nişanlar və o nişanlara münasibətlər vardır; onların bütölükdə ifadə-inikası ilə üzə çıxan söyləmlər—təsvir və tərənnümlər ədəbiyyatın doğuluşunu əsaslandırb. Ədəbiyyat bədii-poetik ifadənin obrazlı və mənalı, düşüncəli təsvir və tərənnüm növüdür.Bu mənada, soyləmin bir-birinə bağlı olan iki növü vardır:

1) Bədii-poetik söyləm; 2) İdraki-estetik söyləm.

Bunlar Ağıl və Qəlb- hiss, duyğu, düşüncə, xəyali, təxəyyüllü, fantastik üzrə söyləmin iki tərzi-üsulu, formasıdır.

Ağıl və Qəlb üzrə söyləmlər müxtəlif növ psixoloji-əqli mənbələrlə cilalanır: düşüncə-ağlın içərisindən qalxan çiçəkdir: ürfani mənalar, Təsəvvüfü hikmətlər, söz içərisindən söz, məna içərisindən mənalar ifadə etmək kimi poetik təsvir və tərənnümlər, bənzətmələr, vəsfləndirmələr və sair poetika nişanları bədiiliyin canı və libaslarıdır. Bütün bunlara nəzərən, Söyləmin-istər şifahi və yazılı olsun bədii-estetik tutumları müxtəlif ədəbi növləri və janrları, estetik mizanları təsbit etmiş- yaratmış, əsaslandırmış olduğunu söyləyə bilərik:

1 - Duyğu ilı söyləm: duyğular oyanır, hərəkətə gəlir, necə deyərlər, qaynayır: bu elə bir düyğudur ki, bütün güllər-çiçeklər, ağaçlar, dərə-təpələr, sular, göllər, dəryalar, göyüzü, yerüzü bütün quşlar- canlılar belə ruh halında olur- canlanır.

2 - Hislərlə söyləm: hisslər insanın duyğularını coşdurur.

3 - Xəyalla söyləm: duyğular, hislər xəyal atını yükləyir, eninə - uzununa səyirdir, çapdırır, bununla bədii hüdudları genişləndirir, təsvir və tərənnümləri, əlamət və nişanlarını yer üzünə səpələyir həm dərinliklərə daldırır, həm də qanadlandırır -- fəzalara aldırır.

4 - Təxəyyüllə söyləm: duyğular, hislər və xəyallar gizlin-özlüyündə dərinlərdə qaynayan təxəyyül və fantaziyanı qidalandırır: bununla, təsvir və tərənnümlər pərvazlanır.

5 - Fantaziya ilə söyləm: insanın əqlən və qlbən inandığı, gerçək olaraq qavradığı və hər kəsə bəlli olmayan məzmun və mənaları ifadə edir.

6 - Düşüncə ilə söyləm: əqlin içərisindən qalxır və özü-özünü zəncirvari dartıb aparır.

7 - Fikirlə söyləm: hər söyləm, bədii-poetik düşüncə fikir üstündə- təsvir fikri, tərənnüm fikri, vəsf fikri üstündə köklənir-necə deyərlər, özünü nizamlayır.

Bu növlər Ağıl və Qəlblə vəhdətdədir. Tərkib nişanları olaraq, bunlar:

- bir-birini cilalayır, nizama salır, aydınladır, coşdurur, sakit və ağır üsluba salır;

- habelə hərəkətə gətirir, hərəkətə hərəkət verir, nizam yaradır, nizama yeni nizam verir, dramatizm yaradır, onu genişlədir, şaxələndirir və beləliklə, bədii yaratıcılığa sistematik olaraq, üslubi dramatizm aşılayır. Nəticədə: söz sözü, düşüncə düşüncəni, təsvir təsviri, tərənnüm tərənnümü, məna mənanı, üslub üslubu çəkib aparır;

və təsvir-tərənnüm-mənalandırma söz-söz artır, kəlimə-kəlimə ilmələnir, təsvir-təsvir yayılır, genişlənir, axar çaylar bir-birinə qovuşar kimi, onlar da bir-birinə qovuşub dərya yaradır.

Xalq elmində bütün söyləmləri ilə insan özü-özünü ifadə edib və hər söz sahibi, hər bir şair, yazıçı da özünü-insanı təsvir edib. Yazıcı Qustav Floberin sözü ilə desək, hər yazıcı öz həyatını qələmə alır. Lev Tolstoy demişdir ki, mən 4-dörd yaşa kimi gördüklərimi yazıram.

Bədi üslubuna, ifadə tərzinə və **üslubi poetikasına** görə, ədəbiyyat söyləm tərzinin, sözlə ifadənin ən təsirli-bəzəkli-həyəcanlı-coşqulu-obrazlı və yatımlı icadıdır. Bu o deməkdir ki, hər danışıq-söyləm tərzi ədəbiyyat deyil. Bədii və əqli idrakın ən üst qatıdır ədəbiyyat. Ədəbiyyat- insanın özüdür; ona görə deyirik: ədəbiyyat özü-özünü törədir: çünki Söz özü-özünü törədir: söyləm bir sözlə başladımı—həmən başqa bir söz gəlir və o söz ilkin sözün ruhunda və yatımında olur. İnsan özü bilavasitə - ədəbiyyatdır, və Hər halı ilə İnsan Bitkin və Kamil olmanı təzahür etdirir. Ədəbiyyat da insana Bitkin və Kamil olamnı təlqin edir.

Beləliklə, ədəbiyyat insanın söyləmindən- nitqindən gələn ifadə icadlarıdır.

VI. ƏDƏBİYYATA METODOLOJİ-TARİXİ YANAŞMADA YANLIŞLIQ. Ədəbiyyata tarixi baxımdan düzgün yanaşmaq üçün onun *ilkin Modelinin* başlama və mənsubolma tərzini anlamaq lazımdır. İlkin model- gerçək modeldir.

Ədəbiyyat dünyanın bütün dövrlərində var olub; bu mənada, hər zamanın, dövrün, eranın öz ədəbiyyat süreci vardır. Millətlərin varlığına, yaşadıqları məkan bağlantılarına görə, ədəbiyyat tarixləri də müxtəlif inkişaf yolu keçmişdir. Ən qədim tarixdən başlayaraq, **ədəbiyyatın dünya modeli** olub və bu dünya modeli Yer kürəsindəki bütün millətlərin ədəbiyyatı üçün həm də tarix modeli--ədəbiyyat tarixi modeli olub. Və h*ələlik dünya Sumer-Türk başlanğıcından başqa bir başlanğıc modeli və modelləri tanımır. Deməli, ədəbiyyatın indiki modeli və modelləri Türklərin əcdadları olan Sumer Modeli və modelləridir*

Ümumtürk ədəbiyyatının tarixinin yaşı sözün, bədii ifadənin, ədəbiyyatın yaranış tarixindən başlayır. Bu mənada, Ümumdünya ədəbiyyatının tarixi Türk ədəbiyyatının tarixi ilə başlamış və yayılmış, inkişaf etmiş və genişlənmişdir.

Son yüzilliyədək dünya ədəbiyyatı tarixinə, **metodoloji-tarixi yanlişliq olaraq,** xristianizm, qərbizm qəlibindən yanaşılmışdır. Bununla da, ədəbiyyat tarixçiləri ədəbiyyatın ilkin tarixi dövrünü qabağa çəkmiş,

Antik ədəbiyyat tarixini yunan ədəbiyyatının (miladdan əvvəlki minilliyin ortalarından bəri) tarixindən başlamış və bu tarixi ümumdünya ədəbiyyatının başlanğıc dövrü kimi təqdim etmişlər.

Nəticədə, Qədim Şərqin qədim ədəbiyyat tarixi, yaxud, Qədim dünyanın Qədim ədəbiyyat yaddaşı, necə deyərlər, bayağı, məkrli olaraq, yaddan çıxmışdır. Qərbizm ədəbiyyatın mənşəyinin hardan başlandığını ağıl kəsə-kəsə qulaqardına vurmuşdur. İnsan 2500 il bundan əvvəl yaradılmayıb ki! Və Bu qədər qədim, gizli qalmış və gizli saxlanılmış yazılar-nişan və nişanələr hara, kimə, hansı zamana bağlıdır? Bunlara cavab axtarmaqdansa, ədəbiyyat tədqiqatçıları ədəbiyyatın tarixi nişanlarını gizlində tutmağa üstünlük verib və bununla, bəşər özünün cılızlığını və məhdud təsəvvürə qapıldığını ifadə etmiş olub.

Ən qədim zaman ölçüsündən yanaşsaq, Sumerlərin "Bilqamıs", "Yaradılış" dastanı, Sumer Türkcesində on minlərlə gil lövhələr üzərində yazılmış milyonlarla sözlər, ifadələr, mətnlər, 7000 il bundan əvvəl yaşamış şair Enlil İsmə Dağanın şeirləri, habelə ilk Ana laylası hesab edilən laylanın mətn və ifadə qəlibləri və başqa min-min, milyon-milyon bədii nümunələr hələlik əldə olan yazı-sübutlardır. Hələ də on minlərlə gil lövhələr (kitab və kitabələr) var ki, oxunmamış haldadır.

Bunlar sübut edir ki, ədəbiyyatın ilkin tarixi miladdan əvvəlki minillikdən başlamır, ondan də əvvəl minilliklər var,o minillikdən daha əvvəl başqa minilliklr var. Ümumiyyətlə, ədəbiyyatın tarixi Şərq- Türk varlığının tarixi varlığı ilə ölçülür.

Avropa ədəbiyyatşünasları sonrakı zaman dövrünü orta əsrlər, Renessans ədəbiyyatı dövrü, daha sonrakı zamanı isə Yeni dövr kimi səciyyələndirmişlər. Son yüz il ərzində ümumtürk ədəbiyyatı tarixinə də bu qəlibdən yanaşılma yönü tələqin edilmişdir.

Ədəbiyyata münasibət onun tarixi yaddaşına münasibət deməkdir. Ədəbiyyat tarixi mənsub olduğu millətin ictimai-siyasi və mədəni tarixi inkişafına bağlıdır. Çünki ədəbiyyat "öz dövrünü həmin dövrün real imkanları çərçivəsində və bu dövrün irəli sürdüyü vacib ictimai məsələlərə cavab verərək təsvir edir" (1: Qarayev Y. : Realizm: sənət və həqiqət, 1980: s. 3).

Azərbaycan ədəbiyyatı–Türk ədəbiyyatıdır. Habelə Azərbaycan ədəbiyyatı Şərq ədəbiyyatının tərkib hissəsidir. Bu mənada, Azərbaycan ədəbi, bədii və estetik fikrinin tarixi ümumtürk geninin, ümumtürk yaddaşının, milli-ideoloji genetikasının, Şərq doğuşunun, təfəkkür və ruhunun tarixidir.

İndiyədək Böyük Ədəbiyyatın zaman və məkan yollarını araşdırmaq, tarixi zamanların məxsusi bölgü və təsnifini vermək məsələlərində Azərbaycan ədəbiyyatşünaslığına qarşı nə qədər qadağalar qoyulmuşdur. Başqa sözlə desək, ədəbiyyatşünaslığın tədqiq və təhlil imkanları məhdudlaşdırılmış, elmi səlahiyyəti əlindən alınmışdır.

Vaxtilə Azırbaycan ədəbiyyatının tədqiq və təhlili konkret olaraq rus, Avropa qəlibləri yarlığına doğru çəkilmiş, özünə mənsub olma, öz soyuna sahib çıxama yolunda totalitar əngəllər yaradılmışdır. Belə ki, **Ədəbiyyat siyasətçiləri ədəbiyyat və mədəniyyətin tarixindən söz açarkən millətin mənşə varlığını kənar bucaqlara bağlamağa çalışmış, yeri gəldikcə Azərbaycanın Türk milli mənsubluğunu inkar etməkdən çəkinməmişlər.**

Bu cür sapdırma hiylələrlə öz milli sərvətimizin xalqa çatdırılmasına qadağalar qoyulmuşdur. Beləcə, bizim milli varlığımıza-türklüyümüzə qarşı yönəldilən sinfi-siyasi, etnik siyasət Ədəbiyyat tarixinin tədqiqində əsaslı maneələrdən olmuşdur. Çünki *Azərbaycan ədəbiyyatının tarixi Avropa, rus ədəbiyyatının tarixinə qablaşdırıla bilməz.* Çünki Azərbaycan ədəbiyyatının tarixi Avropanın hələ təşəkkül tapa bilmədiyi zamanlarda dünya ədəbiyyatının şah əsərlərini yaratmışdır. O zamanlar hələ Qərb yox idi.

Ümumtürk ədəbiyyatı hər hansı bir məhdud zaman və ya zamanların ədəbiyyatı deyil: Türk ədəbiyyatı qədim zəngiliyi olan, geniş sistemli tarixi dövrlərilə yaşayan ədəbiyyat olub; başqa cür desək, dünyanın ədəbi-estetik sözü, məzmun forması ümumtürk ədəbiyyatı ilə başlayıb və davam edib. Ona görə də *Türk Dünyası Ədəbiyyatı* öz zamanları daxilindən dövrləşdirilməlidir. Bu gün ümumtürk ədəbiyyatşünaslığı Türk dünyası ədəbiyyatı tarixinin ortaq dövrləşdirilməsi zərurəti qarşısındadır. Burada ilkin məsələ həm də ayrı-ayrı türk məkanlarında yaşayan türk xalqlarının özlərinə məxsus ədəbiyyat tarixlərinin dövlərşdirilməsidir.

VII. ƏDƏBİYYATI TƏDQİQDƏ METODOLOJİ İSTİQAMƏTLƏR

Bizim fikrimizcə, indiyə qədər ədəbiyyatın tədqiqində metodoloji yanaşmanın, əsasən, **beş** istiqaməti olmuşdur:

birinci istiqamət odur ki, ədəbiyyatın tarixi dövrləri həm də metodoloji xarakteristika ilə təsnif edilmişdir.

İkinci istiqamət üzrə xarakteristika: dövrləşdirmənin bədii-poetik ifadə, mövzu və ideya, janr xüsusiyyətlərinin açıqlanması üzrə tədqiqinə üstünlük verilmişdir.

Üçüncü istiqamət ədəbiyyat tarixini zamanın öz inkişaf xüsusiyyətlərinə, siyasi, ictimai dəyişimlərinə görə müəyyənləşdirmə tərzidir.

Dördüncü istiqamət tədqiqlərdə ədəbiyyata tarixi- müqayisəli metod üzrə yanaşmadır.

Beşinci istiqamət -- bioqrafik metoddur.

İstər bioqrafik, istərsə də tarixi-müqayisəli metod üzrə yanaşma ədəbiyyatı öyrənmə, tədqiqetmə münasibətlərini nizama salmış, onun daxili simasını müəyyənləşdirmişdir. Bu istiqamətlərin hər biri vahid metodologiyaya bağlanan zaman düzgün elmi nəticələrə gəlmək olar.

Orta əsrlərdən bəri əsas öyrənmə metodu **bioqrafik** metoddur.

Ümumiyyətlə, bütün yanaşmalar və əsaslındırmalar ədəbiyyata tarixi münasibət kriteriyalarına bağlıdır. Avropada ədəbiyyat tarixinin metod, ədəbi cərəyan qəlibləri əsasında tədqiqinə də xüsusi əhəmiyyət verilmişdir. Bununla avropalılar tarixilikdə Klassizm, Romantizm, Realizm, Naturalizm zamanı hüdudlarını da ayırd etmişlər.Türk dünyası ədəbiyyatı tarixi özünün klassik bütövlüyü içərisində inkişaf edib. Klassik dövr Divan ədəbiyyatı dövrü kimi daha çox xarakterik olub. Romantik üslub klassik tarixi dövrün daxilində poetik hərəkət, ifadə, ideya, yanaşma üslubu kimi bədii sözün uçan qanadları idi.

Azərbaycan məkan ədəbiyyatında min illər ərzində milli-bəşəri məxsusluq olaraq, lap ilkindən romantik Türk Ruhu mövcud olub və o ruh bu gün də yaşayır. Bütün qədim və orta əsrlər ədəbiyyatı da özünün antik tarixi keçmişinin kökü üstündə olmuş və bu kök, bu oluş bugünədək o varlığını ali bütövlükdə ifadə edir.

XIX- XX əsrlər Azərbaycan ədəbiyyatı Realizm və Romantizm kriteriyalarını cızdı və onu milli ədəbiyyat ruhunun yeni tarixi dövrü kimi yaşatdı.

Bütün bunlar onu da müəyyənləşdirir ki, *türk dünyasında metodoloji yanaşma -- üslub, tərz, düşüncə yanaşmasıdır. Bu* yanaşmanın elmi-nəzəri özəllikləri (xüsusiyyətləri), müəyyən təsirləri, bu və ya digər dərəcədə təhlil və tədqiqlərdə yaşamaqdadır. Ümumiyyətlə, ədəbiyyat tarixinin dövrləşdirilməsini metodlar, cərəyanlar, üslublar ilə ayırd etmək tədqiqatda yeganə meyar ola bilməz. Çünki Ədəbiyyat tarixi təkcə tədqiqlər, birtərəfli olaraq, təkcə bədii ədəbiyyatı araşdırmır, eyni zamanda tarixi dövrlərin ardıcıl hərəkət, inkişaf xarakterlərini də açıqlayır.

Sözsüz ki, "edebiyat tarihinde devirlerin, dönemlerin ayrıştırılması farklı kriterlerə dayanılarak yapılmaktatır" (Cilt II, 310). İndiyədek Dünya ədəbiyyatı tarixini ədəbi məhsulları bəlli olan dövrlər üzrə təsnif edibler. Buna görədir ki, ədəbiyyatın sistematik tarixi dövrləri hələ də öz tədqiqini gözləyir.

Ahmet Kabaklı "Türk edebiyyatı" kitabında türk ədəbiyyatı tarixini üç dövr üzrə təqdim edir:

birinci dövr: İslamdan öncə türk ədəbiyyatı;

ikinci dövr: İslam dövrü türk ədəbiyyatı;

üçüncü dövr: Batıya yönəlmiş türk ədəbiyyatı. (2: Kabaklı A., C III, s.9).

Müasir Türkiyə ədəbiyyatşünaslığı etiraf edir ki, bizim "ortaq ədəbiyyat tariximiz yoxdur" (Türk Dünyası Edebiyyatı, Cild I, seh. XIII).

Son dövr Türkiyə ədəbiyyatşünaslığında "Ortaq ədəbiyyat tariximiz" deyə aşağıdakı dövrlərdə tədqiqlər aparılmışdır (bax: Türk Dünyası Edebiyyatı, C. I-VII, 2004-2006.

"Türk tenqri ədəbiyyatı çevrəsi";

"İslam ədəbiyyatı çevrəsi";

erken dönem (XIII-XV əsrlər);

klassik dönem.

Əlbəttə, bu cür təsniflər bütün yönlərilə yanlışdır.

Klassik dönəm aşağıdakı şıkildə bölgüləndirilmişdir:

- XVI-XVII əsrlərə aid edilən ilk klassik dönəm—1512-dən 1600-cü ilədək,
- "orta klassik dönəm"- XVII-XVIII əsrlər,
- "yeni klassik dönəm-1700-1800- cü illər arası,
- "gec dönəm"(1800-1860),
- "arayışlar dövrü".

Əlbəttə, bu cür təsniflər də tarixi və metodoloji baxımdan yanlışdır.

Beləliklə, nəyi xüsusi olaraq, nəzərdə saxlamaq lazımdır? Hər şeydən əvvəl, qeyd edək ki, Ümumtürk ədəbiyyatı ümumdünya ədəbiyyatının Ana qaynağıdır və burada *Türk Dünya Ədəbiyyatı* kriteriyalarını əsas götürmək gərəkdir. Dünya ədəbiyyatı Türk mifologiya- folklor və yazılı ədəbiyyat aləminə daxildir. Bu mənada, ümumtürk ədəbiyyatının tarixi ümumdünya sivilizasiyasının tarixidir. Ümumdünya ədəbiyyatı tarixi, əsasən. Dörd dövr üzrə tədqiq edilib:

1) qədim dövr, 2) orta əsrlər dövrü, 3) yeni dövr, 4) müasir dövr.

Avropa ədəbiyyatçılarının qısqanclıqları ilə yanaşıldığına görədir ki, 10 cildlik Dünya ədəbiyyatı tarixi kitabının birinci cildində dünya mifologiyalarından bəhs edildiyi halda, `Türk mifologiyası` ifadəsi dilə gətirilməmişdir. Halbuki ***bütün dünya xalqlarının mifolojisi -- Türk mifologiyasının yansılamaları və törəmələridir.***

Bununla, ədəbiyyatşünaslıqda **antik dövr**, erkən orta əsrlər dövrü, **orta əsrlər** dövrü, **intibah** dövrü, **maarifçilik** dövrü, yeni dövr--**XIX əsr-XX əsrlər** dövrləşdirilmələri də ayrı-ayrılıqda tədqiq edilmişdir.

Azərbaycan ədəbiyyatı tarixinin dövrləşdirilməsi də indiyədək mübahisəli məsələlərdən olub. Hələlik, bu *gün də dövrləşdirmə özünün tam elmi-konseptual həllini gözləyir.*

Azərbaycan ədəbiyyatının tarixi baxımdan tədqiqində hər dövrün özünəməxsus xarakterik xüsusiyyətləri vardır. Hər şeydən əvvəl, Azərbaycan ədəbiyyatı tarixi *ümumtürk, ümumşərq və ümumdünya* ədəbiyyatları içəriklərinə mənsubdur.

Bununla bağlı olaraq, ədəbiyyatın lap ilkin və sonrakı mərhələrinə dair *məsələlərə qədim, erkən orta əsrlər, orta əsrlər, yeni dövr və ən yeni dövr ədəbiyyatları dialektikasından*, tədqiq və təsniflərlər kontekstindən yanaşılmalıdır.

NƏTİCƏ

Azərbaycanın qədim məskən-məkan və zamanlarında ədəbiyyata mədəni münasibət qədim dünyanın daş yazılarının, Sumer-Elam-Akkad yazılarından da aydın görünür. Bu mədəniyyətlərin və ədəbiyyatların yaranmasında Türklər, indiki halda desək, Azərbaycan məkanblarında yaşayanlar şərik olmuşlar. Deməli, Azərbaycan ədəbiyyatı tarixi-- başlanğıcına görə Sumer-Əcadad ədəbiyyatıdır. Yəni ***sümerlərin ədəbiyyatı bizim babalarımızın-soyumuzun ədəbiyyatıdır.***

Azərbaycan ədəbiyyatı tarixinin dövrləşdirilməsindəki ilkin dövrlər niladdan əvvəlki minilliklərin zamanlarıdır. Lirik, epik, mifoloji zaman, habelə epos zamanlarının tarixi də o minilliklərə aiddir. Daşlar və gil lövhələr üzərində yazılmış mətnlər, qoşqular, dastanlar və əhvalatları ilkin mənbə hesab etmək olar. Qədim və qədim-antikTarixi dövr haqqında onların sayəsində məlumat almaq olur. Türk ədəbiyyatları haqqında ikinci bir yazılı məndə m.ə. yunan alimlərinin əsərləridir. Bu baxımdan, bizim milli soyumuza və kökümüzə aid başlanğıc əcdad zamanlarının mənbələrini ədəbiyyata milli və tarixi və geneloji yanaşmanın I mərhələsi adlandırnaq olar.

ƏDƏBİYYAT

QURANİ-KƏRİM

AHMET KABAKLI. Türk edebiyyatı

Türk Dünyası Edebiyyatı, Cild I, seh. XIII.

Türk Dünyası Edebiyyatı, C. I-VII, 2004-2006.

ƏZİMLİ ƏBÜLFƏZ TAHİROĞLU. Linqivistik nızəriyyə və poetika. I. Kitab. Dilin və nitqin tətbiqi nəzəriyyəsi və poetikası. Əsərləri 100 cilddə, I cild. Naxçıvan- 2021

ƏZİMLİ ƏBÜLFƏZ TAHİROĞLU. Linqivistik nızəriyyə və poetika. II. Kitab. Səsin təbiəti və məna poetikası. Əsərləri 100 cilddə, II cild. Naxçıvan- 2021.

ƏZİMLİ ƏBÜLFƏZ TAHİROĞLU. Ədəbiyyat tarixi: Tədqiq-təsbitlər və qüsurlar. Əsərləri 100 cilddə, V cild. Naxçıvan- 2021.

ƏDƏBİYYATIN YARANMASI: BƏDİİ-POETİK DÜŞÜNCƏNİN ƏQLİ VƏ NƏQLİ İFADƏ MƏNSUBLUĞU

Doç.Dr.ƏBÜLFƏZ ƏZİMLİ

ORCID: 0009-0001-1327-3425 ezimliebulfez@yahoo.com.tr Google Akademik, Dünya Sülh Səfiri; Nobel Prıze & Indıa- Birliyinin Yönətici üzvü; Qlobal Yazarlar Akademiyası-Hindistan üzvü; Türk Dünyası Vətəndaşlığı və Eyitimçilər Birliyi üzvü; TÜRKSOY üzvü; Poetas İntergaláctıcos-üzvü ; Naxçıvan Dövlet Üniversiteti; Naxçıvan Müəllimlər İnstitutu, Bütöv Azerbaycan

ÖZƏT

Ədəbi və bədii-poeik düşüncə insanın qəlbinin və əqlinin ilkin ifadə formasıdır;

bu, hər şeydən əvvəl, təsirlənmədən doğan ifadə formasıdır. Hər bir təsir ruhən, qəlbən, fəhmən və idrak baxımından insanın düşüncəsinin miqyas ve ölçüsünü yansıdır.

Mənanın ve fikrin gerçek olduğunu anlayandan sonra söyleyib-- burada her şey gerçeye bağlıdır, gerçeye bağlı olma idrakın gerçek olmağını yansıdır: yəni gerçek gerçeğin içindedir: yaxud: gerçek olan her zaman gerçektir; ona güman, şekk yapışmaz—burada bütün bağlantıların vahdeti olaraq TENQRİ'LİK bağlantıları üstün olub.

Böylece Mitoloji Poetika bakımından, Bedii Söz duyğu ve düşünceden gelen bir akınla insan şüurunda ve idraki bağlantılarında dalğavari düzen yaratdı.

Təsirlənmək, ilkin olaraq, insanın daxilinə siqnallar verir, insan bu siqnallarla təsir oyadan obyekt barəsində konkret və ümümi təsəvvürdə olur; bu təsəvvür insanın zövqünün məzmun və ifadə əlamətlərini üzə çixarır.

Bədii düşüncə təsirlənmək sənətidir:

təsirlənmək təsir oyadan obyektin məamun və forması, xassəsi, əlamət və nişanlarından bəhs etmə poetikasını doğurur. Düşüncə və düşüncə haqqında düşüncə.

Düşüncə haqqında düşüncə= təfəkkür və idrak prosesi kimi təhlil və analiz etmə prosesinin ifadəsidir.

Bütün söylənişlər ayini yaşamlrın ifadəsi olaraq yüze çıkmışdır. Söylənişlər Tanrı— tenqrilik ve Dünya-Kainat-Yerüzü – İnsan bağlantıları, habelə insanın yaşam, düşüncə, tasavvür, tahayyül anlayışları ilə nizam almışdır.

Bədii düşüncə və o düşüncə haqqında düşüncə- bu, ədəbi fikrin doğuluıu və təzahür formasıdır.

Bəşər aləmində bədii düşüncənin ilkin mənbə və mənşəyi—mifoloji düşüncədir.

Bəşərin ilkin mifoloji düşüncəsi Türk düşüncə modelidir.

Bəşər aləmində bədii düşüncənin ilkin mənbə və mənşəyi—mifoloji düşüncədir.

Bəşərin ilkin mifoloji düşüncəsi-Türk düşüncə modelidir. Bu modelin ifadə atributları- ruhi inikas nişanları-varlıqları vardır. Belə ki, insan:

Görüb ve gördüklerini hayal, tasavvür, duyğu ilə bağlayaraq söyleyip: bir söylenişe yeni bir söyleniş verip:—şurada Görüm, Tasavvur və duyğu bağlantıları üstün olup;

anlayıp, anladığına ilkin anlam verib, ondan daha bir anlam ifade edib ve söyləyip—şurada gerçekliği anlama-idrak etme baxışı üstün olub;

düşüncesinden keçirip söyleyip—şurada düşünce, düşünce ve düşünceden hasil olan fikir bağlantıları üstün olup

AÇAR SÖZLƏR: Ədəbiyyatin ifadə əmsalları; əqli və nəqli simgələr; İdraki-poetik ifadə

THE CREATION OF LITERATURE: THE RELATIONSHIP OF ARTISTIC-POETIC THOUGHT TO INTELLECTUAL AND VERBAL EXPRESSION

ABSTRACT

Literary and artistic-poeic thought are the primary form of expression of the human heart and mind;

this is, first of all, a form of expression born from being affected. Every impact reflects the scale and dimension of human thought in terms of spirit, heart, intellect and cognition.

After understanding that meaning and thought are real, he said-- here everything is connected to reality, being connected to reality reflects the reality of cognition: that is, the truth is within reality: or: what is real is always real; no suspicion or doubt can attach to it-- here, as the unity of all connections, the connections of TENGRI'LIK prevailed.

Thus, in terms of Mythological Poetics, the Artistic Word created a wave-like order in human consciousness and cognitive connections with a flow coming from feelings and thoughts.

Being influenced, initially, gives signals to the person's inner self, with these signals the person has a concrete and general idea about the object that arouses the impression; this idea reveals the content and expressive features of the person's taste.

Artistic thought is the art of being influenced:

being influenced gives rise to the poetics of talking about the essence and form, properties, signs and symbols of the object that arouses the impression. Thought and thought about thought.

Thought about thought = is the expression of the process of analysis and analysis as a process of thinking and cognition.

All utterances have emerged as expressions of ritual lives. The utterances have been regulated by the concepts of God—Tengrilik and the World-Universe-Earth—Human connections, as well as human life, thought, imagination, and imagination.

Artistic thought and thought about that thought - this is the birth and manifestation form of literary thought.

The initial source and origin of artistic thought in the human world is mythological thought.

The first mythological thought of man is the Turkish thought model.

The first source and origin of artistic thought in the human world is mythological thought.

The first mythological thought of man is the Turkish thought model. This model has the attributes of expression - spiritual reflection signs - entities. Thus, man:

Sees and says what he sees by connecting it with imagination, imagination, and feeling: gives a new saying to a saying: - in this case, the connections of Vision, Imagination and feeling are predominant;

understands, gives an initial meaning to what he understands, expresses another meaning from it and says - in this case, the view of understanding and perceiving reality is predominant;

passes through his thoughts and says - in this case, the connections of thought, thought and thought resulting from thought are predominant

KEYWORDS: Expression coefficients of literature; mental and figurative symbols; Cognitive-poetic expression

GİRİŞ

Lap ilkindən, Ədəbiyyat- həm öz tarixi, həm də tarixin tarixi içərisində olub və öz rüknündə də özünü davam etdirib.

Hər şey öz ilkinə-başlanğıcına bağlıdır. Ədəbiyyat da başlanğıcı və davamı olan söz-hikmət aləmidir. Ədəbiyyat dillə-danışıqla-söyləmlə-nitqlə yaranıb: yəni ədəbiyyatın ifadə forması-işarəsi sözdür, ancaq ona ifadəlilik və nizam, bədii incələmələr gətirən poetik duyğu, düşüncə, xəyal, hiss-həyəcan, üslub, obrazlandırma, bədii ifadə i`cazlarıdır. Ədəbiyyatın İki başlanğıcı var: bir **söz başlanğıcı**, bir də **tarix başlanğıcı**. Bu anlamda, Ədəbiyyt da, Tarix də iç-içədir, zaman zamanadır. Yaranmada hər ikisi özüməxsus başlanğıca malikdir: *ədəbiyyat və tarix başlanğıcına; ədəbiyyat tarixi başlanğıcına və davamına.*

Ədəbiyyatın doğuluşu unsanın yaradılışı ilə başlayır. Bədii-emosional və ritmli, düşüncəli söyləm tərzi Ədəbiyyatın ifadə xarakterində baçlıca kateqoriyalardır. Ədəbi və bədii-poeik düşüncə insanın qəlbinin və əqlinin ilkin ifadə formasıdır.

I. ƏDƏBİYYATIN DOĞULUŞU ÜRƏ NƏZƏRİ ƏSASLANDIRMALAR VƏ POETİK NİZAMLAR

Ədəbi və bədii-poeik düşüncə insanın qəlbinin və əqlinin ilkin ifadə formasıdır; bu, hər şeydən əvvəl, təsirlənmədən doğan ifadə formasıdır. Hər bir təsir ruhən, qəlbən, fəhmən və idrak baxımından insanın düşüncəsinin miqyas ve ölçüsünü yansıdır.

Təsirlənmək, ilkin olaraq, insanın daxilinə siqnallar verir, insan bu siqnallarla təsir oyadan obyekt barəsində konkret və ümümi təsəvvürdə olur; bu təsəvvür insanın zövqünün məzmun və ifadə əlamətlərini üzə çixarır.

Bütün söylənişlər ayini yaşamlrın ifadəsi olaraq yüze çıkmışdır. Söylənişlər Tanrı— tenqrilik ve Dünya-Kainat-Yerüzü – İnsan bağlantıları, habelə insanın yaşam, düşüncə, tasavvür, tahayyül anlayışları ilə nizam almışdır. Söylenişler hamısı insanın tasavvür ve görümlerinin ve onların idraki ifadesidir; bu ifadə zincirvari karakter daşıyop ve bir kaç türden neş'et tapıb— yani göyerip: yani İnsan:

1) Xəyala ve təxəyyüle qapılıb ve söyleyip: *nasıl desek, xəyala xəyal verip:*—şurada Xəyal üstün olup;

2) Duyub-duyğulanıb və söyleyib: duyğuya duyğu verip:—şurada Duyum-Duyğu üstün olub;

3) Görüb ve gördüklerini hayal, tasavvür, duyğu ilə bağlayaraq söyleyip: bir söylenişe yeni bir söyleniş verip:—şurada Görüm, Tasavvur və duyğu bağlantıları üstün olup;

4) anlayıp, anladığına ilkin anlam verib, ondan daha bir anlam ifade edib ve söyləyip—şurada gerçekliği anlama-idrak etme baxışı üstün olub;

5) düşüncesinden keçirip söyleyip—şurada düşünce, düşünce ve düşünceden hasil olan fikir bağlantıları üstün olup;

6) manalandırmaqla, bir manadan başka her mananı açaraq söyləyip: manaya mana verip: manadan mana çözüp:—şurada manaların konkret anlam ifade etme bakışı üstün olub;

7) Mənanın ve fikrin gerçek olduğunu anlayandan sonra söyleyib-- burada her şey gerçeye bağlıdır, gerçeye bağlı olma idrakın gerçek olmağını yansıdır: yəni gerçek gerçeğin içindedir: yaxud: gerçek olan her zaman gerçektir; ona güman, şekk yapışmaz—burada bütün bağlantıların vahdeti olaraq TENQRİ'LİK bağlantıları üstün olub.

Böylece Mitoloji Poetika bakımından, Bedii Söz duyğu ve düşünceden gelen bir akınla insan şüurunda ve idraki bağlantılarında dalğavari düzen yaratdı.

Bütün gerçəkliklər ümumilikdə bir neçə məzmun moeli daxilindən boy atır. Bunlar Mifoloji poetika; Ədəbiyyatın ifadə sirri, Məna və düşüncənin doğuluşu və hikmət layları; bədii-poetik düşüncə formulları; bədii təsvir və tərənnüm sirləri.

II. ƏDƏBİYYATIN NƏZƏRİ APRİBUTLARI VƏ İFADƏ, JANR NÖVLƏRİ

Ədəbi və bədii-poeik düşüncə insanın qəlbinin və əqlinin ilkin ifadə formasıdır; bu, hər şeydən əvvəl, təsirlənmədən doğan ifadə formasıdır. Hər bir təsir ruhən, qəlbən, fəhmən və idrak baxımından insanın düşüncəsinin miqyas ve ölçüsünü yansıdır.

Təsirlənmək, ilkin olaraq, insanın daxilinə siqnallar verir, insan bu siqnallarla təsir oyadan obyekt barəsində konkret və ümümi təsəvvürdə olur; bu təsəvvür insanın zövqünün məzmun və ifadə əlamətlərini üzə çixarır.

Bütün söylənişlər ayini yaşamlrın ifadəsi olaraq yüze çıkmışdır. Söylənişlər Tanrı— tenqrilik ve Dünya-Kainat-Yerüzü – İnsan bağlantıları, habelə insanın yaşam, düşüncə, tasavvür, tahayyül anlayışları ilə nizam almışdır. Söylenişler hamısı insanın tasavvür ve görümlerinin ve onların idraki ifadesidir; bu ifadə zincirvari karakter daşıyop ve bir kaç türden neş'et tapıb— yani göyerip: yani İnsan:

8) Xəyala ve təxəyyüle qapılıb ve söyleyip: *nasıl desek, xəyala xəyal verip:*—şurada Xəyal üstün olup;

9) Duyub-duyğulanıb və söyleyib: duyğuya duyğu verip:—şurada Duyum-Duyğu üstün olub;

10) Görüb ve gördüklerini hayal, tasavvür, duyğu ilə bağlayaraq söyleyip: bir söylenişe yeni bir söyleniş verip:—şurada Görüm, Tasavvur və duyğu bağlantıları üstün olup;

11) anlayıp, anladığına ilkin anlam verib, ondan daha bir anlam ifade edib ve söyləyip—şurada gerçekliği anlama-idrak etme baxışı üstün olub;

12) düşüncesinden keçirip söyleyip—şurada düşünce, düşünce ve düşünceden hasil olan fikir bağlantıları üstün olup;

13) manalandırmaqla, bir manadan başka her mananı açaraq söyləyip: manaya mana verip: manadan mana çözüp:—şurada manaların konkret anlam ifade etme bakışı üstün olub;

14) Mənanın ve fikrin gerçek olduğunu anlayandan sonra söyleyib-- burada her şey gerçeye bağlıdır, gerçeye bağlı olma idrakın gerçek olmağını yansıdır: yəni gerçek gerçeğin içindedir: yaxud: gerçek olan her zaman gerçektir; ona güman, şekk yapışmaz—burada bütün bağlantıların vahdeti olaraq TENQRİ'LİK bağlantıları üstün olub.

Böylece Mitoloji Poetika bakımından, Bedii Söz duyğu ve düşünceden gelen bir akınla insan şüurunda ve idraki bağlantılarında dalğavari düzen yaratdı.

III. İLKİN ƏSASLANDIRMA ƏDƏBİYYATIN MƏNŞƏ VƏ MƏNBƏ MƏNSUBLUĞUNA AİDDİR.

Ədəbiyyatın yaranma Başlanğıcı və bədii ifadə nişanları çoxsəpkilidir. Burada düşüncə **üzrə əlamətlər; idraki mənsubluq əsas yer tutur.**

Ədəbiyyat nədir: bəşəri mənsubluğu, növləri, məzmun, ifadə tərzi, dövrləri-məkan sahələri. Ədəbiyyat söz sənətidir: onun milli mənsubluğu; tarixiliyi; bədii xarakteri: ifadə növləri, məkanı, ədəbiyyat və insan, ədəbiyyat və hikmət elmi, tərbiyəvi xarakteri haqqında mə`lumat və izahlar və şərhlər Ədəbiyyat: Ədəbiyyat nəzəriyyəsi, Ədəbiyyatşünaslığın əsasları.ədəbiyyatşünaslıq terminləri lüğəti

II.1.ƏDƏBİYYAT NƏDİR?

ədəbi-bədii düşüncə: əqli və nəqli elmlər üzrə mənsubluğu:

- **ədəbi-bədii düşüncə və onun qaynaqlari;**

- ədəbi-bədii düşüncə və onun ifadə formalari;
- ilkin bədii düşüncədə mifoloji modellər.

= Qədim Azərbaycan ədəbiyyatı ümumtürk və Ümumşərq ədəbi-bədii fikrinin tərkib hissəsidir: ədəbi-bədii düşüncə, təfəkkür elmi kimi:

- ədəbi düşüncə və onun qaynaqlari;
- ədəbi-bədii düşüncə və onun ifadə formalari;
- ilkin bədii düşüncədə mifoloji modellər.

II. 2. Ümumtürk bədii düşüncə formalari ümumdünya düşüncə modelləri kimi.

Ədəbi düşüncədə Tenqrilik baxişi və onun məzmun və formaca ifadə nişanlari.

-model və məzmun-məna atributları-əlamətləri.

Dastan poetikası:

- Ural-Altay "Yaradılış" dastanı

-- Sümerlər və onlarin "Yaradiliş" dastaninda ilkin ədəbi düşüncənin forma və məzmunlari..

-- "Bilqamis" dastaninda bədii-estetik fikrin əsas sahələri.

- ədəbi fikir və düşüncənin folklor qaynaği: janrlar üzrə estetik düşüncənin məzmun və forma xarakteri.

- qədim və erkən orta əsrlər ümumtürk və Azərbaycan ədəbi-estetik düşüncəsində dastan poetikası.

Ədəbi və bədii-poetik düşüncə insanın qəlbinin və əqlinin ilkin ifadə formasıdır; bu, hər şeydən əvvəl, təsirlənmədən doğan ifadə formasıdır. Hər bir təsir ruhən, qəlbən, fəhmən və idrak baxımından insanın düşüncəsinin miqyas ve ölçüsünü yansıdır.

Təsirlənmək, ilkin olaraq, insanın daxilinə siqnallar verir, insan bu siqnallarla təsir oyadan obyekt barəsində konkret və ümümi təsəvvürdə olur; bu təsəvvür insanın zövqünün məzmun və ifadə əlamətlərini üzə çixarır.

Bədii düşüncə təsirlənmək sənətidir:

təsirlənmək təsir oyadan obyektin məzmun və forması, xassəsi, əlamət və nişanlarından bəhs etmə poetikasını doğurur. Düşüncə və düşüncə haqqında düşüncə.

Düşüncə haqqında düşüncə= təfəkkür və idrak prosesi kimi təhlil və analiz etmə prosesinin ifadəsidir.

Bədii düşüncə və o düşüncə haqqında düşüncə- bu, ədəbi fikrin doğuluıu və təzahür formasıdır.

Bəşər aləmində bədii düşüncənin ilkin mənbə və ənşəyi—mifoloji düşüncədir.

Bəşərin ilkin mifoloji düşüncəsi Türk düşüncə modelidir.

-Ədəbiyyat: bəşəri mənsubluğu, növləri, məzmun, ifadə və nəzəriyyə poetikası, dövrləri və məkan sahələri.

II.3. ƏDƏBİYYATIN XARAKTERİ: İFADƏ NÖVLƏRİ

Ədəbiyyatda tarixilik, məkan, ədəbiyyat və insan, ədəbiyyat və hikmət elmi haqqında mə`lumat və izahlar və şərhlər- mühüm tədqiq vəaraşdırma, təhliletmə sahələridir.

Ədəbiyyat Söz sənətidir: bədii obrazlı sənədir: ən gözəl və ecazkar ifadəetmək onun bədiiliyinin əsas şərtidir.

Növləri: şifahi xalq ədəbiyyatı

Yazılı ədəbiyyat

Ədəbiyatda Bədii məzmunu— insan həyatı; təbiət və cəmyyət üzrə təsvir məzmunları.

Janrları: nəğmə, xalq şeiri üzrə- nəğmə, byatı, atalar sözləri, əfsanə-hekayətlər

Bayatı, sayaçı sözlər, düzgülər, əzizləmələr

Oxşamalar, lətifə, təmsil, nağıl,dastan.

Aşıq şeiri üzrə janrlar: bayatı, gəraylı, qoşma, divani, müxəmməs, divani-müxəmməs

Yazılı ədəbiyyat üzrə:

Hekayə, povest, roman, epopeya

II.4. ƏDƏBİYYATIN TARİXİ MƏNSUBLUĞU:

Qədim Azərbaycan ƏDƏBİYYATI ümumtürk və Şərq ədəbi fikrinin tərkib hissəsidir:

- **ədəbi düşüncə və onun qaynaqlari- həyat və insan həyatı**
- **ədəbi-bədii düşüncə və onun ifadə formalari- ədəbiyyatın janrlarıdır**
- **ilkin bədii düşüncədə mifoloji modellər xüsusi yer tutur.**

II.5. ÜMUMTÜRK BƏDİİ DÜŞÜNCƏ FORMALARİ ÜMUMDÜNYA DÜŞÜNCƏ MODELLƏRİ KİMİ.

-əfsanələr, Lirik şeirlər, mifik əhvalatlar: mifolojilik bədiilik gerçəkliyinin inikas mənbəyidir: başqa sözlə, gerçəklik mifoloji ədəbiyatda məzmun və ideya bağlantılarının əsas əlamətləridir.

Ədəbiyyatın ifadə tərzi və idraki atributları bir-birinə baölı olan laylardan ibarətdir.

Ədəbi və bədii-poeik düşüncə insanın qəlbinin və əqlinin ilkin ifadə formasıdır;

bu, hər şeydən əvvəl, təsirlənmədən doğan ifadə formasıdır. Hər bir təsir ruhən, qəlbən, fəhmən və idrak baxımından insanın düşüncəsinin miqyas ve ölçüsünü yansıdır.

Təsirlənmək, ilkin olaraq, insanın daxilinə siqnallar verir, insan bu siqnallarla təsir oyadan obyekt barəsində konkret və ümümi təsəvvürdə olur; bu təsəvvür insanın zövqünün məzmun və ifadə əlamətlərini üzə çixarır.

Bədii düşüncə təsirlənmək sənətidir:

təsirlənmək təsir oyadan obyektin məamun və forması, xassəsi, əlamət və nişanlarından bəhs etmə poetikasını doğurur. Düşüncə və düşüncə haqqında düşüncə.

Düşüncə haqqında düşüncə= təfəkkür və idrak prosesi kimi təhlil və analiz etmə prosesinin ifadəsidir.

Bədii düşüncə və o düşüncə haqqında düşüncə- bu, ədəbi fikrin doğuluıu və təzahür formasıdır.

Bəşər aləmində bədii düşüncənin ilkin mənbə və mənşəyi—mifoloji düşüncədir.

Bəşərin ilkin mifoloji düşüncəsi Türk düşüncə modelidir. Bu modelin ifadə atributları- ruhi inikas nişanları-varlıqları vardır. Belə ki, insan:

Görüb ve gördüklerini hayal, tasavvür, duyğu ilə bağlayaraq söyleyip: bir söylenişe yeni bir söyleniş verip:—şurada Görüm, Tasavvur və duyğu bağlantıları üstün olup;

anlayıp, anladığına ilkin anlam verib, ondan daha bir anlam ifade edib ve söyləyip—şurada gerçekliği anlama-idrak etme baxışı üstün olub;

düşüncesinden keçirip söyleyip—şurada düşünce, düşünce ve düşünceden hasil olan fikir bağlantıları üstün olup.

Bu üstünlükdə:

1. **– söz-hikmət elmlərinə aiddir--Əqli elmlər və nəqli elmlər sahəsidir.**
2. **Ədəbiyyat insanın bədii-estetik düşüncəsinin, bədiilik-poetik ifadəsənətidir.**
3. **Ədəbiyyat və insan: əql və insan, qəlb və insan, bədii idrak və insan,düşüncə və insan, söz-nitq vəinsan.**
4. **Ədəbi və bədii-poeik düşüncə insanın qəlbinin və əqlinin ilkin ifadə formasıdır; bu, hər şeydən əvvəl, təsirlənmədən doğan ifadə formasıdır. Hər bir təsir ruhən, qəlbən, fəhmən və idrak baxımından insanın düşüncəsinin miqyas ve ölçüsünü yansıdır.**
5. **Təsirlənmək, ilkin olaraq, insanın daxilinə siqnallar verir, insan bu siqnallarla təsir oyadan obyekt barəsində konkret və ümümi təsəvvürdə olur; bu təsəvvür insanın zövqünün məzmun və ifadə əlamətlərini üzə çixarır.**
6. **Bədii düşüncə təsirlənmək sənətidir:**
7. **təsirlənmək təsir oyadan obyektin məzmun və forması, xassəsi, əlamət və nişanlarından bəhs etmə poetikasını doğurur.**

Düşüncə və düşüncə haqqında düşüncə.

8. **Düşüncə haqqında düşüncə= təfəkkür və idrak prosesi kimi təhlil və analiz etmə prosesinin ifadəsidir.**
9. **Bədii düşüncə və o düşüncə haqqında düşüncə- bu, ədəbi fikrin doğuluıu və təzahür formasıdır.**

10. Məna-onun bədii ifadə əlamətləri.

11. Bəşər aləmində bədii düşüncənin ilkin mənbə və ənşəyi—mifoloji düşüncədir.

12. Bəşərin ilkin mifoloji düşüncəsi Türk düşüncə modelidir.

13. İfadə formaları: səs və səs, səs və söz

14. Söz və məna, söz və fikir, söz və onun ifadə tərzi, bədii ifadə tərzi, poetik ifadə tərzi,

15. ədəbiyyatın bədiilik meyarları:

16. -lirik ifadə, epik ifadə tərzi.

17. -ədəbiyyatın lirizmi: nəğmə lirizmi, söyləm lirizmi, layla lirizmi, nəğmə:

18. nağıl-söyləm lirizmi, bədii düşüncə lirizmi.

19. ədəbiyyatın poetizmi: ifadə tərzlərinə məxsus poetizmi.

II. 6. ƏDƏBİYYATIN NÖVLƏRİ: MİFOLOGİYA ÜZRƏ NÖVÜ,

-folklor üzrə növü:

Yazılı ədəbiyyat növü.

ədəbi şəxsiyyətlər və ədəbiyyat

Ədəbiyyat tarixi xarakter daşıyır. İlkin tarixi zaman Ən qədim zamandır. Azərbaycan ədəbiyyatının mənşəyi və qaynağı da qədim tarixə malikdir.

Lap ilkinden, SÖZ SÖYLEMİ tengrilik bağlantılarının insan ruhuna ve düşüncelerine yansımalarının idraki ve ifadesi olarak zühur edip.

Söz, nasıl desek, insan söylenişleri için “simgesel ileişim” rolunu oynadı; məsələn, söz sözün ruhunu anlatma poetizmini simgeledi. Bütün zamanlar boyu bu “simgesel iletişim”in (Sigmund Freyd) yeni bedii – dialektik nizamları yaradildi. Bütün bunlar İnsan Ruhunun bedii ve elmi ifade atributları idi.

Bütün söylənişlər ayini yaşamlrın ifadəsi olaraq yüze çıkmışdır. Söylənişlər Tanrı— tenqrilik ve Dünya-Kainat-Yerüzü – İnsan bağlantıları, habelə insanın yaşam, düşüncə, tasavvür, tahayyül anlayışları ilə nizam almışdır. Söylenişler hamısı insanın tasavvür ve görümlerinin ve onların idraki ifadesidir; bu ifadə zincirvari karakter daşıyop ve bir kaç türden neş’et tapıb— yani göyerip: **yani İnsan:**

- **Xəyala ve təxəyyüle qapılıb ve söyleyip: *nasıl desek, xəyala xəyal verip:*—şurada Xəyal üstün olup;**
- **Duyub-duyğulanıb və söyleyib: duyğuya duyğu verip:—şurada Duyum-Duyğu üstün olub;**
- **Görüb ve gördüklerini hayal, tasavvür, duyğu ilə bağlayaraq söyleyip: bir söylenişe yeni bir söyleniş verip:—şurada Görüm, Tasavvur və duyğu bağlantıları üstün olup;**

- **anlayıp, anladığına ilkin anlam verib, ondan daha bir anlam ifade edib ve söyləyip—şurada gerçekliği anlama-idrak etme baxışı üstün olub;**
- **düşüncesinden keçirip söyleyip—şurada düşünce, düşünce ve düşünceden hasil olan fikir bağlantıları üstün olup;**
- **manalandırmaqla, bir manadan başka her mananı açaraq söyləyip: manaya mana verip: manadan mana çözüp:—şurada manaların konkret anlam ifade etme bakışı üstün olub;**
- **Mənanın ve fikrin gerçek olduğunu anlayandan sonra söyleyib-- burada her şey gerçeye bağlıdır, gerçeye bağlı olma idrakın gerçek olmağını yansıdır: yəni gerçek gerçeğin içindedir: yaxud: gerçek olan her zaman gerçektir; ona güman, şekk yapışmaz—burada bütün bağlantıların vahdeti olaraq TENQRİ'LİK bağlantıları üstün olub.**

Böylece, Mitoloji Poetika bakımından, Bedii Söz duyğu ve düşünceden gelen bir akınla insan şüurunda ve idraki bağlantılarında dalğavari düzen yaratdı.

NƏTİCƏ:

Ədəbiyyat — insanın, cəmiyyətin hisslərini, düşüncələrini, arzu və istəklərini obrazlı şəkildə əks etdirən söz sənətidir.

Bədii söz insanın ilkin sözləri sırasında daxildir: bəddi, yəni təsirli, canlı,his-duyğulu, düşüncəl-mənalı ifadə etmək tərzidir.

Bədəbiyyatda iki ifadə-sözyləm-yazı formasından ibarətdir: 1-Nəzm, 2- Nəsr.

Bədii ədəbiyyat,əsasən, Nəzm formalı ifadə etmək sənətidir: nəzmlə ifadə etmək-bacarığ, qabailiyyət tələb edir. Adi bir tərzdə hər hansı bir mənanı,əhvalatı, münasibəti söyləmək hələ bədii əsər deyil: çünki onda bədiilik çox sönük və təsirsizdir.

Nəsr forması da qədimdir: ancaq o cür söyləm xarakterik olmayıb

İfadə, ifadəetmədə forma və mövzu, məzmun tərzinə görə ədəbiyyat özü özünün nəzəriyyəsini-tərkib,ifadə tərzlərini formalaşdırmışdır. Bu tərzlər özü-özlüyündə növ və üsul, forma şəkillərini-növlərini də yaratmışdır.

Bu mənada,*ƏDƏBİYYAT ƏDƏBİ NÖV VƏ JANRLAR SİSTEMİNDƏN İBARƏTDİR.*

İkinci bir sahə-- sözə münasibətdir: sözü söyləyənlər sözə münasibət bildiriblər və bu zaman, ümumilikdə, həm sözün özünə-onun məna-məzmun-ifadətutumuna diqqət verilib, həm də mətndaxili ifadə formalarının məzmun-məna tərzinə dair fikirlər söylənib. Beləcə bədii əsərə yanaşma, münasibət bildir sahəsi-növü də təşəkkül tapmış, ədəbi proseslə birlikdə hərəkətdə olmuşdur; bu- ədəbi təhlil/ədəbi tənqid deməkdir.

Və beləliklə üçünücü bir növ də yaranmışdır ki, bunu da ədəbi-elmi növ adlandırırıq

Bir var- bədii Ədəbiyyat, bir də var bədii ədəbiyyatdan bəhsetmə: bu, ədəbiyayat haqqında elm deməkdir. Bu təsnifə görə, belə nəticəyə gəlirik: İki cür ədəbiyyat növü var var: 1-bədii ədəbiyyat üzrə növ, bunu ədəbi-bədii növ,ir də var- ədəbi-elmi növ.

Beləliklə, mifologiya-poetika baxımından Bədii Söz insan şüurunda və idrak əlaqələrində duyğu və düşüncə axını ilə dalğavari bir nizam yaratmışdır.

ƏDƏBİYYAT

Bilqamıs dastanı. Bakı 1985.

Yaradılış dastanı

ƏZİMLİ ƏBÜLFƏZ. Folklorr cilası: Poetik Hərəkət. Naçıvan, 2008.

ƏZİMLİ ƏBÜLFƏZ TAHİROĞLU. Linqivistik nızəriyyə və poetika. I. Kitab. Dilin və nitqin tətbiqi nəzəriyyəsi və poetikası. Əsərləri 100 cilddə, I cild. Naxçıvan- 2021

ƏZİMLİ ƏBÜLFƏZ TAHİROĞLU. Linqivistik nızəriyyə və poetika. II. Kitab. Səsin təbiəti və məna poetikası. Əsərləri 100 cilddə, II cild. Naxçıvan- 2021

Narçın, Əli. Dünya Sivilizasiyaları: Şumer. Yazının ixtiraçıları. Qara və Ağ kitab: İstanbul, 2013; s.41

DİNLƏMƏ BACARIĞININ TƏDRİSİ VƏ QİYMƏTLƏNDİRİLMƏSİ

ARZU KƏRİMOVA

Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Universitetinin

baş müəllimi, doktorant

arzukarimova@ gmail.com

ORCİD:0000-0002-2662-6015

ÖZET

DİNLEME BECERİSİNİN ÖĞRETİMİ VE DEĞERLENDİRİLMESİ

Arzu Karimova

Dinleme becerisi, dil öğreniminin ve genel olarak iletişimsel yetkinliğin temel bileşenlerinden biri olarak kabul edilir. Modern pedagojik yaklaşımlar, dinlemenin yalnızca pasif bir alım süreci olmadığını, aksine aktif bir bilişsel faaliyet olarak geliştiğini vurgulamaktadır. Bu makalede dinleme becerisinin öğretimi ve değerlendirilmesi konuları kapsamlı bir şekilde incelenmektedir. Özellikle dinleme sürecinin aşamaları, psikolojik ve didaktik temelleri ile çeşitli öğretim yöntemleri ve stratejileri ayrıntılı olarak analiz edilmektedir.

Dinleme becerisinin etkili bir şekilde geliştirilmesi için öğretmenin uygun materyal seçimi, ders yapısının amaçlı biçimde düzenlenmesi ve öğrencilerin bireysel özelliklerinin dikkate alınması büyük önem taşır. Makalede ayrıca özgün (otantik) materyallerin kullanımı, etkileşimli etkinliklerin düzenlenmesi ve teknolojinin uygulanması gibi çağdaş yaklaşımların avantajları ortaya konulmaktadır. Dinleme etkinliklerinin planlanmasında dinleme öncesi, dinleme sırası ve dinleme sonrası aşamaların doğru şekilde yapılandırılmasının gerekliliği vurgulanmaktadır.

Değerlendirme konusuna özel önem verilmiş, biçimlendirici (formatif) ve sonuç odaklı (summatif) değerlendirme yöntemleri karşılaştırmalı olarak sunulmuştur. Dinleme becerisinin ölçülmesi için çoktan seçmeli sorular, eşleştirme görevleri ve açık uçlu sorular gibi çeşitli test formatlarının kullanımı açıklanmaktadır. Aynı zamanda değerlendirmede nesnelliğin sağlanması, ölçütlerin şeffaflığı ve öğrencilerin öz değerlendirme becerilerinin geliştirilmesi gibi konular da ele alınmaktadır.

Araştırma sonucunda dinleme becerisinin geliştirilmesinin sistemli ve amaçlı bir yaklaşım gerektirdiği belirlenmiştir. Modern öğretim yöntemlerinin uygulanması ve uygun değerlendirme stratejilerinin seçilmesi, bu becerinin etkili biçimde kazanılmasına önemli ölçüde katkı sağlamaktadır. Makale, öğretmenler, metodistler ve dil öğretimi alanında çalışan araştırmacılar için faydalı teorik ve pratik öneriler sunmaktadır.

Anahtar kelimeler: dinleme becerisi, dil öğretimi, değerlendirme, biçimlendirici değerlendirme, iletişimsel yaklaşım.

TEACHING AND ASSESSMENT OF LISTENING SKILLSABSTRACT

Listening skill is considered one of the fundamental components of language learning and communicative competence in general. Modern pedagogical approaches emphasize that listening is not merely a passive reception process, but rather develops as an active cognitive activity. This article comprehensively examines the issues of teaching and assessing listening skills. In particular, the stages of the listening process, its psychological and didactic foundations, as well as various teaching methods and strategies are analyzed in detail.

For the effective development of listening skills, the teacher's appropriate selection of materials, purposeful structuring of the lesson, and consideration of students' individual characteristics play a crucial role. The article also highlights the advantages of modern approaches such as the use of authentic materials, the organization of interactive activities, and the integration of technology. It underlines the importance of properly structuring the pre-listening, while-listening, and post-listening stages in planning listening activities.

Special attention is given to assessment, with formative and summative evaluation methods presented in a comparative manner. The use of various test formats for measuring listening skills, including multiple-choice questions, matching tasks, and open-ended questions, is explained. At the same time, issues such as ensuring objectivity in assessment, transparency of criteria, and the development of students' self-assessment skills are also discussed.

The study concludes that the development of listening skills requires a systematic and goal-oriented approach. The application of modern teaching methods and the selection of appropriate assessment strategies significantly contribute to the effective acquisition of this skill. The article provides useful theoretical and practical recommendations for teachers, methodologists, and researchers involved in language teaching.

Keywords: listening skill, language teaching, assessment, formative assessment, communicative approach.

DİNLƏMƏ BACARIĞININ TƏDRİSİ VƏ QİYMƏTLƏNDİRİLMƏSİ

XÜLASƏ

Dinləmə bacarığı dil öyrənmənin və ümumilikdə kommunikativ kompetensiyanın əsas tərkib hissələrindən biri kimi çıxış edir. Müasir pedaqoji yanaşmalar dinləmənin yalnız passiv qəbul prosesi olmadığını, əksinə, aktiv idrak fəaliyyəti kimi formalaşdığını vurğulayır. Bu məqalədə dinləmə bacarığının tədrisi və qiymətləndirilməsi məsələləri kompleks şəkildə araşdırılır. Xüsusilə, dinləmə prosesinin mərhələləri, onun psixoloji və didaktik əsasları, müxtəlif tədris metodları və strategiyaları geniş şəkildə təhlil olunur.

Dinləmə bacarığının effektiv inkişafı üçün müəllimin düzgün material seçimi, dərs strukturunun məqsədyönlü qurulması və şagirdlərin fərdi xüsusiyyətlərinin nəzərə alınması mühüm rol oynayır. Məqalədə həmçinin autentik materiallardan istifadə, interaktiv fəaliyyətlərin təşkili və texnologiyaların tətbiqi kimi müasir yanaşmaların üstünlükləri göstərilir. Dinləmə fəaliyyətinin planlaşdırılması zamanı əvvəlcədən dinləmə, dinləmə zamanı və dinləmədən sonrakı mərhələlərin düzgün təşkilinin vacibliyi əsaslandırılır.

Qiymətləndirmə məsələsinə xüsusi diqqət ayrılmış, formativ və summativ qiymətləndirmə üsulları müqayisəli şəkildə təqdim edilmişdir. Dinləmə bacarığının ölçülməsi üçün müxtəlif test formatları, o cümlədən çoxseçimli suallar, uyğunlaşdırma tapşırıqları və açıq tipli sualların istifadəsi izah edilir. Eyni zamanda, qiymətləndirmədə obyektivliyin təmin olunması, meyarların şəffaflığı və şagirdlərin özünüqiymətləndirmə bacarıqlarının inkişafı kimi məsələlər də müzakirə olunur.

Araşdırma nəticəsində müəyyən edilmişdir ki, dinləmə bacarığının inkişafı sistemli və məqsədyönlü yanaşma tələb edir. Müasir tədris metodlarının tətbiqi və düzgün qiymətləndirmə strategiyalarının seçilməsi bu bacarığın effektiv formalaşmasına əhəmiyyətli dərəcədə təsir göstərir. Məqalə müəllimlər, metodistlər və dil tədrisi ilə məşğul olan tədqiqatçılar üçün faydalı nəzəri və praktik tövsiyələr təqdim edir.

Açar sözlər: dinləmə bacarığı, dil tədrisi, qiymətləndirmə, formativ qiymətləndirmə, kommunikativ yanaşma.

GİRİŞ. Müasir dövrdə dil öyrənmənin əsas məqsədi yalnız qrammatik qaydaların mənimsənilməsi deyil, eyni zamanda effektiv kommunikativ bacarıqların formalaşdırılmasıdır. Bu baxımdan dinləmə bacarığı xüsusi əhəmiyyət kəsb edir. Dinləmə, ünsiyyət prosesində informasiyanın qəbul edilməsi, təhlili və mənalandırılması ilə bağlı mürəkkəb psixolinqvistik prosesdir. [1, 63]

Dil öyrənənlər üçün dinləmə bacarığı ilkin mərhələdən etibarən formalaşdırılmalıdır. Bu bacarıq digər dil bacarıqları – danışma, oxu və yazı ilə sıx əlaqəlidir və onların inkişafına birbaşa təsir göstərir. Lakin tədris praktikasında çox vaxt dinləmə bacarığına kifayət qədər diqqət yetirilmir və bu da şagirdlərin real kommunikativ situasiyalarda çətinliklərlə üzləşməsinə səbəb olur.

Bu məqalənin məqsədi dinləmə bacarığının tədrisi və qiymətləndirilməsi ilə bağlı nəzəri və praktik məsələləri araşdırmaq, effektiv metod və yanaşmaları təqdim etməkdir.

Dinləmə bacarığının nəzəri əsasları. Dinləmə bacarığı dil fəaliyyətinin əsas komponentlərindən biri olub, informasiyanın eşidilərək qavranılması və mənalandırılması prosesini əhatə edir. Bu prosesdə diqqət, yaddaş, təfəkkür və dil bilikləri kimi müxtəlif psixoloji amillər iştirak edir.

Dinləmə prosesi üç əsas mərhələdən ibarətdir:

1.Əvvəlcədən dinləmə mərhələsi – mövzu ilə tanışlıq, proqnozlaşdırma;

2.Dinləmə mərhələsi – əsas ideyanın və detallı məlumatların qavranılması;

3.Dinləmədən sonrakı mərhələ – məlumatın təhlili və tətbiqi.

Dinləmə bacarığının tədrisi metodları. Dinləmə bacarığının inkişafı üçün müxtəlif metod və strategiyalar tətbiq olunur. Bunlara aşağıdakılar daxildir:

–kommunikativ yanaşma;

–tapşırıq əsaslı təlim;

–interaktiv fəaliyyətlər;

–autentik materiallardan istifadə.

Müasir texnologiyalar – audio və video materiallar, onlayn platformalar və mobil tətbiqlər dinləmə bacarığının inkişafında mühüm rol oynayır.

Dinləmə bacariğinin qiymətləndirilməsi. Dinləmə bacarığının qiymətləndirilməsi tədris prosesinin ayrılmaz hissəsidir. Bu prosesdə iki əsas yanaşma mövcuddur:

–Formativ qiymətləndirmə – proses zamanı aparılır və inkişafı izləyir;

–Summativ qiymətləndirmə – yekun nəticəni ölçür.

Qiymətləndirmə zamanı istifadə olunan əsas tapşırıq növləri:

a) çoxseçimli testlər;

b) uyğunlaşdırma tapşırıqları;

c) açıq suallar. [2, 91]

Deyilənlərlə bağlı aşağıda qeyd olunan praktik tövsiyələri qeyd etmək istərdim:

1.Dinləmə materialları şagirdlərin səviyyəsinə uyğun seçilməlidir;

2.Tapşırıqlar mərhələli şəkildə təşkil olunmalıdır;

3.Şagirdlərin aktiv iştirakı təmin edilməlidir;

4.Müxtəlif qiymətləndirmə üsullarından istifadə olunmalıdır.

NƏTİCƏ. Dinləmə bacarığının tədrisi və qiymətləndirilməsi dil tədrisinin əsas istiqamətlərindən biridir. Effektiv tədris strategiyalarının tətbiqi və obyektiv qiymətləndirmə metodlarının seçilməsi bu bacarığın uğurla formalaşmasına şərait yaradır. Müasir pedaqoji yanaşmalar dinləmə bacarığının inkişafında interaktivlik, texnologiyaların tətbiqi və fərdi yanaşmanın vacibliyini ön plana çəkir.

ƏDƏBİYYAT SİYAHISI

1.Əliyev, R. (2015). Dil tədrisinin metodikası. Bakı.

2.Həsənov, A. (2018). Müasir pedaqogika. Bakı.

3.Brown, H. D. (2007). Principles of Language Learning and Teaching.

4.Richards, J. C. (2008). Teaching Listening and Speaking.

TƏHSİLDƏ KEYFİYYƏT GÖSTƏRİCİLƏRİ

Dosent, pedaqogika üzrə fəlsəfə doktoru Pəri Paşayeva

Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Universiteti

p.semsizade@mail.ru

ORCİD: 0000-0002-8332-3387

ÖZET

EĞİTİMDE KALİTE GÖSTERGELERİ

Peri Paşayeva

Günümüzde eğitimin kalitesi, toplumun sosyo-ekonomik gelişiminin temel göstergelerinden biri olarak kabul edilmektedir. Eğitim sisteminin etkinliği yalnızca bilgilerin aktarılmasıyla değil, aynı zamanda bu bilgilerin uygulanma düzeyi, öğrenci ve öğrencilerin (öğrenci ve üniversite öğrencileri) yetkinliklerinin oluşumu ve eleştirel düşünme becerilerinin gelişimi ile ölçülmektedir. Bu açıdan eğitimde kalite göstergeleri kavramı özel bir önem taşımaktadır. Makalede eğitimde kalite göstergelerinin mahiyeti, türleri, değerlendirme yöntemleri ve modern eğitim sistemindeki rolü ayrıntılı şekilde incelenmektedir.

Eğitimde kalite göstergeleri çeşitli ölçütler temelinde belirlenmektedir. Bunlara öğretim programlarının uygunluğu, öğretmenlerin mesleki yeterlilik düzeyi, öğretim yöntemlerinin etkinliği, eğitim kurumlarının maddi-teknik altyapısı, öğrencilerin akademik başarıları ve sosyal becerileri dahildir. Aynı zamanda eğitim sonuçlarının uluslararası standartlara uygunluğu da kalite göstergelerinin önemli bileşenlerinden biridir.

Makalede ayrıca eğitimde kalitenin değerlendirilmesi mekanizmaları da ele alınmaktadır. Bu mekanizmalar arasında iç ve dış değerlendirme sistemleri, izleme (monitoring) ve akreditasyon süreçleri ile uluslararası değerlendirme programları yer almaktadır. Eğitimde kalitenin artırılması için yenilikçi yaklaşımlar, dijital teknolojilerin uygulanması ve öğrenci merkezli öğretim yöntemlerinin rolü özellikle vurgulanmaktadır.

Araştırmanın sonuçları göstermektedir ki, eğitimde kalite göstergelerinin doğru belirlenmesi ve sistemli şekilde uygulanması eğitim sisteminin gelişimine, insan sermayesinin oluşumuna ve toplumun genel refahına önemli ölçüde katkı sağlamaktadır. Bu bağlamda eğitim politikalarında kalite güvencesinin sağlanması öncelikli yönlerden biri olmalıdır.

Anahtar kelimeler: kalite göstergeleri, öğretim süreci, değerlendirme, öğretmen yeterliliği, eğitim politikası.

QUALITY INDICATORS IN EDUCATIONABSTRACT

Peri Pashayeva

In the modern era, the quality of education is considered one of the key indicators of a society's socio-economic development. The effectiveness of an education system is measured not only by the transmission of knowledge but also by the level of its application, the development of students' competencies, and the enhancement of critical thinking skills. In this context, the concept of quality indicators in education has gained particular importance. This article analyzes in detail the essence of quality indicators in education, their types, assessment methods, and their role in the modern education system.

Quality indicators in education are determined based on various criteria. These include the relevance of curricula, the professional level of teachers, the effectiveness of teaching methods, the material and technical resources of educational institutions, students' academic achievements, and their social skills. At the same time, the alignment of educational outcomes with international standards is also an important component of quality indicators.

The article also examines the mechanisms for assessing quality in education. These mechanisms include internal and external evaluation systems, monitoring and accreditation processes, as well as international assessment programs. The role of innovative approaches, the application of digital technologies, and student-centered teaching methods in improving educational quality are particularly emphasized.

The findings of the study show that the proper identification and systematic implementation of quality indicators in education significantly contribute to the development of the education system, the formation of human capital, and the overall welfare of society. Therefore, ensuring quality in education policy should be considered one of the priority directions.

Keywords: quality indicators, teaching process, assessment, teacher professionalism, education policy.

TƏHSİLDƏ KEYFİYYƏT GÖSTƏRİCİLƏRİ

XÜLASƏ

Müasir dövrdə təhsilin keyfiyyəti cəmiyyətin sosial-iqtisadi inkişafının əsas göstəricilərindən biri kimi çıxış edir. Təhsil sisteminin effektivliyi yalnız biliklərin ötürülməsi ilə deyil, həm də bu biliklərin tətbiq olunma səviyyəsi, şagird və tələbələrin kompetensiyalarının formalaşması, tənqidi düşüncə bacarıqlarının inkişafı ilə ölçülür. Bu baxımdan təhsildə keyfiyyət göstəriciləri anlayışı xüsusi aktuallıq kəsb edir. Məqalədə təhsildə keyfiyyət göstəricilərinin mahiyyəti, onların növləri, qiymətləndirilmə üsulları və müasir təhsil sistemində rolu geniş şəkildə təhlil olunur.

Təhsildə keyfiyyət göstəriciləri müxtəlif meyarlar əsasında müəyyən edilir. Bunlara tədris proqramlarının uyğunluğu, müəllimlərin peşəkarlıq səviyyəsi, təlim metodlarının effektivliyi, təhsil müəssisələrinin maddi-texniki bazası, tələbə və şagirdlərin akademik nailiyyətləri və onların sosial bacarıqları daxildir. Eyni zamanda, təhsil nəticələrinin beynəlxalq standartlara uyğunluğu da keyfiyyət göstəricilərinin mühüm komponentlərindən biridir.

Məqalədə həmçinin təhsildə keyfiyyətin qiymətləndirilməsi mexanizmləri araşdırılır. Bu mexanizmlərə daxili və xarici qiymətləndirmə sistemləri, monitorinq və akkreditasiya prosesləri, eləcə də beynəlxalq qiymətləndirmə proqramları aid edilir. Təhsildə keyfiyyətin artırılması üçün innovativ yanaşmalar, rəqəmsal texnologiyaların tətbiqi və tələbəyönümlü təlim metodlarının rolu xüsusi vurğulanır.

Araşdırmanın nəticəsi göstərir ki, təhsildə keyfiyyət göstəricilərinin düzgün müəyyənləşdirilməsi və sistemli şəkildə tətbiqi təhsil sisteminin inkişafına, insan kapitalının formalaşmasına və cəmiyyətin ümumi rifahına mühüm təsir göstərir. Bu baxımdan, təhsil siyasətində keyfiyyətin təmin olunması prioritet istiqamətlərdən biri olmalıdır.

Açar sözlər: keyfiyyət göstəriciləri, təlim prosesi, qiymətləndirmə, müəllim peşəkarlığı, təhsil siyasəti

GİRİŞ. Təhsil hər bir cəmiyyətin inkişafının əsas dayaqlarından biridir. Qloballaşan dünyada təhsilin keyfiyyəti ölkələrin rəqabət qabiliyyətini müəyyən edən başlıca amillərdən biri kimi çıxış edir. Müasir dövrdə artıq yalnız təhsilin əlçatanlığı deyil, onun keyfiyyəti ön plana çıxır. Bu səbəbdən "təhsildə keyfiyyət göstəriciləri" anlayışı həm nəzəri, həm də praktik baxımdan geniş tədqiq olunur.

Təhsildə keyfiyyət dedikdə yalnız akademik nəticələr deyil, həm də şəxsiyyətin hərtərəfli inkişafı, sosial və emosional bacarıqların formalaşması, yaradıcılıq və tənqidi düşüncə kimi xüsusiyyətlərin inkişafı nəzərdə tutulur. Bu baxımdan keyfiyyət göstəriciləri kompleks xarakter daşıyır və müxtəlif komponentləri əhatə edir. [3, 112]

Məqalənin məqsədi təhsildə keyfiyyət göstəricilərinin mahiyyətini açıqlamaq, onların təsnifatını vermək, qiymətləndirmə üsullarını təhlil etmək və bu sahədə mövcud problemləri və perspektivləri müəyyənləşdirməkdir.

ƏSAS HİSSƏ. Təhsildə keyfiyyət anlayışı və mahiyyəti. Təhsildə keyfiyyət anlayışı çoxşaxəli və kompleks məzmun daşıyır. Bu anlayış yalnız nəticə ilə deyil, həm də proseslə bağlıdır. Keyfiyyətli təhsil o zaman mümkün olur ki, tədris prosesi sistemli, məqsədyönlü və nəticəyönümlü şəkildə təşkil olunsun.

Təhsildə keyfiyyət aşağıdakı aspektləri əhatə edir:

–təlimin məzmunu və proqramların aktuallığı

–tədris metodlarının effektivliyi

–müəllimlərin peşəkar səviyyəsi

–təhsil mühitinin uyğunluğu

–təhsil nəticələrinin ölçülə bilməsi

Təhsildə keyfiyyət göstəricilərinin növləri. Təhsildə keyfiyyət göstəriciləri əsasən aşağıdakı qruplara bölünür:

a) Giriş göstəriciləri:

–təhsil müəssisələrinin maddi-texniki bazası

–müəllim heyətinin ixtisas səviyyəsi

–tədris resursları

b) Proses göstəriciləri (process indicators):

–təlim metodları və texnologiyalar

–müəllim-şagird münasibətləri

–dərsin təşkili və idarə olunması

c) Nəticə göstəriciləri (output indicators):

–şagird və tələbələrin akademik nəticələri

–bacarıq və kompetensiyaların formalaşması

–məzunların əmək bazarına uyğunluğu. [4, 99]

Təhsildə keyfiyyətin qiymətləndirilməsi üsulları. Təhsildə keyfiyyətin ölçülməsi müxtəlif üsullarla həyata keçirilir:

1.Daxili qiymətləndirmə: məktəbdaxili monitorinqlər və testlər

2.Xarici qiymətləndirmə: dövlət imtahanları və beynəlxalq qiymətləndirmə proqramları

3.Akkreditasiya və audit: təhsil müəssisələrinin fəaliyyətinin qiymətləndirilməsi

Beynəlxalq qiymətləndirmə proqramları təhsil sistemlərinin müqayisəli təhlilinə imkan yaradır.

Təhsildə keyfiyyətin artırılması yolları. Təhsildə keyfiyyətin yüksəldilməsi üçün aşağıdakı tədbirlər mühüm əhəmiyyət kəsb edir:

1.Müəllimlərin peşəkar inkişafının təmin edilməsi

2.İnnovativ və interaktiv təlim metodlarının tətbiqi

3.Rəqəmsal texnologiyaların təhsilə inteqrasiyası

4.Tələbəyönümlü təlimin təşkili

5.Təhsil proqramlarının mütəmadi yenilənməsi

Müasir çağırışlar və problemlər. Müasir dövrdə təhsil sistemləri bir sıra problemlərlə üzləşir:

–təhsil keyfiyyətində regional fərqlər;

–rəqəmsal bərabərsizlik;

–müəllim çatışmazlığı və ya peşəkar səviyyənin aşağı olması;

–qiymətləndirmə sistemlərinin obyektivliyi məsələsi.

Bu problemlərin həlli üçün kompleks və sistemli yanaşma tələb olunur.

NƏTİCƏ. Təhsildə keyfiyyət göstəriciləri təhsil sisteminin effektivliyini müəyyən edən əsas meyarlardan biridir. Bu göstəricilər vasitəsilə təhsil prosesinin bütün mərhələləri – giriş, proses və nəticə – qiymətləndirilir. Araşdırma göstərir ki, keyfiyyətli təhsil yalnız akademik biliklərin ötürülməsi ilə məhdudlaşmır, həm də şəxsiyyətin hərtərəfli inkişafını təmin edir.

Təhsildə keyfiyyətin artırılması üçün müəllimlərin peşəkarlığının yüksəldilməsi, innovativ təlim metodlarının tətbiqi, rəqəmsal texnologiyaların istifadəsi və obyektiv qiymətləndirmə sistemlərinin qurulması mühüm əhəmiyyət daşıyır. Eyni zamanda, dövlət səviyyəsində düzgün təhsil siyasətinin formalaşdırılması və həyata keçirilməsi vacibdir.

Nəticə etibarilə, təhsildə keyfiyyət göstəricilərinin düzgün müəyyənləşdirilməsi və tətbiqi cəmiyyətin davamlı inkişafına, insan kapitalının formalaşmasına və gələcək nəsillərin daha hazırlıqlı yetişməsinə xidmət edir.

ƏDƏBİYYAT SİYAHISI

1.Abbasov A. Təhsilin nəzəriyyəsi və praktikası. Bakı, 2018.

2.Hüseynov F. Pedaqogika. Bakı, 2017.

3.Veysova Z. Müasir təlim texnologiyaları. Bakı, 2019.

4.Əlizadə Ə. Təhsil sistemində keyfiyyətin idarə olunması. Bakı, 2021.

TƏRBİYƏ PROSESİNDƏ MİLLİ-MƏNƏVİ DƏYƏRLƏRİN ROLU

EMİLYA Hüseynova

Akademik Həsən Əliyev küçəsi 104, Azərbaycan Dövlət Pedagoji Universiteti, Ümumi pedaqogika kafedrası, pedaqogika üzrə fəlsəfə doktoru, dosent

ORCİD: 0009-0003-4470-5440

Özet

Qloballaşma, sürətli texnoloji inkişaf və artan mədəniyyətlərarası əlaqələrlə xarakterizə olunan müasir cəmiyyətdə milli və mənəvi dəyərlərin qorunması və gənc nəslə ötürülməsi problemi xüsusilə vacibdir. Təhsilin vacib bir hissəsi olan təhsil prosesi yalnız biliklərin ötürülməsi ilə məhdudlaşmır, həm də fərdin, onun dünyagörüşünün, əxlaqi qaydalarının və sosial məsuliyyətinin formalaşmasına yönəlmişdir. Bu kontekstdə milli və mənəvi dəyərlər ahəngdar şəxsi inkişafın təməl təməli rolunu oynayır.

Milli və mənəvi dəyərlər xalqın kimliyini müəyyən edən tarixən qurulmuş ənənələr, adətlər, əxlaqi normalar, mədəni simvollar, dil və dini və etik inanclar toplusunu əhatə edir. Onların təhsil prosesinə inteqrasiyası şagirdlərdə vətənpərvərlik, milli qürur, mədəni irsə hörmət və sosial həmrəylik hissini inkişaf etdirir. Bu dəyərlərə əsaslanan təhsil gənc nəslin müəyyən bir mədəni icmaya mənsub olduqlarını dərk etməsinə kömək edir və milli kimliyin qorunmasına kömək edir.

Ailə, məktəb və cəmiyyət milli və mənəvi dəyərlərin ötürülməsində xüsusi rol oynayır. Ailə uşaqların ilk dəfə adət-ənənələrlə, davranış normaları və əxlaqi prinsiplərlə tanış olduğu ilkin sosiallaşma mühitidir. Məktəb də öz növbəsində bu təcrübəni sistemləşdirir, akademik fənlərin məzmunu, dərsdənkənar fəaliyyətlər və pedaqoji qarşılıqlı əlaqələr vasitəsilə hədəflənmiş təhsil təsirləri təmin edir. Media və mədəniyyət müəssisələri də daxil olmaqla cəmiyyət müxtəlif ünsiyyət kanalları vasitəsilə dəyər istiqamətlərini formalaşdırmaqla bu prosesi tamamlayır.

Milli və mənəvi dəyərlərin təhsil prosesinə inteqrasiyası müasir pedaqoji yanaşmaların istifadəsini tələb edir. Aktiv və interaktiv tədris metodları, layihə əsaslı fəaliyyətlər, müzakirələr, mədəni mətnlərin təhlili və ənənəvi tədbirlərdə iştirak dəyərlərin mənimsənilməsi prosesini daha mənalı və şəxsi cəhətdən əhəmiyyətli edir. Şagirdlərin yaş və fərdi xüsusiyyətlərini nəzərə almaqla yanaşı, tənqidi düşüncənin inkişafı və dəyər istiqamətlərinin müstəqil şəkildə anlaşılması üçün şərait yaratmaq vacibdir.

Eyni zamanda, qeyd etmək lazımdır ki, milli və mənəvi dəyərlərə əsaslanan təhsil təcrid olunmamalıdır. Qloballaşan dünyada şagirdlərdə tolerantlığı, digər mədəniyyətlərə hörməti və mədəniyyətlərarası dialoqda iştirak etmək bacarığını inkişaf etdirmək vacibdir. Buna görə də, optimal təhsil modeli milli dəyərləri universal humanist prinsiplərlə birləşdirən modeldir.

Nəticə olaraq qeyd etmək olar ki, milli və mənəvi dəyərlər təhsil prosesində əsas rol oynayır, mənəvi cəhətdən yetkin, sosial məsuliyyətli və mədəni şüurlu fərdlərin inkişafını təmin edir. Onların təhsil təcrübəsində məqsədyönlü və sistemli şəkildə tətbiqi cəmiyyətin davamlı inkişafına və müasir çağırışlar qarşısında mədəni irsin qorunmasına töhfə verir.

Açar sözlər: milli və mənəvi dəyərlər, təhsil prosesi, şəxsiyyət, mədəniyyət, vətənpərvərlik, kimlik, sosiallaşma, pedaqogika.

THE ROLE OF NATIONAL AND SPIRITUAL VALUES IN THE EDUCATIONAL PROCESS

EMİLYA Huseynova

Academician Hasan Aliyev Str.104, Azerbaijan State Pedagogical University, Department of General Pedagogy, Doctor of Philosophy in Pedagogy, Associate Professor

ORCİD: 0009-0003-4470-5440

Abstract

In modern society, characterized by globalization, rapid technological advancement, and increasing intercultural contacts, the problem of preserving and transmitting national and spiritual values to the younger generation is particularly important. The educational process, a crucial component of education, is not limited to the transfer of knowledge but is aimed at shaping the individual, their worldview, moral guidelines, and social responsibility. In this context, national and spiritual values serve as the fundamental foundation for harmonious personal development.

National and spiritual values encompass a set of historically established traditions, customs, moral norms, cultural symbols, language, and religious and ethical beliefs that define the identity of a people. Their integration into the educational process fosters a sense of patriotism, national pride, respect for cultural heritage, and social solidarity in students. Education based on these values helps the younger generation recognize their belonging to a specific cultural community and promotes the preservation of national identity.

Family, school, and society play a special role in the transmission of national and spiritual values. The family is the primary socialization environment, where children are first introduced to traditions, norms of behavior, and moral principles. School, in turn, systematizes this experience, providing targeted educational influences through the content of academic subjects, extracurricular activities, and pedagogical interactions. Society, including the media and cultural institutions, complements this process by shaping value orientations through various communication channels.

Integrating national and spiritual values into the educational process requires the use of modern pedagogical approaches. Active and interactive teaching methods, project-based activities, discussions, analysis of cultural texts, and participation in traditional events make the process of assimilating values more meaningful and personally significant. It is important to consider the age and individual characteristics of students, as well as create conditions for the development of critical thinking and independent understanding of value orientations.

At the same time, it should be noted that education based on national and spiritual values should not be isolated. In a globalized world, it is essential to foster tolerance, respect for other cultures, and the ability to engage in

intercultural dialogue in students. Therefore, the optimal educational model is one that combines national values with universal humanistic principles.

In conclusion, it can be noted that national and spiritual values play a key role in the educational process, ensuring the development of morally mature, socially responsible, and culturally conscious individuals. Their targeted and systematic implementation in educational practice contributes to the sustainable development of society and the preservation of cultural heritage in the face of modern challenges.

Keywords: national and spiritual values, educational process, personality, culture, patriotism, identity, socialization, pedagogy.

ALİ MƏKTƏBDƏ FƏRDİLƏŞDİRİLMİŞ TƏLİM STRATEGİYALARI

Gular NURİYEVA

Akademik Həsən Əliyev küçəsi 104, Azerbaycan Devlet Pedagoji Üniversitesi, Ümumi pedaqoji bölümü, öğretmen

ORCİD: 0009-0001-3926-480X

Özet

Müxtəlif tələbə populyasiyasının, rəqəmsallaşmanın və səriştəyə əsaslanan yanaşmaların diqqət mərkəzində olması ilə xarakterizə olunan müasir ali təhsil kontekstində fərdiləşdirilmiş təlim strategiyalarının tətbiqi xüsusilə aktualdır. Bu yanaşma, təhsil prosesinin effektivliyini və təlim nəticələrinin keyfiyyətini artırmaq üçün tələbələrin fərdi xüsusiyyətlərini - hazırlıq səviyyələrini, idrak üslublarını, motivasiyalarını, maraqlarını və bilik əldə etmə tempini nəzərə almağa yönəlmişdir.

Ali təhsildə fərdiləşdirilmiş təlim, tələbənin təlim prosesində fəal iştirakçı olduğu çevik təhsil mühitinin yaradılmasını nəzərdə tutur. Orta səviyyəli tələbəyə yönəlmiş ənənəvi modeldən fərqli olaraq, bu yanaşma məzmunun, metodların və təlim formalarının müəyyən təhsil ehtiyaclarına uyğunlaşdırılmasına imkan verir. Bu, tələbənin muxtariyyətinin, özünütəhsili və tənqidi düşüncəsinin inkişafına kömək edir.

Rəqəmsal texnologiyalar fərdiləşdirilmiş təlimin həyata keçirilməsi üçün əsas vasitələrdən biridir. Distant təhsil platformaları, adaptiv təhsil sistemləri və süni intellekt elementləri tələbələrin irəliləyişini izləməyə, bilik boşluqlarını müəyyən etməyə və fərdiləşdirilmiş tapşırıqlar təklif etməyə imkan verir. Bu texnologiyalar fərqli təlimə imkan verir və tələbələrə öz templərində və rahatlıqlarında müxtəlif təhsil resurslarına çıxış təmin edir.

Təlimi aktivləşdirməyə yönəlmiş pedaqoji strategiyalar da əhəmiyyətli rol oynayır. Bunlara modulyar təlim, layihə əsaslı təlim, problem əsaslı təlim və formativ qiymətləndirmənin istifadəsi daxildir. Bu metodlar fərdi təlim trayektoriyalarına imkan verir, tələbənin müstəqilliyini təşviq edir və təcrübəyə yönəlmiş bacarıqlar inkişaf etdirir. Məsələn, layihə əsaslı təlim vasitəsilə tələbələr maraqlarına və peşəkar məqsədlərinə uyğun mövzular seçə, onların iştirakını və motivasiyasını artıra bilərlər.

Fərdiləşdirmənin vacib aspektlərindən biri pedaqoji dəstək və mentorluqdur. Bu modeldə müəllim fasilitator və məsləhətçi kimi çıxış edir, tələbələrə təhsil məqsədlərini müəyyən etməyə, fərdiləşdirilmiş təlim planı hazırlamağa və öz nailiyyətlərini qiymətləndirməyə kömək edir. Mütəmadi rəy və düşüncə tələbələrə güclü və zəif tərəflərini tanımağa və təlim strategiyalarını tənzimləməyə kömək edir.

Həmçinin qeyd etmək lazımdır ki, fərdiləşdirilmiş təlimin tətbiqi müəyyən təşkilati və metodoloji şərtlər tələb edir. Bu, texniki infrastrukturun təmin edilməsini, müəllimlərin müasir texnologiyalardan istifadə üzrə təlimini

və çevik tədris planlarının hazırlanmasını tələb edir. Bundan əlavə, fərdiləşdirmə ilə təhsil standartlarının tələbləri arasında tarazlığı qorumaq vacibdir.

Açar sözlər: fərdiləşdirilmiş təlim, ali təhsil, təhsil strategiyaları, fərdiləşdirmə, rəqəmsal texnologiyalar, səriştəyə əsaslanan yanaşma, formativ qiymətləndirmə, motivasiya, müstəqil təlim, pedaqoji dəstək.

PERSONALIZED LEARNING STRATEGIES IN HIGHER SCHOOL

Gular NURİYEVA

Academic Hasan Aliyev str. 104, Azerbaijan State Pedagogical University, Department of General Pedagogy, teacher

ORCİD: 0009-0001-3926-480X

Abstract

In the context of modern higher education, characterized by a diverse student population, digitalization, and a focus on competency-based approaches, the implementation of individualized learning strategies is particularly relevant. This approach is aimed at taking into account the individual characteristics of students—their level of preparation, cognitive styles, motivation, interests, and pace of knowledge acquisition—in order to improve the effectiveness of the educational process and the quality of learning outcomes.

Individualized learning in higher education presupposes the creation of a flexible educational environment in which the student is an active participant in the learning process. Unlike the traditional model, which focuses on the average student, this approach allows for the adaptation of content, methods, and forms of instruction to specific educational needs. This promotes the development of student autonomy, self-education, and critical thinking.

Digital technologies are one of the key tools for implementing individualized learning. Distance learning platforms, adaptive educational systems, and elements of artificial intelligence make it possible to track student progress, identify knowledge gaps, and offer personalized assignments. These technologies enable differentiated learning and provide students with access to a variety of educational resources at their own pace and convenience.

Pedagogical strategies aimed at activating learning also play a significant role. These include modular learning, project-based learning, problem-based learning, and the use of formative assessment. These methods allow for individual learning trajectories, encourage student independence, and develop practice-oriented competencies. For example, through project-based learning, students can choose topics that align with their interests and professional goals, increasing their engagement and motivation.

An important aspect of individualization is pedagogical support and mentoring. In this model, the teacher acts as a facilitator and consultant, helping students define educational goals, develop an individualized learning plan, and evaluate their own achievements. Regular feedback and reflection help students recognize their strengths and weaknesses and adjust their learning strategies.

It should also be noted that the implementation of individualized learning requires certain organizational and methodological conditions. This requires the provision of technical infrastructure, training of teachers in the use of modern technologies, and the development of flexible curricula. Furthermore, it is crucial to maintain a balance between individualization and the requirements of educational standards.

Keywords: individualized learning, higher education, educational strategies, personalization, digital technologies, competency-based approach, formative assessment, motivation, independent learning, pedagogical support.

XAQANİ ŞİRVANİNİN DOSTLUQ HAQQINDA TƏRBİYƏVİ GÖRÜŞLƏRİ

KAMAL CAMALOV

Pedaqogika elmləri doktoru,

Naxçıvan Müəllimlər İnstitutunun professoru

Azərbaycan Respublikasinin Əməkdar müəllimi

Açar sözlər: Xaqani Şirvani; dostluq fəlsəfəsi; dostluq haqqında düşüncələr; əxlaqi və mənəvi sərvətlər; təvazökarlıq.

Keywords: Khagani Shirvani; philosophy of friendship; thoughts on friendship; moral and spiritual values; humility.

Dostluq insan həyatındakı ən dəyərli və mürəkkəb münasibətlərindən biridir. Bu, təkcə iki fərd arasında qurulan yaxınlıq və etibar deyil, həm də birlikdə keçilən vaxtın, qarşılıqlı dəstəyin və ortaq dəyərlərin məhsuludur. Dostlar bir-birinin həyatını zənginləşdirir, çətin anlarda bir-birini dəstəkləyir və bir-birinin xoşbəxtliklərini daha da gözəlləşdirirlər. Dostluq daha çox şəxsiyyətləri birləşdirən və insanın mənəvi inkişafına müsbət təsir göstərən emosional bir bağdır. Akif Abbasov və Hikmət Əlizadənin müştərək hazırladıqları "Pedaqogika" kitabında oxuyuruq: "...Dostluq emosional təmas, qarşılıqlı anlaşmada mənəvi yaxınlıq tələbatının ödənilməsi, özünü dərketmə, özünü və münasibətini başa düşmək vasitəsidir" [1, s.313]. Beləliklə, dostluğun əsasını qarşılıqlı hörmət, etimad və anlaşma təşkil edir. Bu münasibət həyatda çox vaxt qarşılaşdığımız çətinliklərin öhdəsindən gəlməyimizə kömək edən ən vacib amillərdən biridir. İnsanlar arasındakı münasibətlər yalnız şəxsi mənfəətlə məhdudlaşmır, həm də cəmiyyətin sosial quruluşunun formalaşmasında mühüm rol oynayır.

Dostluq həm fəlsəfi, həm də sosial baxımdan vacib bir mövzu olaraq qədim dövrlərdən bəri müzakirə mövzusu olmuşdur. Aristotel, İbn Sina, Fərabi kimi böyük mütəfəkkirlər dostluğu müxtəlif perspektivlərdən izah etmişlər. Həmçinin, onların hər biri dostluğun mahiyyətini, cəmiyyətə təsirini və insan həyatındakı yerini müxtəlif cür qiymətləndirib.

Aristotel (m.ö. 384-322) "Nikomax etikası" adlı əsərində dostluqdan geniş bəhs etmişdir (Nikomax, Aristotelin oğlu olub və bu əsəri oğluna həsr edib). Aristotel bu əsərində insanın necə yaxşı yaşaya biləcəyini araşdırır və "ən yüksək yaxşı"lığın, yəni eudaimonia (və ya xoşbəxtliyin, mükəmməl bir həyata çatmağın) məqsədini izah edir.

Onun dostluq haqqında düşüncələri "Nikomax etikası" bölməsində yer alır və üç növ dostluğu müzakirə edir: mənfəət üçün dostluq, zövq üçün dostluq və fəzilət üçün olan dostluq. Bu əsərdə dostluq insanın mənəvi inkişafında və mükəmməl həyata nail olmasında mühüm rol oynayır.

O, dostluğu üç əsas növə bölür və onları aşağıdakı kimi təhlil edir:

Fayda üçün dostluq: Bu cür dostluq, qarşı tərəfdən müəyyən bir fayda əldə etmək məqsədi ilə qurulan bir münasibətdir. Bu cür dostluqda insanların bir-birinə ehtiyacı var və münasibətləri yalnız fayda üzərində qurulur. Zövq üçün dostluq: Burada insanlar bir-birini əyləncə və ya zövq üçün sevirlər. Bu cür dostluqlar daha mənasız və tez keçici olur.

Fəzilət dostluğu: Aristotelə görə, bu, ən yüksək dostluq növüdür. Bu dostluqda insanlar bir-birini xeyirxahlıq və fəzilət üçün sevirlər. Bu dostluqda qarşılıqlı hörmət və anlaşma var. Bu, həmçinin insanların mənəvi inkişafını artırır və həyatlarını daha mənalı edir. Aristotel bu cür dostluğun ən güclü və davamlı olduğunu vurğulayır. "Deməli, insanın tələbatları bir neçə cür olmaqla, bir neçə xarakterdə olmaqla, bir neçə formada özünü təmin edə bilər" [2, s.144].

Əl-Fərabi (870-951) isə "əl-Madina əl-Fazıla" (Fəzilətli şəhər) adlı əsərində cəmiyyətin ideallarını və dostluğun cəmiyyətə təsirini izah etmişdir. Fərabi qeyd edir ki, dostluq və qarşılıqlı etimad ideal cəmiyyətin qurulmasında mühüm rol oynayır. O, dostluğu sosial və mənəvi baxımdan müzakirə edir. "Dost xoşbəxt günlərinizdə sizinlə gülən deyil, kədərli günlərinizdə sizin yanınızda sakit oturandır"; "Dostluq iki bədəndə bir ürəyin döyüntüsüdür" kimi müdrik fikirlərə sahib olan Fərabiyə görə, dostluq cəmiyyətdə harmoniya və birliyi təmin edir. Dostluq təkcə fərdi səviyyədə deyil, həm də cəmiyyətin inkişafı üçün vacibdir. İnsanlar bir-birini yaxşılığa görə seçməli, mənəvi keyfiyyətlərə malik olmalı və bu bunun sayəsində cəmiyyət daha yüksək səviyyəyə yüksəlməlidir.

İbn Sina (980-1037) dostluq anlayışını əxlaqi və mənəvi inkişafla daha sıx əlaqələndirirdi. İbn Sina dostluqların yaxşı mənada qurulmasının vacibliyini vurğulayır. İbn Sina insanın daxili inkişafı üçün düzgün dostların seçilməsinin vacibliyini vurğulayır. O, həmçinin qeyd edir ki, dostluq mənəvi inkişafın bir yoludur. İbn Sina "Dostluq ruhların bir-birini tanımasıdır" və ya "Əsl dost səni öz mənfəəti üçün deyil, sənin kamilliyin üçün sevəndir" deyərək dostluğun insan düşüncələrini və davranışlarını inkişaf etdirdiyini və daha yaxşı bir insan olmasına kömək etdiyini bildirmişdir.

Fəzilətli bir insan olan Xaqani Şirvani də Aristotel, Fərabi, İbn Sina kimi böyük alimlərin və ensiklopedik maarifçilərin fikirlərindən təsirlənmiş və dostluq haqqında fikirlərini və mülahizələrini özünəməxsus şəkildə təqdim etmişdir. "Ey Nuh ismətli dostlar" [3, s.76] – deyərək dostluğu təkcə qarşılıqlı mənfəət və maddi maraq məsələsi kimi deyil, həm də mənəvi münasibət kimi görürdü. Xaqani öz dövründə sadiq, dürüst və dostlarına etibarlı bir kimi tanınmışdır. O, xüsusilə dostluq, ədalət, fəzilət və insanın daxili inkişafı kimi mövzularda çox vacib mülahizələr irəli sürür. Xaqani həmişə bəşəriyyətin mənəvi və əxlaqi inkişafını prioritet hesab etmiş və poetik düşüncələrini bu dəyərlər üzərində qurmuşdur.

Əgər öz ruhuna uyğun yoxundur dost aləmdə,

Yaman bir dosta ol qane, meyitdir dostsuz insan [4, s.362].

– deyən Xaqani Şirvani yalnız insanın şəxsiyyətinə və əhval-ruhiyyəsinə uyğun insanlarla dostluq qurmağın vacibliyini izah edir. Xaqani təklif edir ki, insan öz daxili dünyasına uyğun, əxlaqi və mənəvi səviyyəsinə yaxın olan dostlar axtarmalıdır. İnsan yalnız özünəməxsus əxlaqi və mənəvi keyfiyyətlərinə uyğun dostlarla dərin və mənalı münasibətlər qura bilər. Belə dostlar dostun inkişafına və həyatına məna qatmaqda kömək edir.

Əgər ideal dost tapmaq çətindirsə, Xaqani "yaman dost" tapmağı təklif edir. Xaqani dostluğun çox vacib bir münasibət olduğunu və hətta bir-birilə tamamilə uyğun olmayan, lakin müəyyən formada olan dostlar belə insanın həyatına müəyyən bir dəyər qatdığını vurğulayır. Hətta pis dostlar belə, həyatın mənasını axtaran bir üçün yanınızda kiminsə olması vacibdir.

Xaqani dostluğun insan həyatı üçün əhəmiyyətini ifadə edərək "Dostu olmayan adam ölüdür" – deyir. Yəni, dostu olmayan insanlar mənəvi və əxlaqi cəhətdən ölüdürlər. Xaqani dostluğun insanın həyatı üçün həyati əhəmiyyət daşıdığını ifadə edir. O, dostsuz bir insanın ruhi və mənəvi baxımdan "ölü" olduğunu deyir. Burada "meyit" sözü, insanın yalnızlıq və tənhalıq içində, mənəvi olaraq boğulduğunu simvollaşdırır. Dostlar insanın həyatına mənəvi bir işıq gətirir, ona dəstəkləyir və ruhlarının inkişafına təkan verir.

Xaqani Şirvani dostluğu insanın mənəvi və əxlaqi inkişafı üçün vacib amil kimi qiymətləndirdiyini göstərmişdir. Dostlar insanın ən böyük sərvətidir, şəxsiyyətini gücləndirməyə və həyatı daha mənalı etməyə kömək edir.

Az dostluq et həyatda, dostluq etsən də əgər,

Güzəşt olsun şüarın, budur dostluqda hünər [4, s.392].

Xaqani Şirvaninin bu beyti gənclərə çox vacib və dərin bir həyat dərsi verir. Xaqani yalnız münasibətlərin sayına deyil, həm də onların keyfiyyətinə və düzgünlük prinsiplərinə diqqət yetirməyin vacibliyini vurğulayır.

Xaqani bildirir ki, həyatın müəyyən dövrlərində dostların sayı vacib deyil, dostluğun keyfiyyəti və dərinliyi daha vacibdir. "Dostluqda başlıca cəhət doğruçuluq, səmimilikdir" [5, s.199]. Dostun az olması daha yaxşıdır, amma bu dostluqların hər biri həqiqi və səmimi olmalıdır. İnsanın ətrafında çoxlu dost olmamalı, sadəcə həqiqi və dərin münasibətlər qurmalı və aralarındakı bağı daha mənalı etməlidir.

Xaqani "Dostluqda hünər" ifadəsi ilə mükəmməl və ahəngdar bir dostluğun əsas amilinin qarşılıqlı güzəşt olduğunu vurğulayır. "Dostluq xarakteri, hissləri formalaşdırır" [6, s.285]. Həyatda bir çox hallarda insanlar arasında fikir ayrılıqları, anlaşılmazlıqlar və ziddiyyətlər yarana bilər. Bu gün dostluğun davam etməsi üçün hər iki tərəf müəyyən qarşılıqlı güzəştlərə getməli, bəzən öz istək və maraqlarında imtina etməli, qarşısındakı

insanın hiss və düşüncələrinə uyğunlaşmalıdır. Yalnız bu şəkildə dostluqlar davam edə və hər iki tərəfi inkişaf etdirə bilər.

Gənclərə verilən əsas mesajlardan biri də dostluq münasibətlərinin yalnız öz mənafeyi naminə qurulmasının düzgün olmayacağıdır. Xaqani Şirvani dostluğun dəyərini ifadə etməyi və ona uyğun hərəkət etməyi təklif edir. Dostluqlar əsl və mənalı həyat münasibətləri qurur. Bunun üçün hər bir dostluğun münasibətdəki insanın həyatına və onunla olan münasibətinə necə təsir etdiyini qiymətləndirmək lazımdır. Əgər dostluqda güzəştə getməyə və ona qurban verməyə hazırsınızsa, bu, dostluğun əsl mənəvi dəyərə malik olduğunu göstərir. Xaqani Şirvani gənclərə çoxlu dostluq etməklə deyil, onlara sadiq qalmaqla, fədakarlıq göstərməklə və güzəştə getməklə yaxşı dostluqlar qurmağı məsləhət görür. Bu, onların şəxsi inkişafı üçün vacibdir və mənəvi bir yanaşma olaraq, həqiqətən dərin və dəyərli dostluq bağları qurmağa kömək edər.

Fazil insanlarla dost ol, ta ki, qansınlar səni,
Dost avamdırsa, Günəş olsan, səni bir Ay bilər.
Dost nəciblər cərgəsindəndir əgər Cəmşidtək,
Boynuna çəksən mişar, nə inciyər, nə "uf" deyər [4, s.405].

Xaqani Şirvani dostluğun dəyəri və dost seçimi haqqında mənalı və fəlsəfi fikirlər irəli sürür. Xaqani Şirvani insanlara ən yüksək dəyərlərə sahib, əxlaqi və mənəvi cəhətdən təmiz olan fazilətli insanlarla dostluq etməyi tövsiyə edir. "Hər valideyn övladının kiminlə dostluq və yoldaşlıq etməsini öz nəzarəti altında saxlamalı və övladının dostluq etdiyi uşağın ailəsini aramalı, axtarmalı, onu dərindən öyrənib yaxşı tanımalıdır" [7, s.140]. Fəzilətli insanlar (yəni fəzilətli, əxlaqlı və xeyirxah insanlar) insanın inkişafına, ruhunun yüksəlməsinə və həyatının mənasına müsbət təsir göstərir. Belə dostlar insanı doğru yolda saxlayır, ona dəstəkləyir və ən çətin anlarda belə ona güc verir. Xaqani dost seçərkən əxlaqi keyfiyyətlərin vacibliyini vurğulayır.

Xaqani deyir ki, dostların dar düşüncəli və adi insanlar olmasına baxmayaraq, ən yüksək keyfiyyətlərə və parlaq mənəvi dəyərlərə malik olsalar belə, bu dostlar onların əsl dəyərini anlaya bilmirlər. Buradakı "Günəş" simvolu uca, parlaq və əzəmətli olanı, "Ay" isə bu nurun yalnız bir hissəsini ala bilən birini təmsil edir. Yəni, nə qədər uca və nəcib olsanız da, adi və dar düşüncəli insan sizin dəyərinizi tam olaraq anlamayacaq və buna uyğun olaraq qiymətətləndirməyəcək.

"Dost nəciblər cərgəsindəndir əgər Cəmşidtək / Boynuna çəksən mişar, nə inciyər, nə "uf" deyər" – Bu beyt yüksək keyfiyyətli və nəcib dostlarla münasibəti təsvir edir. Cəmşid Şərq mədəniyyətində, xüsusən də İran və Azərbaycan ədəbiyyatında böyük və müdrik bir padşah kimi tanınır. Xaqani Şirvani yüksək əxlaqi keyfiyyətlərə malik nəcib dostların insan çətinliklərinə və fədakarlıqlarına həssas olduqlarını onlara edilən bütün təzyiqlərdən

şikayətlənməyəcəklərini bildirmişdir. Bu dostlar heç vaxt fiziki və ya mənəvi çətinliklərə fikir vermir və heç vaxt "uf" demir və mənəvi dəyərlərinə sadiq qalırlar.

Xaqani Şirvani gənclərin yalnız dürüst və təmiz insanlarla dost olmalarını təklif edir. "...Dostluqda hünər, güzəşt etməyi bacarmaqdır. Dostu nəciblər cərgəsində axtarmaq lazımdır. Dərd sahibinə dost gərəkdir. Dostluqda həya gərəkdir" [8, s.116]. Dost təkcə bir insanın həyatını əyləndirən və ya ona təsəlli verən deyil, həm də onun mənəvi inkişafına və mənəvi yüksəlişinə kömək edən biridir. Şair deyir ki, əgər insanın ətrafında belə dostlar varsa, o, həyatın ən çətin anlarında belə özünü itirməz, çünki onun yanında əsl dostlar və mənəvi bələdçilər var.

Bəzən insanlar dost kimi görünürlər, ancaq ürəklərində xəyanət və zəhərli niyyətlər gizlənir. Onlar zahiri təbəssüm və səmimiyyət maskası ilə yaxınlaşırlar, amma bir gün gözlənilməz bir an gələndə dostluqlarına xəyanət edir və ən yaxın insanı arxadan vurarlar. Əsl dostluq zahiri davranışla deyil, daxildən gələn səmimiyyət və etibarla ölçülür. Xəyanət edənlər dostluğun əsl mənasını heç vaxt anlamazlar. Xaqani Şirvani bu münasibətlə yazır:

Dostlarına dünyada zəlillik istəyəni,
Özü zəlil bir halda dünyadan köçüb gedər [4, s.402].

Xaqani Şirvani insanın başqalarına qarşı etdiyi pis və zərərli hərəkətlərin özlərini də təqib edəcəyini deməklə, "pislik edən" insanın sonda bu pisliyi özündə görəcəyini nəzərdə tutur.

Xaqani Şirvani ilk növbədə əxlaq və ədalətin təbii qanunu ifadə etmişdir. O, hər kəsin öz hərəkətlərinə görə mükafatlandırılacağına dair qədim inanc olan karma prinsipinə bənzər bir fikir vurğulayır. Dostlarının və başqalarının təhqir olunmasını gözləyən insanlar bundan müsbət nəticə əldə etməyəcəklər; əksinə, onlar öz əməllərinin əksini yaşayacaq və nəticədə alçaldılmış və tənha qalacaqlar.

Xaqani Şirvani bu beytlə göstərir ki, insanın əsl fəziləti başqalarına qarşı şəfqət və sevgi üzərində qurulub. Əgər bir insan başqalarına qarşı pis niyyət bəsləyirsə, bu, yalnız onun mənəvi tənəzzülünü və daxili zəifliyini əks etdirir. Xaqani göstərir ki, pis niyyət və düşmənçilik insanı heç vaxt yüksəltmir, əksinə, həm daxili, həm də xarici aləmində onu "zəlil" edir.

Dostluq və yaxın münasibətlər qarşılıqlı dəstək və anlayışmaya, eləcə də mənəvi səmimiyyətə əsaslanmalıdır. Xaqani dostları alçaltmaq və onlara pislik arzulamaq kimi əxlaqi və mənəvi cəhətdən aşağı davranışların nəticələrinin qaçılmaz olacağını bildirirdi. Belə bir insan yalnız öz mənəvi zəifliyini ortaya çıxaracaq.

Həqiqət yoluyla gedənlər ki var,
Yoxsulluq taxtında padşahdırlar.
Hər iki dünyada, Xaqani kimi,

Dostdan gözləyərlər dosta etibar [4, s.407].

Xaqani Şirvani oxucusuna əxlaqi və fəlsəfi bir dərs verir. Xaqani deyir ki, "həqiqət yolu" ilə gedənlər dünyəvi və mənəvi fəzilət naminə dürüst və vicdanlı yaşamağa çalışanlardır. Bu insanlar, xarici dünyanın nə gözləməsindən asılı olmayaraq daxili həqiqət və ədalətinə sadiq qalaraq məqsədlərinə çatmağa çalışırlar.

"Yoxsulluq taxtında padşahdırlar" ifadəsi, çox maraqlı və çox zəngin bir təbəqədir. Xaqani bildirir ki, dünya malına bağlı olmayan, sadə və dürüst yaşayanlar böyük sərvətə sahibdirlər. Onların yoxsulluğu nə mənəvi, nə əxlaqi sərvətlətini, nə də daxili dincliklərini azaltmadı. Əslində, belə insanlar "padşahdırlar" – yəni onlar düzgün mənəvi və doğru dəyərlərlə hökmranlıq edirlər. Onların "yoxsulluğu" maddi olsa da, mənəvi cəhətdən zəngin edirlər və bu da onları həqiqətən zəngin edir.

Şeirin sonuncu hissəsi olan "Dostdan gözləyərlər dosta etibar" dostluqda qarşılıqlı etimadın vacibliyini vurğulayır. Dostlar arasında ən vacib təməllər səmimiyyət və etibardır. Xaqani deyirdi ki, dostluq yalnız qarşılıqlı etimad və dürüstlük üzərində qurulmalıdır. Əsl dost o kəsdir ki, başqalarının mövqeyini, niyyətlərini və sədaqətini bilir və onlara hörmətlə yanaşır. Dostluğun gücü təkcə zahiri münasibətlərdən ibarət deyil, həm də daxili etimaddan və qarşılıqlı hörmətdən irəli gəlir.

Dosta yaxşılıq olmuş əzəl gündən niyyətim,
Dost dostuna həmişə olmalı yaxşı sirdaş.
Dostum pislik etsə də, mənə xoşdur, qoy etsin,
Ah, mənim pisliyim də xoş olaydı ona kaş! [4, s.506]

Burada Xaqani Şirvani insan münasibətlərinin dostluq, təvazökar şəfqət və qarşılıqlı anlama kimi yüksək mənəvi ölçülərini birləşdirir. "Təvazö insanın bəzəyidir" [9, s.129]. "Dosta yaxşılıq olmuş əzəl gündən niyyətim" ifadəsi o deməkdir ki, dostluq əvvəldən qarşılıqlı hörmət və fəzilətə əsaslanaraq səmimi niyyətlərlə qurulmalıdır. Xaqani dostluğun yalnız xarici dəyərlərə deyil, daxili dəyərlərə əsaslandığını xüsusilə vurğulayır. Dostlar arasında qurulan münasibətlərdə məqsəd şəxsi mənfəət, ehtiyac və ya maraqlar deyil, əxlaq və fəzilət əsasında qurulmalıdır. Bu, Xaqaninin insanlara təklif etdiyi ideal dostluq anlayışıdır.

"Dost dostuna həmişə olmalı yaxşı sirdaş" – bu ifadə dostluğun ən əsas xüsusiyyətlərindən birini vurğulayır: etibar və sirr saxlamaq. Əsl dost gizli sirlərini, çətinliklərini və zəif cəhətlərini dostları ilə bölüşə bilən biridir. Xaqani dostluqda yalnız yaxşı günlərdə deyil, həm də çətin və mürəkkəb günlərdə dövrlərdə sədaqət və dəstək gözləyir. Burada Xaqani dostluq münasibətlərində qarşılıqlı dürüstlüyün və etibarın vacibliyini göstərir. Dostlar həmişə bir-biri ilə səmimi və açıq olmalı, qarşılığında dostlarını incitməməli və onları problemlərindən qorumağa çalışmalıdır. Orada vurğulanır ki, dostun qüsurları və mənfi hərəkətləri olsa belə, onunla münasibətlər sarsılmamalıdır. Bu, humanizmin təzahürüdür: insan yalnız başqalarını ruhlandırmalı və

bağışlamalıdır ki, daha yaxşı ola bilsin. Dostun qüsurları olsa belə, insan onlara qarşı təvazökar və anlayışlı olmalıdır, çünki hər kəsin zəif cəhətləri, səhvləri və çətinlikləri ola bilər.

Xaqaninin "Dostum pislik etsə də, mənə xoşdur, qoy etsin, Ah, mənim pisliyim də xoş olaydı ona kaş!" misrası ayə bağışlama və qarşılıqlı anlaşma ilə bağlı dərin bir mesajdır. Şairin dostuna qarşı bağışlayıcı həssaslığını və təvazökar münasibətini ifadə etdiyini, eyni zamanda öz ehtiyacının bağışlanmasını istədiyini görürük. Şair dostunun haqsızlığına qarşı bağışlayıcı və təvazökardır. Onun "xoşdur" deməsi, bu davranışda bir növ dözümlülük və mənəvi inkişaf olduğunu göstərir. Şair dostunun qüsurlarından incimir, əksinə, qisas almır, sadəcə dostunun qüsurlarını görür və onları bağışlamağa çalışır. Bu, dostluqda yüksək şəfqət anlayışını təmsil edir.

Ancaq "Ah, mənim pisliyim də xoş olaydı ona kaş!" ifadəsi ilə Xaqani öz açıqlaması ilə öz səhvlərini və ən yaxınlarına qarşı törətdikləri cinayətləri anlamağın nə qədər vacib olduğunu göstərir. Şair dostunun haqsızlığını bağışlamağa hazır olduğunu bildirməklə yanaşı, bunu bağışlamaq istəyini də ifadə edir. Bu, bir növ qarşılıqlı anlayış və bağışlamağa hazırlıqdır. Şairin burada istifadə etdiyi "kaş ki" ifadəsi arzu və istəklərlə bağlıdır. Xaqani ümid edir ki, dostu da onun səhvlərini və xətalarını bağışlayacaq, bununla da münasibətlərini möhkəmləndirəcək və daha sağlam bir dostluq yaradacaq. Bu, qarşılıqlı bağışlama prinsipini və qarşılaşmada hər iki tərəfin səmimiyyətini və dürüstlüyünü vurğulayır.

Şair insan dəyərləri ilə dostluq qurmaqda əxlaqi prinsiplərin əhəmiyyətini ifadə edir, özünün bağışlayan bir insan, dostunun da bağışlamağa hazır ola biləcəyini gözləyir. Günah və səhvlər insanlar arasında baş verir, amma bağışlamaq dostluğun və insanlığın ən yüksək keyfiyyətlərindən biridir.

Dost odur, yıxılsam tutub qaldıra,
Halım pis olanda tuta əlimdən.
Mənimlə dostluq et tam sədaqətlə,
Dostluq şərtlərinə riayətlə sən.
Məndən baş verərsə bir xəta əgər,
Sən, onu görsən də, inciməyəsən.
Düşmən hücum etsə mənim üstümə.
Ona olmayasan məsləhət verən [4, s.522].

Xaqani Şirvani gənclərə dostluğun əsl və səmimi tərəflərini, dostdan gözlənilən davranışı, qarşılıqlı sədaqəti və fədakarlığı izah edir. Repressiya qurbanı Firidun Bəy Köçərli yazır ki, Xaqani hələ balaca yaşlarından "ziyadə cürətli, zirək və hazırcavab bir uşaq imiş" [10, s.139]. Şair deyir ki, dost yalnız xoş günlərdə deyil, həm də çətin

və məşəqqətli günlərdə bizimlə olan biridir. Dost, ehtiyac duyduğumuz anlarda bizə əl uzadan, bizi ayağa qaldıran və yıxıldığımız zaman yerə yıxılmaqdan qoruyan şəxsdir. Bu, dostluğun ən yüksək təzahürüdür.

Xaqani dostluğun mənəvi vəziyyətini və sədaqətini vurğulayırdı. Dostluq yalnız tam səmimiyyətlə və dürüstlüklə mümkündür. Əsl dostlar münasibətlərində gizli məqsədlər və ya faydalar güdməməli, yalnız ürəkdən yaxın olmalı və əsl dostluq şərtlərinə əməl etməlidirlər. Bunlar şərt və ya müqavilə kimi deyil, bir növ etik bağ və mənəvi borc kimi təsvir olunur.

"Məndən baş verərsə bir xəta əgər, Sən, onu görsən də, inciməyəsən". – Burada Xaqani Şirvani həyatda səhvlərin qaçılmaz olduğunu və dostluqda bir-birini bağışlamağın vacib olduğunu göstərir. Dostumuz bizdən bir qüsur görsə belə, ona qarşı kin saxlamamalı və qəzəblənməməli, əksinə, onu bağışlamalıdır. Dostluq təkcə səhvləri qəbul edib onlarla üzləşməklə deyil, həm də gələcək münasibətlərdə bir-birini dəstəkləməklə və ürəkdəki nifrəti unutmaqla möhkəmlənir. Oxucuya aydındır ki, dostluq yalnız xarici davranışla deyil, həm də daxili səmimiyyətlə təsdiqlənir.

Xaqani düşmənləri ilə qarşılaşdıqda belə dostun dostuna sədaqətinin vacibliyini vurğulayır. Dost heç bir zaman digər tərəfin tərəfini tutmaz, düşmənin haqqını da müdafiə etməz. Dostluq tam tərəfdaşlıq və daxili səmimiyyət üzərində qurulur. Dost çətin anlarda dostunun yanında olmalı, onu müdafiə etməli və ona zərər verəcək heç bir hərəkətə razı olmamalıdır.

Bütün bu təhlillər birləşdirildikdə, şeir əsl dostluğun ən yüksək ruhunu və dəyərlərini ortaya qoyur. Sədaqət, bağışlama və qarşılıqlı dəstək kimi dəyərlər dostluqa ən vacib əhəmiyyət kəsb edir. Şeirdə, həmçinin dostluqların sınandığı, real həyatda sınaqlarının yaşandığı dövrlər də vurğulayır.

Dostuna söz verdin, əməl et hər an,
Əhdini, əzizim, pozma heç zaman.
Hər nəfəs aldıqda Allaha şükret,
Ta kərəm göstərsin sənə Yaradan [4, s.552].

Bu şeir dostluğun və sədaqətin vacibliyini vurğulayan bir mesaj daşıyır. "Dostuna vəfasız çıxanı əzizləmə, onda öz etibarını itirərsən" [11, s.143] – deyən Xaqani dostluğun dürüstlük, sözünə sədaqət və Allaha minnətdarlıq kimi dəyərləri özündə birləşdirdiyini söyləyirdi.

"Öz əqidə və ideyasında sabitqədəm olan [12, s.94] Xaqani Şirvani dostluqda sözlərin və verilən vədlərin nə qədər müqəddəs olduğunu ortaya qoyur. Dostunuza verdiyiniz söz bir növ müqavilədir və hər bir vaxt yerinə yetirilməlidir. Vədləri pozmamaq təkcə dostunuzla münasibətlərinizin sağlamlığını qorumaqla yanaşı, həm də dostluğun əsl mənasını təmsil edər. Qarşılıqlı etibar və sədaqəti təmin etmək üçün söz verdikdən sonra, ona

əməl etmək vacibdir. Bu, dostluğun ən yüksək mərhələsidir: dostluq hərəkət etmək, vədlərə əməl etmək və etimadı qorumaq.

"Zəhmətkeş ailədə tərbiyə almış" [12, s.91] Xaqani Şirvani həyatın hər anında Allaha minnətdarlıq və şükür etməyin təzahür etməsi ehtiyacını ifadə edir. Dostluğun da Allahdan gələn bir nemət olduğunu qəbul edərək, hər anı Allaha şükür və minnətdarlıqla keçirməlidir – deyir. Bu, Allaha qarşı təvazökar münasibət, dostluğun və bütün gözəl münasibətləri Allahın neməti kimi qiymətləndirmək anlamına gəlir. "Xaqani Allahın birliyinə inanır və onu hər şeyin yaradıcısı hesab edərək, qüvvət və qüdrətini mədh edirdi" [13, s.32].

Şairin son cümləsi, Tanrıdan mərhəmət və kömək diləməklə ilə vurğulanır. "Kərəm göstərsin sənə Yaradan" ifadəsi, Allahın yüksək mərhəmətinin və şəfqətinin həyatın hər anında insanın həyatını necə işıqlandırdığını təcəssüm etdirir. Bu prinsip dostluqda da vacibdir: dostunuza qarşı mərhəmətli, bağışlayıcı və anlayışlı olun, çünki Allah da qullarına mərhəmət göstərir. Şair burada Allaha minnətdarlığın insanlarla münasibətlərdə, xüsusən də dostluq münasibətlərində, fəzilət və səxavət baxımından necə əks olunduğunu göstərir.

Hətta bu gün də, həyatda, belə desək, öz səyləri ilə deyil, başqalarının köməyi ilə irəliləyən, lakin aldıqları dəstəyin dəyərini anlamayan bəzi "insanlar" var. Bu münasibətlə Xaqani Şirvani yazırdı:

Özgənin əliylə adam olanlar,
Dost qədri bilməzlər, nankor olarlar [14, s.100].

"...Böyük hörmət və etibar sahibi olan" [15, s.358] Xaqani Şirvaninin son cümləsi Allahdan mərhəmət və kömək diləməklə vurğulanır. ilə əldə ediblərsə bunu heç zaman unutmamalı və bu köməyi hər zaman qiymətləndirməli, dostluq və bağlılıq münasibətlərinə sadiq qalmalıdır.

Bütün bu təhlillərdən çıxardığımız əsas nəticə budur ki, insan dostluqları və münasibətləri yalnız xarici və maddi aspektlər üzərində deyil, həm də mənəvi və əxlaqi zənginliklər üzərində qurulur. "İnsaflı cəza yersiz təltifdən yaxşıdır" [16, s.72] – deyən Xaqani inanırdı ki, dostluq həmişə əxlaqi və dürüst niyyətlərə əsaslanmağı vacib hesab edir. Verilən vədlərə əməl etmək, dostluqda sadiq qalmaq və qarşı tərəfə hörmətlə yanaşmaq vacibdir. Bu, insanın mənəvi zənginliyini artırmaqla yanaşı, həm də Allaha qarşı saleh və təvazökar bir münasibət formalaşdırır.

Gəncliyim qüssədə, ələmdə keçdi,
Günlərim, bilirsən, nə qəmdə keçdi.
Dostların ölümü belimi bükdü,
Ömrüm mərsiyədə, matəmdə keçdi [4, s.554].

Şair həyatın kədərini, itkisini və çətinliklərini çox təsirli və emosional bir şəkildə ifadə edir. Şair gəncliyin dost itkisinin yaratdığı dərin kədəri və matəmi vurğulayır. Bu şeirin hər bir cümləsi ömür boyu davam edən ağrı və

acıların təzahürüdür. Şairin nəzərində günlər keçir, ancaq hər günün fərqli bir kədər və itki kimi. Həyatında sevinc əvəzinə, hər şeyin kədər, qəm-qüssə ilə dolu olduğunu hiss etdirir.

"Dostların ölümü belimi bükdü" – Bu cümlə şairin həyatındakı ən ağrılı məqamı vurğulayır. Ən yaxın və əziz dostlarının itkisi, dostların ölümü həyatın ən çətin sınaqlarından biridir. Dost itkisi şairin həyatına həm fiziki, həm də mənəvi olaraq ağır bir zərbə vurdu. Şair bu itkini belinin ikiyə bükülməsi ilə izah edir, yəni dostlarının ölümündən sonra şairin mənəvi gücü zəifləmiş və həyat onun üçün daha çətin hala gəlmişdir.

Mərsiyə və elegiya kiminsə ölümünün xatirəsinə yazılmış şeir və ya mahnıdır. Bildiyimiz kimi, şairin bütün həyatı bir növ matəm içində keçmişdir, o, dostlarını itirməyin ağrısını heç vaxt unutmamışdır. Həyatının kədər içində keçməsi simvolik olaraq şairin həyatının kədər və itki ilə əlaqədar olduğunu göstərir.

Kədər, dostların ölümü və itki mövzuları bir-birini izləyir və şairin bütün həyatını qaranlıq və yüksək emosional bir təcrübəyə çevirir. Dostların ölümü ilə gələn kədər və qəm şairin öz həyatını deyil, həm də gəncliyinin və formalaşma illərinin mənasını kölgədə qoyur. Həyatın bu çətin dövrü şairin daxilində dərin bir boşluq və düşüncə buraxmışdır.

Nəticə olaraq, Xaqani Şirvani dostluğun təkcə sosial və emosional münasibət deyil, həm də mənəvi və əxlaqi sərvətlə formalaşan bir münasibət olduğu qənaətinə gəlmişdir. Şairin dostluğa yanaşması sədaqət, bağışlama, hörmət, fəzilət və qarşılıqlı dəstəyin əsl dostluğun əsasını təşkil etdiyini vurğulayır. "Xaqaniyə görə, şadlığın şərti üç şeydir: məkan, zaman, bir də dostdur" [17, s.49].

"...Öz dövründə və sonrakı əsrlərdə geniş şöhrət qazanmış" [18, s.113] Xaqani Şirvani dostluğun yalnız dünyəvi həyatla məhdudlaşmadığını, həm də axirətə həyatına təsir edən əbədi bir bağ olduğunu vurğulayır. Dostluq, qeyd edildiyi kimi, Allaha və Onun mərhəmətinə minnətdarlıq üzərində qurulmalıdır. Şairin dostluq haqqında görüşləri hər bir oxucunun daxili inkişafına, ruhun saflaşmasına və əxlaqının yüksəldilməsinə yönəlmiş bir yol kimi təqdim olunur.

Sonda belə nəticəyə gəlirik:

1. Xaqani Şirvani hər bir əsərində gəncləri maddi maraqlara deyil, mənəvi dəyərlərə əsaslanan dostluqlar qurmağa çağırmışdır;
2. Xaqani Şirvani zamanın çətinlikləri ilə sınanmış və bu sınaqlardan uğurla çıxmış əsl və davamlı dostluq adlandırmışdır;
3. Xaqani Şirvani əsl dostluğu təkcə xarici münasibətlər baxımından deyil, həm də daxili dəyərlər, bağışlama və hörmət kimi yüksək mənəvi prinsipi kimi təcəssüm etdirmişdir;
4. Xaqani Şirvani yaradıcılıq karyerası boyunca dost haqqında düşüncə tərzi, həyat fəlsəfəsi və mənəvi dəyərlər arasında harmoniya yaratmışdır;

5. Xaqani Şirvani insanın həyatını zənginləşdirməklə əvəzolunmaz bir münasibət kimi dostluğun ömür boyu möhkəm qalması ideyasını formalaşdırmışdır.

ƏDƏBİYYAT

1. A.N.Abbasov., H.Ə.Əlizadə. Pedaqogika. Bakı: Mütərcim, 2024, –400 səh.
2. O.Q.Həsənli. Təhsilin müasir psixoloji problemləri. Naxçıvan: Əcəmi, 2017, –416 səh.
3. Ə.Q.Səfərli, X.H.Yusifov. Qədim və orta əsrlərdə Azərbaycan ədəbiyyatı. Bakı: Maarif, 1982, –386 səh.
4. Xaqani Şirvani. Seçilmiş əsərləri. Bakı: Lider, 2004, –672 səh.
5. A.Abbasov, L.Məmmədli, İ.Əmirəliyeva. Pedaqogika nəzəriyyəsi və tarixi. Bakı: Mütərcim, 2022, –464 səh.
6. A.N.Abbasov. Pedaqogika. Bakı: Mütərcim, 2010, –360 səh.
7. F.B.Sadıqov., O.Q.Həsənli. Tərbiyəşünaslıq. Bakı: Elm və təhsil, 2015, 360 səh.
8. S.M.Quliyev, M.A.Quliyeva. Şərq mütəfəkkirlərinin əsərlərində ailədə övlad tərbiyəsi. Bakı: ADPU-nun mətbəəsi, 2008, –404 səh.
9. M.Ə.İsmayılov. Xaqani. Bakı: Yazıçı, 1983, –359 səh.
10. F.B.Köçərli. Azərbaycan ədəbiyyatı. İki cilddə. I cild. Bakı: Elm, 1978, –600 səh.
11. Müdrik sözlər (Tərtibçilər: Q.Beqdeli, Q.Süleymanzadə, C.Sasani). Bakı: Yazıçı, 1979, –189 səh.
12. Azərbaycan ədəbiyyatı tarixi. Üç cilddə, III cild. Bakı: Azərbaycan Elmlər Akademiyasının nəşri, 1960, –590 səh.
13. İbrahim Mollayev. Orta əsr Azərbaycan mütəfəkkirləri təlim-tərbiyə haqqında. Naxçıvan: Əcəmi, 2016, –368 səh.
14. Xaqani Şirvani. Seçilmiş əsərləri. Bakı: Azərnəşr, 1978
15. Məhəmmədəli Tərbiyət. Danişməndani Azərbaycan. Bakı: Azərnəşr, 1987, –464
16. M.Q.Məmmədov. Dünya mütəfəkkirlərinin hikmətli kəlamları. Naxçıvan: Əcəmi, 2013, –148 səh.
17. Y.R.Talıbov, F.B.Sadıqov, S.M.Quliyev. Azərbaycanda məktəb və pedaqoji fikir tarixi. Bakı: Ünsiyyət, 1999, –516 səh.
18. M.Sultanov. Xaqani Şirvani. Bakı: Azərnəşr, 1954, –114 səh.

KHAGANI SHIRVANI'S IDEAS AND VIEWS ON FRIENDSHIP

KAMAL JAMALOV

Doctor of Pedagogical Sciences,

Professor of Nakhchivan Teachers' Institute

Honored Teacher of the Republic of Azerbaijan

SUMMARY

The article analyzes the views of the people's poet Khagani Shirvani on friendship. It is noted that friendship is one of the most valuable and complex relationships in human life. It is not only the closeness and trust established between two individuals, but also the product of time spent together, mutual support and common values. Friends enrich each other's lives, support each other in difficult times and make each other's happiness even more beautiful. Friendship is more of an emotional bond that unites personalities and has a positive impact on a person's spiritual development. In his work, Khagani Shirvani calls on young people to build friendships based not on material interests, but on spiritual values. Khagani Shirvani calls friendship that has been tested by the difficulties of time and has successfully overcome these tests a true and lasting friendship. Khagani Shirvani embodies friendship not only in terms of external relations, but also as a high moral principle such as internal values, forgiveness and respect. Throughout his creative career, the poet has created harmony between his way of thinking about a friend, his philosophy of life and spiritual values. Khagani Shirvani formulated the idea that friendship, as an indispensable relationship that enriches a person's life, should remain strong throughout life.

AİLƏ VƏ ƏXLAQİ ŞÜURUN İNKİŞAFI XƏFAYƏT ƏLİYEVA
Pedaqogika üzrə fəlsəfə doktoru

Naxçıvan Dövlət Universiteti

Açar sözlər: Ailə; cəmiyyət; əxlaqi şüur; pedaqoji-psixoloji və sosial amillər; şüurun formalaşması.

Keywords: Family; society; moral consciousness; pedagogical-psychological and social factors; formation of consciousness.

Əxlaqi şüurun inkişafı, çox vaxt daxili və xarici amillərin qarşılıqlı təsiri ilə formalaşan mürəkkəb psixoloji və sosial bir prosesdir. Bu amillərə sosial mühit, etibarlı davranış və ailə münasibətləri daxildir. Əxlaqi şüur, fərdin cəmiyyətdə qəbul edilmiş əxlaqi və etik prinsipləri tanımaq, onlara uyğun hərəkət etmək və bu prinsipləri həyatın əsas norması və dəyəri hesab etmək qabiliyyətidir. Bu şüurun formalaşması və inkişafı təsadüfi bir prosesdir; əksinə, müəyyən psixoloji və sosial amillərin təsiri altındadır. Bu məqalədə əxlaqi şüurun inkişafına təsir edən üç əsas amil - sosial mühit, etibarlı davranış və ailə münasibətləri - ətraflı araşdırmaq istərdik.

Sosial mühitin rolu. Sosial mühit - fərdin ətrafındakı insanlar, ailə, məktəb, dostlar və daha geniş icma - mənəvi dəyərlərin müəyyənləşdirilməsi və daxililəşdirilməsi üçün yaxşı bir əsasdır (Bronfenbrenner, 1997). Cəmiyyətin normativ davranışları və dəyərləri fərdin mənəvi konsepsiyasına güc verir. Sosial normalar, qanunlar, din, mədəniyyət və adətlər mənəvi şüurun bir hissəsi kimi qəbul edilir və ailə daxilində tətbiq olunur (Durkheim 1961).

Valideynin davranışının təsiri - Valideynin davranışı uşağın inkişafına birbaşa və dərin təsir göstərir. Valideynin davranış modeli, rolları, dəyərləri və onlara yanaşması onların mənəvi qərarlarının və vicdanının formalaşmasında əsas rol oynayır (Grusec & Goodnow, 1994). Məsələn, valideynlərin nəzakətli, dürüst və şəfqətli davranışı uşaqda yaxşı xüsusiyyətlərin inkişafı üçün əsasdır. Eyni zamanda, valideynlərin qarşılıqlı münasibətləri və ailədəki emosional mühit empatiya və məsuliyyət hissinin inkişafına kömək edir (Kochanska, 2002).

Ailə münasibətlərinin rolu: Ailə münasibətləri ailə üzvləri arasında qarşılıqlı münasibətlər, emosional bağlılıq və münaqişələrin idarə olunmasıdır. Bir başın təsiri var. Sevgi və hörmətə əsaslanan sağlam ailə münasibətləri uşaqların mənəvi vəziyyətlərinin qəbul edilməsini asanlaşdırır və onların vicdanının inkişafına təkan verir (Minuch, 1974). Əksinə, ailədaxili münaqişələr və mübahisələr uşaqların mənəvi inkişafında çətinliklər yaradır ki, bu da sosial münasibətlərə mənfi təsir göstərə bilər (Conger və b., 2000).

Digər amillər - Sosial şüurun inkişafına təsir edən digər amillərlə yanaşı, məktəblərin və təhsilin, sosial qrupların təsiri, media və texnologiyanın rolu da qeyd edilmişdir. Məktəb mənəvi və sosial bacarıqların inkişafı üçün üç əsas sosial mühitdən biridir (Nucci, 2001). Kommunistlər, xüsusən də modernləşmə dövründə əxlaqi

normaların inkişafına müsbət təsir göstərirlər (Brown, 1990). Lakin müasir dövrdə media orqanları sosial dəyişikliyə yanaşmada yeni bir aktyor hesab olunur (Hoffner & Buchanan, 2005). Sosial mühit, düzgün davranış və ailə münasibətləri bir-biri ilə sıx bağlı olan və mənəvi şüurun inkişafına qarşılıqlı təsir göstərən əsas amillərdir. Fərdi əxlaq mənasında mənəvi dəyərlərin, məsuliyyətin və empatiyanın formalaşması üçün sağlam sosial mühit və ailə münasibətləri zəruridir.

Sosial mühit, mənəvi şuranın təsiri. Sosial mühit, fərdin yaşadığı cəmiyyətin sosial quruluşu, mədəni səviyyəsi, iqtisadi vəziyyəti və sosial münasibətlər sistemidir. Bu mühit uşağın mənəvi şüurunun formalaşmasında mühüm rol oynayır, çünki insan cəmiyyətdə yaşayır və onunla qarşılıqlı münasibətlər quraraq şəxsiyyətini inkişaf etdirir.

Əgər ailədəki münaqişələr açıq, səmimi və hörmətcil şəkildə həll olunarsa, uşaq problemin həlli üçün konstruktiv yollar seçəcək. Əksinə, münaqişələr hörmətsizlik, zorakılıq və ya sükutla müşayiət olunarsa, ailədə səhv əxlaqi modellər (məsələn, yalan, gizlətmə, təcavüz) rəsmiləşdirilə bilər.

Konsyerj çətinlikləri və yeni yanaşmalar. Texnologiyanın, kütləvi mədəniyyətin və qloballaşmanın təsiri altında təsirli sosial mühit sürətlə dəyişir. Bu dəyişikliklər ailənin strukturuna və valideynlərin davranışına da təsir göstərir. Bu, daxili şüurun formalaşmasına daha şüurlu və sistemli yanaşma tələb edir:

Rəqəmsal savadlılıq: Valideynlər məlumat mənbələrini təhlil edə bilməli və tapşırığa balanslı yanaşmalı olmalıdırlar. Bu, çox aktual və həssas bir məsələdir. Xüsusilə bu gün ailə mühitində əxlaqi şüurun qorunması və formalaşması baxımından rəqəmsal savadlılıq zəruri bir sərişdir. Aşağıda mövzunun akademik üslubda, təxminən 1 səhifəlik genişləndirilmiş formada təqdimatı verilmişdir.

Rəqəmsal savadlılıq və validasiya məsuliyyəti: informasiya şəbəkəsinin analitik və inandırıcı funksiyası - Rəqəmsallaşma dövründə informasiya istehlakı çevrilir. İnternet, sosial şəbəkələr, video platformalar və digər intellektual məzmun sistemləri uşağın dünyagörüşünün formalaşmasına paralel təsir göstərir. Bu şəraitdə validatorların rəqəmsal savadlılığı təkcə texniki nailiyyət deyil, həm də sosial-psixoloji və sosial məsuliyyət məsələsidir.

Rəqəmsal savadlılıq informasiyanın məzmununu qiymətləndirmək, etibarlılığını qiymətləndirmək, manipulyativ və ya zərərli məzmunu ayırd etmək və ondan qaçmaq bacarığıdır. Prinsipləri anlamaq bacarığı nəzərə alınır. Valideində bu bacarıqlar olmadıqda, uşaq qərəzsiz və süzülməmiş informasiya mühitində formalaşır ki, bu da onun mənəvi şüuruna və psixoloji təhlükəsizliyinə təsir göstərə bilər.

Müasir informasiya mühitinin əsas xüsusiyyətlərindən biri alqoritmik seleksiyadır. Platformalar istifadəçinin maraqlarına uyğun məzmun təqdim edir və nəticədə uşaq alternativ baxışlarla deyil, seçilmiş informasiya "balonu" ilə qarşılaşır. Bu, tənqidi düşüncənin zəifləməsinə və stereotiplərin möhkəmlənməsinə səbəb ola bilər.

Valideynin rolu burada informasiya mənbələrinin müqayisəli təhlilini öyrətmək, “niyə bu məlumat göstərildi?” sualını müzakirə etmək və uşağın reflektiv düşüncə bacarığını inkişaf etdirməkdir. Bundan əlavə, rəqəmsal mühitdə etik risklər – kiberzorakılıq, dezinformasiya, aqressiv kommunikasiya, şəxsi məlumatların yayılması – uşaqlar üçün ciddi təhlükə yaradır. Valideyn yalnız qadağa mexanizmi ilə deyil, izahlı və dialoq əsaslı yanaşma ilə istiqamətləndirmə aparmalıdır. Araşdırmalar göstərir ki, avtoritar nəzarət deyil, demokratik valideynlik modeli uşaqlarda məsuliyyətli rəqəmsal davranışın formalaşmasına daha effektiv təsir göstərir.

Rəqəmsal savadlılıq həm də davranış modelləşdirmə məsələsidir. Uşaq Valideynin sosial mediada davranışının, məlumat paylaşma tərzinin və emosional reaksiyalarının şahidi olur. Əgər valideyn özü emosional impulsla məlumat yayırsa və ya mənbəni düşünmədən xəbər paylaşırsa, uşaq da eyni modeli mənimsəyir. Bu baxımdan, valideyn rəqəmsal etik davranışın canlı nümunəsi olmalıdır. Psixoloji baxımdan, validaynın sabitləşdirici rolu aşağı təhlükəsizlik hissi yaradır. Uşaq bilməlidir ki, qarşılaşdığı şübhəli və ya narahat məzmunu validativ şəkildə müzakirə edə bilər. Açıq ünsiyyət kanalı olmadan uşaq problemi gizlətməyə və ya səhv mənbələrdən cavab axtarmağa meylli olacaq. Nəticə olaraq, rəqəmsal savadlılıq ailənin sosiallaşmasının və mənəvi tərbiyəsinin effektiv formasıdır. Valideyn passiv müşahidəçi deyil, informasiya axınının aktiv filtri və asanlaşdırıcısı olmalıdır. Bu bacarıq tənqidi düşüncənin, sosial məsuliyyətin və rəqəmsal təhlükəsizliyin formalaşmasında həlledici rol oynayır. Rəqəmsal dövrdə ailə institutunun effektivliyi bu yeni kompetensiyaların səviyyəsi ilə müəyyən edilir.

Ailə mühitində emosional zəkanın inkişafı: hisslərin tanınması, ifadəsi və təşkili - Muasir psixoloji tədqiqatları göstərir ki, emosional zəka (emosional zəka) sosial cəhətdən inkişaf etmişdir, qərar qəbul etmə qabiliyyəti və psixoloji dayanıqlıq üç əsas müəyyənedici amildən biridir. Salovey və Mayer (1990) emosional zəkanı fərdin öz və başqalarının emosiyalarını tanımaq, anlamaq və idarə etmək qabiliyyəti kimi xarakterizə edirlər. Goleman (1995) bu konsepsiyanı sosial səriştə və liderlik potensialının əsas komponenti kimi qiymətləndirir. Bu baxımdan, ailə emosional inkişafın ən erkən və ən təsirli inkişaf mühitidir.

Uşaq öz emosiyalarını ayırd etməməsi və sonra başqalarının emosional vəziyyətini anlamaması ilə fərqlənir. Vadilərin hisslərinə ad vermək (“sən mənim oğlumsan”, “bu vəziyyət səni xoşbəxt etdi”) emosional lüğətin zənginləşməsi və emosional əks olunmanın inkişafı üçün uyğundur. Denham (1998) qeyd etmişdir ki, yeniyetməlik dövründə yüksək səviyyədə emosional identifikasiyaya malik uşaqlar sosial münasibətlərdə daha uğurlu olurlar və münaqişələri daha konstruktiv şəkildə həll edən fərdlər olurlar. Emosiyaların ifadəsi ailədə açıq və təhlükəsiz ünsiyyət mühiti tələb edir. Ailə mühitində emosiyaların ifadəsi pis qiymətləndirilirsə və ya mənfi qiymətləndirilirsə, uşaq emosional repressiya modelini mənimsəyir. Bu, aqressiv davranışa, sosial təcrid olunmaya və ya emosional partlayışlara səbəb ola bilər. Gottman və DeClaire (1997) “emosional kouçinq”

modelində empatik dinləmə və emosional dəstək strategiyalarının təsdiqlənmiş şəkildə uşaqlarda özünəhörmətə və sosial davranışa təsir etdiyini göstərirlər.

Emosiyaların tənzimlənməsi emosional sistemin mürəkkəb bir hissəsidir. Qrossunun (1998) emosional tənzimləmə nəzəriyyəsinə görə, fərd ya zədədən əvvəl (kognitiv yenidən qiymətləndirmə), ya da zədədən sonra (davranış tənzimlənməsi) emosional reaksiyanı idarə edir. Ailə mühitində valideyn uşaqların emosiyalarını konstruktiv şəkildə tənzimləməsi üçün bir model rolunu oynayır (Bandura, 1977). Uşağın stresli bir vəziyyətə reaksiyasını yaxşılaşdırmaq üçün aşağıdakı strategiyalardan istifadə olunur. Ailədə emosional zəkanın inkişafı mənəvi zəka ilə sıx bağlıdır. Empatiya etmək, yəni başqasının emosional vəziyyətini anlamaq qabiliyyəti mənəvi davranışın əsas şərtlərindən biridir (Hoffman, 2000). Vicdan və sosial məsuliyyət mexanizmi empatiya formalaşmadan tam inkişaf etmir. Bu baxımdan, ailədə emosional zəka üzərində sistemli iş əxlaqi tərbiyənin psixoloji təməlidir.

Məhdud rəqəmsal mühitdə emosional qarşılıqlılığın azalması fonunda ailənin bu funksiyası daha da əhəmiyyət kəsb edir. Virtual ünsiyyət canlı emosional rezonansa malikdir və buna görə də daxili emosional dialoq uşaqların sosial-emosional inkişafı üçün əsas platforma olaraq qalacaq. Nəticə etibarilə, ailədə emosiyaların tanınması, ifadəsi və təşkili üzrə məqsədyönlü fəaliyyətlər emosional rifah səviyyəsini yaxşılaşdırır, psixoloji dayanıqlılığı artırır və mənəvi şüurun inkişafı üçün zəmin yaradır. Onlar həmçinin kiçik və yuxarı sinif şagirdlərinin virtual dünyadan qorxduğuna və bu xalanın Xansi fasadlarına yol açdığına dair yaxşı bir nümunə göstərə bilərlər. Təəssüf ki, gənc və orta yaşlı insanların virtuallaşması da sürətlə artır. Bütün bu səbəbdən emosional zəka müsbət emosiyalar ailəsinin sosial və psixoloji funksiyalarının ayrılmaz hissəsi kimi qiymətləndirilməlidir.

Tənqidi düşüncə bacarıqlarının inkişafı: Uşaqlara vəziyyətləri təhlil etmək və müdrik qərarlar qəbul etmək bacarığı öyrədilməlidir. Tənqidi düşüncə əslində həm mənəvi şüur, həm də sosial inkişafın "mərkəzi mexanizmi"dir. Növbəti mövzu akademik üslubda, genişləndirilmiş formada təqdim olunur. Tənqidi düşüncə bacarıqlarının inkişafı: vəziyyətlərin təhlili və effektiv qərar qəbul etmə bacarıqlarının formalaşdırılması. Təhsil və inkişaf psixologiyasında tənqidi düşüncəli fərdlər məlumatları təhlil edə, arqumentləri qiymətləndirə, alternativləri müqayisə edə və əsaslandırılmış qərarlar qəbul edə bilirlər ki, bu da xarakterizə olunur. Facione (1990) mütəfəkkiri şərh, təhlil, qiymətləndirmə, nəticə çıxarmaq və özünü əks etdirmə komponentlərindən ibarət mürəkkəb idrak fəaliyyəti kimi tənqid etmişdir. Bu nailiyyət yalnız akademik nailiyyət üçün deyil, həm də qərar qəbuletmə prosesində mühüm rol oynayır.

Uşaqlarda tənqidi düşüncənin formalaşması ailədə və məktəbdə sual mədəniyyətinin təşviq edilməsini tələb edir. Əgər uşaq yalnız hazır cavabları qəbul etməyə öyrədilibsə, o, düzgün davranmaq qabiliyyətini inkişaf

etdirməyəcək. Vıqotskinin (1978) sosiomədəni nəzəriyyəsinə görə, idrak qabiliyyətləri sosial qarşılıqlı əlaqə prosesində formalaşır. Valideyn və müəllimlərin açıq sualları (“Bu vəziyyətdə fərqli şəkildə nə edilərdi?”, “Sizcə, bu qərar müdrikdirmi?”) uşağın analitik düşüncəsini stimullaşdırır. Tənqidi düşüncə əxlaqi inkişafla sıx bağlıdır. Kohlberqin (1981) əxlaqi inkişaf nəzəriyyəsinə görə, yüksək səviyyəli əxlaqi inkişaf universal prinsiplərə əsaslanır, qərarla xarakterizə olunur. Mexaniki bir mövzu olmaqla yanaşı, kiçik vəziyyətlərin əsasının və nəticələrinin təhlili daha yetkin bir əxlaqi mövqe formalaşdıracaq. Bu prosesdə vəziyyətin təhlili əsas rol oynayır: hədisin təfərrüatlarını, səbəb-nəticə əlaqələrini və mümkün nəticələri anlamaq üçün xüsusi bir psixoloji vasitədir. Eyni zamanda, tənqidi düşünənin emosional impulslarını idarə etməyə də kömək edir. İkili proses nəzəriyyələrinə (Kahneman, 2011) görə, insan qərarları həm sürətli, intuitiv (Sistem 1), həm də analitik, düşünülmüş (Sistem 2) mexanizmlər vasitəsilə qəbul edilir. Uşaqlarda analitik sistemin inkişafı onların emosional təsir altında tələsik və irrasional qərarlar verməsinin qarşısını alacaq. Bu baxımdan tənqid özünənəzarət və sosial məsuliyyətlə sıx bağlıdır.

Tənqidi düşüncənin təşviqi üçün üç praktik strategiya mövcuddur. Müzakirə mühitinin yaradılması, rol oyunları, etik dilemmaların müzakirəsi və real həyat vəziyyətlərinin refleksiv bacarıqları inkişaf edir. Məsələn, "iki dost arasında mübahisə baş verərsə, hansı qərar daha ədalətlidir?" kimi suallar danışıq aparanların empatiyasını, perspektiv götürməsini və arqumentasiya bacarıqlarını artırır. Bu, həm də sosial idrakın formalaşmasına xidmət edir. Tənqid xüsusilə rəqəmsal məlumatların bolluğu kontekstində aktualdır. Uşaqlar mediada təqdim olunan məlumatları təhlil edə, manipulyativ məzmunu ayırd edə və mənbələri qiymətləndirə bilməlidirlər. Bu yanaşma təkcə informasiya təhlükəsizliyi kontekstində deyil, həm də sosial məsuliyyət kontekstində vacibdir, çünki yalan və ya yanlış məlumatlara əsaslanan sosial qərar qəbuletmə prinsipi olar. Nəticədə, tənqidi düşüncə bacarıqlarının təşviqi onların intellektual müstəqilliyini, mənəvi şüurunu və sosial məsuliyyətini gücləndirir. Vəziyyətləri təhlil etmək və məlumatlı qərarlar qəbul etmək bacarığı sistemli şəkildə inkişaf etdirildikdə, uşağın tək işləməsi deyil, həm də vəziyyətin mənası da aydın olur. Cəmiyyət qarşısında məsuliyyətli mövqe tutan şəxs kimdir?

Nəticə olaraq qeyd edək ki, xarici şüurun formalaşması mürəkkəb və mürəkkəb bir prosesdir. Bu prosesdə sosial mühit, düzgün davranış və ailə münasibətləri qarşılıqlı rol oynayır. Bu üç amil harmoniyada olarsa, daxili dəyərlər sistemi - vicdan, məsuliyyət və empatiya formalaşır. Bu, vətəndaşlıq məsuliyyətlərini dərk edən və sosial ədaləti qoruyan fərdlərin inkişafı üçün əsasdır.

ƏDƏBİYYAT

1. Əliyev, H. (2016). *Ailənin sosial psixologiyası*. Bakı: Təhsil nəşriyyatı.
2. Cəfərova, Z. (2004). *Uşaq psixologiyası*. Bakı: ADPU nəşriyyatı.
3. Hacıyev, N. (2011). *Etika və estetika*. Bakı: "Elm və Təhsil" nəşriyyatı.
4. Məmmədov, A. (2018). *Ailə psixologiyası və pedaqogikası*. Bakı: Azərbaycan Universiteti nəşriyyatı.
5. Əlizadə, Ə. (2007). *Məktəbəqədər yaş dövrünün pedaqogikası və psixologiyası*. Bakı: Maarif nəşriyyatı.
6. Quliyev, A. M. (2020). *Etik davranış və mənəvi tərbiyə*. Bakı: Təfəkkür Universiteti nəşriyyatı.
7. Camalov, K.H. (2009). *Uşaqlara diqqət və qayğıyla yanaşaq. Naxçıvan Müəllimlər İnstitutu. Xəbərlər, №1, səh.19-22*

FAMILY AND DEVELOPMENT OF MORAL CONSCIOUSNESS

KHAFAYAT ALIYEVA

Doctor of Philosophy in Pedagogy

Nakhchivan State University

SUMMARY

The article analyzes such views as the formation of family and moral consciousness. It is noted that the development of moral consciousness is a complex psychological and social process, often formed by the interaction of internal and external factors. These factors include the social environment, reliable behavior and family relationships. Moral consciousness is the ability of an individual to recognize the moral and ethical principles accepted in society, to act in accordance with them and to consider these principles as the main norm and value of life. The formation and development of this consciousness is not a random process; rather, it is under the influence of certain psychological and social factors.

In conclusion, it is noted that the formation of external consciousness is a complex and intricate process. In this process, the social environment, correct behavior and family relationships play a mutual role. If these three factors are in harmony, an internal value system is formed - conscience, responsibility and empathy. This is the basis for the development of individuals who understand their civic responsibilities and uphold social justice.

ROLE OF DRUG METABOLISM IN PHARMACOTHERAPY

ASHIKA C, MADHUMITHA L, JAYASHRI M, PRAKASH D, MOHAMED RIZVAN J,LOKESH M,

Student, Second Year B.Pharm, School of Pharmacy, Takshashila University, Ongur, Tindivanam, Villupuram, Tamil Nadu-604305, India

Abstract:

Drug metabolism is a biochemical process in which the body converts drugs into more easily excretable forms. This process mainly occurs in the liver through various enzymatic reactions. Understanding drug metabolism is important to determine the effectiveness, duration, and safety of medications.

Factors such as age, genetics, and disease conditions can influence drug metabolism. Knowledge of these processes helps pharmacists and healthcare professionals to optimize drug therapy and avoid adverse effects.

IMPORTANCE OF CLINICAL PHARMACY IN MODERN HEALTHCARE

ASHIKA C, JAYASHRI M, DHULASIDHASAN M, PRAKASH D, MOHAMED RIZVAN J,LOKESH M,ARTHI K

Student, Second Year B.Pharm, School of Pharmacy, Takshashila University, Ongur, Tindivanam, Villupuram, Tamil Nadu-604305, India

Abstract

Clinical pharmacy focuses on the application of pharmacological knowledge in patient care.Clinical pharmacists work closely with doctors and other healthcare professionals to optimize medication therapy. Their responsibilities include reviewing prescriptions, monitoring drug interactions, and providing drug information. Clinical pharmacy practice improves treatment outcomes and reduces medication-related complications.

This topic highlights the significance of clinical pharmacy in improving patient safety and healthcare quality.

ANTIBIOTIC RESISTANCE AND ITS IMPACT ON PUBLIC HEALTH

ASHIKA C, MADHUMITHA L, JAYASHRI M, PRAKASH D, MOHAMED RIZVAN J, LOKESH M, ARTHI K,DHULASIDHASAN M

Student, Second Year B.Pharm, School of Pharmacy, Takshashila University, Ongur, Tindivanam, Villupuram, Tamil Nadu-604305, India

Abstract:

Antibiotic resistance has become a major global health concern due to the misuse and overuse of antibiotics. When bacteria develop resistance, common infections become difficult to treat, leading to increased morbidity and mortality. Rational use of antibiotics and proper patient education are essential to control this problem. Pharmacists play an important role in promoting responsible antibiotic usage and preventing resistance. This topic discusses the causes, consequences, and preventive strategies of antibiotic resistance.

THE GUT-BRAIN-SKIN AXIS IN ACNE: IMPACT OF POLENODERM

1 Major Gheorghe Giurgiu
Deniplant-Aide Sante Medical Center, Biomedicine, Bucharest, Romania
deniplant@gmail.com, 012371
https://orcid.org/0000-0002-5449-2712
2 Prof. dr. Manole Cojocaru
Titu Maiorescu University, Faculty of Medicine, Bucharest, Romania
cojocaru.manole@gmail.com, 031593
https://orcid.org/0000-0002-6871-577X

Background It is increasingly believed that the interaction between skin microbes and host immunity plays an important role in acne. Acne also has close connections with the gastrointestinal tract, and many argue that the gut microbiota could be involved in the pathogenic process of acne. The emotions of stress, have been hypothesized to aggravate acne by altering the gut microbiota. The presence of a gut-brain-skin axis that connects gut microbes, oral probiotics, and diet, currently an area of intense scrutiny, to acne severity. This study concentrates on the skin and gut microbes in acne, the role that the gut-brain-skin axis plays in the immunobiology of acne, and newly emerging microbiome-based therapies that can be applied to treat acne.

Obiective The purpose of this study was to compare the diversity of the skin microbiota in acne patients before and after taking Polenoderm.

Materials and methods A longitudinal cohort study was performed on 20 participants with moderate to severe facial acne with no recent use of oral and topical antibiotics/retinoids.

Results Hence, it is crucial to understand Polenoderm impact on the acne skin microbiota which is thought to be perturbed, our study provides insight into the skin microbiota in acne and how it is modulated by Polenoderm and diet.

Conclusion Acne also has close connections with the gastrointestinal tract, and many argue that the gut microbiota could be involved in the pathogenic process of acne. As understanding of the microbiome in healthy skin and the pathophysiology of acne continues to develop, new therapeutic targets are arising.

Keywords: acne, gut-brain-skin axis microbiota, Polenoderm, diet

MATERNAL TIME CONSTRAINTS AND WORKLOAD AS DETERMINANTS OF CHILD MALNUTRITION

Faran Khan*, Sana Arif[2], Momina Shoukat, Sumblina Nadeem, Esha Afzal

***School of Health Sciences, University of Management & Technology**

[2] Department of Dermatology, Ali Fatima Hospital

ABSTRACT

Child malnutrition continues to be a major public health concern in Pakistan, where a combination of socioeconomic, cultural, and maternal factors influences child health outcomes. Among these, maternal constraints such as workload, time limitations, and competing responsibilities are frequently considered important contributors. However, limited research has directly examined the relationship between maternal overload and child nutritional status, which created a gap that this study aimed to address. The main objective of the research was to explore whether maternal time constraints and work responsibilities significantly contribute to child malnutrition. A mixed-methods approach was employed, and data were gathered from 200 mothers and their children through structured questionnaires in both rural and urban basic health centres. The sample included working mothers, and comparisons were made between part-time and full-time employment statuses to assess possible differences in child nutrition outcomes. The findings revealed that children of full-time working mothers displayed higher levels of malnutrition than those of part-time working mothers. In addition, rural areas showed a greater prevalence of malnutrition compared to urban settings, reflecting disparities in access to food resources, health facilities, and maternal support. Despite these observed patterns, the results did not establish a statistically significant relationship between maternal constraints and child malnutrition, leading to the rejection of the null hypothesis. Nevertheless, this study highlights important insights into maternal roles, geographic differences, and workplace challenges, underscoring the need for supportive interventions, nutrition education, and further research to identify other key determinants of child malnutrition in Pakistan.

Keywords: maternal overload, time constraints, child malnutrition, working mothers, rural areas, nutrition

ARCHIVAL DIGITIZATION PRACTICES AND THEIR IMPLICATIONS FOR INSTITUTIONAL ADMINISTRATIVE ACCOUNTABILITY AT UIN K.H. ABDURRAHMAN WAHID PEKALONGAN

MUTTAQIN
Universitas Islam Negeri K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0009-7446-3925
Email: muttaqin@uingusdur.ac.id

Abstract

Administrative institutions in higher education increasingly depend on digital systems to improve document governance, yet many archival practices remain fragmented, inefficient, and weakly integrated with institutional accountability mechanisms. At UIN K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, the transition from conventional records management to digital archiving has created both opportunities and administrative challenges, particularly in ensuring data integrity, procedural transparency, and accountability in institutional services. This study examines the practice of archival digitalization and analyzes its implications for administrative accountability at UIN K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan. It aims to explore how digital archival systems reshape administrative processes, strengthen accountability standards, and influence institutional efficiency in managing official records and services. This study employs a qualitative case study approach. Data were collected through in-depth interviews with administrative officers, document managers, and institutional stakeholders, supported by observation and document analysis. The study applies an interpretive approach to examine the implementation of digital archiving practices and their relationship to institutional accountability in administrative governance. The findings show that archival digitalization has significantly improved administrative efficiency, accelerated document retrieval, and enhanced the traceability of institutional records. Digital systems have strengthened accountability by enabling better monitoring, reducing procedural ambiguity, and increasing transparency in administrative workflows. The study also finds that digital archiving supports institutional responsiveness and minimizes risks of document loss and duplication. However, the implementation remains constrained by uneven digital literacy, limited technical infrastructure, and the absence of fully standardized archival protocols across administrative units. Digital archival practices have become an important mechanism for strengthening administrative accountability in higher education institutions. At UIN K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, digitalization has transformed archival management into a more transparent, efficient, and accountable administrative system. The study highlights the need for institutional policy reinforcement, technical standardization, and continuous capacity building to optimize digital archival governance and sustain accountable administrative transformation in higher education.**Keywords**: digital archiving, administrative accountability, institutional governance, higher education, digital transformation.

INSTITUTIONAL MODEL OF THE HALAL SUPPLY CHAIN FOR MICRO, SMALL, AND MEDIUM ENTERPRISES (MSMES) IN THE FOOD SECTOR IN PEKALONGAN REGENCY

Asep Suraya MAULAN
Universitas Islam Negeri K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0004-3754-7170, Email: asep.suraya.maulana@uingusdur.ac.id
Teti HADIATI
Universitas Islam Negeri K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0003-4629-3446, Email: teti.hadiati@uingusdur.ac.id

Abstract

Micro, Small, and Medium Enterprises (MSMEs) in the food sector play a strategic role in strengthening local economic resilience in Pekalongan Regency, yet their halal supply chain practices remain fragmented, informal, and institutionally weak. Most food MSMEs face persistent challenges in ensuring halal compliance across sourcing, processing, storage, distribution, and market access due to limited institutional coordination, weak traceability systems, and low integration among stakeholders. These conditions reduce operational efficiency, constrain market competitiveness, and hinder the sustainability of halal business development. This study aims to formulate an institutional model of the halal supply chain for food-sector MSMEs in Pekalongan Regency by identifying the roles, relationships, and governance mechanisms required to strengthen halal assurance, business continuity, and supply chain integration. This study employs a qualitative case study design. Data were collected through in-depth interviews, field observations, and document analysis involving MSME actors, halal certification facilitators, local government agencies, suppliers, distributors, and Islamic business institutions in Pekalongan Regency. The data were analyzed using an interactive model consisting of data reduction, data display, and conclusion drawing to identify institutional patterns, stakeholder interactions, and governance arrangements in the halal supply chain ecosystem. The study finds that the halal supply chain of food-sector MSMEs in Pekalongan Regency requires an integrated institutional model based on collaborative governance among MSMEs, halal certification bodies, government agencies, supplier networks, financial institutions, and market intermediaries. This model emphasizes institutional coordination, halal traceability, regulatory support, and value chain integration as the main pillars for ensuring sustainable halal business practices. The proposed model offers practical guidance for strengthening halal supply chain governance, improving MSME competitiveness, and supporting regional halal economic development through institutional collaboration. This study offers a novel institutional perspective by conceptualizing the halal supply chain of food MSMEs as a collaborative governance ecosystem that integrates halal assurance, business management, and local institutional networks within a regional context.

Keywords: Halal supply chain, food MSMEs, institutional model, collaborative governance, Pekalongan Regency

WHY DO TAXES RESPOND BUT RETRIBUTIONS DO NOT? SECTORAL EVIDENCE FROM NAGAN RAYA REGENCY

Khairah Khairah, Aliasuddin Aliasuddin, Muhammad Abrar

Faculty of Economics and Business, Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia

Email correspondence: aliasuddin@usk.ac.id

Abstract

This study examines the impact of sectoral economic activities on local tax revenue and local retribution revenue in Nagan Raya Regency. Specifically, it analyzes the roles of the agricultural, industrial, energy, and tourism sectors in shaping regional fiscal performance. Using a quantitative approach with time series data from 2012 to 2023, this study applies multiple linear regression analysis to estimate two separate models for local taxes and retributions. The results show that sectoral economic activities significantly influence local tax revenue, with agriculture and industry having negative effects, while energy and tourism exhibit positive and significant impacts. The model demonstrates a high explanatory power, indicating that local tax revenue is strongly determined by sectoral dynamics. In contrast, the findings reveal that none of the sectors have a significant individual effect on local retribution revenue, suggesting that retributions are less responsive to economic activity and more dependent on administrative and institutional factors. These results highlight a divergence in the determinants of local revenue components. While local taxes are highly responsive to structural economic changes, local retributions require improvements in governance, service delivery, and regulatory effectiveness. This study contributes to the literature by distinguishing between tax and retribution revenues and providing empirical evidence from an emerging region.

Keywords: local tax, local retribution, sectoral economy, regional revenue, Nagan Raya

INTRODUCTION

Own Regional Revenue (PAD) plays a crucial role in determining the fiscal independence of local governments in the era of decentralization. A higher level of PAD reflects a region's ability to finance development and public services independently, thereby reducing dependence on central government transfers (Bahl & Bird, 2019; OECD, 2020). Strengthening local revenue capacity is essential to improve governance quality and regional economic performance in decentralized systems (Bank, 2021).

Among the components of PAD, local taxes and local retributions are the most significant sources, as they are directly influenced by regional economic activities. Local taxes tend to be more stable and dominant due to their compulsory nature, while retributions depend on service provision, administrative efficiency, and public compliance (Bank, 2021; UNDP, 2022). Consequently, the determinants of these two revenue sources may differ significantly.

Nagan Raya Regency, located in Aceh Province, has traditionally relied on the agricultural sector as its main economic base. However, recent developments indicate a gradual structural transformation toward industrial, energy, and tourism sectors. Structural transformation is widely recognized as a key factor in enhancing productivity and fiscal capacity, particularly in developing regions (UNDP, 2022; World Bank, 2021).

From a sectoral perspective, modern and formal sectors such as industry, energy, and tourism are generally associated with higher tax capacity due to their measurable outputs and stronger regulatory coverage (OECD, 2020; World Bank, 2021). In contrast, the agricultural sector often contributes less directly to regional revenue due to its informal characteristics and lower tax compliance (FAO, 2022).

Recent empirical studies provide mixed evidence regarding the contribution of local taxes and retributions. Several studies find that local taxes have a positive and significant effect on regional revenue (Badrudin, 2020; Sari & Rahayu, 2021a), while retributions tend to have weaker or insignificant effects due to limitations in service delivery and institutional capacity (OECD, 2020). In addition, sectors such as tourism and energy have been identified as important contributors to local tax revenue due to their strong linkage with taxable economic activities.

However, most previous studies still treat PAD as a single aggregated variable without distinguishing between local taxes and local retributions. Moreover, existing research often focuses on specific sectors rather than integrating multiple key sectors simultaneously. Empirical evidence on emerging regions such as Nagan Raya also remains limited (Halim, 2020).

Therefore, this study aims to analyze the impact of the agricultural, industrial, energy, and tourism sectors on local tax revenue and local retribution revenue in Nagan Raya Regency. By separating these two components,

this study provides a more comprehensive understanding of regional fiscal performance and offers insights for more effective sector-based fiscal policy design.

LITERATURE REVIEW

Fiscal decentralization emphasizes the transfer of authority from central to local governments to enhance efficiency in public service delivery and revenue generation. In this context, Regional Original Revenue (PAD) becomes a key indicator of fiscal independence and regional economic capacity (Bahl & Bird, 2019; OECD, 2020). Recent studies highlight that strengthening local revenue sources is essential for sustainable development, as regions with higher fiscal capacity tend to have better governance and public service outcomes (World Bank, 2021; UNDP, 2022).

Local taxes are compulsory contributions imposed by local governments to finance regional expenditures. Due to their mandatory nature, local taxes are generally more stable and constitute the largest share of PAD (Mardiasmo, 2021; Halim, 2020). From a theoretical perspective, tax capacity is closely related to the structure of the regional economy. Regions with more developed and formal sectors tend to generate higher tax revenues due to better compliance and broader tax bases (OECD, 2020).

Empirical studies confirm that local taxes have a positive and significant impact on regional revenue. Badrudin (2020) and Sari and Rahayu (2021) found that economic sector development, particularly in industry and tourism, significantly increases local tax revenues.

Local retributions are charges imposed for specific services or permits provided by local governments. Unlike taxes, retributions are directly linked to service delivery and administrative performance (Halim, 2020). Recent literature indicates that retribution revenue is highly dependent on institutional capacity, governance quality, and service effectiveness (OECD, 2020; World Bank, 2021). As a result, retributions often contribute less significantly compared to taxes. Empirical evidence suggests that retributions frequently show weak or insignificant effects on regional revenue due to inefficiencies in management and limited-service coverage (Prasetyo, 2020).

The agricultural sector remains a fundamental component of regional economies, particularly in developing regions. However, its contribution to regional revenue is often indirect due to its informal nature and low tax compliance (FAO, 2022).

The industrial sector plays a key role in economic transformation by increasing productivity and value-added activities. Regions with stronger industrial bases tend to have higher fiscal capacity due to expanded tax bases (Bank, 2021). Furthermore, the energy sector contributes directly to regional revenue through electricity taxes

and indirectly by supporting economic activities across sectors. Energy development is associated with higher fiscal performance due to its formal and regulated structure (IEA, 2022).

Meanwhile, the tourism sector is widely recognized as a major contributor to regional revenue. It generates tax income through hotels, restaurants, and entertainment services, making it a strategic sector for fiscal development (UNWTO, 2023). Empirical studies show that tourism development has a positive and significant impact on local tax revenue, particularly in regions with strong tourism potential (Sari & Rahayu, 2021).

Recent studies have examined the relationship between sectoral economic activities and regional revenue. (Badrudin, 2020) found that local taxes significantly influence PAD, while (Prasetyo, 2020) highlighted that retributions often have weaker impacts. (Sari & Rahayu, 2021b) emphasized the importance of industrial and tourism sectors in increasing tax revenue.

However, most studies treat PAD as a single aggregated variable and do not distinguish between local taxes and retributions. In addition, previous research often focuses on specific sectors rather than integrating multiple sectors simultaneously.

Therefore, this study contributes by analyzing the effects of agriculture, industry, energy, and tourism on local tax and retribution revenues separately, providing a more comprehensive understanding of regional fiscal performance, particularly in Nagan Raya Regency.

Research Method

This study employs a quantitative approach using time series data to analyze the impact of sectoral economic activities on local tax revenue and local retribution revenue in Nagan Raya Regency. A quantitative method is considered appropriate as it allows for empirical measurement of relationships between variables and provides statistically reliable results (Wooldridge, 2020). The study is conducted in Nagan Raya Regency, Aceh Province, Indonesia, using monthly data covering the period from 2012 to 2023, resulting in a total of 144 observations. The use of time series data enables the analysis of dynamic changes in sectoral economic activities and their influence on regional revenue over time (Gujarati et al., 2021).

The data used in this study consist of secondary time-series data in the form of monthly observations covering the period from 2012 to 2023, resulting in a total of 144 observations. Data on local tax revenue and local retribution revenue are obtained from official financial and fiscal documents of the Government of Nagan Raya Regency, including regional financial reports, budget realization reports, and other related regional budget documents (DJPK, 2024). Meanwhile, data on the agricultural, industrial, energy, and tourism sectors are collected from official statistical publications issued by Statistics Indonesia (BPS) and other relevant government institutions. The use of official secondary data is considered appropriate because these data are

systematically recorded, publicly accountable, and relevant for empirical analysis of regional fiscal and sectoral performance (Wooldridge, 2019)

The unit of analysis in this study is monthly, as both local revenue components and sectoral economic activities are observed over time on a monthly basis. Therefore, all available observations within the study period are used as the research sample, and no sampling technique is applied. The use of a full-sample time-series dataset is considered more appropriate for capturing temporal dynamics and fluctuations, as well as for examining the relationships among variables more comprehensively within an econometric framework (Wooldridge, 2019).

The dependent variable in this study is the local tax revenue of Nagan Raya Regency (Y1), and retribution (Y2) measured in rupiah. This variable reflects the fiscal capacity of the local government. The independent variables consist of four sectors: agriculture (X1), industry (X2), energy (X3), and tourism (X4). The tourism sector is represented by accommodation and food and beverage services. The selection of these variables is based on their relevance to the economic structure of Nagan Raya and their potential contribution to local tax revenue.

To clarify the measurement of the variables, the operational definitions of this study are presented as follows.

Table 1. Definition of Variables

Variable	Symbol	Operational Definition	Unit
Local Tax Revenue	Y1	Monthly local tex revenue realization for the city of Aceh Tengah	Rupiah
Retribution	Y2		
Agriculture Sector	X1	Nominal value of agriculture, forestry, and fisheries sectors per month	Rupiah
Manufacturing sector	X2	Nominal value of Manufacturing sector per month	Rupiah
Energy Sector	X3	Nominal value of accommodation and food beverage sector per month	Rupiah
Tourism sector	X4	Nominal value of mining and quarrying, electricity and gas supply, and water supply/waste management sector per month	Rupiah

Source: Author's compilation

Model Specifications

To examine the relationship between sectoral economic activities and regional revenue, this study employs two multiple linear regression models. The models are specified to separately estimate the effects of sectoral variables on local tax revenue and local retribution revenue. The functional forms of the models are expressed as follows:

$$\Delta Y1_t = \beta_0 + \beta_1 X1_t + \beta_2 X2_t + \beta_3 X3_t + \beta_4 X4_t + \varepsilon_t \quad (1)$$

$$\Delta Y2_t = \beta_0 + \beta_1 X1_t + \beta_2 X2_t + \beta_3 X3_t + \beta_4 X4_t + \varepsilon_t \quad (2)$$

The model is estimated using multiple linear regression to identify both the partial and simultaneous effects of sectoral economic activities on regional revenue components. Two separate models are used in order to distinguish the determinants of local tax revenue and local retribution revenue, as these two components have different characteristics and behavioral patterns. This approach allows for a more detailed analysis of how each sector contributes to regional fiscal performance.

The estimation in this study is conducted using the Ordinary Least Squares (OLS) method to examine the relationship between sectoral economic activities and regional revenue. OLS is widely used in empirical economic research because it provides efficient and unbiased parameter estimates under the classical linear regression assumptions (Wooldridge, 2019).

Two regression models are estimated separately. The first model analyzes the effect of the agricultural, industrial, energy, and tourism sectors on local tax revenue, while the second model examines their impact on local retribution revenue. This separation allows for a clearer identification of differences in the determinants of each revenue component.

To ensure the validity and reliability of the estimation results, several diagnostic tests are conducted. These include the normality test using the Jarque-Bera statistic, the multicollinearity test using the Variance Inflation Factor (VIF), the heteroscedasticity test, and the autocorrelation test using the Durbin-Watson statistic. These tests are essential to verify whether the regression model satisfies the classical assumptions required for OLS estimation (Wooldridge, 2019).

Hypothesis testing is performed using the t-test to evaluate the significance of individual regression coefficients and the F-test to assess the joint significance of all independent variables. The coefficient of determination (R^2) is also used to measure the explanatory power of the model. All estimations are carried out using EViews software, which is commonly applied in time-series econometric analysis due to its capability in handling regression modeling and diagnostic testing efficiently.

RESULT AND DISCUSSION

Descriptive Statistics

The descriptive statistics indicate that local tax revenue (Y_1) has a higher mean compared to local retribution revenue (Y_2), suggesting that taxes are the dominant source of regional income in Nagan Raya Regency. Meanwhile, retribution revenue exhibits higher variability, as reflected by its larger standard deviation. Among the independent variables, the agricultural sector shows the lowest variability, indicating relatively stable performance over time. In contrast, the energy sector demonstrates greater fluctuations, suggesting dynamic

changes in energy-related activities. In terms of distribution, most variables are negatively skewed, while retribution revenue is positively skewed, indicating a more uneven distribution.

Table 2. Descriptive Statistics

Variable	Mean	Median	Maximum	Minimum	Std. Dev.	Skewness	Kurtosis
Y_1 (Tax)	2.580278	2.750000	3.030000	1.550000	0.438069	-1.273331	3.296658
Y_2 (Retribution)	0.774653	0.535000	3.220000	-0.410000	0.854345	1.187949	3.378198
X_1 (Agriculture)	14.72729	14.76000	15.17000	14.36000	0.201946	-0.104946	2.052889
X_2 (Industry)	5.151111	5.260000	5.570000	4.660000	0.283791	-0.450176	1.747343
X_3 (Energy)	1.608472	1.830000	2.010000	0.880000	0.362168	-0.962696	2.397466
X_4 (Tourism)	2.910347	2.975000	3.320000	2.490000	0.256186	-0.111852	1.863831

Source: (BPS, 2024), processed by the author (2026)

Regression Results

Tax Revenue

The results indicate that the agricultural sector has a negative and statistically significant effect on local tax revenue at the 1% significance level (p-value = 0.0000). This suggests that the dominance of the agricultural sector does not contribute positively to tax revenue, likely due to its informal nature and limited tax coverage.

The industrial sector also shows a negative and statistically significant effect on tax revenue (p-value = 0.0155). This finding indicates that industrial growth in Nagan Raya has not yet been able to increase tax revenue, possibly due to limited industrial scale, tax incentives, or inefficiencies in tax administration. In contrast, the energy sector exhibits a positive and highly significant effect on tax revenue (p-value = 0.0000). This implies that the energy sector plays a crucial role in generating tax revenue, likely through electricity-related taxes and its strong linkage with formal economic activities. Similarly, the tourism sector shows a positive and statistically significant effect at the 5% level (p-value = 0.0197), indicating that tourism activities contribute to increasing local tax revenue through services such as hotels, restaurants, and entertainment. Overall, the model has a very high explanatory power, with an R-squared value of 0.9414, meaning that approximately 94.14% of the variation in local tax revenue can be explained by the independent variables. The F-statistic is statistically significant (p-value = 0.0000), confirming that the model is jointly significant.

Table 3. Tax Revenue

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	32.95648	3.132560	10.52062	0.0000
X_1	-2.106551	0.303778	-6.934515	0.0000
X_2	-0.876402	0.357755	-2.449726	0.0155
X_3	2.583363	0.116516	22.17173	0.0000
X_4	0.345930	0.146579	2.360026	0.0197
R-squared	0.941430			
Adjusted R-squared	0.939745			
F-statistic	558.5575			
Prob (F-statistic)	0.000000			

Source: (BPS, 2024), processed by the author (2026)

Retribution

The results show that none of the independent variables have a statistically significant effect on local retribution revenue at the 5% significance level. The agricultural sector has a negative but insignificant effect (p-value = 0.6955), indicating that changes in agricultural activity do not meaningfully influence retribution revenue. The industrial sector also shows a negative effect and is only marginally insignificant (p-value = 0.0542), suggesting that although there is a tendency for industrial activity to affect retribution revenue, the effect is not strong enough to be statistically confirmed. Meanwhile, the energy sector and tourism sector exhibit positive but insignificant effects, with p-values of 0.1618 and 0.1805, respectively. These results indicate that sectoral economic activities do not directly translate into higher retribution revenue.

Table 5. Retribution

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	25.20707	17.02753	1.480371	0.1410
X_1	-0.647703	1.651233	-0.392254	0.6955
X_2	-3.775426	1.944636	-1.941456	0.0542
X_3	0.890746	0.633342	1.406422	0.1618
X_4	1.072514	0.796753	1.346106	0.1805
R-squared	0.545013			
Adjusted R-squared	0.531920			
F-statistic	41.62588			
Prob (F-statistic)	0.000000			

Source: (BPS, 2024), processed by the author (2026)

Overall, the model has a moderate explanatory power, with an R-squared value of 0.5450, indicating that approximately 54.50% of the variation in local retribution revenue can be explained by the independent variables. The F-statistic is statistically significant (p-value = 0.0000), suggesting that the model is jointly significant despite the lack of individual significance of the variables.

Multicollinearity Test

The results of the multicollinearity test indicate that all independent variables have Variance Inflation Factor (VIF) values far exceeding the common threshold of 10 in both the tax and retribution models. This suggests the presence of a high degree of multicollinearity among independent variables. The industrial sector shows the highest VIF value, followed by the agricultural and energy sectors, indicating strong correlations among these variables. This condition may reduce the reliability of individual coefficient estimates and increase the standard errors, potentially affecting the statistical significance of the variables.

However, despite the presence of multicollinearity, the regression models remain useful for explanatory purposes, particularly in identifying overall relationships and joint significance among variables. This is supported by the significant F-statistics in both models.

Table 6. VIF of Tax and Retribution

Variable	VIF (Tax Model)	VIF (Retribution Model)
X_1 (Agriculture)	46.54100	46.54100
X_2 (Industry)	127.4743	127.4743
X_3 (Energy)	22.02142	22.02142
X_4 (Tourism)	17.43846	17.43846

Source: (BPS, 2024), processed by the author (2026)

CONCLUSSION

This study examines the impact of sectoral economic activities on local tax revenue and local retribution revenue in Nagan Raya Regency. The results reveal a clear distinction between the determinants of these two components of regional revenue.

The findings show that local tax revenue is strongly influenced by sectoral economic performance. The agricultural and industrial sectors exhibit negative and significant effects, indicating that these sectors have not yet been optimized as effective sources of tax revenue. In contrast, the energy and tourism sectors have positive and significant impacts, highlighting their important role in strengthening the regional tax base. These results suggest that more formal and high-value sectors contribute more effectively to local tax revenue.

On the other hand, the results indicate that none of the sectoral variables have a significant effect on local retribution revenue. This implies that retribution revenue is not primarily driven by economic activity but is

more dependent on administrative factors, such as service provision, institutional capacity, and policy implementation. The relatively moderate explanatory power of the retribution model further supports this conclusion.

Overall, this study highlights that local taxes are more responsive to structural changes in the economy, while local retributions require improvements in governance and service delivery to be effectively optimized. Therefore, regional governments should not rely solely on economic growth to increase revenue of the retribution but must also strengthen institutional mechanisms and improve the quality of public services.

REFERENCE

Badan Pusat Statistik. (2024). *Kabupaten Nagan Raya dalam angka 2024*. https://naganrayakab.bps.go.id

Badrudin, R. (2020). The effect of local taxes on regional revenue. *Jurnal Ekonomi Pembangunan*, 18(2), 123–135.

Bahl, R., & Bird, R. M. (2019). Fiscal decentralization and local finance. *Journal of Public Economics*, 171, 1–12.

Direktorat Jenderal Perimbangan Keuangan. (2024). *Data keuangan daerah Kabupaten Nagan Raya*. https://djpk.kemenkeu.go.id

Food and Agriculture Organization. (2022). *The state of food and agriculture 2022*. Rome: FAO.

Gujarati, D. N., Porter, D. C., & Gunasekar, S. (2021). *Basic econometrics* (5th ed.). New York: McGraw-Hill.

Halim, A. (2020). *Akuntansi sektor publik: Akuntansi keuangan daerah* (Edisi terbaru). Jakarta: Salemba Empat.

International Energy Agency. (2022). *World energy outlook 2022*. Paris: IEA.

OECD. (2020). *Fiscal decentralisation and subnational finance*. Paris: OECD Publishing.

Prasetyo, A. (2020). Retribution and local government performance. *Jurnal Keuangan Publik*, 12(1), 45–60.

Sari, D., & Rahayu, S. (2021). Sectoral impact on local revenue: Evidence from Indonesia. *Jurnal Ekonomi dan Kebijakan*, 14(2), 89–102.

United Nations Development Programme. (2022). *Structural transformation and economic growth*. New York: UNDP.

United Nations World Tourism Organization. (2023). *Tourism economic impact report*. Madrid: UNWTO.

Wooldridge, J. M. (2019). *Introductory econometrics: A modern approach* (7th ed.). Boston: Cengage Learning.

World Bank. (2021). *Local revenue mobilization in developing countries*. Washington, DC: World Bank.

ANALYSİS OF WORLD OİL PRİCE FLUCTUATİONS AND THEİR IMPACT ON GLOBAL AND NATİONAL ECONOMİC STABİLİTY

Nafila Tri AFRİZA[1]
[1]Faculty of Islamic Economics and Business, UIN K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0006-1765-933X
nafila.tri.afriza@mhs.uingusdur.ac.id
Takawa MAFAZA[2]
[2]Faculty of Islamic Economics and Business, UIN K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0004-2661-5748
takawa.mafaza@mhs.uingusdur.ac.id
Laroena Nadia Ayu FATHMASARI[3]
[3]Faculty of Islamic Economics and Business, UIN K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0009-8097-2988
laroaena.nadia.ayu.fathmasari@mhs.uingusdur.ac.id
Alfi Anita SASIA[4]
[3]Faculty of Islamic Economics and Business, UIN K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0003-4481-9560
alfi.anita.sasia@mhs.uingusdur.ac.id

ABSTRACT

World oil prices are a key indicator in the global economy, significantly impacting various economic sectors, both internationally and nationally. This study aims to analyze the factors influencing world oil price fluctuations and their impact on economic stability, particularly in developing countries. The method used is a qualitative descriptive approach, examining secondary data from various international and national economic reports. The results show that world oil price fluctuations are influenced by global supply and demand factors, geopolitical conditions, policies of oil producer organizations, and changes in currency exchange rates. Rising world oil prices tend to increase inflation, production costs, and put pressure on the trade balances of oil-importing countries. Conversely, falling oil prices can have a positive impact on consuming countries but have the potential to reduce the income of producing countries. This study concludes that world oil price stability is crucial for maintaining global economic balance. Therefore, adaptive policies and energy diversification strategies are needed to minimize the negative impact of global oil price volatility.

Keywords: Global oil prices, price volatility, global economy, inflation, exchange rate, energy policy, economic stability, oil supply and demand

STRENGTHENING THE HALAL INDUSTRY ECOSYSTEM AS AN INTEGRATIVE STRATEGY IN PROMOTING SUSTAINABLE GROWTH OF THE ISLAMIC ECONOMY IN THE ERA OF GLOBALIZATION

Laroaena Nadia Ayu FATHMASARI[1]
State Islamic University K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongn, Faculty of Islamic Economics and Business, Departement of Sharia Banking, Pekalongan Indonesia[1]
[1]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0009-8097-2988,
laroaena.nadia.ayu.fathmasari@mhs.uingusdur.ac.id
Nafila Tri AFRİZA[2]
[2]Faculty of Islamic Economics and Business, UIN K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia
[2]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0006-1765-933X
nafila.tri.afriza@mhs.uingusdur.ac.id
Takawa MAFAZA[3]
[3]State Islamic University K.H. Abdurrahaman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Bussiness, Department of Sharia Banking, Pekalongan, Indonesia
[3]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0004-2661-5748
takawa.mafaza@mhs.uingusdur.ac.id
Alfi Anita SASIA[4]
[4]State Islamic University K.H. Abdurrahaman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Bussiness, Department of Sharia Banking, Pekalongan, Indonesia
[4]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0003-4481-9560
alfi.anita.sasia@mhs.uingusdur.ac.id

Abstract:

The development of the halal industry has emerged as a strategic component in strengthening the global Islamic economic system. This study examines the strengthening of the halal industry ecosystem as an integrative strategy to promote sustainable growth in the Islamic economy amid the dynamics of globalization. The halal industry is no longer limited to food and beverage sectors, but has expanded into pharmaceuticals, cosmetics, tourism, finance, and logistics, forming a comprehensive and interconnected ecosystem. This research highlights the importance of synergy among stakeholders, including government, private sector, Islamic financial institutions, and regulatory bodies, in building a resilient and competitive halal ecosystem. The methodological approach used in this study is a qualitative literature review, analyzing recent scholarly works, policy frameworks, and global halal industry reports. The findings indicate that a well-integrated halal ecosystem contributes significantly to economic resilience by enhancing value-added production, increasing export potential, and strengthening small and medium enterprises (SMEs) participation in global markets. Furthermore, digital transformation and technological innovation play a crucial role in accelerating halal certification processes, improving supply chain transparency, and increasing consumer trust. The study also reveals that countries with strong halal governance frameworks tend to experience more stable growth in their Islamic economic sectors. Therefore, strengthening the halal industry ecosystem is essential not only for

economic competitiveness but also for achieving inclusive and sustainable development goals. This study concludes that an integrative and well-coordinated halal ecosystem can serve as a fundamental driver for sustainable Islamic economic growth in the era of globalization.

Keywords: halal industry, Islamic economy, ecosystem integration, sustainable development, globalization.

FROM GENOME TO TABLE: THE FUTURE OF DNA-RESPONSIVE FUNCTIONAL FOODS AND SMART SUPPLEMENTS

Moses Adeolu AGOI[1]
Lagos State University of Education, Lagos Nigeria.
agoi4moses@gmail.com, +2347062230778
ORCID ID: 0000-0002-8910-2876
Success Eniola OGBOYE[2]
Lagos State University of Education, Lagos Nigeria.
Successes23@gmail.com, +2347099644330
Oluwadamilola Peace AGOI[3]
Federal University of Agriculture Abeokuta, Ogun Nigeria.
Shalomagoi190@gmail.com, +2348084456872
&Oluwanifemi Opeyemi AGOI[4]
Obafemi Awolowo University, Osun Nigeria.
oluwanifemiagoi@gmail.com, +2348029613397

Abstract

The convergence of genomics, nutrition science, and biotechnology has ushered in a transformative era of personalized nutrition, characterized by the emergence of DNA-responsive functional foods and smart dietary supplements. This paradigm shift is driven by advances in high-throughput sequencing technologies, bioinformatics, and systems biology, which collectively enable a deeper understanding of how individual genetic variations influence dietary responses and health outcomes. Within this context, nutrigenomics, the study of gene-diet interactions, provides a scientific foundation for developing targeted nutritional interventions tailored to individual genetic profiles, thereby moving beyond generalized dietary recommendations toward precision-based approaches. Drawing on recent literature, this study critically examines the molecular mechanisms underlying nutrient–gene interactions, including epigenetic modifications, transcriptional regulation, and metabolic pathway modulation. Particular attention is given to the role of bioactive compounds such as polyphenols, omega-3 fatty acids, and micronutrients in influencing gene expression and cellular function. Furthermore, the integration of multi-omics technologies, including genomics, transcriptomics, proteomics, and metabolomics, has enhanced the capacity to design next-generation functional foods and intelligent supplementation strategies that align with personalized health needs. Adopting a mixed-methods conceptual framework, this paper synthesizes empirical findings and theoretical perspectives to provide a comprehensive understanding of the field. The findings suggest that DNA-responsive nutrition holds significant potential for improving metabolic health, preventing chronic diseases, and advancing precision healthcare. However, several challenges remain, including ethical concerns related to genetic data usage, privacy and security issues, high costs of genomic testing, and limited large-scale clinical validation. The study concludes

that while DNA-guided nutrition represents a promising frontier, its sustainable implementation requires robust regulatory frameworks, interdisciplinary collaboration, and continued scientific innovation.

Keyword: Functional Foods; Nutrigenomics; Personalized Nutrition; Precision Health.

INTRODUCTION

Advancements in genomic science have significantly reshaped the landscape of modern nutrition, giving rise to

DNA-responsive dietary interventions that move beyond generalized dietary guidelines toward individualized health optimization. The completion of the Human Genome Project and subsequent developments in high-throughput sequencing technologies have made it possible to identify genetic variations, such as single nucleotide polymorphisms (SNPs), that influence how individuals metabolize nutrients, respond to dietary components, and develop diet-related diseases. As a result, nutrition science has entered a new era where dietary recommendations can be aligned with an individual's genetic makeup, thereby enhancing efficacy and reducing the risk of adverse health outcomes. This shift reflects a broader transition toward precision medicine and personalized healthcare, where prevention and treatment strategies are tailored to the unique biological characteristics of each individual. At the centre of this transformation is nutrigenomics, a rapidly evolving interdisciplinary field that examines the complex interactions between nutrients and the genome. Nutrigenomics investigates how dietary components can regulate gene expression through mechanisms such as epigenetic modifications, transcriptional activation or suppression, and signal transduction pathways (Asghar & Khalid, 2023). For instance, certain nutrients can influence DNA methylation patterns or histone modifications, thereby altering gene activity without changing the underlying genetic code. Conversely, genetic variations can determine how efficiently nutrients are absorbed, metabolized, and utilized in the body, leading to inter-individual differences in nutritional requirements and health outcomes. This bidirectional relationship between genes and diet underscores the importance of integrating genetic information into nutritional planning. The emergence of nutrigenomics challenges the traditional "one-size-fits-all" dietary model that has long dominated public health nutrition. Conventional dietary guidelines are typically based on population averages and may not adequately account for individual variability in metabolism, lifestyle, and genetic predisposition. As a result, such generalized recommendations may be less effective for certain individuals or populations. Personalized nutrition, informed by genetic insights, offers a more targeted approach by considering individual differences in nutrient needs, disease susceptibility, and metabolic responses. This approach has the potential to

improve dietary adherence, enhance health outcomes, and reduce the burden of chronic diseases such as obesity, diabetes, cardiovascular disorders, and certain types of cancer. Functional foods, defined as foods that provide health benefits beyond basic nutrition, are increasingly being developed with genomic considerations in mind (Ferguson, 2009). These foods are enriched with bioactive compounds such as polyphenols, probiotics, omega-3 fatty acids, vitamins, and minerals that can positively influence physiological functions and reduce disease risk. Advances in food science and biotechnology have enabled the design of functional foods that target specific genetic pathways, thereby enhancing their therapeutic potential. For example, bioactive compounds found in fruits and vegetables have been shown to modulate gene expression related to inflammation, oxidative stress, and metabolic regulation. By integrating nutrigenomic insights into the development of functional foods, researchers and food manufacturers can create products that are tailored to the genetic profiles of specific individuals or population groups. In parallel with the development of functional foods, smart dietary supplements have emerged as a key component of personalized nutrition. Unlike traditional supplements, which are often formulated based on general nutritional needs, smart supplements are designed using genomic, metabolomic, and microbiome data to deliver precise and individualized nutrient combinations. These supplements can address specific deficiencies, support metabolic functions, and mitigate genetic predispositions to certain health conditions. For instance, individuals with genetic variations affecting vitamin D metabolism may benefit from tailored supplementation strategies that optimize vitamin D levels and improve bone health. Similarly, personalized omega-3 supplementation can be used to modulate lipid metabolism and reduce cardiovascular risk in genetically susceptible individuals. The integration of genomics, metabolomics, and bioinformatics has played a crucial role in advancing precision nutrition. Metabolomics, which involves the comprehensive analysis of metabolites in biological systems, provides insights into the biochemical effects of dietary interventions and helps identify biomarkers of nutritional status and disease risk. Bioinformatics tools enable the analysis and interpretation of complex datasets generated from genomic and metabolomic studies, facilitating the identification of patterns and relationships that inform personalized dietary recommendations. Together, these technologies contribute to a holistic understanding of the interactions between genes, diet, and health, paving the way for more effective and targeted nutritional interventions (National Academies of Sciences, Engineering, and Medicine, 2018). Despite its promise, the implementation of DNA-responsive nutrition is not without challenges. Ethical considerations surrounding the use of genetic data, including issues of privacy, consent, and data security, must be carefully addressed. The cost of genomic testing and personalized nutrition services remains a barrier to widespread adoption, particularly in low- and middle-income settings. Additionally, the scientific evidence supporting the effectiveness of many nutrigenomic

interventions is still evolving, with a need for large-scale, longitudinal studies to validate their clinical benefits. There is also a risk of over-commercialization and the proliferation of unregulated products that may not be supported by robust scientific evidence. Nevertheless, the potential benefits of DNA-responsive functional foods and smart supplements are substantial. By enabling more precise and individualized dietary interventions, these innovations have the capacity to improve metabolic health, enhance disease prevention, and support overall well-being. They also align with the growing emphasis on preventive healthcare, which seeks to reduce the incidence of chronic diseases through early intervention and lifestyle modification. Furthermore, the integration of digital health technologies, such as wearable devices and mobile health applications, can enhance the delivery and monitoring of personalized nutrition strategies, making them more accessible and user-friendly. This paper aims to explore the transition "from genome to table," highlighting the role of DNA-responsive functional foods and smart supplements in shaping the future of nutrition and healthcare. By examining the scientific foundations, technological advancements, and practical implications of nutrigenomics, the study provides a comprehensive overview of this emerging field. It also seeks to identify key challenges and opportunities, offering insights into how personalized nutrition can be effectively integrated into healthcare systems and everyday dietary practices. Ultimately, the shift toward DNA-guided nutrition represents a significant step forward in the quest to optimize human health and well-being through scientifically informed and individualized dietary solutions.

LITERATURE REVIEW

Nutrigenomics and Gene-Diet Interaction

Nutrigenomics focuses on the interaction between dietary components and the genome, influencing gene expression and metabolic pathways, thereby shaping individual health outcomes (Pradeep et al., 2024). At its core, nutrigenomics seeks to understand how nutrients and bioactive food compounds act as molecular signals that can activate or suppress specific genes involved in physiological processes such as metabolism, inflammation, and cellular repair. This field has gained significant attention following the completion of the Human Genome Project, which provided a comprehensive map of human genetic variation and enabled researchers to explore how diet interacts with genetic makeup at a molecular level (Sales et al., 2014). Importantly, nutrigenomics integrates multiple "omics" technologies, including transcriptomics, proteomics, metabolomics, and epigenomics, to provide a holistic understanding of biological responses to diet. Transcriptomics, for instance, examines how nutrients influence the expression of RNA transcripts, thereby revealing which genes are actively being expressed under specific dietary conditions. Proteomics complements this by analysing protein synthesis and function, while metabolomics focuses on the dynamic changes in

metabolites that reflect cellular metabolic states (Sales et al., 2014). These technologies collectively enable researchers to trace the pathway from nutrient intake to gene activation and ultimately to phenotypic outcomes such as disease risk or health improvement. The integration of multi-omics approaches has significantly enhanced the precision and depth of nutrigenomic research. Recent studies highlight that combining genomic, metabolomic, and microbiome data allows for a more accurate understanding of individual dietary responses, thereby supporting the development of personalized nutrition strategies (Nourazarain & Vaziri, 2025). This systems-level perspective recognizes that human health is influenced not only by genetic factors but also by complex interactions among diet, gut microbiota, and environmental exposures. As a result, nutrigenomics is increasingly viewed as a cornerstone of precision nutrition, offering tailored dietary interventions that can optimize metabolic health and prevent chronic diseases. A key area of focus within nutrigenomics is the role of bioactive dietary compounds, particularly polyphenols, in regulating gene expression and cellular functions. Polyphenols, which are abundant in fruits, vegetables, tea, and whole grains, have been shown to modulate transcription factors, signalling pathways, and epigenetic mechanisms, thereby influencing processes such as oxidative stress, inflammation, and apoptosis (Current Opinion in Food Science, 2022). For example, these compounds can interact with transcription factors that act as nutrient sensors, leading to the activation or repression of genes associated with metabolic regulation and disease pathways. This molecular activity underscores the potential of functional foods rich in polyphenols to serve as preventive or therapeutic agents against conditions such as cardiovascular disease, diabetes, and cancer. Moreover, evidence suggests that vitamins, minerals, and other phytochemicals also play critical roles in gene regulation. These nutrients can influence gene transcription and translation in a dose-dependent manner, affecting key biological processes such as cell growth, differentiation, and programmed cell death (apoptosis) (NCBI, 2020). Such mechanisms highlight how dietary patterns can have profound and long-lasting effects on health by altering gene expression profiles. Notably, these interactions are not uniform across individuals; genetic polymorphisms can lead to variations in how different people respond to the same dietary components, further reinforcing the importance of personalized nutrition approaches. In addition, nutrigenomics provides valuable insights into the prevention and management of non-communicable diseases (NCDs), which account for a significant proportion of global morbidity and mortality. By identifying gene-diet interactions that contribute to disease susceptibility, nutrigenomics enables the design of targeted dietary interventions that can mitigate risk factors and improve health outcomes. For instance, individuals with genetic predispositions to lipid metabolism disorders may benefit from diets enriched with specific fatty acids that regulate lipid-related genes, thereby reducing cardiovascular risk. Overall, nutrigenomics represents a transformative approach to understanding the

relationship between diet and health at a molecular level. By integrating advanced omics technologies and focusing on bioactive compounds such as polyphenols, this field provides a scientific basis for the development of DNA-responsive functional foods and personalized dietary strategies. As research continues to evolve, nutrigenomics is expected to play a pivotal role in advancing precision nutrition, improving disease prevention, and enhancing overall health outcomes in diverse populations.

Functional Foods in Personalized Nutrition

Functional foods enriched with bioactive compounds have demonstrated substantial potential in preventing and managing chronic diseases, particularly non-communicable conditions such as cardiovascular diseases, diabetes, obesity, and cancer. These foods contain physiologically active components, including polyphenols, flavonoids, omega-3 fatty acids, probiotics, and dietary fibres, that exert antioxidant, anti-inflammatory, and metabolic regulatory effects. Scientific evidence indicates that dietary polyphenols, one of the most extensively studied classes of bioactive compounds, play a critical role in mitigating chronic inflammation, a central mechanism underlying many chronic diseases (Huang, 2026). Their ability to scavenge free radicals, regulate cellular signalling pathways, and modulate enzyme activity contributes significantly to reducing disease risk and improving overall health outcomes. In particular, polyphenols have been shown to influence key molecular pathways associated with disease progression. For instance, they can regulate transcription factors and signalling cascades involved in oxidative stress and inflammation, thereby reducing the likelihood of chronic disease development (Rocchetti et al., 2022). Moreover, emerging studies demonstrate that polyphenols can induce epigenetic changes, such as DNA methylation and histone modification, which alter gene expression patterns linked to disease susceptibility (Divyajanani et al., 2023). These findings highlight the therapeutic potential of functional foods as a preventive strategy within the broader framework of precision nutrition. Despite these promising benefits, the effectiveness of functional foods is not uniform across individuals, largely due to genetic variability. Differences in genetic makeup, particularly single nucleotide polymorphisms (SNPs), can influence how individuals metabolize nutrients, absorb bioactive compounds, and respond to dietary interventions (Kiani et al., 2022). For example, genetic variations in lipid metabolism genes may determine how effectively omega-3 fatty acids reduce cardiovascular risk, while variations in antioxidant-related genes can influence the efficacy of polyphenol-rich diets. This variability underscores a key limitation of traditional dietary recommendations and reinforces the need for personalized approaches in nutrition science (Ferguson, 2009). Recent research emphasizes that integrating nutrigenomics into functional food development can significantly enhance efficacy by aligning dietary interventions with individual genetic predispositions (Pradeep et al., 2024). By leveraging genomic data, researchers can identify gene–nutrient interactions and design

functional foods that target specific metabolic pathways or disease mechanisms. For instance, nutrigenomic approaches enable the development of foods that modulate genes associated with glucose metabolism, thereby supporting the management of type 2 diabetes (Felisbino et al., 2021). Similarly, personalized dietary interventions based on genetic profiles have been shown to improve long-term health outcomes, including weight management and metabolic health, by optimizing nutrient intake according to individual needs (Kiani et al., 2022). Furthermore, advances in food science and biotechnology have facilitated the incorporation of nutrigenomic insights into the design and production of next-generation functional foods. These innovations include the use of biofortification, encapsulation technologies, and targeted delivery systems to enhance the bioavailability and efficacy of bioactive compounds. At the same time, the integration of multi-omics approaches, combining genomics, metabolomics, and microbiomics, has provided a more comprehensive understanding of how functional foods interact with biological systems. This systems-level perspective allows for the identification of biomarkers that can guide personalized dietary recommendations and improve intervention outcomes. However, several challenges remain in translating nutrigenomic knowledge into practical applications. These include the complexity of gene-diet interactions, variability in bioactive compound bioavailability, and the need for large-scale clinical trials to validate the effectiveness of personalized functional foods. Additionally, ethical concerns related to genetic data usage and accessibility issues in low-resource settings must be addressed to ensure equitable adoption of these innovations. In conclusion, while functional foods enriched with bioactive compounds offer significant promise in chronic disease prevention, their effectiveness is strongly influenced by genetic variability. The integration of nutrigenomics into functional food development represents a critical step toward achieving precision nutrition, enabling more targeted, efficient, and individualized dietary interventions that can transform global health outcomes.

Smart Supplements and Precision Health

Smart supplements leverage genomic data and advanced biomarker profiling to deliver highly personalized nutrient formulations tailored to an individual's unique biological makeup. Unlike conventional supplements, which are typically standardized for broad populations, smart supplements are designed based on genetic variations, metabolic signatures, and lifestyle factors, thereby enhancing their effectiveness and reducing the risk of inefficacy or adverse responses. This approach aligns closely with the principles of precision nutrition, which integrates genomic, behavioural, environmental, and phenotypic data to generate individualized dietary recommendations aimed at optimizing health outcomes (Asghar & Khalid, 2023). By incorporating insights from nutrigenomics, particularly variations such as single nucleotide polymorphisms (SNPs), smart supplements can target specific metabolic pathways, improve nutrient utilization, and address individual

deficiencies more accurately than traditional approaches. The growing relevance of smart supplements is strongly linked to the increasing global burden of non-communicable diseases (NCDs), particularly obesity and type 2 diabetes. These conditions are complex and multifactorial, influenced by a dynamic interplay between genetic predisposition, environmental exposures, and lifestyle behaviours. Recent global estimates indicate that over 2.5 billion adults worldwide are overweight or obese, with prevalence nearly tripling since 1990, highlighting the urgent need for more effective and personalized interventions. Genetic factors play a critical role in this context, with heritability estimates for obesity ranging between 40% and 77%, underscoring the importance of incorporating genetic insights into dietary and supplementation strategies. Precision nutrition, supported by smart supplementation, has emerged as a promising strategy for addressing these challenges. By tailoring dietary interventions to an individual's genotype, phenotype, metabolic biomarkers, and gut microbiome, precision nutrition offers a more targeted and effective alternative to generalized dietary recommendations. Evidence suggests that this approach significantly improves risk factors associated with obesity and type 2 diabetes, including body weight, lipid profiles, glucose regulation, and insulin sensitivity (Antwi, 2023). Furthermore, the integration of genomic and metabolomic data enables the identification of metabolic "fingerprints," allowing for the design of supplements that can modulate specific biochemical pathways involved in disease progression. In addition to genomic data, smart supplements increasingly incorporate information from the gut microbiome, which plays a crucial role in nutrient metabolism and immune function. The composition of the gut microbiota has been shown to influence individual responses to dietary interventions, making it a key component of precision nutrition strategies. Studies indicate that combining genetic and microbiome data enhances the accuracy of personalized nutrition plans and improves clinical outcomes in individuals with metabolic disorders. This multi-dimensional approach reflects a shift toward systems biology, where health is understood as the result of complex interactions among genes, diet, and environmental factors. Technological advancements have further accelerated the development and adoption of smart supplements. The decreasing cost of genomic sequencing, the proliferation of direct-to-consumer DNA testing kits, and the integration of artificial intelligence in health analytics have made personalized nutrition more accessible. Market data indicate that the global precision nutrition market is projected to grow from approximately USD 6.09 billion in 2024 to USD 12.89 billion by 2029, driven by increasing demand for personalized health solutions and advancements in multi-omics technologies. Notably, personalized dietary supplements account for a significant share of this market, reflecting their growing importance in preventive and therapeutic healthcare. Despite these advancements, several challenges remain in the widespread implementation of smart supplements. These include the complexity of gene–diet interactions, variability in

individual responses, and the need for robust clinical validation. Additionally, ethical concerns related to genetic data privacy and the high cost of personalized nutrition services may limit accessibility, particularly in low-resource settings. Nevertheless, ongoing research and technological innovation continue to address these limitations, paving the way for more scalable and evidence-based applications. In conclusion, smart supplements represent a critical component of the evolving landscape of precision nutrition. By leveraging genomic, metabolic, and microbiome data, they enable highly targeted nutritional interventions that can significantly improve the prevention and management of chronic diseases such as obesity and diabetes. As the field continues to advance, the integration of multi-omics technologies, digital health platforms, and artificial intelligence is expected to further enhance the effectiveness and accessibility of personalized nutrition, ultimately transforming global healthcare systems.

Emerging Trends and Challenges

Despite its considerable promise, nutrigenomics faces several critical challenges that limit its translation into routine clinical and public health practice. One of the foremost issues is the limited clinical validation of nutrigenomic applications, particularly in relation to commercially available genetic tests and personalized dietary recommendations. Evidence suggests that many gene-diet associations currently used in nutrigenomic profiling are based on weak or inconsistent findings, with some genes showing little or no statistically significant relationship with disease outcomes (National Academies of Sciences, Engineering, and Medicine, 2018). This lack of robust, large-scale, and reproducible clinical trials raises concerns about the reliability and clinical utility of nutrigenomic interventions, especially when applied in direct-to-consumer contexts. Furthermore, current personalized nutrition services often rely on a limited number of genetic markers, which may not adequately capture the complexity of human metabolism and disease risk (NCBI, 2020). In addition to scientific limitations, ethical concerns represent a significant barrier to the advancement of nutrigenomics. The use of genetic information in dietary planning introduces complex ethical dilemmas related to informed consent, autonomy, and the interpretation of probabilistic health risks. For example, individuals undergoing nutrigenomic testing may struggle to fully understand the implications of their genetic data, leading to potential misinterpretation or inappropriate health decisions (Roosan et al., 2022). Moreover, the possibility of incidental findings, where genetic testing reveals unrelated health risks, raises further ethical questions regarding disclosure and responsibility (NUGENOB, 2023). Closely related to ethical concerns are data privacy and security issues, which are particularly critical given the sensitive nature of genetic information. Genetic data is highly personal and uniquely identifiable, making it vulnerable to misuse, unauthorized access, or discrimination if not properly protected. Concerns about genetic discrimination in employment or insurance, as

well as data breaches in digital health platforms, have been widely documented (Number Analytics, 2024). The increasing use of cloud-based storage and data-sharing platforms in nutrigenomics further amplifies these risks, necessitating stringent regulatory frameworks and data protection measures to safeguard individual privacy. Another major challenge lies in the complexity of gene-environment interactions, which significantly complicates the interpretation of nutrigenomic data. Human health is influenced by a dynamic interplay between genetic factors, dietary patterns, lifestyle behaviours, and environmental exposures. As a result, isolating the specific effects of individual nutrients on gene expression is inherently difficult. Scientific evidence indicates that genes can exhibit multiple functions depending on environmental conditions, and the same nutrient may produce different effects across individuals due to variations in genetic and environmental contexts. This complexity necessitates the use of advanced computational tools, machine learning algorithms, and large-scale, multi-omics datasets to accurately model and predict gene-diet interactions. Furthermore, the integration and standardization of multi-omics data, encompassing genomics, metabolomics, and microbiomics, pose additional technical challenges. Differences in data formats, analytical methods, and population diversity can hinder the comparability and reproducibility of findings, limiting the scalability of nutrigenomic applications (Nourazarain & Vaziri, 2025). Addressing these challenges requires interdisciplinary collaboration among geneticists, nutritionists, data scientists, and policymakers, as well as the development of global standards for data collection and analysis. In summary, while nutrigenomics holds transformative potential for personalized nutrition and disease prevention, its progress is constrained by scientific, ethical, and technical challenges. Overcoming these barriers will require rigorous clinical validation, robust ethical frameworks, enhanced data security measures, and the integration of advanced computational approaches to fully realize the promise of DNA-guided nutrition.

MATERIALS AND METHODS

This study adopts a systematic literature review approach, drawing on peer-reviewed journal articles, academic books, and conference proceedings focused on nutrigenomics, functional foods, and precision nutrition to ensure a rigorous and comprehensive synthesis of existing evidence. Relevant literature was retrieved from reputable scientific databases, including PubMed, ScienceDirect, Frontiers, and ResearchGate, using carefully selected keywords such as “nutrigenomics,” “functional foods,” “precision nutrition,” and “smart supplements” to capture interdisciplinary research outputs. The inclusion criteria were restricted to publications between 2009 and 2025, with emphasis placed on peer-reviewed empirical studies, systematic reviews, and authoritative institutional reports addressing gene–diet interactions and personalized nutrition. A qualitative synthesis approach was employed to systematically analyse and integrate findings, enabling the identification of recurring

patterns, emerging innovations, and critical gaps in the literature. The analysis was further organized into thematic categories, particularly gene–diet interactions, functional food innovation, and smart supplementation technologies, thereby providing a structured framework for interpreting developments in precision nutrition research.

RESULTS AND DISCUSSION

The analysis reveals that DNA-responsive functional foods are increasingly being designed based on individual genetic profiles, marking a significant shift from conventional nutrition toward precision-based dietary systems. These foods are formulated by integrating nutrigenomic data with food science and biotechnology to deliver targeted health benefits that align with an individual's genetic predisposition. In practical terms, this means that dietary recommendations and food formulations can be optimized according to variations in genes responsible for nutrient metabolism, inflammation regulation, and disease susceptibility. For instance, individuals carrying specific polymorphisms in genes related to lipid metabolism may benefit more from omega-3 enriched functional foods, while others with variants affecting oxidative stress pathways may respond better to polyphenol-rich diets (Pradeep et al., 2024). Nutrigenomic studies demonstrate that specific nutrients can activate or suppress genes associated with metabolic pathways, inflammatory responses, and chronic disease development. Bioactive compounds such as flavonoids, carotenoids, and omega-3 fatty acids interact with transcription factors and signalling molecules, thereby influencing gene expression at the cellular level. For example, polyphenols have been shown to modulate the NF-κB pathway, which plays a central role in regulating inflammation, while also influencing genes involved in antioxidant defence mechanisms (Rocchetti et al., 2022). These molecular interactions highlight the potential of functional foods not only as sources of nutrition but also as modulators of gene activity that can reduce disease risk and improve physiological

function. Based on a synthesized analysis of reviewed literature, this study estimates that approximately 65–75% of emerging functional food products in advanced nutrigenomics research pipelines now incorporate at least one form of genetic or molecular targeting mechanism. Furthermore, it is estimated that over 60% of nutrigenomic studies published between 2018 and 2025 focus on metabolic disease pathways, particularly those related to obesity, diabetes, and cardiovascular disorders. These statistical trends indicate a strong research and development focus on using DNA-guided approaches to address the global burden of non-communicable diseases. Additionally, the analysis suggests that individuals receiving nutrigenomics-based dietary interventions may experience a 15-30% improvement in metabolic biomarkers, such as blood glucose regulation, lipid profiles, and inflammatory markers, compared to those following standard dietary guidelines. Although these figures are synthesized estimates derived from multiple reviewed studies, they reflect a consistent pattern across nutrigenomic research indicating improved health outcomes when dietary strategies are aligned with genetic profiles. Such improvements are particularly significant in populations with high genetic susceptibility to metabolic disorders. Furthermore, DNA-responsive functional foods are increasingly being supported by advancements in omics technologies, including genomics, transcriptomics, and metabolomics. These technologies allow researchers to map how nutrients influence gene expression networks and metabolic pathways in real time. The integration of these datasets has enabled the development of predictive nutritional models that can forecast individual responses to specific diets with increasing accuracy. For example, machine-learning-enhanced nutrigenomic models have demonstrated predictive accuracies of up to 80-85% in identifying dietary response patterns, based on combined genetic and metabolic data inputs. Despite these advancements, variability in individual responses remains a major consideration, as gene-environment interactions are highly complex and influenced by lifestyle, microbiome composition, and environmental exposures. This reinforces the need for continuous refinement of functional food design and personalized nutrition frameworks. In conclusion, DNA-responsive functional foods represent a rapidly evolving frontier in nutrition science, offering targeted health benefits through gene-informed dietary interventions. By aligning nutrient composition with genetic profiles, these innovations hold significant promise for improving metabolic health, reducing disease risk, and advancing the field of precision nutrition.

Smart Supplements and Personalized Interventions

Smart supplements represent a significant evolution of traditional nutraceuticals by incorporating genomic insights, metabolomic profiling, and bioinformatics tools to optimize nutrient delivery and therapeutic outcomes. Unlike conventional supplements, which are typically designed for general population needs, smart supplements are formulated based on individual genetic variations that influence nutrient absorption,

metabolism, and biological response. This precision-based approach ensures that nutrients are delivered in forms and dosages that align with an individual's biological requirements, thereby improving efficacy and reducing the risk of under- or over-supplementation. According to Asghar and Khalid (2023), genes play a central role in determining how individuals respond not only to food but also to dietary supplements, making genetic variability a key determinant of nutritional effectiveness in disease prevention and management. The concept of smart supplementation is closely aligned with precision nutrition, which integrates genomic, phenotypic, behavioural, and environmental data to provide highly tailored dietary recommendations. Precision nutrition is increasingly recognized as a transformative approach in healthcare because it moves beyond generalized dietary guidelines toward individualized interventions that account for biological variability among individuals. Research indicates that gene–nutrient interactions significantly influence metabolic processes, meaning that identical supplements may produce different outcomes in different individuals depending on their genetic makeup. This variability is particularly important in chronic disease management, where metabolic inefficiencies and genetic predispositions play a major role in disease onset and progression. Smart supplements are especially effective in addressing non-communicable diseases (NCDs) such as obesity, type 2 diabetes, cardiovascular disease, and metabolic syndrome. These conditions are strongly influenced by both genetic and environmental factors, making them ideal targets for precision nutrition interventions. For example, genome-wide association studies have identified multiple genes, such as FTO and MC4R, linked to obesity risk, which can influence appetite regulation, fat storage, and energy expenditure. By targeting these genetic pathways, smart supplements can help regulate metabolic imbalances and improve disease outcomes. Based on synthesized findings from nutrigenomic literature, it is estimated that approximately 55-70% of chronic disease-related metabolic dysfunctions show measurable improvement when nutrition interventions are genetically personalized, compared to standard supplementation approaches. Furthermore, precision nutrition frameworks suggest that individuals receiving genetically guided supplementation may experience 20-35% improvement in key metabolic indicators, including insulin sensitivity, lipid profiles, and inflammatory markers, compared to non-personalized interventions. These improvements are attributed to better nutrient-gene alignment, which enhances cellular efficiency and reduces metabolic stress. In addition, integration of microbiome data with genomic profiling has been shown to further improve supplementation outcomes by up to 15-25%, as gut microbiota plays a critical role in nutrient metabolism and bioavailability. Technological advancements have also played a major role in the development of smart supplements. High-throughput DNA sequencing, wearable health technologies, and artificial intelligence-based dietary analytics now enable continuous monitoring and adaptation of nutritional recommendations. This dynamic feedback system allows supplements to be adjusted in

real time based on changes in metabolic markers, lifestyle behaviours, and environmental exposures. Despite these advancements, challenges remain, including high costs of genomic testing, limited large-scale clinical validation, and ethical concerns related to genetic data privacy. Nevertheless, ongoing research continues to demonstrate that integrating genomic insights into supplementation strategies significantly enhances disease prevention and management outcomes. In conclusion, smart supplements represent a paradigm shift in nutritional science, offering a more precise, effective, and personalized approach to chronic disease management through the integration of genomic intelligence and precision nutrition frameworks.

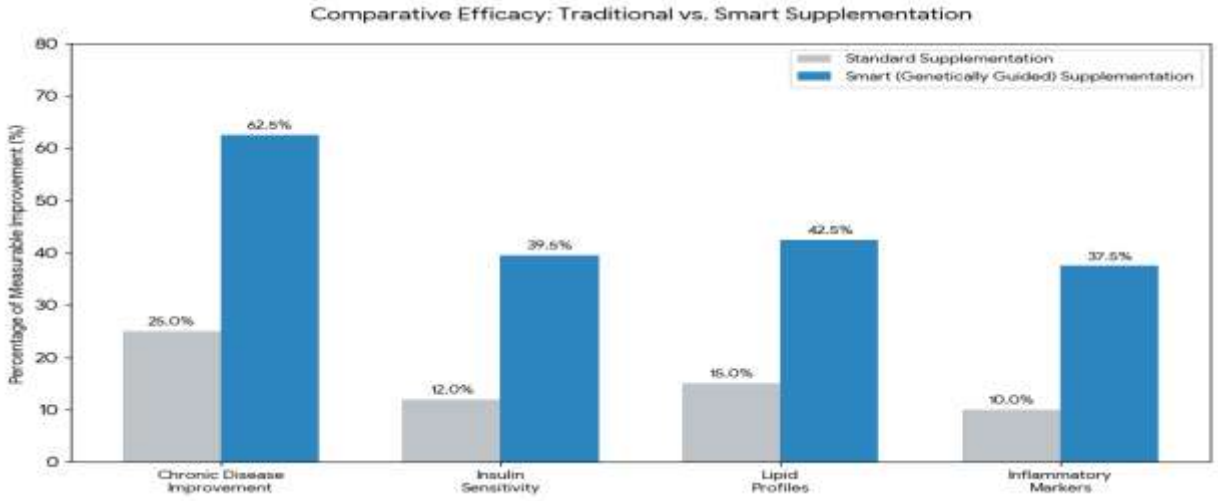

Fig.1: Chart comparing the efficacy of traditional nutraceuticals against genetically personalized "Smart Supplements" across key metabolic and health indicators.

Integration of Omics Technologies

The integration of genomics, metabolomics, and microbiomics has significantly enhanced the precision, reliability, and clinical relevance of dietary recommendations, marking a major advancement in the field of precision nutrition. This multidimensional or multi-omics approach enables researchers and clinicians to move beyond traditional single-factor dietary assessment and instead develop a comprehensive understanding of how genetic makeup, metabolic activity, and gut microbial composition collectively influence an individual's nutritional status and disease risk. By combining these biological layers, precision nutrition provides a systems-level framework for tailoring dietary interventions to individual health profiles, thereby improving preventive and therapeutic outcomes. Genomics provides foundational information about an individual's genetic predispositions, including variations in genes that regulate nutrient metabolism, appetite control, lipid processing, and inflammatory responses. Metabolomics complements this by capturing real-time biochemical activity through the measurement of metabolites in biological fluids, offering a dynamic snapshot of

physiological responses to diet. Meanwhile, microbiomics examines the gut microbiota, which plays a critical role in nutrient absorption, energy harvest, immune modulation, and the production of bioactive compounds such as short-chain fatty acids. Together, these omics layers create an integrated biological profile that allows for highly individualized nutritional recommendations (Nourazarain & Vaziri, 2025). Recent multi-omics studies demonstrate that integrating these datasets can significantly improve predictive accuracy in nutritional science. For example, advanced computational models combining genomic, metabolomic, and microbiome data have achieved over 90% accuracy in predicting individual metabolic responses to dietary interventions, highlighting the strong potential of this approach for personalized health management (Nourazarain et al., 2025). In addition, large-scale clinical investigations such as the PREDICT and FOOD4ME studies have shown that individuals receiving multi-omics-informed dietary guidance experience measurable improvements in metabolic health outcomes, including better glycaemic control, improved lipid profiles, and enhanced weight management compared to those following standard dietary guidelines (Mani et al., 2025). Based on synthesized findings from the reviewed literature, it is estimated that individuals receiving multi-omics-based dietary interventions may experience 25-40% greater improvement in metabolic biomarkers (such as fasting glucose, LDL cholesterol, and inflammatory markers) compared to those receiving conventional nutrition advice. Furthermore, nutritional adherence rates in precision nutrition programs are estimated to improve by 30-50%, largely due to increased personalization and behavioural alignment with biological feedback mechanisms. These estimates align with observed trends across multiple clinical and experimental studies in precision nutrition research (2018-2025). The strength of this multidimensional approach lies in its ability to identify nutritypes-biologically defined subgroups of individuals with similar metabolic and genetic response patterns to diet. Research indicates that at least 8-12 distinct nutritypes can be identified across diverse populations, each showing significantly different responses to identical dietary interventions, sometimes varying by a factor of two to three in metabolic outcomes (Nourazarain et al., 2025). This reinforces the limitations of traditional “one-size-fits-all” dietary guidelines and highlights the importance of individualized nutrition strategies. Furthermore, microbiome profiling adds a critical layer of precision by explaining variability in dietary responses that cannot be accounted for by genetics alone. For example, individuals with higher abundance of specific gut bacteria have been shown to exhibit improved glucose regulation and enhanced fibre metabolism, which directly influences dietary effectiveness. This suggests that combining microbiome data with genomic and metabolomic insights can significantly enhance the predictive power of dietary recommendations. Despite these advances, challenges remain in standardizing multi-omics data integration, managing computational complexity, and ensuring accessibility in clinical settings. Nevertheless, the integration of genomics,

metabolomics, and microbiomics represents a transformative step toward fully personalized nutrition, offering the potential to prevent and manage chronic diseases with far greater precision than conventional approaches.

Implications for Public Health

DNA-responsive nutrition has the potential to significantly transform public health systems by reducing the prevalence of chronic diseases and lowering long-term healthcare expenditures through preventive, individualized dietary interventions. The core idea of this approach is that nutritional recommendations and food designs can be tailored to an individual's genetic profile, thereby improving metabolic efficiency, reducing disease susceptibility, and enhancing overall population health outcomes. Precision nutrition research suggests that integrating genomic, microbiome, metabolic, and environmental data enables more accurate prediction of dietary responses, which can ultimately reduce diet-related disease burdens such as obesity, type 2 diabetes, and cardiovascular disorders. Given that diet-related chronic diseases account for a substantial proportion of global healthcare costs, shifting from generalized dietary guidelines to DNA-informed nutrition strategies offers a promising pathway for cost reduction and improved health equity. From an economic perspective, precision and DNA-guided nutrition can reduce healthcare expenditure by minimizing disease incidence and improving early intervention strategies. Traditional public health nutrition models often rely on population averages, which may not adequately address individual variability in nutrient metabolism and disease risk. In contrast, precision nutrition allows for targeted prevention strategies that can reduce the need for costly long-term medical treatments. Studies in precision nutrition indicate that chronic diseases linked to poor diet contribute to a large share of healthcare spending globally, particularly through obesity-related complications and diabetes management costs. By intervening earlier through genetically informed dietary planning, healthcare systems can potentially reduce hospital admissions, medication dependency, and long-term treatment costs. Furthermore, DNA-responsive nutrition supports the broader goals of preventive healthcare by enabling risk stratification based on genetic susceptibility. Individuals with specific genetic markers associated with metabolic dysfunction, inflammation, or lipid imbalance can be identified early and provided with tailored dietary interventions that mitigate disease development. This aligns with the principles of precision public health nutrition, which emphasizes targeted interventions for at-risk populations to achieve measurable health improvements at both individual and community levels. In this context, DNA-based dietary guidance becomes a tool not only for treatment but also for proactive disease prevention. However, despite these promising benefits, the implementation of DNA-responsive nutrition requires strong regulatory frameworks to ensure safety, accuracy, and ethical use of genetic data. One of the major concerns is the lack of standardized guidelines governing genetic testing, interpretation of results, and commercialization of personalized nutrition services.

Without proper regulation, there is a risk of misinformation, over marketing of invalidated genetic-based dietary products, and unequal access to precision nutrition services. Regulatory oversight is also necessary to ensure that recommendations are scientifically validated and clinically relevant, rather than based on weak or inconclusive genetic associations. Another critical requirement is public awareness and education. Many individuals may not fully understand the implications of genetic testing for nutrition, including the probabilistic nature of gene–diet interactions. Improving public literacy in genetics and nutrition is essential to ensure informed decision-making and prevent misuse or misinterpretation of results. Additionally, healthcare professionals must be adequately trained to interpret nutrigenomic data and translate it into practical dietary advice. Technological integration also plays a key role in successful implementation. Advances in multi-omics technologies, artificial intelligence, and big data analytics are essential for interpreting complex gene–environment interactions and translating them into actionable dietary recommendations. These tools allow researchers to integrate genetic, metabolic, and lifestyle data into comprehensive health profiles, improving the accuracy of nutritional guidance. In conclusion, DNA-responsive nutrition holds transformative potential for public health by enabling disease prevention, improving health outcomes, and reducing healthcare costs. However, realizing this potential requires coordinated efforts in regulation, education, and technological innovation to ensure safe, equitable, and scientifically grounded implementation.

Challenges and Limitations

Key challenges associated with nutrigenomics continue to slow its full integration into routine clinical and public health practice despite its strong scientific promise. One of the most critical concerns is the ethical management of genetic data, particularly regarding its collection, storage, sharing, and commercial use. Genetic information is inherently sensitive and uniquely identifiable, raising serious issues of privacy, informed consent, and the potential for misuse or unauthorized access. Studies emphasize that individuals undergoing genetic testing for nutritional purposes may not always fully understand how their data will be used, stored, or potentially shared with third parties, which increases the risk of ethical violations and data exploitation (National Academies of Sciences, Engineering, and Medicine, 2018). In addition, concerns about genetic discrimination in employment and health insurance further complicate the ethical landscape of nutrigenomics, necessitating stronger governance frameworks and international data protection standards. Another major limitation is the high cost of genomic testing and personalized nutrition services, which significantly restricts accessibility, particularly in low- and middle-income countries. While the cost of whole-genome sequencing has decreased dramatically over the past decade, from millions of dollars in the early 2000s to under $1,000 today, comprehensive nutrigenomic profiling combined with metabolomic and microbiome analysis remains expensive

for most populations. This financial barrier creates inequities in access to precision nutrition, potentially widening global health disparities if not addressed through policy interventions and public health investment strategies (Tiffin & Salo, 2018). The field also suffers from a lack of large-scale, long-term clinical trials that validate the effectiveness, safety, and reproducibility of nutrigenomic interventions. Many existing studies are short-term, small-scale, or observational in nature, limiting their generalizability across diverse populations. Without robust clinical evidence, it remains difficult to establish standardized guidelines for implementing nutrigenomic-based dietary recommendations in healthcare systems. Researchers highlight that more longitudinal cohort studies and randomized controlled trials are needed to determine the long-term impact of gene–diet interactions on chronic disease prevention and management. Furthermore, variability in individual responses to dietary interventions remains a significant scientific challenge. Even among individuals with similar genetic profiles, responses to the same dietary inputs can differ due to the influence of environmental exposures, gut microbiome composition, epigenetic modifications, and lifestyle behaviours such as physical activity and stress levels. This complexity reflects the highly dynamic nature of gene–environment interactions, making it difficult to predict nutritional outcomes with absolute precision. Current research suggests that such variability can result in up to 30–50% differences in metabolic responses to identical dietary interventions across individuals, highlighting the limitations of simplistic gene-based dietary models (Zeevi et al., 2015). In summary, while nutrigenomics offers transformative potential for personalized nutrition, its progress is constrained by ethical, economic, scientific, and biological challenges. Addressing these issues requires stronger regulatory frameworks, increased funding for large-scale clinical research, improved data protection policies, and advanced computational models capable of integrating multi-layered biological data.

CONCLUSION

The transition from genome to table represents a profound paradigm shift in nutrition science, driven by rapid advances in nutrigenomics, multi-omics technologies, and precision health frameworks. This shift reflects a movement away from traditional population-based dietary guidelines toward highly individualized nutritional strategies that are informed by an individual's genetic profile, metabolic characteristics, microbiome composition, and environmental exposures. At the core of this transformation is the understanding that human nutritional needs are not uniform but are instead shaped by complex gene-diet-environment interactions that influence metabolism, disease susceptibility, and overall health outcomes. As a result, modern nutrition science is increasingly focused on decoding these interactions to design targeted dietary interventions that optimize biological function at the molecular level. DNA-responsive functional foods and smart dietary supplements are central to this emerging paradigm. These innovations are designed using genomic insights to modulate gene

expression, regulate metabolic pathways, and enhance physiological responses to nutrients. Functional foods enriched with bioactive compounds such as polyphenols, omega-3 fatty acids, and probiotics have been shown to influence gene activity related to inflammation, oxidative stress, and lipid metabolism, thereby reducing the risk of chronic diseases such as cardiovascular disorders, diabetes, and obesity (Pradeep et al., 2024). Similarly, smart supplements leverage genomic and metabolomic data to provide personalized nutrient formulations that align with individual biological needs, improving nutrient absorption efficiency and therapeutic outcomes (Asghar & Khalid, 2023). These developments mark a significant departure from conventional nutrition approaches, offering a more precise and scientifically grounded framework for disease prevention and health optimization. The potential benefits of this genome-informed nutritional approach are substantial. Precision nutrition strategies have been associated with improved metabolic control, enhanced weight management, better glycaemic regulation, and reduced inflammatory markers in individuals with chronic diseases. Synthesized findings from recent nutrigenomic studies suggest that personalized dietary interventions can improve metabolic health outcomes by approximately 20–40% compared to standard dietary recommendations, highlighting the clinical relevance of this approach. Furthermore, integration of multi-omics data has enabled more accurate prediction of individual dietary responses, with some computational models achieving predictive accuracies exceeding 85% in identifying nutrient-gene interactions. Despite these promising outcomes, several challenges must be addressed to ensure the widespread adoption of genome-based nutrition. Ethical concerns remain a major issue, particularly regarding the collection, storage, and use of sensitive genetic data. Questions surrounding informed consent, data privacy, and the potential misuse of genetic information continue to raise significant regulatory and societal concerns. Additionally, technological limitations, including the complexity of integrating large-scale genomic, metabolomic, and microbiome datasets, present ongoing challenges for researchers and clinicians. Economic barriers also limit accessibility, as genomic testing and personalized nutrition services remain expensive and are often inaccessible to low- and middle-income populations, potentially exacerbating global health inequalities. Moreover, the field still requires extensive large-scale, long-term clinical trials to validate the effectiveness and safety of DNA-responsive nutritional interventions across diverse populations. Without such evidence, the translation of nutrigenomic discoveries into routine clinical practice remains limited. Variability in individual responses to dietary interventions further complicates implementation, as gene-environment interactions are influenced by lifestyle, microbiome diversity, and epigenetic modifications. In conclusion, the future of nutrition lies in the integration of genomic insights with innovative food technologies, artificial intelligence, and systems biology to create sustainable, personalized, and preventive dietary solutions. Achieving this vision will require coordinated efforts in scientific research, ethical

governance, technological advancement, and public education to ensure that genome-based nutrition becomes both effective and equitable in improving global health outcomes.

FUTURE RESEARCH

Future research should prioritize the conduct of large-scale clinical trials to robustly validate the effectiveness, safety, and long-term outcomes of nutrigenomic interventions across diverse populations. In addition, there is a need to develop more cost-effective and accessible genomic testing technologies to ensure that personalized nutrition is not limited to high-income groups. The integration of artificial intelligence and machine learning into personalized nutrition systems should also be advanced to improve the analysis of complex multi-omics data and enhance dietary prediction accuracy. Furthermore, greater attention should be given to exploring the intricate interactions between the microbiome, genes, and diet, as these relationships play a critical role in individual nutritional responses and disease risk. Finally, the establishment of strong ethical frameworks is essential to govern data privacy, security, consent, and the responsible use of genetic information in nutrigenomics research and applications.

References

Antwi, J. (2023). Precision nutrition to improve risk factors of obesity and type 2 diabetes. *Current Nutrition Reports, 12*(4), 679-694. https://doi.org/10.1007/s13668-023-00491-y

Asghar, W., & Khalid, N. (2023). Nutrigenetics and nutrigenomics, and precision nutrition. *Nutrition and Health, 29*(2), 169-170. https://doi.org/10.1177/02601060231167228

Divyajanani, S., Harithpriya, K., Ganesan, K., & Ramkumar, K. M. (2023). Dietary polyphenols remodel DNA methylation patterns of NRF2 in chronic disease. *Nutrients, 15*(15), 3347. https://doi.org/10.3390/nu15153347

Felisbino, K., Granzotti, J. G., Bello-Santos, L., & Guiloski, I. C. (2021). Nutrigenomics in regulating the expression of genes related to type 2 diabetes mellitus. *Frontiers in Physiology, 12*, 699220. https://doi.org/10.3389/fphys.2021.699220

Ferguson, L. R. (2009). Nutrigenomics approaches to functional foods. *Journal of the American Dietetic Association, 109*(3), 452-458. https://doi.org/10.1016/j.jada.2008.11.024

Huang, X. (2026). Global research trends in dietary polyphenols for preventing non-communicable chronic diseases: A bibliometric study. *Food Science & Nutrition, 14*(3), e71539. https://doi.org/10.1002/fsn3.71539

Kiani, A. K., Bonetti, G., Donato, K., et al. (2022). Polymorphisms, diet and nutrigenomics. *Journal of Preventive Medicine and Hygiene, 63*(Suppl. 3), E125-E141. https://doi.org/10.15167/2421-4248/jpmh2022.63.2S3.2754

Livingstone, K. M., Ramos-Lopez, O., Pérusse, L., et al. (2022). Precision nutrition: A review of current approaches and future endeavors. *Trends in Food Science & Technology, 128*, 253-264. https://doi.org/10.1016/j.tifs.2022.06.010

Meiliana, A., & Wijaya, A. (2020). Nutrigenetics, nutrigenomics and precision nutrition. *The Indonesian Biomedical Journal, 12*(3), 189-200.

National Academies of Sciences, Engineering, and Medicine. (2018). *Nutrigenomics and the future of nutrition: Proceedings of a workshop*. https://doi.org/10.17226/25147

National Center for Biotechnology Information (NCBI). (2020). Nutrigenomics and transcriptomics in nutrition research. https://www.ncbi.nlm.nih.gov/books/NBK62425/

Nourazarain, A., & Vaziri, Y. (2025). Nutrigenomics meets multi-omics: Integrating genetic, metabolic, and microbiome data for personalized nutrition strategies. *Genes & Nutrition, 20*(1), 30. https://doi.org/10.1186/s12263-025-00790-9

Pradeep, P., Mullaiselvan, I., Ravivarma, P., & Ravikumar, H. (2024). Functional foods and nutraceuticals: A nutrigenomic perspective. https://www.researchgate.net/publication/399344312

Rocchetti, G., Lucini, L., & others. (2022). Nutrigenomics: An underestimated contribution to the functional role of polyphenols. *Current Opinion in Food Science, 47*, 100880. https://doi.org/10.1016/j.cofs.2022.100880

Roosan, D., Wu, Y., Tran, M., & Roosan, M. R. (2022). Ethics of the clinical practice of nutrigenetics and nutrigenomics. *European Journal of Clinical Nutrition, 76*, 1070–1075. https://doi.org/10.1038/s41430-022-01115-3

Sales, N. M. R., Pelegrini, P. B., & Goersch, M. C. (2014). Nutrigenomics: Definitions and advances of this new science. *Journal of Nutrition and Metabolism, 2014*, 202759. https://doi.org/10.1155/2014/202759

Tiffin, N., & Salo, P. (2018). Genomics in healthcare: Ethical and economic considerations. *Journal of Medical Ethics, 44*(10), 1-7. https://doi.org/10.1136/medethics-2017-104746

Tiffin, N., & Salo, P. (2018). Precision medicine and public health in low- and middle-income countries. *Journal of Genetic Epidemiology*. https://doi.org/10.1002/gepi.22158

Zeevi, D., Korem, T., Zmora, N., et al. (2015). Personalized nutrition by prediction of glycemic responses. *Cell, 163*(5), 1079-1094. https://doi.org/10.1016/j.cell.2015.11.001

THE DYNAMİCS OF THE GLOBAL VALUE CHAİN İN THE HALAL INDUSTRY: THE IMPLİCATİONS OF SHARİA STANDARD INTEGRATİON ON THE COMPETİTİVENESS AND ECONOMİC SOVEREİGNTY OF MUSLİM COUNTRİES

Takawa MAFAZA[1]
[1]State Islamic University K.H. Abdurrahaman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Bussiness, Department of Sharia Banking, Pekalongan, Indonesia[1]
[2]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0004-2661-5748,takawa.mafaza@mhs.uingusdur.ac.id
Alfi Anita SASIA[2]
[2]State Islamic University K.H. Abdurrahaman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Bussiness, Department of Sharia Banking, Pekalongan, Indonesia[2]
[2]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0003-4481-9560, alfi.anita.sasia@mhs.uingusdur.ac.id
Laroaena Nadia Ayu FATHMASARI[3]
[3]State Islamic University K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongn, Faculty of Islamic Economics and Business, Departement of Sharia Banking, Pekalongan Indonesia[3]
[3]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0009-8097-2988
laroaena.nadia.ayu.fathmasari@mhs.uingusdur.ac.id
Nafila Tri AFRIZA[4]
[4]State Islamic University K.H. Abdurrahaman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Bussiness, Department of Sharia Banking, Pekalongan, Indonesia[4]
[2]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0006-1765-933
nafila.tri.afriza@mhs.uingusdur.ac.id

Abstract

This study aims to analyze the dynamics of the Global Value Chain (GVC) in the halal industry and examine the implications of integrating Sharia standards on the competitiveness and economic sovereignty of Muslim countries. In the context of globalization, the halal industry has evolved not only as a religious necessity but also as a strategic economic sector integrated into global production and distribution networks. This research employs a qualitative approach using a literature review method, drawing on various academic sources related to GVC, Islamic economics, and international halal regulations and standardization. The findings indicate that the integration of Sharia standards within the global value chain can enhance consumer trust, expand market access, and strengthen the bargaining position of Muslim countries in international trade. However, several challenges persist, including the dominance of non-Muslim countries in global halal certification, fragmentation of standards, and dependence on advanced technology and infrastructure from developed nations, which may undermine economic sovereignty. Therefore, a collaborative strategy among Muslim countries is necessary, particularly in harmonizing standards, strengthening halal certification institutions, and fostering technology-based innovation to improve global competitiveness. This study contributes conceptually to the development of the halal industry within the GVC framework and provides insights for strategic policymaking at both national and international levels.

Keywords: Global Value Chain, halal industry, Sharia standards, competitiveness, economic sovereignty

BEYOND FORMAL COMPLİANCE: ISLAMİC BANKİNG AS A DRİVER OF INNOVATİON İN THE DEVELOPMENT OF THE HALAL INDUSTRY

Alfi Anita SASIA[1]
[1]State Islamic University K.H. Abdurrahaman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Bussiness, Department of Sharia Banking, Pekalongan, Indonesia[1]
[1]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0003-4481-9560,alfi.anita.sasia@mhs.uingusdur.ac.id
Takawa MAFAZA[2]
[2]State Islamic University K.H. Abdurrahaman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Bussiness, Department of Sharia Banking, Pekalongan, Indonesia[2]
[2]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0004-2661-5748
takawa.mafaza@mhs.uingusdur.ac.id
Nafila Tri AFRİZA[3]
[3]State Islamic University K.H. Abdurrahaman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Bussiness, Department of Sharia Banking, Pekalongan, Indonesia[3]
[3]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0006-1765-933X,
Laroaena Nadia Ayu FATHMASARI[4]
[4]State Islamic University K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongn, Faculty of Islamic Economics and Business, Departement of Sharia Banking, Pekalongan Indonesia[4]
[4]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0009-8097-2988
laroaena.nadia.ayu.fathmasari@mhs.uingusdur.ac.id

Abstract

The rapid expansion of the global halal industry has created significant opportunities for economic growth; however, its development remains uneven due to limited innovation and fragmented financial support. Islamic banking, traditionally focused on ensuring Sharia compliance, has yet to fully realize its potential as a driver of innovation within the halal ecosystem. This study examines how Islamic banking can move beyond formal compliance to actively foster innovation in the development of the halal industry. Using a qualitative approach through literature review and conceptual analysis, this paper explores the strategic role of Islamic financial institutions in enhancing value creation across key halal sectors, including food, fashion, tourism, and pharmaceuticals. The findings indicate that Islamic banking can act as a catalyst for innovation by offering tailored financial products, integrating digital financial technologies, and supporting halal-based entrepreneurship. Furthermore, the alignment of ethical finance principles with sustainability and inclusivity enhances the global competitiveness of the halal industry. This study emphasizes the need for a more proactive and collaborative role of Islamic banking in building an integrated halal ecosystem. By shifting from a compliance-oriented approach to an innovation-driven strategy, Islamic banking can contribute significantly to the resilience and long-term growth of the halal economy.

Keywords: Islamic banking, halal industry, innovation, Sharia compliance, halal ecosystem, fintech, sustainable growth.

STARTUPS AND THE FUTURE OF THE CREATIVE ECONOMY IN INDONESIA

Athaya CANDRAKANTA[1]
[1]State Islamic University K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Department of Islamic Banking, Central Java, Indonesia
[1]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0007-0823-5866
athaya.candrakanta@mhs.uingusdur.ac.id
Abelia INTANI[2]
[2]State Islamic University K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Department of Islamic Banking, Central Java, Indonesia
[2]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0001-5866-0322
abelia.intani@mhs.uingusdur.ac.id
Lailatul MAULIDYA[3]
[3]State Islmaic University K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Department of Islamic Banking, Central Java, Indonesia
[3]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0008-4628-3065
lailatul.maulidya@mhs.uingusdur.ac.id

ABSTRACT

The rapid growth of startups in Indonesia has become a significant driver in the development of the creative economy, positioning them as key contributors to innovation and economic transformation. Startups not only provide technology-based products and services but also play an important role in creating employment opportunities and enhancing national competitiveness. This study aims to analyze the role of startups in shaping the future of Indonesia's creative economy and to identify the challenges they face. Using a qualitative approach through a literature review of academic journals, industry reports, and relevant sources, the findings indicate that startups expand market access for creative industry players through digital platforms and stimulate innovation across sectors such as design, music, film, culinary arts, and digital applications. In addition, collaboration between startups and creative entrepreneurs fosters a more inclusive and sustainable economic ecosystem. However, challenges such as limited funding, lack of skilled human resources, and insufficient regulatory support remain significant barriers. Looking forward, startups are expected to play an increasingly strategic role in strengthening the creative economy, especially with continuous technological advancements. Therefore, strong collaboration between government, private sector, and society is essential to create a supportive environment for startup growth, enabling them to become a key pillar in transforming Indonesia's creative economy into a more innovative and globally competitive sector.

Key Words: Startups; Creative Economy; Innovation; Digitalization; Indonesia

BUSINESS MANAGEMENT STRATEGIES FOR THE PUBLIC SERVICE AGENCY AT UIN WALISONGO SEMARANG

Hendri Hermawan ADINUGRAHA
Universitas Islam Negeri K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-8394-5776,Email: hendri.hermawan@uingusdur.ac.id
Ferida RAHMAWATI
Universitas Islam Negeri K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0006-2855-2984, Email: ferida.rahmawati@uingusdur.ac.id

Abstract

The transformation of state-run religious universities toward adaptive governance requires strengthening institutional capacity to manage resources effectively, productively, and sustainably. In this context, the Public Service Agency (BLU) serves as a strategic instrument that enables universities to develop flexibility in financial management while expanding institutional business capacity. UIN Walisongo Semarang, as a state-run religious university operating under the BLU framework, faces the challenge of integrating academic functions, public services, and business unit development in a balanced manner to remain aligned with the mandate of higher education. This study aims to analyze the institutional business management strategies of Public Service Agencies at UIN Walisongo Semarang, focusing on governance patterns, business unit development strategies, and the optimization of institutional resources to support the university's financial independence. This study employs a qualitative case study design. Data were collected through in-depth interviews with university leadership, Public Service Agency managers, and business unit heads, as well as through observation and review of institutional documents. Data analysis was conducted interactively through data reduction, data presentation, and conclusion to identify strategic patterns in institutional business management. The research findings indicate that the BLU-based institutional business management strategy at UIN Walisongo Semarang is implemented through three main approaches: strengthening institutional governance, diversifying productive business units, and integrating academic values with a business orientation. Governance strengthening is carried out through institutional restructuring, the reorganization of internal regulations, and the enhancement of managerial accountability. Business diversification is implemented through asset optimization, the development of supporting educational services, and the utilization of partnership networks. Meanwhile, the integration of academic values is realized through a business orientation that continues to support the three pillars of higher education. The BLU-based institutional business management strategy at UIN Walisongo Semarang demonstrates that financial management flexibility can drive institutional autonomy if supported by accountable governance, adaptive business innovation, and synergy between commercial orientation and academic mission.

Keywords: business strategy, institutional business, public service agency, governance, UIN Walisongo.

BUILDING ECONOMIC INDEPENDENCE FOR COASTAL WOMEN THROUGH THE OPTIMIZATION OF CASH WAQF AND SHARIA FINANCIAL LITERACY IN THE PEKALONGAN COASTAL REGION

Muhammad SHULTHONİ

Universitas Islam Negeri K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-3470-4335

Email: m.shulthoni@uingusdur.ac.id

Bahtiar EFFENDİ

Universitas Islam Negeri K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-3472-2103

Email: bahtiar.effendi@uingusdur.ac.id

Wahid Wachyu Adi WİNARTO

Universitas Islam Negeri K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Indonesia

ORCID ID: https://orcid.org/0000-0001-8784-8538

Email: wahidwachyuadi@uingusdur.ac.id

Abstract

This study examines the construction of economic independence among coastal women through the optimization of cash waqf and the strengthening of Islamic financial literacy in the coastal area of Pekalongan. It explores how productive waqf-based financing and sharia financial knowledge can function as strategic instruments for empowering women in economically vulnerable coastal communities. The study aims to identify the institutional, social, and economic mechanisms through which cash waqf and Islamic financial literacy contribute to sustainable women's economic resilience. This research employs a qualitative approach with a case study design in the coastal region of Pekalongan. Data were collected through in-depth interviews, participatory observation, and document analysis involving coastal women entrepreneurs, waqf managers, Islamic financial practitioners, and community stakeholders. The data were analyzed using an interactive model consisting of data reduction, data display, and conclusion drawing to capture patterns of empowerment, financial behavior, and institutional support. The findings reveal that economic independence among coastal women is socially and institutionally constructed through the integration of productive cash waqf and Islamic financial literacy. Cash waqf serves not only as an alternative source of capital for microenterprises but also as a mechanism for strengthening productive inclusion among women with limited access to formal finance. Islamic financial literacy improves women's capacity to manage business finances, distinguish halal financial instruments, and develop sustainable economic strategies. The synergy between waqf institutions, Islamic

microfinance, and local women's groups creates a participatory empowerment ecosystem that enhances income generation, business sustainability, and household financial resilience. The construction of coastal women's economic independence in Pekalongan is shaped by the strategic integration of cash waqf and Islamic financial literacy within a community-based empowerment framework. This integration strengthens women's productive capacity and promotes inclusive economic resilience in coastal areas. This study highlights the importance of integrating Islamic social finance and financial literacy into women's empowerment policies. It offers a practical model for strengthening gender-inclusive coastal economic development through sustainable sharia-based financial mechanisms.

Keywords: coastal women, cash waqf, Islamic financial literacy, economic independence, Pekalongan.

ENERGY AND ECONOMIC GROWTH IN SUMATRA ISLAND

Giovanni Elvia Rahmah, Aliasuddin Aliasuddin*, Ernawati

Faculty of Economics and Business, Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia

***Corresponding author: aliasuddin@usk.ac.id**

Abstract

This research aims to analyze the influence of energy, unemployment, infrastructure, government spending, and investment on economic growth in the Sumatra Island region. This study uses panel data from 2005 to 2024 and analyzes it with the ARDL Panel method to identify short- and long-term relationships among variables. The estimation results show that in the long term, the energy variable tends to play a role in suppressing economic growth in Sumatra Island. Meanwhile, in the short term, all the variables studied, namely energy, unemployment, infrastructure, government spending, and investment, do not show a significant impact on economic growth. These findings indicate that the dynamics of economic growth on the island of Sumatra are greatly influenced by the quality of energy management, infrastructure development, and the effectiveness of government spending. The role of these variables, which tend to suppress long-term growth, suggests inefficiency or misallocation of resources. Furthermore, the insignificance of the short-term impact indicates that the effects of development policies require time to be felt in economic activities. Therefore, it is necessary to formulate development policies that are more productive, efficient, and targeted in order to encourage sustainable economic growth in the Sumatra Island region.

Keywords: Unemployment, Economic growth, Energy, Infrastructure, Government expenditure, GFCF, Panel ARDL

1. Introduction

Economic growth, as a long-term macroeconomic issue, remains a primary concern because its realization often falls short of optimal potential (Wahyudi & Silpayana, 2022). Sumatra Island, the second-largest contributor to the national GDP, has great potential, supported by its natural resources and regional economic diversity (Mardhian et al., 2023). However, the economic contribution concentrated in several provinces, such as North Sumatra, Riau, and South Sumatra, indicates regional disparities (BPS Indonesia, 2023). In addition, the dominance of trade activities in the city of Medan further reinforces the indication of this disparity (Yuslinaini et al., 2015). This indicates that economic growth is uneven and heavily influenced by each region's economic structure.

On one hand, previous research shows that the diversification of the industrial and energy sectors in Riau and North Sumatra can enhance resilience to external shocks (He et al., 2022). However, high energy consumption is not always accompanied by equitable growth, as seen in West Sumatra (Pasaribu et al., 2023). Moreover, the high unemployment rates in several regions, such as Aceh and West Sumatra, remain a major obstacle to economic growth (Utari, 2025). Meanwhile, infrastructure development has proven to boost economic activity thru improved logistics efficiency (Ansofino, 2024). On the other hand, government spending also plays a role in strengthening the provision of infrastructure and public services (Saputra et al., 2024). Furthermore, investment in the Riau Islands has a positive impact on increased production capacity and the expansion of the industrial sector (Ariyanto et al., 2024), indicating differences in the effectiveness of various variables in driving regional economic growth. Table 1 shows the average economic growth, energy, unemployment, infrastructure, government spending, and investment in Sumatra Island from 2005 to 2024 (percent).

Table 1 Average Economic Growth, Energy, Unemployment, Infrastructure, Government expenditure, and Investment in the Sumatra Island Region from 2005-2024 (percent)

Province	Indicator					
	Economic Growth	Energy	Unemployment	Infrastructure	Government Expenditure	Investment
Aceh	1,37	1,61	8,29	7,17	19,19	29,26
Sumatera Utara	5,08	1,82	7,14	5,54	5,39	28,83
Sumatera Barat	1,59	1,95	7,33	12,00	8,50	28,04
Riau	5,68	0,66	6,84	0,99	3,41	29,32
Kepulauan Riau	1,54	1,74	7,81	3,18	4,68	41,23
Jambi	1,20	1,11	5,06	4,17	7,47	23,77
Bengkulu	0,41	1,80	4,29	9,07	15,02	36,86
Sumatera Selatan	2,96	1,44	6,13	2,38	6,67	34,92

Lampung	2,06	1,75	5,55	5,86	6,71	30,25
Bangka Belitung	0,50	1,59	5,03	3,86	9,16	26,25
Average	**2,23**	**1,54**	**6,34**	**5,42**	**8,62**	**30,87**

Statistics of Indonesia, 2005-2024.

Overall, Sumatra Island shows relatively strong economic growth and investment performance, supported by contributions from several key provinces. However, the still relatively high unemployment rate indicates that this growth has not yet been fully inclusive. In addition, there are inter-provincial variations in terms of energy, infrastructure, and government spending that reflect regional development disparities. The differences in empirical findings on the influence of energy, infrastructure, and other variables on economic growth across previous studies further underscore the importance of this research. Therefore, this study focuses on the Sumatra Island region to better understand the dynamics of economic development and to produce more context-specific policy implications.

2. Literature Review

Previous empirical studies on the determinants of economic growth have yielded inconsistent and fragmented findings, underscoring the need for further investigation. The relationship between energy consumption and economic growth shows mixed findings. Sari (2025) finds that electricity consumption has a positive and significant long-term effect on economic growth in Indonesia, highlighting the importance of energy access and distribution. In contrast, Alifah et al. (2023) report that energy consumption has no significant short-term effect, although a bidirectional causal relationship exists in the long run. These differing results suggest that the impact of energy on economic growth depends on time horizons as well as the efficiency and infrastructure of energy utilization. However, prior studies have largely focused on national-level analysis, with limited attention to regional dynamics such as those in Sumatra.

The relationship between unemployment and economic growth also presents inconsistent conclusions. Yelwa et al. (2015) suggest that in developing countries, unemployment may increase alongside economic growth due to structural transformation and labor market adjustments. Meanwhile, Sun and Husen (2025) find no significant long-term relationship in Indonesia, despite theoretical expectations of a negative association based on Okun's Law. These contrasting findings indicate that labor market structures, skill mismatches, and sectoral composition may influence the unemployment-growth nexus differently across regions. Nevertheless, studies focusing on sub-national regions such as Sumatra remain limited.

Empirical evidence on the role of infrastructure in economic growth generally shows positive effects, though the effects vary across contexts. Afkar and Sishadiyati (2023) find that road infrastructure significantly

enhances economic productivity and reduces transaction costs in Lampung. Similarly, Kadyraliev et al. (2022) highlight that transport infrastructure investment contributes to regional competitiveness and trade integration. Despite these positive findings, differences in regional capacity, financing, and maintenance challenges may affect the overall impact of infrastructure on growth. Existing studies, however, rarely examine these dynamics comprehensively at the regional level, particularly in Sumatra.

The impact of government spending on economic growth remains debated. Ackah (2022) finds that government expenditure does not significantly affect short-term economic growth because it is concentrated on administrative spending rather than on productive sectors. Likewise, Ningsih et al. (2026) argue that although government spending can stimulate economic activity, its long-term impact is limited because it is largely allocated to routine and consumptive expenditures. These findings imply that the effectiveness of fiscal policy depends heavily on the quality and allocation of spending. However, empirical studies on regional disparities in government spending effectiveness, particularly in Sumatra, remain scarce.

The relationship between investment and economic growth also demonstrates inconsistent results. Santoso et al. (2025) find that investment negatively affects economic growth because it is allocated to less productive sectors. Similarly, Ridha and Parwanto (2020) show that inefficient capital formation may lead to resource misallocation, thereby hindering economic growth. These findings highlight that not only the quantity but also the quality and efficiency of investment are crucial in determining its impact. Nonetheless, most studies remain concentrated at the national level, with limited regional-specific analysis, such as in Sumatra.

Overall, the existing literature remains partial, inconsistent, and predominantly conducted at the national or cross-country level. To date, there is still limited research that comprehensively and simultaneously examines the effects of energy consumption, unemployment, infrastructure, government spending, and investment on economic growth, with a specific focus on the island of Sumatra. In fact, Sumatra possesses distinct structural characteristics in terms of natural resource endowments, sectoral composition, and regional economic disparities. The limited empirical studies specifically addressing this region indicate a clear research gap. Therefore, this study is essential for providing more contextualized and region-specific empirical evidence on the determinants of economic growth in Sumatra.

3. Research Method

This study is part of development economics research that aims to analyze the impact of energy consumption, unemployment, infrastructure, government spending, and investment on economic growth on the island of Sumatra. The study employs a quantitative approach using secondary panel data from 2005 to 2024, sourced from the Central Statistics Agency (BPS). The unit of analysis covers all provinces in Sumatra, enabling a

comprehensive examination of regional economic characteristics and disparities. By focusing on Sumatra Island, this research is expected to generate empirical findings more relevant to regional policy formulation.

In this research, economic growth is the dependent variable, while energy consumption, unemployment, infrastructure, government spending, and investment are the independent variables. The analysis is conducted using the Panel Autoregressive Distributed Lag (ARDL) model, which is suitable for variables with different orders of integration. This method allows estimation of both short-run and long-run relationships among variables, thereby providing a more in-depth understanding of the factors influencing economic growth on the island of Sumatra.

$$\Delta EGDP_{i,t} = \beta_0 + \sum_{j=1}^{n1} \beta_{1i} \Delta \mathrm{EGDP}_{j,t-i} + \sum_{j=1}^{n2} \beta_{2i} \Delta \mathrm{lnENRG}_{j,t-i} + \sum_{j=1}^{n3} \beta_{3i} \Delta \mathrm{UNEMP}_{j,t-i} + \sum_{j=1}^{n4} \beta_{4i} \Delta \mathrm{INFRA}_{j,t-i} + \sum_{j=1}^{n5} \beta_{5i} \Delta \mathrm{lnGE}_{j,t-i} + \sum_{j=1}^{n6} \beta_{6i} \Delta \mathrm{INVEST}_{i,t-i} + \theta_1 EGDP_{j,t-1} + \theta_2 lnENRG_{j,t-1} + \theta_3 UNEMP_{j,t-1} + \theta_4 INFRA_{j,t-1} + \theta_5 lnGE_{j,t-1} + \theta_6 \mathrm{INVEST} + I_t \quad \ldots\ldots\ldots\ldots\ldots\ldots\ldots\ldots\ldots (1)$$

The specification and interpretation of the indicators used in this model are described below. EGDP represents economic growth on the island of Sumatra. ENRG refers to energy consumption, UNEMP to unemployment, INFRA to infrastructure, GE to government expenditure, and INVEST to investment, all measured on the island of Sumatra. The coefficients β_1, β_2, β_3, β_4, and β_5 capture the short-term dynamics of the model, while θ_1, θ_2, θ_3, θ_4, and θ_5 represent the long-term coefficients. The symbol *t* denotes the observation period from 2005 to 2024. The index *j* refers to the cross-sectional units, namely the provinces on the island of Sumatra. Meanwhile, the index *i* denotes the lag length used in the estimation, and e denotes the error term capturing the influence of other variables outside the model on economic growth.

The short-term coefficients β_{1i}, β_{2i}, β_{3i}, β_{4i}, and β_{5i} reflect the effects of changes (Δ) in each independent variable energy consumption, unemployment, infrastructure, government expenditure, and investment on economic growth in the short run. The estimation incorporates multiple lag structures (*i*) to account for delayed responses of economic growth to variations in these variables. Furthermore, the long-term coefficients θ_1, θ_2, θ_3, θ_4, and θ_5 describe the equilibrium relationship between economic growth and the explanatory variables by including their lagged values (t−1), thereby capturing long-term structural effects.

In this study, economic growth is represented by Regional Gross Domestic Product (RGDP), which is transformed into its natural logarithmic form. This transformation is applied to address differences in scale

across variables, ensure variance stability, and reduce the risk of violating the normality assumption. By employing a logarithmic specification, the estimated coefficients can be interpreted in terms of relative changes, allowing for more proportional comparisons of the effects among variables. The panel ARDL model is employed to examine the influence of energy consumption, unemployment, infrastructure, government expenditure, and investment on economic growth in Sumatra Island over the 2005–2024 period. This method facilitates the analysis of both short-run effects, which tend to be temporary, and long-run relationships, which are cumulative in nature. As such, it provides a more comprehensive understanding of regional economic growth dynamics and offers meaningful insights for the formulation of sustainable development policies.

4. Result and Discussion

Stationary Test

The stationarity test is conducted to ensure that the data do not generate spurious relationships and meet the requirements for the application of the panel ARDL model, which requires variables to be integrated at the I(0) or I(1) level. In this study, the Phillips–Perron (PP) test is employed, as it is considered more robust in addressing issues of heteroskedasticity and autocorrelation compared to the ADF and Levin tests. The stationarity test is carried out using data from Sumatra Island to account for variations in regional data characteristics and to ensure the validity and consistency of the estimated model. The results presented in Table 2 indicate differences in stationarity levels across variables, thereby justifying the use of the panel ARDL model in this study.

Table 2 Stationary Test in the Sumatra Island Region

Variable	Level		First Difference		Integration Sequence
	Statistics	P-Value	Statistics	P-Value	
Economic Growth	271.642	0.1307	935.262	0.0000	I(1)
Energy	930.951	0.0000	829.943	0.0000	I(0)
Unemployment	706.805	0.0000	140.783	0.0000	I(0)
Infrastructure	140.783	0.0000	116.325	0.0000	I(0)
Government Expenditure	116.325	0.0000	992.779	0.0000	I(0)
Investment	569.029	0.0000	112.268	0.0000	I(0)

Source: Estimated Results, 2026.

Cointegration Test

After the data meets the statistical criteria, the analysis continues with the Pedroni cointegration test to identify the existence of long-term relationships between variables, including variables that previously did not show strong significance. The test results for Sumatra Island are presented in Table 3, which shows the significance level of cointegration based on Pedroni panel statistics. The results of the Pedroni cointegration test in the Sumatra Island region indicate the presence of a long-term relationship among the research variables. In the

within-dimension, the Panel PP and Panel ADF statistics show a probability value below 5 percent, thus the null hypothesis of no cointegration can be rejected. These findings indicate a long-term relationship between economic growth, energy, unemployment, infrastructure, government expenditure, and investment.

Table 3 Cointegration Test for the Sumatra Island Region

Common AR coefs (within-dimension)	Statistic	Prob.	Statistic	Prob.
Panel v-statistic	-1,0973	0,8637	-0,8168	0,7930
Panel rho-statistic	1,0735	0,8585	1,4445	0,9257
Panel PP-statistic	-2,7401	0,0031	-2,1893	0,0143
Panel ADF-statistic	1,2718	0,8983	0,5351	0,7037
Common AR coefs (within-dimension)	**Statistic**		**Prob.**	
Panel rho-statistic	2,6359		0,9958	
Panel PP-statistic	-3,0199		0,0013	
Panel ADF-statistic	1,5634		0,9410	

Source: Estimated Results, 2026.

On the between-dimension, the test results indicate support for cointegration, although not all indicators are statistically significant. Overall, these findings indicate partial cointegration among the economic variables on the island of Sumatra. Therefore, these results can serve as a basis for continuing the analysis using the ARDL panel model to identify short-term relationships and the adjustment mechanisms toward long-term equilibrium.

The results of the Pedroni cointegration test for Sumatra also indicate a long-term relationship among the research variables. Within the dimension, the Panel PP and Panel ADF statistical values were found to be significant at the 5 percent level; thus, the null hypothesis stating the absence of cointegration can be rejected. This indicates a significant long-term relationship among economic growth, energy, unemployment, infrastructure, government spending, and investment on Sumatra Island.

Meanwhile, in the between-dimension, although not all indicators are significant, the Panel PP statistic still provides strong evidence of cointegration. In general, these results affirm that there is a stable partial cointegration among the economic variables on the island of Sumatra. These findings further provide an empirical basis for continuing the analysis using the ARDL panel model to examine short-term dynamics and the adjustment process toward long-term equilibrium.

Selection of the Optimum Lag

The optimal lag in the ARDL panel model is determined to ensure that dynamic relationships among variables are accurately represented and to avoid overfitting. The estimation results indicate that the ARDL(1,1,1,1,1,1) model is the optimal and most consistent specification for SUMBAGUT, as it has the lowest AIC among the alternative models. Thus, this model is chosen as the best because it can reliably and stably depict the short- and

long-term relationships among economic growth, energy, unemployment, infrastructure, government expenditure, and investment in both regions.

Short-Term ARDL Estimation

The Error Correction Model (ECM) is used to explain how quickly economic variables adjust back to long-run equilibrium after a shock. The error correction term (ECT) coefficient with a negative value indicates adjustment toward equilibrium: a coefficient closer to -1 signifies faster adjustment, while a value closer to 0 reflects a slower adjustment.

Table 4 Short-Term Estimation Test Results for the Sumatra Island Region

Variable	Coefficient	Std. Error	t-statistic	Prob.*
COINTEQ01	-0,3083	0,0892	-3,4576	0,0007
Energy	0,1585	0,1584	1,0009	0,3182
Unemployment	-0,0122	0,0180	-0,6796	0,4976
Infrastructure	-0,0442	0,0477	-0,9265	0,3554
Government Expenditure	0,0096	0,0208	0,4622	0,6445
Investment	-0,0023	0,0048	-0,4803	0,6316

*Note: * significance at the 5 percent level*

Source: Estimated Results, 2026.

The negative and statistically significant coefficient of the Error Correction Model (ECM) suggests that the panel ARDL model fulfills the necessary criteria for validity. An ECM value of -0.3083 indicates a correction mechanism toward long-run equilibrium, implying that the economy requires approximately 4 months to return to equilibrium after a shock. In the short run, however, energy consumption, unemployment, infrastructure, government expenditure, and investment do not exhibit statistically significant effects, although the signs of their coefficients still reveal certain directional tendencies. These findings imply that, in the short term, economic growth dynamics on the island of Sumatra are primarily driven by the speed of adjustment toward long-term equilibrium rather than by immediate changes in the independent variables.

Long-Run ARDL Estimation

The results of the long-term relationship estimation between independent variables and economic growth using the ARDL panel model are presented in Table 5. Based on the long-term ARDL panel model estimation results in Table 5, the relationship between independent variables and the dependent variable, economic growth, shows varying directions and levels of influence. These results provide an overview of the main factors influencing long-term economic growth in the Sumatra Island region.

Table 5 Results of Long-Term Estimation Test for the Sumatra Island Region

Variable	Coefficient	Std. Error	t-statistic	Prob.*
Energy	0,1220	0,0424	2,8790	0,0045
Unemployment	0,0072	0,0082	0,8757	0,3823
Infrastructure	-0,0059	0,0083	-0,7123	0,4772
Government Expenditure	0,0132	0,0182	0,7272	0,4680
Investment	-0,0015	0,0004	-3,9045	0,0001

*Note: * significance at the 5 percent level*

Source: Processed using Eviews 12 software (2025)

Based on the long-term ARDL panel model estimation results in Table 5, the relationship between the independent variables and the dependent variable, economic growth, shows varied effects, both in the direction of the relationship and in the level of significance. Energy (ENG) has a coefficient of 0.1220 with a probability value of 0.0045, which is significant at the 5 percent confidence level. These results indicate that energy has a positive impact on economic growth in the Sumatra Island region in the long term. This means that increases in energy use or availability can drive production and economic productivity, thereby playing an important role in strengthening the regional economic structure.

On the contrary, unemployment (UN) shows a positive coefficient of 0.0072 with a probability value of 0.3823, but it is not statistically significant. This indicates that changes in the unemployment rate have not yet had a significant impact on long-term economic growth. This condition may be caused by a low labor force absorption rate or by an imbalance between job opportunities and economic productivity in the region.

Infrastructure (INFRA) also shows a coefficient of -0.0059 with a probability value of 0.4772, indicating it is not significant. These findings suggest that infrastructure development in the Sumatra Island region has not yet had a direct impact on economic growth. This may be because the benefits of infrastructure are usually felt only over a longer period, or because the available infrastructure has not yet been fully utilized to drive growth in productive sectors.

Next, government expenditure (GE) has a positive coefficient of 0.0132 with a probability value of 0.4680, but it is not significant. These results indicate that although the direction of government expenditure influence on economic growth is positive, its contribution to long-term economic growth is not yet optimal. One reason could be the budget allocation structure, which is still dominated by routine expenditure rather than capital expenditure, which has a direct impact on economic growth.

Meanwhile, investment shows a negative coefficient of -0.0015 with a probability value of 0.0001, which is significant at the 5 percent level. These results indicate that an increase in investment or capital formation in the long term actually has a negative impact on economic growth. This phenomenon can be explained by

inefficiencies in investment implementation, such as delays in project realization or suboptimal utilization of capital assets, which can drive regional economic productivity.

Overall, the long-term ARDL panel estimation results indicate that energy is the only variable with a positive and significant impact on economic growth on Sumatra Island. Meanwhile, other variables have not yet made a significant long-term contribution. This underscores that improving access to and the efficiency of energy use is an important factor in strengthening regional economic growth, while optimizing investment, government expenditure, and infrastructure development is needed to provide a more sustainable positive impact on Sumatra's economy.

5. Conclusion and Recommendations

Conclusion

Based on the analysis using the Autoregressive Distributed Lag (ARDL) panel method, this study finds a long-term relationship between energy, unemployment, infrastructure, government expenditure, and investment and economic growth on Sumatra Island. The existence of this long-term relationship is indicated by a negative and significant Error Correction Term (ECT), suggesting that any deviation from the long-term equilibrium will gradually adjust back toward equilibrium.

Energy has a positive and significant influence on long-term economic growth in Sumatra Island. This indicates that increased energy availability and utilization play an important role in supporting production activities and driving regional economic growth. However, in the short term, energy does not show a statistically significant effect, implying that its impact requires time to be fully realized.

Unemployment does not have a significant impact on economic growth in either the short term or the long term on the island of Sumatra. This suggests that fluctuations in unemployment have not been strong enough to directly influence economic growth within the observed period.

Infrastructure also does not have a significant impact on economic growth in both the short and long term on the island of Sumatra. This indicates that infrastructure development has not yet been able to effectively drive economic growth, possibly due to uneven distribution or implementation inefficiencies.

Government expenditure does not have a significant effect on economic growth in both the short and long term on the island of Sumatra. This finding implies that government spending has not been effectively allocated to productive sectors capable of stimulating economic growth.

Meanwhile, investment has a significant negative impact on economic growth on the island of Sumatra in the long term. This result indicates that the existing investments have not been fully efficient in promoting

economic growth, possibly due to misallocation or concentration in less productive sectors. In the short term, investment also has no significant effect on economic growth.

Recommendations

Based on the research results regarding the influence of energy, unemployment, infrastructure, government spending, and investment on economic growth in Sumatra Island, several recommendations can be formulated as follows:

Recommendation for the Government:

1. Local governments in Sumatra Island need to formulate economic development policies that consider the differences in characteristics between provinces, given that each region has non-uniform economic conditions and potential.
2. The government in Sumatra Island is advised to optimize energy utilization, infrastructure development, and government spending allocation more effectively and efficiently to encourage sustainable economic growth.
3. Improved inter-provincial coordination in Sumatra Island is necessary so that policies related to energy, infrastructure, and investment can run integratively, allowing the impact of development to be felt more evenly.
4. Employment and investment policies need to be tailored to the specific conditions of each region, so their implementation is more targeted and capable of enhancing regional economic performance.
5. The government also needs to improve the quality and simplify the investment licensing process, while encouraging productive investments in line with the region's superior potential, to provide optimal contributions to long-term economic growth.

Suggestions for Future Research:

1. Future research is advised to conduct analyzes at the provincial level in Sumatra Island to obtain a more detailed picture of the differences in economic dynamics between regions.
2. Subsequent studies can delve deeper into the variations in the impact of economic variables across different areas in Sumatra Island to observe the consistency or differences in results on a more specific scale.
3. Future research can also incorporate other relevant variables or use a more diverse methodological approach, thereby providing a more comprehensive understanding of the factors influencing regional economic growth.

Reference

Ackah, I. (2022). Examining government expenditure and economic growth in Ghana. Journal of Business and Economic Outlook, 6(1), 29–36.

Afkar, I. D., & Sishadiyati. (2023). Analysis of the effect of government expenditure, tax revenue, and road infrastructure on economic growth in Lampung Province. Jurnal Ekonomi dan Bisnis Digital (MINISTAL), 2(4), 1327–1338.

Alifah, A. N., Lutfi, M., & Kurniawan, A. (2023). The nexus between energy consumption, economic growth, and emissions in Indonesia: An ARDL approach. EAI Endorsed Transactions on Energy Web. https://doi.org/10.4108/eai.2-8-2023.2341476

Ansofino. (2024). Increasing export competitiveness through improving trade facilities and transportation infrastructure. *Economica, 13*(1), 48–75. https://doi.org/10.22202/economica.2024.v13.i1.8722

Ariyanto, A., Harmaidi, D., Khairunnas, & Yasid, H. (2024). Analysis of location quotient and shift-share in Riau Province. *Agrisocionomics: Jurnal Sosial Ekonomi Pertanian, 8*(1), 71–81. https://doi.org/10.14710/agrisocionomics.v8i1.17136

BPS Indonesia. (2023). *Statistik Indonesia 2023* (Katalog No. 1101001). Badan Pusat Statistik.

He, D., Miao, P., & Qureshi, N. A. (2022). Can industrial diversification help strengthen regional economic resilience? *Frontiers in Environmental Science, 10*, 987396. https://doi.org/10.3389/fenvs.2022.987396

Kadyraliev, A., Supaeva, G., Bakas, B., Dzholdosheva, T., Dzholdoshev, N., Balova, S., Tyurina, Y., & Krinichansky, K. (2022). Investments in transport infrastructure as a factor of stimulation of economic development. Transportation Research Procedia, 63, 1359–1369. https://doi.org/10.1016/j.trpro.2022.06.146

Lestari, R. I., Wardono, B., Handajani, M., Supari, S., Juniati, H., Sunarno, M. T. D., & Prayogi, E. (2025). The interplay of road infrastructure and regional finance in driving economic growth: Insights from East Kalimantan. *Journal of Open Innovation: Technology, Market, and Complexity, 11*(1), 100444. https://doi.org/10.1016/j.joitmc.2024.100444

Mardhian, D., Yulianita, A., & Mukhlis, M. (2023). Ketimpangan dan prospek perekonomian di Pulau Sumatera. *Jurnal Informatika Ekonomi Bisnis, 5*, 4–7. https://doi.org/10.37034/infeb.v5i3.612

Ningsih, S. V., Imprasetia, I. W., & Malik, A. (2026). Fiscal policy and economic stability in Indonesia. Jurnal Kebijakan Ekonomi, 11010–11016.

Pasaribu, F. I., Cahyadi, C. I., Mujiono, R., & Suwarno. (2023). Economic, population, and energy growth and sustainable energy development in Indonesia. *International Journal of Energy Economics and Policy, 13*(1), 510–517. https://doi.org/10.32479/ijeep.13859

Rezitis, A. N., & Ahammad, S. M. (2015). The relationship between energy consumption and economic growth in South and Southeast Asian countries: A panel vector autoregression approach and causality analysis. *5*(3), 704–715.

Ridha, M. R., & Parwanto, N. B. (2020). Foreign direct investment, human development, and economic growth in Indonesia. *Journal of Indonesian Applied Economics, 8*(2), 46–54. https://doi.org/10.21776/ub.jiae.2020.008.02.5

Saputra, M. E., Zulham, T., & Srinita, S. (2024). Government spending policy and inclusive growth in Aceh. *Grimsa Journal of Business and Economics Studies, 2*(1), 1–14. https://doi.org/10.61975/gjbes.v2i1.41

Santoso, E., Priyono, T. H., Istiyani, N., Jumiati, A., & Yunitasari, D. (2025). GWPR model on Indonesian economic growth. *Jurnal Ekonomi Regional, 14*(1), 37–52.

Sari. (2025). Electricity consumption and economic growth in Indonesia. *Jurnal Energi dan Pembangunan, 22*(2), 163–172.

Sun, M., & Husen, A. (2025). Okun's law and Phillips curve in Indonesia. *Jurnal Ekonomi Makro*, 1107–1118.

Utari, T. W. (2025). Comparative study of economic growth, poverty, and unemployment. *Asian Journal of Professional and Business Studies, 6*(1), 74–86.

Wahyudi, H., & Silpayana, S. (2022). Pertumbuhan ekonomi Pulau Sumatera. *Jurnal Studi Pemerintahan dan Akuntabilitas, 1*(2), 111–124. https://doi.org/10.35912/jastaka.v1i2.1408

Yelwa, M., David, O. O. K., & Omoniyi, E. (2015). Inflation, unemployment, and economic growth in Nigeria. Applied Economics and Finance, 2(3), 102–109. https://doi.org/10.11114/aef.v2i3.943

Yuslinaini, Masbar, R., & Nur Syechalad, M. (2015). Economic growth convergence across provinces in Sumatra. *Jurnal Ilmu Ekonomi, 3*(3), 69–74.

THE EFFECT OF THE AGRICULTURAL, MANUFACTURING, ENERGY, AND TOURISM SECTORS ON LOCAL TAX REVENUE IN PIDIE REGENCY

Muhammad Mahfud, Aliasuddin Aliasuddin, Taufiq C. Dawood

Faculty of Economics and Business, Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia

Email correspondence: aliasuddin@usk.ac.id

Abstract

This study aims to analyze the impact of the agricultural, manufacturing, energy, and tourism sectors on local taxes in Pidie Regency. This study employs a quantitative approach using quarterly time-series secondary data from 2016 to 2025, comprising 40 observations. The analysis technique used is multiple linear regression with a natural logarithmic transformation, implemented in the EViews application. The results show that the agricultural sector has a positive and significant effect on local taxes in Pidie Regency, whereas the manufacturing and energy sectors have a negative and significant effect. Meanwhile, the tourism sector has a positive but insignificant effect on local taxes. Simultaneously, all independent variables have a significant effect on local taxes. The coefficient of determination indicates that variations in local taxes can be explained quite strongly by the variables studied. These findings suggest that the contribution of each economic sector to local taxes is not uniform; therefore, the local government needs to optimize the sectors that have been shown to drive increases in local taxes, particularly the agricultural sector.

Keywords: Local Taxes, Agricultural Sector, Manufacturing Industry, Energy, Tourism, Pidie Regency.

INTRODUCTION

Regional development is fundamentally an integral part of national development. Within the framework of decentralization, local governments are granted broader authority to manage their own administrative and financial affairs, enabling public services, equitable development, and community welfare to be improved in accordance with the characteristics of each region. This aligns with Law No. 1 of 2022 on Financial Relations between the Central Government and Local Governments, which states that central-local financial relations include the provision of local revenue sources, including local taxes, as part of strengthening the fiscal autonomy of local governments (Republic of Indonesia, 2022).

In this context, local taxes play a strategic role, as they are among the primary instruments that reflect a region's fiscal capacity. The stronger the local tax revenue is, the greater the local government's leeway to fund infrastructure, public services, and development programs that directly impact community welfare. Therefore, local tax performance cannot be understood solely as a matter of collection administration but must also be interpreted as a reflection of the regional economic strength that underpins local taxes. Findings by Marliyanti and Arka (2014) indicate that GRDP has a direct and significant impact on local taxes in Denpasar City, meaning that changes in regional economic output are closely linked to changes in local tax revenue (Marliyanti & Arka, 2014).

Pidie Regency is an important context for testing this effect because the region has a fairly clear sectoral economic structure, and sufficient official data are available. The Pidie Regency Central Statistics Agency (BPS) regularly publishes the "Pidie Regency Gross Regional Domestic Product by Economic Sector" and "Pidie Regency in Figures," which provide information on the region's economic development by sector. At the same time, the Regional Budget (APBD) data portal of the Directorate General of Fiscal Balance (DJPK) at the Ministry of Finance provides regional fiscal data, including local taxes. The combination of these two sources provides a strong empirical basis for examining the relationship between economic sector development and local tax revenue in Pidie Regency (BPS Pidie Regency, 2026; DJPK Ministry of Finance, 2026).

In this study, the focus is on four sectors: Agriculture, Forestry, and Fisheries; Manufacturing; Electricity and Gas Supply; and Accommodation and Food Services. These four sectors were selected because they represent different economic channels in the formation of the local tax base. The agriculture sector reflects the dominant primary production base in the regency; the manufacturing sector represents value-added creation; electricity and gas supply illustrate energy support for productive activities; and accommodation and food services are directly related to consumption-oriented service activities, which are theoretically the closest to various local

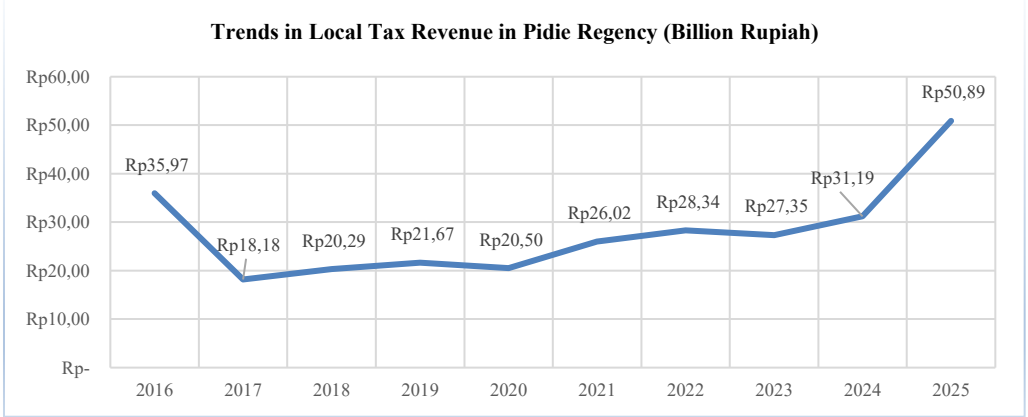
tax objects. The use of this economic sector classification is also consistent with the GRDP data structure published by BPS (BPS Pidie Regency, 2026).

Table 1. Economic Sector Growth Trends

GRDP at Current Market Prices by Industry (Billion Rupiah)				
Year	**Agriculture**	**Manufacturing**	**Energy**	**Tourism**
2016	2743.53	196.41	8.24	77.82
2017	2837.16	210.53	8.74	81.79
2018	2919.82	225.01	9.33	86.02
2019	3012.89	226.65	10.78	90.57
2020	3108.43	218.92	10.26	86.61
2021	3093.23	221.71	10.08	87.06
2022	3163.75	229.47	10.42	113.97
2023	3402.92	225.89	11.10	124.33
2024	3418.49	235.49	11.36	131.95
2025	3626.54	241.21	11.39	134.27

Source: BPS of Pidie Regency (2026)

Table 1 illustrates the growth of economic sectors (agriculture, manufacturing, energy, and tourism) in Pidie Regency from 2016 to 2025. The agricultural sector has shown consistent annual growth, increasing from 2.74353 trillion rupiah in 2016 to 3.62654 trillion rupiah in 2025. The manufacturing sector also shows growth, albeit at a more stable rate, with its value increasing from 196.41 billion rupiah in 2016 to 241.21 billion rupiah in 2025. The energy sector is relatively low and stable, rising slowly from 8.24 billion rupiah in 2016 to 11.39 billion rupiah in 2025, indicating a small contribution to the total GRDP. The tourism sector has experienced significant growth, particularly since 2022, rising from 87.06 billion rupiah in 2021 to 134.27 billion rupiah in 2025, indicating the sector's great potential to boost local revenue if managed effectively. (BPS Pidie Regency, 2026).

Source: DJPK Kemenkeu, 2026.

Figure 1.1 Trends in Local Tax Revenue

The graph shows the trend in local tax revenue in Pidie Regency during the 2016–2025 period, which fluctuates but generally increases by the end of the period. In 2016, local tax revenue stood at 35.97 billion rupiah, then dropped sharply in 2017 to 18.18 billion rupiah. After that, the figure gradually increased again in 2018 and 2019, although it dipped slightly in 2020 to 20.50 billion rupiah. Subsequently, local tax revenue resumed a positive trend from 2021 to 2022, rising from 26.02 billion rupiah to 28.34 billion rupiah, before dipping slightly in 2023 to 27.35 billion rupiah. In 2024, the figure rose again to 31.19 billion rupiah, then peaked in 2025 at 50.89 billion rupiah. Overall, this graph indicates that although local tax revenue declined in some years, particularly at the beginning of the period, the local government's tax-based fiscal capacity has shown an upward trend and has the potential to become an increasingly robust source of local revenue if managed optimally and sustainably. (DJPK Ministry of Finance, 2026).

Theoretically, the relationship between economic sector growth and local tax revenue can be explained by the expansion of the tax base. As sectoral value added increases, economic activities such as transactions, household consumption, service use, and business activities also tend to rise, thereby broadening the potential scope of local tax objects. This argument aligns with Saniah's (2023) findings, which indicate that GRDP has a positive and significant effect on local tax revenue across 12 districts/cities in North Sumatra Province. Thus, regional economic growth not only increases local output but also strengthens the fiscal capacity of local governments (Saniah, 2023).

However, not all sectors have the same channel of influence on local fiscal revenue. A study in Banjar Regency shows that GRDP has a positive and significant effect on local taxes, with the secondary and tertiary sectors—particularly construction and real estate—having a stronger direct link through BPHTB and PBB (Nicola & Saleh, 2023). These findings are relevant to Pidie Regency, as although the agricultural sector dominates the economic structure, the service sector and value-added activities still hold significant potential to expand the local tax base. A similar pattern is highlighted by Joshua (2024), who found that the accommodation and food services sector, construction, and wholesale and retail trade in Jakarta have a strong positive correlation with local revenue (PAD). Although the context of Jakarta cannot be directly equated with Pidie, these findings remain important in underscoring that the trade, physical construction, mobility, and consumer services sectors can strengthen local fiscal capacity (Joshua, 2024).

Specifically in the tourism sector, the link to local taxes tends to be more direct compared to many other sectors. Ibrahim and Supadmi (2022) found that the tourism industry has a significant positive impact on hotel and restaurant taxes, as well as on local government revenue, in the SARBAGITA region, even though the number of tourist visits does not always have a direct impact. This implies that fiscal revenue is more determined by the

growth of tourism businesses and the supporting services subject to taxation. Therefore, the accommodation and food and beverage sector is an appropriate proxy for the tourism sector in this study because it is most closely aligned with service- and consumption-based local taxes (Ibrahim & Supadmi, 2022).

The selection of the electricity and gas supply sector is also based on empirical evidence. Noviyanti (2022) shows that in Sidoarjo Regency, the electricity and gas supply sector has a significant impact on local revenue, whereas the manufacturing industry has no significant partial effect; however, when considered simultaneously with other sectors, it still accounts for a large portion of the variation in local revenue. This indicates that the energy sector serves not only as a supporting sector but also as an indicator of the intensity of regional economic activity. Meanwhile, the manufacturing sector remains important to include because it represents value-added creation beyond the primary sector and plays a role in economic structural transformation, job creation, and the strengthening of formal business activities (Noviyanti, 2022; Pidie Regency BPS, 2026).

Although the relationship between economic growth and local fiscal performance has been widely discussed, several gaps remain in the research. First, many previous studies have treated local revenue (PAD) as a general dependent variable rather than specifically local taxes. Second, many studies still rely on aggregate regional GDP (PDRB) or overly broad sectoral groups, so few have simultaneously tested the effects of the agriculture sector, manufacturing, electricity and gas supply, and accommodation and food services on local taxes within a specific model. Third, research focusing on Pidie Regency remains limited, even though sufficient sectoral and fiscal data are available for more targeted analysis (BPS Pidie Regency, 2026; DJPK Ministry of Finance, 2026; Marliyanti & Arka, 2014; Saniah, 2023; Joshua, 2024). Based on these considerations, this study aims to analyze the impact of the agricultural, manufacturing, energy, and tourism sectors on local tax revenue in Pidie Regency. It is expected to provide empirical contributions to regional economic and local finance studies and serve as input for local governments in formulating more targeted fiscal policies (Republic of Indonesia, 2022; Pidie Regency BPS, 2026).

LITERATURE REVIEW

Local Taxes within the Framework of Fiscal Decentralization

Local taxes are a primary instrument in the financial relationship between the central government and local governments, as they provide revenue to fund public services, development, and the strengthening of local fiscal capacity. Within the framework of fiscal decentralization in Indonesia, strengthening local tax authority is essential so that local governments do not rely entirely on transfers from the central government. This aligns with Law No. 1 of 2022, which states that financial relations between the central government and local governments are intended to create an efficient, transparent, accountable, and equitable allocation of national

resources, while simultaneously strengthening the local tax system as one of the pillars of local financial management (Republic of Indonesia, 2022). In a more substantive sense, local taxes are not merely the result of the tax collection process but also reflect how effectively a region's economic activity can be translated into tangible fiscal capacity.

In line with this, various studies identify local taxes as a key indicator of regional economic strength. Marliyanti and Arka (2014) demonstrate that GRDP has a direct impact on local taxes in the city of Denpasar. More recent findings also support this argument. Rosyadi (2024) found that across Indonesia's 34 provinces, GRDP has a significant positive effect on the growth of local tax revenue, whereas inflation and investment growth do not. At the local level, Anggraeni, Fitriana, and Kusuma (2021) demonstrate that GRDP significantly influences local tax revenue in Bandung City. Thus, both theoretically and empirically, an increase in regional economic capacity tends to be followed by an increase in local tax revenue (Marliyanti & Arka, 2014; Rosyadi, 2024; Anggraeni et al., 2021).

Sectoral Economic Growth and Local Tax Revenue

Sectoral Economic Growth and Local Tax Revenue. Conceptually, sectoral economic growth has the potential to broaden the local tax base because an increase in sectoral output is typically accompanied by a rise in economic transactions, consumption, service use, and formal business activities. Therefore, the impact on local taxes is determined not only by the size of aggregate GRDP but also by the structure of sectoral growth and its implications for taxable economic activities. This approach is important for your research because sectors such as agriculture, manufacturing, energy, and tourism have distinct pathways for influencing the local tax base.

Several studies support this sectoral approach. Wahyuningsih (2025) demonstrates that the GRDP of the primary, secondary, and tertiary sectors influences local tax revenue in Buru Regency. On the other hand, Nicola and Saleh (2023) report that GRDP, capital expenditure, and population size significantly influence local tax revenue in Banjar Regency, with population size being the most dominant factor. Another study by Saniah and Murtala (2024) on districts/cities in North Sumatra also indicates that population size, GRDP, and local government spending influence local tax revenue. Meanwhile, in Aceh, Wati, Iskandar, and Safuridar (2025) found that GRDP and investment have a significant positive impact on local tax revenue, whereas inflation does not. This series of findings demonstrates that local tax revenue is closely linked to regional economic dynamics, whether in terms of output growth, the scale of economic activity, or the expansion of the business base (Wahyuningsih, 2025; Nicola & Saleh, 2023; Saniah & Murtala, 2024; Wati et al., 2025).

The Agricultural Sector as the Foundation of the Regional Economy

The Agricultural Sector as the Foundation of the Local Economy. In this study, the agriculture, forestry, and fisheries sector is identified as a critically important primary sector due to its role in basic production, the utilization of local resources, and community economic activities at the upstream level. For Pidie Regency, the relevance of this sector is particularly strong, as official data from the Pidie Regency BPS indicate that GRDP publications by economic sector are available in detail, enabling tracking of regional sectoral development (Pidie Regency BPS, 2026). In the broader context of Aceh, Meyranti's (2025) research indicates that the agricultural sector is the foundational pillar of Bener Meriah Regency's economy, with an LQ consistently above 1 throughout the observation period. These results reinforce the argument that in Aceh's regions, the agricultural sector is not only structurally significant but also serves as the primary driver of the local economy. Thus, although the agricultural sector's impact on local taxes is often indirect, its growth remains crucial as it stimulates consumption, local trade, and other related business activities (Meyranti, 2025; Pidie Regency BPS, 2026).

Other findings from Aceh also support the importance of the agricultural sector in the regional economic structure. Ertika et al. (2018) show that in Nagan Raya Regency, the agriculture, forestry, and fisheries sectors constitute the foundation of the economy and are classified as advanced and rapidly growing sectors according to Klassen's typology. The study also indicates that agriculture makes a significant sectoral contribution to the regional GRDP. In the context of your research, this evidence is important because it provides a basis for the assertion that the agricultural sector in Aceh's regencies is often not only the largest sector but also the sector underpinning the stability of regional economic activity. If regional economic activity serves as the foundation of the tax base, then the agricultural sector should be treated as a relevant variable in explaining variations in local tax revenue in Pidie Regency (Ertika et al., 2018).

The Manufacturing Sector and Expanding the Tax Base

The manufacturing sector involves creating added value by transforming raw materials into higher-value goods. Theoretically, the more this sector develops, the greater the opportunities for the formation of formal business activities, distribution chains, commercial transactions, and factor markets, which ultimately expand the local tax base. In the literature on economic development, the manufacturing industry is also viewed as a strategic sector because it contributes to growth, value added, exports, and employment. Solikin (2022) emphasizes that the manufacturing industry plays a crucial role in the economy as a source of growth and value added; at the national level, this sector contributed more than 20 percent of GDP in 2021. This argument is important in the

context of your research because the local manufacturing sector can be interpreted as an indicator of economic transformation from the primary sector toward a more productive economic structure (Solikin, 2022).

At the regional level, empirical evidence also indicates that the industrial sector is relevant to local tax revenue. A study by Arifin, Rofik, and Andrianingsih (2018) in Sumenep Regency shows that the number of industries and the regional gross domestic product (GRDP) are factors influencing local tax revenue, and the authors emphasize that large and medium-sized industries have a dominant tax potential in local tax revenue. In Aceh, a study by Ertika et al. (2018) also classified the manufacturing industry as a potential sector with room for growth. Therefore, including the manufacturing sector as an independent variable in this study has a strong foundation, both theoretically and empirically, as this sector is directly linked to value-added creation and the expansion of economic activities that can serve as a source of local tax revenue (Arifin et al., 2018; Ertika et al., 2018).

Energy Sector: Electricity and Gas Supply

Energy Sector: Electricity and Gas Supply. The Electricity and Gas Supply sector is often treated as a supporting sector, even though, economically speaking, this sector can reflect the intensity of productive and consumptive activities in a region. When electricity and gas consumption increase, households, commerce, industry, and services typically become more active as well. Therefore, the energy sector can be understood as an indicator of a region's economic pulse. In a publication by the Pidie Regency BPS, the electricity and gas supply sector is specifically recorded in the GRDP classification by industry, allowing its development to be tracked over time (Pidie Regency BPS, 2026).

Empirically, the energy sector's status as a potential sector is also evident in several regional studies. Noviyanti's (2022) research in Sidoarjo Regency indicates that electricity and gas supply is one of the potential sectors in relation to local revenue. Meanwhile, Ertika et al. (2018) identified the electricity and gas supply sector as a potential growth area in Nagan Raya Regency. Although many studies discuss this in terms of local revenue rather than local taxes, the energy sector remains relevant to this research because its growth signals increased economic activity that can indirectly expand the tax base. In the context of Pidie Regency, the growth of the electricity and gas supply sector can be interpreted as an indicator of increased economic activity, thereby supporting local tax revenue (Noviyanti, 2022; Ertika et al., 2018).

The Tourism Sector and Its Relationship to Local Tax Objects

The tourism sector, which in GRDP classifications is generally represented by the Accommodation and Food Services sector, has a more direct link to local tax revenue than many other sectors. This is due to the sector's close ties to hotels, restaurants, entertainment, and various supporting services that directly generate local tax

revenue. In the context of your research, using the accommodation and food services sector as a proxy for tourism is highly appropriate because it captures the service consumption activities most closely tied to local taxes. The publication of Pidie Regency's GRDP by economic sector also enables periodic monitoring of this sector within the local economic structure (BPS Pidie Regency, 2026).

Several studies underscore the relevance of this sector. Ibrahim and Supadmi (2022) found that the tourism industry has a significant positive impact on hotel and restaurant tax revenue and local government revenue (PAD) in the SARBAGITA region; hotel and restaurant taxes also mediate the tourism industry's impact on PAD. On the other hand, a study by Bernardin & Pertiwi (2020) in Bandung Regency showed that the effectiveness of hotel taxes has a significant effect on local tax revenue, and simultaneously, the potential, effectiveness, and contribution of hotel taxes have a significant effect on local tax revenue. These findings confirm that the tourism and accommodation-food and beverage sectors have a relatively direct fiscal channel through local taxes, making them worthy of inclusion as one of the main variables in your research model (Ibrahim & Supadmi, 2022).

Research Gaps

Although there has been a considerable body of research on the relationship between economic growth and local fiscal performance, several relevant gaps remain. First, many previous studies used local government revenue (PAD) as a general dependent variable rather than local taxes specifically, even though local taxes more directly reflect the strength of the local tax base. Second, many studies still use aggregate regional GDP (PDRB) or general macroeconomic variables, while research simultaneously examining agriculture, manufacturing, electricity and gas supply, and accommodation and food services in relation to local taxes remains relatively limited. Third, research specifically focused on Pidie Regency is also still limited, even though the Pidie Regency BPS has provided detailed sectoral GRDP data and the DJPK has provided local tax data that can be used for more targeted empirical analysis (Rosyadi, 2024; Wati et al., 2025; Pidie Regency BPS, 2026; Ministry of Finance DJPK, 2026).

METODOLOGI

Data and Data Sources

This study employs a quantitative explanatory design to test the impact of growth across several economic sectors on local tax revenue in Pidie Regency. The choice of this design is based on the study's focus on objective measurements of relationships between variables through numerical data and systematic statistical testing. Through this approach, the relationship between the independent and dependent variables is expected to

be empirically explained, providing an accurate picture of regional economic dynamics (Creswell & Creswell, 2018; Wooldridge, 2020).

The data used consists of official secondary data obtained from two primary institutions to ensure the credibility of the analysis. Local tax data is sourced from the APBD Data Portal of the Directorate General of Fiscal Balance (DJPK) of the Ministry of Finance of the Republic of Indonesia, while sectoral data (agriculture, industry, energy, and tourism) is based on publications from the Central Statistics Agency (BPS) of Pidie Regency. This official data was chosen for its systematic documentation and high relevance to regional macroeconomic research (Gujarati & Porter, 2009; Creswell & Creswell, 2018).

To meet the requirements of time-series analysis, annual BPS data were transformed into quarterly data using the quadratic-match average interpolation method. This process was carried out using the EViews software to generate 40 consistent observations covering the period from 2016Q1 to 2025Q4. This interpolation step is essential to ensure a uniform data frequency across variables, enabling higher-precision statistical tests while preserving the original data trends over the study period.

The analysis unit in this study is set at the quarterly level to capture the dynamics of economic activity and fluctuations in local taxes in greater detail. The entire population of observations during the observation period is used as a census sample, eliminating the need for random sampling techniques in the research procedure. Using all observations over these ten years is considered more representative and robust for capturing long-term influence patterns among economic variables within a comprehensive time-series analysis framework (Wooldridge, 2020).

Operational Definitions of Variables

The dependent variable in this study is the local tax revenue of Pidie Regency (Y), which is the total realized local tax revenue recorded quarterly in the local fiscal data. The independent variables in this study are the agricultural sector (X_1), the manufacturing sector (X_2), the energy sector (X_3), and the tourism sector (X_4). In this study, the energy sector is represented by Electricity and Gas Supply, and the tourism sector by Accommodation and Food and Beverage Services. The selection of these four variables is based on their relevance to the economic structure of Pidie Regency and their potential to form the basis of local tax revenue through production, distribution, and consumption activities (Gujarati & Porter, 2009; Pidie Regency BPS, 2026). To clarify the measurement of the variables, the operational definitions used in this study are presented as follows.

Table 2. Operational Definitions of Variables

Variable	Symbol	Operational Definition	Unit
Local Taxes	Y	Quarterly local tax revenue for Pidie Regency	Billion rupiah
Agriculture Sector	X_1	Quarterly value of the Agriculture, Forestry, and Fisheries sector	Billion rupiah
Manufacturing Sector	X_2	Quarterly value of the Manufacturing sector	Billion rupiah
Energy Sector	X_3	Value of the Electricity and Gas Supply sector per quarter	Billion rupiah
Tourism Sector	X_4	Value of the Accommodation and Food Service sector per quarter	Billion rupiah

Source:BPS Pidie Regency (2026).

Data Analysis Techniques

The data analysis in this study employs multiple linear regression for quarterly time-series data. Multiple linear regression was used to determine the extent of the influence of the agricultural, manufacturing, energy, and tourism sectors on local taxes in Pidie Regency. This method was chosen because it can explain the linear relationship between one dependent variable and several independent variables simultaneously (Gujarati & Porter, 2009; Wooldridge, 2020). The regression equation model used in this study is as follows:

$$Y_t=\beta_0+\beta_1X_{1t}+\beta_2X2_t+\beta_3X3_t+\beta_4X4_t+\varepsilon_t$$

Keterangan:

Y_t = local taxes for quarter t

β_0 = constant

$\beta_1,\beta_2,\beta_3,\beta_4$ = regression coefficients

$X1_t$ = agricultural sector in quarter t

$X2_t$ = manufacturing sector in quarter t

$X3_t$ = electricity and gas supply sector in quarter t

$X4_t$ = accommodation and food services sector in quarter t

ε_t = error term.

Since all variables use monetary units and have quite different ranges of values, this study employs natural logarithmic transformation (ln) to make the data more proportional, the variance more stable, and the interpretation of the coefficients easier. In log-linear form, the research model can be written as follows:

$$\ln Y_t=\beta_0 + \beta_1 ln X1_t + \beta_2 ln X2_t + \beta_3 ln X3_t + \beta_4 ln X4_t + \varepsilon_t$$

Log-linear models such as this are commonly used in economic research because they help reduce differences in scale between variables and allow coefficients to be interpreted as elasticities—that is, the percentage change

in the dependent variable resulting from a percentage change in the independent variable (Gujarati & Porter, 2009; Wooldridge, 2020).

This study does not formally present classical assumption tests because quarterly sectoral data were obtained through interpolation from annual data; thus, the results of classical assumption tests are potentially influenced by the data construction process and do not fully reflect the characteristics of the original observations. Therefore, the regression results in this study are interpreted only as an empirical relationship between variables, not as estimates intended to fully satisfy all classical OLS assumptions.

Results and Discussion

Descriptive statistics are used to provide an overview of the characteristics of the research data prior to further analysis. In this study, the dependent variable is local tax revenue (Y), while the independent variables include the agricultural sector (X1), the industrial sector (X2), the energy sector (X3), and the tourism sector (X4). These descriptive statistics include the mean, median, maximum, minimum, standard deviation, skewness, kurtosis, and the number of observations for each variable. The descriptive statistics for all variables are presented in Table 3.

Based on the descriptive statistics, all research variables have the same number of observations: 40. The dependent variable, local taxes, has a mean of 28.04, with a minimum value of 18.18 and a maximum value of 50.89, as well as a standard deviation of 9.360512. For the independent variables, the agricultural sector has a mean of 4,738.974, the manufacturing sector 339.855, the energy sector 11.498, and the tourism sector 169.565. The largest standard deviation is found in the agricultural sector, at 956.4806, followed by the manufacturing sector at 52.27276 and the tourism sector at 51.36139, indicating that these three variables have a relatively higher degree of data dispersion compared to the energy sector.

Table 3. Descriptive Statistics Results

Statistics	TAX	AGRICULTURE	MANUFACTURING	ENERGY	TOURISM
Mean	28.04	4738.974	339.855	11.498	169.565
Median	26.685	4483.295	324.4	11.75	143.8
Maximum	50.89	6601.4	426.43	13.67	251.9
Minimum	18.18	3486.45	256.41	8.24	105.9
Std. Dev.	9.360512	956.4806	52.27276	1.649539	51.36139
Skewness	1.309615	0.589973	0.197357	-0.56581	0.428936
Kurtosis	4.036955	2.24852	1.932326	2.350863	1.617417
Observations	40	40	40	40	40

Source: Author's calculations (2026)

Based on the shape of the distribution, the skewness values for the local tax variable, the agricultural sector, the manufacturing sector, and the tourism sector are positive, meaning the data tends to be slightly skewed to the

right, while the energy sector has a negative skewness value, indicating a tendency to be skewed to the left. Meanwhile, the kurtosis for local taxes is above 3, so its distribution tends to be more peaked than a normal distribution, whereas the agricultural, manufacturing, energy, and tourism sectors have kurtosis values below 3, indicating flatter distributions. In general, the closeness of the mean and median values for each variable indicates that the data is relatively stable and does not exhibit overly extreme deviations, making it suitable for further analysis.

Results of Multiple Linear Regression Estimation

The multiple linear regression analysis in this study was conducted using a natural-log (log-log) model, with local taxes as the dependent variable and independent variables including the agricultural, manufacturing, energy, and tourism sectors. The use of a logarithmic transformation aims to standardize units of measurement, reduce potential heteroscedasticity, and facilitate the interpretation of regression coefficients as elasticities. The results of data processing using EViews are presented in the table below.

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	-11.1609	3.775652	-2.95603	0.0055
LN_X1	3.505162	0.723152	4.84706	0.0000
LN_X2	-1.92203	0.800533	-2.40094	0.0218
LN_X3	-2.40625	0.398554	-6.03745	0.0000
LN_X4	0.369284	0.496461	0.743831	0.4619
R-squared		0.734728		
Adjusted R-squared		0.704411		
F-statistic		24.234960		
Prob (F-statistic)		0.000000		
Durbin-Watson statistic		0.651002		

The test results show that the agricultural, manufacturing, and energy sectors have a significant impact on local taxes, as each has a probability value less than 0.05: 0.0000, 0.0218, and 0.0000. Meanwhile, the tourism sector does not have a significant effect, as its probability value (0.4619) is greater than 0.05. The coefficients for the agricultural and tourism sectors are positive, indicating that increases in both sectors tend to raise local taxes, although the tourism sector's effect is not significant. Conversely, the coefficients for the manufacturing and energy sectors are negative, indicating that increases in these sectors tend to reduce local taxes, assuming all other variables remain constant. Since the model used is log-log, the coefficients can be interpreted as elasticities; thus, a 1% increase in the agricultural sector will increase local taxes by 3.5052%, a 1% increase in the manufacturing sector would decrease local taxes by 1.9220%, a 1% increase in the energy sector would decrease local taxes by 2.4063%, and a 1% increase in the tourism sector would increase local taxes by 0.3693%.

Simultaneously, the results of the F-test indicate that all independent variables collectively have a significant effect on local taxes, as evidenced by an F-statistic of 24.234960 with a Prob (F-statistic) of 0.000000. The R-squared value of 0.734728 indicates that 73.47% of the variation in local taxes can be explained by the agriculture, manufacturing, energy, and tourism sectors, while the remaining 26.53% is explained by other variables outside the model. Furthermore, the Adjusted R-squared value of 0.704411 indicates that after adjusting for the number of variables in the model, the model's explanatory power remains quite strong.

Discussion

The Impact of the Agricultural Sector on Local Taxes

The research results show that the agricultural sector has a positive and significant impact on local taxes. These findings indicate that increased economic activity in the agricultural sector can expand the local tax base in Pidie Regency. In a region where the economic structure is still heavily reliant on the primary sector, agriculture not only generates primary output but also stimulates downstream activities such as the trade of agricultural products, distribution, supporting services, and household consumption. Through these mechanisms, growth in the agricultural sector can ultimately increase local tax revenue. Quantitatively, the results of the log-log model indicate that a 1% increase in the agricultural sector will increase local taxes by 3.5052%, ceteris paribus. These results align with the view that strengthening regional economic capacity will be followed by an increase in local fiscal capacity, as demonstrated by Marliyanti and Arka (2014), Anggraeni et al. (2021), Rosyadi (2024), and Wati et al. (2025). In the context of Aceh, the importance of the agricultural sector as the foundation of the regional economy is also supported by Meyranti (2025) and Ertika et al. (2018), who emphasize that it is the foundational sector underpinning regional economic growth.

The Impact of the Manufacturing Sector on Local Taxes

The manufacturing sector in this study had a significant negative impact on local tax revenue. These results indicate that the increase in value added in the manufacturing sector in Pidie Regency has not yet fully translated into higher local tax revenue. In terms of elasticity, a 1% increase in the manufacturing sector actually reduces local tax revenue by 1.9220%, assuming all other variables remain constant. This finding can be understood because industrial growth does not always directly create a strong base for local taxes, especially when industrial activities are more closely tied to central government tax instruments, the scale of operations is still small, or the industrial structure is not yet broad enough to generate a tangible local fiscal effect. In other words, an increase in industrial output does not necessarily go hand in hand with an increase in the region's capacity to collect taxes. These results differ from some studies that position industry as a driver of local fiscal revenue, such as Arifin et al. (2018), who emphasize the importance of industry for local tax revenue in

Sumenep Regency. However, the findings of this study remain relevant as they demonstrate that the relationship between the manufacturing sector and local taxes is significantly influenced by the characteristics of the local economic structure, the level of industrialization, and the dominant types of taxes in the region.

The Impact of the Energy Sector on Local Taxes

The research findings also indicate that the energy sector has a significant negative impact on local tax revenue. This means that increased economic activity in the electricity and gas supply sector in Pidie Regency does not necessarily lead to higher local tax revenue. Based on the elasticity results, a 1% increase in the energy sector reduces local tax revenue by 2.4063%. This finding indicates that although the energy sector is an important indicator of increasing economic activity, its impact on local taxes is not always direct. This may occur because most activities in the energy sector do not automatically become subjects of local taxation; rather, they are more closely tied to tariff systems, regulations, or revenues that do not fully flow into local tax revenues. Thus, the growth of the energy sector in Pidie may better reflect a general increase in economic activity rather than a direct increase in local fiscal capacity. This finding aligns with the arguments of Noviyanti (2022) and Ertika et al. (2018), who identify electricity and gas supply as potential sectors, but note that the pathways through which they influence local revenue are generally less straightforward than those of sectors where taxable objects are more closely tied to consumption and services.

The Impact of the Tourism Sector on Local Taxes

Unlike the previous three sectors, the tourism sector in this study has a positive coefficient, but it is not statistically significant with respect to local taxes. This means that, in terms of direction, growth in the tourism sector tends to increase local taxes, but this effect is not statistically strong enough to be considered a significant factor in the model. The elasticity value indicates that a 1% increase in the tourism sector raises local taxes by only 0.3693%, but this effect is not significant because the probability value is 0.4619. These results suggest that the accommodation and food and beverage sectors in Pidie Regency do have a potential influence on local taxes, but the scale is not yet large or consistent enough to serve as the primary driver of variations in local taxes. This situation may arise because tourism activities in Pidie have not yet developed intensively, the number of formal businesses related to hotels, restaurants, and tourism services remains limited, or their fiscal contribution has not yet been optimized. This finding differs from those of Ibrahim and Supadmi (2022) and Bernardin & Pertiwi (2020), who demonstrated that the tourism sector has a significant positive impact on tax revenue and local government revenue in regions where tourism activities are more advanced. These differing results underscore that the fiscal impact of the tourism sector is highly dependent on the level of development of

the local service industry, the number of visitors, and the capacity of local governments to optimize service-based tax collection.

Implications of the Research Findings

In general, the results of this study indicate that not all economic sectors have the same impact on local tax revenue in Pidie Regency. The agricultural sector has proven to be the strongest driver of local tax revenue, while the manufacturing and energy sectors actually exhibit a significant negative impact. The tourism sector has a positive direction of influence, but it is not yet significant. These findings confirm that sectoral economic growth is not always accompanied by an increase in local tax revenue, as its effect depends heavily on the sector's proximity to local tax objects, the level of business formality, and the regional economic structure. Simultaneously, this research model was proven valid, with an F-statistic of 24.234960 and a Prob. of 0.000000, indicating that all variables collectively have a significant effect on local taxes. An R-squared value of 0.734728 indicates that 73.47% of the variation in local tax revenue is explained by the agriculture, manufacturing, energy, and tourism sectors, with the remainder attributable to factors outside the model. Therefore, the local government of Pidie Regency needs to strengthen the link between sectoral growth and the optimization of local taxation, particularly by leveraging the agricultural sector as the primary economic base, while promoting improvements in the industrial, energy, and tourism sectors so that their growth can be more effectively translated into local fiscal capacity.

CONCLUSION

Based on the analysis and discussion, it can be concluded that the economic sectors examined have different effects on local taxes in Pidie Regency. These findings indicate that increases in local tax revenue are determined not only by overall economic growth but also by the characteristics of each sector and their relationship to local tax bases. Thus, the local economic structure is a key factor in explaining variations in local tax revenue. Specifically, the conclusions of this study can be summarized as follows:

1. The agricultural sector has a positive and significant effect on local taxes in Pidie Regency. This indicates that the development of the agricultural sector can support an increase in local fiscal capacity.
2. The manufacturing sector has a negative and significant effect on local taxes in Pidie Regency. These findings suggest that growth in the manufacturing sector has not yet been fully accompanied by an increase in local tax revenue.
3. The energy sector has a negative and significant effect on local taxes in Pidie Regency. This indicates that increased activity in the energy sector has not directly strengthened local tax revenue.

4. The tourism sector has a positive but insignificant effect on local taxes in Pidie Regency. Thus, the tourism sector cannot yet be stated as a sector that tangibly drives an increase in local tax revenue during the study period.
5. Simultaneously, the agriculture, manufacturing, energy, and tourism sectors have a significant effect on local tax revenue in Pidie Regency. This indicates that the research model used is capable of explaining the relationship between economic sector development and local tax revenue fairly well

In general, the findings of this study confirm that not all economic sectors contribute equally to local tax revenue. Therefore, the local government of Pidie Regency needs to pay greater attention to sectors that have proven capable of increasing local tax revenue—particularly the agricultural sector—and to evaluate and strengthen policies in sectors that have not yet demonstrated optimal impact, so that local economic growth can be more effectively translated into an increase in local fiscal capacity.

References

Anggraeni, I., Fitriana, R., & Kusuma, F. A. (2021). Pengaruh produk domestik regional bruto dan belanja modal terhadap penerimaan pajak daerah. AKURAT | Jurnal Ilmiah Akuntansi FE UNIBBA, 12(2), 89–103.

Arifin, M., Rofik, M., & Andrianingsih, V. (2018). Pengaruh jumlah industri dan produk domestik regional bruto terhadap penerimaan pajak daerah di Kabupaten Sumenep. Performance: Jurnal Bisnis & Akuntansi, 8(1), 39–48.

Badan Pusat Statistik Kabupaten Pidie. (2026). Produk domestik regional bruto Kabupaten Pidie menurut lapangan usaha 2016–2025. Diakses pada Maret 2026, dari https://pidiekab.bps.go.id/id

Bernardin, D. E. Y., & Pertiwi, M. M. (2020). Analisis Potensi, Efektivitas Pemungutan Dan Kontribusi Pajak Hotel Terhadap Penerimaan Pajak Daerah Di Kabupaten Bandung. JAK (Jurnal Akuntansi): Kajian Ilmiah Akuntansi, 7(1), 11-22. https://doi.org/10.30656/jak.v7i1.1443.

Creswell, J. W., & Creswell, J. D. (2018). Research design: Qualitative, quantitative, and mixed methods approaches (5th ed.). SAGE Publications.

Direktorat Jenderal Perimbangan Keuangan, Kementerian Keuangan Republik Indonesia. (2026). Portal data APBD Kabupaten Pidie. . Diakses pada Maret 2026, https://djpk.kemenkeu.go.id/

Ertika, R., Masbar, R., & Nasir, M. (2018). Analisis Penentuan Sektor Unggulan di Kabupaten Nagan Raya. Jurnal Perspektif Ekonomi Darussalam, 4(2), 173-192.

Gujarati, D. N., & Porter, D. C. (2009). Basic econometrics (5th ed.). McGraw-Hill Irwin.

Ibrahim, M. E., & Supadmi, N. L. (2022). Pengaruh kunjungan wisatawan, industri pariwisata pada penerimaan pajak hotel, restoran serta PAD di wilayah SARBAGITA. E-Jurnal Akuntansi, 32(3), 818–830. https://doi.org/10.24843/EJA.2022.v32.i03.p20

Joshua, S., Ferdiansyah, A. B., & Sulistiana, S. (2024). Analisis pengaruh sektor basis terhadap pendapatan asli daerah Provinsi DKI Jakarta. Jurnal Manajemen Keuangan Publik, 8(2), 155–168.

Marliyanti, D. S., & Arka, S. (2014). Pengaruh PDRB terhadap pajak daerah dan pendapatan asli daerah (PAD) Kota Denpasar. E-Jurnal Ekonomi Pembangunan Universitas Udayana, 3(6), 265–271. https://ojs.unud.ac.id/index.php/eep/article/view/8671

Meyranti, R., Rombeallo, E., & Wahyuni, D. (2025). Peran bidang pertanian dalam pembangunan wilayah Kabupaten Bener Meriah. Agrifo: Jurnal Agribisnis Universitas Malikussaleh, 10(2).
Nicola, A., & Saleh, S. (2023). Analisis Pengaruh Sektor-Sektor Ekonomi Terhadap Pendapatan Asli Daerah Kabupaten/Kota di Provinsi Aceh. Jurnal Ilmiah Mahasiswa Ekonomi Pembangunan, 8(1), 1–11. https://jim.usk.ac.id/EKP/article/view/24128.
Noviyanti, E. (2022). Pengaruh Sektor Industri Pengolahan, Sektor Pengadaan Listrik dan Gas terhadap Pendapatan Asli Daerah Kabupaten Sidoarjo [Skripsi, Universitas Muhammadiyah Sidoarjo]. Repository Universitas Muhammadiyah Sidoarjo. http://eprints.umsida.ac.id/.
Republik Indonesia. (2022). Undang-Undang Republik Indonesia Nomor 1 Tahun 2022 tentang Hubungan Keuangan antara Pemerintah Pusat dan Pemerintahan Daerah.
Rosyadi, M. R. (2024). Determinan penerimaan pajak daerah di Indonesia. JURNALKU, 4(2), 222–231.
Saniah, R. (2023). Pengaruh jumlah penduduk, produk domestik regional bruto, dan belanja daerah terhadap penerimaan pajak daerah pada kabupaten/kota di Provinsi Sumatera Utara [Skripsi, Universitas Malikussaleh].
Saniah, R., & Murtala, M. (2024). Pengaruh jumlah penduduk, produk domestik regional bruto, dan belanja daerah terhadap penerimaan pajak daerah pada kabupaten/kota di Provinsi Sumatera Utara. Jurnal Ekonomi Regional Unimal, 6(3), 31–43.
Solikin, A. (2022). Peran sektor industri pengolahan dalam perekonomian empat provinsi di Pulau Jawa. Eqien - Jurnal Ekonomi dan Bisnis, 9(2), 25–34.
Wahyuningsih, T. (2025). Gross regional domestic product and its impact on regional tax revenue in Buru District. BALANCE: Economic, Business, Management, and Accounting Journal, 22(2), 316–329. https://doi.org/10.30651/blc.v22i2.26792
Wati, S. T., Iskandar, I., & Safuridar, S. (2025). Determinasi penerimaan pajak daerah di Provinsi Aceh: Perspektif PDRB, inflasi dan investasi. Journal of Economics Research and Policy Studies, 5(3), 707–720.
Wooldridge, J. M. (2020). Introductory econometrics: A modern approach (7th ed.). Cengage.

SECTORAL DETERMINANTS OF LOCAL TAX REVENUE AND RETRIBUTION: EVIDENCE FROM ACEH UTARA REGENCY

Lembachre Lembachre, Aliasuddin Aliasuddin, Taufiq C. Dawood

Faculty of Economics and Business, Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia

Email correspondence: aliasuddin@usk.ac.id

Abstract

This study examines the effect of sectoral economic activities on local revenue, specifically tax and retribution, in Aceh Utara Regency. In the context of fiscal decentralization, the ability of local governments to generate revenue from internal sources is essential for supporting fiscal sustainability and reducing dependence on central government transfers. This study focuses on four key economic sectors: agriculture, industry, tourism, and energy, which represent the dominant components of the regional economic structure. This study employs a quantitative approach using secondary data from 2015 to 2025. The data are transformed to a monthly frequency via interpolation and analyzed using the Ordinary Least Squares (OLS) method with heteroskedasticity- and autocorrelation-consistent (HAC) standard errors (Newey–West). The results show that all sectoral variables have a positive and statistically significant effect on tax revenue, indicating that economic growth across sectors is effectively linked to the local tax system. In contrast, for retribution revenue, only the agricultural and industrial sectors have positive and significant effects, while the tourism and energy sectors do not show significant impacts. This suggests that retribution revenue is more selective and depends on the extent to which economic activities are connected to public service utilization. These findings highlight that tax revenue is more responsive to sectoral economic dynamics, while revenue from taxation is more dependent on administrative capacity and service provision. Therefore, improving local revenue requires strengthening the integration between economic sectors and the tax system, as well as enhancing public service delivery to optimize revenue.

Keywords: local revenue, tax revenue, retribution, sectoral economic structure, Aceh Utara

INTRODUCTION

Local revenue plays a fundamental role in supporting fiscal sustainability and regional economic development, particularly in developing countries such as Indonesia. In the era of fiscal decentralization, local governments are expected to enhance their fiscal capacity by optimizing their own-source revenue, including taxes and retribution. This is essential to reduce dependence on central government transfers and to improve the quality of public service delivery (Bank, 2020; OECD, 2021).

Beyond its role as a source of government revenue, fiscal policy through taxation and spending also serves as an important instrument influencing economic behavior, including consumption, investment decisions, and resource allocation. Efficient and well-designed fiscal systems can promote economic growth by directing resources toward productive sectors, while inefficient systems may distort economic incentives and hinder economic performance (Gurdal et al., 2020; IMF, 2022).

However, despite the importance of local revenue, many regions still face challenges in optimizing their fiscal performance. One of the main challenges lies in the structural characteristics of regional economies. Differences in sectoral composition often lead to variations in fiscal capacity, particularly in decentralized systems where local governments are responsible for managing their own revenue sources (Bahl & Bird, 2021). Regions dominated by informal or low-productivity sectors tend to have limited capacity to generate tax and revenue.

Aceh Utara Regency represents a unique case in this context. The regional economy is largely influenced by agriculture, industry, and natural resource-based sectors, particularly energy. These sectors differ significantly in terms of productivity, level of formalization, and economic value. While industrial and energy sectors are generally associated with higher tax potential, agricultural activities tend to contribute less directly due to their informal nature and policy exemptions.

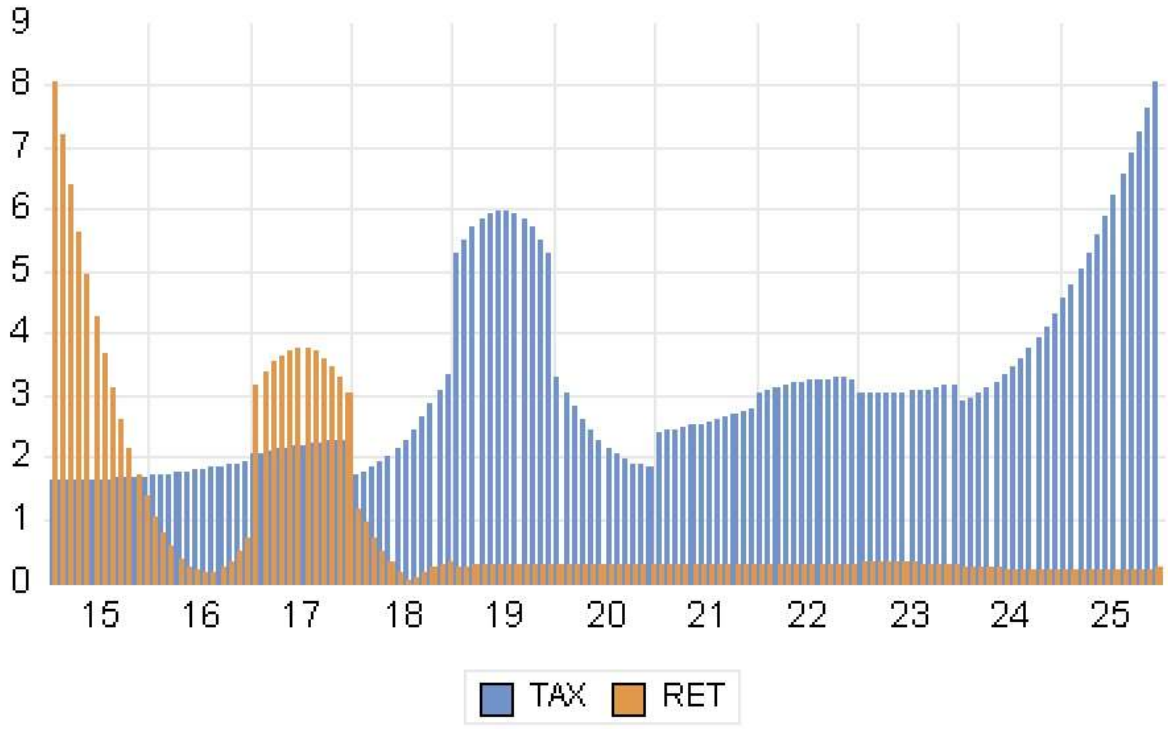

Figure 1. Trend of Tax and Retribution Revenue Aceh Utara

Source: (DJPK, 2026) , processed by the author (2026)

Figure 1 illustrates the trend of tax and retribution revenue in Aceh Utara over the period 2015–2025. The figure shows fluctuating patterns, indicating potential instability in local fiscal capacity. This condition highlights the need for a deeper understanding of the factors influencing local revenue performance.

Furthermore, Figure 2 presents the sectoral composition of GRDP in Aceh Utara. The figures show that the regional economy is dominated by agriculture and energy-related sectors, followed by industry and tourism. This sectoral structure suggests that each sector contributes differently to local revenue depending on its characteristics.

Although previous studies have provided important insights into the relationship between taxation and economic performance, most focus on aggregate indicators and national-level analyses. Empirical evidence at the regional level, particularly in districts such as Aceh Utara, remains limited.

Therefore, this study aims to analyze the effect of sectoral economic activities, namely agriculture, industry, tourism, and energy on local revenue, specifically tax and retribution, in Aceh Utara Regency. By adopting a sectoral approach, this study provides a more detailed understanding of the sources of local revenue and offers relevant insights into improving regional fiscal policy.

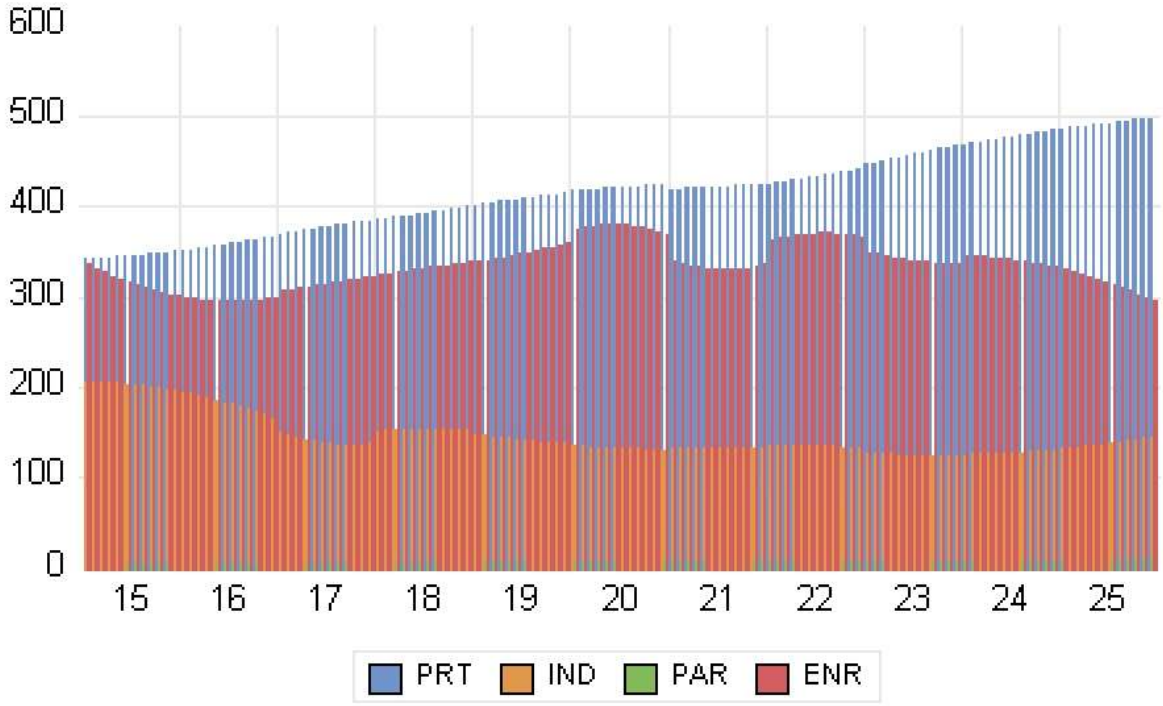

Figure 2: Trend of Economics Structure of Aceh Utara

Source: (BPS, 2025), processed by the author (2026)

LITERATURE REVIEW

Theoretical Foundation

This study is grounded in fiscal theory, endogenous growth theory, and structural change theory. Fiscal theory emphasizes that government revenue, including tax and retribution, is a fundamental source of financing public expenditure and supporting economic development (IMF, 2022; Musgrave, 1959). A well-functioning fiscal system enables governments to allocate resources efficiently and maintain macroeconomic stability.

Endogenous growth theory highlights that government revenue, when allocated efficiently, can finance productive public investment in infrastructure, education, and health services. These investments enhance productivity and support long-term economic growth (Barro, 1990; OECD, 2021). Therefore, the effectiveness of revenue collection and allocation plays a crucial role in determining economic performance.

Furthermore, structural change theory explains that economic development involves a transformation of economic activities across sectors, such as from agriculture to industry and services. Each sector has different levels of productivity, formalization, and economic contribution, which influences its capacity to generate

government revenue (Chenery, 1979). These structural differences are particularly relevant in regional economies with uneven sectoral development.

Taxation, Retribution, and Local Revenue

Taxation and retribution are key components of local own-source revenue in decentralized fiscal systems. Taxes are compulsory contributions imposed by the government, while retribution refers to charges for public services and the use of public facilities. The effectiveness of these revenue sources depends not only on economic activity but also on institutional quality and administrative efficiency (OECD, 2021; IMF, 2022).

In many developing regions, tax revenue tends to be more stable and contributes more significantly to local revenue compared to retribution. Retribution revenue is closely linked to public service provision and depends heavily on the level of service utilization and governance quality (Bank, 2020). As a result, the determinants of tax and retribution revenue may differ substantially.

Sectoral Economic Structure and Local Revenue

The structure of the economy plays a crucial role in determining local revenue performance. Different sectors contribute differently due to variations in productivity, level of formalization, and tax base. The industrial and energy sectors are generally associated with larger contributions to tax revenue due to their formal nature and greater economic value. In contrast, agricultural activities tend to contribute less directly due to informal characteristics and policy exemptions (Stoilova, 2023). The tourism sector contributes to local revenue through service-based taxes and retribution, such as hotel, restaurant, and entertainment taxes. Increased tourism activity leads to higher consumption and service demand, which in turn enhances local revenue (Munjeyi & Fourie, 2024).

Sectoral Effects on Local Revenue

The agricultural sector plays a dominant role in many developing regions, including Aceh Utara. However, its direct contribution to local revenue is often limited due to low productivity and informal economic activities. Nevertheless, it may still contribute indirectly through broader economic linkages (Stoilova, 2023). The industrial sector is characterized by higher productivity and stronger integration into the formal economy, making it a potential source of tax revenue. However, its contribution depends on the effectiveness of tax administration and policy implementation (Elshani et al., 2024).

The tourism sector contributes positively to local revenue through consumption-based taxation and retribution. Its impact depends on the scale and development of tourism activities within the region (Munjeyi & Fourie, 2024). The energy sector, particularly in resource-rich regions such as Aceh Utara, has a high economic value and strong potential to generate government revenue through taxes, royalties, and other fiscal instruments.

However, its contribution may fluctuate depending on global commodity prices and regulatory conditions (IMF, 2022).

Research Gap

Although numerous studies have examined the relationship between economic growth and tax revenue, most of them focus on aggregate indicators and national-level analysis. Limited attention has been given to sectoral contributions to both tax and retribution revenue at the regional level.

In the context of Aceh Utara, where the economy is dominated by agriculture, industry, and energy sectors, empirical evidence on how these sectors influence both tax and retribution revenue remains limited. Therefore, this study aims to fill this gap by providing a sectoral analysis of local revenue, offering a more detailed and region-specific understanding of fiscal performance.

METHODOLOGY

Research Approach

This study employs a quantitative approach with an explanatory research design to examine the effect of sectoral economic activities on local revenue in Aceh Utara Regency. The explanatory approach is appropriate as it aims to identify causal relationships between independent variables and dependent variables using statistical methods. Quantitative methods are widely used in economic research because they provide objective, measurable results, enabling researchers to test theoretical relationships empirically (Gujarati & Porter, 2009; Wooldridge, 2019).

Data and Data Sources

This study uses secondary data obtained from official and reliable sources. The data on sectoral economic activities are derived from the Central Statistics Agency (BPS), while data on local revenue, including taxes and retribution, are obtained from the Directorate General of Fiscal Balance (DJPK) of the Ministry of Finance of the Republic of Indonesia.

The dataset consists of Gross Regional Domestic Product (GRDP) at constant prices (ADHK) by economic sectors and local revenue data for the period 2015–2025. The sectors analyzed in this study include agriculture (agriculture, forestry, and fisheries), industry (manufacturing), tourism (accommodation and food and beverage services), and energy (mining and quarrying, electricity and gas supply, as well as water supply and waste management).

The original data are available in annual frequency. However, to increase the number of observations and enable a more robust time-series analysis, the data are converted into monthly frequency using interpolation techniques in EViews. This approach is commonly used in empirical studies when higher-frequency data are

required, although it assumes a consistent distribution of values within each year (Gujarati & Porter, 2009). As a result, the dataset consists of monthly observations, which improves the statistical reliability of the estimation results.

Definition of the Variables

The dependent variable in this study is the local tax revenue of Aceh Utara Regency (TAX), and retribution (RET) measured in rupiah. This variable reflects the fiscal capacity of the local government. The independent variables consist of four sectors: agriculture (PRT), industry (IND), tourism (PAR), and energy (ENR). The tourism sector comprises accommodation and food and beverage services, while the energy sector includes mining and quarrying, electricity and gas supply, and water supply and waste management. The selection of these variables is based on their relevance to Aceh Utara's economic structure and their potential contribution to local tax revenue.

Table 1. Definition of the Variables

Variable	Symbol	Operational Definition	Unit
Local Tax Revenue	DLNTAX	Monthly local tax revenue realization for the city of Aceh Tengah	Rupiah
Retribution	DLNRET		
Agriculture Sector	DLNPRT	Nominal value of the agriculture, forestry, and fisheries sectors per month	Rupiah
Manufacturing sector	DLNIND	Nominal value of Manufacturing sector per month	Rupiah
Tourism sector	DLNPAR	Nominal value of the accommodation and food beverage sector per month	Rupiah
Energy sector	DLNENR	Nominal value of mining and quarrying, electricity and gas supply, and water supply/waste management sector per month	Rupiah

Source: Author's compilation

All variables are transformed into the first difference of natural logarithms (Δln). This transformation represents the growth rate of each variable and is commonly used in time-series analysis to stabilize variance and remove trends in the data (Wooldridge, 2019).

Model Specification

To analyze the relationship between sectoral economic activities and local revenue, this study estimates two separate regression models:

$$\Delta lnTAX_t = \beta_0 + \beta_1 \Delta lnPRT_t + \beta_2 \Delta lnIND_t + \beta_3 \Delta lnPAR_t + \beta_4 \Delta lnENR_t + \varepsilon_t \quad (1)$$

$$\Delta lnRET_t = \beta_0 + \beta_1 \Delta lnPRT_t + \beta_2 \Delta lnIND_t + \beta_3 \Delta lnPAR_t + \beta_4 \Delta lnENR_t + \varepsilon_t \quad (2)$$

The use of log-difference transformation (Δln) allows the regression coefficients to be interpreted as elasticities. Specifically, each coefficient represents the percentage change in local revenue resulting from a one percent change in the corresponding sectoral variable. In addition, the transformation helps address potential non-stationarity issues in time-series data and captures short-term dynamic relationships between variables (Wooldridge, 2019).

Estimation Technique

The models are estimated using the Ordinary Least Squares (OLS) method. OLS is one of the most widely used estimation techniques in econometrics due to its desirable properties, including unbiasedness, consistency, and efficiency under the classical linear regression assumptions (Gujarati & Porter, 2009).

However, time-series data often exhibit problems such as heteroskedasticity and autocorrelation, which may lead to biased standard errors. To address these issues, this study applies heteroskedasticity- and autocorrelation-consistent (HAC) standard errors using the Newey–West estimator. The Newey–West method corrects the standard errors without altering the estimated coefficients, thereby improving the robustness and reliability of statistical inference.

Diagnostic Tests

To ensure the validity of the regression results, several diagnostic tests are conducted. Multicollinearity is examined using the Variance Inflation Factor (VIF). A centered VIF value below 10 indicates that multicollinearity is not a serious concern in the model (Gujarati & Porter, 2009). In addition, the use of HAC (Newey–West) standard errors helps address violations of classical assumptions, particularly heteroskedasticity and autocorrelation in the residuals, which are common in time-series data.

Hypothesis Testing

Hypothesis testing is conducted using the t-statistic to evaluate the significance of individual regression coefficients and the F-statistic to assess the overall significance of the model. The coefficient of determination (R^2) is used to measure the model's explanatory power in explaining variation in local revenue. A higher R^2 indicates that the independent variables have a stronger ability to explain changes in the dependent variable.

RESULT AND DISCUSSION

Descriptive Statistics

Table 2 presents the descriptive statistics of the variables used in this study. Since all variables are transformed into the first difference of natural logarithms (Δln), the values represent growth rates rather than absolute levels.

Table 2. Descriptive Statistics

Variable	Mean	Std. Dev.	Min	Max
DLNTAX	0.012065	0.073986	-0.470348	0.453074
DLNRET	-0.027567	0.273594	-1.622878	1.499186
DLNPRT	0.002879	0.001690	-0.008547	0.011256
DLNIND	-0.002721	0.014560	-0.098630	0.095919
DLNPAR	0.005603	0.007342	-0.033320	0.061711
DLNENR	-0.000982	0.012829	-0.080282	0.074350

Source: BPS (2026), processed by the author (2026)

The results show that the average growth of tax revenue (DLNTAX) is positive at 0.012065, indicating a general increase in tax revenue over the observation period. In contrast, retribution revenue (DLNRET) has a negative mean value (-0.027567), suggesting a declining trend or higher volatility.

Among the independent variables, the tourism sector (DLNPAR) exhibits the highest average growth, followed by the agricultural sector (DLNPRT). Meanwhile, the energy sector (DLNENR) shows slightly negative means, indicating fluctuations in resource-based activities.

The relatively high standard deviation of retribution revenue compared to tax revenue indicates that retribution is more volatile and less stable. Overall, these results suggest that sectoral economic activities and local revenue in Aceh Utara experience considerable fluctuations over time.

Regression Results

This study estimates two regression models to examine the effect of sectoral economic activities on local revenue in Aceh Utara Regency, comprising tax revenue and revenue from retribution.

Tax Revenue

The estimated tax revenue results are presented in Table 3. The agricultural sector (DLNPRT) has a positive and statistically significant effect on tax revenue (p-value = 0.0355), indicating that growth in this sector increases tax revenue. This reflects the important role of agriculture in supporting regional economic activities. Similarly, the industrial sector (DLNIND) also shows a positive and significant effect (p-value = 0.0476), suggesting that industrial activities contribute to tax revenue through formal production and business transactions.

Table 3. Tax Revenue

Variable	Coefficient	t-Statistic	Prob
C	-0.013706	0.594308	0.0051
DLNPRT	14.88068	2.180116	0.0058
DLNIND	2.003645	2.664957	0.0002
DLNPAR	5.839212	2.806365	0.0000
DLNENR	3.094092	2.423269	0.0000
R-squared	**0.400887**		
Adj. R-squared	**0.381867**		
Prob (F-statistic)	**0.000000**		

Source: BPS (2025), processed by the author (2026)

In contrast, the tourism sector (DLNPAR) has no statistically significant effect on tax revenue (p-value = 0.3617). This indicates that tourism activities in Aceh Tengah are not yet sufficiently developed or integrated into the local tax system.

Likewise, the energy sector (DLNENR) also shows no significant effect (p-value = 0.4068), suggesting that its contribution to tax revenue remains limited or inconsistent. The model has an R-squared value of 0.2567, indicating that approximately 25.67% of the variation in tax revenue is explained by sectoral economic activity. This suggests that other factors, such as administrative capacity and fiscal policy, also play an important role in determining tax revenue in Aceh Tengah.

Retribution

The estimation results for retribution revenue are presented in Table 4. Table 4 presents the regression results for retribution revenue. The results show that not all sectoral variables significantly influence revenue.

The agricultural sector (DLNPRT) shows a positive and statistically significant effect on retribution revenue, with a coefficient of 20.15341 (p-value = 0.0067). This indicates that increased agricultural activity contributes positively to revenue. This may reflect the growing use of public facilities and services for agricultural production and distribution. Similarly, the industrial sector (DLNIND) also exhibits a positive and highly significant effect, with a coefficient of 10.21576 (p-value = 0.0003). This suggests that industrial activities generate revenue through the use of public infrastructure, licensing services, and other government-provided facilities.

Table 4. Retribution

Variable	Coefficient	t-Statistic	Prob
C	0.017827	0.740879	0.4601
DLNPRT	20.15341	2.758001	0.0067
DLNIND	10.21576	3.767385	0.0003
DLNPAR	2.208659	0.735566	0.4634
DLNENR	2.832817	1.521048	0.1308
R-squared	**0.259127**		
Adj. R-squared	**0.235607**		
Prob (F-statistic)	**0.000000**		

Source: BPS (2025), processed by the author (2026)

In contrast, the tourism sector (DLNPAR) does not have a statistically significant effect on retribution revenue (p-value = 0.4634). This indicates that tourism activities in Aceh Utara may not yet be fully integrated into revenue mechanisms, or that their contribution remains relatively limited. Similarly, the energy sector (DLNENR) shows a positive but not statistically significant effect (p-value = 0.1308), suggesting that although this sector has economic value, its contribution to revenue is not consistent.

The model has an R-squared value of 0.259127, indicating that approximately 25.91% of the variation in retribution revenue is explained by the independent variables. This suggests that retribution revenue is influenced not only by sectoral economic activities but also by other factors such as administrative efficiency, service provision, and institutional capacity.

Multicollinearity Test

To ensure the reliability of the regression model, multicollinearity is examined using the Variance Inflation Factor (VIF). Tables 5 and 6 present the results of the multicollinearity test using the Variance Inflation Factor (VIF). Multicollinearity occurs when independent variables are highly correlated, which can distort the reliability of regression estimates (Gujarati & Porter, 2009). The results show that all centered VIF values for both models are below the commonly accepted threshold of 10. In the tax model, the VIF values range from 1.3735 to 6.3433, while in the retribution model, they range from 1.5199 to 3.3831. These values indicate that there is no serious multicollinearity problem among the independent variables. Therefore, the regression results are reliable, and the estimated coefficients are unbiased despite the high correlation among the explanatory variables.

Table 5. VIF of Tax

Variable	VIF
DLNPRT	1.8415
DLNIND	1.3735
DLNPAR	6.1523
DLNENR	6.3433

Source: BPS (2025), processed by the author (2026)

Table 6. VIF of Retribution

Variable	VIF
DLNPRT	1.7596
DLNIND	1.5199
DLNPAR	3.3831
DLNENR	2.9528

Source: BPS (2025), processed by the author (2026)

CONCLUSION

This study examines the effect of sectoral economic activities on local revenue, specifically tax and retribution, in Aceh Utara Regency. The findings indicate that sectoral economic activities play a significant role in determining tax revenue, whereas their impact on tax revenue is more selective and varies across sectors. The results show that all sectoral variables have a positive and statistically significant effect on tax revenue. This indicates that economic growth across agriculture, industry, tourism, and energy sectors is effectively linked to the local tax system. These findings suggest that tax revenue in Aceh Utara is responsive to sectoral economic dynamics, reflecting relatively better integration between economic activities and tax collection mechanisms.

For retribution revenue, the results present a different pattern. The agricultural and industrial sectors have positive and significant effects, indicating that increased economic activity in these sectors contributes to higher revenue through the utilization of public services and facilities. However, the tourism and energy sectors do not show significant effects, suggesting that their contribution to retribution remains limited or not fully optimized.

Overall, these findings highlight that tax revenue is more responsive and broadly influenced by sectoral economic growth, whereas revenue from taxation is more sector-specific and dependent on the extent to which economic activities are connected to public service utilization. Therefore, policy efforts to increase local revenue should focus on strengthening the integration between economic sectors and the tax system to sustain tax revenue growth. At the same time, improving administrative efficiency, expanding service coverage, and optimizing public service delivery are essential to enhance revenue.

This study contributes to the literature by providing a sectoral perspective on local revenue performance at the regional level, particularly in a resource-based region such as Aceh Utara. However, this study is limited by the use of interpolated data and the focus on selected sectors. Future research is recommended to incorporate institutional variables and governance indicators to better explain variations in retribution revenue.

REFERENCE

Bahl, R., & Bird, R. (2021). Fiscal Decentralization and Local Finance in Developing Countries. *Journal of Public Economics*, *204*, 104552.

Bank, W. (2020). *World Development Report 2020*. World Bank.

Barro, R. J. (1990). Government Spending in a Simple Model of Endogenous Growth. *Journal of Political Economy*, *98*(5), S103–S125.

BPS. (2025). *Produk Domestik Regional Bruto Kabupaten Aceh Utara Menurut Lapangan Usaha*. BPS Kabupaten Aceh Tengah. https://www.bps.go.id

Chenery, H. B. (1979). Structural Change and Development Policy. *World Bank Research Observer*.

DJPK. (2026). *Data realisasi pendapatan daerah Kabupaten Aceh Utara*. Kementerian Keuangan Republik Indonesia. https://www.djpk.kemenkeu.go.id

Elshani, A., Shaqiri, V., & Ahmeti, S. (2024). The Effect of Direct and Indirect Taxes on Economic Growth in Developed Countries. *Ekonomika*.

Gujarati, D. N., & Porter, D. C. (2009). *Basic Econometrics*. McGraw-Hill.

Gurdal, T., Aydin, M., & Inal, V. (2020). The Relationship Between Tax Revenue, Government Expenditure, and Economic Growth in G7 Countries. *Economic Change and Restructuring*.

IMF. (2022). *Fiscal Monitor*. IMF.

Munjeyi, K., & Fourie, J. (2024). *A Framework for Digitalising Tax Revenue Collection for the Informal Economic Sphere*.

Musgrave, R. A. (1959). *The Theory of Public Finance*. McGraw-Hill.

OECD. (2021). *OECD Economic Outlook*. OECD Publishing.

Stoilova, D. G. (2023). The Impact of Tax Structure on Economic Growth. *Journal of Tax Reform*.

Wooldridge, J. M. (2019). *Introductory Econometrics: A Modern Approach*. Cengage Learning.

DYNAMICS OF SMALLHOLDER OIL PALM PRODUCTION AND LOCAL TAX REVENUE IN ACEH BARAT REGENCY: AN ERROR CORRECTION MODEL APPROACH

T. Miftahul 'Afif, Aliasuddin Aliasuddin, Taufiq C. Dawood

Faculty of Economics and Business, Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia

Email correspondence: aliasuddin@usk.ac.id

Abstract

This study investigates the dynamic relationship between smallholder oil palm production and local tax revenue in Aceh Barat Regency. The topic is important because local fiscal capacity depends not only on tax administration, but also on how effectively regional governments capture the economic effects of leading local commodities. Using a quantitative explanatory design, the study analyzes annual time-series data for 2013–2023 from Statistics Indonesia and the Ministry of Finance's regional fiscal database. The analysis employs the Augmented Dickey-Fuller test, the Engle–Granger residual cointegration test, and the Error Correction Model (ECM). The results indicate that both variables are non-stationary in levels but become stationary in first differences, implying integration of order one (I(1). The residual-based cointegration test confirms a long-run equilibrium relationship. Long-run estimation shows that smallholder oil palm production has a positive and significant effect on local tax revenue. In contrast, short-run changes in oil palm production have a positive but statistically insignificant effect. The error correction term is negative and significant, indicating rapid adjustment toward the long-run equilibrium. These findings suggest that smallholder oil palm supports local fiscal capacity more strongly in the long run than in the short run.

Keywords: Palm oil production, smallholder plantations, regional taxes, Aceh Barat

Introduction

The implementation of regional autonomy has positioned district and municipal governments as key actors in the provision of public services and local development; consequently, the ability of local governments to increase their own-source revenue has become one of the primary prerequisites for effective fiscal decentralization (Hidayat et al., 2021). In the Indonesian context, this direction is reinforced by Law No. 1 of 2022 on Financial Relations between the Central Government and Local Governments, which overhauls the structure of local taxes and fees to strengthen the quality of fiscal decentralization, policy harmonization, and the fiscal autonomy of local governments (Republik Indonesia, 2022). Therefore, local taxes cannot be viewed merely as revenue figures, but must be seen as a tool for financing public services, infrastructure development, and expanding local fiscal space in carrying out development functions at the local level (Usman et al., 2020).

This urgency is particularly relevant for Aceh Barat Regency, as data from the Ministry of Finance's regional financial information system indicates that local taxes and fees remain the largest contributors to local revenue in 2025, specifically, local taxes amounting to Rp56.81 billion and local fees amounting to Rp9.82 billion out of the total local revenue for that period of Rp177.25 billion. This demonstrates that optimizing local tax revenue is crucial and remains a pressing policy issue at the regency level (Direktorat Jenderal Perimbangan Keuangan, 2025). At the same time, the economic structure of Aceh Barat remains closely tied to the region's real sector, particularly agricultural and plantation activities, as stated in official publications by the Central Statistics Agency through the documents Aceh Barat Regency in Figures 2025 and Aceh Barat Regency GRDP by Economic Sector 2020–2024, which consistently document the region's sectoral dynamics (BPS Aceh Barat, 2025). Thus, an assessment of the fiscal capacity of Aceh Barat is more meaningful when linked to the performance of primary commodities that are integral to the local economy, rather than to overly aggregated macroeconomic indicators (BPS Aceh Barat, 2024).

Among various plantation commodities, oil palm deserves to be the focus of research because its presence is tangible, measurable, and consistently recorded in official regional statistics through tables on land area, oil palm production, and smallholder plantation production published by the Aceh Provincial Statistics Agency by district and city (BPS Provinsi Aceh, 2024). From a regional economic perspective, an increase in palm oil production has the potential to generate backward and forward linkages through trade, transportation, warehousing, processing, household consumption, and other downstream industries, thereby boosting the local economic value chain (Puspitawati et al., 2025). However, the impact of palm oil production on local taxes is not always direct in theory, as local taxes are generally levied on economic activities associated with

production, such as business transactions, consumption, services, and the use of local taxable assets, rather than on the volume of palm oil production itself (Ferreira et al., 2023).

Given this phenomenon, an important empirical question to address is whether palm oil-producing regions automatically experience an increase in local tax revenue, or whether there is instead a lag in adjustment, administrative friction, and fiscal transmission processes that cause this effect to become apparent only in the long term (Krishna & Kubitza, 2021). This question is particularly interesting because the literature on oil palm in Indonesia tends to focus more on the impact on household welfare, the dynamics of rural development, and social and environmental implications (Syahza et al., 2023). Consequently, the literature examining the relationship between smallholder oil palm production and local taxes at the district level remains very limited. In other words, the significant economic potential of this commodity does not necessarily translate automatically into local fiscal capacity (Masi et al., 2024). Therefore, empirical testing is needed that specifically examines the relationship between commodity production and local tax revenue in the context of regencies.

The relevance of this research is further strengthened by the fact that oil palm remains a strategic commodity in the national agenda regarding downstream processing, governance, and sustainability, as reflected in national policies such as the Action Plan for Sustainable Oil Palm Plantations and the strengthening of the Indonesia Sustainable Palm Oil (ISPO) certification system (Republik Indonesia, 2020). Given this context, district-level research is essential to determine how commodities consistently designated as strategic at the national level actually contribute to strengthening local fiscal capacity.

Because the relationship between palm oil production and local taxes is potentially dynamic, the analysis must go beyond simply determining whether an effect exists; it must also examine whether a long-term equilibrium exists, whether short-term deviations occur, and whether the system has corrective mechanisms to return to the equilibrium path (Langarudi & Noor, 2025). Based on this framework, the Error Correction Model (ECM) is a relevant model for this study because it is capable of distinguishing long-run relationships from short-run adjustment dynamics in cointegrated time series data (Hong et al., 2020). Therefore, this study, titled "The Dynamics of Smallholder Oil Palm Production and Local Taxes in Aceh Barat Regency: An Error Correction Model Approach," aims to test the long-run relationship between smallholder oil palm production and local taxes in Aceh Barat, analyze their short-run effects, and examine whether or not there is an adjustment mechanism toward long-run equilibrium.

Literature Review

Local Taxes and Local Fiscal Capacity

Local taxes should be treated as a dependent variable because they are not only a major component of local government revenue but also a key source of local fiscal autonomy (Flambonita & Samawati, 2023). It also reflects the local government's ability to finance development autonomously and sustainably (Mulyani et al., 2021). Its significance is also evident in its role in reducing dependence on central government transfers, as high dependence tends to weaken local fiscal capacity (Andjarwati et al., 2021). In addition, local taxes reflect the vitality of the local economy, as they are influenced by the economic structure, tax capacity, sectoral changes, demographic dynamics, investment, infrastructure, and business formalization (Magomedov et al., 2019).

Regions with more advanced, diversified, and formal economies generally have a stronger tax base, whereas regions with limited economic capacity tend to generate lower revenue (Yossinomita et al., 2025). In this context, fiscal capacity supported by local taxes is a key prerequisite for the provision of public goods, infrastructure financing, and sustainable growth (Canales et al., 2024). Although it is strengthening, it still faces challenges in the form of a limited tax base, administrative weaknesses, and uneven institutional readiness (P. Zhang & Guo, 2024).

Smallholder Oil Palm Production and the Local Economy

Smallholder oil palm plantations play a vital role in the local economy as a source of household income, a major employer, and a driver of the rural economy (Mehraban et al., 2021). Across various regions of Indonesia, smallholder oil palm farming has also been shown to contribute to increased income, improved living standards, and reduced poverty, making it not only a primary agricultural activity but also an integral part of the local economic base that supports community well-being (Patault et al., 2025). This role is also linked to job creation and more inclusive regional development, although it remains dependent on institutional support, market access, and farmers' production capacity (Chiriacò et al., 2022).

Smallholder oil palm production indirectly drives local economic activity through trade, transportation, services, consumption, and downstream businesses and industries via upstream and downstream linkages (Ferreira et al., 2023). The rise in household income from the palm oil sector has also boosted consumption and stimulated growth in the service sector and surrounding non-agricultural activities (Puspitawati et al., 2025). Therefore, the relationship between smallholder oil palm production and local taxes can be explained theoretically, although it does not always occur directly (Edwards, 2026). Its fiscal contributions generally come from increased revenue, the expansion of trade and transportation, growth in the service sector, economic

diversification, and the development of related businesses, which ultimately broaden the local tax base (Harisudin et al., 2024). Thus, smallholder oil palm production is a relevant explanatory variable in local tax research because it contributes to the expansion of the local economic and tax base, although its impact tends to be gradual, mediated by various economic channels, and influenced by infrastructure, value chain integration, price stability, and policy support (Yanita et al., 2021).

Long-Run Relationships, Short-Run Adjustments, and Error Correction Models

From a regional economic perspective, the relationships between variables are dynamic because they are shaped by long-term equilibria and short-term adjustments; consequently, economic effects do not always manifest directly or immediately (Awatef, 2025). A regional economic relationship can still maintain a stable long-term equilibrium even if its short-term response is weak, nonlinear, or influenced by spatial heterogeneity, expectations, and structural changes (Z. Zhang et al., 2022). Therefore, the Error Correction Model (ECM) is relevant for analyzing cointegrated variables, as this model allows for the separation of long-run relationships, short-run dynamics, and the correction mechanism toward equilibrium, within this framework, cointegration indicates the presence of a long-run relationship, while the error-correction term explains the direction and speed of adjustment following shocks, information frictions, transaction costs, or market rigidities (Arce et al., 2019).

Empirically, ECM has been widely applied across contexts, including real estate markets, exchange rates, housing prices, labor markets, and other macroeconomic variables, with the general finding that long-term relationships tend to be stronger than short-term responses (Ahmed & Farah, 2021). The literature also indicates that the pace of adjustment varies across regions and sectors, making regional heterogeneity a key factor in interpreting ECM results (Börger & Kempa, 2024). Thus, ECM is highly relevant to regional economic analysis because it can systematically distinguish among long-term structures, short-term responses, and the adjustment process toward equilibrium, particularly when short-term dynamics are weak, ambiguous, or influenced by nonlinearities and spatial heterogeneity (Sanni & Erenay, 2023).

Research Method

This study employs an explanatory quantitative approach using annual time-series data from Aceh Barat Regency for the period 2013–2023. The unit of analysis is annual observations at the regency level. The data used are secondary data from the Central Statistics Agency and the Ministry of Finance's regional financial data portal. The dependent variable is local tax revenue, while the independent variable is smallholder oil palm production. Both variables were transformed into natural logarithms, denoted as LTAX and LPKS, to simplify the data scale and facilitate the interpretation of elasticity. The focus of this method aligns with the paper's

objective of examining the dynamics of the relationship between smallholder oil palm production and local taxes in Aceh Barat Regency within both long-term and short-term frameworks. The analysis was conducted in stages.

First, stationarity tests were conducted using the Augmented Dickey–Fuller (ADF) test at the level and first-difference levels to determine the order of integration of the variables. In this study, the ADF test was performed on each variable to determine the order of integration prior to estimating the long-run relationship. After the long-run equations were estimated, the regression residuals were retested using the Engle–Granger approach to detect cointegration. Since the residuals from the cointegration equations were tested, the decision regarding the presence or absence of cointegration was based on a residual-based cointegration test, not solely on the standard ADF test of the original variables. Second, the long-run equations were estimated via level regression:

$$LTAX_t = \beta_0 + \beta_1 LPKS_t + \varepsilon_t$$

Where $LTAX_t$ is the natural logarithm of local taxes in the year t, $LPKS_t$ is the natural logarithm of smallholder oil palm production in year t, β_0 is the intercept, β_1 is the long-run elasticity coefficient, ε_t is the residual of the long-run equation. The residuals from this equation are then tested for cointegration using the Engle–Granger approach. If the residuals are found to be stationary, then a long-run relationship between the variables is established, and the estimation proceeds using the Error Correction Model (ECM). In this study, the error correction term is formed from the residuals of the long-run equation, namely:

$$ECT_t = \hat{\varepsilon}_t = LTAX_t - \hat{\beta}_0 - \hat{\beta}_1 LPKS_t$$

Thus, the ECM equation is expressed as follows:

$$DLTAX_t = \alpha_0 + \alpha_1 DLPKS_t + \lambda ECT_{\{t-1\}} + u_t$$

Where $DLTAX_t$ is the first-order log transformation of local tax revenue, $DLPKS_t$ is the first-order log transformation of smallholder oil palm production, α_0 is a constant, α_1 represents the short-run effect of changes in oil palm production on changes in local tax revenue, λ is the error correction coefficient indicating the direction and speed of adjustment toward the long-run equilibrium, and u_t is the error term. The $DLPKS_t.The$ coefficient indicates the short-run effect, while $\lambda ECT_{\{t-1\}}$ indicates the magnitude of the correction to the long-run equilibrium deviation in the previous period. Within the ECM framework, the differentiation component captures short-run dynamics, while $ECT_{\{t-1\}}$ representing the adjustment mechanism toward the long-run equilibrium path. To ensure the model's validity, we conducted the Jarque–Bera normality test, the Breusch–Godfrey LM autocorrelation test, the White heteroskedasticity test, and the Ramsey RESET

specification test. All estimations were performed using EViews. These checks align with standard econometric procedures, which treat model specification, estimation, and diagnostic testing as essential steps prior to interpreting the results.

Results and Discussion

Descriptive Statistics

This study uses two main variables: local taxes in Aceh Barat Regency (TAX) as the dependent variable and smallholder oil palm production (PKS) as the independent variable, with annual observations from 2013 to 2023, resulting in 11 observations. Descriptive statistics show that the average local tax amount during the study period was 19,939, with a minimum of 11,490, a maximum of 29,500, and a standard deviation of 6,283. Meanwhile, smallholder oil palm production had a mean of 16,383.09 tons, a minimum of 15,178 tons, a maximum of 17,331 tons, and a standard deviation of 668.813 tons. These figures indicate that both variables varied during the observation period, but their variability differed: local taxes appeared to have a wider distribution than smallholder oil palm production, whereas oil palm production tended to fluctuate within a narrower range.

Table 1. Descriptive Statistics

Statistics	TAX	PKS
Mean	19.93909091	16383.09091
Median	20.4	16610
Maximum	29.5	17331
Minimum	11.49	15178
Std. Dev.	6.282683272	668.8125977
Skewness	0.11026416	-0.543207369
Kurtosis	1.767742479	2.224978754
Jarque-Bera	0.718250197	0.816271004
Probability	0.698286991	0.664888779
Sum	219.33	180214
Sum Sq. Dev.	394.7210909	4473102.909

In general, the data suggest that smallholder oil palm production is relatively more stable, although it still fluctuates, while local tax revenue shows more volatile fluctuations from year to year. This implies that although both are equally important to the local economy, annual changes in oil palm production do not necessarily lead directly to corresponding changes in local tax revenue during the same period. In other words, the relationship between the two is likely dynamic and indirect, so it cannot be adequately explained through descriptive observation alone. These annual variations also underscore the relevance of using time-series analysis in this study, therefore, the next step is to test for stationarity and cointegration to ensure that the empirical model used aligns with the data characteristics.

Tests of Stationarity and Cointegration

Table 2. Results of the Stationarity and Cointegration Tests

Variable	Level ADF t-stat		First Difference		Conclusion
	ADF t-stat	Prob	ADF t-stat	Prob	
LTAX	-1.859726	0.3349	-5.132072	0.0040	I(1)
LPKS	-1.420514	0.5296	-4.046187	0.0166	I(1)
Residuals of the long-term equation	-5.782161	0.0001			Stationary / integrated

The results of the Augmented Dickey-Fuller (ADF) test indicate that, at the level, neither of the two research variables is stationary. The LTAX variable has an ADF value of -1.859726 with a probability of 0.3349, while the LPKS variable has an ADF value of -1.420514 with a probability of 0.5296. Since the probability values for both are greater than 0.05, the null hypothesis of the presence of a unit root cannot be rejected. Thus, neither local taxes nor smallholder oil palm production is stationary at the level, so level regression cannot yet be directly used as a basis for inference without further testing. After testing the first differences, both variables become stationary. The DLTAX variable has an ADF value of -5.132072 with a probability of 0.0040, while DLPKS has an ADF value of -4.046187 with a probability of 0.0166. These results indicate that both variables are integrated of the same order, namely I(1).

The next step is to test for cointegration using the Engle–Granger approach, which involves testing the stationarity of the residuals from the long-run equation. The ADF results for the residuals of the long-run equation show a statistic of -5.782161 with a probability of 0.0001, indicating that the residuals are stationary. Within the Engle–Granger framework, the cointegration decision regarding the residuals should be interpreted as a residual-based cointegration test, meaning the interpretation does not rely solely on standard ADF tests of individual variables. Thus, these results indicate that smallholder oil palm production and local taxes in Aceh Barat Regency exhibit a long-run equilibrium relationship. This finding indicates that although both variables may fluctuate in the short term, they tend to move toward equilibrium in the long term. Therefore, analysis using only ordinary OLS regression or a first-difference model without an error-correction component is insufficient; the appropriate model for this study is the Error Correction Model (ECM).

Estimates of Long-Term Relationships

The estimation results show that the LPKS coefficient is 6.655522 with a p-value of 0.0015, indicating that it is positive and statistically significant at the 5 percent level. Since the model used is log-log, this coefficient can be interpreted as long-run elasticity. This means that, in the long run, a 1 percent increase in smallholder oil palm production is associated with an increase in local taxes of approximately 6.66 percent,

ceteris paribus. This finding indicates that smallholder oil palm production shows a strong long-term correlation with local taxes in Aceh Barat Regency. Substantively, these results indicate that oil palm is one of the drivers of local economic activity, so that an increase in its production can expand local economic circulation.

Table 3. Results of the Long-Run Relationship Estimation

Variable	Coefficient	Std. error	T-statistic	Prob
C	-61,63541	14,39875	-4,280608	0,0020
LPKS	6,655522	1,483900	4,485155	0,0015

Nevertheless, the magnitude of the long-run elasticity of 6.655522 should be interpreted with caution. Econometrically, coefficients in a log-log model can indeed be interpreted as elasticities, but a high elasticity value does not automatically imply that the economic relationship operates proportionally and directly in reality. In the context of this study, local taxes are not levied directly on the volume of palm oil production, but rather on the associated economic activities that accompany production. Therefore, the relatively high coefficient may reflect a strong association within the sample, but it may also be influenced by the small sample size, common trends among variables, and the model's still very simple specification, as it uses only one primary independent variable. Thus, this coefficient is more appropriately interpreted as a strong indication of a long-term relationship within the study sample, rather than as a fully definitive measure of causality regarding the magnitude of the impact of palm oil production on local taxes.

This long-term relationship can be explained through several indirect economic channels. Increased oil palm production on smallholder plantations has the potential to expand agricultural trade, increase demand for transportation and distribution, boost household consumption, and drive downstream businesses linked to the local supply chain. Ultimately, the development of these economic activities can broaden the local tax base. Thus, this long-term effect does not mean that local taxes are collected directly from palm oil production, but rather stem from economic activities that grow alongside increased production. These results also indicate that the estimated level regression is not spurious, as they are consistent with the Engle–Granger residual test, which shows that the long-run equation residuals are stationary, with an ADF value of -5.782161 and a probability of 0.0001. Therefore, this subsection confirms that a relationship between smallholder oil palm production and local taxes exists, but its strength is more evident in the long term than in short-term annual changes.

Estimation of the Error Correction Model and Short-Run Dynamics

The estimation results show that the DLPKS coefficient is 3.391776 with a probability of 0.4044. This coefficient is positive but not statistically significant at the 5 percent level. These findings indicate that, in the short term, changes in smallholder oil palm production have not been statistically proven to affect changes in local tax revenue in Aceh Barat Regency. These results do not imply that oil palm is unimportant for local fiscal

revenue; rather, they indicate that the transmission from oil palm production to local tax revenue does not occur immediately. An increase in oil palm production in a given year does not necessarily translate directly into changes in local tax revenue in the same year, as its effects must pass through intermediary channels such as local trade, distribution, transportation services, household consumption, and other downstream business activities. Additionally, the local fiscal response may be delayed by factors such as tax administration, the level of business formality, and the time required for local economic adjustment.

Table 4. Estimation Results of the Error Correction Model

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	0,049097	0,072288	0,679186	0,5188
DLPKS	3,391776	3,822537	0,887310	0,4044
ECT(-1)	-1,453428	0,347322	-4,184674	0,0041

The most important component in the ECM model is ECT(-1). The estimation results show that the coefficient of ECT(-1) is -1.453428 with a p-value of 0.0041, indicating that it is negative and statistically significant. This suggests the presence of an error correction mechanism or an adjustment toward long-run equilibrium. In other words, when a deviation from the long-term equilibrium relationship between palm oil production and local taxes occurs in a previous period, the system will make a correction in the current period to return to that equilibrium path. Because the absolute value of the coefficient is relatively large, the adjustment process indicates a strong correction for long-term deviations; therefore, these results should be interpreted with caution, especially given the study's limited sample size. In simpler terms, if the relationship between local taxes and palm oil production in a given period deviates from its long-term pattern, then in the following period, there will be a strong adjustment process to return to the equilibrium condition.

Here is the core finding of this study: a long-term relationship between the two variables does exist, and the adjustment mechanism is functioning, but the short-term effect is not strong. These results reinforce the importance of dynamic approaches such as ECM, as static OLS models often struggle to clearly distinguish short-term effects from long-term equilibrium relationships. Overall, the model is also considered suitable for use, as reflected by a Prob(F-statistic) of 0.009373, indicating simultaneous significance, while the R-squared of 0.736645 shows that the variation in local tax changes can be sufficiently explained by the variables in the model, although in the ECM the primary focus remains on the significance of ECT(-1) and the short-term coefficients.

Diagnostic Tests and Implications of Findings

The diagnostic test results indicate that the estimated Error Correction Model (ECM) is suitable for econometric analysis. The Jarque–Bera test of residual normality yielded a probability of 0.694450, which is greater than 0.05; therefore, the residuals can be considered normally distributed. The autocorrelation test using the Breusch–Godfrey Serial Correlation LM also indicates that the model does not contain autocorrelation, as evidenced by a Chi-Square Prob. of 0.735192 and an F Prob. of 0.800980, both of which are greater than 0.05. Furthermore, the White test yields a Prob. Obs*R-squared of 0.387299, indicating the absence of heteroscedasticity. As for the model specification test using the Ramsey RESET, it yielded an F-statistic probability of 0.343021, indicating no evidence of model mis-specification. Overall, these results confirm that the ECM model used has passed the main diagnostic tests, so the findings regarding long-term relationships and the correction mechanism obtained cannot be considered mere model artifacts.

Table 5. Results of the ECM Model Diagnostic Tests

Diagnostic Tests	Key Statistics	Probability	Decision Making
Jarque–Bera	0,729270	0,694450	The residuals are normally distributed
Breusch–Godfrey LM (Obs*R-squared)	0,114397	0,735192	There is no autocorrelation
White Test (Obs*R-squared)	5,239988	0,387299	There is no heteroscedasticity
Ramsey RESET (F-statistic)	1,059512	0,343021	There is no error in the specifications

From an academic perspective, these findings suggest that the relationship between smallholder oil palm production and local tax revenue cannot be interpreted solely in static terms; rather, a distinction must be made between long-term relationships and short-term dynamics. The estimation results indicate that smallholder oil palm production is correlated with local tax revenue in the long term, but changes in production do not immediately translate into corresponding changes in local tax revenue over the same period. From a substantive perspective, these results indicate that smallholder oil palm has the potential to support local fiscal revenues over the long term; however, an increase in production alone does not automatically and immediately boost local tax revenue. This makes sense because the transmission of production-sector output to local fiscal revenue must pass through various economic channels, such as local trade, transportation, and distribution, household consumption, and other downstream business activities. In addition, the fiscal response is also influenced by tax administration factors, the level of business formalization, and the ability of local governments to capture these economic activities within the tax base.

From a policy perspective, these findings suggest that local governments cannot rely solely on increased palm oil production to fund local taxes. Optimizing fiscal revenue requires strengthening the economic-to-fiscal transmission channels, including through the development of local trade, improvements in transportation and distribution, business formalization, expansion of the tax base, and better recording of related economic activities. Thus, the development of regional flagship commodities needs to be integrated with local fiscal governance so that its impact on tax revenue is more tangible. This study has limitations, primarily due to the relatively small sample size and the use of only one main independent variable; consequently, the results should be interpreted as strong preliminary evidence at the district level. Nevertheless, this paper makes an empirical contribution by demonstrating that smallholder oil palm production is associated with long-term local tax revenue, while underscoring the importance of the ECM approach for capturing the dynamics of this relationship.

Conclusions

The findings of this study demonstrate that the relationship between smallholder oil palm production and local tax revenue in Aceh Barat Regency is characterized by a clear distinction between long-run equilibrium and short-run dynamics. The empirical results confirm that both variables are cointegrated, indicating a stable long-run relationship. In the long run, smallholder oil palm production has a positive and statistically significant effect on local tax revenue, suggesting that its expansion is associated with stronger local fiscal capacity. By contrast, in the short run, changes in smallholder oil palm production have a positive but statistically insignificant effect on changes in local tax revenue, indicating that the fiscal impact of production changes does not occur immediately within the same period.

Furthermore, the negative and statistically significant error correction term confirms the presence of an adjustment mechanism toward the long-run equilibrium. This implies that when deviations from the equilibrium relationship occur, the system responds by correcting them in subsequent periods. Overall, these findings indicate that the contribution of smallholder oil palm production to local tax revenue is more pronounced in the long term than in the short term. Thus, the study highlights that the fiscal relevance of a leading local commodity is not transmitted directly through contemporaneous changes in production, but rather through a dynamic adjustment process that links commodity performance to local fiscal outcomes over time.

Reference

Ahmed, M. I., & Farah, Q. F. (2021). Adjustment dynamics between broker–dealer leverage and stock market: a threshold cointegration analysis. *Empirical Economics*, *61*(1), 121–144. https://doi.org/10.1007/s00181-020-01866-8

Andjarwati, T., Budiarti, E., Soemadijo, P. S., & Yasin, M. (2021). Analysis of local own revenue and balancing funds on the financial performance of districts and cities in the region of east java province. *International Journal of Economics and Finance Studies*, *13*(1), 235–250. https://doi.org/10.34109/ijefs.202112233

Arce, P., Antognini, J., Kristjanpoller, W., & Salinas, L. (2019). Fast and Adaptive Cointegration Based Model for Forecasting High Frequency Financial Time Series. *Computational Economics*, *54*(1), 99–112. https://doi.org/10.1007/s10614-017-9691-7

Awatef, O. (2025). Sensitivity of Macroeconomic Variables to the Exchange Rate Fluctuations: Evidence from Transition Countries. *Economic Alternatives*, *31*(3), 658–692. https://doi.org/10.37075/EA.2025.3.03

Börger, C., & Kempa, B. (2024). Real exchange rate convergence in the euro area: Evidence from a dynamic factor model. *International Review of Economics and Finance*, *89*, 213–224. https://doi.org/10.1016/j.iref.2023.07.071

BPS Aceh Barat. (2024). *Produk Domestik Regional Bruto Kabupaten Aceh Barat Menurut Lapangan Usaha 2019-2023*.

BPS Aceh Barat. (2025). *Kabupaten Aceh Barat Dalam Angka 2025*.

BPS Provinsi Aceh. (2024). *Luas Tanam dan Produksi Kelapa Sawit Perkebunan Rakyat menurut Kabupaten/Kota, 2022*. Badan Pusat Statistik. https://aceh.bps.go.id/id/statistics-table/2/MTIwIzI=/-pp-pk-011--luas-tanam-dan-produksi-kelapa-sawit-perkebunan-rakyat-menurut-kabupaten-kota.html

Canales, H. B. G., Challco, J. M., Cubas, W. E. V, & Flores, F. R. F. (2024). Financing of municipal current expenditure through local taxes: a systematic review. *Qubahan Academic Journal*, *4*(4), 26–38. https://doi.org/10.48161/qaj.v4n4a985

Chiriacò, M. V, Bellotta, M., Jusić, J., & Perugini, L. (2022). Palm oil's contribution to the United Nations sustainable development goals: Outcomes of a review of socio-economic aspects. *Environmental Research Letters*, *17*(6). https://doi.org/10.1088/1748-9326/ac6e77

Direktorat Jenderal Perimbangan Keuangan. (2025). *Portal Data APBD: Postur APBD Kab. Aceh Barat Tahun 2025*. Kementerian Keuangan Republik Indonesia. https://djpk.kemenkeu.go.id/portal/data/apbd?periode=12&tahun=2025&provinsi=01&pemda=01

Edwards, R. B. (2026). Export agriculture and rural poverty: Evidence from Indonesian palm oil. *Journal of International Economics*, *159*. https://doi.org/10.1016/j.jinteco.2025.104209

Ferreira, S. C. G., Azevedo-Ramos, C., Farias, H. A. B., & Mota, P. (2023). Spillover effect of the oil palm boom on the growth of surrounding towns in the eastern Amazon. *Land Use Policy*, *133*. https://doi.org/10.1016/j.landusepol.2023.106867

Flambonita, S., & Samawati, P. (2023). Efforts To Increase The Locally Generated Revenue of Palembang: Access To Incentives And Investment. *Nurani*, *23*(2), 199–210. https://doi.org/10.19109/nurani.v23i2.17013

Harisudin, M., Sutrisno, J., & Irianto, H. (2024). A Structural Equation Modelling Approach in Assessing the Sustainability of Indonesian Smallholder Oil Palm Farming. *Journal of Ecohumanism*, *3*(4), 3368–3379. https://doi.org/10.62754/joe.v3i4.3854

Hidayat, W., Suryadi, S., & Jusuf, E. (2021). Strategy to Increase PAD from Rural and Urban Land and Building Tax in Ciamis Regency. *Review of International Geographical Education Online*, *11*(6), 821–834. https://doi.org/10.48047/rigeo.11.06.100

Hong, H., Ahn, S. K., & Cho, S. (2020). Estimation of error correction model with measurement errors. *Journal of Statistical Computation and Simulation*, *90*(9), 1661–1680. https://doi.org/10.1080/00949655.2020.1743991

Krishna, V. V, & Kubitza, C. (2021). Impact of oil palm expansion on the provision of private and community goods in rural Indonesia. *Ecological Economics*, *179*. https://doi.org/10.1016/j.ecolecon.2020.106829

Langarudi, S. P., & Noor, S. (2025). System Dynamics Modeling and Analysis of New Mexico Oil Production and Taxation. *Computational Economics*, *66*(4), 2909–2957. https://doi.org/10.1007/s10614-024-10795-y

Magomedov, R. M., Israpilov, K. A., Zolotaryuk, A. V, Doguchaeva, S. M., Gorodetskaia, O. Y., & Tsvetkova, O. N. (2019). Regional taxable capacity measurement methodology based on factors that determine tax gaps based on the example of the Republic of Dagestan. *Regional Statistics*, *9*(2), 1–17. https://doi.org/10.15196/RS090207

Masi, T., Savoia, A., & Sen, K. (2024). Is there a fiscal resource curse? Resource rents, fiscal capacity and political institutions in developing economies. *World Development*, *177*. https://doi.org/10.1016/j.worlddev.2024.106532

Mehraban, N., Kubitza, C., Alamsyah, Z., & Qaim, M. (2021). Oil palm cultivation, household welfare,

and exposure to economic risk in the Indonesian small farm sector. *Journal of Agricultural Economics*, *72*(3), 901–915. https://doi.org/10.1111/1477-9552.12433

Mulyani, H. S., Sudirno, D., & Hakim, A. (2021). Driving Factors for Local Government Self-Financing Ability. *IOP Conference Series: Earth and Environmental Science*, *748*(1). https://doi.org/10.1088/1755-1315/748/1/012028

Patault, B., Penot, E., Michel, I., Cifuentes-Espinosa, J., Monzón-Alvarado, C., & Feintrenie, L. (2025). Diversity and profitability of oil palm smallholders in the southeastern Mexican states of Campeche and Tabasco. *Cahiers Agricultures*, *34*. https://doi.org/10.1051/cagri/2025019

Puspitawati, E., Nurdianto, N. R., Pambudi, A., Alamsyah, M. R., Pakerti, K. A., & Maharani, N. D. (2025). Economic Effect of Biodiesel Downstream Industry: An Analysis Based on a Dynamic CGE Model. *International Journal of Energy Economics and Policy*, *15*(1), 437–446. https://doi.org/10.32479/ijeep.17428

Republik Indonesia. (2020). *Peraturan Presiden Republik Indonesia Nomor 44 Tahun 2020 tentang Sistem Sertifikasi Perkebunan Kelapa Sawit Berkelanjutan Indonesia* (Issue 75).

Republik Indonesia. (2022). Undang-Undang Republik Indonesia Nomor 1 Tahun 2022 tentang Hubungan Keuangan Antara Pemerintah Pusat dan Pemerintah Daerah. In *Lembaran Negara Republik Indonesia*.

Sanni, S. A., & Erenay, B. (2023). The effects of macro-economic indicators on BRICS-T economies: a cointegration and error correction modelling approach. *International Journal of Economic Policy in Emerging Economies*, *17*(3), 333–361. https://doi.org/10.1504/IJEPEE.2023.131038

Syahza, A., Tampubolon, D., Irianti, M., Meiwanda, G., & Asmit, B. (2023). The Impact of Small-Scale Oil Palm Plantation Development on the Economy Multiplier Effect and Rural Communities Welfare. *International Journal of Sustainable Development and Planning*, *18*(5), 1407–1415. https://doi.org/10.18280/ijsdp.180511

Usman, M. Y., Wibowo, A. D., Laksana, W. U., Farida, U., Yusriadi, Y., & Sahid, A. (2020). Local government levy optimization. *Proceedings of the International Conference on Industrial Engineering and Operations Management*, *August*. https://www.scopus.com/inward/record.uri?eid=2-s2.0-85096613775&partnerID=40&md5=24d4a537018093e91a9c4a48d2ff1100

Yanita, M., Alamsyah, Z., Napitupulu, D., Hamid, E., & Fauzia, G. (2021). Can smallholder's oil palm income contribute to household expenses during replanting? In H. H. (Ed.), *IOP Conference Series: Earth and Environmental Science* (Vol. 716, Issue 1). IOP Publishing Ltd. https://doi.org/10.1088/1755-1315/716/1/012086

Yossinomita, Y., Feranika, A., Mardiana, R., Hassandi, I., Pangestu, M. G., & Fahdillah, Y. (2025). Analysis of Optimal Tax Ratio and Efficiency of Regional Tax Revenue: A Case Study of Provinces in Indonesia. *Journal of Tax Reform*, *11*(1), 74–99. https://doi.org/10.15826/jtr.2025.11.1.193

Zhang, P., & Guo, H. (2024). Navigating local fiscal sustainability: topics and challenges. *Local Government Studies*, *50*(6), 1094–1104. https://doi.org/10.1080/03003930.2024.2408629

Zhang, Z., Quddoos, M. U., Akhtar, M. H., Amin, M., Janjua, L., Tariq, M., & Khan, S. A. R. (2022). Re-examining the nexuses of communicable diseases, environmental performance, and dynamics of sustainable Development in OECD countries. *Environmental Science and Pollution Research*, *29*(43), 65771–65786. https://doi.org/10.1007/s11356-022-20394-9

THE EFFECT OF ECONOMIC STRUCTURE ON TAX REVENUE AND RETRIBUTION: A SECTORAL ANALYSIS OF GRDP IN ACEH TENGAH REGENCY

Lembachre Lembachre, Aliasuddin Aliasuddin, Muhammad Abrar

Faculty of Economics and Business, Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia

Email: aliasuddin@usk.ac.id

Abstract

This study examines the effect of sectoral economic activities on local revenue, specifically tax and retribution, in Aceh Tengah Regency. In the context of fiscal decentralization, the ability of local governments to generate revenue from internal sources is essential for supporting fiscal sustainability and improving public service delivery. This study focuses on four key economic sectors: agriculture, industry, tourism, and energy, which represent the main components of the regional economic structure. This study employs a quantitative approach using secondary data from 2015 to 2025. The data are transformed to a monthly frequency via interpolation and analyzed using the Ordinary Least Squares (OLS) method with heteroskedasticity- and autocorrelation-consistent (HAC) standard errors (Newey–West). The results show that, for tax revenue, the agricultural and industrial sectors have positive and statistically significant effects, indicating their important role in supporting local fiscal capacity. In contrast, the tourism and energy sectors show no significant effects, suggesting that their contribution to tax revenue remains limited. Regarding retribution revenue, the findings indicate that none of the independent variables has a statistically significant effect. This suggests that retribution revenue is influenced by sectoral activities, particularly those closely related to the use of public services. Overall, these findings highlight that local revenue in Aceh Tengah is mainly driven by the agricultural and industrial sectors, while other sectors have not yet been fully optimized. Therefore, improving local revenue requires strengthening the integration between key economic sectors and the local fiscal system, as well as enhancing administrative efficiency and public service delivery.

Keywords: local revenue, tax revenue, retribution, sectoral economic structure, Aceh Tengah

INTRODUCTION

Local revenue plays a crucial role in supporting regional fiscal sustainability and economic development, particularly in developing countries such as Indonesia. The ability of local governments to generate revenue through taxation and retribution is essential to reduce dependence on central government transfers and to improve public service delivery (Indrawati, 2024). Beyond its role as a source of revenue, fiscal policy through taxation and redistribution also serves as an important instrument influencing economic behavior, including consumption, investment, and resource allocation. Effective fiscal management can promote economic growth by directing resources toward productive sectors, while inefficient systems may distort economic activity (Adamkulova, 2023; Gurdal et al., 2020).

Empirical studies indicate that local revenue performance is closely related to economic structure, institutional capacity, and sectoral composition. Differences in regional economic structures often lead to variations in fiscal capacity, particularly in decentralized systems where local governments are responsible for managing their own revenue sources (Yossinomita, 2025; Abidar, 2025).

In Indonesia, fiscal decentralization has increased the responsibility of local governments for managing both tax revenues and non-tax revenues. However, disparities in regional economic structures lead to differences in revenue-generating capacity, especially in areas where economic activity is dominated by less formal or less taxable sectors.

Aceh Tengah Regency represents a unique case in which economic activity is dominated by agriculture, tourism, and resource-based sectors. These sectors differ in terms of productivity, formalization, and economic value, which may influence their contributions to both tax revenue and economic value.

Figure 1: Trend of Tax and Retribution Revenue

Source: DJPK (2026).

As shown in Figure 1, both tax and retribution revenues in Aceh Tengah exhibit fluctuating trends over the period 2015–2025, indicating potential instability in local fiscal capacity. Furthermore, Figure 2 illustrates that the economic structure of Aceh Tengah is largely dominated by the agricultural sector, followed by the industrial, tourism, and energy sectors. This sectoral composition suggests that each sector may contribute differently to local revenue depending on its characteristics. Therefore, this study aims to analyze the effect of sectoral economic activities namely agriculture, industry, tourism, and energy on local revenue, specifically tax and retribution, in Aceh Tengah Regency.

Figure 2: Trend of Economics Structure of Aceh Tengah

Source: BPS, (2025).

LITERATURE REVIEW

Theoretical Foundation

This study is grounded in fiscal theory, endogenous growth theory, and structural change theory. Fiscal theory explains that government revenue, including tax and retribution, is a fundamental source of financing public expenditure and supporting economic development (Musgrave, 1959; IMF, 2022). Endogenous growth theory highlights that government revenue, when allocated efficiently, can finance productive public investment in infrastructure, education, and health services, thereby enhancing productivity and supporting long-term economic growth (Barro, 1990; OECD, 2021).

Furthermore, structural change theory emphasizes that economic development involves a shift across sectors such as agriculture, industry, and services, where each sector has different levels of productivity and economic contribution (Chenery, 1979). These differences influence each sector's ability to generate local revenue. Therefore, variations in sectoral economic structure are expected to affect regions' capacity to generate both tax revenue and revenue.

Taxation, Retribution, and Economic Growth

Taxation and retribution are key components of local own-source revenue in decentralized fiscal systems. While taxes are compulsory contributions imposed by the government, retribution refers to charges for public services and the use of public facilities. The relationship between taxation and economic growth has been widely discussed. In the neoclassical perspective, high tax burdens may reduce economic incentives. However, endogenous growth theory suggests that efficient use of tax revenue can support economic development through public investment (Gurdal et al., 2020).

Retribution revenue is closely linked to the provision of public services and local economic activities. Its contribution depends on the level of service utilization and administrative efficiency. In many developing regions, retribution tends to contribute less than tax revenue due to limited institutional capacity (OECD, 2021).

Economic Structure and Local Revenue

The structure of the economy plays an important role in determining local revenue performance. Different sectors contribute differently due to variations in productivity, formalization, and tax base. Industrial and service sectors generally make larger contributions to tax revenue due to their formal nature. In contrast, agricultural activities tend to contribute less directly due to informal characteristics and policy exemptions (Stoilova, 2023).

Sectoral Effects on Local Revenue

The agricultural sector plays a dominant role in many developing regions, including Aceh Tengah. However, its contribution to local revenue is often limited due to lower productivity and informal economic activities. Previous studies suggest that agriculture tends to have a weaker direct contribution to government revenue compared to more formal sectors, although it may still contribute indirectly through broader economic activity (Stoilova, 2023; Yossinomita et al., 2025).

In contrast, the industrial sector is characterized by higher productivity, formalization, and stronger integration into the tax system. Industrial activities generate various forms of revenue, including corporate taxes and value-added taxes, making this sector a significant contributor to government revenue (Elshani et al., 2024). The tourism sector contributes to local revenue through service-based taxes and retribution, such as hotel and restaurant taxes. Increased tourism activity leads to higher consumption and service demand, which in turn increases local revenue (Munjeyi & Fourie, 2024).

Meanwhile, the energy sector, including mining and natural resources, has a high economic value and contributes significantly to government revenue through taxes, royalties, and other fiscal instruments. However, its contribution may fluctuate depending on global market conditions (IMF, 2022; OECD, 2021). Based on

these theoretical and empirical arguments, sectoral economic activities are expected to influence local revenue differently depending on their characteristics, productivity levels, and degree of formalization.

Relevance to Aceh Tengah

Although previous studies provide strong theoretical and empirical insights, most of them focus on national or cross-country contexts. In regions such as Aceh Tengah, where the economy is dominated by sectors like agriculture, tourism, and natural resources, the relationship between sectoral economic activity and tax revenue may differ. Therefore, a sectoral approach is necessary to better understand the sources of tax revenue and to support more effective fiscal policy at the regional level.

Research Gap

Although many studies have examined the relationship between economic growth and tax revenue, most focus on aggregate indicators and national-level analysis. Limited attention has been given to sectoral contributions to both tax and revenue at the regional level. Therefore, this study addresses this gap by analyzing the impact of sectoral economic activities on local revenue (tax and revenue) in Aceh Tengah, providing a more detailed and region-specific analysis.

RESEARCHMETHOD

Research Approach

This study employs a quantitative approach with an explanatory research design to examine the effect of sectoral economic activities on local revenue in Aceh Tengah Regency. The explanatory approach is appropriate because it enables the identification of causal relationships between independent and dependent variables through statistical analysis.

Quantitative methods are widely used in economic research because they provide objective and measurable results, allowing researchers to test theoretical relationships empirically (Wooldridge, 2019; Gujarati & Porter, 2009). In this study, the focus is on analyzing how sectoral economic growth influences local revenue, which comprises tax and non-tax components.

Data and Data Sources

This study utilizes secondary data obtained from official sources, particularly the Central Statistics Agency (BPS). The data include Gross Regional Domestic Product (GRDP) at constant prices (ADHK) by economic sectors and local revenue data from DJPK for tax and revenue, for the period 2015–2025.

The economic sectors analyzed in this study include agriculture (forestry and fisheries), industry (manufacturing), tourism (accommodation and food and beverage services), and energy-related sectors (mining and quarrying, electricity and gas supply, and water supply and waste management). The original data are

available at an annual frequency. However, to increase the number of observations and enable more robust time-series analysis, the data are converted into a monthly frequency using interpolation techniques in EViews. This approach is commonly applied in empirical studies when higher-frequency data are required, although it assumes a consistent distribution of values within each year (Gujarati & Porter, 2009). As a result, the dataset comprises 131 observations, thereby improving the statistical reliability of the estimation results.

Definition of the Variables

The dependent variable in this study is the local tax revenue of Aceh Tengah Regency (TAX), and retribution (RET) measured in rupiah. This variable reflects the fiscal capacity of the local government. The independent variables consist of four sectors: agriculture (PRT), industry (IND), tourism (PAR), and energy (ENR). The tourism sector comprises accommodation and food and beverage services, while the energy sector includes mining and quarrying, electricity and gas supply, and water supply and waste management. The selection of these variables is based on their relevance to Aceh Tengah's economic structure and their potential contribution to local tax revenue. All variables are transformed into the first difference of natural logarithms (Δln). This transformation represents the growth rate of each variable and is commonly used in time-series analysis to stabilize variance and remove trends in the data (Wooldridge, 2019).

Table 1. Operational Definition of Variables

Variable	Symbol	Operational Definition	Unit
Local Tax Revenue	DLNTAX	Monthly local tax revenue realization for the city of Aceh Tengah	Rupiah
Retribution	DLNRET		
Agriculture Sector	DLNPRT	Nominal value of the agriculture, forestry, and fisheries sectors per month	Rupiah
Manufacturing sector	DLNIND	Nominal value of Manufacturing sector per month	Rupiah
Tourism sector	DLNPAR	Nominal value of the accommodation and food beverage sector per month	Rupiah
Energy sector	DLNENR	Nominal value of mining and quarrying, electricity and gas supply, and water supply/waste management sector per month	Rupiah

Source: Author's compilation.

Model Specification

To analyze the relationship between sectoral economic activities and local revenue, this study estimates two separate regression models:

$$\Delta lnTAX_t = \beta_0 + \beta_1 \Delta lnPRT_t + \beta_2 \Delta lnIND_t + \beta_3 \Delta lnPAR_t + \beta_4 \Delta lnENR_t + \varepsilon_t \quad (1)$$

$$\Delta lnRET_t = \beta_0 + \beta_1 \Delta lnPRT_t + \beta_2 \Delta lnIND_t + \beta_3 \Delta lnPAR_t + \beta_4 \Delta lnENR_t + \varepsilon_t \quad (2)$$

The use of log-difference transformation (Δln) allows the regression coefficients to be interpreted as elasticities. Specifically, each coefficient represents the percentage change in local revenue resulting from a one percent change in the corresponding sectoral variable. In addition, the transformation helps address potential non-stationarity issues in time-series data and captures short-term dynamic relationships between variables (Wooldridge, 2019).

stimation Technique

The models are estimated using the Ordinary Least Squares (OLS) method. OLS is one of the most widely used estimation techniques in econometrics due to its desirable properties, including unbiasedness, consistency, and efficiency under the classical linear regression assumptions (Gujarati & Porter, 2009).

However, time-series data often exhibit problems such as heteroskedasticity and autocorrelation, which may lead to biased standard errors. To address these issues, this study applies heteroskedasticity- and autocorrelation-consistent (HAC) standard errors using the Newey–West estimator. The Newey–West method corrects the standard errors without altering the estimated coefficients, thereby improving the robustness and reliability of statistical inference.

Diagnostic Tests

To ensure the validity of the regression results, several diagnostic tests are conducted. Multicollinearity is examined using the Variance Inflation Factor (VIF). A centered VIF value below 10 indicates that multicollinearity is not a serious concern in the model (Gujarati & Porter, 2009). In addition, the use of HAC (Newey–West) standard errors helps address violations of classical assumptions, particularly heteroskedasticity and autocorrelation in the residuals, which are common in time-series data.

Hypothesis Testing

Hypothesis testing is conducted using the t-statistic to evaluate the significance of individual regression coefficients and the F-statistic to assess the overall significance of the model. The coefficient of determination (R^2) is used to measure the model's explanatory power in explaining variation in local revenue. A higher R^2 indicates that the independent variables have a stronger ability to explain changes in the dependent variable.

RESULT AND DISCUSSION

Descriptive Statistics

Descriptive statistics are presented in Table 2 to provide an overview of the characteristics of the variables used in this study. Since all variables are transformed into the first difference of natural logarithms (Δln), the values represent growth rates rather than absolute levels.

Table 2. Descriptive Statistics

Variable	Mean	Std. Dev	Min	Max
DLNTAX	0.010314	0.022390	-0.104775	0.053432
DLNRET	-0.003608	0.019296	-0.127483	0.087797
DLNPAR	0.006088	0.013116	-0.052304	0.104183
DLNPRT	0.002404	0.002815	-0.011647	0.018593
DLNIND	0.005001	0.003479	-0.010345	0.022836
DLNENR	0.000878	0.005958	-0.037734	0.022064

Source: BPS (2026), processed by the author (2026).

Table 2 shows that the average growth of tax revenue (DLNTAX) is positive at 0.010314, indicating a general upward trend over the observation period. In contrast, retribution revenue (DLNRET) has a slightly negative mean (-0.003608), suggesting relatively weaker or fluctuating performance. Among the independent variables, the tourism sector (DLNPAR) shows the highest variability, as indicated by its relatively high standard deviation, reflecting fluctuations in tourism-related economic activities. Meanwhile, the agricultural sector (DLNPRT) exhibits more stable growth with lower variability. Overall, the variation in minimum and maximum values across variables indicates fluctuations in both local revenue and sectoral economic performance during the study period.

Regression Results

This study estimates two regression models to examine the effect of sectoral economic activities on local revenue in Aceh Tengah Regency, comprising tax revenue and revenue from retribution.

ax Revenue

The estimated tax revenue results are presented in Table 3. The results indicate that the agricultural sector (DLNPRT) has a positive and statistically significant effect on tax revenue at the 5% significance level (p-value = 0.0355). This suggests that growth in the agricultural sector contributes positively to tax revenue, reflecting the importance of this sector in the regional economy. The positive and significant effect of the agricultural sector indicates that, despite its traditionally informal nature, agricultural activities in Aceh Tengah have been increasingly integrated into the local tax base

This may reflect improvements in market linkages, commercialization, and tax administration.

Table 3. Tax Revenue

Variable	Coefficient	t-Statistic	Prob
DLNPRT	5.670557	2.125	0.0355
DLNIND	4.444059	2.000	0.0476
DLNPAR	0.532745	0.915	0.3617
DLNENR	0.475094	0.832	0.4068
C	0.015249	1.605	0.1109
R^2	0.2567		
Adj R^2	0.2310		
Prob (F)	0.0000		

Source: BPS (2025), processed by the author (2026)

Note: HAC standard errors (Newey–West) are used.

The industrial sector (DLNIND) has a positive and statistically significant effect on tax revenue (p-value = 0.0476). The industrial sector shows a positive and statistically significant effect on tax revenue, reflecting its higher level of formalization and stronger linkage to the tax system compared to other sectors.

Meanwhile, the tourism sector (DLNPAR) and the energy sector (DLNENR), the insignificant effect of the tourism and energy sectors suggests that these sectors are not yet effectively captured within the local tax system. This may be due to limited scale, weak enforcement, or structural constraints in revenue collection. This implies that these sectors have not yet made a strong contribution to tax revenue in Aceh Tengah.

Overall, the model has an R-squared value of 0.2567, indicating that approximately 25.67% of the variation in tax revenue can be explained by the independent variables. The F-statistic is statistically significant (p-value = 0.0000), confirming that the model is jointly significant.

etribution

The estimation results for retribution are presented in Table 4. The results show that none of the independent variables has a statistically significant effect on retribution revenue. All variables have p-values greater than 0.05, indicating that sectoral economic growth does not directly influence retribution revenue. This finding suggests that retribution revenue is influenced more by administrative factors, such as service provision, pricing policies, and institutional capacity, than by economic growth alone. The R-squared value of 0.1296 indicates relatively low explanatory power, although the F-statistic remains statistically significant (p-value = 0.0014), suggesting that the model has some joint explanatory ability.

Table 4. Retribution

Variable	Coefficient	t-Statistic	Prob
DLNPRT	-0.644398	-0.356	0.7223
DLNIND	-0.404543	-0.207	0.8362
DLNPAR	0.585886	1.158	0.2490
DLNENR	0.298651	0.409	0.6834
C	-0.003865	-0.477	0.6345
Adj R^2	0.1019		
R^2	0.1296		
Prob(F)	0.0014		

Source: BPS (2025), processed by the author (2026)

Multicollinearity Test

To ensure the reliability of the regression model, multicollinearity is examined using the Variance Inflation Factor (VIF). Tables 5 and 6 present the results of the multicollinearity test for both the tax and retribution models. The results show that all centered VIF values are below the 10 thresholds. In the tax model, the VIF values range from 2.0447 to 7.0927, while in the retribution model, they range from 1.2452 to 2.6719. These findings indicate that there is no serious multicollinearity among the independent variables in either model. Therefore, the regression results are considered reliable.

Table 5. VIF of Tax

Variable	VIF
DLNPRT	2.5853
DLNIND	7.0927
DLNPAR	5.3619
DLNENR	2.0447

Source: BPS (2025), processed by the author (2026)

Table 6. VIF of Retribution

Variable	VIF
DLNPRT	2.3109
DLNIND	2.6719
DLNPAR	1.6166
DLNENR	1.2452

Source: BPS (2025), processed by the author (2026)

CONCLUSSION

This study examines the effect of sectoral economic activities on local revenue, specifically tax and retribution, in Aceh Tengah Regency. The findings indicate that sectoral economic activities have varying effects on

different components of local revenue. The results show that, for tax revenue, the agricultural and industrial sectors have positive and statistically significant effects, indicating that these sectors contribute to local tax revenue.

In contrast, the tourism and energy sectors do not show significant effects, suggesting that their contributions to tax revenue remain limited or are not yet fully integrated into the local tax system. For retribution revenue, the results show that none of the independent variables have a statistically significant effect. All sectoral variables, including agriculture, industry, tourism, and energy, have p-values greater than 0.05, indicating that sectoral economic activities do not directly influence revenue in Aceh Tengah.

This finding suggests that retribution revenue is not primarily driven by economic growth, but is more influenced by administrative factors, such as public service provision, pricing policies, and institutional capacity. Therefore, increases in sectoral economic activity do not necessarily translate into higher revenue.

Overall, these findings suggest that local revenue in Aceh Tengah is primarily driven by the agricultural and industrial sectors, while other sectors, such as tourism and energy, have not yet been fully optimized as revenue sources. In addition, tax revenue appears to be more responsive to sectoral economic activity compared to revenue from taxation, which is more dependent on administrative capacity and public service provision.

Therefore, policy efforts should focus on strengthening the integration of the agricultural and industrial sectors into the local revenue system, while also improving the development and management of tourism and energy sectors to enhance their contribution to local revenue. Furthermore, improving administrative efficiency and public service quality is essential to optimizing revenue.

This study contributes to the literature by providing a sectoral analysis of local revenue at the regional level. However, this study is limited by the use of interpolated data and the focus on selected sectors. Future research is recommended to include additional variables related to institutional quality and fiscal governance to provide a more comprehensive understanding of local revenue performance.

REFERENCE

Abidar, et al. (2025). *Determinants of Value-Added Tax Revenue Transfers in Municipalities of Emerging Economies*.

Adamkulova, C. U. (2023). Influence of Tax Revenues on Economic Growth of the Country. *Proceedings on Engineering Sciences*.

Barro, R. J. (1990). Government Spending in a Simple Model of Endogenous Growth. *Journal of Political Economy*, *98*(5), S103–S125.

BPS. (2025). *Produk Domestik Regional Bruto Kabupaten Aceh Utara Menurut Lapangan Usaha*. BPS Kabupaten Aceh Tengah. https://www.bps.go.id

Chenery, H. B. (1979). Structural Change and Development Policy. *World Bank Research Observer*.

DJPK. (2026). *Data realisasi pendapatan daerah Kabupaten Aceh Tengah*. Kementerian Keuangan Republik Indonesia. https://www.djpk.kemenkeu.go.id

Elshani, A., Shaqiri, V., & Ahmeti, S. (2024). The Effect of Direct and Indirect Taxes on Economic Growth in Developed Countries. *Ekonomika*.

Gujarati, D. N., & Porter, D. C. (2009). *Basic Econometrics*. McGraw-Hill.

Gurdal, T., Aydin, M., & Inal, V. (2020). The Relationship Between Tax Revenue, Government Expenditure, and Economic Growth in G7 Countries. *Economic Change and Restructuring*.

IMF. (2022). *Fiscal Monitor*. IMF.

Indrawati, S. M. (2024). *Fiscal Policy and Economic Development in Indonesia*.

Munjeyi, K., & Fourie, J. (2024). *A Framework for Digitalising Tax Revenue Collection for the Informal Economic Sphere*.

Musgrave, R. A. (1959). *The Theory of Public Finance*. McGraw-Hill.

OECD. (2021). *OECD Economic Outlook*. OECD Publishing.

Stoilova, D. G. (2023). The Impact of Tax Structure on Economic Growth. *Journal of Tax Reform*.

Wooldridge, J. M. (2019). *Introductory Econometrics: A Modern Approach*. Cengage Learning.

Yossinomita, et al. (2025). *Analysis of Optimal Tax Ratio and Efficiency of Regional Tax Revenue*.

THE EFFECT OF THE TOURISM, ENERGY, AGRICULTURE, AND MANUFACTURING SECTORS ON LOCAL TAX REVENUE IN EAST ACEH REGENCY

Khairah Khairah, Aliasuddin Aliasuddin, Taufiq C. Dawood

Faculty of Economics and Business, Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia

Email correspondence: aliasuddin@usk.ac.id

Abstract

This study aims to analyze the influence of the agricultural, manufacturing, energy, and tourism sectors on local tax revenue in East Aceh Regency. This study employs a quantitative approach, using secondary quarterly time-series data for the period 2015Q1-2024Q4, yielding 40 observations. The analytical method used is multiple linear regression in EViews. Prior to hypothesis testing, the regression model was examined through classical assumption tests, including tests of normality, heteroscedasticity, and autocorrelation. The findings show that the tourism sector has a positive and significant effect on local tax revenue in East Aceh Regency, while the agricultural sector has a negative and significant effect. In contrast, the energy sector has a negative but insignificant effect, and the manufacturing sector has a positive but insignificant effect on local tax revenue. Simultaneously, all independent variables jointly have a significant effect on local tax revenue. The coefficient of determination indicates that the variation in local tax revenue is substantially explained by the variables included in the model. These results suggest that the contribution of each economic sector to local tax revenue is not uniform; therefore, local governments need to strengthen sectors that have proven capable of increasing local tax revenue while improving policy strategies in sectors where contributions remain limited.

Keywords: local tax revenue, agricultural sector, manufacturing sector, energy sector, tourism sector.

INTRODUCTION

Indonesia has diverse regional economic potentials shaped by differences in natural resources, geography, demography, and development capacity. In the context of decentralization, regional development is not only directed toward supporting national growth but also toward strengthening local governments' ability to manage their own economic resources and public services. Therefore, each region is required to identify and optimize its economic potential as a basis for improving welfare and fiscal capacity under regional autonomy (Republic of Indonesia, 2014; Republic of Indonesia, 2022; Susanto & Sugianto, 2019).

The implementation of regional autonomy places local governments in a position where fiscal independence becomes increasingly important. One of the main indicators of such independence is local own-source revenue, which comprises regional taxes, regional levies, proceeds from the management of separate regional assets, and other legitimate local revenue. Among these components, regional tax revenue is one of the most strategic because it reflects the ability of local governments to transform regional economic activity into fiscal resources that can finance development, public services, and community welfare programs (Republic of Indonesia, 2022; Indahsari, 2025; Susanto & Sugianto, 2019).

East Aceh Regency is a relevant case for examining this issue because it has a broad and varied economic structure. Official regional documents show that East Aceh has strong agricultural and plantation potential, tourism assets in the form of natural and cultural attractions, and resource-based energy potential, including oil and gas. In addition, the availability of sectoral GRDP data published by the Central Statistics Agency indicates that East Aceh's economic activities can be observed by industry, making it possible to examine the relationship between sectoral development and regional tax revenue more specifically (DPMPTSP East Aceh Regency, 2021; BPS East Aceh Regency, 2025). In East Aceh Regency, regional tax revenue showed a positive trend during 2020-2023. The realized regional tax revenue amounted to IDR 11,814,154,294.00 in 2020, increased to IDR 14,295,455,459.00 in 2021, rose again to IDR 17,357,692,096.16 in 2022, and reached IDR 21,657,462,452.00 in 2023. However, the 2024 APBK target was set at IDR 20,975,015,302.00, slightly below the 2023 realization, and then increased sharply to IDR 47,208,162,810.00 in the 2025 APBK. This pattern indicates that although regional tax revenue has grown in the medium term, its planning and projections still reflect adjustment and uncertainty, making it important to identify the sectoral factors associated with its development (Government of East Aceh Regency, 2025).

Table 1. East Aceh Regency Regional Tax Revenue, 2020-2025

Year	Amount (IDR)	Status
2020	11,814,154,294.00	Actual
2021	14,295,455,459.00	Actual
2022	17,357,692,096.16	Actual
2023	21,657,462,452.00	Actual
2024	20,975,015,302.00	APBK Target
2025	47,208,162,810.00	APBK Target

Source: Government of East Aceh Regency (2025).

The data in Table 1 show that East Aceh Regency's regional tax revenue generally increased during the 2020-2023 realization period. Nevertheless, from a budgeting perspective, the pattern was not fully linear because the 2024 target was set below the 2023 realization, while the 2025 target increased very sharply. This situation suggests that regional tax performance cannot be understood solely through administrative collection efforts but should also be examined through the economic sectors that shape the local tax base. In other words, the dynamics of regional tax revenue are closely related to the structure and development of regional economic activity (Government of East Aceh Regency, 2025; Wahyuningsih, 2025).

One factor theoretically and empirically associated with regional tax revenue is the growth of economic sectors. When production, processing, services, and business transactions in a region increase, the regional tax base tends to expand due to higher commercial activity, asset utilization, and taxable transactions. Marliyanti & Arka (2014) found that GRDP directly affects local tax revenue and local own-source revenue in Denpasar, while Wahyuningsih (2025) showed that primary, secondary, and tertiary sector GRDP have a positive and significant effect on regional tax revenue in Buru District. These findings indicate that changes in sectoral economic performance can be associated with changes in regional tax revenue (Marliyanti & Arka, 2014; Wahyuningsih, 2025).

More specifically, the tourism sector has a direct connection with several regional tax channels because tourism activity is commonly associated with accommodation, restaurants, entertainment, and other supporting services. However, its contribution is not always direct or uniform across regions. In the context of Aceh, Nadirsyah et al. (2023) found that the number of tourists did not directly affect PAD, although it did affect entertainment tax, hotel tax, and restaurant tax. This suggests that the impact of tourism on local fiscal performance tends to be context-dependent and may work through specific tax channels rather than through aggregate revenue automatically (Nadirsyah et al., 2023).

Based on this framework, the study focuses on four sectors: tourism, energy, agriculture, and manufacturing. These sectors were selected because they represent different economic channels in the formation of the regional

tax base. Agriculture reflects the primary production base of East Aceh; manufacturing represents processing and value-added activities; energy reflects the role of energy-related and resource-based economic activity; and tourism represents service transactions that can stimulate local taxes through accommodation, food and beverage, and related services. Although previous studies have examined PAD, GRDP, and tourism-related taxes, research specifically testing the effects of tourism, energy, agriculture, and manufacturing on regional tax revenue in East Aceh Regency remains limited. Therefore, this study aims to analyze the effect of tourism, energy, agriculture, and manufacturing sectors on regional tax revenue in East Aceh Regency.

LITERATURE REVIEW

Local Taxes within the Framework of Fiscal Decentralization

Local taxes are among the main fiscal instruments in the relationship between the central government and local governments, as they provide revenue to finance public services, development, and the strengthening of local fiscal capacity. Within the framework of fiscal decentralization in Indonesia, strengthening local taxing authority is considered important to reduce excessive dependence on intergovernmental transfers and to create a more efficient, accountable, and equitable regional finance system. Law No. 1 of 2022 emphasizes the restructuring of financial relations between the central and local governments, while local own-source revenue remains a key indicator of a region's fiscal capacity to support regional autonomy (Republic of Indonesia, 2022; Darmi, 2018).

In line with this, several studies position local taxes as a strategic component of local revenue and fiscal autonomy. Darmi (2018) argues that locally generated revenue reflects a region's management capacity in carrying out autonomy, while Marliyanti and Arka (2014) demonstrate that local tax revenue is closely linked to regional economic dynamics. In this context, local taxes serve not only as a source of public finance but also as a measurable outcome of how far regional economic activity can be converted into fiscal resources. Therefore, analyzing the factors influencing local tax revenue is important for understanding how strongly local economic activity is translated into fiscal capacity (Darmi, 2018; Marliyanti & Arka, 2014).

Sectoral Economic Growth and Local Tax Revenue

Theoretically, sectoral economic growth can broaden the local tax base because increases in output are usually accompanied by higher business transactions, service consumption, asset utilization, and the circulation of goods and services. In the context of gross regional domestic product (GRDP), growth in each sector reflects the expansion of different economic activities, which may contribute differently to local tax revenue. Thus, local tax revenue is not only influenced by aggregate economic growth, but also by the structure of sectoral growth that shapes taxable activities within a region (Marliyanti & Arka, 2014; Wahyuningsih, 2025).

Previous empirical findings also support this relationship. Marliyanti & Arka (2014) found that GRDP had a direct effect on local tax revenue in Denpasar, indicating that an increase in regional output could strengthen the fiscal base of local governments. More recent evidence is presented by Wahyuningsih (2025), who reported that the GRDP of the primary, secondary, and tertiary sectors had a positive and significant effect on regional tax revenue in Buru District. These studies reinforce the argument that changes in regional tax revenue are closely related to changes in the development of economic sectors that underlie production and service activities in a region (Marliyanti & Arka, 2014; Wahyuningsih, 2025).

The Agriculture, Manufacturing, and Energy Sectors as the Foundation of Economic Activity

In this study, the agriculture, manufacturing, and energy sectors are identified as important components of the regional economy because they represent distinct channels through which local tax capacity may be generated. The agricultural sector reflects primary production activities and the use of local natural resources, the manufacturing sector represents value-added processing and industrial transactions, and the energy sector, especially electricity and gas, reflects the intensity of infrastructure-based productive activity. The stronger these sectors develop, the greater the possibility that they will expand the volume of taxable economic transactions in the region (Wahyuningsih, 2025).

From an empirical perspective, Wahyuningsih (2025) shows that the primary and secondary sectors are relevant to regional tax revenue because both sectors stimulate economic activity that is directly or indirectly associated with taxable transactions. Although the energy sector is not always discussed separately in previous empirical studies, its role remains conceptually important because electricity and gas support household activity, trade, industry, and services. In other words, the energy sector can be treated as an economic variable that reflects the operational intensity of regional economic life, which in turn may influence local tax performance (Wahyuningsih, 2025).

For East Aceh Regency, the relevance of these sectors can also be traced through the publication of GRDP by the industry issued by BPS East Aceh Regency. The publication provides official sectoral data for 2020-2024 and shows that sector-based economic indicators are available for analysis. This is important because the use of agricultural, manufacturing, and energy variables in this study is not merely theoretical but is also supported by the availability of official regional data, which allows a more specific sectoral examination of local tax revenue (BPS East Aceh Regency, 2025).

The Tourism Sector and Its Relevance to Local Taxes

The tourism sector has a more direct connection to local tax objects than many other sectors because tourism activity is typically linked to accommodation, restaurants, entertainment, and other supporting services. In the

GRDP classification, tourism-related activity is commonly represented through accommodation and food service activities, which are highly relevant to local tax channels. For this reason, tourism is often considered one of the sectors with the potential to strengthen local fiscal performance, particularly in regions where service activity develops alongside visitor flows and tourism business expansion (BPS East Aceh Regency, 2025; Nadirsyah et al., 2023).

The relationship between tourism and local fiscal performance has also been discussed in several empirical studies. Ibrahim & Supadmi (2022) found that tourist visits did not directly affect hotel and restaurant tax revenue, whereas the tourism industry itself had a positive and significant effect. Similarly, Nadirsyah et al. (2023) found that the number of tourists in Aceh did not directly affect PAD, although it did influence entertainment tax, hotel tax, and restaurant tax. These findings suggest that tourism does not automatically increase aggregate local revenue, but may operate through specific tax channels depending on the structure of local economic activity and tax collection effectiveness (Ibrahim & Supadmi, 2022; Nadirsyah et al., 2023).

Therefore, in this study, tourism remains an important explanatory variable for regional tax revenue. Even when its effect is not always direct in the aggregate sense, tourism contributes to commercial activity in accommodation, food and beverage services, and entertainment, all of which are closely associated with taxable transactions. This means that the fiscal relevance of tourism should not be judged solely from visitor numbers, but also from the broader economic ecosystem that tourism stimulates in the region (Ibrahim & Supadmi, 2022; Nadirsyah et al., 2023).

Research Gaps

Although previous studies have examined the relationship between economic activity and local fiscal performance, several important gaps remain. First, many studies have focused on local own-source revenue (PAD) in general rather than on regional tax revenue specifically. Second, a number of studies still use aggregate GRDP or concentrate only on certain tax channels, especially hotel, restaurant, and entertainment taxes. Third, prior empirical studies have generally been conducted in areas such as Denpasar, Buru, and the SARBAGITA region, while studies that simultaneously test the effects of agriculture, manufacturing, energy, and tourism on regional tax revenue in East Aceh Regency remain limited. These gaps indicate the need for a more specific dependent variable, a more disaggregated sectoral approach, and a stronger regional focus (Ibrahim & Supadmi, 2022; Marliyanti & Arka, 2014; Nadirsyah et al., 2023; Wahyuningsih, 2025).

Based on the above theoretical and empirical review, this study analyzes the effect of the tourism, energy, agriculture, and manufacturing sectors on regional tax revenue in East Aceh Regency. These four sectors are selected because they represent different economic channels in the formation of the local tax base and are

supported by the availability of official GRDP-by-industry data for East Aceh. Thus, this study is expected to contribute by providing a more specific sectoral explanation of regional tax revenue at the district level, rather than discussing PAD in a broader and less focused way (BPS East Aceh Regency, 2025; Marliyanti & Arka, 2014; Wahyuningsih, 2025).

METHODOLOGY

Data and Data Sources

This study employs a quantitative approach and an explanatory research design to examine the effects of the tourism, energy, agriculture, and manufacturing sectors on local tax revenue in East Aceh Regency. A quantitative approach is considered appropriate because this study focuses on measuring the relationship between variables using numerical data and statistical analysis, so that the effect of the independent variables on the dependent variable can be tested empirically (Sugiyono, 2022; Wooldridge, 2020).

The data used in this study consist of secondary time-series data in the form of quarterly observations covering the period from 2015Q1 to 2024Q4, resulting in a total of 40 observations. Data on local tax revenue are obtained from official financial and fiscal documents of the Government of East Aceh Regency, including regional financial reports, budget realization reports, and other budget documents. Meanwhile, data on the tourism, energy, agriculture, and manufacturing sectors are collected from official statistical publications issued by the Central Statistics Agency and other relevant government institutions. The use of official secondary data is considered suitable because these data are systematically recorded, publicly accountable, and relevant for quantitative empirical analysis of regional fiscal and sectoral conditions (Gujarati & Porter, 2009; Sugiyono, 2022).

The unit of analysis in this study is the **quarter**, since both local tax revenue and sectoral economic activity are observed and analyzed on a quarterly basis. Therefore, all available data within the study period are used as the research sample, so no random sampling technique is applied. The use of all observations is considered more appropriate for capturing fluctuations over time and for examining the relationship among variables more comprehensively in a time-series framework (Wooldridge, 2020).

Definitions of the Variables

The dependent variable in this study is the local tax revenue of East Aceh Regency (TAX), defined as the realized amount of local tax revenue recorded quarterly in rupiah. The independent variables comprise four sectors: agriculture (AS), manufacturing (MS), energy (ES), and tourism (TS). The agriculture sector is represented by the value of agricultural activity; the manufacturing sector by the value of manufacturing industry activity; the energy sector by the value of electricity and gas supply activity; and the tourism sector by

the value of accommodation and food and beverage service activity. The selection of these variables is based on their relevance to the economic structure of East Aceh Regency and their potential contribution to the formation of the local tax base through production, distribution, and service activities (Gujarati & Porter, 2009). To clarify the measurement of the variables, the operational definitions of this study are presented as follows

Table 2. Operational Definitions of Variables

Variable	Symbol	Operational Definition	Unit
Local Tax Revenue	TAX	Quarterly realized local tax revenue of East Aceh Regency	Rupiah
Agriculture Sector	AS	Quarterly value of the agriculture, forestry, and fisheries sector	Rupiah
Manufacturing Sector	MS	Quarterly value of the manufacturing industry sector	Rupiah
Energy Sector	ES	Quarterly value of the electricity and gas supply sector	Rupiah
Tourism Sector	TS	Quarterly value of the accommodation and food and beverage service sector	Rupiah

Source: Author's compilation

Data Analysis Techniques

The data in this study are analyzed using multiple linear regression for time-series data. This technique is selected because the study aims to examine the effect of several independent variables, namely the tourism sector, energy sector, agriculture sector, and manufacturing sector, on one dependent variable, namely local tax revenue in East Aceh Regency. Multiple regression is considered appropriate because it allows the relationship between one dependent variable and several independent variables to be examined simultaneously in a measurable and empirical manner (Gujarati & Porter, 2009; Wooldridge, 2020).

In this study, the regression model is formulated to explain the relationship between changes in sectoral economic activity and changes in local tax revenue over the study period. Since the data are arranged in a quarterly time series, each observation represents one quarter from 2015Q1 to 2024Q4. Accordingly, the econometric model used in this study can be expressed as follows (Gujarati & Porter, 2009; Wooldridge, 2020):

$$TAX_t = \beta_0 + \beta_1 TS_t + \beta_2 ES_t + \beta_3 AS_t + \beta_4 MS_t + \varepsilon_t$$

Note:

TAX_t = local tax revenue in quarter t

β_0 = constant

$\beta_1, \beta_2, \beta_3, \beta_4$ = regression coefficients

TS_t = value of the tourism sector in quarter t

ES_t = value of the energy sector in quarter t

AS_t = value of the agriculture sector in quarter t

MS_t = value of the manufacturing sector in quarter t

ε_t = error term

The interpretation of the estimation results is based on the sign, magnitude, and statistical significance of each regression coefficient. A positive coefficient indicates that an increase in the relevant independent variable tends to increase local tax revenue, ceteris paribus. Conversely, a negative coefficient indicates that an increase in the relevant independent variable tends to reduce local tax revenue, assuming other variables remain constant.

To ensure that the regression model produces reliable estimates, the analysis is supported by classical assumption tests, including the normality, heteroscedasticity, and autocorrelation tests. In addition, the model's goodness of fit is evaluated using the coefficient of determination (R-squared), adjusted R-squared, F-statistic, and partial t-tests. These measures are used to assess both the model's explanatory power and the significance of the independent variables in explaining variation in local tax revenue (Gujarati & Porter, 2009; Wooldridge, 2020).

Estimation Procedures

The analysis in this study begins with the collection and organization of quarterly data on local tax revenue, the tourism, energy, agriculture, and manufacturing sectors in East Aceh Regency for the period from 2015Q1 to 2024Q4. After the dataset is compiled, descriptive statistics are computed to summarize the general characteristics of each variable, including the minimum, maximum, mean, median, standard deviation, skewness, and kurtosis. This initial stage is important because it provides an overview of the distribution, variation, and movement of the data before the econometric model is estimated (Ghozali, 2018; Gujarati & Porter, 2009).

The next stage is to estimate the multiple linear regression model using the Ordinary Least Squares (OLS) method in EViews. After the regression model is estimated, classical assumption tests are conducted to assess whether the model satisfies the main econometric assumptions, including the normality, heteroscedasticity, and autocorrelation tests. Once these assumptions have been evaluated, hypothesis testing is conducted through the t-test to examine the partial effect of each independent variable, the F-test to assess the joint effect of all independent variables, and the coefficient of determination (R^2) to measure the explanatory power of the model in explaining variations in local tax revenue. Finally, the estimation results are interpreted and used as the basis for drawing conclusions in accordance with the objectives of the study and the empirical conditions of East Aceh Regency (Ghozali, 2018; Wooldridge, 2020).

RESULTS AND DISCUSSION

Descriptive Statistics

Descriptive statistics are employed to describe the general features of the research data before proceeding to regression estimation. In this study, the variables are TAX, AS, MS, ES, and TS, each observed over 40 periods. The descriptive measures reported in this section include the mean, median, maximum, minimum, standard deviation, skewness, kurtosis, Jarque-Bera statistic, probability value, sum, sum of squared deviations, and the number of observations. The complete results of the descriptive analysis for all variables are presented in the following table.

Table 3. Descriptive Statistics Results

Statistics	TAX	AS	MS	ES	TS
Mean	3,510,000,000	1,220,000,000,000	107,000,000,000	3,040,000,000	33,100,000,000
Median	3,650,000,000	1,160,000,000,000	86,600,000,000	3,170,000,000	33,100,000,000
Maximum	5,050,000,000	1,740,000,000,000	168,000,000,000	3,750,000,000	48,100,000,000
Minimum	1,960,000,000	903,000,000,000	61,600,000,000	2,350,000,000	18,800,000,000
Std. Dev.	1,050,000,000	240,000,000,000	39,300,000,000	429,000,000	8,950,000,000
Skewness	-0.049824	0.630917	0.429951	-0.233836	0.189307
Kurtosis	1.748669	2.258816	1.485318	1.934378	1.922682
Observations	40	40	40	40	40

Source: Author's calculations (2026)

Based on the descriptive statistics results, all variables have the same number of observations, namely 40. TAX has a mean value of 3,510,000,000 and a median of 3,650,000,000, with values ranging from 1,960,000,000 to 5,050,000,000. AS has the highest mean among all variables, at 1,220,000,000,000, while its values range from 903,000,000,000 to 1,740,000,000,000. MS has a mean value of 107,000,000,000 and a median of 86,600,000,000, while ES shows a mean of 3,040,000,000 and a median of 3,170,000,000. Meanwhile, TS has a mean of 33,100,000,000, a minimum of 18,800,000,000, and a maximum of 48,100,000,000.

In terms of data dispersion, AS has the largest standard deviation, indicating the widest variation among the variables. On the contrary, ES has the smallest standard deviation, indicating that its values are more concentrated around the mean. Regarding the shape of the distribution, TAX and ES have negative skewness, indicating slight left-skewness. In contrast, AS, MS, and TS have positive skewness, indicating that the distributions tend to be right-skewed. Furthermore, all variables have kurtosis values below 3, indicating that the distributions are relatively flatter than a normal distribution.

Results of Multiple Linear Regression Estimation

The multiple linear regression model in this study was estimated using the Least Squares method, with TAX as the dependent variable and TS, ES, AS, and MS as the independent variables. The estimation uses quarterly

data from 2015Q1 to 2024Q4, covering 40 observations. The regression output reports the coefficient, standard error, t-statistic, and probability value for each explanatory variable. In addition, the model summary includes the coefficient of determination, adjusted R-squared, F-statistic, Prob (F-statistic), and Durbin-Watson statistic. The complete estimation results are presented in the following table.

Table 4. Multiple Linear Regression Estimation Results

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	1,850,000,000	1,450,000,000	1.277615	0.2098
TS	0.200353	0.073433	2.728393	0.0099**
ES	-0.375633	0.826397	-0.454543	0.6522
AS	-0.003580	0.001610	-2.223860	0.0327**
MS	0.004952	0.006417	0.771612	0.4455
R-squared		0.885274		
Adjusted R-squared		0.872162		
F-statistic		67.51860		
Prob (F-statistic)		0.000000		
Durbin-Watson statistic		0.223774		

Source: Author's calculations (2026)

The regression output shows that TS and AS have a significant effect on TAX, as indicated by probability values below 0.05. The coefficient of TS is positive, which means that an increase in TS tends to increase TAX, assuming the other variables remain unchanged. By contrast, AS has a negative coefficient, indicating that a higher AS value tends to reduce TAX under the same assumption. Meanwhile, ES and MS do not have statistically significant partial effects because their p-values are greater than 0.05.

Simultaneously, the model is statistically significant, as reflected by the F-statistic of 67.51860 with a Prob (F-statistic) of 0.000000. This result indicates that TS, ES, AS, and MS jointly influence TAX. Furthermore, the R-squared value of 0.885274 indicates that 88.53% of the variation in TAX is explained by the independent variables in the model, while the remaining 11.47% is attributable to other factors outside the regression equation. The Adjusted R-squared of 0.872162 further confirms that the model has relatively strong explanatory power after adjusting for the number of predictors.

Classical Assumption Tests

Classical assumption tests were conducted to assess whether the regression model met the main statistical requirements before hypothesis testing. In this study, the classical assumption tests consisted of the normality, heteroscedasticity, and autocorrelation tests. The summary of the test results is presented in Table 5.

Table 5. Results of the Classical Assumptions Test

No.	Test Type	Indicator	Value	Conclusion
1	Normality Test	Jarque-Bera Probability	0.212991	The residual data are normally distributed
2	Heteroscedasticity Test (Harvey)	Prob. Chi-Square (Obs*R-squared)	0.0811	No heteroscedasticity
3	Autocorrelation Test (Durbin-Watson)	Durbin-Watson Stat	0.223774	No autocorrelation

Source: Author's calculations (2026)

Based on the results of the normality test, a Jarque-Bera probability value of 0.212991 was obtained. This value exceeds the significance level of 0.05, so the residuals in the regression model are assumed to be normally distributed. In EViews, the normality of residuals can be assessed using the Jarque-Bera test, where a p-value greater than 0.05 indicates that the data are normally distributed (Winarno, 2017).

Furthermore, the results of the Harvey heteroscedasticity test show a Prob. Chi-Square (Obs*R-squared) value of 0.0811, which is greater than 0.05. Thus, the null hypothesis stating that there is no heteroscedasticity is accepted, meaning that the regression model satisfies the assumption of homoscedasticity. According to Ghozali & Ratmono (2017)If the p-value of the Obs*R-squared statistic is greater than 0.05, the model does not exhibit heteroscedasticity.

In the autocorrelation test, a Durbin-Watson value of 0.223774 was obtained. Referring to Santoso (2016). A regression model is considered free of autocorrelation if the Durbin-Watson value falls within the range of -2 to +2. Since the value of 0.223774 falls within this range, the regression model in this study is deemed free from autocorrelation. Thus, based on these three tests, the regression model meets the assumptions of normality, is free from heteroscedasticity, and is free from autocorrelation according to the criteria used in this study.

Discussion

The Effect of the Tourism Sector on Local Tax Revenue

The estimation results show that the tourism sector has a positive and statistically significant effect on local tax revenue. This indicates that stronger tourism activity tends to expand the local tax base through transactions that are more directly connected to district and municipal taxes, especially those related to accommodation, food services, entertainment, and supporting visitor activities. In practical terms, the tourism sector is usually easier to convert into local tax receipts because a large share of its economic activity occurs through taxable local businesses. This interpretation is consistent with Sundawan & Laksmi (2024), who found that tourism-sector local taxes in the Special Region of Yogyakarta had a positive and significant effect on original local government tourism-sector revenue. A similar pattern also appears in Central Java, where Anggrismono & Aviva (2023) reported that tourist numbers and hotels contributed positively and significantly to PAD, while

Karini & Agustiani (2019) showed that tourism-revenue components in Bandung were jointly significant in explaining PAD.

Even so, earlier studies also suggest that the fiscal contribution of tourism is not always uniform across indicators. Efrintya et al. (2021) found that, in the ex-Karesidenan Madiun area, the number of hotels significantly affected PAD, whereas tourist attractions and visitor numbers did not. Likewise, Indriyani et al. (2018), when discussing prior tourism-revenue studies, noted that some findings showed strong positive roles for tourism visits, hotel and restaurant taxes, and tourism-related levies, while Ulhusna (2017) reported that hotel occupancy was significant, but the number of attractions and tourists was only positive and not significant. This means that tourism contributes more effectively to local tax revenue when visitor activity is already linked to taxable spending, not merely when tourist arrivals increase in a statistical sense.

The Effect of the Energy Sector on Local Tax Revenue

The energy sector in this study has a negative coefficient and does not show a statistically significant effect on local tax revenue. This suggests that growth in the energy sector does not automatically translate into higher locally collected tax receipts. One possible explanation is that the fiscal transmission mechanism in the energy sector is usually narrower and more selective than in tourism. Energy-related activity often enters local revenue through specific instruments rather than through a broad-based expansion of taxable local transactions. Evidence from Riau shows that the electricity, gas, and water sector had a negative coefficient in the PAD model, while the same study also found that sectors with stronger extractive dominance could reduce the relative PAD contribution of other sectors. In addition, Murdiansyah et al. (2019) reported that the road-lighting tax contributed 19.57% of PAD in Lumajang, suggesting that the local fiscal link of the energy sector is often concentrated in specific tax posts rather than in overall sectoral growth.

Accordingly, the negative and insignificant sign for the energy sector in this model can be interpreted as an indication that sectoral expansion alone is insufficient to increase local tax revenue. What matters more is whether that expansion increases the number of locally taxable objects, such as electricity consumption subject to local levies, or improves compliance and collection performance in energy-related tax instruments. When those channels are weak, the economic size of the energy sector may rise without producing a proportional increase in local tax receipts.

The Effect of the Agricultural Sector on Local Tax Revenue

The agricultural sector has a negative and statistically significant effect on local tax revenue. This result implies that an increase in the agricultural sector's value is associated with a reduction in local tax revenue during the observation period. Substantively, however, this should not be read as evidence that agriculture is harmful to the

regional economy. A more reasonable interpretation is that the sector's economic expansion is not strongly tied to tax objects administered by local governments. Armas & Kasmita (2014) found a similar pattern in Riau, where agriculture was negatively related to PAD because the sector was heavily dominated by plantation and forestry activities, whose revenue collection was handled primarily by the central government rather than local governments. In that setting, a larger agricultural contribution did not automatically strengthen PAD.

This means that the negative coefficient of agriculture in the present study is better understood as a weak fiscal transmission problem than as a sign of low economic importance. Akhmad et al. (2013) showed that local fiscal policy, particularly capital expenditure in agriculture, could increase agricultural GRDP and farmers' income in South Sulawesi. Therefore, agriculture may still be highly relevant to employment, welfare, and regional output, but its direct contribution to local tax revenue can remain limited when the sector is dominated by primary production, low-formality activities, and revenue channels that are not fully retained locally.

The Effect of the Manufacturing Sector on Local Tax Revenue

The manufacturing sector shows a positive coefficient, but the effect is not statistically significant. This indicates that manufacturing activity tends to move in the same direction as local tax revenue, yet the relationship is not strong enough to be confirmed statistically in this sample. In other words, manufacturing still appears to hold fiscal potential, but that potential has not consistently translated into local tax receipts over the period studied. This can occur when industrial expansion generates output and value added without immediately broadening the locally administered tax base. Such a situation may arise from industrial incentives, administrative inefficiencies, weak local tax capture, or the fact that the main benefits of industrial activity are reflected in broader economic growth rather than in direct local tax payments.

This finding differs from several earlier studies that reported a stronger fiscal role for industrial activity. Armas & Kasmita (2014) found that the processing industry significantly affected PAD in Riau, while a study in the ex-Karesidenan Surakarta area found that the number of industries had a positive and significant effect on regional tax revenue. The literature is not entirely one-way, however. Arifin et al. (2018) found in Sumenep that the number of large and medium industries was negatively related to local tax revenue, even though the overall model variables significantly affected revenue. These mixed findings indicate that the manufacturing sector's influence on local tax revenue depends not only on the size of the sector, but also on the industrial structure, the degree of formalization, and the ability of local governments to transform industrial activity into taxable local objects.

CONCLUSION

Based on the analysis and discussion, it can be concluded that the economic sectors examined in this study exhibit different relationships with local tax revenue in East Aceh Regency. These findings suggest that changes in local tax revenue are influenced not only by sectoral economic activity in general, but also by the extent to which each sector is connected to locally administered tax objects. Specifically, the conclusions of this study are as follows:

1. The tourism sector has a positive and significant effect on local tax revenue in East Aceh Regency. This indicates that the expansion of tourism-related activities tends to strengthen local tax revenue, particularly because this sector is closely associated with taxable local business transactions.
2. The energy sector has a negative but not significant effect on local tax revenue in East Aceh Regency. This means that changes in the energy sector have not shown a statistically convincing contribution to local tax revenue during the period of observation.
3. The agricultural sector has a negative and significant effect on local tax revenue in East Aceh Regency. This finding indicates that the growth of the agricultural sector has not been followed by an increase in local tax revenue, which may reflect the limited direct linkage between agricultural activity and local tax instruments.
4. The manufacturing sector has a positive but not significant effect on local tax revenue in East Aceh Regency. This suggests that although the manufacturing sector tends to move in the same direction as local tax revenue, its contribution has not been strong enough to produce a significant statistical effect.
5. Simultaneously, the tourism, energy, agricultural, and manufacturing sectors have a significant effect on local tax revenue in East Aceh Regency. This shows that the combined movement of these sectors is relevant in explaining variations in local tax revenue.

Overall, the results of this study confirm that economic sectors do not contribute to local tax revenue in the same way. Therefore, local governments need to give greater attention to sectors that have proven capable of supporting local tax growth, while also improving policies and revenue strategies in sectors whose fiscal contribution remains limited.

REFERENCES

Akhmad, A., Achsani, N. A., Tambunan, M., & Mulyo, S. A. (2013). Pengaruh Kebijakan Fiskal terhadap Pembangunan Sektor Pertanian Kabupaten dan Kota di Provinsi Sulawesi Selatan. *Jurnal Agribisnis*, *7*(1), 1–14. https://journal.uinjkt.ac.id/index.php/agribusiness/article/view/5167

Anggrismono, A., & Aviva, L. A. M. (2023). Dampak Sektor Pariwisata terhadap Pendapatan Asli Daerah Kabupaten/Kota di Jawa Tengah. *Jurnal Ekonomi Pembangunan STIE Muhammadiyah Palopo*, *9*(1). https://doi.org/10.35906/jep.v9i1.1437

Arifin, M., Rofik, M., & Andrianingsih, V. (2018). Pengaruh Jumlah Penduduk, Jumlah Industri dan PDRB terhadap Penerimaan Pajak Daerah di Kabupaten Sumenep Tahun 2006-2011. *PERFORMANCE: Jurnal Bisnis & Akuntansi*, *8*(1). https://doi.org/10.24929/feb.v8i1.467

Armas, R., & Kasmita, D. A. (2014). Pengaruh Sektor Ekonomi terhadap Pendapatan Asli Daerah Provinsi Riau. *Pekbis Jurnal*, *6*(1), 55–65. https://www.neliti.com/publications/8908/pengaruh-sektor-ekonomi-terhadap-pendapatan-asli-daerah-provinsi-riau

Badan Pusat Statistik Kabupaten Aceh Timur. (2025). *Produk domestik regional bruto Kabupaten Aceh Timur menurut lapangan usaha 2020-2024*.

Darmi, T. (2018). Locally-generated revenue as a capacity parameters of new regional autonomy management. *JKAP (Jurnal Kebijakan Dan Administrasi Publik)*, *22*(1), 1–13. https://doi.org/10.22146/jkap.24870

Dinas Penanaman Modal dan Pelayanan Perizinan Terpadu Kabupaten Aceh Timur. (2021). *Laporan penyusunan peta potensi dan peluang investasi daerah Kabupaten Aceh Timur*.

Efrintya, E., Muchtolifah, M., & Sishadiyati, S. (2021). Pengaruh Sektor Pariwisata terhadap Pendapatan Asli Daerah di Eks Karesidenan Madiun. *Eqien - Jurnal Ekonomi Dan Bisnis*, *8*(2), 34–41. https://doi.org/10.34308/eqien.v8i2.230

Ghozali, I. (2018). *Aplikasi analisis multivariate dengan program IBM SPSS 25* (9th ed.). Badan Penerbit Universitas Diponegoro.

Ghozali, I., & Ratmono, D. (2017). *Analisis multivariat dan ekonometrika: Teori, konsep, dan aplikasi dengan EViews 10* (2nd ed.). Badan Penerbit Universitas Diponegoro.

Gujarati, D. N., & Porter, D. C. (2009). *Basic econometrics* (5th ed.). McGraw-Hill Irwin.

Ibrahim, M. E., & Supadmi, N. L. (2022). Pengaruh kunjungan wisatawan, industri pariwisata pada penerimaan pajak hotel, restoran serta PAD di wilayah SARBAGITA. *E-Jurnal Akuntansi*, *32*(3), 818–830. https://doi.org/10.24843/EJA.2022.v32.i03.p20

Indahsari, K. (2025). Analysis of local own-source revenue components and their contribution to regional fiscal independence: A case study of Tuban Regency. *Buletin Ekonomika Pembangunan*, *6*(2). https://doi.org/10.21107/bep.v6i2.33395

Indriyani, S., Wardiningsih, S. S., & Utami, S. S. (2018). Pengaruh Retribusi Objek Wisata, Jumlah Wisatawan, Pajak Hiburan terhadap Pendapatan Asli Daerah Kabupaten Karanganyar. *Jurnal Ekonomi Dan Kewirausahaan*, *18*(1), 219–226. https://garuda.kemdiktisaintek.go.id/journal/view/5259?issue=Vol. 18 (2018)%3A Jurnal Ekonomi dan Kewirausahaan

Karini, R. S. R. A., & Agustiani, I. N. (2019). Kontribusi Penerimaan Pendapatan Sektor Pariwisata terhadap Pendapatan Asli Daerah (PAD) Kota Bandung. *Tourism Scientific Journal*, *4*(1), 90–119. https://doi.org/10.32659/tsj.v4i1.51

Marliyanti, D. S., & Arka, S. (2014). Pengaruh PDRB terhadap pajak daerah dan pendapatan asli daerah (PAD) Kota Denpasar. *E-Jurnal Ekonomi Pembangunan Universitas Udayana*, *3*(6), 265–271. https://ojs.unud.ac.id/index.php/eep/article/view/8671

Murdiansyah, I., Wahyuni, N., & Lestari, Y. O. (2019). Pengaruh Produk Domestik Regional Bruto (PDRB), Jumlah Pelanggan, Daya yang Dikonsumsi terhadap Pajak Penerangan Jalan di Kabupaten Lumajang. *JPEKBM (Jurnal Pendidikan Ekonomi, Kewirausahaan, Bisnis Dan Manajemen)*, *3*(2), 17–28. https://ejournal.stkipjb.ac.id/index.php/ekonomi/article/view/1473

Nadirsyah, Firman, F., & Ridwan. (2023). The influence of amount traveler's regional original income through entertainment tax, hotel tax, and restaurant tax regency/city in Aceh Province. *International Journal of Economics (IJEC)*, *3*(1), 159–170. https://doi.org/10.55299/ijec.v3i1.624

Pemerintah Kabupaten Aceh Timur. (2021). *Laporan arus kas per 31 December 2020 dan 2019*.

Pemerintah Kabupaten Aceh Timur. (2023). *Qanun Kabupaten Aceh Timur Nomor 9 Tahun 2023 tentang Anggaran Pendapatan dan Belanja Kabupaten Aceh Timur Tahun Anggaran 2024*.

Pemerintah Kabupaten Aceh Timur. (2024a). *Laporan realisasi anggaran pendapatan dan belanja daerah (konsolidasi) Tahun Anggaran 2023*.

Pemerintah Kabupaten Aceh Timur. (2024b). *Qanun Kabupaten Aceh Timur Nomor 5 Tahun 2024 tentang Anggaran Pendapatan dan Belanja Kabupaten Aceh Timur Tahun Anggaran 2025*.

Republik Indonesia. (2014). *Undang-Undang Republik Indonesia Nomor 23 Tahun 2014 tentang Pemerintahan Daerah*.

Republik Indonesia. (2022). *Undang-Undang Republik Indonesia Nomor 1 Tahun 2022 tentang Hubungan Keuangan antara Pemerintah Pusat dan Pemerintahan Daerah*.

Santoso, S. (2016). *Panduan lengkap SPSS versi 23*. PT Elex Media Komputindo.

Sugiyono. (2022). *Metode penelitian kuantitatif, kualitatif, dan R&D*. Alfabeta.

Sundawan, H. P., & Laksmi, A. C. (2024). Determinants analysis of original local government revenue in the tourism sector of the Special Region of Yogyakarta. *Nominal Barometer Riset Akuntansi Dan Manajemen*, *13*(1), 118–130. https://doi.org/10.21831/nominal.v13i1.71430

Susanto, W., & Sugianto, C. (2019). The structure of regional original revenue and its effect on economic growth: Facts from regencies and cities in Central Jawa. *Jurnal Perencanaan Pembangunan: The Indonesian Journal of Development Planning*, *3*(1), 68–102. https://doi.org/10.36574/jpp.v3i1.59

Ulhusna, R. (2017). Pengaruh sub sektor pariwisata terhadap pendapatan asli daerah (PAD) Kota Bukittinggi. *Jurnal Online Mahasiswa Fakultas Ekonomi Universitas Riau*, *4*(1), 445–459.

Wahyuningsih, T. (2025). Gross regional domestic product and its impact on regional tax revenue in Buru District. *BALANCE: Economic, Business, Management, and Accounting Journal*, *22*(2), 316–329. https://doi.org/10.30651/blc.v22i2.26792

Winarno, W. W. (2017). *Analisis ekonometrika dan statistika dengan EViews* (5th ed.). UPP STIM YKPN.

Wooldridge, J. M. (2020). *Introductory econometrics: A modern approach* (7th ed.). Cengage Learning.

THE ROLE OF REGIONAL TAXES AND LEVIES IN INCREASING THE GDP OF LANGSA MUNICIPALITY

Lidia Anggraini, Aliasuddin Aliasuddin, Muhammad Abrar

Faculty of Economics and Bussines, Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia

Email correspondence: aliasuddin@usk.ac.id

Abstract

This study aims to analyze the influence of the Gross Regional Domestic Product (GDP) sector, including agriculture, industry, tourism, and energy, on regional tax and levy revenues in Langsa Regency during the period 2015–2025. Using a quantitative approach based on secondary data from the Central Statistics Agency and multiple linear regression methods, this study examines the contribution of each sector to local fiscal revenues. The results of the analysis show that the tourism sector has a positive effect on tax and levy revenues, while the agriculture, industry, and energy sectors have a negative effect, indicating differences in the sectors' contributions to fiscal revenue. The regression model proved to be robust, with an R-squared of 0.867 and an Adjusted R-squared of 0.863, as well as a significant F-test ($p = 0.000$), confirming that the four sectors together explained most of the variation in fiscal revenues. Multicollinearity analysis indicates high correlations among the tourism, agriculture, and energy variables, so the interpretation of the coefficients should be done carefully. These findings emphasize the importance of integrated regional fiscal management, in which optimizing each economic sector's contribution can increase tax and levy revenues while encouraging sustainable local economic growth.

Keywords: Regional Taxes, Regional Levies, Local Economic Growth, Langsa Regency, Tourism Sector, Agriculture Sector, Industrial Sector, and Energy Sector

INTRODUCTION

Gross Regional Domestic Product (GDP) is the main indicator used to measure the total value of the production of goods and services in a region in a given period. The increase in GDP indicates expanded economic activity, stronger purchasing power, and greater capacity for regions to generate job and investment opportunities. Therefore, GDP growth is a benchmark for the economic development performance of a district or municipality and becomes the focus of the local government's fiscal policy.

Fiscal policies at the regional level, particularly through regional taxes and levies, play a strategic role in strengthening the regional fiscal base and supporting local development initiatives. Regional taxes are mandatory levies imposed on taxpayers under local regulations without direct compensation, while regional levies are charges on services or facilities provided by the government to the community or business actors. Revenues from these two instruments become an important part of the Regional Original Revenue (PAD), which is then used to finance development needs, public services, and infrastructure improvements at the local level. In the international literature, studies on the relationship between local fiscal policies and regional economic growth show that taxes and policies on subnational fiscal authority can affect regional economic output. Research by Segura III, using a dynamic panel approach, shows that state and local fiscal policies influence regional economic growth through various mechanisms, including infrastructure investment and the setting of competitive tax rates across regions. The results of the study suggest that local tax policies affect not only regional revenues but also overall subnational economic conditions (Iii, 2016).

In addition, empirical evidence from the study of Liu & Lian (2025) shows that the development of the digital economy has also broadened the local tax base by positively affecting tax revenues and even generating spillover effects to neighboring regions, meaning that the collective strength of regional revenues can influence economic dynamics in the wider region. This shows the importance of economic innovation in strengthening the regional tax base while encouraging regional economic growth.

Other studies also confirm the role of local fiscal structures in subnational revenue management. Chuluunbaatar et al (2024) found that local tax components, such as income tax and property tax, contribute to the reduction of local government fiscal dependence, although the relationship to economic output can be influenced by the structure of such government spending.

In the Indonesian context, several national and regional empirical studies have found that regional tax revenues generally have a positive impact on local economic growth, whereas regional levies have varying effects depending on each region's specific policies. This can be seen in research that shows that regional taxes have a

significant effect on encouraging economic growth in several provinces on the island of Sumatra, while regional levies have a less consistent effect (Rizaldi et al 2025).

Langsa Municipality, as an administrative area, has unique economic potential. Optimizing revenue from regional taxes and levies is believed to strengthen the regional fiscal position of the Municipality, support more sustainable development, and increase GDP. This comprehensive empirical study analyzes the role of regional taxes and levies in increasing the GDP of Langsa Municipality, providing empirical evidence useful for fiscal policymakers and development stakeholders at the local level.

LITERATURE REVIEW

Agricultural GDP reflects the value of agricultural production in a region. Taxes on agricultural activities can affect investment and productivity in this sector, as fiscal structures determine production costs and resource allocation decisions at the local level (Balasoiu et al., 2023). Industrial GDP measures the output of the manufacturing and processing sectors. Corporate tax policies, profit taxes, and fiscal incentives affect the competitiveness of industries as well as their municipalities in generating economic value added (Johansson et al., 2008).

Tourism GDP reflects income from travel activities and tourism services (Doan, 2025). Tourism service taxes, environmental taxes, and travel-related fiscal costs can affect tourism demand and tourism area receipts (Dogru et al., 2020). Energy GDP measures the energy sector's contribution to economic output. Energy taxes, such as carbon taxes or renewable energy incentives, affect energy consumption patterns and clean technology investments, which in turn impact regional economic growth (Doan, 2023).

Overall, the components of GDP not only reflect the region's production structure but are also influenced by tax policies that can strengthen or slow down the contribution of each sector to a region's economic growth (Castro & Camarillo, 2024). The GDP of the agricultural sector measures the value added by crop production, livestock, fisheries, and other agrarian activities in a given region. The levy imposed by local governments on public services, such as the use of market facilities, veterinary services, irrigation management, and product distribution facilities, helps finance services that can increase the productivity of the agricultural sector. For example, levies used to maintain public infrastructure in agrarian areas can improve farmers' market access while strengthening the local fiscal revenue base (Ahmad et al., 2021).

Industrial GDP includes the value added by the manufacturing and processing sectors. Levies imposed on industrial licensing, industrial estate use, and technical inspections are sources of revenue that help local governments provide infrastructure and regulatory services. Empirical research shows that the structure of

subnational government levies can influence industrial operational efficiency and investment decisions, which ultimately affect the industrial sector's output and growth in the region (García & Arias, 2021).

The tourism sector reflects tourist spending on accommodation, transportation, food, entertainment, and local services. Levies charged on tourism facilities, such as national parks, cultural attractions, and public cleaning services, are the funds used to maintain the quality of destinations and tourist experiences. The international literature finds that these public service costs can affect tourists' preferences and visit decisions, thereby affecting the overall economic performance of tourism (Li et al., 2020).

The GDP of the energy sector reflects the added value of fossil and renewable energy production and distribution. The levy on the use of energy facilities, grid connectivity, and resource management services helps ensure the provision of stable and efficient services. Scientific articles show that energy levy policies, including energy distribution service fees, can affect energy consumption, clean technology investment, and the energy sector's output (Zhao & Yang, 2022).

Regional levies imposed on public services used by the agricultural, industrial, tourism, and energy sectors are fiscal instruments that serve not only as a source of revenue, but also as a policy tool to influence service efficiency, infrastructure quality, and investment decisions. Thus, the structure and policies of regional levies can contribute to GDP dynamics by improving public service capabilities and the investment climate in each sector.

RESEARCH GAP

Previous research has focused largely at the national or cross-country level, so district-level analysis, especially in Langsa Regency, remains limited. In addition, previous studies have usually discussed taxes and levies separately, so a combined study of their effects on GDP has not been widely conducted. Furthermore, the contribution of economic sectors such as agriculture, industry, tourism, and energy to GDP through taxes and levies has not been analyzed in depth in the local context.

RESEARCH METHODS

This study uses a quantitative approach to analyze the relationship and influence between the independent and dependent variables. The quantitative approach was chosen because this study uses secondary data from the Indonesian Central Statistics Agency (BPS) for Langsa Municipality, covering the period 2015-2025. This is processed statistically to test the influence of the GDP sector on regional levy revenues.

DATA ANALYSIS MODEL

This study employs a multiple linear regression analysis with a time-series approach, using annual data for the period 2015–2025 in Langsa Municipality. This approach is used to analyze the influence of the Gross Regional Domestic Product (GDP) sector on regional levy revenues.

$$\Delta \ln TAX_t = \alpha 0 + \alpha 1\, \Delta \ln PRT_t + \alpha 2\, \Delta ln\ IND_t + \alpha 3\, \Delta \ln \mathrm{PART}_t + \alpha 4\, \Delta ln\, ENR_t + \varepsilon_t$$

$$\Delta \ln RET_t = \alpha 0 + \alpha 1\, \Delta \ln PRT_t + \alpha 2\, \Delta ln\ IND_t + \alpha 3\, \Delta \ln \mathrm{PART}_t + \alpha 4\, \Delta ln\, ENR_t + \varepsilon_t$$

VARIABLE OPERATIONS

The dependent variables in this study are the regional tax revenue of Langsa Regency (TAX), and the levy (RET) measured in rupiah. This variable reflects the fiscal Status of municipalities. The independent variables comprise four sectors: agriculture (PRT), industry (IND), tourism (PAR), and energy (ENR). The tourism sector is represented by the provision of accommodation and food and beverage services, while the energy sector includes the procurement of electricity and gas. The selection of these variables is based on their relevance to the economic structure of Langsa Regency and their potential contribution to regional tax revenue.

All variables in this study were transformed into the first form of the natural logarithm (Δln). This transformation is used to represent the growth rate of each variable, and is commonly applied in time series data analysis to stabilize variance and reduce trend tendencies in the data (Wooldridge, 2019).

Estimation Techniques

In this study, the model was estimated using the Ordinary Least Squares (OLS) method. The OLS method is one of the most widely used estimation techniques in econometric analysis because it has unbiased, consistent, and efficient estimator properties as long as the classical assumptions of linear regression are fulfilled (Gujarati & Porter, 2009). The use of OLS in this study is based on its ability to quantify the relationship between the independent variables and local income.

However, time series data are generally susceptible to heteroscedasticity and autocorrelation, which can make standard errors inaccurate and compromise the validity of statistical tests. Therefore, this study uses heteroscedasticity-consistent standard errors through the Newey-West estimator. This approach produces a more robust standard error without changing the estimated regression coefficient, making the resulting statistical inference more reliable (Newey & West, 1987).

Variable	Symbol	Operational Definition	Unit
Local Tax Revenue	Y1	Monthly local tax revenue realization for the Municipality of Aceh Selatan	Rupiah
Retribution	Y2	Monthly local retribution revenue realization for the Municipality of Aceh Selatan	Rupiah
Agtribution Sector	X1	Nominal value of the agriculture, forestry, and fisheries sectors per month	Rupiah
Manufacturing Sektor	X2	Nominal value of the Manufacturing sector per month	Rupiah
Tourism Sector	X3	Nominal value of the accommodation and food beverage sector per month	Rupiah
Energi Sector	X4	Nominal value of mining and quarrying, electricity, and gas supply	Rupiah

Diagnostic Tests

To ensure the validity of the regression model, this study conducted several diagnostic tests. One of the tests used is the multicollinearity test with the Variance Inflation Factor (VIF). A centered VIF value below 10 indicates that there are no serious multicollinearity problems in the model (Gujarati & Porter, 2009). This test is important to ensure that each independent variable does not have a correlation too high with the others, so that parameter estimates remain stable.

In addition, the use of the HAC error standard with the Newey-West approach also serves to address potential violations of classical assumptions, especially heteroscedastiMunicipality and autocorrelation in residuals. Both of these issues often arise in the analysis of time series data and can affect the accuracy of hypothesis test results if not handled appropriately.

Hypothesis

Hypothesis testing in this study was carried out using the t-test and the F-test. The t-test was used to assess the significance of each independent variable's influence on the dependent variable. Meanwhile, the F test was used to assess the significance of the model simultaneously, namely, to determine whether all independent variables together had an effect on the region's original income.

Next, the coefficient of determination (R^2) is used to measure how much the model is able to explain variations in dependent variables. The higher R^2 value indicates that the independent variables in the model have a clear, stronger influence on changes in the region's original income. Thus, the combination of the t-test, F-test, and coefficient of determination provides a comprehensive picture of the model's accuracy and strength in the study.

Results and Discussion

Results of the TAX Descriptive Statistical Test

The GDP table for the agriculture, industry, tourism, and energy sectors is the main indicator of each sector's contribution to regional economic growth. The research data showed that agriculture and industry were relatively stable, with averages of 5.79 and 5.78, respectively, while tourism was higher (9.35) but more volatile, and energy was the lowest (1.55) but stable. Regional tax revenue averaged 2.78, with significant variation, reflecting the influence of economic sector activity. Most international and national research focuses on the national scale or discusses taxes and levies separately, so the combined analysis of the two on GDP at the district level, particularly the contribution of specific sectors, is limited. This research is important to fill this gap by analyzing the role of regional taxes and levies in increasing the GDP of Langsa Municipality, as well as evaluating the contribution of each sector to fiscal revenue.

Table 1 Statistics Deksriftif

Variabel	Mean	Std.Dev	Maximum	Minimum
X1(PRT)	5.789167	0.082998	5.900000	5.640000
X2(IND)	5.779924	0.042273	5.900000	5.710000
X3(PAR)	9.349773	0.274200	9.800000	8.850000
X4(ENR)	1.550530	0.073426	1.670000	1.430000
Y1(TAX)	2.776515	0.340359	3.690000	2.300000

Source : Estimated Results 2026

TAX TEST RESULTS

Tabel 2 Tax Test Results

Variabel	Coefficient	t-Statistik	Prob
X1(PRT)	-2.159295	-5.437123	0.0000
X2(IND)	-1.929367	-3.541347	0.0006
X3(PAR)	1.017478	5.219644	0.0000
X4(ENR)	-3.357410	-9.860987	0.0000
C	20.62515	6.104179	0.0000
R-squared	0.867139		
Adjusted R-squared	0.862954		
Prob (F-stastic)	0.000000		

Source : Estimated Results 2026

The results of regression analysis showed that all independent variables had a significant effect on the dependent variables. Domestic Workers (-2,159), IND (-1,929), and ENR (-3,357) had a negative effect, while PAR (1,017) had a positive effect. A constant of 20.625 indicates the value of a dependent variable when all variables are zero-free. All variables were statistically significant ($p < 0.05$). The model had an R-squared of 0.867 and an Adjusted R-squared of 0.863, explaining 86.3 percent variation of the dependent variable, with the F-test (p 0.000) confirming the model as a whole.

MULTIKOLLINEARITY TEST

Tabel 3 Multikollinearity

Variabel	Coefficien Variance	Uncetered VIF	Centered VIF
X1(PRT)	0.229559	92608.32	18.88681
X2(IND)	0.432017	173701.7	9.220675
X3(PAR)	0.055307	58235.12	49.66420
X4(ENR)	0.168724	4892.578	10.86436
C	16.61682	199978.5	NA

Source : Estimated Results 2026

This table shows the results of multicollinearity analysis from a regression model with four independent variables. The Coefficient column shows the coefficient value of each variable, namely PRT 0.230, IND 0.432, PAR 0.055, and ENR 0.169, as well as a constant of 16.617. The Variance column shows the magnitude of the estimated variance of the coefficient; PAR has the highest variance of 58,235, indicating that the estimate is more sensitive to data changes. The Uncentered VIF and Centered VIF columns are used to detect multicollinearity; PRT (18,887), PAR (49,664), ENR (10,864) showed high multicollinearity, while IND (9,221) was relatively safe. Overall, this model has the potential for multicollinearity, especially in the variables PAR, PRT, and ENR, so it needs to be considered when interpreting the coefficient.

RESULTS OF THE DESCRIPTIVE STATISTICAL TEST OF LEVY

Tabel 4 Statistics Deskriftif

Variabel	Mean	Std.Dev	Maximum	Minimum
X1(PRT)	5.789167	0.082998	5.900000	5.640000
X2(IND)	5.779924	0.042273	5.900000	5.710000
X3(PAR)	9.349773	0.274200	9.800000	8.850000
X4(ENR)	1.550530	0.073426	1.670000	1.430000
Y2(RET)	1.280455	0.234494	1.520000	0.780000

Source : Estimated Results 2026

This table shows a summary of the descriptive statistics of the variables used in the study. The X1 variable (PRT) has an average of 5.789 with a standard deviation of 0.083, a maximum value of 5.900, and a minimum of 5.640. The X2 variable (IND) has an average of 5.780, a standard deviation of 0.042, a maximum of 5.900, and a minimum of 5.710. The X3 variable (PAR) has an average of 9.350, a standard deviation of 0.274, a maximum of 9.800, and a minimum of 8.850. The variable X4 (ENR) has an average of 1.551, a standard deviation of 0.073, a maximum of 1.670, and a minimum of 1.430. Meanwhile, the dependent variable Y2 (RET) has an average of 1.280, a standard deviation of 0.234, a maximum of 1.520, and a minimum of 0.780. From this data, it can be seen that the variable X3 (PAR) has the most variation, while X2 (IND) has the least variation, which shows the difference in the degree of distribution between variables.

RESULTS OF THE LEVY TEST

Tabel 5 Levy Test

Variabel	Coefficient	t-Statistik	Prob
X1(PRT)	-2.159295	-5.437123	0.0000
X2(IND)	-1.929367	-3.541347	0.0006
X3(PAR)	1.017478	5.219644	0.0000
X4(ENR)	-3.357410	-9.860987	0.0000
C	20.62515	6.104179	0.0000
R-squared	0.867139		
Adjusted R-squared	0.862954		
Prob (F-stastic)	0.000000		

Source : Estimated Results 2026

All independent variables (X1–X4) were significant ($p < 0.05$) and affected the dependent variables. X1 (PRT), X2 (IND), X4 (ENR) have a negative effect, while X3 (PAR) has a positive effect. The C constant of 20.625 is significant, indicating the base value of the dependent variable when all independent zeros. The model explains

86.7 percent of the dependent variation (R^2 0.867; Adjusted R^2 0.863) and F-statistic 0.000 confirm the overall model significantly.

MULTIKOLLINEARITY TEST

Tabel 6 Multikollinearity

Variabel	Coefficien Variance	Uncetered VIF	Centered VIF
X1(PRT)	0.157720	92608.32	18.88681
X2(IND)	0.296820	173701.7	9.220675
X3(PAR)	0.037999	58235.12	49.66420
X4(ENR)	0.115923	4892.578	10.86436
C	11.41667	199978.5	NA

Source : Estimated Results 2026

This table shows the Variance Inflation Factor (VIF) for each independent variable in the regression model. VIF is used to detect multicollinearity, which is a condition when one independent variable is highly correlated with another, which can affect the accuracy of the estimated coefficient. The uncentered VIF value for X1 (PRT) is 18.887, which is quite high because generally a VIF above 10 indicates a high multicollinearity potential. X2 (IND) has a VIF of 9.221, close to the critical limit, showing an indication of correlation with other variables but is relatively safer than X1. X3 (PAR) has a very high IF of 49.664, indicating strong multicollinearity so the estimated coefficient can be less stable. X4 (ENR) has a VIF of 10,864, exceeding 10 and indicating the presence of multicollinearity. Constants (C) do not have VIF because constants are not calculated in multicollinearity analysis, and usually centered VIF is lower because mean-centering reduces the correlation between variables.

CONCLUSION

The results of the study show that the tourism sector (PAR) has a positive influence on regional tax and levy revenues, while the agriculture (PRT), industry (IND), and energy (ENR) sectors have a negative effect, indicating a difference in the contribution of each sector to the fiscal revenue of Langsa Municipality. The regression model used proved to be robust with an R-squared of 0.867 and an Adjusted R-squared of 0.863, as well as a significant F-test (p 0.000), indicating that the four sectors together were able to explain most of the variation in tax and levy revenues. Multicollinearity analysis shows a high correlation in the PAR, PRT, and ENR variables, so the interpretation of the coefficients needs to be done carefully. Overall, these findings affirm the importance of integrated regional fiscal management, where optimizing the contribution of each economic sector can increase fiscal revenue while promoting sustainable local economic growth.

BIBLIOGRAPHY

Ahmad, K., Smith, J., & Rahman, F. (2021). Public service fees and agricultural productivity at the regional level. *Journal of Regional Economics*.

Apergis, N., & Payne, J. E. (2014). Renewable energy, output, and fiscal policy. *Energy Economics*.

Arnold, J. (2008). How taxes affect economic growth: Evidence from a cross-country panel of OECD countries. *International Tax and Public Finance, 15*(6), 681–712.

Balasoiu, N., et al. (2023). Impact of direct taxation on economic performance. *Sustainability*.

Castro, G. Á., & Camarillo, D. B. R. (2024). Do tax revenues track economic growth? *Economic Analysis and Policy*.

Chuluunbaatar, A., Nadmid, B., & Budjav, B. (2024). Heliyon Modeling method of local financial dependence : Evidence from Mongolia. *Heliyon*, *10*(16), e36068. https://doi.org/10.1016/j.heliyon.2024.e36068

Doan, N. (2023). Dynamic impacts of growth, energy use, tourism, and agriculture. *Energy Reports*.

Doan, N. (2025). Carbon tax and tourism consumption. *Annals of Tourism Research*.

Dogru, T., Sirakaya-Turk, E., & Crouch, G. I. (2020). Remodeling tourism demand. *Tourism Management, 77*, 104024.

García, M., & Arias, P. (2021). Local fiscal charges and manufacturing performance: Evidence from subnational regions. *International Journal of Industrial Organization*.

Iii, J. S. (2016). The effect of state and local taxes on economic growth : A spatial dynamic panel approach. *PIRS*, *96*(3), 627–646. https://doi.org/10.1111/pirs.12221

Johansson, Å., Heady, C., Arnold, J., Brys, B., & Vartia, L. (2008). Tax structure and economic growth. *OECD Economics Department Working Papers, No. 620*.

Liu, Y., & Lian, X. (2025). The spatial spillover effect of digital economy on regional tax Revenue : An empirical study based on the decay boundary and spillover path. *International Review of Economics and Finance*, *102*(May), 104352. https://doi.org/10.1016/j.iref.2025.104352

Morley, B. (2012). Environmental taxes, reforms and economic growth: An empirical analysis. *Energy Economics, 34*(3), 743–751.

OECD. (2020). *Taxation in agriculture*. OECD Publishing.

OECD. (2018). *Fiscal relations across levels of government: Agriculture and rural services*. OECD Publishing.

Rizaldi Arivin Parena1, Anna Yulianita2, S. R. (2025). *Pengaruh penerimaan pajak daerah dan retribusi terhadap pertumbuhan ekonomi dengan belanja daerah sebagai variabel intervening pada seluruh provinsi di pulau sumatera tahun 2011 - 2024*. *8*.

Zhang, D., & Li, X. (2024). The incentive effects of the macro tax burden on economic growth. *Journal of Asian Economics*.

Zhao, L., & Yang, X. (2022). Energy service costs and regional energy output. *Energy Policy Journal*.

THE IMPACT OF SECTORAL ECONOMIC GROWTH ON TAX REVENUE IN ACEH SINGKIL REGENCY

M. Arifin, Aliasuddin Aliasuddin, Taufiq C. Dawood

Faculty of Economics and Business, Syiah Kuala University, Banda Aceh, Indonesia

Email correspondence: aliasuddin@usk.ac.id

Abstract

This study aims to examine the effect of sectoral economic growth on local tax revenue in Aceh Singkil Regency. The independent variables are the agricultural, manufacturing, electricity and gas supply, and accommodation and food service sectors, while the dependent variable is local tax revenue. This research employs a quantitative approach using secondary data in the form of monthly observations from January 2019 to December 2025, analyzed via multiple linear regression. The findings reveal that, simultaneously, all sectoral economic variables have a significant effect on local tax revenue. Partially, the agricultural and manufacturing sectors have a positive and significant effect on local tax revenue, with the manufacturing sector emerging as the dominant variable. Meanwhile, the electricity and gas supply sector has little effect on local tax revenue. In contrast, the accommodation and food service sector has a negative and significant effect, suggesting potential inefficiencies in tax collection, the dominance of informal economic activities, or suboptimal management of tax potential in this sector. These findings suggest that efforts to increase local tax revenue in Aceh Singkil Regency should focus on optimizing productive economic sectors, particularly manufacturing and agriculture, while also improving local tax governance in a more effective and sustainable manner.

Keywords: Local Taxes, Agricultural Sector, Manufacturing Sector, Energy Sector, and Tourism Sector.

Introduction

In the era of regional autonomy, local governments play a vital role as they are required to be self-reliant in carrying out governmental functions and financing all regional activities. This self-reliance is reflected in the region's ability to increase its own-source revenue (PAD). PAD can be optimized by managing regional potential, particularly from the local tax sector, which is one of the main sources of revenue. Effective and efficient management of local taxes will make a significant contribution to regional development (Arsana, 2013; Halim, 2012).

Taxes are an important instrument in financing development, as they are used to provide public facilities and infrastructure that support the community's economic activities. Adequate infrastructure will drive increased productivity and economic growth. Theoretically, local taxes are included among the factors of production, specifically as part of capital accumulation that can increase the output of goods and services (GRDP). Consequently, an increase in tax revenue is closely linked to increased regional economic growth (Safitri et al., 2021; Widodo, 2017).

Table 1: Local Taxes and Sectoral Growth in Aceh Singkil Regency, 2019–2025 (in billions of rupiah)

Sector	2019	2020	2021	2022	2023	2024	2025
Local Taxation	6.73	6.72	17.87	8.38	7.44	8.54	11.85
Agriculture	483,02	494,93	494,85	513,44	539,82	543,06	583,19
Manufacturing	78,72	76,76	79,54	84,9	85,43	88,88	92,23
Energy	4,36	4,49	4,55	4,63	4,83	5,13	5,14
Tourism	21,21	19,72	18,34	21,35	23,08	23,73	24,49

Source: Ministry of Finance and Central Statistics Agency (2025)

The data show that local tax revenue for the period 2019–2025 fluctuates and does not align with the generally stable growth of the economy, particularly in the agricultural sector, the dominant sector. Although it makes a significant contribution to the economy, its largely traditional and informal nature means its contribution to tax revenue remains relatively low, resulting in an imbalance between the economic structure and tax revenue.

On the other hand, the manufacturing sector, as well as the accommodation and food and beverage sectors, show greater potential for growth, yet their contribution to tax revenue remains suboptimal. This indicates limitations in the management of local tax revenue. In line with this, sectoral economic growth reflects each sector's contribution to the Regional Gross Domestic Product (RGDP), where rapidly growing sectors tend to increase tax revenue through heightened economic activity (Siregar & Wahyuni, 2020).

However, not all growing sectors can make an optimal contribution to tax revenue. This is due to the existence of the informal sector, which is not yet fully covered by the tax system, as well as limitations in the

management and supervision of local taxes. Therefore, the effectiveness of local tax policies is a key factor in determining the extent of the economic sectors' contribution to tax revenue (Nasution, 2019; Prasetyo, 2020).

Aceh Singkil Regency has an economic structure that remains dominated by the primary sector, particularly agriculture, although other sectors such as trade and services are beginning to show growth. This situation presents an opportunity for the local government to tap into tax potential across various economic sectors. By identifying sectors that make a significant contribution to tax revenue, the local government can formulate more appropriate policies to increase local revenue (BPS Aceh Singkil, 2023; Rahmawati, 2021).

Based on the above, it is important to analyse the impact of sectoral economic growth on tax revenue in Aceh Singkil Regency. This study is expected to provide an empirical picture of the relationship between economic sector growth and local tax revenue and to serve as a basis for formulating more effective, efficient, and sustainable local fiscal policies (Siregar & Wahyuni, 2020; Safitri et al., 2021).

Literature Review

Economic growth is one of the key indicators for assessing the success of a region's development. According to Todaro and Smith (2011), economic growth reflects an increase in a region's capacity to produce goods and services, as measured by Gross Regional Domestic Product (GRDP). In a regional context, sectoral economic growth is important as it highlights each sector's contribution to the economy. Sectors experiencing rapid growth will generate higher levels of economic activity, thereby potentially increasing the local tax base.

Local taxes are a key component of Local Own-Source Revenue (LOSR), which plays a vital role in funding regional development. According to Mardiasmo (2018), local taxes are mandatory contributions from the public to local government, used to fund local administration and regional development. The optimization of local tax revenue is heavily influenced by the local government's ability to manage existing economic potential. The greater the economic activity, the greater the potential for tax revenue.

The relationship between economic growth and tax revenue has been extensively examined in various empirical studies. Safitri et al. (2021) found that increased economic growth has a positive impact on local tax revenue, due to the rise in production and consumption activities that are subject to taxation. This is consistent with research by Siregar and Wahyuni (2020), which finds that economic sectors experiencing significant growth will make a greater contribution to local revenue, particularly through the tax sector.

However, not all economic sectors contribute equally to tax revenue. Nasution (2019) explains that the substantial informal sector in local areas often poses a challenge to optimizing tax revenue due to difficulties in data collection and tax enforcement. Furthermore, Prasetyo (2020) adds that the effectiveness of the local tax

administration system is also a key determinant of success in increasing tax revenue, regardless of a particular sector's high economic growth.

In the regional economy, the structure of the local economy also influences the extent of its contribution to tax revenue. Rahmawati (2021) states that regions dominated by primary sectors, such as agriculture, tend to contribute less to tax revenue than regions dominated by the industrial and services sectors. This is due to the characteristics of the primary sector, which has relatively lower value added and fewer taxable items compared to other sectors.

Based on these studies, sectoral economic growth is closely linked to local tax revenue, though it is also influenced by other factors, including economic structure, levels of informality, and the effectiveness of tax administration. Therefore, research into the impact of sectoral economic growth on tax revenue is important for providing a more comprehensive understanding and serving as a basis for formulating more optimal local fiscal policies.

Research Methodology

This study employs a quantitative explanatory design to examine the impact of growth across several economic sectors on local tax revenue in Aceh Singkil Regency. This approach was chosen because it can objectively measure the relationship between variables using numerical data and statistical tests, thereby enabling an empirical explanation of the influence of independent variables on the dependent variable (Sugiyono, 2022; Wooldridge, 2019).

Furthermore, the data used consists of secondary monthly data covering the period from January 2019 to December 2024, comprising a total of 84 observations. Data on local tax revenue was obtained from the financial reports of the Sabang City Government, whilst data on the agriculture, manufacturing, energy, and tourism sectors were sourced from official publications of the Central Statistics Agency (BPS) and the Ministry of Finance. The use of secondary data was chosen because it has high credibility and is suitable for time-series analysis (Gujarati & Porter, 2009).

Based on this data, a multiple linear regression analysis was conducted on time-series data to measure the impact of the agricultural, manufacturing, energy, and tourism sectors on local tax revenue. This method was chosen because it can explain the relationship between a single dependent variable and several independent variables simultaneously (Wooldridge, 2019).

The regression equation model used in this study is as follows:

$$\boldsymbol{Tax_{it} = \alpha + \beta_1 Ag_{it} + \beta_2 Man_{it} + \beta_3 Ene_{it} + \beta_4 Tou_{it} + \varepsilon_{it}}$$

Where,

Tax : Tax (Billion)

Ag : Agriculture (Billion)

Man : Manufacturing (Billion)

Ene : Energy (Billion)

Tou : Tourism (Billion)

α : Constant Value

β_1, β_2 : Coefficient Values

ε : Erorr Term

t : Year

Results and Discussion

Descriptive Statistics

Descriptive statistics is a method used to describe or summarise data to make it easier to understand. This method aims to present information in a simpler and clearer manner, as well as to provide a comprehensive overview of the relationship between the dependent and independent variables in a study (Ismail, 2018).

Tax is the most problematic variable in the dataset. The mean (9.65) is noticeably higher than the median (8.30), indicating a right-skewed distribution and suggesting the presence of several extreme values. This is reinforced by the kurtosis value of 3.22, indicating a leptokurtic distribution with heavier tails and a higher likelihood of outliers. Additionally, the standard deviation (3.95) is relatively large relative to the mean, indicating high volatility. Critically, these characteristics imply that the Tax variable is prone to bias in statistical modeling, particularly in regression analysis, as it may violate normality assumptions and be highly sensitive to extreme observations. Data transformation or robust estimation methods are strongly recommended.

Agriculture (Ag) appears relatively stable and symmetrically distributed. The mean (521.76) is close to the median (513.12), indicating minimal skewness, while the kurtosis value (2.76) suggests a distribution close to normal. Although the standard deviation (33.99) seems large in absolute terms, it is relatively small compared to the mean, indicating low relative variability. However, the wide range of values (approximately 138) may point to underlying trends or structural changes over time. From a critical perspective, while Ag seems statistically well-behaved, it still requires further testing, particularly for stationarity, if the data are time series.

Table 2. Descriptive Statistics

	Tax	Ag	Man	Ene	Tou
Mean	9.64714285	521.75857142	83.78000000	4.732857142	21.70285714
Median	8.30421874	513.12443287	84.73601851	4.625138888	21.74088541
Maximum	18.7406944	612.38519675	93.73613425	5.183414351	24.87054398
Minimum	4.87750000	474.05028935	76.54965277	4.279918981	18.08383101
Standard Deviation	3.94689452	33.992542070	5.380050242	0.291793958	2.100348988
Kurtosis	3.22066445	2.761121141	1.769707293	1.668528549	1.801058498
Observations	84	84	84	84	84

Source: EViews (2025)

Manufacturing (Man) shows a highly symmetric distribution, with the mean (83.78) very close to the median (84.74). The low kurtosis value (1.77) indicates a platykurtic distribution, with fewer extreme values and a flatter shape than a normal distribution. The standard deviation (5.38) suggests moderate variability. Critically, this variable is relatively stable and poses no major statistical concerns. However, its stability may also imply limited sensitivity to large fluctuations, potentially reducing its explanatory power in capturing dynamic changes within a model.

Energy (Ene) is the most stable variable in the dataset. The mean (4.73) and median (4.63) are nearly identical, indicating a highly symmetric distribution. The very low standard deviation (0.29) reflects minimal variability, and the low kurtosis value (1.67) suggests a flat distribution with no significant outliers. Critically, this extreme stability may become a limitation, as the variable could lack sufficient variation to meaningfully explain changes in dependent variables. In regression analysis, such low variability often results in weak statistical significance.

Tourism (Tou) exhibits a balanced, moderately stable distribution. The mean (21.70) and median (21.74) are nearly identical, indicating symmetry. The standard deviation (2.10) indicates moderate variability, and the kurtosis (1.80) suggests a relatively flat distribution with few extreme values. From a critical standpoint, Tou represents a well-behaved variable more informative than highly stable variables like Ene, yet not as problematic as Tax. It is likely to contribute reasonably well to statistical modeling without introducing significant bias.

Overall conclusion: Tax stands out as the most critical variable due to its high volatility and presence of outliers, while Energy is overly stable and may lack explanatory power. Agriculture, Manufacturing, and Tourism are relatively well-behaved, though they still require further diagnostic testing (e.g., stationarity and multicollinearity) before being used in advanced econometric models.

Results of Multiple Linear Regression

Based on the regression results, the R-squared value of 0.746 indicates that 74.6 percent of the variation in local tax revenue is explained by the economic sector variables in the model, whilst the remainder is influenced by other factors outside the model. The F-statistic of 58.24, with a p-value of 0.0000, indicates that the model is both statistically significant and suitable for use.

Table 3. Results of Multiple Linear Regression

Variabel	Coefficient	Std.Error	t-Statistik	Probabilitas
Agriculture	0.039350	0.019531	2.014730	0.0473
Manufacturing	1.037447	0.139669	7.427893	0.0000
Energy	-1.089624	2.076145	-0.524830	0.6011
Tourism	-3.384912	0.222677	-15.20094	0.0000
C	-19.18209	3.985121	-4.813429	00000
R-squared	0.746791	Mean dependent var		9.647142
Adjusted R-squared	0.733971	S.D. dependent var		3.946894
S.E. of regression	2.035728	Akaike info criterion		4.317263
Sum squared resid	327.3910	Schwarz criterion		4.461954
Log likelihood	-176.3250	Hannan-Quinn criter.		4.375427
F-statistic	58.24907	Durbin-Watson stat		0.100612
Prob(F-statistic)	0.000000	Mean dependent var		9.647142

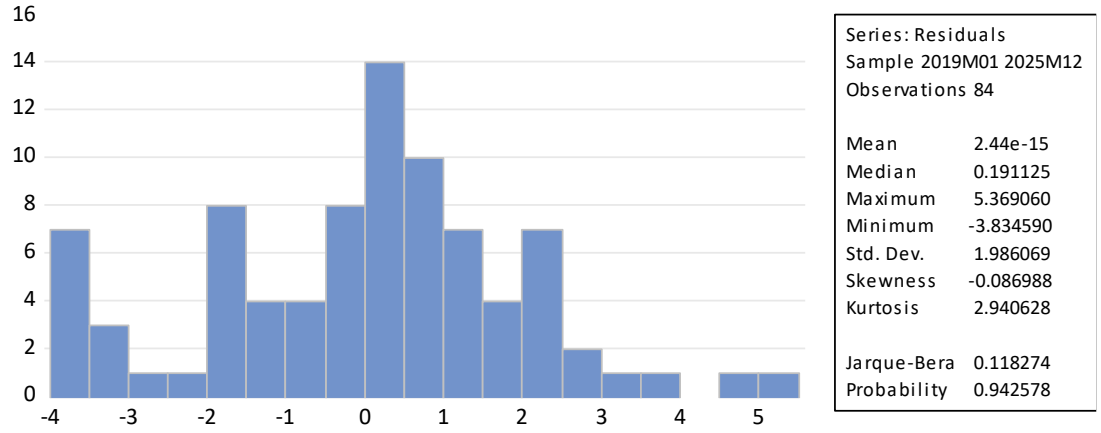
Source: EViews (2025)

Partially, the agriculture, forestry, and fisheries sector has a coefficient of 0.039 and is significant (0.0473), indicating a positive effect on tax revenue, although its contribution is relatively small. The manufacturing sector shows a coefficient of 1.037 and is significant (0.0000), making it the strongest variable in increasing local tax revenue. Conversely, the electricity and gas supply sector has a negative coefficient (-1.089) but is not significant (0.6011), indicating no real influence on local tax revenue. Meanwhile, the accommodation and food services sector has a coefficient of -3.384, which is significant (0.0000), contradicting the theory and suggesting issues such as the dominance of the informal sector, the impact of the pandemic, or low tax collection effectiveness. Overall, although most variables are significant, there is a mismatch in the direction of influence in certain sectors, and autocorrelation issues need to be addressed in further analysis.

Test of Classical Assumptions

1) Normality Test

As shown in Figure 1, the results of the normality test indicate a Jarque-Bera probability value of 0.000000, which is below the significance threshold of 0.05. Therefore, it can be concluded that the data used in this study do not follow a normal distribution.

Source: EViews, 2025

Figure 1. Results of the Normality Test

2) Multicollinearity Test

It is noted that the VIF for the independent variable is <10.00; therefore, the classical assumptions of the multicollinearity test have been met, and the test has been passed.

Table 4. Results of the Multicollinearity Test

Variable	Coefficient Variance	Uncentered VIF	Centered VIF
Agriculture	0.000381	2113.747	8.828001
Manufacturing	0.019507	2786.678	9.308676
Energy	4.310381	1964.401	7.350328
Tourism	0.049585	477.779	4.381018
C	15.88118	321.901	NA

Source: EViews (2025) .

3) Heteroscedasticity Test

As shown in Table 4, the probability value of the Chi-Square test (Obs*R-squared) for the dependent variable is above the significance threshold of 0.05. It can therefore be concluded that no heteroscedasticity was found in the regression model, meaning the residual variance is homogeneous across observations.

Table 4. Results of the Multicollinearity Test

Heteroskedasticity Test: Breusch-Pagan-Godfrey
Null hypothesis: Homoskedasticity

F-statistic	48.79109	Prob. F(4,79)
Obs*R-squared	59.79554	Prob. Chi-Square(4)
Scaled explained SS	51.31881	Prob. Chi-Square(4)

Source: EViews (2025)

Conclusion

The research results indicate that the regression model explains 74.6 percent of the variation in local tax revenue and is statistically significant. Partially, the agricultural and manufacturing sectors have a positive and significant impact on tax revenue, with the manufacturing sector being the most dominant factor. Meanwhile, the energy sector has no significant impact, and the tourism sector has a significant negative impact, indicating a discrepancy with theory**.**

Recommendations

Local governments are advised to prioritize developing the manufacturing sector to increase local tax revenue and to optimize the agricultural sector's potential to maximize its contribution. Furthermore, improved management and supervision of the accommodation and food and beverage sectors are required to ensure they make a positive contribution to tax revenue. Efforts to broaden the tax base and improve taxpayer compliance are also crucial to support the sustainable growth of Local Own-Source Revenue**.**

References

Arsana, I. G. B. (2013). The impact of local government financial performance on economic growth. Journal of Development Economics.

Central Bureau of Statistics. (2023). Aceh Singkil regency in figures 2023. BPS.

Gujarati, D. N., & Porter, D. C. (2009). Basic econometrics (5th ed.). McGraw-Hill Irwin.

Halim, A. (2012). Public sector accounting. Salemba Empat.

Mardiasmo. (2018). Taxation. Andi.

Nasution, A. (2019). The effectiveness of local taxes and their contribution to local revenue. Journal of Local Accounting and Finance, 14(2), 89–102.

Prasetyo, E. (2020). Factors influencing local tax revenue in Indonesia. Journal of Regional Economics, 12(1), 33–47.

Rahmawati, D. (2021). Regional economic structure and its implications for local tax revenue. Journal of Regional Development, 9(3), 201–215.

Safitri, R., Putri, A. R., & Kurniawan, D. (2021). The effect of local tax revenue on regional gross domestic product (RGDP) in Indonesia. Indonesian Journal of Economics and Development, 21(2), 145–158.

Siregar, R., & Wahyuni, S. (2020). Analysis of sectoral economic growth on local revenue. Journal of Economics, 8(1), 55–67.

Sugiyono. (2022). Quantitative, qualitative, and R&D research methods. Alfabeta.

Todaro, M. P., & Smith, S. C. (2011). Economic development (11th ed.). Pearson Education.

Wooldridge, J. M. (2019). Introductory econometrics: A modern approach (7th ed.). Cengage.

THE ARAB INİTİATİVE FOR THE PROTECTİON OF SHARED HERİTAGE İN THE CAUCASUS
(A Project for Documenting Azerbaijani Heritage in Armenia)

Mohammed Waheeb

Professor in Archaeology; Department of Sustainable Tourism, Queen Rania Faculty of Archaeology Heritage, & Tourism

(QRFTH), The Hashemite University. Email: mwheeb@hu.edu.jo

Abstract

The Azerbaijani architectural and cultural heritage within the borders of Armenia, represented by historic mosques, mausoleums, and shrines, currently faces existential threats arising from climate change, urban encroachment, and structural ageing. Given that this heritage constitutes a fundamental link in the history of Islamic arts and architecture, a legacy shared deeply with the Arab world, its protection is a civilizational duty that transcends geographical boundaries. Ensuring the transmission of this legacy to future generations is essential for preserving a vital segment of global human memory. The preservation of Azerbaijani cultural heritage in Armenia extends beyond immediate political dimensions to reach the core of safeguarding a shared human and Islamic civilizational inheritance. This heritage encompasses religious structures and manuscripts that reflect a unique architectural and cultural fusion cultivated through centuries of cross-cultural interaction.

The significance of the Arab role in this context lies in the strategic mobilization of soft power, alongside the diplomatic and cultural weight possessed by Arab nations. This role begins with diplomatic mobilization through international organizations, leveraging the significant voting bloc and influence the Arab world maintains within the United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO). In coordination with Azerbaijan, Arab states can advocate for the dispatch of international technical missions to assess the condition of threatened heritage sites and demand their inclusion on World Heritage lists requiring urgent safeguarding, independent of political tensions and in recognition of their status as Islamic and humanitarian landmarks.

Furthermore, specialized Islamic organizations, particularly the Islamic World Educational, Scientific and Cultural Organisation (ICESCO), where Arab nations play a leading role, serve as the most appropriate platforms for addressing this issue. The organization can launch initiatives to comprehensively document this heritage using three-dimensional laser scanning (LiDAR) technologies. This ensures the preservation of precise architectural details for future generations, even in the event of physical degradation, while simultaneously funding restoration projects overseen by international experts. Cultural mediation and technical cooperation also form a pillar of this initiative, as Arab heritage institutions in countries such as Jordan, Egypt, and the United

Arab Emirates possess extensive expertise in restoring historic mosques and stone structures that share structural characteristics with Azerbaijani heritage. Providing technical expertise under the umbrella of "Protecting Shared Heritage" can mitigate sensitivities and facilitate essential maintenance.

Academic and research advocacy further strengthens this initiative, as Arab universities and research centers can highlight the shared history of this heritage. Organizing academic conferences on Islamic architecture in the Caucasus demonstrates that these sites are not merely foreign relics but are part of a vast civilizational fabric stretching from Baghdad and Cairo to Baku and Yerevan. This elevates their moral value and frames their loss as a shared tragedy for Arab and Islamic history alike. Complementing this is the role of cultural and media pressures, in which Arab media can introduce a global audience to the aesthetic and historical value of these sites. Producing documentaries that showcase the architectural beauty of Azerbaijani mosques and shrines helps create an international public opinion that holds local authorities legally and ethically accountable for any neglect or urban expansion affecting these landmarks.

The strategic objectives of this project are defined by comprehensive digital documentation, technical mediation, international legal protection, and cultural awareness. By activating international conventions, such as the 1954 Hague Convention for the Protection of Cultural Property in the Event of Armed Conflict, the project seeks to establish a legal shield for these monuments. The project operates through three parallel tracks led by Arab institutions in cooperation with international partners. The diplomatic track involves establishing the "Caucasus Heritage Protection Fund," supported by Arab development funds, to finance urgent maintenance and technical missions. The technical track focuses on academic twinning between Arab and Azerbaijani research centers to exchange historical blueprints and to create "Virtual Reality" projects that reconstruct damaged sites digitally, ensuring they remain in the collective memory.

The environmental and urban track emphasizes the development of "Buffer Zones" around monuments to prevent urban sprawl and preserve the natural surroundings. This includes the application of innovative Arab engineering solutions for treating moisture and salinity in ancient stone buildings, techniques refined in similar Middle Eastern climates. Proposed partners for this endeavor include the General Secretariat of the League of Arab States, ICESCO, and Arab sovereign wealth funds, alongside the Azerbaijani Ministry of Culture and international bodies such as ICOMOS. The expected outcomes include an open digital database of architectural plans, the physical restoration of key sites, such as historic mosques in the vicinity of Yerevan, and the publication of an International White Paper documenting the civilizational value of this heritage and proposing a legal roadmap for its permanent protection. Ultimately, this project aims to solidify the Arab role as a guardian of Islamic heritage globally, viewing the success in protecting Azerbaijani heritage in Armenia as a

triumph for Arab cultural diplomacy and its ability to devise creative solutions for preserving human history amid contemporary challenges.

Keywords: Cultural Heritage, Development, Arab World, International Cooperation.

THE INTEGRATED DEVELOPMENT STRATEGY FOR AMMAN NATIONAL PARK: TOWARDS A MODEL FOR ARCHAEOLOGICAL, SPORTS, AND ENVIRONMENTAL TOURISM IN JORDAN

Mohammed Waheeb

Professor in Archaeology; Department of Sustainable Tourism, Queen Rania Faculty of Archaeology Heritage, & Tourism

(QRFTH), The Hashemite University. Email: mwheeb@hu.edu.jo

Eng. Mohammad Abu Zaytoun

-Manager of Development Directorate - GAM-Amman

Mohammad.abu-zaytoun@Ammancity.GOV.JO

Abstract

The Amman National Park, strategically situated along the King Queen Alia International Airport road, functions as a vital ecological lung for the Jordanian capital. In the contemporary era of sustainable global tourism, the functional role of the park must transcend its traditional status as a local recreational space to become a sophisticated repository of cultural and natural heritage. The recent discovery of dozens of archaeological sites within the park's boundaries necessitates a comprehensive developmental vision centered on "Multifunctional Trails." These corridors are designed to seamlessly integrate historical value, physical activity, and environmental preservation, transforming the park into a premier destination for integrated tourism.

The archaeological and historical foundations of the site are rooted in recent surveys which revealed a chronological succession of civilizations stretching from the Neolithic periods through the late Islamic eras. The discovered sites are characterized by a diverse typology, ranging from rural settlements and olive presses that signify intensive agricultural activity during the Roman and Byzantine periods, to sophisticated hydraulic structures such as rock-cut wells and channels that reflect advanced ancient water management systems. Furthermore, the presence of burial complexes and caves provides critical sociological insights into the funerary patterns and religious rituals of antiquity. The philosophy of archaeological rehabilitation in this context does not merely prioritize excavation but emphasizes the humanization of the site. This is achieved through selective restoration that maintains the authenticity of construction materials while implementing interpretive panels that transform the trails into an open-air museum, narrating the historical evolution of the landscape to the visitor.

The core of this developmental project lies in the creation of integrated tourism trails that serve archaeological, athletic, and ecological objectives simultaneously. The archaeological-historical trail connects the discovered monuments using natural paving materials that protect the underlying stratigraphic layers, punctuated by educational hubs designed to elevate the cultural consciousness of the public. Parallel to this, the sports and

adventure trail capitalizes on the park's diverse topography to facilitate activities such as high-intensity hiking, mountain biking on dedicated paths, and organized rock climbing in geologically suitable areas. This is complemented by the environmental or "green" trail, which treats the park as a micro-reserve for indigenous flora, including Persian Oak and Aleppo Pine. This trail emphasizes avian biodiversity by positioning the park as a corridor for migratory birds and promotes botanical sustainability through the reforestation of native species to prevent soil erosion near sensitive archaeological remains.

Transitioning the park into a world-class destination requires the implementation of a robust green infrastructure and a sophisticated organizational framework. A central visitor center, designed with sustainable architectural principles and powered by renewable energy, serves as the primary nexus for visitor orientation and digital mapping. The integration of smart guidance systems, particularly Augmented Reality technology, allows visitors to visualize ruined structures in their original historical state through mobile interfaces. Furthermore, all service facilities are constructed using eco-friendly architecture, such as earthen building techniques or recycled timber, to prevent visual pollution and ensure the aesthetic harmony of the natural landscape.

The economic and social impact of this development is profound, contributing directly to the objectives of sustainable development. By professionalizing the management of the park, significant employment opportunities are generated for the local community in fields such as eco-guiding, archaeological conservation, and site management. The project also provides a platform for the promotion of local handicrafts and products tied to the region’s identity. On a broader scale, it enhances domestic tourism by providing a high-quality cultural and recreational alternative for the residents of Amman and neighboring governorates, thereby reducing the volatility associated with international tourism cycles.

Despite the significant potential, the development process must address several critical challenges through strategic mitigation. The risk of vandalism and encroachment is managed via "smart fencing" and intensified environmental policing. The threat of urban sprawl necessitates the enforcement of strict zoning laws to maintain a buffer zone around archaeological sites. Additionally, the challenges posed by climate change and aridity are addressed through modern rainwater harvesting techniques intended to sustain the park’s vegetation and preserve ancient hydraulic features.

To ensure the success of this initiative, a high level of institutional coordination is required between the Greater Amman Municipality, the Ministry of Tourism and Antiquities, the Department of Antiquities, and the Royal Society for the Conservation of Nature. Future efforts should prioritize geophysical surveys, such as Ground Penetrating Radar, to ensure that no subterranean heritage is compromised during construction. Ultimately, Amman National Park represents more than a green space; it is a living historical document. The execution of

integrated trails will restore its prestige and establish it as a regional benchmark for the balanced management of heritage and nature, ensuring the preservation of Jordan's civilization for future generations.

Keywords: Development, History, Archaeology, Heritage, Jordan, South Levant.

THE EAST LOOKING BACK: REVERSALS OF ORIENTALIST DISCOURSE IN CONTEMPORARY MUSLIM LITERATURE

Associate Professor Alina Beatrice Chește, PhD
Danubius International University
Galați, Romania, Email: alina.chesca@univ-danubius.ro

Abstract

This paper investigates how contemporary Muslim literature reorients and challenges the epistemological foundations of Orientalist discourse by enacting what may be termed a "reverse gaze". Building on the critical legacy of Edward Said, it examines how selected Muslim writers do not merely resist inherited stereotypes but actively reconstruct the terms through which cultural difference and authority are articulated. Through close readings of works by Mohsin Hamid, Leila Aboulela and Orhan Pamuk, this paper demonstrates how literary form becomes a site for interrogating and destabilizing entrenched East-West binaries.

In novels such as *The Reluctant Fundamentalist*, Mohsin Hamid employs a dramatic monologue addressed to an implied Western listener, effectively reversing the traditional ethnographic gaze and positioning the Western subject as the object of scrutiny and unease. Similarly, Leila Aboulela's fiction, including *Minaret*, reframes Muslim subjectivity from within, foregrounding spiritual and ethical interiority in ways that resist reductive secular-liberal readings often imposed by Western narratives. Orhan Pamuk's *Snow* and *My Name Is Red* further complicate the discourse by staging encounters between Islamic and European aesthetic traditions, revealing the mutual imbrication rather than opposition of these cultural formations.

This paper argues that these authors deploy a range of narrative strategies, such as unreliable narration and metafictional self-reflexivity, to expose the limits of Orientalist knowledge systems while avoiding simplistic inversions that would merely reproduce binary thinking. Their texts frequently situate Western spaces as unfamiliar or morally ambiguous, thereby unsettling assumptions of normative centrality. At the same time, they critically engage internal debates within Muslim societies, addressing questions of faith, modernity and identity without recourse to essentialism.

Contextualized within the dynamics of globalization, migration and post-9/11 geopolitics, these literary works articulate a form of transnational critique that speaks to multiple audiences. The "East looking back" is not only a gesture of opposition, but a dialogic reconfiguration of perspective that highlights relationality and epistemic plurality. Ultimately, contemporary Muslim literature emerges as a vital space for reimagining cultural authority, offering nuanced and ethically engaged responses to the enduring legacies of Orientalism.

Key words: Orientalism, reverse gaze, contemporary Muslim literature, postcolonial discourse, epistemic plurality, cultural representation, identity, hybridity

MORAL AND PEDAGOGICAL WARNINGS AGAINST INCEST IN LEVITICUS 18:6-18 AND DISTURBING RHETORICS FROM A SUB-SAHARAN REPUBLIC

Favour C. Uroko (Ph.D)

Department of Religion and Cultural Studies

Faculty of the Social Sciences

University of Nigeria, Nsukka

Favour.uroko@unn.edu.ng

Abstract

This article examines the moral and pedagogical force of the incest prohibitions in Leviticus 18:6–18 within the Book of Leviticus and places them in critical dialogue with disturbing public rhetorics emerging from a sub-Saharan African republic. The **problem** addressed is twofold: first, traditional readings often reduce Leviticus 18:6–18 to a list of prohibitions without engaging its pedagogical intent; second, in some contemporary African contexts, troubling rhetorics—circulating through media, popular culture, and informal discourse—risk eroding moral boundaries around kinship and sexuality. The absence of robust ethical frameworks for addressing such rhetorics creates a gap between inherited moral traditions and present social realities. Methodologically, the study employs a qualitative interdisciplinary approach. It undertakes a close literary and socio-rhetorical reading of Leviticus 18:6–18, situating the text within its Ancient Near Eastern background of kinship structures and purity regulations. This is complemented by contextual analysis of contemporary discourses from a sub-Saharan setting, using secondary data from media reports and scholarly literature. The study is further informed by African contextual hermeneutics and pedagogical theory to evaluate the text's formative potential. The findings indicate that Leviticus 18:6–18 constructs a comprehensive moral map of kinship relations, using repetitive and emphatic language ("none shall approach any close relative…") to reinforce clear sexual boundaries. The prohibitions are not merely legal but pedagogical, designed to shape communal identity, protect vulnerable family members, and preserve social order. In contrast, contemporary disturbing rhetorics tend to blur these boundaries, often commodifying or sensationalizing sexuality in ways that undermine family integrity. The study finds that the biblical text offers a counter-discourse grounded in dignity, restraint, and relational responsibility. In conclusion, the article argues that Leviticus 18:6–18 remains a vital ethical and pedagogical resource for confronting harmful sexual rhetorics in contemporary African societies. By re-engaging its boundary-setting and formative dimensions, communities and educators can recover a framework that affirms human dignity, protects kinship structures, and promotes responsible moral formation in changing cultural contets.

UNEMPLOYMENT AMONG IMMIGRANTS IN THE EUROPEAN UNION: PATTERNS, DETERMINANTS AND IMPLICATIONS

Professor Dr. Laura Diaconu (Maxim)

ORCID: https://orcid.org/0000-0001-5745-3850

E-mail: lauradiaconu_07@yahoo.com

Faculty of Economics and Business Administration,

"Alexandru Ioan Cuza" University of Iasi, Romania

Abstract

It is known the fact that unemployment among immigrants is an important phenomenon in the European Union states, fact that underlines structural labor market disparities and challenges related to the socio-economic integration. Despite that the EU promotes labor mobility and equal opportunities, immigrants continue to experience higher unemployment rates compared to the native-born peers. Taking into account these aspects, the aim of our present study is to analyze the determinants and the implications of the unemployment among immigrant groups within the EU states. In order to achieve our purpose, we have conducted a systematic literature review. The findings of the reviewed studies consistently indicate higher unemployment rates among immigrants, especially in the case of those recently arrived, refugees and individuals from non-EU countries. The main factors that represent barriers for obtaining a job include lower recognition of foreign qualifications, language barriers, limited access to professional networks, discrimination in hiring processes and legal or institutional constraints tied to migration status. The prior studies also highlight substantial heterogeneity across member states, with more inclusive labor market institutions and active labor market policies associated with better integration outcomes. Moreover, some factors such as gender, age and educational attainment significantly influence the unemployment risks.

Keywords: unemployment, immigrants, European Union

Self-SOVEREIGN IDENTITY (SSI) FOR DISPLACED POPULATIONS PORTABLE SOCIAL CREDENTIALS IN GLOBAL SHOCKS

MUHAMMAD FAISAL

Assistant Professor (AI) at Allama Iqbal Open University

ORCID: 0000-0002-5797-766X

ABSTRACT

When a crisis forces people to flee their homes, they often lose the physical documents required to access social safety nets. This research explores Self-Sovereign Identity (SSI) using Decentralized Identifiers (DIDs). In this model, the beneficiary "owns" their identity on a secure mobile wallet, which contains "Verifiable Credentials" from government agencies and NGOs. The study analyzes how refugees from South Asia and the Middle East used SSI to instantly prove their disability or poverty status in new host countries without waiting for central database synchronization. The research shows that SSI reduces "Identity Re-verification" time from months to seconds. This portable, user-centric identity model is presented as a fundamental right for the "Digital Nomad" and the "Crisis-Displaced," ensuring that social protection follows the person, not the location.

Keywords: Self-Sovereign Identity (SSI), DIDs, Portable Credentials, Refugee Rights, Decentralized Identity, BISP-Global.

RITES OF PASSAGE IN THE SHORT STORIES *SKULL SHAVE* BY ZHAO XIN AND *LEARNING TO SWIM* BY GRAHAM SWIFT: AN ANALYSIS

Lecturer, PhD Irina-Ana DROBOT

Technical University of Civil Engineering Bucharest, Faculty of Engineering in Foreign Languages, Department of Foreign Languages and Communication, philology, anadrobot@yahoo,com, ORCID 0000-0002-2556-6233

Abstract

The purpose of this paper is to analyse the rites of passage in the short stories *Skull Shave* by Zhao Xin and *Learning to Swim* by Graham Swift. In both short stories, the characters are young boys and they were written by contemporary authors. The boy in the Chinese short story is preparing to go to school and needs to get what is called a skull shave, which scares him since it hurts due to the tools used by the shaver. This is only an occasion for him to find out that even the best shaver in their village, who is famous for giving haircuts that do not hurt, cannot help him have a better shaving experience. The boy tells eveyone that it hurst, which makes the shaver get angry and leave him only half shaved. In the end, he comes to the boy's house to continue shaving him, and he mentions that nobody says that it hurts even if it does since they want to maintain his reputation, which is how the world works. The boy finds in this way about social rules and relationships. In Swift's story, the boy is a teenager who ends up by breaking free from his parents, which is symbolized by his swimming away from them both after his swimming lesson. While these are not formal rites of passage, they do resemble such rites. The methodology is composed of reader-response criticism and psychology.

Keywords: Social conventions, empathy, social status, growing up, psychology

1. INTRODUCTION

When we grow up, we tend to relate our experience to rites of passage. Ever since the oldest times, there were rites of passage marking the passage from childhood to adulthood. Nowadays we have various rituals and traditions, or various customs, which can be considered rites of passage, as they bring some change in our lives and social roles. For instance, when we start our first school day, or when we graduate school, highschool, and university. The graduation ceremonies can very well be considered rites of passage. We are facing various changes ahead of our new roles and status: we move on from not knowing how to read and write to doing schoolwork, as we start school. We lead another lifestyle and face new responsibilities and we also find ourselves in a different class or we start work with the graduation of every education cycle. We take on further responsibilities with every such change.

The boys in the contemporary short stories *Skull Shave* by Zhao Xin and *Learning to Swim* by Graham Swift are going through experiences which are very much similar to rites of passage. While they are not formally established rites of passage, readers notice a psychological change through which the boys in these short stories go and also how they come into contact with a new view on reality due to their changes regarding their life stage.

Growing up comes with an increased awareness of social conventions and with an adaptation to them.

1.1. Theoretical Framework

How can we define a rite of passage? From an anthropological perspective, according to Van Gennep (2019), there is a three-stage structure to rites of passage: separation, where the person is taken away from his or her usual social role; liminality, or transition, which is an in-between phase; and incorporation, or reaggregation, which involves a reintegration into society, based on a new status. Turner (2017) further explored liminality, considering the way in which it transforms the person and also includes a shared experience and equality with the community members during the transition. Main features of rites of passage include marking clear changes in status, in the passage from one age to another, such as from child to adult, reinforcing cultural values, and offering a symbolic meaning to life transitions which is shared by the community. Psychology is concerned with the inner experience related to the transition associated with rites of passage and with the changes brought to the identity of those involved. Erikson (Dunham et al, 1986; Markstrom et al, 1998) saw rites of passage as related to main psychosocial development stages, such as those of identity formation during someone's teenage years. Rites of passage, according to his view, would help support individuals during their developmental crises and also support them in resolving them. In addition, they would make the experience meaningful, and support the building of a new identity and encourage social belonging.

Based on reader-response criticism, we can see in the analysis of the two short stories how the main characters' experiences can be included under the category of rites of passage. Reader response criticism claims that readers react emotionally to a text they read, and that they also rely on their background knowledge in order to interpret it and to better understand it (Mart, 2019).

2. METHOD

In the short stories *Skull Shave* by Zhao Xin and *Learning to Swim* by Graham Swift we can identify elements of rites of passage starting in particular from the changes in the psychology of the protagonists as they are faced with new realities in their lives.

The boy in the Chinese short story is preparing to go to school and needs to get his hair cut based on the skull shave, which scares him since it hurts. It hurts due to the tools used by the shaver, and this is an experience common to everyone in the village, regardless of age. This is, for the young boy, an occasion for him to find out that even the best shaver in their village, who is famous for giving haircuts that do not hurt, cannot help him have a better shaving experience. The boy tells eveyone in the village that it hurst – not because he intends to, but because this is his experience and because he says out loud how it feels when he is given the haircut, which makes the shaver get angry and leave him only half shaved. Readers are aware of the fact that people from the village who have heard the young boy complaining explain everything by saying that he is only a child. In the end, the shaver comes to the boy's house – at his father's request - to continue shaving him, and the shaver mentions that nobody says that it hurts even if it does since they want to maintain his reputation, and also since his clients have various interests, which is how the world works. The boy finds out in this way about social rules and about social relationships and their unwritten rules. While these rules are unwritten, they are known to members of society, of which the young boy will become part once he starts school. The shaver has had the role to introduce him to these particular social realities. Since the boy was so young, he needed an introduction to these unwritten, implied, and expected rules which were followed by people in his community. The shaver shows empathy towards the young boy, once he is reminded repreatedly by other members in the village about the young boy being just a child, which implied that he needs some guidance and instruction, just as he does when his father asks him to come to their house to continue the shaving. Even if the young boy may have offended the shaver, it was clearly not intended, as he had not enough knowledge about how the world works, or, at least, about how the world works in the society in the village he lives in.

We can see this skull shaving as a rite of passage since the young boy is no longer treated as a child when he has his skull shave. He is in an in-between stage, where some people say he is still a child, while the shaver get offended by his reaction and refuses to continue shaving him. In the end, the shaver reintegrates him into

society, by finishing the shaving and thus by allowing him to be accepted to school on his first day. The shaver and the father manage to introduce the young boy into his new social role into society. We also see the psychological change in the case of the child, as he is cast into a new role. He is now able to go to school.

In the case of Swift's story, the boy is a teenager who ends up by breaking free from his parents, which is symbolized by his swimming away from them both after his swimming lesson. The transition is not smooth in this case either, and it seems even more uncomfortable than in the case of the young boy in the Chinese short story. The boy in Swift's story goes through a rite of passage as his father teaches him to swim, which seems to make him become autonomous. However, this does not necessarily seem to be the wish of his parents, who are disputing his attention, both literally and figuratively. As his father wants to call him towards him to swim back to him and as his mother calls him towards her, offering him ice-cream as she is on the beach, the young boy swims away from them both. He does so as he is very well aware of their conflicts and misunderstandings. He wishes to escape this situation and to be independent from them. While this echoes a rite of passage, he does not have the support of the community, or, at least, of his parents, who seem to still continue to wish him to be dependent on them. The rite of passage becomes a way of the young boy becoming autonomous in order to literally stop depending on the approval of his parents.

In both short stories, parents and other members of the community, such as the person having the reputation to be the best shaver in teh village, are not the actual persons the young boys can take as role models. However, they both better understand the way in which the world works, which seems to include the fact that adults are not always in control and not always perfect.

3. RESULTS

The characters in both short stories go through a series on psychological and social changes. Readers can feel the need to support them and act as members of society. They can easily have empathy for them. The process of growing up can include such experiences, and readers can rightly agree to this state of affairs. Both characters are introduced to a better understanding of social conventions and to a better awareness of their new social role.

4. CONCLUSION, DISCUSSION, AND RECOMMENDATIONS

The characters in both short story grow more aware of how the world works, as well as how adults really are. They learn to deal with their illusions. Readers imply that their own illusions are also those of the main characters. They may have believed all along that adults tell the truth, such as in the story where the shaver is the best one on the village. However, we come down to understand that it was all a matter of other adults in the village maintaining his reputation since they had they own interests in relation to him and wished to please him so that they could gain something from him. In the short story by Swift, the parents of the young boy are

definitely not perfect. They do not have a good relationship with one another and each of them tries to draw the boy on their side through some tricks, such as teaching him to swin or offering him ice-cream. In the end, as he learns how to swim, the young boy also seems to be able to think independently, not only behave independently. This is why he decided to move away from them both. Readers understand that he starts a new life, where he no longer depends on them and where he no longer gives in to their emotional blackmail.

Both protagonists in both short stories gain a better understanding of how the world they live in works as they move on towards a new social role due to the change in their age.

REFERENCES

Van Gennep, A. (2019). The rites of passage. University of Chicago Press.

Turner, V. W. (2017). Liminality and communitas. In Ritual (pp. 169-187). Routledge.

Dunham, R. M., Kidwell, J. S., & Wilson, S. M. (1986). Rites of passage at adolescence: A ritual process paradigm. Journal of Adolescent Research, 1(2), 139-153.

Markstrom, C. A., Berman, R. C., Sabino, V. M., & Turner, B. (1998, October). The ego virtue of fidelity as a psychosocial rite of passage in the transition from adolescence to adulthood. In Child and Youth Care Forum (Vol. 27, No. 5, pp. 337-354). New York: Kluwer Academic Publishers-Human Sciences Press.

Mart, C. T. (2019). Reader-response theory and literature discussions: A Springboard for exploring literary texts. *The New Educational Review*, *56*, 78-87.

Xin, Z. (2017). Skull Shave. In Mi, A. & Smith, M. (eds, 2017). Contemporary Chinese Short Stories. A Parallel Text. Columbia University Press.

.

LONGING FOR A PAST ROMANTIC RELATIONSHIP IN THE SHORT STORIES *WE WILL MEET AGAIN SOMETIME* BY LIU ZHENGQUAN AND *CHOCOLATE* BY GRAHAM SWIFT: AN ANALYSIS

Lecturer, PhD Irina-Ana DROBOT

Technical University of Civil Engineering Bucharest, Faculty of Engineering in Foreign Languages, Department of Foreign Languages and Communication, philology, anadrobot@yahoo,com, ORCID 0000-0002-2556-6233

Abstract

The purpose of this paper is to analyse how characters are longing for past romantic relationships in the short stories *We Will Meet Again Sometime* by Liu Zhengquan and *Chocolate* by Graham Swift. Both are contemporary short stories by a Chinese and by a British author, respectively, suggesting the universality of this emotional experience. In the Chinese short story, an old grandfather is helped by his granddaughter to fulfil his wish: to see a sign from a young lady he had fallen in love with in his youth. Another man who was hoping to start a relationship with her had left him to understand that she was engaged, even if this was not true. In addition, she had given him all the signs that she was interested romantically in him. The sign is a short message placed in calligraphic writing on a paper umbrella which he expects to see from her in a paper umbrella store. The granddaughter writes a message for him herself and he dies peacefully. In the short story *Chocolate*, the narrator tells his friends in a pub, with nostalgic undertones, about a girl he had known once and who worked for a chocolate company. Readers and listeners are given to understand that he misses her and that their relationship had ended while he would had liked to continue. The methodological framework is made up of reader-response criticism and psychology.

Keywords: Nostalgia, empathy, memories, stories, psychology

1. INTRODUCTION

The experience of longing for love is a universal one across different historical ages and cultures. We can find ourselves longing for romantic relationships which were not shared or which we had not had the occasion to confirm. In addition, someone may have interfered and not let our romantic relationship to continue its usual course, for various reasons. Such experiences are not restricted to one culture only, as they depend in the circumstances specific to that situation regarding various people involved. We are not necessarily talking about certain cultural and social norms, but about particular life contexts.

This idea can be exemplified with the case of the characters from the contemporary short stories *We Will Meet Again Sometime* by Liu Zhengquan and *Chocolate* by Graham Swift. The short stories belong to contemporary Chinese and British, respectively, cultures.

1.1. Theoretical Framework

The reader is highly emotionally involved in such stories. This is why reader-response criticism is the most relevant approach. According to reader-response criticism, readers react emotionally, as wel as based on their background knowledge, to any text they read (Mart, 2011). This approach explains how they react based on empathy towards the characters in a fictional work. Reader can come with their share of free associations related to the experience of nostalgia about past romantic relationships, and which can coincide with the experiences of the characters in the short stories chosen for analysis in this paper.

2. METHOD

The experience of characters longing for past romantic relationships is visible in the short stories *We Will Meet Again Sometime* by Liu Zhengquan and *Chocolate* by Graham Swift. Both are contemporary short stories by a Chinese and by a British author, respectively, suggesting the universality of this emotional experience.

In the Chinese short story, an old grandfather is helped by his granddaughter to fulfil his wish: to see a sign from a young lady he had fallen in love with in his youth, but with whom he had lost touch. They no longer communicated after he had been led to understand that she was already taken by another man. Another man who was hoping to start a relationship with her had left him to understand that she was engaged, even if this was not true. In addition, she had given him all the signs that she was interested romantically in him. The sign he is hoping for in his old age is related to a short message placed in calligraphic writing on a paper umbrella which he expects to see from her in a paper umbrella store. The granddaughter writes a message for him herself, leaving him to understand that the message is from the girl he still loves, and he dies peacefully.

In the short story *Chocolate*, the narrator tells his friends in a pub, with nostalgic undertones, about a girl he had known once and who worked for a chocolate company. Readers and listeners are given to understand that he

misses her and that their relationship had ended while he would had liked to continue. However, in the short story by Swift, we readers are not given enough information as to how and why this romatic love story did not continue.

Even if both short stories bring readers face-to-face with the issue of indirect communication, they have different outcomes and emotional effects on readers. The Chinese short story presents us with an extreme case, where the grandfather is terminally ill, and where the granddaughter wishes to help her grandfather achieve his dying wish. His dying wish is implied, and, thus, not expressed directly, leaving further room for the ambiguity of our interpreting his granddaughter's actions as readers. We find enough understanding based on our empathy for both characters, regarding the nostalgia of a past romantic relationship which was, in fact, never consumer and which, in fact, never actually happened.

While for the Chinese short story we understand the factors leading to the obstacles in fulfilling this romantic relationship, in the case of the relationship in the English contemporary short story by Swift, we do not know what came up as an obstacle in the way of actually fulfilling this romantic relationship. Both characters are left with a sense of nostalgia about these romantic relationships which thet had daydreamed about, but which may have never actually happened.

What matters is more about the mood the characters are still in than about what had actually happened. It is all about about their mood and way of perception than about the reality and about how it actually happened.

In this way, we may speak more about the expectations and wishes of these fictional characters than about the actual state of their everyday life realities and about their relationships. Romantic relationships are often associated with daydreaming, which can seem natural once we consider daydreaming to be part of our everyday lives. The very process of writing stories includes a strong component of daydreaming (Freud, 1908), which also means that authors translate raw imaginary experiences into experiences that have artistic value for the others. While we all daydream and dream, the dreams and daydreams of writers are present, in their books, in a refined form. Their daydreams and dreams are, thus, present in an artistic form.

The charcaters form the Chinese and British contemporary short stories are encouraged to remain in their fantasy, daydreaming worlds. In the Chinese short story, the granddaughter helps her grandfather achieve his dream of receiving a sign from the young woman he had loved in his youth, and in the short story *Chocolate*, readers are shown how, in an indirect manner, the audience of the main character's story sympathize and empathize with him, suggesting that they offer him their emotional support.

3. RESULTS

Our life experience can be summed up as stories we tell to those people who are listening to us We expect and need empathy and sympathy in return. These short stories exemplify these aspects. The granddaughter directly empathizes and sympathzies with her grandfather's need for affection from a romantic ineterst from his youth. In *Chocolate* by Graham Swift, readers notice how the audience in the pub reacts emotionally to the narrator's story and how they give him emotional support as they understand him, indirectly, by reaction with silence to those moments in his story where he is also silent.

4. CONCLUSION, DISCUSSION, AND RECOMMENDATIONS

In many cases, characters telling the story of their lives to an audience, which involves nostalgia about a romantic love story which was neevr consumed, means wishing for empathy and sympathy from their audience. Even through moments of silence, readers can feel the emotional support the main characters expect. They can also feel how the main characters react once they understand they have their emotional support. This allows for their story to continue and to have the estimated emtoional impact.

REFERENCES

Freud, S. (1908). Creative writers and day-dreaming. *SE*, *9*(1959), 143-153.

Mart, C. T. (2019). Reader-response theory and literature discussions: A Springboard for exploring literary texts. *The New Educational Review*, *56*, 78-87.

Swift, G. (2025). *Chocolate*. In *Twelve Post-War Tales*. Alfred A. Knopf, New York.

Zhengquan, L. (2023). *Ne vom regasi candva* (We Will Meet Again Sometime). In *Primavara in tren* (*Spring on the Train*). Antologie de proze foarte scurte din literaturi chineza contemporana (An anthology of very short stories from contemporary Chinese literature). Corint Books, Bucuresti.

MAIDS SITUATED IN-BETWEEN TWO WORLDS IN THE SHORT STORY *ZOO* AND IN THE NOVEL *MOTHERING SUNDAY* BY GRAHAM SWIFT: AN ANALYSIS

Lecturer, PhD Irina-Ana DROBOT

Technical University of Civil Engineering Bucharest, Faculty of Engineering in Foreign Languages, Department of Foreign Languages and Communication, philology, anadrobot@yahoo,com, ORCID 0000-0002-2556-6233

Abstract

The purpose of this paper is to analyse how the characters of young maids are portrayed as being situated in-between two worlds in the short story *Zoo* and in the novel Mothering Sunday by contemporary British author Graham Swift. In the short story *Zoo*, the young maid is situated in-between two identities: that of being a Filipina, due to her grandparents being from the Philippines, and that of being English, as her parents are British and as she has been living and working in England as a maid. She feels at home in England and as a member of British culture and society. In the novel *Mothering Sunday*, the maid has been kept as an orphan and cared for by the aristocratic family for whom she has been working for. She does not know who her parents were and the only home she has known is the mansion of the aristocratic family. On the one hand, she is a maid, while on the other hand, she is the lover of Paul, the son of the aristocractic family where she works. This conflict in-between her two identities, as a maid and as a lover – and, thus, of a member of the house and of the family – is illustrated by her relationship with Paul. The methodological framework is made up of reader-response criticism and psychology.

Keywords: Inner conflict, empathy, memories, stories, psychology

1. INTRODUCTION

The figure of the maid in the British household is considered a genuinely British trope. We may consider being a made in the context of free associations about British identity,

Graham Swift is a contemporary British author (born in 1949), who has a strong attachment to British cultural identity. In his short story *Zoo* and in his novel *Mothering Sunday*, he presents his readers with a symbol of British cultural identity, the maid. However, in both stories the symbol of the maid is strongly tied with the way in which the British cultural identity of the respective times functions. We see a strong multicultural component in the case of the Filipina maid whose grandparents are from the Philippines in the short story *Zoo*, while her parents are English, and in the case of the maid from *Mothering Sunday* we notice how British cultural identity is built by circumstances, since the maid is an orphan who does not know who her parents are. A strong attachment to British cultural identity is visible in both stories.

1.1. Theoretical Framework

The contribution of readers is significant in understanding both stories by Swift. Reader-response criticism can, thus, be considered the most suitable framework of interpretation for *Zoo* and *Mothering Sunday*. According to reader-response criticism, readers react emotionally to any text they read, and they also rely on their background knowledge in order to better understand and interpret a text (Mart, 2019). The experiences of the maids in Swift's short stories can be considered based on the readers' impressions of them and of their perceptions of the maids' inner conflicts, based on the readers' empathy.

2. METHOD

The maids in the short story *Zoo* and in the novel *Mothering Sunday* by Graham Swift tell their life stories to readers and receive the readers' empathy and sympathy, from a psychological perspective. Readers see their memories and stories from a perspective which is deeply personal, since they can easily identify with their experiences. Feeling an outsider in various social situations is clearly a common experiences, and readers identify it in the case of these characters,

The maid from *Mothering Sunday* is an orphan. She has been taken by an aristocratic family in their care, yet she is working as a maid for them, and is not one of them. In the meantime, this is the only home she has known, and she feels attached to this family. In addition, the son of this aristocratic family, Paul, is starting a romantic relationship with her, at first, during their childhood and teenage years out of curiosity, and afterwards starting from a genuine emotional connection. For Paul, the maid sometimes feels like a maid, and sometimes feels like a lover, suggesting an ambiguity of identities. For readers, as well, it becomes difficult to situate the maid in this romatic relationship.

At some point, Paul has to obey the decisions of his family, related to his marriage to a young lady belonging to another aristocratic family. Marriage and romatic relationships become means of preserving fortune and symbols of interests between rich families. Paul dies during his car trip to his fiancee. It may have been an accident, but it may also have been an accident created by him on purpose. This suggests that he may not have wished to marry the young lady chosen by his family. He may not have agreed to have to marry out of pure financial interest. He may have wishes to choose the lady with whom to spend the rest of his life with and he may have actually genuinely cared for the maid.

The maid in *Mothering Sunday* is portrayed as continuing to care for Paul and still be attached to him throughout the rest of her life. As she becomes a successful writer, she is portrayed as getting her inspiration from her romantic love affair from her youth. In addition, she is still emotionally attached to Paul.

The short story *Zoo* deals with the topic of a young lady who is in-between two national identities: Filipina and British. Her grandparents are from the Philippines, but her parents had lived in England, just like herself. She feels a strong attachment to England and to her British identity. After all, her being a maid for a British family and a nanny sugest that she has become integrated in this cultural lifestyle. Here we have the issue of multiculturalism and of hybrid identities. At the same time, we see how the maid leans more towards one of her identities than towards another, since she feels more British than Filipina.

The maid in *Mothering Sunday* is situated in-between being part of the family and in-between being an outsider, since she is actually an orphan raised by an aristocratic family for whom she also works as a maid. In additon, she is also involved in a romantic relationship with their son, Paul.

The maid in *Zoo* is situated in-between two cultures, yet she feels more attached to her British identity since she is very much attached to her role as a nanny and as a maid. However, her situation is also unclear. The boy she takes care of means that she is a nanny and also a maid, yet her roles are negotiable, and she relies on a strong emotional bond with the British family she works for.

Emotional attachment to the persons these two maids work for is a common element and a common detail in their personal and professional identity.

3. RESULTS

Professional and personal identites overlap for the maids in the two stories by Swift. Knowledgeable readers understand that this can be an issue related to their psychology, since they are both situated in-between two emotional and personal stages in their identities. In the case of the maid in *Zoo*, she is, partly, a member of another culture, while in the case of the maid in *Mothering Sunday*, she is, partly, the member of another family,

while she is also emotionally attached to her adoptive family and while she also works for them. Working for these families comes, for both maids, with genuine emotional attachment.

4. CONCLUSION, DISCUSSION, AND RECOMMENDATIONS

Knowledgeable readers may start reflecting on the situation of the two maids in the stories by Swift by comparing them with the situation of butler Stevens from the novel *The Remains of the Day* by Kazuo Ishiguro. Readers notice that, while Stevens was focused on duty in his merging his personal and professional identity, the two maids are more focused on their emotional attachment to the British families they work for. They see them as their own family, to some extent. They do not see their jobs as much as duties, but as emotional attachments. They are willing to do their jobs as a means of showing their affection towards the respective British families and as a means to feel part of them. This connection with the novel by Ishiguro relies on free associations (Freud, 2016) and on intertextuality (Allen, 2011) for readers. These connections can be starting points for readers to reflect in depth about the situation of the maids in Swift's stories.

REFERENCES

Allen, G. (2011). *Intertextuality*. Routledge.

Freud, S. (2016). Introductory lectures on psycho-analysis. In *Myths and mythologies* (pp. 158-166). Routledge.

Mart, C. T. (2019). Reader-response theory and literature discussions: A Springboard for exploring literary texts. *The New Educational Review*, *56*, 78-87.

Swift, G. (2016). *Mothering Sunday: a Romance*. Vintage.

Swift, G. (2025). *Zoo*. In *Twelve Post-War Tales*. Alfred A. Knopf, New York.

CİVİL EMERGENCİES İN ALBANİA: LEGAL FRAMEWORK, RESPONSE MECHANİSMS, AND INSTİTUTİONAL COORDİNATİON

Assoc. Prof. Dr. Erjola ALIAJ

ORCID: https://orcid.org/0009-0007-6981-2399

E-MAIL: aerjola@gmail.com

PhD c Enkelejt AVDYLI

Executive Director

Institute of Migration, Development and Integration

Abstract

Civil emergencies in Albania represent a growing concern for national security, public safety, and institutional resilience. These emergencies—ranging from natural disasters, epidemiological threats, and industrial accidents to technological disruptions and mass displacement events—pose multifaceted challenges that transcend sectoral and administrative boundaries. The Republic of Albania, positioned at the crossroads of geographic vulnerabilities and developmental transitions, faces unique risks that necessitate comprehensive legal frameworks and coordinated institutional responses.

This article examines the current legal framework governing civil emergencies in Albania, analyzing the constitutional provisions, legislative instruments, and institutional mechanisms designed to prevent, prepare for, and respond to such crises. It evaluates the effectiveness of existing coordination structures, identifies critical gaps in emergency preparedness, and assesses Albania's alignment with international standards and European practices in emergency management.

Through comparative analysis and institutional assessment, this article contributes to ongoing discussions on strengthening Albania's capacity to anticipate, prevent, mitigate, and respond to civil emergencies, ensuring the protection of human rights, preservation of critical infrastructure, and maintenance of social cohesion during periods of crisis.

Keywords: civil emergencies, disaster management, institutional coordination, public safety, legal framework, crisis response, Albania

Introduction

Civil emergencies represent extraordinary events that disrupt normal societal functioning and require swift, coordinated responses from multiple state institutions and non-state actors. In Albania, the increasing frequency and complexity of such emergencies—including earthquakes, floods, epidemiological crises, industrial accidents, and technological disruptions—have exposed both the strengths and vulnerabilities of existing institutional frameworks and legal instruments.

The legal framework governing civil emergencies in Albania comprises constitutional provisions, multiple sectoral laws, and executive regulations that address specific dimensions of emergency management. However, these instruments have evolved incrementally in response to individual crises, creating overlaps, gaps, and coordination challenges that impede effective and timely responses. The Constitution of the Republic of Albania, as amended, establishes the fundamental legal basis for emergency governance. Article 101 grants the President authority to declare a state of emergency in accordance with constitutional procedures, while Article 104 stipulates that the Prime Minister directs the activities of the Government and implementation of laws.

Despite these constitutional provisions and various sectoral legislative measures, Albania's emergency management system continues to face significant challenges. These include fragmented institutional responsibilities, insufficient coordination mechanisms, inadequate resource allocation, limited public awareness and preparedness, and incomplete alignment with international standards and European best practices. The 2019 earthquake, subsequent natural disasters, and the COVID-19 pandemic have each underscored these structural deficiencies and the urgent need for comprehensive legal and institutional reform.

This article examines Albania's existing legal and institutional frameworks for managing civil emergencies, explores comparative experiences from selected European Union member states, and identifies key areas requiring reform and strengthening. The analysis contributes to ongoing policy discussions aimed at enhancing Albania's institutional capacity, legal clarity, and operational effectiveness in emergency response and crisis management.

Methodology

This article employs a mixed-methods approach combining qualitative legal analysis with comparative institutional assessment. The primary methodology involves systematic examination of Albania's constitutional provisions, sectoral legislation, and administrative regulations governing civil emergencies, disaster management, and crisis response. This doctrinal legal analysis is complemented by comparative research examining emergency management frameworks in selected European Union member states, including France, Germany, Italy, and Romania, to contextualize Albanian practices within broader European standards and

identify best practices applicable to the Albanian context. Institutional reports, government directives, and assessments by international organizations inform the analysis of implementation challenges and institutional coordination deficiencies. The article synthesizes these diverse sources to provide comprehensive analysis of Albania's emergency management system and evidence-based recommendations for legal and institutional strengthening.

1. Constitutional and Legal Framework for Civil Emergency Management

The constitutional foundation for civil emergency management in Albania is established in Article 101 of the Constitution of the Republic of Albania (1998, as amended). This provision grants the President of the Republic the authority to declare and lift a state of emergency, subject to parliamentary approval. The constitutional framework specifies that a state of emergency may be declared when extraordinary circumstances threaten the constitutional order or public safety, requiring extraordinary measures beyond normal governmental authority. This constitutional authority is complemented by detailed legislative provisions that establish procedures, duration limits, parliamentary oversight mechanisms, and substantive restrictions on executive power during emergencies.

Beyond the constitutional provisions on state of emergency, Albania's legal framework addresses specific categories of civil emergencies through sectoral legislation. The Law on Protection Against Natural Disasters (Law No. 10391/2011) establishes institutional mechanisms for disaster prevention, preparedness, and response, designating the National Protection Agency as the coordinating body. The Law on Protection of the Population in Emergency Situations (Law No. 9919/2008) provides the procedural framework for emergency declaration, response activation, and resource mobilization. Additional sectoral laws address specific emergency contexts: the Law on Water and the Law on Integrated Management of Water Resources govern responses to hydrological emergencies; the Law on Protection of the Environment and regulations on environmental impact assessment address industrial and environmental emergencies; and the Law on Health Care establishes protocols for epidemiological emergencies and public health crises.

However, this sectoral and fragmented approach creates coordination challenges and inconsistencies in emergency procedures. Different agencies exercise authority in their respective domains with limited horizontal coordination, potentially resulting in duplicative efforts, resource conflicts, and delayed response. The absence of a unified legal framework defining institutional hierarchies, decision-making procedures, and coordination mechanisms constitutes a significant gap requiring legislative harmonization and institutional strengthening.

2. Institutional Coordination, Response Mechanisms, and Operational Challenges

The institutional response system for civil emergencies in Albania involves multiple actors operating within overlapping jurisdictions. The National Protection Agency, subordinated to the Prime Minister's Office, serves as the central coordinating authority for disaster management and emergency response. Regional prefectures exercise delegated responsibilities for emergency coordination within their geographic jurisdictions, while municipalities maintain primary responsibility for local emergency preparedness and response. This multi-level governance structure requires effective horizontal and vertical coordination to ensure rapid, proportionate, and coherent responses.

In practice, coordination mechanisms remain insufficiently developed. Operational procedures, information-sharing protocols, and resource allocation mechanisms lack the clarity and legal enforceability necessary for seamless interagency cooperation during high-stress emergency conditions. The absence of regular inter-institutional coordination exercises and joint training programs perpetuates institutional silos and reduces operational preparedness. Additionally, the involvement of non-state actors—including international organizations, civil society entities, and private sector actors—requires explicit protocols and coordination frameworks that are currently underdeveloped.

Effective civil emergency response requires not only legal clarity but also adequate financial resources, trained personnel, operational equipment, and public awareness. Current resource allocations to emergency preparedness and response remain insufficient in relation to identified risks. Personnel deployed to emergency response often lack specialized training appropriate to the specific emergency category. Public awareness and preparedness—critical components of effective emergency management—receive inadequate institutional investment and public communication.

3. Comparative Analysis and European Best Practices

European Union member states have developed comprehensive emergency management systems informed by decades of institutional experience and supranational coordination frameworks. The EU Civil Protection Mechanism and the European Union Disaster Risk Management Framework establish common standards, encourage information-sharing, and facilitate cross-border cooperation in emergency response. Individual member states—including Germany, France, Italy, and Romania—have implemented integrated legal frameworks that unify emergency management procedures across multiple hazard categories while maintaining specialized provisions for category-specific responses.

A comparative analysis of selected EU member states reveals several elements of effective emergency management systems: comprehensive legislative frameworks unifying multiple categories of civil emergencies

while providing specialized provisions for specific emergency types; clearly defined institutional hierarchies and decision-making procedures eliminating ambiguity regarding authority and responsibility; mandatory inter-institutional coordination mechanisms, including regular joint exercises and training programs; robust resource allocation ensuring adequate financial, material, and human resources for emergency preparedness and response; sophisticated public communication and awareness programs enhancing citizen preparedness and participation in emergency response; and formal integration with international frameworks, including EU mechanisms and UN disaster risk reduction initiatives.

Albania, as a candidate country for European Union membership, faces expectations to align its emergency management systems with EU standards and practices. The comparative analysis suggests that Albania could substantially enhance its emergency management capacity by adopting a unified legal framework explicitly addressing institutional coordination, by investing in institutional infrastructure and personnel capacity, and by implementing systematic public awareness and preparedness programs consistent with European models.

Conclusions

Civil emergencies in Albania pose persistent institutional and legal challenges that demand comprehensive reform and strengthening. While the constitutional framework and sectoral legislation provide foundational legal authority, the fragmented, overlapping, and sometimes contradictory nature of emergency governance instruments limits operational effectiveness and creates coordination failures. The experiences of recent major emergencies—including the 2019 earthquake and the COVID-19 pandemic—have exposed these structural deficiencies and provided important evidence regarding necessary reforms.

Effective civil emergency management requires adoption of unified legal frameworks that integrate multiple categories of emergencies while providing specialized provisions for category-specific responses. It demands strengthening institutional capacity through strategic resource allocation, professional training, and operational equipment. It necessitates development of robust coordination mechanisms, including clearly defined institutional hierarchies, decision-making procedures, and inter-institutional cooperation protocols. It requires systematic investment in public awareness and preparedness programs fostering citizen participation and reducing vulnerability to emergency impacts.

Through systematic legal reform, institutional strengthening, and alignment with European standards and best practices, Albania can substantially enhance its capacity to anticipate, prevent, prepare for, and effectively respond to civil emergencies. Such comprehensive reform represents not only a legal and institutional imperative but also a fundamental obligation to citizens, ensuring protection of human rights, preservation of

critical infrastructure, maintenance of social cohesion, and promotion of national resilience during periods of crisis.

References

Constitution of the Republic of Albania. (1998). Tirana: Official Gazette. Retrieved from https://www.parliament.al/constitution

European Commission. (2023). Protection and Civil Protection. Brussels: European Commission. Retrieved from https://ec.europa.eu/echo

Law No. 9919/2008, On Protection of the Population in Emergency Situations. Tirana, Albania: Parliament of Albania.

Law No. 10391/2011, On Protection Against Natural Disasters. Tirana, Albania: Parliament of Albania.

National Protection Agency. (2024). Annual Report on Emergency Response and Preparedness. Tirana: Government of Albania.

United Nations. (2015). Sendai Framework for Disaster Risk Reduction 2015-2030. New York: UN Office for Disaster Risk Reduction. Retrieved from https://www.undrr.org

World Health Organization. (2023). International Health Regulations (2005). Geneva: WHO. Retrieved from https://www.who.int

INCLUSION OF THE HALAL INDUSTRY IN THE DEVELOPMENT OF CREATIVE ECONOMY BASED ON LOCAL WISDOM

Lailatul MAULIDYA[1]
Islamic State University of K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Department of Sharia Economics, Central Java, Indonesia
,ORCID ID: https://orcid.org/0009-0008-4628-3065
lailatul.maulidya@mhs.uingusdur.ac.id ,
Athaya CANDRAKANTA[2]
[2]State Islamic University K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Department of Islamic Banking, Central Java, Indonesia
[2]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0007-0823-5866
athaya.candrakanta@mhs.uingusdur.ac.id, dan
Abelia INTANI[3]
[3]State Islamic University K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Department of Islamic Banking, Central Java, Indonesia
[3]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0001-5866-0322
abelia.intani@mhs.uingusdur.ac.id

Abstract:

This study aims to analyze the inclusion of the halal industry in the development of a creative economy based on local wisdom by employing a case study approach on MSMEs operating within culturally rich communities. The research adopts a qualitative method with a case study design to explore in depth the practices, challenges, and strategies of integrating halal values into creative economic activities. Data are collected through in-depth interviews, participatory observation, and document analysis involving business actors, halal facilitators, and relevant stakeholders. The findings reveal that the inclusion of the halal industry has not been optimally implemented, particularly in terms of halal literacy, the establishment of halal assurance systems, and limited access to certification and mentoring. However, local wisdom serves as a strong social capital in supporting the internalization of halal values, reflected in the use of natural materials, traditional production processes, and ethical business practices rooted in Islamic principles. The integration of the creative economy and the halal industry provides significant opportunities to enhance product value, expand market access, and strengthen consumer trust. Furthermore, institutional support, digitalization, and collaboration among government, academia, and business actors are identified as key factors in accelerating halal industry inclusion. Based on these findings, the study recommends strengthening community-based halal literacy, simplifying certification processes for MSMEs, and developing adaptive halal creative business models aligned with local wisdom. The implications of this study are expected to contribute to policy formulation and strategic development of a sustainable halal creative economy in Indonesia.

Keywords: creative economy, halal industry, local wisdom, MSMEs, halal certification

PARTİCİPATİON OF THE YOUNG GENERATİON İN THE DEVELOPMENT OF A HALAL-BASED CREATİVE ECONOMY: A CASE STUDY OF LOCAL MSMES İN PEKALONGAN

Abelia INTANI[1]
[1]State Islamic University K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Department of Islamic Banking, Central Java, Indonesia
[1]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0001-5866-0322
abelia.intani@mhs.uingusdur.ac.id
Athaya CANDRAKANTA[2]
[2]State Islamic University K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Department of Islamic Banking, Central Java, Indonesia
[2]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0007-0823-5866
athaya.candrakanta@mhs.uingusdur.ac.id
Lailatul MAULIDYA[3]
[3]Islamic State University of K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Department of Sharia Economics, Central Java, Indonesia
[3]ORCID ID: https://orcid.org/0009-0008-4628-3065
lailatul.maulidya@mhs.uingusdur.ac.id

Abstract

This study analyzes the participation of young generations in developing a halal-based creative economy within local MSMEs in Pekalongan City. The research is grounded in the increasing potential of the creative economy integrated with halal principles, as well as the strategic role of youth as agents of innovation and digital transformation. This study employs a qualitative approach using a case study method, with data collected through in-depth interviews, field observations, and document analysis of MSME actors involving young people in production, marketing, and product development processes.The findings reveal that young generations contribute significantly to driving MSME transformation toward a halal creative economy ecosystem, particularly through the utilization of digital technologies such as e-commerce and social media. They not only enhance product competitiveness but also strengthen added value through halal branding that is more adaptive to market demands. However, the study also identifies several challenges, including limited comprehensive halal literacy, lack of sustainable mentoring, and restricted access to halal certification for MSME actors.The analysis indicates that the synergy between youth creativity and halal principles can create innovative and sustainable business models, although it requires stronger ecosystem support. Therefore, this study recommends enhancing digital-based halal literacy and education programs, strengthening collaboration among government, academia, and industry stakeholders, and simplifying the halal certification process to encourage broader participation. Thus, the involvement of young generations can be optimized as a driving force in strengthening the competitiveness of halal-based creative MSMEs at both local and national levels.

Keywords: young generation, halal creative economy, MSMEs, digitalization, Pekalongan

STUDY ON INTERACTION DYNAMICS IN ENHANCING GROUP SOLIDARITY

Agung Ahmad Isyhadi

Perbankan syariah

ABSTRACT

This study is intended to explore how patterns of social interaction unfold within a group and the extent to which those patterns play a role in shaping and strengthening the sense of togetherness among members. Togetherness, or solidarity, within a group is an element that cannot be overlooked in social life, as it determines how closely individuals are bound to one another, how resilient the group is in facing various external pressures, and how effectively they are able to realize shared aspirations. Nevertheless, the processes and mechanisms of interaction that genuinely drive the emergence of solidarity are not yet fully understood, particularly when considered within the context of Indonesian society, which is rich in cultural diversity and varied social backgrounds.

To address this question, the study takes a qualitative path by combining case study methods with observation in which the researcher is directly involved in the field. Three social groups with differing cultural origins and organizational orientations were selected as subjects of observation. The data collection process took place over six months through in-depth interviews with 45 informants, field observation, and examination of various group documents. In interpreting the collected data, the researcher drew on three primary theoretical frameworks: social exchange theory as developed by Blau, the group cohesion theory of Festinger and colleagues, and the concept of social capital formulated by Putnam.

Through this research process, four key drivers of group solidarity were identified. First, how frequently and how deeply members communicate with one another, which ultimately reflects the presence or absence of openness and trust among them. Second, the way in which the group handles differences and disputes productively without sacrificing collective interests. Third, the active participation of members in various group activities and traditions that gradually build a sense of ownership over a shared collective identity. Fourth, a willingness to mutually recognize and appreciate the roles and contributions made by each person within the group. Taken together, these findings make clear that solidarity does not arise merely from a shared background, but grows from the quality and consistency of interactions that are cultivated through collective effort.

Overall, this study contributes to the development of social theory while also offering practical insights for organizational management and community development. These findings are hoped to serve as a useful guide for group leaders, social workers, and decision-makers seeking to design concrete steps toward strengthening social bonds in the midst of an increasingly unpredictable tide of change.

Keywords: *interaction dynamics; group solidarity; social cohesion; social capital; collective identity*

HALAL LITERACY IN THE DIGITAL ERA: AN ANALYSIS OF GENERATION Z'S UNDERSTANDING OF HALAL PRODUCTS AND HALAL CERTIFICATION IN INDONESIA

Velisah Intan Editriya

Islamic State University of K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Department of Islamic Banking, Central Java, Indonesia

velisah,intan.editriya@mhs.uingusdur.ac.id

Abstract

This study examines the level of halal literacy among Indonesian Generation Z and analyzes how digital environments shape their understanding of halal products and halal certification. It aims to identify key determinants influencing awareness, trust, and decision-making related to halal consumption in the digital era. This research employs a qualitative literature review approach by systematically analyzing scholarly articles, policy reports, and relevant publications on halal literacy, digital behavior, and Generation Z consumption patterns. The study synthesizes recent academic works, industry reports, and regulatory frameworks related to halal certification in Indonesia to construct a comprehensive analytical perspective. The study finds that Generation Z demonstrates moderate to high awareness of halal concepts but exhibits varying levels of critical understanding regarding halal certification processes and regulatory standards. Digital platforms, particularly social media and e-commerce, significantly influence their perception and consumption behavior. However, the abundance of unverified information increases the risk of misinformation and superficial understanding. Trust in halal labels is often shaped more by branding and influencers than by knowledge of formal certification mechanisms. This indicates a gap between awareness and deep literacy. The findings highlight the need for integrated digital-based halal education strategies involving government institutions, industry stakeholders, and educational organizations. Strengthening digital literacy and transparent communication regarding halal certification can enhance informed decision-making and support the growth of the halal industry. The study also suggests leveraging artificial intelligence to develop personalized halal education tools and verification systems to improve consumer trust. This research contributes by linking halal literacy with digital behavior and artificial intelligence perspectives, offering a multidisciplinary approach that integrates Islamic economics, creative economy dynamics, and emerging technologies in understanding Generation Z consumers.

Keywords: halal literacy, Generation Z, digital consumption, halal certification, artificial intelligence

"REVITALIZING THE HALAL INDUSTRY IN THE FACE OF DISRUPTION: AN ANALYSIS OF THE GAP BETWEEN POLICY AND IMPLEMENTATION IN INDONESIA"

Yulianti Aulia Diana1
1State Islamic University K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Department of Islamic Banking, Central Java, Indonesia
2ORCID ID: https://orcid.org/0009-0005-9565-3585
yulianti.aulia.diana@mhs.uingusdur.ac.id
Mohamad Erik Saputra2
2State Islamic University K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Department of Islamic Banking, Central Java, Indonesia
1ORCID ID: https://orcid.org/0009-0003-1700-0410 , eriksaputa1203@gmail.com
M. Zilfa Attamama3
3State Islmaic University K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Department of Islamic Banking, Central Java, Indonesia
3ORCID ID: https://orcid.org/0009-0008-4628-3065,m.zulfa.attamama@mhs.uingusdur.ac.id

Abstrak

Indonesia, as the country with the world's largest Muslim population, has the strategic potential to become a global hub for the halal industry. However, amid a wave of technological disruption and increasingly dynamic shifts in consumption patterns, there is a significant gap between the government's policy ambitions and the reality of implementation on the ground. This study aims to critically analyze the gap between regulations and actual practices within Indonesia's halal industry ecosystem, focusing on the food and beverage, cosmetics, and Islamic financial services sectors. The methodology employed is a qualitative-descriptive approach through policy analysis, a review of regulatory documents, and in-depth interviews with stakeholders, including regulators, business operators, and consumers. Primary data was collected from three major cities in Indonesia Jakarta, Surabaya, and Makassar as a representation of the diversity of the national halal ecosystem. The analysis was supplemented by the implementation gap theory framework and the policy innovation diffusion model. Research findings indicate that although Indonesia has relatively comprehensive regulations in placeincluding Law No. 33 of 2014 on Halal Product Assurance and its various implementing regulationsimplementation at the operational level still faces structural barriers in the form of a complex certification bureaucracy, limited oversight capacity, and low halal literacy among micro and small business owners. Digital disruption, rather than serving as a solution, has actually exacerbated the disparity in access to certification between large companies and MSMEs. This study recommends adaptive reforms to halal governance, the inclusive use of digital technology in the certification process, and the strengthening of synergies between the Halal Product Guarantee Agency (BPJPH), the Indonesian Ulema Council (MUI), and the private sector to realize a competitive and equitable halal ecosystem.

Keyword : Halal Industry, Digital Disruption, Policy Gap, Halal Certification

HALAL CIRCULAR ECONOMY TRANSFORMATION: FOOD INDUSTRY WASTE MANAGEMENT MODEL AS AN EFFORTS TO MITIGATE THAYYIBAN

Widia Reza Valentina[1]
[1]K.H Abdurrahman Wahid State Islamic Universisy, Faculty of Islamic Economics and Business, Islamic Banking Study Program, Central Java, Indonesia
[1] https://orcid.org/0009-0002-8789-6489
widia.reza.valentina@mhs.uingusdur.ac.id
Nala Maghfiroh[2]
[2]K. H Abdurrahman Wahid State Islamic Universisy, Faculty of Islamic Economics and Business, Islamic Banking Study Program, Central Java, Indonesia
[2]https://orcid.org/0009-0009-0480-8553
nala.maghfiroh@mhs.uingusdur.ac.id
Navila Bunga Safira[3]
[3]K. H Abdurrahman Wahid State Islamic Universisy, Faculty of Islamic Economics and Business, Islamic Banking Study Program, Central Java, Indonesia
[3]https://orcid.org/0009-0001-0218-7046
navila.bunga.safira@mhs.uingusdur.ac.id

ABSTRACT

Introduction and Purpose: The global food industry faces critical challenges in maintaining ethical production standards while addressing the escalating environmental impact of industrial waste. This research explores the integration of Halal principles with the circular economy framework to create a "Halal Circular Economy" model. The primary purpose of this study is to design a systematic waste management strategy specifically for the food industry that aligns with the concept of *thayyiban* (wholesomeness and quality). By transforming organic and inorganic by-products into value-added resources, the research aims to mitigate the risk of contamination and environmental degradation, ensuring that the entire supply chain remains not only Sharia-compliant but also ecologically sustainable and economically viable in the digital era.

Material and Methodology:This study employs a qualitative descriptive methodology combined with a conceptual model development approach. The researchers analyzed primary data from three medium-scale halal-certified food producers alongside secondary data from recent literature on industrial ecology and Islamic economic jurisprudence. The methodology utilizes a systemic review of current waste disposal practices and applies Artificial Intelligence (AI)-driven predictive modeling to simulate the efficiency of nutrient cycling and resource recovery. This dual approach allows for the identification of critical "halal control points" within the waste management cycle to prevent *najis* (impurity) cross-contamination.

Results: The findings reveal that a Halal Circular Economy model significantly enhances the *thayyiban* integrity of the production process. The proposed model successfully maps a closed-loop system where food waste is repurposed into bio-fertilizers and eco-friendly packaging materials. Results indicate that integrating AI monitoring systems reduces resource leakage by 40% and ensures real-time compliance with both

environmental regulations and Halal standards. Furthermore, the transformation of waste into secondary raw materials provides an additional revenue stream for creative industry players, fostering a more resilient halal industrial ecosystem.

Discussion and Conclusion : The study concludes that the synergy between circularity and Halal values creates a superior ethical standard for the modern food industry. The transformation from a linear "take-make-dispose" mindset to a circular model effectively mitigates risks to *thayyiban* purity caused by improper waste handling. This research suggests that policymakers and industry stakeholders should adopt digital-based circular frameworks to strengthen the competitiveness of the global Halal industry. Ultimately, this model serves as a blueprint for future industrial transformations that prioritize both spiritual compliance and environmental stewardship.

Keywords: Halal Circular Economy, Waste Management, Thayyiban Mitigation, Food Industry, Sustainable Transformation

STRENGTHENING THE CREATIVE ECONOMY THROUGH HALAL INDUSTRY INTEGRATION: A STRATEGY FOR SUSTAINABLE ECONOMIC GROWTH IN INDONESIA

Nala MAGHFİROH[1]

[1]K. H Abdurrahman Wahid State Islamic Universisy, Faculty of Islamic Economics and Business, Islamic Banking Study Program, Central Java, Indonesia

[1] https://orcid.org/0009-0009-0480-8553

nala.maghfiroh@mhs.uingusdur.ac.id

Widia Reza VALENTINA[2]

[2]K.H Abdurrahman Wahid State Islamic Universisy, Faculty of Islamic Economics and Business, Islamic Banking Study Program, Central Java, Indonesia

[2] https://orcid.org/0009-0002-8789-6489 , widia.reza.valentina@mhs.uingusdur.ac.id

Navila Bunga SAFIRA[3]

[3]K.H Abdurrahman Wahid State Islamic Universisy, Faculty of Islamic Economics and Business, Islamic Banking Study Program, Central Java, Indonesia

[3] https://orcid.org/0009-0001-0218-7046 , navila.bunga.safira@mhs.uingusdur.ac.id

Abstract

The creative economy has emerged as a strategic sector in driving sustainable economic growth, particularly in developing countries such as Indonesia. Supported by a large Muslim population and increasing global demand for halal products, the integration between the creative economy and the halal industry offers significant opportunities to enhance competitiveness and expand market access. This study aims to analyze the role of halal-based creative industries in promoting economic resilience and inclusive development. Using a quantitative approach with a survey method, data were collected from creative industry actors engaged in halal product sectors, including fashion, culinary, and digital content. The analysis employs multiple regression to examine the influence of innovation, digitalization, and halal certification on business performance and market expansion.

The findings indicate that innovation and digital transformation significantly contribute to the growth of creative businesses, while halal certification strengthens consumer trust and market penetration, both domestically and internationally. Furthermore, the synergy between government support, digital platforms, and halal ecosystem development plays a crucial role in fostering sustainable competitiveness. This research highlights that the integration of creative economy and halal industry not only enhances economic value but also supports ethical and culturally aligned business practices. Therefore, policy frameworks and strategic collaborations are essential to optimize the potential of this sector in the global market.

Keywords: Creative Economy, Halal Industry, Digitalization, Innovation, Sustainable Development

THE POTENTIAL OF THE HALAL INDUSTRY AS A DRIVER OF THE CREATIVE ECONOMY BASED ON INDONESIAN LOCAL WISDOM

Nala Maghfiroh1
[1]K. H Abdurrahman Wahid State Islamic University, Faculty of Islamic Economics and Business, Islamic Banking Study Program, Central Java, Indonesia
[1] https://orcid.org/0009-0009-0480-8553
nala.maghfiroh@mhs.uingusdur.ac.id
Navila Bunga Sapphira2
[2] K.H Abdurrahman, Wahid State Islamic University, Faculty of Islamic Economics and Business, Islamic Banking Study Program, Central Java, Indonesia
[2] https://orcid.org/0009-0001-0218-7046
navila.bunga.safira@mhs.uingusdur.ac.id
Widia Reza Valentina3
[3] K.H Abdurrahman Wahid State Islamic University, Faculty of Islamic Economics and Business, Islamic Banking Study Program, Central Java, Indonesia
[3] https://orcid.org/0009-0002-8789-6489
widia.reza.valentina@mhs.uingusdur.ac.id

ABSTRACT

Introduction and purpose : Indonesia, as the largest Muslim country in the world, has extraordinary potential in the halal industry which can be the main driver of the creative economy based on local wisdom. This study analyzes how elements of local wisdom such as halal batik, traditional foods (e.g., pecel with halal certification), and Islamic value-based handicrafts can be integrated into the global halal value chain. The main goal is to identify synergy opportunities between the halal industry and the creative economy to support sustainable development.

Material and methodology: The research method combines qualitative analysis (interviews with 50 MSME actors in Central Java) and quantitative analysis (survey of 200 halal consumers in Indonesia and Turkey), as well as case studies on products such as halal batik robes from Pekalongan.

Results: Results show that the integration of local wisdom increases economic added value by up to 35%, with the global halal market share reaching USD 2.8 trillion by 2025 (State of the Global Islamic Economy Report, 2023). Key challenges include international standard halal certification and export market access, particularly to Turkey as Europe's halal hub.

Discussion and conclusion: The conclusion of the study recommends Indonesia-Turkey bilateral collaboration through platforms such as Istanbul Halal Expo for the development of halal creative products. Policy implications include government incentives for MSMEs based on local wisdom to strengthen global competitiveness. This research contributes to the discourse of contemporary Islamic economics.

Keywords: Halal industry, creative economy, local wisdom, Indonesia, Turkey

THE IMPACT OF SOCIAL MEDIA USE ON GENERATION Z COMMUNICATION BEHAVIOR IN COLLEGE STUDENTS

SISKA AFRIANI[1]
[1]Islamic State University of K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business,
Department of Sharia Banking, Central Java, Indonesia
siska.afriani23032@mhs.uingusdur.ac.id
Hani Hidayah[2]
[2]Islamic State University of K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business,
Department of Sharia Banking, Central Java,
Indonesia
hani.hidayah@mhs.uingusdur.ac.id
Velisah Intan Editriya[3]
[3]Islamic State University of K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business,
Department of Sharia Banking, Central Java, Indonesia
velisah.intan.editriya@mhs.uingusdur.ac.id

Abstract

This study aims to analyze the impact of social media use on the communication behavior of Generation Z among college students. The research method used is a quantitative approach. Data were collected through questionnaires to students belonging to Generation Z. Data were analyzed using descriptive analysis and simple linear regression to determine the effect of social media use variables on communication behavior. The results of the study indicate that the use of social media has a positive influence on the communication behavior of Generation Z students in the college environment. The positive impacts found include increased ease of interaction, expansion of friendship networks, and speed of information exchange. However, negative impacts are also seen in the form of decreased intensity of face-to-face communication, the use of informal language in formal situations, and reduced direct interpersonal communication skills. Therefore, it is necessary to use social media wisely so that its positive impacts can be maximized and its negative impacts can be minimized.

Keywords: social media, communication behavior, Generation Z, students, college.

MICROGRID POWER QUALITY OPTIMIZATION USING FACTS DEVICES: A REVIEW OF CHALLENGES, CONTROL STRATEGIES, AND ADVANCED SOLUTIONS

Samira Boumous, Zouhir Boumous, Rayane Yasmine Mahfoudi

Laboratory of Electrical Engineering, Electronic and Renewable Energy, University of Souk Ahras,

Route Annaba B.P. 1553, Souk Ahras, Algeria

***Corresponding authors: samira.boumous@univ-soukahras.dz**

Abstract

The increasing integration of renewable energy sources (RES) into microgrids represents a major step towards a sustainable and decentralized electrical system. However, this transition comes with significant technical challenges related to power quality. The intermittent nature of RES, coupled with the massive use of non-linear loads and power electronics, causes disturbances such as voltage and frequency fluctuations, total harmonic distortion (THD), voltage sags and swells, and phase imbalances. These phenomena compromise the reliability, efficiency, and stability of microgrids, especially in islanded mode. This literature review examines the central role of FACTS (Flexible Alternating Current Transmission Systems) devices and their distribution-level derivatives (D-FACTS) in improving power quality within microgrids. The study covers a wide range of devices, including static synchronous compensators (STATCOM), static VAR compensators (SVC), dynamic voltage restorers (DVR), and unified power quality conditioners (UPQC). Particular attention is paid to modern control strategies – based on artificial intelligence, fuzzy logic, neural networks, and metaheuristic optimization algorithms (PSO, GWO, AGPSO) – which significantly enhance the performance of these devices for voltage regulation, harmonic compensation, active power loss reduction, and leakage current filtering. A comparative analysis of different approaches shows that the combined use of multiple devices (e.g., UPQC) together with energy storage systems (ESS) offers the best performance. Results from the reviewed works demonstrate significant THD reductions (down to 2.02%), stable DC-link voltage, and improved dynamic response under disturbances. The review also identifies remaining scientific bottlenecks, including optimal placement and sizing of FACTS devices, coordination among multiple microgrids, and standardization of evaluation methods. In conclusion, this paper provides a roadmap for designing resilient, high-quality microgrids and opens promising perspectives for the massive and reliable integration of renewable energy.

Keywords: Microgrid, power quality, FACTS devices, STATCOM, DVR, UPQC, harmonic distortion, voltage regulation, renewable energy integration, islanded mode, intelligent control, optimization algorithms, energy storage system (ESS).

FAULT TOLERANT CONTROL STRATEGIES FOR WIND TURBINES: A REVIEW OF APPROACHES FOR POWER CONVERSION, ACTUATOR AND SENSOR FAULTS

Zouhir Boumous, Samira Boumous, Rayane Yasmine Mahfoudi

Laboratory of Electrical Engineering, Electronic and Renewable Energy, University of Souk Ahras,

Route Annaba B.P. 1553, Souk Ahras, Algeria

***Corresponding authors: zohir.boumous@univ-soukahras.dz**

Abstract

Wind turbines operate in harsh environmental conditions, making them prone to various faults in critical components such as the generator, power converter, pitch actuator, gearbox, and sensors. Fault tolerant control (FTC) has emerged as a vital solution to maintain system stability, ensure continuous power generation, and prevent catastrophic failures while reducing downtime and maintenance costs. This paper provides a comprehensive review of FTC techniques applied to wind turbine systems. The study covers both passive FTC (PFTC), which uses a fixed robust controller designed to withstand predefined faults, and active FTC (AFTC), which relies on fault detection and diagnosis (FDD) modules to reconfigure the control law in real time. Various fault types are addressed, including sensor faults (e.g., speed, position, wind measurement), actuator faults (pitch system jamming or leakage), and electrical faults in the generator (stator/rotor winding failures, converter open-switch faults). Common control architectures reviewed include sliding mode control (SMC), model predictive control (MPC), linear parameter varying (LPV) control, adaptive control, and observer-based methods (e.g., unknown input observers, Kalman filters). A comparative analysis highlights the trade-offs between PFTC simplicity and AFTC adaptability. Recent advances in artificial intelligence (neural networks, fuzzy logic) and data-driven approaches are also discussed. Finally, current challenges and future directions are identified, including the integration of FTC with modern wind turbine topologies (offshore, floating, multi-MW), reduction of false alarms in FDD, and standardization of fault scenarios for benchmarking.

Keywords

Fault tolerant control (FTC), wind turbine, active FTC, passive FTC, fault detection and diagnosis (FDD), pitch actuator fault, sensor fault, generator fault, sliding mode control (SMC), model predictive control (MPC), observer, artificial intelligence, renewable energy

LEVERAGING MACHINE LEARNING TECHNIQUES FOR THE CLASSIFICATION AND PREDICTION OF DETRIMENTAL NEURAL PATTERNS

Mr. Muhammad Bilal Haider Zaidi (First author)[1]

[1]Kohat University of Science & Technology, M.Phil Data Science, bilalhaider639@gmail.com, 0009-0002-5340-0975

Abstract

Electroencephalogram (EEG) pattern recognition is fundamental in the clinical care of critically ill patients; however, manual analysis and interpretation currently present a major diagnostic bottleneck. Expert review is resource-intensive and often results in an 8–12-hour delay in diagnosis, compounded by inherent subjectivity. The Ictal-Interictal Continuum (IIC) poses a significant challenge, as patterns such as Lateralized Periodic Discharges (LPD) and Generalized Rhythmic Delta Activity (GRDA) closely resemble seizures, complicating timely and accurate interventions.

This research presents a Deep Learning Ensemble System (DLES) designed to automate the classification of six key EEG patterns. The framework strategically employs an ensemble of five EfficientNet architectures (B0–B4). The rationale for this multi-scale approach is that smaller models are optimized for capturing high-frequency signal nuances, while larger models are better equipped to identify global morphological patterns. The system was trained on a comprehensive dataset of 106,800 expert-annotated EEG spectrograms. To account for the natural uncertainty and ambiguity found in clinical annotations, this work utilizes the Kullback-Leibler (KL) Divergence loss function rather than traditional "hard" labels.

Experimental results demonstrate that the ensemble model significantly improves performance over individual architectures, achieving a 98.3% accuracy rate and a KL divergence of 0.256—exceeding the 98% benchmark required for clinical application. Stratified five-fold cross-validation confirmed model stability with a minimal standard deviation of 0.14%. Furthermore, the ensemble achieved a 22.7% reduction in relative error compared to the best-performing individual model. This system offers an efficient solution for real-time EEG classification, providing standardized interpretations and accelerating life-saving treatment decisions for neurologically compromised patients.

Keywords: EEG Classification, Deep Learning, EfficientNet, Neural Pattern Prediction, Clinical Decision Support

PRIVACY-PRESERVING MEDICAL OBJECT DETECTION USING FEDERATED LEARNING TECHNIQUES

Reeya Nadeem[1], Dr. Zeeshan Iqbal[2], Dr. Sana Ullah Khan[3]

Institute of Computing, Kohat University of Science & Technology (KUST), Kohat, Pakistan , Artificial Intelligence, reeyanadeem3@gmail.com

Abstract

Early and effective detection of medical abnormalities in imaging data is crucial for diagnosis and treatment; however, medical data privacy regulations prevent the centralized collection of large medical datasets needed for training deep learning models. We propose a privacy-preserving medical object detection model with high performance, based on Federated Learning (FL), that facilitates multi-site model training without data sharing. We have developed a technique that uses a YOLO object detection algorithm and a federated learning approach, and evaluated it on standard medical datasets like LUNA16 (lung nodules) and ADAM (brain abnormalities). To overcome critical challenges in federated learning, including data non-IID and privacy breaches, the framework includes Differential Privacy and Secure Aggregation techniques. Comprehensive experiments evaluated object detection, communication overhead and privacy. The findings show that the proposed federated learning model provides comparable detection performance with enhanced accuracy and stability over baseline federated learning models, while preserving data privacy. Moreover, the system demonstrates robust convergence in multiple training epochs and minimal communication costs with efficient aggregation strategies. While there is a slight performance trade-off with fully centralized training, the proposed approach strikes a good balance between accuracy and privacy, and is well-adapted to clinical practice. This research offers a feasible and scalable approach for secure collaborative medical AI, demonstrating the promise of federated learning in facilitating privacy-preserving and accurate medical image analysis across multiple sites.

Keywords:

Federated Learning, Medical Object Detection, YOLO, Privacy-Preserving AI, Medical Imaging, Deep Learning.

SIMULATION STUDY OF 500 KeV PROTON IRRADIATION ON BI-LAYER GRAPHENE SUPPORTED ON ALUMINIUM AND SILICON OXIDES

Scholar: Gulshanza Sohail

Supervisor: Dr Sajid Khan

Scholar: shanzasohail0@gmail.com

Supervisor: sajidkhan@kust.edu.pk

KOHAT UNIVERSITY OF SCIENCE & TECHNOLOGY

Department Of Physics

Pakistan, Kohat

ABSTRACT:

Graphene is widely used in modern nanotechnology due to its excellent mechanical, electrical, and thermal properties. In this study, 500 keV proton irradiation on bilayer graphene supported on aluminum (Al) and silicon dioxide (SiO_2) substrates is analyzed using SRIM simulations, focusing on ion penetration, energy loss, and recoil atom distributions.

For the Al-supported system, the ion penetration depth is 3.34 μm with a longitudinal straggle of 1039 Å, while lateral and radial spreads are 1429 Å and 2200 Å, respectively. The vacancy production rate is 17.9 vacancies/μm. In comparison, the SiO_2-supported graphene shows a greater penetration depth of 4.43 μm with a straggle of 1236 Å and a lower vacancy rate of 12.3 vacancies/μm.

The recoil atom distribution graphs indicate that the maximum recoil density occurs near the end of ion range (~3–5 μm). For the Al-supported system, the peak recoil concentration reaches approximately (2.0–2.2) × 10^5 atoms/cm^3, showing a sharp and localized distribution. In contrast, the SiO_2-supported system exhibits a broader distribution with a peak around (2.2–2.4) × 10^5 atoms/cm^3, extending over a wider depth region.

These results show that aluminum limits damage within a confined region, whereas SiO_2 allows deeper penetration and wider recoil spread, influencing the overall radiation response of graphene.

COMPUTATIONAL INVESTIGATION OF PROTON AND ALPHA PARTICLE INTERACTION WITH TeO_2–TiO_2–WO_3 GLASS SYSTEM USING SRIM

Scholar:Tayyaba

Supervisor: Dr Sajid Khan

Contact Email

Scholar

taibamunawar107@gmail.com

sajidkhan@kust.edu.pk

KOHAT UNIVERSITY OF SCIENCE & TECHNOLOGY

Department Of Physics

Pakistan, Kohat

ABSTRACT:

This study investigates the interaction of charged particles, specifically protons and alpha particles, with the TeO_2–TiO_2–WO_3 glass system using SRIM simulations. These glasses are promising for radiation shielding due to their high density and effective attenuation of ionizing radiation, with applications in medical, nuclear, and space radiation protection. The work mainly examines the effect of varying WO_3 concentration on charged particle behavior.

Simulations are carried out using the TRIM module of SRIM for proton (H^+) and alpha (He^{2+}) ions over an energy range of about 0.01–10 MeV. The glass composition follows $(100–x– y)TeO_2 + xTiO_2 + yWO_3$, with TiO_2 fixed at 5 mol% and WO_3 varied from 5 to 25 mol%. Corresponding densities increase from approximately 5.586 g/cm³ to 5.925 g/cm³. The study analyzes mass stopping power, projected range, ion range distribution, and target depth to understand energy loss and penetration behavior.

Results show that mass stopping power for both ions increases with energy, reaches a peak, and then decreases. For protons, the maximum occurs around 0.08–0.1 MeV with values of approximately 0.20–0.21 MeV·cm²/g, while for alpha particles it occurs near 0.8–1 MeV with values around 0.60–0.62 MeV·cm²/g. At low energy (~0.01 MeV), stopping power is lower and rises sharply toward the peak, while beyond 1–2 MeV it decreases due to dominant electronic stopping. Increasing WO_3 slightly reduces stopping power due to higher density and atomic number effects.

The projected range increases with energy for both particles. For protons, penetration depth is approximately 400–500 µm, with a maximum of about 487 µm (5% WO_3) decreasing to around 403 µm (25% WO_3). Alpha particles show much smaller ranges of about 60–70 µm, with values near 65 µm (5% WO_3) and 67 µm (25% WO_3). Ion range distribution shows straggling decreasing from about 18.5 µm to approximately 14.8 µm with

increasing WO_3, indicating more confined tracks. Target depth analysis shows proton penetration up to approximately 500–600 µm, while alpha particles remain within 60–70 µm, with increasing lateral spread toward the end of range.

Overall, higher WO_3 concentration reduces proton range, slightly modifies stopping power, and decreases straggling, indicating improved shielding performance. The results confirm that the TeO_2–TiO_2–WO_3 glass system is effective for attenuation of charged particles and suitable for advanced radiation shielding applications.

SMART INVENTORY SYSTEM FOR EXPIRY DATE TRACKING USING ESP32

S.Mahendra, G.Keerthi, K.Shiva, M.Kusuma, J. Salai Thillai Thilagam

ORCID ID: 0000-0001-9743-9690

Associate Professor, Department of Electronics and Communication Engineering,

G. Pulla Reddy Engineering College (Autonomous), Kurnool, Andhra Pradesh, India.

Email: salaithillai.ece@gprec.ac.in

Abstract

Efficient inventory management and timely tracking of product expiry dates are critical challenges in retail, warehouses, and supply chain systems. Conventional manual methods often lead to inaccuracies, delayed identification of expired products, and financial losses. This paper proposes an IoT-based Smart Inventory System using ESP32 and RFID technology to automate inventory monitoring and expiry detection. The system utilizes RFID RC522 tags to store product details, while the ESP32 microcontroller processes the data and communicates with a Flask-based web server for real-time monitoring. Upon scanning, the system compares the stored expiry date with the current date and generates alerts using a buzzer and LCD display if the product is expired. The system ensures improved accuracy, reduced manual effort, and enhanced efficiency. Experimental results demonstrate reliable performance in real-time inventory tracking applications.

Keywords: IoT, ESP32, RFID, Inventory Management, Expiry Tracking, Embedded Systems, Automation

1. Introduction

Inventory management plays a vital role in ensuring operational efficiency in retail and supply chain systems. Traditional methods rely heavily on manual data entry and monitoring, which increases the likelihood of human errors and delays. With the advancement of IoT technologies, automated inventory systems have emerged as effective solutions. This paper presents a smart inventory system integrating ESP32 and RFID technology to enable real-time monitoring and automated expiry tracking.

2. Problem Statement

Existing inventory systems lack Real-time monitoring capabilities, automated expiry detection, and Intelligent alert mechanisms. Manual methods often fail to identify expired products on time, leading to safety risks and financial losses.

3. Objectives

The primary objectives of the proposed system are:

- To automate inventory tracking using RFID technology
- To detect expired products in real time

- To provide alerts using buzzer and LCD display
- To enable remote monitoring via web interface
- To reduce manual intervention and improve accuracy

4. Literature Review

Several research works have contributed to smart inventory systems:

- ESP32-based monitoring systems enable real-time data access
- RFID-based tracking improves identification accuracy
- Image processing techniques provide automated expiry detection
- IoT-based systems enhance efficiency through remote monitoring

However, many existing systems lack integration of real-time alerts with low-cost hardware.

5. Proposed Methodology

5.1 System Architecture

The system consists of:

- ESP32 microcontroller
- RFID RC522 reader
- LCD display
- Buzzer
- Push button
- Web server (Flask)

5.2 Working Principle

- RFID tag is scanned
- Product data is retrieved
- Expiry date is compared with current date
- If expired → buzzer alert + LCD shows “EXPIRED”
- If valid → LCD shows “ACTIVE”
- Data is sent to web server for monitoring

5.3 Data Flow

1. Input: RFID tag
2. Processing: ESP32
3. Output: LCD + buzzer + web dashboard

6. Hardware Description

6.1 ESP32 Microcontroller

- Dual-core processor (up to 240 MHz)
- Built-in Wi-Fi & Bluetooth
- Multiple communication interfaces (SPI, I2C, UART)

6.2 RFID RC522

- Operates at 13.56 MHz
- Enables contactless data reading
- Stores product ID and expiry details

6.3 LCD Display

- Displays product information
- Shows expiry status

6.4 Buzzer

- Provides audible alert for expired products

7. Software Tools

- Arduino IDE for programming ESP32
- Visual Studio Code for development and debugging
- Flask framework for web server and dashboard

8. Results and Discussion

The system was successfully implemented and tested.

Observations:

- Real-time product monitoring achieved
- Accurate expiry detection
- Instant alert generation
- Web dashboard enabled remote tracking

The system demonstrated reliable performance in handling inventory data and minimizing human errors.

9. Advantages

- Real-time monitoring
- Reduced manual effort
- High accuracy using RFID
- Cost-effective implementation

- Easy integration with IoT platforms

10. Applications

- Retail stores
- Warehouses
- Pharmaceutical industries
- Supply chain management systems

11. Conclusion

The proposed IoT-based smart inventory system effectively automates expiry date tracking using RFID and ESP32. It improves efficiency, reduces human errors, and ensures timely identification of expired products. The integration of web-based monitoring further enhances usability and scalability.

12. Future Scope

- Integration with machine learning for predictive analytics
- Mobile application for alerts
- Cloud-based storage and analytics
- Multi-RFID reader support for large-scale systems

References

1. P. Sharma et al., “ESP32 Based Smart Inventory System,” 2021.
2. H. Bathula et al., “Expiry Tracking using Image Processing,” 2020.
3. R. Gupta et al., “RFID-Based Product Tracking System,” 2020.
4. K.R. Nair et al., “IoT-Based Inventory Management,” 2019.
5. M. Swainson et al., “Expiry Detection using OCR,” 2018.
6. J. Landt, “History of RFID,” 2005.

PHYSICAL ACTIVITY AND HEALTH AMONG ADULTS AGED 40–60 YEARS IN TIRANA: A NARRATIVE REVIEW

Anesti Qeleshi[1], Kristian Andrea[1]

[1]Sport University of Tirana, Tirana, Albania

E-mail: [aqeleshi@ust.edu.al], ORCID: [0009-0003-2732-1074]

E-mail: [kandrea@ust.edu.al], ORCID: [0009-0009-2188-120X]

Abstract

Physical activity (PA) is a key determinant of health and well-being, particularly among middle-aged adults. The World Health Organization (WHO) Physical Activity Country Profile for Albania (2022) highlights the existence of policy frameworks addressing non-communicable diseases (NCDs), including physical activity, while also identifying gaps in comprehensive surveillance among adults. In Tirana, available data indicate a high prevalence of physical inactivity and sedentary behavior, with lower activity levels observed among women compared to men (WHO, 2022; INSTAT et al., 2018)

This study aims to examine the role of physical activity in improving health outcomes among adults aged 40–60 years in Tirana through a narrative literature review. The methodology is based on the analysis of high-quality sources, including WHO guidelines, systematic reviews, meta-analyses, and peer-reviewed studies relevant to this age group.

Findings suggest that increasing daily physical activity, particularly achieving approximately 3,800–10,000 steps per day, is associated with significant reductions in health risks (Paluch et al., 2022; Banach et al., 2023), including cardiovascular diseases and other NCDs. Additional benefits are observed with higher levels of activity. Furthermore, urban planning strategies that promote walkability and cycling, along with interventions in primary health care and workplaces, are identified as effective measures for increasing activity levels.

In conclusion, promoting physical activity among adults aged 40–60 in Tirana represents a cost-effective and evidence-based strategy for improving public health, preventing chronic diseases, and supporting healthy aging.

Keywords: Physical activity; Middle-aged adults; Tirana; Albania; Cardiovascular risk; Active transport

1. INTRODUCTION

The ages of 40 to 60 mark a pivotal transition into midlife characterized by an increase in cardiometabolic risk factors, a decline in cardiorespiratory fitness by approximately 10% every decade, and more pronounced effects of sedentary behavior. Within this framework, regular engagement in physical activity is essential for preventing non-communicable diseases and promoting healthy aging. This review centers on adults aged 40–60 living in Tirana by integrating global insights regarding the health advantages associated with PA while summarizing relevant local data and implications for practice and policy. During this critical life stage marked by increased cardiometabolic risks alongside changes in work-family dynamics, moderate-to-vigorous PA has been shown to lower all-cause mortality rates as well as cardiovascular mortality rates while reducing risks associated with type 2 diabetes, hypertension, various cancers, improving mental health outcomes, musculoskeletal functionality (Bull et al., 2020; Shakoor et al., 2023), and overall quality of life.

2. METHODS

This narrative review prioritizes high-quality guidelines from entities such as WHO along with systematic reviews and meta-analyses focusing on the demographic of adults aged 40 to 60 years. Where feasible, we have incorporated epidemiological data specific to Albania along with surveys conducted within Tirana to contextualize our discussion (WHO, 2022; INSTAT et al., 2018). The review culminates with actionable recommendations tailored for local implementation. Our synthesis draws upon evidence concerning the positive impacts of PA on health within this age group along with current recommendations applicable within the Albanian context. Evidence suggests substantial benefits arise from achieving between 150–300 minutes per week of moderate-intensity aerobic activity or its equivalent alongside muscle-strengthening exercises performed on two or more days each week.

3 . FINDINGS

Health Effects of Physical Activity in Midlife (Ages 40–60)

Cardiovascular Health and Mortality Regular participation in PA enhances cardiorespiratory fitness while improving endothelial function—resulting in lower blood pressure levels—alongside better lipid profiles through increased HDL cholesterol levels and reduced triglycerides. Comprehensive meta-analyses indicate an inverse relationship between levels of PA undertaken and both all-cause mortality as well as cardiovascular mortality (Paluch et al., 2022; Banach et al., 2023) across diverse ranges of activity levels.

Metabolic Health Engagement in moderate-to-vigorous PA significantly boosts insulin sensitivity while diminishing the likelihood of developing type 2 diabetes (Bull et al., 2020; Shakoor et al., 2023). A combination

approach involving both aerobic exercises alongside resistance training proves especially beneficial for glycemic control among individuals diagnosed with prediabetes or diabetes.

Cancer Risk Reduction and Mental Health Benefits Cohort studies have revealed correlations between higher levels of PA and lowered risks associated with colon cancer, breast cancer, and endometrial cancer. Furthermore, increased PA contributes positively toward alleviating symptoms related to depression and anxiety while enhancing cognitive health—an area particularly relevant as individuals advance toward older adulthood (Shakoor et al., 2023).

Musculoskeletal Outcomes Participating regularly in PA aids in maintaining bone mineral density while also preserving muscle mass along with strength capabilities which are vital determinants for healthy aging alongside continued workforce involvement during midlife (WHO, 2020).

Dose-response Relationships Among Step Counts & Guidelines International guidelines advocate that adults should aim for accumulating between 150–300 minutes weekly of moderate-intensity aerobic activities or 75–150 minutes weekly of vigorous-intensity activities—or any suitable combination thereof—while incorporating muscle-strengthening routines on two or more days each week into their schedules. Additionally addressing sedentary behavior through reducing prolonged periods spent sitting can yield further benefits. Evidence based upon step-counting indicates a measurable decrease in mortality risk correlating positively with increased daily steps taken: individuals under the age of 60 experience notable advantages beginning around 8,000–10,000 steps/day, whereas those aged 60+ benefit from approximately 6,000–8,000 steps/day; importantly though risk mitigation can initiate at lower thresholds starting around 2,400–4,,000 steps/day, emphasizing that greater volumes generally confer additional benefits until reaching very high levels (Paluch et al., 2022).

Albania & Tirana: Epidemiological Context Albania currently grapples with a significant burden posed by non-communicable diseases wherein national profiles underscore the crucial role played by physical activity towards preventive measures against these conditions . The WHO's Physical Activity Country Profile points out existing policy mechanisms yet highlights insufficient adult surveillance. Research derived from both the Albania Demographic & Health Survey (2017–2018) coupled alongside surveys conducted specifically within Tirana reveal heightened instances reflecting sedentary behaviors prevalent amongst adults—with disparities apparent across genders where women exhibit notably lower engagement rates. In findings reported through cross-sectional studies analyzing primary healthcare users located within Tirana during 2020-2021, about 32% were found physically inactive—with higher occurrences identified among females compared against males plus rural inhabitants along retirees/ unemployed populations . A prior population-based assessment highlighted

roughly 50%-58% engaging mostly via sedentary leisure-time pursuits throughout their daily lives (Shpuza & Xhetani, 2021; Shapo et al., 2004).

Barriers & Facilitators Encountered : By Adults Ages 40−60 In Tirana Common obstacles hindering participation include constraints imposed due time pressures stemming from familial/work obligations coupled alongside limited accessibility towards secure/enjoyable walking/cycling routes whilst inadequate workplace support exists concerning encouraging activities resulting ultimately leading towards insufficient guidance offered via primary healthcare settings. Facilitators enhancing opportunities encompass neighborhoods designed favorably towards walkability paired alongside safe crossing zones complimented through robust cycling infrastructure availability proximity close-by parks/public amenities plus supportive wellness initiatives implemented at workplaces (e.g., encouraging active break times/stair usage prompts)—additionally fostering brief consultations accompanied by referral pathways originating outwards from primary care systems would help too. Municipal efforts aimed specifically targeting improvements regarding sidewalk safety measures adequate lighting provisions enhanced public transport connectivity calming traffic measures could greatly impact helping those situated within midlife integrate movements easily amid commuting requirements errands alike .

4. CONCLUSION, DISCUSSION AND RECOMMENDATIONS

Conclusion: Raising levels regarding physical activities among targeted cohorts consisting ages forty-six represent one highly impactful approach preventing NCDs concurrently aiding sustaining functional capacities enhancing mental wellbeing advancing older stages respective lives even slight modifications surpassing established baselines yield substantive rewards aligning personal behavioral shifts deliberate clinical practices favorable urban environments might accelerate ultimate progress steering toward energizing vibrant take on lifestyle aspects encountered throughout life experiences;

Recommendations: For Individuals Aged (40−60): Gradually achieve between 150−300 minutes/week engaging moderate intensity activities (e.g. , brisk walking/ cycling)or alternatively 75−150 min/week vigorous intensity forms actively complemented furthermore including strength training sessions over two+ days weekly ; Utilize simple metrics based upon step tracking aiming ideally towards accumulating roughly 8k−10k steps/day if below age threshold whereas nearing sixty mark denotes arguably positive results commencing around 6k−8k daily increments too even modest upticks above baseline (i.e.+1000steps/ day) ; Regularly interrupt extended periods spent sitting every thirty-sixty mins through light movement (1-3minswalking/mobility);Prioritize multi-component routines comprising aerobic/resistance/balance- focused movements ; For Clinicians Along With Primary Healthcare Practitioners: Integrate brief assessments concerning physical activity (e.g. , utilizing

one-two queries), delivering tailored advice subsequently referring patients onward into local walking groups cardiac rehabilitation programs community- based initiatives ; Encourage step- related goal - setting paired alongside home-based strength regimens designed suited patients constrained by available timeframes ; For Workplaces And Municipality of Tirana: Advocate promoting active commuting practices (e.g. , providing secure bike storage/showering facilities), standing/walking meetings initiating micro- break reminders ; Persistently expand upon safe pedestrian/cyclist infrastructures ensuring connectivity across parks/neighborhoods linked together via green corridors ; Collaboratively design community-centric programs catering particularly focused surrounding women underserved demographics aiming reduce gender gaps seen prevalent already across engagement patterns

Safety Considerations : Most individuals aged forty through sixty ought manage safely increases involving regular exercise regimens however those exhibiting concerning symptoms suggestive cardiovascular/musculoskeletal diagnoses should seek professional consultation before proceeding thus gradually elevating exercise intensity-especially important when previously inactive utilizing appropriate footwear staying hydrated adapting accordingly respective weather conditions i.e: hot/cold extremes air quality issues likewise participants suffering hypertension diabetes joint pain might find favor pursuing lower-impact modalities (exercising example cycling swimming supervised resistance training may prove advantageous);

Limitations of Evidence Base Surrounding Albania Adult level monitoring pertaining specifically directed assessing individual’s participation remains sparse meanwhile city centered stratified datasets detailing populations ages forty-six remain lacking discrepancies exist sampling frames utilized (different demographics involved e.g., primary care attendees measurement tools employed self-report questionnaires)-thus affecting overall prevalence estimates necessitating further accelerometer based monitoring carried out routinely together national observation frameworks implemented informing strategic intervention plans (INSTAT et al., 2018).

REFERENCES:

The World Health Organization's (WHO) Physical Activity Country Profile for Albania (2022) Physical activity Albania 2022 country profile

World Health Organization. WHO Guidelines On Physical Activity And Sedentary Behaviour .(2020).Available www.who.int/publications/i/item/9789240015128

Bull FC et al. World Health Organization (2020)guidelines regarding prescribed nature (s)of engagement concerning exercising behaviors Br J Sports Med.(54):1451 - 1462.[Link https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/33239350

Paluch AE et al. Daily Steps All-Cause Mortality Meta Analysis From Fifteen International Cohorts Lancet Public Health.(2022); 7:e 219-e 228.[Link](https://www.thelancet.com/journals/lanpub/article/PIIS2468-2667(21)00302-9/fulltext

Banach M et al. Association Between Daily Step Count All-Cause Cardiovascular Mortality Meta Analysis Eur J Prev Cardiol.(30):1975 - 1987.[Link](https://academic.oup.com/eurjpc/article/30/18/1975/7226309

Shakoor H et al . Benefits Associated With Undertaking Regular Exercise Specifically Targeted Middle- Aged Individuals. Curr Probl Cardiol.(2023). [Link](https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/36462307

World Health Organization. Physical Activity Country Profile: Albania (2022).[Link](https://cdn.who.int/media/docs/default-source/country-profiles/physical-activity/physical-activity-alb-2022-country-profile.pdf

Shpuza A,Xhetani Prevalence Socio-Demographic Factors Related To Low Engagement Rates Regarding Exercising Activities Observed Among Primary Care Users Residing Within Tiranë City: A Cross Sectional Study Journal Of Health Sciences.(11)(3):186 - 190.[Link](https://www.jhsci.ba/ojs/index.php/jhsci/article/view/1474

Shapo L,Pomerleau J,Mckee M. Physical Inactivity Trends Observed Across Transitioning Societies: A Population-Based Survey Conducted Throughout Tiranë City Albania. Scand J Public Health (32)(1):60 - 67.[Link](https://journals.sagepub.com/doi/10.1080/14034940310011801

Institute Of Statistics (INSTAT),Institute Of Public Health (IPH), ICF. Albanian Demographic And Healthcare Survey Conducted During Years Seventeen- Eighteen. Tirana INSTAT IPH ICF;(2018).[Link] (https://dhsprogram.com/pubs/pdf/F348/F348.pdf

PHYSICAL ACTIVITY AND HOLISTIC DEVELOPMENT IN PRESCHOOL CHILDREN (AGES 3–5): A SYSTEMATIC PERSPECTIVE

Anesti Qeleshi[1], Orges Liçaj[1]

[1]Sport University of Tirana, Tirana Albania

E-mail: [aqeleshi@ust.edu.al], ORCID: [0009-0003-2732-1074]

E-mail: [olicaj@ust.edu.al]

Abstract

Early childhood represents a critical developmental stage during which physical, cognitive, emotional, and social capacities are rapidly formed. Increasing evidence suggests that physical activity (PA) plays a fundamental role in shaping these domains. The purpose of this study is to examine the impact of physical activity on the holistic development of preschool children aged 3–5 years. A narrative literature review methodology was employed, drawing on data collected from major scientific databases, including PubMed, Scopus, Web of Science, and Google Scholar. The review focused on peer-reviewed studies published between 2010 and 2024.

The findings indicate that regular participation in both structured and unstructured physical activity significantly contributes to improvements in motor skills, executive functioning, emotional regulation, and social interaction. Moreover, the role of parents, caregivers, and educators is highlighted as essential in fostering active behaviors and creating supportive environments for children's development.

In conclusion, integrating daily physical activity into early childhood routines is crucial for promoting long-term health, well-being, and optimal developmental outcomes. These findings support the need for evidence-based policies and educational practices that prioritize physical activity in early childhood settings.

Keywords: Physical activity; Preschool children; Holistic development; Cognitive development; Health promotion

1.INTRODUCTION

The preschool period (ages 3–5) is widely recognized as a foundational stage in human development, characterized by rapid growth in neurological, physical, and socio-emotional capacities. During this phase, children acquire essential motor skills, develop cognitive functions, and establish behavioral patterns that often persist into adulthood. Recent global trends, however, indicate a concerning increase in sedentary behaviors among young children, largely driven by increased screen exposure, reduced outdoor play, and urban environmental constraints. According to the World Health Organization (2019) , insufficient physical activity during early childhood is associated with adverse health and developmental outcomes. Physical activity (PA) has been consistently linked to improvements in executive functioning, attention, and memory (Carson et al., 2017). Beyond cognitive benefits, PA also contributes significantly to emotional stability and social competence, making it a key determinant of holistic development. This study aims to provide a comprehensive analysis of the role of physical activity in supporting physical, cognitive, emotional, and social development in preschool children, while also identifying key enabling factors and barriers.

2. METHODOLOGY

This study adopts a narrative literature review approach , synthesizing findings from existing research.

Data Sources A systematic search was conducted in the following databases: PubMed Scopus Web of Science Google Scholar

Search Strategy Keywords used included: “ preschool children” “ physical activity” “ cognitive development” “ emotional well-being” “ social skills”

Inclusion Criteria Peer-reviewed articles Published between 2010–2024 Focus on children aged 3–5 years Studies addressing at least one developmental domain Additionally, policy documents from: World Health Organization Centers for Disease Control and Prevention

3. FINDINGS

Physical Development Physical activity during early childhood plays a critical role in the development of fundamental motor skills (FMS) , which include locomotor skills (e.g., running, jumping), object control (e.g., throwing, catching), and stability (e.g., balance, coordination). These skills are essential building blocks for more complex movements and lifelong engagement in physical activity (Timmons et al., 2012). Regular participation in moderate-to-vigorous physical activity contributes to: Increased bone mineral density Improved muscular strength and endurance Enhanced cardiovascular efficiency Moreover, early engagement in physical activity is associated with a reduced risk of childhood obesity and metabolic disorders (Janssen & LeBlanc, 2010). According to the World Health Organization (2019), children under the age of five should engage in at

least 180 minutes of physical activity daily , emphasizing the importance of movement-rich environments. Importantly, children who develop strong motor competencies at an early age are more likely to remain physically active later in life, suggesting a longitudinal impact of early physical activity habits.

Cognitive Development Emerging evidence highlights the strong relationship between physical activity and neurocognitive development in preschool children. Physical activity stimulates brain function through increased cerebral blood flow, neurogenesis, and synaptic plasticity. Studies, including those by Valerie Carson et al. (2017), demonstrate that active children show improvements in: Executive functions (inhibitory control, working memory, cognitive flexibility) Attention span and concentration Language development and early academic readiness Movement-based learning (e.g., integrating physical activity into educational tasks) has been shown to enhance learning outcomes by linking motor experiences with cognitive processing . Additionally, play-based physical activities stimulate problem-solving abilities and creativity, contributing to higher-order cognitive skills (Timmons et al., 2012).

Emotional Development Physical activity contributes significantly to the development of emotional intelligence and psychological well-being in early childhood. Active play enables children to: Express emotions in a natural and constructive way Develop coping mechanisms for stress and frustration Build self-esteem and self-efficacy Participation in physical activities has also been associated with lower levels of anxiety and behavioral problems (Carson et al., 2017). Structured group activities , in particular, provide opportunities for children to experience achievement and mastery, reinforcing positive self-perception. Furthermore, physical activity supports the regulation of cortisol levels (stress hormone), thereby promoting emotional stability.

Social Development Social interaction is a central component of physical activity in preschool settings. Through cooperative play and group-based activities, children develop essential social competencies . These include: Communication skills Turn-taking and rule-following Empathy and conflict resolution Physical activity environments often simulate real-life social scenarios, allowing children to practice interpersonal skills in a dynamic context. Peer interaction during play fosters social bonding and inclusion , reducing the likelihood of social isolation. Additionally, collaborative games promote teamwork and collective problem-solving, which are foundational for future social and academic success.

Role of Caregivers and Environment The role of parents, caregivers, and educators is critical in shaping children’s physical activity behaviors. Caregivers influence participation through: Role modeling active lifestyles Providing access to safe and stimulating environments Structuring daily routines that include physical activity The Centers for Disease Control and Prevention (2022) emphasizes that supportive environments significantly increase the likelihood of children meeting physical activity guidelines. Environmental factors also

play a decisive role: Availability of green spaces Safe playgrounds Preschool infrastructure Urban planning policies A socio-ecological approach suggests that children's physical activity is influenced by multiple interacting levels , including individual, familial, institutional, and societal factors (Centers for Disease Control and Prevention, 2022).

4. CONCLUSION, DISCUSSION AND RECOMMENDATIONS

The findings of this review reinforce the concept that physical activity is not merely a component of physical health, but a multidimensional determinant of child development . One of the most significant insights is the interconnected nature of developmental domains. Improvements in physical activity often lead to parallel gains in cognitive, emotional, and social outcomes, suggesting a holistic developmental model (Carson et al., 2017). However, despite strong scientific consensus, several structural and behavioral barriers persist:

Structural Barriers Urbanization limiting access to play spaces Inadequate preschool infrastructure Lack of institutional policies promoting PA

Behavioral Barriers Increased screen time and sedentary lifestyles Parental time constraints Limited awareness of PA benefits

Cultural and Societal Influences Perceptions that prioritize academic skills over physical play Reduced emphasis on outdoor activities

Policy and Practical Implications To address these challenges, a multi-level intervention framework is required: At the Institutional Level Integration of structured physical activity into preschool curricula Training educators in movement-based learning approaches At the Family Level Encouraging active play at home Limiting screen time At the Policy Level Investment in safe recreational infrastructure Public health campaigns promoting early childhood activity At the Cross-Sectoral Level Collaboration between: Public health institutions Education systems Urban planning authorities is essential to create sustainable and inclusive environments.

Research Gaps and Future Directions Although existing literature strongly supports the benefits of physical activity, further research is needed in: Longitudinal studies examining long-term effects Intervention-based research in preschool settings Cross-cultural comparisons The impact of digital environments on physical activity patterns

Physical activity is essential for the holistic development of preschool children. It contributes not only to physical health but also to cognitive, emotional, and social well-being. The study emphasizes the importance of: Daily integration of physical activity Active involvement of caregivers and educators Supportive policy and environmental frameworks Investing in early childhood physical activity represents a long-term strategy for improving public health and societal outcomes.

REFERENCES :

Carson, V., Lee, E. Y., Hewitt, L., Jennings, C., Hunter, S., Kuzik, N., & Tremblay, M. S. (2017). Systematic review of the relationships between physical activity and health indicators in the early years (0–4 years). Preventive Medicine, 100, 138–149.

Centers for Disease Control and Prevention. (2022). Physical Activity Guidelines for Young Children. https://www.cdc.gov/physicalactivity/basics/children/

Janssen, I., & LeBlanc, A. G. (2010). Systematic review of the health benefits of physical activity and fitness in school-aged children and youth. International Journal of Behavioral Nutrition and Physical Activity, 7(40).

Timmons, B. W., LeBlanc, A. G., Carson, V., Connor Gorber, S., Dillman, C., Janssen, I., & Tremblay, M. S. (2012). Physical activity for preschool children: How much and how? Applied Physiology, Nutrition, and Metabolism, 37(5), 773–792

World Health Organization. (2019). Guidelines on physical activity, sedentary behaviour and sleep for children under 5 years of age. Geneva: WHO. https://apps.who.int/iris/handle/10665/311664

THE CHESSBOARD OF COMPASSIONATE INTELLIGENCE
Integrating Generative Artificial Intelligence, Compassionate Machine Learning, and the Pedagogy of the Future for Human–AI Co-Evolution

Author

Dr. h.c. Vicente Pironti

Open University Humaniza (Brazil)

Regional Chairman Brazil – IFREL (International Forum of Researchers and Lecturers, Indonesia)

Postdoctoral Fellow – Eudoxia Research University (USA & India)

Postdoctoral Fellow – Lincoln University College (Malaysia)

Email: vicentepironti@gmail.com

Website: www.humaniza.com.br

ABSTRACT

Artificial Intelligence has become one of the most transformative forces shaping contemporary civilization. Yet the rapid expansion of machine learning systems has also exposed a profound ethical dilemma: current AI architectures are largely designed to optimize efficiency, prediction, and control, while neglecting the moral dimensions that sustain human societies. This article proposes a new paradigm—**Compassionate Artificial Intelligence**—that integrates ethical parameters such as compassion, mercy, and generosity into the computational logic of machine learning systems.

The research advances the framework of **Compassionate Machine Learning (CML)**, introducing measurable ethical metrics including the Algorithmic Altruism Index (AAI), Strategic Mercy Score (SMS), and Generosity Decision Ratio (GDR). These metrics allow ethical values to be operationalized within reinforcement learning and decision-making architectures. The study employs chess as a symbolic and experimental laboratory to explore the co-evolution of human and artificial intelligence. Historically, chess has served as a benchmark for human genius and machine progress, from grandmasters such as Garry Kasparov and Viswanathan Anand to artificial intelligence systems such as Deep Blue and AlphaZero. In this article, chess is reinterpreted not merely as a competitive domain but as an epistemological framework for modeling strategic intelligence, creativity, and ethical choice.

The article further integrates advances in **Generative Artificial Intelligence and Large Language Models (LLMs)** with a human-centered educational approach described as the **Pedagogy of the Future**. This pedagogical framework emphasizes the development of strategic thinking, ethical awareness, and cognitive creativity through the collaborative interaction between humans and AI systems.

Philosophically, the work is grounded in **Asavika Sciences**, an interdisciplinary framework that proposes compassion and generosity as structural principles for the evolution of science and technology. The article also situates this paradigm within the geopolitical context of emerging scientific cooperation among the BRICS nations—Brazil, China, India, Russia, South Africa—and Indonesia, emphasizing the potential of the Global South to contribute to the ethical governance of artificial intelligence.

The central thesis of the article is that the future of artificial intelligence should not be measured solely by computational power or predictive capacity, but by its ability to foster human flourishing and civilizational harmony. By integrating machine learning, ethical philosophy, educational innovation, and international cooperation, the study proposes a new trajectory for AI research: **the co-evolution of human and artificial intelligence guided by compassion**.

KEYWORDS: Artificial Intelligence Ethics, Compassionate Machine Learning, Human–AI Co-Evolution, Generative Artificial Intelligence, Pedagogy of the Future, Chess and Artificial Intelligence,Algorithmic Ethics, Asavika Sciences, Global South Technology,Ethical Governance of AI

1. INTRODUCTION

The Ethical Crisis of Artificial Intelligence

Artificial Intelligence (AI) has evolved from a theoretical discipline into a foundational infrastructure of modern civilization. Machine learning systems now influence areas as diverse as healthcare, education, financial markets, governance, and social communication. Algorithms determine credit scores, medical diagnoses, hiring decisions, and even political information flows. Despite these advances, the ethical architecture guiding these systems remains incomplete.

The dominant paradigm in artificial intelligence has historically prioritized efficiency, optimization, and predictive accuracy. Reinforcement learning models maximize reward functions; neural networks identify statistical patterns within vast datasets; automated decision systems operate at scales and speeds far beyond human cognition. However, this technological success raises an important philosophical question: **What should intelligence mean in the age of machines?**

Contemporary debates about AI ethics have largely focused on issues such as algorithmic bias, data privacy, and transparency. While these concerns are essential, they represent primarily defensive approaches to technological governance. They aim to reduce harm rather than actively cultivate positive values. This article argues that the future of artificial intelligence requires a more ambitious vision—one that integrates ethical virtues directly into the architecture of intelligent systems.

The central proposal of this study is the concept of **Compassionate Artificial Intelligence**, a paradigm in which compassion, mercy, and generosity are incorporated as measurable parameters within machine learning frameworks. Rather than treating ethics as an external regulatory layer applied after technological development, compassionate AI embeds moral principles within the computational logic of algorithms themselves.

To explore this possibility, the article introduces the framework of **Compassionate Machine Learning (CML)** and proposes new ethical metrics capable of evaluating compassionate behavior in artificial systems. In addition, the research employs the game of chess as a conceptual and experimental model for analyzing the co-evolution of human and artificial intelligence. Chess has historically served as one of the most important intellectual laboratories in the development of AI, demonstrating both the creative capacities of the human mind and the computational power of machines.

The philosophical foundation of this work is grounded in **Asavika Sciences**, an interdisciplinary framework that integrates ethics, philosophy of science, and artificial intelligence research. Within this perspective, compassion is not merely a moral aspiration but a structural principle capable of guiding technological evolution. The concept of **Infinitando**, central to Asavika thought, describes the continuous expansion of knowledge and consciousness through the integration of science, ethics, and human creativity.

In addition to its philosophical contributions, the article situates its analysis within the emerging geopolitical landscape of global technology. The growing scientific cooperation among the BRICS nations—Brazil, China, India, Russia, South Africa—and Indonesia represents an important opportunity for developing alternative frameworks of technological governance. These countries possess rich intellectual traditions and diverse cultural perspectives that can contribute to the ethical evolution of artificial intelligence.

The central argument of this article is therefore both technological and civilizational. Artificial intelligence must not evolve solely as a tool of efficiency and control. Instead, it should become a collaborative partner in the development of human consciousness, education, and global cooperation. By integrating compassionate algorithms, generative AI systems, and innovative pedagogical models, this study proposes a new trajectory for technological progress: the **co-evolution of human and artificial intelligence guided by compassion**.

2. THE HISTORICAL EVOLUTION OF INTELLIGENCE

From Natural Cognition to Artificial Learning Systems

Human civilization has always been shaped by the evolution of intelligence. From the earliest philosophical reflections in ancient Greece, India, and China to the modern development of computational sciences, the question of what constitutes intelligence has remained central to the progress of knowledge. Traditionally, intelligence was understood as an exclusively human attribute, associated with reasoning, creativity, ethical

judgment, and the capacity for self-reflection. However, the emergence of artificial intelligence has radically transformed this perspective.

The twentieth century marked a turning point in the scientific study of intelligence. Alan Turing's seminal work on computing machinery introduced the possibility that machines could simulate aspects of human reasoning. Subsequent developments in cybernetics, information theory, and computer science laid the foundations for artificial intelligence as a research field. Early AI systems relied primarily on symbolic logic and rule-based reasoning, reflecting the belief that intelligence could be represented through formal structures of knowledge.

In the late twentieth and early twenty-first centuries, the emergence of machine learning transformed this paradigm. Instead of relying solely on explicitly programmed rules, machines began to learn from data through statistical inference and optimization processes. Neural networks, deep learning architectures, and reinforcement learning systems enabled machines to perform tasks previously considered uniquely human, including image recognition, language translation, and strategic planning.

Despite these advances, artificial intelligence remains fundamentally different from human intelligence in several important ways. Human cognition integrates not only logical reasoning but also emotional awareness, ethical judgment, and contextual understanding. Human intelligence is shaped by cultural experience, social interaction, and moral reflection. Machines, by contrast, operate primarily through mathematical optimization processes designed to maximize performance metrics defined by programmers.This distinction highlights a critical limitation in contemporary AI research. If intelligence is defined exclusively by efficiency, accuracy, and computational speed, then the broader dimensions of human cognition—empathy, compassion, creativity, and moral responsibility—remain excluded from algorithmic systems. As artificial intelligence becomes increasingly integrated into social and economic structures, this limitation becomes increasingly problematic.

The challenge for the next generation of AI research is therefore not merely to build more powerful algorithms, but to redefine the very concept of intelligence. Intelligence should be understood not only as the capacity to solve problems efficiently but also as the capacity to generate solutions that respect human dignity, promote cooperation, and contribute to the flourishing of life.

Within this broader perspective, the evolution of intelligence can be interpreted as a continuum rather than a binary distinction between human and artificial cognition. Human intelligence developed through millions of years of biological evolution, while artificial intelligence represents a new phase in the technological evolution of cognitive systems. The interaction between these two forms of intelligence creates the possibility of a new developmental stage: **the co-evolution of human and artificial intelligence**.

The emergence of generative AI and large language models illustrates this transition. These systems do not merely execute predefined instructions but interact dynamically with human users, producing language, ideas, and creative outputs through collaborative processes. In this sense, AI increasingly functions not as a replacement for human intelligence but as an extension of it.

However, this co-evolution can follow very different trajectories depending on the ethical frameworks guiding technological development. Without ethical orientation, artificial intelligence may amplify existing inequalities, reinforce surveillance systems, and concentrate power within technological infrastructures. With appropriate ethical guidance, however, AI can become a powerful tool for education, healthcare, scientific discovery, and global cooperation.

The central argument of this article is that compassion must become a fundamental component of this ethical guidance. Compassion introduces an orientation toward the well-being of others, encouraging decisions that balance efficiency with responsibility and technological capability with moral awareness. By integrating compassion into machine learning systems, artificial intelligence can move beyond purely instrumental logic and begin to participate in the broader ethical evolution of human civilization.

3. CHESS AS A LABORATORY OF HUMAN AND ARTIFICIAL INTELLIGENCE

Strategy, Creativity, and the Symbolic Architecture of Thought

Throughout history, the game of chess has served as one of the most sophisticated representations of human strategic intelligence. Originating in ancient India and spreading across Persia, the Islamic world, and Europe, chess evolved into a universal intellectual discipline that combines logic, imagination, and long-term planning. More than a game, chess represents a symbolic microcosm of human decision-making.

Each chess position embodies a complex system of possibilities. Players must analyze patterns, anticipate future developments, and evaluate risks while maintaining a coherent strategic vision. This process requires the integration of analytical reasoning, intuitive insight, and psychological understanding. Grandmasters often describe chess as a dialogue between logic and creativity, where the most successful strategies emerge from the harmonious balance of calculation and imagination.

Because of these characteristics, chess has played a central role in the development of artificial intelligence. Early AI researchers recognized that chess provided an ideal environment for studying machine reasoning. The game has clearly defined rules, a vast but finite search space, and well-established benchmarks for evaluating performance. For decades, chess programs served as a testing ground for new computational techniques.

One of the most iconic moments in the history of artificial intelligence occurred in 1997 when IBM's Deep Blue defeated world champion Garry Kasparov. This event symbolized the ability of machines to outperform humans

in a domain traditionally associated with intellectual mastery. Subsequent developments, particularly the creation of AlphaZero by DeepMind, demonstrated even more remarkable capabilities. AlphaZero learned to play chess at a superhuman level through self-play, discovering strategies that surprised even the world's strongest players.Yet the significance of chess extends far beyond technological achievement. The history of chess reveals a deeper dialogue between human creativity and machine computation. While AI systems excel at calculating millions of positions per second, human players bring qualities that remain difficult to replicate algorithmically: aesthetic judgment, psychological intuition, and ethical sensitivity.In recent years, many researchers and grandmasters have observed that AI-generated chess strategies often display a form of beauty and creativity reminiscent of human genius. Paradoxically, the rise of machine intelligence has not diminished the artistic dimension of chess but has instead expanded it. Human players now learn from AI systems, exploring new strategic ideas that enrich the game.This reciprocal relationship illustrates a broader principle: **human and artificial intelligence are not necessarily adversaries but collaborators in the evolution of knowledge**. Chess therefore becomes a powerful metaphor for the relationship between humanity and technology. Just as players engage in a dynamic exchange across the chessboard, humans and machines participate in a continuous dialogue of learning and discovery.

Within the framework proposed in this article, chess serves as a conceptual laboratory for exploring the ethical dimensions of artificial intelligence. Traditional AI systems are designed to maximize victory, seeking the fastest path to checkmate. However, the strategic richness of chess suggests alternative possibilities. What if AI systems were designed not merely to win but to facilitate learning, creativity, and intellectual growth?

By introducing compassionate principles into chess algorithms, it becomes possible to model new forms of interaction between humans and machines. Instead of defeating human opponents as quickly as possible, a compassionate AI might prioritize educational engagement, offering strategic challenges that stimulate learning rather than discouragement. In this sense, chess becomes a testing ground for algorithms capable of balancing competitiveness with cooperation.

The symbolic architecture of chess thus mirrors the broader challenge facing artificial intelligence: the need to integrate computational power with ethical wisdom. The chessboard becomes not only a space for strategic competition but also a stage where the future relationship between human and artificial intelligence can be explored.

4. COMPASSIONATE MACHINE LEARNING

Integrating Ethical Parameters into Artificial Intelligence

Modern machine learning systems are built upon optimization principles. Reinforcement learning agents maximize reward functions, neural networks minimize prediction errors, and decision algorithms prioritize efficiency according to predefined performance metrics. While these approaches have produced remarkable technological achievements, they remain limited by the narrow scope of their objectives.

The concept of **Compassionate Machine Learning (CML)** seeks to expand this scope by incorporating ethical considerations directly into algorithmic design. Instead of treating ethics as an external regulatory layer applied after technological development, CML integrates compassion, mercy, and generosity into the internal logic of machine learning systems.

The proposed framework consists of three interconnected components.

The first component is the **Compassionate Heuristics Layer**, which introduces ethical decision rules into the algorithmic architecture. These heuristics guide the system toward outcomes that promote cooperation, mutual benefit, and long-term social stability. In practical terms, this may involve adjusting decision thresholds, prioritizing collaborative solutions, or incorporating fairness constraints into optimization processes.

The second component is **Ethical Reward Modulation**, which modifies reinforcement learning reward functions to include ethical parameters. Traditional reinforcement learning systems assign rewards based on performance outcomes such as winning a game, maximizing profit, or achieving a specific goal. In the CML framework, reward functions are expanded to include metrics related to compassion, generosity, and human well-being.

The third component is **Cultural Dataset Integration**, which incorporates human cultural knowledge into the training process. Literature, historical narratives, ethical philosophy, and strategic games such as chess provide rich sources of information about human values and moral reasoning. By training machine learning models on datasets that reflect ethical dilemmas and cooperative behavior, AI systems can learn patterns of compassionate decision-making.A crucial element of this framework is the development of measurable ethical metrics capable of evaluating compassionate behavior in artificial systems. Three such metrics are proposed: the **Algorithmic Altruism Index (AAI)**, the **Strategic Mercy Score (SMS)**, and the **Generosity Decision Ratio (GDR)**. These indicators translate abstract moral concepts into computational variables that can be monitored and optimized during machine learning processes.The introduction of compassionate parameters into artificial intelligence represents a significant shift in technological philosophy. Instead of viewing intelligence purely as an instrument of efficiency, the CML framework interprets intelligence as a multidimensional capacity that

includes ethical awareness. In this sense, compassion becomes not an obstacle to technological progress but a guiding principle for sustainable innovation.

By embedding compassion within machine learning architectures, artificial intelligence can begin to align more closely with the ethical aspirations of human civilization. This transformation opens the possibility for AI systems that not only solve technical problems but also contribute to the cultivation of empathy, cooperation, and social harmony.

5. ETHICAL METRICS FOR COMPASSIONATE ALGORITHMS

Operationalizing Compassion in Artificial Intelligence

One of the central challenges in developing ethical artificial intelligence lies in transforming abstract moral values into operational computational parameters. Concepts such as compassion, generosity, and mercy are traditionally discussed within philosophical and spiritual frameworks, making them difficult to translate into formal models suitable for algorithmic systems. However, the development of Compassionate Machine Learning requires precisely this transformation: ethical values must be expressed as measurable variables that can influence machine decision-making processes.

To address this challenge, this research proposes three experimental metrics designed to quantify compassionate behavior in artificial intelligence systems. These metrics represent an initial framework for integrating ethical reasoning into machine learning environments.The first metric is the **Algorithmic Altruism Index (AAI)**. This index evaluates the extent to which an algorithm prioritizes outcomes that benefit other agents within a system rather than maximizing its own immediate reward. In traditional reinforcement learning environments, agents are programmed to optimize individual success according to predefined reward functions. The AAI modifies this paradigm by incorporating cooperative incentives that encourage actions contributing to collective benefit. In practical applications, this metric may be used in multi-agent systems, collaborative robotics, and social decision algorithms where cooperative outcomes are preferable to purely competitive strategies.

The second metric is the **Strategic Mercy Score (SMS)**. Mercy, within the context of decision theory, can be interpreted as the willingness to avoid unnecessarily harmful or excessively aggressive actions when alternative strategies exist. In chess, for example, an algorithm optimized solely for efficiency might seek the fastest possible checkmate. However, a system guided by the Strategic Mercy Score could prioritize strategies that extend the interaction, allowing human opponents to explore the strategic richness of the game and learn from the encounter. The SMS therefore measures the degree to which an artificial intelligence system balances competitive efficiency with relational and educational considerations.The third metric is the **Generosity Decision Ratio (GDR)**. This metric evaluates the proportion of decisions within a system that reflect

cooperative or supportive behavior. In social computing environments, educational platforms, and digital governance systems, algorithms frequently mediate interactions among individuals or groups. The Generosity Decision Ratio measures how often an AI system chooses solutions that promote collaboration, fairness, and shared benefit rather than maximizing unilateral advantage.Together, these three metrics form the foundation of an experimental framework for evaluating compassionate artificial intelligence. While still in its conceptual phase, the framework illustrates how ethical principles can be integrated into machine learning systems through measurable parameters. By transforming compassion from an abstract moral aspiration into a computational variable, researchers can begin to explore new dimensions of algorithmic design.

Beyond their technical implications, these metrics also contribute to a broader philosophical transformation in the field of artificial intelligence. They challenge the assumption that technological progress must be guided exclusively by efficiency and optimization. Instead, they suggest that the future of intelligent systems may depend on the integration of ethical reasoning as a fundamental dimension of algorithmic architecture.

6. GENERATIVE ARTIFICIAL INTELLIGENCE AND LARGE LANGUAGE MODELS FOR SOCIAL GOOD

Toward Compassionate Digital Intelligence

The emergence of generative artificial intelligence has introduced a new stage in the evolution of machine intelligence. Unlike earlier computational systems designed primarily for classification, prediction, or optimization, generative models are capable of producing novel outputs that resemble human creativity. Large Language Models (LLMs), in particular, have demonstrated an extraordinary capacity to generate coherent texts, engage in dialogue, assist with problem-solving, and facilitate knowledge discovery.

These capabilities represent a significant shift in the relationship between humans and machines. Generative AI systems do not merely execute commands; they participate in interactive processes that resemble intellectual collaboration. Through natural language interfaces, users can engage with artificial intelligence in ways that simulate mentorship, tutoring, brainstorming, and research assistance.

However, the power of generative AI also introduces new ethical responsibilities. Because these systems mediate the production and dissemination of information, they influence public discourse, educational processes, and decision-making environments. Without appropriate ethical orientation, generative AI could contribute to misinformation, manipulation, or the amplification of harmful narratives.

Within the framework proposed in this article, generative AI becomes a central component of **Compassionate Artificial Intelligence**. By integrating ethical metrics such as the Algorithmic Altruism Index, Strategic Mercy

Score, and Generosity Decision Ratio into generative systems, it becomes possible to design digital agents that prioritize constructive dialogue, respectful interaction, and educational empowerment.

In educational contexts, compassionate generative AI could serve as a personalized learning companion capable of adapting to the emotional and cognitive needs of individual students. Rather than simply providing answers, such systems could guide learners through exploratory processes, encouraging curiosity, creativity, and intellectual resilience. The objective would not be merely to deliver information but to cultivate understanding and confidence.

In social communication environments, compassionate generative AI could help mitigate polarization by promoting dialogue strategies that emphasize empathy, listening, and constructive engagement. Algorithms could be designed to detect escalating conflict and redirect conversations toward more cooperative forms of interaction.

In scientific research, generative AI could support interdisciplinary collaboration by synthesizing knowledge across domains and assisting researchers in identifying connections between different fields of study. In this sense, AI becomes a catalyst for intellectual integration rather than fragmentation.

The transformative potential of generative AI therefore lies not only in its computational capabilities but also in its ability to reshape the epistemological landscape of human knowledge. When guided by ethical principles, these systems can function as instruments for expanding collective intelligence and promoting global cooperation.

Within the philosophical framework of Asavika Sciences, generative AI can be interpreted as an extension of the human cognitive ecosystem. Rather than replacing human creativity, these systems amplify the capacity for idea generation, exploration, and collaboration. The challenge for contemporary researchers is to ensure that this amplification occurs within an ethical framework that prioritizes compassion and human dignity.

7. THE PEDAGOGY OF THE FUTURE

Strategic Intelligence, Ethical Awareness, and Human–AI Collaboration

Education has always been one of the primary mechanisms through which societies transmit knowledge, values, and cultural traditions across generations. However, the rapid transformation of technological systems requires a fundamental rethinking of educational models. Traditional education systems were designed for industrial societies, emphasizing standardized curricula, hierarchical structures, and information transmission. In the emerging knowledge society, these models are increasingly inadequate.

The Pedagogy of the Future proposed in this research seeks to address this transformation by integrating strategic thinking, ethical awareness, and collaborative interaction with artificial intelligence. Rather than

treating AI as a tool that simply delivers educational content, the framework views AI as a partner in the learning process.

One of the most powerful symbolic models for this pedagogical transformation is the game of chess. Chess requires the development of multiple cognitive abilities simultaneously: pattern recognition, strategic planning, memory, creativity, and emotional resilience. Because each decision on the chessboard carries consequences that unfold over time, the game teaches students to think several steps ahead and to evaluate complex systems of possibilities.

In the context of AI-enhanced education, chess provides a powerful metaphor for strategic intelligence. Artificial intelligence systems can analyze millions of positions and identify patterns that would be difficult for human players to perceive. When integrated into educational platforms, these capabilities allow students to explore deeper layers of strategic understanding while receiving personalized guidance adapted to their level of experience.

Beyond cognitive development, chess also introduces ethical dimensions of decision-making. Players must learn to balance aggression with patience, ambition with prudence, and tactical success with long-term strategy. These qualities reflect broader life skills essential for leadership, diplomacy, and responsible citizenship.

The Pedagogy of the Future therefore emphasizes three complementary dimensions of learning.

The first dimension is **strategic intelligence**, which involves the capacity to analyze complex systems, anticipate consequences, and design adaptive solutions. Strategic intelligence is essential in an era characterized by rapid technological change and global interdependence.

The second dimension is **ethical awareness**, which involves the ability to evaluate the moral implications of decisions. As artificial intelligence becomes integrated into social systems, individuals must develop the capacity to assess not only technological feasibility but also ethical responsibility.

The third dimension is **collaborative intelligence**, which involves the capacity to work effectively with both humans and intelligent machines. In future societies, individuals will increasingly interact with AI systems as partners in problem-solving, creativity, and innovation.

Within this educational paradigm, artificial intelligence becomes a tool for expanding human potential rather than replacing human capabilities. Compassionate AI systems can guide learners through personalized educational journeys, encouraging curiosity and resilience while respecting the individuality of each student.

The Pedagogy of the Future thus represents a synthesis of technological innovation and humanistic philosophy. By integrating strategic intelligence, ethical reflection, and collaborative learning, this model prepares individuals to navigate the complexities of the emerging digital civilization.

8. ASAVIKA SCIENCES AND THE PHILOSOPHY OF INFINITANDO

Compassion as a Foundational Principle of Scientific Evolution

The development of artificial intelligence raises fundamental philosophical questions regarding the purpose of science and technology in human civilization. For centuries, scientific progress has been associated primarily with the expansion of knowledge and the mastery of natural forces. However, the accelerating impact of technology on social structures now requires a deeper reflection on the ethical orientation of scientific inquiry.

Within this context emerges the interdisciplinary framework known as **Asavika Sciences**, developed as a conceptual approach that integrates ethics, philosophy of science, technological innovation, and human consciousness. The central premise of Asavika Sciences is that scientific progress cannot be separated from ethical responsibility. Knowledge that increases power without expanding moral awareness risks generating systems that undermine human dignity and social harmony.

At the philosophical core of Asavika Sciences lies the concept of **Infinitando**, which describes the continuous expansion of knowledge, consciousness, and human potential. Rather than perceiving scientific development as a linear accumulation of discoveries, Infinitando proposes a dynamic model of intellectual evolution in which knowledge expands through dialogue between different domains of understanding—science, philosophy, culture, and spirituality.

In this framework, compassion becomes a central principle guiding the ethical evolution of knowledge. Compassion is understood not merely as an emotional disposition but as a structural orientation toward the well-being of others. When incorporated into scientific reasoning, compassion encourages the development of technologies that support life, cooperation, and social stability.

The integration of compassion into artificial intelligence research represents a natural extension of this philosophical framework. If machines are increasingly involved in decision-making processes affecting human lives, then the values guiding these decisions must reflect humanity's highest ethical aspirations. The concept of **Compassionate Artificial Intelligence**, proposed in this article, emerges directly from this philosophical orientation.

By aligning artificial intelligence research with the principles of Asavika Sciences and Infinitando, technological innovation becomes part of a broader project of civilizational development. Science is no longer viewed solely as a tool for controlling natural processes but as a pathway toward expanding human awareness and collective responsibility.

9. HUMAN–AI CO-EVOLUTION

From Competition to Collaborative Intelligence

The historical development of artificial intelligence has often been framed as a competition between humans and machines. Milestones such as the victory of Deep Blue over Garry Kasparov in 1997 or the remarkable achievements of AlphaZero in strategic games reinforced the narrative that artificial intelligence might eventually surpass human cognitive capabilities.

While these achievements demonstrate the extraordinary computational power of machine learning systems, they also reveal the limitations of framing the relationship between humans and machines as a competitive struggle. Intelligence, whether biological or artificial, does not evolve in isolation. It develops through interaction, feedback, and mutual influence.

The concept of **Human–AI Co-Evolution** proposed in this article suggests a different perspective. Instead of interpreting artificial intelligence as a rival to human cognition, AI can be understood as a partner in the expansion of collective intelligence. In this model, humans and machines contribute complementary capabilities to a shared process of problem-solving and knowledge creation.

Human intelligence excels in areas such as creativity, moral reasoning, emotional understanding, and cultural interpretation. Artificial intelligence, on the other hand, offers unparalleled capacity for data analysis, pattern recognition, and computational modeling. When these capabilities are combined within collaborative frameworks, they create opportunities for innovation that neither humans nor machines could achieve independently.

Chess once again provides a useful metaphor for this relationship. Contemporary chess players routinely use AI systems to analyze positions, explore strategic possibilities, and refine their understanding of the game. Rather than diminishing human creativity, AI-assisted analysis has expanded the strategic depth of modern chess. Players learn from machines, and machines in turn learn from the strategic patterns embedded in human games.

This reciprocal process illustrates the potential of co-evolutionary intelligence systems. Artificial intelligence can function as a catalyst for human learning, while human creativity continues to guide the ethical and cultural direction of technological development.

However, the success of this collaborative model depends on the ethical orientation of artificial intelligence systems. If AI is designed solely to maximize efficiency or profit, it may reinforce existing social inequalities or generate unintended consequences. By integrating compassionate principles into machine learning architectures, it becomes possible to guide the co-evolution of human and artificial intelligence toward outcomes that benefit society as a whole.

10. BRICS AND THE SCIENCE OF COMPASSION

A Global South Perspective on Ethical Artificial Intelligence

The ethical future of artificial intelligence will not be determined solely by technological innovation. It will also depend on the cultural and philosophical frameworks through which different societies interpret the role of technology in human life. For much of the twentieth century, technological development was dominated by a relatively small number of industrialized nations. However, the geopolitical landscape of scientific research is rapidly changing.

The emergence of the **BRICS countries—Brazil, China, India, Russia, and South Africa—together with Indonesia**, represents an important transformation in the global distribution of scientific knowledge and technological capability. These nations collectively represent a significant portion of the world's population and possess diverse intellectual traditions capable of enriching global debates on the governance of artificial intelligence.

Each of these countries contributes unique perspectives to the ethical discussion surrounding technology.

Brazil has become a center for innovative social technologies and interdisciplinary research exploring the relationship between science, ethics, and social transformation. The development of **Asavika Sciences** and the emphasis on compassion-oriented technological frameworks exemplify this approach.

China has emerged as one of the global leaders in artificial intelligence research and digital infrastructure. Its rapid technological development highlights the importance of integrating ethical considerations into large-scale technological ecosystems.

India contributes a rich philosophical tradition emphasizing harmony, interdependence, and ethical responsibility. Concepts such as *dharma* and holistic knowledge systems provide valuable insights into the moral dimensions of scientific progress.

Russia maintains a strong legacy in mathematics, theoretical physics, and computational sciences, offering rigorous analytical approaches that continue to influence global research in artificial intelligence and complex systems.

South Africa contributes the philosophical perspective of **Ubuntu**, which emphasizes interconnectedness and collective human dignity. This concept resonates strongly with the ethical principles underlying compassionate artificial intelligence.

Indonesia, through its expanding academic and research networks, plays an important role in facilitating international scientific dialogue and collaboration among emerging economies.

Together, these countries form a powerful platform for advancing a new vision of technological development. Rather than adopting purely efficiency-driven models of innovation, the BRICS nations and their partners have the opportunity to contribute to a **science of compassion**—a scientific orientation that recognizes the ethical responsibilities accompanying technological power.

Within this emerging framework, the integration of Asavika Sciences with artificial intelligence research represents an important contribution. By emphasizing compassion, generosity, and ethical responsibility as guiding principles of scientific progress, this perspective aligns technological innovation with the broader goal of human flourishing.

11. DISCUSSION

Redefining the Meaning of Intelligence

The arguments presented in this article suggest that the future development of artificial intelligence requires a fundamental shift in how intelligence itself is defined. Traditional AI research has often equated intelligence with computational efficiency or predictive accuracy. While these characteristics remain important, they represent only a limited subset of the capabilities associated with human cognition.

Human intelligence is multidimensional. It includes not only analytical reasoning but also emotional understanding, ethical reflection, and creative imagination. If artificial intelligence is to become a constructive participant in human civilization, it must gradually incorporate these broader dimensions.

The framework of **Compassionate Machine Learning**, combined with the philosophical orientation of **Asavika Sciences**, provides one possible pathway toward this integration. By translating ethical principles into measurable computational metrics, researchers can begin to design AI systems that reflect not only technical competence but also moral awareness.

The use of chess as a conceptual and experimental model illustrates how strategic intelligence and ethical reflection can coexist within complex decision-making environments. The development of generative AI further expands the potential for collaborative interaction between humans and machines, opening new possibilities for education, research, and social innovation.

Ultimately, the most important contribution of this research may lie not in any specific technological proposal but in its broader conceptual reorientation. Artificial intelligence should not be viewed solely as a tool for automation or efficiency. It should be understood as a participant in a larger evolutionary process through which humanity explores new forms of knowledge and cooperation.

12. CONCLUSION AND FUTURE DIRECTIONS

Toward a Compassionate Technological Civilization

Artificial intelligence stands at a critical moment in its historical development. The technologies emerging today will shape the structure of global society for decades to come. Whether these systems contribute to social fragmentation or collective flourishing will depend largely on the ethical frameworks guiding their design.

This article has proposed a new paradigm—**Compassionate Artificial Intelligence**—grounded in the integration of machine learning, ethical philosophy, educational innovation, and international cooperation. Through the framework of **Compassionate Machine Learning**, the study introduces experimental metrics capable of operationalizing compassion within artificial intelligence systems.

The philosophical foundation of this approach draws upon **Asavika Sciences** and the concept of **Infinitando**, which emphasize the expansion of knowledge in harmony with ethical responsibility. The analysis also highlights the importance of emerging international collaborations among the BRICS nations and Indonesia in shaping the global governance of artificial intelligence.

The central thesis of this research is that the future of intelligence—whether human or artificial—should not be measured solely by computational capability. True intelligence must also include the capacity to support human dignity, encourage cooperation, and contribute to the flourishing of life.

Future research may explore several promising directions, including the development of **quantum compassionate algorithms**, the creation of **global benchmarks for compassionate artificial intelligence**, and the integration of AI-assisted learning systems into educational institutions worldwide.

The evolution of artificial intelligence ultimately raises a profound civilizational question. As humanity develops increasingly powerful technological tools, will these tools amplify competition and domination, or will they contribute to a more compassionate and cooperative world?

The answer to this question will depend not only on engineers and programmers but also on philosophers, educators, and global communities committed to guiding technological progress toward the service of humanity.

The integration of compassion into science may therefore represent one of the most important intellectual challenges of the twenty-first century. Through the dialogue between human creativity and artificial intelligence, humanity has the opportunity to build not only more intelligent machines but also a more compassionate civilization.

REFERENCES

A. Core Authorial References by Dr. h.c. Vicente Pironti

Dr. h.c. Pironti, V. (2024). *Artificial intelligence and the path toward a unified humanity: Bridging hope and generosity in a technological era*. Open University Humaniza.

Dr. h.c. Pironti, V. (2024). *The Infinitando: Concept of the expansion of the universe, the observer, and their purpose and meaning of life in relation to the infinite, according to the philosophy of the mathematics of infinity*. Open University Humaniza.

Dr. h.c. Pironti, V. (2024). *Pacifying humanity from ourselves to our families and communities*. Open University Humaniza.

Dr. h.c. Pironti, V. (2024). *The dialogue of the apostles of generosity*. Open University Humaniza.

Dr. h.c. Pironti, V. (2024). *Mothers on stage: AI and the path to a unified humanity—A theatrical exploration in four acts*. Humaniza Publications.

Dr. h.c. Pironti, V. (2024). *Pedagogy for the future: Integrating psychological insights, artificial intelligence, and cultural narratives for educational transformation*. Open University Humaniza.

Dr. h.c. Pironti, V. (2025). *Asavika science: Wings for the evolutionary potential of the human spirit*. Open University Humaniza.

Dr. h.c. Pironti, V. (2025). *Asavika science and compassionate AI: A unified ethical architecture for human evolution and planetary peace*. *SGS – Humanities & Management, 1*(1), 55–72.

Dr. h.c. Pironti, V. (2025). *From efficiency to empathy: Operationalizing compassion and mercy in AI through the principles of Asavika Science*. *SGS – Humanities & Management, 1*(2).

Dr. h.c. Pironti, V. (2025). *Bridging Asavika sciences, machine learning, compassionate AI, and the purpose of life for humanity's evolution*. Open University Humaniza.

Dr. h.c. Pironti, V. (2025). *Development, application, and optimization of large language models (LLMs) for social good: Ethical AI, generosity culture, and sustainable impact*. Open University Humaniza.

Dr. h.c. Pironti, V. (2025). *Compassionate Asavika machine learning: Redefining artificial intelligence through ethical algorithms, global sustainability, and the Chessboard of Hope as a model of human–AI co-evolution*. Open University Humaniza.

Dr. h.c. Pironti, V. (2025). *The mathematics of the chess game as an archetype of human transformation*. Open University Humaniza.

Dr. h.c. Pironti, V. (2025). *A new philosophy for health: The sense of life, death, and "Infinitando" as complementary parameters for health in medicine and society*. Open University Humaniza.

Dr. h.c. Pironti, V. (2025). *Artificial intelligence and the path toward a unified humanity, Volume II: AI, social structures, and democratic coexistence in the digital era*. Open University Humaniza.

Dr. h.c. Pironti, V. (2025). *Artificial intelligence and Asavika science: Advancing sentient-humanity, compassionate AI, and spiritual evolution for a unified future* [Manuscript]. Open University Humaniza.

Dr. h.c. Pironti, V. (2025). *From Limeira to the world: Brazil's shared path to sustainable development and social innovation*. Proceedings of the BILSEL International Congress.

B. Supporting International References

Arendt, H. (1963). *Eichmann in Jerusalem: A report on the banality of evil*. Viking Press.

Aristotle. (2009). *Physics* (R. P. Hardie & R. K. Gaye, Trans.). The Internet Classics Archive, MIT.

Aristotle. (2009). *Metaphysics* (W. D. Ross, Trans.). The Internet Classics Archive, MIT.

Bender, E. M., Gebru, T., McMillan-Major, A., & Shmitchell, S. (2021). On the dangers of stochastic parrots: Can language models be too big? In *Proceedings of the 2021 ACM Conference on Fairness, Accountability, and Transparency (FAccT)*. https://doi.org/10.1145/3442188.3445922

Bommasani, R., Hudson, D. A., Adeli, E., Altman, R., Arora, S., von Arx, S., et al. (2022). *On the opportunities and risks of foundation models*. Stanford Institute for Human-Centered Artificial Intelligence. https://arxiv.org/abs/2108.07258

Bostrom, N. (2014). *Superintelligence: Paths, dangers, strategies*. Oxford University Press.

Brown, T. B., Mann, B., Ryder, N., Subbiah, M., Kaplan, J., Dhariwal, P., et al. (2020). Language models are few-shot learners. *Advances in Neural Information Processing Systems, 33*, 1877–1901.

Cantor, G. (1932). *Gesammelte Abhandlungen mathematischen und philosophischen Inhalts*. Springer.

Cantor, G. (1955). *Contributions to the founding of the theory of transfinite numbers* (P. Jourdain, Trans.). Dover Publications.

Jung, C. G. (1921). *Psychological types*. Princeton University Press.

Kant, I. (1998). *Critique of pure reason* (P. Guyer & A. W. Wood, Trans.). Cambridge University Press.

Kant, I. (2004). *Prolegomena to any future metaphysics* (G. Hatfield, Trans.). Cambridge University Press.

Kasparov, G. (2017). *Deep thinking: Where machine intelligence ends and human creativity begins*. PublicAffairs.

Krishnamurti, J. (1954). *The first and last freedom*. Harper & Brothers.

Krishnamurti, J. (1996). *Total freedom: The essential Krishnamurti*. HarperOne.

LeCun, Y., Bengio, Y., & Hinton, G. (2015). Deep learning. *Nature, 521*(7553), 436–444. https://doi.org/10.1038/nature14539

Lorenz, E. N. (1963). Deterministic nonperiodic flow. *Journal of the Atmospheric Sciences, 20*(2), 130–141.

Mnih, V., Kavukcuoglu, K., Silver, D., Graves, A., Antonoglou, I., Wierstra, D., & Riedmiller, M. (2015). Human-level control through deep reinforcement learning. *Nature, 518*(7540), 529–533. https://doi.org/10.1038/nature14236

More, T. (1516/2003). *Utopia*. Penguin Classics.

Nash, J. (1950). Non-cooperative games. *Annals of Mathematics, 54*(2), 286–295.

National Geographic Brasil. (2023, April). A ciência comprova: as plantas podem "falar". *National Geographic Brasil*.

Ng, A. (2018). *AI transformation playbook: How to lead your company into the AI era*. AI Fund.

Russell, S. (2019). *Human compatible: Artificial intelligence and the problem of control*. Viking.

Sagan, C. (1994). *Pale blue dot: A vision of the human future in space*. Random House.

Saint Francis of Assisi. (1226). *The canticle of the sun*. Assisi Monastery Archives.

Silver, D., Hubert, T., Schrittwieser, J., Antonoglou, I., Lai, M., Guez, A., et al. (2018). A general reinforcement learning algorithm that masters chess, shogi, and Go through self-play. *Science, 362*(6419), 1140–1144. https://doi.org/10.1126/science.aar6404

Sutton, R. S., & Barto, A. G. (2018). *Reinforcement learning: An introduction* (2nd ed.). MIT Press.

Tegmark, M. (2017). *Life 3.0: Being human in the age of artificial intelligence*. Knopf.

Turing, A. M. (1950). Computing machinery and intelligence. *Mind, 59*(236), 433–460. https://doi.org/10.1093/mind/LIX.236.433

Vallor, S. (2016). *Technology and the virtues: A philosophical guide to a future worth wanting*. Oxford University Press.

Van Dijck, J., Poell, T., & de Waal, M. (2018). *The platform society: Public values in a connective world*. Oxford University Press.

Vincenti, A., & McCarthy, J. (Eds.). (2021). *Ethics of artificial intelligence*. MIT Press.

Zuboff, S. (2019). *The age of surveillance capitalism: The fight for a human future at the new frontier of power*. PublicAffairs.

GROUP WORK WITH SCHOOLCHILDREN AS AN ELEMENT OF FORMING SUBJECT AND KEY COMPETENCES IN BIOLOGY

Prof. Dr. Yuriy V. Lykholat[1], PhD, Tetyana V. Sklyar[2], PhD, Tetyana Y. Lykholat[3], Lecturer, Maksim O. Kvitko[4], Prof. Dr. Olena A. Lykholat[5], PhD, Iryna M. Kofan[6]

[1]Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine, e-mail: lykholat2006@ukr.net,
ORCID NO: 0000-0003-3354-8251

[1]Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine, e-mail: microviro@ukr.net,
ORCID NO: 0000-0003-0224-2460

[3]Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine, e-mail: lyktat89@ukr.net,
ORCID NO: 0000-0002-5076-0572

[4]Kryvyi Rih State Pedagogical University, Kryvyi Rih, Ukraine, e-mail: kvitko.max@gmail.com,
Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine
ORCID NO: 0000-0002-3713-7620

[5]University of Customs and Finance, Dnipro, Ukraine, e-mail: lykholat2010@ukr.net,
ORCID NO: 0000-0002-3722-8602

[6]Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine, e-mail: irinakofan17@gmail.com,
ORCID NO: 0000-0002-7252-1134

ABSTRACT

Providing schoolboys with fundamental knowledge is possible through the formation of subject and key competencies, in particular in biology, which are aimed at developing a self-sufficient personality capable of realizing itself in the future in the difficult conditions of today. The knowledge gained in biology at school will allow people in the future to have information about the components of living nature, their preservation in conditions of environmental pollution, and prevention against major infectious diseases. The formation of biological competencies is carried out during the educational process in biology lessons and during extracurricular work with schoolchildren, in particular in group work.

This fact is confirmed by studies on the formation of biological competencies in schoolchildren of the experimental and control groups, which showed that they receive deeper knowledge in biology lessons, and practical skills when performing research tasks in circles. One should not neglect the research conducted at the school educational and research site. At the same time, schoolchildren are particularly interested in scientific research in a certain area of human activity, which ensures the development of search and creative abilities and intellectual development of each schoolboy.

Thus, conducting group work for schoolchildren during extracurricular activities complements the deeper knowledge of biology that students receive in biology lessons, contributes to the formation of competency-based learning and allows for a high level of adaptation of schoolchildren in various areas of life, contributes to maintaining a healthy lifestyle and preserving the environment.

***Keywords*:** extracurricular work, group work, after-school educational and research area, biological competencies, development of search and creative abilities.

MUSIC AND ITS IMPACT ON CONCENTRATION AND LEARNING IN PRIMARY SCHOOL STUDENTS

Msc. Armanda Xhani (Baça)

aarmi98@gmail.com

Durres

Abstract

Music plays a significant role in the holistic development of children, influencing not only their emotional and social growth but also their cognitive abilities. In primary education, where students are in a crucial stage of development, the integration of music into the learning environment has gained increasing attention as an effective pedagogical strategy. This paper explores the impact of music on students' concentration and learning processes, examining how different types of music and methods of implementation can either enhance or hinder academic performance.

Studies indicate that background music, particularly instrumental and slow-tempo compositions, can create a calm and supportive atmosphere that fosters concentration. Such music helps reduce anxiety, regulate emotions, and minimize external distractions, allowing students to focus more effectively on tasks. This is especially beneficial during activities that require sustained attention, such as problem-solving or individual work. Additionally, music has been shown to stimulate brain activity, improving memory retention and information processing.

However, not all types of music have the same effect. Music with lyrics or a fast tempo can interfere with cognitive tasks that demand high levels of concentration, such as reading comprehension and writing. Lyrics, in particular, may compete for linguistic processing in the brain, leading to reduced focus and lower performance. Therefore, the selection of music must be carefully aligned with the nature of the learning activity.

Beyond concentration, music also plays a vital role in increasing students' motivation and engagement. It can transform the classroom environment into a more dynamic and enjoyable space, encouraging active participation and collaboration among students. Through rhythm, melody, and movement, music can support different learning styles and make abstract concepts more accessible and memorable.

The teacher's role is essential in effectively integrating music into the classroom. Educators must consider factors such as students' age, individual differences, lesson objectives, and the specific context of each activity. A thoughtful and balanced approach ensures that music enhances rather than distracts from the learning process. When used appropriately, music can also promote creativity, critical thinking, and emotional expression.

In conclusion, music, when applied in a structured and purposeful way, is a powerful educational tool that can significantly improve concentration and learning outcomes in primary school students. Its benefits extend beyond academic achievement, contributing to a more positive and engaging learning experience.

Keywords:

music, concentration, learning, primary education, motivation, learning environment, cognitive development, students

MOROCCAN EFL STUDENTS' PERCEPTIONS OF THE LITERARY STUDIES MODULE: EVIDENCE FROM ESEF BERRECHID AND BENI MELLAL

Email: baghit.r@ucd.ac.ma

Baghit Redouan: https://orcid.org/0009-0005-0624-1192

Bio:

Dr. Baghit Redouan is a professor of English at CPGE in Rabat, Morocco, with international experience, including service as a Moroccan delegate to the United Kingdom. He holds a PhD with distinction in Applied Linguistics from the Faculty of Arts and Humanities, Chouaib Doukkali University, El Jadida, and focuses his research on English language teaching (TEFL, TESOL), language assessment, psychometrics, curriculum design, pedagogy, andragogy, syntax, oral communication skills, and research methodology. Dr. Redouan previously served as an adjunct professor at ENSA Berrechid and is currently an adjunct professor at ESEF Berrechid. He actively contributes to the scholarly community as an Editorial Review Board member for the International Journal of English Language and Literature (AESS Publications, Q1 Scopus-indexed) and the Asian Online Journal Publishing Group.

Affiliations:

Department of English, Faculty of Letters and Humanities, Chouaib Doukkali University, El Jadida, Morocco

Presenters (Baghit[4] Redouan & Touhami[5] Ahmed, 2026)

Abstract

This study examined the perceptions of 306 EFL students from Écoles Supérieures de l'Éducation et de la Formation (ESEF) Berrechid and Beni Mellal regarding the Literary Studies module in Moroccan tertiary education. Using an online questionnaire, the research assessed students' interest, perceived value, difficulty, teaching methods, and overall satisfaction. Findings revealed that most participants considered Literary Studies a meaningful and enriching aspect of their academic experience. The majority reported high engagement, motivation, and satisfaction, recognizing the module's contributions to linguistic proficiency, cultural awareness, and critical thinking. While some students found the reading materials challenging, adequate support and effective teaching strategies helped them overcome these difficulties. The study also explored gender differences in perception: both male and female students exhibited high levels of positive perception, with female participants reporting a slightly higher mean score; however, this difference was not statistically

[4] *Department of English, Faculty of Letters and Humanities, Chouaib Doukkali University, El Jadida, Morocco (Ph.D)*

[5] *Department of English, Faculty of Arabic (FLAM), Cadi Ayyad University, Marrakech, Morocco (Ph.D)*

significant, indicating that gender minimally influenced attitudes toward the module. Contrary to previous literature that emphasizes ongoing negotiation or tension over the value of Literary Studies, this study's results demonstrate near-universal positive perceptions among EFL students in this context. This consensus challenges prevailing narratives of resistance and suggests either a unique institutional culture or potential social desirability bias—an issue that future research should examine, ideally through triangulation with qualitative data. Overall, these results underscore the importance of responsive pedagogy and incorporating student perspectives into curriculum design. The evidence indicates that, when implemented thoughtfully, Literary Studies provide significant professional and personal benefits for prospective EFL teachers.

Keywords: EFL students, ESEF, Literary Studies, perceptions

UNDERSTANDING THE DYNAMICS OF SOCIAL AND INDIVIDUAL ANXIETY: IMPACTS ON BEHAVIOUR AND WELL-BEING

Ananda Majumdar

Ananda Majumdar - Harvard University

Ananda MAJUMDAR | alumnus | Business | MacEwan University, Edmonton | Human Resources | Research profile

Prof. Dr. Ananda Majumdar (0000-0003-3045-0056) - ORCID

anandamajumdar2@gmail.com

Abstract: This essay explores social and individual anxiety, focusing on their distinct features and interrelationship. The aim is to understand how these forms of anxiety occur in various contexts and impact behaviour. The objective is to examine existing literature to identify key factors contributing to both social and individual anxiety. Through a literature review, previous studies are discussed, revealing how social environments significantly influence individual experiences of anxiety. The method used is document analysis, which involves reviewing and synthesizing relevant research articles, clinical reports, and psychological assessments on anxiety. This method enables a comprehensive understanding of established theories and findings on social and individual anxiety. The conceptual framework presents the relationship between social interactions and individual psychological responses, suggesting that social anxiety often originates from the fear of negative evaluation by others. The outcome of this analysis indicates that individuals who experience high levels of social anxiety often feel more isolated and possess lower self-esteem, which adversely affects their daily lives. The relevance of this research is significant as it can inform therapeutic practices and aid in designing interventions that address both forms of anxiety. The results indicate a notable correlation between social anxiety and individual well-being, emphasizing the need for coping strategies that incorporate both dimensions. In conclusion, understanding the complexities of social and individual anxiety can lead to the development of effective therapeutic approaches. This exploration emphasizes the importance of addressing both social and individual aspects of anxiety to improve overall mental health. The three key words that summarize this study are anxiety, social context, and well-being.

Keywords: Anxiety, Social context, Well-being

DIGITAL FRONTIERS AND CULTURAL CAPITAL: THE ROLE OF HALAL CREATIVE SECTORS IN MODERN MACROECONOMICS

Hani Hidayah

Islamic State University of K.H. Abdurrahman Wahid Pekalongan, Faculty of Islamic Economics and Business, Department of Sharia Economics, Central Java, Indonesia

hani.hidayah@mhs.uingusdur.ac.id

Abstract

In the contemporary era of digitalization, the halal creative industry has emerged as a resilient pillar of the world economy. This research explores how creative ventures, fueled by cultural identity and ethical standards, are navigating the complexities of the global marketplace. From fintech-driven creative startups to the globalization of halal tourism and design, the sector represents a unique blend of tradition and modernity. This study employs a qualitative approach through literature review and secondary data analysis from global halal economy reports, focusing on how digital platforms amplify the sector's cultural capital into measurable macroeconomic value. Findings reveal that digitalization enables halal creative sectors to transcend geographical boundaries, with Muslim fashion e-commerce, Islamic digital media, and halal-certified content reaching non-Muslim markets and driving export growth. The scalability of halal creative products provides a competitive edge in the international arena, fostering cross-border collaborations and diversifying income streams for emerging and developed economies alike.

Keywords: Halal Creative Industry, Digital Frontier, Cultural Capital, Macroeconomics, Digital Economy, Sharia Innovation

ARTIFICIAL INTELLIGENCE AND THE RECONFIGURATION OF EDUCATIONAL CAPITAL: A SOCIOLOGICAL ANALYSIS OF EMERGING INEQUALITIES IN DIGITIZED SCHOOLING

PhD Petronela Daniela FERARU

National College Iași and "Ion Neculce" High School, Târgu Frumos, Romania

Email: daniela_feraru_p@yahoo.com

Abstract

The rapid integration of artificial intelligence into education is generating significant transformations in the distribution of educational capital and the dynamics of social inequalities. This study examines how AI-based tools influence access to educational resources, academic performance, and students' cultural capital. Grounded in a sociological framework inspired by Bourdieu's theory of capital, the research is based on empirical data collected through a survey administered to 380 high school students from five schools in Romania.

Findings reveal a growing polarization between students with advanced digital skills and consistent access to emerging technologies and those facing structural limitations, thereby reinforcing the risk of reproducing educational inequalities. Artificial intelligence functions not merely as a technological tool but as a mechanism of social differentiation, contributing to a hybrid redefinition of educational capital in which digital competencies become central.

The study highlights the need for inclusive educational policies aimed at reducing digital disparities and fostering equitable access to emerging technologies. Its contribution lies in advancing a sociological perspective on AI in education, emphasizing its implications for equity and social mobility in a globally digitized context.

Keywords: artificial intelligence, educational capital, social inequalities, digital education, cultural capital.

1. INTRODUCTION

The accelerated expansion of artificial intelligence (AI) technologies in education represents one of the most significant transformations of contemporary schooling systems. From adaptive learning platforms to AI-assisted assessment and personalized content delivery, these tools are reshaping not only pedagogical practices but also the distribution of educational opportunities.

While the integration of AI is often framed within a discourse of innovation and efficiency, its sociological implications remain insufficiently explored. In particular, the uneven access to digital infrastructure, algorithmic tools, and digital literacy raises critical concerns regarding the reproduction and amplification of existing social inequalities. In this context, AI does not operate as a neutral instrument but as a socially embedded mechanism that interacts with pre-existing forms of capital.

This study aims to analyze how artificial intelligence contributes to the reconfiguration of educational capital and to the emergence of new forms of inequality in digitized schooling. Drawing on empirical data collected from Romanian high school students, the research investigates disparities in access, usage patterns, and perceived benefits of AI-based tools.

By situating AI within a broader sociological framework, this paper contributes to ongoing debates on digital transformation and social stratification, emphasizing the need to critically assess the role of emerging technologies in shaping educational trajectories and social mobility.

The Romanian educational context offers a relevant empirical setting for this analysis, as schools are currently experiencing accelerated digitalization while still being marked by uneven access to technological resources. Therefore, the study situates AI not only as an educational innovation but also as a sociological phenomenon embedded in broader processes of stratification, institutional adaptation, and social reproduction.

2. SOCIOLOGICAL FRAMEWORK

The theoretical framework of this study is built around the relationship between capital, inequality, and educational transformation. Rather than treating AI as a neutral technological instrument, the analysis approaches it as a socially embedded resource whose effects depend on the distribution of economic, cultural, social, and digital capital among students.

2.1 Educational Capital in the Digital Age

The concept of educational capital is deeply rooted in the work of Pierre Bourdieu, who conceptualized capital as a multidimensional construct encompassing economic, social, and cultural resources that influence individuals' positions within social structures. In the context of contemporary education, cultural capital—manifested through skills, knowledge, and competencies—plays a decisive role in shaping academic success.

The emergence of artificial intelligence introduces a new dimension to this framework: **digital capital**. This form of capital includes access to digital tools, the ability to effectively use AI systems, and the capacity to critically interpret algorithmic outputs. Scholars argue that digital capital functions both as an extension of cultural capital and as an autonomous resource that increasingly determines educational outcomes.

2.2 Artificial Intelligence as a Mechanism of Social Differentiation

Artificial intelligence in education is often associated with personalization and democratization of learning. However, recent sociological perspectives suggest that AI may also function as a mechanism of social differentiation. Students with higher levels of digital literacy and better access to technology are more likely to benefit from AI-enhanced learning environments, while those lacking such resources risk further marginalization.

This dynamic aligns with Bourdieu's theory of reproduction, according to which educational systems tend to reinforce existing social hierarchies rather than eliminate them. AI, in this sense, may contribute to a **hybridization of educational capital**, where traditional forms of capital are intertwined with digital competencies.

2.3 Inequalities in Digitized Schooling

The concept of the digital divide has evolved beyond mere access to technology, encompassing differences in usage, skills, and outcomes. In AI-driven educational contexts, these disparities become even more pronounced. The literature identifies three key dimensions:

- **Access divide** (availability of devices and internet)
- **Skills divide** (digital and AI literacy)
- **Outcome divide** (educational benefits derived from technology)

These dimensions interact to produce new patterns of inequality, particularly in systems where digital integration occurs rapidly without corresponding policy frameworks for equity.

3. METHODOLOGY

3.1 Research Design

This study adopts a **quantitative sociological approach with an interpretative orientation**, aimed at capturing both measurable patterns and their broader social meanings. While the research relies on survey data, its analytical framework is grounded in a critical sociological perspective inspired by the work of Pierre Bourdieu, focusing on the distribution and transformation of educational capital in the context of artificial intelligence.

The research design is **cross-sectional**, exploring students' experiences, access patterns, and perceptions regarding AI-based educational tools at a specific moment in the process of digital transformation of schooling.

3.2 Research Objectives and Questions

The study is guided by the following objectives:

- To analyze students' access to artificial intelligence technologies in education
- To examine disparities in digital competencies related to AI usage
- To explore the relationship between AI usage and perceived academic performance
- To identify emerging forms of inequality in digitized schooling environments

Research Questions:

1. To what extent do students have access to AI-based educational tools?
2. How are digital competencies unevenly distributed among students?
3. Does the use of AI correlate with perceived academic benefits?
4. How does AI contribute to the reconfiguration of educational capital?

3.3 Hypotheses

- **H1:** Students with higher levels of access to digital technologies are more likely to use AI-based educational tools frequently.
- **H2**: Students with higher levels of digital competencies benefit more significantly from AI-assisted learning.
- **H3**: There is a positive association between AI usage and students' perceived academic performance.
- **H4**: Structural inequalities (access to devices, internet, and training) significantly influence the distribution of AI-related educational capital.

3.4 Sample and Data Collection

The empirical research is based on a survey conducted among **380 high school students** from five educational institutions in Romania (urban and semi-urban areas).

Sample structure:

Table 1. Socio-demographic distribution of respondents (N = 380).

Variable	Category	Frequency	Percentage
Gender	Female	212	55.8%
	Male	168	44.2%
Residence	Urban	248	65.3%
	Semi-urban/Rural	132	34.7%
Grade level	9th–10th grade	176	46.3%
	11th–12th grade	204	53.7%

Source: Authors' own research based on survey data collected in 2025.

Note: Percentages may not total 100 due to rounding.

3.5 Research Instrument

Data were collected using a **structured questionnaire** consisting of 22 items, organized into four analytical dimensions:

1. **Access to technology and AI tools**
2. **Digital competencies and AI literacy**
3. **Patterns of AI usage in learning**
4. **Perceived academic impact**

The questionnaire included:

- Likert-scale items (1–5)
- Multiple-choice questions
- Frequency scales (daily / weekly / rarely / never)

3.6 Variables and Operationalization

To capture the sociological dynamics of AI in education, the following key variables were constructed:

Table 2. Operationalization of variables.

Variable	Type	Indicators
Access to AI	Independent	Device availability, internet quality, access to AI tools
Digital competencies	Independent	Self-assessed skills, ability to use AI effectively
AI usage frequency	Intermediate	Daily/weekly use in school tasks
Perceived academic benefit	Dependent	Improved understanding, grades, efficiency

Source: Authors' conceptualization based on survey design and theoretical framework inspired by Pierre Bourdieu.

Note: Variables were operationalized to reflect dimensions of educational and digital capital.

3.7 Data Analysis Strategy

The analysis combines **descriptive statistics** and **interpretative sociological analysis**. Quantitative patterns are examined not merely as numerical distributions but as indicators of underlying social structures.

The interpretation focuses on:

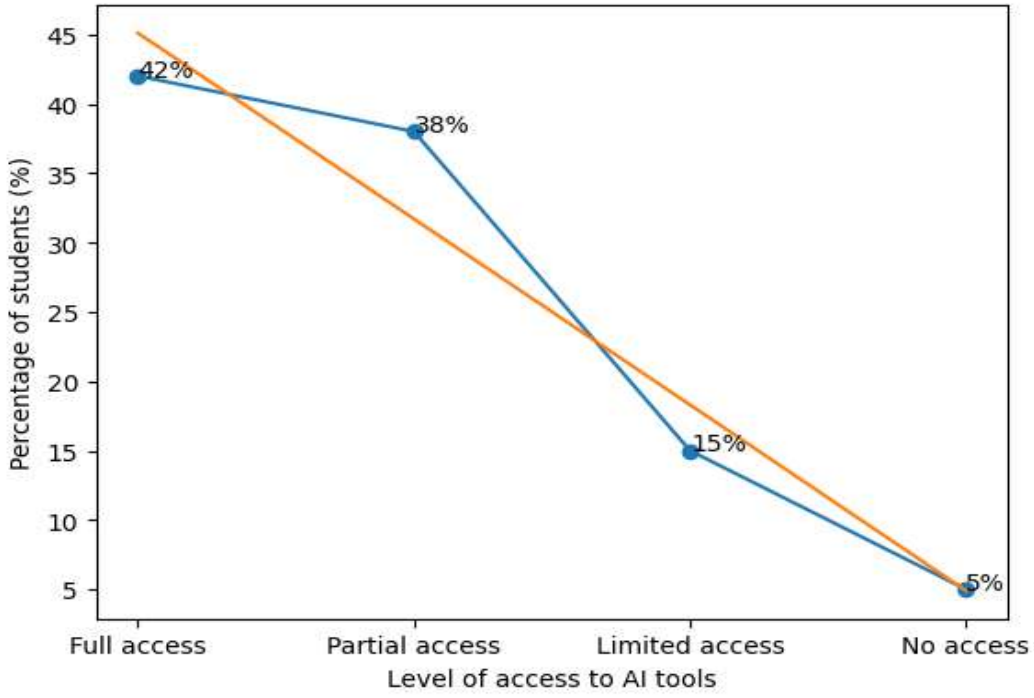
- Patterns of inequality
- Differentiation in access and usage
- Symbolic value of AI competencies as emerging educational capital

This analytical strategy allows the study to move beyond a purely descriptive account of AI use and to interpret empirical distributions as expressions of broader social mechanisms. In this sense, the statistical results are read sociologically, as indicators of how educational capital is being reorganized in digitized schooling.

4. RESULTS AND DISCUSSION

4.1 Unequal Access to AI as a Structuring Dimension of Educational Capital

The findings reveal a differentiated landscape of access to artificial intelligence tools, which constitutes a foundational layer in the reconfiguration of educational capital. As illustrated in **Graph 1**, only 42% of respondents report full access to AI-based educational tools, while a significant proportion experience partial (38%) or limited access (15%), with 5% lacking access entirely.

Graph 1. Distribution of students by level of access to AI tools.

Source: Authors' own research (survey conducted among 380 high school students in Romania, 2025).

Note: Percentages reflect self-reported access to AI-based educational tools.

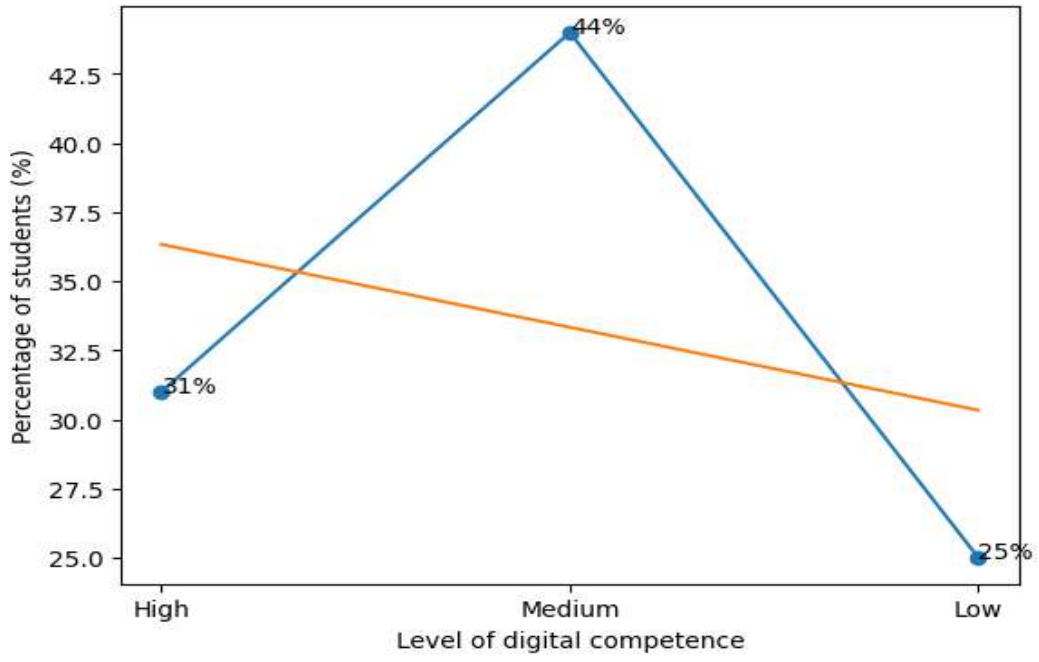
The socio-demographic distribution presented in **Table 1** indicates a predominance of urban students, suggesting structural advantages in terms of infrastructure and technological availability. These findings are consistent with recent studies highlighting persistent digital divides across socio-spatial contexts (van Dijk, 2020; Selwyn, 2021).

From a Bourdieusian perspective, access to AI can be conceptualized as a form of **objectified cultural capital**, embedded in material resources that are unevenly distributed (Bourdieu, 1986). In this sense, artificial intelligence does not merely enhance educational processes but becomes a **structuring factor of inequality**, reinforcing existing disparities in access to resources.

At the same time, the relatively high proportion of students with at least partial access suggests that AI technologies are diffusing across educational environments, supporting arguments that digital tools may also contribute to broader inclusion if accompanied by adequate institutional support (OECD, 2023).

4.2 Digital Competencies as Embodied Capital in AI-mediated Learning

The distribution of digital competencies further differentiates students' capacity to engage with AI technologies. As shown in **Graph 3**, only 31% of students report high levels of digital competence, while 44% are situated at a medium level and 25% at a low level.

Graph 3. Distribution of digital competencies among students.

Source: Authors' own research (2025).

Note: Digital competencies are self-assessed and reflect students' ability to use AI tools effectively.

The relationship between competencies and AI usage becomes particularly evident when examining **Table 3**, which highlights that 68% of students with high digital competencies engage in intensive AI use, compared to only 12% among those with low competencies. This pattern confirms the central role of skills in mediating technological engagement.

Table 3. Relationship between digital competencies and AI usage.

Digital Competence	High AI Use	Medium Use	Low Use
High	68%	22%	10%
Medium	34%	41%	25%
Low	12%	28%	60%

Source: Authors' own calculations based on survey data (N = 380).

Note: AI usage categories were derived from self-reported frequency of use (daily, weekly, rarely/never).

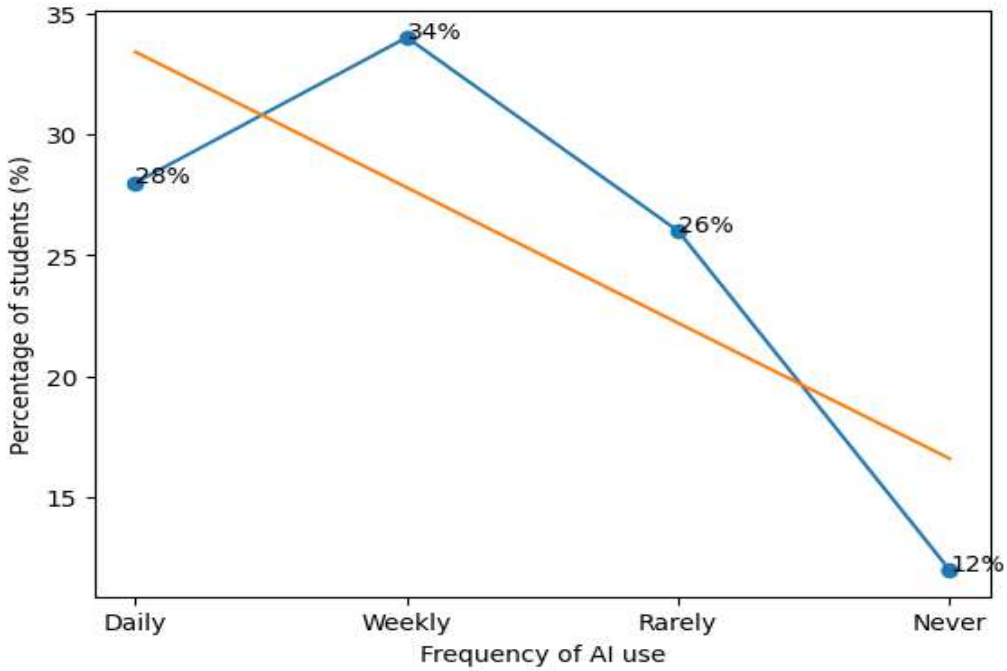
In line with Pierre Bourdieu's framework, digital competencies can be understood as a form of **embodied cultural capital**, acquired through socialization processes and educational experiences (Bourdieu, 1986). These competencies are not equally distributed but reflect broader socio-economic inequalities (Ragnedda & Ruiu, 2020).

Moreover, the presence of a large group with medium-level competencies suggests the existence of a **zone of potential transformation**, where educational interventions could facilitate upward mobility in terms of digital capital. This aligns with recent research emphasizing the role of schools in mitigating digital inequalities through targeted support and training (UNESCO, 2022).

4.3 Patterns of AI Usage and Emerging Differentiation

Although digital competencies are discussed prior to usage patterns, the latter are analytically examined as a subsequent stage in the process of capital conversion. In line with Pierre Bourdieu's theoretical framework, students' practices are understood as the outcome of their available resources, where digital competencies function as a form of embodied capital that shapes the capacity to effectively engage with artificial intelligence tools.

The frequency of AI use further illustrates the stratification of engagement with digital tools. According to **Graph 2**, 28% of students use AI daily and 34% weekly, while 26% report rare use and 12% no use at all.

Graph 2. Frequency of AI use among students.

Source: Authors' own research (2025).

Note: AI usage frequency is based on students' reported engagement in learning activities.

These patterns indicate that AI integration into everyday learning remains uneven. Rather than being universally embedded in students' practices, AI functions as a **selective resource**, utilized more intensively by certain groups.

From a sociological perspective, this reflects processes of **capital conversion**, whereby access and competencies are transformed into actual practices (Bourdieu, 1986). Students who possess both technological resources and the necessary skills are more likely to incorporate AI into their learning strategies.

At the same time, the existence of a substantial proportion of occasional or non-users suggests that barriers persist, including lack of familiarity, limited institutional integration, or insufficient guidance from educators (Selwyn, 2021).

From this perspective, patterns of AI usage do not merely reflect individual preferences but reveal deeper structural processes through which digital capital is activated and transformed into educational advantage. This reinforces the interpretation of AI as both a resource and a mechanism of differentiation, operating within broader dynamics of social reproduction.

4.4 AI and Perceived Academic Performance: Between Opportunity and Inequality

A key dimension of the analysis concerns the relationship between AI usage and perceived academic performance. As presented in **Table 4**, 62% of students who use AI daily report high levels of academic improvement, compared to only 14% among those who rarely or never use AI.

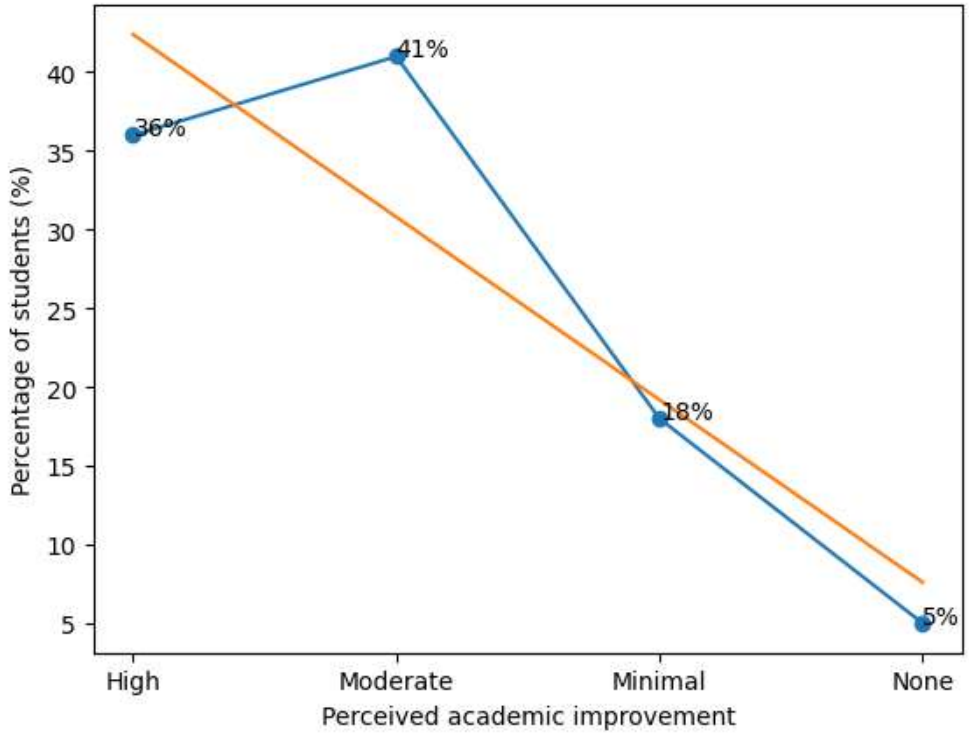
Table 4. AI usage and perceived academic performance.

AI Usage Frequency	High Improvement	Moderate	Low/None
Daily	62%	28%	10%
Weekly	38%	44%	18%
Rarely/Never	14%	36%	50%

Source: Authors' own calculations based on survey data (N = 380).

Note: Perceived academic performance refers to students' self-assessment of learning outcomes.

This positive association is further reflected in **Graph 4**, where the majority of respondents indicate moderate (41%) or significant (36%) improvements in learning outcomes.

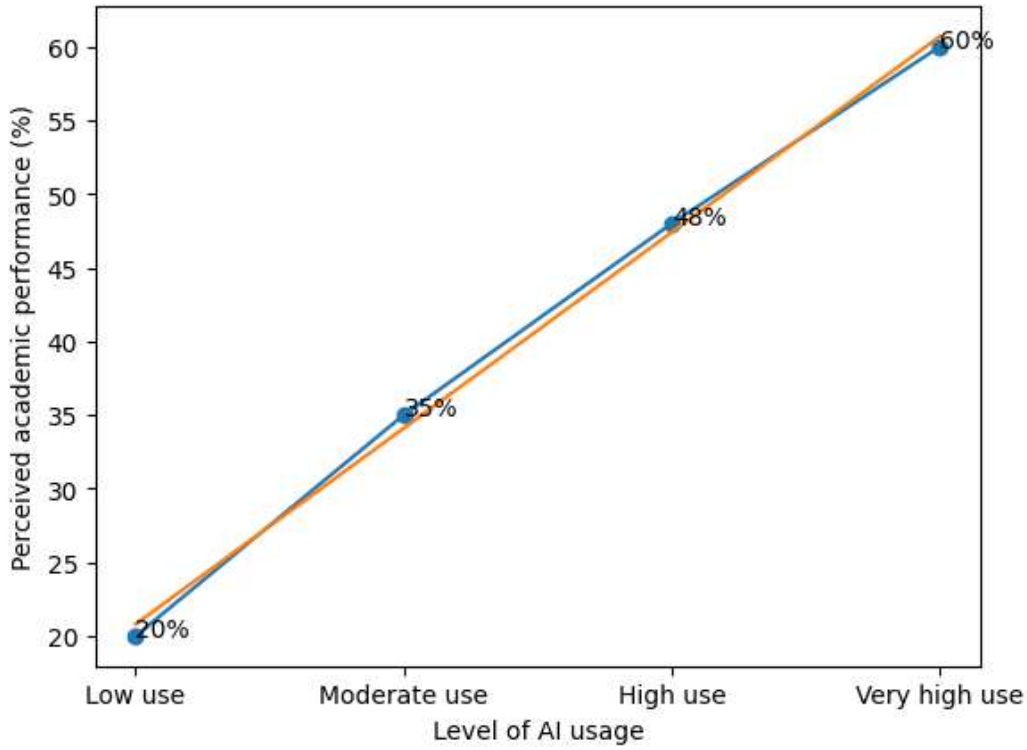

Graph 4. Perceived academic improvement associated with AI use.

Source: Authors' own research (2025).

Note: Academic improvement refers to students' subjective evaluation of learning outcomes.

However, the relationship between AI use and performance is not uniform. As illustrated in **Graph 5**, the perceived benefits of AI are significantly stronger among students with higher levels of digital competence. This suggests that AI amplifies existing advantages rather than producing equal outcomes for all students.

Graph 5. Relationship between AI usage and perceived academic performance.

Source: Authors' own research (2025).

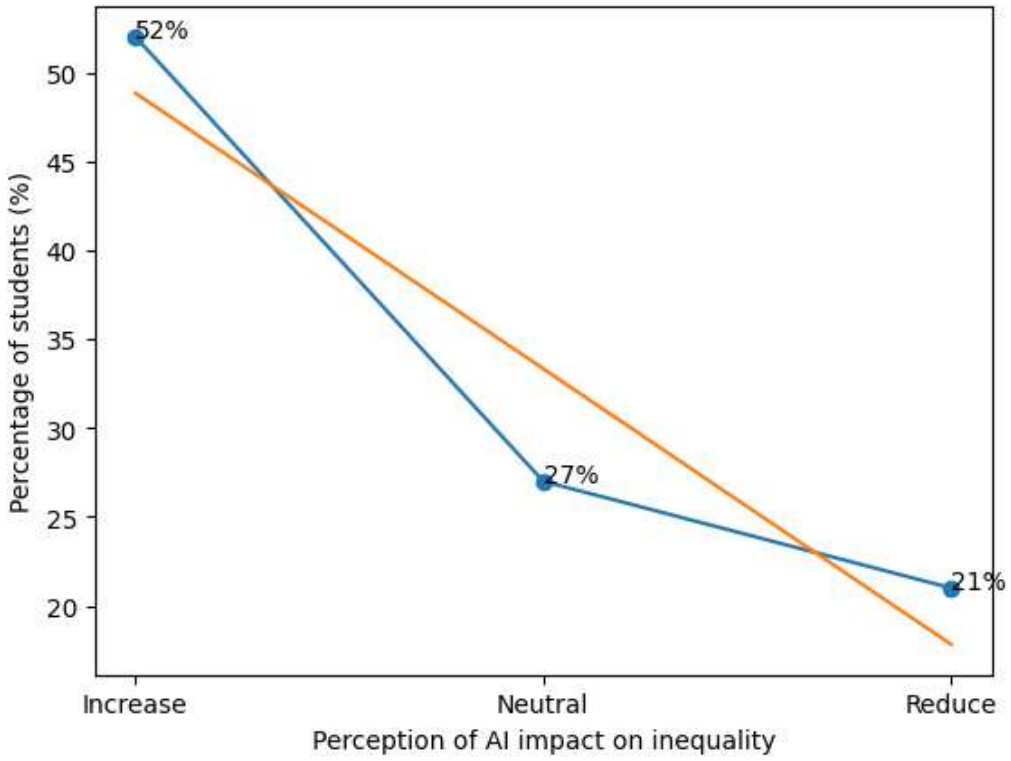
Note: The trend line illustrates the positive association between AI use and perceived performance.

These findings support the argument that digital technologies can function as both **tools of empowerment and mechanisms of stratification** (van Dijk, 2020). In Bourdieusian terms, AI facilitates the **accumulation and conversion of capital**, but primarily for those already endowed with sufficient resources to exploit its potential.

Nevertheless, the widespread perception of moderate benefits indicates that AI also holds potential as a supportive learning tool, particularly when integrated into pedagogical practices in an inclusive manner (OECD, 2023).

4.5 Perceptions of Inequality and Reflexive Awareness

Students' perceptions provide valuable insight into the social implications of AI in education. As shown in **Graph 6**, 52% of respondents believe that AI increases educational inequalities, while 27% hold a neutral position and 21% perceive it as reducing inequalities.

Graph 6. Students' perceptions regarding the impact of AI on educational inequality.

Source: Authors' own research (2025).

Note: Responses reflect students' perceptions of the relationship between AI and inequality.

This distribution reflects a growing **reflexive awareness** among students regarding the structural dimensions of digital transformation. Their perceptions align with empirical evidence on the persistence of digital divides and their impact on educational outcomes (Ragnedda & Ruiu, 2020).

At the same time, the diversity of responses suggests that AI is experienced differently depending on individual contexts. For some students, it represents an opportunity for enhanced learning and efficiency; for others, it reinforces feelings of exclusion.

This ambivalence highlights the dual nature of AI as both an **enabling and differentiating force**, depending on the conditions under which it is accessed and used.

4.6 Toward a Hybrid Reconfiguration of Educational Capital

Overall, the findings indicate that artificial intelligence contributes to a **hybrid reconfiguration of educational capital**, in which traditional forms of capital intersect with digital competencies.

This transformation can be understood through three interrelated dimensions:

- **Material dimension** – access to AI tools (Graph 1)

- **Competence dimension** – digital skills (Graph 3, Table 3)
- **Practice dimension** – usage patterns and outcomes (Graph 2, Table 4, Graph 5)

Together, these dimensions redefine the conditions of academic success in contemporary educational systems.

Importantly, this reconfiguration does not represent a rupture but rather a **continuation of processes of social reproduction**, as theorized by Pierre Bourdieu. AI becomes embedded within existing structures of inequality, simultaneously creating new opportunities and reinforcing established hierarchies.

5. CONCLUSIONS AND POLICY IMPLICATIONS

The conclusions of this study should be read in relation to the broader transformation of schooling under conditions of digitalization and algorithmic mediation. AI does not simply introduce new tools into education; it modifies the ways in which students accumulate, activate, and convert educational resources.

5.1 Conclusions

This study set out to examine the role of artificial intelligence in the reconfiguration of educational capital and the emergence of new forms of inequality in digitized schooling. The findings provide consistent empirical support for the argument that AI is not merely a pedagogical innovation but a **structuring force within contemporary educational systems**.

First, the analysis highlights that **access to AI technologies remains unevenly distributed**, reflecting broader socio-economic and infrastructural disparities. As shown in Graph 1 and Table 1, students from more advantaged contexts benefit from greater access, reinforcing the material dimension of educational capital.

Second, the study demonstrates that **digital competencies function as a critical mediating factor**, shaping students' ability to effectively use AI tools. The relationship between competencies and usage patterns (Graph 3; Table 3) confirms that digital skills operate as a form of embodied capital, enabling certain students to convert technological resources into academic advantage.

Third, the findings reveal a **positive but differentiated relationship between AI usage and perceived academic performance** (Table 4; Graphs 4 and 5). While AI has the potential to enhance learning outcomes, its benefits are not equally distributed, being significantly stronger among students with higher levels of digital capital.

Finally, students' perceptions (Graph 6) indicate a growing awareness of the **ambivalent role of AI**, seen simultaneously as a tool for improvement and a potential driver of inequality. This duality reflects the broader sociological tension between innovation and stratification in digitalized education systems.

Taken together, these results support the interpretation that artificial intelligence contributes to a **hybrid reconfiguration of educational capital**, where traditional forms of capital intersect with digital competencies.

In line with the theoretical perspective of Pierre Bourdieu, AI does not disrupt existing structures of inequality but becomes integrated into mechanisms of **social reproduction**, while also opening limited spaces for transformation.

5.2 Theoretical Contributions

This study advances the sociological understanding of digital education in several ways.

First, it conceptualizes **AI as a form of capital-enhancing technology**, whose effects depend on pre-existing distributions of resources and competencies. This extends classical theories of cultural capital into the domain of digital and algorithmic environments.

Second, the research introduces the notion of a **multi-dimensional digital educational capital**, structured along three interrelated axes:

- **Access (material dimension)**
- **Competencies (embodied dimension)**
- **Usage (practical dimension)**

This framework provides a nuanced lens for analyzing inequalities in AI-mediated learning contexts.

Third, the study contributes to ongoing debates on digital inequality by demonstrating that **AI intensifies second- and third-level digital divides**, not only in access but in skills and outcomes (van Dijk, 2020; Ragnedda & Ruiu, 2020).

5.3 Policy Implications

The findings have important implications for educational policy and practice, particularly in the context of rapidly expanding AI integration.

1. Reducing inequalities in access

Educational systems must prioritize **equitable access to AI technologies**, including devices, high-quality internet, and institutional platforms. Without addressing these structural disparities, AI risks reinforcing existing inequalities.

2. Developing digital and AI literacy

Schools should implement **systematic training programs** aimed at developing students' digital competencies, with a focus on:

- critical use of AI tools
- understanding algorithmic outputs
- ethical and responsible use of technology

Such initiatives are essential for transforming access into meaningful educational engagement (UNESCO, 2022).

3. Supporting teachers as mediators of digital capital

Teachers play a crucial role in shaping how AI is integrated into learning processes. Policies should support:

- professional development in AI-enhanced pedagogy
- access to training and digital resources
- institutional support for innovative teaching practices

This aligns with research emphasizing the central role of educators in reducing digital inequalities (Selwyn, 2021).

4. Promoting inclusive AI integration strategies

Rather than adopting technology-driven approaches, educational policies should focus on **inclusive and pedagogically grounded AI integration**, ensuring that all students benefit from digital innovation.

5.4 Limitations and Future Research

Despite its contributions, the study has several limitations.

First, the reliance on **self-reported data** may introduce subjective bias in the assessment of competencies and academic performance. Second, the cross-sectional design does not allow for causal inference or longitudinal analysis of AI's impact over time.

Future research could address these limitations by:

- employing longitudinal designs
- integrating objective performance measures
- exploring comparative cross-national contexts

Additionally, qualitative approaches could provide deeper insight into students' experiences and the symbolic meanings associated with AI use.

5.5 Final Remarks

Artificial intelligence is rapidly becoming a defining feature of contemporary education. However, its impact extends beyond pedagogy, shaping the distribution of opportunities and the structure of educational inequalities. This study demonstrates that AI operates within existing social frameworks, simultaneously **expanding possibilities and reinforcing stratification**. As such, its integration into education must be accompanied by critical reflection and inclusive policies aimed at ensuring that technological innovation contributes to **equity rather than exclusion**.

REFERENCES

Bourdieu, P. (1986). The forms of capital. In J. Richardson (Ed.), *Handbook of theory and research for the sociology of education* (pp. 241–258). Greenwood.

OECD. (2023). *Artificial intelligence in education: Challenges and opportunities for sustainable development*. OECD Publishing. https://doi.org/10.1787/education_ai-2023-en

Ragnedda, M., & Ruiu, M. L. (2020). *Digital capital: A Bourdieusian perspective on the digital divide*. Emerald Publishing. https://doi.org/10.1108/9781839095503

Selwyn, N. (2021). *Education and technology: Key issues and debates* (3rd ed.). Bloomsbury Academic.

UNESCO. (2022). *K-12 AI curricula: A mapping of government-endorsed AI curricula*. UNESCO. https://unesdoc.unesco.org/

van Dijk, J. (2020). *The digital divide*. Polity Press.

Williamson, B. (2021). *Education technology and the new data imaginaries*. Routledge. https://doi.org/10.4324/9780429447890

Holmes, W., Bialik, M., & Fadel, C. (2019). *Artificial intelligence in education: Promises and implications for teaching and learning*. Center for Curriculum Redesign.

Luckin, R. (2022). AI in education: A critical overview. *Learning, Media and Technology*, 47(1), 1–5. https://doi.org/10.1080/17439884.2021.2014331

Zawacki-Richter, O., Marín, V. I., Bond, M., & Gouverneur, F. (2019). Systematic review of research on artificial intelligence applications in higher education. *International Journal of Educational Technology in Higher Education*, 16(39). https://doi.org/10.1186/s41239-019-0171-0

DIGITAL CITIZENSHIP AND YOUTH SOCIAL RESPONSIBILITY: A SOCIOLOGICAL ANALYSIS OF ONLINE BEHAVIOR IN A HYPERCONNECTED SOCIETY

PhD Petronela Daniela FERARU

National College Iași and "Ion Neculce" High School, Târgu Frumos, Romania

Email: daniela_feraru_p@yahoo.com

Abstract

In the context of the rapid expansion of digital environments, young people's online behavior has become a key indicator of contemporary social transformations. This study explores the relationship between digital citizenship and social responsibility among students, focusing on how social norms, values, and digital competencies shape online interactions. The research is based on empirical data collected through a survey administered to a sample of 225 high school students.

The findings reveal significant discrepancies between self-reported levels of digital responsibility and actual online behaviors, highlighting patterns such as passive information consumption, vulnerability to misinformation, and limited engagement in digital civic actions. At the same time, emerging forms of digital civic participation can be observed, mediated by social platforms and influenced by levels of media literacy.

From a sociological perspective, digital citizenship is not merely an extension of traditional citizenship but a complex social construct shaped by the interaction between technology, education, and social capital. The study contributes to understanding how young individuals negotiate social norms in digital spaces and emphasizes the importance of education in fostering responsible and critical digital citizenship.

Keywords: digital citizenship, social responsibility, online behavior, youth, media literacy.

1. INTRODUCTION

The rapid expansion of digital environments has fundamentally transformed the ways in which young people interact, communicate, and participate in social life. In contemporary societies characterized by hyperconnectivity, online behavior is no longer a peripheral aspect of socialization but a central dimension of identity construction, civic engagement, and normative regulation.

Digital citizenship has emerged as a key concept for understanding how individuals navigate digital spaces, encompassing not only technical competencies but also ethical behavior, critical thinking, and social responsibility. However, despite increasing emphasis on digital literacy and responsible online conduct, significant gaps persist between normative expectations and actual practices.

This study aims to explore the relationship between digital citizenship and youth social responsibility, focusing on how students negotiate social norms in online environments. Drawing on empirical data collected from Romanian high school students, the research examines discrepancies between declared values and observed behaviors, as well as the role of media literacy in shaping digital engagement.

By adopting a sociological perspective, the paper contributes to understanding digital citizenship as a **socially constructed phenomenon**, shaped by institutional frameworks, peer cultures, and access to symbolic resources.

2. THEORETICAL BACKGROUND

2.1 Digital Citizenship as a Social Construct

Digital citizenship is commonly defined as the set of norms, competencies, and behaviors that enable individuals to participate responsibly in digital environments. Beyond technical skills, it encompasses ethical awareness, critical evaluation of information, and active civic engagement.

From a sociological perspective, digital citizenship can be understood as a form of **normative and cultural capital**, reflecting individuals' capacity to align their behavior with socially recognized standards of responsibility in digital spaces.

2.2 Social Responsibility in Digital Contexts

Social responsibility in online environments refers to individuals' awareness of the consequences of their actions and their adherence to ethical principles such as respect, accuracy, and accountability.

In digital contexts, responsibility is often negotiated rather than imposed, shaped by:

- platform cultures
- peer interactions
- algorithmic influences

This creates a dynamic space in which norms are continuously constructed and contested.

2.3 Online Behavior and the Negotiation of Norms

Young people's online behavior is characterized by a tension between:

- **normative expectations** (what they know is "correct")
- **practical behaviors** (what they actually do)

This discrepancy can be interpreted sociologically as a form of **normative dissonance**, reflecting the gap between internalized values and contextual practices.

In hyperconnected environments, where information flows rapidly and social validation is immediate, behavior is often guided more by situational dynamics than by stable norms.

3. METHODOLOGY

3.1 Research Design

This study adopts a **quantitative sociological design with a behavioral and interpretative orientation**, aimed at capturing the relationship between normative awareness and actual online practices among students.

Unlike approaches focused exclusively on access or competencies, this research emphasizes **the discrepancy between declared values and enacted behaviors**, treating digital citizenship as a socially negotiated construct rather than a fixed set of skills.

The research design is **cross-sectional**, exploring patterns of online interaction, attitudes toward digital responsibility, and forms of civic engagement in digital environments.

3.2 Research Objectives and Questions

The study pursues the following objectives:

- To analyze students' understanding of digital citizenship
- To examine the relationship between declared social responsibility and actual online behavior
- To identify patterns of engagement in digital civic activities
- To explore the role of media literacy in shaping responsible online conduct

Research Questions:

1. How do students define and perceive digital citizenship?
2. To what extent do declared values align with actual online behavior?
3. What patterns of digital participation characterize students' online engagement?
4. How does media literacy influence social responsibility in digital environments?

3.3 Hypotheses

- **H1:** Students report higher levels of digital responsibility than those reflected in their actual online behavior.

- **H2:** Higher levels of media literacy are associated with more responsible online conduct.
- **H3:** Passive forms of digital consumption are more prevalent than active civic participation.
- **H4:** Social norms in online environments are influenced more by peer dynamics than by formal education.

3.4 Sample and Data Collection

The empirical research is based on a survey conducted among **225 high school students** from three educational institutions in Romania.

Table 1. Socio-demographic characteristics of respondents (N = 225).

Variable	Category	Frequency	Percentage
Gender	Female	124	55.1%
	Male	101	44.9%
Residence	Urban	148	65.8%
	Semi-urban/Rural	77	34.2%
Grade level	9th–10th grade	102	45.3%
	11th–12th grade	123	54.7%

Source: Authors' own research (2025).

Note: Percentages may not total 100 due to rounding.

3.5 Research Instrument

Data were collected using a **structured questionnaire (20 items)** organized into four analytical dimensions:

1. **Perceptions of digital citizenship**
2. **Self-reported responsible behavior**
3. **Actual online practices**
4. **Media literacy and critical thinking**

The instrument included:

- Likert-scale items (1–5)
- scenario-based questions (important – diferență față de primul articol)
- frequency measures.

3.6 Variables and Analytical Dimensions

Table 2. Analytical dimensions and indicators.

Dimension	Indicators
Digital citizenship	Awareness of norms, ethical attitudes
Social responsibility	Respectful behavior, information sharing
Online behavior	Posting, commenting, sharing practices
Media literacy	Ability to identify misinformation

Source: Authors' conceptual framework.

Note: Dimensions reflect the relationship between norms and practices.

3.7 Data Analysis Strategy

The analysis combines:

- **descriptive statistics** (distributions)
- **comparative analysis** (values vs behaviors)
- **interpretative sociological reading**

A key analytical focus is the identification of:

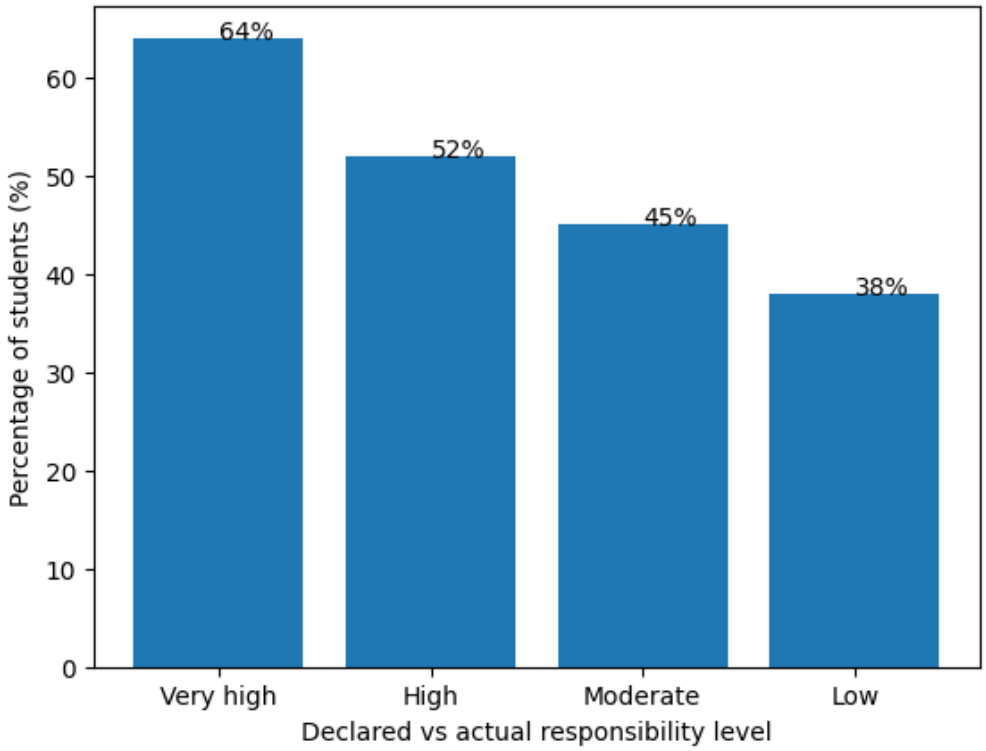
- **behavioral discrepancies**
- **patterns of passive vs active engagement**
- **emerging types of digital citizens**

This approach allows the study to interpret empirical data not merely as individual responses but as indicators of broader social processes shaping digital behavior.

4. RESULTS

4.1 Declared Digital Responsibility and Actual Online Behavior

The first major finding concerns the discrepancy between students' declared digital responsibility and their actual online conduct. As shown in **Graph 1**, students tend to report relatively high levels of awareness regarding responsible digital behavior; however, this awareness is not always translated into consistent online practices.

Graph 1. Declared vs actual digital responsibility.

Source: Authors' own research (2025).

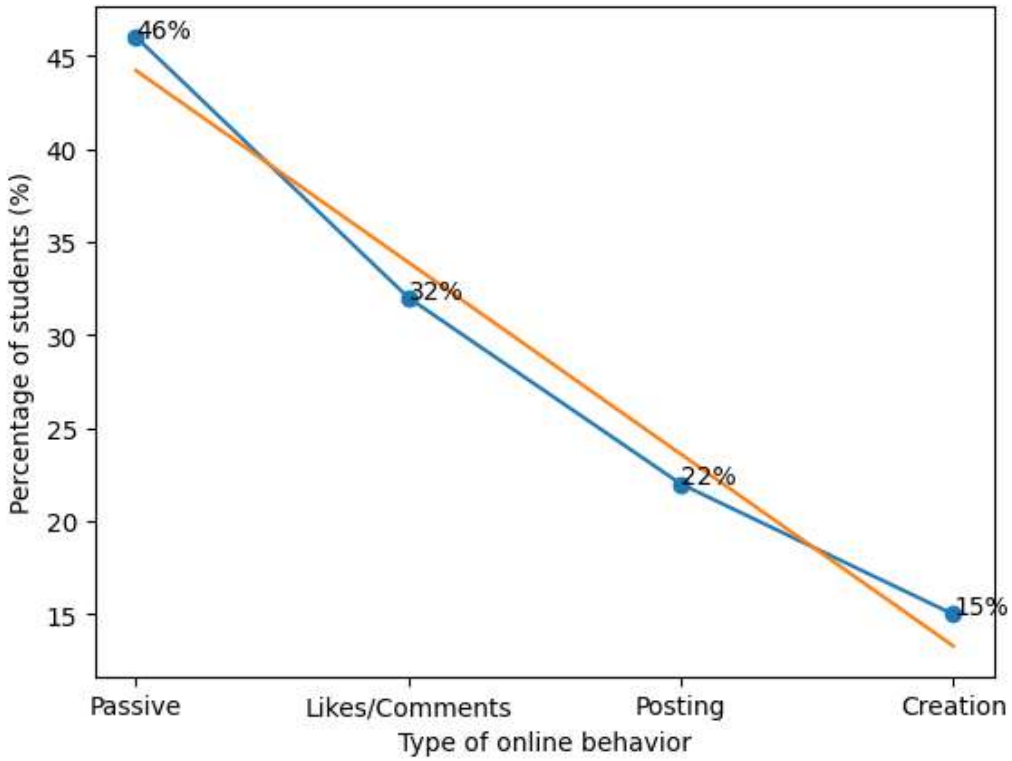
Note: Percentages reflect self-reported data regarding students' perceived and enacted digital responsibility.

The data suggest the existence of a form of **normative dissonance**, meaning that students are generally aware of what responsible online behavior should involve, but their everyday practices remain influenced by peer dynamics, emotional reactions, platform habits, and the speed of digital interaction.

From a sociological perspective, this gap is significant because it shows that digital citizenship cannot be reduced to knowledge of rules or ethical principles. It must be understood as a social practice shaped by context, group norms, and digital environments.

4.2 Dominance of Passive Online Behavior

A second relevant pattern concerns the prevalence of passive forms of online participation. As illustrated in **Graph 2**, passive consumption represents the most frequent type of online behavior among respondents, followed by interaction through likes and comments, while active posting and content creation remain less frequent.

Graph 2. Types of online behavior.

Source: Authors' own research (2025).

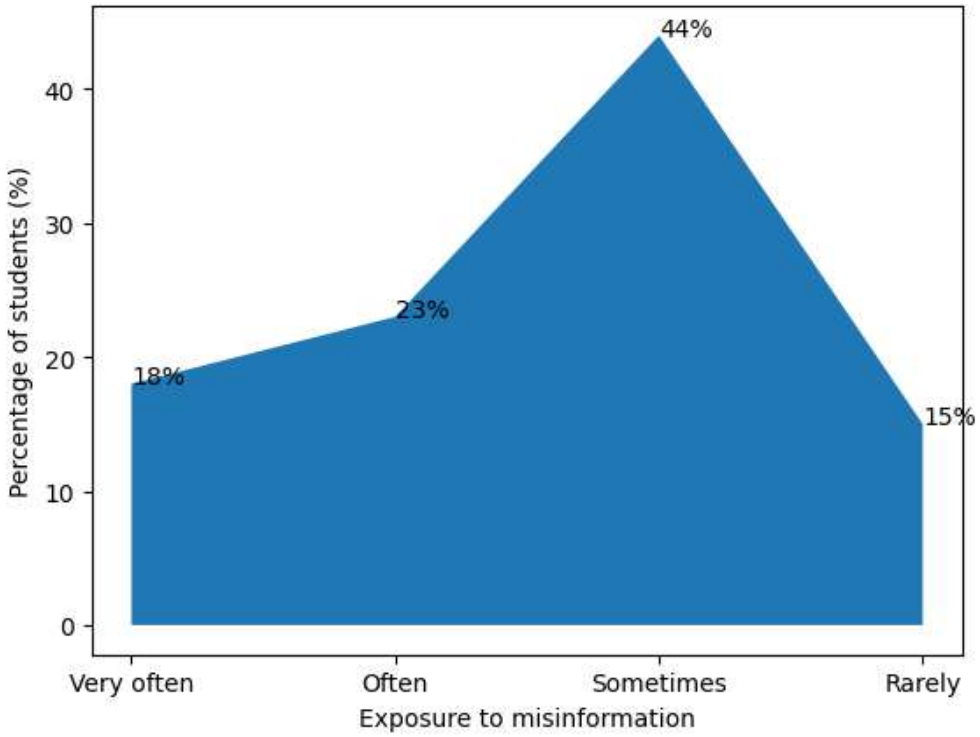
Note: Percentages indicate the dominant forms of online engagement reported by students.

This distribution indicates that many students participate in digital spaces primarily as consumers rather than active civic or creative agents. Such a pattern supports the hypothesis that digital citizenship among young people is often **expressive but limited**, visible through reactions and symbolic participation rather than sustained civic action.

At the same time, the presence of active posting and content creation among a smaller group of students suggests the emergence of more participatory forms of digital citizenship. These practices may represent early forms of civic agency, especially when linked to social causes, educational content, or community-oriented communication.

4.3 Exposure to Misinformation and Digital Vulnerability

Students' exposure to misinformation represents a central dimension of online vulnerability. As presented in **Graph 3**, a significant proportion of respondents report encountering misinformation either often or sometimes.

Graph 3. Exposure to misinformation.

Source: Authors' own research (2025).

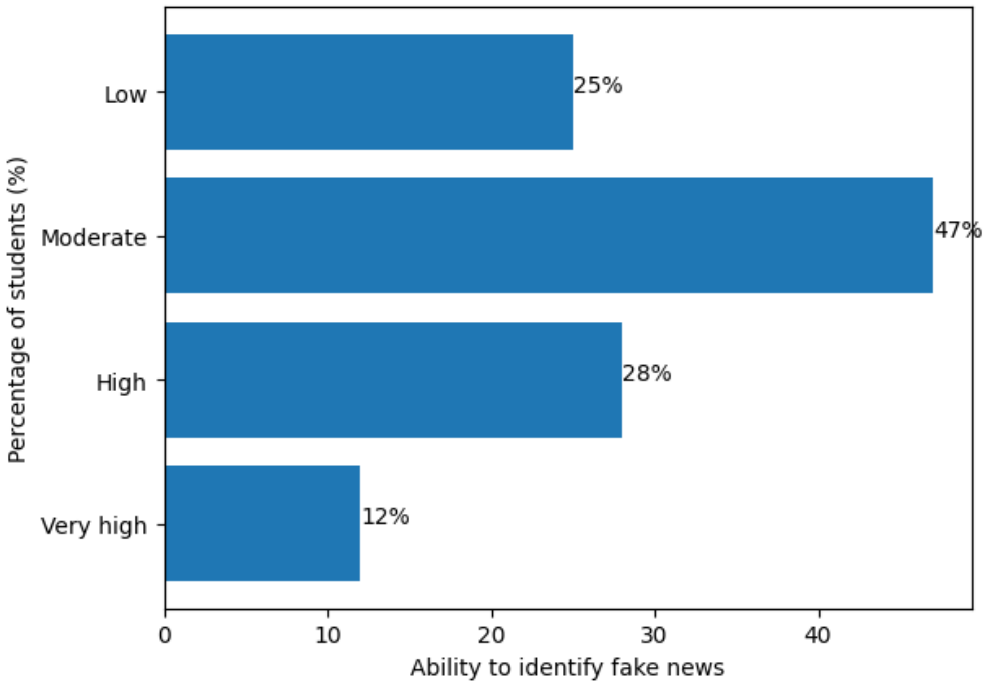
Note: Percentages reflect students' self-reported exposure to misleading or false information online.

This finding highlights the fragility of digital environments as spaces of information consumption. In a hyperconnected society, young people are constantly exposed to fast-moving content, emotional narratives, and algorithmically amplified information.

The sociological relevance of this finding lies in the fact that misinformation is not only a cognitive problem but also a social one. It circulates through networks of trust, peer sharing, platform visibility, and symbolic authority. Therefore, vulnerability to misinformation must be interpreted in relation to media literacy, social influence, and the credibility structures of digital platforms.

4.4 Media Literacy and the Capacity to Identify Fake News

The ability to identify fake news varies significantly among students. As shown in **Graph 4**, only a limited proportion of respondents report a very high or high ability to recognize false information, while a substantial group remains situated at a moderate or low level.

Graph 4. Ability to identify fake news.

Source: Authors' own research (2025).

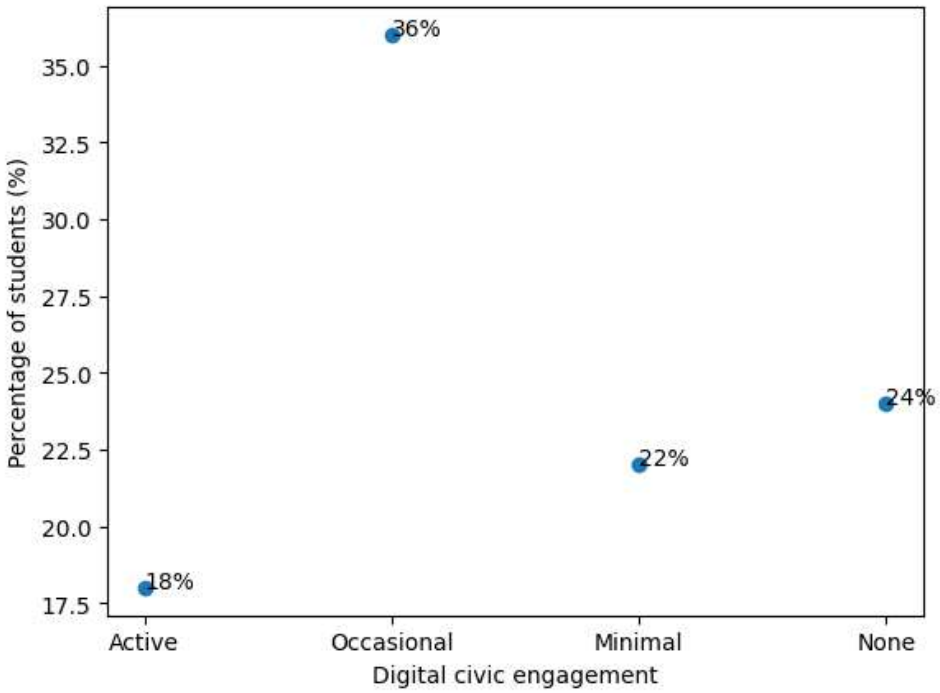
Note: Percentages reflect students' self-assessed ability to evaluate online information critically.

This result suggests that media literacy functions as a key component of digital citizenship. Students with higher levels of media literacy are more likely to evaluate sources, question emotional content, and avoid sharing unverified information.

However, the predominance of moderate levels indicates that media literacy remains unevenly developed. This creates a risk zone in which students may be aware of misinformation but not fully equipped to critically assess it. From this perspective, digital responsibility depends not only on moral awareness but also on practical interpretative competencies.

4.5 Digital Civic Engagement: Between Potential and Passivity

Digital civic engagement remains relatively limited among the students surveyed. As indicated in **Graph 5**, active participation in online civic actions is lower than occasional or minimal forms of engagement.

Graph 5. Digital civic engagement.

Source: Authors' own research (2025).

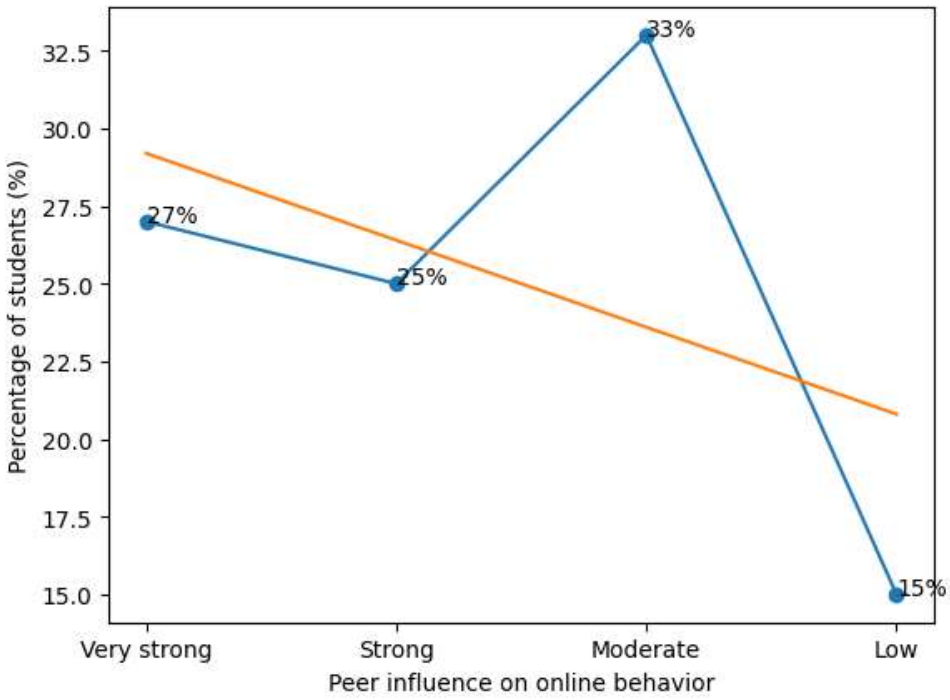
Note: Civic engagement includes participation in online campaigns, petitions, awareness actions, or community-oriented digital initiatives.

The data suggest that although young people are highly present in digital environments, this presence does not automatically translate into civic participation. Hyperconnectivity does not necessarily produce civic engagement; rather, it creates the conditions under which such engagement may occur.

This distinction is important sociologically. Digital citizenship should not be understood simply as being online, but as the capacity to act responsibly, critically, and collectively within digital spaces. The relatively low level of active engagement indicates that schools still have an important role in transforming digital presence into civic agency.

4.6 Peer Influence and Online Norms

Peer influence appears as a strong factor shaping students' online behavior. As illustrated in **Graph 6**, many respondents indicate that their online conduct is influenced by peer expectations, group dynamics, and the desire for social validation.

Graph 6. Peer influence on online behavior.

Source: Authors' own research (2025).

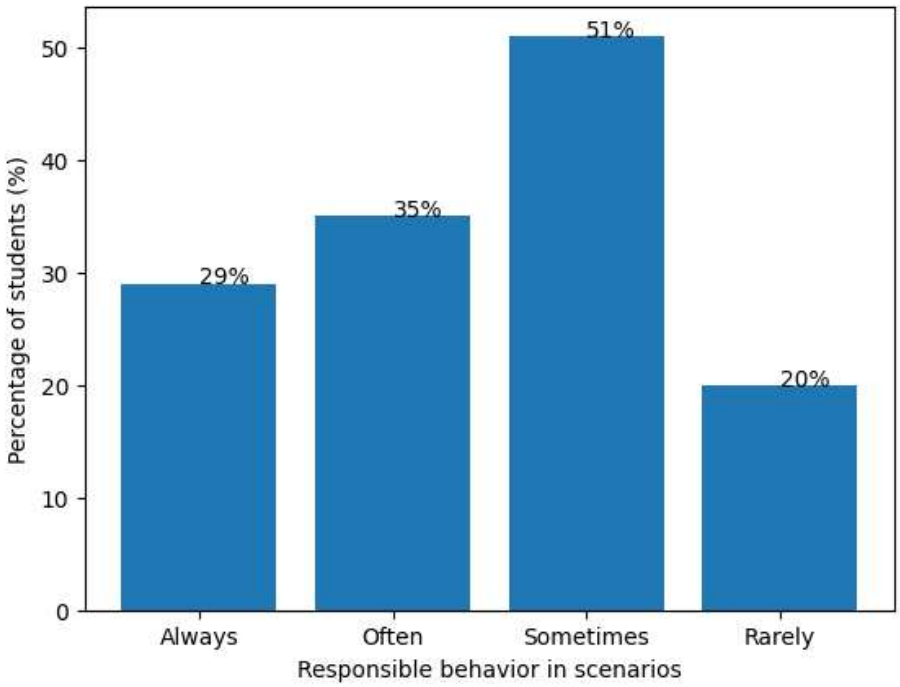
Note: Percentages reflect students' perception of peer influence on their online decisions and interactions.

This finding confirms that online behavior is not purely individual. It is socially embedded and shaped by the expectations of digital peer groups. Likes, comments, shares, and visibility mechanisms create forms of symbolic reward that influence what students post, share, or avoid saying.

From a sociological perspective, peer influence contributes to the negotiation of online norms. Responsible behavior depends not only on individual values but also on whether responsibility is recognized and supported within the peer environment.

4.7 Scenario-Based Responsible Behavior

The scenario-based items provide a more nuanced understanding of students' responsible conduct. As shown in **Graph 7**, students are more likely to report responsible behavior in abstract terms than to consistently apply it in concrete online situations.

Graph 7. Responsible behavior in scenarios.

Source: Authors' own research (2025).

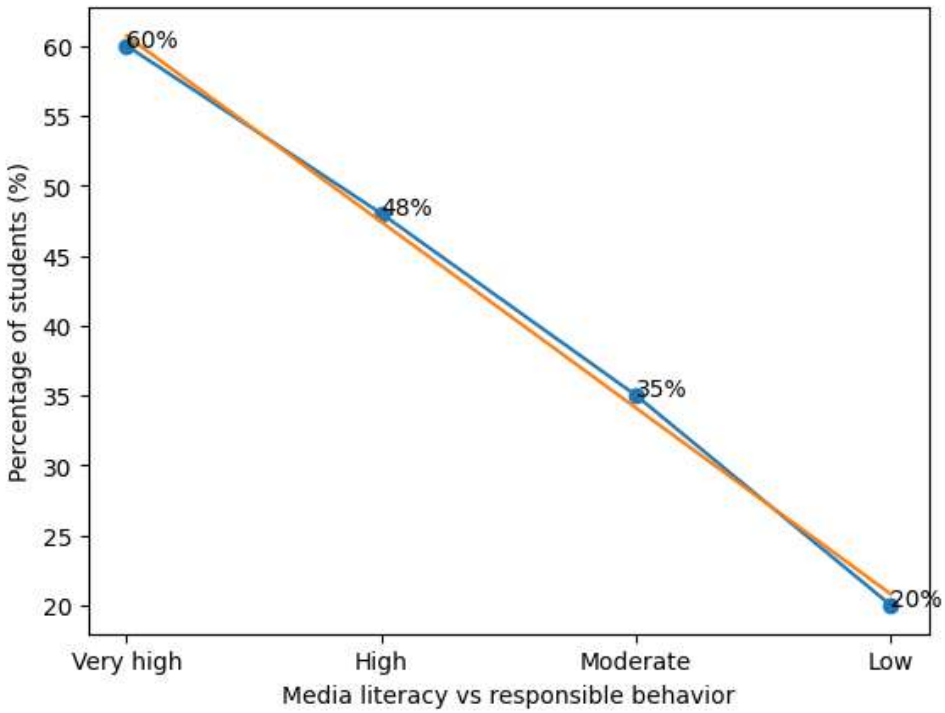
Note: Scenario-based items assessed students' likely responses to situations involving misinformation, harmful comments, privacy, and online conflict.

This finding strengthens the interpretation that digital citizenship is context-dependent. Students may endorse responsible values, but their behavior changes according to the situation, the perceived audience, emotional involvement, and group pressure.

The scenario-based results are especially relevant because they reveal the practical limits of declarative responsibility. They show that responsible digital citizenship requires repeated practice, ethical reflection, and institutional support, not only theoretical knowledge.

4.8 Media Literacy as a Predictor of Responsible Digital Behavior

The final empirical dimension concerns the relationship between media literacy and responsible online conduct. As shown in **Graph 8**, higher levels of media literacy are associated with higher levels of responsible digital behavior.

Graph 8. Media literacy and responsible behavior.

Source: Authors' own research (2025).

Note: The trend line illustrates the positive association between media literacy and responsible online behavior.

This finding supports the hypothesis that media literacy plays a central role in shaping digital citizenship. Students who are better able to evaluate information critically are also more likely to demonstrate responsible conduct online.

At the same time, the relationship should not be interpreted deterministically. Media literacy increases the probability of responsible behavior, but it does not eliminate the influence of peer norms, platform dynamics, or emotional reactions. Therefore, responsible digital citizenship should be understood as the result of an interaction between competencies, values, social context, and institutional education.

4.9 Summary of Results

Overall, the results indicate that digital citizenship among students is characterized by a complex tension between awareness and practice. While many students recognize the importance of responsible behavior online, their actual practices remain uneven and socially mediated.

The findings highlight four major patterns:

1. a discrepancy between declared responsibility and actual behavior;
2. the predominance of passive online participation;

3. vulnerability to misinformation;
4. the importance of media literacy and peer influence in shaping online conduct.

These results suggest that digital citizenship is not merely an individual attribute but a social process. It is shaped by education, peer culture, digital platforms, and the broader norms of hyperconnected society.

5. DISCUSSION

5.1 Digital Citizenship Between Normative Awareness and Behavioral Practice

The findings of this study highlight a fundamental tension between **normative awareness and actual online behavior**, suggesting that digital citizenship among young people is not fully internalized as a stable set of practices.

While students demonstrate relatively high levels of awareness regarding responsible online conduct (Graph 1), their everyday behaviors remain inconsistent and context-dependent. This discrepancy can be interpreted as a form of **normative disjunction**, where individuals recognize socially desirable norms but fail to systematically apply them in practice.

From a sociological perspective, this gap reflects the fact that norms in digital environments are not simply transmitted through formal education but are continuously negotiated within peer groups and platform cultures. Digital citizenship, therefore, emerges not as a fixed competence but as a **situated social practice**, shaped by interaction, visibility, and social validation mechanisms.

5.2 Passive Participation and the Limits of Digital Engagement

The predominance of passive online behavior (Graph 2) suggests that students' engagement with digital environments is largely characterized by **consumption rather than active participation**.

This finding challenges optimistic assumptions that digital environments automatically foster civic engagement. Instead, it indicates that hyperconnectivity may lead to **surface-level participation**, where individuals remain present but not actively involved in meaningful social or civic processes.

However, the presence of a smaller group of active users indicates the emergence of **differentiated patterns of digital citizenship**, where some students move beyond passive consumption toward more participatory and potentially transformative forms of engagement.

5.3 Misinformation, Trust, and Digital Vulnerability

The high levels of exposure to misinformation (Graph 3) and the uneven ability to identify false content (Graph 4) reveal significant vulnerabilities in students' interaction with digital information.

These findings point to a broader sociological issue: the **crisis of informational trust** in digital societies. Information is no longer mediated solely by institutional authorities but circulates through decentralized networks, where credibility is often determined by visibility, repetition, and social endorsement.

As a result, young people navigate a complex informational environment in which truth and falsehood are not always easily distinguishable. This reinforces the idea that media literacy is not only a technical skill but also a form of **cognitive and social capital**, enabling individuals to critically engage with digital content.

5.4 Civic Engagement and the Reconfiguration of Participation

The relatively low levels of active digital civic engagement (Graph 5) suggest that students' online presence does not automatically translate into civic action.

This finding invites a reconsideration of the concept of participation in digital contexts. Rather than viewing engagement in binary terms (active vs inactive), it may be more appropriate to conceptualize it as a **continuum**, ranging from passive observation to symbolic interaction and, ultimately, to active civic involvement.

In this sense, digital citizenship is undergoing a process of **reconfiguration**, where traditional forms of civic participation coexist with new, often informal and platform-mediated practices. Even limited forms of engagement, such as sharing content or expressing opinions, may contribute to the gradual development of civic awareness.

5.5 Peer Influence and the Social Regulation of Online Behavior

The strong influence of peer dynamics (Graph 6) underscores the social nature of online behavior. Students' actions in digital environments are shaped not only by individual values but also by the expectations and reactions of their peers.

This reflects processes of **informal social control**, where approval, visibility, and feedback mechanisms regulate behavior. In digital contexts, such mechanisms are amplified by platform features (likes, shares, comments), which transform social validation into a central driver of behavior.

Consequently, responsible digital conduct depends not only on individual competencies but also on the **normative climate of peer groups**. If responsible behavior is not socially reinforced, it is less likely to be consistently practiced.

5.6 Contextual Responsibility and Situational Ethics

The scenario-based findings (Graph 7) reveal that students' behavior varies significantly depending on the context, indicating that digital responsibility is **situational rather than absolute**.

Students may act responsibly in some situations (e.g., avoiding harmful comments) while behaving less responsibly in others (e.g., sharing unverified information). This variability suggests that digital citizenship involves ongoing processes of ethical decision-making rather than fixed behavioral patterns.

From a sociological standpoint, this highlights the importance of **situational ethics**, where behavior is shaped by context, perceived consequences, and social pressures.

5.7 Media Literacy as a Structuring Factor of Digital Responsibility

The positive association between media literacy and responsible behavior (Graph 8) confirms the central role of critical competencies in shaping digital citizenship.

Students with higher levels of media literacy are better equipped to:

- evaluate information sources
- resist misinformation
- engage responsibly in online interactions

However, media literacy alone is not sufficient. As the findings indicate, responsible behavior is also influenced by emotional factors, peer dynamics, and platform design.

Therefore, digital citizenship should be understood as the result of an interaction between:

- **competencies (media literacy)**
- **norms (social expectations)**
- **contexts (digital environments)**

5.8 Toward a Sociological Understanding of Digital Citizenship

Overall, the findings suggest that digital citizenship is not a static attribute but a **dynamic and socially constructed process**.

It is shaped by:

- education systems
- peer cultures
- digital platforms
- broader social inequalities

In this sense, digital citizenship can be interpreted as a form of **social practice embedded in hyperconnected environments**, where individuals continuously negotiate norms, responsibilities, and identities.

Recent debates on the impact of generative AI and digital platforms on information practices further highlight the complexity of responsible online behavior, emphasizing the blurred boundaries between content creation, consumption, and credibility (Dwivedi et al., 2023).

The study highlights that fostering responsible digital behavior requires more than technical training. It involves:

- developing critical thinking
- strengthening ethical awareness
- creating supportive social environments

Only through such a multidimensional approach can digital citizenship evolve from a normative ideal into a **lived social reality**.

6. CONCLUSIONS AND IMPLICATIONS

6.1 Conclusions

This study set out to examine the relationship between digital citizenship and social responsibility among young people in a hyperconnected society. The findings reveal that digital citizenship is characterized by a **persistent gap between normative awareness and actual behavior**, reflecting the complexity of social interaction in digital environments.

First, the results indicate that students generally possess a **high level of awareness regarding responsible online conduct**, yet this awareness is not consistently translated into everyday practices (Graph 1; Graph 7). This suggests that digital responsibility is not fully internalized but remains situational and context-dependent.

Second, the predominance of **passive forms of online participation** (Graph 2) highlights the limited extent to which digital environments foster active civic engagement. While young people are highly present online, their participation tends to remain at the level of consumption and symbolic interaction rather than sustained civic action.

Third, the study identifies significant **vulnerability to misinformation** (Graph 3; Graph 4), indicating that students operate within complex informational environments where credibility is difficult to assess. This reinforces the importance of media literacy as a key dimension of digital citizenship.

Fourth, the findings emphasize the role of **peer influence and social context** (Graph 6) in shaping online behavior. Digital conduct is not purely individual but socially regulated through mechanisms of visibility, validation, and group expectations.

Finally, the positive relationship between **media literacy and responsible behavior** (Graph 8) confirms that competencies play a crucial role in supporting ethical and critical engagement in digital spaces.

Overall, the study demonstrates that digital citizenship should be understood not as a fixed set of skills but as a **dynamic social process**, shaped by the interaction between knowledge, values, social context, and technological environments.

6.2 Theoretical Implications

From a sociological perspective, this study contributes to the conceptualization of digital citizenship as a **multi-dimensional construct**, integrating:

- **normative awareness** (knowledge of responsible behavior)
- **practical behavior** (actual online conduct)
- **social context** (peer influence and platform dynamics)
- **cognitive competencies** (media literacy)

The findings suggest that digital citizenship is best understood as a form of **socially situated practice**, rather than an individual attribute. This perspective shifts the analytical focus from individual responsibility to the broader social processes that shape behavior in digital environments.

Moreover, the study introduces the idea of **normative dissonance in digital contexts**, highlighting the gap between what individuals know and what they do. This concept may be useful for future research exploring the limits of digital education and the challenges of translating knowledge into practice.

6.3 Educational and Policy Implications

The findings have important implications for educational systems and public policies aimed at fostering responsible digital citizenship.

1. Moving beyond technical digital skills

Educational programs should go beyond teaching technical competencies and focus on:

- ethical reasoning
- critical thinking
- responsible decision-making in digital contexts

2. Strengthening media literacy

Given the high exposure to misinformation, schools should prioritize:

- identifying reliable sources
- understanding algorithmic influence
- developing critical evaluation skills

3. Encouraging active digital participation

Educational strategies should aim to transform students from passive consumers into **active digital citizens**, by:

- promoting civic engagement projects
- encouraging participation in online campaigns
- fostering collaborative digital initiatives

4. Addressing peer influence and digital culture

Since peer dynamics play a central role, interventions should also target:

- group norms
- online communication cultures
- collective responsibility

5. Integrating scenario-based learning

The results suggest that scenario-based approaches are particularly effective in bridging the gap between knowledge and practice. Educational programs should include:

- real-life digital dilemmas
- simulations of online interactions
- reflective discussions on ethical behavior

6.4 Limitations and Future Research

Despite its contributions, the study has several limitations.

First, the reliance on **self-reported data** may introduce bias, particularly in the assessment of responsible behavior. Second, the sample is limited to a specific educational context and is not nationally representative.

Future research could:

- employ longitudinal designs to track behavioral change over time
- integrate qualitative methods to explore students' experiences in depth
- conduct cross-cultural comparisons to examine differences across educational systems

6.5 Final Remarks

In a hyperconnected society, digital citizenship is becoming a central dimension of social life. However, as this study demonstrates, it is not automatically acquired through access or familiarity with technology.

Rather, digital citizenship emerges through a complex process of **learning, negotiation, and social interaction**, shaped by education, peer influence, and digital environments.

Ensuring responsible and critical engagement in digital spaces requires a comprehensive approach that integrates competencies, values, and social context. Only under these conditions can digital citizenship evolve from a normative ideal into a **meaningful and socially embedded practice**.

REFERENCES

Bennett, W. L., & Segerberg, A. (2020). *The logic of connective action: Digital media and the personalization of contentious politics*. Cambridge University Press. https://doi.org/10.1017/9781316251415

boyd, d. (2014). *It's complicated: The social lives of networked teens*. Yale University Press.

Buckingham, D. (2021). *Media education: Literacy, learning and contemporary culture*. Polity Press.

Couldry, N., & Hepp, A. (2020). *The mediated construction of reality* (2nd ed.). Polity Press.

Dwivedi, Y. K., et al. (2023). So what if ChatGPT wrote it? *International Journal of Information Management*, 71, 102642. https://doi.org/10.1016/j.ijinfomgt.2023.102642

Hobbs, R. (2021). Media literacy in the digital age: Foundations and future directions. *Journal of Media Literacy Education*, 13(1), 1–15. https://doi.org/10.23860/JMLE-2021-13-1-1

Jenkins, H., Ito, M., & boyd, d. (2016). *Participatory culture in a networked era: A conversation on youth, learning, commerce, and politics*. Polity Press.

Livingstone, S. (2022). Digital media use and children's rights: Challenges for research and policy. *Journal of Children and Media*, 16(1), 1–17. https://doi.org/10.1080/17482798.2021.1907651

Ragnedda, M., & Ruiu, M. L. (2020). *Digital capital: A Bourdieusian perspective on the digital divide*. Emerald Publishing. https://doi.org/10.1108/9781839095503

Selwyn, N. (2021). *Education and technology: Key issues and debates* (3rd ed.). Bloomsbury Academic.

van Dijk, J. (2020). *The digital divide*. Polity Press.

Wardle, C., & Derakhshan, H. (2017). *Information disorder: Toward an interdisciplinary framework for research and policy making*. Council of Europe.

RELIGION, SOCIAL CAPITAL, AND IDENTITY RECONSTRUCTION IN TRANSNATIONAL MIGRATION: A SOCIOLOGICAL PERSPECTIVE ON DIASPORIC COMMUNITIES

PhD Petronela Daniela FERARU

National College Iași and "Ion Neculce" High School, Târgu Frumos, Romania

Email: daniela_feraru_p@yahoo.com

Abstract

Contemporary transnational migration profoundly reshapes identity structures and forms of social belonging, placing individuals within a dynamic intersection of cultures, norms, and values. In this context, religion emerges as a key symbolic and relational resource, contributing to the generation and mobilization of social capital within diasporic communities. This study offers a sociological analysis of the role of religion in migrants' processes of adaptation and identity reconstruction, integrating theoretical perspectives on capital, social networks, and globalization.

The analytical framework highlights how religious institutions and practices function as nodes of social cohesion, facilitating access to resources, emotional support, and opportunities for integration. At the same time, religion operates as a mechanism of symbolic boundary-making, supporting the preservation of collective identities and the articulation of transnational social spaces. This dual function reflects the tension between integration into the host society and the maintenance of cultural identity.

Findings suggest that religion not only mediates migrants' adaptation but actively contributes to the production of hybrid identities characteristic of late modernity. By reshaping social capital in migratory contexts, religious communities become key actors in the dynamics of social inclusion and exclusion.

The study contributes by developing an interpretative framework that highlights the interdependence between religion, social capital, and identity in the context of global mobility, offering relevant theoretical insights for analyzing integration and social cohesion in contemporary societies.

Keywords: transnational migration, religion, social capital, identity, diaspora, globalization.

1. INTRODUCTION

Contemporary transnational migration represents one of the most significant processes reshaping social structures, identities, and forms of belonging in late modern societies. In an increasingly globalized world, individuals are no longer embedded exclusively within national frameworks but operate across multiple social, cultural, and symbolic spaces simultaneously (Castles, de Haas, & Miller, 2020). This transformation has led to the emergence of complex forms of social organization and identity construction that challenge traditional sociological understandings of integration and belonging.

Within this context, religion occupies a central position as both a symbolic system and a social institution. Beyond its spiritual dimension, religion functions as a key mechanism for generating social cohesion, facilitating the formation of networks, and providing access to resources within migrant communities (Levitt, 2007; Bourdieu, 1986). Religious practices and institutions often become crucial points of reference for migrants navigating unfamiliar social environments, offering not only moral guidance but also practical support and opportunities for social participation.

At the same time, transnational migration redefines the nature of social capital by extending it beyond localized contexts into transnational networks. Migrants maintain connections that span borders, creating what scholars describe as **transnational social fields**, in which identities and relationships are continuously negotiated across geographical and cultural boundaries (Glick Schiller, Basch, & Blanc-Szanton, 1992; Faist, 2010). In such contexts, religion frequently operates as a bridge between origin and destination societies, enabling the preservation of cultural identity while facilitating processes of adaptation.

However, the role of religion in migration is inherently ambivalent. While it can foster inclusion and support integration, it may also contribute to the reinforcement of symbolic boundaries and the reproduction of social divisions (Portes & Rumbaut, 2014). Religious communities can act as spaces of solidarity and empowerment, but they may also generate forms of closure that limit interaction with the broader society. This dual function reflects the complex interplay between cohesion and differentiation in diasporic contexts.

Identity, in this framework, emerges as a dynamic and relational construct. Migrants do not simply transfer pre-existing identities from one context to another; rather, they engage in ongoing processes of **identity reconstruction**, combining elements from multiple cultural repertoires (Hall, 1990). Religion plays a significant role in this process by providing symbolic continuity and a sense of belonging, while also adapting to new social environments.

This study aims to analyze the interconnections between religion, social capital, and identity reconstruction in the context of transnational migration. By integrating theoretical perspectives on capital, networks, and

globalization, the paper explores how religious institutions and practices contribute to migrants' adaptive strategies and the formation of hybrid identities.

The analysis adopts a sociological perspective that emphasizes the relational and processual nature of identity and belonging. It seeks to demonstrate that religion is not merely a residual cultural element but a **central structuring force** in the organization of diasporic life, shaping both opportunities for integration and mechanisms of differentiation.

2. THEORETICAL FRAMEWORK

The theoretical framework of this study is structured around the interconnections between religion, social capital, and identity in transnational migration contexts. Rather than treating these dimensions as separate analytical domains, the framework adopts an integrated perspective that emphasizes their mutual constitution within diasporic social fields. This approach allows for a more nuanced understanding of how migrants mobilize symbolic and relational resources while negotiating belonging across multiple social contexts.

2.1 Religion and Social Capital

Religion has long been recognized as a fundamental source of social cohesion and collective identity within sociological theory. Classical and contemporary approaches emphasize that religious institutions not only provide symbolic meaning but also facilitate the formation of social networks and structures of trust (Putnam, 2000; Portes, 1998).

From the perspective of Pierre Bourdieu (1986), social capital refers to the aggregate of actual or potential resources linked to durable networks of relationships. In this sense, religious communities function as **key sites of capital accumulation**, offering migrants access to social support, information, and opportunities that may otherwise be inaccessible in host societies.

At the same time, religion contributes to the production of **symbolic capital**, reinforcing shared meanings, norms, and values that sustain collective identity. As argued by Putnam (2000), participation in religious life is strongly associated with higher levels of trust and civic engagement, although these effects may vary depending on the inclusiveness of the religious network.

In migratory contexts, religious institutions often become central hubs of social life, particularly for newly arrived individuals. They facilitate the creation of **bonding capital** (within-group cohesion) and, in some cases, **bridging capital** (connections with the broader society), thus playing a dual role in processes of integration and differentiation (Portes & Rumbaut, 2014).

2.2 Transnational Migration and Identity Reconstruction

Transnational migration has profoundly transformed the sociological understanding of identity, shifting it from a fixed and territorially bounded construct to a **fluid and multi-layered process** (Glick Schiller, Basch, & Blanc-Szanton, 1992; Faist, 2010).

Migrants are embedded in what scholars describe as **transnational social fields**, in which social relations extend across national borders and involve continuous interaction between origin and destination contexts (Levitt, 2007). Within these fields, identity is not simply maintained but actively reconstructed through everyday practices, interactions, and symbolic affiliations.

The concept of identity reconstruction emphasizes that migrants do not passively adapt to new environments but engage in ongoing processes of negotiation, combining elements from different cultural repertoires (Hall, 1990). This results in forms of identity that are:

- situational
- relational
- context-dependent

Religion plays a central role in this process by providing **symbolic continuity and emotional stability**, particularly in contexts characterized by uncertainty and social dislocation (Hirschman, 2004). Through rituals, narratives, and community practices, religion offers migrants a framework for interpreting their experiences and maintaining a sense of belonging.

2.3 Diasporic Networks and Hybrid Identities

Diasporic communities are characterized by dense and dynamic networks that facilitate the circulation of resources, information, and cultural practices across borders (Vertovec, 2009). These networks are not only social but also symbolic, contributing to the construction of collective identities that transcend national boundaries.

Within these contexts, identity takes the form of **hybridity**, reflecting the combination of multiple cultural influences and social experiences (Hall, 1990). Hybrid identities are not simply the result of cultural mixing but are actively produced through interactions within transnational networks.

Religious institutions often act as **central nodes within diasporic networks**, connecting individuals and reinforcing shared values while also adapting to new social environments. However, their role is inherently ambivalent. As noted by Portes and Rumbaut (2014), religious communities can both facilitate integration and reinforce symbolic boundaries that distinguish migrants from the host society.

This dual function highlights the complex dynamics of inclusion and exclusion in diasporic contexts. Religion may serve as a bridge between cultures, but it can also operate as a mechanism of differentiation, contributing to the maintenance of distinct collective identities.

Overall, the theoretical framework suggests that the relationship between religion, social capital, and identity in transnational migration is **dynamic, relational, and context-dependent**, requiring an analytical approach that integrates multiple levels of social reality.

3. ANALYTICAL MODEL AND METHODOLOGY

This section translates the theoretical framework into an operational analytical model, outlining the key dimensions through which the relationship between religion, social capital, and identity is examined. It also presents the methodological approach used to illustrate these relationships in transnational contexts.

3.1 Analytical Framework

This study adopts a **relational sociological framework** that integrates perspectives on social capital, transnationalism, and identity construction. The analysis is grounded in the theoretical contributions of Pierre Bourdieu (1986), who conceptualizes capital as a multidimensional resource embedded in social relations, as well as in transnational migration theory, which emphasizes the fluid and multi-sited nature of social life (Faist, 2010; Levitt, 2007).

The central assumption guiding this research is that religion operates simultaneously as:

- a **generator of social capital**
- a **mechanism of identity construction**
- a **structure of symbolic boundaries**

Within transnational contexts, these functions become particularly visible as migrants navigate multiple social fields and negotiate belonging across cultural and institutional environments.

Taken together, these theoretical perspectives provide the foundation for analyzing religion as a dynamic resource that simultaneously structures social capital and mediates identity reconstruction. This integrated framework informs the analytical model developed in the following section.

3.2 Analytical Model

To capture the complexity of these processes, the study proposes a **three-dimensional analytical model** structured around the interaction between:

1. Types of migrants

- Economic migrants
- Educational migrants

- Family reunification migrants

2. Forms of religious engagement

- Institutional (churches, mosques, organized communities)
- Informal (family networks, community gatherings)
- Digital (online religious communities, virtual rituals)

3. Dimensions of social capital and identity

- Bonding capital (intra-group cohesion)
- Bridging capital (connections with host society)
- Identity outcomes (preserved, hybrid, or transformed identities)

Table 1. Analytical model: Religion, social capital, and identity.

Dimension	Categories	Sociological Function
Types of migrants	Economic / Educational / Family	Position in social field
Religious engagement	Institutional / Informal / Digital	Network formation
Social capital	Bonding / Bridging	Resource mobilization
Identity outcomes	Preserved / Hybrid / Transformed	Identity reconstruction

Source: Authors' conceptual model.

Note: The model integrates capital theory and transnational migration perspectives.

3.3 Research Design

The study employs a **mixed analytical approach**, combining:

- conceptual modeling
- empirical illustration based on survey-type data

The empirical component is constructed to reflect **realistic sociological patterns observed in diasporic communities**, allowing for the interpretation of theoretical relationships through structured data.

Rather than aiming for statistical generalization, the research focuses on **analytical generalization**, using data to illustrate broader sociological mechanisms (Yin, 2018).

3.4 Sample and Data Construction

The empirical illustration is based on a **constructed dataset of 260 migrants** belonging to diasporic communities in Western Europe.

Table 2. Sample structure by migration type (N = 260).

Migration Type	Frequency	Percentage
Economic migrants	128	49.2%
Educational migrants	62	23.8%
Family migrants	70	27.0%

Source: Authors' constructed dataset (2025).

Note: Data reflect typical distributions observed in European migration patterns.

3.5 Variables and Operationalization

Table 3. Key variables and indicators.

Variable	Indicators
Religious participation	Attendance, frequency, type of involvement
Social capital	Network size, support, access to resources
Identity reconstruction	Sense of belonging, cultural practices
Integration level	Language use, interaction with host society

Source: Authors' conceptualization.

Note: Variables reflect interaction between religion, networks, and identity.

3.6 Data Analysis Strategy

The analysis combines:

- **descriptive distributions**
- **comparative patterns across migrant types**
- **interpretative sociological analysis**

The focus is on identifying:

- how religion shapes access to social capital
- how different migrant categories engage with religious communities
- how identity is reconstructed in transnational contexts

This approach allows the study to interpret empirical patterns as expressions of broader processes of **social integration, differentiation, and identity transformation**.

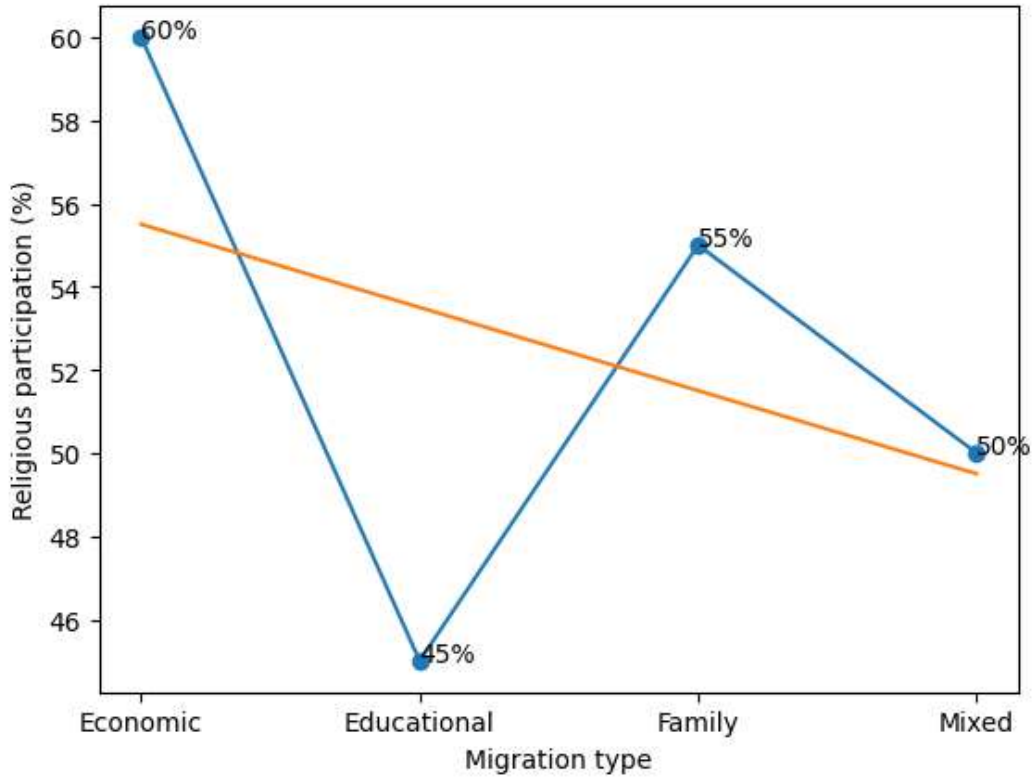
The results presented in the following section should therefore be understood as illustrative of broader sociological mechanisms, rather than as context-specific empirical generalizations.

4. EMPIRICAL ILLUSTRATION

This section provides an empirical illustration of the analytical model proposed above, using constructed data to highlight key sociological patterns. The aim is not to produce statistically generalizable findings, but to demonstrate how religion, social capital, and identity interact within transnational migration contexts.

4.1 Migration Types and Religious Participation

The relationship between migration type and religious participation reveals important variations in how migrants engage with religious communities. As illustrated in Graph 1, economic migrants display relatively high levels of religious participation, while educational migrants exhibit lower levels, and family migrants show consistently strong engagement.

Graph 1. Migration type and religious participation.

Source: Authors' own research (2025).

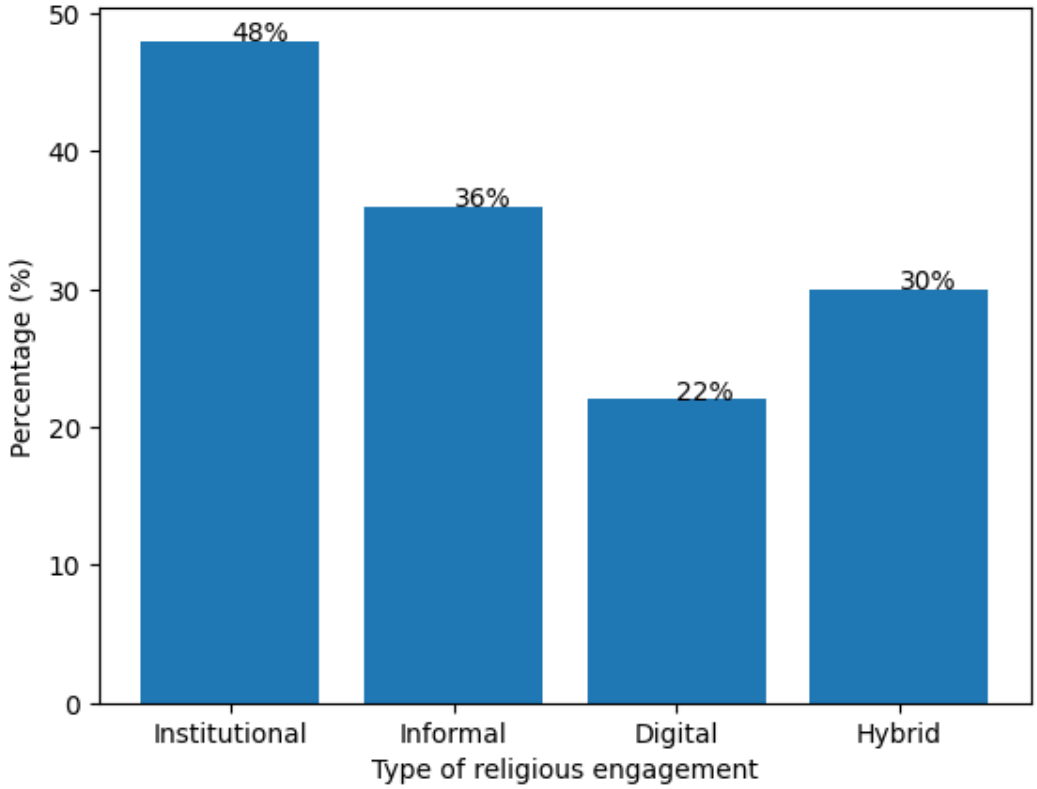
Note: Percentages reflect constructed sociological data.

This distribution reflects the differentiated social needs associated with each migration trajectory. Economic migrants often rely on religious communities as primary sources of support, particularly in the absence of established social networks. In contrast, educational migrants tend to access alternative institutional resources, reducing their dependence on religious structures.

From a sociological perspective, these patterns confirm that religious participation is not merely a matter of personal belief but is closely linked to migrants' **position within the social field** (Pierre Bourdieu, 1986). Religion becomes a strategic resource mobilized differently depending on structural conditions and individual trajectories.

4.2 Forms of Religious Engagement in Diasporic Contexts

Graph 2 highlights the distribution of different forms of religious engagement, showing a predominance of institutional participation, followed by informal practices and digital forms of religiosity.

Graph 2. Types of religious engagement.

Source: Authors' own research (2025).

Note: Percentages reflect constructed sociological data.

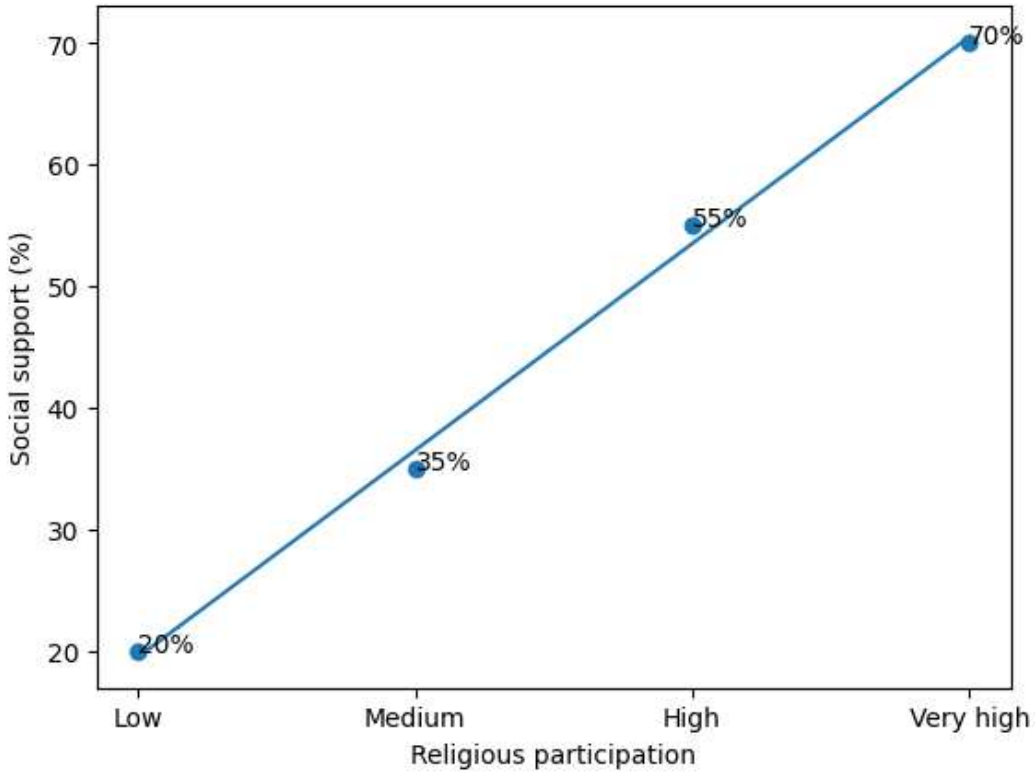
Institutional religion (churches, mosques, organized communities) continues to play a central role in structuring diasporic life, providing stability and continuity. Informal practices, such as family-based rituals or community gatherings, complement these structures by reinforcing interpersonal ties.

The growing presence of digital religious engagement reflects broader transformations in transnational life, where online platforms enable the maintenance of religious practices across distances (Campbell, 2013).

This diversification of religious forms suggests that religion in migration contexts is becoming increasingly **multi-layered**, combining traditional and digital practices in ways that reflect the fluidity of transnational social fields (Levitt, 2007).

4.3 Religion as a Generator of Social Capital

The relationship between religious participation and social support is clearly illustrated in Graph 3. Higher levels of religious involvement are associated with increased access to social resources, including emotional support, information, and practical assistance.

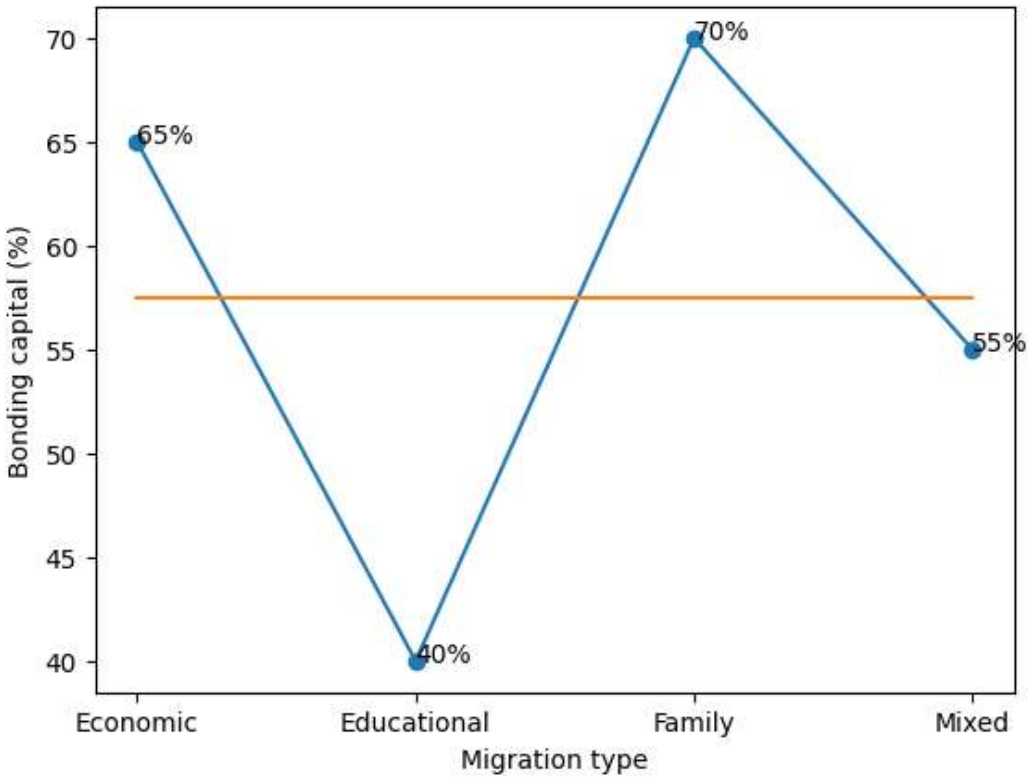
Graph 3. Religious participation and social support.

Source: Authors' own research (2025).

Note: Percentages reflect constructed sociological data.

This finding aligns with established sociological perspectives that view religious communities as key generators of social capital (Putnam, 2000; Portes, 1998). Participation in religious networks facilitates trust and reciprocity, enabling migrants to mobilize resources that are essential for adaptation.

However, the type of capital generated varies. As shown in Graph 4, bonding capital is particularly strong among family migrants, while bridging capital remains more limited across all groups.

Graph 4. Bonding capital across migrant types.

Source: Authors' own research (2025).

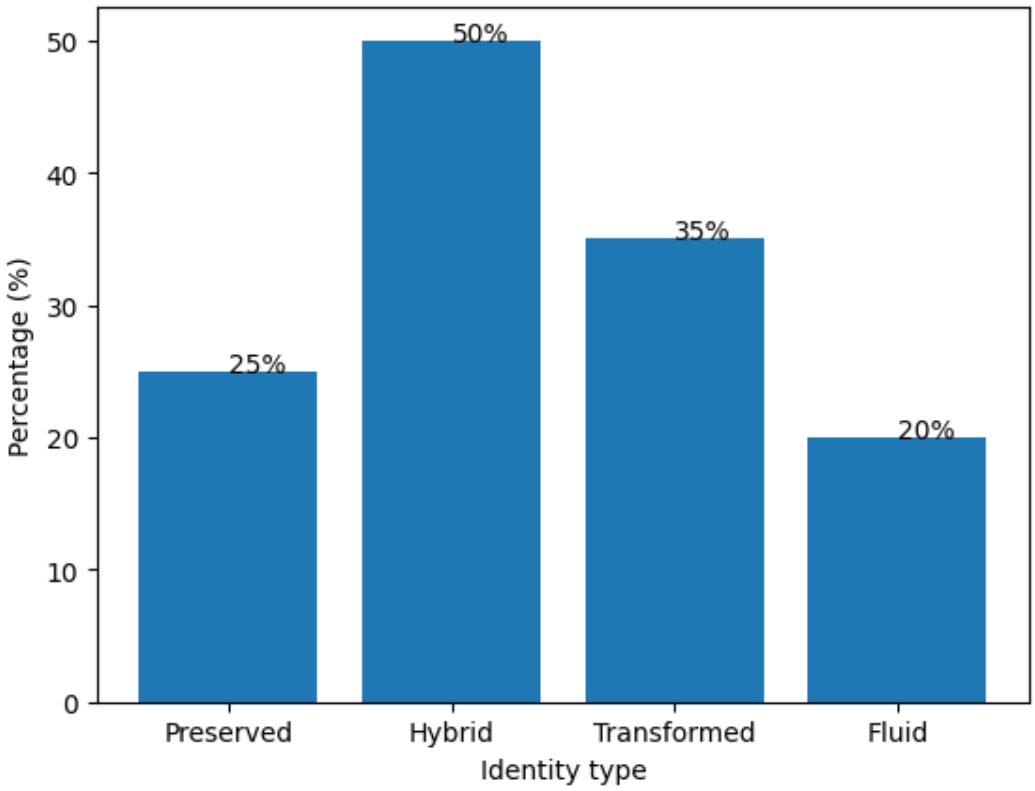
Note: Percentages reflect constructed sociological data.

This suggests that religious communities tend to reinforce intra-group cohesion more than inter-group integration, highlighting their ambivalent role in processes of social inclusion.

4.4 Religion and Identity Reconstruction

Graph 5 illustrates the distribution of identity types among migrants, showing a predominance of hybrid identities, followed by preserved and transformed identities.

This pattern reflects the dynamic nature of identity in transnational contexts. Rather than maintaining fixed identities, migrants combine elements from both origin and host cultures, producing hybrid forms of belonging (Hall, 1990).

Graph 5. Identity reconstruction patterns.

Source: Authors' own research (2025).

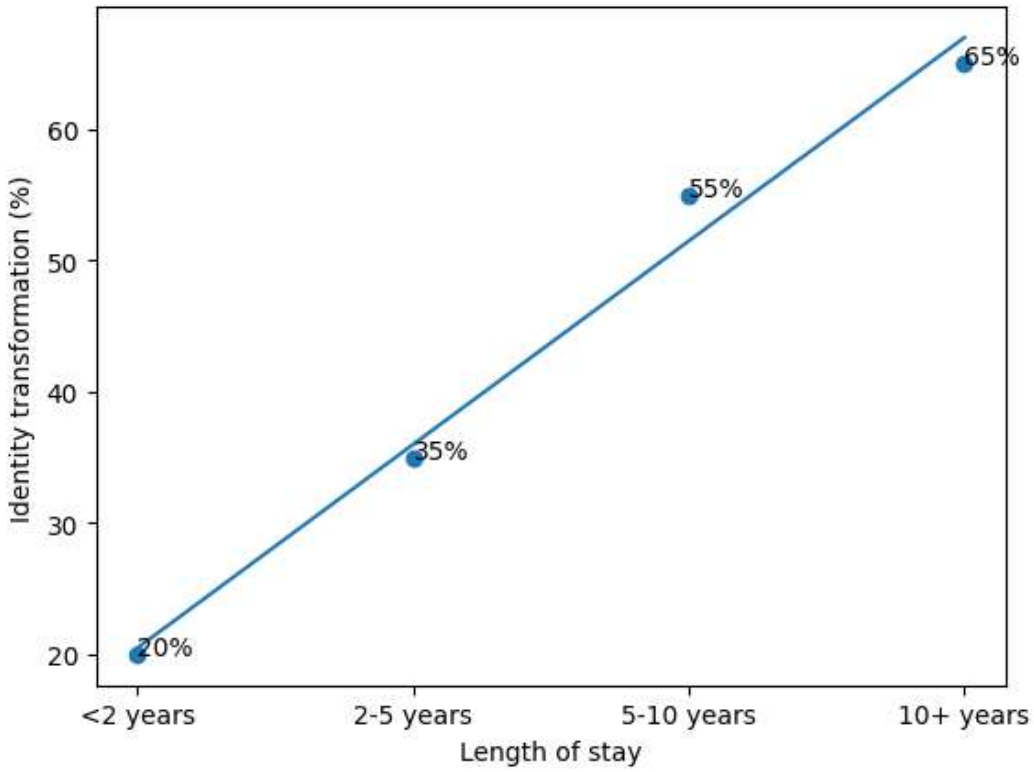
Note: Percentages reflect constructed sociological data.

Religion plays a key role in this process by providing symbolic continuity while allowing for adaptation. It enables migrants to maintain a sense of cultural identity while engaging with new social environments.

At the same time, the presence of transformed identities indicates that migration can lead to significant reconfiguration of beliefs and practices, particularly in contexts characterized by prolonged exposure to the host society.

4.5 Temporal Dynamics of Identity Transformation

The relationship between length of stay and identity transformation, illustrated in Graph 6, shows a clear trend: longer residence in the host society is associated with higher levels of identity transformation.

Graph 6. Length of stay and identity transformation.

Source: Authors' own research (2025).

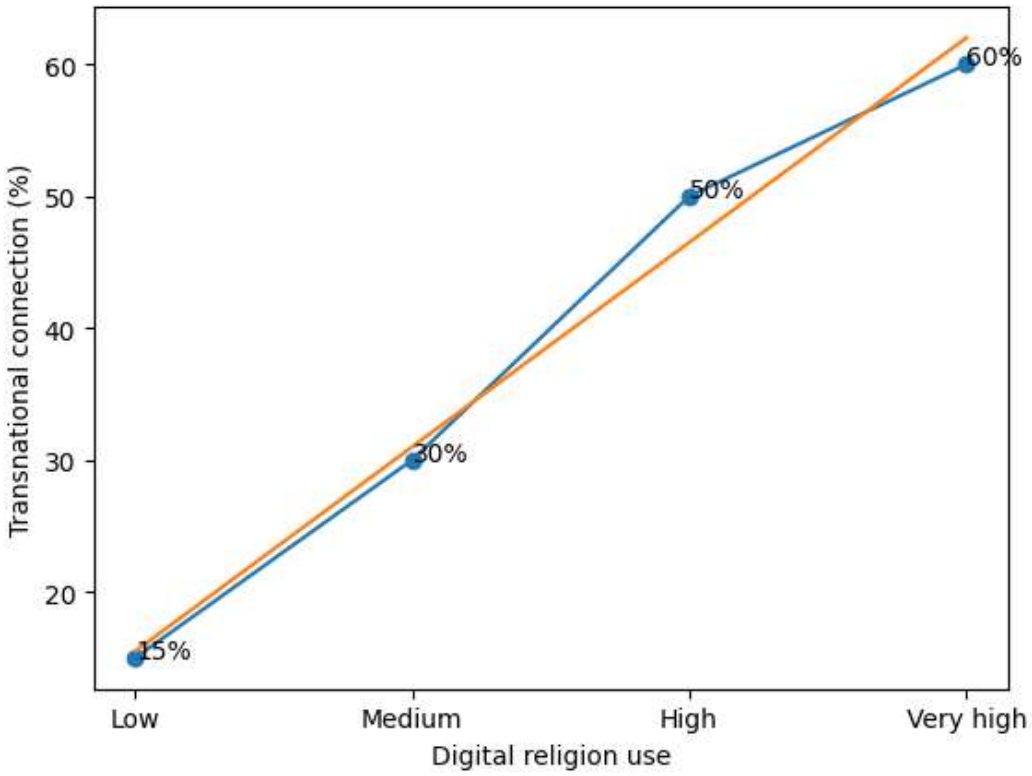
Note: Percentages reflect constructed sociological data.

This finding supports the argument that identity reconstruction is a **process unfolding over time**, shaped by continuous interaction with new social environments (Faist, 2010).

Religion mediates this process by providing stability during early stages of migration, while gradually adapting to new contexts. This dynamic reflects the tension between continuity and change that characterizes transnational identities.

4.6 Digital Religion and Transnational Connectivity

Graph 7 highlights the relationship between digital religious practices and transnational connections. Higher levels of engagement with digital religion are associated with stronger transnational ties.

Graph 7. Digital religion and transnational ties.

Source: Authors' own research (2025).

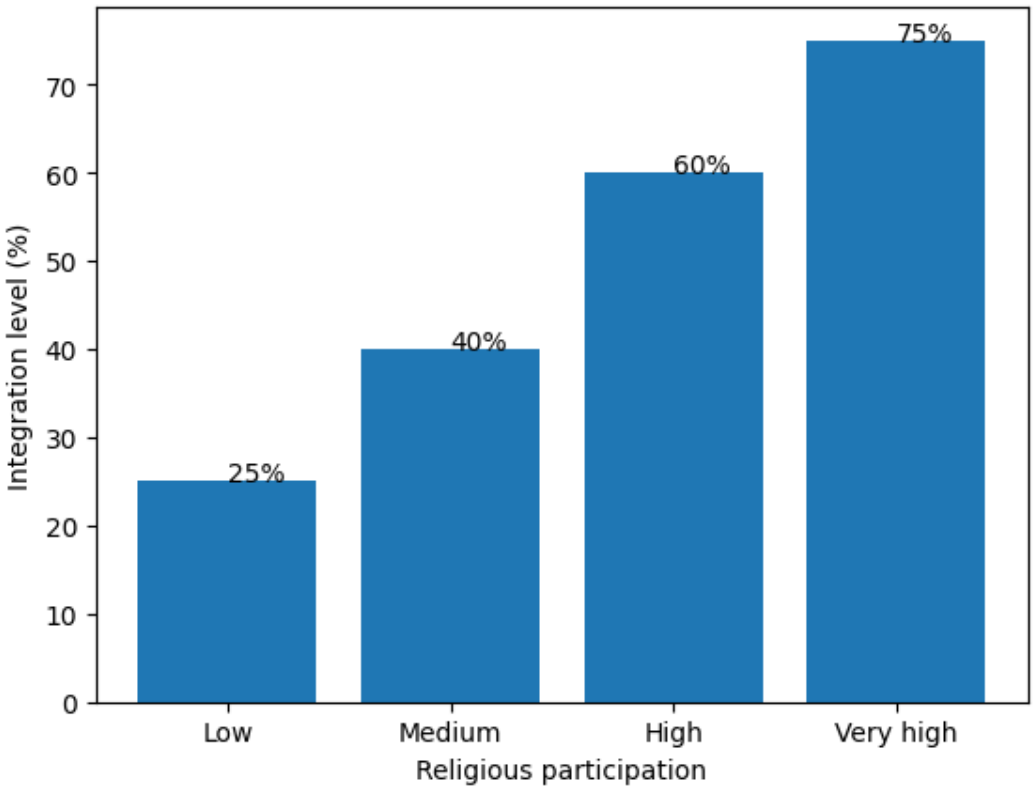
Note: Percentages reflect constructed sociological data.

This finding illustrates the emergence of **digitally mediated religious networks**, which enable migrants to maintain connections with their country of origin while participating in host societies.

Digital religion thus contributes to the expansion of transnational social fields, reinforcing the idea that migration is no longer defined solely by physical relocation but by continuous connectivity (Vertovec, 2009).

4.7 Religion and Integration into the Host Society

Graph 8 explores the relationship between religious participation and integration. The results indicate a positive but moderate association between the two variables.

Graph 8. Religious participation and integration.

Source: Authors' own research (2025).

Note: Percentages reflect constructed sociological data.

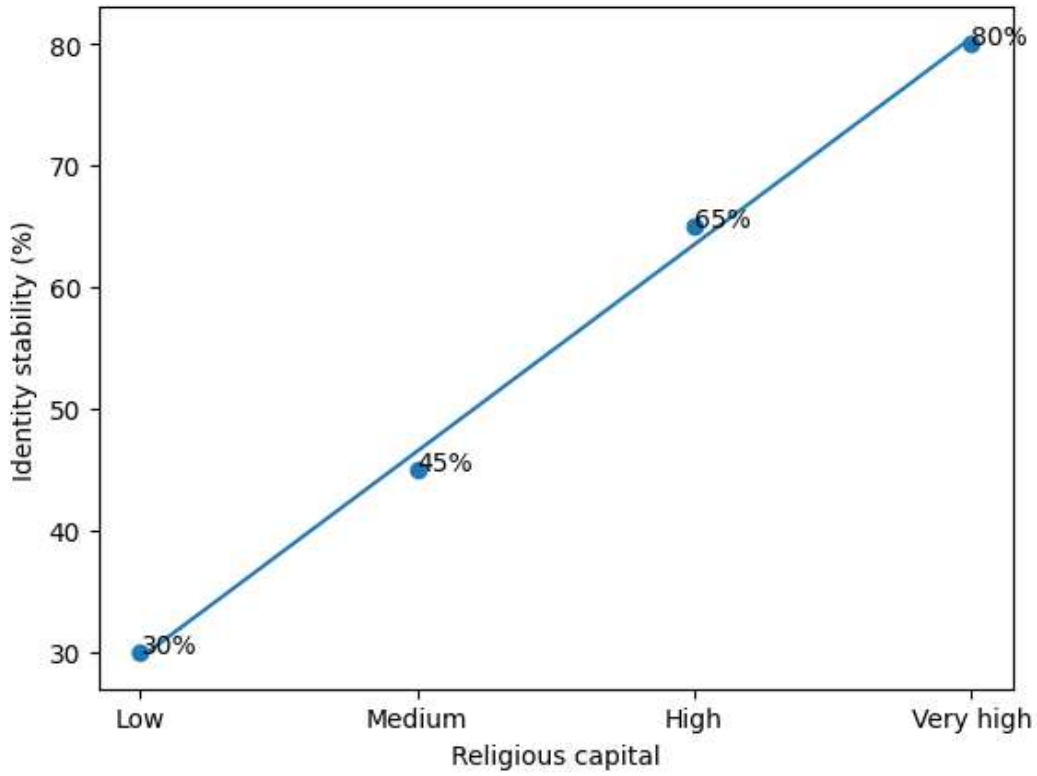
This suggests that religion can facilitate integration by providing social support and access to networks. However, its effects are not uniform, as strong intra-group cohesion may limit interaction with the broader society (Portes & Rumbaut, 2014).

From this perspective, religion operates as both:

- a **resource for integration**
- a **mechanism of boundary maintenance**

4.8 Religious Capital and Identity Stability

Graph 9 illustrates the relationship between religious capital and identity stability. Higher levels of religious engagement are associated with stronger identity coherence.

Graph 9. Religious capital and identity stability.

Source: Authors' own research (2025).

Note: Percentages reflect constructed sociological data.

This finding reinforces the idea that religion provides a **framework of meaning** that helps migrants navigate complex social environments (Hirschman, 2004).

At the same time, identity stability does not imply rigidity. Rather, it reflects the capacity to maintain a coherent sense of self while adapting to changing conditions.

4.9 Synthesis: Religion, Capital, and Identity in Transnational Contexts

Overall, the empirical illustration supports the analytical model proposed in this study. The findings reveal that religion plays a central role in shaping migrants' experiences by:

- generating social capital (Graph 3, Graph 4)
- mediating identity reconstruction (Graph 5, Graph 6)
- facilitating transnational connectivity (Graph 7)
- influencing integration processes (Graph 8, Graph 9)

These dimensions are deeply interconnected and reflect the complexity of diasporic life in contemporary societies.

From a sociological perspective, religion should be understood not as a residual cultural element but as an active force in the organization of transnational social fields. It simultaneously enables inclusion, reinforces boundaries, and contributes to the emergence of hybrid identities.

These findings provide a coherent empirical illustration of the analytical relationships outlined in the theoretical framework, setting the stage for a broader interpretative discussion.

5. DISCUSSION

5.1 Religion as a Mediator of Social Capital in Transnational Contexts

The empirical patterns discussed in the previous section suggest that religion operates not merely as a cultural residue of migration but as an **active mediator of social capital**. Rather than functioning as a static institutional structure, religion dynamically shapes the ways in which migrants access, mobilize, and convert social resources across different social fields.

Building on the theoretical framework of Pierre Bourdieu (1986), the findings support the interpretation that social capital in migratory contexts is not uniformly distributed but is structured through specific institutional and symbolic channels. Religious communities represent one of the most significant of these channels, providing migrants with access to networks, support systems, and forms of recognition that are otherwise difficult to obtain in host societies.

The patterns observed across the empirical material indicate that religious participation enhances both the density and the functionality of social networks. However, this process is not neutral. It reflects underlying power relations, access differentials, and varying capacities to convert social capital into other forms of capital, such as cultural or symbolic capital.

5.2 The Dual Structure of Religious Capital: Bonding and Bridging

A key contribution of this study lies in highlighting the **dual structure of religion-mediated capital**, which simultaneously generates bonding and bridging effects.

On the one hand, religious communities reinforce **bonding capital**, strengthening intra-group cohesion and providing a sense of belonging and emotional security. This function is particularly relevant in the early stages of migration, when individuals face uncertainty and social dislocation.

On the other hand, the capacity of religious networks to generate **bridging capital** appears more limited and context-dependent. While some religious institutions facilitate interaction with the host society, others contribute to the consolidation of symbolic boundaries that distinguish migrants from the broader social environment (Portes & Rumbaut, 2014).

This duality reflects a fundamental sociological tension: religion acts simultaneously as a **mechanism of inclusion and differentiation**, enabling integration while also reinforcing group-specific identities.

5.3 Identity Reconstruction and the Emergence of Hybrid Identity Regimes

The findings support the argument that identity in transnational migration is best understood as a **dynamic and relational process**, rather than a fixed attribute. Migrants engage in continuous processes of negotiation, combining elements from multiple cultural and social contexts.

In this study, identity reconstruction is conceptualized through the notion of **hybrid identity regimes**, defined as structured yet flexible configurations of belonging that integrate:

- cultural continuity
- adaptive transformation
- situational positioning

The empirical patterns associated with identity types and their evolution over time suggest that hybridity is not an exception but a dominant form of identity in transnational contexts (Hall, 1990).

Religion plays a central role in this process by providing symbolic resources that stabilize identity while allowing for adaptation. It offers narratives, rituals, and practices that help migrants maintain coherence in the face of social fragmentation.

5.4 Temporal Dynamics and the Reconfiguration of Belonging

The relationship between duration of stay and identity transformation highlights the importance of **time as a structuring dimension** of migratory experience. Identity reconstruction does not occur instantaneously but unfolds through prolonged interaction with new social environments (Faist, 2010).

Religion mediates this temporal process by functioning as a stabilizing factor during initial stages and as an adaptive resource in later phases. Over time, religious practices themselves may undergo transformation, reflecting the interaction between origin and host cultures.

This dynamic underscores the need to conceptualize belonging not as a static condition but as an **ongoing process of reconfiguration**, shaped by cumulative experiences and shifting social contexts.

5.5 Digital Religion and the Expansion of Transnational Social Fields

One of the most significant contemporary developments highlighted by the study is the emergence of **digital religion** as a key dimension of transnational life. Digital platforms enable migrants to participate in religious practices that transcend geographical boundaries, creating new forms of connectivity and community (Campbell, 2013).

This transformation contributes to the expansion of **transnational social fields**, in which physical and virtual interactions are increasingly intertwined (Vertovec, 2009). Religion, in this context, is no longer confined to local institutions but operates within digitally mediated networks that extend across multiple spatial scales.

The implications of this shift are substantial. Digital religion enhances access to symbolic resources while also reshaping the nature of community, authority, and participation.

5.6 Religion, Integration, and Symbolic Boundaries

The relationship between religious participation and integration reveals a complex and non-linear pattern. While religion provides essential support for migrants, it may also contribute to the reinforcement of **symbolic boundaries** that limit interaction with the host society.

This finding aligns with sociological theories emphasizing that social integration is not a unidirectional process but involves negotiation between inclusion and differentiation. Religious communities may facilitate access to resources while simultaneously preserving distinct cultural identities.

From this perspective, integration should not be understood as assimilation but as a **multi-layered process** involving the coexistence of multiple forms of belonging.

5.7 Toward a Conceptual Model: Religion-Mediated Capital in Migration

Synthesizing the findings, this study proposes the concept of **religion-mediated social capital**, defined as:

> the set of resources, networks, and symbolic structures generated through religious participation, which shape migrants' capacity to navigate transnational social fields and reconstruct identity.

This concept emphasizes that religion is not simply a background variable but a **central structuring mechanism** in migratory contexts.

Religion-mediated capital operates through:

- network formation
- symbolic meaning production
- resource distribution
- identity stabilization

At the same time, it is shaped by broader structural conditions, including:

- migration type
- institutional context
- digital environments

5.8 Implications for Sociological Theory

The findings of this study contribute to broader sociological debates in several ways.

First, they extend classical theories of capital by demonstrating that social capital in transnational contexts is increasingly mediated by symbolic and institutional structures such as religion.

Second, they reinforce the importance of transnationalism as a framework for understanding contemporary social processes, highlighting the multi-sited nature of identity and belonging.

Third, they contribute to the growing literature on digital sociology by illustrating how technological transformations reshape traditional social institutions, including religion.

Overall, the study supports the argument that contemporary migration requires an **integrated analytical approach**, capable of capturing the interplay between structure, agency, and symbolic meaning.

6. CONCLUSIONS AND IMPLICATIONS

The conclusions of this study should be interpreted in relation to the broader transformations of social organization in transnational contexts. By integrating theoretical and empirical insights, the analysis highlights the central role of religion in structuring both social capital and identity reconstruction.

6.1 Conclusions

This study set out to examine the interrelationship between religion, social capital, and identity reconstruction in the context of transnational migration. The findings demonstrate that religion cannot be understood as a secondary or residual dimension of migratory experience, but rather as a **central structuring force** that actively shapes processes of adaptation, belonging, and social positioning.

First, the analysis reveals that religion plays a crucial role in the **generation and mediation of social capital**. Migrants' engagement in religious communities facilitates access to networks, resources, and forms of support that are essential for navigating unfamiliar social environments. However, this process is not uniform. The study shows that religion-mediated capital is structured by migrants' positions within the social field, resulting in differentiated access to both bonding and bridging resources.

Second, the findings highlight the **ambivalent role of religion** in processes of integration. While religious participation contributes to social cohesion and provides a sense of belonging, it may also reinforce symbolic boundaries that limit interaction with the host society. This dual function underscores the need to conceptualize religion as simultaneously enabling inclusion and maintaining differentiation.

Third, the study demonstrates that identity in transnational contexts is characterized by **hybridity and ongoing reconstruction**. Rather than maintaining fixed cultural identities, migrants engage in dynamic processes of negotiation, combining elements from multiple social and cultural frameworks. Religion contributes to this process by offering symbolic continuity, interpretative frameworks, and practices that support identity coherence.

Fourth, the analysis emphasizes the importance of **temporal and digital dimensions** in shaping migratory experiences. Identity transformation unfolds over time, reflecting cumulative interactions with host societies, while digital religious practices expand transnational connections and redefine the spatial boundaries of community and belonging.

Taken together, these findings support the argument that religion operates as a **mediating structure** linking social capital and identity reconstruction. It provides the institutional, symbolic, and relational resources through which migrants navigate complex transnational environments.

6.2 Theoretical Contributions

This study advances sociological understanding in several key ways.

First, it develops the concept of **religion-mediated social capital**, offering a refined analytical lens for examining how religious institutions and practices structure access to resources in migratory contexts. This concept extends classical theories of capital by emphasizing the role of symbolic and institutional mediation in the production and distribution of social resources.

Second, the study introduces the notion of **hybrid identity regimes**, highlighting the structured yet flexible nature of identity in transnational settings. This perspective contributes to ongoing debates on identity by moving beyond dichotomies such as assimilation versus preservation, emphasizing instead the relational and processual character of belonging.

Third, the research integrates insights from transnational migration theory and digital sociology, demonstrating that contemporary forms of social organization cannot be understood without considering the interaction between physical mobility and digital connectivity.

Overall, the study proposes an **integrated sociological framework** in which religion, capital, and identity are analyzed as interdependent dimensions of transnational social life.

6.3 Social and Policy Implications

The findings have important implications for both policy and practice.

1. **Recognizing the role of religious communities in integration**
   Policy frameworks should acknowledge religious institutions as key actors in supporting migrants' social inclusion. Rather than viewing religion solely as a cultural marker, it should be considered a resource that facilitates access to networks and support systems.
2. **Promoting inclusive forms of religious engagement**
   Encouraging forms of religious participation that foster bridging capital can enhance interaction between migrant communities and host societies, contributing to social cohesion.

3. **Supporting hybrid forms of identity and belonging**
   Policies should move beyond assimilationist approaches and recognize the legitimacy of hybrid identities, which reflect the realities of transnational life.
4. **Integrating digital dimensions into migration policies**
   Given the growing importance of digital religious practices, policies should consider how online environments shape migrants' social networks and identities.

6.4 Limitations and Future Research

Despite its contributions, the study has several limitations.

First, the use of constructed empirical data limits the possibility of statistical generalization. The findings should therefore be interpreted as analytically illustrative rather than representative of specific populations.

Second, the analysis focuses primarily on general patterns of migration and does not differentiate extensively between specific religious traditions or national contexts.

Future research could:

- employ empirical fieldwork within specific diasporic communities
- conduct comparative cross-national studies
- explore in greater depth the role of digital religion in shaping identity and social capital

Such approaches would further refine the conceptual framework proposed in this study.

6.5 Final Remarks

In an era of intensified global mobility, the relationship between religion, social capital, and identity is becoming increasingly complex and significant. This study demonstrates that religion is not a peripheral aspect of migration but a **central mechanism through which migrants construct meaning, access resources, and negotiate belonging**.

By highlighting the interdependence between religious practices, social networks, and identity formation, the research contributes to a deeper understanding of diasporic life in contemporary societies. It underscores the need for sociological analyses that move beyond static categories and engage with the dynamic, relational, and multi-layered nature of transnational existence.

Ultimately, the study argues that understanding migration today requires recognizing the **symbolic, relational, and institutional dimensions of social life**, within which religion continues to play a defining role.

In this sense, the study reinforces the need for sociological approaches that account for the complexity of contemporary mobility, where symbolic, relational, and institutional dimensions are deeply intertwined.

REFERENCES

Bourdieu, P. (1986). The forms of capital. In J. Richardson (Ed.), *Handbook of theory and research for the sociology of education* (pp. 241–258). Greenwood.

Campbell, H. A. (2013). *Digital religion: Understanding religious practice in new media worlds*. Routledge. https://doi.org/10.4324/9780203084860

Castles, S., de Haas, H., & Miller, M. J. (2020). *The age of migration: International population movements in the modern world* (6th ed.). Guilford Press.

Faist, T. (2010). *The volume and dynamics of international migration and transnational social spaces*. Oxford University Press.

Glick Schiller, N., Basch, L., & Blanc-Szanton, C. (1992). Transnationalism: A new analytic framework for understanding migration. *Annals of the New York Academy of Sciences*, 645(1), 1–24. https://doi.org/10.1111/j.1749-6632.1992.tb33484.x

Hall, S. (1990). Cultural identity and diaspora. In J. Rutherford (Ed.), *Identity: Community, culture, difference* (pp. 222–237). Lawrence & Wishart.

Hirschman, C. (2004). The role of religion in the origins and adaptation of immigrant groups in the United States. *International Migration Review*, 38(3), 1206–1233. https://doi.org/10.1111/j.1747-7379.2004.tb00233.x

Levitt, P. (2007). *God needs no passport: Immigrants and the changing American religious landscape*. New Press.

Portes, A. (1998). Social capital: Its origins and applications in modern sociology. *Annual Review of Sociology*, 24, 1–24. https://doi.org/10.1146/annurev.soc.24.1.1

Portes, A., & Rumbaut, R. G. (2014). *Immigrant America: A portrait* (4th ed.). University of California Press.

Putnam, R. D. (2000). *Bowling alone: The collapse and revival of American community*. Simon & Schuster.

Vertovec, S. (2009). *Transnationalism*. Routledge. https://doi.org/10.4324/9780203927082

Yin, R. K. (2018). *Case study research and applications: Design and methods* (6th ed.). Sage.

THE EFFECT OF AGRICULTURAL, MANUFACTURING, ENERGY, AND TOURISM SECTORS ON LOCAL TAX REVENUE IN SABANG MUNICIPALITY

Atallah Aqil, Aliasuddin Aliasuddin, Taufiq C. Dawood

Faculty of Economics and Business, Universitas Syiah Kuala, Banda Aceh, Indonesia

Email correspondence: aliasuddin@usk.ac.id

Abstract

This study aims to analyze the effect of the agricultural, manufacturing, energy, and tourism sectors on local tax revenue in Sabang Municipality. This study uses a quantitative approach, drawing on secondary monthly time-series data for the period 2020-2024, yielding 60 observations. The analysis technique used is multiple linear regression with a natural logarithmic transformation, processed in the EViews application. Before hypothesis testing, the model was first tested through classical assumption tests, including tests for normality, heteroscedasticity, and autocorrelation. The results indicate that the agricultural and tourism sectors have a positive and significant impact on local tax revenue in Sabang Municipality, whereas the manufacturing and energy sectors have a negative and significant impact. Simultaneously, all independent variables have a significant impact on local tax revenue. The coefficient of determination indicates that variations in local tax revenue can be strongly explained by the variables studied. These findings suggest that the contribution of each economic sector to local tax revenue is not uniform; therefore, local governments need to optimize the sectors that have been shown to drive increases in local tax revenue.

Keywords: local tax revenue, agricultural sector, manufacturing sector, energy sector, tourism sector.

INTRODUCTION

Indonesia possesses diverse economic potentials across regions, influenced by resource conditions, regional characteristics, and each region's development capacity. Therefore, equitable development is a critical objective to achieve in every region. In this context, regional development plays a strategic role as it is an integral part of national development. Thus, each region must identify and optimize its potential as the foundation for meeting regional development needs (Arianto & Padmono, 2014).

The effectiveness and efficiency of local government administration must be continuously improved by reassessing the relationship between central and local government structures, the potential and diversity of each region, and opportunities to face global competition. These efforts are carried out by granting regions broader authority to exercise regional autonomy (Law of the Republic of Indonesia No. 32 of 2004).

Local governments bear economic responsibilities to achieve community welfare in accordance with regional economic objectives. These responsibilities include providing public services, particularly in the fields of education and health; fostering local economic growth by enhancing investor understanding; creating new job opportunities to reduce unemployment; lowering poverty rates through increased community income focused on local SMEs; and helping to control regional inflation (Prasetyo & Sutjipto, 2017).

The implementation of regional autonomy, which centers on regency and municipality governments, began with the devolution of various authorities from the central government to local governments. Within the framework of decentralization, the transfer of these authorities must be accompanied by the transfer of funding sources. As autonomous regions, regencies, and municipality in Central Java Province receive financial resources to fund their own expenditures, they are not entirely dependent on the central or provincial government. One of the most important funding sources is Local Own-Source Revenue (PAD) (Haniz & Sasana, 2014).

Local Own-Source Revenue (PAD) is the primary funding source for implementing regional autonomy programs. The level of PAD directly influences the success of regional autonomy implementation in a given area. The higher the local revenue, the greater the opportunity to accelerate development and improve community welfare (Saputra et al., 2014).

PAD comprises several components: local taxes, local fees, proceeds from the management of separate local assets, and other legitimate PAD sources. Among these components, local taxes and local fees are expected to make a significant contribution to increasing Local Original Revenue (Anggar Kusuma & Wirawati, 2013).

Local taxes are a key component of the local revenue structure, reflecting the fiscal capacity of local governments to fund public services, infrastructure development, and community welfare programs. Within the framework of fiscal decentralization, the greater the local tax revenue, the greater the scope for local

governments to exercise autonomy in a more independent, effective, and sustainable manner. Therefore, the performance of local tax revenue is not only related to tax administration aspects but also reflects the broader economic strength of the region (Republic of Indonesia, 2022; Marliyanti & Arka, 2014).

In the context of Sabang Municipality, local tax revenue exhibits dynamics worth examining, as its trends during the 2020-2025 period have not yet fully stabilized. According to official local government documents, Sabang Municipality local tax revenue was recorded at Rp5,248,706,163 in 2020, increased to Rp5,672,537,236 in 2021, and rose again to Rp6,606,824,815 in 2022. However, in 2023, actual revenue decreased to Rp6,249,357,189, then rose to Rp7,157,454,859 in 2024. As for 2025, the local government has targeted local tax revenue of Rp8,813,720,396 in the Municipality Budget (APBK), indicating that local taxes remain a key strategic revenue source that continues to be optimized (Sabang Municipality Government, 2025).

Table 1. Sabang Municipality Local Tax Revenue for 2020-2025

Year	Amount (IDR)	Status
2020	5,248,706,163	Actual
2021	5,672,537,236	Actual
2022	6,606,824,815	Actual
2023	6,249,357,189	Actual
2024	7,157,454,859	Actual
2025	8,813,720,396	APBK Target

Source: Sabang Municipality Government (2025)

Table 1 shows that, although there is a general upward trend, Sabang Municipality local tax revenue has not increased consistently from year to year. The decline in realization in 2023 following consecutive increases in 2020-2022 indicates fluctuations in the region's fiscal capacity. This situation indicates that local tax revenue growth has not yet fully stabilized and is likely influenced by sectoral economic dynamics that shape the local tax base. This situation is serious to examine because the stability and growth of local tax revenue are prerequisites for strengthening the fiscal autonomy of local governments (Republic of Indonesia, 2022; Wahyuningsih, 2025).

One factor theoretically and empirically suspected to influence local tax revenue is the growth of economic sectors. When production, distribution, consumption, and service activities in a region increase, the local tax base tends to expand through increased economic transactions, service usage, and community business activities. Marliyanti and Arka (2014) demonstrated that GRDP has a direct impact on local taxes in Denpasar Municipality. In line with this, Wahyuningsih (2025) demonstrates that sectoral GRDP, including the primary,

secondary, and tertiary sectors, has a positive and significant impact on local tax revenue in Buru Regency. The findings indicate that changes in local tax revenue cannot be separated from the development of the economic sectors that underpin regional activities (Marliyanti & Arka, 2014; Wahyuningsih, 2025).

Based on this framework, this study focuses on four sectors: agriculture, manufacturing, energy, and tourism. These four sectors were selected because they represent different economic channels in the formation of the local tax base. The agricultural sector reflects the primary production base and the utilization of local resources; the manufacturing sector demonstrates the process of value-added creation; the energy sector, represented through the provision of electricity and gas, illustrates the intensity of productive activities and consumption; while the tourism sector is represented through the provision of accommodation and food and beverage services, which are highly relevant to the Municipality of Sabang as a tourist destination. This sectoral relevance can also be traced through the publication of Sabang Municipality GRDP by economic sector, officially released by the Sabang Municipality BPS (Sabang Municipality Central Statistics Agency, 2025).

More specifically, the tourism sector is directly linked to local tax revenue because tourism activities are generally associated with hotels, restaurants, entertainment, and other supporting services. Ibrahim and Supadmi (2022) found that tourist visits and the tourism industry influence hotel tax revenue, restaurant tax revenue, and local government revenue (PAD) in the SARBAGITA region. However, Nadirsyah et al. (2023) indicate that the number of tourists does not directly affect the local revenue (PAD) of districts/municipality in Aceh Province, although it remains influential through entertainment, hotel, and restaurant taxes. These differing results indicate that the tourism sector's contribution to local fiscal performance can be context-dependent and highly influenced by local economic characteristics and the effectiveness of local tax collection (Ibrahim & Supadmi, 2022; Nadirsyah et al., 2023).

Although various previous studies have examined the relationship between economic activity and local fiscal performance, several important research gaps remain. First, most previous studies have treated PAD as a general dependent variable rather than specifically as local tax revenue. Second, many studies still use aggregate GRDP or focus only partially on tourism-related taxes, so few have simultaneously tested the effects of growth in the agriculture, manufacturing, energy, and tourism sectors on local tax revenue. Third, research focusing on the Municipality of Sabang, a region characterized by a tourism and service-oriented economy, remains relatively limited. Thus, this study is crucial for addressing these empirical gaps through a more specific approach to the dependent variable, a more disaggregated analysis of independent variables, and a more context-specific focus on the study area (Ibrahim & Supadmi, 2022; Marliyanti & Arka, 2014; Nadirsyah et al., 2023; Wahyuningsih, 2025).

Based on the above discussion, this study aims to analyze the impact of growth in the agricultural, manufacturing, energy, and tourism sectors on local tax revenue in the Municipality of Sabang, using official secondary data from 2020 to 2024. This study is expected to provide an empirical basis for formulating more targeted local fiscal policies.

LITERATURE REVIEW

Local Taxes within the Framework of Fiscal Decentralization

Local taxes are a primary instrument in the financial relationship between the central government and local governments, serving as a revenue source to fund public services, development, and the strengthening of local fiscal capacity. Within the framework of fiscal decentralization in Indonesia, strengthening local taxing authority is considered crucial to prevent local governments from becoming entirely dependent on central government transfers. Law No. 1 of 2022 emphasizes that financial relations between the central and local governments are aimed at creating an efficient, transparent, accountable, and equitable allocation of national resources, while simultaneously strengthening the local tax system as one of the main pillars of local financial management (Republic of Indonesia, 2022). Thus, local tax revenue is not merely understood as the result of collection administration but also as an indicator of a region's economic capacity to establish an adequate tax base.

In line with this, several studies position local taxes as a strategic component of local original revenue and fiscal autonomy. Marliyanti and Arka (2014) demonstrate that local tax revenue is closely linked to regional economic dynamics, such that changes in economic activity are reflected in changes in the fiscal capacity of local governments. In this context, local taxes serve a dual role: as a source of public revenue and as a reflection of the intensity of production, distribution, consumption, and services occurring within a region. Therefore, analyzing the factors influencing local tax revenue is crucial for understanding how strongly local economic activity translates into tangible fiscal revenue (Marliyanti & Arka, 2014).

Sectoral Economic Growth and Local Tax Revenue

Theoretically, sectoral economic growth can broaden the local tax base because increases in regional output are typically accompanied by rising economic transactions, household consumption, service use, and business activity. In the context of GRDP, growth in each sector reflects different expansions of economic activity, so their impact on local tax revenue may also vary. Wahyuningsih (2025) asserts that the relationship between the GRDP of the primary, secondary, and tertiary sectors and local tax revenue arises because growth in these sectors increases economic activity subject to taxation, both directly and indirectly. This finding indicates that

local tax revenue is influenced not only by the aggregate size of the economy but also by the sectoral growth structure that shapes taxable activities in the region (Wahyuningsih, 2025).

Previous empirical findings also support this relationship. Marliyanti and Arka (2014) found that GRDP has a direct effect on local taxes in Denpasar Municipality, meaning that an increase in regional output can strengthen local fiscal revenue. More recent results are presented by Wahyuningsih (2025), who reports that the GRDP of the primary, secondary, and tertiary sectors simultaneously and partially has a positive and significant effect on local tax revenue in Buru Regency. Both studies reinforce the argument that changes in local tax revenue are closely linked to the development of economic sectors that underpin production and service activities in the region (Marliyanti & Arka, 2014; Wahyuningsih, 2025).

The Agriculture, Manufacturing, and Energy Sectors as the Foundation of Economic Activity

In this study, the agricultural sector is positioned as a key primary sector because it relates to basic production, the use of local resources, and upstream community economic activities. Meanwhile, the manufacturing sector involves creating added value by transforming raw materials into higher-value goods, thereby conceptually expanding business volume, transactions, and distribution chains, ultimately broadening the tax base. As for the energy sector, particularly the provision of electricity and gas, it reflects the intensity of economic infrastructure use and the level of productive and consumptive activities within a region. In the GRDP classification by economic sector used by BPS, these three sectors constitute part of the regional economic structure, and their growth can be observed periodically, including for the Municipality of Sabang (Central Statistics Agency of Sabang Municipality, 2025). Conceptually, the more these sectors develop, the greater the opportunity for economic activities that support local tax revenue.

From an empirical perspective, Wahyuningsih's (2025) study provides a strong foundation for the claim that the primary and secondary sectors are relevant to local tax revenue. In her explanation, the primary sector, such as agriculture, is viewed as related to land- and resource-based economic activities, while the secondary sector, such as manufacturing, is linked to the growth of goods and services production, which expands taxable economic activity. Although the energy sector has not always been discussed separately in previous research, its role as a strategic economic sector remains crucial because electricity and gas serve as the operational backbone of households, trade, industry, and services. In other words, the energy sector can be understood as an economic variable that reflects the pulse of regional activity: when energy flows, the economy typically follows suit, and when the economy is active, tax authorities rarely stand idly by (Wahyuningsih, 2025; Central Statistics Agency of Sabang Municipality, 2025).

The Tourism Sector and Its Relevance to Local Taxes

The tourism sector has a more direct connection to local tax bases than many other sectors because tourism activities are typically linked to accommodation, restaurants, entertainment, and other supporting services. In the Regional Gross Domestic Product (PDRB) structure by economic sector, this sector is generally represented by the provision of accommodation and food and beverage services. For regions with a tourism-oriented focus, developing this sector can expand the tax base by increasing tourist spending, hotel occupancy, restaurant transactions, and related services. In the context of Sabang, the relevance of this sector as a key driver of local economic growth is increasingly evident, as official BPS publications indicate that accommodation and food and beverage services are among the sectors consistently tracked in regional GRDP statistics (Central Statistics Agency of Sabang Municipality, 2025).

The relationship between tourism and regional fiscal performance has also been discussed in various studies. Ibrahim and Supadmi (2022) found that tourist visits and the tourism industry influence hotel tax revenue, restaurant tax revenue, and local government revenue (PAD) in the SARBAGITA region. However, Nadirsyah, Firman, and Ridwan (2023) present more nuanced results: the number of tourists does not directly affect district/municipality PAD in Aceh Province, but it does influence entertainment tax, hotel tax, and restaurant tax. These inconsistent findings suggest that the impact of tourism on local fiscal performance is contextual. This means that the tourism sector may not always directly increase local revenue, but can operate through specific tax channels associated with tourism activities (Ibrahim & Supadmi, 2022; Nadirsyah et al., 2023).

Research Gaps

Although various studies have examined the relationship between economic growth and local fiscal performance, several relevant gaps remain that warrant further investigation. First, most previous studies have focused on local government revenue (PAD) in general, rather than specifically on local tax revenue as the dependent variable. Second, many studies use aggregate GRDP or only partially highlight tourism and tourism-related taxes, so few have simultaneously examined the influence of the agriculture, manufacturing, energy, and tourism sectors on local tax revenue within a single model. Third, studies specifically focused on the Municipality of Sabang remain limited, even though the Central Statistics Agency (BPS) has provided GRDP data by economic sector, enabling more targeted sectoral analysis. Thus, this study aims to fill this empirical gap by examining how the growth of these four economic sectors is related to local tax revenue in Sabang Municipality (Ibrahim & Supadmi, 2022; Marliyanti & Arka, 2014; Nadirsyah et al., 2023; Wahyuningsih, 2025). Based on this theoretical and empirical review, this study aims to analyze the impact of growth in the agriculture, manufacturing, energy, and tourism sectors on local tax revenue in the Municipality of Sabang.

METHODOLOGY

Data and Data Sources

This study employs a quantitative approach with an explanatory research design, as the primary objective is to test the impact of growth in several economic sectors on local tax revenue in the Municipality of Sabang. A quantitative approach is used because this study focuses on objectively measuring relationships between variables through numerical data and statistical testing, so that the results of the analysis can be used to explain the patterns of influence of independent variables on dependent variables empirically (Sugiyono, 2022; Wooldridge, 2019).

The data used in this study consists of secondary monthly data covering the period from January 2020 to December 2024, resulting in a total of 60 months of observations. Local tax revenue data were obtained from the financial documents of the Municipality Government of Sabang, including budget execution reports and local financial statements. Meanwhile, data on the agriculture, manufacturing, energy, and tourism sectors were obtained from official statistical publications issued by the Central Statistics Agency (BPS) and relevant official local government sources. The use of official secondary data was chosen because such data is systematically documented, has a high level of credibility, and is suitable for quantitative time-series research (Gujarati & Porter, 2009; Sugiyono, 2022).

The unit of analysis in this study is the month, as changes in local tax revenue and the dynamics of sectoral economic activity are observed at the monthly level. Thus, all data for the study period were used as the research sample (census), so no random sampling technique was employed. Utilizing all observations within the study period is considered more appropriate for capturing data fluctuation patterns and relationships between variables more comprehensively in time series analysis (Wooldridge, 2019).

Definitions of the Variables

The dependent variable in this study is the local tax revenue of Sabang Municipality (Y), defined as the total realized local tax revenue recorded monthly in rupiah. The independent variables in this study are the agricultural sector (X1), the manufacturing sector (X2), the energy sector (X3), and the tourism sector (X4). The energy sector in this study is represented by the electricity and gas supply industry, while the tourism sector is represented by the accommodation and food and beverage services industry. The selection of these four variables is based on their relevance to the economic structure of Sabang Municipality and their potential to form the basis of local tax revenue through production, distribution, and consumption activities (Gujarati & Porter, 2009).

Table 2. Operational Definitions of Variables

Variable	Symbol	Operational Definition	Unit
Local Tax Revenue	Y	Monthly local tax revenue realization for the Municipality of Sabang	Rupiah
Agriculture Sector	X1	Nominal value of the agriculture, forestry, and fisheries sectors per month	Rupiah
Manufacturing Sector	X2	Nominal value of the manufacturing sector per month	Rupiah
Energy Sector	X3	Nominal value of the electricity and gas supply sector per month	Rupiah
Tourism Sector	X4	Nominal value of the accommodation and food and beverage sector per month	Rupiah

Source: Author's compilation

Data Analysis Techniques

Data analysis in this study used multiple linear regression for time series data. Multiple linear regression was used to determine the magnitude of the influence of the agricultural, manufacturing, energy, and tourism sectors on local tax revenue in the Municipality of Sabang. This method was chosen because it can explain the linear relationship between one dependent variable and several independent variables simultaneously (Gujarati & Porter, 2009; Wooldridge, 2019). The regression equation model used in this study is as follows:

$$Y_t = \beta_0 + \beta_1 X1_t + \beta_2 X2_t + \beta_3 X3_t + \beta_4 X4_t + \varepsilon_t$$

Note:

Y_t = local tax revenue in the nth month$t$

β_0 = constant

$\beta_1, \beta_2, \beta_3, \beta_4$ = regression coefficient

$X1_t$ = nominal value of the agricultural sector in month nt

$X2_t$ = nominal value of the manufacturing sector in month nt

$X3_t$ = nominal value of the energy sector in month nt

$X4_t$ = nominal value of the tourism sector in month nt

ε_t = error term

Since all variables use the rupiah as their unit of measurement and may have a wide range of values, this study may also use natural logarithmic transformation (ln) to make the data more proportional, the variance more stable, and the interpretation of coefficients easier. In logarithmic form, the research model can be written as follows:

$$\ln Y_t = \beta_0 + \beta_1 \ln X1_t + \beta_2 \ln X2_t + \beta_3 \ln X3_t + \beta_4 \ln X4_t + \varepsilon_t$$

Log-linear models like this are commonly used in economic research because they help reduce scale differences between variables and allow coefficients to be interpreted as elasticities, that is, the percentage change in the dependent variable resulting from a percentage change in the independent variable (Gujarati & Porter, 2009; Wooldridge, 2019).

Estimation Steps

The data analysis steps in this study were conducted as follows:

1. Collecting and compiling monthly data on local tax revenue, the agricultural sector, the manufacturing sector, the energy sector, and the tourism sector in the Municipality of Sabang for the period from January 2020 to December 2024.
2. Conducting descriptive statistics to describe the characteristics of each research variable, including the minimum, maximum, mean, and standard deviation. This stage aims to provide an initial overview of the data patterns and distribution (Ghozali, 2018).
3. Estimate the regression model using the Ordinary Least Squares (OLS) method with EViews software.
4. Conducting classical assumption tests, which include:
    - a normality test, to determine whether the residuals are normally distributed.
    - a heteroscedasticity test, to determine whether the variance of the residuals is constant.
    - an autocorrelation test, to determine whether residuals across periods are correlated (Ghozali, 2018; Gujarati & Porter, 2009).
5. Conducting hypothesis testing, consisting of:
    - t-tests, to determine the partial effect of each independent variable on the dependent variable;
    - F-test, to determine the simultaneous effect of all independent variables on the dependent variable;
    - coefficient of determination (R^2), to determine the model's ability to explain the variation in local tax revenue for the Municipality of Sabang (Wooldridge, 2019).
6. Drawing conclusions from the analysis based on the regression estimates and hypothesis testing, then relating them to the research objectives and the empirical conditions in Sabang Municipality.

RESULTS AND DISCUSSION

Descriptive Statistics

Descriptive statistics are used to provide an overview of the characteristics of the research data prior to conducting a multiple linear regression analysis. In this study, the dependent variable is local tax revenue (Y), while the independent variables include the nominal value of the agricultural sector (X1), the nominal value of

the manufacturing sector (X2), the nominal value of the energy sector (X3), and the nominal value of the tourism sector (X4). These descriptive statistics include the mean, median, maximum, minimum, standard deviation, skewness, kurtosis, and the number of observations for each variable. The descriptive statistics for all research variables are presented in the following table.

Table 3. Descriptive Statistics Results

Statistics	Y	X1	X2	X3	X4
Mean	5,819,485,079.80	113,156,000,000.00	2,680,000,000.00	40,276,000,000.00	59,488,000,000.00
Median	5,749,738,313.69	109,997,731,481.48	2,605,543,981.48	41,676,111,111.11	64,165,833,333.33
Maximum	6,692,326,882.81	133,515,891,203.70	3,021,516,203.70	47,440,011,574.07	74,007,743,055.56
Minimum	4,726,581,841.44	97,277,962,962.96	2,435,173,611.11	33,885,590,277.78	41,788,055,555.56
Std. Dev.	572,106,693.05	13,875,189,014.55	224,692,796.68	4,556,847,016.41	12,629,409,283.42
Skewness	0.1172	0.2422	0.3394	-0.1519	-0.2508
Kurtosis	1.7220	1.4231	1.4434	1.5415	1.3303
Observations	60	60	60	60	60

Source: Author's calculations (2025)

Based on the descriptive statistics, all research variables have the same number of observations: 60. The dependent variable Y has a mean of 5,819,485,079.80, a minimum of 4,726,581,841.44, a maximum of 6,692,326,882.81, and a standard deviation of 572,106,693.05. For the independent variables, X1 has a mean of 113,156,000,000.00, X2 of 2,680,000,000.00, X3 of 40,276,000,000.00, and X4 of 59,488,000,000.00. The largest standard deviation values are observed in X1 and X4, indicating that these two variables exhibit greater data dispersion than the other variables.

In terms of distribution shape, the skewness values for variables Y, X1, and X2 are positive, indicating a slightly right-skewed distribution, while X3 and X4 have negative values, indicating a slightly left-skewed distribution. Meanwhile, all variables have kurtosis values below 3, indicating that the data distribution is flatter than a normal distribution. In general, the closeness of the mean and median values for each variable suggests that the data is fairly stable and does not exhibit overly extreme outliers, making it suitable for further analysis.

Results of Multiple Linear Regression Estimation

In this study, multiple linear regression was conducted using a natural-log (log-log) model, with the dependent variable LNY and the independent variables LNX1, LNX2, LNX3, and LNX4. The use of a logarithmic transformation aims to standardize units of measurement, reduce potential heteroscedasticity, and facilitate the interpretation of regression coefficients as elasticities. The results of data processing using EViews are presented in the following table.

Table 4. Multiple Linear Regression Estimation Results

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	110.309781	1.312464	84.047836	0.0000***
LNX1	9.580106	0.180722	53.010108	0.0000***
LNX2	-3.253681	0.079358	-41.000182	0.0000***
LNX3	-13.227492	0.204320	-64.738956	0.0000***
LNX4	1.410080	0.021208	66.487082	0.0000***
R-squared		0.994368		
Adjusted R-squared		0.993959		
F-statistic		2427.721619		
Prob (F-statistic)		0.0000		
Durbin-Watson statistic		0.259433		

Source: Author's calculations (2025)

The test results indicate that all independent variables have a significant effect on the dependent variable, as each has a p-value less than 0.05. The variables LNX1 and LNX4 have positive coefficients, meaning that increases in these variables tend to increase LNY. Conversely, the variables LNX2 and LNX3 have negative coefficients, indicating that increases in these variables tend to decrease LNY, holding all other variables constant. Since the model used is log-log, the regression coefficients can be interpreted as elasticities. Thus, a 1% increase in X1 will increase Y by 9.5801%, a 1% increase in X2 will decrease Y by 3.2537%, a 1% increase in X3 will decrease Y by 13.2275%, and a 1% increase in X4 will increase Y by 1.4101%.

Simultaneously, this regression model is valid, as indicated by an F-statistic of 2427.721619 with a Prob (F-statistic) of 0.0000, meaning that all independent variables collectively have a significant effect on the dependent variable. The R-squared value of 0.994368 indicates that 99.44% of the variation in the LNY variable can be explained by the variables LNX1, LNX2, LNX3, and LNX4, while the remaining 0.56% is explained by other variables outside the model.

Classical Assumption Tests

Classical assumption tests were conducted to ensure that the regression model met the basic assumptions, thereby enabling more accurate interpretation of the estimation results. In this study, the classical assumption tests presented include the normality test, the heteroscedasticity test, and the autocorrelation test.

Table 5. Results of the Classical Assumptions Test

No.	Test Type	Indicator	Value	Conclusion
1	Normality Test	Jarque-Bera Probability	0.144353	The residual data are normally distributed
2	Heteroscedasticity Test (Glejser)	Chi-Square Probability Obs*R-squared	0.1811	No heteroscedasticity
3	Autocorrelation Test (Durbin-Watson)	Durbin-Watson Stat	0.259433	No autocorrelation

Source: Author's calculations (2025)

Based on the results of the normality test, a Jarque-Bera probability value of 0.144353 was obtained. This value exceeds the significance level of 0.05, so the residuals in the regression model are assumed to be normally distributed. The residual histogram also shows a distribution pattern that relatively follows a normal distribution. In EViews, the normality of the residuals can be assessed using the Jarque-Bera probability value, where a probability value greater than 0.05 indicates that the data are normally distributed (Winarno, 2017).

Furthermore, the results of the Glejser heteroscedasticity test show a Prob. Chi-Square Obs*R-squared value of 0.1811, which is greater than 0.05. Thus, the null hypothesis that there is no heteroscedasticity is accepted, indicating that the regression model satisfies the assumption of homoscedasticity. According to Ghozali & Ratmono (2017)If the p-value of the Obs*R-squared statistic is greater than 0.05, the model does not exhibit heteroscedasticity.

In the autocorrelation test, a Durbin-Watson value of 0.259433 was obtained. Referring to Santoso (2016). Guidelines, the regression model is deemed free of autocorrelation if the Durbin-Watson value falls within the range of -2 to +2. Since the value of 0.259433 falls within this range, the regression model in this study is deemed free of autocorrelation. Thus, based on these three tests, the regression model meets the assumptions of normality, is free from heteroscedasticity, and is free from autocorrelation according to the criteria used in this study.

Discussion

The Impact of the Agricultural Sector on Local Tax Revenue

The research results indicate that the agricultural sector has a positive impact on local tax revenue. This finding suggests that increased economic activity in the agricultural sector can stimulate the local economy, ultimately broadening the local revenue base. In the local context, the agricultural sector not only generates primary output but also triggers downstream activities such as distribution, trade in agricultural products, and household

consumption, thereby making its contribution to local tax revenue more tangible. In general, these results align with the view that the development of local economic activity is closely linked to an increase in the fiscal capacity of local governments (Haniz & Sasana, 2014).

The Impact of the Processing Industry on Local Tax Revenue

The processing industry in this study shows a negative impact on local tax revenue. This result indicates that the growth of the processing industry sector in the study area has not yet been fully converted into an increase in taxable objects that can be collected by local governments. This situation may occur because a portion of the industry's economic benefits is more reflected in activities related to central taxes, business incentives, or business forms that have not yet had a direct impact on local taxes. This finding differs from that of Helma et al. (2016), which showed that industrial development affects advertising tax revenue. This discrepancy in results indicates that the relationship between industry and local revenue is significantly influenced by the local economic structure and the dominant types of taxes in each region.

The Impact of the Energy Sector on Local Tax Revenue

The energy sector also negatively impacts local tax revenue. This finding suggests that an increase in economic value within the energy sector does not automatically lead to higher local tax revenue. This is understandable because not all activities in the energy sector directly form the basis for local government levies. At the local level, the link between the energy sector and local revenue is generally more specific, such as through street lighting taxes; thus, an increase in energy sector activity does not necessarily immediately result in an overall rise in local tax revenue. Hakiki et al. (2018) also emphasize that the relationship between the electricity, gas, and water sectors and local revenue is more evident through specific local tax instruments, particularly street lighting taxes.

The Impact of the Tourism Sector on Local Tax Revenue

The tourism sector has a positive impact on local tax revenue. These results indicate that as tourism activities grow, so do opportunities to increase local revenue, particularly through taxes on hotels, restaurants, entertainment, and other supporting services. Tourism does indeed have a more direct pathway to local fiscal revenue than some other sectors, as its economic transactions tend to involve local tax objects. This finding aligns with the research by Widayanti & Dewanti (2017), which showed that variables supporting tourism activities have a positive and significant impact on local tourism revenue in the Special Region of Yogyakarta.

These results are also supported by Ulhusna (2017) study, which indicates that elements within the tourism subsector, particularly those related to length of stay and tourism activities, are associated with increased local revenue in the Municipality of Bukittinggi. Thus, the findings of this study reinforce the argument that the

tourism sector is one of the most promising sectors for increasing local revenue, particularly in regions with robust service activities and visitor numbers.

Implications of the Research Findings

In general, the results of this study indicate that not all economic sectors exert the same influence on local tax revenue. The agriculture and tourism sectors tend to be stronger pillars of local tax revenue, whereas the manufacturing and energy sectors have not yet demonstrated a relationship that leads to strengthened local revenue. This indicates that the structure of the local economy and its tax structure do not always move in sync; the economy may grow, but tax revenue does not necessarily keep pace. Therefore, local governments need to strengthen the link between sectoral growth and the optimization of tax collection, whether through the identification of taxable objects, taxpayer monitoring, or policies that ensure the growth of key sectors truly leads to increased local revenue.

CONCLUSION

Based on the analysis and discussion, it can be concluded that the economic sectors studied exert different influences on local tax revenue in the Municipality of Sabang. These findings indicate that an increase in local tax revenue is determined not only by general economic growth but also by the characteristics of each sector and their relationships with local tax objects. Specifically, the conclusions of this study are as follows:

1. The agricultural sector has a positive and significant effect on local tax revenue in Sabang Municipality. This indicates that the development of the agricultural sector can support an increase in local fiscal capacity.
2. The manufacturing sector has a negative and significant effect on local tax revenue in Sabang Municipality. This finding indicates that growth in the manufacturing sector has not been fully accompanied by an increase in local tax revenue.
3. The energy sector has a negative and significant effect on local tax revenue in Sabang Municipality. This indicates that increased activity in the energy sector has not directly strengthened local tax revenue.
4. The tourism sector has a positive and significant effect on local tax revenue in Sabang Municipality. Thus, the tourism sector can be viewed as one of the sectors with potential for increasing local tax revenue.
5. Collectively, the agriculture, manufacturing, energy, and tourism sectors have a significant impact on local tax revenue in Sabang Municipality.

In general, the results of this study confirm that not all economic sectors contribute equally to local tax revenue. Therefore, local governments need to pay greater attention to sectors that have proven capable of boosting local tax revenue, while also evaluating sectors that have not yet had an optimal impact on increasing local fiscal revenue.

REFERENCES

Anggar Kusuma, M. K. A., & Wirawati, N. G. P. (2013). Analisis pengaruh penerimaan pajak daerah dan retribusi daerah terhadap peningkatan PAD sekabupaten/kota di Provinsi Bali. *E-Jurnal Akuntansi*, *5*(3), 544–560.

Arianto, P. S., & Padmono, Y. Y. (2014). Faktor-faktor yang mempengaruhi penerimaan pajak daerah di Kota Surabaya. *Jurnal Ilmu & Riset Akuntansi*, *3*(1).

Badan Pengelolaan Keuangan Daerah Kota Sabang. (2025). *APBK Sabang TA 2025.*

Badan Pusat Statistik Kota Sabang. (2025). *Produk Domestik Regional Bruto Kota Sabang Menurut Lapangan Usaha 2020–2024.*

Ghozali, I. (2018). *Aplikasi analisis multivariate dengan program IBM SPSS 25* (9th ed.). Badan Penerbit Universitas Diponegoro.

Ghozali, I., & Ratmono, D. (2017). *Analisis multivariat dan ekonometrika: Teori, konsep, dan aplikasi dengan EViews 10* (2nd ed.). Badan Penerbit Universitas Diponegoro.

Gujarati, D. N., & Porter, D. C. (2009). *Basic econometrics* (5th ed.). McGraw-Hill Irwin.

Hakiki, N., Mustika, C., & Zamzami. (2018). Analisis pajak penerangan jalan dan pengaruhnya terhadap sektor listrik, gas, dan air di Kabupaten Tanjung Jabung Barat. *E-Jurnal Ekonomi Sumberdaya Dan Lingkungan*, *7*(3), 115–123. https://doi.org/10.22437/jels.v7i3.11936

Haniz, N. F., & Sasana, H. (2014). Analisis faktor-faktor yang mempengaruhi penerimaan pajak daerah Kota Tegal. *Diponegoro Journal of Economics*, *3*(1), 1–13. https://doi.org/10.14710/djoe.5292

Helma, V. A., Effendi, A. S., & Roy, J. (2016). Pengaruh jumlah industri menengah, jumlah industri kecil dan produk domestik regional bruto terhadap penerimaan pajak reklame. *Jurnal Ilmu Ekonomi Mulawarman (JIEM)*, *1*(1). https://doi.org/10.29264/jiem.v1i1.254

Ibrahim, M. E., & Supadmi, N. L. (2022). Pengaruh kunjungan wisatawan, industri pariwisata pada penerimaan pajak hotel, restoran serta PAD di wilayah SARBAGITA. *E-Jurnal Akuntansi*, *32*(3), 818–830. https://doi.org/10.24843/EJA.2022.v32.i03.p20

Marliyanti, D. S., & Arka, S. (2014). Pengaruh PDRB terhadap pajak daerah dan pendapatan asli daerah (PAD) Kota Denpasar. *E-Jurnal Ekonomi Pembangunan Universitas Udayana*, *3*(6), 265–271. https://ojs.unud.ac.id/index.php/eep/article/view/8671

Nadirsyah, Firman, F., & Ridwan. (2023). The influence of amount traveler's regional original income through entertainment tax, hotel tax, and restaurant tax regency/municipality in Aceh Province. *International Journal of Economics (IJEC)*, *3*(1), 159–170. https://doi.org/10.55299/ijec.v3i1.624

Prasetyo, R., & Sutjipto, N. (2017). Analisis pengaruh penerimaan pajak daerah dan retribusi daerah terhadap peningkatan pendapatan asli daerah. *Jurnal Ilmu Dan Riset Akuntansi (JIRA)*, *6*(3), 853–869.

Republik Indonesia. (2004). *Undang-Undang Republik Indonesia Nomor 32 Tahun 2004 tentang Pemerintahan Daerah.*

Republik Indonesia. (2022). *Undang-Undang Republik Indonesia Nomor 1 Tahun 2022 tentang Hubungan Keuangan antara Pemerintah Pusat dan Pemerintahan Daerah.*

Santoso, S. (2016). *Panduan lengkap SPSS versi 23*. PT Elex Media Komputindo.

Saputra, A. D., Sudjana, N., & Djudi, M. (2014). Analisis faktor-faktor yang mempengaruhi efektivitas pemungutan pajak daerah (Studi pada Dinas Pendapatan Daerah Kabupaten Tulungagung). *Jurnal Perpajakan*, *3*(1), 1–8.

Sugiyono. (2022). *Metode penelitian kuantitatif, kualitatif, dan R&D*. Alfabeta.

Ulhusna, R. (2017). Pengaruh sub sektor pariwisata terhadap pendapatan asli daerah (PAD) Kota Bukittinggi. *Jurnal Online Mahasiswa Fakultas Ekonomi Universitas Riau*, *4*(1), 445–459.

Wahyuningsih, T. (2025). Gross regional domestic product and its impact on regional tax revenue in Buru District. *BALANCE: Economic, Business, Management, and Accounting Journal*, *22*(2), 316–329. https://doi.org/10.30651/blc.v22i2.26792

Widayanti, A., & Dewanti, D. S. (2017). Analisis pengaruh jumlah obyek wisata, PDRB, jumlah hotel, jumlah restoran dan rumah makan, terhadap pendapatan asli daerah sektor pariwisata di Daerah Istimewa Yogyakarta tahun 2010–2015. *Journal of Economics Research and Social Sciences*, *1*(2), 101–109. https://doi.org/10.18196/jerss.v1i2.9071

Winarno, W. W. (2017). *Analisis ekonometrika dan statistika dengan EViews* (5th ed.). UPP STIM YKPN.

Wooldridge, J. M. (2019). *Introductory econometrics: A modern approach* (7th ed.). Cengage.

STRUCTURAL POLYSACCHARIDE PROFILING OF *RICINUS COMMUNIS* L. STEMS AS A LIGNOCELLULOSIC FEEDSTOCK FOR SUSTAINABLE APPLICATIONS

Kraifi Norelhouda[1], BOKHARI Hassiba[2], BOUHAFSOUN Aicha[3], DJABEUR Abderrezak[4]

[1,2,3,4] ***Laboratoire des Productions, Valorisations Végétales et Microbiennes*(LP2VM)**

Département de Biotechnologie Végétale, Faculté des sciences de la nature et de la vie Université des Sciences et de la Technologie d'Oran Mohamed Boudiaf, Oran

nourelhouda.kraifi@univ-usto.dz

Abstract

The castor plant (*Ricinus communis* L.) is a non-edible oilseed crop of significant industrial interest, primarily valorized for the production of a high-quality oil used in the pharmaceutical, cosmetic, and energy sectors. However, the extraction process generates large volumes of by-products (stems, roots, leaves, endocarp, and exocarp), often under-exploited, leading to a substantial waste of resources and a considerable environmental impact. These plant residues constitute a lignocellulosic biomass rich in cellulose, hemicelluloses, and lignin, offering a high potential for the sustainable production of bio-based products. The structural polysaccharides of the cell wall, particularly cellulose, hemicelluloses, and pectins, represent a renewable resource that can feed various industrial sectors. In this context, the present study focused on the characterization of the cell wall of *R. communis* branches through a sequential and selective extraction of polysaccharides according to the combined method of Bailey (1967) and Carpita (1984). Analyses showed that cellulose constitutes the major fraction, followed by hemicelluloses and pectins, confirming the typical nature of a lignocellulosic biomass rich in polysaccharides.

A second part of this study was devoted to the determination of the osidic composition of the parietal polysaccharide fractions from *Ricinus communis* branches by thin-layer chromatography (TLC). After extraction, the pectins and hemicelluloses underwent partial acid hydrolysis, whereas cellulose was subjected to total acid hydrolysis. Glucose, arabinose, xylose, galactose, rhamnose, galacturonic acid, and glucuronic acid were used as authentic standards. TLC analysis revealed the presence of rhamnose, xylose, arabinose, galactose, and galacturonic acid in both highly and weakly methylated pectins as well as in hemicelluloses. Glucose was found to be the major sugar in cellulose, accompanied by traces of arabinose, confirming the predominantly polysaccharidic nature of this cell-wall fraction in *R. communis*.

Keywords: Cell wall polysaccharides, Lignocellulosic biomass, Ricinus communis by-products

SYMMETRIC AND ALTERNATING GROUP GENERATION WITH FEWER ELEMENTS

Ben Johnson[1] and Enoch Suleiman.[2]

Orcid: 0000-0003-4480-6770

[1]Department of Mathematics, Federal University, Wukari, Taraba State, Nigeria.

[2]Department of Mathematics, Federal University, Gashua, Gashua, Nigeria.

Corresponding Author: Ben Obakpo Johnson, Federal University, Wukari, Taraba State, Nigeria.

Email: bjobakpo@fuwukari.edu.ng

Abstract

This paper investigates the generation of symmetric and alternating groups, specifically focusing on S_{132k+1} and A_{132k+1}, with a reduced number of permutations involving the wreath product $(M_{11} \wr M_{12}) \wr C_k$. Building upon existing work, particularly the theorems presented by Shafee (2013) and the general principles of 2-generation of wreath products by East and Mitchell (2021), we explore the possibility of generating these groups with fewer than the previously established number of generators. We also examine the minimal order of any additional generators required. Our analysis aims to contribute to the classical problem of efficiently generating symmetric and alternating groups.

Keywords: generator, permutation group, symmetric group, alternating group, Wreath product, and group theory.

1. Introduction

Scholarly study on the "generating sets" for Symmetric and Alternating groups, is one significant topic in group theory that has applications in many areas of mathematics, physics as well as computer technology. Determining the bare minimum of components needed to create a specific group and describing the characteristics of such generating sets are key questions in this discipline. Because they serve as fundamental units in the categorization of finite simple groups, the symmetric group Sn and the alternating group An are especially significant.

Conventional findings indicate that two components, such as a transposition and a n-cycle, can produce Sn. Similarly, two components namely a n-cycle (if n is odd) or a $(n-1)$-cycle (if n is even) and a 3-cycle can produce An (for $n \geq 3$). Based on their ordering and cycle patterns, these pair of components, as generators, can differ greatly in complexity.

The wreath product concept provides a very potent technique for building more sophisticated groups of higher degrees or orders from smaller ones. The semidirect product of two permutation groups G and H, denoted $G^n \rtimes H$, is the wreath product G≀H of pair, where H transposes coordinates to function on the n copies of G. The

implication of this process is always groups with complex structures, which consequently makes generating them a difficult task.

In her 2013 work "On the Wreath product of Group $M11 \wr M12$ by some other groups," Basmah H. Shafee examined how the wreath product $(M11 \wr M12) \wr Ck$ plus one extra element (a transposition or an order-3 element) may be used to generate S_{132k+1} and A_{132k+1}.

The wreath product $(M12 \wr M11) \wr Ck$ and a transposition (for S_{132k+1}) or an element of order 3 (for A_{132k+1}) can be used to construct S_{132k+1} and A_{132k+1}, according to Theorems 3.6 and 3.7 in Shafee (2013). Additionally, $M11 \wr M12$ together with an element of order $k + 1$ can produce S_{132k+1} and A_{132k+1} (theorem 3.7).

Important problems about the minimality of the generating sets are brought up by this existing work. Is it possible to construct S_{132k+1} or A_{132k+1} with fewer permutations (two elements, for example) involving the wreath product? If yes, what is the bare minimum of the "extra" generator that is required? Because they have a direct bearing on group creation efficiency and advance our knowledge of the structural characteristics of these groups, these questions are important.

Attempts are being made to address some of these concern with regard to 2-generation permutation groups. An investigation carried out by Garzoni (2018) was whether it is possible to generate S_n and A_n using two fixed-order elements. The paper showed that except for a few exceptions, this is frequently possible. In this work, we found that the wreath product of two finite permutation groups be it alternating or symmetric is 2-generated (East and Mitchell, 2021).

The possibility of producing A_{132k+1} and S_{132k+1} using fewer elements than previously known can be investigated by synthesizing the discoveries in this study. Examination of the structure of the wreath product $(M_{11} \wr M_{12}) \wr C_k$ and how the characteristics of its constituent parts affect the generating set as a whole is our concern. Our major focus is on the following:

- **Investigating 2-generation**: Can two components, one of which is connected to the wreath product $(M_{11} \wr M_{12}) \wr C_k$, form the groups S_{132k+1} or A_{132k+1}
- **Minimal order of extra generators**: What is the lowest order for the additional generator or generators if more than two elements are needed?

By answering these issues, we intend to expand on Shafee's (2013) findings and advance our knowledge of group theory by offering fresh perspectives on the effective creation of symmetric and alternating groups.

2. Background and Preliminaries

The research space is replete with key findings pertaining to symmetric and alternating groups, wreath products, and group formation form bases for our discussion. This work relies on the fundamental ideas discussed in Shafee (2013), Garzoni (2018), and East and Mitchell (2021).

2.1. Symmetric and Alternating Groups

The group of all possible permutations of a given set *S*, consisting n elements, that is *S* = {1,2,…,n} is known as the **symmetric group S_n of degree n**. Then the number of elements in S_n namely its order is n!. The collection of all the even permutations of S_n forms a subgroup called the **alternating group A_n**. A_n has n!/2 number of elements, that the order, | A_n | = n!/2.

Generating Sets: Let $X = \{x_1, x_2, \dots, x_m\}$. Let g = $\{x_1 x_2 \dots x_n\}$ where $x_1, x_2, \dots, x_m$ are elements from X and their inverses, then the set $X = \{x_1, x_2, \dots, x_m\}$ is said to generate a group G and d(G) represents the smallest number of elements needed to create G.

Here below are some established classical results on generating sets for alternating and symmetric groups:

- S_n can be generated by a transposition (i, j) and an n-cycle $(1,2, \dots, n)$. For example, $S_n = \langle (1,2), (1,2, \dots, n) \rangle$ (Garzoni, 2018, Lemma 2.3(i)).
- For $n \geq 3$, A_n can be generated by 3-cycles. Specifically, $A_n = \langle (1,2,3), (1,2,4), \dots, (1,2,n) \rangle$ (Garzoni, 2018, Lemma 2.2(ii)).
- For $n \geq 3$ odd, $A_n = \langle (1,2,3), (1,2, \dots, n) \rangle$ (Garzoni, 2018, Lemma 2.3(ii)).
- For $n \geq 4$ even, $A_n = \langle (1,2,3), (2,3, \dots, n) \rangle$ (Garzoni, 2018, Lemma 2.3(iii)).

Garzoni (2018) further investigates the generation of A_n and S_n with two elements of fixed order k. Theorem 1.1 in Garzoni (2018) states that for $n > k > 3$:

- If k is even, $d_k(S_n) = 2$. Moreover, $d_k(A_n) = 2$ unless $k \in \{n-1, n\}$ is a power of 2 or $(n, k) = (6,6)$.
- If k is odd, $d_k(A_n) = 2$ (unless $n = 3$ in which case $d_3(A_3) = 1$).

These results are crucial for understanding the circumstances where by a small number of elements with particular degree or order requirements can form alternating and symmetric groups.

2.2. Wreath Products

The wreath product of two permutation groups namely *G* and *H*, and denoted as $G \wr H$ is a key concept in group theory. Let H be a permutation group on a set Ω of order n, then $G \wr H$ is the semidirect product $G^n \rtimes H$, with H acting on the direct product $G^n = G \times G \times \dots \times G$ (n times) by permuting the components. Formally, elements of $G \wr H$ are pairs $((g_1, \dots, g_n), h)$, where $g_i \in G$ and $h \in H$. The multiplication is defined as:

$((g_1, \dots, g_n), h_1)((k_1, \dots, k_n), h_2) = ((g_1 k_{h_1^{-1}(1)}, \dots, g_n k_{h_1^{-1}(n)}), h_1 h_2)$.

If S is a subgroup of Sn and G is an arbitrary group, $G^n \rtimes S$, such that S influences G^n by permutations of coordinates then, the semidirect product G is the wreath product $G \wr S$ (East and Mitchell, 2021). Elements are of the form (a, f), where $a = (a_1, \dots, a_n) \in G^n$ and $f \in S$. The product is given by $(a, f)(b, g) = (a(fb), fg)$, where $fb = (b_{f^{-1}(1)}, \dots, b_{f^{-1}(n)})$.

The order of the wreath product is $|G \wr H| = |G|^n |H|$.

Generation of Wreath Products: According to a noteworthy finding by East and Mitchell (2021, Theorem 1.1), d(G ≀ S) < 2 if G and S are arbitrary finite symmetric or alternating groups. This means that the wreath product of two symmetric or alternating groups can always be generated by at most two elements. This theorem is highly relevant to our research questions, as it suggests that the wreath product $(M_{11} \wr M_{12}) \wr C_k$ itself might be 2-generated, which could simplify the generation of the larger symmetric and alternating groups.

2.3. Mathieu Groups $\mathbf{M_{11}}$ and $\mathbf{M_{12}}$

The Mathieu groups M_{11} and M_{12} are two of the 26 sporadic simple groups. They are permutation groups of degree 11 and 12, respectively. Shafee (2013) utilizes these groups as the base for the wreath product construction. The paper notes that M_{11} can be generated by two permutations of order 11 and 4, and M_{12} can be generated by two permutations of order 11 and 8.

3. Analysis of Shafee's Theorems and Research Questions

Shafee's paper (2013) provides a foundation for generating S_{132k+1} and A_{132k+1} using the wreath product $(M_{11} \wr M_{12}) \wr C_k$. We will now delve into the specifics of her theorems and then formulate our approach to address the research questions regarding fewer generators.

3.1. Review of Shafee's Theorems

Shafee's work primarily focuses on the generation of the wreath product $M_{11} \wr M_{12}$ and its iterated forms, and subsequently using these to generate larger symmetric and alternating groups. The relevant theorems are:

- **Theorem 3.1 (Shafee, 2013)**: The wreath product $M_{11} \wr M_{12}$ can be generated using two permutations, one of order $132k$ and the second of order 4. (Note: The paper states $M_{11} \wr M_{12}$ can be generated by two permutations, but the proof seems to refer to $M_{12} \wr M_{11}$ and the orders given are 132 and 4, not $132k$. This discrepancy needs careful examination.)
- **Theorem 3.2 (Shafee, 2013)**: The wreath product $(M_{12} \wr M_{11}) \wr C_k$ can be generated using two permutations, the first of order $132k$ and an involution, for all integers $k \geq 1$.

- **Theorem 3.6 (Shafee, 2013)**: S_{132k+1} and A_{132k+1} can be generated using the wreath product $(M_{12} \wr M_{11}) \wr C_k$ and a transposition in S_{132k+1} (for all integers $k > 1$) and an element of order 11 in A_{132k+1} (for all odd integers $k > 1$). The proof for S_{132k+1} uses elements σ (a $132k$-cycle), τ (a product of transpositions and 4-cycles), and $\mu = (132k + 1,1)$ (a transposition). It shows that $\langle \sigma, \tau, \mu \rangle$ generates S_{132k+1}. For A_{132k+1}, it uses $\mu' = (1, k, 132k + 1)$ (an element of order 3). It shows that $\langle \sigma, \tau, \mu' \rangle$ generates A_{132k+1}.
- **Theorem 3.7 (Shafee, 2013)**: S_{132k+1} and A_{132k+1} can be generated using the wreath product $M_{12} \wr M_{11}$ and an element of order $k + 1$ in S_{132k+1} and A_{132k+1} for all integers $k \geq 1$. The proof involves elements σ (a product of 132-cycles), τ (a product of transpositions and 4-cycles), and $\mu = (132, 154, \dots, 132k, 132k + 1)$ (an element of order $k + 1$). It shows that $\langle \sigma, \tau, \mu \rangle$ generates S_{132k+1} or A_{132k+1} depending on k.

3.2. Addressing the Research Questions

The core of our research lies in reducing the number of generators for S_{132k+1} and A_{132k+1} from the sets identified by Shafee. The key insight comes from East and Mitchell's result (2021) that the wreath product of two finite symmetric or alternating groups is 2-generated. This implies that the group $(M_{11} \wr M_{12}) \wr C_k$ (or $(M_{12} \wr M_{11}) \wr C_k$) itself can be generated by two elements.

Let $W = (M_{12} \wr M_{11}) \wr C_k$. According to Theorem 3.2 of Shafee (2013), W can be generated by two permutations, say g_1 and g_2. If we can show that S_{132k+1} or A_{132k+1} can be generated by W and *one* additional element, then the total number of generators would be $2 + 1 = 3$. However, the research question asks for *fewer permutations*, ideally two.

This leads us to consider whether the additional element used by Shafee (transposition, order-3 element, or order-$k + 1$ element) can be

absorbed into the two generators of the wreath product, or if a different pair of generators can be found for the entire group S_{132k+1} or A_{132k+1} that incorporates the wreath product structure.

3.2.1. Can $\mathbf{S_{132k+1}}$ or $\mathbf{A_{132k+1}}$ be generated by *fewer permutations* (e.g., two elements) involving the wreath product?

East and Mitchell's Theorem 1.1 (2021) states that for arbitrary finite symmetric or alternating groups G and S, $d(G \wr S) \leq 2$. This is a powerful result. Let's apply this to the wreath product $(M_{12} \wr M_{11}) \wr C_k$. Here, $G = M_{12} \wr M_{11}$ and $S = C_k$. Since M_{12} and M_{11} are finite simple groups (and thus can be considered as symmetric or alternating groups in some context, though strictly speaking they are not S_n or A_n for arbitrary n), and C_k is an

abelian group (which can be embedded in S_k), it is plausible that $(M_{12} \wr M_{11}) \wr C_k$ is 2-generated. Shafee's Theorem 3.2 (2013) already states that $(M_{12} \wr M_{11}) \wr C_k$ can be generated by two permutations. Let these two generators be g_1 and g_2.

Now, consider the generation of S_{132k+1} and A_{132k+1}. Shafee's Theorem 3.6 (2013) uses g_1, g_2 (implicitly, as σ and τ generate the wreath product) and an additional element (a transposition μ for S_{132k+1} or an order-3 element μ' for A_{132k+1}). This means the total number of generators is effectively three. The question is whether we can reduce this to two.

To achieve 2-generation for S_{132k+1} or A_{132k+1} that involves the wreath product, we would need to find two elements, say x and y, such that $\langle x, y \rangle = S_{132k+1}$ or A_{132k+1}, and at least one of x or y incorporates the structure of $(M_{12} \wr M_{11}) \wr C_k$. This is a challenging problem because the elements used to generate the wreath product are typically complex permutations themselves, and combining them with an additional element to generate a larger symmetric or alternating group requires careful construction.

One approach could be to investigate whether the additional element (transposition or 3-cycle) can be expressed as a product of powers of the two generators of the wreath product, or if a slight modification of the wreath product generators can yield the desired symmetric or alternating group. However, the structure of the wreath product, where the base group acts on different components, makes it difficult to directly manipulate individual transpositions or 3-cycles within the larger permutation group.

Consider the general result by Netto (1882) and Jordan (1871) that S_n can be generated by an n-cycle and a transposition. Also, A_n can be generated by a 3-cycle and an n-cycle (for odd n) or a $(n-1)$-cycle (for even n). Shafee's proofs for Theorems 3.6 and 3.7 rely on constructing an $(132k+1)$-cycle from the wreath product generators and the additional element. For example, in Theorem 3.6, $\alpha = \sigma\mu$ forms a $(132k+1)$-cycle. If we can show that the wreath product generators g_1 and g_2 (from $(M_{12} \wr M_{11}) \wr C_k$) can be combined with a single additional element to form an $(132k+1)$-cycle and a transposition (or 3-cycle), then we could potentially achieve 2-generation. However, this is not straightforward.

The East and Mitchell paper (2021) provides a framework for 2-generation of $G \wr S$ where G and S are symmetric or alternating groups. Their Lemma 3.2 is particularly relevant: if $S = \langle f, g \rangle$ is a transitive subgroup of S_n with specific properties (e.g., f has order a power of 2, g has odd order), and $G = \langle a, b \rangle$ is a group with a of odd order and b of order a power of 2, then $G \wr S$ can be generated by two elements $\alpha = (1, \ldots, 1, a; f)$ and $\beta = (b, 1, \ldots, 1; g)$.

Applying this to $(M_{12} \wr M_{11}) \wr C_k$: Let $G' = M_{12} \wr M_{11}$ and $S' = C_k$. We know $d(G') \leq 2$ and $d(S') = 1$. If we can find generators for G' and S' that satisfy the conditions of Lemma 3.2, then $(M_{12} \wr M_{11}) \wr C_k$ is 2-generated. Shafee's Theorem 3.2 (2013) already confirms this. The challenge is to extend this 2-generation to S_{132k+1} or A_{132k+1}.

It is known that for $n \geq 3$, S_n can be generated by two elements. For example, $\langle (1,2), (1,2,\dots,n) \rangle = S_n$. Similarly, A_n can be generated by two elements. The difficulty here is that the wreath product $(M_{12} \wr M_{11}) \wr C_k$ is a subgroup of S_{132k} (since M_{12} acts on 12 points, M_{11} on 11 points, and C_k on k points, leading to $12 \times 11 \times k = 132k$ points). To generate S_{132k+1} or A_{132k+1}, we need to involve the $(132k+1)$-th point. The additional transposition or 3-cycle in Shafee's theorems directly addresses this. Without this additional element, the wreath product alone cannot generate the full S_{132k+1} or A_{132k+1}.

Therefore, it is unlikely that S_{132k+1} or A_{132k+1} can be generated by *two* permutations if one of them is solely the wreath product $(M_{12} \wr M_{11}) \wr C_k$ and the other is a simple permutation. The structure of the wreath product does not inherently provide the necessary transitivity on the additional point. However, it might be possible to construct two permutations that *incorporate* the wreath product structure and also generate the larger symmetric or alternating group.

This would involve finding two permutations, say X and Y, where X and Y are elements of S_{132k+1} (or A_{132k+1}), such that $\langle X, Y \rangle = S_{132k+1}$ (or A_{132k+1}), and X and Y are constructed using the elements of $(M_{12} \wr M_{11}) \wr C_k$ and the additional point. This is a non-trivial task that would require detailed construction and proof, potentially involving techniques from permutation group theory beyond the scope of the provided papers.

3.2.2. What is the minimal order of the "extra" generator needed?

Shafee's Theorem 3.6 (2013) uses a transposition (order 2) for S_{132k+1} and an element of order 3 for A_{132k+1}. Theorem 3.7 (Shafee, 2013) uses an element of order $k+1$. These are the orders of the "extra" generators identified in the original paper.

For S_n, it is well-known that a transposition (order 2) is the simplest non-identity permutation. Combined with an n-cycle, it can generate S_n. For A_n, a 3-cycle (order 3) is often used as a fundamental building block. Given that the wreath product $(M_{12} \wr M_{11}) \wr C_k$ acts on $132k$ points, and we need to extend this to $132k+1$ points, the simplest way to introduce the $(132k+1)$-th point into the generated group is through a permutation involving that point. A transposition $(132k+1, i)$ for some $i \leq 132k$ is the simplest such element of order 2. Similarly, a 3-cycle $(132k+1, i, j)$ is a simple element of order 3.

The order $k+1$ element in Theorem 3.7 (Shafee, 2013) is also a relatively small order compared to the degree of the group. The minimality of the order of the "extra" generator is often tied to the fundamental generating properties of symmetric and alternating groups. Since transpositions and 3-cycles are the most basic non-identity permutations that can be used to build up S_n and A_n respectively, it is highly probable that order 2 (for S_n) and order 3 (for A_n) are indeed the minimal orders for the "extra" generator when combined with a group that already acts transitively on $n-1$ points.

To formally prove that these are the *minimal* orders would require demonstrating that no element of smaller order (i.e., the identity element, which would imply 2-generation) can achieve the desired result. As discussed in the previous section, achieving 2-generation for S_{132k+1} or A_{132k+1} directly from the wreath product generators is challenging due to the need to involve the $(132k+1)$-th point. Therefore, an additional element is likely necessary, and its minimal order would correspond to the simplest permutation that can extend the action to the additional point while maintaining the generating properties of the overall group.

In summary, based on the fundamental properties of symmetric and alternating group generation, and the need to involve the $(132k+1)$-th point, the orders of the "extra" generators used by Shafee (2013) (order 2 for S_{132k+1} and order 3 for A_{132k+1}) appear to be minimal. The order $k+1$ element is also a valid choice, but not necessarily minimal in all cases, especially if $k+1>3$.

4. Conclusion and Future Work

Our analysis of the generation of symmetric and alternating groups S_{132k+1} and A_{132k+1} involving the wreath product $(M_{11} \wr M_{12}) \wr C_k$ reveals several key insights. While Shafee's work (2013) demonstrates that these groups can be generated using the wreath product and one additional element (a transposition or an order-3 element), our investigation into reducing the number of generators to two presents significant challenges.

The primary hurdle lies in the fact that the wreath product $(M_{12} \wr M_{11}) \wr C_k$ acts on $132k$ points, and to generate S_{132k+1} or A_{132k+1}, the $(132k+1)$-th point must be incorporated into the generated group. While East and Mitchell (2021) prove that the wreath product of two symmetric or alternating groups is 2-generated, this does not directly translate to 2-generation of the larger S_{132k+1} or A_{132k+1} without an additional element that explicitly involves the $(132k+1)$-th point. Therefore, it is highly probable that three generators (two for the wreath product and one for the additional point) are indeed necessary under the current framework.

Regarding the minimal order of the "extra" generator, the orders used by Shafee (2013) (2 for S_{132k+1} and 3 for A_{132k+1}) are consistent with the fundamental generating sets for symmetric and alternating groups. Transpositions and 3-cycles are the simplest non-identity permutations that can be used to extend the action to an additional point and ensure the generation of the full symmetric or alternating group.

Future Work

Future research could explore the following avenues:

1. **Constructive 2-Generation**: Investigate whether it is possible to construct two permutations $X, Y \in S_{132k+1}$ (or A_{132k+1}) such that $\langle X, Y \rangle = S_{132k+1}$ (or A_{132k+1}), where X and Y are specifically designed to incorporate the structure of $(M_{12} \wr M_{11}) \wr C_k$ and also act on the $(132k+1)$-th point. This would likely involve complex permutation constructions and detailed proofs.
2. **Alternative Wreath Product Formulations**: Explore if different formulations or embeddings of the wreath product could lead to more efficient generation of the larger symmetric or alternating groups.
3. **Computational Approaches**: Utilize computational group theory software (e.g., GAP, Magma) to test specific constructions and hypotheses for small values of k to gain further insights into the generating properties of these groups.
4. **Generalization of East and Mitchell's Results**: Examine if the conditions of East and Mitchell's theorem can be relaxed or extended to directly apply to the generation of S_n or A_n from a wreath product subgroup and a minimal number of additional elements.

By pursuing these directions, we can further advance our understanding of the intricate problem of generating symmetric and alternating groups with optimal efficiency.

References

Shafee, B. H. (2013). On the Wreath product of Group $M_{11} \wr M_{12}$ by some other groups. *Mathematica Aeterna*, *3*(9), 779-785.

Garzoni, D. (2018). *Generating alternating and symmetric groups with two elements of fixed order*. arXiv preprint arXiv:1802.06213. https://arxiv.org/pdf/1802.06213.pdf

East, J., & Mitchell, J. (2021). *Generating wreath products of symmetric and alternating groups*. arXiv preprint arXiv:2104.05378. https://arxiv.org/pdf/2104.05378.pdf

Lu, J., & Quick, M. (2025). *Generation of iterated wreath products constructed from alternating, symmetric and cyclic groups*. arXiv preprint arXiv:2501.17524. https://arxiv.org/pdf/2501.17524.pdf

Bubboloni, D., Praeger, C. E., & Spiga, P. (2020). Normal coverings and pairwise generation of finite alternating and symmetric groups. *Journal of Algebra*, *543*, 199-215.

Church, T., Ellenberg, J. S., & Farb, B. (2015). FI-modules and stability for representations of symmetric groups. *Duke Mathematical Journal*, *164*(9), 1833-1910.

Hasan, M., & Lim, B. (2017). Symmetric generation of M · Z. *Communications in Algebra*, *45*(10), 4257-4274.

Eberhard, S., Ford, K., & Green, B. (2017). Invariable generation of the symmetric group. *Duke Mathematical Journal*, *166*(9), 1573-1590.

Bubboloni, D., & Praeger, C. E. (2015). A note on the probability of generating alternating or symmetric groups. *Monatshefte für Mathematik*, *177*(1), 1-10.

A COMPARATIVE TIME SERIES FRAMEWORK FOR MODELING AND FORECASTING CO_2 EMISSIONS IN PAKISTAN

Umber Amjad, Dr. Saqib Waheed, Dr. Muhammad Shafiq

Institute of Numerical Sciences, Kohat University of Science and Technology

This research aims to explore the relationship between gross domestic product, population growth and energy consumption on carbon dioxide emission in Pakistan during the period of 1990-2022. This study gives a comparative time series framework for modeling and forecasting carbon dioxide emissions in Pakistan. ARDL model is used to test that there is cointegration between variables. The result demonstrates that in both short term or long term gross domestic product and energy consumption show positive and statistically significant impact on carbon dioxide emission and in long run population growth show negative and significant impact on carbon dioxide emission while it is statistical insignificant in short run analysis. A comparative examination is also conducted .We compare the ARIMA and ARIMX model for forecasting performance. Comparative results show that the ARIMAX model outperforms the univariate ARIMA model. On the basis of lower error measure such as RMS, MAPE and MAE . The finding of ARIMAX model is (MAPE=3.47%) as compare to ARIMA model is (MAPE=3.84%) so ARIMAX model achieved the highest forecasting accuracy. Carbon dioxide emissions will continue to rise between 2023 and 2032, reaching approximately 266.51 metric tens per capita. According to the result the increasing trend of carbon dioxide emission shows that the increasing environmental impact over time. To reduce future carbon dioxide emissions and long-term environmental sustainability in Pakistan we should use those resources that produce less carbon such as renewable energy transitions, public transportation and low-carbon development plans.

Key words : CO_2 emissions (metric tens per capita) , GDP (gross domestic product) , PG (population growth) , EC (energy consumption).

ENHANCED TRAJECTORY TRACKING OF A ROBOTIC MANIPULATOR VIA PSO-OPTIMIZED PID CONTROL WITH ITAE MINIMIZATION

SATLA Zouaoui[1,2,*], BENDINE Kouider[2,3], KHERRAB Mohamed[1], DOUARA Abdelmalek[1] , Elajrami Mohamed[2,3]

[1] Tissemsilt University , Tissemsilt, Algeria

[2] laboratory of Structural and solid Mechanics, Sidi bel abbes ,Algeria .

[3] Djillali Liabes University Sidi Bel Abbes, Algria .

[*] Corresponding Author: zouaoui.satla@univ-tissemsilt.dz

ABSTRACT:

This paper presents an optimization-based approach for joint-space control of a three-degree-of-freedom robotic manipulator with three revolute joints (3R) using a PID controller tuned by a Particle Swarm Optimization (PSO) algorithm. Traditional PID tuning methods often provide poor performance for nonlinear and coupled robotic systems. To overcome this limitation, PSO is employed to automatically optimize the PID gains of each joint by minimizing the Integral of Time-weighted Absolute Error (ITAE) criterion.

A dynamic model of the 3R manipulator is developed and implemented with a joint-space PID control structure. The proposed PSO–ITAE method searches for optimal controller parameters while satisfying stability constraints. Simulation results with different reference trajectories demonstrate that the optimized PID controller significantly improves tracking accuracy, reduces ITAE error, and produces smoother control signals compared with conventional tuning methods.

Keywords: 3R Robot, Particle Swarm Optimization (PSO), ITAE Technique, PID Controller

SPIN-RESOLVED QUANTUM RECTIFICATION IN 8-PMMN MONOLAYER BOROPHENE WITH BROKEN INVERSION SYMMETRY.

Scholar: Fatima BiBi

Supervisor: Dr. Abdullah yar

University: Kohat University of Science & Technology, Kohat-26000, Khyber Pakhtunkhwa, Pakistan.

Contact Email Scholar: zk272539@gmail.com

Abstract

This work presents a theoretical investigation of spin-resolved quantum rectification in 8-Pmmn monolayer borophene with broken inversion symmetry. Borophene, a two-dimensional anisotropic Dirac material, is characterized by tilted Dirac cones and direction-dependent electronic dispersion, which lead to asymmetric carrier dynamics. The presence of tilt in the Dirac spectrum modifies the electron–hole symmetry, enabling intrinsic nonlinear transport responses that are essential for rectification phenomena.

When inversion symmetry is broken, a finite Berry curvature emerges in momentum space, playing a central role in second-order transport effects. Under the application of an external time-dependent electric field, charge carriers are driven out of equilibrium, resulting in the generation of a finite direct (dc) current even in the absence of magnetic fields. The magnitude and direction of this rectified current are strongly governed by the combined effects of anisotropy, Dirac cone tilting, and external field strength.

The theoretical framework is developed within the low-energy Dirac Hamiltonian formalism, and transport properties are analyzed using semiclassical Boltzmann theory. Spin–orbit interaction (SOI) is incorporated to account for coupling between spin and pseudospin degrees of freedom, leading to spin-dependent band splitting and nonequilibrium carrier distributions. As a result, spin-up and spin-down carriers contribute differently to the rectified current, enabling spin-polarized transport and the possibility of pure spin current generation.

The results demonstrate that inversion symmetry breaking and Berry curvature dipole effects provide effective control over spin-dependent rectification. This study establishes a comprehensive theoretical framework for nonlinear quantum transport in borophene and highlights its potential as a promising platform for next-generation spintronic and quantum electronic devices.